Беседи на Учителя
Петър Дънов
1925 година

1925 Съдържание:

1925 Март

1925 Април

1925 Септември_Октомври

1925 Ноември

1925 Декември

1925_01_04 Моята заповѣдь
неделна беседа

МОЯТА ЗАПОВѢДЪ

Ще взема нѣколко интимни думи отъ рѣчьта на Христа къмъ своитѣ ученици.

Тая е моята заповѣдь, да имате любовь помежду си както ви азъ възлюбихъ. (Иоана 15:12)

Въ паралелъ съ това ще взема едно изречение, прѣводъ отъ свещената книга: „Люби, учи, свободенъ бѫди!“

Разумниятъ животъ, самъ по себе си, трѣбва да се разясни. Туй разяснение е необходимо за човѣшката душа. То е единъ вѫтрѣшенъ процесъ,важенъ и необходимъ. Затова именно човѣкъ е дошълъ на земята. Земята не е била, и нѣма да бѫде едно постоянно жилище на човѣка. Тя е едно прѣходно жилище. Човѣкъ е гостенинъ тукъ на земята и слѣдъ врѣме ще я напусне. Слѣдователно, при сегашното негово гостуване на земята, той има да научи извѣстни уроци, да придобие извѣстни знания. Той нѣма защо да се оплаква отъ тия уроци, той е пѫтешественикъ. Попитайте онзи англичанинъ, който се качва по високитѣ върхове на Алпитѣ, оплаква ли се отъ мѫчнотиитѣ, които срѣща? Единъ англичанинъ счита за привилегия да мине прѣзъ всичкитѣ мѫчнотии, за да стигне върховетѣ. Нима онѣзи англичани, които искатъ да се качатъ на Хималаитѣ, да стигнатъ върха Евересъ, има защо да се оплакватъ? Не, нѣкои отъ тѣхъ жертвуватъ живота си даже. Онѣзи хора, обаче, които не разбиратъ смисъла на живота, казватъ: не струва човѣкъ да прави толкова усилия. Най-великитѣ нѣща въ живота седятъ именно въ такива условия. Въ какво седи разликата между едно животно и човѣка? – Въ интенсивностьта на тѣхнитѣ усилия. Човѣкъ има високи стремежи въ живота си, а едно животно има обикновени стремежи. Пъкъ и между всички хора пакъ има разлика. Всички хора нѣматъ еднакви стремежи. Нѣкои казватъ: ние съ философия не се занимаваме. Питамъ тогава: съ какво се занимавате? – Съ обикновенитѣ нѣща въ живота. Философията е за философитѣ. Е, нѣма съмнение, че туй изречение е право. Философията е за философитѣ. Мѫдростьта е за мѫдритѣ хора, глупостьта е за глупавитѣ хора. Подъ думата „глупавъ животъ“ разбирамъ единъ обикновенъ животъ, въ който състоянията не сѫ разяснени. Ние не

знаемъ, защо трѣбва да живѣемъ. Ние не знаемъ, причинитѣ на страданията. Раждаме се като дѣца, растемъ и остарѣваме, а при това, ако ни запитатъ, защо се раждаме и защо остарѣваме, ще кажемъ: такъвъ е законътъ на природата. Е, какъвъ е този законъ? – Законъ се дава само на разумнитѣ сѫщества, а на неразумнитѣ сѫщества се туря юларъ, никакъвъ законъ не имъ се дава. На воловетѣ не казватъ: новъ законъ се пише. Турятъ имъ юларъ и казватъ: ще вървишъ напрѣдъ! Разумнитѣ сѫщества, които разбиратъ какво нѣщо е законъ, нѣматъ гемъ, нѣматъ юларъ и на тѣхъ се казва: нова заповѣдь се пише; или, тази е моята заповѣдь: „да имате любовь помежду си". Хората, при сегашнитѣ условия, при които се намиратъ, не могатъ да схванатъ, какво нѣщо е истинската любовь, която, се проявява. Защо? Тия органи, съ които могатъ да я схванатъ не сѫ още съградени у тѣхъ. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който има слаби прояви на електричество и магнетизъмъ въ себе си. Какъ се проявяватъ тия сили въ него? – Тѣ се проявяватъ въ видъ на извѣстни течения. Това сѫ сѫстояния на самата жива природа. При слабитѣ прояви едва забѣлѣзваме нѣкакви движения, а при силнитѣ прояви тия движения сѫ много силни и произвеждатъ такъвъ ефектъ, какъвто може да се прѣдизвика отъ силния електрически токъ. Това лесно може да провѣрите въ града Вашингтонъ, гдѣто американцитѣ иматъ два голѣми топа, свързани съ силни електрически батерии, които топове се намагнитизирватъ така силно, че всѣки, който отива тамъ съ нѣкакъвъ желѣзенъ прѣдметъ, или съ обуща съ гвоздеи, трѣбва да ги остави вънъ и така да влѣзе, иначе, ще намѣри обущата си свалени отъ краката. Този магнетизъмъ нѣма да те пита, благороденъ ли си, или простъ. Всѣки, който отива съ обуща, подбити съ гвоздеи, ще намѣри обущата си закачени на топа. Тъй бързо става това, че нѣма врѣме да се сѣтишъ, какъ е станало. Ние нѣкой пѫть се спираме прѣдъ природата и питаме: защо става това нѣщо? Когато отивашъ при единъ такъвъ силенъ токъ, нищо нѣма да питашъ. Ще оставишъ навънъ всичкото желѣзо, което имашъ въ себе си и ще влѣзешъ безъ желѣзо. Значи, магнетизмътъ казва: азъ не искамъ никакви орѫжия. Той взима всичкитѣ ти орѫжия. Човѣкъ, който отива при Любовьта съ желѣзо, по сѫщия законъ ще постѫпятъ съ него и тукъ. Всичкото желѣзо, което е у тебе; всичкото сребро, което е у тебе; всичкото злато, което е у тебе и всичко туй, което те е спъвало въ живота, ще оставишъ на страна и така ще отидешъ при Любовьта. Мнозина запитватъ: ами безъ това не може ли? – Не може. При сегашнитѣ условия на живота има много нѣща, безъ който не може, но въ този великъ законъ на живота, къмъ който се стремимъ ние, разумнитѣ сѫщества, много отъ сегашнитѣ нѣща ще станатъ за насъ непотребни. Тия прѣходнитѣ състояния не

трѣбва да считаме за вѣчни, за неизмѣни. Туй, което сега ти служи като една потрѣба, ти го използувай, но не обвързвай сърдцето и ума си съ него, да мислишъ, че като ти е полезно днесъ, ще ти е полезно и слѣдъ вѣковете. Не, за сега само ти е потрѣбно. Обаче въ закона на Любовьта има нѣщо особено, различно отъ това въ обикновената любовь. Обикновената любовь внася разединение и умраза между хората. Сега, нѣкои казватъ: какъ се е родила умразата? Азъ се изразявамъ математически, казвамъ: плюсъ и плюсъ даватъ плюсъ. Плюсътъ означава една положителна сила. Когато хората сѫ положителни, когато и природата е положителна, получава се една положителна величина, която е злото. Когато природата е положителна, а ние сме пасивни, или отрицателни, ражда се доброто. Това сѫ само прѣдположения. Това можемъ да докажемъ на всѣки единого отъ васъ. Запримѣръ, двама млади хора отъ София спорятъ за една хубава кѫща въ града, на много хубаво мѣсто, добрѣ съградена. И двамата сѫ заинтересувани, искатъ да я купятъ. Защо? – И двамата сѫ млади, искатъ да се женятъ, а тѣхнитѣ възлюбени искатъ именно тази кѫща. По-хубава отъ тази кѫща нѣма, затова и двамата се сърдятъ, претендиратъ за нея. Обичатъ тази кѫща и считатъ, че само въ нея е тѣхното щастие, защото и тѣхнитѣ възлюбени я обичатъ. Ако единиятъ отстѫпи, безъ да се бори, ще кажатъ за него: той е малодушенъ, той е баба. За другиятъ пъкъ, който настоява, ще кажатъ: а той е герой! Въ Любовьта има единъ законъ, споредъ който, онзи, който отстѫпва, е юнакъ; а онзи, който не отстѫпва е баба. Вие ще кажете сега: защо е баба? Прѣди 10–15 години отъ Варна излѣзе единъ тренъ, мина прѣзъ Гебедже и продължи по-нататъкъ пѫтя си. Обаче, къмъ Гебедже излѣзе единъ биволъ, наежи се срѣщу машината и каза: никого не пущамъ да мине отъ тукъ! Машинистътъ дава сигналъ – пиу, пиу, но биволътъ не отстѫпва. Машинистътъ пуща машината, и тя минава върху този биволъ, който става само на кожа и кости. Какво спечели този гебедженски биволъ? – Искаше да покаже своето юначество. Що му трѣбваше да стои на пѫтя на тази желѣзница? Тамъ гората е широка, да отиде и да пие вода, колкото иска. Да, но той искаше да покаже своето юначество. Онѣзи, който се противятъ на законитѣ на Любовьта, участьта имъ всѣкога е като участьта на този биволъ. Всѣко едно сѫщество, въ което се поражда желание да тури ограничения въ проявленията на Божията любовь, бива смачквано като този биволъ. Ще ви дамъ друго едно сравнение. Прѣдставете си, че вие отивате при единъ прѣкрасенъ изворъ, при който нѣкой благочестивъ, разуменъ човѣкъ е направилъ една хубава, мраморна чешма, съ хубаво корито, съ хубави широки кранчета. Прѣдставете си сега, че всички тия хора, който отиватъ всѣки день да

черпятъ вода отъ този изворъ, рекатъ да си отчупватъ по едно парченце отъ мрамора. Какво би станало съ тази чешма? – Ще се развали. Не е важно да взимаме камъчета отъ тази чешма, но водата на този изворъ е важна. Законътъ на Любовьта казва: ще вземешъ отъ водата на този изворъ, а камънитѣ, които сѫ украшения, ще оставяте незасегнати. Чешмата това е човѣшкото тѣло, а любовьта, която се проявява въ човѣка – това е водата на този прѣкрасенъ изворъ. Ние мислимъ, че като обсебимъ тѣлото, ще придобиемъ Любовьта. Не, Любовьта е извънъ тѣлото, а тѣлото е условие, чрѣзъ което тя се проявява. Каква е разликата между любовьта на една птичка и любовьта на единъ човѣкъ? Нима птичката не защищава своитѣ малки, не се жертвува за тѣхъ по сѫщия начинъ, както и майката защищава и се жертвува за своитѣ дѣца? Ще кажете: да майката се жертвува! По отношение на любовьта, и майката се жертвува, и птичката се жертвува. Любовьта имъ има еднакво проявление, само че по количество майката е единъ голѣмъ изворъ, а птичката – по-малъкъ. По отношение качеството на любовьта, обаче, водата и на голѣмия, и на малкия изворъ е еднаква. Нѣкой пѫть ние мислимъ, че се различаваме въ любовьта си. Туй различие е само привидно. Прѣдставете си единъ голѣмъ изворъ въ периферия, и водата отъ него изтича отъ множество различни цѣви. Да кажемъ, че нѣкой цѣви сѫ прави, други образуватъ разни букви, трети сѫ спиралообразни, четвърти – крѫгообразни, пети дѫгообразни, изобщо съ всевъзможни форми. Сега, прѣдставете си, че нѣкои отъ васъ получаватъ водата отъ една цѣвь, а други отъ друга цѣвь. Какво ще кажете за водата отъ тия различни цѣви? Ще кажете: моята вода е по-хубава. Защо? Защото моята цѣвь не мяза на твоята. Вѣрно е, че тия цѣви не сѫ еднакви, но не сѫ цѣвитѣ, които опрѣдѣлятъ качеството на водата. Слѣдователно, ако единъ човѣкъ има единъ видъ характеръ, другъ човѣкъ – другъ характеръ, нѣкое животно пъкъ – свой особенъ характеръ, любовьта на всички тия сѫщества, обаче, ще се проявява по единъ и сѫщъ начинъ. Въ проявлението на любовьта между хората и животнитѣ сѫществува само тази разлика, че когато любовьта се проявява въ животнитѣ, съзнанието у тѣхъ се пробужда мигновено и послѣ пакъ загасва. А когато любовьта се пробужда у човѣка, съзнанието се проявява и задържа за по-дълго врѣме. Слѣдователно, проявлението на любовьта зависи отъ пробуждането на съзнанието. Какво изисква тази любовь, когато се пробужда нашето съзнание? Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ младитѣ царе въ Европа, чието име нѣма да кажа. Този случай е станалъ прѣди войната. Единъ день този царь излиза на разходка съ своя файтонъ и по пѫтя срѣща единъ дѣдо и една баба, които се подпиратъ на тояжката си, едва вървятъ. Като ги вижда,

царьтъ веднага спира файтона си и казва на тия стари хора: „Заповѣдайте, качете се на моя файтонъ да продължите пѫтя си“! Качватъ се тѣ на файтона при него, и той започва да ги занимава. Питамъ какви сѫ били побужденията на този младъ царь, за да спре файтона си, да покачи въ него тия двама старци и да се разговаря по цѣлия пѫть съ тѣхъ? Въ него имаше нѣкакви побуждения. Този дѣдо казва на царя: „Е, синко, благодаря ти, че ме покани въ файтона си, краката ми се бѣха откѫснали отъ умора, всрѣдъ пѫтя щѣхъ да си остана“. – Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ми се отдаде случай да ви услужа. И бабата сѫщо казва на царя: „Господь здраве да ти дава, синко, ако не бѣше ти, щѣхме да си останемъ по пѫтя“. – Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнахъ и можахъ да ви услужа. Той ги завежда до кѫщата имъ, взима имъ адреса и казва: „И другъ пѫть бихъ желалъ да ви услужа“. Тѣ му казватъ: „Е, синко, такива хора много рѣдко се срѣщатъ, не знаемъ гдѣ си възпитанъ“. – Не, има добри хора по свѣта, има ги навсѣкѫдѣ. Когато човѣкъ иска да прояви любовьта, той може и като царь да я прояви, може и като простъ, като бѣденъ човѣкъ пакъ да я прояви. Въ тоя случай тия двамата стари хора сѫ били разумни, добри хора! Сега, азъ нѣма да ви разправямъ нищо за разговора, който се е водилъ между тѣхъ. Това е единъ цѣлъ разказъ. Царьтъ е почерпилъ единъ великъ урокъ отъ този разговоръ. Стариятъ дѣдо казва на царя: „Е, синко, добрѣ да живѣешъ! Виждашъ ли моята глава, какъ е побѣлѣла отъ страдания? Много съмъ страдалъ въ живота си, и знаешъ ли защо съмъ дошълъ до туй положение? Гледай ти поне да бѫдешъ изпълнителенъ, и прави на всички тъй, както направи и на насъ. Бѫди тъй услужливъ не само къмъ старитѣ, но и къмъ всички нуждающи се!“ Какво би било отъ васъ, ако въ сърдцата ви би проникнала тази любовь! Не че тази любовь не сѫществува въ васъ, но нѣкой пѫть не искате да я проявите, а за сега проявявате само любовьта, която разединява. Любовьта има еднакво проявление въ всички хора. Когато тя дѣйствува въ човѣка, кара го да люби, да се учи и свободенъ да бѫде. Любовь, която не прави човѣка свободенъ, не е любовь. Любовь, която обвързва човѣка, която носи заблуждения за него, която го спъва и събужда въ него онѣзи отрицателни качества, е положителна любовь, тя не е за насъ. Онази любовь, която сега е потрѣбна на съврѣменното човѣчество, е любовьта, която носи сила вѫтрѣ въ себе си. Тя е любовьта, която трѣбва да внесе миръ, разумность и търпение въ човѣшката душа. Тази любовь трѣбва да внесе себеотрицание въ човѣшката душа. Тази любовь трѣбва да внесе свободна жертва въ човѣшката душа. Когато ние изучаваме самата природа, виждаме, че въ своитѣ прояви тя носи всички благородни качества. И ако нѣкой пѫть ни се показва така груба, то е просто, за да ни упѫти, да ни покаже правия

пѫть. Нѣкой пѫть ни прави като дѣцата. Съ това тя иска да каже: ти трѣбва да имашъ духа на младото дѣте. Какъвъ е духътъ на младото дѣте? – То има силна вѣра. Въ него нѣма двѣ мнения. Каквото кажешъ на онова непокварено дѣте, то вѣрва безъ колебание, безъ всѣкакво съмнѣние. Дѣтето, това е човѣкътъ който е готовъ да се учи. Стариятъ човѣкъ е разумния човѣкъ. Стария човѣкъ въ материалнитѣ работи не е готовъ да дава. Той тамъ не е щедъръ, но ако дойде да ти разправя едно-друго, той е готовъ да ти разправя съ часове. Седни при нѣкой дѣдо, ще видишъ, какъ е готовъ да ти разправя това-онова съ часове: но бутнешъ ли този дѣдо за кесията, той казва: не пипай! Умътъ пипай, всичко пипай но кесията не пипай! Вслѣдствие на това, онѣзи, които бутатъ кесията на дѣдото, иматъ много лошо мнѣние за него и казватъ: много стипца човѣкъ е този дѣдо! Дѣдото казва: „Паритѣ развалятъ човѣка, дѣдовото. Ако ти дамъ пари, ти ще отидешъ да пиешъ, това ще направишъ, онова ще направишъ, ще се развалишъ. Ако искашъ, азъ мога да ти дамъ знания“. И готовъ е този дѣдо, това да ти разправя, онова да ти разправя. Но младиятъ, слуша, слуша, току бръкне въ кесията. Този младъ не разбира духа на дѣдото, а дѣдото го разбира. Има млади, които разбиратъ дѣда си, и тогава се образува хармония между млади и стари. Любовь между двама млади не може да сѫществува. Азъ мога да ви докажа това. Двама млади не може да се обичатъ, но младъ и старъ могатъ да се обичатъ. Между тѣхъ може да се завърже най-хубавата, най-идеалната любовь. Дѣдото слѣдъ 4–5 години ще замине, у него, нѣма никаква користолюбива цѣль къмъ младия. Между дѣдото и младия може да се образува такава връзка, че единиятъ и другиятъ добрѣ да се разбиратъ. Слѣдователно, между насъ и природата може да се образува най-интимна връзка. Защо? – Природата е стара. Тя носи всички знания, всички богатства въ себе си, и ние, като млади, които сме дошли, на земята да се учимъ, тя е готова да ни услужи. Но и тя си има своя кесия. Щомъ бутнешъ кесията ѝ, тя казва: а, дѣдовото, не може! И като казватъ, че има нѣща невъзможни, вѣрно е. Защо? – Тия богатства сѫ врѣдни за насъ.

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитѣ интимни ученици, които Го разбиратъ, и имъ казва: „Да имате любовь помежду си! Отъ това свѣтътъ ще познае, че сте мои ученици“. Кой свѣтъ? – Не този неразумниятъ свѣтъ, но висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ. Този висшъ свѣтъ, въ който царува Любовьта, ще познае, че сте мой ученици по това, че Любовьта прѣобладава въ васъ. А щомъ този висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ познае, че сте мои ученици, тогава вие ще имате всичкото негово благоволение.

И тъй, при сегашнитѣ условия човѣчеството минава въ една нова фаза. Именно тази новата любовь трѣбва да се насади. Туй наричатъ любовь между народитѣ, любовь между обществата. Съврѣменното човѣчество търси единъ методъ, единъ начинъ, по който народитѣ ще могатъ да се споразумѣятъ, но тѣ може да се споразумеятъ само възъ основа на Божествената Любовь. Тя ще дойде по единъ много естественъ начинъ. Всички съврѣменни народи се отличаватъ по нѣкакви качества. Българитѣ, като народъ, се отличаватъ; англичанитѣ, като народъ, се отличаватъ; французитѣ, като народъ, се отличаватъ; германцитѣ, като народъ, се отличаватъ; руситѣ, като народъ, се отличаватъ; китайцитѣ, като народъ, се отличаватъ; японцитѣ, сѫщо като народъ, се отличаватъ. Всички народи се отличаватъ по нѣщо, но за да познаете единъ народъ, трѣбва да живѣете дълго врѣме между него, за да видите, какви сѫ неговитѣ основни качества, които го характеризиратъ, като народъ. Тия характеристики, тия различия, които сѫществуватъ между народитѣ, само любовьта може да ги смекчи, да ги облагороди. Тия отношения, тази непримиримость, която сѫществува въ живота на народитѣ, само Божествената Любовь, само съзнателната любовь може да я изглади. Само тя може да внесе вѫтрѣшния смисълъ въ живота. Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва: „Тази е моята заповѣдь: да имате любовь помежду си!“ Христосъ е говорилъ дълго врѣме на своитѣ ученици, но сега нѣмамъ врѣме да възпроизвеждамъ тази бесѣда. Той ги училъ три години и имъ казвалъ, какви сѫ качествата на Божията Любовь, какви сѫ основнитѣ ѝ правила. И тази любовь си има свои правила. Азъ казвамъ, че едно отъ качествата на тази любовь е като видишъ онзи, когото обичашъ, сърдцето ти да се зарадва. Бащата като види сина си, да се зарадва; майката като види дъщеря си, да се зарадва. Даже хората трѣбва да се радватъ не само на своитѣ ближни, но и на по далечнитѣ отъ тѣхъ. Въ нѣкое сѣмейство кравата се изгубила, нѣма я 4–5 деня, и всички се безпокоятъ за нея, мислятъ си, дали не я изялъ нѣкой вълкъ. По едно врѣме чувашъ, че кравата мучи. Иде, иде кравата – всички ставатъ на крака, посрѣщатъ я. Защо? – Полезна имъ е тя. Само че тази любовь трае за малко врѣме. И сега, при тази Божествена радость трѣбва да се стараемъ да запазимъ любовьта си.

Мнозина християни мислятъ, че Любовьта е сила, която може да дойде отвънъ. Не, любовьта може да дойде само отвѫтрѣ, отъ дълбочината на човѣшката душа. Въ тази дълбочина работи човѣшкия духъ, който има всички възможности, всички условия да ти даде тази Любовь. Когато тази Любовь се

прояви, Духътъ започва да работи за онази велика Мѫдрость, която е необходима, за да схванемъ смисъла на нашия животъ. Слѣдъ това Той започва да приготовлява условията за свободата, която е висшето, къмъ което се стремимъ. Всички, се стремимъ къмъ какво? – Да се освободимъ отъ онѣзи ограничения, които свѣтътъ ни налага. Свобода има само въ Бога. Като казвамъ „Богъ“ Вие разбирате Бога споредъ вашитѣ вѣрвания. Не, не за това вѣрване ви говоря азъ, не за тази свобода, която вие познавате. Подъ свобода азъ разбирамъ състоянието, което има рибата, когато напусне водата и отиде въ въздуха. Тя може да направи разлика въ това си ново състояние. Прѣдставете си, какво ще бѫде състоянието на една птица, която напуща въздуха и отива въ една още по рѣдка срѣда? Тя ще се усѣти свободна и ще започне единъ още по смисленъ животъ. Така ще се почувствуваме свободни и ние, когато промѣнимъ срѣдата на нашия животъ, когато дойдемъ до една по-висша срѣда, дѣто можемъ да задоволимъ всички свои нужди по единъ естественъ начинъ. Тогава нѣма да работимъ и ще дойдемъ до положението, както пише онзи вѣстникъ: „не работи!“ Не, въ този вѣстникъ „не работи!“ не се подразбира да не работишъ, но се подразбира да не се трудишъ, да не се мѫчишъ. Една срѣда има Божествената Любовь, дѣто твоитѣ нужди се задоволяватъ по Божествено. Ти самъ нѣма да си образувашъ тази срѣда, тѣзи условия, но обществото, окрѫжаващитѣ те хора, ще ти създадатъ тази срѣда. Всички онѣзи, които те заобикалятъ, ще те разбератъ. Ти ще разбирашъ Бога, и тѣ ще те разбератъ: ще живѣешъ въ миръ. Ще кажете: е, какво идеално има въ такъвъ животъ? Какво идеално ли? Око не е видѣло, и ухо не е чуло възможноститѣ, които се съдържатъ въ такъвъ единъ животъ. Първата възможность, която съществува е слѣдната: ти ще имашъ carte-blanche, свободенъ билетъ за пѫтуване. Съ този свободенъ билетъ ти ще имашъ възможность да посѣтишъ всички слънчеви системи, да гостувашъ, дѣто искашъ и по колкото врѣме искашъ, и въ която слънчева система да отидешъ, ще бѫдешъ добрѣ дошълъ. Питамъ тогава: животътъ ще има ли смисълъ? – Ще има, разбира се. Но ще кажете вие: това сѫ далечни работи, това сѫ приказки изъ 1001 нощь. Това сѫ Аладиновитѣ приказки. Не, това сѫ възможноститѣ, къмъ които човѣшката душа се стреми, и които единъ день ще постигне. Това е висшиятъ идеалъ – да се съединимъ съ Бога, да бѫдемъ служители нему, да влѣземъ въ Божествения свѣтъ, да изявимъ любовьта си къмъ Него. Това е, което е скрито въ насъ. То ще ни покаже, въ какво седи Божията Любовь. Ние още не знаемъ, въ какво седи Божията Любовь.

Съврѣменнитѣ хора се колебаятъ. И вѣрующи, и невѣрующи се съмнѣватъ. Щомъ дойдатъ прѣдъ едно мѫчение, казватъ: кой знае, Господь, Който е толкова великъ, който се занимава съ такива велики работи, съ едно такова нищожно сѫщество, като мене, ли ще се занимава? Той не може да се занимава съ мене. Ако грѣшишъ, ако вървишъ по своята воля, Богъ не се занимава съ тебе; но ако се стремишъ къмъ Неговата Любовь и вършишъ Неговата воля, колкото и да си малъкъ, колкото и микроскопическа любовь да имашъ, Той те държи въ своя умъ, занимава се съ тебе. И ако нѣкои хора успѣватъ, а други не успѣватъ, ако нѣкои сѫ благородни, а други неблагородни, азъ отдавамъ това на слѣдното нѣщо: колкото повече врѣме Господь те държи въ ума си, толкова повече успѣвашъ, толкова по-благороденъ ставашъ, а колкото по-малко те държи въ ума си, толкова по-малко успѣвашъ, толково по-неблагороденъ си. Нѣкой пѫть като те тури задъ гърба си, въ нищо не успѣвашъ, и всичко ти тръгва назадъ. Тогава и хората те забравятъ и те занасятъ на гробищата. Всички хора, които сѫ на гробищата, сѫ все отъ забравенитѣ. Ако хората мислятъ, че на земята, или на гробищата има почивка, тѣ не разбиратъ смисъла на живота. Ако, слѣдъ като излѣземъ отъ туй малко тѣло, въ което днесъ сме затворени и можемъ да се освободимъ отъ него тъй, както се освобождава бубата отъ пашкула си и хвръква на високо като пеперуда, това разбирамъ. Такъвъ да е смисълътъ на живота, разбирамъ. Ще ти каже нѣкой: ти ще умрешъ! Отговори: не, азъ само ще измѣня своето състояние.

Сега, не е въпросътъ да мислимъ, какъвъ трѣбва да бѫде задгробниятъ животъ. Външната страна на духовния животъ е хиляди пѫти по-красива, отколкото на физическия. Вѫтрѣшната страна пъкъ, дѣто Любовьта царува, дѣто Мѫдростьта царува, дѣто Истината царува, е хиляди пѫти по-красива отъ нашия животъ тукъ на земята. И, ако казваме, че духовниятъ животъ не струва, ние сме дошли до края на нашето сѫществуване. Въ такъвъ случай, кажете ми: какъвъ е смисълътъ на този животъ тукъ на земята? – Да яде човѣкъ. Не, въ яденето, което сега употрѣбяваме, има извѣстни горчивини. Ако ти си на бойното поле и те ранятъ на нѣколко мѣста, а слѣдъ това ти дадатъ най-хубавата супица, туй ядене ползува ли те нѣщо, има ли нѣкакъвъ смисълъ? Тукъ те боли, тамъ те боли. Има разлика въ това, когато нѣкой здравъ човѣкъ яде, и когато нѣкой боленъ човѣкъ яде. Ние, съврѣменнитѣ хора, сме толкова наранени, та казваме, че има нѣщо въ любовьта, което причинява болка, има нѣщо, което липсва въ любовьта. Ние сме толкова изопачени, че като любимъ нѣкого, искаме той да се жертвува заради насъ. На какво основание? За мене, като ученикъ, важи

жертвата, която ще направи когато нѣкой учитель, когато нѣкой виденъ ученъ ме повика отъ игрището, иска да напусна играта. Тази жертва има смисълъ, защото този човѣкъ ще ми даде нѣщо. Но, ако този човѣкъ е невѣжа и повика младитѣ въ прашната стая и ги забавлява само, какъвъ смисълъ има тази жертва? Ако този учитель може да даде такива знания на ученицитѣ си, че въ тѣхъ да има смисълъ, да има разбиране на живота, това повикване го разбирамъ. Слѣдователно, когато идемъ при Любовьта, ние казваме: Любовьта е сила въ своето изявление. Тя дава плодове. Това вече го разбирамъ. Въ това има смисълъ. Когато Божествениятъ Духъ дойде, Той казва: „Елате да ви науча, какво нѣщо е Любовьта!“ Духътъ може ли да учи? – Може, разбира се. Че кой учи? Като говоря съ устата си, тя ли говори? Като виждамъ съ очитѣ си, тѣ ли виждатъ? Не, задъ устата ми седи туй невидимото, което говори. Задъ очитѣ ми седи туй невидимото, което вижда. Невидимото говори, невидимото чува, невидимото вижда – то прави всичко. Нѣкой пѫть вие казвате: сърдцето ми тупа, чувствувамъ любовь. Кой може да покаже тази любовь на сърдцето? Казватъ: е, какъ се зачервило лицето! Чудно нѣщо! Като се зачервило лицето, това любовь ли е? Ако е въпросътъ за зачервяване, азъ мога да зачервя и своята соба, азъ мога да зачервя и една книга. Червеното лице не показва любовь, то е едно съвпадение на нѣщата. Червениятъ цвѣтъ на любовьта може да изпѫква като единъ признакъ, но това ни най-малко не показва тази любовь, която носи животъ въ себе си. И тогава падаме въ заблуждение, мислимъ, че сме напипали нѣщата, напипали любовьта и казваме: е, лицето му е червеничко. Хубаво, но слѣдъ двѣ години това лице не е червеничко, а жълтичко и казваме: не е червено вече лицето. Тамъ е погрѣшката, че ти повѣрва въ червеното лице. Ти трѣбваше да повѣрвашъ въ Любовьта, която, когато дойде, не носи червеното лице, но носи единъ свѣтълъ, свѣтящъ образъ, съ единъ мекъ гласъ, съ една разумность въ очитѣ. Когато Любовьта дойде въ кѫщата ти, ще я изчисти, ще ти послужи, ще внесе миръ и радость, и когато си свърши работата, ще си излѣзе навънъ и ще отиде на друго мѣсто. Тя има остро ухо. Щомъ усѣти, че ти имашъ нужда отъ нея, веднага пакъ ще дойде при тебе. Тя повдига хората, насърдчава ги, за да могатъ да понесатъ всичкитѣ мѫчнотии. Тя казва на хората: не бойте се, докато азъ работя въ свѣта, всичко ще е въ редъ, всичко ще се оправи. Сега, като казвамъ, че тя всичко оправя, какво подразбирамъ подъ това? Азъ подразбирамъ, че задъ нея седи Богъ – онзи разумниятъ, великиятъ, непознаваемиятъ, неизмѣняемиятъ за хората, за когото тѣ спорятъ, дали сѫществува, или не.

И сега, седнали нѣкои да казватъ за насъ: какво сѫ взели тия хора да говорятъ за Бога? Не, за Бога още не сме говорили. Туй, което хората говорятъ, то още не е за Бога. Азъ бихъ желалъ да чуя нѣкой да говори за Бога, но да говори съ любовь и да бѫде образецъ на Любовьта. Светотатство е да се говори за Бога безъ Любовь! Щомъ отидешъ при единъ човѣкъ, комуто искашъ да говоришъ за Бога, не му говори най-напредъ за Бога, за Любовьта, но му покажи, въ какво седи тази любовь. Започни съ най-малкитѣ нѣща. Изчисти кѫщата му. Гладенъ е, заведи го дома си и го нахрани съ най-скромното ядене. Сипи му малко бобъ. Не го завеждай въ най-хубавата гостилница да го нахранишъ. Това не е любовь. Ти ще проявишъ любовьта си въ най-малкото, и ако съзнанието на този човѣкъ е пробудено, като излѣзе навънъ, той ще си въздъхне свободно, ще подигне погледа си нагорѣ и ще каже: има хора по свѣта, у които живѣе Божията Любовь. Любовьта не прави разлика. Къмъ всички сѫщества, каквито и да сѫ, тя гледа съ еднакво око. А ние нѣкой пѫть гледаме отъ височината на своето положение къмъ всички други хора и казваме: той не е като мене уменъ, той не е като мене тъй културенъ. Ами ако рече Господь да те погледне отъ височината на своето положение, какъ ще се почувствувашъ? Той ще погледне на тебе тъй, както ти поглеждашъ къмъ всички други души, въ които Богъ живѣе. Ако видишъ нѣкой заякъ съ счупенъ кракъ, ще му кажешъ: слушай, моятъ братъ не е знаялъ, като ти счупилъ крака, но азъ ще ти помогна. Ти си добро зайче, азъ познавамъ това по голѣмитѣ ти уши. Ще починешъ малко, азъ ще ти поправя крака. Ти нѣмашъ никаква злоба въ себе си, затова ще ти помогна. Голѣмитѣ ти уши показватъ щедрость. Наистина, по нѣкой пѫть прѣгризвашъ коритѣ на дърветата, но то е отъ нѣмай-кѫдѣ. Тъй, че ако ти погледнешъ така снизходително къмъ това зайче, и Господь ще погледне така къмъ тебе. Господь ще каже както постѫпи ти съ това, малко зайче, така ще постѫпя и азъ съ тебе. Вие не можете да избѣгнете този великъ законъ. Както ти си постѫпилъ въ дадения моментъ съ нѣкого, така ще постѫпятъ и съ тебе. Слѣдователно, ако ние искаме да бѫдемъ умни така трѣбва да постѫпваме. Кой отъ васъ не иска да бѫде уменъ? Кой отъ васъ не иска да бѫде благороденъ? Кой отъ васъ не иска да бѫде силенъ? Кой отъ васъ не иска да бѫде способенъ? Кой отъ васъ не иска да бѫде богатъ? Всичко това вие може да имате само при едно условие: когато вие имате моята любовь, можете да разполагате съ това, съ което азъ разполагамъ; и когато ние любимъ Бога, и Той ни люби, можемъ да разполагаме съ всичко, съ каквото и Той разполага.

Сега, ние се срѣщаме, и казваме единъ за другъ: той е отъ друго вѣрую. Споредъ

мене, има само едно вѣрую – вѣрую въ Любовьта. Азъ бихъ казалъ така: вѣрвамъ въ едната истинска Любовь, която изтича отъ Духа; вѣрвамъ въ едната истинска Мѫдрость, въ която се проявява Духътъ; вѣрвамъ въ едната Истина, въ която се проявява Богъ. Туй е едно вѣрую. Щомъ вѣрвашъ въ всичко това, ти имашъ вече вѣрую. Може да си единъ търговецъ – нищо отъ това. Може да си единъ военен – нищо отъ това. Може да носишъ една шашка, но ако Богъ се проявява въ тази шашка, нищо отъ това. Тя ще бѫде едно благословение, ти ще защищавашъ слабитѣ съ нея. Ако ти си учитель, ако ти си свещеникъ, или каквото и да е, и тази любовь се проявява въ тебе, всичката твоя работа, твоятъ езикъ ще бѫде на мѣстото си. Ние казваме: кога ще дойде Господь, да влѣе въ насъ тази Любовь? Господь се проявява всѣки день. Той хлопа на вратитѣ на сърдцата ни, очаква да му отворимъ и казва: „Дѣца, иде вече този день!“ Ученитѣ казватъ: да, ще дойде този день, но по закона на еволюцията. Ние казваме: за нѣкой е дошълъ този день. Нали мнозина отъ васъ сте развъждали бубитѣ. Какво сте забѣлѣзали? Всички въ единъ день ли завиватъ пашкула си? Не, едни завиватъ пашкула си по-рано, а други – по-късно. За нѣкои буби деньтъ е дошълъ. Но, вие не чакайте да излѣзете всички заедно! Ако ти чакашъ да излѣзете всички заедно, врѣмето ти ще мине. Въ този вѫтрѣшенъ стремежъ, именно, трѣбва да проявимъ Божията Любовь. Тази Любовь ни най-малко не изисква да напуснемъ общественото си положение; тази любовь ни най-малко не изисква да напуснемъ обществото, народа си, дома си, жената си, дѣцата си, тя изисква да осмислимъ живота си. Ако ти си женен, тя изисква отъ тебе, да покажешъ на жена си, въ какво именно седи Божията Любовь. Тя изисква да покажешъ на приятеля си добрата ѝ страна, да изявишъ прѣдъ него тази Божия Любовь. Напримѣръ, ние често правимъ жертви, но въ тия наши жертви още не седи Божията Любовь. Азъ мога да дамъ на приятеля си половината си имане, но въ това още не седи Божията Любовь. Всичко, което правимъ сега, това е едно предисловие. Има велики нѣща въ Божията Любовь и когато ги правишъ, ти ще ги изнесешъ само прѣдъ себе си и ще считашъ, че това е едно благословение. Ако вие можете да покажете най-малката любовь, първиятъ признакъ, по който ще познаете, че имате Божието благословение, е въ това, че ще ви се открие нѣщо велико. Ако човѣкъ би могълъ да изрази най-малката Божествена Любовь, моментално прѣдъ неговия взорь, като че ли ще се дигне една завѣса и ще види възвишени сѫщества, които живѣятъ въ Любовьта. Те ще му се усмихнатъ и ще кажатъ: „Да, върви по пѫтя! Този е пѫтьтъ, по който и ние вървимъ.“ И слѣдъ това тази завѣса моментално пакъ ще падне. Той ще си помисли дали това е вѣрно, или не; дали това е халюцинация, или не. Хората казватъ: а, това е

халюцинация! Че кое не е халюцинация? Утрѣ твоята кѫща може да изгори – това е една халюцинация; паритѣ си може да изгубишъ – това е една халюцинация. Не, има една реалность. Ако тази завѣса всѣки день се вдига, и ти виждашъ всичко онова, което дава животъ, всичко онова, което осмисля нѣщата, ти ще се обезсърдчишъ ли? Тази завѣса пакъ ще падне прѣдъ твоитѣ очи, но вие нѣма да имате никаква тѫга, никаква скърбь. Не че нѣма да имате никаква тѫга, но вие съ радость ще носитѣ вашитѣ страдания. И като дойдете чрѣзъ това учение до тази любовь вие ще имате едно качество, и то е слѣдното: всѣки, който може да прояви Божията Любовь, той ще може да носи цѣлата земя на гърба си. Ще кажете сега: а, ще може да носи земята на гърба си! Да ще може. Щомъ такъвъ човѣкъ може да носи земята на гърба си, той е герой, и никой не може да му прави пакости. Какъ смѣе нѣкой да ми пакости, когато нося цѣлата земя на гърба си? Малко да се поразтърся, ще видите и ще патите. Ще кажа: не ме бутайте, защото азъ нося цѣлата земя на гърба си и тичамъ по нейната орбита! Не ме бутай, защото азъ нося цѣлата земя, отъ менъ зависи вашето щастие. Кой си ти, който носишъ земята? Какво искашъ да кажешъ съ това? – Искамъ да кажа, че ако любите Бога, земята нѣма да се тресе; ако не любитѣ Бога, земята ще се тресе. Онзи, който люби Бога, ще може да носи земята на гърба си. Единъ фигуративенъ изразъ ви казвамъ. Ще кажете: ама че много е казано! Въ Писанието е казано, че Господь държалъ всичкитѣ свѣтове въ шепата си, а азъ казвамъ, че нося земята на гърба си. Господь държи земята въ рѫката си, а азъ – на гърба си. Да държишъ на рѫката си всичкитѣ свѣтове и земята заедно, за това се изисква голѣма сила! Слѣдователно, за да бѫдете силни хора, ще ви кажа, какъвъ опитъ трѣбва да направите. За да се кали единъ християнинъ, за да се кали единъ вѣрующъ, трѣбва да направятъ единъ опитъ. Опитвали ли сте се нѣкой пѫть мислено, да видите, дали можете да носите на гърба си по три, четири, петь до десеть тона тяжесть? Човѣшката сила може да се развие. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, че е възможно това. Единъ хилавъ неврастеникъ, американски студентъ, билъ на едно прѣдставление, въ което единъ отъ американскитѣ ужилисти, който билъ много силенъ му ударилъ една плѣсница, и той се търкулилъ три пѫти на земята. Този американецъ билъ много уменъ и си казалъ въ себе си: ще ти докажа, че не съмъ толкова слабъ. Започналъ този студентъ да изучава живота на ужилиста, да разбере, какъ е придобилъ тази сила, и като разбралъ, заелъ се всѣки день да прави редъ упражнения. Въ продължение на 10 години той добилъ такава сила, че могълъ съ двѣтѣ си рѫцѣ да дига единъ конь съ двѣ малки кончета. Единъ день той отива при този ужилистъ и му казва: ти знаешъ

ли кой съмъ? – Не зная. Тогава той го подига съ едната си ржка въ въздуха и му казва: ето кой съмъ! Кой си, наистина? – Азъ съмъ този, на когото прѣди 10 години ти удари една плѣсница и ме търкули три пжти на земята. – Ще ме извинишъ, азъ не те познавахъ. Както виждате, човѣкъ, може да развие въ себе си сила. Така може да развие въ себе си и тази мощна сила на Любовьта. А ние безъ да сме развили въ себе си тази сила на Любовьта, казваме: не можемъ. Можемъ да я развиемъ! Ако този хилавъ студентъ може въ продължение на 10 години да развие въ себе си такава сила, че да може съ двѣтѣ си ржцѣ да дигне единъ конь и двѣ малки кончета, значи всѣки отъ васъ може да развие въ себе си тази сила на Любовьта. Вие казвате: какво нѣщо е Любовьта? Любовьта е сила, съ която можете да носите на гърба си цѣлата земя. Тогава ще казвате: Господи, всичкитѣ страдания, който ми дойдатъ, ще мога да ги нося.

И тъй, стихътъ: „Всичко мога да направя чрѣзъ Господа Исуса Христа“ – има вече смисълъ. Всичко можемъ да направимъ. Чрѣзъ кого? – Чрѣзъ Любовьта Божия. Богъ иска вжтрѣшно да ни се изяви.

И Христосъ казва: „Тази е моята заповѣдь: да имате любовь помежду си, и този висшиятъ Божественъ свѣтъ да знае, че сте мои ученици“. На всѣки единъ отъ васъ прѣдстои едно велико вжтрѣшно учение: да промѣни своя животъ и вжтрѣшно, и външно – да прѣобрази напълно себе си. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва всѣки день да се огледва въ огледалото и да види, дали лицето му се е измѣнило. Не само лицето му трѣбва да се измѣни, но и умътъ, и сърдцето му. Не казвамъ така да се измѣнитѣ, че да се забравитѣ, но всѣки день да усѣщате, че нѣщо благородно, възвишено се влива въ вашата душа, нѣщо ново се заражда вжтрѣ въ васъ, и вие растете отъ сила въ сила, отъ любовь въ любовь, отъ знание въ знание, отъ свобода въ свобода. Това е великото, къмъ което онѣзи, който любятъ Бога, трѣбва да се стремятъ. Тогава, всичкитѣ ви занятия въ живота, каквито и да сж, ще се осмислятъ.

И тъй, като имате любовь помежду си, вие ще дойдете до онзи първиченъ животъ, който ще ви освободи по единъ разуменъ начинъ отъ сегашнитѣ ограничения на живота.

Слѣдователно, прѣдъ васъ седи една вжтрѣшна велика наука: Люби, учи, Свободенъ бжди!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 4 януарий, 1925 г. въ гр. София.

1925_01_04 Насока и направление на енергията
лекция пред специалния клас

НАСОКА И НАПРАВЛЕНИЕ НА ЕНЕРГИЯТА

8.15 часа вечерта.

Любовта ражда доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

Размишление.

Прочете се резюмето „Ролята на свръхсъзнанието" и „Предназначението на гръбначния стълб".

Прочетоха се темите „Защо се ражда и умира човек".

Тема 11: „Какво зная аз?" Ще си зададете този въпрос на себе си и тъй, философски ще отговорите, в прикрита форма. Какво е казал Цезар? – „Дойдох, видях и победих". Какво е писал на римския сенат? – Туй, което той е знаел. Ще мислите върху тази тема: „Какво зная аз". Същественото, което знаете, не какво сте учили и какво са ви казали и какво сте запомнили, а каквото вие знаете. Самата тема е дадена в най-добрата си форма.

Тема 12: „Трите стълба на знанието".

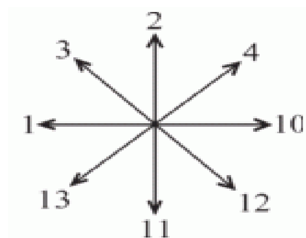

Между тези числа има ли сходство или някакво съотношение? Едно на кое съответства? (– На 10.)Две на кое съответства? (– На 11.) Три? - На 12; Четири? – На 13. Добре. Да допуснем, че ви се дава избор на тези числа, кои ще изберете? Изборът е свободен, всеки може да си избере каквото иска. Обаче, има и друго нещо. От тия числа не може да изберете които искате. (– Защо?) Допуснете, че аз ви давам една малка игла, обикновена, с която шиете, и ви дам едно въже по-дебело от пръста и ви накарам да вденете туй въже. Да кажем, то е дълго една педя. Може ли туй въже да го вденете в иглата така, както си е? – Не. Значи, изисква се мисъл. Вие трябва

да разберете вдяването на туй въже. Как може да вденете туй въже? Ще го разнищите на тънки нишки и така цялото въже може да го прекарате през иглата.

Тези числа съществуват в природата така наредени. Те се намират и в живота, но не всяко число вие може да изберете. Да допуснем, вие сте една положителна личност – плюс сте и избирате числото едно, ще ви ползва ли този избор? <em>(– Не, защото числото 1 е положително.) Аз говоря за живите числа в природата. Вие като сте положителен и числото 1 е положително, то ще произведе у вас едно неприятно състояние. <em>(– Ще изберем числото 13.) Още по-лошо: 1, 4, 10, 13 – все са положителни числа. Като дойдете до числото 2, то е със знака минус. Следователно в дадения случай, щом вие сте положителен, вие трябва да изберете числото 2; щом изберете числото 2, може да изберете числото 12. Вече в 12 вие имате закон на резултати. Как е създадено 12? Числото 12 показва как може една положителна енергия да се превърне в една отрицателна енергия. Туй е закон – да знаеш как да превръщаш силите. Ние имаме 12 месеца, те показват един кръг. За да превърнеш една енергия и да я използваш във всички нейни проявления, ти трябва да направиш едно обръщение в 12 зодии. Вие може да изберете 2 и 12, но трябва да разбирате закона на 12-те, защото в 12 първата цифра 1 е положителна, вие ще се сблъскате с нея и трябва да прекарате тази енергия в числото 2, тогава 2-ката показва закона, метода и начина, с който трябва да действате.

Ако трябва да говорите, в дадения случай как трябва да говорите, кой говор е по-хубав: острият говор или мекият говор? (– Мекият говор.) Отблизо когато говориш, меко трябва да говориш, но когато трябва да говориш на един километър далеч, как трябва да говориш? (– Високо.) Тъй че, под силно и остро говорене всякога се разбира далечно говорене. И докато твоята реч пристигне на мястото, тия вълни на високото говорене отслабват и онзи там ги слуша много мекичко. Тъй че, някои хора ни се виждат много мекички, защото отдалече говорят, а колкото се приближавате към тях, гласът им става по-силен и вие казвате: „Грубо говори.“ Рекох, тогава много наблизо сте дошли. Та и в природата често някои от нейните тонове, които тя издава, са силни, а други – слаби. Аз говоря за тоновете на природата. Някой път природата ни говори отдалеч. Тогава тя е много тиха, нежна се показва, но тогава ние не трябва да изменяме своята дистанция; а някои от нейните тонове, за да ги чуем, трябва да сме много близо до нея. Тогава тя ни се вижда странна. Та, рекох, има такива

състояния и в природата.

Числото 1 е положително, показва насока, отдето идват енергиите; двойката показва насока накъде отиват енергиите; а тройката какво показва? – Показва работата, която тия енергии са извършили в дадения случай. Как ги наричате вие тези числа, средните числа? (– Неутрални числа.) Да, числа, които не са нито на едната страна, нито на другата страна. Разбира се, само едно неутрално число можете да го турите за дирек, за подпора, те не се местят. И всичките устои на живота са съградени все от тия числа – неутрални числа.

Във всяка една година знаете ли кои дни са положителни, кои дни – отрицателни и кои – неутрални дни? Онези от вас, които разбират астрология, трябва да прегледат малко колко дни има в годината положителни, колко отрицателни и колко неутрални. То е само една малка забава, едно упражнение, гимнастика на ума.

В окултната наука се изискват няколко условия (сили) от ученика. Първо, той трябва да има не само една силна воля, но благородна и устойчива и разумна воля. Само тогава може да се прояви волята му. Понеже, каквато и да е сила, с която ученикът работи в дадения случай, от него се изисква да има такава една воля. Тогава, той [е] като един чук, а знаете че всеки един чук само в една силна и разумна ръка, може да произведе приятен ефект. Иначе, този чук може някой да го вземе от ръката ти и да ти разбие главата, нищо повече. Чукът в слабата ръка или каквато и да е сила в ръката на един слаб човек е за него в ущърб.

Ние виждаме в съвременната култура мнозина, на които умовете са неприготвени. Като добият малко знания, това знание не ги ползва, то става за техен ущърб. Ще се стремите във вашето съзнание да се кали вашата воля, да бъде силна, разумна и устойчива. И след туй ще прилагате при изправянето на някои ваши минали погрешки. Всинца имате погрешки: лични и унаследени погрешки. Някои от тези погрешки се виждат, някои не се виждат. Някои се знаят, някои не се знаят.

Та, с волята си постоянно трябва да работите като един скулптор над себе си, понеже от тази работа ще зависи благото на вашия живот. За да може да прекарате един разумен живот на земята, да бъдете по възможност щастливи, непременно човек трябва да има силна воля. А силната воля е всякога

разумната воля. В туй отношение вие трябва да изучавате математиката. Всички трябва да бъдете не математици, но да мислите математически, то е нещо точно определено. Някой може да каже: „Може и по друг начин.” – Не. В математиката не могат да бъдат нещата и тъй и тъй. Единицата, тъй както е поставена, не може да я замените с друго число. Тя е единица, нищо повече. Може да турите друг символ, но като количество, като сила, вие не можете да я замените с нищо друго в дадения случай. И след туй трябва да си служите с геометрията. Всякога трябва да превръщате математическите величини в геометрически форми, в най-красивите геометрически форми. Без това вашата воля ще бъде всякога слаба.

Например как може да уякчиш волята си? Да кажем, страх те е от мечка. Ето един умствен начин за укрепване на волята: няма да отидеш в гората при мечката, че да изгубиш и ума и дума, но ще си представиш, че тя иде в къщата ти. Мислено това ще става. И ти ще се постараеш да я погладиш по главата. Това е вече един опит и този страх, който естествено те обладава, постепенно ще почне да се самовъзпитава. Или някой път те е страх от сиромашия. Представи си, че ти си богат човек, имаш 10 милиона, имаш замък, къща, градина, всичко това на твое разположение; после, представи си, че почнете да изгубвате това-онова, станете последен голтак, нямате нито пет пари и се стремете да бъдете спокоен, като ходите при другите хора да не губите равновесието си. Всичко това мислено ще става. Туй е едно хубаво упражнение на ума. Ако вие това мислено не можете да направите с пълно съзнание… Това са маневри в живота. Като дойде действителния живот, да се не уплашите тогава. Военните нали преди война правят такива маневри – приготвляват се, че като стане война, да бъдат подготвени. И окултния ученик трябва да прави много маневри, за да може да кали своята воля. Туй, от което най-много те е страх, прави маневри в ума си, за да регулираш този страх.

Например много се гневите. Представете си, че някой дойде и ви обиди и мислено се постарайте да се не разгневите, вижте какво ще изпитате; те са много приятни упражнения. Тези упражнения може да ги правите, когато няма с какво да се занимавате. Когато има да учите няма да правите тия упражнения, но след като се изморите, учили сте 2-3 часа наред, седнете тогава за половин час или за 20 минути и направете такова едно упражнение. След туй вие ще се усетите освежен и при това ще придобиете нещо. На всички ви препоръчвам тия упражнения да ги правите, те са много ефикасни. И без това ще ви

посрещнат много повече спънки в живота отколкото сега, тъй поне ще ги посрещате по-спокойно, щом разбирате закона. Сега, как разбрахте темата на разговора тази вечер? Кой от вас доброволно ще ми разправи със свои думи какво е разбрал?

Най-първо ще направите подготовката, а после опита ще дойде от само себе си. Да кажем, страх ви е от змия. Как да премахнете този страх? Ще хванете някоя умряла змия и като свикнете с нея, ще дойдете да опитате как може да хванете и живата змия. Така ще добиете известна опитност. (– Ако ни ухапе?) Вие ще вземете един чатал и с него ще я натиснете за главата и после пак ще я пуснете. Ще ѝ кажете: „Аз съм малко страхлива, затуй правя този опит, искам да не се плаша." Това е за ученичка, пък ако е ученик, и той може да каже същото, че е малко страхлив и иска да не се плаши. Но най-първо умствено ще направите този опит. Когато дойде човек да прави положителни опити, трябва да бъде много внимателен, защото някой път може да пострада. Змиите са много сръчни и там човек трябва да бъде много пъргав да се запази. Хитри са змиите, не са тъй както вие мислите.

Сега това е само за изяснение. Те са упражнения, които много добре действат, благотворно действат, при това служат за едно каляване на мисълта. Някой път се насъбират все отрицателни мисли, почнат да те безпокоят. Седни, направи опит да не те е страх. Например някои от вас ви е страх от паяк, други от жаба, от мишка, от пиявица, всеки човек все има нещо, от което се бои.

Сега, за говора от близо и говора от далече. Когато от близо иде гласът, той е от сърце, пък щом някой говори само за недостатъците на хората, той е от далеч. Но има и друг случай: вие сте банкер, давате пари на заем с лихва, който иска пари, говори тихичко, после може и банкерът да говори тихо: „Ти сметките направи ли?" Казваш: „Ще почакам малко, след няколко дена." Той си има пари, но понеже не знае дали ще може да ви кредитира, казва: „След няколко дена", а в същото време праща агенти да види имате ли имущество, за да се осигури. Това все тихо се говори. Това говорене не е от сърце. Това е говорене от далече. Хора, които говорят от далеч, те не са хора на сърцето. Щом един човек ти прави добро с някаква замисъл, той отдалеч ти говори. Пък, когато се прави едно добро, без ние да очакваме каквото и да е благо, а просто, че това е една Божествена постъпка, такъв човек от близо ти говори. В такъв случай ти правиш едно добро, вървиш и сам се радваш на постъпката, без да имаш в ума си

някаква облага.

Трябва да правите разлика между вашето естество и вашето съзнание, вашето аз. Защото в естеството на човека има много силни неорганизирания, т.е. много сили, които не зависят от вас. Има някои прояви, които са волеви – от вас зависят, а има известни действия във вашия организъм, които не са волеви движения – които не зависят от вас. Например биенето на сърцето не е един волеви акт. Как се наричат тия движения? (– Автономни.) Когато ние казваме, че някои неща можем да ги направим, подразбираме тия волеви движения, а има неща, които вие не може да направите. Например има неща, които ако изискват от вас, в дадения случай са невъзможни. Ако ви кажа да пренесете Витоша от едно място на друго, това е невъзможно сега за вас или да ви кажа да прехвръкнете от Земята на Месечината. Значи, изискват се неща невъзможни, а има неща възможни за вас в дадения случай.

При сегашните условия, когато говорим за воля, трябва да знаем, че има един кръг на действия, които са възможни, волеви движения са те, пък има и един друг външен кръг на действие, те са условни засега, те не зависят от вас. Тъй щото, когато говорим за волеви неща, разбираме тия, които са под контрол на нашата воля. А другите неща са под волята на други същества, по-високи от нас сили, които не се подчиняват на нас, а се подчиняват на други същества. Така ангелите разбират законите на растителното царство, но ангелите не разбират живота на животинското царство. Един ангел не може да произведе живота на животинското царство, не може да направи една коза, например. Там архангелите, те владеят този закон. Тъй щото, всички същества според своята разумност и възможност. Ангелите и те си имат свой район на действие. Разбира се, в сравнение с човешкия, той е много по-обширен, но в сравнение с по-възвишените от тях същества и тяхната дейност е ограничена.

Следователно ние, като завладеем тия волеви действия, всичките сили, вложени в нашето естество, тогава ще пристъпим към възможностите на този, външния кръг. В окултната наука съществуват и други методи, разумни методи разбира се, за проява на волевата сила.

Да направим едно упражнение: (Всички прави.)

Лявата ръка право надолу, дясната ръка настрани. Дясната ръка слиза върху

китката на лявата ръка. Дясната ръка прави движение по лявата ръка нагоре, над главата, в дясно, настрани и надолу. Когато се прави това упражнение, произнася се следната формула: „Аз мога да направя всичко, което моят ум ми продиктува.”

Същото упражнение с движение на лявата ръка и следната формула: „Аз мога да направя всичко, което моето сърце ми продиктува.”

Туй упражнение е приятно за концентриране. Формулките може да произнасяте и мислено. Тогава е за концентриране. А ако ги произнесете гласно – тогава е за усилване. Тези упражнения са необходими за владеенето на мускулите, при това с тези движения вие подобрявате вашето кръвообращение.

Туй упражнение ще го употребявате за 10 дена. Но законът е следния: няма да употребявате двете едновременно. Щом сте паднал духом, тогава ще употребите първото упражнение (движение с дясната ръка). Понеже то е активно, ще превърне вашата пасивна енергия. Щом пък се усещате много енергичен, тогава ще употребите второто упражнение (с движение за лявата ръка). То ще урегулира вашите набрали енергии. Тъй че в разстояние на 10 дена всеки един, според състоянията си, ще употребява или едното или другото упражнение. Ще спазвате един закон. Тези упражнения ще ги правите докато ви е приятно, щом не ви се прави вече, спрете. Въобще движенията, които стават с дясната ръка, са по-ефикасни, помощни. А движенията с лявата ръка ние употребяваме само, за да възстановим едно равновесие.

Сега, друго едно упражнение: Прави. Ръцете хоризонтално настрани. Затворете очите си. Концентрирайте се нагоре. Тъй затворете ръцете си над главата като един триъгълник. Концентрирайте се. Разтворете ръцете си и ги дръжте малко хоризонтално. Снемете ръцете си долу.

Любовта ражда доброто!

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година
12 школна лекция на I младежки окултен клас
4.I.1925 година

Неделя 8 ч.в.

София

1925_01_07 Проекции
лекция пред общия окултен клас

ПРОЕКЦИИ

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Отличителните черти на човешката и Божията любов.

За следния път ще пишете върху темата Отличителните черти на волята, сърцето и ума.

Казват някои, че за да бъде мисълта понятна, човек трябва да говори разумно. Човек трябва да мисли добре, за да бъде речта му понятна. Колкото мисълта е по-ясна, толкоз и речта ще бъде по-ясна. Всяка идея трябва да изразява нещо. Всеки конкретен предмет трябва да е ясен в ума, за да може да си го представим. Например сега ние говорим за Любовта, нали? Каква идея, каква представа имате за Любовта? Каква форма имате за Любовта например, ако речете да си я представите? Извън човека можете ли да си я представите? Тъй щото известна идея нам се вижда много ясна, но постарайте се само да си я представите – ще видите, че е трудно да се обясни. Затова най-първо ви трябва учение. Вие още не сте се научили на онзи велик метод – да знаете как да се учите. Сегашните хора, след като прекарат 13, 14, 15 години в училище, мислят, че са научили нещо. Това е само приготовление за учение. След този подготвителен период ще дойде времето за учение. Един учен човек, който е посветил цели 20-30 години за изучаване на някоя област от науката, неговите открития, макар и микроскопически, все таки са допринесли нещо.

Да допуснем сега, че всички сте учили аритметика. Тук съм написал числата едно, десет и сто. Вие ще кажете: „Ние знаем какво нещо е числото едно.“ Да, знаете, че една круша означава числото едно. Знаете, че числото 10 означава 10 круши, числото 100 – 100 круши, и т.н. Но това не е истинска аритметика – това е външната страна на аритметиката. Какво означава единицата? – Единицата като символ означава едно нещо, а иначе представлява жива сила. Да кажем, че имаме една жива точка в пространството, но извън физическия свят. Как бихте си представили геометрически проекцията на тази точка във физическия свят?

Ако точката трябва да се проектира в известно поле, как ще я изобразите? За да се изобрази, тя трябва да приеме известна форма в това поле. И тогава геометриците казват, че като се съединят няколко такива форми, образуват известни величини. Следователно единицата изразява точката горе в пространството, а десет показва, че точката е вече проектирана. Нулата показва плоскостта, върху която тази точка се проектира, т.е. възможността, при която тази точка може да развие своите сили. Значи числото 10 показва живата точка и възможностите ѝ, при които тя може да се развие. Какво показва тогава числото 100? – Ако точката най-първо се проектира в една права линия, имаме числото 10; ако тази точка се проектира в плоскост, тогава имаме числото 100. В този случай стотицата показва, че точката е проектирана в плоскост – значи движи се в две посоки, има две възможности. За да разберете тия неща, вие трябва да учите.

Сега да ви обясня мисълта си. Да допуснем, че вие имате известна енергия в себе си, но ви затварят в затвор. Да орете не можете, да сеете не можете, да работите каква да е работа не можете. При тези условия можете да направите само едно нещо – да ви дадат книги да учите. Следователно тук вие имате само една възможност – да се учите. Затова ще насочите вашите енергии към ума си, във вашата мисъл. След време, когато излезете от затвора, тази енергия ще се превърне, тя ще има друга проекция върху физическия свят. Вие може да сте седели в затвора 3-4 години и там сте придобили една нова идея, оформили сте възгледите си за живота, разбрали сте как трябва да се живее. И сега вие ще се постараете да проектирате тия нови възгледи във физическия свят.

Сега мнозина като вас изучават религията или духовните науки, както им попадне, вследствие на което в тях става една цяла галиматия. Това не е наука! Науката определя нещата отвън. Ние трябва да определим нашите отношения извън себе си, извън своята личност. Това, което виждаме в света, не са правилни отношения. Ако двама затворници ги затворят на едно място или ако едно агне и един вълк ги затворят на едно място, това не е правилно съчетание, това не е един Божествен акт. В този случай вълкът може да не изяде агнето, но това ще бъде не защото вълкът е правоверен, но от страх. Той не го изяжда от страх, а не от някакво убеждение. Неговата постъпка ще противоречи на природата му. В духовния свят противоречия не съществуват. Това, което ние смятаме за противоречия, то е от неразбиране на онези основни математически принципи, върху които животът е поставен. Когато не разбираме живата

математика и геометрия в живота, главата ни ще побелее от страдания и противоречия – нищо повече. Ако някой ме пита защо са страданията в живота, ще му отговоря: страданията идват от неразбирането на Божествената математика и Божествената геометрия. Страданията идват, защото ти се проектираш там, дето другите са се проектирали по-напред. Светът е толкова голям, има място за всички, затова ти трябва да се проектираш там, дето никой не се е проектирал.

Някой запитва: „Какво приложение има геометрията в живота?“ Отговарям: приложението на геометрията е това – да правиш проекции там, дето никой не е правил; ще се подвизаваш там, дето никой не се е подвизавал; ще вършиш това, което никой не е вършил. Ще бъде глупаво, след като е излязъл на сцената един велик цигулар, майстор на цигулката, да излезеш да покажеш своето изкуство и ти, който си свирил едва 3-4 години. Ти ще мълчиш, няма да се явяваш, ще слушаш само! Мнозина от вас имате такова желание именно – след един велик цигулар да излезете и вие, да покажете своето изкуство. След туй какво става? Понеже вие се проектирате там, дето не трябва, окръжаващата ви среда казва: „Този кой го е викал? Такъв цигулар не искаме!“ – „Ама аз искам да се проявя!“ – „Ти можеш да се проявиш там, дето те викат, но не и на тази сцена, при този велик майстор. Ние не искаме да те слушаме.“ – „Ама вие трябва да имате човеколюбие!“ – „Човеколюбието се проявява при други случаи – на сцената ние обичаме изкуството.“ Тъй разсъждава светът. Аз не говоря от гледище на религиозните хора, но казвам как гледат умните хора в света.

Та в живота си, когато дойдем до науката, ние ще бъдем строги, ще имаме една Божествена мярка, с която ще мерим своите чувства, своите мисли и своите действия. Същия закон ще поставяме и спрямо себе си, няма да си правим илюзии. Защото след като някой човек е свирил хубаво, а запитва другите хора дали е свирил добре, това показва, че той не е майстор, не може да свири хубаво. На такъв човек аз мога да кажа: „Като тебе всеки може да свири. След като си свирил на сцената, ще излезеш навън – никакъв букет няма да чакаш.“ Ще свиря на хората тъй, както разбирам, и бързо ще изляза навън. Пък те са свободни след мене да си изкажат мнението, както искат – то е тяхна работа.

Казвам: в обикновените прояви на живота, както и в живота на религиозните хора, съществуват най-големи противоречия, най-големи каприции и

своенравия, а също тъй и най-голямо лицемерие. Един религиозен човек с нищо не можеш да го задоволиш. Когато е добър, лесно се справяш с него, но когато се изопачи, по-лош от него няма. Защо е така? Религиозността е само едно проявление на човека, проявление само на едно чувство в него – религиозното чувство, но с това не се изчерпва целият човек. В човека има много чувства, а не само едно религиозно чувство. Той има много отношения, много чувства и много способности още, които трябва да развива. Истински религиозен човек е този, у когото има пълна хармония между чувствата, мислите и действията.
Сега мнозина от вас, щом чуят да се говори нещо научно, казват: „Това не се отнася до мене, аз не съм учен човек." – Как, не се отнася до вас ли? Че кой сте вие? – „Аз съм Иван Стоянов." – Ти, Иван Стоянов, сам ли тури името си, или други хора ти го туриха? – „Аз пък съм Петър Стоянов." – Ти също тъй сам ли тури името си, я ми кажи? Ами де беше ти преди хиляда години? – „Аз съм човек." – Човек ли, отде знаеш, че си човек? – „Ама аз мисля тъй." – Мислиш ли, отде знаеш това? Как мислиш, я ми кажи как става процесът на мисленето? Сега всинца казваме, че мислим. Ако ние, съвременните хора, мислехме, ако съвременните ученици на Окултната школа мислеха, животът ни щеше да се изрази в друга форма, а не в такава, каквато я срещаме днес. Някой път някои от вас мислят, че са много учени, че знаят много. Не, трябва да отидете в университета – там ще видите колко знаете. Казвате: „Съвременните учени хора са прости, ние, религиозните хора, много знаем." Някой пък трябва да слушате някой професор от университета по геометрия и математика – да видите какво нещо е мислене, как развива той своята мисъл, как нанася той своите проекции. След като поседите малко и чуете тази строга математическа мисъл, вие ще излезете оттам сгушени и ще си кажете: „Аз не зная нищо."

За много работи вие мислите по същия начин. Седите сега и мислите за Бога, за ангелите, но де е Бог, де са ангелите – не знаете. Кой от вас знае де са ангелите? – „Ама аз мисля за тях." Че кой не мисли за ангелите? Това, че мислиш за ангелите, не представлява някаква строга, научна мисъл. Един ангел, за да бъде реален от чисто научно гледище, трябва да има някаква проекция на Земята. Защото и всички ония точки в пространството, ако не могат да проявяват известна проекция във физическия свят, те не са реални за нас и не могат да съществуват. Ако някой от вас мисли, че е имал разговор с някой ангел, без да има някаква реална придобивка, той се самоизлъгва. Аз зная, че ангелите са много учени – те разбират висшата геометрия и математика тъй добре, че могат

да ви осветлят върху някоя трудна задача за вас и ще ви помогнат да я решите. Стане ли това нещо с вас, разрешите ли някоя трудна задача, която сам не сте могли да решите, тогава ще ви кажа, че наистина при вас е идвал някой ангел. Как може да дойде един ангел тук, на Земята? – Той може да дойде във формата на някой жив човек: ангелът е вътре в него. Той може да дойде в сънно състояние при вас и вие сами да го видите. Или пък най-после може да възприемете една силна светлина в ума си, която да ви помогне да разрешите задачата. Значи ангелът може да ви въздейства по три начина.

Казвам сега: всякога трябва да имате една проекция във физическия свят. Само тогава духовните неща са реални, само тогава те оставят в нас неизличими черти. Например вземете търпението. На какво е проекция търпението? Вие ще ми дадете сега разни мнения. Аз не искам да давате мнения, ще ви кажа защо. Вие ще кажете нещо, но мнението ви може да не бъде право и тогава ще си кажете: „Що ми трябваше да говоря!" Мълчете сега, това е наука. Учениците да мълчат! Търпението е известна разумна сила, която действа в Природата. Тя е най-първо качество на ума. За да се постигне известна идея, за да се приложи тя във физическия свят, има известни препятствия за нейното приложение. Следователно търпението е една сила, която ще донесе устой, една вълнĈ на постоянство във физическия свят. Само така може дадена идея да се реализира. Можем да кажем, че ангелът е търпелив. Ако вие се намирате между свети хора, които живеят в любов, ще има ли нужда от търпение? Имаш нужда от търпение, когато си между деца, между ученици. Например един учител разправя урок на своите ученици, но те не могат изведнъж да го разберат, да го запомнят. Какво трябва да прави той? – Трябва да има търпение, докато учениците му запомнят урока. Не са виновни учениците – техните умствени центрове още не са развити. При сегашните условия всеки човек има известни препятствия при развитието си. Търпението е черта, необходима за всички! То се подкрепя от закона на Любовта. Любовта в проявлението си в духовния свят е малка топлинка, която дава директива на търпението.

Когато човек обича, може да търпи. Някой казва, че само от любов човек може да търпи. Не, и без любов може да се търпи. Я си представи, че някой те преследва. Покрай тебе минават много твои приятели: всички викат наоколо ти, пеят, но ти мълчиш и търпиш. Защо? Защото ако речеш да извикаш, неприятелят това и чака – той те дебне. Значи от страх търпиш. Може да търпиш от страх, може да търпиш и от любов. Истинско търпение в света обаче

е само онова, което се диктува от Любовта – то съгражда характер в човека. Такъв човек ако е търпелив, той ще е търпелив при всички условия на живота. Каквото и да му дойде, той ще каже: „Аз съм човек, трябва да търпя всички условия!“ Той ще оправдае постъпките на всеки едного и ще каже: „Този човек толкоз разбира, затова постъпва така. Този ученик толкова разбира.“ Търпението е необходимо за нас, за да не харчим напразно своите сили. Тия разсъждения ви са потребни.

И тъй, в числото 100 вие имате проекция на плоскост. Числото 10 пък изразява индивидуален живот. Десет показва всякога двама души. Вие нали сте изучавали квадратурата на кръга? Казват някои: „В кръга има много точки.“ Но да имаш работа с много точки – това е трудна работа. Следователно математиците подвеждат кръговите движения в четири точки, както квадратите, и квадратът има само четири опорни точки. Математиците определят тия точки, но те не могат да се определят точно, защото кръгът е неизмерим – но все таки се приближават до истината. Те искат да приведат кръговите движения в квадрат, защото могат по-лесно да се справят със силите, които действат в квадрата. Квадратът – това е домът. Бащата има да се справя с квадрата. Той най-първо се разправя с жена си, двамата се спогаждат как да живеят. Жената е съдружник на мъжа, аз ще я нарека съдружник В. Двамата съдружници: А – мъжът, и В – жената, разпределят длъжностите си. Тия двама съдружници повикват после още двама в сдружението си. Вие ще кажете: „Не може ли да повикат още 4-5 съдружници?“ – Не, само двама трябва да повикат, повече от двама не може.

Ако ви напиша на четири места по едно: 1, 1, 1, 1 – какво представлява това? – Това са четири разни величини. Колко прави четири пъти по едно? – Четири. Мислите ли, че вие имате четири единици? – Не може да имате четири единици. Единицата сама по себе си е единица. Две единици не може да имаме. Единицата е само единица. Тя не може да се дели. Единицата сама по себе си е неделима в своето проявление. Тя може само да произведе резултати, които са делими. Затова всяка част от единицата е добре вече. Сега забележете колко мъчни са тия разсъждения, за да преведете единицата или други числа в живи сили. Какво е единицата като жива сила? Ами че вие, вашата душа е единицата. Никога вашата душа не може да се превърне в друго нещо. Ще кажете: „Как, нали един ден ще стана ангел?“ – Ангелът означава само служене. – „Ама като ангел нали светъл ще бъда?“ Светлината е само начин, по който ще се служи на

хората. Представете си сега, че този ангел преди години е бил като нула, т.е. той е представлявал една свещ, затворена в един кръг, в нулата. Тогава той е светел, без да се проявява навън. След време капакът, който е затулял свещта, се вдига и светлината на ангела, която беше затворена, сега се проявява навън. Ангелът, който сега се проявява, и първият, който беше затворен, не е ли един и същ? – Един и същ е. Ние наричаме първия ангел „ангел на възможностите“, а втория – „ангел на проявите“. Нали и вие някой път чувствате, че имате в себе си някаква възможност, нещо благородно, възвишено, някакъв идеален стремеж, някаква възвишена идея, но не можете да се проявите, затворени сте в себе си. Четете съчинение на някой учен човек, разбирате го и си казвате: „И аз мисля като него.“ Но речете ли да се проявите, не можете. Като него мислите, но не можете да се проявите – нямате условия. Вие сега не можете да напишете една геометрия. Каква геометрия бихте написали? Не казвам да напишете геометрия за първи или втори клас, но да напишете геометрия за българския университет. Или можете ли да напишете едно съчинение по висша математика като ръководство? Вън от това онези от вас, които са законници, които са завършили право, можете ли да напишете нещо по законите на Природата във връзка със законите на живота, да внесете новите закони, които да оправят човечеството? Вие имате обикновени закони в света, но това още не са закони на Природата.

В Окултната школа имаме за цел да преведем законите на Живата Природа тъй, че да започнем да действаме според тях, а не съобразно обикновените закони. Последните ние имаме вече на ръка. Ние искаме да намерим формите на природните закони, т.е. да ги направим проекции на своя живот. Всяка мъчнотия – това е една проекция. Да допуснем, че вие искате да построите една къща. Това е вече проекция. Най-първо, каква е проекцията? Купувате двор от 400 квадратни метра, туряте основите на къщата, започвате да градите, но пари нямате. Ето първата мъчнотия! Хващате се за главата. Защо имате мъчнотии? – Защото вашата проекция се е проектирала вече на физическия свят. Тогава някои ще кажат, че този човек не е трябвало да строи къща. То е друг въпрос. Въпросът сега е как може да се съгради тази къща при тия условия? Този човек като се мъчи, това показва, че има известни препятствия, които трябва да преодолее. Вие казвате, че на този човек не му трябва къща. Тъй както разсъждават хората, подразбирам, че искат да кажат: „На този човек не му трябва добър живот.“ Каква разлика има между тия две разсъждения? Значи на този човек не му трябва къща – едното разсъждение; на този човек не му трябва добър живот – другото разсъждение.

Не, започнеш ли веднъж да градиш къща, криво-ляво, с борчове, ще я довършиш. И като я довършиш, сам ще си кажеш: „Не трябваше да градя къща!“ Ще направиш сега друга проекция. Вие какво правите в такъв случай? Отивате при някой ваш брат, казвате му: „Братко, можеш ли да ми помогнеш? Градя къща, пък им трябват малко пари.“ Не му казвайте това, защото той ще ви отговори: „Като нямаш пари, защо си се наел да градиш къща?“ Отидеш при друг някой брат, помолиш го да ти услужи и той казва: „Що ти трябваше да градиш къща?“ – Това не са разсъждения. Ето какво бих му казал аз: „Братко, твоята къща е една определена величина, тя се намира на хубаво място, ще я ипотекираш в банката.“ Пък ако мога да му услужа, ще услужа, без да го питам защо се е наел да гради и тем подобни. Като ипотекира къщата си, той ще се намери пред три неизвестни: x, y, z. Ще започне с x, което показва, че къщата не е изплатена. Като вземе парите, ако разбира от търговия, ще види от какво най-много се нуждаят хората на пазара, ще вложи парите в такава стока и от спечеленото ще изплати къщата си. Ако пък не разбира от търговия и се наеме с такава работа, ще забатачи още повече и ще се намери пред две неизвестни. Къщата в този случай съвсем ще пропадне.

Тогава казвам: като влезете в религиозния живот, и вие забатачвате по същия начин като този, който гради къща. Започвате един нов живот и след това, като дойдете до известно място, се спирате. Добрият живот се смята за градеж. Вие се въодушевявате, започвате да градите и сте почти на привършване. Остава ви само да измажете къщата и да ѝ поставите врати и прозорци, но изведнъж я напущате, прекратявате строежа. По някой път това става и с ученика. Вие сте започнали някакъв градеж в Божествения свят, съградили сте нещо, но изведнъж изгубите вдъхновението си, казвате: „Аз не мисля вече, както мислех едно време.“ Онзи пък, който е съградил къщата, но не е поставил врати и прозорци, казва: „Нека къщата остане без врати и прозорци, да поизсъхне малко, защото тази къща е нещо нехигиенична за живеене. След 2-3 години ще я довърша и тогава ще вляза да живея в нея.“ Прав е човекът, след 2-3 години той ще може да се премести от едно място на друго, от старата в новата къща, както това често правят някои овчари. Те оставят своите колиби и отиват в нови. Такова нещо забелязваме и в някои религиозни учения. Вие започвате с една идея. Влезете в едно общество, започвате да градите, но оставяте градежа наполовина и отивате на друго място. Не, ще довършите работата си до край! Ако ти сам не разбираш математика, никой не може да ти помогне. Най-първо

ти сам трябва да имаш способности, да разбираш математика, тогава и помощта ще дойде отвън. Туй трябва всеки от вас да го схване. Способността трябва да бъде във вас, а помощта ще дойде отвън.

Сега вие градите живота си, нали? Докъде сте дошли? Аз уподобявам човешкия живот на къща. Де ще турите търпението? На какво го уподобявате? Ами Любовта на какво я уподобявате? Де ще я турите в тази къща? Ами на Мъдростта, на Истината каква форма давате? На кое място в къщата ги поставяте? Това са въпроси, върху които може да разсъждавате. Аз не искам да ги разрешите още тази вечер. Не мислете, че когато някой професор разправя на студентите за проекции, за плоскости, те всичко разбират! Професорът прави сечения в една или друга страна, туря букви на чертежа – гръцки, латински – прави изчисления, съставя уравнения и т.н. Студентът гледа, мисли: не разбира тази работа. Отиде си вкъщи: решава, изчислява, докато най-после казва: „Сложна е тази работа!“ Дълго време се минава, докато студентът започне да разбира това, което професорът му е преподал преди 3-4 години. Не се разбира лесно висшата математика. Студентът трябва да развива висшите си способности и чувства, с които да разбира тази материя.

Та ние сега се стремим да развием у вас висшите ви духовни сили. Те изискват време и пространство, за да могат да се проектират и да придобият един реален израз за нас. Аз смятам реалността само тогава за реалност, когато може да се проектира в нашия живот, да стане ясна, достъпна за нас. Щом стане ясна, ние можем с нея да манипулираме, да работим. Сега, да кажем, че между двама от вас като ученици има някакъв спор за пари. Единият има да дава, другият да взема. Този, който има да дава, има пари в себе си, може да ги върне на онзи, който има да взема, но си прави съображенията, че ако му ги върне, нищо няма да му остане в кесията. Затова казва на другия: „Имам пари, но не мога да върна твоите сега.“ – „Не, ще ми ги дадеш!“ Двамата започват да спорят. Защо се ражда спор? – Защото и двамата искат да задържат тия пари. Единият от двамата трябва да отстъпи.

Но има друг случай, дето няма задържане на пари, и пак се явява спор. Да кажем, че имаш един приятел, с когото си живял много добре. Но ти кажеш на този твой приятел една обидна дума и той става положителен. Веднага се яви спор, той казва: „Защо ми каза така?“ Първият спор лесно може да се изравни: ще му върнеш парите, но как ще се изравни вторият спор? Казвате: „Ще искаме

извинение.“ Добре, някой път искате извинение, но спорът пак не се изравнява. Вземете пример от светските хора, вижте колко са умни те, как изравняват споровете си. В първия случай те разрешават въпроса с лихва. Ти вземеш от някъде 10 000 лева с 10% лихва. За една година те стават 11 000 лв., затова след изтичане на този срок трябва да върнеш 11 000 лева. По същия начин ще разрешите и втория спор. Когато обидиш един свой приятел, няма само да му искаш извинение – това значи да му върнеш само парите, които си взел от него. Не, ще му върнеш и лихвите. Тогава как ще постъпите при възпитанието на вашите деца? Как ще ги възпитате? Мислите ли, че като ви говоря да бъдете добри, да обичате Бога, това ще упражни голямо влияние върху вас? Туй са идеи, които трябва да се приложат, за да имат сила. Аз трябва да разбирам онзи основен закон, според който когато говоря на някой човек, най-първо трябва да си го представя във физическия свят, да си представя неговата форма, за да схвана по какъв начин мога да проектирам върху него невидимата енергия. Такъв е законът. Или, казано на съвършено практически език, трябва да зная каква нужда има този човек в даден случай.

Сега да вземем друг случай. Вие имате един добър приятел, с когото сте учили заедно в отделенията, в гимназията и в университета. Вие сте били добри приятели, прекарвали сте много добре, имали сте отношения повече от братски. Един ден вие забелязвате, че вашият приятел не е същият спрямо вас, променил се е нещо в чувствата си спрямо вас. Как ще си обясните, от какво е произлязла тази промяна? Има нещо, което липсва в чувствата ви, има един минус. Ще кажете, че вашият приятел е нещо болен или неразположен. Да, ако тази промяна е временна; но ако тя е постоянна, как ще си я обясните? Защо обича той друг някой повече? Как е възможно този, с когото сте били заедно в отделенията, в гимназията и в университета, да се измени, да влезе друг някой като клин помежду ви и да превърне този малък знак плюс на минус? Защо той обикна другия повече? Сега вие ще ми кажете: „Да оставим настрана тия неща!“

Някой ден вие имате голям стремеж към Бога, казвате: „Готов съм за Бога всичко да жертвам.“ Но на другата сутрин ставате и казвате: „Дали съм на правия път?“ Вашият стремеж към Бога вече не е същият, вие не сте готов да жертвате за Него всичко. Защо? – Станала е някаква промяна във вас. Вие сте били беден и всеки ден сте се молили на Бога Той да ви помогне да излезете от това трудно положение. Бог ви помогне да излезете от сиромашията и вие успявате да стане пръв министър в България. Преди да станете министър, всеки

ден ходехте в църка, свещи палехте, но сега, като министър, вече не ходите в църква, свещи не палите. Бога забравихте и за свое оправдание казвате: „Много работа имам, и то важна работа!“ По-важна работа от тази, да се помолиш на Бога, няма – но ти си забравил Господа. Ти мислиш, че си се осигурил вече, затова не се молиш на Господа. Защо стават тия работи? Вие ще кажете: „Това е в реда на нещата, такава е човешката натура. Това е пътят на неговата еволюция.“ – Не, това са несмислени приказки. Висшата математика и геометрия не търпят такива предположения. Това са вероятности, които трябва да докажете. Кое е вярното обаче, кои са причините за това? – Този човек, който постъпва така, никога не е имал любов към Бога. Той е един лицемер – нищо повече! Човек, който във време на сиромашия е религиозен, а във време на богатство се изменя, аз смятам, че той няма любов. Но когато един човек при най-голямото си богатство е религиозен, а когато е сиромах, не се моли на Бога да му отнеме сиромашията, аз смятам, че у този човек има истинска любов към Бога. Такива хора са истински религиозни. Ако се молиш на Бога, когато си в сиромашия, всеки може да каже, че сиромашията те кара да се молиш. Сиромашията е един остен. Ако се молиш на Бога, когато си богат, това показва, че любовта ти към Бога те кара да правиш това. Ние казваме, че светът ще се оправи не от сиромасите, не от простите хора, но от богатите, от учените хора.

Сега мнозина ми казват за някоя мисъл: „Учителю, тази мисъл, която ни каза, не ни е ясна.“ Аз съм ви казал много мисли, които ви са много ясни, но те нямат проекция. Ако взема да нахвърлям картини върху платното на кинематографа, мислите ли, че те са ясни проекции? Най-първо, нещата в кинематографа са лъжливи: поне 10% от туй, което кинематографът дава за вярно. Преди всичко образите на хората там са черни, не са в естествената си форма, а вие гледате картините и казвате: „Колко е хубава тази картина!“ Второто положение е, че работите на кинематографа не вървят по един естествен път. Там всички събития се развиват извънредно бързо. По някой път и ние въртим колелото на живота тъй бързо. Обаче нещата в Живата Природа не се случват така. Всички Божествени работи трябва да стават тихо, спокойно, без никакъв шум. Има ли шум в една работа, тя е човешка. В Божествените работи няма абсолютно никакъв шум. Щом вие скърцате много със себе си, щом вдигате много шум, тази работа е човешка. Дойде някой, казва: „Замъти ми се главата!“ – По човешки мислиш. Дойде друг, казва: „Мене от нищо не ме е страх!“ – По човешки разсъждаваш. Трябва да знаеш, че начало на Мъдростта е страхът

Господен. Страхът е една сила, необходима за развитието на всеки човек. Само че друга една сила има в света, която може да замести страха. Тя е Любовта. Ако човекът няма любов и няма страх, всичките нещастия ще дойдат в дома му. Ако е страхлив, може да се предпази, да не дойде нещастието в дома му. Казват: „Страхът е една производна величина от други някои сили, а именно от предпазливостта, от голямото внимание да се спазват Божествените закони в света.“ Страхът не е нищо друго освен внимание на човека към своите постъпки. Като ученици аз искам от вас да разсъждавате трезво.

Във всички съвременни окултни школи има една опасност, тя е следната: всички бързат да свършват по-скоро. И в света действа същият закон. Не, това не е право. Като влезете в света, вие трябва да имате положителна наука, като инженерът, който прилага своето знание. Сега с едно малко усилие върху себе си вие можете да добиете това, което ви липсва. Липсата, недоимъкът всякога показват посоката, към която се стремим.

Човекът всякога се стреми към това, което няма, а не към това, което има. Това, което има, той го оставя настрана, то му е като тил, а това, което няма, представлява за него обект, към който се стреми. Богатият оставя богатството си настрана, казва: „То ми е на ръка, но друго ми трябва мене.“ Това, което няма – към него се стреми той. Следователно всеки от вас трябва да се стреми да добие следните качества: да разсъждава правилно, да мисли правилно, да пее правилно, и то музикално, да говори образно, да знае реда и порядъка на нещата, които съществуват в Природата, да има голяма досетливост, да разбира човешкото естество, да бъде милосърден, да знае да се моли, да обича Бога, да има вяра, надежда, да бъде справедлив – ред качества трябва да придобие той. Това е човек. Засега човекът е къща, която се гради и дълго време още ще се гради. Векове ще минат, докато тя се съгради тъй, както трябва, че да влезем да живеем в нея. Докато се съгради тази къща, ние ще живеем на Земята, ще доставяме материал за нейното съграждане. Всеки от вас, който работи, ще доставя градиво за своята къща.

Туй е положението за този, който иска да бъде ученик, а за онзи, който иска да живее според своите чувства и настроения – това е друг въпрос. На ученика се позволява да играе само след като знае уроците си; на ученика се позволява да напусне училището само след като е завършил своята наука. Само тогава неговите учители ще му помагат да се прояви в своята определена работа. Ако

той напуща училище, без да е завършил, той не е от добрите ученици… Той трябва да завърши! Ученикът, като започне една школа, трябва да я завърши. В университет ли следва, по логика например – да завърши! По естествените науки ли следва – да завърши! По математика ли следва – да завърши! Каквато наука и да следва, дето и да следва, каквото и да захване, да се стреми да го завърши. Не е въпросът, че в тази работа ще придобие много нещо, но това са стъпала, това е съграждане на неговия характер, придобиване на стабилност в живота. Днес някой му каже едно – и той тръгне подире му. Утре друг му каже друго нещо – и той тръгне подире му. Не, ученикът трябва да има и свой възглед. Той не трябва да проявява своя възглед в Школата, а вън от Школата. И след като придобие това знание, ще приложи всичко, което е научил.

Какво е приложението на живата геометрия в живота? Ако някой от вас е малко нетърпелив, нервен, сприхав, добре е да се занимава с геометрия, да размишлява поне по един час на ден върху някои геометрични истини, да решава задачи, да прави чертежи и изчисления. Вземете 2-3 правила от математиката, работете върху тях и ще видите, че в кратко време ще придобиете малко търпение. Математиката изобщо представлява добър метод за придобиване на спокойствие на духа. Онези, които имат голямо спокойствие, те може да се занимават с музика. Ако музиката не се вземе заедно с геометрията и математиката, тя развива излишни чувства и човек започва да се афектира. Слушал съм някои пианисти, у които има изобилно чувства, но те не свирят правилно. Защо? Те, като свирят, толкова много се въодушевяват, че започват да си представят голяма аудитория, много слушатели, голям успех и т.н. Не, ако аз свиря като музикант, ще изпъдя всички слушатели от ума си и ще остана само аз, ще свиря само за себе си – никого няма да допусна до себе си. Това е музикант. Отвън може някой да ме слуша, но в моята аудитория ще свиря само за себе си. Това е истински музикант. Сам със себе си ще останеш! Учиш ли за хората, свириш ли за хората, подвизаваш ли се за хората, свършва се твоята работа.

Та казвам: за себе си всеки ще работи! Като останеш сам в себе си и произведеш ефекта на музиката върху душата си, ти разбираш вече малко от музика. Като си служите с музиката и с математиката в живота, вие ще проучвате себе си и ще можете да си въздействате. Като се намериш някой път в трудно положение, ще си кажеш: „Чакай да видя де се е проектирала тази точка от пространството.“ Да кажем, че някоя точка се е проектирала върху вашите

лични чувства. Вие ще разберете каква е силата на тази проекция и ще можете да си въздействате. Друга точка се е проектирала в чувствата на стомаха ви. Тия са двете главни проекции, но има и трета, която може да се проектира върху друга някоя точка, например в областта на надеждата, когато очакваме нещо. Това са все проекции. Какво се образува между тези сечения? Щом започнем да мислим за плоскостите, които съществуват в геометрията – езикът на ангелския свят – все ще мине някой ангел покрай нас и ще ни даде известно изяснение, ще добием вътрешна стабилност, ще ни даде вътрешна утеха. Важните въпроси, които имате да разрешавате, по този начин ще се решат по-лесно, отколкото ако не се занимавате с геометрия .

Упражнение: Ръцете отпред на гърдите. Туй е едно естествено положение. При това положение на ръцете изговорете: „Искам да се прояви онова, което е вложено в моята духовна натура!“ Разтворете сега ръцете си настрани, хоризонтално. Тъй поставени ръцете настрани – това е едно неестествено положение. То означава: „Какво искате вие, да ме мъчите ли?“ Щом това положение не е естествено, какво положение трябва да заеме човек? Поставете сега лявата си ръка на гърдите, а дясната ръка напред, със събрани пръсти. Туй е спасително движение, то разрешава въпроса. Това са същевременно проекции във висшата геометрия. Тъй поставени двете ръце, това са две проекции. Движенията, които правите, зависят от вашата разумност, от вашата воля. Всяко движение се определя съобразно силите, които действат в човека. Когато някой човек не е правил упражнения, може да се атрофира. Тогава той заболява, започва да си гърчи ръцете, да гърчи краката си, врата си, и по този начин той ще направи толкова движения, колкото са необходими за събуждане на енергиите в неговия организъм. И след като направи определеното количество движения, Природата казва: „Стига му вече на това дете, освободете го!“ Освобождават го и той оздравява.

Ръцете отпред на гърдите! Изговорете следната формула: „Ще направя всичко, което моето сърце може да направи.“ Поставете ръцете си хоризонтално, настрани. Под думите „всичко, което моето сърце може да направи“, се подразбира всичко онова, което Бог е вложил в сърцето ми. Значи повторете сега формулата: „Ще направя всичко, което Бог е вложил в моето сърце.“ Коя формула е по-добра? – Втората.

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Тринадесета лекция на ООК г.IV
7 януари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

1925_01_11 Квадратурата на кръга
лекция пред специалния клас

КВАДРАТУРАТА НА КРЪГА

Любовта ражда доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

Размишление.

Прочете се резюмето: "Защо се ражда и умира човек."

Прочетоха се темите: "Произход на съзнателните и несъзнателни движения".

Коя е най-близката цел за човека? Как бихте отговорили на този въпрос? Друг един въпрос: Кое е най-хубавото нещо в живота? (– Слънцето.) Хубаво ли е Слънцето? (– Небето.) За всеки един ще бъде най-хубавото туй, което в дадения момент му липсва.

Сега ще ви задам един философски въпрос: Защо Питагор е искал да намери квадратурата на кръга, какви са били неговите съображения? И защо в окултната наука се стремят да намерят квадратурата на кръга? Защо искат да определят туй, което не може да се определи? (– Като проблема на геометрията това е невъзможно, това е символ на алхимията.) Да допуснем, че квадрата, това е една проекция, имате четири точки, които са проектирани от някъде от пространството към дадена плоскост.

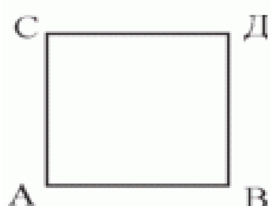

Представете си, че тези четири точки АВСД в квадрата са проекции. Може да са проекции на подсъзнателни сили, на физически сили, пък може да са проекции и на съзнателни сили. Тогава какви ще бъдат резултатите на всяка една страна, на всяка една точка. Ще бъдат ли резултатите еднакви, например на проекцията А и на проекцията В? Нали всяка една линия показва възможности на тази проекция. (– "А" има само две възможности: от А към В и от А към С.) Възможностите на проекцията А и възможностите в проекцията В

еднакви ли ще бъдат? (– Количествено те са еднакви.) Да допуснем, че А е един извор, В е друг извор в природата. На единия извор е построено едно динамо да осветява града, на другия извор е направена една воденица. Количествено водата на изворите е еднаква, но разумните сили, които използват тия сили, не са еднакви. Следователно резултатите им няма да бъдат еднакви. Разумността зависи от широкото използване на външните сили.

Да допуснем, че този квадрат е образуван от четири реки. Тези реки са еднакво големи по дължина и равни по количество на водата си. Едната е на северния полюс, другата – на умерения, а третата е в самия екватор. Еднакви ли ще бъдат резултатите на тия реки? (– Течението на водата ще бъде различно.) Сега ще ви кажа аз какво показва квадрата. Той е един закон, че в четири поколения може да се изправи една погрешка. Квадратът е мярка, която показва, че в четири поколения една погрешка трябва да се изправи. Този е законът на квадрата, с който може да се разрешат погрешките. Може още при линията АВ да изправиш погрешката си; ако изгубиш този случай, тогава при линията ВД или АС и ДС е последния предел за изправяне на погрешката. По-нататък не може да иде тя. Всяка една погрешка трябва да се изправи в четири поколения, нататък не може да мине тя.

Следователно, щом напишете квадрат ще знаете: той всякога означава, че погрешките ви трябва да се изправят в четири поколения, нищо повече! Туй е вътрешната страна за значението на квадрата. Разните проекции в квадрата показват начини, смекчаващите условия, чрез които може да изправите грешките си. Вашите мисли, чувства и действия, това са силите, с които може да манипулирате при изправяне на погрешката.

Когато Питагор е нанасял квадрата в окръжността и е искал да намери квадратурата на кръга, той е искал да намери условията, при които общия живот в дадения случай в колко поколения може да се изправи. А само когато впишете квадрата в кръга, тогава може да определите в първото, второто, третото или четвъртото поколение ще се изправи погрешката. (Сега те го схващат дали може да се изрази лицето на кръга с точен квадрат, а то е невъзможно.) Всички тези четири проекции може ли да се слеят в една? (Ако подложим квадрата на бързо движение, той ще се слее в права линия, а правата линия при бързо движение, ще се слее в една точка.) Значи, възможно е само при бързината на светлината. За да се изправи една погрешка, това зависи от

духовността на човека. Ако един човек е високо духовен, още в първото поколение може да изправите погрешката си.

Да допуснем някой път, че между бялата и черната раса стане прекръстосване: може майката да е от бялата раса, а бащата – от черната. Понеже бялата раса е по-силна, следователно има възможност да се родят повече бели деца, отколкото черни. Но все пак в едно поколение ще се прояви и бащата, а може още и в първото поколение да се родят черни деца, ако не, тогава във второто, в третото, ако и тогава не, тогава в четвъртото непременно ще се роди едно черно дете и ще се свърши въпросът. Следователно квадратът е необходим за поправянето на известна погрешка.

А пък добрите неща, за да се реализират, за тях вече не е необходим квадрата. Доброто се изразява с кръга. Там пределът е по-голям, изискват се 25 000 години, за да реализираш едно добро. Т.е. ако в първото поколение не може да реализираш едно добро, във второто, третото, четвъртото… хиляда поколения докато минат, все имаш възможност, за да реализираш едно добро. Значи и след 1000 рода пак ще ти се даде условие да направиш едно добро. Значи виждате възможността колко е широка тук. То вече не разбира обектно добро, а идейно добро. Например искаш да направиш едно добро на някому, да се жертваш за някого или да посветиш живота си за някого. Ако в първото поколение не можеш да го направиш, тогава във второто, третото… след 1000 поколения ти пак ще имаш възможност да реализираш това твое замислено добро. Такъв голям е срокът, в който ти имаш възможност да направиш това добро. Значи, замисленото добро е валидно през всичкото това време.

Какво е отношението: в първия случай имате 1:4, а във втория – 1:1000. Значи, злото работи само в един свят, а доброто работи едновременно в три свята. (1000 всяка нула представлява един свят.) Когато погрешките засягат само физическия свят и затова всеки един грях засяга само тялото и тогава, когато човек пострада малко, всичко се ликвидира. А за доброто има по-големи условия – то се проектира в няколко свята. Широк простор има за доброто. Човек, който иска да направи едно добро, може да започне от физическия свят и да иде чак до причинния свят и там да направи това добро, когато грешникът не може да направи своето зло от духовния свят. А този, който прави добро, може да направи доброто в няколко свята, затуй силата на доброто е мощна. И затуй един добър човек е равен на хиляда лоши хора. Ако хиляда души

направят хиляда злини и един добър човек направи едно добро, това добро е равно на хиляда злини, то ги унищожава. А сега, някои мислят, че злото е по-мощно. Количествено е по-мощно, но по своята интензивност, доброто всякога ще вземе надмощие, понеже то го прониква. Затуй не трябва да се обезсърчавате, когато дойде злото, ще знаете, че то е само на кората.

Сега вие се учудвате, понеже не вярвате в туй учение. Вие още не може да го разберете. Най-първо човек казва: "Как мога да повярвам?" Но ти трябва да допуснеш нещата и след това ще почнеш да работиш върху тях. Това е закон в математиката, като една аксиома ще работиш с тази величина. Най-първо ще допуснеш нещата и после ще работиш. Тъй е, някои неща непременно трябва да ги допуснете, за да ги разберете после. Не мислете, да се съмнява човек, това не е наука. Ще знаете: първо нещата трябва да се допуснат и после туй, което сте допуснали, непременно ще работите върху него. Така пътят е безопасен. Ако само допуснеш нещата и не работиш върху тях, тогава може да се изложиш на изкушение. Например ти допущаш, че можеш да станеш музикант и почнеш да работиш в това направление: пееш, свириш и най-после станеш музикант; допуснеш, че можеш да станеш художник. Като допуснеш това, ти започнеш вече да работиш в това направление и ще постоянстваш дотогава, докато ти реализираш това, което си допуснал.

Но не всичко човек може да допуска. Едно ограничение ще ви дам: Допущат се само разумните неща! Защото, ако допуснеш известна аксиома, това е все нещо разумно. Има известен закон вътре в природата: ти не можеш да допускаш в себе си туй, което не е разумно. Например, не можеш да допуснеш, че човек с празна глава, без мозък може да мисли. Празна глава като чутура и да може да мисли, туй разумният човек не може да го помисли. Един глупав човек тези неща може да ги предполага, но един умен човек никога не може да допусне, че празна глава може да мисли. После, разумният човек никога не може да допусне, че на лед може да расте жито и разумният човек никога не може да помисли, че може да се съгради една къща върху окото. Глупавият човек може това да го допусне, но разумният човек никога не може да допусне това. Има неща, които законите на разума не ги допускат. Туй можеш да го помислиш, но да го допуснеш не можеш. Има по-висши същества, които ще ти кажат, че туй, което си намислил, ти не можеш да го допуснеш. Не ти позволява това. Затова и в света ние можем да оперираме само с известни сили, които са разумни.

Например често казвате: "Аз мога всичко да направя." Е, какво разбирате под: "Аз мога всичко да направя?" Ще турите едно малко ограничение. Самото изречение не е пълно. Липсва му нещо. "Аз мога да направя всичко, което е разумно!" Така изречението е пълно, а: "Аз мога всичко да направя", така говорят само хора, които не разбират законите. В себе си ти ще кажеш: "Аз мога да направя всичко, което е разумно." Тогава законът работи отлично. И Писанието казва: "Просите и не получавате." - Защо? - Защото глупаво просите, глупаво говорите. Казва някой: "Аз казах, че всичко мога да направя." Всичко не можеш да направиш. На окото си къща можеш ли да съградиш, във въздуха палат можеш ли да издигнеш, цялата земя от диамант можеш ли да направиш? Ще ми каже някой: "Всичко мога да направя!" Като казваме "всичко" трябва да разбираме онова, което е разумно, което е в кръга на нашия живот и в неговите възможности. Така като разбираме, законите са верни, тогава вече можеш да действаш и разумно да работиш.

В съвременния свят коя мисъл е по-силна у хората: че са лоши или са добри? Някои казват: "Ние сме добри хора"; други казват: "Ние сме лоши хора." Коя мисъл преобладава сега повече? (– Че са лоши; -Че са добри.) Защото и думата лош някои я употребяват в смисъл, че са добри. Някои хора, когато искат да се похвалят, казват: "Аз съм лош човек", а подразбира в същото време, че е добър човек. Друг казва: "Аз съм добър човек" и подразбира, че само в известни случаи е добър. Трети казва: "Аз съм от много добрите хора", т.е. разбира в известни условия съм добър. Ще се стремите всякога към единство на мислите си. Първото нещо: всякой един от вас трябва да се научи този закон – единство на мисли.

Например кажа ти така: "Ти мислиш много добре." - Права ли е тази мисъл? Въобще е права, но с тази мисъл ти нищо не можеш да извършиш. Или някой ти каже: "Ти много добре мислиш", и ти повярваш в това и се зарадваш. Питам: Ти на правата посока ли си? Значи, ти досега не си вярвал, че право мислиш, а туй, което от сега започваш да вярваш, вярно ли е? Ето как аз гледам на въпроса: седим двама в тъмна стая, държим една книга и не можем да четем. Рекох: "Чети!" – "Не мога да чета." Ти ми казваш: "Чети ти!" - "И аз не мога да чета." И двамата не можем да четем, дали сме невежи и двамата, та не можем да четем? Но, отварям свещта и казвам: "Чети!" Ти четеш. Как стана това? Нима за толкова кратко време ти научи да четеш? Ти казваш: "Чети ти сега!" И аз чета. И двамата можем да четем. Светлината ли направи нас да можем да четем? Тя ли

създаде у нас възможността да четем? Да четем, това е възможност у нас. Ние знаем това. А светлината, това е само едно условие, да можем да проявим тази наша възможност.

Следователно когато някой казва: "Ти право мислиш", какво изразява това? Той иска да каже, че някъде добре схващаш въпроса. Той подразбира: "У тебе има светлина, ти можеш да четеш." В твоята къща има светлина, отвори книгата си и чети. Туй трябва да го разберете. Ако искате да знаете, в света има само едно Същество, което може да мисли – Той е Бог. А всички други йерархии и същества изразяват само туй Великото безличното. Ние изразяваме само Божиите мисли. И ако ти кажеш, че ти мислиш, не си на правата посока. Само Бог мисли, а ти изразяваш Божията мисъл. Бог всякога мисли право, в Него няма крива мисъл. Следователно аз трябва да кажа в себе си: "Под тази светлина, която Бог ми дава, аз мога да мисля." Или мога да кажа: "В мене Бог мисли право." За себе си ще го кажа това: В мене Бог мисли право, нищо повече. Това за себе си ще го кажа. И когато някой път вие кажете: "Аз мога да мисля право", то има двояко значение. Ако вие подразбирате проявлението на великия безличен закон, който се проявява навсякъде, тогава е право, но ако вие разбирате своето индивидуално и лично същество, вие сте на кривата посока.

Следователно ако схващате себе си като едно разумно същество, което изразява правата Божествена мисъл и вие подразбирате туй Великото във вас, то е друг въпрос, но ако вие схващате, че човекът мисли право, вие сте на кривата посока и няма да се мине дълго време, ще видите, че вие не може да мислите право. Например вземете сега най-видните математици, които разбират математиката с точност, изчислили ли са колко е разстоянието между Земята и Слънцето и с колко милиметра разлика? Аз им турям половин метър разлика. Изчислили ли са те тъй, че аз да съм сигурен, след като пътувам толкова време, да съм до Слънцето с разлика само 1 см. И да прекрача, да стъпя на Слънцето? Така ли е? Ако е така, ще кажа: "Много е права тяхната сметка." Ама че окултисти са изчислили този въпрос: колко е разстоянието от Земята до Слънцето и това е решено по един опитен начин. Тези адепти, които излизат от тялото си, те са ходили до Слънцето, имат си своя мярка и колко време им взема да отидат до там, това го знаят много точно; и какви промеждутъци има в пространството – опирни точки, и това те знаят. Защото това пространство, което трябва да се мине от Земята до Слънцето, не е само тъй празно пространство. (– Какво има там?) - Има 1001 нощ. Чудесии има, че като мине човек от там да се

учуди.

Всичко може да се изчисли в света. Съвременната наука си служи с други методи, но за в бъдеще учените хора отиват вече към тия, новите методи, те започват да изучават окултните методи и за в бъдеще ще имат по-правилни мерки. Разбира се, сегашната математика се отнася повече за Земята. Тя си има своето приложение за изчислението, за пътищата, за движението и отклонението на планетите, слънчевите системи, т.е. математиците се домогват постепенно до по-нови методи. То е едно упражнение за тях. Това са задачи, които те има да разрешат и няма да им ги разреши никой друг. Великите учители знаят колко е оттук до Слънцето, но те не бива да им го кажат. Тя е една задача, която те сами трябва да разрешат. Разбира се, най-първо се изучават малките мистерии, изучава се вътрешното устройство на земята какво е, след като свършат това, тогава ще се занимаят с вътрешната страна на математиката и геометрията и след туй се пристъпва към великите мистерии на Слънцето. Тогава изучават какво е разстоянието до Слънцето. Да знаеш колко има от Земята до Слънцето, това е един лозунг, парола, ще го дадеш, то значи: знаеш една мистика, знаеш нещата тъй, както са в природата.

Щом произнесете тази дума, веднага природата ще ви отговори. Щом почнеш да говориш на езика на природата, тя веднага обръща внимание на теб, но щом не говориш на нейния език, тя си мълчи, не обръща внимание. Затуй, когато пристъпим към законите на природата, трябва да бъдем крайно внимателни при изучаването на нейния език. Тя е много строга, нейният език е крайно прецизен и по форма и по съдържание и по смисъл.

Например индусите имат ред методи, които са придобили в много поколения. Те, като са изучавали физиологическите закони на тялото, са изучили много закони. Един индусин може да направи един разрез на ръката си, след туй ще положи другата си ръка върху болката и след 10 минути, това място е съвсем заздравяло. Когато, според сегашните ваши методи, за да се излекува този разрез, се изискват най-малко 3-4 месеци и пак раната няма да се премахне, ще остане известна малка резка. А този индусин, само като положи ръката си, всичко тъй хубаво зараства и никаква следа не остава от тази болка.

Ще се стремите да се домогнете до онова знание, вътрешното разбиране на нещата. И когато дойдете до онова, истинското Божествено знание, то ще внесе

в душата ви вдъхновение, туй което вие наричате ентусиазъм. Всякога Божественото носи ентусиазъм. Където понякога някои губят куража си, то е човешкото. - Кога изгубвате куража си? - Когато правите земята от диамант; когато градите къща върху окото си… Мислите значи, за неща невъзможни. Например съвременните учени хора в Бог не вярват, а вярват в невъзможни работи. Има учени хора, които вярват на късмет. В късметен номер вярват, взел лотариен билет и очаква от този билет да спечели една премия от 400 000 лева. Тегли веднъж, нищо не печели, тегли втори път, трети път – все вярва. - Как се обяснява тази вяра? - Преди две години един ми разправяше следното нещо: От 20 години той се занимава с търсене на имане, такива заровени съкровища, богатства. Той си има цяла една книга написана за богатства от древността, заровени в земята. Та ми разправя колко места е прокопал. Веднъж прокопал половин километър да търси едно голямо богатство. Двадесет години все копал. Рекох, ако си беше взел едно лозе и него да копаеше, за 20 години – 400 000 лева би спечелил. А той още вярва да намери богатство, заровено в земята. Рекох, напусни тази вяра, а си вземи едно лозе, а другите богатства не са за тебе.

Питам: От къде се е зародила в неговия ум тази мисъл, че именно той е лицето, което ще намери тия съкровища? И той казва: "Ако ги намеря, аз ще оправя работите на България, 50-60 товара злато са това." Това са неща вероятни, възможни, но досега нито един не е намерил толкова голямо съкровище в България. Но туй злато съществува в земята. Ако този човек би се занимавал малко да развие своя организъм, той би намерил златото. В България има злато и 10 000 катъри да натовариш. Толкова богати руди има, ама трябва работа, работа. Каква гениалност се изисква да извадиш рудите, да ги претопиш, че да мине всичко през огън.

Аз ви привеждам този пример да се пазите от иманярство. Туй аз наричам, когато човек иска да се домогне до лесния път на нещата. Не избягвайте онези съчетания, които Бог е предвидил, не избягвайте онези възможности, които природата е вложила, това са най-красивите неща в живота. Каквито мъчнотии има, не се плашете от тях. Всичко туй ще се превърне за ваше добро. И не се оплаквайте от съдбата си, но работете и тази съдба след време ще ви се усмихне. Съдба, както ние я наричаме, това е един кармически закон. Всички вие се нуждаете от известна опитност и за да я добиете, непременно трябва да минете през страдания. Без страдания няма да имате тази опитност, а без тази опитност, няма да имате това знание. Свежите Божествени мисли не могат да

дойдат иначе.

Ако Христос не беше решил да страда, да се жертва, питам: Съвременният културен свят щеше ли да има тези свежи мисли? - Значи, страданията на един човек отварят една врата, дават един подтик на всички ония души, които са останали назад. Следователно, неговите страдания донесоха един хубав плод, отвориха един широк път, през който сега мнозина минават. Римските императори живееха един отличен живот, пълен с разкош и удобства, но какво остана от това? Те нищо не допринесоха за света. Тъй щото, този закон работи в живота на всеки един. Ако някоя ваша идея повидимому така се разпъне, вие трябва да знаете, че разпъването на тази ваша идея, ще донесе блага за други ваши идеи, които идват след това. Това са закони, с които трябва да боравите, за да може да преодолеете на онези мъчнотии, с които ще ви посрещнат в живота.

При сегашните условия, при тази гъстата материя, в която се движите, при всяка една стъпка ще срещнете мъчнотии. Често вие сте герои, но само докато срещнете опасността. Например някой казва: "Аз да видя мечка, не се плаша!" - Не, не, като видиш мечката, тогава ще се изпиташ, а не преди да си я видял. Това са само изяснения на този закон. И колко изкушения има човек да мине, в тия условия, при които днес живее. И човек трябва да бъде много умен, за да може да надвие на тези изкушения.

При закона на квадрата имате числото 4. Там има само една възможност – чрез закона на наследствеността може да се изправи една погрешка. Значи само едно условие има, при което може да се ликвидира със старите погрешки. При закона на кръга имате числото 1000. Там човек е по-свободен, неговите възможности са по-големи, защото човек действа едновременно в четири свята. Там наследствеността е изключена. Доброто е закон творчески. А погрешките влизат в закона на наследствеността.

Размишление.

Любовта ражда доброто.

Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година, 13-та школна лекция на

I Младежки Окултен Клас

11.I.1925 година

Неделя, 8 часа вечерта

София

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_01_11 Тесният път
неделна беседа

ТѢСНИЯТЪ ПѪТЬ

„Понеже тѣсни сѫ вратата, и стѣсненъ е пѫтьтъ, който води въ животъ, и малцина сѫ които ги намѣрватъ“. (Матея 7:14)

Въ свѣта всичко се свежда къмъ живота. Животътъ е основа на онова велико проявление на битието. Въ живота ние провѣряваме всичкитѣ истини. Какво е битието извънъ живота, това е непознато за човѣка. Разбира се, ние не говоримъ за обикновения, за ограничения животъ, който има обекти. Всѣки животъ, който има извѣстни обекти, е ограниченъ. Слѣдователно, индивидътъ, или човѣкътъ, или душата, които иматъ извѣстенъ обектъ, не могатъ да разбератъ пълнотата на онзи животъ, за който азъ говоря. Щомъ имате обектъ, въ какъвто и да е смисъль, той ви ограничава. Обектътъ е стремежъ къмъ нѣщо материално. Вие се раждате на земята, посвещавате цѣлия си животъ само за да направите една кѫща. Кѫщата, въ този случай, е единъ обектъ. Направите си една кѫща съ 3–4 стаи и се считате радостни и щастливи, че сте сполучили да реализирате това си желание. Не се мине много врѣме, обаче, и вие заминавате отъ свѣта. Другъ нѣкой пъкъ се ражда съ силно желание да свърши гимназия, университетъ и слѣдъ това да заеме високо обществено положение. Това е пакъ обектъ, материяленъ стремежъ въ неговия животъ. Постигнете и това – свършите университета, заемете високо обществено положение и слѣдъ това заминавате отъ този свѣтъ. Тамъ, дѣто сѫществува обектъ, какъвто и да е, въ каквото направление и да е, той спъва човѣка въ разбирането на онази велика Истина, която носи свобода за неговата душа. Или, съ други думи казано, това ще донесе свобода въ живота му, а не за неговата душа, защото за васъ душата е нѣщо непознато; споръ има още за нейното сѫществуване. А върху живота нѣма споръ: и простиятъ, и учениятъ, еднакво го разбиратъ. Учениятъ може да философствува върху живота, простиятъ може да говори за живота, но и единиятъ, и другиятъ, когато си счупятъ крака, еднакво чувствуватъ болката; и единиятъ, и другиятъ, еднакво чувствуватъ радостьта; и единиятъ, и другиятъ, щомъ седнатъ на трапезата, еднакво чувствуватъ благата на храната. Нѣкой може да философствува, да говори че животътъ се изразява въ това, въ онова, но я ми кажете, щомъ се изключи яденето, пиенето, обличането, заемането на разни служби, дишането, гледането, въ какво седи вашиятъ идеаленъ животъ? –

Извънъ тия форми животътъ ви не може да се изрази. Не е достатъчно да казвате, че има идеаленъ животъ, но въ какво се изразява този животъ, въ какво се изразява тази идея? Нѣкой пѫть религиознитѣ хора мислятъ, че знаятъ всичко. Какво нѣщо сѫ религиознитѣ хора? – Тѣ сѫ хора, които сѫ свършили училище, безъ да сѫ учени. Тѣ казватъ: като вдъхне веднъжъ Господь въ ноздритѣ на човѣка, откровението ще дойде. Какво нѣщо е откровението? – Е, тъй, напълва се човѣкъ изведнъжъ, като нѣкое шише. Шише ли е човѣкъ? Не, това сѫ думи, това сѫ фрази, празни приказки, които нѣматъ никакъвъ смисълъ. Когато човѣкъ говори разумно, той трѣбва да разбира, какво означава думата „напълване“. Такова напълване и въ природата не сѫществува. Какъ ще се пълни природата? – Цѣлата природа е пълна. Нѣкой казва: азъ съмъ пъленъ. Съ какво? – Съ радость съмъ пъленъ. Но, погледнешъ го, не се мине много врѣме, и радостьта му я нѣма вече. Казва: празенъ съмъ. Другъ пѫть казва: пъленъ съмъ съ скърбь. И пакъ го погледнешъ, не се мине дълго врѣме, и скърбьта я нѣма вече въ него – изпразнилъ се. Питамъ: радостьта може ли да влиза и да излиза? Скърбьта може ли да влиза и да излиза? – Не, скърбьта нито влиза, нито излиза; и радостьта сѫщо – нито влиза, нито излиза. Обаче, за да си изяснимъ добрѣ нѣщата, ние си ги прѣдставяме въ образци, като че радостьта и скърбьта влизатъ и излизатъ.

Това сѫ редъ обяснения, които не изразяватъ самия животъ. Върху свѣта вие имате извѣстно познание, но за да се разбере, какво нѣщо е животътъ самъ по себе си, за да се види, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията, изисква се повече свѣтлина. Има нѣщо, което спъва хората въ живота и тогава животътъ имъ е изложенъ на извѣстна опасность. Прѣдставете си, че вие пѫтувате вечерно врѣме, въ тъмнина прѣзъ едно планинско мѣсто. Вашиятъ животъ е изложенъ на опасность, и 99% има шансъ да изгубите живота си, ако не сте внимателни. Значи, въ случая тъмнината е, която ви ограничава, и може да ви попрѣчи да постигнете вашитѣ проекти на земята. Идването на свѣтлината, обаче, ще улесни пѫтуването ви. Планинското мѣсто за васъ не е обектъ. Макаръ че хората обичатъ планинитѣ, но те не могатъ да живѣятъ по планинитѣ; макаръ че вие говоритѣ за високитѣ чуки, за Хималайскитѣ върхове, но никой отъ васъ не би желалъ да прѣкара цѣлия си животъ тамъ; макаръ че хората говорятъ за низкитѣ мѣста, но малцина обичатъ да живѣятъ въ долинитѣ. Най-хубавитѣ нѣща ставатъ по тия мѣста, които хората не обичатъ. Защо? Защото природата е разхвърлила благата си навсѣкѫдѣ еднакво. Хубоститѣ на върховетѣ, красивитѣ гледки на високитѣ мѣста, природата е лишила отъ плодове; а

липсата на красота въ долинитѣ, природата е допълнила съ благата на плодоветѣ.

Христосъ казва: „Тѣсенъ е пѫтьтъ“! А ние знаемъ отъ живота, че по широкия пѫть се пѫтува лесно. Широкиятъ пѫть може да бѫде и нагорѣ и надолу, затова ако вземемъ Христовитѣ думи въ буквalенъ смисълъ, ще дойдемъ до едно противорѣчие. Ще се запитаме: нима широкиятъ пѫть нагорѣ не е прѣкрасенъ? Къмъ каква погибель може да ни води този широкъ пѫть? Но казва Христосъ: „Тѣсенъ е пѫтьтъ на живота!“ Това е така когато се говори за широкитѣ пѫтища, разбира се по отношение на физическия свѣтъ. Въ физическия свѣтъ пѫтищата сѫ широки, а въ духовния свѣтъ пѫтищата сѫ чрѣзмѣрно тѣсни. Тамъ, едва ли може единъ човѣкъ да мине самъ. За да може единъ човѣкъ да мине прѣзъ тѣсния пѫть, трѣбва да бѫде толкова дребенъ, толкова малъкъ, колкото е дребна и малка една слънчева прашинка едва тя може да мине прѣзъ малката врата на духовния пѫть. Всичкитѣ адепти, всички велики Учители сѫ минали прѣзъ този тѣсенъ пѫть. Казва Христосъ: „Малцина сѫ, които ги намѣрватъ“. Хора, у които съзнанието е пробудено, тѣ сѫ взели този пѫть, тѣ сѫ го намѣрили. Понеже съврѣменнитѣ хора не обичатъ мѫчнотиитѣ, тѣ мислятъ, че въ тия мѫчнотии, въ спънкитѣ на живота, въ страданията, се крие нещастието за тѣхъ. Това сѫ само думи, отношения и илюзии, въ които хората се заблуждаватъ. Мѫчнотиитѣ, които иматъ хората въ сегашния свѣтъ, сѫ имъ предадени по наслѣдство, по закона на внушението. Много пѫти хората се страхуватъ отъ това, отъ което нѣма никаква опасность, а не се страхуватъ отъ това, отъ което трѣбва да се страхуватъ. Това е само по отношение на тѣхното разбиране. Запримѣръ, никой отъ васъ не би се уплашилъ, ако му подадатъ една чашка винце. Даже вие ще считате за привилегия това като отидете нѣкѫдѣ да ви почерпятъ съ петгодишно винце. Вие ще благодарите, че сѫ ви направили голѣма честь, като сѫ ви почерпили съ такова винце. При това, такава една чашка винце е една уловка въ живота ви: отъ него може да се разсипе и здравето ви, а може да изгубите и смисъла въ живота си. Отъ това винце всичко се прахосва, изгубва, изпарява като парата. Обаче, ако пуснатъ една малка мишка на масата ви, изведнъжъ ще скочите. Какво страшно има? Всички ще скочатъ да гонятъ мишката. Въ какво е виновна мишката? На мишката приписватъ много лоши качества. Ако мишката нѣкой пѫть прави пакости, тя не ги прави умишлено, но понеже горнитѣ и зѫби растатъ много, та за да ги скѫси, за да се смалятъ, трѣбва да ги търка постоянно въ нѣкои твърди прѣдмети. Така обясняватъ това нѣщо ученитѣ хора. Затова наричатъ мишкитѣ,

зайцитѣ „гризачи“. Мишката казва: „Азъ гриза по необходимость, а не отъ любовь къмъ това изкуство“.

„Тѣсенъ е пжтьтъ“ – казва Христосъ.

И дѣйствително, хубавитѣ нѣща въ живота се придобиватъ мжчно. Ония скжпоцѣнни камъни въ земята не се добиватъ лесно. Тѣ се намиратъ на голѣма дълбочина въ земята и трѣбва специално да се изкопаватъ. Има рудници, дѣто множество рудокопачи по цѣль день копаятъ земята, изкарватъ тия камъни отъ тамъ, и слѣдъ като ги шлифоватъ, продаватъ ги на голѣма цѣна. Слѣдователно, всѣка хубава мисъль, всѣко хубаво чувство, което човѣкъ може да придобие, това сж скжпоцѣнности, заровени нѣкждѣ дълбоко. Нѣкой казва: азъ мисля. Да, има обикновени мисли, като обикновенитѣ камъчета, които всѣки подритва. Тѣ сж общото, обикновеното мислене. Има и необикновено мислене, необикновени мисли, които сж подобни на скжпоцѣнни камъни, изваждани отъ земята. Тъй че тия необикновени мисли сж скжпоцѣннитѣ, хубавитѣ камъни, заровени въ земята. Кой вижда тия хубави чувства, тия хубави мисли, тъй дълбоко скрити въ човѣка? – Има прозорливи хора, които виждатъ. Тѣ сж като нѣкой опитенъ бижутеръ. Веднага различаватъ цѣнното отъ нецѣнното и ги раздѣлятъ. Такъвъ човѣкъ срещне нѣкого и казва: този е обикновенъ човѣкъ, отъ обикновенитѣ камъни. Срещне другъ нѣкой, казва: въ този човѣкъ се крие една отлична, скжпоцѣнна душа. Скжпоцѣненъ камъкъ е той! – Започва да го образува. И самиятъ човѣкъ, като съзнае това, започва съзнателно да работи върху себе си. Съврѣменнитѣ хора, обаче, глѣдатъ само на външната страна на нѣщата. Тѣ цѣнятъ човѣка по това, дали той е богатъ, ученъ или силенъ. Дали е богатъ! – Богатството е едно условие за човѣка. Дали е ученъ! – Учението, това е една сила у човѣка. Дали той е богатъ, това значи, дали има условия у него. Дали той е ученъ, това значи, дали той е силенъ. Слѣдователно, въ всички тия нѣща – богатство, учение, сила – ние включваме извѣстенъ вжтрѣшенъ интересъ, който ни води къмъ живота. Къмъ кой животъ? – Къмъ истинския животъ. Какъ се намира този животъ?

Христосъ казва: „Тѣсенъ е пжтьтъ къмъ живота!“ То значи: само въ тѣсния пжть, само въ мъчнотиитѣ се намира истинския животъ. Онзи човѣкъ, който иска да добие истински смисълъ на живота само той ще намѣри тѣсния пжть. Защо трѣбва да се добие животътъ? Защото, ако не добиете живота, никога нѣма да бждете запознати съ проявитѣ на Любовьта. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че

иматъ Любовь. Не, мога да ви докажа и математически, и геометрически, че туй, което хората наричатъ любовь, не е никаква любовь! Това е илюзия на обектитѣ, не е сѫщинската любовь. Жена обича мѫжа си, умира заради него. Защо го обича? – Тя не обича мѫжа си, обича дѣцата си. Но и въ любовьта къмъ дѣцата си, тя пакъ има единъ обектъ: на стари години да я гледатъ. Гдѣ е онази майка, която познава душата на своето дѣте? Понятието „майка“ опрѣдѣлямъ така: майка е само тази жена, която може да вложи една Божествена идея въ душата на своята дъщеря. Майка, която не може да вложи, Божествена идея въ своята дъщеря, не е майка; и баща който не може да вложи една Божествена идея въ своя синъ, не е баща. И всички майки, чиито дъщери не ходятъ по тѣхнитѣ пѫтища, нѣматъ дъщери; и всички бащи, чиито синове не ходятъ по тѣхнитѣ пѫтища, нѣматъ синове; и всички ученици, които не ходятъ по пѫтя на своя Учитель, не сѫ ученици – нищо повече! Всички вие имате по единъ обектъ въ живота си: или кѫщата, или паритѣ, или службата, или дѣцата, или това-онова. Не, не, за да се прояви любовьта, вие не трѣбва да имате абсолютно никакъвъ обектъ! Да имате обектъ, то значи да концентрирате слънчевата свѣтлина въ единъ крайно малъкъ фокусъ, и тамъ да разтопявате мѫчнотопимитѣ и неразтопимитѣ елементи. Питамъ: на този фокусъ плодоветѣ могатъ ли да зрѣятъ? Ако всички прѣдмети, ако всички хора, ако всички живи сѫщества минаваха прѣзъ такива силни фокуси, щѣха ли да сѫществуватъ, можеха ли да живѣятъ? – Всичко, което мине отъ тамъ, ще се стопи. Въ природата не сѫществуватъ никакви обекти. Тя нѣма фокуси, тя разлива свѣтлината.

Сега, нѣкои отъ васъ, като се молитѣ, казвате: Господи, Ти не знаешъ ли, че азъ страдамъ? Че какво отъ това? Значи Господь да те има прѣдъ видъ; да бѫдешъ обектъ заради Него. Че и онази кокошка, тамъ въ курника, като я колятъ и тя кряка. Каква разлика има между нея и тебе? – Ама азъ съмъ човѣкъ! Пъкъ кокошката казва: азъ съмъ кокошка! И мене Господь създаде, и тебе Господь създаде – Ама азъ съмъ създаденъ по образъ и подобие Божие! Още по лошо за тебе. Ти, който си създаденъ по Бога, не трѣбва да имашъ обектъ, а само една велика идея трѣбва да имашъ въ ума си. Богъ трѣбва да ти бѫде идеята. Никакъвъ обектъ! Ние говоримъ идейно. Кой е онзи, който е станалъ щастливъ отъ своитѣ кѫщи? Желанието да имате кѫщи е самонасочване на вашитѣ енергии въ извѣстно направление. Нима мислите, че онзи художникъ като нарисува нѣкоя картина ще стане по-красивъ? Не, той се упражнява само, рисува своитѣ проекции. Той нарисува една, втора, трета и повече картини, но

ако този художникъ се свърже съ една отъ тия свои картини и прѣстане да рисува други картини, неговото изкуство изчезва. А тъй, той нарисува една картина – захвърля я; послѣ нарисува втора, трета и все ги захвърля. Защо? Защото идейното, великото не може да се тури на никакво платно. И когато ми кажатъ че нѣкой художникъ е нарисувалъ нѣщо велико, казвамъ: не, това е цапало. Ако го погледнешъ, ще видишъ, че действително е така. Нѣкой музикантъ като свири, казватъ: а тази музика е нѣщо Божествено! Какво ти Божествено! Виждали ли сте Божественото, чували ли сте го? Ами че вие не можете да се възхищавате отъ една жива картина, пъкъ се възхищавате отъ нѣкоя рисунка! Че хората на земята сѫ по-красиви отъ картинитѣ, рисувани отъ най-великия художникъ. Човѣкъ е една жива картина. Като наблюдавамъ лицето ви, виждамъ, че то играе, има едно постоянно движение отвънъ навѫтрѣ. Вие още не сте живи, не можете да се владѣете още. Има сили, които отвънъ ви дѣйствуватъ, тъй че вие се движите не по ваша воля. Напримѣръ, нѣкой пѫть подскачате. Защо? Защото има нѣщо което ви е ухапало. Послѣ се гърчите, свивате. Защо? – Стиска ви нѣщо, боли ви коремъ, храносмилането ви не е правилно. Рѫцѣтѣ ти се свиватъ неврастеникъ си. Какъ е станалъ този човѣкъ неврастеникъ, отъ какво се разслабили нервитѣ му? – По простата причина, че той си създалъ толкова много обекти, които сѫ запушили неговата нервна система. Много обекти има той въ ума си и въ сърдцето си. И Христосъ когато училъ хората да се отрекатъ отъ себе си, ето какво подразбиралъ Той. Отричане отъ всички обекти, които спѫватъ твоя животъ! Ти люби дъщеря си, но тя да не ти стане обектъ, отъ който да очаквашъ нѣщо. Единъ турски генералъ разправя слѣдния анекдотъ: той билъ въ Албания, прѣзъ врѣме на херцеговинското възстание, иде при него единъ старъ човѣкъ, на около 70 години, плаче оплаква се на генерала. Защо плачешъ? Баща ми ме би. Генералътъ отива да види бащата. Вижда – човѣкъ побѣлѣлъ, старъ, около сто годишенъ, но работи човѣкътъ въ една работилница, коли прави заедно съ баща си, който пъкъ билъ на 120 години. Генералътъ пита: защо го биешъ? – Не работи! Въ този случай синътъ упова на бащата, него има за обектъ. Другадѣ, бащата упова на сина; той пъкъ на своя синъ и т.н. Въ какво могатъ тѣ да си помогнатъ? Въ този случай тѣлото е единъ обектъ. Тѣлото не може да бѫде обектъ! Не уповавайтѣ на това което се измѣня. Слѣдователно, за да бѫде една идея чиста, свята и неопетнена въ ума ви, трѣбва да бѫде свободна отъ всички ония груби, материални форми – обекти.

Азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които иматъ туй схващане за чистата и свята

Любовь на вечната свѣтлина. Казватъ нѣкои: не трѣбва ли да се обичаме? Трѣбва, но какъ? – Безъ материални обекти. Свѣтлината, която обичамъ, мога ли да я похвана, мога ли да я помилвамъ? Значи, могатъ да се обичатъ нѣща и безъ да се похващатъ. Когато у васъ се събуди едно нѣжно чувство, едно нѣжно трептение, можете ли да го хванете и погалите съ ръцѣтѣ си? – Не можете, но при това то е реално и сѫществено за съзнанието ви. Въпреки всичко, по нѣкой пѫть вие разваляте хубавитѣ нѣща и васъ. Запримѣръ, обичашъ една душа много нѣжно, но по едно врѣме въ ума ти се яви единъ обектъ, ти поставишъ вече единъ обектъ въ своята любовь и прострешъ своитѣ пипала върху нея. Какво става тогава? – Веднага загасишъ тази лампичка на Любовьта. Невидимиятъ свѣтъ е много взискателенъ въ туй отношение. Щомъ види, че ти обичашъ единъ обектъ, завърти крана, загаси свѣтлината, и ти останешъ при Любовьта, въ която нѣма Свѣтлина. И онзи, когото си прѣгърналъ и цѣлуналъ е недоволенъ вече отъ тебе. Защо? Той казва: ти трѣбва да ме обичашъ като Свѣтлината, а това, което направи, е светотатство съ Любовьта. Любовьта не прави душитѣ обекти, а ги оставя свободни. Любовьта на обектитѣ азъ виждамъ въ всички общества, и въ кръчмитѣ – навсѣкѫдѣ въ свѣта. Отива нѣкой богаташъ въ кръчмата съ пълна кесия. Кръчмарьтъ го посрѣща: добрѣ дошълъ! Вземи му шапката, закачва му дрехата, поднася му това-онова, казва му: като тебе човѣкъ нѣма! Менъ ми е много приятно, това е привилегия, това е честь за мене да посѣтите кръчмата ми. Обаче, слѣдъ като богаташътъ изпие всичко и нѣма нито петь пари въ джоба си, кръчмарьтъ му дава единъ ритникъ – и хайде навънъ изъ кръчмата! Казва му: азъ не искамъ бѣдни хора. Питамъ: каква бѣше любовьта на кръчмаря? – Любовь съ обекти. Вие какво ще кажете за вашата любовь? Отъ духовно гледище каква е вашата любовь? Гдѣ е вашата любовь? Нали все за любовь приказвате? Ако поставимъ на критика живота ви, гдѣ сѫ вашитѣ послѣдователни постѫпки въ Любовьта? Въ любовьта си, всѣки отъ васъ не постѫпва ли като кръчмаря? Синътъ не е ли изгонилъ майка си и баща си? Има хора на любовьта днесъ, които за една служба сѫ готови да се отрекатъ отъ една свещена идея, отъ Царството Божие, отъ всичко. Отъ всичко се отричатъ, за да запазятъ своето положение. Питамъ: слѣдъ като падне правителството, този депутатъ, който се отрече отъ всичко свято въ себе си, какво е спечелилъ?

Христосъ казва: „Тѣсенъ е пѫтьтъ, и широкъ е пѫтьтъ“!

Съврѣменнитѣ хора се плашатъ да си кажатъ Истината. И колкото по-малко говорите за Любовьта, толкова повече Любовь ще имате. И колкото по-малко

питате хората за Любовьта, толкова повече Любовь ще имате. Питашъ ли много, казвашъ ли, че любишъ, ти губишъ. Ще бѫде смѣшно, като излеза вечерно брѣме съ свѣщьта си, да ви светя, да ме питате: свѣтишъ ли ми? Казвамъ: слѣпъ ли си? Въ Варненско, единъ българинъ каралъ съ колата си слама да я продава. Минава другъ селянинъ и го пита: какво карашъ? – Дърва! Ами че азъ слѣпъ ли съмъ, нали виждамъ сламата? – Е, като виждашъ сламата, защо ме питашъ? Всички ние се занимаваме съ въпроси, които сѫ разрѣшени. Ти виждашъ сламата и питашъ, какво карашъ въ колата. Ти виждашъ, че хората не се любятъ, но питашъ: обичатъ ли се хората? Хората, които се обичатъ иматъ нѣщо чудно, нѣщо особено написано на лицето си. Азъ не говоря за това лице. Това лице за мене е маска. Друго лице има човѣкъ – свещено лице. И на този свещенъ образъ има написано нѣщо отъ свещената книга Исаваръ. И на свещенитѣ очи на човѣка има написано нѣщо особено. Тѣхниятъ погледъ е свещенъ. Такъвъ човѣкъ, който има Любовьта, ако те срѣщне на пѫтя, ти ще усѣтишъ нѣщо подобно, както когато дойдатъ сутриннитѣ слънчеви лѫчи и те помилватъ. То ще бѫде нѣщо възвишено! Ако ти си ималъ най-лошитѣ пориви и желания, всичко туй изчезва прѣдъ този погледъ. Има такива жени, въ които живѣе тази възвишена Любовь, и тѣ, като срещнатъ мѫжъ страстенъ, съ най-низкитѣ пориви, само като го погледнатъ всичко туй пада, стопяватъ се прѣдъ тѣхниятъ погледъ, и въ него се събуждатъ онѣзи Божествени чувства, които сѫ били скрити нѣкѫдѣ дълбоко въ душата му. Отъ този моментъ, този мѫжъ казва: отъ сега нататъкъ, истински мѫжъ ще бѫда! Азъ ще измѣня живота си. Азъ видѣхъ една жена и зная вече, какво значи Любовь! Тази жена си отминава, не му казва нищо, но той се връща дома си прѣроденъ: срѣщнахъ нѣщо! Е, какво срещна – Една жена, която ми направи такова силно впечатление, че никога нѣма да излѣзе отъ ума ми! Каза ли ти нѣщо? – Нищо не ми каза, но не излиза отъ ума ми. Тази жена не е мислила за него. Тя е била само единъ проводникъ, прѣзъ нея е минала Свѣтлината на Любовьта. Тя е била фокусъ, въ който трѣбвало да изгорятъ страститѣ на този мѫжъ. Всѣка една развратна жена, всѣки единъ развратенъ мѫжъ, това сѫ други фокуси, това сѫ хора на обекти. Жената иска да привлѣче единъ мѫжъ на страната си, и мѫжътъ иска да привлѣче една жена на страната си. Приятели, партии, общества, всички искатъ да привлѣкатъ хората на страната си, да ги направятъ обекти на своето учение. Това не е Божествено учение! Всѣки човѣкъ трѣбва да се остави да се разбива естествено, тъй както е неговата природа. Всѣка ябълка трѣбва да се остави да се развива естествено. Всѣки изворъ трѣбва да се остави самъ да тече. Почнемъ ли да се занимаваме съ него, той се разваля. Често хората казватъ: да направишъ

този изворъ по-хубавъ. Турятъ мраморни плочи, ограждатъ го, но изворътъ изгубва своята цѣлебность. По-рано изворътъ нѣмаше този хубавъ видъ, но имаше сила въ себе си. А сега, виждашъ нѣкого – облѣченъ е хубаво, бомбе носи, копринена вратовръзка, заема високо положение, childвъ министъръ е, но изгубва нѣщо. Какво? – Най-свещеното – *Любовьта*! Той е недоволенъ отъ себе си. Питамъ: такъвъ човѣкъ, който е недоволенъ, ходилъ ли е по тѣсния пѫть? – Не, той е ходилъ по широкия пѫть.

Христосъ обръщалъ вниманието на своитѣ слушатели за този тѣсенъ пѫть. Азъ нѣма да казвамъ Христосъ, но ще го нарека „проповѣдникътъ на Израиля, проповѣдникътъ на *Любовьта*“, а пъкъ че тогавашнитѣ християни, както и съврѣменнитѣ християни Го наричатъ още Учитель, азъ не зная, до колко съврѣменниятъ свѣтъ може да нарече Учитель този, на когото учението не е изпълнено. Азъ не признавамъ, че съврѣменниятъ християнски свѣтъ сѫ ученици на Христа. И въ туй отношение, Христосъ не е тѣхенъ Учитель. Защото, ако тѣ сѫ ученици, азъ зная, че ученицитѣ трѣбва да живѣятъ съобразно учението на Учителя си. Второ положение: ако ученицитѣ не.ходятъ въ пѫтя на своя Учитель, какъвъ Учитель е той? Слава на майката е нейната дъщеря, но ако дъщерята не може да ходи въ пѫтя на майка си, майката ще страда, ще изкупва грѣховетѣ, ще я заковаватъ на кръста. Днесъ Христосъ още страда на кръста. Не мислете, че Той е свободенъ. И днесъ, въ невидимия свѣтъ другитѣ Учители правятъ упрѣци на Христа, казватъ му: виждашъ ли твоитѣ ученици тамъ долу на земята? На апостолъ Павла, на апостолъ Петра сѫщото имъ казватъ. Единъ день и на васъ ще кажатъ: ето вашитѣ ученици долу, вижте ги! Вие мислите, че сте свободни, и че като умрете, Христосъ ще ви посрещне горѣ, ще ви прѣгърне и ще ви цѣлуне. Не, никакво цѣлуване и прѣгръщане! Ако вие изпълните волята Божия, като отидете въ другия свѣтъ, ще ви обземе една такава Свѣтлина, ще бѫдете толкова весели и радостни, като че имате цѣлия свѣтъ. Накѫдѣто погледнете, навсѣкѫдѣ ще виждате само Свѣтлина – никакъвъ другъ обектъ! Една необятна Свѣтлина ще виждате, навсѣкѫдѣ само Свѣтлина! И себе си нѣма да виждате, нито пъкъ други хора ще виждате, а само Свѣтлина, необятна Свѣтлина! Ще кажете: ами друго нѣщо нѣма ли да има? – Не, тогава хлѣбецъ нѣма да има, винце нѣма да има, но вие ще бѫдете радостни въ себе си. Може да кажете: ама да дойде поне една жена при насъ. Не, като дойде една жена при васъ, тя ще развали Царството Божие. Ако дойде едно дѣте при васъ, и то ще развали Царството Божие. Ще кажете: какъ може да развалятъ Царството Божие? – Ако дойдатъ при васъ, една жена и едно дѣте въ този смисълъ, както

вие ги разбирате, тогава тѣ ще развалятъ Царството Божие.

За сега, обектъ на хората е земниятъ животъ. Азъ не говоря за земята, азъ говоря за идейния животъ, който се различава коренно отъ земния животъ, защото човѣшката любовь е любовь на обектитѣ. Тъй е, ако живѣешъ по човѣшки, трѣбва да имашъ обектъ, но ако искашъ да живѣешъ по Божествено, ще живѣешъ безъ обектъ! Кое е Божественото, и кое е човѣшко? Ако ти си въ любовьта съ обектъ, ще ми кажешъ тъй: азъ ще те обичамъ като човѣкъ и ще тѣ прѣгърна и цѣлуна, като човѣкъ. Но нѣма да ми казвашъ: душата ми те обича, затова, заради Господа, чакай да те прѣгърна. Не, това сѫ празни работи, празни приказки. У Господа нѣма обекти! Тогава азъ ще ти кажа тъй: слушай, азъ имамъ 100,000 лв. дългъ, щомъ искашъ да ме цѣлунешъ, ще ми платишъ дълговетѣ. Тогава ние ще се намѣримъ въ положението на онази американка, при която въ една тъмна нощь се приближава единъ негъръ – прѣгръща я и я цѣлува. Тя си помислила че е нѣкой американецъ и се разговаряла сладко съ него, обаче, като стигнали до единъ фенеръ, тя вижда, че този господинъ билъ черенъ, негъръ и веднага извиква полицай. Дава го подъ сѫдъ, иска отъ него обезщетение за нанесената и обида. И всички ние, които се движимъ въ тъмнината на нощьта на живота, мислимъ, че всичко онова, което вършимъ е красиво. Но единъ день ще дойдемъ при Свѣтлината. Та казвамъ: отъ гледището на Божествената Любовь, недѫзитѣ на човѣшката любовь могатъ да се изправятъ само тогава, като се внесе Свѣтлината на Божествената Любовь. Законъ е: безъ Бога любовь между хората не може да има! Самъ Христосъ е казалъ: „Дѣто сѫ двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ“. Значи, дѣто е Любовьта, или дѣто е Богъ, тамъ съмъ и азъ – тамъ нѣма обектъ, тамъ Любовьта може да се прояви. Любовьта всѣкога подразбира жертва и разумность въ себе си. Тия двѣ нѣща сѫ необходими за Любовьта. Онзи, който има великата Божествена Любовь въ себе си, той е най-силниятъ и най-разумниятъ.

„Тѣсенъ е“, казва Христосъ, „Пѫтьтъ“! Е, тѣсенъ е, разбира се. Да кажемъ, че сте учитель нѣкѫдѣ. Ако вие обичате отъ сърдце вашитѣ ученици и почнете да имъ прѣдавате тази Божествена Истина, мислите ли, че днесъ ще ви държатъ въ това училище? Мислите ли, че ако почнете като държавникъ да прилагате тази Любовь, ще ви държатъ на този постъ! Даже единъ Толстой, който бѣше такъвъ великанъ, гигантъ като писатель съ своя художественъ стилъ, щомъ се осмѣли да заяви великата идея за Любовьта, всички казаха, че неговата гениалность се

потъмнила, че той вече е остарѣлъ и оглупѣлъ. Значи, споредъ схващанията на съврѣменнитѣ хора, всички ония, които иматъ обекти въ живота си, сѫ умни хора, а всички ония, които нѣматъ обекти въ живота си, сѫ малко смахнати, оглупѣли, обезумѣли хора.

Днесъ всички питатъ: гдѣ е животътъ? Гдѣ е смисълътъ на живота? – Животътъ е въ тѣсния пѫть; въ тѣсния пѫть е смисълътъ му. Отъ тукъ изваждамъ единъ законъ: ние изгубваме живота си, понеже ходимъ въ широкия пѫть. И колкото повече хората остаряватъ, толкова повече изгубватъ смисъла на живота си. Докато сѫ млади, животътъ за тѣхъ има смисълъ – това погледне, онова погледне, радва се на всичко. Но като остарѣятъ, нищо вече не ги задоволява. Това се дължи все на тия външни обекти. И понеже човѣкъ не е запознатъ съ истинския животъ, той усѣща едно вѫтрѣшно стискане, едно вкисване, едно прѣсищане отъ тия обекти. Сегашниятъ животъ трѣбва да се трансформира и човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго. Това е съзнателниятъ животъ; това е, къмъ което ние се стремимъ. Нѣма какво да говоримъ на свѣта, какво искаме. Туй трансформиране ние трѣбва да направимъ, за да опитаме силата на нашия животъ. Защото всѣки единъ животъ се познава по силата, която съдържа въ себе си. За насъ е важно да видимъ, можемъ ли да използуваме условията, при които живѣемъ. Единъ духовенъ човѣкъ, който така разбира живота, който живѣе безъ обекти, той нѣма да употрѣбява вече ралото, той нѣма да си служи съ фабрики. При сегашната култура, фабрикитѣ, огъньтъ, всичко това е необходимо, но ще дойде врѣме, когато електричеството ще измѣсти този димъ, и атмосферата нѣма да бѫде пълна съ сажди, както е сега. По сѫщата аналогия, всички вие, които днесъ ме слушате, и всички ония, които изповѣдватъ Христовото учение, съ какво е пъленъ вашиятъ умъ? – Умътъ ви е пъленъ съ безполезни, безпрѣдметни нѣща, които нѣматъ никаква цѣна; умътъ ви е пъленъ съ идеи и мисли, които носятъ зараза, и то такава зараза, че и бѫдещето поколѣние дори ще бѫде заразено. Туй поколѣние, което иде сега, ще бѫде още по-хилаво отъ сегашното, защото ония идеи, съ които тѣ сѫ заквасени, не носятъ животъ въ себе си.

Казва Христосъ: „Тѣсенъ е пѫтьтъ!“ Това е казано прѣди 2,000 години. Мислите ли, че днесъ този пѫть е станалъ по-широкъ? – Не, той и днесъ е тъй тѣсенъ, както и тогава. Затуй именно трѣбва да се изберать ония условия, при които да намѣрите това, което ще осмисли живота ви.

Сега ще ви приведа една малка легенда отъ първитѣ врѣмена на християнството. Анунцио, младъ, виденъ римски патриций, билъ уважаванъ и обичанъ отъ всички млади въ тогавашното врѣме, особено отъ красивия полъ. Всички млади моми, които идвали при него, казвали: безъ тебе не можемъ да живѣемъ, ти си нашето спасение, само ти можешъ да ни избавишъ. Той имъ казвалъ: много добрѣ, само че азъ ще ви поставя на единъ изпитъ, и ако вие издържите изпита, тогава азъ ще отговоря на вашитѣ чувства. Имайте предвидъ, че Анунцио билъ запознатъ съ християнството, само че билъ таенъ привърженикъ. Той ималъ за Учитель нѣкакъвъ си постникъ – Салвий, който живѣялъ далечъ отъ хората. Салвий билъ на около 100 години и затова повече лежалъ на легло, но отъ врѣме на врѣме пишелъ една книга и то съ кръвь – такова било неговото мастило. Анунцио завеждалъ тия момичета при своя учитель, дѣто по закона на Любовьта, всѣка мома която обичала Анунцио, трѣбвало да се остави да ѝ прѣрѣжатъ една жила на ръката, за да вzеmатъ малко кръвь, понеже съ човѣшка кръвь трѣбвало да бѫде написана книгата на Учителя Салвий. Вие, като слушате този разказъ, ще кажете: жестоко е това! Но я ми кажете, ония хубавитѣ нѣща въ васъ, не се ли написватъ съ кръвь? Какви страдания трѣбва да се прѣкаратъ, докато се дойде до нѣщо хубаво! Христосъ не написа ли всичко съ кръвьта си? Ами мѫченицитѣ? Послѣ, днешнитѣ изобрѣтатели, днешнитѣ идеалисти не написватъ ли всичко съ кръвьта си? Всичко, което е хубаво, съ кръвь се написва. Хората още не сѫ намѣрили друго вещество, съ което да написватъ хубавитѣ работи. Да се напише нѣщо съ кръвь, това е благословение! Жалко, е обаче, когато се излива мастилото, безъ да се напише нѣщо съ него. Нѣкой пѫть ученицитѣ разливатъ мастилата по чиноветѣ си – туй е жалкото. Разлѣно е мастилото на свещената книга – това е жалкото! Сега ставатъ ясни думитѣ на Христа: „Ако не пиете кръвьта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Е, какъ ще разберете този стихъ? Буквално ли? – Не. Съ думата „кръвь“ Христосъ иска да означи онова живо Слово, което човѣкъ трѣбва да възприеме отъ духовниятъ свѣтъ. Ако обичашъ нѣкого, ти ще станешъ едно съ него, нѣма да бѫдешъ обектъ за него. Станешъ ли обектъ, ти го излагашъ на изкушение. Нѣща които се виждатъ и пипатъ, се покваряватъ. Човѣкъ самъ се покваря. Въ старо врѣме обвиняваха християнското общество, че правѣло оргии. Да, въ врѣмето на Нерона римското общество правѣше оргии, но християнството изключва външната, физическа любовь. Християнството изключва прѣдметната любовь, понеже тя не може да бѫде постоянна. Дайте ми вие примѣръ отъ историята, дѣто двама души, отъ каквото и да е положение да сѫ били, които да сѫ имали материална връзка и до 100 години да сѫ

живѣли тъй непрекъснато добрѣ, безъ да сѫ си казали една горчива дума. Даже между Христовитѣ ученици имаше голѣма бъркотия, понеже въ тѣхъ се яви извѣстенъ обектъ. Павелъ стана обектъ за езичницитѣ, Петъръ за евреитѣ, и тогава стана едно спречкване, докато най-послѣ Павелъ каза: азъ не съмъ за васъ обектъ, нито Петъръ, нито Аполосъ. Така постѫпватъ и днесъ – на всѣко учение ще турятъ по единъ обектъ, за да го опетнятъ.

Божественото учение не може да бѫде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Азъ мисля, че ако християнитѣ не носѣха кръстове по себе си, ако въ църквитѣ не държаха Христа на кръста, свѣтътъ щѣше да бѫде по-добъръ, хората щѣха по-малко да се заблуждаватъ. Днесъ хората се заблуждаватъ много. Нѣкой човѣкъ види кръстъ, цѣлуне го, а прѣдъ него седи единъ бѣденъ, него не цѣлува. Ако е за цѣлувка, азъ бихъ прѣдпочелъ да цѣлуна единъ живъ кръстъ, отколкото единъ златенъ въ църквата. Питамъ: какво ви ползува този кръстъ въ църквата? Кръстътъ, това е Божествената Свѣтлина, Божествената Любовь на невидимия, на онзи неосѣзаемия животъ, който влиза въ насъ и ни дава веселие и подемъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя Бога. Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можешъ да слушашъ Божествения гласъ. Той ще ти каже така: еди-кѫдѣ си, на еди-коя си улица, ще видишъ една бѣдна жена, ще отидешъ при нея и ще ѝ занесешъ два чувала брашно, дрѣхи, хлѣбъ. Тя и дѣцата ѝ отъ два дни сѫ гладни, викатъ къмъ менъ; затова, ти изпълни моята воля, и сърдцето ти ще се изпълни съ радость. Ти казвашъ: чакай, Господи, да Те видя, кой си! Когато апостолъ Павелъ падна отъ коня си, той чу гласъ, но видѣ ли Господа, видѣ ли Христа? \Не, той видѣ само Свѣтлина. А сега, ще ни прѣдставятъ Христа съ малка брадичка, съ сини очички, съ тънки вѣжди, както другитѣ хора. Искатъ да ни убѣдятъ, че това е разпнатиятъ Христосъ. Никакъвъ разпнатъ Христосъ не е това! Онзи великиятъ Учитель на Любовьта не може да бѫде разпнатъ. Разпнатъ бѣше човѣкътъ, а онзи великиятъ Учитель, който бѣше затворенъ въ тази черупка, казваше: „Имамъ власть да положа душата си, имамъ власть да положа живота си, но имамъ власть и да взема живота си. Мога да направя това, което азъ искамъ!“ И той казва на Пилата: „азъ съмъ, който разполагамъ съ себе си! Азъ ти заповѣдвамъ да ме разпнешъ! И послѣ пакъ азъ ще заповѣдамъ да ме възкръсятъ“. Туй подразбира Христовата мисъль „имамъ власть“. Казва още на Пилата: „Ще ме разпнешъ, такъвъ е законътъ“! Когато се коронясвалъ рускиятъ царь, патриархътъ отъ синода билъ тъй скроменъ, че не искалъ да му тури короната, но рускиятъ царь му казалъ: „Заповѣдвамъ ти да

ми туришъ короната, защото народътъ гледа. Ако азъ я туря, ще кажатъ, че съмъ самозванъ. Ти ще ми я туришъ – нищо повече!“ Чудни сѫ хората, като искатъ да станатъ обекти на Господа. Казватъ: Господи, ти знаешъ ли, колко страдамъ! – Това не е вѣрую, това не е религия! Който мисли за Бога така, той има една обикновена религия, една еретическа религия, която е въздигналъ въ култъ – обектъ е тя за него. Азъ считамъ религия това, когато ти дойдатъ най-голѣмитѣ страдания, да издържашъ и да казвашъ: „Благодаря Ти, Господи, за всичко, което си ми далъ!“ И когато изпаднешъ въ противорѣчия, да кажешъ: „Благодаря ти, Господи, хубаво е всичко туй за менъ“. Срещна нѣкой пияница човѣкъ и му казвамъ отвѫтрѣ: слушай, нѣма да пиешъ повече. – Ама не мога! Ти не си роденъ пияница, отпослѣ си станалъ такъвъ. На нѣкой крадецъ, прѣстѫпникъ, казвамъ: ти не си роденъ крадецъ; ти не си роденъ прѣстѫпникъ, отпослѣ сте станали такива. Други ни накараха. Това сѫ все обекти. Повѣрвайте въ това, което ви казвамъ и ще видите, че слѣдъ като се разрушатъ тия обекти, които сѫ ви въвели въ грѣхъ, вие ще бѫдете свободни. Нѣкои казватъ: безъ пари може ли? – Паритѣ не сѫ ли единъ обектъ? Паритѣ употрѣбявай безъ да мислишъ за тѣхъ! Дръжъ ги отвънъ, не ги туряй въ ума си, да не ставатъ обектъ за тебе.

И тъй, Христосъ казва: „Тѣсенъ е пѫтьтъ!“ И цѣлиятъ свѣтъ днесъ е свѣтъ само на раздори, на лоши думи, на клюкарства, на съмнѣния, на зависть и на умраза. Казвамъ: това не е наука, тия нѣща всички ги знаете. Доблесть е да признае човѣкъ, какво се крие въ него! Ние сега се нуждаемъ отъ хора, които казватъ, какво се крие въ тѣхъ. Да се събуди хубавото у човѣка, това е наука! У всѣки единъ човѣкъ се крие нѣщо хубаво, мощно, Божествено. И всѣки единъ отъ васъ е призванъ за нѣщо Божествено! Вие не сте роби на условията! Условията сѫ врѣменни ограничения, създадени отъ миналитѣ поколѣния. Срѣдата не е спънка за човѣка. Врѣмето и пространството сѫщо не сѫ спънки за човѣка. Въ врѣмето, въ пространството, въ срѣдата и въ условията сѫ скрити всички възможности и сила или качества, съ които човѣкъ може да работи. Слѣдователно, ние трѣбва да бѫдемъ като онзи великиятъ професоръ, който, като влѣзе въ своята лаборатория, знае всѣко шишенце кѫдѣ се намира и започва своитѣ опити и изслѣдвания. Слѣдъ като направи опититѣ си, излиза изъ своята лаборатория. За насъ тѣлото трѣбва да бѫде като една лаборатория, а не мѣсто за постоянно живѣене. Хубаво е понѣкога човѣкъ да напуща своето тѣло и своята лаборатория, понеже въздухътъ тамъ не е тъй чистъ, както отвънъ. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да пази тѣлото си като една лаборатория.

Тамъ трѣбва да се правятъ само опити. Защото само въ тѣлото вие ще намѣрите тия елементи, съ които можете да прѣмахнете недѫзитѣ си. Обаче, да не мислите, че безъ тази лаборатория вие не можете да сѫществувате. То е друго, заблуждение. И тогава хората питатъ: азъ като умра ще живѣя ли пакъ? Че животътъ никога не се свършва. Той е единъ у всички хора, не е раздѣленъ. Чудни сѫ хората! Ако азъ взема една голѣма рѣка и я раздѣля на хиляди малки рѣкички, какъ мислите, тази вода ще бѫде ли различна отъ първата? – Като я слѣешъ, тя пакъ се съединява и става една и сѫща. Азъ казвамъ: водата се е раздѣлила, понеже се яви твърда почва помежду ѝ, но като прѣмине тази почва, водата пакъ се побратимява, съединява се. Това пъкъ, че хората сѫ раздѣлѣни, причина за това сѫ материалнитѣ обекти. Казвате: ти не си като мене, и азъ не съмъ като тебе. Казвамъ: и ти си като мене, и азъ съмъ като тебе, само че трѣбва да влѣземъ въ голѣмото море. Тамъ ще видите, че всички иматъ единъ общъ животъ. Общъ животъ ли? Ами че въ общия животъ се криятъ всичкитѣ хубави нѣща. Кое е по-хубаво, да живѣя единъ индивидуаленъ животъ, или да живѣя живота на Бога? Да имамъ 4–5 кѫщи въ София, да имамъ 4–5 дѣца и да мисля постоянно за тѣхъ – за дрехи, за обуща, за кокошки, за пуйки и да кажа: дѣца, азъ за васъ се грижа и за васъ всичко жертвамъ; или, да имамъ онзи великиятъ Божественъ животъ, да участвувамъ въ живота на цѣлия космосъ, въ живота на всички разумни сѫщества? Това е Божествениятъ животъ – да чувствувашъ радостьта и веселието на всичко живо! Кое е по-хубаво? – Божественото, разбира се! Тогава нашиятъ животъ ще придобие смисълъ. Смѣшни сѫ хората, като казватъ, че въ общия животъ се губи отдѣлното съзнание. Не, именно въ Божественото, въ великия животъ ти ще запазишъ своето съзнание. Ето идеята, която трѣбва да проникне въ вашата душа. И когато тази Божествена Любовь проникне въ васъ, вие другояче ще разбирате нѣщата. Нѣкои сега казватъ: братко, раздай си имането! Не, азъ считамъ насилие да проповѣдвате на хората да си раздаватъ имането. Ако нѣкой е богатъ, азъ нѣма да обърна внимание на това. Считамъ че това сѫ въпроси за него и азъ нѣма защо да се бъркамъ въ работитѣ му. За себе си азъ имамъ други въпроси, които трѣбва да разрѣша. Онзи, който служи на Божията Любовь, нито дума нѣма да каже за богатството на хората. Ако нѣкой е богатъ, ако нѣкой е красивъ, нито дума нѣма да му кажа. Това сѫ условия за него, които той самъ трѣбва да разрѣши. А сега хората се намѣсватъ да уреждатъ чуждитѣ работи и сѫ ги разбъркали. Не, това сѫ все обекти! Ще се върнемъ и ще живѣемъ безъ обекти! Отъ Божествено гледище ще разрѣшаваме нѣщата. Само тогава ще ги разрѣшимъ правилно, и нѣма да имаме страхъ отъ нищо. Нѣкой казва: азъ безъ

такова ядене не мога. Защо? По човѣшки живѣешъ, а при това минавашъ за културенъ. Че азъ като изямъ едно симидче, защо да не съмъ благодаренъ? Съ моето симидче, може би, 10,000 пеперуди биха се нахранили. Даже за тѣхъ е много туй симидче. Питамъ тогава: кой животъ е по-красивъ – този на пеперудата, или моятъ животъ? Животътъ който асимилира по-малко материя, а придобива повече сила е по-хубавъ отъ колкото живота който асимилира повече материя а придобива по-малко сила. Какво сме придобили ние отъ многото храна? Гдѣ е нашата сила днесъ? Кой би附станалъ мѫченикъ днесъ за Любовьта? Всички треперятъ сега отъ страхъ, единъ на другъ нѣматъ вѣра. Когато единъ постѫпва по единъ начинъ, всички му приписватъ качества, за които не знаятъ, дали сѫ въ дѣйствителность такива. Разбиране трѣбва, дълбоко разбиране на човѣшкия животъ! Азъ, казва нѣкой, го познавамъ, зная какво мисли той. Е, какво мисли? Той мисли тъй, както и ти мислишъ. И тогава вие мязате на онзи руски мукалитинъ, който се прѣоблѣкълъ въ дрехитѣ на единъ руски генералъ и въ този си видъ се явява прѣдъ руския царь и му казва: азъ зная, какво мислишъ ти сега. – Е, какво? Ти мислишъ, че азъ съмъ еди-кой си генералъ. Не, ти се заблуждавашъ, азъ не съмъ този генералъ. Открилъ значи. Ами че когато ти ме осѫждашъ за една моя постѫпка, ти се излагашъ. Азъ не зная ли, какъвъ съмъ? Ако ти ми приписвашъ извѣстни качества, които въ менъ нѣма, не се ли излагашъ ти? И ако ти ми приписвашъ извѣстни добродѣтели, пакъ за себе си говоришъ. Ако ти дѣйствително ми говоришъ Истината, то е съвсѣмъ друго нѣщо. Споредъ менъ, да казвашъ погрѣшкитѣ на хората, това не е Истина. Да казвашъ доброто на единъ човѣкъ – да. Нѣкои казватъ: Истината е много горчива. Споредъ менъ, горчива Истина нѣма. Азъ зная, Истината е най-сладкото нѣщо отъ всички други нѣща. Други казватъ: Истината носи смърть. Не, Истината носи Свобода! Ама Истината умъртвява. Не, и това не е вѣрно. Истината най-първо умъртвява, но послѣ възкръсява. Тя прѣвръща нѣщата отъ едно състояние въ друго. Тогава какъ ще примиримъ тия противорѣчия? Истината не е горчива. Туй, което внася горчивина, не е Истина; туй, което внася смърть, не е Истина. Туй, което дава свобода, е Истина! Туй, което открива пѫтя за Любовьта, това е Истина; туй, което отваря пѫтя за Мѫдростьта, за Милостьта, за кротостьта, за въздържанието, за всичко онова възвишено и благородно въ човѣшката душа, това е великата Истина, която освѣжава човѣка. Това сѫ сили, това сѫ качества на великия човѣшки животъ. Тогава човѣкъ съзнава, че той е едно съ Бога и казва: Господи, Ти си, който мислишъ въ мене, и азъ изразявамъ Твоята мисъль; Ти си Истината въ мене, и азъ проявявамъ тази Истина; Ти си Любовьта въ мене, и азъ изявявамъ тази Любовь. Така говори

човѣкътъ на земята, който е ограниченъ въ онази черупка; така говори онзи адептъ, онзи Учитель. Тогава Господь въ своето благоволение ни отговаря. И когато Великиятъ Учитель каже така, той издава голѣма, голѣма Свѣтлина, душата му се изпълня съ единъ великъ трепетъ, съ онзи свещенъ трепетъ, който той разпраща по цѣлото лице на земята, и отъ който хората ставатъ щастливи.

Отъ двѣ хиляди години хората казватъ: Господи, не си ли чулъ нашитѣ страдания, до кога ще бѫде това Господи, нѣма ли да дойдешъ при насъ? Ами че Той е дошълъ отъ прѣди 2,000 години още, но вие държите вашата врата затворена. Отъ 2,000 години насамъ Божествената Любовь хлопа на вашитѣ сърдца, но тѣхнитѣ врати сѫ още затворени. Великиятъ изпитъ, който се дава на съврѣменното човѣчество върху Любовьта, не можаха да го издържатъ, Христосъ, тази Велика Любовь, казва: „Трѣбва нова свѣтлина на съврѣменнитѣ хора!" Онѣзи, които слушатъ, казватъ: туй учение е страшно! Защо? – Е, всичко трѣбва да изгубимъ. Да, всичко трѣбва да се изгуби, за да се добие новото! Ако волътъ не изгуби своитѣ копита, своитѣ рога, своята козина – човѣкъ не може да стане; ако свинята не изгуби своята муцуна, своитѣ зѫби – човѣкъ не може да стане; ако вълкътъ не хвърли своитѣ зѫби, своитѣ некти – човѣкъ не може да стане и т.н. Какво лошо има въ туй? И ако ние, съврѣменитѣ хора, не хвърлимъ лошото отъ насъ, не ще можемъ да разберемъ Божественото. Че и ние имаме рога, въ прѣносенъ смисълъ казано, пъкъ имаме и единъ ножъ – ужасенъ е той. Това е езикътъ, най-страшниятъ ножъ въ свѣта, с който човѣкъ може да убие. И най-страшната рѫка въ свѣта, това е човѣшката рѫка! Запримѣръ, нѣкой е царь, седи прѣдъ мастилото, пише присѫда. И Господь седи прѣдъ този царь, казва му тихичко: прости, не подписвай присѫдата! Царьтъ подписва присѫдата. Господь втори пѫть му казва: прости, задраскай написаното! Най-послѣ царьтъ склони, казва: ще изпълня Твоята воля, Господи! – Задрасква подписа си. Азъ желая сега да видя задраскани писма. Всички имате такива писма предъ себе си. Да се задраскатъ сега тия писма, да се види върху тѣхъ тази линия – красива е тя. Царьтъ писалъ: осѫждамъ на смъртно наказание еди-кой си човѣкъ. И послѣ задрасква присѫдата, казва: Не! – Отменямъ рѣшението си. Красиво е туй задраскване! Каква радость има въ едно задраскано писмо! Когато осѫдениятъ човѣкъ види тази линия, зарадва се. Колко е красиво! Трепне му сърдцето отъ радость – новъ животъ е тя за него. Ако беше видѣлъ писмото по-рано, пакъ щѣше да му трепне сърдцето, но какъ? – Отъ страхъ. Питамъ: вие, като се върнете дома нѣма ли да направите добрѣ, ако задраскате тѣзи писма? Вие ще кажете: колко сѫ жестоки царетѣ! Не, ние за царе не говоримъ.

Колко малко ние, хората, разбираме отъ Божията Любовь. И колко малко я проявяваме, при ония възможности, които имаме въ насъ. Всѣки день ни се даватъ хиляди случаи да проявимъ Любовьта, а ние седимъ и казваме: еди кой си свещеникъ не служи добрѣ. Не, отъ това гледище, не сѫ виновни свещеницитѣ. И владицитѣ не сѫ виновни. Това сѫ хора, съ други думи, това сѫ рѣки, минали прѣзъ нѣкой голѣмъ градъ, натрупанъ съ нечистотии и днесъ казватъ: градоветѣ ни оцапаха. Азъ бихъ имъ казалъ единъ начинъ, по който и тѣ и всинца можемъ да се освободимъ отъ тия нечистотии. Какъ? – Прослѣдете промѣнитѣ на водата. Водата може да мине и въ друго състояние. Тя може да стане на пара, пъкъ може да се разложи и на своитѣ елементи и да отиде въ пространството. Като отиде нагорѣ, тя ще стане чиста и свята, и тогава хората ще я използуватъ. Ученитѣ хора забѣлѣзватъ, че водата на земята започва да се намалява. Ако туй намаление започва отъ сега, какво показва това? – Че за въ бѫдаще хората ще се нуждаятъ по-малко отъ обикновена вода; тѣ ще се нуждаятъ отъ необикновена вода, която сега ще се яви. На земята ще дойде нова вода. Тя ще извира сама – ще изтича, и пакъ ще се изгубва. И само отъ извора ще може да я пиете. Рѣки нѣма да има. Тогава какво ще правитѣ, я ми кажете? Какви воденици ще правите на този изворъ? Вие ще кажете: това сѫ само вѣроятности. За васъ – да вѣроятности сѫ, а за менъ – това сѫ велики Истини, които азъ зная. Азъ, като казвамъ за менъ, подразбирамъ безличното, това, което е безъ обекти, Божественото. Казвате си: какво ли мисли нашиятъ Учитель? – Вашиятъ Учитель мисли това, което и Богъ мисли. А какво мисли Богъ, вие не знаете. Богъ мисли да направи една вселена, по-голѣма отъ тази. Той за въ бѫдаще мисли да създаде 10 милиарда слънца, и всѣко слънце да бѫде 10 милиона пѫти по-голѣмо отъ сегашното. И послѣ, Господь мисли да създаде сѫщества още по-велики отъ тия, които днесъ сѫществуватъ. Които отъ васъ сѫ достойни, Богъ ще ви прѣнесе въ тѣзи нови слънца. Ще кажете: тъй ли е всичко това? Ами, я ми кажете, туй, което знаете, колко е вѣрно? Ако азъ подложа вашитѣ знания на една строга критика, какво знаете въ сѫщность? Питате ме, какво мисли Господь. Това мисли Господь, казахъ ви. Вашиятъ умъ може ли да схване това нѣщо? – Не може да го схване. Слѣдъ като се освободитѣ отъ тлѣнното въ васъ, слѣдъ като се освободитѣ отъ тази материя, съ която сте обгърнати, тогава ще разберете великото въ живота, ще се облѣчете въ радость и веселие, и ще си кажете въ себе си: ние знаемъ защо живѣемъ; ние знаемъ защо страдаме; ние знаемъ защо умираме. Подъ думата „смърть“ ние разбираме друго нѣщо, а не обикновената смърть.

Тѣсенъ е пѫтьтъ, който води въ живота. Всички вие, които ме слушате, трѣбва да имате единъ трѣзвъ умъ. Вие, казвате: врѣмето не е дошло още. Врѣмето е дошло, то е сега; и слѣдъ 10 милиона години, то е пакъ сѫщото. Врѣмето нѣма да се измѣни. Нѣщата по нѣкой пѫть се повтарятъ, но не въ сѫщата форма. Сега е врѣмето! Туй учение можете да го приложитѣ още днесъ! Тогава ако вземете буквално Христовитѣ думи „раздай всичко“, ще кажете: азъ ще отида да раздамъ всичко. Кому ще го раздадешъ? Азъ държа единъ списъкъ, кой, какво ми е далъ и ще му го върна назадъ. Азъ не се нуждая отъ вашитѣ подаръци. Азъ мога да живѣя и безъ вашитѣ ризи, и безъ вашитѣ килими, а ако съмъ ги приелъ, това правя отъ друго съображение. Това е обикновеното въ свѣта. Ако азъ ви проповѣдвамъ, за да ме облагодѣтелствувате, това е животътъ на единъ волъ. Ако искате да знаете, въ това отношение, бихъ проповѣдвалъ слѣдното нѣщо: слѣдъ като нахранитѣ всички, които ядатъ много, слѣдъ като вие се нахранитѣ, на вашия Учитель ще дадете по възможность най-малкото, туй, което никой не взима. Защо му е тази изобилна храна? Той нека живѣе като Учитель! – Безъ хлѣбъ. Пъкъ и защо му е шапка? Той може и безъ шапка да живѣе, и безъ обуща може да ходи. Та нима като му дадете обуща, ще го обичате повече? Не, азъ не съмъ отъ тѣзи, които си правятъ илюзии отъ това. Но азъ не искамъ да бѫда съблазънъ никому. А сега, кой какъ влѣзе въ моята стая, погледне натукъ-натамъ. Казвамъ: всичко това не е мое, азъ съмъ намислилъ да го върна. Всичко е подаръкъ дадено, азъ го пазя, чуждо е, а чужди нѣща азъ не раздавамъ. Само Господь може да раздава всичко. Питатъ ме: Ами ти какво правишъ? – Азъ гледамъ, какво прави Господь и се уча отъ Него. Бихъ желалъ всички вие да се учите да постѫпвате, както Богъ постѫпва. Това е благородство, това е жестъ на душата! Бѫдете смѣли, смѣли! Казватъ ми нѣкои: тази сестра много си окичила кѫщата. Казвамъ: тази сестра не мисли право. Тя физически си е окичила кѫщата, но духовно не я окичила. На това не обръщайтѣ внимание. Бѫдете благодарни на малкото! Ако те поканятъ, благодари! Ако те поканятъ да седнешъ на земята пакъ благодари! Ако ти дадатъ столъ, пакъ благодари! Доблесть се иска отъ човѣка! Въ всички хора забѣлѣзвамъ изопачаване на мислитѣ. Въ насъ има само една мисъль, нѣма и онде и овде. Съ пари нито въ джендема, нито въ рая отиваме. Ние не вѣрваме въ тази максима, която казва Славейковъ: „Парице, парице, всесилна царице“. Ние сме хора, които вѣрваме въ човѣшкия духъ, въ човѣшката мисъль, въ ония възвишени и Божествени чувства. Ние вѣрваме, че въ всички души има нѣщо хубаво, което ще се събуди. У нѣкои вече се е събудило, а у нѣкои още чака.

Сега, нѣкои, като изучаватъ Писанието, казватъ: Господи, прати единъ особенъ ангелъ до мене. И всѣки единъ отъ васъ очаква единъ специаленъ ангелъ. Азъ доколкото зная, Господь е изпратилъ до васъ 100 специални ангели, а вие още чакате. До дѣва Мария Той изпрати единъ ангелъ, и тя веднага се събуди. До васъ други ангели нѣма да дойдатъ повече. Никакви ангели не чакайте вече! Тѣ дойдоха, но вие спѣхте. Сега тѣ ще ви кажатъ: закѫснѣли сте! Тогава какво да правимъ? – Трѣбва да вървимъ въ пѫтя на Божията Любовь! – Нищо повече. Казвате: ще видимъ Христа. Да, да, всички ще Го видите. Когато влѣзете въ новия животъ, т.е. когато минете прѣзъ тѣсния пѫть, ще изгубите всичко – и кости, и мозъци. Господь ще ви прѣкара прѣзъ най-тѣсното мѣсто, че като влѣзете въ другия свѣтъ, нѣма да имате никаква тяжесть. Ще бѫдете тъй прѣчистени, че ще забравите всичко – и кѫща, и дѣца, и учение, и всичко което сте учили. Тогава ще започнете учението си като малкитѣ дѣца, но като дѣца, които разбиратъ живота другояче. Като погледнете небето, ще го разбирате съвсѣмъ другояче. Тогава ще бѫдете по-умни и отъ най-виднитѣ философи на земята.

И тъй, ще ви прочета още веднъжъ стиха: „Понеже тѣсни сѫ вратата, и стѣсненъ е пѫтьтъ, който води въ животъ, и малцина сѫ, които ги намѣрватъ“. Въ тѣсния пѫть е великиятъ животъ! Но той е само за силнитѣ хора – само тѣ минаватъ по тѣсния пѫть. И Богъ обича тѣзи, които Му служатъ въ Духъ и Истина. „Отъ сега нататъкъ вие нѣма да се кланяте нито въ Ерусалимъ, нито на тази гора, а ще служите на Бога въ Духъ и Истина“. Това сѫ тия, които обичатъ тази вѣчната свѣтлина, която подига душитѣ къмъ Бога. Само така ние ще дойдемъ до онова велико разрѣшение на въпроситѣ, които терзаятъ душитѣ ви.

Великъ е Божествениятъ животъ! Това трѣбва да бѫде стремежътъ на всеки едного. Добритѣ възможности, които сѫ въ васъ, развийте ги вече. И безъ да ви казвамъ, пакъ ще ги развиете. Въ града Елена се настанява единъ руски полкъ. Идва единъ войникъ и казва на началника си, когото заварилъ малко пийналъ: господинъ полковникъ, турцитѣ идатъ! – Ничего! Дохожда втори пѫть, съобщава същото. – Ничего! Трети пѫть съобщава: турцитѣ идатъ! – Ничего! Дохождатъ най-послѣ турцитѣ, и всички казаци удрятъ въ бѣгъ. Не чакайте да дойдатъ турцитѣ, а ги отблъснете, защото ще се нахвърляте долу въ пропастьта. Нѣкои отъ васъ сте въ туй заблуждение, искате да уредите всичкитѣ си външни работи, че тогава да възприемете Божията Любовь. Не, турцитѣ идватъ, а ти ще

вземешъ ножа си и ще разрѣшишъ този въпросъ – ще воювашъ за свободата на душата си. Туй е Божественото у васъ, което трѣбва да се събуди. Затова всички трѣбва да имаме само едно убѣждение: *Любовь безъ никакъвъ обектъ!* Бога да не виждаме въ никаква форма! Христа да не виждаме разпнатъ! Богъ е, който носи животъ въ насъ. Като помислимъ за Него, да почувствуваме животъ въ себе си, да почувстваме подемъ въ мислитѣ и въ желанията си. Животътъ седи въ това: като помисля за Бога, да почувствувамъ най-възвишеното и благородното въ себе си, да почувствувамъ живота. Тогава само ще позная, че Богъ живѣе въ менъ. И всѣки единъ отъ насъ трѣбва да живѣе, че да познае, какво дѣйствително Христосъ е сега на земята, не разпнатиятъ Христосъ, но живиятъ. Живъ е Христосъ на земята! Ще кажете едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ. Да разпнатъ бѣше човѣкътъ, но Христосъ е живъ!

„Тѣсенъ е пѫтьтъ!“ Не търсете широкия пѫть!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 11 януарий, 1925 г. въ гр. София.

1925_01_14 Положителни и отрицателни състояния на живота
лекция пред общия окултен клас

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СЪСТОЯНИЯ НА ЖИВОТА

Размишление

Бе прочетено резюме върху темата Отличителните качества на човешката и на Божията Любов.

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Отличителните черти на ума, сърцето и волята.

За следния път ще пишете върху темата Отличителните черти на силата и на материята.

Който може да пише върху този въпрос, нека пише, а който не може, нека си помисли малко. Ще ви запитам сега: какво се подразбира под думата проекция? Тя не е българска. В тази дума се среща сричката ек, еко, което означава отзвук, отклик на нещо. Проектирам – значи отправям се към нещо. Англичанинът употребява думата сей, която значи „кажи на мене“. В българския език пък имаме думата сее. Значи българинът се отправя към земята. И в единия, и в другия случай това изразява активност, действие. Да сее нещо или да каже някому нещо е почти едно и също, само че в единия случай се говори на земята, а в другия случай се говори на човека. Първоначалният език е включвал всичко в себе си. Сегашният език включва формите, той е изгубил две свои качества, а именно съдържанието и смисъла. Всички трябва да се стремим да се върнем към първоначалния език, който наричам Божествен, или език на ангелите. Какво се разбира под думата проекция?

Отговор: Тя е латинска дума и буквално означава „хвърлям“.

Какво е човекът на Земята? Проекция ли е? Щом е проекция, тогава де е неговата точка, от която се проектира? Един математик трябва да знае за себе си отде се проектира. Например учените трябва да знаят от коя точка се проектира Слънцето, което изпраща своята светлина. Ако всеки човек е

проекция, де е тогава неговата реалност, от която се проектира?

Отговор: Човек е сечение, а отделните му части представляват проекция.

Разбрано ли е това? – Не е разбрано. Не мислете, че човек не може да разбере неразбраните неща. Неразбраните неща са всъщност разбрани, само че те не могат да се изкажат. Например вие закусвате хляб с мед. Не го ли разбирате? – Разбирате го, но не може да го обясните, не знаете съставните му части. Неговите отличителни черти, неговата сладчина вие разбирате и можете да направите различие. Следователно какво нещо е медът вие знаете, без да знаете състава му и други неща за него. Значи без да знаете подробностите на нещата, вие знаете тяхната същина.

Вие, като седите сега, правите известна проекция. Какви проекции имате? Всеки от вас си има проекция. Допуснете, че се образува едно общество. Какво ще представлява това общество? – Сбор от проекции. Всички тия хора говорят за хармонията. Думата хармония означава още и съзвучие. Например в колко плоскости, в колко свята функционират седемте музикални тонове? – В един свят, нали? В какво седи съзвучието на два тона?
Отговор: В съотношението на вибрациите.

Когато два тона се допълнят, образуват съзвучие; когато два тона не могат да се допълнят, ражда се дисонанс. Всички вие имате подобни възгледи за живота, казвате: „Трябва да бъдем добри, трябва да бъдем истинолюбиви, трябва да живеем в хармония.“ Вие казвате, че трябва да бъдете добри, но не можете да проявите тази доброта. Не че я нямате вътре в себе си, но не можете да я проявите. Имате желание да рисувате, имате разбирания в това направление, но не можете да рисувате. Обичате музика, но не можете да свирите. Какво показва това? – Че човек има известни дарби, но не може да ги прояви. Изисква се известно усилие, за да прояви тези дарби.

От какво произтича противоречието? Вземете например една елипса, която да представлява едно живо същество. Едната страна на това същество може да стане положителна, другата – отрицателна. Ако при това живо същество дойде друго някое и се докосне със своята положителна страна до положителната страна на първото, непременно между тях ще се роди дисхармония, те ще се отблъснат. Ако обаче второто същество се докосне със своята положителна

страна до отрицателната страна на първото същество, те ще се привлекат. Това са прости физически сили, които действат помежду си. Всеки човек представлява от себе си една такава елипса, около която има и втора елипса. Ще направя мисълта си малко по-ясна. Допуснете, че вие отваряте магазин близо до един богат търговец, който има много клиенти. Вие започвате да търгувате със същите стоки, каквито продава и вашият съсед. Какво става? – Веднага между тебе и него се ражда състезание. Той не е доволен от твоето съседство. Но ако този богат търговец има син, а ти си учен човек или художник и пожелаеш да учиш сина му, той непременно ще бъде доволен от теб и тогава ще се разговаряте приятелски. Той ще ти каже: „Аз искам вие да ме посещавате често." Ще кажеш: „Да, той има интерес от мене." Не, в дадения случай вашите интереси съвпадат. Как?

Ще ви определя това по следния начин: вие като учен живеете в един по-висок свят. В този свят се образуват друг род мисли, чувства и действия, които попадат, отразяват се добре върху този търговец. Когато човек се развива физически, около него някой път се образува един тъмен кръг или един полукръг от влиянието на отрицателните мисли и чувства в него. Такъв човек остава нещастен и каквато работа да започне, не му върви. Ако влезе в училище да учи, скоро го напуща. Ако захване да чете или да пише някоя книга, скоро я оставя наполовина. Започне някоя търговия – всичко изгубва в нея. Не му върви. И най-после този човек казва: „Преследва ме нещо." Защо? – Защото той не постъпва съобразно този велик закон на Природата. Разбира се, тази идея е отвлечена. Кои идеи са отвлечени? – Които не се виждат. Ако вие не сте страхливи, то като се наблюдавате, има един начин, по който можете да наблюдавате най-напред едната част на вашето тяло, а после и другата част – ще можете да забележите тия тъмни кръгове, които се образуват отвътре и отвън на вас.

Когато в човека съществува една Божествена идея, тя всякога му дава сила и възможност да преодолее мъчнотиите, в които живее, тъй както в кораба се намира вътрешна сила, която преодолява вълните на морето. Така и всеки човек, запасен с Божествена енергия, преодолява мъчнотиите. И ние, както корабът, по същия начин пътуваме в един свят, в който има мъчнотии. Този свят е воден, следователно в него стават пертурбации. Неорганизиран е този свят. Сега ние минаваме през една велика фаза на своя живот – ние се намираме в морето, но не можем да живеем там – трябва да излезем на суша. Докато

излезем на сушата, още дълго време има да пътуваме в този кораб, на който веднъж сме се качили. Мъчнотиите, които срещаме в живота си, са естествени, затова не питайте защо идват мъчнотиите.

Всяка идея има свой отглас в света. Питам тогава: заслужава ли да съществуват тези идеи, които ние срещаме в света? – Не заслужават, понеже те са проекции. При това в света има много неправилни проекции. Когато един учител започне да учи малките деца да пеят, каква е тяхната песен, каква е тяхната музика? Те вземат невярно тоновете. Учителят трябва дълго време да настоява, докато тия деца усвоят песента и започнат да вземат вярно тоновете. Питам: ако вие възпроизвеждате това детско пеене на фонографската плоча, какво ще излезе? – Ще имате пеенето на едно дете, което прави усилия да пее добре. Какъв смисъл ще намерите в тия неверни тонове? – Ще имате един начин, един път на усилие, по който е минало това дете. Питам: един ден, когато това дете завърши своето музикално образование, нужно ли му е да се връща към неверните тонове, които някога е вземало? – Не му е нужно. Същото е и с нас: няма защо да се връщаме назад, да гледаме на нашите погрешки. Погрешката си е погрешка. Ама защо е направена? „Защо, за какво“ – както и да се обяснява, тя е направена. Единственото нещо е, че погрешката трябва да се поправи.

Значи туй, което е потребно за нас на първо място, е, че всички трябва да бъдем умни. На второ място, всички трябва да бъдем разумни. Да бъдем умни – подразбирам да имаме в ума си вложени всички способности, чувства и сили, с които можем да работим. Да бъдем разумни, значи да знаем как да употребим в даден случай тия способности, чувства и сили. На трето място, трябва да имаме морален или духовен устой на живота. Цялата сегашна наука почива върху тия принципи. Онези учени хора, които правят открития, са високо надарени. Те не са прости хора. Те разбират духовната наука. Някои от тях отдавна са минали тази Школа, която вие сега минавате. Затова те могат да правят такива открития. Казвате: „Проста работа е това!“ Питам ви: вие виждали ли сте какви са сложни тия математически задачи, с които работи някой математик?

Някои религиозни хора мислят, че лесно е да се разберат с ангелите. По какво се отличава един ангел? Един ангел се отличава по това, че той може да разреши най-сложните математически задачи. Ако му дадеш една задача, например колко атома има във Вселената, той веднага ще я изчисли. Ако му

дадете да реши друга някоя задача, например да изчисли живота на някой човек в най-големи подробности – кога се е родил, кога ще умре, какво и кога ще преживее – всичко това той ще може да изчисли в най-големи подробности за всеки час, за всяка минута и за всяка секунда. Има известни формули, по които може да се изчисли всичко това. Обаче дадете ли такава задача на някой съвременен учен математик, той няма да я реши. Има адепти, учени хора, не от най-видните математици, които са писали учебници, работили са, но не са в състояние да разрешат една такава задача. Но дайте такава задача на един от онези учени, които учебници не са писали, на които името не е известно на Земята, те ще я разрешат. Аз бих казал, че учен човек е този, който знае какво ще му се случи в живота, за да го използва. Например, когато Йосиф беше в Египет, той знаеше всичко, каквото щеше да му се случи. Египетският цар сънува един сън, но никой от неговите умни и учени хора не можа да го изтълкува. Йосиф го изтълкува. Туй, което каза, така и стана. Той не само че можа да го изтълкува, но същевременно даде проект, план, по който може да се спаси Египет. Умът и разумът на човека са необходими, за да може да си помага в мъчните минути на живота.

Сега въпросът беше за Любовта. Като казвам, че Любовта не трябва да има обект, вие ще кажете: „Тогава на човека нищо не му трябва.“ Да нямаш обект в Любовта си – разбирам да не правиш материалните образи цел в живота си. Материалният образ трябва да съществува само като първостепенно, второстепенно, третостепенно, ... десетостепенно условие на живота ти, нищо повече. Трябва да знаеш, че неговата цена е временна, той е само едно условие. Преди милиони години ти си имал форма на животно, имал си рога, копита и опашка – в такава къща си живял. Ако сега ти се каже, че някога си живял в такава форма, в такъв образ, казваш: „Нима аз съм имал опашка?“ – Да, този образ е бил само условие за твоя живот. Тогава си имал нужда от опашка, рога, копита, но сега се намираш в нов образ, с ръце и крака, с по пет пръста на тях, с мозък, много хубаво устроен, и т.н. Туй е едно друго условие за тебе. Може би след 2-3 милиона години пък ще се намериш в друга някаква форма. Тогава ти ще бъдеш пак същият човек с някакъв плюс отгоре, както при сегашните условия си човек без по-раншните си рога, копита и опашка. Рогата изчезнаха отвън, а влязоха вътре. И сега човек носи рогата си отвътре и не ги показва постоянно, а само когато има нужда от тях. Казват за някой човек: „Показва си рогата.“ Значи у човека има някъде скрити рога и само при известни случаи ги показва. Буквално ли да вземем този израз – „показва си рогата“? – Не, разбира

се. Силата на рогата не седи в това, че някой ги носи на главата си, но силата им се показва в това, доколко могат да прободат. Рогата са едно условие, чрез което може да се покаже силата. Тъй е и с тялото. И то е едно условие. Умът и сърцето в съвременния човек са също тъй условие. Човек не трябва да ги прави цел в живота си – тия неща още утре може да се изменят.

За в бъдеще умът на човека ще се увеличи. Грамадна разлика съществува между ума на един човек и ума на един ангел. Разликата е почти такава грамадна, каквато между ума на един човек и на една жаба. Тогава какъв смисъл има да се хвалиш, че имаш ум? – Да, можеш да се хвалиш, колкото искаш, между жабите и между хората даже, но дойдеш ли да се сравняваш с ума на ангелите, ще туриш всичкото смирение, което можеш да намериш в себе си. Дълго време ще чакаш, докато твоят ум стане като техния. Отде произтича човешката гордост? – Човешката гордост произтича от това, дето човек мисли, че знае много, че той не е като другите хора, че неговият ум е много положителен, че знае всичко, и т.н. При това задайте му един от въпросите: какво нещо е Сириус или какво нещо представлява съзвездието Орион, или какво нещо е Северната мечка, Голямата мечка, Малката мечка, и вижте какво ще ви каже. Нали имате знания, кажете какво има там? – Не, човек трябва да каже на себе си: „Чакай да видя – какво зная аз?“ Като си задавате тия въпроси, у вас ще се родят подтици за правилна мисъл. Смирението всякога дава на човека благодат, да мисли отвътре. Смирението е условие за развиване на ума в човека. Човек винаги трябва да съзнава, че има възможности за развиване на неговия ум и на неговото сърце.

Ще ви задам един въпрос: какво искате да постигнете сега на Земята? – Това е един интимен въпрос, но задайте си го вие сами на себе си. Какво иска да постигне онзи, който отива на училище? Някой напуща училището преждевременно. Казват за него: „Той излезе от училището, не го харесва.“ Кой губи в този случай – този, който напуща училището, или самото училище? Ако някой напусне училището, губи ли нещо? Ако друг учи в училището, печели ли нещо? – Който учи, той печели всъщност. Професорите, учителите, които са в туй училище, печелят ли нещо? – Те може да имат материална печалба, но учениците завършват – те ще благодарят, че са завършили, че учителите са ги учили. Тези, които не са завършили, казват: „Учихме в училището, но не можахме да свършим.“ Трябва по някой път да се връщате в училището, което сте завършили. След като завършиш, назначат те професор някъде или учител.

В училището можеш да бъдеш в положението на човек, когото учат, или в положението на човек, който учи другите – две фази има значи.

И тъй, Земята е училище. Като завършите това училище, някои ще го напуснат, а други ще останат в него като професори, с доста съблазнителна заплата. Тогава вие ще учите тези, които ще идват в училището. Питам: ами онези, които няма да станат професори, къде ще отидат? – В Школата няма да бъдете повече, защото няма да има място за вас. Тогава къде ще отидете? Това са упражнения за ума, които често трябва да правите. Ще седнеш някой път на едно място и ще се запиташ: „Като свърша училището на Земята, къде ще отида? Ако стана професор, осигурен съм на Земята, но нямам това щастие. Подадох заявление – не ме приеха. Къде ще отида сега?“ Вие сега ще си кажете: „Тогава ще отидем на Небето.“ В английски език думата небе означава още и пристанище. Съчетанието на тия две думи случайно ли е, или има за това някаква причина? Аз бих желал някои от вас да проучват филологията, да знаят произхода на думите. Често, след като говориш на българина много чудни работи, той цъка. Отде е произлязъл този звук? Това цъкане произлиза от вземането на въздуха вътре в устатата. Интересни са условията, при които се е образувал тоя звук. Той все-таки ще е произлязъл от някое племе на далечното минало. Те се намирали при особени условия на живота и българите, които са живеели при тях, са възприели този слог. Сега той минава в речника като междуметие, като възклицание, като израз на учудване.

Когато влизате в един клас като вашия тук, има една опасност, която седи в това, че обобщенията, които се правят, са много силни. Знанието се предава повече чрез обобщения. Мнозина от вас ще си съставят понятие, че знаят много, и ще дойдат до положението да казват: „Туй, което се говори тази вечер, аз го зная.“ – Не, това е една обща идея, обща разработка на въпроса, а вие трябва да го проучите и приложите.

Ще изясня мисълта си. Да допуснем, че вие имате приятел, когото срещате като обикновен човек: в едно незавидно положение, в една проста форма. Вие не проявявате почти никакъв интерес към него и казвате: „Обикновен човек е този мой приятел, говори обикновени работи – аз го зная, познавам го добре.“ Вие не се занимавате с този човек, като че никаква полза не може да ви принесе. Казвате: „Умът на моя приятел не е много развит.“ След десет години обаче този човек става учен, виден професор, знаменит лекар. В това време заболява

дъщеря ви и вие отивате при този прост човек, викате го да лекува вашите близки. Вашите отношения сега ще бъдат ли същите, каквито при първата ви среща? – Няма да бъдат същите. Защо? – Той вече е друг. Питам: това, което той сега проявява, в него ли беше, или после го е придобил? Ето, тук се изискват правилни разбирания, тънка мисъл. Има неща, които ние придобиваме, но има неща, които са в нас, придобити са, но трябва да се разработят.

Изкуството на един художник в боите ли е? – Изкуството на един художник седи в съчетанието на боите, а не в самите тях. Боите са купени оттук-оттам, но съчетанието, което той прави, е негово. То е субективно, но в него се крие гениалността. То е невидимо, но в невидимото е великото. Музикантът е велик не със своя инструмент, който издава тоновете, но със съчетанието на тоновете, което той прави. Тоновете не са негови, но съчетанието на тия тонове е негово. Следователно така и вие трябва да правите разлика между това, което е ваше, и туй, което вие можете да съчетаете. Ваше е онова съчетание, което може да направите между една добра ваша мисъл и едно ваше желание. Защото доброто, което може да направите, не е ваше. Ваше е само съчетанието на условията. Мнозина хора могат да направят едно и също добро, но за даден случай аз съм единственият човек, който може да направи това добро – никой друг не може да направи същото добро при същите условия. Моята гениалност седи в това, че аз съм първият човек, който има такъв прозорлив ум, та да бъда точно на това място, дето някой човек се нуждае от моята помощ. Ако аз отида втори, след като друг е направил доброто, в това няма никаква гениалност. Това всеки може да направи. Като казвам да направиш туй, което никой не може да направи, подразбирам ти да си толкоз прозорлив, че да си пръв на мястото, дето трябва да направиш това добро. В това именно седи твоят прогрес, в това седи твоето повдигане. Това значи да не изгубиш нито един случай, който ти се дава за развиване, за усъвършенстване или за проявяване на твоята душа.

В беседата, която държах в неделя, казах, че съвременното художество не е нищо друго освен едно цапало. Колко трябва човек да бъде внимателен в езика си, за да не се тълкуват нещата криво! Които от вас са художници, като чуят това нещо, ще си кажат: „Учителя има предвид нас, нашето художество, иска малко да ни постегне.“ – Не, аз говоря принципиално: искам да обърна внимание на това, че художеството не седи в боите, които се турят на платното. Боите са едно цапане само, а истинското художество е в съчетанието на тия бои. Цената на една книга не седи в черните букви, напечатани върху нея, но в

съчетанието на тия букви. Те са символи. Тия думи са черни, но като прочетете съдържанието на книгата, казвате, че тази книга е отлична. Значи изкуството не е в боите. Всеки художник трябва да влага в своите картини нещо духовно. Само духовният човек може да влага нещо духовно. Духовното е невидимо. Който не може да чете, както трябва, той не може и да разбира. И в изкуството има четене. За да разбереш изкуството, трябва да знаеш азбуката му. Щом схванеш идеята на художника, ще разбереш и картината му. Следователно там, дето може да се схване и разбере идеята, това е вече художество, а не цапало.

И тъй, зад материалната, видима страна на картината, се крие идеята. Същото се отнася и до човека. Материалната страна на човека не е самият човек. Ако мислите, че човекът е това, което виждате, лъжете си. Вътре в човека има скрито друго нещо. Ако можете да прочетете в скритото лице, в скритите очи, в скрития му нос, в скритото чело – там ще видите скрит истинския човек. Невидимото в света е хубавото, красивото. И благодарение на това, че този човек е неуловим, той не може да бъде роб на условията, понеже е нематериален. Той всякога може да се изплъзне. Ти можеш да го държиш в робство, докато е свързан с дадени условия, но излезе ли извън условията, той е свободен. Така трябва да мислите. Ако вие мислите, че сте духовни, че сте независими от материалните условия, изведнъж ще се почувствате свободни. Например аз мога да живея с една хапка хляб на ден. Кога? – Когато зная как да използвам скритата сила, ако зная как да развия тази възможна сила в тази хапка хляб; но ако не мога, тогава ще ми трябва цял килограм хляб, както и на всички други хора. Значи мога, но само при знание. Малкото при знание е възможно и е много, а многото при незнание е невъзможно и малко. Тъй щото когато човек иска много, той е невеж, а когато иска малко, той е учен човек. На духовния човек му трябва малко, но той изважда много нещо от това малко.

Де ще се намери човекът в малкото нежно чувство? Според мен човекът седи в малкото, в деликатното нежно чувство, а не в големия поток на чувствата. Човекът не е нещо грамадно, той е нещо много малко, което се движи с такава грамадна бързина, че едновременно може да бъде навсякъде – може да проникне през всички светове. Затова някой път туй чувство се изгубва. Някой път почувстваме в себе си нещо като светкавица, което веднага изчезва, защото ние сме обърнали в това време вниманието си към материалния свят, заети сме с някои много груби работи: мислим, че те са необходими за нас. Не, материалните неща са само условия за нас. Ти като човек трябва да познаваш

себе си. В тебе е малкото чувство. Теософите казват, че човек бил някаква голяма аура. Не е така. Аурата на човека представлява такава илюзия, каквато и тялото му. Добре, ако взема една запалена клечка кибрит и я въртя бързо, тя ще образува около себе си един огнен кръг. Питам: целият кръг огнен ли е? Клечката в този кръг ли седи? – Не. Движението на тази клечка в кръг представлява възможностите на движение на клечката и показва бързината на нейното движение.

Сега ако ви кажа, че Земята не е толкова голяма, колкото си я представяме, какво ще разберете? Земята е много малка, но се показва голяма вследствие на бързината, с която се движи. Земята е толкоз малка, че и едно дете може да я вдигне с пръста си. Как ще ме разберете? – Това не може да се разбере. Ето как се разбира тази идея: голяма е силата на Земята, а не количеството на материята. Да, силата на Земята е голяма, но силата на Слънцето е още по-голяма.

Вие ще кажете: „Сега разбрахме това.“ Това обаче са математически вероятности, които трябва да се докажат, за да се разбере каква идея крият в себе си. Какво се подразбира под думата движение? Като ви зададох темата Сила и материя, подразбрах да определите отношенията между духовното и материалното. Материята има форма, а силата няма форма. Тогава как може силата, която е нематериална, да има допирни точки с туй, което е материално? С този въпрос от хиляди години насам са се занимавали най-видните философи в Индия, в Египет, в Сирия, във Вавилон, в Палестина; и съвременните учени се занимават, но той още не е разрешен. И след хиляди години още ще остане неразрешен. Дори и след като хората завършат своето развитие на Земята, пак ще остане неразрешен. По човешки този въпрос може да се разреши, но не и от всички гледища. До известна степен ще се разреши, но не и всестранно – все ще остане една част от него неразрешена. Когато се решава една задача, всякога в нея остава един елемент неразрешен. В неразрешеното седи бъдещето. Това значи, че за в бъдеще ще го разрешим.

И тъй, вие трябва да мислите, да бъдете смели и решителни, да не ви е страх от нищо. Един ученик, като се разговаряше с мене, ми каза: „Учителю, мен не ме е страх от тебе.“ Че аз не съм мечка да те е страх! Аз не искам да ви плаша. Каква радост ще ми причини това, че се страхува от мене? Дали се страхува, или не, за мен е безразлично. За него не е добре, ако се страхува. Друг е въпросът, ако той

по симпатия може да ми подейства със своя страх или със своето безстрашие. Страхът произтича всякога от материални обекти – нищо повече.

Вие трябва да имате правилни схващания за Бога. Бог обича хора, които мислят. Той казва: „Елате да разсъждаваме!“ Вие казвате: „Не ни трябват разсъждения!“ Турците казват: „Не му търси края!“ То значи: „Седем ката нагоре, седем ката надолу – не трябва да се мисли повече.“ – Не, ще мислим, и то разумно ще мислим, но няма да разрешаваме задачите. Казвам: започвайте, но не свършвайте. Ще кажете: „Това е едно противоречие. Как да не свършваме?“ Като казвам да започвате, но никога да не свършвате, подразбирам във вас да остане един вечен импулс към знание, което всеки ден да се разширява. Да не дойдеш до най-високото положение и да кажеш, че няма какво повече да се учи. Някои от вас мислят, че няма повече добродетели, че не могат да станат по-добри. Че ти не знаеш още какво нещо е Доброто. Ти си добър като човек, но като ангел още не си добър. Пък ако си добър като ангел, не си добър като архангел. Пък ако си добър като архангел, има други същества над тях, чиято доброта още не си достигнал. Пък не си тъй добър като херувим, и най-после – не си добър като Бога. Това са степени на доброта, които трябва да ти дават подтик. Затуй във всинца ви трябва да има търпение, всинца да бъдете млади. У вас постоянно трябва да има един ламтеж за знание, за доброта.

Упражненията, които правите, са необходими, понеже в половината част на тялото ви се набира повече негативна енергия, а в другата половина – положителна. При тия упражнения различните енергии в тялото ви се балансират. Когато човек е здрав, когато чувства и мисли правилно, енергиите сами по себе си се балансират. Но когато човек не е здрав, Природата сама предизвиква балансиране на тия енергии: тя създава известна болест и с това предизвиква разни движения. Човек, като боледува, започва да се гърчи, да се движи – става, ляга, а с това енергиите се регулират. Ако се урегулират правилно, човек оздравява; ако не се урегулират правилно, човек заминава.

Същият закон за балансиране на енергиите се отнася и до мислите и чувствата на човека. Когато човек мисли, енергията преминава от едното мозъчно полушарие в другото. Когато човек чувства, чувствата му служат същевременно да движат кръвта. Когато чувствата са радостни, те движат артериалната кръв и предизвикват положителни мисли в човека. Когато пък човек е скръбен, когато

тъжи, кръвта става венозна и се предизвикват отрицателни мисли в човека. Чувствата служат при кръвообращението на човека. Всички духовни процеси, които стават в човека, имат физически прояви в организма му. Между духовните и физическите прояви има пълна хармония. Някой казва: „Защо трябва да правя упражнения?“ – Разумно трябва да ги правиш! Това е закон на Природата. Ако искаш да живееш нормално, трябва да правиш ред упражнения. Искаш – не искаш, ще правиш упражнения, не зависи от тебе. Ако доброволно не правите движения, Природата ще ви застави насила.

Сега всички работи трябва да стават разумно! Онова, което ние вършим, искаме да бъде разумно обосновано, да няма в него противоречия. Човек може да живее по много начини, но разумно трябва да живее.

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Четиринадесета лекция на ООК IV година

14 януари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

1925_01_18 Възможното у Бога, възможното у човѣка. Двѣтѣ възможности
лекция пред специалния клас

ВЪЗМОЖНОТО У БОГА, ВЪЗМОЖНОТО У ЧОВЕКА ДВЕТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ

Любовта ражда доброто.
Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.
Размишление.
Прочете се резюмето: "Произход на съзнателните и несъзнателните движения у човека."
Прочетоха се темите: "Какво зная аз?"
Тема 13: "Коя буква е най-важната в азбуката", или: "Най-важната буква в азбуката", като символ може да я вземете.

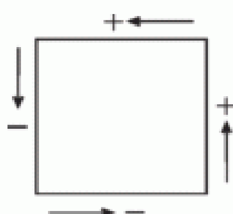

Георги Радев, я излезте на дъската! Математически какъв знак ще турите, за да означите: "Аз зная, че зная" (1); "Аз зная, че не зная" (2); После: "Аз зная, че излизам от Бог и се връщам при Бог". Това с какъв знак ще го означите? (3)
Всичките положения в кръга ще бъдат ли положителни? (– Не.) Връщането при Бог какъв процес е: положителен или отрицателен? (– Отрицателен.)

1) + + − −
2) + − − −
3) ⊖

Телата се връщат, когато изгубят своята сила. Когато душата завърши своето развитие на Земята, остава тялото си долу, а тя отива при Бога. Какви други идеи имаше в темите ви? Какво знае гладният? (– Че е гладен.) Какво знае ситият? (– Че е сит.) Гладният може ли да знае друго, освен глада? (– В дадения момент той не знае нищо друго.) Да, защото гладът, в дадения случай, ангажира всичкото му внимание, той е център за него. А щом се насити, тогава се намира в едно противоположно на това състояние.

Колко положителни и колко отрицателни страни има квадрата, разбира се, като вземете всяка една негова страна? (4 - две положителни и две отрицателни, ако се вземат като движение.) В окултната наука трябва да изучавате мозъка, той е едно динамо, в което се набират разни видове енергии – положителни и отрицателни. Сега тия състояния, които изпитвате някой път, на дряхавост* на духа, това се дължи на мозъка. Някой път изключително на излишните потенциални енергии, а друг път изключително на излишните кинетически енергии. На това се дължат тези състояния. Тези енергии се намират и на различни места на главата и на ръцете ви. Горната, косматата страна на ръката е положителна, а гладката или вътрешна страна на ръката е отрицателна; двете бърни на устата са отрицателни; веждите са положителни; челото в горната си

част, там действат висши съзидателни енергии – творчески, повече магнетични, а горната част на главата, покрита с косми, там има повече положителни морални енергии; долната част на лицето, дето е брадата, е положителна. Тъй че, на всяка част на лицето може да поставите различни знаци: плюс – минус. Въобще, лицето е един негатив или трансформатор на енергиите.

В човешкия мозък има едно движение във вид на една осморка. Но има и едно друго движение в мозъка – кръгообразно, то е в неговия етерен двойник. Туй движение спомага ние да ходим право. Обаче по някой път, вие може да направите опит. Ако туй движение се повлияе отвън, човек изгубва своето равновесие и пада. Понеже тялото на човека не е достатъчно устойчиво, като се наруши туй въртене, той пада. Направете следния опит: когато вървите по пътя, помислете си за някое лице, което седи по-долу от вас, но малко дисхармонично и като помислите само, вие ще паднете или в ляво, или в дясно, или напред, или назад. Тези мисли ще направят една спирка на туй етерно движение. И винаги, когато падате на земята, някоя мисъл за друго лице е заела вашето съзнание. Или пък някоя мисъл от друго лице е дошла във вашето подсъзнание, или съзнание, или самосъзнание, която не е хармонична с вас и вие падате.

Ако туй лице, което е предизвикало вашето падане е с отрицателен характер, вие ще паднете на лицето си; ако неговите енергии са положителни, вие ще паднете на гърба си, а ако помислите за някое лице и не паднете, тогава туй лице е в хармония с вас. Въобще ще знаете – когато ходите на високи места, винаги трябва да се пазите. Когато пътувате абсолютно няма да мислите за никого, а ще мислите за нещо възвишено, то да занимава вашия ум, никаква идея за посторонни предмети, само с жива идея за възвишеното, благородното, за да става движението правилно. Другояче много пътници са платили с живота си. При най-малкото отклонение в такъв случай, човек може да се отплъзне.

(– Навярно, както Земята запазва плоскостта на своето въртене, така и туй движение запазва равновесието на човека.) – Да. Ще ви дам един пример: В Сливен имаше един наш приятел много слаб, който ред години боледува. Отиват на разходка до Кутелка. Долната страна на този отвес е много стръмна. Единият приятел изува обущата си, понеже те му препятстват в мисълта и толкова е съсредоточен в краката си, че докато стигат горе, изпотява се. Другият, слабият приятел и той се изкачва, обаче отива с обущата си, нему не пречат обущата, понеже неговата мисъл в дадения случай е била заета с нещо по-високо. И той излиза горе. И туй болезнено състояние, което е имал дотогава, го напуща, той се освежава и добива вяра. С обущата се е изкачил. Защото мисълта му не е била раздвоена е запазил равновесие. Затуй в планинските места се иска съсредоточена мисъл. Та даже и в софийските улици

може да ти се пукне главата, ако разрешаваш противоположни идеи, които нямат нищо общо с твоето развитие. Те са такива мисли, несвързани една с друга. Тия въпроси се разрешават само в къщи, а не на пътя. На пътя съвсем идеални въпроси ще разрешаваш, за да бъдат тези движения правилни. Ако някои от вас се съмнявате в това, може да проверите. Направете опит при единия случай. Затова именно в дадения случай, човек трябва да мисли туй, което е в полза.

Да знае човек, че знае, то е една формула много далечна. Аз бих турил тази формула: "Аз зная, че знанието седи в незнанието." И второ: "Аз не зная, че знанието седи в знанието." Когато писахте върху тази тема: "Какво зная аз" – интимната ви идея, на себе си ли казвахте туй? Че то е най-лесната работа, която може да направите. Нима е мъчно аз да видя колко пари има в моята каса? Нима е мъчно за един ученик да знае колко знае по математика, по химия, по геометрия? Щом обърнеш 495 страници от учебника; всички формули, които не разбираш, не ги знаеш, а формулите, които разбираш - ги знаеш.

Сега, можете ли да кажете, че водата е направена от водород и кислород? (– Това го знаем.) Не, ние предполагаме, че водата е направена от водород и кислород, защото и учените хора предполагат това. Но туй, което те наричат кислород, един ден може да се обясни. Законът може да е верен, но кислородът може да не е такъв елемент, както го описват учените хора. Тази теория за създаването на водата може да се обясни и по друг начин. Но и сегашното обяснение не е лошо. Разбира се, кислородът си има свои признаци, нали; и водорода, и той си има свои признаци, а какви са признаците на водата? (– Преди всичко, че е течност.) Интересно е, ако се превърне водорода в течно състояние, би ли уталожил жаждата на човека? Нали водородът може да се превърне в течност? (– Може.) Може ли да уталожите жаждата на човека с това? (– Не може, защото водородът се превръща в течност при много ниска температура и със силно налягане. В дадения случай водородът е силен негатив и при тази ниска температура човек може да замръзне.) Какво придава кислородът на водата? (– Повече свежест.) После, и топлинка придава, по-енергичен е той като положителен елемент, и усилва горението. Част от водата се поглъща и се разлага в организма. Някъде трябва водород в елементно състояние за организма; някъде трябва вода само за промивка; а някъде част от водата се разлага на своите елементи и образува някое съединение в тъканите. Една малка част от водата се поглъща, другата се изхвърля навън. Така е и с другите елементи.
Например тази сутрин аз ви говорих, че ако се вложи желязо в органическо състояние в човешкия организъм, човек съвършено огрубява, груб и сух става и се окислява. Всичките пороци у човека се дължат на желязото. После, неустойчивостта на човека се дължи на неорганическото желязо. А това, че

човек някой път в своята реч има язвителни думи, това на какво се дължи? На бакъра, на медта, стават известни отровни окиселявания. На кой от боговете е качество медта? (– На Венера.) Значи, любовта съдържа бакър. Тази любов, която хората имат, тя не съдържа злато в себе си и затова на съвременната любов липсва злато в чувствата и за бъдеще хората трябва да научат закона да привличат повече злато в състава на любовта. (– Как ще се изхвърли медта и желязото от човешкия организъм?) Желязото ще се разложи, медта също ще се разложи на своите съставни елементи. Този вътрешен процес е работа на алхимията: разлагане или превръщане на всички тия прости елементи в благородни елементи.

Разбира се, има и много други благородни елементи, които още не са познати на съвременната култура. (– Нали радият досега не беше известен.) Да, има и други елементи, които още не са известни. Всички елементи в малка доза, ги има в тялото и понеже този състав не е правилен, има една малка дисхармония между елементите, вследствие на това се проявява тази аномалия в организма. Тази е една от причините. И затова в алхимията се учи да се превръщат тия, нисшите елементи, в благородни.
Какви са качествата на благородните елементи, които са още непознати за човечеството? За да бъде една душа така великодушна и щедра, какво ѝ трябва, какъв елемент ѝ е нужен? (– Калай, защото е елемент на Юпитер. Злато трябва.) (– Платина.) Едно нещо имайте пред вид: всичките тия алхимици зад тези прости елементи, зад калая и други, са скрили нещо друго. Тези думи: мед, желязо, калай, са само за простите хора, а за тях и за посветените те са скрили нещо и те си го разбират. Ако те биха изнесли всичко, биха ги изгорили. Част от тази материя, от която е образуван нашия организъм, не е правилно разпределена. От тази неправилност, произтичат тези аномалии: набирането на тия енергии, някъде повече, някъде по-малко и вследствие на това става у нас избухване.

Например вие ще забележите някой път някоя част от лицето ви да се движи. Например известна част при носа, показва набрана енергия, иска да излезе навън или на някои други места на лицето. Ще знаете, енергии се набират в долната част на ухото, някой път в гънките на устата, някой път става набиране на енергиите в скулите. Тогава в човека се заражда едно желание, както у бивола - индеферентен става, но това не е индеферентност на философ, а е своенравност, или упоритост, ние го наричаме: глупавият консерватизъм. На това се дължи упадъкът на шотландската раса, когато в бялата раса енергията е положителна, има разширяюща сила на мисълта.

Сега, за да опитате силата на волята, вие не сте правили такива опити, например да заповядате на всеки един косъм на главата си да улегне хубаво и цялата ви коса да стане по-мека. Ако вие заповядате така на космите си, те ще

ви служат. Не на косата отделно, но на клетките, отдето почват космите, на тях ще заповядате. И те веднага ще пратят мека енергия и космите ще улегнат. А може да кажете и другото: "Аз заповядвам на космите на главата да се нахохорят." (– Това по-лесно можем да направим.) В туй отношение това става лесно за вас. Когато космите почват да се изправят, туй показва, че има повече електричество. Електричеството винаги изправя космите и вследствие на това трябва често да изтривате туй електричество с ръцете си от главата и да го полагате на тялото си. Така ще се изразходва тази енергия. От набирането на тази енергия често става скъсване на тези нишки в мозъка или пукване. Това става от електричество и затова природата ни праща страдания, които ще погълнат част от тази енергия. А някой път, за да не се скъса една нишка или да не се пукне някой кръвоносен съд, когато вървиш по пътя, спънеш се някъде и паднеш, тогава всичките тия излишни енергии излизат навън. Най-първо мислиш това да направиш – онова, а след като паднеш, станеш весел, разположиш се и не се тревожиш вече, значи земята е взела всичката излишна енергия от тебе и ти си дошъл до онова нормално състояние. Така че, от невидимия свят често ви помагат. Те вземат излишната енергия чрез земята и вие благодарете на тях, защото иначе ще дойдат по-големи страдания.

Сега вие мислите, че тия малките неща, които стават в живота, нямат връзка. Не, всичко е свързано, всичко има смисъл. Дали вие го съзнавате или не, има си ред причини, които обясняват всяко нещо. Природата обича реда и порядъка и ако вие произведете някъде известна малка дисхармония, тя ще ви уравновеси, тя ще уравновеси всичките тия сили у вас, за да даде ход на нови енергии. Ако вие сте умен, оставете на нея, тя ще регулира живота и работите ви. А че вие ще пострадате малко, нищо не значи за нея, тя не ви държи отговорни. Някой път тя е много нежна, казва: "Не бутай това, този ключ, защото ще се опариш." Но щом ви даде 10-15 урока и вие все не слушате, тогава тя ще ви удари и ще ви разправи какви са последствията. Тези същества, които действат в природата, са умни, но ние някой път като не разбираме този език, почваме да се съмняваме и тогава стават полудявания. А опасността седи в непослушанието. Щом се съмняваш в този вътрешен глас, тогава ти се намираш между човека в плът и твоята душа. При тези две противоположни мисли ти ще бъдеш смазан, при такова състояние хората полудяват. Имаш едно верую, усъмниш се в него – подлудееш; имаш едно желание, не можеш да го постигнеш, усъмниш се - подлудееш. Затова винаги считайте, че желанието ви е постигнато; изгубите парите си, считайте че е постигнато желанието ви, това ще даде подтик на нова идея у вас и вие ще познаете в една нова форма живота. Всякога трябва да знаете, че зад туй, което ви се е случило, има нещо по-велико. Имайте само една основна мисъл в ума и всичко ще върви хармонично. Но внесете ли две противоположни мисли, непременно ще се разправяте с един голям неприятел.

Сега, разбрахте ли основния закон? Може да направите опит и с едното и с другото. В тази възраст вие, младите, по-лесно може да излезете из релсите. Старите са по-опитни в това отношение. Считайте, че всяко едно желание в положителен или отрицателен смисъл, е реално. Защото невъзможностите за човека са възможности за Бога. Има и друго: "Невъзможностите за Бога са възможност за човека." Как ще разрешите това противоречие? Кое е невъзможно за Бога? (– За човека е възможен греха, а за Бога той е невъзможен.) Да, той е невъзможен за Бога, а за човека е възможен. Тогава второто: "Възможното за Бога е невъзможно за човека." Това как разбирате? (– Е, защо се изисква това от човека?) Какво е то? Човек не може да бъде Любов! (– Но той може да прояви Любовта.) Да, може да прояви, но човек не може да бъде Любов, това е невъзможно заради него, то е атрибут на Бога. Бог е Любов. Следователно всички, които излизат от Бога, са Любов, но ето как се разбира това, то е Бог вътре у тях. Човек е наречен "същество на мисълта", а не "същество на любовта".

Тези неща са гимнастика на ума, те са математически величини, не го считайте за една абсолютност, аз ги наричам относителни разсъждения на езика са те. Ако човек е невнимателен, може да изнесе отрицателни резултати от тези съждения. Нали казвате: "Всичко е възможно за Бога", а сега говорим за невъзможното у Бога. Но аз питам: За Бога възможно ли е да стане човек? Вече настъпваме в една област, която се нарича област на противоречията. Тъй както хора, които делят богатство, как се явява противоречие у тях: един взел повече, друг – по-малко. Това е противоречие. Нас какво ни ползва като мислим какво е възможно за Бога или кое е невъзможно за Бога, ползва ли ни това да разсъждаваме върху него? Ние разискваме кое е възможно заради нас, греха, нали? Щом е възможен грехът, тогава кое е невъзможно за нас? – Любовта, нали така? Добре. Но аз ще ви кажа друго нещо, за да се прояви Божествената любов, трябва да се яви грехът. Човек трябва да направи възможното – това, което Бог не може да направи, за да направи Бог възможното – това, което човек не може да направи.

Значи, за да се прояви Божията любов, човек трябва да направи възможното. А кое е това, възможното за човека? – Греха. За да се прояви положителното у Бога, по-напред трябва да предшества положителното у човека. Но казах ви, това са само разсъждения, това може да бъде така, а може и да не бъде така. Но ние не можем нито да го отречем, нито да го утвърдим.

В живота ние виждаме, че всякога любовта се ражда при следното състояние: когато видим, че едно същество е слабо, в нас се заражда любов, отваря ни се сърцето, а когато сме пред едно силно същество, ние не можем да се смилим над него, не можем да го обичаме, затуй се обичат само слабите същества, които не завземат нито пространство, нито време. Малките неща се обичат.

Сега да оставим тези философски твърдения за друг път. Ще спазите едно правило: всякога в мисълта си трябва да бъдете искрени в себе си. Когато мислите, то е един велик закон. Човек трябва да се стреми да бъде искрен, да пази известно смирение в душата си. Решаваш известна задача, да знаеш, че тя е свързана с други задачи. Имаш една точка, да знаеш, че тя е свързана с ред други точки. Тия точки имат отношения една към друга. Образуват права линия, плоскости, кубове, тесаракт. Най-после те влизат и като проекции у самия човек. Първото нещо: човек трябва да има у себе си онова смирение, което ще му даде подтик да се учи!
Размишление.

Една малка забележка: тези разсъждения, които имате сега, да ви не спъват. Например да мислите коя енергия къде преобладава. Вие имате настойници от невидимия свят. Всички вие сте под опекунство и ще слушате вашите наставници, каквото ви кажат, ще се учите и вечерно време ще си давате отчет. Някой път вие мислите, че сте независими. То не е право положение, под настойничество сте всички. Може да каже някой: "Няма ли свобода?" Свободата после ще дойде за вас. Свободни ще бъдете след време, но сега имате настойници и тия настойници, както ние ги знаем, те са възвишени, имат всичкото добро желание вие да успявате и ако вие носите в душата си великата идея, вие ще опитате тази истина през живота, който ще минете сега. Вие ще опитате верността, че сте под ръководство, под едно разумно ръководство на същества, които са завършили своето развитие и те имат добрата воля да ви направляват, доколкото то е необходимо за вашето развитие.

Например, от тия неща, които ние разискваме, може да кажете: "Тогава аз не зная какво да правя?" Да ви не смущава това. Основната идея трябва да знаете, че сте под ръководство, под едно живо ръководство на великия Божествен Дух или под живото ръководство на великите Божии Духове в света.

Любовта ражда доброто.
Доброто внася в нас Живот, Светлина и Свобода.

IV година, 14-та школна лекция на
I Младежки Окултен Клас
18.I.1925 година
Неделя, 7.20 часа вечерта
София

дряхавост - книж. остар. (от рус. дряхлость) немощ/отпадналост

1925_01_18 Замъждяло свещило
неделна беседа

ЗАМЪЖДѢЛО СВѢЩИЛО

„Тръсть смазана нѣма да прѣчупи, и отъ ленъ свѣщило замъждѣло нѣма да угаси, до когато изведе сѫда въ побѣда“. (Матея 12:20)

Великото въ природата е достѫпно само за свѣтлитѣ умове. Великото въ Божествения свѣтъ е достѫпно само за хора, които мислятъ. Благородното въ свѣта е достѫпно само за хора, които иматъ сърдце. Възвишениятъ животъ е достѫпенъ само за хора, които иматъ свещена воля, азъ я наричамъ Божествена воля.

Има обикновени разбирания за повседневния животъ, има и необикновени разбирания. Обикновеното винаги свършва съ смърть, а необикновеното винаги започва съ животъ.

Подъ думата „необикновенъ човѣкъ“ разбираме човѣкъ, който започва съ живота, а подъ „животъ“ разбираме всички онѣзи велики условия, които сѫ скрити въ човѣка. Може да има споръ върху това, какво нѣщо е животътъ, какво е неговото проявление, но върху самия животъ не може да се спори. Много често хората запитватъ за произхода на живота, какъ е произлѣзълъ той. Животътъ нѣма никакъвъ произходъ. Той има начало, но началото не е произходъ. Когато кажемъ, че водата извира отъ нѣкой изворъ, изворътъ е само началото на тази вода, но той не е нейниятъ произходъ, тя тамъ се проявява. Кѫдѣ се образува животътъ, това никой не знае. Даже и най-великитѣ умове, даже и най-великитѣ Учители, не знаятъ нищо за произхода на живота. Това е една загадка. Човѣкъ може да се занимава съ този въпросъ, да запитва какво, що, това му е позволено, но да мисли, че ще разрѣши великата загадка на битието, не е въ състояние. Ако хората биха разрѣшили великата задача на живота, тѣ биха се самоунищожили. Вие може да ми зададете въпроса: защо да не разрѣшимъ една велика задача? Хубаво, опитайте се да я разрѣшите, но азъ ще ви приведа единъ примѣръ, една аналогия, да видите, въ какво положение ще се намѣрите. Тамъ нѣкѫдѣ има една голѣма бомба, като тия, които турятъ въ морето, която съдържа около 100-ина килограма пироксилинъ. Прѣдставете си че тя е изхвърлена на брѣга, а вие искате да разрѣшите тайната, която се крие въ

нея и започвате да я чоплите. Какво ще стане съ нея? – Ще я възпламените: Мислите ли, че като възпламените тази бомба, ще разрѣшите въпроса? Не, ще се пръсне бомбата. И какво ще научите? – Всички, които сѫ наоколо ви, ще бѫдатъ избити. Когато хората искатъ да разрѣшатъ въпроса за живота, какво ги интересува? – Искатъ да разрѣшатъ, какво нѣщо е животътъ, какъ трѣбва да се употрѣби той, какъвъ е неговиятъ произходъ. Животътъ произтича отъ Божията Любовь, а Любовьта произтича отъ Духа, но това сѫ само думи, които не разрѣшаватъ въпроса. Какъ произтича живота отъ Любовьта, това никой не знае; какъ произтича Любовьта отъ Духа това никой не знае. Ние можемъ да знаемъ нѣщата отчасти. За да можемъ да разберемъ великото въ природата, трѣбва ни съотвѣтствуващъ езикъ. Учениятъ човѣкъ не може да говори на простъ езикъ. Защо? Азъ взимамъ думата „простъ езикъ" въ съвсѣмъ другъ смисълъ.

Съврѣменнитѣ хора казватъ, че едно врѣме имало тайни, а сега нѣма тайни. Едно врѣме най-ученитѣ хора въ древностьта говорили на особенъ свещенъ езикъ, а сега вече се говори на единъ езикъ, който всѣки могълъ да разбере. Не е така. Математикътъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира! Геометрикътъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира? Ти, като влѣзешъ въ областьта на геометрията, ще се забатачишъ. Съврѣменниятъ химикъ говори на единъ свещенъ езикъ, има си той свои формули H20. Какъ ще разберете тия формули? Е, ако съврѣменнитѣ учение хора говорятъ на единъ свещенъ езикъ, защото тъй трѣбва да говорятъ, това не сѫ ли тайни? Азъ наричамъ свѣщенъ езикъ, необикновения, разбрания езикъ, а обикновения езикъ наричамъ неразбрания езикъ въ живота. На този послѣдния езикъ ти не можешъ да говоришъ като въ математиката – този езикъ можешъ да го обтѣгашъ и тъй, и тъй. Въ този езикъ ти можешъ да обърнешъ внимание на запетаята, защо не е турена на едно мѣсто, а на друго. Хората казватъ, че всичкото съдържание е въ запетаята. Смисълътъ не е въ запетаята. Азъ мога да напиша едно писмо безъ никакви запетаи, и да има смисълъ въ него; а мога да напиша едно писмо пълно съ запетаи, и да нѣма смисълъ въ него. Ако азъ ви говоря на единъ особенъ езикъ, запримѣръ, кажа ви: „хаушъ-бѫнъ-зутъ", „хашамаимъ", какво ще разберете? Ще кажете: е, какво означава това? – Нищо не означава. Туй, което човѣкъ не разбира, нищо не означава. Не, за онзи, който разбира, означава нѣщо, но за васъ нищо не означава. Нѣма какво да го тълкувамъ.

И тъй, ние идваме до свещения езикъ на духовния свѣтъ. Книгата, въ която е писано на този свѣщенъ езикъ, азъ наричамъ свещена книга. За да разбира Свѣщеното Писание, човѣкъ трѣбва да има въ себе си единъ ключъ за тия символи. Той не трѣбва да се спъва отъ запетаитѣ – еди-коя си запетая кѫдѣ трѣбва да се постави. Този свещенъ езикъ, на който сѫ писани Божественитѣ нѣща, е строго опрѣдѣленъ. Нѣма по-хубавъ езикъ отъ него! И всички хора, който живѣемъ на земята, се стремимъ къмъ този свѣщенъ езикъ. И англичани, и французи, и германци, и китайци, и японци, всички се стремятъ къмъ този свещенъ езикъ. Ако разчленявате съвременнитѣ езици, ще видите, че основнитѣ срички въ всѣки езикъ сѫ едни и сѫщи на видъ, обаче, има едно различие. Сега азъ нѣма да се спирамъ да разчленявамъ езицитѣ, но ако вие прѣведете всѣки единъ езикъ въ неговата първична основа, ако вземете запримѣръ английски езикъ, тъй богатъ, какъвто е той, едва ли ще намѣрите въ него повече отъ 250 думи съ различни корени. Отъ всеки единъ коренъ може да сѫ произлѣзли 100–200–500–1000 думи. Много ли е това нѣщо? – Не. Значи, туй нѣщо могатъ да го научатъ и дѣцата. Ще кажете: какъ е възможно всички езици да сѫ произлѣзли отъ единъ и сѫщъ коренъ? Ще ви кажа. Посѣйте една сѣмка, която тежи едва нѣколко грама и ще видите слѣдъ това, какъ тази сѣмка ще ви даде толкова листа, толкова разклонения, толкова клончета! Хората и сега пакъ може да спорятъ, но питамъ: гдѣ бѣше скрито всичко това? Отвънъ ли дойде туй нѣщо? – Не, имаше нѣщо скрито въ тази сѣмка – първообразътъ бѣше въ нея, а при посаждането си тя доби онѣзи материали, който ѝ бѣха необходими, за да изрази своитѣ идеи. Когато единъ машинистъ измисли нѣщо, идеята, която измислилъ е скрита въ неговия умъ, а материалитѣ, който му сѫ необходими, за да направи проекция на своята идея въ физическия миръ, той взима отъ свѣта. Слѣдователно, и ние сме една проекция. Нѣкога ние сме били въ пространството като мисъль, като идея, и слѣдъ това въ нашия духъ се явило едно желание да слѣземъ долу, да се явимъ като една проекция. Ние сме събрали материалъ, съградили сме тѣлото си, и както виждате, сега сме се събрали тукъ на земята, въ този салонъ. Какъ сме се проектирали, върху това нѣма да говоримъ. Вие ще кажете: това сѫ философски работи! Не, това сѫ необикновени работи, това е работа на великитѣ умове, който идватъ да работятъ въ свѣта, това е работа на Духа. Казвате: е, философията на живота е обикновена работа. Питамъ: вие научихте ли тази философия? Е, че философията на живота седи въ яденето. Научихте ли яденето? Вълкътъ яде по единъ начинъ, мечката – по другъ начинъ, пеперудата – по трети начинъ. Кой, обаче, е най-здравословниятъ начинъ? Казватъ, че човѣкъ се отличава отъ

другитѣ животни по яденето – нѣмало друго животно, което могло да си готви. Дѣйствително, този фактъ може да означава извѣстна култура, но туй което отличава човѣка, не е неговото ядене. Яденето е само едно условие. Подъ думата „човѣкъ“ ние разбираме единъ синтезъ, единъ изводъ на всички прѣдшествуващи форми, на всички прѣдшествуващи животи. Човѣкъ е плодъ, изводъ на всичко което сѫществува сега и въ растителния животъ, и въ животинския животъ. Онѣзи, който не разбиратъ това нѣщо, ще кажатъ: а, това сѫ дървета, онова тамъ сѫ животни! – Като че въ живота на растенията и животнитѣ нѣма туй благородното. Не е така. Въ всѣко едно животно има нѣщо неопетнено, има единъ Божественъ, неопетненъ животъ, но туй нѣщо животното не знае. Въ всѣко растение има единъ обикновенъ животъ, който се проявява, но има и единъ необикновенъ животъ, който не се проявява. Слѣдователно, когато единъ ученъ човѣкъ дойде на земята, той почва да изучава необикновенитѣ нѣща въ живота. И въ растенията той вижда единъ необикновенъ животъ.

Сега, азъ ще пристѫпя къмъ прочетения стихъ: „Тръсть смазана нѣма да прѣчупи“. Подъ думата „тръсть“ Христосъ подразбира слабитѣ хора въ свѣта, който сѫ като дѣца,които още не могатъ да мислятъ, който още не сѫ застанали на своитѣ крака. „Тръсть смазана нѣма да прѣчупи“ – то значи, че нѣма да имъ даде изведнъжъ такова знание, или такъвъ животъ, който може да ги развали. Той ще имъ даде това, което съответствува на тѣхното развитие – нѣма да смаже никого; ще имъ даде животъ, какъвто могатъ да носятъ, ще се погрижи за всички.

„И отъ ленъ свѣщило замъждѣло нѣма да угаси“ То значи, че колкото и да е слаба мисъльта, свѣщилото, т.е. колкото и да е малка интелигентностьта, която човѣкъ има, нѣма да се угаси. Защото, въ сегашнитѣ религиозни системи има единъ култъ, който отъ хиляди години сѫществува: тѣ всѣкога сѫ се опитвали да угасятъ Божественото въ човѣка. Всички религиозни системи си служатъ съ заплашванията на властьта. Тѣ сѫ прѣдставлявали Божествения свѣтъ такъвъ какъвто не е. Те сѫ заплашвали свѣта съ ада. Има адъ, но Богъ не е създалъ ада. Има рай, но Богъ не е създалъ и рая. Като казвамъ, че Богъ създаде рая, подразбирамъ, че Богъ създаде нѣщо много по-велико отъ рая. Раятъ е само една външна обстановка на нѣщата, а отъ Бога излѣзе нѣщо много по-велико, отколкото човѣкъ може да разбере ѝ да си прѣдстави. Да отидешъ въ рая, значи да отидешъ на едно мѣсто, дѣто нѣма страдания; да отидешъ въ ада, значи да

отидешъ на (едно мѣсто) тамъ дѣто има мѫчения, страдания. Отдѣ излѣзе раятъ? – Когато двама души се обичатъ, нали има рай за тѣхъ? Отдѣ излѣзе адътъ? – Когато двама души се измѫчватъ, нали има адъ за тѣхъ? Питамъ: кой създаде раятъ? – Вие. Кой създаде адътъ? – Пакъ вие. Дадохте условия на Бога да се прояви вѫтрѣ въ васъ – това значи рай; спъвахте Бога въ себе си – това значи адъ. Какво означава раятъ? – Всички Божествени условия, който даватъ възможность на човѣка да се освободи отъ онѣзи ограничаващи условия, да освободи човѣшката душа отъ нейния затворъ. Сега за примѣръ, има вѣрующи, има и учени хора, но каква е цѣльта на съврѣменната наука? – Ученията иска да стане ученъ, да напише нѣкое видно сѫчинение, но ако желанието на този ученъ човѣкъ да напише едно сѫчинение е такова, както когато нѣкому се поревне да си опече една кокошка, каква е разликата между този човѣкъ, който иска да опече кокошката и онзи ученъ, който иска да напише една книга? Туй, което той напише и прѣдстави на свѣта, ще подигне ли човѣчеството? – Това е важното. Сега всѣки човѣкъ трѣбва да изнесе нѣщо отъ себе си. Срѣщамъ нѣкой казва: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ, нѣмамъ нищо добро'«8ъ себе си. А, нѣмашъ нищо добро! – Това е. лъжа. Тия; хора, който казватъ така, не говорятъ Истината. Тѣзи хора иматъ да даватъ, но казватъ: нѣмамъ нито петь пари. Не, ще си кажешъ Истината: имамъ 5,000 лв. скѫтани нѣкѫдѣ, но ми трѣбватъ за мои нужди. Иначе, като казвашъ, че нѣмашъ петь пари даже, казалъ ли си самата Истина? Казвашъ: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ. Че си грѣшникъ, това е вѣрно, но че нѣмашъ нито петь пари, това не е Истина. Животътъ, който Богъ е вложилъ въ тебе, е единъ капиталъ, и ти трѣбва да работишъ. Имашъ сѫщо и умъ, който трѣбва да работи. Тебе те пратиха на земята да работишъ.

Днесъ мнозина взиматъ прѣдъ видъ живота на Христа и Го величаятъ. Казватъ: Христосъ бѣше такъвъ-онакъвъ – хвалебни пѣсни Му пѣятъ. Гърцитѣ иматъ такива хвалебни слова, който държатъ като надгробни рѣчи, когато умрѣ нѣкой. Започватъ тѣ отъ единия до другия край, че покойниятъ билъ такъвъ-онакъвъ – само хубавото изваждатъ за него. Казвамъ: вѣрно е, дѣйствително е така, хубаво е да се говори за умрѣлитѣ хора все хубави работи, но за кои умрѣли? Азъ говоря хвалебни слова само за хора, за които злото е умрѣло, не сѫществува. За такива хора азъ мога да кажа много хвалебни пѣсни и слова, но за онези, у които доброто е умрѣло, а злото живѣе, каква хвалебна пѣсенъ мога да изпѣя, какво хвалебно слово мога да кажа?

Но, да се върнемъ къмъ основния принципъ на живота. Всѣки отъ васъ иска да

бѫде щастливъ; всеки отъ васъ иска да реализира нѣщо. – Може да бѫде щастливъ, може да реализира желанието си. Индивидуалниятъ стремежъ на душата е на мѣстото си, обаче методитѣ, които съврѣменнитѣ хора полагатъ за това постигане, се различаватъ. Много хора вѣрватъ въ късметъ, въ нищо друго. Майката вѣрва, че ще ѝ се роди нѣкое ангелче, а при това туй вѣрване не се сбѫдва. Дѣйствително, ражда се нѣкое ангелче, но безъ крила. Вие вземете основния законъ на живота и не се лъжете. Вълкътъ не може да роди овца. Отъ риба пеперуда не може да стане. Отъ сомъ човѣкъ не може да стане. Ученитѣ хора могатъ да разправятъ, какъ се прѣвърналъ сомътъ. Че и азъ мога да прѣвърна този сомъ. Ако е за прѣвръщане, лесно може да се прѣвърне. Ние подразбираме, че материята, отъ която човѣкъ е направенъ, се различава отъ материитѣ на всички други животни. Формитѣ, отъ които всѣко животно е направено, сѫ отъ едни специални сили, отъ една специална материя. Слѣдователно, тази материя не може тъй лесно да се трансформира. Не само това, но тъй както наблюдавамъ хората, виждамъ, че всѣки единъ човѣкъ индивидуално е направенъ отъ специаленъ родъ материя. Тъй, щото, като наблюдавамъ двама души, виждамъ, че и тѣ не сѫ еднакви. Въ нѣкои хора има вложено повече злато въ кръвьта имъ, въ други има повече сребро, въ трети има повече желѣзо, въ четвърти има повече мѣдъ и т.н. Ще кажете: е, каква разлика има въ това, че нѣкои хора иматъ повече злато? Голѣма разлика има! Наистина, туй злато не е повече отъ една десеть милионна часть отъ милиграма, но то указва влияние върху характера на човѣка. Ученитѣ хора казватъ, че при изслѣдванията си, които сѫ правили върху кръвьта, не сѫ намѣрили никакво злато. Ако тѣ чакатъ да откриятъ това злато съ вѣзнитѣ, които иматъ, никога нѣма да го откриятъ. Има, обаче, въ кръвьта на нѣкои хора една десеть милионна часть отъ милиграма отъ това живо злато. Туй злато е мощно! Има извѣстенъ родъ материя, отъ която ако ние бихме имали въ кръвьта си, бихме вършили чудеса. Има съврѣменни учени хора, напрѣднали въ своята мисъль, които казватъ, че първичната материя, отъ която е създаденъ свѣтътъ, е била 1,000 пѫти по рѣдка отъ тази на водорода. Първичнитѣ сили, които сѫ функционирали въ тази материя, сѫ били тъй мощни, че ако днесъ би могло да се придобие само единъ грамъ отъ тази материя, би трѣбвало всички фабрики, които сѫществуватъ въ свѣта, да работятъ цѣли 3,000 години, день и нощь. Споредъ тази теория, ако ме попитате, защо е толкова дълъгъ животътъ, ще ви кажа слѣдното: вие трѣбва да живѣете още 3,000 години, за да придобиете не единъ грамъ, а само една десеть милионна часть отъ милиграма. Тогава вие ще бѫдете единъ гений, който ще може да напише нѣщо мощно въ свѣта, и думата

му ще бѫде силна. Нѣкой казва: азъ повѣрвахъ въ Господа. Да, ти повѣрва въ Господа, но цѣли 3,000 години трѣбва да работишъ, за да придобиешъ нѣщо отъ тази първична материя на Божественитѣ сили и да можешъ да се проявишъ като човѣкъ. Нѣкой казва: Духътъ може да направи всичко отъ мене. Чудни сѫ хората! Та прѣстани да мислишъ, какво може да направи Духътъ. Духътъ всичко може да направи, но ти какво можешъ да направишъ? Ще кажете: ами ти какво можешъ да направишъ? Ето какво мога азъ да направя. Най-първо ще взема пръсть. Послѣ, ще я мачкамъ тъй, както единъ грънчарь мачка своята глина, отъ която прави грънци. Ако тази пръсть има съзнание, ще каже: какво иска този човѣкъ отъ насъ? Защо ни разедини на толкова хиляди частици? Азъ мълча. Казвамъ: почакайте, донесете малко вода! Като туря вода между тѣзи частици, споя ги, направя отъ тѣхъ едно цѣло тѣло. Тѣзи частици сега ме питатъ: защо ни натъпка, защо направи отъ насъ единъ такъвъ буламачъ, та изгубихме своя индивидуаленъ животъ? – Не е ваша работа, ще чакате! Взема това тѣсто, туря го на едно колело. Казватъ: какво се движи тамъ тази рѫка? – Не е ваша работа! Гледамъ, тия частици дигатъ шумъ: една излѣзе на вънъ, друга слѣдъ нея, казватъ: какъ, философия имаме ние! Азъ не искамъ да зная нищо отъ вашата философия! Е, ами послѣ какво ще ни правишъ. Взема ги, изнеса ги на слънце. Че защо? – Ще ви запозная съ слънцето. Чакайте още малко, печене ще има сега. Запаля своята пещь, туря ги въ нея. Какво става сега съ насъ? Казвамъ: за да се подигне човѣкъ въ свѣта, най-първо трѣбва да го прѣсѣятъ, послѣ да му насипятъ вода, да го тъпчатъ, да го турятъ на колелото, да го сушатъ на слънце, и най-послѣ да го пекатъ въ пещьта. Слѣдъ това казва: какво прѣдназначение имамъ? – Ще те туря на служба. Ще те направя една хубава ваза въ двореца на единъ князъ. Той ще те постави на масата си и въ тебе ще тури едно хубаво цвѣтенце. Ще те питамъ: доволенъ ли си сега? – Много съмъ доволенъ отъ своя господарь. Внимавай тогава да не се счупишъ, защото ще те изхвърлятъ навънъ. Разбра ли сега? – Разбрахъ. Този е великиятъ законъ въ свѣта, прѣзъ който ще минатъ всички души. Всички вие сте слушали тѣзи работи, но идватъ много проповѣдници и ни казватъ, че има единъ лекъ пѫть. Не е така, нѣма лекъ пѫть! Ние ще минемъ прѣзъ най-страшнитѣ изпитания, каквито човѣшкиятъ умъ не може да си прѣдстави. Не се лѫжете да мислите, че този пѫть е лекъ. Тукашнитѣ страдания сѫ нищо. И всички герои на човѣчеството, онѣзи, които завършватъ своята еволюция на земята, слизатъ долу въ ада, отъ тамъ минаватъ. Обаче, този огънь тамъ не ги изгаря. И Христосъ слѣзе въ ада. Той мина отъ едната страна и излѣзе прѣзъ центъра на земята. Той знаеше всички тайни. Нѣкои питатъ: какво има скрито въ земята?

Може да знаешъ какво скрито има въ земята. Ще те турятъ на кръста, ще ти заковатъ два гвоздея на ржцѣтѣ и на краката. Послѣ, ще те свалятъ отъ кръста и ще те турятъ въ гроба, и ако си отъ онѣзи, които могатъ да възкръснатъ, ще научишъ тайнитѣ на земята. Земята ще разкрие своитѣ тайни. Земята не е толкова страшна. Тя има велики богатства скрити въ себе си. Азъ си прѣдставлявамъ земята като единъ великъ Божественъ цвѣтъ, и колкото да е опорочена, както мислятъ нѣкои, тя разкрива този цвѣтъ за възвишенитѣ души само. Тя крие своя Божественъ нектаръ само за великитѣ души. И всѣки трѣбва да слѣзе да пие отъ този нектаръ и да му кажатъ: ти си отъ достойнитѣ дѣца на Бога. Тогава, съ тази придобита велика материя въ себе си, човѣкъ се качва къмъ невидимия свѣтъ и започва пакъ онзи необикновенъ животъ. Слѣдователно, прѣдъ насъ седи едно велико бждаще. Нѣкой казва: да бжда религиозенъ! Да бждешъ религиозенъ, това е единъ етикетъ. Ама да бжда българинъ! Да бждешъ българинъ, това е единъ етикетъ. Ама да бжда англичанинъ! Да бждешъ англичанинъ, това е единъ етикетъ. Това сж все имена, които отпослѣ дойдоха. Ами че едно врѣме имаше египтяни – тѣ бѣха великъ народъ! Едно врѣме имаше асирийци – тѣ бѣха великъ народъ! Прѣди тѣхъ имаше други, още по-велики култури. Това сж все имена, съ които човѣкъ се зове, но въ свѣта има само едно име, съ което човѣкъ може да се назове – то е човѣкътъ на мисъльта – „манасъ“ нареченъ. Той трѣбва да разбира законитѣ, да знае, какви сж неговитѣ тѣла, неговитѣ облѣкла, а не само да знае, какъвъ е неговиятъ мозъкъ. Той трѣбва да знае, каква е онази първична материя, въ която функционира мисъльта. Всѣко наше желание, всѣка наша мисъль може да напрѣдватъ въ свѣта, само когато се добива онова Божественото. То се отличава по това, че когато човѣкъ го има, изпитва една малка радость въ душата си, както се радва онзи бѣдниятъ човѣкъ, когато му донесатъ една торбичка съ злато. Човѣкъ, въ когото има Божественото, като погледне въ себе си, зарадва се, знае, че има една валюта неизмѣнна, има нѣщо цѣнно, за което може да работи. Това е първиятъ животъ. И човѣкъ трѣбва да знае, че животътъ, това, което Богъ е вложилъ въ насъ, е единъ великъ даръ, който имаме за сега. *Любовьта не е още като единъ даръ въ живота ни. Любовьта е само едно условие въ живота ни*, тя идва и си заминава. Тя подкрѣпва само великия животъ въ насъ. Въ този великиятъ животъ пакъ се проявява подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието – то е човѣкътъ, но се проявява още и свърхсъзнанието – то е бждащиятъ човѣкъ – възможноститѣ, които сж скрити вжтрѣ въ този животъ, какво трѣбва да стане отъ човѣка. Затова, всѣки единъ човѣкъ трѣбва да развие въ себе си всички онѣзи възможни сили, които сж скрити въ него. Той не трѣбва да чака своето спасение

отвънъ, то е вѫтрѣ въ него. Божествениятъ законъ работи у всѣки човѣкъ за неговото спасение. Ти имашъ едно желание. Помислилъ ли си, какъ е дошло това желание въ тебе? Ти имашъ една мисъль. Помислилъ ли си, какъ е дошла тази мисъль въ тебе? Ако тази мисъль е дошла отъ великата душа, работи върху нея. Нѣкой казва: Богъ говори на душата ми. Духътъ Божий може да направи всичко отъ мене. Да, Богъ отъ хиляди години насамъ говори на хората по разни начини – нѣкои сѫ Го разбрали, нѣкои не сѫ Го разбрали. Ако ти си отъ тѣзи, които разбиратъ, започни задачата! Не се обезсърдчавай, не обрѫщай внимание на окрѫжаващата срѣда. Ако онова гърне, което се пече, обръща внимание на огъня, отъ него нищо нѣма да излѣзе. То трѣбва да се мачка, докато стане пълно сцѣпление между частицитѣ му и трѣбва да се пече, докато съзнае, че не може да изгори, а само ще се пече. Печенето е необходимо, за да придобие гърнето едно цѣнно качество. Слѣдователно, сега ние сме въ Божествената пещь – не бойте се, нѣма да изгорите! Не подразбирамъ „печене“, както се пече онази пуйка въ огъня. Не, въ Божествения свѣтъ се пекатъ само живитѣ нѣща. Като се опекатъ, тѣ добиватъ още по-мощенъ животъ. Тия, които се пекатъ тамъ, не умиратъ.

Сега, мнозина отъ васъ искатъ да замѣстятъ живота съ *Любовьта*. Не, *Любовьта* е сила, която разрушава. Който е добилъ много *любовь*, се е разрушилъ. *Любовьта* има много силни вибрации; тя може да се издържи за много малко врѣме. И всички млади и стари, които иматъ работа съ *Любовьта*, се разкашкаватъ, щомъ дойде тя и казватъ: азъ не мога да мисля за нищо. Защо не може да мисли за нищо? Защото въ него нѣма сформирувани именно тѣзи органи, чрѣзъ които *Любовьта* може да се прояви. Най-първо човѣкъ трѣбва да се прояви, че тогава ще дойде онзи висшъ животъ, онази възвишена *Любовь*.

Писанието казва: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде своя единороденъ Синъ въ жертва за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. Апостолътъ пъкъ казва: „Не обрѫщайте внимание на този свѣтъ! Образътъ на този свѣтъ прѣхожда“. Тукъ имаме едно противорѣчие. Какъ е възможно, Богъ, който толкова възлюби свѣта, да даде Сина си жертва именно за такъвъ единъ свѣтъ, който прѣхожда? Какво значатъ думитѣ „образътъ на този свѣтъ прѣхожда“? – Богъ толкова възлюби този свѣтъ, че го измѣня, обработва го. Божията *Любовь* измѣня образа на този свѣтъ. Нѣкои тълкуватъ тия думи въ смисълъ, че този свѣтъ ще се развали. Не, нѣма да се развали, но ще се прѣобрази, ще се измѣни, ще се поправи този свѣтъ. Нѣкои казватъ, че Богъ ще накаже хората. Не, нѣма да ги

накаже, но ще ги направи по-добри. Кой е онзи грънчарь, който не наказва своята пръсть, отъ която ще направи единъ прѣдметъ? Кой е онзи скулпторъ, който не наказва своята статуя? Кой е онзи музикантъ, които не наказва своето произведение? – Всички наказватъ. Слѣдователно, мощното седи въ нашитѣ мисли, въ нашитѣ желания, а тѣ не сѫ вложени въ нашето тѣло. Нашето тѣло, тъй както е наредено, е само едно условие, при което животътъ се проявява. Вие имате една съврѣменна инсталация. Бутнете бутончето, и крушката веднага свѣтва. Питамъ: тази свѣтлина сега ли се образува, или е била вѫтрѣ въ жицата? – Не, всичкитѣ жици, всичкитѣ бутончета сѫ само условия, за да се прояви тази енергия. Тукъ има едно съчетание на сили, което единъ интелигентенъ духъ е използувалъ. Той прѣкарва тази сила по една малка нишка, и тя се проявява като свѣтлина. Слѣдователно, ние ще се възползуваме отъ една малка нишка, ще бутнемъ едно малко бутонче, и енергията на живота ще се прояви у насъ, като топлина и свѣтлина. Ние трѣбва да бѫдемъ внимателни, за да не би тази наша инсталация да се повреди. Знаете ли, колко много струва, докато се създаде една такава сложна инсталация, каквато прѣдставлява човѣкътъ? Ще кажатъ нѣкои: е, майката се мѫчила, докато е родила дѣтето. Дали се е мѫчила майката, или не, не зная, но знайте ли, колко сѫщества отъ умствения свѣтъ сѫ се мѫчили, докато се роди това дѣте въ свѣта? Азъ казвамъ, че умствениятъ свѣтъ е една възвишена страна отъ живота на ангелитѣ. Слѣдъ това, като е слизалъ този човѣкъ надолу, знаете ли, колко сѫщества отъ останалия свѣтъ сѫ се мѫчили, докато му създадатъ тази останала форма? Колко сѫщества сѫ се мѫчили, докато се образува една форма отъ тази необработена, сурова пръсть? И най-послѣ, ние виждаме този човѣкъ въ своята послѣдна стадия, въ своята пълна форма. Тя не е послѣдна форма. Това е само една черупка, която единъ день ще падне, и отъ тази черупка ще излѣзе онзи красивъ орѣхъ, който, като се посѣе въ земята, единъ день отъ него ще поникне онзи голѣмъ, вѣличественъ орѣхъ. Или пъкъ, отъ тази черупка ще падне една сѣмка, която като се развие и поникне, ще покаже своя цвѣтъ и ароматъ.

Онѣзи, които се занимаватъ съ Свещеното Писание, ще кажатъ: човѣкъ трѣбва да се обърне къмъ Бога, да се покае и да се новороди. Това сѫ само състояния на живота. За да се новороди човѣкъ, не значи, че неговиятъ животъ още сега трѣбва да се създаде отново, но животътъ му първо трѣбва да се прояви. Онѣзи, които не разбиратъ Писанието, изваждатъ най-криви заключения. Какви сѫ послѣдствията отъ това? Между всички учени въ свѣта, били тѣ религиозни, окултисти, или каквито и да сѫ, тамъ, дѣто истинитѣ не сѫ вѣрни, човѣкъ, като

възприеме една отъ тѣхнитѣ истини, слѣдъ 10–15 години въ него настава една реакция, и той започва да се съмнѣва въ тия истини. Съмнѣнието е признакъ, че животътъ, който е вложенъ въ насъ, изисква едно по-високо изявление. Дѣтето въ първо врѣме започва да казва на майка си: мамо, искамъ да отида на училище да се уча. И майката го праща на училище. Не се минава много врѣме, то става недоволно отъ училището. Ние трѣбва да се учимъ! Учимъ се, но дойдемъ до едно положение, че се възгордяваме. Защо е така? Казвамъ: знание, което не е истински прѣдадено, възгордява – паметарство го наричамъ азъ, то не може разумно да се използува. На единъ американецъ умира дѣдо му и му оставя едно наслѣдство отъ 36,000,000 лв. злато. Този американецъ въ това врѣме билъ нѣкѫдѣ на западъ, училъ се. Въ Америка, обаче, той билъ нѣщо като нашитѣ воловари, та, като придобилъ туй богатство, не знаялъ какъ да го използува, давалъ гуляи натукъ-натамъ, ялъ, пилъ, изхарчилъ всичкото богатство, и слѣдъ шесть мѣсеца казалъ: не ми трѣбватъ пари. Качва се той на коня си и си отива въ село. Какъвъ смисълъ има такъвъ животъ съ пари? По нѣкой пѫть хората на земята не мязатъ ли на такъвъ човѣкъ, който изхарчва живота си? Казватъ: е, да си поживѣемъ малко, ние сме млади. И стариятъ дава угощение, и младиятъ дава угощение. Послѣ, като осиромашеятъ казватъ: остарѣхме вече, въ насъ останаха само стари кости, ще се мрѣ. И такъвъ човѣкъ мисли, че е уменъ. Казвамъ: да, остарѣхте, защото изхарчихте богатството си. Азъ съмъ срѣщалъ въ България нѣкои стари, които казватъ: ехъ, синко, 100-годишенъ съмъ вече, много ми е патила главата. Да знаешъ само! Казвамъ: дѣдо я ми кажи нѣщо, какво си научилъ отъ живота? И той започва нищо синко, нищо не научихъ! Казвамъ му: ами ти сега отивашъ нѣкѫдѣ, знаешъ ли си пѫтя? Като си живѣлъ 100 години, поне прочете ли нѣщо отъ книгата, гдѣ отивашъ? – Е, не зная, синко, като въ една мъгла съмъ, много ядохъ и пихъ на земята, нищо не зная за онзи свѣтъ, задигнаха книгата. Е, да сѫ живи поне тия младитѣ. Единъ день младитѣ като остарѣятъ, ще кажатъ: да сѫ живи младитѣ! Да сѫ живи кои млади? Да сѫ живи онѣзи разумни, необикновени млади; да сѫ живи онѣзи разумни необикновени стари! – Това разбирамъ.

Казва Христосъ: „Тръсть смазана нѣма да прѣчупи“. Защо? – За да се насърдчи всѣка една душа. Въ насъ има единъ аристократски духъ. Срещнешъ една бѣдна душа, тури я на мѣстото и ѝ кажи: Богъ е вложилъ въ тебе нѣщо много хубаво, мощенъ животъ има въ тебе, много нѣщо може да стане отъ тебе, ще вѣрвашъ въ Божественото! Ще дойдатъ страдания, но Божественото въ тебе е по силно, отколкото всички тия страдания, и ти ще се подигнешъ. Ние започваме: е, тѣзи

младитѣ сѫ глупави! Като дойдемъ до старитѣ казваме: е, тѣзи старитѣ сѫ обезумѣли! Младитѣ сѫ глупави, старитѣ сѫ обезумѣли. Гдѣ е животътъ? Не, младитѣ започватъ съ силния, съ разумния животъ, а старитѣ съ какво започватъ? – На тѣхъ е свойствена Мѫдростьта. Тѣ сѫ придобили нѣщо отъ живота и трѣбва да покажатъ на младитѣ пѫтя, по който да вървятъ. Като казвамъ, че трѣбва да вѣрваме въ Бога, азъ подразбирамъ съвсѣмъ друго нѣщо. За да вѣрвамъ въ Бога, азъ трѣбва да отворя своята душа – не разбирамъ туй обикновено вѣрване. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се отвори; има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се възпита – трѣбва да се заемете да работитѣ реално. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който сърдцето може да се отвори. Кога? – За всѣко нѣщо има опрѣдѣлено врѣме. Има единъ изкуственъ начинъ, по който хората заставятъ нѣкои цвѣтове да се отворятъ безъ врѣме. Не, всѣко нѣщо трѣбва да цъвне на своето врѣме. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да се отвори на врѣме. Човѣшкото сърдце трѣбва да се отвори на врѣме и най-послѣ човѣшката душа сѫщо трѣбва да се отвори на врѣме.

Сега всички ние търсимъ богати резултати, наслѣдства, изведнъжъ да придобиемъ тази сила. Може да дойдемъ до заключенията на Павла и да кажемъ, че еди-кои сѫ прави, еди-кои сѫ криви, но всички трѣбва да се учимъ отъ природата. Тя е една велика настойница, затова методитѣ, който употрѣбява природата, ще ни доведатъ до истинскитѣ начини за нашето възпитание. Има известни методи, който сме възприели отъ природата, но сме ги изопачили, а природата може да ни даде цѣнни методи за нашето умствено развитие и за нашия духовенъ животъ. Въ този истински животъ ние ще разберемъ вѫтрѣшния смисълъ на радоститѣ и на скърбитѣ. Чрезмѣрнитѣ радости въ живота винаги носятъ чрѣзмѣрни страдания и чрѣзмѣрнитѣ страдания винаги носятъ чрѣзмѣрни радости. И двѣтѣ състояния, обаче, сѫ неестествени. Защото и радостьта е сила, и скърбьта е сила. Нѣкой казва: много страдамъ! Що отъ това? Скърбьта е сила! Знаете ли отъ какво произтичатъ страданията у насъ? – Всички онѣзи мисли, всички онѣзи желания, на който не сме дали възможность въ миналитѣ си сѫществувания да се проявятъ, сега произвеждатъ страданията. Тѣ сѫ единъ напоръ, на който не е даденъ пѫть, и вслѣдствие на този напоръ се произвеждатъ страданията. Слѣдователно, ако не дадешъ условия да се прояви онзи напоръ въ тебе, то всичко онова, което днесъ ти създава радость и веселие, утрѣ ще произведе страдания, и ти тогава ще разберешъ, кога не си далъ възможность да се проявятъ въ тебе всички

Божествени мисли и желания, кога си имъ противодѣйствувалъ. Нѣма нищо по-хубаво отъ това, да бѫдешъ тъй отзивчивъ къмъ всички твои най-малки Божествени мисли и желания, както сѫ отзивчиви малкитѣ дѣца. Затова казва Христосъ: „Ако не станетѣ като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Истината и малкитѣ дѣца я разбиратъ; животътъ и малкитѣ дѣца го възприематъ; Мѫдростьта е достѫпна именно за малкитѣ дѣца. И казва още Христосъ: „Укрилъ си Мѫдростьта отъ този свѣтъ, а открилъ си я на младенцитѣ.“ Не на младенцитѣ а на онѣзи, който изпълняватъ Божия законъ. Тѣхъ ги очакватъ велики възможности.

Сега всѣки единъ отъ васъ казва: да стана пръвъ министъръ въ България! Че за тебе Господь е опрѣдѣлилъ много по-високъ постъ, отколкото министъръ въ България! Виждамъ, Господь ти е опрѣдѣлилъ да станешъ управитель на една цѣла планета, далъ ти е единъ псевдонимъ и подъ това име ще работишъ, ще правишъ своитѣ изчисления. Питамъ: за кого е тази планета? – За еди-кого си. А ти бѣдниятъ, седишъ като нѣкой плѣнникъ въ България, чакашъ реда си да станешъ министъръ. Защо? – Искашъ да осигуришъ живота си. Чудно нѣщо! Най-голѣмата глупость, която хората сега вършатъ е, дѣто искатъ да се осигурятъ. Долу осигуряването! Това е велико заблуждение! Богъ е свързалъ нашия животъ съ себе си. Той е вложилъ великия животъ въ насъ, ние сме осигурени. Осигуряването не е нѣщо сигурно. Не мислете, че ако имате 5–10 милиона лева въ банката, та сте осигурени! И ти ще умрѣшъ тъй, както и онзи, който нѣма пари. И безъ пари, и съ пари човѣкъ пакъ умира, само че онзи, който умира безъ пари, знае истината, че безъ пари се умира; а онзи, който има пари, знае истината, че и съ пари се умира. Чудни сѫ хората, като казватъ, че еди кой си умрѣлъ отъ гладъ. Не умрѣ отъ гладъ, бе приятелю, но умрѣ, защото не знаеше какъ да яде. Отъ незнание умира този човѣкъ, лишилъ се отъ условията. Азъ често съмъ привеждалъ единъ примѣръ за случая, и сега пакъ ще го приведа: лежи боленъ богатъ човѣкъ, но пъленъ с милиони, готови пари въ банката. Лежи той и изрежда: печена, хубаво зачервена кокошчица ми се яде; послѣ, хубава супица отъ тази кокошчица, че слѣдъ това старо, червено винце ми се пие. Доставя му се всичко, каквото душата му пожелае, но гледа той, горкиятъ; Богъ заключилъ стомаха му, отъ нищо не може да си хапне – иска да го научи на своя великъ законъ. Защо не ядешъ? – Запитватъ го. – Е, не ми се иска. Гледа, гледа горкиятъ човѣкъ, и отъ гладъ умира. Значи, отъ горѣ му повелѣватъ да не яде. Но и бѣдниятъ човѣкъ, и той умира. Лежи и той боленъ и си казва: е, да има една кокошчица, да има малко винце! Да има, но нищо нѣма.

Ехъ, какъ е създалъ Господь свѣтътъ! Да съмъ нѣкой богаташъ, нѣмаше да умра, но нали съмъ бѣденъ, осѫденъ съмъ на смърть!

Сега всички хора питатъ: какъ ще се поправи свѣтътъ? Съберете на едно мѣсто и бѣдниятъ, и богатиятъ, който умиратъ. Богатиятъ да каже: ето, братко, азъ имамъ всичко, но не мога да ямъ. Ти пъкъ нѣмашъ, затова яжъ, колкото искашъ. Нека и двамата се убѣдятъ, че не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но съ всѣко разумно слово, което е вложено въ човѣшката душа, което изтича отъ човѣшкия духъ. Ние трѣбва да се освободимъ отъ това робство, което сѫществува въ нашия умъ, че трѣбва да осигуримъ живота си. Ние сме осигурени! И щомъ сме осигурени, като видимъ брата си, трѣбва да му се зарадваме. За какво? – За онова великото, Божественото, което е вложено въ него. И азъ съмъ на мнѣние, че ние, за да се познаваме, не трѣбваше да гледаме съ нашитѣ очи. Щомъ гледаме съ тѣзи очи, който имаме, веднага ще влѣземъ въ беля. Ама защо да не се гледаме? Я погледни онази млада жена, която се оженила наскоро, какво ще каже мѫжътъ ѝ? Ще ти каже: господине, кой ти даде право да гледашъ очитѣ на жена ми? Веднага ще те спъне. Ако си затворишъ очитѣ, и прѣзъ затворенитѣ си очи виждашъ нейнитѣ очи и разсѫждавашъ върху тѣхъ, той ще каже: слѣпъ ли е този? – Да, слѣпъ е. Горкиятъ човѣкъ! Ела малко у насъ да разсѫждаваме. Така този човѣкъ е безопасенъ, защото нѣма да вижда жена му. Радватъ му се, угощаватъ го. Но, ако дойде онзи пророкъ да му отвори очитѣ, ще кажатъ: не искаме човѣкъ съ отворени очи. Вънъ! – Изпѫждатъ го. Затова казва Христосъ, че човѣкъ трѣбва да се отрече отъ всичко. Подразбирамъ, че човѣкъ трѣбва да затвори очитѣ си за всичко материялно, не трѣбва да вижда той. Не, ние трѣбва да затворимъ очитѣ си за свѣта въ насъ, а нека да дадемъ ходъ на външния свѣтъ, нека се радваме, че той работи. Ако богатитѣ хора нѣмаха тия кѫщи, знаете ли какво щѣше да бѫде? – Въ горитѣ щѣхте да ходите. Тъй, както е устроенъ свѣтътъ, нека се радваме на туй проявление; а ние, като хора на туй велико Божествено учение, трѣбва да знаемъ, че имаме да разрѣшаваме по-велики задачи, имаме по-високи цѣли. Ти си се влюбилъ. Та нима това е разрѣшение на задачата? Ако ти си се влюбилъ, това е само единъ моментъ отъ разрѣшение задачата на твоя животъ. Ако ти трѣбва да се влюбишъ, трѣбва да се влюбишъ въ Онзи великъ изворъ на живота, който дава разрѣшение на задачата ти. Ако трѣбва да се влюбите, въ какво трѣбва да се влюбите: въ вашата вощена свещъ, или въ слънцето? – Слънцето ще ви даде и свѣтлина и топлина, а вашата вощеница ще ви даде само малко свѣтлинка. Вощеницата ти ли я направи? – Пчелитѣ я направиха. Ти взе малко восъкъ отъ пчелитѣ, направи тази вощеница

и казвашъ: да е жива вощеницата ми! Че какъ може да е жива вощеницата ти? Да съмъ живъ азъ! – Да. Да сѫ живи дѣцата ми; да сѫ живи приятелитѣ ми; да е живъ българскиятъ народъ; да сѫ живи англичанитѣ, французитѣ; да сѫ живи всички народи; да сѫ живи всички добри хора на земята; да сѫ живи всички учени хора; да сѫ живи всички хора, които вършатъ волята Божия! „Хаушъ-бѫнъ-зутъ“! Е, какво разбрахте? Не мога да ви го прѣведа. Пъкъ и нѣма защо да ви го прѣвеждамъ.

Когато ние ви говоримъ за Христа, подразбираме проявлението на великия животъ въ свѣта, който сега се влива и подига човѣшкитѣ души отъ падналото състояние, въ което се намиратъ; разкрива въ тѣхъ съзнанието и дава потикъ къмъ новъ, истински животъ. Въ цѣлата сегашна култура има едно разнебитване, едно прѣсѣване. Ние се страхуваме отъ това, но то не е страшно. Туй разнебитване се дължи на онзи великъ животъ, който сега се проявява и прѣчиства всичко. И ние трѣбва да се радваме за всичко, което става въ свѣта. Ние не се радваме за страданията на хората, но за онова великото, което се върши. Азъ не се радвамъ когато пекатъ нѣкого, но се радвамъ, че въ него става печене, сцѣпление на частицитѣ, и отъ него ще се направи единъ красивъ сѫдъ. Азъ се радвамъ на онзи, който разсѫждава хубаво, че ще стане единъ великъ човѣкъ, съ когото ще можешъ да размѣнишъ двѣ думи. Радвамъ се на една искрена душа защото въ нея има една свещена мисъль, едно свещено желание, на което ти можешъ да разчиташъ.

Свещениятъ, Божествениятъ животъ изисква отъ насъ да бѫдемъ вѣрни. На кого? – Вѣрность къмъ Бога! Ще прѣведа тия думи „Вѣрность къмъ Бога“ – Вѣрность къмъ великия, безграничния животъ, който дава всичкитѣ блага. Подъ думата „Богъ“ хората разбиратъ нѣщо физическо, външно. Не е така.

Ще ви приведа единъ примѣръ, за да хвърля малко свѣтлина върху прѣдмета. Често, малкитѣ нѣща въ свѣта ставатъ причина да ни спъватъ въ нашия вървежъ. Вилморъ, туй било псевдонимътъ на единъ писатель, работилъ цѣли 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дъщеря му Мария Блю. Той обичалъ дъщеря си, ималъ довѣрие въ нея. Всички свои рѫкописи заключвалъ, и ключътъ давалъ на дъщеря си да пази. При него често идвалъ единъ отъ ученицитѣ му, Симонъ Бели, който се влюбилъ въ дъщерята Мария Блю, и единъ день и казва: „Ако ти действително ме любишъ, ще ми направишъ една услуга – ще ми дадешъ тайно единъ отъ рѫкописитѣ на баща

си, безъ да знае той това нѣщо. Азъ ще го прочета само, надѣвамъ се той да хвърли свѣтлина въ моя умъ върху известни въпроси.“ Тя се замисля и казва: „Не мога да направя това“ „Ама ти не ме обичашъ тогава!“ – Обичамъ те. „Нали любовьта казва, че трѣбва да се жертвуваме?“ Най-послѣ тя се съгласява, дава му единъ отъ ръкописитѣ. Ако ние се жертвуваме за единъ, за двама души, това любовь ли е? – Не е любовь. Това е една слабость, както у всички хора. Този ученикъ Симонъ Бели взима ръкописа, напечатва го въ едно видно списание, като свое произведение и се подписва подъ него. Вилмаръ вижда напечатено своето произведение, подписано отъ еди-кой си авторъ и веднага единъ ударъ въ сърдцето го парализира. Питамъ сега: дъщерята постъпи ли разумно? – Не. Този ученикъ постъпи ли благородно? – Не. Ние сме отъ тѣзи „симоновци“, които, като вземемъ Божественото, веднага туряме името си, изнесемъ го като свое. Каквото напишемъ, подпишемъ се отдолу, казваме: това съмъ азъ! Туй, което ти си написалъ, туй, което ти си открилъ, е на Вилмара, не е твое – велики сили отъ природата сѫ работили върху него. Затуй, когато напишешъ нѣщо, не туряй името си. Когато дойде Христосъ, тури ли си името нѣкѫдѣ? – Никѫдѣ. Сега, разбира се, азъ не засѣгамъ писателитѣ, но казвамъ: вие хората, които имате живота, считате, че този животъ е вашъ, туряте си името подъ него и казвате, че имате право да разполагате съ този животъ тъй, както разбирате – Не! Великото, благородното у насъ изисква да употрѣбимъ живота си за туй, за което сме прѣдназначени. Всѣки може да развие мощнитѣ сили въ себе си. Спасението на човѣка е вѫтрѣ въ него, да развие вѫтрешнитѣ си сили. Щомъ се спаси единъ човѣкъ, веднага идва отзвукъ и у всички други души. Щомъ ти повѣрвашъ въ Божественото, което е въ твоя животъ, всички други души сѫ разтворени и се притичватъ да ти помогнатъ – обичатъ те. Всички трѣбва да вѣрваме въ Божественото. Щомъ повѣрваме, това значи да създадемъ единство въ живота, да си подадемъ рѫка единъ на другъ. Това значи, да приложимъ методитѣ, начинитѣ за постигане на Божественото въ насъ.

Първото нѣщо, което ви прѣдстои е слѣдното: Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се запита: далъ ли е ходъ на Божественото въ себе си, развилъ ли го е? Ти четешъ нѣкой писатель, но забравяшъ че и ти самъ имашъ нѣщо Божествено въ себе си – твоята душа, на която не си далъ възможность да се прояви. Ти взимашъ една роза, радвашъ ѝ се, усѣщашъ нейния миризъ, доволенъ си отъ аромата ѝ. Кажи си: не трѣбва ли и азъ, като нея, да цъвна, да придобия този ароматъ? Дойде ли пролѣтъ – всички ние трѣбва да цъвнемъ! Второто положение: всички ние трѣбва да завържемъ! Третото положение: всички ние трѣбва да узрѣемъ! И,

когато дойде господарьтъ, този великиятъ, мощниятъ, който е вложилъ великия животъ въ насъ, отъ плода ни трѣбва да познае, че действително ние сме работили съ онѣзи методи, съ онѣзи сили, съ които Той ни е надарилъ. Казвамъ: нѣма нищо по-хубаво въ свѣта отъ това, тайно въ душата си да бѫдешъ вѣренъ на Бога. И за Бога се казва, че Той е Истиненъ и Вѣренъ въ всички свои постѫпки. Слѣдователно, нека всички туримъ въ ума си мисъльта, да бѫдемъ истинни и вѣрни на този първиченъ животъ, който е вложилъ всичко въ насъ, за да се прояви Божественото и да се освободимъ отъ сегашнитѣ несгоди въ живота. Този е пѫтьтъ, по който народитѣ, индивидитѣ и душитѣ ще могатъ да извоюватъ своята бѫдаща свобода. Това е Божествениятъ животъ.

И казва стихътъ: „Тръсть смазана нѣма да прѣчупи“. То значи, че и най-слабитѣ хора нѣма да бѫдатъ прѣчупени, нѣма да бѫдатъ смазани, но Богъ ще ги подигне.

„И отъ ленъ свѣщило замъждѣло нѣма да угаси, докогато изведе сѫда въ побѣда“. То значи, че умоветѣ и на слабитѣ нѣма да угаси. Слабитѣ ще станатъ силни, и тѣзи малкитѣ свѣщици ще се разгорятъ. Единъ день, всѣки отъ васъ ще приеме своето наслѣдство, останало отъ свѣтоветѣ. За сега, обаче, вие ще държите тукъ на земята изпита си. Ще минете прѣзъ пещьта и щомъ издържите послѣдния си изпитъ, ще ви прѣведатъ прѣзъ онова мѣсто, да вземете своето наслѣдство. И казва Писанието: „Ние сме сънаслѣдници съ Христа“. Щомъ си сънаслѣдникъ, ще вземешъ нѣщо, ще видишъ славата Божия, която се е крила. Тогава ще разберешъ, защо си дошълъ на земята, защо си ходилъ тукъ-тамъ, защо сѫ страданията, защо сѫ противорѣчията и тогава ще кажешъ: Великиятъ животъ има великъ смисълъ! Животътъ е за необикновенитѣ хора, смъртьта – за обикновенитѣ. Необикновениятъ животъ е за великитѣ души, за силнитѣ души, за благороднитѣ души, които жертвуватъ всичко. Цѣлиятъ свѣтъ сега се нуждае отъ тия души. Вие, които сте призвани, нѣма какво да чакате; всички сте богати. Като се върнете дома си, отворете каситѣ си. Вие казвате: чакайте, ние сме сиромаси. Не сте сиромаси. Сега всѣки ще подпише единъ чекъ, ще каже: това давамъ за Господа! Подъ „даване“, разбирамъ не материално, но духовно.

И тъй, нека съдѣйствуваме да се проявятъ и развиятъ въ нашия животъ всички велики желания и мисли, които сѫ вложени въ нашата душа. И Богъ, като види нашитѣ желания и мисли, ще слѣзе отгорѣ, тъй както слънчевитѣ лѫчи слизатъ

върху цвѣтята, и ние ще възрастнемъ, ще дадемъ своето благоухание. И тогава ние и Богъ, който е свързанъ съ насъ, ще завършимъ работата, която ни е дадена на земята. Послѣ, Той ще ни даде друга работа, която ще бѫде за Неговото Царство.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 18 януарий, 1925 г. въ гр. София.

1925_01_21 Значение на изслушването
лекция пред общия окултен клас

ЗНАЧЕНИЕ НА ИЗСЛУШВАНЕТО

Тайна молитва

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Отличителните черти на силата и материята.

Тема за следния път: Най-силният слог.

Като ви давам тази тема, искам само да помислите върху нея – нищо повече. Не мислете, че въпросът трябва да се разреши. Колкото и да мислите, той все пак ще остане неразрешен: той е спорен въпрос. Какви са качествата на слога? От колко елементи, т.е. от колко букви, се състои един слог? Как определят граматиците – слог и гласна едно и също нещо ли е? – Гласната е елемент на слога.

Интересно е, че ние по някой път се занимаваме с философски въпроси, разрешаваме истините на Природата, а не знаем най-елементарните работи. Например някои питат: „Какъв е произходът на човешката душа или какво нещо е човешкият ум?“ Как ще определите? – Човешкият ум не е нещо, което можем да хванем и да го подложим на анализ. От проявите на човека може да съдим за човешкия ум, но какво е човешкият ум по същина, не можем да си съставим едно ясно понятие. Или например ние говорим за духа, за душата. Какви ли не философски мнения имат хората за душата и за духа. Онези, които са създали езика, които разбират глаголите и дълбокия смисъл на всяка дума, те в живота под думата душа разбират една определена идея. В тях също тъй е точно определен смисълът на думата ум, но при предаването на тези идеи в следващите поколения те са изгубили своя вътрешен смисъл. Ние отделяме душата от себе си, защото искаме да я разгледаме обективно. По същия начин разглеждаме духа като нещо отделно. Значи щом можем да разглеждаме душата и духа като нещо отделно от себе си, те са материални неща. Щом

разгледаме ума като нещо отделно от себе си, значи и той е нещо материално.

Тогава какво нещо е човекът? Какво нещо е *Любовта*? Ние говорим за *Любовта* и я разглеждаме извън себе си, затова и тя е нещо материално. Говорим за Истината извън нас, затова и тя е нещо материално. Говорим за Мъдростта извън нас – и тя е нещо материално Кое тогава е духовното? – Туй, за което не можем да мислим, е духовно. Щом можем да мислим за нещо, то е материално. Това са антиподи, противоположности. Трябва да има нещо в нас, с което ние да разглеждаме същината на проявения живот. Значи в този смисъл ние под думата истина не разбираме самата Истина. Под думата мъдрост не разбираме самата Мъдрост. Под думата душа не разбираме самата душа. Ние разбираме съвсем други неща.

Сега например с коя буква започват новородените деца? С каква буква изразявате вашата скръб? Като кажете ух и ох, тия две възклицания имат ли едно и също значение?

Всеки ученик трябва да има едно основно качество над другите си качества. Например нито един от вас не може да търпи да му разправят за това, което той знае. Представете си, че някой започва да ти разправя това, което ти знаеш. Какво правиш? – Не можеш да търпиш, не можеш да се събереш в кожата си. Защо не можеш да търпиш? – Защото в този човек няма психологически такт: той се стреми да ти разправя или да те учи това, което знаеш. Той казва: „Чакай да ти разправя тази работа!“ И започва да ти разправя това, което ти си направил, като че ти не знаеш какво си направил. И той може като тебе – няма никаква разлика помежду ви. Защо се заражда у него желание да покаже, че той може нещо по особен начин? Някои хора пък обичат, като говорят, да се впущат в подробности. Тъй постъпват не само малките хора, но и големите. Например Толстой е един от тях – обича подробностите, анализа, а някои не обичат подробностите – пристъпват направо към предмета. Коя е причината? – Това може да се обясни от чисто хиромантическо гледище.

В тия неща има съвпадение. Например забелязано е, че на онези хора, които обичат подробностите, ръцете и пръстите на ръцете им са дълги. Каква връзка има между дългите пръсти и подробностите? Как се е явило туй съвпадение? – Хора, на които пръстите са къси, обичат обобщенията, те не влизат в подробности. Разбира се, това не са строго научни данни, а има известно

съвпадение. После, среща се и друго едно съвпадение. Казваме, че благородният човек има красиво лице. Някои смятат, че красотата е качество на благородството. Пластичността на лицето е една необходимост за красивото лице. Пластичността на лицето е израз на душата. Лицето трябва да изразява душата. По какво се познава един красив поглед? Някой път хората казват: „Красив е този човек.“ Аз ще си послужа със следната аналогия: един човек е отличен краснописец – напише едно отлично по красотата на почерка писмо, но безсъдържателно, без смисъл. Друг някой пише лошо, разкривено, но е написал философско писмо – смисъл има в него. Питам: кое писмо е по-хубаво – красивото ли, или изразителното? Пък ако с красотата съвпада и изразителността, това е друг въпрос. Някои се впущат в подробности. Не са подробностите, които оправят човека. Подробностите някой път причиняват голяма вреда. Някой казва: „Чакай да ти кажа нещо!“ И започва да развива края на най-малките погрешки, търси най-малките им коренчета. Питам: като извадиш туй коренче на лицето, какво можеш да докажеш?

Трябва да имаме една определена норма за погрешките на хората. Туй, което смятаме, че е грешка, в Природата не съществува като погрешка. Това, което хората наричат погрешки – това са въображаеми неща, техни измислици. В Природата няма нищо подобно. Някой път мислиш, че си направил големи погрешки, но Природата не е хроникирала никакви погрешки, а някой път мислиш, че животът ти е изправен, мислиш, че си светия, когато всъщност Природата е зарегистрирала ред твои погрешки. Има един закон, според който капките, които падат от ниско, дупки не пробиват, а онези, които падат от високо, дупки пробиват. Значи просветеният човек, светията може да направи много големи грешки, докато грешникът не може да направи големи грешки – Природата не му е позволила да прави такива.

Вие, като ученици, трябва да се пазите, защото можете да направите много големи грешки. Често вие мислите, че сте изправни. Не е така. Не е важно какво мислите един за друг, но важно е какво е хроникирано в книгата на Природата. Какво мислите един за друг, това е ваше мнение, то няма нищо общо със самия живот. По някой път вие се безпокоите, мислите, че сте много грешни, но ако разгледате аналите на Природата, ще видите, че там няма нищо отбелязано. Вие може да сте пролели много сълзи, но тя, като погледне, казва: „Нямаш никаква погрешка, нищо не искам от тебе.“

За днес бях ви задал темата Отличителните черти на силата и материята. Щом можем да разглеждаме разлика между сила и материя, можем ли да разгледаме по какво се различават обективно? Някои казват, че материята е инертна, а силата е потенциална. По какво се отличават инертността на материята и потенциалността на силата? Това е един дълбок философски въпрос. Ние ще оставим настрана въпроса за силата и материята. Тогава каква е разликата между сила и енергия? Нека някой от вас има добрината да прочете нещо върху тия термини, да прегледа как ги дефинират френските или английските учени.

Говорил съм ви и друг път, че еднообразието в живота трябва да се избягва. В една лекция ще ви говоря върху това, какви противоположни качества се явяват в човека от еднообразието. Ако човек се разглежда като същество, като индивид, който сега се проявява, и ако при това допуснем, че той се е проявявал много пъти, питам: какви са отношенията между всички негови проявления? Вие може би сте идвали на Земята по 400-500 пъти. Тогава по какво се отличават всички тия проявления? Вие сте носили разни имена, разни форми. По какво се различават всички тия ваши съществувания? Мислите ли, че във всички ваши съществувания вие сте били носители все на ваши идеи? Колко пъти сте били носители на чужди идеи и убеждения! Значи, когато разглеждаме вашия живот, трябва да го разглеждаме във връзка с всички ваши минали и бъдещи съществувания. Само тогава вие може да бъдете съвършени. Затуй каквото и да ви се случи в живота, каквото отклонение и да направите в една или в друга посока, вие не можете съвършено да се отклоните от вашия път; да се отклоните от своя път, значи да изчезнете от пространството. Както планетите, както Слънцето не могат да се отклонят от своята орбита, така и вие не може да се отклоните от вашия път. Даже и кометите, за които вие мислите, че скитат из пространството, имат своя определена мисия. Ето защо човек не се отклонява от предначертания му от Бога път, но пътува из пространството, минава през разни области, вследствие на което по някой път той става и добър, и лош, както ние мислим, но тази лошавина и добрина зависят от съвсем други причини.

Всеки от вас трябва да схване същността на нещата и да разбере по какво именно се отличава той от другите хора. Трябва да намерите в себе си едно качество, по което да се отличавате от другите хора. Като намерите туй качество, то ще ви зарадва. Това специфично ваше качество може да бъде много

малко, микроскопическо, но ще ви причини много голяма радост, защото всички други неща са общи. Ако сте учен човек, има и други учени като вас. Ако сте красив човек, има и други красиви като вас. Ако сте силен човек, има и други силни като вас. Всички тия неща са общи, но има нещо, по което човек се отличава от другите хора. И кое е то? Ще кажете, че разликата е в душата. Тогава по какво се отличава една душа от друга, ако всички души имат едни и същи качества? По някой път вие ставате еднообразни, а друг път се натъквате на известни мъчнотии, ставате чрезмерно деятелни, активни, което се дължи на натрупване на излишна умствена енергия, вследствие на което се зараждат във вас ред отрицателни чувства. Какви са тия отрицателни чувства? – Чувства, които не носят радост на човека, но тъга, скръб, безсмислие в живота, индиферентност: мислите, че и вие, както и всички хора в целия свят, сте глупци. Мислите ли, че такова едно заключение е право? Глупавите неща за едни хора са разумни. Например хвърлете на един петел царевица на мраморна плоча – той пак ще рови, както ако я хвърлите на земята. Вие ще се смеете, че не му идва наум да не рови. Аз ще ви отговоря заради петела.

ой казва: „Аз зная, че това е мрамор, но пак ровя, за да не изгубя навика си: обичам да си спомням това, което зная, понеже един ден ще трябва да си изравям храната из земята. Хората не ще да ми дават храна все на мрамор." Дали това нещо е точно така, не се знае. И тъй, когато повтаряме някои неща, които може да ни се видят безсмислени, това правим, за да не изгубим някой навик, ако, разбира се, навиците трябва да се поддържат.

Та първото нещо: когато някой човек започва да ти разправя нещо, което ти знаеш, ако си философ, в туй разправяне ще намериш една малка разлика от това, което ти знаеш. Аз чета Посланието на апостол Павел, дето се казва: „Вярата е от слушането." Някой, който е повярвал в Писанието, но не го е разбрал, казва: „Вярването, а не вярата, е от слушането." Криво е разбрал той тези неща. Вярване и вяра не е едно и също нещо. Щом слушам някого, аз ще започна да вярвам, ще кажа: това е така. Преди това аз имах вяра в себе си, а не вярване. По какво се отличава вярата? – Вярата е качество на Любовта. Ти вярваш в този, когото любиш – неговата дума е закон. Кажеш ли, че не е така, че не може така и т.н., това е любовта, която вие имате – обикновената любов. На онзи, когото обичаш, на онзи, комуто вярваш, ти не можеш да припишеш никаква слабост. Имаш ли обаче вярване в този човек, ти веднага можеш да му припишеш някаква слабост. Тъй че между вярване и вяра има едно вътрешно

различие.

Често хората повтарят изречението, което Сократ[6] бе казал някога: „Познай себе си!“ Кое е по-хубаво – да познаваме себе си или Бога! Ако аз бих критикувал гърците, бих казал: дотолкоз е достигнал гръцкият ум. Еврейският ум пък е достигнал до положението да казва: „Начало на мъдростта е страхът.“ Идва Христос и казва: „Познай Бога!“ Питам сега: кое е по-силно – да познаваш себе си, да се страхуваш ли, или да познаваш Бога? – Разбира се, това са били системи, школи, през които човечеството е минало. Когато гърците са проповядвали да познаваш себе си, те са минали през известна школа, през известно учение. Как трябва да познава човек себе си! Какво трябва да познава в себе си? – Да познае в себе си Божественото и всички възможности, които се крият в Него. Щом в Божественото има толкоз възможности, кажете ми една от тях, главно основната възможност. Все трябва да има една основна възможност. Коя е тя?

По някой път ние вземаме едно общо твърдение и казваме: „Повярвай!“ В какво? – В Божията Любов. Повярвай в Божията Мъдрост! Много добре, но кое именно да повярвам? Отде да започне тази Любов? Започни от нейното практическо приложение. Някой казва: „Аз вярвам в Бога.“ Той често произнася това изречение, но то не действа върху него. Като кажеш: „Повярвай в Бога!“, „Люби Бога!“ – сърцето ти трябва да затрепти, да заиграе в тебе. Щом не заиграе, значи това са само думи. Когато говорим по същия философски начин: „аз трябва“, „аз съм длъжен да направя това-онова“, а нищо не вършим, работите си остават на едно и също място – непомръднати.

Сега вземете за пример двете отличителни вътрешни черти на човека, който се проявява в женска форма, и на човека, който се проявява в мъжка форма. По какво се отличават тия две форми? Ние казваме, че в едната форма преобладава умът, а в другата форма – сърцето. Това са общи твърдения. Учителите на окултната наука поддържат следните възрения: мъжът не може да стане жена и жената не може да стане мъж. Жената някой път може да вземе мъжка форма, но тя си остава жена; и мъжът може да вземе женска форма, но той все мъж си остава. По същина мъжкият и женският принцип в Природата не могат да се изменят: те вечно ще си останат едни и същи. Вие често казвате: „Аз, като стана един ден жена или като стана мъж...“, и веднага разрешавате въпросите. Какво ще направиш, като станеш жена? Или какво ще направиш, като станеш мъж?

При сегашните условия, като станеш жена, ще вършиш една работа, а като станеш мъж, ще вършиш друга работа. Сега виждате ли де е противоречието? Жените казват: „За нас няма шанс да станем мъже, значи вратата ни е затворена.“ Мъжете пък казват: „Много добре, че ние няма да станем жени.“

Други окултисти казват, че мъжкият принцип родил злото, а женският принцип родил доброто. Какво заключение бихте извадили от тия твърдения? Вярно ли е това? – Не, положителната форма на жената и положителната форма на мъжа раждат злото. Отрицателната форма на мъжа и отрицателната форма на жената раждат злото. Положителната форма на мъжа и отрицателната форма на жената раждат доброто. Положителната страна на женския принцип и отрицателната страна на мъжкия принцип раждат доброто. Но тия добрини се отличават.

Следователно, когато говорим за злото в света, ние трябва да разбираме чисто физическия живот, защото злото съществува във физическия свят, във формите на нещата. В същината на живота злото не съществува. Значи злото се проявява в материалния живот. И тъй, всеки от вас може да измени своето състояние. Ако е лош, нека си тури един минус или да прояви качествата на противоположния принцип. Единия принцип наричам „принцип на живота“, а другия – „принцип на ума“. Това са двата принципа, които работят в живота. Умът и животът, съединени заедно, раждат противоречия. Ако не приложите тази философия в живота си, тя остава само за Природата. Ако пък искате да се ползвате от нея като същества, които сте дошли на Земята да се учите, вие трябва да разбирате законите на Живата Природа. Всякога трябва да правите малки опити. Например вие имате един приятел и мислите, че той ви обича. Приятелят ви също мисли, че вие го обичате. Но вие трябва да се спрете в тази любов върху нещо съществено, а именно да проверите дали тази любов почива на една здрава основа, и то не за година, две, десет, но дори да може да премине от този живот в друг. Това е любов за подражание, тя може само да ви ползва. Но любов, която не може да мине от живот в живот, от едно съществуване в друго и да образува връзка, тази любов е чисто физическа. Не говоря, че физическата любов е лошо нещо, но казвам, че тя не може да образува здрава връзка.

И тогава идвате до друга крайност, казвате: „В света няма любов.“ – Не правете такива твърдения! Щом човек направи такова заключение, той създава друго

зло за себе си. Ти казваш: „Всички българи са лъжливи, всички българи са груби.“ От това заключение логически следва: щом всички българи са такива, аз съм българин, следователно и аз съм груб. Какво се ползваш ти, ако всички българи са груби? Ако извадиш такова заключение, какво се ползваш? Или пък вие понякога казвате: „Бог ме е създал такъв.“ Вие бяхте ли там, когато Господ ви е създал? Знаеш ли, че Господ така ви е създал? Представете си, че аз направя една отлична стомна за някой княз или за някой цар, но по една случайност тази стомна попадне в ръцете на някой простак, той започне да налива в нея такава течност, за каквато тя не е определена. Този простак, като не е разбрал цената на стомната, дал ѝ е една проста служба, а не такава, за каквато е била предназначена. Кой е крив сега: аз ли, който създадох стомната, или онзи, който я употребява? – Онзи, който я употребява.

Сега мнозина от вас имат отличен ум, но го впрягат в работа, каквато им попадне, като този простак. С какво се занимавате? – С дреболиите на живота, с речено-казано, с новините по вестниците, че Одрин се превзе, че българската валута спада, че 20 къщи в град Ню Йорк изгорели, че толкоз параходи потънали, и т.н. – всеки ден се чете тази литература. Другаде се говори, че еди-кой си професор опровергал някоя теория и създал нова. Тъй пълните ума си с такива отрицателни неща. Питам ви сега: за всичката каша, която туряте в прекрасната стомна, кой е крив? Господ ли, или вие? Щом дойдеш до тези въпроси, че еди-колко си къщи изгорели, че еди-кой си параход потънал – не чети. Оставете света да чете за потъналите параходи. Аз бих чел следните неща например: Англия направила десет парахода, еди-кога си десетте парахода тръгнали за Америка, и т.н. А това, колко души фалирали, колко хора са осъдени и ред други въпроси – на тях не обръщам внимание. Турете настрана всичко отрицателно! Че еди-кой си художник започнал една картина и не я довършил – турете този въпрос настрана; че еди-кой си свещеник умрял – турете този въпрос настрана! Турете настрана всичко отрицателно! Не казвайте, че едно време сте били по-силни, по-умни. Сега какви сте? Кажете: „Сега се сгражда у мен един нов параход.“ Или пък си сънувал някакъв лош сън – че си паднал от една голяма скала: забрави този сън. Някой сънувал, че го гонело черно куче. Забрави този сън, с кучета не се занимавай! Друг някой бил в една къща, която се запалила, и без малко щял да изгори. Не стой в къщи, които горят! Ние търсим смисъла на нещата. Може би този сън да няма нищо общо с твоя живот. Някой казва: „Снощи насън имах крила, хвърках като ангел.“ Какво означава това? – Радвай се, че си хвъркал! „Ама какво може да ми се случи?“ –

Щом си хвърчал, ще те турят на хубава служба, ще те назначат директор на някоя банка или представител някъде. Това означават крилата. Тия неща са съвпадения, които отвличат вниманието ви. Те са хубави, но има неща, с които абсолютно не трябва да се занимавате.

Та първото нещо: всички трябва да се учите да дисциплинирате ума си. Докато не дисциплинирате ума си: да знаете кое да четете и кое не, дълго време ще продължат страданията ви. Дръжте положителното в живота! По някой път във вас има желание да търсите отрицателното. Досега вие сте вървели с отрицателната философия, но необходимо е положителното в живота. Казах ви, че хората може някой път да ви набедят, но що от това? Те могат да ви презират, да кажат нещо лошо за вас, но що от това? Ще си минете, без да се спрете. Българските пословици казват: „Дума дупка не прави." Ако някой мисли, че след като ви оцапа, ще може да пробие дупка в морето, той се лъже. Никой не може да ви оцапа. Божественият принцип в човека по никой начин не може да се изцапа. Тялото може да се оцапа, дрехите могат да се оцапат, но Божественият принцип, същественото в човека, никой не може да го засегне. „Ами защо трябва да излагам честта си?" Ако моята чест може всеки да я цапа, това е безчестие. Но ако никой не може да засегне честта ми – това е истинската чест.

Ще знаете, че има нещо във вас, което никой не може да засегне. Това са максими. Знаете ли това, ще бъдете спокойни, но не индиферентни. Вземете урок от света. Аз от ред години следя и виждам, че даже и най-религиозните хора в България, както и в Америка и в Англия – навсякъде, имат една слабост – крият своето тщеславие и своята гордост. Светските хора изявяват тщеславието си, не се крият. Някой светски човек, когато ти даде своята книга, радва се като дете. Религиозният човек пък ще донесе своята книга, ще ти я даде, но играе роля, като че ли е индиферентен. Той казва, че нищо не струва тази книга, прави се на скромен. Не, той не говори истината – в себе си мисли другояче. Казва, че нищо не струва, а всъщност мисли, че много струва. Само смей да кажеш, че нищо не струва, през целия си живот той няма да забрави това.

В религиозния живот има една голяма опасност, а именно: тщеславието и гордостта се скриват вътре в човека и той трябва внимателно да ги различава. Не е лошо, че се е появило тщеславието, но трябва да се молиш. Няма нищо лошо, че е дошло тщеславието. Покани го, нагости го, дай му угощение и го

изпрати навън. Гордостта дошла. И нея посрещни, нагости я и после я изпрати навън. По-хубаво е човек да бъде искрен. Аз харесвам по някой път светските хора. Те имат детински черти. Човек трябва да бъде като дете. Казвате: „Аз написах нещо.“ Не смеете по-нататък да се изкажете. Не, кажи си: „Аз написах едно стихотворение, което сам си харесвам. Когато го прочета, аз се въодушевявам, не зная дали и вие ще се въодушевите.“ Ако говоря истината, тъй ще я кажа, пък ако не искам да я казвам, по-добре ще е да мълча. Ще си кажа, че съм написал едно съдържателно стихотворение, пълно с идея. Няма какво да се срамувам. Ако една идея се е родила в нас и сме ѝ дали форма, няма какво да се стесняваме. Ще изнесем тази идея тъй, както е, и ще кажем: „Хубаво е това стихотворение, изразително е, но не е най-красиво.“ Да кажем, че някой чете много хубави работи. Ние няма да кажем, че той не разсъждава философски, защото всъщност той разсъждава философски, но не може да се изкаже философски. Мнозина разсъждават философски, но не могат да се изкажат философски. Човекът мисли философски, но не може да се изкаже философски, не може да намери подходяща дума за това, казва: „Вие не можахте да ме разберете.“ В такъв случай казваме: когато хората повече мислят, по-добре разбират нещата, но щом рекат да се изкажат, има една спънка – не могат да се изкажат добре. Сега какво е общото заключение? Заключение не трябва да има. Общото заключение подразбира общия знаменател. Кой е общият знаменател?

Велик, способен е онзи ученик, който може да изслушва другите ученици. Този ученик, който говори, трябва да бъде досетлив. Щом го изслушват, той не трябва да прекалява. Ще ви приведа за пример една ученичка, тя няма да се сърди. Отиваме на разходка. Тази сестра обула нови обуща, но вън земята била покрита със сняг и тя пада, става – хлъзгаво е. Тя не може да върви добре и заради нея и другите се спират. Тя не иска да пада и с това да пречи и на другите, но обущата ѝ са гладки. Тя трябваше да предвиди това. Един брат иска да ѝ помогне, но и той пада с нея: ту тя падне, ту той падне, търкалят се. Казвам: нови са обущата ѝ. В новите идеи, особено в снежно време, всякога има такова подхлъзване. Няма нищо лошо в това подхлъзване. Ще се подхлъзнеш, ще седнеш и ще си помислиш защо си паднал. Ако паднеш назад, помисли хубаво защо си паднал така. Ако паднеш напред, помисли хубаво защо си паднал напред. Ако паднеш наляво, помисли защо си паднал наляво. Ако паднеш надясно, помисли защо си паднал надясно. Философски мисли́! Като си купите нови обуща, направете следния опит: обуйте за пръв път обущата си, излезте с

тях из града и започнете да мислите за някой много отрицателен човек, когото познавате. Започнете да разсъждавате защо този човек ходи из широкия път, защо води такъв лош живот, и т.н. Ще видите, че няма да се мине дълго време, и вие ще паднете на гърба си. Значи този човек няма гръбнак, с който да издържа в живота, и затова е взел такова направление. Причините, поради които този човек се е отделил от правия път, са любовни. Той се влюбил, не могъл да постигне целта си и паднал на гърба си. После вземете друг някой тип и направете още един опит. Това са мои предположения, мои изводи – вие сами трябва да правите опити, за да видите как ще падате. По този начин ще проверявате отде произтичат слабостите на другите хора. Само така ще намерите кои са причините за отклонението на хората от пътя им.

Вървите по пътя и виждате, че някой човек е паднал. Казвате си: „Защо ли е паднал този човек?“ Не се минава много време и, току-виж, и вие падате на лицето си. Значи причините за падането на този човек са чисто материални. Искате да знаете защо този човек се е подхлъзнал. Питам: ами вие защо не пазите равновесие? Казвате: „Защо този човек не върви по пътя си?“ Ами защо вие паднахте на гърба си? – „Препънах се.“ Че и той се е препънал. А защо падате на другите две страни, наляво и надясно, вие сами ще разгадавате.

Сега ще правите опити, ще наблюдавате как ще падате и по този начин ще проверите дали туй, което ви говоря, е вярно. Ще правите опити на места, дето няма много камъни. Някой път камъните са много опасни. Следователно изводът е следният: когато тръгвате на разходка по високи планински места, абсолютно трябва да изхвърлите от ума си всички отрицателни мисли. Ще мислите само за хубави неща, за благородни и възвишени работи, за Бога, за ангелите. Тогава няма да има никакво падане. Ще хвърчите нагоре с крилата на птица. Когато ходиш на разходка – никаква отрицателна мисъл! Всичко заключи у дома си и кажи: „Друг път, когато бъда вкъщи и седна на стол, тогава ще мисля за отрицателни неща, защото тогава няма опасност да падна.“
Някои от вас, учениците, трябва да образуват малки кръжоци за опити. Вие очаквате да дойде нещо велико в света. Вие искате да придобиете просветление наготово, да ви дойде изведнъж отнякъде. Знаете ли през какви ужасни страдания са минали онези хора, които са добили просветление? Онези, които не са запознати със законите на Окултната школа, мислят, че тази работа е лесна. Не е тъй лесно. Великото просветление изисква голямо юначество, затова се дава по малко. То е силно вино – всеки може да се опие от него. Щом се пие

повече от това вино, хората започват да играят. Някъде из Варненско една туркиня отива в къщата на един свещеник. Попадията имала хубаво силно вино хардалия. Наточила от него и поканила туркинята да пият. Туркинята, като пила 2-3 чашки от това вино, опила се вече. Хвърлила фереджето, започнала да играе. И попадията също тъй заиграла. Как стана тази работа? – Хардалията вино направи това нещо. Естеството на тия две жени не се е изменило, но хардалията вино като влезе в тях, развеселява ги, накарва ги да играят. Често хората в живота си попадат под влиянието на това вино – хардалия, и тогава и вкъщи, и извън къщи се проявяват такива, каквито не са. Казвате: „Как стана тази работа?" – Хардалията е причина, нищо повече. Хардалията е сила, която може да произведе голям ефект само върху една мисъл или върху една дума. После се дохожда в нормално състояние: Казват: „Предлагат ли ти хардалия някъде, ще го опиташ дали е сладко, или не. Ако е сладко и не реже – пий; ако реже – не пий!" Не е виновен онзи, който дава, но ти ще пиеш малко.

Мнозина от вас казват: „Ние като ученици трябва да направим това, трябва да направим онова." Но нещата остават ненаправени. И като погледнем върху историята на човешкото развитие, цялата е съставена от такива нудни проекти. Има една архива, цял склад в Природата, от проекти на всички минали култури. Не зная какво ще стане с тези неизпълнени проекти, но Природата е складирала всички нереализирани проекти. И вашите проекти ще идат в тази архива. Онова, което вие приложите, ще остане за вас. „Това мисля да направя, онова мисля да направя" – всичко това ще влезе в тази архива. Там ще отбележат: в 1925 година личността А, родена в София, имаше такъв и такъв проект, който не можа да приложи. Този проект остава в архивата на Природата. Затова сега вие трябва да намерите най-малкия проект и да го приложите. Като казвам това, не разбирам, че нищо не сте приложили, но от вас се изисква повече приложение. Ще кажете: „Учителю, ние приложихме някои неща." Аз разбирам въпроса логически, правилно. Ще ви предам това на ваш език. Вие започвате да плетете чорап. Направете 20 примки, съединете ги така, че образувайте от тях едно колелце. Питам ви: свършихте ли чорапа? – „Не, не е свършен." Направете още 20 примки, образувайте второ колелце, че трето, че четвърто, докато дойдете до петáта. Направите ли петата, довършете целия чорап. Този чорап трябва да се оплете! Казвам: вие още не сте дошли до петата, ще плетете и нагоре – нищо повече. Казвате: „Ама аз оставих чорапа, започнах да пиша едно съчинение." – Не, ще довършиш чорапа, че после ще пишеш съчинението си. Ти си написал само въведението. – „Да, аз написах вече

първата глава.“ – Чакай, много от останалите глави са много трудни. Докато ги напишеш, ще отидат не по-малко от 10, 20 и повече години. Ти не знаеш какво може да ти се случи през това време. Някоя глава можеш да напишеш за един ден, някоя – за една година, а някоя – за 10 години: не знаеш колко време ще употребиш. Затуй ще турите постоянството като необходимо условие за работа.

Като ви говоря, аз не разбирам вашия индивидуален живот. Вие казвате: „Какво ли подразбира Учителя? Кого ли има предвид?“ – Не, работа трябва да се върши. Аз нямам предвид едного, а говоря общо. Когато работите ни в една Школа или в едно общество вървят добре, ние усещаме един трепет, една радост, а пък когато не вървят добре, нещо ни стяга отвътре, тъжно ни е, скръбно ни е. Някои от вас ще кажат: „Да, аз чувствам тази тъга.“ – Не трябва външно да я чувствате – външно може да я разберете обективно. Вътрешно трябва да се възприемат нещата. Всяко общество може да се разгледа обективно, но като се съедините с него, ще разберете до каква степен на развитие е достигнало то. Не трябва да гледате на нещата с предубеждение. Вие можете да проверите и да изпитате степента на развитието на всяко общество. Не се заблуждавайте! Щом изпитате един приятен трепет под лъжичката, ще знаете, че тия хора са добри, с благородни стремежи.

Като ученици в този окултен клас вие трябва постоянно да работите; като се индивидуализирате, трябва да знаете, че имате общи отношения към всички ученици от невидимия свят. Онези, които работят за вас, очакват и вие да работите за тях. Вие сте корените, те са клончетата. Между вашия и техния живот има съотношение. Не мислете, че вие можете да бъдете абсолютно самостоятелни! Има известни ограничения, които ние трябва сами да си наложим – сами да се ограничим. Аз наричам ограничение това, когато сам се ограничиш. Тогава можеш да правиш, каквото искаш. Когато обаче други те ограничат, ти не си свободен – има материални прегради. Нашето ограничение има чисто духовен характер. По-добре да си наложим духовно ограничение, за да не дойде материалното. Ако ние сами не си наложим духовно ограничение, ще дойде материалното. Тогава именно ще дойдат ред мъчнотии върху вас.

И тъй, кой е най-силният слог? Всеки човек си има по един силен слог. Всеки човек си има по едно любимо име, в което е вмъкнал този слог. Неговата сила е в неговото име. В силата на този слог е скрито човешкото богатство. Забелязали ли сте, когато някой започне да пише писмо, приятелят му седи до него и му

казва: „Напиши ми едно писмо!“ Всеки приятел иска да има писмо от приятеля си, казва му: „Искам да имам от тебе едно писмо.“ И приятелят му само като започне, едва напише първата буква *Л*, онзи подскача от радост. Какво има да му пише неговият приятел? Той разбира какво иска да му пише. Написва буквата П. Онзи пак подскача, пак се зарадва. След това написва точка, после буквата Г. Онзи пак се зарадва, пак подскача. Онзи продължава писмото: *Ла*, Па, Га; *лу*, пу, гу; *ло*, по, го... Какво разбрахте сега? – Приятелят разбра нещо.

Първоначално буквите, с които вие си служите, са били символически йероглифи, а сега са графически. Първоначалната буква *Л* е изразявала цяла идея. Буквата *Л* е идея, тя показва стремеж нагоре. Буквата П също тъй е символическа, идея има в нея. В буквата Г също има идея. Тия букви са се опростотворили отпосле и сега се употребяват само като елементи на думите, като елементи на слоговете. Ние трябва да разбираме малките работи в себе си. Не търсете великите работи в света! Малкият трепет може да даде най-силен тласък на вашия ум, най-силен тласък на вашето сърце. Някой приятел се намира в затруднено положение. Отваря Писанието и му се пада стихът: „Духът Светий ще ви научи.“ Сега вие си мислите как ли ще ви научи Духът. Ще ви научи, като се учите. Аз мога да разбера усилието на Божия Дух, онова, на което Той ме учи, като уча и аз сам. Начините, по които туй учение може да ви се предаде, са всевъзможни. Във всинца ви трябва да има желание да се учите. От малките работи ще се учите. Научили сте много неща, много примери имате, но както виждате, чорапът ви е до петата.

Сега общият закон е следующият: всичките състояния, които може да прекарате през деня, са всъщност само две – положително състояние на радост и отрицателно състояние на скръб. Скръбта ви може да бъде интензивна, и радостта ви ще бъде интензивна; скръбта ви може да бъде средна, и радостта ви ще бъде средна. Каквато е скръбта, такава е и радостта ви; каквато е радостта, такава е скръбта ви. Това е закон – нищо повече. Който много скърби, много се радва; който малко скърби, малко се радва. И едното е вярно, и другото е вярно. Който много се учи, много харчи; който много харчи, много се учи.

Упражнение: Ръцете напред, дясната ръка над лявата. Въртете китките на ръцете една около друга. Лявата ръка пред гърдите, дясната напред, после и лявата напред. Трептение на китките и на двете ръце. Дясната ръка пред гърдите, лявата напред, после и дясната напред и трептение китките и на двете

ръце, с постепенно усилване и постепенно отслабване.

Ръцете пред гърдите с допрени пръсти. Въртене китките на ръцете една около друга. Ръцете настрани и трептение на китките. Ръцете настрани и кръгообразни движения.

Тайна молитва

Любовта ражда Доброто.

Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Петнадесета лекция на ООК IV година
21 януари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

1925_01_25 Изпититѣ на ученика. Житното зърно
Петнадесета лекция 25 януари 1925 г.

ИЗПИТИТѢ НА УЧЕНИКА ЖИТНОТО ЗЪРНО

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.

Размишление

Прочете се резюме от темата „Какво зная аз?“ Прочетоха се работите върху темата „Трите стълба на знанието“.

За следния път пишете върху тема №14: Разлика между фантазия и въображение.

Сега ще ви задам следния въпрос: кой е най-силният стимул, който подтиква ума към мисъл? Преди това ще ви задам няколко по-близки до вас въпроса: кой е най-силният стимул за стомаха?

Отговор: Гладът, хлябът.

Кой е най-силният стимул за зрението?

Отговор: Светлината.

Тогава кой ще бъде най-силният стимул за ума?

Отговор: Знанието, мисълта.

Да, могат да се дадат различни отговори. Кой е най-силният стимул за сърцето – да се събуждат чувствата във вашия живот? За вас е необходимо да си дадете правилни отговори на тия въпроси, защото бъдещата култура, на която вие ще бъдете носители, ще зависи от вашите правилни разбирания. Като знаете кой е най-важният стимул в живота ви, ще знаете и на кого трябва да се подчинявате.

Представете си, че ви предлагат три служби в живота – владика, пръв министър в България и цар. Коя от тях бихте избрали?

Отговор: Нито една.

Добре, аз ще ви представя въпроса в следната форма: представете си, че вие се намирате в затруднено положение, в крайна мизерия, а вън е студ, мрак – тъмна, студена нощ – и търсите някъде подслон. На пътя ви се изпречват три стаи: едната е на владиката, втората – на първия министър в България, а третата – на царя. Коя от тях ще предпочетете?

Отговор: Стаята на царя.

Добре, вие влизате в стаята на царя, но над леглото му виждате един нож така закачен, че от най-малкото побутване може да падне и да ви прободе.

Отговор: Ние ще легнем на земята.

Да, но определено е вие да спите непременно на леглото. Законът е такъв. Как мислите, положението на царя свободно ли е? – Не. Отговорността на царя е толкова голяма, колкото и отговорността на всеки, който би се опитал да мръдне ножа, поставен над леглото на царя. Защо? – Защото в леглото спи човек и ако вие не внимавате, ножът ще го прободе. Този нож може всеки момент да падне и да се забие в тялото на човека. Ако пък влезете в стаята на владиката, ще намерите запалени кандила и мангал с огън, който от най-малкото побутване може да се разсипе и да предизвика пожар, от който и вие да изгорите. Значи и тук не сте сигурни за живота си. Остава стаята на министъра. Влизате вътре, готвите се да си легнете, но виждате над леглото една малка етажерка с шишенца, които съдържат силни отрови. Бутнете ли случайно етажерката, шишенцата ще паднат, отровите ще се разлеят върху вас и вие ще пострадате. Както виждате – и вън лошо, и вътре лошо. Коя стая ще изберете? Вие ще кажете: „Като се намерим в това положение, тогава ще правим избор.“

Въпрос: Можем ли ние да заповядаме да се махне ножът?

Според законите на това царство туй нещо може да стане само при едно

условие: царят само може да махне ножа. Вие не можете да махнете ножа, нито етажерката с отровите, нито мангала с огъня, защото сте гост. Единственото спасение за вас седи в следното: като се намерите на кое и да е от тези легла, да не мърдате. Всеки човек, който се страхува, не може да влезе в царската стая. Наистина, ако условията вън са по-благоприятни, отколкото тия, които са вътре, вие никога не бихте влезли в царската стая. Но ако условията вън са по-лоши, отколкото вътрешните, вие ще влезете в стаята, защото все има един шанс да останете жив. Вън е студено, вие рискувате да измръзнете, а като влезете вътре, ще си кажете: „И тук има една опасност, но от мене зависи да се спася, внимателен ще бъда, да не бутна ножа – поне ще бъда на топло."

Преведете сега какво означава ножът? – Ножът символизира човешкия език – той е най-острият, най-страшният нож, който реже навсякъде безпощадно. Който го бутне, за дълго време носи последствията му. Той виси над царското легло. Всички вие сте спали в това легло, имате опитността от ножа. Вие трябва да се научите да превеждате символите. Човешкият език – това е човешкото слово, човешката мисъл. От вас зависи как ще употребите в даден случай вашия ум. Първото нещо: като легнете в царското легло, ще бъдете много внимателни – ще спите спокойно, без да мърдате. Ако легнете на дясната си страна, и сутринта трябва да се събудите на нея. И като станете сутринта, няма да се вдигнете изведнъж, но ще ставате постепенно, полека, с най-голямо внимание. След това ще благодарите на Бога, че не сте се мръднали през нощта. В какво седи помръдването? – Във вашите бързи, повърхностни решения. Казвате: "Мисълта на този човек е бърза." Може ли мисълта да бъде бърза?

Отговор: Може.

Да допуснем, че вие си представяте, че вашата мисъл е отишла на Слънцето. Питам: може ли мисълта ви да отиде на Слънцето?

Отговор: Навярно мисълта ни не е отишла никъде.

Тогава как може да мислите, че сте там, дето не сте? Обаче вие често казвате: „Аз съм на Слънцето и мисля само за него." Как може мисълта ви да е там, а вие да не сте? Според законите на мисълта ти не можеш да мислиш за това място, дето никога не си бил. При това вие твърдите, че мисълта ви е на Слънцето. Как ще примирите тези две противоречия? Това са ред софизми.

Питам ви: знаете ли какво има на Слънцето? Вие може да докажете какво има на Слънцето, може да предполагате, но знаете ли го сигурно? Учените хора имат начини, чрез които доказват какво има на Слънцето. Те изследват какви елементи има на Слънцето: дали има кислород, азот, въглерод и др. Те изследват това чрез спектроскопа, но още нямат уреди, нито начини, чрез които да определят има ли живот на Слънцето, или няма. Учените хора не са определили даже и на най-близките планети има ли живот, или няма. Това нещо не може да се определи, понеже няма външни признаци, по които може да се познае. По светлината на слънчевия спектър би могло да се познае има ли същества на Слънцето, или няма.

Преди всичко дето има разумен живот, Светлината иде по особен начин. Например ако вие запалите една лампа, ще видите, че трептенията на тази светлина се разпространяват по един начин, а когато Светлината излиза от разумни същества и се смесва със светлината на лампата, тогава трептенията на последната се разпространяват по друг начин. Значи има разлика между разпространението на светлинните лъчи, които излизат от едно неразумно и от едно разумно същество – законите са различни. Да кажем, че вие наблюдавате слънчевия спектър през една призма, като съсредоточавате ума си и сърцето си върху разните цветове и следите дали в тия цветове се явява някакъв съзнателен живот, или не. Какво заключение може да извадите, ако полето на отделните цветове започне да се разширява или стеснява? Най-първо ще заключите, че някаква физическа причина участва в опита ви, но щом се уверите, че причината не е физическа, тогава казвате, че някаква психическа причина е взела участие. След това трябва да разберете дали тази причина иде от Слънцето, или някъде от пространството, чрез въздуха. Ако концентрирате ума си върху спектъра на Слънцето, ще забележите, че портокалената краска става в средата си по-ярка, а в двата края избледнява. Какво заключение може да извадите от това?

Ще ви дам следния опит: нека двама от вас вземат две стъклени призми и в определен час от деня, всеки у дома си, да постави призмата в такова положение, че да получи слънчевия спектър. След това нека запомни добре цветовете, тяхната интензивност и широчина на полето. Щом схване добре това нещо, нека единият от тях силно концентрира мисълта си върху някой от цветовете. Същото нещо да направи и другият у дома. След известно наблюдение нека всеки определи дали е забелязал известна промяна върху

някой от цветовете на спектъра. Ако наблюдателността е силно развита и у двамата, те ще забележат известна промяна в този цвят от спектъра, върху който именно всеки поотделно е концентрирал мисълта си. Колкото по-силна е била мисълта, толкова и промяната в цвета ще бъде по-ясна. Изменението в цвета показва, че известна интелигентност е действала върху него. От този опит ще схванете как влияе светлината, която излиза от разумни същества.

Ако отидете на някоя изложба да гледате картини на много художници, ще видите, че картините на едни от тях са с по-ярки цветове, а на други – с по-бледи, по-деликатни. Според вас кои художници са по-добри: тия, които употребяват по-ярки, или тия, които употребяват по-нежни, по-бледи цветове и бои?

Отговор: Повече ни привличат картини с по-нежни краски.

Циганите обикновено обичат ярките цветове. По спектъра ние можем да познаем отде иде светлината – от разумни или от неразумни същества. Светлината обикновено иде от разумни области, които са населени с интелигентни същества. Само интелигентни същества могат да изпращат Светлина и цветове. Това е един от основните закони на Живата Природа. Мъртвата Природа, в която няма живот, не изпраща никаква светлина, никакви краски. Навсякъде другаде, дето съществува живот, в каквато и да е форма, той изпраща светлина, известни краски, от които може да се съди за степента на разумност и интелигентност в тия същества. Щом се отнася за светлината на Слънцето, трябва да знаете, че тя не произлиза от него, а от друго Слънце. Видимото Слънце в дадения случай е само един трансформатор на светлинна енергия, която иде от множество висши, интелигентни същества. Често тия висши същества идват на Слънцето, за да регулират движението на тази енергия.

Това са само нахвърляни мисли, предположения и допускания, върху които вие може да разсъждавате. Например вие не можете да кажете с положителност, че на Слънцето живеят хора, но може да кажете: „Възможно е да има хора на Слънцето.“ От това гледище флората на Земята представлява азбука за разумните същества. Ето защо трябва да се изучават не само формите на цветята, но и техните краски. В това отношение за вас се отваря широко поле да изучавате Живата Природа, да разбирате нейния език. Когато Природата ни

говори, тя си служи с нашия език; когато ние искаме да говорим с нея, трябва да знаем нейния език. Щом Природата ти говори на твоя език, тя няма да те занимава с дълбоки, философски работи, но щом ти се разговаряш с нея и си служиш с нейния език, тя ще те занимава с велики въпроси, върху които ще те осветлява. Не знаеш ли нейния език, тя нищо няма да ти говори. Тогава отношението ти към нея ще бъде същото, каквото е отношението на някое животно към тебе. Ти можеш да го гледаш, да го милваш, но не можеш да му говориш за велики работи. Като го помилваш, като му кажеш нещо, то може да се порадва, но ти не можеш да го учиш. Когато ученикът разбира езика на учителя си, той го изважда вън от чина и го кара да пише на дъската: 1+1=? После му дава друга задача: 2+3=? Тази задача ви се вижда проста, лека, но не е така – тя е сложна задача. Вие казвате: 2+3=5. Какво означават тия числа? Числата 2 и 3 означават основа, от която имате един вътрешен резултат – числото 5, т.е. силата. На този резултат липсва нещо. От кого е таблицата за умножението, с която си служите?

Отговор: От Питагор.

В тази таблица крие ли се някаква философска мисъл? – Крие се, разбира се. Питагор5 е прекарал двадесет години в Египет и десет години във Вавилон, дето изучавал тайните на окултната наука. И затова, като е съставял таблицата за умножение , той внесъл в нея известно окултно знание. Днес е лесно да се научи таблицата за умножение, но тя има дълбок смисъл. Когато се каже 5х5=25, Питагор е разбирал едно дълбоко правило. Когато се казва 2х2=4, той разбирал друго правило. Всяко число е свързано с окултната наука. Днес тази таблица има само външно приложение за улеснение при смятането. Някой пита: „Колко пари имаш?“ – Четири лева: във всяка кесия по два лева. Това е лесно, умножаваш 2х2 и казваш, че ще получиш четири. Ако имаш две кокошки, една от които снася през ден, а другата – всеки ден, как ще сметнеш колко яйца ще дадат за два дни? Можете ли да умножите 2х2? Ако тия две кокошки снасят всеки ден по едно яйце, тогава за два дни можеш да умножиш 2х2, но в първия случай трябва да ги умножиш или да ги събереш? Какво подразбирал Питагор от умножението на числото 2 само на себе си? С числото две Питагор е разбирал две живи души, които разполагат с еднакви сили. Тяхната деятелност може да се умножава. Като знаем колко е голяма тяхната деятелност, чрез умножение ние ще намерим колко ще изкарат двамата, като работят заедно. Числото 2 е отрицателно и като го умножим само на себе си, ще получим

положително число. Значи едно отрицателно число, умножено само на себе си, дава положително число. Ако пък умножим числото 3 само на себе си, имаме друг закон. Какъв е резултатът в този случай? Като се умножи 3x3=9. Числото 9 е неутрално. Като умножите 5x5, получавате 25. Сборът от числата 2+5=7. Числото 7 е положително. Като умножите 6x6, получавате 36. Сборът от числата 3+6=9. Значи числата 6, 36 и 9 са неутрални числа. Като умножите 8x8=64, сборът от тия числа 6+4=10=1. Значи единицата е положително число.

Какво разбирате от всички тия разсъждения? Ние се отклонихме от въпроса, дойдохме до Питагоровата таблица. Навярно нашият стрелочник ни даде крив път. Коя беше мисълта, отдето започнахме?

Отговор: Говорихме за най-силния стимул на ума, на сърцето и на живота.

Помислете тогава върху въпроса, кой е най-силният стимул за ума. Като разсъждавате, все ще дойдете до някакви резултати. Туй, което излиза от ума на човека, не може да бъде стимул. Човек не може да бъде стимул сам за себе си.

Въпрос: Нуждите на живота не ни ли стимулират?

Оставете нуждите настрана, те са фиктивни работи. В света не съществуват абсолютно никакви нужди. Хората нямат никакви нужди, те сами ги създават. Ако е въпрос за живота, разбирам – всички хора се нуждаят от него. Животът е един извор, който изтича от едно определено място. Той е сила, която трябва да се прояви, а ние наричаме това нещо нужда. Например вие казвате: „Нужно е човек да яде.“ Не е нужно да яде човек, но трябва да стане обмяна между един и друг живот. Това е закон. Когато казваме, че имаме нужда да ядем, това е фалшивата страна на живота, това е криво разбиране. Дотолкова е нужно да ядем, доколкото да стане обмяна между нашия живот и живота на хляба – да се разберем с него. Когато хлябът е слязъл от Невидимия свят, у него се е зародило желанието да се запознае с нас. Той се радва, като го дъвчем, не кряка като кокошката. В хляба се крие Божествен живот, в него се намира Божественият Дух. Ето защо ние трябва да се храним, за да стане правилна обмяна между Божествения Дух и нашия живот, който е в застой.

Сега ще ви запитам защо не трябва да се яде месо? Това може да се докаже от чисто окултно гледище, пък и от хигиеническо, и от морално гледище. Ако

кажа някому, че трябва да се храни само със сол, какви резултати ще има той от тази храна? Добро нещо е солта, хората я обичат, тя е приятна с хлебец, но може ли човек да се храни само със сол? Храненето със сол произвежда такива резултати, каквито и храненето с месо. Както солта стимулира към нещо хубаво, така и месото стимулира към нещо хубаво, но резултатите от хранене с месо и със сол са едни и същи. Обаче хора, които се хранят с растителна храна, живеят по-дълго време от тия, които се хранят с месо. Добре е да ядете от време на време само сурово жито.

Ще ви дам следния опит: онези от вас, които имат слаб стомах или слаби гърди, нека се подложат на житен режим за един, два или три месеца най-много. През това време не трябва да употребяват никаква друга храна, нито хляб, освен да дъвчат сурово жито, добре изчистено и измито, без никакъв прах. Този режим ще бъде като средство за лекуване. Ще наблюдавате през това време какви резултати ще произведе житото у вас. Този опит нека приложат само тези, които са нервни, неразположени и които искат да се лекуват. Нали и някои от съвременните лекари препоръчват на известни болни да ядат само овесена чорба? Вие ще се уплашите, ако ви се каже да се храните само със сурово жито месец, два, три, дори до шест месеца. Ако ви се вижда много време един месец, направете този опит за една седмица само, като употребявате всеки ден по сто грама жито. Ще накиснете от вечерта сто грама чисто жито в една чаша с вода и ще го дъвчете, като го разпределите на три пъти: сутрин, на обед и вечер. Ако ви се пие вода през деня, може да пиете, колкото искате. Ако бихте се поставили на този режим от по-рано, щяхте да имате по-здрави зъби, а нервната ви система щеше да бъде по-добре урегулирана. Онези от вас, които имат здрави зъби, нека направят опита със сурово жито, а тия, на които зъбите не са здрави, нека малко сварят житото. Нека поне двама-трима ученици направят опита тъй, както ви казах, да видя какви резултати ще имат. Ще дъвчете житото добре и ако почувствате нещо дисхармонично у вас, ще спрете опита.

Този опит давам само на неколцина от вас, а на останалите ще дам друг опит, пак с жито. Всеки от вас ще вземе по половин килограм жито, ще го изчисти добре и през цялата седмица ще го прекарва един път през деня от едната в другата си ръка, до пет минути, като го разглежда внимателно. Като се свърши седмицата, ще сварите това жито и ще го изядете. Може да го сварите на един път, а може и на два или на три пъти, но ще го ядете бавно, като че се

разговаряте с него. После ще ми разкажете какви резултати сте добили от този опит. Аз няма да ви кажа какви могат да бъдат резултатите от опита, но вие сами ще опитате и ще ми кажете. За да имате резултат, ще направите опита точно тъй, както ви казах. Които вземат първия опит, ще дъвчат житото дълго време. Тия, които имат слаби зъби, ще го сварят малко без сол, без захар и така ще го дъвчат. Онези от вас, които гледат на този опит като на играчка, да не се заемат с него. Ще гледате на опита сериозно и ще правите своите научни наблюдения. И при двата опита няма да ядете нищо друго, докато не изядете всичкото жито. Аз ви давам тия опити с житото, защото в него се крият най-мощните, най-благородните сили на живота. От това упражнение вие все ще научите едно малко добро или ще придобиете една малка мисъл. Като разглеждате житото и се занимавате с него, вие все ще възприемете нещо от него в ума и в сърцето си, тъй както се опушва всеки човек, който попада между пушачи.

Жалко е, когато земеделците не използват добрите страни на своята работа. Те натрупват житото в хамбарите си и не го поглеждат, освен когато дойде време за продан. Тогава влизат в хамбара си, нагребват няколко крини от него и после с една дъска го изравняват отгоре, отново затварят хамбара и си излизат. Дяволът им казва: „Не бутайте житото с ръка!“ Земеделците хващат житото с ръка само когато ще се мели. Не е позволено на земеделците да изравняват житото в хамбарите си с дъска. Всеки земеделец трябва да пълни крините с ръце и да не ги изравнява отгоре, но да им дава пирамидообразна форма. Постъпва ли земеделецът така, той ще има десет пъти по-голямо благословение, отколкото в случаите, когато изравнява отгоре крината с дъска. Махне ли се върхът от крината, образува се едно течение, което действа вредно върху човека. Според окултните закони, когато се продава жито с крина, тя трябва да се пълни с връх. Затова добре е земеделецът да пипа с ръце житото, да му се радва, за да може да се облагороди. Днес земеделците не пипат житото с ръце, защото знаят, че то ще им проповядва да не го продават, да не го мерят и т.н.

И тъй, вие ще направите тези два опита с житото, за да видите какви са резултатите от него.

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.

* Изпититѣ на ученика. Житното зърно

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_01_25 Който иска славата
неделна беседа

КОЙТО ИСКА СЛАВАТА

„Който говори отъ самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, Той е истински, и нѣма неправда въ Него“. (Иоана 7:18)

Въ свѣта трѣбва да сѫществува една мѣрка. Математицитѣ иматъ такава мѣрка. Тя е единицата. Тѣхниятъ аршинъ е мѣрката, съ която започватъ. Отнемете на математицитѣ единицата, и математиката сама по себе си пада. Въ геометрията единицата е точката. За да се проектиратъ нѣщата, трѣбва да има проекция. Изобщо, всички науки си иматъ извѣстни максими, извѣстни единици мѣрки. Изкуствата сѫщо си иматъ мѣрка. И човѣшкитѣ постѫпки си иматъ мѣрка, макаръ че ние сме изгубили всички тия мѣрки. Съврѣменнитѣ моралисти още не сѫ установили една неизменна мѣрка за морала. Напримѣръ, туй, което е морално за индуситѣ, не е морално за европейцитѣ; и туй, което е морално за европейцитѣ, не е морално за индуситѣ. Има нѣкакво различие въ морала. Това нѣщо нѣкои обясняватъ съ културата на хората. Казватъ: по-високо културнитѣ хора. Добрѣ, ако вземемъ една култура въ този високъ смисълъ, не култура като нашата, която има толкова недѫзи, питамъ: въ какво седи тази култура по-високо? Ние можемъ да кажемъ за нѣкоя култура, че е висока: можемъ да кажемъ за нѣкого, че има високъ моралъ, обаче моралътъ трѣбва да бѫде неизмененъ, съвършенъ, а не ту единъ, ту другъ – всѣки день да се мѣни. Значи, въ живата природа сѫществуватъ такива норми, който всѣки живъ човѣкъ трѣбва да знае. Незнанието не ни избавя отъ отговорности, не ни избавя и отъ послѣдствията на страданията. Отъ какво произтичатъ страданията въ свѣта? Ние опрѣдѣляме: всички страдания произтичатъ отъ изгубването на тѣзи норми. Съврѣменнитѣ учени хора, напримѣръ, когато разискватъ закона за наследственостьта; или индуситѣ, който разискватъ закона за прѣраждането; или египтянитѣ, който сѫ разисквали закона за прѣселението на душитѣ, това сѫ все закони, който сѫществуватъ въ природата, не сѫ нѣкаква теория. Туй, че въ живота има нѣкакви противорѣчия, то е другъ въпросъ. Туй пъкъ, че душата странствува, това е фактъ; че душата се облича въ разни форми, това е фактъ; че душата наслѣдва качествата на тѣзи форми, това е фактъ. Слѣдователно, тѣзи факти може да се обяснятъ по единъ или по другъ начинъ. Ако ние искрено

търсимъ Истината, тия факти можемъ да разрѣшимъ правилно; ако не сме заинтересувани, не можемъ да ги разрѣшимъ. Значи, въ съврѣменния свѣтъ сѫществуватъ двѣ мѣрки – на търговски езикъ казано – сѫществуватъ двѣ фактури. Въ моралния свѣтъ едната мѣрка сѫществува вѫтрѣ въ насъ, тя е за насъ лично, а другата мѣрка сѫществува за окрѫжаващитѣ. За всички животни, който сѫ подъ насъ, ние имаме една мѣрка, а за самитѣ насъ – друга мѣрка. Щомъ ни сполети нѣкое нещастие, казваме: какъ тъй Богъ да не обърне внимание на насъ, какъ е допусналъ да боледуваме? Нѣкой казва: какъ – тъй азъ да изгубя имането си? Какъ тъй да ми изгори кѫщата? Все този философски въпросъ поставяме. Но, когато азъ чуя, че въ нѣкой дворъ нѣкоя кокошка се оплаква, плаче, търси нѣкой да я спаси, казваме: е, това е другъ въпросъ. Тази кокошка е отлична, много хубава е, тя трѣбва да умрѣ! Защо? – За да се нахранятъ хората. Сега, споредъ сѫщия моралъ, да допуснемъ, че хората сѫ сѫщо такива сѫщества, който разсѫждаватъ, чувствуватъ, мислятъ и живѣятъ въ такива курници. Това е прѣдположение, вмъкнати идеи между другитѣ, но допущамъ го за сравнение, за изяснение на мисъльта си. Единъ день, нѣкои сѫщества, по-висши отъ васъ, даватъ си нѣкакво угощение и казватъ: за това наше угощение, нѣкоя отъ кокошкитѣ въ този курникъ трѣбва да умрѣ! Вие веднага казвате: ама какъ е възможно, тѣзи сѫщества да си позволяватъ това нѣщо? Нали сѫ разумни сѫщества тѣ? Ами и вие нали сте разумни сѫщества, какъ си позволявате да изяждате кокошкитѣ, да ги вадитѣ отъ тѣхния курникъ? Да, но тѣ сѫ кокошки! Ами вие пъкъ сте човѣкъ! Това сѫ разсѫждения, които се зараждатъ отъ вашата лична мѣрка. Ако въ свѣта сѫществува Богъ, ако сѫществува Божията Правда, ако сѫществува Божествена мѣрка за нѣщата, всички противорѣчия въ живота трѣбва да изчезнатъ. Божествениятъ законъ еднакво има прѣдъ видъ всички живи сѫщества. Ще ми възразите, че въ живота има много мѫчнотии. Да оставимъ настрана мѫчнотиитѣ, ние сами ги създаваме; тѣ въ природата не сѫществуватъ, отпослѣ сѫ дошли. Мѫчнотиитѣ не влизатъ въ нашитѣ разсѫждения.

Христосъ казва: „Който говори отъ самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, той е истински, и нѣма неправда въ него.“ Онзи, който търси славата на Оногози, който го е изпратилъ, който му е далъ ума, сърдцето и живота, той е истински. Нѣкои мислятъ, че човѣкътъ е много нѣщо, че той е създаденъ по образъ и подобие Божие, че той има голѣми привилегии въ свѣта. Че има голѣми привилегии, съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми задължения. Че има голѣми дарби, и съ това съмъ

съгласенъ, но има и голѣми отговорности. Питамъ ви сега: какъвъ е човѣшкиятъ моралъ? Азъ ще направя едно малко сравнение. Мислите ли вие, че съ една вощена свѣщъ, или съ една електрическа лампа, съ които си служите, ще може да виждате чакъ до Марсъ, Сатурнъ или Юпитеръ? – Нѣма да можете. Вашата свѣщъ на 10 клм. едва ли ще бѫде забѣлѣзана. Щомъ е така, защо ѝ давате такова прѣимущество? Другъ е въпросътъ за слънцето. Слънцето е видимо не само за нашата планета, отъ свѣтлината му се ползуваме не само ние, но и всички други, по-разумни сѫщества отъ насъ, които съ своитѣ усъвършенствувани телескопи по нѣкой пѫть ни наблюдаватъ, какъ се движимъ, какъ живѣемъ на земята. Тѣ сега виждатъ, че тукъ, въ София, въ този салонъ има събрани хора, които разискватъ нѣкакви философски въпроси, но не могатъ да чуятъ, какво се говори, защото не се интересуватъ. Азъ не ви казвамъ да вѣрвате непрѣменно въ това, може да е така, може и да не е така, но питамъ: всички онѣзи вѣрвания, които вие сте наслѣдили, на какво почиватъ? – Безспорно тѣ почиватъ на единъ великъ законъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, обаче, сме паднали толкова дълбоко въ материята, мислимъ, че материялниятъ животъ е истинскиятъ животъ. Ние разчитаме на видимото, на осезаемото, но то е съвършено прѣходно. Ние отдаваме на материялния животъ голѣма тяжесть. Умътъ, сърдцето ни, всичко у насъ е ангажирано все съ дреболии отъ този животъ. Рѣдко ще се намѣри нѣщо по-високо, което да занимава нашия умъ, нашето сърдце. Ако единъ ясновидецъ би погледналъ въ ума на нѣкой съврѣмененъ човѣкъ, той ще види дрехи, обуща, рокли, яденета, кревати, интриги, бой съ жена му, но едва ли би намѣрилъ нѣкоя свѣтла идея. Нѣкой пѫть хората казватъ за нѣкого: този човѣкъ е идеалистъ. Дайте 100,000 лева на двама идеалисти да си ги раздѣлятъ, ще видите, колко сѫ идеалисти! Веднага ще се яви споръ за тия пари. Защо? Ние мислимъ, че въ имането е всичко. Да, трѣбва да имаме, но какво? Подъ имане, азъ не подразбирамъ да имаме пари. Паритѣ сѫ послѣдствие на човѣшкия умъ. Тогава какво трѣбва да имаме? Имущество ли? – Не. Животъ трѣбва да имаме. Имуществото е послѣдствие на живота. Тази пръсть, този черноземъ, който имаме, е последствие на живота. Тѣзи форми сѫ образувани отъ самия животъ. Слѣдователно, въ основата на живота седи животворния Божественъ Духъ който сформирува нѣщата тъй, както е Нему угодно. Ако има едно сѫщество, което може да сформирува нѣщата въ живота, да ги измѣня, да ги допълня, то е именно този Божественъ Духъ, отъ който е произлѣзълъ първоначално животъ; отъ този животъ пъкъ е произлѣзълъ човѣшкиятъ умъ.

И тъй, за да разбираме истинския смисълъ на живота, за да го направимъ щастливъ, за да внесемъ великия моралъ въ него, трѣбва да разбираме великитѣ Божии закони. Само тогава ще могатъ да се развиятъ тѣзи скрити дарби, скрити заложби, тия потенциални сили въ човѣшката душа. Ако ви вкарамъ въ една съврѣменна европейска лаборатория, въ която всички елементи сѫ наредени въ около 10–20,000 малки шишенца, и ви накарамъ да ги побутате, какъ мислите, какво ще бѫде вашето състояние слѣдъ като излѣзете отъ тази лаборатория? Ако хванете едно шишенце пълно съ азотна киселина и го подържите малко, тя ще ви прѣдаде до извѣстна степень своята сила, своитѣ качества. Ако похванете едно шишенце съ сѣрна киселина, и тя ще ви прѣдаде своитѣ качества. Тъй щото, всички вещи, съ които ние, съврѣменнитѣ хора, се занимаваме, упражняватъ извѣстно влияние върху насъ. И за въ бѫдаще, ако искаме да въведемъ едно нормално възпитание въ свѣта, когато се създава едно училище, ще трѣбва да се повикатъ най-добритѣ хора, най-добритѣ майстори да направятъ училището, чиновете, маситѣ, всички пособия. Като казвамъ, че трѣбва да се извикатъ най-добритѣ майстори, не разбирамъ майстори на изкуството, но подразбирамъ добритѣ хора, които, като работятъ, да не си кажатъ една лоша дума помежду. Послѣ тетрадкитѣ, книгитѣ, всички училищни принадлежности, трѣбва да бѫдатъ направени отъ незаинтересовани хора, които да сѫ напълно безкористни. Хората казватъ: е, столоветѣ, маситѣ, може да ги прави кой и да е. Да, до сега тѣ сѫ правени все отъ кой и да е, но виждаме, какво възпитание имаме. Послѣ, искате да си направите една хубава кѫща. Извикайте за това нѣщо не само най-добритѣ майстори по изкуство, но и най-добритѣ по характеръ, по естество, та като градятъ вашата кѫща, да не си кажатъ нито една лоша дума. Иначе, вие може да имате нѣкоя хубава, хигиенична кѫща, но тя ще бѫде пропита отъ лошитѣ неразположения на работницитѣ, около която тѣ сѫ изпили до 100-ина клгр. бира, 50 клгр. вино и ракия, и тази отровена кръвь на работницитѣ е влѣзла, чрѣзъ енергията имъ, въ камънитѣ. По такъвъ начинъ вие никога не ще може да се освободите отъ лошитѣ влияния на тази кѫща. Вие може да учите какъвто моралъ искате, но отъ лошитѣ влияния нѣма да се освободите. Днесъ ви учатъ, че трѣбва да вѣрвате въ Бога, но какъ да приложите тази вѣра, какъ да подобрите живота си, нищо не ви казватъ. Чудни сѫ съврѣменнитѣ хора въ своитѣ разсѫждения! Ако азъ дамъ на най-добрата си предачка най-лошата вълна, то, колкото и да е изкусна тя, не ще може да изпреде лошата вълна – нищо нѣма да стане отъ нея. Мислите ли, че ако дадете на най-великия виртуозъ една дъска съ четири струни, та той ще може на тази дъска да изсвири 7-мата, или 9-тата симфония

на Бетховена? Каква симфония ще може да ви изсвири? – То ще бѫде симфония на счупената дъска. Мислите ли, че ние, съврѣменитѣ хора, съ тия хилави тѣла ще можемъ да се занимаваме съ велики работи? Нѣкой казва: азъ искамъ да проникна въ тайнитѣ на природата искамъ да се занимавамъ съ окултна наука. Казвамъ: че какъ мислишъ ти, съ тази счупена дъска ще можешъ ли да изпълнишъ тѣзи велики работи, тази велика симфония? Нѣкой казва: е, азъ имамъ здраво тѣло. Добрѣ, ако е само въ здравото тѣло, защо воловетѣ не се занимаватъ съ нѣщо по-велико, защо не сѫ културни като насъ? Защо слоноветѣ, птицитѣ, мравитѣ, които сѫщо сѫ здрави, не сѫ културни? – Ограничени сѫ тѣхнитѣ форми. Има едно съчетание на сили въ тѣхъ, което не имъ позволява да се развиватъ. Съврѣменнитѣ химици още не сѫ дошли до истинската наука, да изучаватъ материята. Тази материя, която тѣ изучаватъ още не е самата материя. Това е само проекция на материята, но не е още истинската материя. Сила и материя, това сѫ въпроси, които се разискватъ между ученитѣ, но ученитѣ още не изучаватъ силата. Тази сила, която тѣ изучаватъ е само проекция на истинската сила, която се проявява. И самиятъ животъ, който се изучава, не е още истинскиятъ животъ. Той е само проекция на онзи истински животъ въ природата. И съ тѣзи проекции, които изучаваме, ние мислимъ, че имаме сѫщностьта на нѣщата, сѫщностьта на материята. Нѣкой казва: какво нѣщо е материята? – Тя е една проекция, тя е като леда, по който зимно врѣме можешъ да минешъ, а лѣтно врѣме не можешъ. Защо зимно врѣме можешъ да минешъ? – Зимно врѣме има условия за леда, а лѣтно врѣме нѣма. Нѣкои казватъ: азъ мога да направя, каквото искамъ. Не можешъ да правишъ, каквото искашъ. Всѣко нѣщо трѣбва да се прави на врѣме. Ако онзи биволъ лѣга лѣтно врѣме въ локвата, това е отлично за него, той се брани отъ мухитѣ. Мислите ли, че, ако зимно врѣме легне въ локвата и излѣзе отъ тамъ, ще му бѫде приятно? Чудни сѫ хората, като казватъ: какъ, защо да не влѣза въ локвата! Казваме: да, лѣтно врѣме за бивола е добрѣ да влѣзе въ локвата, но зимно врѣме кракътъ му нѣма да стѫпи въ локвата. Ако влѣзе главата му ще пати. Нѣкои питатъ: защо не трѣбва да грѣшимъ? – Зимно врѣме е. Който стѫпи въ локвата, ще изгуби всички проекции на живота си. Казва нѣкой: е, докажи! Ела да ти докажа! Всѣки день, като бие камбаната, какво показва това? – Че единъ день и твоята камбана ще бие, че и твоята проекция на живота се развалила. Ами тогава, гдѣ е сѫщностьта на живота гдѣ сѫ Иванъ, Петъръ, Стоянъ, гдѣ е образътъ имъ? Гледамъ, отъ него останали глава, кости, но всичко това е празна работа. Това ли бѣше Иванъ? Не, ние отъ сега нататъкъ трѣбва да проучаваме истинския животъ. И до тогава, докато ние разсѫждаваме

отъ само себе си, до тогава, докато търсимъ своята слава въ свѣта, ще имаме такава култура, като сегашната: навсѣкѫдѣ между хората ще има съмнѣния. Прави сѫ тѣ, но казвамъ: невъзможнитѣ нѣща за слона сѫ възможни нѣща за мишкитѣ и за птицитѣ. Единъ слабъ мостъ, прѣзъ който не е възможно да мине слонъ, понеже ще се строши, по този мостъ могатъ да минатъ хиляди мишки. Нѣкой казва: еди-кой си прави това, и азъ мога да го направя. Не, той е мишка, за него не е забранено да минава по този мостъ. Той може да мине прѣзъ този мостъ колкото пѫти иска, но ти си слонъ, за тебе не е позволено да минавашъ прѣзъ този слабъ мостъ. Тъй щото ние, съврѣменнитѣ хора, се различаваме единъ отъ другъ. Всѣки човѣкъ има извѣстенъ крѫгъ на своята дѣятелность; за всѣки човѣкъ има извѣстни ограничения, който природата е наложила; всѣки човѣкъ, отъ свое гледище, трѣбва да размисли, какъ да употрѣби разумно живота си. Всѣки трѣбва да се опрѣдѣли, своята слава ли търси, или славата на Оногози, който го е проводилъ.

Сега, ако ви зададатъ въпроса, отъ гдѣ сте дошли? – Ще кажете: не знаемъ, навѣрно отъ живота. Нѣкои питатъ: кѫдѣ е животътъ? – Общиятъ животъ проникква цѣлата природа, той е едно велико течение, скрито вѫтрѣ въ природата, но истинскиятъ животъ е достѫпенъ само за високо културнитѣ, за високо разумнитѣ сѫщества. Нѣкои питатъ: ами какво нѣщо е смъртьта? Азъ мога да ви обясня смъртьта, умирането, само чрѣзъ закона на аналогията, т.е. чрѣзъ закона на сравнението. Когато една рѣкичка трѣбва да мине прѣзъ пустинята, дѣто топлината е силна, тази малка рѣка не може да достигне до своето прѣдназначение, защото часть отъ водата ѝ се изпарява, а часть отъ водата ѝ се просмуква отъ почвата. Слѣдователно, много хора, на който животътъ протича, т.е. не може да достигне до великия животъ, до великото море, умиратъ; а онѣзи, великитѣ хора, на който животътъ има изобилно притоци, пристигатъ. И всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, трѣбва да изучи този великъ законъ въ себе си, да знае: познава ли Оногози, който го е пратилъ на земята. Нѣкой отъ васъ ще каже: трѣбва да има нѣкой, който да ни научи. Всички ви учатъ, че прѣди 2,000 години е дошълъ Христосъ, но я запитайте този, който учи за Бога, дали има едно положително вѣрую? – Не, той нѣма едно положително вѣрую. Я запитайте този, който има една положителна връзка съ Бога дали може да ви каже нѣщо за тази реалность, дали може да ви докаже, че действително е свързанъ съ Бога? Има мнозина вѣруюощи, който иматъ тази опитность; има други, който сѫ на пѫть да я добиятъ, но тази опитность се добива чрѣзъ голѣми жертви. Ние, при

сегашното си състояние, не можемъ да добиемъ тази истина. Тъй както сме сега въ живота, ние мислимъ, че за да се домогнемъ до тази велика Истина, трѣбва да се лишимъ, да се откажемъ отъ благата на живота. Това не е вѣрно. Ако се домогнемъ до тази велика Истина, животътъ ни ще се осмисли, защото ще придобиемъ и *Любовьта*, а *Любовьта* е, която осмисля нѣщата. Забѣлѣжете, има единъ великъ законъ въ *Любовьта*: онзи, който ви обича и когото вие обичате, ще се радва на малкитѣ нѣща, който му давате. Онзи, който те обича, може да ти даде една малка сѣмка, и ти ще се радвашъ на тази сѣмка, защото отъ нея ще излѣзе нѣщо велико. Само *Любовьта* може отъ малките нѣща да прави велики работи. Като посадишъ тази сѣмка, слѣдъ година отъ нея ще излѣзе цѣло дърво. Великитѣ нѣща вънъ отъ *Любовьта* постоянно се смаляватъ, разрушаватъ и въ края на краищата, нищо не остава отъ тѣхъ. Когато нѣмаме *Любовьта* въ себе си, за насъ великитѣ нѣща постоянно се смаляватъ, а когато имаме *Любовьта*, отъ този малъкъ животъ се образуватъ великитѣ, Божественитѣ работи, и тогава идватъ великитѣ блага, великата хармония въ живота. Всичко това трѣбва да се опита.

Миналата седмица ви говорихъ, че мнозина, искатъ да говорятъ за Истината, като за нѣщо външно обективно. Истината обективно не може да се проучва. И *Любовьта* обективно не може да се проучва. И Мѫдростьта обективно не може да се проучва. Туй, което ти можешъ да обхванешъ не е Истина, то е само единъ фактъ. Истината е извънъ нашия умъ. *Любовьта* сѫщо е извънъ нашия умъ. Истината по нѣкой пѫть хвърля своитѣ проекции въ ума, и умътъ по косвенъ начинъ може да я проучава. Мѫдростьта хвърля своитѣ проекции отвѫтрѣ навънъ, т.е. къмъ външния свѣтъ. Какви сѫ тѣзи проекции? Когато Любовьта дойде у насъ, веднага ние се разширяваме, ставаме великани. Когато Любовьта изчезне, ние ставаме дребнички, като мушици. Когато Мѫдростьта проектира своитѣ проекции въ нашия умъ, ние ставаме велики, у насъ се явява единъ великъ замахъ и казваме: велико е това учение! Щомъ, обаче, Мѫдростьта се оттегли, ние ставаме обикновени, малки, дребни. Когато Истината внесе своитѣ проекции въ човѣшката душа, човѣкъ става силенъ, като Христа, може да жертвува живота си за другитѣ, за цѣлото човѣчество. Щомъ Истината оттегли проекцията си отъ човѣшката душа, ние имаме единъ типъ като Юда, който върши престѫпления и послѣ отива да се самоубива. Значи имаме два типа въ свѣта: Юда, който търсеше своята слава и мислеше само за себе си; и Христосъ, който търсѣше славата на Онзи, Който Го е проводилъ. И двамата умрѣха. Христосъ умрѣ по-рано, но възкръсна. Юда умрѣ по-послѣ, но не можа да

възкръсне. И единиятъ се размножи, и другиятъ се размножи. Послѣдователитѣ на Юда днесъ не сѫ малко. Казвате: а, послѣдователи на Юда! Ами че послѣдователи сѫ! Навсѣкѫдѣ има послѣдователи на Юда. Слѣдователно, между тѣзи два принципа, който виждаме въ учението на Юда, и въ учението на Христа, има една велика борба, която ние трѣбва да завършимъ. Нѣкои казватъ: е, какво ще се говори за учението на Юда? Нека се запитаме, свободни ли сме отъ влиянията, отъ недѫзитѣ на Юда? Когато бръкнемъ въ кисията на нѣкого, когато отнемешъ живота му, имането му, когато го обезчестишъ, когато отнемешъ всичкото му цѣломѫдрие, това не е ли учението на Юда? Когато внесешъ онѣзи велики, дълбоки качества въ душата на човѣка, когато внесешъ онова чувство на самопожертвуване, на себеотрицание въ живота на човѣка, да бѫде той готовъ да жертвува здраве, сили и животъ за другитѣ, не е ли това учението на Христа? Ние казваме: ето единъ човѣкъ, който не разбира живота! Споредъ насъ, въшката, която се качва на главата ми, нищо не работи и живѣе на моята смѣтка, е много културна! Тя казва: нека този човѣкъ работи заради мене. Азъ ще си смуча, ще ямъ готовата храна. Не, въ това нѣма никаква култура! Азъ говоря сега за духовнитѣ хора. Ние трѣбва да се отърсимъ отъ учението на Юда, отъ туй криво разбиране. Какво прѣдставлява Юда? – Той е само единъ символъ. Който говори за себе си, търси своята слава.

И тъй, всички ние, за да се разберемъ като хора, като братя, трѣбва да туримъ принципа, учението на Юда долу на опашката, а принципа учението на Христа, Божественото въ насъ – трѣбва да туримъ на първо мѣсто, трѣбва да го поощряваме. Такива хора азъ похвалявамъ. Какви хора? – Бѣднитѣ. Азъ не говоря за тия бѣдни хора, който по наслѣдство, кармически сѫ наслѣдили пороцитѣ на своитѣ дѣди и прадѣди. Азъ не съмъ съгласенъ съ тѣхъ. Азъ говоря за онѣзи бѣдни хора, за онѣзи разумни хора, който доброволно сѫ пожертвували своитѣ богатства, доброволно сѫ станали бѣдни. Тѣ могатъ да бѫдатъ богати, иматъ изкуството за това. Тѣ могатъ да станатъ и художници, и музиканти, но тѣ сѫ пожертвували всичко: своя животъ, своитѣ богатства – и то всичко даромъ. Тия хора азъ наричамъ възпитатели, учители на човѣчеството. Ще дойде день, когато великитѣ музиканти, великитѣ художници ще бѫдатъ Учители на човѣчеството. А сега, за да дойде единъ музикантъ да свири, трѣбва да му се плати. Казвате: е, такива сѫ условията! Да, такива сѫ условията на живота но кои условия? – Общитѣ условия, учението на Юда е такова. Турцитѣ казватъ: който дава пари, който си плаща, слуша великия виртуозъ, а който не плаща, седи отвънъ, нищо не може да чуе. Но азъ казвамъ: има изключения отъ

това! Зная за единъ великъ виртуозъ въ Европа, който единъ день, слѣдъ като излизалъ отъ единъ концертъ, минавалъ покрай едно бѣдно момиченце, куцичко и като погледналъ въ очитѣ му, прочелъ нѣкакво особено желание. Пита го: защо седишъ тука? – Искахъ да влѣза въ салона да послушамъ, но нѣмахъ пари. Той се трогва отъ това и го запитва за адреса му. Момиченцето си дава адреса и се отегля. Една вечерь този великъ виртуозъ взима цигулката си и отива въ дома на момиченцето да му посвири даромъ. Слѣдъ като свири, той казва: това бѣше най-щастливиятъ моментъ въ моя животъ. Това бѣше най-хубавиятъ концертъ, който съмъ далъ нѣкога въ живота си. Защо? Защото това малко момиченце разбрало неговото свирене съ душата си. И той свирелъ съ душа. А сегашнитѣ виртуози – дойде нѣкой, даде концертъ, прѣзъ всичкото врѣме слѣди, дали публиката ще хареса свиренето му. Той знае, че ако публиката не хареса свиренето му, втори пѫть нѣма да дойде. И той свири, прави усилия. Защо? – За да дойде публиката и втори пѫть. Онзи пъкъ, който свири безкористно, който изпълнява Божествения принципъ, за него не важи, кой ще дойде. Тукъ не важи количеството, а качеството. Ние, съврѣменнитѣ хора, сѫдимъ за едно учение по хората, който го слѣдватъ, дали учени хора го слѣдватъ, или прости. Азъ бихъ желалъ всички онѣзи учени хора, всички онѣзи благородни хора, всички онѣзи сиромаси, който сѫ пожертвували своитѣ богатства, своя животъ, да слѣдватъ това учение. Азъ ще имамъ всичкото почитание къмъ тѣхъ. Бихъ желалъ всички онѣзи благородни свещеници, всички проповѣдници, да излезатъ на сцената. Нѣкои казватъ, че врѣмето щѣло да подобри нѣщата. Врѣмето отдавна е дошло. Питамъ: прѣди хиляди години, когато дойде туй благоприятно врѣме, кой го използува? – Овцитѣ го използуваха. Защо не го използуваха вълцитѣ? – Има си причини за това. Ние, съврѣменнитѣ хора, защо не използуваме това учение сега? Всѣки ще се оправдае, ще каже: трѣбва да се осигуря. Ако си чиновникъ, имашъ 1,000 лв. мѣсечна заплата, ще искашъ 2,000 или 3,000 лева. Какво отъ това? Допуснете, че имате 100,000 лв. Осигурихте ли се? Не, ни най малко не се осигурихте. Вие се заблуждавате. Нима ако ме затворятъ въ нѣкой затворъ да лежа една година или десетъ години, та е все едно и сѫщо нѣщо? Не, материялнитѣ блага въ този свѣтъ само ще усилятъ страданията ви. Животътъ ви отъ единия до другия край ще бѫде само разочарования. Азъ бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, на когото животътъ да не е пъленъ съ разочарования. Ние живѣемъ единъ чисто търговски животъ. Майкитѣ и бащитѣ днесъ сѫ търговци въ домоветѣ си. Тѣ отглеждатъ дѣцата си, продаватъ дъщеритѣ и синоветѣ си на нѣкой богатъ момъкъ или мома, безъ да мислятъ дали сѫ добри, или не и спокойно си

заминаватъ за онзи свѣтъ. Питамъ: кѫдѣ сѫ вашитѣ родители? – На онзи свѣтъ. Имате ли съобщение отъ онзи свѣтъ? – Сега нѣмаме, но за въ бѫдаще ще имаме съобщения. Не, ние още сега можемъ да имаме съобщения съ невидимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е направилъ вече своята послѣдна инсталация. Ние можемъ да направимъ това съобщение. Днесъ науката е успѣла да постигне чрѣзъ безжичния телефонъ да се съобщаватъ хората отъ Парижъ до Лондонъ. По сѫщия начинъ можемъ да направимъ съобщения и ние съ невидимия свѣтъ и да чуемъ, какво се говори тамъ. Само че за всичко това трѣбва да имаме специално разположение на духа. Ще кажете: докажи това! Сега не може да се докаже. Дълги доказателства се изискватъ, за да се докаже всичко това. Когато вие ми говорите, че хората отъ Парижъ могатъ да се съобщаватъ съ тия отъ Лондонъ, и азъ бихъ ви казалъ: докажете! Има единъ законъ, обаче споредъ който, ако развиете въ себе си ясновидството, то, когато ви говоря Истината, ще видите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ синъ цвѣтъ, който съ нищо не може да се сравни. Послѣ ще забѣлѣжите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ блѣдо-жълтъ цвѣтъ. По всичко това вие ще разберете, че азъ ви говоря Истината. Ако ви лъжа, вие ще забѣлѣжите, че отъ моята душа излиза една тъмнина, заобиколенъ съмъ съ единъ мракъ. Ще кажете: какъ да познаваме, кой ни говори Истината, и кой не? – Ние виждаме нѣщата. Отъ сега нататъкъ ще ходимъ съ виждане. – Само разумниятъ човѣкъ ходи съ виждане. Той знае какъ да насочи своя погледъ, за да произведе тази свѣтлина.

Ние сега отлагаме, казваме: врѣмето още не е дошло. Като дойде Христосъ, Той ще ни научи. Що е Христосъ въ свѣта? – Той е Любовьта. Всѣки день Любовьта хлопа на вашитѣ сърдца. Ако вие изгубите този моментъ, ще чакате още нѣколко милиона години, докато дойдатъ други благоприятни условия. Това сѫ вълни. Азъ нѣма да се спирамъ да говоря за тѣзи вѫтрѣшни връзки, които сѫществуватъ между една и друга вълна на битието, които обхващатъ хората и ги водятъ въ вѣчностьта, т.е. не въ вѣчностьта, но ги подигатъ отъ една степень въ друга и разширяватъ тѣхното съзнание.

Христосъ казва: „Онзи, който търси славата…“. На кого? – На Онзи, Който го е пратилъ. Питамъ: защо ние да не можемъ да възприемемъ този общъ животъ? Този общъ великъ животъ нѣма да обезсмисли нашия индивидуаленъ животъ. Напротивъ, ще го осмисли. Той ще бѫде единъ притокъ вѫтрѣ въ насъ. Когато Божественото дойде у насъ, то ще обнови живота ни, ще ни създаде единъ организъмъ съ органи много по-приспособени за животъ и дейность, отколкото

сѫ сегашнитѣ. Въ сегашното ни положение ние се намираме въ колебание и въ двоумѣние, отъ гдѣ да започнемъ. Днесъ отъ западъ, отъ Англия, отъ Америка много американци, много англичани отиватъ въ Индия да изучаватъ Истината. Обаче най-виднитѣ адепти отъ Индия сѫ убѣдени, че тѣ сѫ дошли до края въ познаването на Истината, затова очакватъ отъ другадѣ да узнаятъ нѣщо повече за Истината. Сами тѣ я търсятъ. Европейцитѣ я търсятъ въ Индия, а индийцитѣ я търсятъ въ Европа. А тукъ, всѣки се сили да отиде въ Индия. Добрѣ, идете тамъ, посѣтете храмоветѣ имъ. Всичко ще намѣрите – разни учения, теории, но туй сѫщинското, за което душата ви копнѣе, къмъ което умътъ ви се стреми, нѣма да намѣрите. Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно: човѣкъ трѣбва да научи великия законъ, споредъ който при удобенъ случай да излиза изъ тѣлото си и да се прѣнася въ единъ далеченъ свѣтъ; тамъ, слѣдъ като научи Истината, ще се върне отново на земята, за да я познае. Сега нѣкои привеждатъ този стихъ отъ Евангелието, дѣто Христосъ взелъ двама отъ своитѣ ученици и ги завелъ на планината. Казвате: на високо мѣсто ги заведе Христосъ. Че колко високо бѣше това мѣсто? Ние знаемъ високитѣ мѣста на Палестина. Да, на много високо мѣсто ги изведе Христосъ! То не бѣше височина 10 клм., не бѣше и 20 клм., не бѣше и 100 клм., то бѣше много високо мѣсто! Ще каже нѣкой: това нѣщо не съотвѣтствува съ разказа въ Евангелието. Единъ човѣкъ на земята не може да свѣтне. На друго мѣсто свѣтва. Тамъ, на планината се явили Илия и Мойсей и се разговаряли съ Христа. Слѣдъ този разговоръ, Христосъ, съ двамата си ученици се върна назадъ. Слѣдователно, ние трѣбва идейно да се подигнемъ. Човѣкъ трѣбва да излѣзе извънъ себе си. Тѣзи опити сѫ правили мнозина. Нѣкои хора, като излѣзатъ вънъ отъ себе си, не искатъ да се върнатъ назадъ, затова не ги пущатъ. Днесъ хората не сѫ достатъчно честни. Ние сме пратени на земята като. Въ затворъ, наказани сме. Понеже нашитѣ пазители отговарятъ за насъ, то за да ни заставятъ да стоимъ тукъ, не искатъ да ни пуснатъ да излѣземъ извънъ тѣлото си. Ако сме достатъчно честни, нѣкой пѫть биха ни пуснали да излѣземъ за малко отъ този затворъ и пакъ да се върнемъ. Индуситѣ казватъ, че ние сме дошли на земята въ този затворъ, за да ликвидираме съ своята карма. Азъ пъкъ казвамъ: ние сме изпратени на земята отъ невидимия свѣтъ, за да научимъ нѣкои уроци, да свършимъ училището. Докато не свършимъ училището, нѣма да ни пускатъ въ другия свѣтъ като неканени гости само за беля на своитѣ майки и бащи. Казва Христосъ: „Който търси славата на Онзи, който го е пратилъ, Той е истински“. Този жаръ, да търсите славата Божия, трѣбва да се зароди въ душата ви. Туй желание трѣбва да стане непрѣодолимо. И сега, като ви говоря

за Господа, ще кажете: е, пакъ се говори за този Господь, Който разваля свѣта. Има наистина единъ Господь, който разваля свѣта, но азъ не ви проповѣдвамъ за него. Азъ ви проповѣдвамъ за този Господь, Който е направилъ свѣта. Седалището на онзи Господь, който разваля свѣта, е човѣшкиятъ търбухъ, а седалището на този Господь, Който е направилъ свѣта е на друго мѣсто – то е въ човѣшката душа, въ човѣшкия духъ. Тия хора, въ душата, въ духа на които живѣе Богъ, това сѫ онѣзи велики хора, това сѫ гении, Учители на човѣчеството, които сѫ дали най-високото проявление въ музиката, въ поезията, въ изкуството – изобщо въ всички направления. Това сѫ души, които подтикватъ човѣчеството напрѣдъ. Тѣ сѫ имали опитностьта да излизатъ отъ тѣлото си. Слѣдователно, вие, които ме слушате и за васъ не е изключена възможностьта да имате сѫщата опитность. Вие казвате: по благодатъ не може ли? – Не може. Проекциитѣ само ставатъ по благодать. Въ Любовьта има единъ великъ законъ, той е слѣдниятъ: по нѣкой пѫть тя сама се разкрива, но само на онѣзи, които могатъ да я възприематъ и да се ползуватъ отъ нея. За да ви се разкрие Любовьта, трѣбва да прѣминете нѣколко закона: закона на жертвата и закона на самоотричането. Вие казвате нѣкому: раздай имането си! Какъ имането си! Е, напусни жена си и дѣцата си! Какъ, да напусна жена си и дѣцата си! Значи, страхъ ви е. Та ти съ жена ли се роди? – Самъ се роди. И жена ти, и дѣцата ти сами се родиха. Съ това азъ не подронвамъ сѣмейния животъ, но казвамъ, че вие имате криво разбиране за сѣмейния животъ. Докато сѣмейниятъ животъ е поставенъ въ една правилна насока, има смисълъ, но ако не се постави на правилни начала, докато не излѣзе отъ затвора, той прѣдставлява цѣлъ адъ. Съврѣменнитѣ хора казватъ: който иска да поумнѣе, нека се ожени. Азъ пъкъ казвамъ обратното: който е глупавъ, да се не жени; който е уменъ, нека се жени. Питамъ: ако глупавитѣ хора се женятъ, какви дѣца ще родятъ? Ако се женятъ умнитѣ хора, какви дѣца ще родятъ? Ако трѣбва да се женятъ хората, споредъ мене, трѣбва да се женятъ най-умнитѣ, най-ученитѣ, най-възвишенитѣ, най-благороднитѣ мѫже и жени. Тѣ трѣбва да изпълнятъ този великъ законъ по най-разуменъ начинъ. И тогава тия хора нѣма да бѫдатъ мѫже и жени, тѣ се съединяватъ съ Бога и прѣдставляватъ образъ и подобие Божие.

Та, казвамъ: вие трѣбва да търситѣ Истината, която е вложена въ вашата душа. Не ви убѣждавамъ, но казвамъ, че тази Истина е много цѣнна за мене, а сѫщевременно тя е цѣнна и за васъ, като души. Словото Божие, което прѣдставлява тази велика Истина, се състои отъ безбройни сѣмена, които, за да посадя, избирамъ специаленъ методъ. Този методъ е слѣдниятъ: азъ

прѣдварително проучвамъ почвата и като видя, че тия сѣменца биха се развили въ тази почва, не ги сѣя. Нѣкой казва: сѣй въ тази почва! Не, въ тази почва ще сѣя други сѣмена, но тия цѣннитѣ нѣма да сѣя. Най-цѣннитѣ сѣмена ще сѣя въ най-хубавата почва. Казвамъ: това учение е учение на свободата. Вие имате сърдца, вие имате умове, вие имате души, вие имате духове – опитайте сами тази велика Истина. Ако се съмнѣвате не пипайтѣ, занимавайте се съ други работи! Ще кажете: врѣмето още не е дошло. Не, онѣзи отъ васъ, които чуятъ първиятъ зовъ, първото хлопане, както вашиятъ приятель хлопа на вратата, не се излежавайте на леглото! Станете изведнъжъ и отворете! Така трѣбва да постѫпи онзи който очаква приятеля си; така трѣбва да постѫпи онази приятелка, която очаква приятелката си. Сега вие ще направите една пермутация, ще кажете: не може ли да се каже, че така трѣбва приятеля да очаква своята приятелка? – Не, такава пермутация не можемъ да направимъ. Защо? Чудни сѫ хората, когато изнасятъ своитѣ криви образи. Човѣкъ, който иска да се домогне до тази велика Истина, трѣбва да знае, какво нѣщо е животътъ; трѣбва да знае, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията му къмъ Бога, и къмъ хората; той не трѣбва да бѫде нито мѫжъ, нито жена. Той трѣбва да съедини тѣзи два принципа въ едно тѣло, да нѣма никакви съблазни. Ще кажете: ами въ онзи свѣтъ нѣма ли жени? – Нѣма. Ами мѫже? – И мѫже нѣма. Въ онзи свѣтъ нѣма нито мѫже, нито жени, тамъ има благородни човѣци, тамъ има само души. Ще кажете: ами какъвъ ще бѫде тогава животътъ? Казва Писанието: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ“. Кое ухо, и кое око? – Очитѣ и ушитѣ на глупавитѣ никога не сѫ видѣли и чули това, което Господь е приготвилъ за тѣхъ. Но очитѣ и ушитѣ на разумнитѣ ще видятъ и чуятъ това, което е приготвено за великитѣ души. Слѣдователно, ние се намираме прѣдъ великата Истина на живота, и трѣбва да я търсимъ. Нѣма по-велико, по-мощно нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да намѣри Истината, да търси славата Божия! Слѣдъ като човѣкъ намѣри тази слава, всички нѣща въ живота му ще се наредятъ по единъ хармониченъ начинъ. Само така човѣкъ ще разбере Истината и ще се освободи веднъжъ за винаги отъ робството, въ което се намира. И тогава той ще освободи не само себе си, но ще бѫде въ сила да освобождава и другитѣ хора. Туй, което днесъ считаме за сила, това не е сила. Всѣки се намира подъ едно вѫтрѣшно, морално робство. Всѣки се страхува. Отъ какво? – Че ще умрѣ, а при това пакъ умира. Всѣки се страхува, че ще осиромашѣе, а при това, въ края на краищата, всички осиромашаваме. И при това, знаете ли какъ? Често, у българитѣ има единъ обичай, като имъ говоришъ, цъкатъ. Азъ харесвамъ това цъкане. Какво означава

то? – Очудване. Бре, чудна работа!

Та, казвамъ: врѣме е вече да отворимъ душитѣ си, за да намѣримъ туй което търсимъ: свобода, щастие, сила, любовь, мѫдрость, знание и редъ други добродѣтели. Тогава ще ни се отвори тази велика завѣса, да видимъ Славата Божия. Псалмопѣвецътъ казва: „Прѣдпочелъ бихъ да прѣкарамъ единъ день въ Божиитѣ дворове, отколкото хиляди години въ шатъра на нечестието." Онзи, който търси своята слава, ще бѫде робъ на условията, а онзи, който търси Божията слава, ще бѫде свободенъ.

Сега, всѣки единъ отъ васъ, нека се запита дълбоко въ себе си: своята слава ли търси, или славата Божия; отъ себе си ли говори, или отъ Божие име? Нѣкои казватъ: менъ ми говорятъ духоветѣ. Не, не трѣбва духоветѣ да ви говорятъ. Азъ зная единъ само, който може да ни говори за свѣта, а не мнозина. Когато ви говори единъ човѣкъ, той въ сѫщность не е единица. Той е съставенъ отъ милиони, милиарди клѣтки, който взиматъ участие въ говоренето. Когато той говори, всички тѣзи милиарди клѣтки съсрѣдоточаватъ своята дѣятелность да изкажатъ разумното Слово, да изкажатъ великата Истина на това сѫщество, което говори. И мозъчнитѣ клѣтки сѫщо съсрѣдоточаватъ своята дѣятелность да изкажатъ Истината на онзи, когото обичатъ, и който иска да я чуе. Когато Богъ иска да каже своята Истина, всички разумни сѫщества се съединяватъ като тѣзи клѣтки, и изказватъ на човѣка туй, отъ което се нуждае.

И тъй, ние ще отворимъ умоветѣ си, ще отворимъ сърдцата си, ще отворимъ душитѣ си, ще отворимъ духоветѣ си за великото, за възвишеното. Тогава ще дойде Божественият̆ъ Духъ, който ще донесе свобода на човѣчеството. Кога ще стане това? – Въ онзи тържественъ день, когато и най-малкитѣ тайни на живота ще се разрѣшатъ. Тогава вие ще се наречете хора на великата нова култура, която се готви. Въ тази култура смърть нѣма да има, тя ще изчезне. Тогава ние ще бѫдемъ свободни, както сѫ свободни онѣзи наши напреднали братя, наречени ангели, арахангели, херувими, серафими. Тия велики братя сѫ произлѣзли все отъ човѣшката раса, но сѫ живѣли при по-благоприятни условия, който използували разумно. Вие не използувахте разумно условията, но днесъ тия велики братя правятъ усилия да ви покажатъ пѫтя, за да добиете тази свобода, която тѣ иматъ, щомъ добиете тази свобода вие ще я дадете и на ония по-малки ваши братя, който я очакватъ.

И тъй, всички ще работимъ, докато общата свобода, общата Любовь и общата Мѫдрость обхванатъ цѣлото битие. Тогава всички ще хвалимъ Бога и ще живѣемъ само въ миръ и Любовь!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 25 януарий, 1925 г. въ гр. София.

1925_01_28 Правилно пение
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО ПЕЕНЕ

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Размишление

Бе продиктувана песента Малкият извор.

Често запитвате: „Не може ли без противоречия в живота?“ – Вие не можете да се избавите от противоречията в живота. Те са закон в Природата. Туй трябва да го знаете! Противоречия съществуват навсякъде.

На съвременния език липсва много нещо. Този език, на който днес говорим, един ден даже и децата няма да го говорят. Днес той е хубав, красив за нас, но един ден, когато съзнанието на хората се пробуди, в него ще се образуват нови форми. Сега ще говорим тъй, както езикът изисква. Ако кажем, че сегашният език не е хубав, хората ще се докачат. При сегашните условия на живота този език е най-хубав, защото съответства на нашия орган; засега друг език не можем да говорим. Например защо в английския, в гръцкия и в славянските езици членът се поставя пред думата, а в българския език членът се поставя на края на думите? Причините за това могат да се обяснят филологически. Някои ще кажат, че това е свойство на езика. Върху туй имат думата всичките филолози, езиковеди. Има закони, които регулират езиците. Онези от вас, които са езиковеди, имат способността да разбират законите, по които се развиват езиците. Кабалистите са най-добрите езиковеди. Те делят и запетаята. Мъчно е да се създаде един картинен език.

Песента Малкият извор е детинско упражнение. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие.“ Щом сте деца, ще пеете детински песни. Коя песен е по-хубава: Малкият извор или Бой, бой искаме ний, да прогоним врага злий? Идеята във втората песен е за света. Някои от вас, които знаят песента Малкият извор, нека я изпеят!

Вашето пеене е обикновено. Като пеете, идеята трябва да изпъкне. Има известни състояния, които правят хората официални помежду си. Например някой човек говори приятелски, но щом се качи на амвона, той става официален. Не, говорѝ си тъй, както говориш на себе си! Щом накараш някого да говори пред много хора, той вече се променя. Хубавото пеене е да пееш и на другите тъй, както пееш и на себе си. Защо ще пееш на себе си по един начин, а на другите – по друг начин? Пееш ли на другите, както и на себе си, тонът не се губи. Това е естествено пеене. Първата спънка за вас е там, дето не сте естествени.

Тази песен, Малкият извор, не е идейна. Идейни песни на Земята няма. Идейните песни са при ангелите. Макар и да не са идейни песните, те служат поне за вашето повдигане. Сега не е достатъчно само да се произнесете, че една или друга песен не е хубава, но този от вас, който има поетически дарби, нека напише по-хубава. Който напише най-хубава песен, ще я вземем за упражнение. Ако някой напише една песен, но тя не се одобри, нека не се докачва. Ако аз напиша една песен, ще я пея за себе си. Дали другите ще я пеят – това ще бъде за мене безразлично. Ако другите подемат песента, добре; ако не я подемат, тя си остава само за мене. Някой път може да научите децата на една малка песен, която да действа върху тях възпитателно. Изпейте Махар Бену Аба!

Има един прост основен закон в музиката, който всички трябва да знаете. Този закон е следният: в музиката се образува един кръг, едно музикално течение, което никога не трябва да се пресича. Ето защо, когато пееш, вниманието ти никога не трябва да се отвлича от никакъв предмет. Този закон е същият и при молитвата. Всички велики неща се дават по този закон. Да се молиш добре, значи да не допущаш нищо външно в кръга на молитвата. Това е добрата, музикалната молитва. Това е молитвата, приета от Бога. Когато се молиш, за нищо друго не трябва да мислиш. И в музиката е така. Някой, като пее, обръща се на разни страни. Не, това не е пеене. Ако пееш, за себе си ще пееш. Като изпееш за себе си някоя песен, ще почувстваш едно разположение на духа. Всички вие можете да пеете много хубаво, но се влияете от много неща. Някои говорят за светската музика. Ако е за музика, аз разбирам от нея много добре, повече и от музикантите. Съвременните хора нека се занимават с тази музика! Хубаво е това, но има нещо, за което те не са готови още. Изисква се гърло, изисква се душа, изисква се сърце за тази музика. Ти можеш да направиш

пеенето професия, а живота – музика.

Животът сам по себе си е музика. Подразбирам добрия живот. Докато човек не пее, той не може да живее добре. Ако някой мисли, че може да живее добре без пеене, той се лъже. Всички хора, които не са музикални, са лоши хора. Най-жестоки са хората, които не са музикални. Статистиката показва, че между музикантите няма престъпници, няма убийци. Всички убийци нямат музика. Те не само че нямат духовна музика, но нямат и обикновена музика. В музиката има три степени на проявление: проявление във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. Ако някой пее от душа, вие ще го слушате с удоволствие. Ако изкараме някого да пее, не ще може да пее добре, защото ще си каже: „Какво ли ще каже тази публика за мене?“ Какво ще каже? – Най-първо ще ви разкритикуват дали имате, или нямате изпълнение. Запее ли някой човек, трябва да пее за себе си. Я нека някой от вас да има глас като на Аделина Пати7, да вземе като нея три тона по-високо от цигулката, освен това да взема чисти правилни тонове, да видим дали няма да го слушат. Ще го слушат, разбира се. Някои от вас имат доста хубави гласове.

Ние започнахме лекциите си с музика, но гледам, всички окултни упражнения постепенно се изглаждат, докато дойдат до обикновени упражнения, със съвсем друг характер от този на окултните. Някой път не ви се пее, но трябва да се заставите да пеете. Ще си кажете: „Ще пея!“ Чудни сте вие, защо трябва да си въздействате да не пеете? Най-първо, тази мисъл не е ваша. Всяка негативна мисъл не е свойствена на човешкия дух, тя е чужда мисъл. Само положителните мисли са Божествени. Следователно само Божествените мисли са мисли и на вашия дух. Често вие казвате: „Аз няма да направя това, аз няма да ида при еди-кого си.“ – Не, ще кажеш: „Аз ще направя това, ще ида при еди-кого си“, и т.н. Ще обръщате всички отрицателни мисли в положителни. Например в някой вестник пише, че къщата на Стойчо Драганов изгоряла. Ти ще преведеш: „Стойчо Драганов е съборил старата си къща и си е направил много хубава къща.“ Ето една преведена мисъл. После съобщават, че някой си Славчев изгубил десет хиляди лева. Ще преведеш: „Славчев е подарил 10 000 лева в полза на бедните. Те не са изгубени пари.“ Ами този, който ги е намерил, какво прави? – Хвали Господа. Може би ги е намерил някой беден човек. Вие ще кажете в себе си: „Откраднали са парите на този човек!“ И след всичко това уж по Бога ходите. В нас обиране няма, никой не може да ни обере. Изгубиш ли пари, ще си кажеш: „За Господа дадох тия пари.“ Страдате ли, ще знаете, че

това е пречистване в къщата ви, един отличен ремонт, по всички правила. Положителни мисли ви трябват! Някой казва: „Охтика ме хвана, надали ще мога да живея.“ Надали ще живееш!? Ти още не си започнал да живееш – какво говориш за живота си? Ти ще живееш, щом спазваш Божиите закони. Ще развивате тия мисли, за да се ползвате от тях. Слаби или силни, те ще ви уякчат.

В живота си вие имате да се борите с разни недъзи. Това не е лесна работа. Кажеш ли си, че си изгубил 10 000 лева, ще знаеш, че такава е била Волята Божия. Ти си казваш: „Можеше да не бъде тъй.“ – Не, туй е Волята Божия – нищо повече. Господ дал, Господ взел. Ако Земята е моя, кой може да ме обере? Ако всичкото богатство, което е в земята, е мое, кой може да го вземе? Онзи, който вземе моите пари, де ще ги тури? – Пак в моята каса. В духовния свят обиране не може да има. Ако живея в едно малко кътче на Земята или в някоя колибка, всеки може да ме обере, но когато цялата Земя е моя, тогава ще бъда сигурен, че всичко е наредено от Бога. Ще ми каже някой: „Еди-кой си дошъл и те обрал.“ – Не, аз зная, че той е мой почтен слуга: той премества нещата от едно място на друго, не ме обира. Тъй трябва да мислите. Туй е правилното мислене. Светът отвън нека мисли отрицателно, но ние ще мислим по Божествено и така ще се уякчим.

Често, като се молиш, казваш: „Обраха ме!“ Господ казва: „Не са те обрали, никакво обиране няма.“ После някой казва: „Обидиха ме.“ В света има обида, но в Божествения свят, в който ние живеем, не може да има обида.

Тъй щото тия две състояния – състоянието на тялото и състоянието на душата – трябва да ги отличавате, да не се смесват. Когато страдаме отвън, да знаем, че това са преходни състояния. Ще ви наведа един факт от самата Природа. Когато дойде някоя голяма буря, тя разклаща, разтърсва растенията, които растат спокойно. Растенията изобщо са много мързеливи. Те не обичат да се движат. Като забият веднъж главата си долу в земята, растат само нагоре. От този им мързел в тях става подпушване и ако нямаше тия разклащания, дърветата биха изсъхнали. Невидимият свят обаче като разклаща по този начин растенията, магнетическите токове потичат и в тях става обновление. Че тази буря счупила едно малко клонче, нищо от това. Но дървото пише във вестниците: „Представете си каква голяма пакост ми направи тази буря! Счупи ми едно клонче.“ Ами защо не пишеш какво благословение ти донесе? ледователно пакостта, която ти е причинена, в сравнение с ползата е

микроскопическа. Благото е съществено. И ап. Павел казва, че сегашните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава. Един ден страданията ни ще бъдат такива малки, каквито са клончетата, откъснати от дърветата, и всички ние ще кажем: „Много хубаво стана, че дойдоха тия бури, та ни разклатиха, за да познаем Божиите пътища.“

Аз се чудя някой път на съвременните ученици и ученички, които, като дойдат в училището, започват да четат морал на другите. Казват им: „Не знаеш ли, че трябва да се живее за Господа, че трябва да Го обичаме?“ Не се минава и един ден, Господ изпраща една буря на тази сестра или на този брат. Каква буря например? – Отиде тази сестра на гости при своя другарка художничка и тя вземе четката и започва да маже върху платното на своята другарка. Намаже я хубаво, т.е оцапа я, тя излиза оцапана оттам и казва: „Представете си, знаете ли как ме нацапа моята другарка?“ – Представям си, та що от това? Нали обичаш Бога, претърпи заради Него! „Та ме цапа, та ми говори.“ Не виждам никакво оцапване. То е вятър: фуу – минал, заминал – едно духало. Нищо положително няма в това цапане. То са идеи във вас. В този случай какво трябва да кажеш на тази сестра? Ще ѝ кажеш: „Духай, сестро, духай, нека се клати животът в мен, та кръвообращението да става правилно. Господ те е пратил навреме.“ Като излезеш оттам, поблагодари ѝ в себе си.

Някой паднал духом, казва: „Аз съм изоставен от Господа. Той ме е забравил.“ – Не, това са детински работи. Вие може да мислите така, туй е хубаво. Аз не искам вие да станете възрастни преждевременно. Докато сте деца, по-добре е с тия спънки, които сега имате, отколкото да остареете преждевременно и да нямате никакви спорове и караници помежду си. Тези бури са необходими за вашето растене. Защото само между умрелите хора няма караници. Между живите хора и караници, иританици има, но и живот има. Всичките умрели хора са все изправни хора: кой как погледне на тях, светии ги намира. В гробищата всеки мълчи, но и живот няма. Питам: защо ни е такъв живот? Туй аз не го наричам благочестие. Според мене друго нещо трябва да се крие в човешката душа.

Аз искам всички вие да бъдете доблестни в себе си. Ти ще мислиш добре, ще чувстваш добре и ще действаш добре. „Ама не мога.“ – Не, можеш. Ще мислиш, че можеш, и само така ще постъпваш. Само тогава ще можете и да пеете. Някой път не си разположен, боли те гърло, кажеш си: „Аз не съм

певец.“ – Хубаво, можеш да станеш певец. Казваш: „Аз не мога да свиря.“ – Ще се учиш да свириш. – „Аз не мога да пиша.“ – Ще се учиш да пишеш. – „Ама не мога да чета.“ – Ще се учиш да четеш. – „Не мога да ходя.“ – Ще се учиш да ходиш. „Туй не мога, онуй не мога.“ – Всичко, което не можеш, трябва да го научиш. Това е смисълът на живота. Всичко, което не можеш, показва възможностите, които се крият в тебе. Невъзможните неща показват възможностите, които могат да се проявят.

Често вие сами трябва да се подлагате на изпитания, за да видите до каква степен на развитие сте стигнали. Колкото характерът става по-благороден, по-изгладен, по-хубав, по-възвишен, толкоз и гласът и вибрациите му имат съответстващ израз. Ние не можем да скрием живота си. Нито Божественият живот, нито човешкият живот могат да се скрият. Например котката скрива ноктите си: много гладки крака има тя, дипломатка е, но опитай се само да я хванеш за опашката – и току изведнъж си показва скритите нокти. Тя казва: „Не ми бутай ноктите!“ Та сега и ние сме достигнали дотам. Аз не осъждам котката, че има нокти: те са ѝ потребни, тя трябва да си добие храна, но казвам: външно тя изглежда мека, обаче не може да скрие ноктите си. Ноктите на котката са на място и крилата на птиците са на място – всичко в Природата е на своето място. Аз, ако бих критикувал Природата, бих отговорил на някои въпроси по следния начин. Ако се запитам защо птиците имат крила, ще си отговоря: понеже те са страхливи, Бог им даде крилца, за да бдят наоколо си и лесно да избягват от неприятеля си. Те са изложени на големи опасности, което показва, че не са употребявали крилата си на място. Оттук аз извличам една поука: когато дойде злото, аз трябва да употребя крилата си, т.е. ума си. Виждате, че някоя котка е хванала една мишка или една птичка – извадете поука от това, то е заради вас. Вие съжалявате птичката, но същевременно и вие имате един недъг, който може да се излекува чрез котката. Заради този недъг можете да попаднете в ноктите на котката. Казвате: „Горката птичка, горката мишка! Колко жестоко постъпи котката с нея!“ Котката и птичката в дадения случай сте вие. И котката, и мишката, и птичката са във вас и вие се измъчвате. Когато се разгневите, не сте ли една котка? Когато станете смирени и сте готови да отстъпите, не сте ли онази птичка, която се жертва? Ето едното ви естество, ето и другото ви естество! Естеството на човека при сегашното му развитие се проявява в тия две страни – положителна и отрицателна, но това още не е истинският човек, това не е проявата на неговата душа.

И тъй, ще пеете хубаво! Много лесно е да се каже да пеете хубаво, но само онзи може да пее хубаво, който има вложена тази музикална основа в душата си. Щом обичаш нещо, ще можеш да пееш. Виж българина, като му дойде кумът на гости, как хубаво пеят и двамата! После, вижте как хубаво пеят момите и момците на хорото! Все трябва да има нещо, което да стимулира човека. Пък вие тук както сте, нямате обект. Казвате: „Защо ми трябва да пея, аз се готвя за Небето." Друг някой казва: „Аз трябва да пея, но на кого ще пея аз, съвършеният човек? Трябва ли да изляза на сцената да пея? Аз ще съзерцавам." Хубаво, много добре, но да допуснем, че всички ние започнем да съзерцаваме. Какво ще излезе от това? Не, има време за всичко. За всяка деятелност в света има определено време. Времето за музика трябва да го отделим за музика, то е определено време. Времето за мислене трябва да го отделим за мислене. Времето за работа трябва да го отделим за работа, и т.н. Има определено време и за пеене през деня, и за всичко останало. Ама баща ти умрял. – Пей на умрелия си баща! Ама майка ти умряла. – Пей на умрялата си майка! Ако им пееш, по-добре ще им бъде в онзи свят. Ама детето ти заплакало. – Пей му! Ако му пееш, по-скоро ще го утешиш. Ако е време за мислене – мислѝ, не размесвай нещата!

Всеки от вас трябва да разработва по един метод за възпитанието си. Има методи, общи за всинца ви, но има и специални методи за всеки едного. Ученикът трябва да разработва специален метод за самовъзпитанието си. Докато вие не можете да работите със специален метод за вашето възпитание, вие не можете да бъдете възпитани. С общия метод ние искаме да ви помогнем да дойдете до специалния метод, да възпитате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Щом научите този специален метод, ще можете да възпитате себе си. Тогава ще можете да предадете знанието, което имате, и на други. На първо място, всеки от вас трябва да има ясна представа за себе си. Представете си, че аз напълня един джобур от 10 000 килограма вместимост с вода. Този джобур има грездей, отдето изтича водата. Аз сравнявам джобура с един човек. Ако сега извадя грездея, какво ще стане? – Водата ще започне да шурти. Вие казвате: „Силен е този човек." В какво седи силата му? Казвате: „Много тече." – Да, той тече, докато има вода в него. По едно време водата започва да намалява и едва капе вече. Какво става с този човек? – Свършва се силата му. Значи силата на този човек е във водата на джобура. Но ако зад този джобур седи цяло море, тогава имате един пълен извор. Вие трябва да знаете джобур ли сте, или извор. Някой казва: „Аз зная много неща." – Разбира се, че знаеш, аз виждам колко

знаеш. И аз колко зная, пак виждам.

Ние трябва да имаме ясна представа за нещата и да знаем, че силата на човека е в Божественото, в него е притокът. Скъсате ли връзката с Божественото, у вас ще се явят всички слабости: няма да можете да мислите, ще падате духом, животът ви ще се обезсмисли, вдъхновението ви ще се изгуби и ще кажете: „Видяло се е вече, нашето се свърши!“ Аз пък обичам живот, който има само едно начало, а всяко начало подразбира един край. Всеки край пък подразбира едно ново начало. Животът е само начало. В туй седи неговият смисъл. Но всяко начало подразбира и един край.

Вие ще кажете: „Много пъти сме чели тия размишления.“ Добре, тогава бих ви запитал да ми кажете вашия проект – как би могъл да се оправи светът според вас. Аз се радвам, че имам ученици, които знаят всичко, но питам тия ученици какъв е техният проект за оправяне на света. Ще кажете: „Господ ще оправи света.“ – Не, мисълта ви не е права. Господ няма какво да оправя света. Нам предстои да оправим своя свят. Господ е свършил работата Си. Ако ти, като си дошъл на Земята, не искаш да се оправиш, твоите братя и сестри, майка ти и баща ти горе в Небето затварят кредита ти. Докато те ти отпущат кредит, какви ли не проекти имате. Казвате: „Аз ще живея, както разбирам.“ Щом затворят крана, всички проекти се прекратяват.

Казвам сега: всички вие знаете да ядете точени баници, нали? Някои казват: „Ние престанахме да ядем точени баници.“ – Не, не сте престанали. Други казват: „Ние ядем само баници със сирене.“ Баница става със зеле и с орехи, и с бадеми, и с много други неща. Аз вземам думата баница в широк смисъл. Опитвали ли сте се вие сами да си направите баница? Не е достатъчно само да ядете наготово. Казвате: „Жената нека я направи.“ Ами ти не си ли жена? Я се опретни ти да наточиш една баница! Хората мислят, че само жената може да готви. Не е така. Ами вие как ще готвите вашите мисли? Не, ще се занимавате с всичко. Жената пък казва: „Аз не се занимавам с външни работи.“ – Не, и с външни работи ще се занимаваш. Ще има промяна в работата ти. Казвате: „Ще има разпределение на труда.“ Сега питам жените: ако не искат да вършат външните работи, т.е. работите на мъжа, защо са излезли вън от него? Тогава влезте в неговото тяло! Значи жените искат права, а не искат да работят като мъжете. Каква е тази философия? Мъжът казва: „Аз не искам да работя като жената.“ Като не искаш да работиш като жената, защо си излязъл вън от нея?

Щом не искаш да работиш, влез в жена си! Тя ще работи, пък ти ще ѝ даваш съвети. Като си излязъл вън от нея, вече имате взаимни отношения. Тази е идеята. Жената, като влезе в мъжа, той ще се грижи за нея. Той ще принася, той ще готви, за нищо няма да я закача. Ако тя има страдания, мъжът да му мисли. Когато пък мъжът се скрие, жената да му мисли!

Сега, както сте излезли навън, всеки има специално тяло, а претендира за женски или за мъжки права. Не, законите за тия неща са други.

И тъй, който не иска да си плати дълговете, трябва да умре. Ако искаш да живееш, ще плащаш дълговете си. Онези, които имат да вземат, казват за онези, които им дължат: „Господ да ги поживи!" Щом искаш твоите длъжници да ти се изплатят, ще те сполети някое зло. Какви ли клетви няма да ти пращат! Някои хора ги постигат тия клетви. Вие ще бъдете последователни: когато дължите някому, ще си изплатите дълговете, а когато на вас дължат, ще забравите, че ви дължат.

Аз съм ви говорил и друг път, че в света трябва да се образува една силна вълна. Ще кажете: „Какво зависи от мене? Какво мога аз да направя?" Една ваша мисъл може да направи много нещо. Ако вие имате една светла идея, една светла мисъл или едно предложение и проектирате тази ваша мисъл в пространството, например някъде в Япония, Китай, Америка или в България, може би най-малко 10-15 души ще схванат тази мисъл, ще я подемат и ще я разпространят, ще напишат нещо. Ще кажете: „Защо да не мога аз да напиша нещо, а трябва други да пишат?" Това не е важно. Нека други напишат нещо – може би в това време имат повече сили. Радвайте се, че други са приели вашата мисъл. Сега ние трябва да проектираме нашата мисъл, да ѝ дадем един силен тласък, че да разтърси този свят. Тя може да го разтърси. Ние ще чакаме това време. Светът ще се оправи. Мисълта ни трябва да раздруса целия въздух.

Та като спят хората, трябва да възприемат всичките наши мисли. Аз вложа в ума си една светла мисъл, а някой богат човек я възприеме и казва: „Дойде ми една светла мисъл, светва ми нещо: аз отсега нататък искам да работя за бедните хора, искам да работя за Бога." Казват: „Този човек е полудял!" – Не е полудял, но този човек е схванал една чужда мисъл. Такъв пример имаме в Америка с Карнеги8, който раздаде богатството си. Тази идея не излезе от него, но от един беден човек в света, когото никой не знае. Карнеги само възприе и реализира

неговата мисъл. Името на бедния никой не знае и той се радва, че Божествената идея, с която живееше, е реализирана. Тъй щото не казвай: „Аз съм прост, аз нищо не зная.“ Проектирай една светла идея в света и я остави! Нека горе знаят, че е твоя, а тук долу, на Земята, няма нужда да знаят чия е тази идея.

Аз желая вие да бъдете знатни горе, на Небето, а не тука, на Земята. Тази култура, която имате сега, ще си замине. Еди-кой си е написал името си със златни букви на някоя книга, но всички тия паметници ще изчезнат. Друго поколение ще дойде – то няма да знае за това. Питам ви: когато изчезнат всички хора от лицето на Земята, кой ще знае за твоята знатност? Но ако твоята философия е написана в невидимия свят, тя никога няма да изчезне. Следователно новата философия ще бъде обоснована на ония велики мисли, които никога не се губят. Тия хора, които са забравили Божествените идеи, като се върнат на Земята, пак ще започнат по нов път да ги възприемат. Божественото никога не се губи. В това седи великото. Тъй трябва и вие да мислите. Това е същественото в живота ви. Вие трябва да излезете извън вашата индивидуалност, трябва да я разширите. Това се нарича работа за Бога. Няма да мислите за себе си, за вашите дребни желания, за вашите несгоди. Всички тия неща нека идват, но вие трябва да насочите мислите си към великото, към възвишеното в света.

Изпейте упражненията Малкият извор и Вечер, сутрин.

В българския език липсват някои слогове. Следователно музиката не може да се изрази в нейната пълнота. Вземете за пример думата Хаушбънн – зут. Това показва начало и край на нещата. Но то не е алфа и омега. Самите слогове показват работа, която е започната добре и добре може да се свърши. В българския език няма такава мощна дума, за да се възпроизведе този окултен тон.

Тайна молитва

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Шестнадесета лекция на ООК IV година

28 януари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

1925_02_01 Аз Те познах
неделна беседа

АЗЪ ТЕ ПОЗНАХЪ

„Отче праведни, свѣтътъ не Те е позналъ, но азъ Те познахъ; и тѣ познаха, че ти си ме проводилъ“. (Иоана 17:25)

Това изговори Исусъ, и възведе очитѣ си на небето и рече: Отче, дойде часътъ: прослави Сина си, да те прослави и Синъ ти; (2) както си му далъ власть надъ всѣка плъть, да даде животъ вѣченъ на всички които си му далъ. (3) А това е животъ вѣчний, дѣто да познаятъ тебе единнаго истиннаго Бога, и Исуса Христа когото си проводилъ. (4) Азъ те прославихъ на земята: свършихъ работата която ми даде да върша. (5) И нинѣ прослави ме ти, Отче, у самаго тебе, съ славата която имахъ у тебе прѣди създание мира. (6) Изявихъ името ти на тия человѣци които ми даде отъ свѣта. Твои бѣха, и даде ги на мене, и твоето слово удържаха. (7) Сега познаха че всичко що ми си далъ отъ тебе е: (8) защото словесата които ми даде ти, дадохъ ги на тѣхъ; и тѣ приеха, и познаха наистина че отъ тебе излѣзохъ, и повѣрваха че ти си ми проводилъ. (9) Азъ за тѣхъ се моля: не се моля за свѣта, но за тѣзи които ми даде ти, защото сѫ твои. (10) И всичко мое твое е, и твоето мое, и прославихъ се въ тѣхъ. (11) И не съмъ вече на свѣта, но тѣ сѫ на свѣта, и азъ ида при тебе. Отче светий, упази ги въ името си тия които ми даде, за да бѫдатъ едно както ние. (12) Когато бѣхъ съ тѣхъ на свѣта азъ ги пазѣхъ въ твоето име: тѣзи които ми даде упазихъ; и ни единъ отъ тѣхъ не погина тъкмо синъ погибелний, за да се изпълни писанието. (13) А сега при тебе ида; и това додѣ съмъ на свѣта казвамъ за да иматъ моята радость пълна въ себе си. (14) Азъ имъ дадохъ словото твое; и свѣтътъ ги възненавидѣ защото не сѫ отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта. (15) Не се моля да ги вземешъ отъ свѣта, но да ги упазишъ отъ лукаваго. (16) Отъ свѣта не сѫ както и азъ не съмъ отъ свѣта. (17) Освети ги чрѣзъ твоята истина: твоето слово е истина. (18) Както ти проводи мене на свѣта, и азъ проводихъ тѣхъ на свѣта; (19) и за тѣхъ азъ осветявамъ себе си, да бѫдатъ и тѣ осветени чрѣзъ истината. (20) И не само за тѣхъ се моля, но и за онѣзи които чрѣзъ тѣхното слово ще повѣрватъ въ мене, (21) да бѫдатъ всички едно; както ти, Отче, си въ мене и азъ въ тебе, да бѫдатъ и тѣ въ насъ едно; за да повѣрва свѣтътъ че ти си ме проводилъ. (22) И азъ, славата която ми даде, дадохъ я тѣмъ; да бѫдатъ едно както сме ние едно: (23) азъ въ тѣхъ, и ти въ мене; да бѫдатъ съвършени въ едно, и да разбере свѣтътъ че ти си ме проводилъ, и възлюбилъ си ги както си възлюбилъ мене. (24) Отче, тѣзи които си ми далъ, искамъ дѣто съмъ азъ да бѫдатъ и тѣ съ мене, за да гледатъ славата моя която ми си далъ; защото си ме възлюбилъ прѣди създание мира. (25) Отче праведни, свѣтътъ не те е позналъ, но азъ те познахъ; и тѣ познаха че ти си ме проводилъ. (26) И явихъ имъ твоето име, и ще явя, да бѫде въ тѣхъ

любовьта съ която си ме възлюбилъ, и азъ въ тѣхъ.

Прочетената глава прѣдставлява кратко извлѣчение отъ една дълга речь, която Христосъ държалъ между своитѣ избрани ученици, които сѫ разбирали вѫтрѣшния смисълъ на учението.

„Да Те прослави и синъ Ти“. „Да Те прослави“ – туй е само вънشната страна на стиха. Онзи, който не разбира добрѣ нѣщата, ще разбере само материялната страна. „Синътъ“, това означава вѫтрѣшното отношение, което сѫществува между човѣшкия и Божествения Духъ.

„Както си Му далъ власть надъ всѣка плъть“. Думата „плъть“ подразбира нисшето, животинското у човѣка, или това, което не е организирано. „Власть има“ – то значи: власть има да направи нѣщо, както и грънчарьтъ има власть надъ кальта, да направи нѣщо отъ нея.

„И Исуса Христа, когото Си проводилъ“. Нѣкои разбиратъ външната страна на въпроса. Кое е хубавото въ слънцето: неговитѣ прями лѫчи, или когато то дава своя образъ въ рѣкитѣ? – Разбира се, че неговитѣ лѫчи, а не образътъ му, който се отразява въ водата. Топлината и свѣтлината на слънцето, като влизатъ въ нашето тѣло, даватъ своята благодать, а образитѣ, които идватъ отвънъ, спиратъ тази работа.

„И Твоето Слово удържаха.“ Тукъ Христосъ изявява нѣщата въ Божествения свѣтъ. Той подразбира всички хора, въ всички епохи на миналото, на настоящето и на бѫдещето, които се съединяватъ въ едно.

„И всичко мое Твое е, и Твоето мое“.

Нѣкои се спиратъ върху думитѣ „мое и твое“. Питамъ: кой създаде мѣстоименията азъ, ти и той? Човѣшкиятъ духъ ги създаде. Като се каже „азъ, ти, той“, какво се разбира? – Единъ човѣкъ създаденъ въ три лица, т.е. по три начина. „Азъ“ – човѣкътъ, който мисли; „ти“ – човѣкътъ, който чувствува; „той“ – човѣкътъ, който работи. Слѣдователно, тритѣ лица сѫ съединени въ едно. „Азъ“ – главата; „ти“ – гърдитѣ; „той“ – краката. Кой си ти? – Азъ, който мисля; ти, който чувствувашъ; той, който диша. Той, третиятъ е, който отива на нивата да работи, който свършва работата. Тукъ е всичката философия.

„Отче, праведний, свѣтътъ не Те е позналъ, но азъ Те познахъ, и тѣ познаха, че Ти си ме проводилъ“.

Въ свещената книга има изречения, върху които може да се говори много. Въ свещената книга има и такива изречения, върху които пъкъ може да се говори

малко. Върху този послѣденъ стихъ може да се говори малко. Защо? Защото е единъ отъ съдържателнитѣ стихове и изисква повече врѣме. Ако вие изисквате отъ нѣкой художникъ да изрисува една планина, като „Хималаитѣ“, той ще се намѣри въ трудно положение. Най-първо трѣбва да опрѣдѣли своитѣ важни точки, защото мащабътъ ѝ е голѣмъ. За малкитѣ работи всѣки може да говори, то е лесна работа. Ако е да се нарисува една гарга, и малкитѣ дѣца могатъ да я нарисуватъ. Но я ги накарайте да нарисуватъ една голѣма планина, нѣма да знаятъ, какъ и отгдѣ да започнатъ. Колкото се отнася до гаргата, веднага ще я нарисуватъ.

„Свѣтътъ не Те е позналъ“. Азъ се спирамъ върху една отъ познатитѣ точки. „Подъ познаване“ – азъ разбирамъ проекцията. Нѣкои питатъ: въ какво седи познаването? – Само висшето, благородното, разумното въ свѣта може да се познава. Онѣзи нѣща, които иматъ образъ и подобие, сѫ разумни. Нѣщата, тѣлата или вещитѣ, въ които функционира живота, могатъ да се познаятъ. Тѣ иматъ свои характерни качества.

И тъй, въ какво седи познаването? Христосъ казва: „Въ всичко познахъ, че Ти си ме проводилъ.“ Познаването е единъ вѫтрѣшенъ процесъ, а провождането е процесъ на движение. Значи, познаването подразбира учение, а провождането – излизане отъ този процесъ, отиване нѣкѫдѣ. Кѫдѣ? – Въ свѣта. Интересно е по какво познаваме хората? Запримѣръ, всѣки отъ васъ казва: азъ познавамъ вълка, познавамъ змията, познавамъ жабата, познавамъ рибата. Съ какво ги познавате? – Съ вашитѣ очи. Ако не бихте имали очи, туй познаване щѣше да стане по другъ начинъ. Наистина, вълкътъ има извѣстна форма, но познаването на вълка по формата му, познаване ли е? Като изречемъ думата „вълкъ“, казвате: познавамъ вълка. Като изречемъ думата „човѣкъ“, казвате: познавамъ човѣка. Въ познаването има категории, степени. При познаването на вълка и на човѣка по форма, нѣма разлика. Туй е повърхностно познаване. Когато Христосъ употрѣбява думата „познавамъ“ то значи да познавашъ, че единъ човѣкъ те люби, че е готовъ да се жертвува за тебе въ всичкитѣ условия на живота; да познавашъ, че онзи учитель е готовъ да ти даде всичкото си познание и да те тури въ правия пѫть. Това е истинско познаване. Слѣдователно, законитѣ на вѫтрѣшното познаване сѫ различни отъ тия на външното познаване. Запримѣръ, всички вие, които ме слушате тази сутринь, ще кажете: ние познаваме този проповѣдникъ. Азъ не отказвамъ това, но то не е дълбоко познаване. Вие ме познавате толкова, колкото познавате Витоша, колкото познавате Мусалла, колкото познавате Дунава, колкото познавате Черно море, Великия или Тихия океанъ, или Индийския океанъ, колкото познавате слънцето, или мѣсечината. Когато лансиратъ една хубава идея за мене, или за когото и да е, казвате: ние познаваме този човѣкъ. Ако кажатъ нѣщо лошо, казвате: ние не познаваме този човѣкъ. Защо въ първия случай го познавате? Защото чрѣзъ този човѣкъ се подигате. Вие искате вашето

познанство съ този човѣкъ да е отблизо. Защо? – Туй познаване съдържа въ себе си единъ вжтрѣшенъ стремежъ за материялни блага. Когато имате приятель, който е забогатѣлъ, сталалъ милионеръ и е добрѣ разположенъ къмъ васъ, а вие нѣматѣ нито петь пари, тогава ходите при него, обикаляте го и казвате; той е отличенъ човѣкъ. Отъ гдѣ го познавате? – Вие познавате само неговата кесия, неговата каса. Казвате: а, той е много благороденъ човѣкъ, като него другъ нѣма. Защо? Защото ви посрѣща добрѣ, угощава ви; заклалъ за васъ нѣкоя пуйка, нѣкое прасенце, и вие се посъвземете, радвате се. У васъ като че се зарежда закона на жертвата – готови сте да се жертвувате за приятеля си. Но всичко това е само за касата му. Това, обаче, не е познаване. Ако туй е познаване, тогава азъ зная, че и въ животнитѣ има едно подобно познаване, което сжщо почива на даване подаръци и тѣмъ подобни. Нѣма какво да ви привеждамъ специални случай, но казвамъ, че много пжти и животнитѣ проявяватъ качества, каквито има у човѣка.

И тъй, Христосъ казва: „Азъ те познахъ.“ Кого? – Той познава този първоначаленъ източникъ на живота, познава Бога. А днесъ, съврѣменнитѣ хора, като чуятъ, че нѣкой вѣрва въ Бога, първото нѣщо, което ще помислятъ е, че този човѣкъ е смахнатъ – вѣрва въ Бога. Казватъ: да вѣрвашъ въ Бога, това е попска работа. Чудни сж хората, като казватъ, че това било попска работа! Питамъ: поповете ли създадоха Бога? Тогава, ще ви прѣдставя една смѣшна картина. Единъ ученъ човѣкъ минава покрай една рѣка, забива една табела на единъ отъ брѣговетѣ ѝ и пише: тази е най-голѣмата и най-дълбоката рѣка. Тя е еди-колко си дълбока, еди-колко си дълга и еди-колко си широка. Минава другъ ученъ, пише на сжщата табела: тази рѣка не е най-голѣма. Е, станала ли е тази рѣка по-голѣма? Не, тя си е такава каквато е била по-рано. Първиятъ продължава да върви по течението на тази рѣка, забива втора табела и пакъ пише: тази рѣка е създадена за човѣка. Идва вториятъ ученъ, пише на сжщата табела: прѣди да сжществуваше човѣкътъ, рибитѣ живѣеха въ водата, а послѣ дойде човѣкътъ. Първиятъ ученъ върви по-нататъкъ и пише на друга табела: тази рѣка е открита прѣди еди-колко си години, отъ еди-кой си ученъ – пише името му. Пристига вториятъ ученъ, пише: азъ зная, че първата риба, която живѣеше въ тази рѣка, я откри. Кой е по-правъ? – Вториятъ. И наистина, рибитѣ откриха рѣкитѣ и си туриха тамъ яйцата, за да се излюпватъ малкитѣ рибки.

Така и ние, съврѣменнитѣ учени хора, мислимъ, че сме открили нѣкои истини. Правя едно сравнение. Ние сме като първия ученъ, който казва, че тази рѣка е най-голѣмата, т.е. това значи, че като съврѣменната наука подобна не е имало. А, не е имало рѣка голѣма като тази! Идва вториятъ ученъ и казва: прѣди падането на човѣка имаше по-висока култура. И двамата спорятъ. Кой е правъ? Но, да оставимъ тия нѣща, тѣ сж външната страна на въпроса. Културитѣ не се различаватъ. Културата е една, тя е качество на човѣшкия духъ. Само

човѣшкиятъ духъ носи култура въ себе си. Вие не можете да извадите културата вънъ отъ човѣка. Смѣшно е да се опрѣдѣли културата като нѣщо извънъ човѣка. Нима културата на единъ грънчарь, който е направилъ 5–6,000 гърнета седи въ тия гърнета? Не, това сѫ произведения, това сѫ опити на този културенъ грънчарь. Това е идея, която живѣе вжтрѣ въ него. Никой не знае, защо той е направилъ тия гърнета, но културата не седи въ тѣхъ. Той и безъ да бѣше направилъ тия гърнета, културата бѣше въ него. Сега казватъ: еди-кой си писатель написалъ десятки книги. Ученостьта му не седи въ тия книги. Културата седи много по-дълбоко: въ човѣшкото сърдце, въ човѣшкия умъ, въ човѣшката душа и въ човѣшкия духъ. Азъ употрѣбявамъ тѣзи четири термина, та който ви прилегне – кой въ каквото вѣрва. Нѣкой казва: въ духа не вѣрвамъ – Е, тогава въ душата. И въ душата не вѣрвамъ. – Е, тогава въ ума. – И въ ума не вѣрвамъ. – Е, вѣрвай въ това, което ти прилегне. Двѣ нѣща има, въ които съврѣменнитѣ хора вѣрватъ: въ сърдцето и въ ума. Турятъ си ржката на лѣвата страна, усѣщатъ пулса, сърдцето имъ бие. Питамъ нѣкого: въ сърдцето не вѣрвашъ ли? – Вѣрвамъ. Легна на лѣвата страна, усещамъ го. А умътъ гдѣ е? – Ето го, тукъ въ главата. Ами душата гдѣ е? – Душата я нѣма на земята. Душата има само една малка проекция тукъ на земята. Тя се явява врѣменно като нѣкоя гостенка на ума и на сърдцето. Щомъ душата посѣти нѣкой човѣкъ, тогава го наричатъ великанъ, вдъхновенъ, благороденъ; но послѣ, като си замине душата, този човѣкъ става обикновенъ. Така е и съ човѣшкитѣ мисли и чувства. Всички мисли, които текатъ въ ума; всички чувства и желания, които текатъ въ сърдцето, идватъ все отъ тозъ великъ изворъ. Този изворъ е душата. Изворитѣ на душата се поятъ отъ още по-великъ изворъ – той е човѣшкиятъ духъ. Изворитѣ на човѣшкия духъ се поятъ отъ още по-великъ изворъ – той е Божиятъ Духъ. Изворитѣ на Бога се поятъ отъ още по-великъ изворъ – отъ Абсолютния, Незнайния Духъ на Битието. За Него никой нищо не знае. Е, сега, какво разбирате съ вашата ученость отъ всичко това? Вашата ученость е въ състояние да забърка ума на всѣкиго. Защо се забърква човѣкъ? Като имашъ два конеца, не можешъ да ги забъркашъ. Но щомъ имашъ нѣколко хиляди конци, можешъ да ги забъркашъ и то така, че не можешъ да ги разплетешъ.

Христосъ казва: „Сега познахъ Бога." Той познава Бога по едно нѣщо: че Богъ е великата Любовь, ограничила себе си, забравила себе си заради онѣзи малки сжщества, които живѣятъ въ Него. Въ своитѣ велики планове, Богъ, слѣдъ като създаде всичко, обръща вниманието си отвжтрѣ навънъ. То значи: Божественото проектира своя животъ навънъ, като дава живота си и на всички души, които сжществуватъ едноврѣменно въ битието. Азъ ще употрѣбя израза: всички души сж вѣчни. Англичанитѣ употрѣбяватъ израза: душитѣ сж тъй вѣчни, както и Богъ е вѣченъ. Тѣ не сж отдѣлни отъ Него и сжществуватъ едноврѣменно съ Него въ вѣчностьта. Тѣ вървятъ заедно, живѣятъ въ единъ и сжщъ животъ, но не сж еднакви, различаватъ се. Богъ винаги се различава, и тѣ се различаватъ, а при това, между тѣхъ има тѣсна връзка. Връзката е въ това, че Богъ е Единъ, а тѣ сж

много. Слѣдователно, съ множеството се означава проявения, ограничения, физическия свѣтъ. Безъ множеството свѣтътъ не може да се прояви.

Сега, азъ ще докосна другъ единъ въпросъ. Вие ще разсѫждавате малко, докато дойда до мисъльта си. Съврѣменнитѣ психолози и математици казватъ, че врѣмето и пространството не били реални. Не, врѣмето и пространството сѫ реалности, но врѣмето може да се сгѫстява или съкращава, а може и да се разширява; и пространството може да се сгѫстява и разширява. Ще ви приведа единъ психологически фактъ. Вие сънувате единъ сънъ: тръгвате отъ България за Америка, пѫтувате, стигате тамъ, запишете се въ нѣкое училище, учите, свършитѣ училището, връщате се отново въ България и ставате пръвъ министъръ. Това нѣщо става прѣзъ съня ви, всичко за 3–4 часа, а въ сѫщность, за да го реализирате, изискватъ се много години. Какъ става това, та тъй бързо свършихте изпититѣ си, тъй бързо завършихте университета? Да, има такива сънища. Тъй че, ако азъ дойда да разсѫждавамъ за врѣмето, сѫщо така то е различно за различнитѣ сѫщества. Врѣмето за растенията, въ тѣхната крайна цѣль на развитие, е по-дълго отколкото нашето врѣме. Азъ бихъ спорилъ съ съврѣменнитѣ учени, съ съврѣменнитѣ математици по този въпросъ. Врѣмето на растенията е по-дълго отъ врѣмето на микробитѣ. Врѣмето на микробитѣ е по-дълго отъ врѣмето на млѣкопитающитѣ. Врѣмето на млѣкопитающитѣ е по-дълго отъ нашето врѣме. Нашето врѣме е по-дълго отъ врѣмето на ангелитѣ. Ние нѣмаме еднакво врѣме за разрѣшение на една и сѫща задача. Слѣдователно, какво ще кажемъ за врѣмето и пространството, когато дойде да разрешаваме една задача? Пространството за растенията има единъ видъ, за млѣкопитающитѣ – другъ видъ, за насъ – трети видъ, за ангелитѣ – четвърти видъ и т.н. И всичкитѣ противоречия въ свѣта произтичатъ отъ това, че врѣмето за всинца ни не е еднакво. Събератъ се двама души: единиятъ е по-бързъ, иска всички нѣща да станатъ изведнъжъ; другиятъ казва: е, нищо, полека-лека; или както казватъ турцитѣ: явашъ-явашъ; или както казватъ англичанитѣ: остави го на врѣмето! Питамъ кои сѫ причинитѣ, че единиятъ бърза, а другиятъ кара полека-лека? – Единиятъ иска да съкрати врѣмето, а другиятъ го продължава. Хубаво, ако е вѣрно това, което казватъ ученитѣ, че врѣмето не може да се съкращава, защо искашъ да съкратишъ една реалность? Значи, врѣмето търпи съкращение, търпи и продължение, т.е. разширение. И този човѣкъ, който иска да го съкрати, е правъ, само че не знае методъ и начинъ, какъ да го съкрати. Какъ съкращаватъ въ България врѣмето? Отива нѣкой въ странство, свършва математика или естественитѣ науки и се връща въ България, иска да го назначатъ или професоръ въ университета, или учитель въ нѣкоя отъ първокласнитѣ гимназии, но никой не го познава, нѣма приятель и не го назначаватъ. Отива самъ при министера, казва му, че иска назначение, но министърътъ му казва: ще видимъ. Минаватъ се день, два, три, седмица, мѣсецъ, два три, петь мѣсеца врѣмето се продължава, нѣма никакво назначение. Казватъ му: слушай, понамажи малко колата на началника на просвѣтата най-

малко съ 10-ина хиляди златни, да каже нѣколко благи думи за тебе. Щомъ се понамаже колата, врѣмето се съкращава; на другия день се издава заповѣдь, че еди-кой си, свършилъ въ странство съ отличенъ успѣхъ, се назначава на служба еди-кѫдѣ си. Значи, има единъ методъ, по който може да се съкрати врѣмето. И при всичко това ученитѣ ще кажатъ, че врѣмето не се съкращавало. Не, опитътъ показва, че се съкращава врѣмето, но трѣбва да се знае методътъ за това. Малкитѣ дѣца въ училищата, като сбъркатъ нѣщо, изтриватъ погрѣшкитѣ си съ гума. Тѣ правятъ, както нѣкой обикновенъ художникъ, който, като сбърка нѣщо на платното си, бързо взема четката, и отгорѣ върху грѣшката зацапва съ боя. Но какво излиза отъ това? – Направя по-голѣма грѣшка. Какъ постъпва великиятъ художникъ въ такъвъ случай? – Той има специални киселини. Потопи четката въ нѣкоя отъ тѣхъ, бутне внимателно върху платното, дѣто е грѣшката и я изчисти. Той знае метода, какъ да се чисти, какъ да се трансформира грѣшката.

И тъй, Христосъ казва: „Азъ Те познахъ.“ За да познаешъ човѣка, трѣбва да си готовъ да пожертвувашъ живота си за него. Ти не можешъ да познаешъ, дали единъ човѣкъ е готовъ да се жертвува за тебе, до като и ти не си готовъ да се жертвувашъ за него, не си ли готовъ да се пожертвашъ за него ти можешъ да казвашъ, че го познавашъ, но това е само празно говорене, празни приказки, но не и дѣла. Онзи който е готовъ да се жертвува, трѣбва да се жертвува не само на думи но и на дѣла. Когато дойдемъ да говоримъ за Бога, трѣбва да се лишимъ отъ всички блага, трѣбва да пожертвуваме всичко за Него. Само тогава ще познаемъ, че въ свѣта има Едно сѫщество, Една реалность, за която струва всичко да се пожертвува. Сега съврѣменнитѣ хора мислятъ, че като говорятъ за Бога, като Го познаятъ, тогава и наука, и култура за тѣхъ ще прѣстане, всичко ще се заличи. Не е така. Онзи, който познава Бога, ще започне съ една нова наука, съ една нова просвѣта и култура, каквато свѣтътъ дори не е сънувалъ. Всичкиятъ съврѣмененъ потикъ за свобода, за култура, за нова мисъль; всички онѣзи благородни пориви, който се проявяватъ, въ каквото и да е направление, това сѫ потици, мисли на онова велико сѫщество – Богъ – Който работи сега въ свѣта.

Нѣкой казва: какъ ще се поправи свѣта? Казвамъ: Богъ ще го поправи. Чрѣзъ кого? – Чрѣзъ насъ. Единъ день вие ще се съвземете, но сега мязате на онзи благородникъ, който билъ отъ рождение лѣнивъ и живѣлъ съ идеята, че не трѣбва да работи, не трѣбва да се движи. Обаче, единъ день го турили на пода въ една стая, дѣто минавалъ силенъ електрически токъ. Токътъ взелъ да го припича и той веднага скочилъ правъ, започналъ да се движи изъ стаята, да стѫпва отъ кракъ на кракъ, да търси изходъ отъ тази стая. Като потропалъ тъй нѣколко часа, казалъ си: е, че движението било много хубаво нѣщо! Тѣзи Божествени токове сѫ започнали да функциониратъ вече въ свѣта. Тѣ идватъ въ видъ на страдания. Тия страдания прѣдизвикватъ въ хората сѫщитѣ чувства,

сѫщитѣ изживявания, каквито изпитватъ удавницитѣ, които се борятъ изъ водата, за да се спасятъ. Тѣ изпитватъ голѣми страдания, мѫчения, конвулсии. И днесъ Господь иска да спаси съврѣменния свѣтъ, затова имъ създава такива страдания, които прѣдизвикватъ въ тѣхъ гърчения, конвулсии. Всички питатъ: защо е това нѣщо? – За да дойде Божията Любовь въ насъ, да познаемъ Бога въ себе си и да изпълнимъ Неговата воля.

Сега, да разгледамъ второто положение отъ стиха, което е сѫщо така важно. Христосъ казва: „Познахъ, че Ти си ме проводилъ, и както ми каза, тъй свършихъ." Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: да, така е било за Христа, но не и за насъ. Не азъ питамъ всинца ви, които ме слушате, както и тѣзи хиляди и милиони хора, които сѫществуватъ по свѣта: кой ви е пратилъ на земята? Задавали ли сте си сами въпроса, защо сте дошли на земята? Защо, по каква причина дойдохте тукъ? Нѣмаше ли друго нѣкое мѣсто, освѣнъ земята? Кой ви изпрати тука? Има по-хубава земя, отколкото тази, на която живѣете. Какъ прѣминахте това мѣсто, докато стигнете до земята? Въ колко часа тръгнахте отъ вашето отечество? Съ кой тренъ пѫтувахте? – Нищо не знаете по тѣзи въпроси. Когато нѣкой човѣкъ тръгне отъ Америка за България и го питатъ, въ колко часа, кой день тръгна отъ Америка, човѣкътъ знае всичко, помни, може да ви отговори. А сегашнитѣ хора, които вѣрватъ, и които не вѣрватъ, че сѫ дошли отъ другъ свѣтъ, нищо не знаятъ. Кога тръгнахте? – Не зная. Кога пристигнахте? – Не зная, Господь знае. Откѫдѣ пристигнахте? – Господь знае. Защо дойдохте? – Господь знае. Когато дойде въпросъ за ядене и пиене, когато се касае да вземете нѣщо отъ припечеленото, казвате: това азъ зная. Има нѣщо, което съврѣменнитѣ хора знаятъ – да бъркатъ въ чуждитѣ кесии и да дѣлятъ богатствата на богатитѣ. Казватъ: е богати хора сѫ тѣ! Богатитѣ хора азъ наричамъ касиери. Какво ще правитѣ съ паритѣ на богатитѣ хора? Ядатъ ли се тѣзи пари? – Не се ядатъ. Паритѣ сѫ една сила, която завлича. Едно врѣме Искъръ минаваше покрай околностьта на София, и когато водата му прииждаше, правѣше голѣми пакости. Често шопитѣ се оплакваха, че Искъръ имъ завлича говедата. Обаче ученитѣ хора впрегнаха неговата енергия, и днесъ тя се използува за освѣтление на София. Не оставяйте паритѣ да ви завличатъ; впрегнете тѣхната енергия, използувайте ги за работа! Вие не можете да вземете паритѣ отъ земята. Единъ день паритѣ ще се върнатъ тамъ, откѫдѣто сѫ извадени. Такъвъ е законътъ, азъ зная това. И вие единъ день ще се върнете тамъ, отъ дѣто сте дошли. Земята е едно царство. И на човѣка, при сегашнитѣ условия, не му се позволява да прѣкара въ това царство повече отъ 120 години. Крайниятъ прѣдѣлъ за живѣене на земята е 120 години. Онѣзи, които управляватъ земята, не позволяватъ повече. Като дойде този прѣдѣлъ, ще те изхвърлятъ вънъ и ще ти кажатъ: хайде, сега ще си вървишъ, повече не можешъ да живѣешъ въ тази държава. Въ Англия, запримѣръ, дойде нѣкой странникъ, постои нѣколко мѣсеца и му казватъ: хайде сега ще си вървишъ! Има изключителни случаи, дѣто нѣкой може да живѣе и повече, но той, въ замѣна

на това, дава нѣщо за тази държава. Въ това отношение, хората сѫ много голѣми майстори. Нѣкой пѫть дойдатъ отъ небето, хванатъ нѣкого, искатъ да го задигнатъ, да го вз̀ематъ отъ земята. Той започва да се моли: оставете ме, искамъ да работя за Бога. Ако остана, ще работя само за Бога, ще направя туй-онуй. Щомъ е за името Божие, оставятъ го. Слѣдъ 5–10 години пакъ дойдатъ да го вз̀ематъ, но той нищо не свършилъ. Започва пакъ да се моли: моля ви се, моля ви се, оставете ме, азъ ще работя за Бога. Оставятъ го. Мине известно врѣме, той нищо не е направилъ. Най-послѣ дойдатъ, вз̀ематъ го, изхвърлятъ го навънъ. Той пакъ се моли да го оставятъ. – Не може повече: или праведникъ ще бѫдешъ, или вагабонтъ. Въ свѣта има два вида хора: еднитѣ сѫ крайно добри, а другитѣ – крайно лоши. Срѣднитѣ отъ тѣхъ даже и дяволътъ не ги иска. Азъ казвамъ: когато дяволътъ те иска, пакъ човѣкъ трѣбва да бѫдешъ! Дяволътъ казва: доведете този човѣкъ при мене, той ще бѫде добъръ. Такъвъ човѣкъ и Господь го иска. Той казва: „Щомъ този човѣкъ може да работи при дявола, той и при мене ще може да работи“. Ако единъ човѣкъ е отличенъ слуга при лошия господарь, той и при добрия господарь ще бѫде отличенъ слуга. Това сѫ фигуративни изрази.

Христосъ казва: „Разбрахъ, че Ти си ме проводилъ“.

Сега вие може да кажете: кой е начинътъ, по който може да се запознаемъ съ Истината? Да се запознаете съ Истината? – Истината е нѣщо свещено. Ние още не можемъ да видимъ Истината. Тя не може да се прояви. За Истината ние сме като слѣпия човѣкъ. Той може да усѣти топлината, но не може да възприеме и свѣтлината. Туй, което, ние възприемаме, не е свѣтлина. Тогава, какво ще кажете? Има сѫщества, които виждатъ на тъмно тъй, както ние виждаме на свѣтло. Слѣдователно, когато говоримъ, че виждаме, азъ подразбирамъ, че се намираме въ свѣтлина, съ която можемъ да виждаме реалностьта. Питамъ ви: съ свѣтлината, която имате, виждали ли сте единъ ангелъ, виждали ли сте едно разумно сѫщество, влѣзли ли сте въ съобщение съ тѣхъ? Питамъ ученитѣ хора, капацитетитѣ: какъвъ е смисълътъ на червения лѫчъ въ дѫгата? Защо го създаде природата? Той е друга проява. Защо е зеления цвѣтъ въ дѫгата? – Той е друга проява. Защо е жълтиятъ цвѣтъ въ дѫгата? – Той е трета проявя. Защо е тъмно-синиятъ, защо е ясно-синиятъ и защо виолетовиятъ цвѣтъ? – Това сѫ все прояви. Седемьтѣ лѫча на дѫгата сѫ сигнали, които се пращатъ отъ седемьтѣ свѣта на небесния, на невидимия свѣтъ за връзка съ земята. Въ тѣхъ има една цѣла азбука, и ако вие виждате, добрѣ, ще забѣлѣжите, напримѣръ, че полето на червения цвѣтъ не е едно и сѫщо, каквото е полето на другитѣ лѫчи. Изобщо, полето на всички лѫчи не е еднакво.

Та, казвамъ: съврѣменната наука още не е дошла до положение да ни даде едно правилно обяснение на нѣщата. Съврѣменнитѣ учени казватъ, че червениятъ цвѣтъ ималъ еди-колко си билиона трептения въ секунда; виолетовиятъ – еди-

колко си билиона трептения и т.н., съ това смѣтатъ, че сѫ изучили цвѣтоветѣ на дѫгата. Казвамъ: благодаря за такива научни изслѣдвания. И тогава питамъ: въ колко часа ще пристигне варненскиятъ тренъ, който е излѣзълъ отъ Варна въ еди-колко си часа? Дали е пѫтнишки, или товаренъ тренъ? Учениятъ ще почне да ми изчислява, че колелото на тази машина прави еди-колко си обръщания въ секундата, че еди-колко си вѫглища изгаря, еди-колко си пара се образува и т.н. Казвамъ: хубаво, приятелю, тѣзи изчисления може да сѫ много добри, но не ми сѫ потрѣбни. Азъ искамъ да зная, какво носи този вагонъ, какво е неговото вѫтрѣшно сѫдържание, дали съ него пристигатъ тия разумнитѣ хора, или е товаренъ вагонъ съ вѫглища, или съ говеда за клане. Азъ не искамъ да зная, колко трептения иматъ тия лѫчи на дѫгата, но какво носятъ тѣ.

Тѣзи краски на дѫгата сѫ най-голѣмото благословение, което се съдържа въ нея. Дѫгата, цвѣтоветѣ, това е Божието благословение, Божието изобилие, вратата, прѣзъ която идватъ всички блага отъ невидимия свѣтъ. Сега, нѣкои хора отъ съврѣменния свѣтъ взели единъ цвѣтъ отъ краскитѣ на дѫгата и съ това име се кръщаватъ, така се назоватъ. Напримѣръ, нѣкои взели за символъ червения цвѣтъ, турили го като знаме и се наричатъ „червенитѣ.“ Други взели като символъ портокаления цвѣтъ и се наричатъ „оранжевисти.“ Трети взиматъ за символъ зеления цвѣтъ. Турятъ си хората разни цвѣтове. Хубаво, ако вие носите червения цвѣтъ, носете го, но бѫдете хора на живота! На кой животъ? – На онзи възвишенъ, благороденъ животъ. Да дадешъ живота на човѣка, а не да му го вземешъ – това разбирамъ азъ подъ червения цвѣтъ. Тия хора, които носятъ портокаления цвѣтъ, подразбирамъ да могатъ да дадатъ индивидуалность, съзнание на човѣка. Тия, които носятъ зеления цвѣтъ, значи да дадатъ отъ своето материално благо и на другитѣ. Тия, които носятъ жълтия цвѣтъ, нека дадатъ отъ своята мѫдрость, отъ своето знание и на другитѣ. Тия, които носятъ синия цвѣтъ, това означава Истината, вѣрата въ тѣхъ. Всичкитѣ цвѣтове сѫ Божии благословения, които даромъ си взелъ, даромъ трѣбва да дадешъ. Всички трѣбва да даваме даромъ! Срещатъ се двѣ жени, едната се облѣкла съ червена блуза, другата съ синя, спиратъ се, питатъ се една друга, защо се облѣкли въ такива свѣтли цвѣтове. И сами си отговарятъ: е нали модата е такава! Послѣ модата се измѣни, тѣ се облѣкатъ въ жълто. Защо промѣнятъ цвѣта? – Сега пъкъ парижката мода е такава! Слѣдователно, червениятъ цвѣтъ е на мода, портокалениятъ цвѣтъ е на мода, зелениятъ е на мода – всички цвѣтове вече сѫ станали много обикновени. Всички съврѣменни хора, които се мислятъ толкова добри, сѫ дошли до положението да изопачатъ Божията Истина, и въ името Божие лъжатъ, безъ да ги е срамъ. И кои лъжатъ? – Най-ученитѣ хора лъжатъ: свещеницитѣ, проповѣдницитѣ, владицитѣ, патриарситѣ, учителитѣ – всички лъжатъ, И то не такива обикновени лъжи, но едри крупни лъжи. Всичко е на мода, и лъжата е на мода. Защо трѣбва да се лъже? Ако лъжата може да ни подигне; ако тя прѣдставлява култъ въ живота и донася благо на човѣчеството, можемъ да я туримъ като законъ. Обаче, и за лъжата има законъ: който

лъжесвидетелствува, се наказва. Питамъ: онзи Божественъ кармически законъ нѣма ли да подведе подъ отговорность всички ония, които лъжатъ? – Ще ги подведе. Земята и небето ще прииде, но една рѣзка отъ Божия законъ нѣма да се измѣни, докато не се изпълни всичко що е писано. Не мислете, че едно прѣстѫпление, въ какъвто малъкъ видъ и да е, може да мине незабѣлѣзано. Колкото е по-издигнатъ човѣкъ, толкова повече неговитѣ прѣстѫпления ще бѫдатъ забѣлѣзани, толкова неговата отговорность е по-голѣма. Такъвъ единъ примѣръ е даденъ за единъ отъ най-благороднитѣ еврейски царе, царь Давидъ. По-благороденъ царь по сърдце отъ него нѣмаше. Той направи единъ грѣхъ, който му се прости, но много мѫчно се поправи. Отъ тозъ моментъ той не видѣ бѣлъ день въ дома си. Не само това, но кой какъ чете Библията, все това прѣстѫпление чете. Провидението казва: гледайте поведението на този царь и взимайте отъ него примѣръ, защото и върху васъ ще дойде сѫщото.

Сега, въ съврѣменния християнски свѣтъ има единъ грѣхъ, една лъжа, която се състои въ слѣдното. Слѣдъ като те убѣдятъ нѣкои, че ти си грѣшенъ човѣкъ и послѣ успѣятъ да те обърнатъ къмъ Бога, започватъ да ти казватъ: ти нѣма да имашъ взимане-даване съ грѣшнитѣ хора, ще живѣешъ само за Бога и ще вѣрвашъ въ туй, въ онуй. Тѣ започватъ да те ограничаватъ. Щомъ тия хора те обърнатъ къмъ Бога, и въ тозъ моментъ Богъ живѣе въ тебе, нека те оставятъ свободенъ, да бѫдешъ рѫководенъ отъ своя умъ, отъ своето сърдце, а тѣхната помощъ да бѫде само едно външно съдѣйствие. Слѣдователно, въ туй, отношение ние трѣбва да си дадемъ пълна свобода. Ние можемъ да се спогодяваме съ всички. Но какъ? – Когато азъ говоря, трѣбва да бѫда искренъ; и когато другитѣ ме слушатъ, сѫщо трѣбва да бѫдатъ искрени. Казватъ нѣкои: ама какво трѣбва да мисля за тебе? – Не трѣбва да имашъ никаква задна мисъль, никаква задна цѣль. Ако азъ имамъ нѣкаква задна цѣль, тя ще се види. Моята цѣль трѣбва да е – да се изтъкнатъ онѣзи отношения, онѣзи връзки, които сѫществуватъ между насъ; да се прѣмахне онази умраза, онова недоверие, което сѫществува между насъ; да се прѣмахне онази злоба, онази алчность, онази жажда за отмъщение, за одумване и изобщо всичко онова, което съсипва всичко възвишено и благородно въ насъ. Какъ ще се прѣмахне всичко това? Вие не може да намѣрите вашето спасение другадѣ, освѣнъ въ самитѣ васъ. Вие нѣма да намѣрите вашето спасение въ никакви църкви, въ никакви университети. Нѣкои казватъ: да, вѣрно е, въ църквата не може да се намѣри никакво спасение. Възъ основа на това пъкъ други казватъ: азъ седя по-горѣ отъ учителя си. Знаете ли на какво мязатъ тия, които казватъ така? Турцитѣ иматъ единъ подходящъ примѣръ за случая. Когато помацитѣ станали турци, били заставени да си направятъ джамия. Ходили тѣ насамъ-нататъкъ изъ гората да си търсятъ дърва, но трѣбвало помежду си да говорятъ все на турски езикъ. Тѣ изпълнявали тази заповѣдь, все турски си говорили, но когато строили джамията си, нѣкой отъ тѣхъ се сбъркалъ, проговорилъ на български езикъ, казалъ: тукъ на върха има нѣщо малко кривичко. Това значи, когато нѣкой каже, че седи по-високо отъ

учителя си. Нима, ако азъ седя на първия етажъ, а качатъ нѣкое магаре на третия етажъ, та магарето е по-високо отъ мене? Магарето си е все магаре, то пакъ ще си реве – нѣма да напише нѣкоя хубава книга. Нима онзи орелъ, който лети 4–5,000 метра надъ мене, е по-високо отъ мене? Не мислете тъй. Нѣкой казва: азъ хвърча нагорѣ. Да, докато си ситъ, хвъркашъ нагорѣ, на високо, като орелъ; като огладнѣшъ, ще слѣзешъ на земята да ядешъ. Кажете тогава: гдѣ е вашата философия? Ако въ врѣме на мѫчнотии не можешъ да издържишъ най-малкото страдание, тогава гдѣ е твоята човѣщина, гдѣ е твоята култура? Ако ти, въ врѣме на страдания не можешъ да пожертвувашъ живота си за Бога, а като нѣкой страхливецъ се отричашъ отъ Него и продавашъ Истината, гдѣ е твоята човѣщина? Защо иде смъртьта въ свѣта? Азъ оправдавамъ смъртьта само въ единъ случай. Кога? – Когато пожертвувашъ живота си за Бога. Всѣка друга смърть вънъ отъ Бога, въ моитѣ очи, не е оправдана. Слѣдователно, единственото нѣщо, за което трѣбва да пожертвуваме живота си, е Богъ. Защо? Защото, ако пожертвуваме живота си за Бога, всѣкога ще го намѣримъ; ако пожертвуваме живота си за всѣко друго нѣщо, нѣма да го намѣримъ. И казва Христосъ: „Познавамъ Те“. Значи, влагамъ живота си вѫтрѣ въ Тебе, защото азъ дойдохъ на земята да изпълня Твоята воля, да изявя Твоето величие, Твоята слава прѣдъ свѣта. Христосъ бѣше единъ великъ Учитель, но Той се смири, дойде като единъ простъ слуга, даде единъ великъ примѣръ на свѣта и така свърши своята работа. А сега, у съврѣменнитѣ хора, у съврѣменнитѣ християни, липсва именно тази чърта – смирението. И колко пѫти ние разваляме най-хубавитѣ нѣща, само поради това, че сме се докачили, и никога не мислимъ за Онзи, който ни е пратилъ на земята. Нѣкой пѫть ние мислимъ, че хората могатъ да ни опетнятъ. Ще бѫде смѣшно когато нѣкоя муха остави своитѣ извержения на върха Монъ-Бланъ и мисли, че това ще опетни тази планина. Не, като дойдатъ воднитѣ капки, ще изчистятъ, ще измиятъ всичко и върху планината нѣма да остане никакво петно. Възвишениятъ, чистиятъ човѣкъ, който вѣрва въ Бога, е като планина, и тия плюнки на мухитѣ ще го оцапатъ толкова, колкото сѫ въ състояние да оцапатъ и върха на Монъ-Бланъ. Нѣкои ми казватъ: ти не знаешъ ли, какво говорятъ хората за тебе? Казвамъ: какво говорятъ мухитѣ ли? Знамъ, но то е тѣхна работа, а моята работа е друга. Мухитѣ ще си правятъ своето, и азъ – своето, и така свѣтътъ ще си върви. Ами защо правятъ мухитѣ така? – Съ този въпросъ не се занимавамъ. Ама трѣбва ли да правятъ това? – И съ този въпросъ не се занимавамъ. То е тѣхна длъжность – нищо повече.

Сега ще ви дамъ единъ примѣръ за единъ отъ древнитѣ адепти, който изчислявалъ, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Той базиралъ своитѣ изчисления върху постѫпката на единъ вълкъ. Ще ви разправя накратко този разказъ. Адептътъ се наричалъ Бахру-Исава. Той се отдалечилъ да живѣе въ една планинска мѣстность, гдѣто имало много вълци. Всички овчари, който минавали прѣзъ тази мѣстность съ овцитѣ си, все ги губѣли, затова много отъ

тѣхъ били принудени да бѣгатъ отъ тази мѣстность. Бахру-Исава се заселилъ именно въ тази планина, и единъ день, като се разхождалъ изъ планината, срещналъ единъ отъ тия вълци, погледналъ го въ очитѣ, и той веднага тръгналъ подирѣ му. Бахру-Исава отива въ колибата си, и вълкътъ иде слѣдъ него – лѣга близо до нозѣтѣ му и го гледа право въ очитѣ. Бахру-Исава му казва: „Слушай, ти трѣбва да преобразишъ живота си. Въ тази планина ще настане единъ прѣвратъ, и всички вълци ще бѫдатъ изтрѣбени. Туй да го знаете! И, ако вие, вълцитѣ, не се прѣвърнете въ овчарски кучета, очаква ви лоша сѫдба.“ На твое разположение съмъ. Каквото ми кажешъ, ще върша. Този вълкъ живѣлъ цѣла година мирно около своя господарь, който си задалъ една задача: да изчисли, колко хиляди години още ще трае злото въ свѣта. Единъ день единъ овчарь като минавалъ съ стадото си прѣзъ тази мѣстность, една отъ неговитѣ овци съ агънцето си се отдѣлила отъ стадото и се изгубила. Вълкътъ миналъ покрай тѣхъ и задигналъ агнето съ себе си. Овцата, майката на това агне, тръгнала подиръ него, блѣе, но вълкътъ носи агнето – той напрѣдъ, овцата подирѣ му. Вълкътъ занесълъ агнето на господаря си, сложилъ го прѣдъ него и му казалъ: „Искамъ да докажа, че стария навикъ, да давя овци, го оставихъ и сега искамъ да спечеля довѣрието ти“. Послѣ отива намира майката, хваща я за врата, довежда и нея прѣдъ господаря си и казва: „Тукъ ще живѣете заедно, а азъ ще бѫда овчарското куче да ви пазя.“ Тогава Бахру-Исава намира въ устата на вълка 10 косми, останали отъ агнето. По тия 10 косми той направилъ своитѣ изчисления, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Питамъ съврѣменнитѣ математици: какъ ще изчислятъ по тия 10 косми, колко врѣме ще трае злото въ свѣта? Бахру-Исава, обаче, направилъ своитѣ изчисления и казалъ така: злото отъ свѣта ще изчезне, когато слънцето изгрѣе три пѫти отъ изтокъ, три пѫти отъ западъ, три пѫти отъ сѣверъ и три пѫти отъ югъ. Значи, имате 3х4= 12. Тъй че още 12 пѫти трѣбва да изгрѣе слънцето отъ четиритѣ различни точки, за да изчезне злото отъ свѣта. И вие сега, като се върнете дома си, изчислете, слѣдъ колко хиляди години ще изчезне злото отъ свѣта. То е общо зло, общо условие. Но казвамъ, че това врѣме може да се съкрати, може и да се продължи. Споредъ вашитѣ изчисления, съ колко може да съкратите туй врѣме? Нали знаете отъ аритметиката, какъ става съкращението на числата? Слѣдователно, вие ще съкратитѣ врѣмето до една секунда. Значи, злото въ човѣка може да трае една секунда, една минута, единъ часъ, единъ день, една седмица, единъ мѣсецъ, една година – отъ васъ зависи, да се продължи ли врѣмето на злото или да се съкрати. Общото врѣме на злото е единъ периодъ, едно общо движение, което включва възможноститѣ на всички сѫщества.

Казва Христосъ: „Познахъ Те.“ Въ какво? – Въ онази дълбоката, великата Мѫдрость, която е скрита вѫтрѣ въ човѣка. Ами че вижте само, какво нѣщо е човѣшкото лице! Вие погледнете на него и казвате: е, лице е това! Я разгледайте човѣшкото лице отъ геометрическо гледище и вижте, какви проекции има въ него! Разгледайте, кои мѣста отъ човѣшкото лице означаватъ точки, кои прави и

криви линии, кои повърхнини и т.н. И отъ всички тия проекции направете изчисления, да видите, колко милиони години се е строило вашето лице. Тия вдлъбнатини, които имате по лицето си, показватъ прѣзъ какви положения е миналъ човѣкътъ. Това сѫ все математически положения. За да се образува сегашното лице въ човѣка, това показва, че той не е миналъ прѣзъ една епоха на ангелски животъ, но е миналъ прѣзъ редица животи отъ борби, отъ прѣстѫпления, каквито той не може да си прѣдстави. И, ако вие сравните сегашното лице на човѣка съ неговото бѫдеще лице, сегашното ще бѫде като единъ изродъ, ще бѫде едно страшилище. Слѣдъ като човѣкъ се обърне къмъ Бога, той ще се плаши отъ сегашното си лице. Нѣкой пѫть вие мислите, че сте красиви. Не, външно вие не сте красиви. Красотата е нѣщо вѫтрѣшно. Нѣкоя жена, като срещне нѣкой мѫжъ, сърдцето ѝ трепне, уплашва се, отъ него; нѣкой мѫжъ, срещне нѣкоя жена, сърдцето му трепне, уплашва се отъ нея. Нѣкой срещне мечка, вълкъ, уплашва се отъ тѣхъ. Защо? – Страшни сѫ тия лица. Значи, туй лице не вдъхва още любовь, не вдъхва още въ тебе онова довѣрие, онова спокойствие. Защо? – Защото не познава Любовьта, не познава Бога. Когато ме срещне нѣкой и се уплаши отъ мене, коя е причината? Защото не вижда Любовьта въ мене. И когато азъ срещна нѣкое лице и се уплаша отъ него, защо става това? Защото не познавамъ Бога въ него, не познавамъ Любовьта. И днесъ хората казватъ: човѣкъ за човѣка е вълкъ. Вѣрно ли е това положение? – Не е вѣрно. При сегашната култура, тъй както хората се насъскватъ едни срѣщу други, тъй както се възпитаватъ, това изречение е вѣрно, но то не трѣбва да бѫде така. Въ основата си, човѣкъ за човѣка е братъ. И тъй, Христосъ казва: „Познахъ.“ Какво е позналъ? – Че Ти Си ме проводилъ. И всички ние трѣбва да познаемъ, че Богъ ни е проводилъ въ този свѣтъ. И когато съзнаемъ туй учение, трѣбва да го приложимъ на опитъ въ най-малкитѣ нѣща. Азъ мисля, че спасението на свѣта нѣма да стане съ помагането на бѣднитѣ. Като наблюдавамъ хората, азъ считамъ за благороденъ, за културенъ човѣкъ този, който като види, че нѣкоя мравя се дави, е готовъ да ѝ тури една сламка и да я извади отъ водата. Онзи, който може да извади една мравя отъ водата, той може да се обърне къмъ Бога, той има сърдце, благороденъ човѣкъ е. Глѣдамъ, нѣкой човѣкъ полива цвѣтята. Казвамъ: онзи, който може да избави една мравя, който може да полива едно цвѣте, той е благороденъ човѣкъ, той е въ правата посока. Слѣдователно, ние трѣбва да започнемъ отъ малкитѣ нѣща въ свѣта. Щомъ единъ човѣкъ е въ състояние да извършва малки работи, той ще е въ състояние да прави и велики работи. Знанието, което имаме, благороднитѣ чувства, който имаме, това сѫ вече богатство, условия, за да работимъ. Ние седимъ и казваме: азъ не съмъ богатъ. Това е вече алчность. Въ такъвъ случай, азъ бихъ прѣдложилъ на който и да е отъ васъ 10 милиона златни лева само за прѣдната часть отъ мозъка ви. Даже азъ ви давамъ много малко. Както виждате, азъ искамъ да спечеля и то много да спечеля. Не, това нѣщо съ пари не се продава. Онзи, който има този мозъкъ, който познава Бога, нѣма нужда отъ външно злато. Знаете ли, защо нѣма нужда отъ злато? – Цѣлата земя за него е една каса.

Щомъ тръгне изъ нея, той знае вече кѫдѣ има пари. Тукъ, въ България, навсѣкѫдѣ има пари. Знаете ли колко заровено злато има въ България? Въ Балканския полуостровъ има заровено на разни мѣста около 20 милиарда злато. Нѣкой пѫть ме запитватъ: ама ти какъ прѣживѣвашъ? – Съ тази каса отъ 20 милиарда злато. Азъ зная кѫдѣ се намира тази каса, разполагамъ съ нея. Нѣкой пѫть, като осиромашея, отида, поизровя си малко отъ това злато. Други ме питатъ: ама отгдѣ се хранишъ? Чудни сѫ хората! Азъ имамъ толкова милиарди злато въ България! Въ Русия – друго злато ме чака. Въ Германия, въ Франция сѫщо имамъ много злато. Като отида въ Германия, бръкна въ тази каса, взема си колкото ми трѣбва. Вънъ отъ това, виждамъ, гдѣ има златни жили въ България; виждамъ, гдѣ има скъпоцѣнни камъни. Чудни сѫ хората, като ме питатъ, отъ дѣ идватъ моитѣ срѣдства. Казватъ: значи ти си единъ отъ готованцитѣ! Че кой отъ васъ не е готованецъ? Всички сме готованци, всички живѣемъ даромъ въ свѣта. Туй е Истината! Всички ние живѣемъ даромъ, отъ Божието благословение. Хората казватъ, че се измѫчватъ, за да придобиятъ прѣхраната си. Не, даромъ живѣемъ всички по благодать. Казватъ за нѣкого, че билъ богатъ. По-богатъ човѣкъ тукъ въ България отъ мене нѣма. Казватъ българитѣ: тъй ли, тогава дай да си платимъ дълговетѣ си! Не, не давамъ. Още два пѫти да ме карате въ обществената безопасность – не, нѣмамъ намѣрение. Нека си седятъ паритѣ заровени. Азъ не съмъ за паритѣ. Хубаво си седятъ тѣ скрити. Ако излѣзатъ на явѣ, ще има много хора избити заради тѣхъ. Тѣ си иматъ своитѣ пазители тамъ. Не, други, още по велики богатства има въ свѣта! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да имашъ онзи вѫтрѣшенъ миръ, да имашъ онова велико течение на Божията Любовь, да си миренъ и тихъ, да бѫдешъ въ връзка съ всички братя по лицето на земята, да бѫдешъ въ връзка съ всички онѣзи, който сѫ били прѣди тебе и слѣдъ тебе, да се разговаряшъ съ най-умнитѣ хора. А тѣ всички сѫ живи! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да живѣешъ въ единъ свѣтъ, въ който да се разбирашъ съ всички. Нѣкои ще кажатъ: ще бѫде ли то? – Ами то е, сѫществува това нѣщо. Чудни сте вие! Нѣкои питатъ: ами кога ще дойде това врѣме? Казватъ на мравитѣ: знаете ли, че култура има? Кога ще дойде тази култура при насъ? – Никога нѣма да дойде при васъ, вие ще отидете при нея. На васъ казватъ. Знаете ли, че има ангелска култура? Кога ще дойде тази култура при насъ? – Нѣма да чакате тя да дойде, вие ще отидете при нея, вие ще отидете при ангелитѣ. Седимъ ние, съ нашитѣ китари, като мравитѣ, чакаме. Не, мравитѣ трѣбва да се измѣнятъ, трѣбва да станатъ хора. И ние, съврѣменнитѣ хора, казваме: кога ще дойде царството Божие за насъ? – Никога! Всички ние трѣбва да се измѣнимъ; всички ние трѣбва да познаемъ Бога, да познаемъ че Той ни е проводилъ. И когато Божията Любовь ни измѣни вѫтрѣшно, когато съвършено ни прѣобрази и прѣвърне отъ положението на буба въ пеперуда, и добиемъ свойството, да не се хранимъ съ сдъвкана храна, тогава ще туримъ едно мѣрило, единъ знакъ въ свѣта. А сега питамъ: какъ ще се поправи свѣта? – Като се приложи този законъ, хората ще видятъ, какъ ще се поправи свѣта. Този законъ може да се приложи даже още сега въ България.

Нѣкой апашъ откраднал̀ъ пари. Ако съмъ сѫдия, ето какъ ще го осѫдя. Въ продължение на три мѣсеца ще го заставя да се храни само съ топла водица и сухо жито, по 100 грама на день – никаква друга храна. Слѣдъ три мѣсеца ще го пуснатъ отъ затвора, и ще видите тогава, ще краде ли този човѣкъ повече. Нѣкой мѫжъ билъ жена си, изпѫдилъ я. Нѣма защо да го сѫдятъ. Дайте му да яде сухо жито въ продължение на единъ мѣсецъ само, и ще го видите, колко мекичъкъ ще стане. Питате: какъ ще се поправи свѣтътъ? – Нѣма защо да се налагатъ хората съ тояги. Дайте имъ да ядатъ сухо жито, и ще ги видите, какъ ще омекнатъ. Като се храни човѣкъ единъ мѣсецъ съ сухо жито, ще каже: отлично е това жито, придобилъ една отлична идея, разбрахъ, какъ трѣбва да се живѣе. Ще се прѣобрази този човѣкъ! Учитель си, родитель си, имашъ едно непослушно дѣте, остави го да яде една седмица сухо жито! Хубавъ опитъ е това. Майка има нѣкое непослушно дѣте, момче, или момиче, нека го остави една седмица да дъвче житото, и да види, какъвъ ефектъ ще произведе. Питатъ хората: кога ще се поправи свѣтътъ? Казвамъ: когато всички хора почнатъ да ядатъ сухо жито. Слѣдъ като се поправятъ, нека почнатъ да варятъ житото, а послѣ да го пекатъ на хлѣбъ. Сега процеситѣ въ свѣта сѫ обърнати наопаки. Не трѣбва да се прѣкарва житото прѣзъ воденичния камъкъ и тъй да се смила на брашно, а трѣбва да се дъвче сурово. Само така то ще прѣдаде своята мощна сила и ще научи хората, какво нѣщо прѣдставлява законътъ на великото самопожертвуване. Дайте на прѣстѫпника да яде отъ това живо жито – той да дъвче житото, и житото да го дъвче, като влѣзе въ него туй жито, ще го пита: научи ли закона на жертвата? – Научихъ. Е, сега и двамата ще живѣемъ въ миръ и съгласие.

Христосъ казва: „Познахъ, че Ти си ме проводилъ“.

„Познахъ, че Господь ме прати на земята, да изпълня Неговата воля“.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 1 февруари, 1925 г. въ гр. София.

1925_02_01 Чуднитѣ прѣдположения
лекция пред специалния клас

ЧУДНИТЕ ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ

Шестнадесета лекция

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.

Размишление

Прочете се резюме от темата „Трите стълба на знанието“. Прочетоха се работите върху темата „Най-важната буква в азбуката“.

За следния път ще пишете върху тема №15: Кое е първото растение, което се е появило на Земята? Разгледайте цялото растително царство и кажете кое растение според вас се е появило първо на Земята.

Сега вече вие минавате през една нова фаза, намирате се на границата на физическото и духовното. Вие ще си служите с духовните и с реалните числа, както в математиката. Духовните числа са въображаемите числа в математиката. Всички неща, които са несъизмерими с мерките на Земята, наричаме духовни.

Ще ви задам следния въпрос: възможно ли е човек да живее извън времето и пространството? То е все едно да питаме може ли рибата да живее извън водата? На този въпрос може да се отговори по два начина: тя не може да живее извън водата, но ако измени своята форма, ще може да живее извън водата. Как определят учените хора времето?

Отговор: Кант определя времето като категория и казва, че то е вложено само в нашето съзнание като необходимост за мисълта. Отвън времето не съществува.

Ако според закона на вероятностите допуснем, че делението е безкрайно, тогава

какво пространство ще заеме онази най-малка точица, получена от делението на частица, която заема най-малко пространство? Между музикалните тонове има известни интервали и всеки тон има определено време на траене. В една секунда от времето вие може да изпеете два тона. Тия тонове съществуват ли във времето? – Съществуват. Значи много неща съществуват, без да заемат пространство. Съществуването на нещата не се свързва всякога с пространството. В този смисъл има същества, които са в пространството и извън пространството. Има други същества, които са и във времето, и извън времето. Такова същество например е човекът. Той е във времето и извън времето; и в пространството, и извън пространството.

Какво разбирате под думата пространство? Пространството подразбира, че нещо се простира, проточва. Пространството не може да бъде нещо абстрактно, все се обосновава на нещо. Ако под това понятие се разбира някаква идея, пространството може ли да съществува? Някои казват, че пространството не съществува. Обаче ние не можем да говорим за неща, които не съществуват – в това няма никаква логика. Казват, че времето не съществува като нещо реално вън от човека, но съществува само вътре в човека. Питам: как може да съществува само в човека, ако го няма и отвън? Знаете ли на какво мязат тия ваши разсъждения? То е все едно да кажете, че водата извира само от Земята, а горе в пространството я няма. Всъщност не е така. Водата съществува и горе в пространството, само че в друго състояние в сравнение с тази в Земята. Ако се качите високо в пространството, на около сто-двеста километра, няма да намерите вода, а нейните съставни части – водород и кислород. Ако се качите на още по-голяма височина, ще намерите кислорода и водорода сгъстени, в течно състояние – това са предположения само. Ако пък се качите на височина пет хиляди километра над Земята, там ще попаднете в една зона, дето водородът и кислородът са в сгъстено състояние, като водата на океана, но с ниска температура. Кой как мине през това място, замръзва, не може да върви по-нататък, освен ако е много тънък, та да може да се промъкне през шуплите на тази течност. Какво ще кажете за това? – И туй е предположение. Ако отивате още по-нагоре, ще намерите по-големи чудесии: там вече водородът и кислородът не са елементи, но са разложени на други съставни части. Съвременната химия допуска, че това са йони и електрони, но и те още не са крайните, неделими частици, които се получават от елементите.

Съвременната окултна наука приема, че съществуват четири категории етер в

пространството. Етерът се счита като най-рядка въздухообразна материя. Той се отличава с голяма лекост и ефирност. След като преминете четирите категории етер, над тях се намира друг свят, със съвсем друго естество. Той се нарича Духовен свят. В този свят нещата се преживяват тъй бързо, че впечатленията, изживяванията от милиони години могат да се съберат в една година; това, което е преживяно през милиони години живот на Земята, може да се преживее само в една година. Следователно целият земен живот и цялата еволюция на едно същество, на един човек, в Духовния свят ще премине като мигновение. Тогава как ще определите този свят? – Той е свят извън времето и пространството. В Духовния свят има друг мащаб, с който се мерят нещата.

Това са въпроси за разсъждение само, които, ако се изнесат на някой човек с по-слаб ум, той не ще може да ги асимилира. Вашият ум обаче не трябва да се разбърква, но да мисли повече. Всички тия неща, които ви говоря, вие може да ги считате като приказки от хиляда и една нощ. Ако се съберат в едно всички епохи, през които е минала Земята досега, едва ли ще може да се направи една Земя като нашата, но затова в нея ще има събрана толкова много енергия, от която за в бъдеще биха могли да се образуват безброй светове. Засега човешката мисъл, човешкото развитие е свързано с времето и пространството. Тъй както човешкият организъм е създаден, днес човек не може да се развива извън времето и пространството; извън тия условия той не би могъл да се ориентира. Действително, ако вие сте ясновидец и преминете в Духовния свят, вие ще се намерите в най-голямо противоречие със себе си, защото опорните точки на този свят значително се различават от тия на физическия. Като се върнете на Земята, вие ще помните само, че сте били някъде, но де сте били, няма да знаете. Да сте били на Земята – не; да сте били на Месечината – не; да сте били на Слънцето – не. Били сте някъде, но де? Този свят, в който сте попаднали, е много реален, не може да го отречете, но не знаете де сте били. Той е толкова различен от физическия свят, че това голямо различие ще произведе противоречие във вашия ум. Ето защо първо човек трябва много добре да се запознае с физическия свят, та всяко ново явление, което влезе в съзнанието му, да не го смущава. Всяко ново явление трябва да се разгледа – към коя категория да се отнесе. Не трябва да ви смущават нито положителните, нито отрицателните мисли в живота. Те не трябва да хвърлят никаква сянка в ума ви. Например ако четете някое философско съчинение, което е силно логически и добре аргументирано и доказва, че целият свят и всичко около него е плод само на човешкото въображение и че извън човека нищо не съществува, вие ще се

смутите. Питам: този философ как е придобил всички тия данни? Той привежда ред автори: този казал така, онзи казал така. Но ако попитате тия автори отде знаят това нещо, ще видите, че нито един не е сигурен в това, което доказва – то е някаква отвлечена теория. Всички крайни заключения в света се дължат на известен род разочарования. Всеки човек, който претърпява някакво голямо разочарование, пише за нещата в отрицателен смисъл, казва, че в света не съществува никаква закономерност; всеки човек, на когото животът върви гладко и щастливо – той пише в друг дух. Следователно закономерността в света и отсъствието на тази закономерност много пъти се дължат на опитността, през която хората са преминали. Някой път тези твърдения са верни, а някога не са верни.

Във физиката има един закон, според който, когато се срещнат две вълни с еднакви дължини, но в противоположни посоки, те се взаимно унищожават. Защо се унищожават? Какво става с тези енергии? Понякога енергиите се трансформират. Питам: кое може да спре трансформирането на енергиите от едно състояние в друго? Имайте предвид следния закон: трансформирането на енергиите подразбира разумност. Смяна на енергиите, трансформиране на енергиите, сгъстяване и разширение на енергиите: това са форми на един разумен живот извън човешкия. Дръжте тази мисъл в ума си като абсолютен закон. Вие може да мислите, каквото искате, но знайте, че всички промени, които стават в Природата, се дължат на един разумен живот. И когато животът в една област замира, всъщност той не замира, но се трансформира от едно състояние в друго. И туй, което хората наричат смърт в едно отношение, в друго отношение произвежда живот. Смъртта е процес, който приготовлява почва за новия живот. Вие трябва да схванете този процес в съзнанието си.

Човек има двояко съзнание: физическо и духовно. При физическото, или при обикновеното съзнание, човек има обикновени разбирания за живота. Той има един вътрешен страх, плаши се от смъртта и затова мисли, че трябва само да яде и да пие, да заема известно обществено положение и т.н. Ако няма тия неща, той мисли, че не може да живее. Понякога и вие разсъждавате така. Някои от вас са на двадесет години, други – на двадесет и една, на двадесет и две и повече. Питам ви: де бяхте вие преди тридесет години? Де беше цялото човечество преди четиридесет милиона години? Някои учени твърдят, че човечеството е съществувало само от преди осемнадесет милиона години. Най-после аз питам: де бяха всички растения, цялото растително царство преди

петдесет милиона години? Всички растения, както и животните, все дойдоха отнякъде. В окултната наука съществува едно твърдение, че в света има течения, които идват от разни слънчеви системи. Когато трябва да се насели някоя от тия системи, които постепенно се оформят в известни форми на живот и започват своето развитие, всичко това става под влиянието на известен род закони, с които е свързан целият Космос. И вие сте свързани с тия закони. Някои окултисти, които разбират добре законите, знаят колко години след завършване на своето развитие на Земята човек е свободен от тия връзки. Те знаят още де ще бъдете след това – дали ще останете някъде из Слънчевата система, или ще излезете вън от нея.

Тия неща ви се виждат чудни, но това, което е чудно за едного, не е чудно за другиго. Например вземете системата Сириус. В духовно отношение тя седи по-високо, отколкото Слънчевата система. От чисто физическо гледище, ако речете да отидете на Сириус, изискват се много години, трябва да направите едно дълго пътешествие, но за една душа, която е завършила своето развитие в Слънчевата система, се изисква малко време – тя пътува с голяма бързина. Не е важно да разрешите въпроса за колко време ще отидете до Сириус, но трябва да знаете, че в света съществуват разумни закони. Мислите ли така, противоречията, мъчнотиите в живота ви няма да ви спъват, няма да изгубвате смисъла на живота. Ето защо вие всякога трябва да бъдете в съгласие с тия разумни закони. Дръжте постоянно в ума си мисълта, че всичко в света е разумно. Отиваш някъде, спънеш се, паднеш, удариш главата си – кажи: „Разумно е това падане.“ Има ред учени хора, които при падане са разрешили много важни въпроси.

Аз мога да ви приведа редица такива случаи, дето учени хора са разрешавали много трудни въпроси при падане. Какво става тогава? – Като падне човек, става известно сътресение и някаква мисъл блесва в ума му. Ще знаете: паднете ли, разрешавайте въпроса философски. Ако падне умен човек, той все ще разреши някой важен въпрос, но ако падне някой прост човек, той ще каже: „Сега ли трябваше да падна?“ Той не разбира защо е паднал. Всяко падане е на мястото си. Ако на духовния човек се случи нещастие, той изведнъж ще се домогне до някоя духовна истина, ще забрави своето нещастие и ще благодари на Бога. Ако на глупавия се случи някакво нещастие, той ще каже: „Все на мене ли се случват такива работи?“ Той ще роптае против съдбата, против условията на живота и т.н. Това зависи от културата на човека. Обаче ако вие мислите, че съдбата е по-

снизходителна спрямо едни хора, а по-жестока спрямо други, вие не разбирате нищо. Има закон, който обяснява тия неща. Той казва: който знае да плува, не се дави; който не знае да плува, той се дави. Питам: какво търси във водата този, който не знае да плува? Той нека си седи на края. То значи: онзи човек, който има слаб ум, да не влиза в света на науките, да не се занимава с философски въпроси. Който е плувец, нека влезе в бурното море, да го опита и да се върне назад. Той не може да преплува целия океан, но поне може да плува. Най-после той може да стане на риба – да преплува целия океан; той може още да стане и на птица – да прехвръкне над океана от едно място на друго. Днес хората със своите аероплани могат да летят над целия океан.

Всичко в света зависи от колективната човешка мисъл, насочена в дадена посока. В това отношение мисълта на всинца ви трябва да бъде хармонична, да не си противодействате. Не мислете, че някой може да ви засенчи. Пазете се от тази мисъл! Да допуснем, че вие сте едно растение, което расте и пораства, става голямо. Питам: малките тревички около него могат ли да го засенчат? У вас веднага се явява мисълта: „Тези малки тревички нищо не дават. Какво струват те?“ Казвам: не им противодействайте! Тия тревички, макар и малки, имат свое предназначение. Те служат за храна на овцете, на добитъка. Без тях животните не могат да живеят. В този случай голямото дърво не може да помогне на овцете. Следователно всички растения не са определени да станат големи дървета.

Най-после не мислете, че при голямата ученост човек може да придобие нещо. Голямата ученост представлява голямо, предпотопно дърво, високо сто-двеста метра и широко петдесет метра в диаметър. Питам: какво може да стане от това дърво? – Въглища. Освен това хората постоянно изсичат големите дървета и си правят от тях къщи. По аналогия на това какво могат да направят учените хора? Ако ти си виден лекар, лекуваш всички болести – можеш ли най-после да освободиш някого от смъртта? Значи смъртта е по-силна от тебе. Ако ти си виден педагог, учиш хората, даваш им методи за възпитание, при тази твоя педагогика и ти ще свършиш като всичките хора. Ти си виден богослов, учиш хората за Бога, проповядваш им това-онова, но най-после всичкото ти учение рухва. Защо? – Знанието, което сега имате, не почива на здрава основа. Като казвам това, не разбирам, че трябва да се опълчим против науката, но казвам, че на сегашното знание му липсва нещо. И в съвременната медицина има елементи, които Ӑ липсват. Един ден тези празнини ще се запълнят.

Като влезем в Новия живот, във висшата култура, ще имаме лекари, които ще си служат с елексира на Живота. Тогава хората ще носят вечния Живот в шишенца. Например някой човек е на умиране, но иска да живее още. Какво ще направи? – Ще отвори едно от шишенцата, ще вземе няколко капки от елексира на Живота, ще си направи една инжекция и ще живее, колкото иска. Ако пък искаш доброволно да напуснеш този свят, да си заминеш – от тебе ще зависи. Тогава богословът, като дойде при тебе, няма да ти проповядва, както сега, с думи, но ще ти направи една инжекция в главата и ще придобиеш богословието. Педагогът няма да те учи как да възпитаваш, но ще ти направи една инжекция в сърцето и ще придобиеш педагогиката. По този начин времето ще се съкрати. И аз тази вечер няма да се занимавам с вас – да ви доказвам това-онова, но ще ви кажа: „Елате тука!“ – и ще направя някому инжекция на главата, някому на сърцето – и всички ще излезете преобразени. Като направя тия инжекции, животът ще започне отново, ще се движим в една съвсем нова област. Ако туй, което учим сега, няма връзка с бъдещето, защо ще губим време? Не – туй, което учим сега, е основа на бъдещата наука, която иде. Затуй трябва да поставите здрава основа на идеите и на чувствата си. Казвате: „Защо трябва да вярваме?“ – Вярата е стълб. „Защо трябва да любим?“ – Любовта е основа на Живота. „Защо трябва да се надяваме?“ – Надеждата е Божествена форма.

И тъй, поставете един стълб, една основа и една форма в живота си. Тия неща са необходими както за сегашното ви развитие, така и за бъдещето. Не е важно дали ще вярвате, или не, но трябва да имате тия три основни елемента. Питам: можете ли да преодолеете несгодите в живота си без Любов? – Не можете. Любов се изисква! Любовта е капиталът в живота. Например вие искате да следвате университет. Можете ли да го свършите без капитал, без средства? – Не. Благодарение на средствата вие си доставяте храна от гостилницата, хляб от фурната, дрехи от магазините и т.н. Това е факт. Ти свърши университета благодарение на фурнаджията. Вие казвате: „Аз свърших университета.“ И по-нататък не се замисляте как свършихте университета и кому трябва да благодарите. Затова минеш ли покрай някой фурнаджия, спри се и кажи: „Много ти благодаря, без тебе не бих могъл да свърша университета.“ Като минеш покрай някоя нива, спри се пред житото и кажи: „Много ти благодаря! Ако ти не беше израсло и не беше вързало плод, аз не бих свършил университет. Ако ти не беше израсло, аз и в Бога не бих вярвал. Благодарение

на тебе аз вярвам в Бога.“ Тъй седи великата Истина. Малките неща ни учат на великите проявления на живота.

Вие казвате: „Аз съм независим.“ – Не, преди всичко ти си зависим от фурнаджията. Друг казва: „Аз искам да бъда самостоятелен.“ Самостоятелен ли? Човек иска да бъде самостоятелен, за да не го владеят хората. Но трябва да знаете: човек не може да не владее, човек не може да не заповядва. Тогава кой заповядва? – Хлябът заповядва. Ти имаш за господар някой човек, който ти заповядва. Той ти заповядва благодарение на хляба. Ако той не държеше хляба в ръцете си, щеше ли да ти заповядва? И ако ти нямаше нужда от хляб, щеше ли да го слушаш? Туй и светските хора го знаят.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да обръщате внимание на малките неща в живота си. Ние пренебрегваме малките неща – житото, ръжта, въздуха, Слънцето – абстрахираме се от тях, но това не е философия, това е криво разбиране на живота. Не трябва да мислите така, но като минавате покрай тия малки неща, спрете се и кажете: „Аз благодаря на всички малки неща – те съставляват основата на моя живот.“ Имаш ли уважение, благоговение и почит към житото, към царевицата и към всички плодове, ти ще можеш да почиташ и всичко около себе си – такъв трябва да бъде новият морал. Не поставите ли този морал за основа в живота си, от вас нищо няма да стане. Ще бъдете такива, каквито сте и сега. Вие ще се раждате и умирате, а тия малки братчета ще ви разлагат, ще изсмукват соковете ви и ще ви учат на самопожертване. Вие ще минавате от един житен клас на друг и сами ще учите този закон, докато най-после се освободите от тази стара философия. Докато узрее вашата глава, вие ще минавате последователно от живота на растенията в тоя на животните, докато най-после минете в живота на човека. Тогава ще проверите теорията за преселението на душите и ще видите, че тази теория е вярна. Само така ще разберете, че животът на житното зърно е тъй свещен, както и вашият. Всеки човек, който не почита житното зърно, не може да почита душата. Житното зърно е излязло от Бога тъй, както ти си излязъл от Него.

Аз ви давам тази мисъл не за обезсърчение, но за да вложите новия морал в себе си: да бъдете твърди и решителни, да превъзмогнете всички мъчнотии, които срещате в живота си, тъй както морските вълни се разбиват в здраво построения кораб. Корабът ви трябва да пътува без никакъв страх в бурния океан, а вълните ще се разбиват в едната и в другата му страна: ще има малък

тласък, ще има сътресения, но корабът ви трябва да устои – не е ли здрав корабът ви, по-добре не минавайте през океана.

Първото нещо: от всинца ви се изисква да внесете в себе си, в душата си един мек елемент. Преди всичко трябва да започнете от житото – да си съставите ясна представа за него. Започнете с морала на житото. Ще ви дам следната задача: ще вземете десет хубави житни зърна и ще ги разглеждате внимателно, подробно, с увеличително стъкло ден, два, три, докато у вас се роди известна идея за житото, от която да извадите поне едно малко морално заключение. След това накратко ще опишете вашите наблюдения и резултатите, до които сте дошли. Ще ви дам един пример, за да видите какъв е резултатът от житното зърно. Представете си, че вие страдате от огница, имате силно възпаление, висока температура, и повиквате един лекар, втори, трети, дано ви помогнат: те ви правят инжекции, дават ви лекарства, но положението се усложнява. Всички лекари вдигат ръце, не знаят какво да правят и най-после казват: „Такава е Волята Божия!“ В това време един господин идва при вас, предлага ви едно житно зърно и ви казва: „Сдъвчи това зрънце добре! То е нещо подобно на екстракт от прана.“ Вие сдъвквате добре житното зрънце и температурата спада, болестта изчезва и вие се чувствате напълно здрав. Питам: какво ще бъде сега вашето отношение спрямо това малко зрънце? Няма ли да го оценявате? То не седи ли по-високо от всички лекари, които бяха наоколо ви? В дадения случай кой извърши по-висока служба – житното зрънце ли, или лекарите? – Житното зрънце. Следователно житното зрънце свърши най-важната работа. Не е само житното зрънце, което може да извършва такава работа. В Природата има растения, много семена, които могат да се употребяват за лекуване. За в бъдеще новата медицина ще си служи с тях. Само че тия лекари, които ще си служат с новата медицина, сами ще трябва да събират всички тия семена и растения, и то в определени часове, дни и месеци през годината. По този начин тия лекарства ще произвеждат голям преврат в човешкия организъм. Житното зрънце съдържа в себе си потенциална енергия, която, като влезе в организма на човека, се превръща в кинетична.

Та казвам: дребните неща, които сега ви се виждат нищожни, съдържат голяма сила в себе си. В житното зърно се съдържа скрита енергия, която иде за ваша услуга; затова, ако искате да се развивате, да вървите напред, трябва да я използвате разумно. Сегашният ви живот се дължи именно на тия малки житни зърна. Човекът трябва да започне живота си от тях. Житото се е явило на

Земята преди човека. Досега житото е преминало през три фази – сегашната му фаза е третата. За в бъдеще то ще премине още една фаза на подобрение, от което ще се подобри и човешкият организъм.

И тъй, като основа на новия морал ще турите закона за най-малките неща. Например у вас се зароди едно малко желание или една малка мисъл, дребни като житното зърно. Какво трябва да правите? – Ще ги отхранвате, ще ги пазите свещено в себе си. От тях ще се родят велики работи. Великите мисли и желания са сбор от множество малки мисли и желания. Дребните желания аз считам за най-нужни и необходими, а големите, великите желания служат като подтик – те ви карат да бъдете интензивни. Те са като някой силен, голям порой, който завлича всичко. Когато у човека се появи някое дребно желание или някоя малка мисъл, това са нежни Божествени проблясъци в съзнанието ви. Ако у вас се породи желание да направите някое дребно, микроскопическо добро, направете го, не го отхвърляйте. Например вие имате едно малко тефтерче, в което сте писали хубави мисли, или една малка, ценна за вас книжка, които обичате. Погледнете ги, отворите ги, но виждате, че по тях има малко прах. Казвате си: „Нека си свърша работата, че тогава ще ги изчистя.“ – Не, прекъсни работата си, но ги изчисти. Не ги ли изчистиш веднага, ще изпаднеш в грешка. Вашата слугиня няма да изчисти книжката ви тъй добре, както вие сами. Изчистиш ли книжката си, която аз наричам малкото свещено желание, ти ще придобиеш една малка Светлинка в съзнанието си. Тази книжка е ценна само за тебе – само ти можеш да я изчистиш най-хубаво.

И тъй, дойде ли у вас някое малко желание, или някоя малка мисъл, не ги отблъсквайте, но ги реализирайте. Ако не изпълните най-малкото си желание, може да развалите цялата работа. Например разкопаваш лозето си, но около един от чуканите оставяш мястото неразкопано. Ти забелязваш това нещо, но си казваш: „Кой ще се връща сега да разкопава този чукан?“ Не се ли върнеш да го разкопаеш, за в бъдеще той ще развали всичката ти работа. Тази твоя небрежност, в първо време незначителна, впоследствие ще докара лоши резултати. После ти ще съзнаеш погрешката си и много ще съжаляваш. Затова забележите ли, че сте пропуснали една работа, колкото и малка да е тя, върнете се да я поправите! Нека това бъде за вас едно важно правило в живота ви.

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.
Книги:

* Чуднитѣ прѣдположения

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_02_04 Отворената и затворената чаша
лекция пред общия окултен клас

ОТВОРЕНАТА И ЗАТВОРЕНАТА ЧАША

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Размишление

Бяха прочетени резюмета от темите Отличителните черти на ума, сърцето и волята и Съзнанието у насекомите.

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Най-силният слог.

Тема за следния път: От какво зависи дължината на човешкия живот?

Какво се разбира под израза безкраен живот? Кои неща имат край? Често хората казват: „Страданията нямат ли край?" Думата страдание е двусмислена, двояка. Ако се направи превод на тази дума, тя означава промяна от едно състояние в друго. Все-таки ние казваме: „Моите страдания няма ли да престанат?" То е равносилно да се каже: „Няма ли да се смени състоянието ми?" Когато те бият, ти казваш: „Този бой няма ли край? Или този, който ме бие, няма ли да престане?" – Има начин, по който може да се смени състоянието ти, от тебе зависи. Излез вън от къщата си, нека бият къщата ти, т.е. тялото – ти ще бъдеш свободен.

Та когато казваме, че страданията нямат край, разбираме, че причината е външна, независеща от нас; когато пък кажем, че страданието има край, то значи, че състоянието може да се смени, от нас зависи. Някой казва: „Мъчи ме дяволът." Значи отвън го мъчи нещо. Ти можеш лесно да се освободиш от този дявол. Вземете например състоянието на гнева. Какво представлява гневът? – Гневът е излишна набрана енергия в известно направление. Или всяко непостигнато желание може да се обърне на скръб или на гняв. Тогава от кого зависи този гняв да престане? Да допуснем, че вие сте гневен, но изведнъж ви бутнат в студена вода. Гневът ви ще се запази ли, или ще се смени? Когото и да бутнат в студена вода, веднага гневът му ще изчезне. Енергията, която се е набрала на повърхността на неговия мозък, се променя и човекът се освобождава от нея. Другото положение: гневът може да се смени в едно приятно чувство. Например ти се разгневен нещо, но някой ти донесе един чек от десет милиона лева, които получаваш в наследство. Какво ще изпиташ в този момент? – Веднага гневът ти ще се смени в радост. Значи десетте милиона лева

превърнаха гнева в радост. Който не се занимава с философията на живота и който не го проучва издълбоко, за него страданията няма да престанат, напротив, те ще се усилят повече.

Например младият момък или младата мома искат да се оженят, да намерят щастие. Той търси другарка, тя търси другар. Обаче и единият, и другият, вместо да намерят щастие, ще намерят нещастие. Защо? Защото търсим щастието там, дето го няма. Не трябва да търсим щастието на Земята, понеже то не може да се постави в такива крехки съсъди, каквито имаме на Земята. Те могат лесно да се трошат и съдържанието им да изчезва. Най-после, на този твой другар още утре животът му може да изчезне и ти ще останеш сам. Затова ние трябва да търсим на друго място основата на живота. Всички съвременни хора искат да направят щастието достояние на Земята, но това нещо няма да се постигне никога. Земята никога не е била щастлива и няма да бъде. Тази Земя аз наричам Земя на нещастие – нищо повече. И всеки, който се роди на нея, ще бъде нещастен. Туй трябва да знаете! Ако някой човек няма нещастия, ще му дойдат. Това положение прилича на положението, което заема всеки гражданин в държавата, в която живее. Ако тази държава има дългове, то като ги разхвърли тя между всичките граждани, ти и да нямаш дългове, ще плащаш. Държавата ще ти тури лихви по 10% и по този начин ще помагаш на този народ.
Днес хората казват: „Да дойде Царството Божие, да се обичаме!“ Как ще се обичате, когато вашата любов е основана на чисто материална основа? Я ми покажете една съвършена любов! Детето обича майка си, понеже тя го храни. Оттам започва неговата любов. Слугата обича господаря си, понеже му плаща нещо. Ученикът обича учителя си, понеже му дава нещо. Проповедникът обича паството си, понеже му плаща. Питам: де е тогава духовната страна на любовта? Като казвам, че любовта ви е материална, това не значи, че трябва да се отчаете, да изпаднете в песимизъм, но трябва да знаете, че на Земята не може да има щастлив живот, а само живот на страдание. Само умният човек може да се огради от нещастията в живота и да си създаде едно малко щастие. Мнозина казват: „Ние можем да бъдем щастливи при по-благоприятни условия на живота.“ – Да, но влезете ли във Великия безграничен океан, ще видите, че вълните се срещат и сблъскват една в друга. Там щастие ще има ли? – Няма да има. Ако вълните се блъскат само в брега, разбирам да се говори за щастие, защото когато една вълна се удари в брега, тя се разбива там и после се връща назад отслабнала и безопасна. Представете си обаче, че вълните се блъскат една в друга. Питам ви тогава: защо се блъскат тия вълни, какво ще придобият от това блъскане в океана? Учените хора казват, че по този начин ставало обмяна на водата в океана – той се оживявал, придавало му се повече живот. Ако не ставало такова раздвижване на водата, тя щяла да се вмирише. Възможно е да е така. Следователно, ако нямаш никакво ограничение наоколо си, ако животът ти е тъй широк като океана, пак вълните на твоите мисли, чувства и желания

ще се блъскат една в друга и пак ще има смущение в тебе.

Сега вие си представяте, че като се качите на Небето между ангелите или ако отидете в рая между най-щастливите хора, ще бъдете щастливи. Да, така е, но какво трябва да правите, като сте на Земята? Можете ли да бъдете щастливи при следното положение? Представете си, че сте в един чужд град и нямате дори пет пари в джоба си. Какво ще правите? Ще си кажете: „Аз не съм беден, имам сили в себе си, мога да спечеля 2000 лева.“ Всички трябва да се заемете с разрешението на най-мъчната задача. Най-първо трябва да разберете живота от неговата лоша страна. Думата лош трябва да се изясни. Казват за някого: „Той е лош човек.“ Някой път вие казвате за себе си: „Аз съм лош човек.“ Какво означава това? Буквата *л* означава слизане. Буквата о показва стремеж нагоре, към Бога. Значи в лошия човек има условия за добър живот, той започва по Бога. Буквата ш показва, че този човек свършва по материалному. Той започва добре, а свършва зле, т.е. започва с един милионен кредит, а накрая свършва с фалит. За такъв човек казват: „Той е изял, завлякъл е парите на хората.“ Всъщност този човек не е изял парите, но нищо не е спечелил. Той е харчил, ял, пил, този е обрал – онзи е обрал, този е закачил – онзи е закачил, а сам нищо не е придобил. Ние казваме: лош човек е всеки, който започва добре и свършва зле, а добър човек е този, който започва добре и свършва добре.

Думата добър сама по себе си не означава Добро. Буквата Д в тази дума е съставена от един триъгълник. Както виждате, геометрия има в тази дума! Триъгълникът означава равновесие на сили, т.е. богатство, един уравновесен характер. Човек с такъв характер е разумен, добре използва условията на живота. Това се вижда и от буквата о. И буквата б също изразява стремеж към Бога. Буквата р показва, че добрият човек е и разумен човек, той държи всичко в ръцете си. Добрият човек не се влияе от мнението на този или на онзи, нито от условията. Той не търси щастието на Земята. Всеки човек, който търси щастие и добро на Земята, няма да ги намери. Към коя категория ще се отнесат тези хора, които започват зле и свършват добре? Може ли човек да започне зле и да свърши добре? – Това не може да бъде. Под думите зле започва разбираме, че започва при много неблагоприятни условия, но съзнанието в него е добре развито. Той е честен човек, но има големи мъчнотии в живота си – отвътре започва много добре, но отвън има мъчнотии. Съзнанието и в лошия човек е добре развито, но той употребява добрите условия в края на краищата за свои лични цели. Той казва: „Трябва да се живее в света малко по-нашироко.“

Вие трябва да изучавате законите на равновесието, както и всички останали закони на Живата Природа, за да могат всички тия истини да оживеят във вас.

Представете си един цилиндър, в който влиза плътно едно бутало. Това бутало излиза от цилиндъра и влиза в него благодарение на различните видове

енергии, положителни и отрицателни, които действат върху му. В този случай буталото представлява среда, през която минават тия енергии. Често вие запитвате: „Защо идват страданията, мъчнотиите в живота?“ – Страданието е положителна енергия, която иде отвън, натиска върху буталото, което сгъстява парата и я изпъжда навън. Значи тази енергия върши работа. Ако парата е съзнателно същество, ще каже: „Каква е тази неправда, кой ме натиска?“ Но в това време същата външна енергия натиска върху буталото на друг цилиндър, скачен с първия, вследствие на което в първия цилиндър настава обратно движение: енергията на парата натиска сега върху буталото, то излиза постепенно от цилиндъра, парата се разширява, радва се и казва: „Настана светъл ден за мене!“ Това състояние обаче е само временно, защото има предел, додето буталото може да излиза. Щом дойде този предел, радостта се прекратява. В другия цилиндър настъпва радост, а в първия – скръб. Така се движи колелото на машината, т.е. колелото на живота. Радостите и скърбите, т.е. положителните и отрицателните енергии, равномерно се сменят и движат колелото.

И тъй, ако ме питате защо трябва да страдате, ще ви отговоря: за да се движите. Движение без страдания и радости в живота няма. Ако страданието престане, моментално ще престане и животът ви. Като престане радостта ви, ще престане и животът ви.

Сега във вас се заражда мисълта: „Като отидем на Небето, там няма да има скръб.“ – Да, там движението в цилиндъра няма да бъде като това на Земята, но ще бъде обратно. Вие вече няма да мислите за вашите страдания, но ще мислите за страданията на другите хора на Земята. Но да оставим този въпрос, какво ще бъде на Небето – това е външен, посторонен въпрос. При сегашните условия на живота страданията и радостите са двигателни сили, необходими за развитието и растенето на човека. Тъй седи въпросът от окултно гледище. Тези страдания, които имате отвън, не са нищо друго, освен че някому се скъсали дрехите, роклята или че някой изгубил 5-10 хиляди лева, или че му се счупило нещо, и т.н. Страданията са вътрешни неща, от които не можете да се освободите. Някой път имате вътрешна радост, която остава дълбоко в душата ви. Аз говоря за вътрешните радости и скърби – те са двигателни сили в живота ви, които трябва разумно да използвате.

Вие мислите философски върху нещата и искате да се махнат страданията от вас. Не, вие не знаете какво говорите. Да премахне Господ страданията от вас, това значи да отнеме живота ви. Не се молете да се махнат страданията от вас, но се молете за знания и мъдрост. Досега вие сте се молили само за това, да се махнат вашите страдания, но освен че няма да се махнат, ще се увеличат още повече. Защото онзи, който има навик да спира в пътя си, ще го бият повече. Някой път вие имате характера на такива коне, които често спират. Да вървите

назад, не сте свободен – ще ви бият, защото трябва да заведете тази каруца на определеното място. Ако не можете сам, ще доведат още един кон: ще ви заставят по който и да е начин да закарате каруцата. Ако и вие имате туй вътрешно схващане, всички съвременни социални мъчнотии ще се разрешат по един правилен начин, а не тъй, както сега мислите.

От чисто окултно гледище всички съвременни хора са болни. Няма здрав човек в света. Я ми кажете сега, как ще могат болните хора да оправят света? Според мен тщеславният е болен човек. Тщеславието е една неизцерима болест. Човек, който се гневи – това е друга болест. Човек, който има завист, също тъй е болен. Всички отрицателни черти, които съществуват в човека, са от най-странен характер – те са неизлечими. Някой се разгневил, кипнал. Нека каже: „Ще ме извините, аз обичам да се поразгневявам малко." Гневът е признак на престъпност. Кои хора се гневят? – Които бързат да извършат едно престъпление. Когато човек се гневи, то е, защото не му дават условия да извърши известно престъпление. Добрият човек никога не се гневи в душата си. В душата си всички трябва да бъдете тихи и спокойни и не трябва да се извинявате, че сте нервни. Това не е извинение. Ние не сме създадени да бъдем нервни. Че имаме нерви, това е необходимо, но когато се гневим, тук вече се привежда стихът: „Гневете се, но не съгрешавайте!" Ако гневът у човека създава енергия, която го подтиква да премине от едно по-нисше в по-висше състояние, той е на мястото си, но когато човек се гневи без някакви видими причини и няма никакъв резултат от това гневене, гневът не е на мястото си.

Подозрението например също тъй е една болест у човека. Съвременните хора са много подозрителни. Че какво има да подозират? Две неща трябва да знаете. Искате например да знаете характера на някой човек. Каква философия има в това? – Този човек може да бъде или добър, или лош. Вие ще го наблюдавате, ще го изучавате. Той е или добър, или лош – нищо повече. Каква тайна има? – Всеки от вас може да узнае всичките тайни на човека. Няма нищо скрито-покрито на Земята. Какво има да изучавате в човека? Смешно е да се занимавате какъв е този или онзи човек. Ако един човек обича Бога, има какво да се занимаваме с него, има какво да се изучава. Ако душата на някой човек е заета с Любовта, има какво да се изучава. Ако душата на един човек е заета с Мъдростта, има какво да се изучава. Ако душата на един човек е заета с Истината, има какво да се изучава. Но ако един човек се занимава с нещо материално, с нещо земно, няма какво да се изучава, той не представлява абсолютно нищо важно. Например често хората изучават характера на жабата, изучават всичко, което се крие в нея. Някой път кацне върху нея една муха, но тя седи като някой философ, наблюдава само. Дойде ли мухата до устатата ѝ, жабата веднага я лапне и мухата изчезва. Дойде друга муха до устата ѝ, и тя скоро изчезва. Питам: какво има да се изучава жабата? Да се изучава жабата, това е равносилно на положението на някой пияница, който, като падне в

трапа, казва: „Влязох в трапа, за да го изуча.“ Какво ще изучава в трапа? Каква философия има в това, да пуснете една кофа в кладенеца и после да я извадите? Представете си, че изучавате скоростта, с която кофата се спуща и изважда от кладенеца, какво ще придобиете? Какво ще спечелите, ако изучавате скоростта, с която някой би могъл да извърши престъпление? Тук няма никаква философия. Разбира се, ако кофата е пълна, ще пада по-бързо; ако е празна, ще пада по-бавно. Това зависи от съпротивлението.

В сегашния живот ние не трябва да се занимаваме с посторонни въпроси: как ще се оправи светът, кога ще дойде Царството Божие на Земята и т.н.
арството Божие на Земята сте вие. Царството Божие може да дойде у вас, но на Земята никога няма да дойде. Не само това, но окултната наука твърди, че Христос, в Когото вярвате, днес е толкоз повдигнат, че като дойде втори път, кракът му едва ще достигне до астралния свят. Той там ще стъпи, а в умствения свят ще се яви. Значи във физическия свят ще видят само сянката на Христа, на астралния свят ще стъпи, а в умствения ще се яви. Писанието казва, че хората ще видят Христа само в облаците. Той няма да дойде на Земята – няма условия за това. Физическият живот не представлява някаква важност. Сегашното ни тяло не представлява някаква ценност. Сегашните ни тела са цигански дрипели, които хората след време ще съблекат и от тях ще направят каша за книга за писане. Хубави книги, хубав пергамент ще стане от тях. Вие мислите, че сте облечени много добре. Казвате: „Това тяло е живо.“ Апостол Павел казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно.“ Онова тяло, което е направено по образ и подобие на Бога, то е бъдещото тяло. И когато влезем в туй тяло, ще добием онази свобода, която търсим. Туй тяло, в което днес живеете, ще ви носи страдания, но вие ще им благодарите. Трябва да знаете, че страданията са общи. Няма същество, колкото малко и да е, което да не участва в страданията. Страданията и радостите движат живота. Ние ще се опретнем на работа; и при страданията, и при радостите ще работим еднакво. Това са две сили, които носят Божието благословение.

После, забележете друго нещо – колкото повече избягвате някоя противоположност, толкоз по-често се натъквате на нея. Туй, от което човек най-много избягва, то ще дойде до главата му. Това, което обичаш и мразиш, еднакво силно се привличат. Затуй всеки от вас трябва да си състави истинско понятие какво представлява той в даден случай. Вземете например – всеки от вас иска да бъде почитан и уважаван от другите. Питам: кое трябва да почитат у вас?
Всеки иска да бъде обичан. Кое да бъде обичано? Дайте си ясна представа за това! Право е да бъдете почитани, уважавани, обичани, но кое у вас трябва да се обича, почита и уважава? Вие казвате: „Аз имам ум.“ – Много добре, но кое е ценното във вашия ум? Ако съмнението в твоя ум господства и направлява всичките ти мисли, има ли нещо ценно в него? Каква държава е тази?

С този ум, който имат съвременните учени, и в Европа, и в Америка, и в Индия от няколко хиляди години насам не могат да разрешат и най-елементарните работи. Един въпрос има за разрешение: вие не знаете дали сте организирани, или не; имате ли сили, или нямате; можете ли да се повдигнете, или не. Какво разбирате под думата организация? Нали има удове във всеки организъм? Там те са организирани. Как са се организирали тия удове? Онези, които изучават биологията, анатомията, физиологията, когато изучават всички процеси на тялото, трябва да проучат първоначално как е станало организирането на материята. Организиране значи съотношение на нещата, а не допиране на нещата. Когато говорим за организиране, разбираме, че само висшият разумен живот може да се организира. Дето има организиране, там прониква разумен живот. Не може да има организиране, докато няма разумност. Двама души, които са разумни, могат да се организират и да работят заедно. Единият ще вземе да работи едно, другият – друго, и тяхната работа ще се допълва. Хора, които не са организирани, те привидно работят заедно, но в края на краищата всичко се разсипва. Те нямат общ идеал, общ център, към който да се стремят: всеки в себе си има някаква скрита задна цел. Той говори за организиране, за идеал, за Бога, но зад всичко това разбира себе си. В Народното събрание уж всички са организирани, но всеки иска да стане председател, подпредседател, министър, да заеме някаква висока длъжност. Като се дойде до духовенството, до свещеничеството, същото нещо – и тук няма организиране. Целта на тия хора не е да служат на Бога.

После и вие, които сте дошли тук, не сте от хората, които могат да се организират. Всеки от вас иска да вземе знание, и като го вземе, казва: „И тук не намерих Истината." Де ще я намерите? – Истината ще я намерите в Школата. Някой ваш приятел ви казва: „Аз имам високо мнение за вас." Хубаво, щом този ваш приятел има такова високо мнение за вас, вие ставате ли висок човек? Тогава какъв смисъл имат тия негови думи? Някой ви казва: „Вие сте много благороден човек." Ставате ли благороден с това? – Не. От вас се изисква абсолютна честност. Когато говорите на един човек, трябва да се научите думите ви да имат само едно значение. Като кажете някому: „Вие сте добър човек", какво подразбирате от това? Допуснете, че аз ви кажа: „Вие сте много добър човек" – какво искам да ви кажа с това? Аз съм дошъл при вас, защото имам нужда от две хиляди лева и казвам: „Вие сте много добър човек."
аричам ви много добър, а това значи: „Вашата добрина не ви позволява да ми откажете, трябва да ми дадете две хиляди лева. Вие сте много учен, много добър професор – искам да постъпя в университета, вие няма да ми откажете."

Казвате на баща си: „Ти си много добър баща." Това значи: „Искам да ми направиш нови дрешки за Великден. Искам да отида в странство, трябват ми пари, ще ми дадеш малко пари, ще отвориш кесията си." Всеки, който ти казва,

че си много добър човек, има нещо предвид. Защо трябва да ти казва, че си много добър? – Много естествено! – Иска да вземе нещо. Аз имам една цигулка, искам да я извадя от кутията, да я опитам как свири. Защо правя това? Като свиря на нея, имам и друга користна цел – да си изкарам с нея прехраната. Казвате за някого: „Този човек свири за себе си.“ Никой не свири за себе си. Има хора, които свирят за себе си, но те са много рядко. Сега всички хора свирят насила, по необходимост. Как плачат хората днес? Кой плаче доброволно, я ми кажете? Кой се радва доброволно? И радостта става чрез насилие. Ти плачеш – аз дойда при тебе и ти казвам: „Слушай, билетът, който си взел от последната лотария, печели 500 000 лева!“ Изведнъж се зарадваш, казваш: „Ела да те почерпя!“ Отидеш да провериш: нищо не печелиш – пак дойдат сълзите. Значи и радостта, и скръбта се дължат все на материални стимули. Докато материалните стимули съществуват в света, ние не можем да избегнем сегашното състояние. Сегашните ни радости и скърби се основават на тях. Следователно ние трябва да се повдигнем над тях, но засега те са естествени, ние не можем да ги избегнем. Ние живеем в материален свят – не мога да ви кажа, че не трябва да ядете. Този живот обаче трябва да се свърже с нещо по-висше.

Питам ви: кой е най-силният слог? Вие казвате, че е Бог. Думата Бог сама по себе си не е силен слог. Тази дума дори е много слаб слог. Тя е толкоз слаб слог, че трябва да се аргументира, да се доказва с часове. Хората казват: „Я ми докажи този слог, т.е. докажи ми, че съществува Бог.“ Някои слогове са по-силни, а други – по-слаби. Слогът ах е силен. Като кажеш ах, веднага те питат какво ти е, какво те мъчи. Детето като каже ах, майката веднага тича, казва: „Какво ти е, мама?“ Кажеш ли Бог, питат те: „Какво искаш да кажеш?“ Значи думата Бог има скрит смисъл. Тази дума трябва да се замести с думата Любов. Любовта трябва да се изясни чрез живота, а животът трябва да се изясни чрез други работи. Значи трябва да направим цяла процедура от уравнения, за да докажем на хората какво е отношението на Бога спрямо Любовта, какво е отношението на Любовта спрямо Живота, какво е отношението на живота спрямо жертвата и т.н.

Та не трябва да се откажем от живота, но трябва да го разбираме. Вие още нямате живот, затова най-първо трябва да придобиете Божествения, истинския живот, че тогава да го разберете. Животът, който сега имате, не е живот. Животът на днешния човек прилича на ония роби, които американците взеха от Африка и създадоха от тях „робството на черните“, като ги поставиха да обработват плантациите им. Господарите продаваха жените, децата, дъщерите им – те разполагаха с живота им. Това живот ли е! Докато с нас разполагат като с животни, като с говеда, това живот ли е? Днес държавата разполага по този начин с тебе. Кара те да ходиш да се биеш, да вършиш една велика глупост. Животът ни от единия край до другия е пълен с глупости. Ще отидеш на парад,

ще бъдеш облечен с фрак, с цилиндър на глава, иначе не можеш да се явиш пред хората. Ако отидеш на някой концерт, трябва да си вземеш билет, и то ще влезеш или на първите места, или на последните. Веднага ще те посрещнат и ще ти покажат мястото. Значи там се определя де ще седнеш. Казвате: „Ние сме много културни хора." – Културни са парите. Щом имаш първокласен билет, ще седнеш на първия ред – ти си богат човек. Но щом си беден, ще седнеш на опашката. Може да си философ, може да си свършил три факултета, ще ти кажат: „Тук факултетите не важат, парите работят." После, ако си свършил четири факултета, но имаш някакво откровение, иди разправи това на религиозните хора – те ще кажат, че си полудял. Когато Павел разказа на хората своята опитност, те го взеха за луд. Той беше малко тщеславен.

Следователно хората ни вярват дотогава, докато нашата опитност съвпада с тяхната. Докато ние вървим в обикновения живот, всички хора ни вярват; щом минем отвъд тази норма, казват: „Вие сте на крив път." Ако влезете в някоя православна църква и не запалите свещ, нито пък се прекръстите, казват: „Какво търси този човек тук?" Ако влезете при евангелистите и не коленичите като тях, те ще кажат: „Какво търси този човек между нас?" Навсякъде има известни установени форми и ако искаш да не те вземат за луд, трябва да вършиш това, което другите вършат. Или ако не си облечен модерно, казват: „Този човек е много изостанал назад, той не е културен, няма модно облекло, не оре с модерен парен плуг." Аз харесвам парния плуг, че освобождава воловете от страдания. Не, ние трябва постепенно да дойдем до истинския живот, до Истината.

Сега някой път учителят може да каже на учениците си: „Вие трябва да знаете, че аз ви просветих, аз ви упътих." – Прав е той. Майката пък казва на дъщеря си: „Аз те отхраних." – Права е и тя. Но нейната майка ще каже: „Аз тебе отхраних." Ти си майка на твоята дъщеря, но си дъщеря на твоята майка.

Питам: кой кого е отхранил? Някой казва на сина си: „Знаеш ли, че ти си ял хляба ми?" – „Кой хляб?" – „Моя хляб." – „Ами ти отде го взе? Ти ли се мъчи да изкараш житото?" – „Земеделецът направи това." – „Ти само взе наготово брашното и замеси от него хляб." Казваш на сина си: „Ти нямаш признателност, не си благодарен на моя хляб." Де е Истината? – Хората още не са яли собствен хляб. Често някои казват: „Аз нося на Учителя от нашия хляб." – Да, но аз не съм ял ваш хляб. Аз бих бил щастлив, ако мога да ям ваш хляб, но никъде няма такъв. Знаете ли какво нещо е хлябът? Христос казва: „Аз съм живият хляб." – Да, само Христос е живият хляб. За всички хора мога да кажа: с чужд хляб помен не правете! Вие може ли да станете на хляб? Ако можете да станете на хляб, добре дошли тогава! Не можете ли, чужд хляб не давайте!

Казвате: „Аз имам Божията Любов към тебе." Казвам: ти сам трябва да станеш

Божията Любов. Някой казва: „Аз сега проявявам Божията Любов." – Не, това са неразбрани думи, това са изтъркани фрази. Целият свят е покрит само с изтъркани фрази, с методи, възпитателни средства, вярвания – и въпреки всички тия многобройни неща хората седят на едно и също място. В Бога вярват, обичат се, морални правила имат – и при това всички страдат, всички са недоволни от живота. Ние казваме: няма какво да се стремите да оправяте външния свят. Пазете се от следното: вие не можете да реформирате калта.

Философия за калта няма и не можете да я реформирате. И да я изхвърлите навън, друга ще донесат. От 40 години насам все изхвърлят калта от София, но друга иде на нейно място.

Вие искате да изхвърлите вашите лоши мисли, но ако ги изхвърлите, други ще дойдат на тяхното място. Не, друго нещо ви трябва. Кое е това нещо? Ще ви задам следния въпрос: защо всички вие се съмнявате? Аз ще ви задам друг въпрос, ще отида по-далече: защо еврейските равини се усъмниха в Христа? Защо и сегашните не му вярват? Еврейският народ не вярваше и в Мойсей. Мойсей казваше: „Господи, още малко и те ще ме убият." Че на кой Учител, на кой законодател, които са дошли на Земята, са им вярвали? На Буда не са вярвали; на Конфуций@ не са вярвали; на Мохамед@ не са вярвали. Ако са им вярвали, де са последователите им? Всеки човек в света има едно верую. Кое е то? Едно нещо е вярно – че хората вярват само в себе си. Да вярваш в един велик Учител или в Христа, това е само мода. Ще кажете: „Тежка е тази дума!" Ами ако вие вярвахте, де е вашият живот? Ако вие вярвате в Христа, де е вашата светлина? Възможно ли е да бъда в един огън от десет хиляди градуса и да не светя? Ако парче желязо, поставено при този огън, е още черно и не свети, питам: какъв е този огън? – Този огън не е истински. Значи ние само предполагаме, че вярваме в Христа, че се молим, че Го обичаме. Всеки ден се молим: „Дай ми, Господи, това; дай ми, Господи, онова!" Ние не сме дошли до състоянието да кажем: „Господи, да бъде Твоята воля!"

Сега аз засягам едно ваше преходно състояние и казвам: сегашният ви живот, в сравнение с един по-нисш живот, не е оправен, но от гледището на Божествения живот той е оправен. Аз засягам живота ви в преходното състояние, в което се намирате, и казвам, че това състояние е необходимо условие за постигането на онзи висш, Божествен живот, към който се стремите. Ако вие не преминете през туй преходно състояние, вашият сегашен живот е почти на изчезване: след 20-30-50 години той ще фалира. За да не фалира, трябва добре да ликвидирате сега. От вас се изисква една положителна вяра. Всеки от вас трябва да си даде отчет вярва ли в Бога, учи ли се, и т.н. Не е достатъчно само да напишете една линия. Онези, които са учени, разбират значението на правата линия. Неучените казват: „Няма какво да се занимаваме с правата линия, това е за децата, нещо по-хубаво ни кажи!" Това е материалната страна на въпроса.

Какво означава правата линия? Сама по себе си тя нищо не означава, но може да се осмисли. Има известни величини, които могат да се осмислят. Например има ли смисъл думата давам? Ако кажа, че ви давам 20 000 лева още тази вечер, тази дума ще придобие ли смисъл? – Да, изведнъж придобива смисъл. Значи думата давам може да стане динамическа. Така също правата линия сама по себе си няма смисъл, но ако си я представите, че е от злато, че е златна тояжка, тя придобива вече смисъл. Казвам ви: ето, аз ви давам тази тояжка. Даваш ли? Слогът вече стана много силен. Значи правата линия е възможност в живота, която може да се преведе, за да се усили значението ѝ. Умът трябва да преведе нещата на чувствата; чувствата трябва да преведат нещата на волята. След това настъпва обратният процес: волята трябва да преведе нещата на чувствата, чувствата пък – на ума. Така процесът следва постоянно. Ако вие не следвате този процес, не може да имате права мисъл. За да бъде мисълта ви права, трябва да имате правилно слизане и правилно възлизане, да се образува един кръг.

И тъй, най-първо ще си зададете въпроса: вярвате ли в Бога, или не? Не е въпросът, че нямате вяра, но запитайте се готови ли сте да не се усъмните? Готови ли сте, като ви поставят на най-големите страдания, да издържите, без да се скъса конецът ви? Туй наричам аз вяра: човек да издържи на всичко, да може да се пожертва. Аз наричам истинско чувство това, на което човек може да разчита във всички случаи от живота си. По този начин само вие сами ще имате уважение пред себе си. И тогава, като ви поставят на изпит, вие ще се намерите в такова положение, че само ще се радвате. Сега вие казвате: „Ние имаме вяра.“ Питам ви: вашата вяра може ли да издържи на всички изпити? Аз не казвам, че няма да издържите, но важно е да знаете, че ще се изпита вярата на всеки едного от вас. За всички културни хора идат такива изпити, каквито те никога не са виждали. И вие трябва да се приготвите. Ако ме питате какво ви чака, ще ви кажа: чака ви един важен изпит, от който ще зависи целият ви бъдещ живот. Ако го издържите, ще минете в едно ново състояние; ако не го издържите, ще се приготвявате пак, отново да го издържите.

Като ви казвам това, да не се страхувате и да кажете: „Ами ако не го издържим?“ Въпросът седи в следното: дават ми една чаша, пълна с най-хубав нектар, и ми казват да я предам някому. Тази чаша представлява едно изпитание за мен. В какво отношение? – У мен може да се роди желание да вкуся малко от този нектар, понеже от него зависи продължаването на живота ми. Нося чашата, но ми се иска да близна поне малко от нектара. Обаче тази магическа чаша има това свойство, че като приближите устата си до нея, тя веднага се затваря, а щом се затвори веднъж, повече не може да се отвори.

ова показва, че вие не сте издържали изпита си и сте престъпили закона. Ако се явите пред Учителя си със затворена чаша, това показва, че вие не сте

издържали в честността си. Ако вие отидете с отворена чаша при онзи, при когото Бог ви е изпратил, вие ще минете от едно състояние в друго; ако чашата ви е затворена, ще бъдете друг човек. Ако чашата е отворена, това произвежда една мисъл; ако е затворена, това поражда друга мисъл.

Сега тия чаши са дадени на всинца ви. Вие ги носите; важното е сега как ще пристигнете – със затворена или с отворена чаша. Аз зная, че всички ще пристигнете с отворена чаша. От вас зависи това. Защо да не устоите да не близнете? Тъй щото да не кажете един ден, че не сте знаели. Щом чашата е затворена, работата ви е свършена.

И тъй, основната, съществената мисъл, която ще носите със себе си, е да знаете, че ви е дадена чашата с нектара и трябва да я занесете отворена. Тя е чашата на вашия живот. Ще си зададете въпроса: „Как ще занеса тази чаша, отворена или затворена?“ Ще си отговорите: „Ще занеса чашата отворена.“ Това е смисълът на живота.

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Седемнадесета лекция на ООК IV година

4 февруари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

1925_02_08 Видѣхме звѣздата!
неделна беседа

ВИДѢХМЕ ЗВѢЗДАТА!

„и казваха: Дѣ е що се е родилъ царь Юдейски? защото звѣздата му видѣхме на изтокъ, и дойдохме да му се поклонимъ“. (Матея 2:2)

Изобщо, звѣздитѣ се отличаватъ по своята свѣтлина. Онѣзи, които проучаватъ небеснитѣ тѣла сѫ ги класифицирали на степени: първостепенни, второстепенни, третостепенни и многостепенни. Всѣка звѣзда се отличава по своя блѣсъкъ. Звѣздата, е символъ въ човѣшкия езикъ. Какво ни интересува, ако виждаме една звезда на грамадно разстояние отъ насъ? Тъй отдалечена отъ насъ, ние виждаме само една малка свѣтлинка отъ нея? Или пъкъ, какво може да е интересувала тази звѣзда мѫдрецитѣ на изтокъ, които сѫ я видѣли, та сѫ отишли да се научатъ изкуството, какъ да се рѫководятъ отъ нея въ живота си. Какво нѣщо е свѣтлината? – Свѣтлината е носителка на великото въ Божествения свѣтъ. Проявленията на разумния животъ се отличаватъ всѣкога съ появяване на свѣтлина. И тогава ние различаваме степеньта на разумния животъ по степеньта на свѣтлината. Колкото свѣтлината, която прониква, е по-ярка, по-мека и освѣтлява и осмисля живота ни, толкова повече тя е носителка на една по-висша интелигентность. Въ туй отношение окултната наука се отличава отъ официалната наука по това, че окултната наука твърди, какво свѣтлината произтича отъ живота. Разумниятъ животъ ражда свѣтлината. Слѣдователно, отъ това гледище, всичката свѣтлина, която сѫществува въ пространството показва, че въ природата сѫществува разумность. Степеньта на културата, до която е достигнала съврѣменната наука, показва, че тя още не е могла съ очитѣ си да види по-хубави, по-свѣтли звѣзди отъ тия, които днесъ е видѣла и проучила. Тя не вижда още тия звѣзди, които могатъ да видятъ висшитѣ, разумнитѣ сѫщества въ свѣта. Вие може да възразитѣ на това нѣщо, може да откажете сѫществуването на такива свѣтли, хубави звѣзди. Добрѣ, азъ ще ви попитамъ: нима мислитѣ, че мравитѣ ще видятъ съ очитѣ си онѣзи звѣзди, които ние виждаме? – Тази свѣтлина на звѣздитѣ е непонятна за тѣхнитѣ очи. Тѣ не могатъ дори да си представятъ една такава висока философия, една такава висока култура, споредъ която да познаватъ и да виждатъ звѣздитѣ и тѣхната свѣтлина. Даже и за насъ трѣбва да се яви нѣкакъвъ Айнщайнъ, който да ни доказва нѣкаква нова теория, а именно, че сѫществуватъ особени звѣзди.

Всѣки ще каже: кѫдѣ сѫ тѣ, я да ги видимъ! За да можемъ да видимъ нѣщата, трѣбва да се поставимъ въ извѣстно положение. Ако искашъ да видишъ слънцето въ неговото величествено изгрѣване, трѣбва да се качишъ на единъ високъ планински връхъ и отъ тамъ да го наблюдавашъ. Ако си въ нѣкоя долина, нѣма да го видишъ. Ако пъкъ си въ нѣкой затворъ, съвсѣмъ нѣма да го видишъ. Това доказателство ли е, че слънцето не е изгрѣло? Слѣдователно, съ явяването на тази звѣзда на истокъ, мѫдрецитѣ сѫ опрѣдѣлили, че е дошло нѣкое разумно сѫщество въ свѣта, че е дошълъ нѣкой посланикъ отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ този законъ, казватъ: гдѣ е това сѫщество, което се е родило? – Разумнитѣ сѫщества не се раждатъ тукъ на земята. Тѣ се раждатъ нѣкѫдѣ далечъ. Нѣкои питатъ: гдѣ се раждатъ тогава? – Тѣ се раждатъ въ другъ единъ свѣтъ, за който хората даже и понятие нѣматъ. Ние, разумнитѣ хора, нѣма за какво да споримъ. Това сѫ научни, математически данни. Всѣки, който има туй знание, ще може да се домогне до тази истина. Само по математически начинъ, обаче не можемъ да се домогнемъ. Съврѣменнитѣ хора сѫ въ това отношение голѣми фанатици. Не само ученитѣ хора, но и религиознитѣ хора не сѫ достигнали до истинското знание. Тѣ като кажатъ „вѣрвай въ Бога“, мислятъ, че знаятъ всичко. Тѣ сѫ толкова голѣми профани, толкова голѣми невѣжи! Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва знание. Защо не ни трѣбва знание? Защото нѣкой казалъ въ Свещеното Писание, че знанието възгордява, а Любовьта назидава. Значи, ако знанието възгордява, не ни трѣбва знание, а ни трѣбва любовь. Азъ ще ви възразя по слѣдния начинъ. Да допуснемъ, че любовьта е водата, а знанието – твърдата почва. Ако нѣмаше твърдата почва, какво щѣхте да поливате съ водата? Какви градинари щѣхте да бѫдете? Какво щеше да полива вашата любовь? Не, друго нѣщо е искалъ да каже апостолътъ; криво е прѣведенъ смисълътъ на неговитѣ думи. И сега това нѣщо се учи криво, защото хората всѣкога обичатъ да изопачаватъ Истината. Тѣ изопачаватъ Истината по простата причина, понеже очитѣ имъ, като не сѫ приспособени къмъ тази силна свѣтлина, каквато прѣдставлява Истината, съзнателно турятъ една или друга прѣграда, за да отслабятъ дѣйствието ѝ върху очитѣ си, та по този начинъ да не ги дразни. Ако на хората се каже самата Истина, тѣ ще полудѣятъ. Единъ французки ученъ казалъ веднъжъ: ако на съврѣменнитѣ парижани бихъ казалъ Истината, половината отъ тѣхъ ще полудѣятъ. Това нѣщо може да ви се вижда чудно. Като казвамъ, че ще полудѣятъ, не подразбирамъ полудяване въ абсолютната смисълъ на думата че ще си изгубятъ ума, но ще станатъ като халосани. Мислите ли, че ако вие приемете въ стомаха си онова вино, което е стояло въ бѫчвата цѣли 20 години,

та ще можете да ме слушате така, както сега ме слушате? Не, ще има скачане, дигане ржцѣ нагорѣ-надолу, махане кърпи, както българитѣ правятъ. Защо? Българитѣ казватъ, че виното като влѣзе въ стомаха не седѣло тъй спокойно, както когато е въ бъчвата. То като влѣзе въ организма, все ще се прояви. Значи, въ виното има извѣстни динамически сили, които се проявяватъ. Тогава, какво заключение може да се извади отъ това нѣщо? – Че хората прибързаха съ правенето на виното. Тѣ започнаха да го правятъ много рано, а трѣбваше да чакатъ още дълго врѣме; трѣбваше да се мине поне още 4,000 години, докато хората дойдатъ до положение да піятъ виненія сокъ. Сега, като се напиятъ съ вино ставатъ пияници. Днесъ имаме въздържателни дружества, въ които се проповѣдва да не се пие вино. Не сж виновни хората, че се опиватъ – не сж готови още, за да го използуватъ разумно. Онѣзи скрити сили въ виното дѣйствуватъ по особенъ начинъ върху организма на хората и произвеждатъ този резултатъ. Слѣдъ 4,000 години, обаче, слѣдъ този дългъ периодъ отъ врѣме, виното ще внесе нѣщо ново въ човѣшкия животъ.

Сега, мене ме интересува това, че всѣки човѣкъ си има по една звѣзда. Туй, което радва човѣка е неговата звѣзда. И когато ще се роди нѣкое дѣте, майката трѣбва да знае, дали роденото дѣте ще бжде добро и гениално по неговата звѣзда. Звѣздата трѣбва да прѣдсказва неговото раждане. Ако се яви звѣздата, това е отлично явление; ако пъкъ не се яви, това дѣте ще бжде единъ автоматъ, едно сжщество безъ душа. И тъй, всички добри хора се отличаватъ по това, че иматъ звѣзди. Първото нѣщо за единъ ясновидецъ, за единъ човѣкъ, у когото е развито шестото чувство е това; той трѣбва да вижда звѣздитѣ на всички хора, били тѣ по-малки, или по-голѣми. Нѣкой пжть тѣзи звѣзди седятъ надъ главитѣ на хората, нѣкой пжть прѣдъ челата, а нѣкога тия звѣзди сж голѣми като слънца. Сега ще кажете: ами защо ние не ги виждаме? Слѣдъ 4,000 години и вие ще ги виждате. Нѣкои отъ васъ ще ги виждатъ слѣдъ 4,000 години; други – слѣдъ 2,000 години; трети – слѣдъ 1,000 години; четвърти – слѣдъ 500 години, а нѣкои може да ги виждатъ и тази година още. Това е въпросъ на врѣмето, то нищо не значи. За да се прояви човѣшката душа, се изисква врѣме, за да се създадатъ сьотвѣтни органи въ човѣка. Тази материя, която сега има човѣкътъ, трѣбва да се прѣорганизира. Само така можемъ да разберемъ величието на Божествения свѣтъ. Сега казвамъ: звѣздитѣ сж, които внасятъ въ насъ новитѣ идеи. Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкия умъ, човѣкъ веднага се изпълва съ едно въодушевление. Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкото сърдце, той се изпълва съ друго въодушевление. Звѣздитѣ сж едни отъ най-добритѣ признаци. И

тогава, апостолъ Павелъ казва: „Ще се похваля съ кръста Христовъ.“ Азъ пъкъ допълнямъ: азъ ще се похваля съ Христовата звѣзда. Христосъ не можа да изнесе този кръстъ, съ който се хвалеше апостолъ Павелъ. Той падна отъ тяжестьта на този кръстъ и трѣбваше други да Му Го носятъ. Тежъкъ е кръстътъ, а при това много голѣми почести му се даватъ! И ако нѣкой каже нѣщо противъ кръста, веднага всички ще се подигнатъ противъ него. Но кой отъ васъ не търси помощъ за кръста си? Като ви дойде нѣкоя болѣсть, веднага търсите единъ, двама, трима души лѣкари, или нѣкои ваши приятели, да ви носятъ кръста. Вие молитѣ баща си, майка си, вашитѣ братя, сестри или нѣкои ваши приятели да ви освободятъ отъ кръста ви. Слѣдователно, въ моитѣ очи, кръстътъ е една сила, която работи само съ гѫстата материя, съ неорганизираната материя, затова всѣки човѣкъ, който иска да се бори съ материялния свѣтъ, трѣбва да се бори чрѣзъ кръста. Ние създадохме този кръстъ съ страданията, които сега имаме и съ това прѣдизвикахме тази Божествена сила да се прояви не като звѣзда, а като единъ тъменъ кръстъ. Тъй прѣвърнахме ние свѣтлата звѣзда въ единъ тъменъ кръстъ. Когато Христосъ се роди на земята, ангелитѣ поставиха звѣздата Му на небето, яви се Неговата свѣтлина, и съ това искаха да Му кажатъ: „Така ще внесешъ свѣтлина и миръ въ сърдцата на всички хора, да се радватъ.“ Еврейскитѣ учени, обаче, като видѣха тази свѣтлина, казаха на Христа: „Ние не искаме тази свѣтлина!“ Затова тѣ Му дадоха въ рѫцѣтѣ двѣ дървета и създадоха кръста. Сега, разбира се, съ това азъ не искамъ да отрека силата на кръста. Човѣкъ може да разбира кръста само чрезъ закона на търпѣнието. Който нѣма търпѣние, никога не може да разбере, какво нѣщо е кръстътъ. Кръстътъ, това е търпѣнието. Значи търпѣнието е основното качество на кръста. Човѣкъ, който иска да знае, какво нѣщо е кръстътъ, трѣбва да бѫде търпѣливъ като вола. Човѣкъ, който иска да разбере свѣтлината, трѣбва да бѫде мѫдрецъ. Свѣтлината, това е сила, вложена въ човѣшката душа. Тази звѣзда, която се яви на изтокъ, бѣше жива; не мислете, че бѣше нѣкое мъртво тѣло. Тя прѣдставлява сборъ отъ живи сѫщества, слѣзли съ своитѣ факли, за да оповѣстятъ идването на Христа. Слѣдователно, всички свѣтли тѣла, които виждаме по небето, сѫ живи, разумни сѫщества, които изпращатъ своята свѣтлина. И слънцето, което изпраща своята свѣтлина отгорѣ, е резултатъ на множество разумни сѫщества, които изпращатъ своята разумность въ видъ на свѣтлина. Не мислете, че това трѣбва да се доказва. За насъ нѣма двѣ мнѣния по този въпросъ. За насъ това нѣщо е доказано, а съврѣменната наука може да си го доказва, колкото иска. Да се доказватъ нѣщата отново, това може. Единъ платъ който е мѣренъ единъ пѫть, може да се

мѣри и 100 пѫти още. Но и 100 пѫти да се мѣри, той си има вече една опрѣдѣлена дължина и широчина. Слѣдователно, онова хубавото, великото и мощното въ човѣшкия животъ, е звѣздата. И всѣки единъ отъ васъ може да знае, дали свѣтлината на неговата звѣзда се увеличава, или потъмнява. Защото свѣтлината на тия звѣзди по нѣкой пѫть се увеличава, а по нѣкой пѫть намалява. По нѣкой пѫть тия звѣзди толкова потъмнѣватъ въ своята свѣтлина, че ставатъ тъмни, като нашата земя. Нашата земя е паднала звѣзда. Мѣсечината сѫщо е паднала звѣзда. Венера, Марсъ, Юпитеръ, всички тия едноврѣмешни богове сѫ все паднали звѣзди въ нашата слънчева система. Само слънцето още е запазило своя разуменъ животъ, затова указва благотворно влияние върху човѣшкия организъмъ. Това е една аналогия, но ние трѣбва да вземемъ въ внимание вѫтрѣшния смисълъ на тази аналогия. Азъ не взимамъ нейната материялна страна. Силата на една свѣщъ не е въ материяла, не е въ лойта, отъ която е направена, но въ свѣтлината, която излиза отъ нея. Силата на водата не е въ шишето, което я съдържа, но въ самата вода. Шишето е само единъ акумулаторъ, а водата, която е въ него, е важна. Нашата сила не е въ тѣлото ни, но въ силитѣ, които се криятъ въ него. Ако разгледате човѣшкото тѣло отъ чисто физиологическо гледище, ще видитѣ, че то не прѣдставлява нѣкаква разумность. Ако отворите мозъка на единъ човѣкъ, какво ще стане? – Ще видитѣ, че интелигентностьта му съвсемъ ще се изгуби. Като наблюдавате, ще видите, че въ този мозъкъ ставатъ извѣстни приливи и отливи. Ако отворите само едно малко отверстие въ мозъка на нѣкой човѣкъ и му дадете да чете нѣкоя хубава книга, ще забѣлѣжитѣ, че когато у човѣка започнатъ да работятъ тия скрити сили, самиятъ мозъкъ се подига нагорѣ-надолу. Щомъ дѣятелностьта на човѣшкия мозъкъ почне да отслабва, тия сили се изгубватъ, мозъкътъ отново спада и се скрива, като въ една коруба. Ето защо Господь е турилъ човѣшкия мозъкъ въ такава една твърда коруба, за да може да издържа този вѫтрѣшенъ напоръ. Слѣдователно, онѣзи хора, които изучаватъ човѣшкитѣ способности, ги изучаватъ по коститѣ на черепа. Това мѣсто на костьта, дѣто човѣшкиятъ мозъкъ дѣйствува енергично, изтънява. Защото, не мислете, че човѣкъ приема свѣтлината само прѣзъ очитѣ си, той я приема и прѣзъ коститѣ си. Тази часть на костьта, прѣзъ която е минавало повече свѣтлина, е по-тънка. По това може да се познае, дали нѣкой човѣкъ е билъ по-интелигентенъ, или по-прость; да ли е ималъ любовь къмъ ближнитѣ си, къмъ Бога, къмъ приятелитѣ си, къмъ дома си, или е нѣмалъ. Слѣдователно, историята на единъ умрѣлъ човѣкъ може да се познае по-добрѣ, отколкото историята на единъ живъ човѣкъ. Всичко това е очертано въ човѣка. Свѣтлината на вашия животъ се обуславя отъ

интенсивностьта на вашитѣ мисли. Всѣки човѣкъ въ свѣта се познава по свѣтлината на неговия животъ. Свѣтлината въ разумния Божественъ свѣтъ се различава по своята интенсивность. Азъ говоря за разумнитѣ хора, за разумния животъ. Всѣки единъ човѣкъ, като влѣзе въ разумния свѣтъ, по свѣтлината му се познава, откѫдѣ иде и какъвъ животъ живѣе. Добриятъ животъ е изразенъ въ него; лошиятъ животъ – сѫщо. Когато вие отидете въ духовния свѣтъ, тази свѣтлина ще ви посрещне. Свѣтлината, това е вашето богатство. Всичкитѣ ви минали животи, и всичкитѣ ви бѫдещи животи сѫ зависили и ще зависятъ отъ свѣтлината на вашата звѣзда. Тази звѣзда е съкровището на вашия животъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашия умъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашето сърдце. Когато Христосъ дойде на земята, тази звѣзда дойде съ Него заедно. И ако сега рече да дойде втори пѫть на земята, тази звѣзда пакъ ще се яви заедно съ Него. Отъ изчисленията, които правятъ ученитѣ, тази звѣзда този пѫть ще бѫде 10 пѫти по-ярка, отколкото е била прѣди 2,000 години. Тя ще бѫде ярка, но за кого? – Само за онѣзи умове, само за онѣзи сърдца, които сѫ готови да видятъ Божественото. Въ живота ни има нѣща, които сѫ важни само за разумния човѣкъ. Този животъ, който ние сега прѣкарваме, остава ли слѣдъ насъ? – Не. Туй което не остава, не е сѫществено. Съ какво може да се похвали една воденица, която мѣли житото? Това жито остава ли въ нея? Не, камъкътъ на тази воденица постоянно се изтърква, изтърква, докато воденичарьтъ тури новъ камъкъ. Споредъ тази философия, питамъ какво печели този камъкъ на воденицата? – Нищо, той се изхабява само. Е, ако нашитѣ мисли, ако нашитѣ чувства, ако нашата воля се изхабяватъ, какво печелимъ ние? Ако нѣкой човѣкъ е craналъ на 100 години и въ своята старость той нѣма доблестьта да носи своитѣ идеи, нѣма сила да носи своитѣ убѣждения, въ какво седи придобивката на този дългъ животъ? И днесъ хората казватъ: да живѣятъ младитѣ! Азъ казвамъ да живѣятъ старитѣ! Хората сѫ изопачили тия нѣща. Младитѣ нѣма какво да живѣятъ, старитѣ да живѣятъ! Младитѣ сѫ излѣзли отъ старитѣ. Защо тогава да останатъ младитѣ, а старитѣ да не живѣятъ? Това е една крива философия. Значи, слѣдъ като главата е образувала моя коремъ, моятъ стомахъ, да кажа: да живѣе коремътъ, стомахътъ, тѣлото ми, бабамъ, пъкъ главата ми да умрѣ! Не, това.не е право. Когато казвате „да живѣятъ младитѣ“, това не е права философия на живота. Младитѣ сѫ стомахътъ, коремътъ, тѣлото на човѣка, а старитѣ сѫ главата. Ако оставимъ свѣта на разположение на младитѣ, тѣ биха го разрушили така, както онзи младиятъ конь изпотрошилъ всички грънци въ колата. Единъ младъ конь гледалъ, какъ единъ старъ конь слизалъ отъ единъ наклонъ съ една каруца, пълна съ грънци. Гледалъ го, гледалъ го и най-послѣ му

казалъ: слушай, защо така бавно слизашъ, едва вървишъ, остави на мене азъ да ги сваля! Какво ще направишъ? – Го запиталъ стариятъ конь. – Остави на мене, ще видишъ. Впрегналъ се той въ каруцата и съ голѣма бързина полетѣлъ отъ височината. Бързо свалилъ той грънцитѣ долу, но нито едно гърне не останало здраво. Питамъ тогава: кой се бие въ кръчмата – старитѣ хора, или младитѣ? – Младитѣ хора. Много малко стари хора, съ побѣлѣли коси и бради, ще видите да се биятъ въ кръчмитѣ. Все младитѣ се биятъ. Младитѣ казватъ да знаете, ние сме! Да, вие сте, разбира се! Азъ не засегамъ младитѣ съ цѣль да ги обидя. Нѣкои хора казватъ: да сме млади! „Да сме млади," азъ подразбирамъ, да сте материялисти. Материята въ нашия организъмъ трѣбва да се организира. Ние трѣбва да разбираме великитѣ закони въ живота. Онзи младиятъ човѣкъ трѣбва да дойде въ положението на разумния човѣкъ. Младиятъ човѣкъ трѣбва да стане разуменъ, и стариятъ човѣкъ трѣбва да стане разуменъ. Стариятъ човѣкъ, който е билъ младъ и е станалъ разуменъ, това е втората стадия на живота. Онѣзи, които иматъ бѣли коси на главата си, ще кажатъ: ние сме стари. Ако бѣлитѣ косми правѣха главитѣ мѫдри, тогава всичкитѣ волове, които сѫ бѣли, трѣбваше да бѫдатъ мѫдреци. Казватъ нѣкои: ние сме побѣлѣли хора, стари сме. Лесно е възражението на тази философия. Не е бѣлината, която прави човѣка мѫдъръ. Подъ думата „бѣлина" азъ разбирамъ свѣтлината, която излиза отъ живота. Разумниятъ животъ е отражение на вѫтрѣшния човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да бѫде благороденъ въ своитѣ прояви, а не да говори едно, друго да разбира. Всички вие ще се убѣдите, че въ свѣта има една разумна материя, азъ говоря на вашъ езикъ, която прониква 8ъ всички клѣтки по цѣлото ни тѣло, за която материя ние даже и не подозираме. Тази материя сега ни чака. Около тази разумна материя има друга една разумна сила, която обгръща и двѣтѣ. Тази разумна материя и тази разумна сила обгръщатъ външно всички клѣтки и проникватъ прѣзъ всичкитѣ най-малки частици на нашия организъмъ. Туй нѣщо не е достѫпно още за съврѣменната наука.

По нѣкой пѫть хората запитватъ: какъ ще се поправи свѣта? Невидимиятъ свѣть, самъ може да поправи свѣта, но ако невидимитѣ сили рекатъ да побутнатъ, да заработятъ, върху съврѣменнитѣ хора, отъ тѣхъ нищо нѣма да остане. Азъ ще ви кажа, защо именно невидимиятъ свѣтъ не иска да тури въ дѣйствие туй мощното, съ което разполага, за да поправи свѣта. Отъ съврѣменно гледище, знаете ли на какво мяза свѣтътъ? – На пудра, съ която нѣкоя съврѣменна дама се пудри, за да стане по-бѣла, по-благородна. Вмѣсто да се пудри отвѫтрѣ, тя се пудри отвънъ. Прѣдставете си, че изнеса тази пудра, тъй

както е въ кутийката, вънъ на вѣтъра, какво ще остане отъ нея? – Само една кутия ще остане. Ако пъкъ водата лисне по лицето на тази дама, какво ще стане съ пудрата ѝ? – Ще се измие. Значи, съврѣменнитѣ хора, отъ гледището на невидимия свѣтъ, мязатъ на тази пудра. Казвамъ: тази пудра ще се тури въ малко вода, за да стане на тѣсто. Отъ това тѣсто ще стане едно ново замѣсване, ще се извърши единъ новъ процесъ въ свѣта. Въ природата сѫ ставали такива процеси много пѫти. И сега иде единъ такъвъ великъ процесъ. Спасението на свѣта седи именно въ това, да се замѣси нѣщо ново отъ тази пудра. Азъ взимамъ тукъ пудрата като символъ, понеже е бѣла. Разглеждамъ я въ по-високъ смисълъ, отколкото тя външно прѣдставлява. Дамитѣ не турятъ пудрата въ стомаха си, турятъ я на лицето си, за да прѣдставятъ нѣщо по-хубаво. Отъ тази пудра ще се направи едно тѣсто, отъ което ще се сформирува новиятъ човѣкъ. Казва се, че Господь, за да направи човѣка, взелъ отъ най-хубавата, най-фината пръсть, каквато могълъ да намѣри нѣкога въ рая. Не зная, колко врѣме е работилъ Той, но направилъ човѣка по свой образъ и подобие и му вдъхналъ животъ. Този сѫщиятъ Господь, днесъ пакъ започва нѣщо ново. Нѣкои отъ религиознитѣ, отъ ученитѣ хора нѣматъ смѣлостьта да се изкажатъ по въпроса, какъ е направенъ човѣкътъ. Нѣкои отъ европейскитѣ пророци прѣдаватъ думитѣ на Бога: „Ще имъ отнема каменното, плътското сърдце и ще имъ дамъ ново“. Е, хубаво, ново сърдце въ старъ мѣхъ може ли да се тури? Казва Христосъ: „Ново вино въ нови мѣхове трѣбва да се тури.“ Азъ не казвамъ, че думитѣ на пророцитѣ не сѫ вѣрни, но онѣзи, които сѫ правили прѣвода сѫ си казали: хайде за сега да кажемъ само това, че на човѣка ще се даде ново сърдце, а другото да не казваме. Защо да не кажемъ, че всичко въ човѣка ще се измѣни? Сега съврѣменнитѣ хора, възъ основа на тия думи отъ писанието, считатъ, че тъй, както сѫ, съ това тѣло ще могатъ да възкръснатъ. Е, прѣдставете си тогава, че нѣкой човѣкъ, като умрѣ, тежи 70 клгр., другъ – 80 клгр., трети – 100 клгр., четвърти – 120 клгр. Съ кое тѣло ще възкръснатъ тия хора? Ако хората възкръсваха съ тия тѣла, съ които умираха, тѣ щѣха да бѫдатъ такива, каквито сѫ сега. Ами че онова тѣло отъ 80 клгр. нали ще иска храна? Всичкиятъ споръ въ свѣта сега не е ли все за хлѣба? Хората казватъ: хлѣбъ; хлѣбъ! Прѣдставете си пакъ, че новото тѣло ще се нуждае отъ малко храна по количество, нѣма да има никакъвъ излишъкъ въ него, а при това ще бѫде мощно, ще има голѣмо вѫтрѣшно изобилие!

„Защото звѣздата Негова видѣхме на изтокъ, и дойдохме да Му се поклонимъ.“

Мѫдрецитѣ, които дойдоха да се поклонятъ на Христа, отъ хиляди години сѫ чакали да дойде този великъ Учитель, за да учи разумнитѣ хора. Подъ името „разумни хора“ азъ разбирамъ най-благороднитѣ хора. Такива хора могатъ да бѫдатъ всѣки християнинъ, всѣки протестантинъ, всѣки православенъ, всѣки мохамеданинъ. Всѣки благороденъ, всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да има една звѣзда! Нека всѣки носи каквото име иска, противъ името ние нѣмаме нищо, но като каже, че е православенъ, нека е православенъ, нека има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е евангелистъ, нека е евангелистъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е мохамеданинъ, нека е мохамеданинъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е будистъ, нека е будистъ, но да има тази звѣзда! Нека всѣки си носи името, но да има тази звѣзда, да е човѣкъ, който мисли, който отговаря за своитѣ постѫпки, не прѣдъ обществото, обаче, а прѣдъ Бога. До сега, на земята не е имало обществено мнѣние, а може би и слѣдъ хиляди години нѣма да има такова. Нѣкои казватъ: какво ли ще каже общественото мнѣние? Гдѣ е вашето обществено мнѣние? При създаването на сегашнитѣ войни имаше ли обществено мнѣние? Ако всички европейски народи, които воюваха имаха звѣзди, тѣ, като християнски народи, като носители на Божествената Любовь, биха ли направили тия войни? – Нѣмаше да има никакви войни. Обаче, тѣхнитѣ звѣзди бѣха потъмнѣли, и тѣ създадоха войнитѣ. Съвсѣмъ други нѣща ги бѣха заблудили, и тѣ мислиха, че свѣтътъ ще се оправи чрѣзъ войнитѣ. Свѣтътъ по този начинъ освѣнъ че не се оправи, но още повече се забърка. И сега, какви ли чудноватости не направиха, какво ли не създадоха съ тия войни? Нѣкои казаха: да се рѣжатъ главитѣ на хората! Само така свѣтътъ ще се оправи. Добрѣ, да се рѣжатъ, но какъ ще се рѣжатъ? Да отидешъ на лозето да отрѣжешъ една лоза, трѣбва да си майсторъ, трѣбва да знаешъ, какъ и какво да се рѣже. Ако рѣжете на общо основание, това изкуство ли е, това лозарство ли е? Азъ не зная, защо хората мислятъ, че трѣбва да си рѣжатъ главитѣ! Въ Божествения свѣтъ такъвъ законъ не сѫществува. Въ свѣта сѫществува единъ законъ – законътъ на Божията Любовь – който трѣбва да пазимъ свещено, защото за нарушенията му всички сме отговорни. Всѣки е отговоренъ за Божественото, което разваля. Не само сега, но и слѣдъ 10 години, и слѣдъ 100 години, и слѣдъ 1,000 години никой не може да ни освободи отъ тази отговорность. Казва Писанието: „Всѣко дърво, което Богъ е посадилъ, никой не може да изкорени.“

Сега, другата погрѣшка въ васъ е, че онѣзи които сѫ тръгнали въ този пѫть, се нуждаятъ не само отъ свѣтлина, но и отъ разяснения, да разбератъ, че само

разумниятъ животъ е, който дава свѣтлината. Азъ разбирамъ „разуменъ животъ" не въ обикновенъ смисълъ. Ако азъ стана ученъ човѣкъ въ обикновенъ смисълъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако азъ съмъ обикновенъ лѣкарь, обикновенъ религиозенъ човѣкъ, обикновенъ свещеникъ, обикновенъ държавникъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако това дѣйствително можеше да поправи свѣта, до сега ние сме имали хиляди учени хора, и въ старата, и въ сегашната култура, но свѣтътъ още не е поправенъ. За поправянето на свѣта се изисква нѣщо друго!

Вие казвате, че вѣрвате въ Бога, но като подложатъ вѣрата ви на изпитъ, тогава ще се провѣритѣ. Вѣрвате, но ако нѣкой каже, че вашата вѣра е слаба, вие бихте се докачили. Самиятъ животъ постепенно провѣрява, до колко е силна вашата вѣра. Колко пѫти се усъмнявате въ Бога и казвате: дали има Господь, или азъ самъ си Го създавамъ; дали вѣрвамъ, или не вѣрвамъ. Колко пѫти си задавате такива въпроси, но си прѣмълчавате. Вие трѣбва да разрѣшите ребромъ въпроса, но си казвате, като онзи циганинъ: въ този долъ, я има вода, я нѣма! Я има Господь, я нѣма! Азъ казвамъ: не е въпросътъ въ съмнѣнията. Има Господь! Нѣмането вода на едно мѣсто, показва, че водата извира на друго мѣсто. Не можемъ да отричаме нѣща, които не сѫществуватъ. Не можешъ да мислишъ за нѣща, които нѣматъ никаква реалность. Всѣко нѣщо, въ каквато форма и да е, колкото изопачено и да е, все има нѣкаква причина за това нѣщо. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ до първичната причина на нѣщата. И тъй, сега ще потърсимъ причината на нѣщата. Ще ви дамъ едно малко обяснение, за да видите, кѫдѣ седи вашето заблуждение въ свѣта. Между васъ има много благородни хора, и като ме слушате, у васъ се поражда силно желание да се подигнете. У васъ по нѣкой пѫтъ се явява смѣлость и рѣшителность, да сторите това, но все отлагате. Най-послѣ рѣшите въ себе си: отъ тази година нататъкъ азъ ще живѣя единъ добъръ, чистъ животъ. Колко хубаво започвате. Влѣзете въ нѣкое религиозно общество, общувате съ всички тамъ, но не се мине много врѣме, откажете се отъ този животъ. Прѣди нѣколко дни дойде при мене единъ българинъ, младъ човѣкъ и ми казва: моля ви се кажете ми, какво е вашето мнѣние за квакеритѣ? – Мнѣнието ми за тѣхъ е това, че тѣ сѫ най-добритѣ хора въ Англия. Само добро мога да кажа за тѣхъ. Защо ме питате? – Искаме да привлѣчемъ вниманието на квакеритѣ, да изберемъ 7 души измежду насъ, да съставимъ едно малко общество отъ квакери, та спордъ правилата имъ, да помагатъ и на българитѣ. Казвамъ: знаете ли, какво е учението на квакеритѣ? – До сега не съмъ се интересувалъ, но отъ скоро врѣме

се интересувамъ; зная, че са противъ войната. Не, тѣ не сѫ само противъ войната, нѣщо по-основно има въ тѣхъ, тѣ иматъ една вѫтрѣшна опитность. Всѣки единъ отъ тѣхъ се стреми да е въ прѣма връзка съ Бога, съ невидимия свѣтъ. Като влѣзете между тѣхъ, ще забѣлѣжите едно гробно мълчание: седятъ и размишляватъ. Квакерътъ никога не говори, докато не знае нѣщо. Когато нѣкой се вдъхнови и му дойде една свѣтла идея, тогава само говори; иначе, всички мълчатъ и мълкомъ се разотиватъ. Това е външната страна на живота имъ, но въ тѣхния животъ има едно вѫтрѣшно, дълбоко убѣждение. Квакерътъ никога не лъже! Въ тѣхния животъ има единъ елементъ на разумность. Тѣ сѫ благородни души. Квакерътъ е готовъ да раздаде всичкото си имане, но никога нѣма да каже една лъжа. Ако у англичанитѣ има една черта на честность, тя се дължи именно на квакеритѣ. Това е отлична черта! Единъ младъ англичанинъ, квакеръ, отличенъ писатель, билъ въ Италия, въ Римъ, и при единъ случай наблюдавалъ, какъ единъ италиянецъ искалъ да се самоубие. Изважда револвера, туря го къмъ устата си, пакъ го отстранява. Отново го туря къмъ устата си, послѣ пакъ го изважда – не се рѣшава да се самоубие. Квакерътъ влиза при него, запитва го: защо не искашъ да живѣешъ? – Заборчлѣхъ не мога да се оправя, затова и не ми се иска да живѣя. Колко дължишъ? – Еди-колко си, отговаря италиянецътъ. Квакерътъ изважда единъ чекъ прѣдъ него, подписва го и му казва: заповѣдай тия 200,000 шилинга за твоя револверъ. Този револверъ е цѣненъ за мене, а за тебе животътъ е цѣненъ. При това, виждамъ, че ти си много страхливъ човѣкъ. Въ тебе нѣма убѣждения, ти не смѣешъ да се самоубиешъ. Азъ ще ти покажа другъ, по-хубавъ начинъ, по който ще можешъ да умрѣшъ, и то съ слава да умрѣшъ. Това правятъ квакеритѣ, тъй постѫпватъ тѣ съ хората. Днесъ нѣкой казва: да отидемъ на бойното поле! Нека откѫснатъ краката ни, но да умрѣмъ достойно за народа си! Не, не се умира така. Азъ бихъ желалъ единъ човѣкъ да се жертвува за народа си, но какъ? – Съ словото, да подигне народа си въ морално отношение. И този човѣкъ слѣдъ това да остане живъ, да не умира! Неговиятъ животъ да влѣзе като една потенциална сила въ цѣлия народъ. Това е жертва за народа! Кога ще стане това? – Когато дойде повече свѣтлина въ съзнанието на хората. Отъ свѣтлина се нуждаемъ ние! Всичко това е мимоходомъ казано.

Сега, да се повърна къмъ своитѣ разсѫждения, като ви приведа единъ интересенъ примѣръ, който се случилъ нѣкога въ миналото. Единъ прочутъ адептъ, нареченъ Земанъ Зебу, трѣбвало да рѣши една задача, дадена му отъ неговия Учитель. Турцитѣ тълкуватъ името Земанъ Зебу, по слѣдния начинъ.

Съ това име тѣ наричатъ всѣки човѣкъ, който е закѫснѣлъ въ своето развитие и бърза да поправи живота си, иначе ще остане назадъ. Слѣдователно, Еманъ Зебу билъ поставенъ отъ учителя си на единъ изпитъ, който трѣбвало да разрѣши правилно. Изпитътъ се състоялъ въ слѣдното: Учительтъ му го свързалъ съ 10 нишки на живота, който той трѣбвало да разкѫса, за това именно дошълъ на земята. Учительтъ му казва: ти ще видишъ, какъ сѫ свързани тѣзи нишки и ще ги развържешъ по най-разуменъ начинъ. Само тогава ще дойде въ тебе новата свѣтлина и ще разберешъ смисъла на живота. Единъ день Заманъ Зебу се въодушевлява, вижда около себе си 10 свѣтли нишки и си казва: дошло му е врѣмето вече! Изважда ножицитѣ си и се готви да реже. Улавя първата нишка, натиска я съ ножицитѣ си, готви се да я отрѣже, но веднага отпрѣдѣ му изкача една хубава, млада мома, която му казва: моля ти се, не ме рѣжи. Ако ме отрѣжешъ, ти си на погрѣшната страна. Майка ми ме изпрати тукъ на земята да се уча и да работя. Ти си единствениятъ човѣкъ сега, който можешъ да ми дадешъ животъ. Ако ти ме отрѣжешъ, всичко се свършва съ мене, моето развитие се спира. Погледналъ я той и си казва: хубаво хайде нека отъ мене замине – оставя нишката, не я отрѣзва.

Вижда втората нишка улавя я, туря ножицитѣ да я отрѣже, но изведнъжъ изкача единъ младъ, хубавъ момъкъ и му казва: моля, моля, недѣй ме рѣза! Тъкмо се срещнахме съ тази мома, ще завържемъ приятелство съ нея. Отложи рѣзането за другъ пѫть. Помисля си той и си казва, хайде, нека отъ менъ да замине! И така нишката не отрѣзва.

Вижда той третата нишка, улавя да я рѣже и тъкмо поставя ножицитѣ, когато прѣдъ него, изкача единъ художникъ съ своитѣ четки и бои и му казва: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ съмъ въ послѣдната стадия на своето развитие, довършвамъ своята картина. Отрѣжешъ ли ме, ще се спре развитието на цѣлото човѣчество. – Хайде отъ менъ да замине! И този пѫть не отрѣзва нишката.

Улавя четвъртата нишка, иска да я рѣже, но изведнъжъ прѣдъ него изкача единъ генералъ, въ военна униформа, казва му: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ проектирамъ отъ великитѣ планове за спасението на човѣчеството. Ако ме отрѣжешъ, ще осакатиш цѣлото човѣчество, затова остави ме да реализирамъ плана си. – Добрѣ, нека отъ менъ да замине! – И тази нишка оставя.

Улавя смѣло петата нишка – ще рѣже вече. Но, ето, явява се единъ жрецъ съ

своята тояга, съ одеждата си – готовъ за служене Богу. Моля, моля, не ме отрѣзвай! Азъ извършвамъ една отъ най-важнитѣ служби въ свѣта – служба Богу. Азъ произнасямъ една отъ най-необходимитѣ молитви. Ако прѣрѣжешъ нишката на моя животъ, нѣма кой да се моли за човѣчеството. – Хайде, нека отъ менъ да замине! – Оставя и тази нишка.

Най-послѣ, туря ножицитѣ на шестата нишка. Отъ нея изкача единъ мѫдрецъ, който му казва: моля ти се, недѣй ме рѣза! Азъ пиша една цѣнна, книга, събралъ съмъ материялъ отъ хиляди години. Искамъ да остава тази книга за бѫдещето поколѣние. Ако отрѣжешъ тази нишка, какво ще стане съ моята книга? Не ме отрѣзвай, бѫди тъй добъръ! – Хайде, нека пакъ отъ менъ да замине!

Улавя седмата нишка, но веднага излиза единъ народенъ учитель. Моля, моля, ще бѫдешъ тъй добъръ да ме изслушашъ: отъ редъ сѫществувания азъ съмъ посвѣщавалъ живота си за възпитанието на дѣцата и днесъ тъкмо открихъ единъ великъ планъ, единъ великъ методъ за възпитанието на дѣцата, който искамъ да внеса въ свѣта за приложение. Ако туришъ ножицитѣ и ме отрѣжешъ, отиде цѣлото възпитание, свърши се съ човѣчеството! – Е, хайде отъ менъ да замине! – Оставя и тази нишка.

Слѣдъ това, улавя осмата нишка, готовъ да рѣже. Изкача единъ слуга: моля, моля, толкова врѣме съмъ билъ слуга, но никога не съмъ слугувалъ тъй, както трѣбва. До сега азъ бѣхъ лъжецъ, крадецъ, но намѣрихъ единъ много добъръ господарь, добрѣ се отнася съ менъ, добрѣ ми плаща, затова искамъ да водя единъ честенъ, добъръ животъ. Ако ме отрѣжешъ, ще пропадна за винаги. – Хайде, нека отъ менъ да замине! – Оставя и него.

Хваща деветата нишка. Излиза единъ артисть съ своята арфа. Моля ти се, не ме рѣжи! Азъ създадохъ една пѣсень, съ която ще мога да укротявамъ, да умиротворявамъ хората. Мисля да тръгна изъ свѣта, да пѣя и да свиря, да го поправя. Ако отрѣжешъ тази нишка, ще спрешъ не само процеса на моето развитие, но развитието и на цѣлото човѣчество. – Хайде и този артистъ да мине!

Най-послѣ, туря ножицитѣ на десетата нишка, но веднага изкача една майка съ дѣтенце на рѫцѣ. Моля, моля, недѣй ме рѣза! До сега азъ помѣтахъ всичкитѣ си дѣца и едва сега родихъ първото си дѣтенце. Ако отрѣжешъ нишката ми, отиде

и дѣтенцето ми, отивамъ и азъ. – Хубаво, нека и този пѫть отъ менъ да замине! – Оставя и послѣдната нишка.

Питамъ сега: всички тия апелирания на 10-тѣ души, не бѣха ли на мѣстото си? – Бѣха. Затова именно Земанъ Зебу остави всички тия нишки и се върна назадъ при Учителя си. Да, но той разрѣши ли въпроса? – Не го разрѣши. Всичкитѣ тия нишки – момата, момъкътъ, мѫдрецътъ, жрецътъ, учительтъ и другитѣ останали, не сѫ били сѫществени нѣща, тѣ сѫ били фиктивни положения, тѣ сѫ били той самиятъ. Трѣбваше да тури ножицитѣ и да отреже нишкитѣ – нищо повече! Но, той билъ страхливецъ. Учительтъ му казва: ще знаешъ, че слѣдъ 2,000 години ще ти дамъ другъ изпитъ, по-страшенъ отъ сегашния.

Днесъ всички съврѣменни хора се спрѣли прѣдъ изпита на Земанъ Зебу. Който конецъ речешъ да рѣжешъ, все ще излѣзе нѣкой и ще ти каже: чакай, чакай! Турцитѣ казватъ, че като се ударятъ огнилото и кремъкътъ единъ въ другъ, и огнилото, и кремъкътъ се изтъркватъ. Тѣ си правятъ такива запалки отъ прахань. Удрятъ съ кремъка по огнилото, докато праханьта се запали. Тъй правятъ и българитѣ. Тѣ постоянно изваждатъ кремъка и праханьта, съ който си служатъ за огниво, и по този начинъ разрѣшаватъ въпроситѣ си. Днесъ разрѣшаватъ нѣкой въпросъ, но го оставятъ неразрѣшенъ. Утрѣ разрѣшаватъ другъ въпросъ, пакъ неразрѣшенъ го оставятъ. И най-послѣ, чувате да казватъ за нѣкой човѣкъ: Господь да го прости! Добъръ човѣкъ бѣше. Казвамъ: да много добъръ човѣкъ бѣше, но като Заманъ Зебу не можа да разрѣши задачата си.

Сега да се повърнемъ къмъ стиха.

Когато Христосъ дойде на земята, яви се тази звѣзда, и когато Христосъ възкръсна, явиха се още повече звѣзди. Тѣзи който описваха звѣздитѣ, не ги описаха както трѣбва. Тѣ прикриха малко нѣщо. Казаха, че върху апостолитѣ паднали огнени езици, огнени пламъци и тѣ приели вдъхновение. Не, дойдоха тия свѣтящитѣ звѣзди, който пуснаха толкова свѣтли лѫчи, толкова свѣтлина, че стана едно съединение между невидимия и видимия свѣтъ, между апостолитѣ и небето. Когато тази жива звѣзда, тази жива свѣтлина обсеби една душа, тя не се колебае, не се съмнѣва вече. Въ душата на такъвъ човѣкъ настава единъ отъ великитѣ моменти, който той едва ли нѣкога е прѣживѣвалъ. Въ него се зарежда едно велико, благородно, нѣжно чувство. Туй чувство е толкова нѣжно, толкова деликатно, че такъвъ човѣкъ въ всѣко отношение е мощенъ, силенъ. Апостолъ

Павелъ на едно мѣсто казва: „Всички ние чрѣзъ силата на Словото Божие може да побѣждаваме“. За Христовото учение казватъ: тази звѣзда, туй учение е разумното слово Божие. Отъ свѣтлината излиза Словото. Законътъ е много вѣренъ. Тамъ, дѣто има свѣтлина въ човѣшкия умъ, разумното Слово може да се вмѣсти. Тамъ, дѣто има свѣтлина въ човѣшкото сърдце, Любовьта може да се вмѣсти. Свѣтлина трѣбва на всички хора! И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се заеме да работи за да дойде тази свѣтлина. До когато звѣздата ти грѣе отгорѣ, ти си радостенъ и весель. Но, щомъ направишъ едно прѣгрѣшение, веднага дойде тъмнина, скърбь, и ти не виждашъ свѣтлината. Щомъ не виждашъ свѣтлината, ти веднага се уплашишъ, всичко пропада и тръгвашъ назадъ. Дойде ли звѣздата, веднага пакъ се подигашъ. Тази звѣзда, която Христосъ носѣше, показваше благото на еврейския народъ. Христосъ дойде между този народъ и той имаше Божието благословение, слѣдъ Христа, какво благословение имаше? – Еврейскиятъ народъ прѣкара най-ужаснитѣ страдания, каквито единъ народъ може да прѣживѣе. Тѣ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго, прѣкараха робство, гонения, голѣми мѫчения, обири, какво ли не. И когато Титъ прѣвзе Ерусалимъ, слѣдъ Христа, той е разпналъ повече отъ 60,000 души евреи на кръсть. Тъй че пѫтьтъ отъ Ерусалимъ до Римъ бѣше покритъ само съ кръстове. Защо? Защото тѣ създадоха единъ кръстъ за своята звѣзда. Туй ожесточение отъ страна на Тита другояче не може да се обясни. Когато Флавий Йосифъ описва историята на еврейския народъ, той не може да си обясни, какво помрачение трѣбва да е дошло у евреитѣ, за да прѣдадатъ Христа. Когато евреитѣ бѣха обсадени въ единъ малъкъ римски градецъ около Ерусалимъ, за да не паднатъ роби, дванадесетъ души отъ тѣхъ убиха около 12,000, а послѣ избраха помежду си единъ, който да убие останалитѣ 11, и най-послѣ и той се самоуби. Геройство е това, но по обратенъ пѫть. Това наричамъ азъ „геройството на отчаянието“. Много пѫти, когато нѣкой си тегли куршумъ, това не е геройство, това е умопомрачение. А ние хвалимъ такъвъ човѣкъ! Не, този човѣкъ, който иска да умрѣ, не е герой. Човѣкъ, който умира, трѣбва да умрѣ съзнателно. И като умрѣ, да бѫде живъ. Онзи човѣкъ, който като умрѣ, не е живъ, той е умрѣлъ безвъзвратно. Ние похваляваме само тази смърть, която носи животъ слѣдъ себе си. И онѣзи хора, който умиратъ, а не възкръсватъ, сѫ изгубени хора. Подъ думата „смърть“ Въ най-широкъ смисълъ ние разбираме оживѣване отново. Езикътъ на Писанието въ този случай е слѣдниятъ: отъ смърть трѣбва да минемъ въ животъ. Значи, новиятъ животъ се изразява въ това, че при прѣминаването отъ стария къмъ новия животъ, ще се прѣмине прѣзъ смъртьта. И сегашнитѣ страдания сѫ прѣдвѣстникъ на този новъ животъ, за който е

нуждно тази финна материя, отъ която трѣбва да се образува бѫдещето тѣло на човѣка. Такъвъ единъ процесъ сега става и въ мозъка, и въ сърдцето на човѣка.

Сега ще ви попитамъ: по какво се познава единъ човѣкъ? Какъ ще познаете единъ вашъ приятель? Какво обичате вие въ човѣка? Въ всѣки човѣкъ ние обичаме нѣщо хубаво – една Божествена чърта има въ него, една особеностъ. Тогава, кого ще наречете вашъ приятель? Азъ наричамъ приятель този, който не само въ единъ животъ ми е приятель, но който ми е билъ приятель отъ момента на излизането си отъ Бога, до момента, въ който се връща при Бога – прѣзъ всичкитѣ свои сѫществувания, както египтянитѣ наричатъ това нѣщо пришелствуване на душата. Приятель е този, който прѣзъ всичкитѣ перипетии на живота си ти остава вѣренъ. Това азъ наричамъ приятелство; това азъ наричамъ братство; това азъ наричамъ благородни души! Това, което сега сѫществува, не е приятелство, то е интересъ. Тъй го опрѣдѣляме ние. Слѣдователно, въ всѣки човѣкъ има една чърта тъй неизмѣнна, както Богъ е неизмѣняемъ. Питамъ: ако имаме такава една неизмѣняема чърта въ себе си, какъвъ щѣше да бѫде нашиятъ животъ? Не че нѣмаме такава чърта, но ние днесъ се намираме въ положението на Земанъ Зебу. Ако той бѣше отрѣзалъ всички тия 10 нишки друго нещо щѣше да се яви. Ако не освободятъ онзи балонъ пъленъ съ газъ отъ вѫжетата, който го държатъ вързанъ за земята, какво ще стане съ него? – Не ще може да хвръкне нагорѣ въ въздуха. Но, щомъ го освободятъ отъ тѣзи връзки, който го държатъ свързанъ за земята, той ще литне нагорѣ въ пространството къмъ своето мѣстоназначение. Ако вие не се освободите отъ връзкитѣ на земята, съ който сте се обвързали, накѫдѣ ще отидете? – Цѣлъ день ще седите прѣдъ тевтеритѣ си, ще пишете: еди-коя си стока колко лева струва; въ еди-кой си градъ, прѣзъ еди-коя си година, колко хора сѫ родени, и колко умрѣли – мѫже и жени; еди-колко сѫ се оженили, и колко развели и т.н. За всички тия нѣща постоянно се държи статистика. Е, какъ ще се оправи свѣта, я ми кажете!

На съврѣменнитѣ хора е необходима тази звѣзда на разумность! Подозрѣнието, споредъ мене, не е наука; умразата, споредъ мене, не е наука; злобата, споредъ мене не е наука; убийството, споредъ мене, не е наука; злословието, споредъ мене, не е наука. Всички тия нѣща не съставляватъ наука, това правятъ и животнитѣ! Ами че ако искате да знаете, азъ виждамъ тази сѫщата война, която вие водите, и между най-малкитѣ сѫщества. Какви войни има между тѣхъ! Герои сѫ тѣ! И по-нисшитѣ животни, сѫщо както и хората, си турятъ знаци за

храбрость. Това, което вършимъ ние, вършатъ и животнитѣ. Казвате: ние се отличаваме. Че по какво се отличавате? Нека се отличимъ по нѣщо! Ако азъ се бия, и животнитѣ се биятъ; ако азъ ямъ месо, и животнитѣ ядатъ месо; ако азъ ямъ трѣва, и животнитѣ ядатъ трѣва; ако азъ ритамъ, и коньтъ рита; ако азъ бода нѣкой човѣкъ съ рогата си, и волътъ боде; ако азъ ухапя нѣкого съ зѫбитѣ си, и кучето хапе. Или, ще кажете, че хората иматъ картечници? Че и пчелитѣ сѫ направили своята картечница, даже по-рано отъ хората. Тѣхната картечница е пълна съ жидкость. Опитали ли сте, съ какво е пълно тѣхното жило? Знаете ли въ какво смѣшно положение изпада човѣкъ, или нѣкое силно животно прѣдъ жилото на пчелата? Единъ день, единъ праведенъ човѣкъ изпадналъ въ една гѫста гора, и единъ лъвъ почналъ да го гони. Той взелъ да се моли на Господа. Господь казалъ на двѣ пчели да отидатъ да го защитаватъ. Тѣ ужилили лъва въ носа, и този герой, бабаджанко, билъ принуденъ да се върне отъ пѫтя си съ надутъ носъ и почналъ да си маха главата. Да, двѣ пчели ужилиха този лъвъ и туриха ума на мѣстото му, като му казаха: ти нѣма да гонишъ този праведенъ човѣкъ, защото, ако го гонишъ, слѣдниятъ пѫть ще дойдемъ четири. Тѣ не го убиха, а го ужилиха.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че можемъ да направимъ всичко. Ти гонишъ нѣкого. Господь ще каже на двѣ пчели да те жилнатъ въ носа. Нѣма да те изпрати на бойното поле да ти прѣрѣжатъ краката, но ще ти изпрати двѣ пчели – едната ще те ужили въ лѣвата страна, другата – въ дѣсната. И като те жилнатъ, ти ще се върнешъ дома си съ надутъ носъ. Жена ти ще те пита: какво стана на носа ти? Да го наложимъ съ нѣщо? – Пчела ме ожили. Ето единъ разуменъ, смисленъ животъ. Звѣздата е това!

Всички ние, които говоримъ за единъ възвишенъ, благороденъ, разуменъ животъ, трѣбва да го приложимъ, и да покажемъ на хората въ свѣта, че дѣйствително Богъ ни е пратилъ на земята. Българитѣ си пишатъ своята история, казватъ, че Царь Крумъ туй направилъ, Симеонъ Велики туй направилъ. Гдѣ е този Крумъ, гдѣ е този Симеонъ Велики? – Симеонъ Велики умрѣлъ отъ разривъ на сърдцето, че не могълъ да постигне своитѣ планове. Българитѣ трѣбва по друго нѣщо да се отличаватъ, а не по успѣхитѣ отъ своитѣ войни. Българскиятъ Симеонъ Велики още нищо не е направилъ. Българскиятъ Крумъ още не се е родилъ. Това, че Крумъ отрѣзалъ главата на гръцкия императоръ и пилъ наздравица съ нея, още нищо не значи. И това днесъ се прѣдава на поколѣнията! Не, не е туй, което възпитава хората. Азъ говоря за

народи, които сѫ християнски, а не езически. Сега трѣбва да се внесатъ между народитѣ и между обществата онѣзи принципи за доброто, които могатъ да внесатъ култура, подемъ между тѣхъ. Не е важно, какво можемъ да разстройваме. Да разстройва всѣки може. Не се изисква за това много умъ, нито голѣмо изкуство. Истинската наука седи въ възприемането и прилагането на разумния животъ. Този разуменъ животъ не може да се отдѣли отъ религиозния, не може да се отдѣли и отъ обществения. Питамъ: вие, които се грижите за народа, въ какво се проявява тази ви грижа? Народътъ самъ се грижи за себе си. Онзи българинъ, който оре, грижи се за себе си, кой не се грижи за себе си. Всѣки човѣкъ се грижи за себе си, но ти не убивай вѣрата на този човѣкъ. Казвашъ му: защо си толкова будала, че се жертвувашъ за народа си, да орешъ? Онзи търговецъ си гледа добре работата, но ти му казвашъ: защо си толкова будала, подигни малко цѣнитѣ на стоката си, та въ малко врѣме да спечелишъ, повече пари. Учитель си, гледашъ си добрѣ работата, но дойде при тебе нѣкой, каже ти: защо си толкова будала да живѣешъ въ този прахъ съ тия дѣчурлига? Карай малко по-халтаво, прѣзъ купъ за грошъ! Какъ, нима това е учителство? Една работа, която не може да се извърши разумно, съ любовь, това не е работа, това е наемничество.

И тъй, питамъ ви сега: кои мислятъ доброто на българския народъ? Азъ харесвамъ тези двѣ пчели, които жилнали лъва, безъ да го уморятъ. Жилнали го да поумнѣе. Но, да казвате, че старитѣ трѣбва да си вървятъ, а да останатъ младитѣ, това не е права философия. Младитѣ сѫщото казватъ. Значи, тѣзи, които носятъ главитѣ – Мѫдростьта и знанието, да си вървятъ, а младитѣ – тѣлата – да останатъ. Тѣзи хора, които даватъ такава една насока при възпитанието, сѫ на кривъ пѫть. Тѣ мислятъ, че между младите и старитѣ нѣма никаква връзка. Тѣ мислятъ, че между стомаха и главата нѣма никаква връзка; тѣ мислятъ, че стомахътъ е много важенъ. Въ тия си разсѫждения отиватъ до една крива философия. И съврѣменитѣ лѣкари отдаватъ хранителностьта на тѣлото на зарзавата, на месото, но въпрѣки това болеститѣ се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ болеститѣ? – Най-първо хората сѫ изгубили правия начинъ да се хранятъ; хората сѫ изгубили правия начинъ да пиятъ; хората сѫ изгубили правия начинъ да мислятъ; хората сѫ изгубили правия начинъ да чувствуватъ. Сега всичко въ насъ е изопачено, и ние виждаме нѣщата тъй, както не сѫ. Нека дойде сега нѣкой, да ви покаже, какъ трѣбва да се живѣе! На, питайте нѣкой отъ съврѣменнитѣ учени, ще видите – колкото учени хора има, толкова и теории.

Ние, подъ думата „Христосъ“ разбираме онзи великъ Божественъ Духъ, който е слѣзълъ отгорѣ, за да покаже разумния животъ на човѣчеството. Този Духъ сега не е скритъ. Съ тази материя и сила, която съдържа въ себе си, Той е проникналъ и обгърналъ всички клѣтки на човѣшкия организъмъ. Той дѣйствува вѫтрѣ въ насъ и приготовлява пѫтя ни. Когато ние сме въ тихо, спокойно настроение на Духа, тази звѣзда проговаря вѫтрѣ въ насъ. Ние още не разбираме езика на Духа. Разумниятъ Божествениятъ Духъ говори на нашъ езикъ и казва: „Пѫтьтъ, по който вървишъ, нѣма да те изведе на добъръ край“. Ама какво трѣбва да се прави? Този Духъ като срещна Савла, каза му: „Савле, пѫтьтъ по който си тръгналъ, не е добъръ. Кой си Ти Господи? – Азъ съмъ Исусъ съ звѣздата, човѣкътъ, който донесохъ новото Божествено учение. Ти си тръгналъ по единъ пѫть на насилие. Трѣбва да се върнешъ назадъ и да пожертвувашъ своя животъ за благото на своитѣ братя“. И той каза: „Слушамъ, Господи, какво искашъ отъ мене?“ – Иди сега при Ананий, и той ще те освѣдоми. Той отиде, започна живота на Христа и каза: „Ще се похваля съ кръста Христовъ“. Друго е подразбиралъ Павелъ подъ тия думи. Той искалъ да каже: ще се похваля съ разумното Слово на Христа, ще се похваля съ Духа Христовъ, който носи свѣтлина за човѣчеството, свѣтлина въ нашия животъ. Значи, свѣтлина ни трѣбва въ живота!

И тъй, тѣзи мѫдреци, които дойдоха въ Ерусалимъ, произведоха цѣла суматоха. Не само тогава тѣ произведоха такава суматоха, но и днесъ хората се смущаватъ отъ сѫщото нѣщо. Казватъ: ако това учение се приеме, какво ще стане съ свѣта? Ако между хората има любовь, ако между хората дойде едно взаимно разбиране, то нѣма да дойде по единъ външенъ процесъ, по единъ външенъ пѫть. Това ще дойде по единъ вѫтрѣшенъ пѫть. Нѣкои искатъ да се организиратъ. Организирането не е нѣщо механическо. Организирането е единъ вѫтрѣшенъ процесъ. Трѣбва да се знаятъ законитѣ, какъ да се организира човѣкъ. При това, свѣтътъ е организиранъ! Нима мислите, че Онзи, Който е създалъ свѣта, не го е организиралъ? Всѣки човѣкъ, у когото съзнанието е пробудено, принадлежи къмъ този организиранъ свѣтъ. Всѣки човѣкъ пъкъ, у когото съзнанието не е пробудено, тепърва ще трѣбва да се организира. Сега външниятъ свѣтъ се организира а хората, които вѣрватъ въ Христа, сѫ организирани. Но, за каква вѣра, говоря азъ? Не говоря за обикновената вѣра, а за необикновената – за вѣрата на Любовьта, вѣрата на Мѫдростьта, вѣрата на Истината; вѣрата на Любовьта, която внася вѣчния животъ, прави човѣка щастливъ; вѣрата на Мѫдростьта, която внася свѣтлина, разкрива невидимиятъ

свѣтъ въ неговата пълнота и вѣрата на Истината, която внася свобода въ човѣшкия животъ. Това сѫ сили, съ които трѣбва да работимъ.

Какъ ще оправите живота си за въ бѫдаще? Вие сте баща, майка, имате синове, дъщери, какъ ще ги възпитате? Запримѣръ, вие сте офицеръ, имате подчинени. Тия хора сѫ сили, въ които вие ще можите да работитѣ. Знаете ли, каква анархия би се създала, ако тия сили се откажатъ да се подчинятъ на вашата воля? Сѫщата тази анархия, аномалия би се създала и въ човѣшкото тѣло. Вие трѣбва да влѣзете между вашитѣ подчинени, да работитѣ, за да внесете онова високо разбиране и съзнание. Влѣзете въ вашето тѣло, обаче кракътъ ви се отказва да се подчини на вашата воля. Умътъ заповѣдва, кракътъ не изпълнява. Щомъ кракътъ се отказва да работи, той е парализиранъ. Щомъ всички органи се отказватъ да работятъ да се подчинятъ на човѣшката воля, какво става съ този животъ? – Умира.

И тъй, тази звѣзда, която се явила на изтокъ, внесла между хората разумния животъ. Тия три мѫдреца, които сѫ отишли да се поклонятъ на Христа, сѫ били разумни. Тѣ се разговаряли съ Христа. Всички вие мислите, че тѣ като отишли при Христа, видѣли едно малко бебенце, дали Му подаръцитѣ си и се върнали назадъ. Не е така. Нѣма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нѣщо: тѣ се разговаряли съ Христа. Той имъ прѣдаде великата Мѫдрость и знание, които тѣ прѣдадоха въ Индия. И сега това знание се пази тамъ. Индийскиятъ народъ е единствениятъ народъ на земята, който може да пази свещенитѣ работи. Нито англичанитѣ, нито американцитѣ, нито французитѣ, нито кой да е другъ народъ могатъ да пазятъ свещени тайни. Само индуситѣ могатъ да ги запазватъ, затова тамъ се занесе на съхранение великото, свещено учение. Ето защо, толкова хора отъ Европа отиватъ въ тия светилища да се учатъ. Тия светилища не сѫ нѣкакви видими храмове. Не, въ Индия има такива храмове, за които хората днесъ нищо не знаятъ. Значи, има нѣкаква особена свѣтлина. Вие виждали ли сте тази свѣтлина?

Разправяше ми единъ младъ българинъ слѣдната своя опитность: намирамъ се, казва той, една тъмна нощь, усамотенъ, въ едно отчаяно положение, готовъ да се самоубия, но отправямъ ума си къмъ Бога, съ молба, да ми дойде свѣтлина, да освѣтля пѫтя си. И какво виждамъ тогава? – Доста далечъ прѣдъ мене се движи едно голѣмо, свѣтло кълбо. Азъ вървя и то прѣдъ мене, но постепенно положението се все повече и повече измѣня. Най-напрѣдъ то бѣше по-далечъ,

послѣ взе да се приближава, докато почувствувахъ една приятна, мека, свѣтлинка и познахъ Бога въ душата си. Отъ тозъ моментъ азъ си казахъ: разбирамъ, какво нѣщо е животътъ! Отъ това кълбо почна да излиза гласъ, който ми каза: „Готовъ ли си, какво мислишъ да правишъ“. Вие ще кажете сега, това сѫ приказки само. Не, това не сѫ приказки, това сѫ само реалности.

Та, казвамъ: азъ бихъ желалъ всички вие да имате тази свѣтлина и да ви проговори тя. По нѣкой пѫть вие интуитивно чувствувате, схващате, че нѣщо ви говори въ ума или въ сърдцето, но то е тъй разбъркано! Единъ день обаче, тази свѣтлина ще ви проговори, ще знаете отъ кѫдѣ иде каква посока има. Сегашнитѣ ясновидци казватъ, че Господь имъ говорилъ. Но, отъ кѫдѣ ви говори Господь? Едни казватъ, че Господь имъ проговорилъ отъ главата, други – отъ ума, трети – отъ сърдцето, четвърти – отъ гърлото, отъ очитѣ, отъ гърдитѣ и т.н. Е, и вие сега, кажете, отъ гдѣ ви приговаря Господь? Казвамъ: отъ много мѣста говори Господь, но само едно мѣсто има, отъ което като проговори Господь, вие ще знаете вече онази велика Истина, която ще ви направи човѣкъ, по образъ и подобие Божие.

И тъй, за обикновенитѣ хора Господь говори отвсѣкѫдѣ, а за необикновенитѣ, за просветенитѣ има само едно мѣсто, само единъ начинъ, по който Господь говори. Само тѣзи три велики мѫдреци видѣха тази свѣтлина, тази звѣзда и отидоха да ѝ се поклонятъ.

Азъ бихъ желалъ, и вие днесъ да видите тази звѣзда, да ви проговори тя и да разберете великия идеалъ за вашия животъ, да разберете, какъвъ е вашиятъ стремежъ и да кажете: Заслужава да се служи на Бога!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 8 февруари, 1925 г. въ гр. София.

1925_02_08 Новото възпитание и самовъзпитание
лекция пред специалния клас

НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ И САМОВЪЗПИТАНИЕ

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.

Прочете се резюме от темата „Коя е най-важната буква в азбуката?“

Прочетоха се работите върху темата „Разлика между въображение и фантазия“.

Ще ви задам въпроса: според вас кой е най-приятният час през деня?

Отговори: Часът на почивка след усилена работа. Когато разберем нещо.

Кога се чувствате най-разположени – сутрин, като ставате, или вечер, като си лягате?

Отговори: Сутрин. Вечер.

Наблюдавали ли сте как спите нощно време, по колко пъти се обръщате през цялата нощ ту на едната, ту на другата страна? Дали има някой от вас да е броил това нещо?

Сега за една седмица ще ви задам следното упражнение: като си легнете вечерно време, ще вземете при себе си листче и един молив и колкото пъти през нощта се обърнете, ще отбележите на листчето с малки линийки. Ако се обърнете несъзнателно, няма да отбелязвате, за това не сте отговорни; но колкото пъти се обърнете и съзнавате това обръщане, веднага ще си отбележите на листчето. Можете ли да направите това упражнение?

Отговор: Можем.

Ако се случи да сънувате през нощта някакъв сън, от който да се стреснете и да се обърнете на другата страна, добре е да си отбележите в кратки черти съня и

да видите на коя страна сте се обърнали. Има сънища, които са важни, и добре е в такъв случай да се знае на коя страна сте се обърнали и на коя сте били, като сте сънували.

При окултното възпитание и самовъзпитание трябва да обръщате внимание на начина, по който спите. Щом си легнете, ще кажете на тялото си: „Слушай, както си легнеш, така ще останеш до сутринта – никакво мърдане надясно или наляво!" Ако тялото ви се подчини на тази заповед, значи вие сте му господари, можете да го владеете; не се ли подчини, не сте господари. Добре е да правите тези опити – да видите дали тялото ви се подчинява на вашите внушения, или не се поддава. Всички клетки в организма на човека са разумни и ако можете да им говорите, а те да ви слушат, вие ще можете да се възпитавате; ако говорите на клетките си и те не ви слушат, вие не можете да се възпитавате. Основното възпитание на тялото зависи от възпитанието на клетките. Легнеш ли на дясната страна, ще си кажеш: „Тази вечер ще спя само на дясната страна, няма да се обръщам никак." Ако до сутринта не се обръщате, това показва, че мисълта ви е била силна. Може да правите ред опити, при които да заповядвате на клетките си да ви слушат. Ако при всички тия опити тялото ви се подчинява, всичко у вас ще върви в хармония.

Както забелязвам, всичко у вас става безразборно, вие не лягате в определено време. Човек трябва да си наложи дисциплина. Дойде ли десет или единадесет часа вечерта, каквато важна работа и да имате, ще си кажете: „Сега ще си легна, ще спя, без да се обръщам, ще си почина добре и утре сутринта, точно в четири часа, ще стана и ще започна отново работата си." Това значи дисциплина на тялото, възпитание на клетките. А сега вие като си легнете, въртите се цяла нощ, не сте спокойни. Питам: какви идеи ще можете да възприемате в такова състояние, щом не можете да заповядвате на ръцете, на краката и на тялото си да не мърдат? Какви идеи и чувства ще възприемате, щом не можете да заповядвате на вашата артериална и венозна система, нито можете да урегулирвате известни неправилни състояния у вас? Представете си, че имате някакъв оток на крака си. Ако вие можете да заповядвате на тялото си, ще кажете на клетките, които се намират около отеклата част на крака, да изпратят по-чиста кръв и да изхвърлят нечистата по-скоро навън. Кажете ли си така, на сутринта ще почувствате едно голямо подобрение, едно разположение на духа.

Понеже вие влизате в света, трябва да владеете органите си, клетките си, да

имате самообладание, както моряците. Наблюдавайте някой моряк: какво спокойствие, какво самообладание има! Когато се качва на мачтата, той спокойно върши работата си, връзва, развързва въжето, не се смущава, че наоколо му и под нозете му всичко се люлее и вълнува. Този моряк има присъствие на духа. Ако е някой неопитен, той не може да се качи на мачтата.

Та казвам: вие, като окултни ученици, трябва да се самовъзпитавате, да издържате мъчнотиите, които ви идват. Като се качите на една такава мачта, трябва да се самообладавате, да бъдете тихи и спокойни. Ако не възпитавате своето тяло, всяко друго възпитание няма да ви ползва.

И тъй, истинското възпитание на човека трябва да започне от неговото самовъзпитание.

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.
Книги:

* Новото възпитание и самовъзпитание

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_02_11 Продължаване на живота
лекция пред общия окултен клас

ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ЖИВОТА

Размишление

Бе прочетено резюме от темите Най-важният слог.

Чете се темата Сила, материя и енергия.

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Продължаване на човешкия живот.

За следния път ще пишете върху темата Разлика между будизма и християнството.

Като казваме „продължаване на живота“, трябва да обясним какъв смисъл има дължината. Когато кажем, че пътят е дълъг, краката ни се прекъсват, а когато кажем, че животът е дълъг, краката ни се продължават. Защо именно в първия случай краката ни се прекъсват, а във втория случай краката ни се продължават? Значи една дума, употребена в два различни смисъла, дава и два различни резултата. Може ли едно същество, което не е живо, да продължава своя път? Може ли в Природата да съществува движение без живот?

Сега например всички може да четете някой философ и да кажете какво мисли този философ. Какво мисли някой философ знаете, обаче рядко срещам ученици, които мислят. Даже срещам и философи, които не мислят. Един философ чел съчиненията на друг някой философ и написва какво казва този, последният.

Значи взема философията на другия философ и с малко перифразиране създава някаква нова философия. Така в евангелския свят между хилядите проповедници много рядко ще намерите някого, който мисли. В Америка има повече от 20 хиляди проповедници, но едва ли ще намерите 10 души от тях, които могат да мислят. Останалите перифразират, заемат един от друг.

Сега всички вие вземате думата живот, но не сте мислили върху това, как се продължава човешкият живот. Вие сте го вземали назаем, тъй както се вземат пари назаем, без да сте го печелили. Казваме: „продължаване и съкращаване на живота“. Има ли съкращаване на живота? Да вземем един човек, който е живял 10 години, и един шаран, който е живял 400 години. Как мислите, в какво седи разликата между този човек и шарана? Ако съберете опитността на човека и тази на шарана, който е живял 400 години, кой от тях е живял повече време? Някой път продължаването и съкращаването на живота зависи от бързината или от интензивността на живеенето. Под дълъг живот не разбираме натрупване на много години, например 100 или 120 години, защото човек може да живее 1000 или 2000 години и пак да не е събрал много опитности. Сега искам да разсъждавате много просто, а не философски. Представете си, че вие копаете един кладенец. Колко време може да копаете? Щом стигнете дъното му, т.е. колкото е определено, ще копаете ли още? Ще бъде смешно, след като изкопаете кладенеца, да направите къща, за да живеете в него. Ако си по-мързелив, по-дълго време ще копаеш; ако си по-работен, по-малко време ще копаеш.

И тъй, под думите продължаване на живота разбираме разумност. Животът не може да бъде дълъг без разумност. Ако животът на някоя фамилия е кратък, това зависи от неразумността на предшестващите поколения. Значи разумността е един от факторите за продължаване на живота. Вторият фактор е Любовта. Вие не можете да продължите живота си без Любов. Това не значи само да говорите за Любов, но да имате разширение в чувствата, да сте еднакво разположени спрямо всички хора. Освен това трябва толкова да сте предвидливи, че да не влизате в стълкновение с никого. Виждаш някой човек нервен, сприхав. Стой надалече от него и бъди много внимателен – няма защо да го изпитваш или да му посочваш дефектите. В Стария Завет четете, че пророците са казвали недостатъците на хората, но това те правеха по необходимост. Вие разглеждате криво техните постъпки. Тия философи нападаха хората, както някой свредел пробива дупки. Кой е виновен за това? Не мислете, че пророците са правели това случайно. Друг някой кара пророка да изобличава хората, да изтъква грешките им. Изобщо езикът на всеки един от вас трябва да бъде мек. Ще ви дам следното правило: никого не нападайте, никого не критикувайте! Туй е правата философия. Ако пък си като някое шило – дето минеш, да мушкаш – няма какво да правиш, ще гледаш да мушкаш по-малко. Ще казваш: „Не съм виноват, такова е естеството ми днес, ще ме

извините.“ Англичаните в такъв случай казват: „Подхлъзване на езика.“ По някой път езикът на човека се подхлъзва и той казва нещо, което не желае.Често у всинца ви вярвам езиците да се подхлъзват, защото са намазани с масло. Ако дадем и на най-силния от вас да държи едно въже, намазано с масло, не ще може да го удържи. Турските пехливани разбират този закон и затова, като се борят, намажат се с масло.
Борят се, но не могат да се хванат: изплъзват се като шарани и никой не може да надвие.

Аз бих желал езиците на всинца ви да са намазани, защото ако на един е намазан, а на други не е, често стават катастрофи. Като има масло, всичко се урежда добре. Ако ръцете на едного са намазани, а на друг не са, вторият ще се изплъзне, а първият ще бъде уловен. Затова някои хора претендират: „Защо не намазаха и моя език, та лесно да върви тази работа?“ И сега аз превеждам: вместо езикът ви да е намазан с дървено масло, нека е намазан с друго някое масло. Във великата лаборатория на Живата Природа има други масла за намазване на езиците. С тия масла като намажеш и най-коравия език, той става мекичък, като на ангел. Отлични масла са тези на Природата, но са и много скъпи. Един грам от тях струва хиляда златни лева. За тия масла има предвидени и специални четки. Когато намажеш езика си с такава четка, напоена в едно от природните масла, той става отличен инструмент; така постъпва и цигуларят със своя лък.

И тъй, за да се продължи човешкият живот, в чувствата на човека трябва да се създаде една вътрешна пластичност. Тъй щото, отдето и да дойде ударът, човек нищо да не почувства, гъвкав да бъде той. Някой път вие си казвате: „Този свят е много лош. Как ще се оправи?“ Няма защо да разрешавате такъв труден философски въпрос. Този въпрос е за Господа, не е за вас. Вие си гледайте вашата работа. Не се занимавайте с това, кой човек е лош и кой е добър. Ако ви попитам кой човек е добър, вие не ще може да определите това. Не само вие, но досега аз не съм срещнал нито един, който да е определил кой човек е добър и кой е лош. Туй, което е лошо по време и пространство, всъщност не е лошо. Христовото учение, което беше в противоречие с юдаизма11, днес е едно благо за християнските народи. И днешното Ново учение, което се смята за несъобразено със съвременните разбирания на хората, за в бъдеще ще им донесе едно благо. Не, днес не се знае кой живот е добър и кой е лош. В далечното бъдеще, когато хората завършат своето развитие, само тогава от

плодовете им ще се види кой човек на каква степен на развитие е дошъл. Хората няма да бъдат вече толкова лоши: някои ще бъдат от рода на дренките, някои – от рода на крушите; други – от рода на ябълките или на гроздето, или на черешите, или на смокините и на други подобни плодове.

Сега, като се продължава животът ви, не вземайте на гърба си товара на света. Не мислете как ще се поправи светът. Светът е оправен. Старайте се да не задържате никаква горчива мисъл в ума си. Дрехата ви отвън може да е нечиста, но вътре в душата, в сърцето си и в ума си не оставяйте никакво петно.
Щом се намирате във физическия свят, вие трябва да вземате поука от тактиката на военните. Когато изучавате хората, всякога си поставяйте крепости, та като ви бомбардират, да не могат да ви засегнат. Щом хората са миролюбиви, крепости не ви трябват. На едно място в посланията апостол Павел казва: „Когато искаш да браниш живота си, тури си щит за предпазване."

И тъй, за продължаването на човешкия живот са необходими две неща: здрава и силна мисъл и широчина в чувствата. За постигането на тия две качества е необходимо търпение. Досега в България съм срещнал само един търпелив човек. Аз съм ви привеждал този пример. Този човек беше доктор. Аз наричам неговото търпение английско. Той имаше четири деца. Като вземеше някоя книга да чете, едното дете му теглеше брадата, другото – косата, третото се качваше по гърба му, а четвъртото дърпаше краката му. Той ги погледне, погледне, пък им каже: „Е, деца, един ден, когато пораснете, ще поумнеете, ще разберете, че не трябва да правите така, но сега сте малки още." Не съм срещал като този човек, бих ви го препоръчал като един похвален пример. Вие не бихте изтърпели това. Такъв човек може да продължи живота си.

Сега какво мислите: ако си представим, че линията AB в триъгълника ABC е разумна, тя ще схване ли ясно в съзнанието си целия кръг, който може да се опише около него? Ако всички тия линии са разумни, тогава линията AB ще знае ли какво е състоянието на линиите BC и AC? Ако си представите, че линията AB е една захарна пръчка, и вие близнете само единия ѝ край, ще знаете ли дали цялата пръчка е захарна? Философски погледнато, човек в даден случай знае само една своя мисъл, само едно свое желание и само едно свое действие. – Нищо повече. Цялата наша философия седи в една мисъл. Много желания не са ваши, те са чужди. Там е заблуждението, когато някой казва: „Аз имам много желания." Многото желания са на вашите клетки. Ще намерите

онази основна мисъл и онова основно желание във вас, които принадлежат на онази основна централна монада, около която се групират всички малки душички, всички клетки. Вие искате да бъдете господари на всички ваши мисли и желания и затова казвате: „Да се контролират всички наши мисли и желания!“ Това значи: вашата основна мисъл да има отношение към всички други мисли, да се хармонизира. Човек не може да води война със себе си.

Пазете следното правило: всеки човек, който води война със себе си, и да победи, той винаги губи. Човек никога не трябва да воюва със себе си! Казва Писанието: „Не противи се злому!“ То значи: не се борете със злото! Всеки, който се бори със злото, му предава сила. Всичката философия в окултната наука седи в това, че когато искаш да премахнеш една негативна мисъл, ще я усилиш повече. Ами какво да правя? – Прави добро, остави злото, не се меси в неговата работа, не се стреми да го събориш! Всеки, който се бори със злото, го усилва. Правете добро постоянно! Някой казва: „Аз няма да правя зло.“ Кажеш ли така, ти усилваш злото в себе си. „Аз няма да лъжа.“ – Ти усилваш лъжата в себе си. Ще кажеш: „Ще говоря Истината, ще правя добро.“

Казваш ли така, това има смисъл. Негативната философия донесе най-големите нещастия на човечеството. Мойсей е започнал много добре със законите си. Коя е първата заповед на Мойсей? – „Аз съм Господ, Бог твой, да нямаш други богове освен Мене!“ Първите четири заповеди са положителни. Евреите се спряха на последните заповеди, които бяха негативни: „Не убивай, не кради, не лъжесвидетелствай“ и т.н. Тия заповеди бяха само разяснение на първия закон. Ако не искаш да лъжеш, ти ще прилагаш първия закон.

Когато онзи младеж запита Христа какво трябва да прави, за да придобие вечен живот, Христос му отговори какво трябва да направи, а младежът каза, че всичко това го е сторил. Какво още не му достига? Наистина този младеж е спазил тия заповеди, но в техния негативен смисъл. Когато Христос му даде първия изпит – да раздаде имането си, оказа се, че той не разбира законите. Той не схвана закона, наведе главата си и излезе натъжен навън.

Следователно той не е разбрал Мойсеевия закон, не го е приложил. Не само във времето на Христа, но и сегашните християни прилагат само шест заповеди, и то в техния негативен смисъл: да не се мразим, да не се одумваме и т.н. Като дойде ред да приложим заповедта да се обичаме, казвате: „Как ще обичаш този

човек, може ли да го обичаш?!“ Как няма да го обичаш? Когато кажа, че трябва да обичам някого, тази идея в моя ум е строго математически определена. Под тази идея аз подразбирам това: онзи, когото Бог обича, и аз ще го обичам. Туй значи да обичаме ближния си. Да обичаме ближния си, подразбира да обичаме Бога. Когото пък Бог не обича, и аз няма да го обичам. За да обичаш някого, трябва Бог да го обича. Ако Бог е Любов, ти няма да заставяш Бога, няма да Му даваш направление какво трябва да прави Той. Ти трябва да бъдеш израз на Божията воля. Значи ако Бог обича някого, и ти ще го обичаш. Това е Волята Божия и ти трябва да я изпълняваш. Ако вие можете да приложите Христовия закон или Божия закон по този начин, всичко ще ви върви лесно. Казва някой: „Как тъй, не мога да обичам този човек!“ – Не, ще си кажеш: „Обича ли го Бог?“ – Обича го. Щом Бог го обича, въпросът е свършен – и аз го обичам.

Сега във вас се явява друг въпрос: каква трябва да бъде обичта? Щом започнете да философствате върху обичта, вие разваляте заповедта. Ще ви приведа сега следния факт. Всеки човек може да се роди при огнището на баща си, когато свети даже само една вощена свещ, но той не може да израсте от огъня на тази камина и от светлината на тази свещ. За да израсте и да се възпита, той трябва да излезе вън, на Слънцето. Та човешката любов в света – това е огнище, това е свещ. При нея може да се констатира фактът, че ти си роден еди-кога си, и да се напише името ти, но ако искаш да растеш и да стане нещо от тебе, трябва Слънцето да те грее отвън. Или, казано на друг език: само когато Божията Любов те проникне, от тебе може да излезе нещо. Следователно ние не можем да изпълним Божиите закони с човешката любов. Тя е несъстоятелна. Всички трябва да се откажете от тази мисъл. Човешката любов не е изпълнила досега това и не може да го изпълни. Вие не можете да растете на човешкото огнище, нито да се учите на неговата вощена свещ.

Ето защо, ако искате вашият живот да се продължи, не трябва да останете в стадия на човешката любов и да се греете на неговото огнище, нито да четете на неговата свещ, но трябва да излезете вън, на слънчева светлина, и там да растете, там да се развивате и да четете. Тия идеи трябва да бъдат рязко определени в ума ви.

Някой път, като четете Евангелието, казвате: „Тъй е писал еди-кой си апостол.“ Аз ви казвам, че много стихове от Евангелието са криво преведени.

апример не е вярно преведен стихът: „Аз ще се похваля с кръста Христов.“ В оригинала се казва: „Аз ще се похваля със страданията на Христа.“ И като поставиха хората кръста на първо място в живота, с това развратиха Божия закон. Страданията са нещо смислено, но кръстове не ни трябват. Сега всички хора говорят за кръста Христов, но от него са излезли всички съвременни ножове. Всички ножове на военните са направени от кръстове. Войникът мушка с дългата част на кръста. За да може да мушка повече, той си служи с тази пръчка, на която бяха заковани ръцете на Христа. Следователно всеки, който ти дава кръст, същевременно те мушка; и като те мушне, дойдат други, които те занасят в болницата. И след това ще кажат: „Това правим, за да се похвалим с кръста Христов.“ В това няма никакъв смисъл. И ако вашите мисли, вашите желания са кръстообразни, вие сте на края на пътя. Свещеникът носи кръста и ти казва: „Целуни го!“ По същия закон и военният носи кръста и с дългата му част те промушва. Най-първо ти казва: „Или ще се подчиниш, или ще те мушна.“ И тогава ти, ако искаш да живееш, ще му се подчиниш, т.е. ще го целунеш. Военният казва: „Ти ще се подчиниш на моя кръст, данъка си ще платиш. Ако не направиш това, роб ще станеш!“ – и хване оръжието. Това е значенето на кръста днес. Хората предават, че на свети Константин се явил кръст, кръстно знамение, и му се казало: „С този кръст ще победиш.“ Това е квадратна лъжа! И победи ли той? Ако това нещо беше истина, св. Константин Велики@ трябваше да победи света. Победи ли го? – Не, той разврати света. Тъй трябва да се произнесат бъдещите историци, защото така се произнася невидимият свят.

Казвам ви: отсега нататък трябва да се освободите от вашите кръстове и да ги заместите със страдания. Страданието ще заместите с нощ, с почивка.

адостта ще наречете ден, а работата – най-приятното занимание. Радост, ден, занимание – тогава животът се осмисля. Между радостта и страданието има правилни математически съотношения. Тия съотношения са следните: колкото радостта ви е била по-голяма, по-интензивна, като се смени със скръб, толкова и скръбта ви ще бъде по-силна, по-интензивна. Значи колкото денят е бил по-светъл, толкова и нощта ще бъде по-тъмна, по-мрачна. Вам се струва, че сте изгубили нещо, но тъй ви се струва само. Това е, защото чувствителността на човека се увеличава и той чувства и радостта, и скръбта по-силно.След голямата скръб, като се появи отново радостта, понеже чувствителността ви е голяма, тогава и радостта ви е по-голяма: вие мислите, че сте спечелили това, което

бяхте изгубили. Тия две състояния се сменят постоянно в човека. Висшите духове, висшите същества, които разбират този закон, сменят тия състояния у вас по един правилен начин. Ако се въплъти на Земята един ангел или някой архангел, или някой херувим, или серафим, и те ще изпитат същите страдания, каквито и вие не можете да избегнете. По същия закон и Христос ги изпита. И най-висшите същества, като дойдат на Земята, ще изпитат страдания. Ако те искат да не бъдат засегнати от страданията, ще стоят на Земята, докато има ден – благоприятни условия за тях, и като настане нощта – неблагоприятните условия, заминават за друг свят. Следователно тяхната радост е непреривна. Те се движат от радост в радост. Тъй правят разумните същества, а глупавите вървят по обратен път: когато се свършат благоприятните условия на живота и започнат неблагоприятните, те тогава идват на Земята. И вие понякога вървите по същия път.

Да допуснем, че линията АС от триъгълника представлява физическия живот. Тази линия представлява несъизмерима величина, защото в несъизмеримите величини се създават страданията. Може ли една несъизмерима величина да се превърне в съизмерима? Знаете ли начин да превръщате несъизмеримите числа в съизмерими? Несъизмеримите числа във физическия свят са съизмерими в астралния; несъизмеримите числа в астралния свят са съизмерими в умствения.
Следователно туй, което е невъзможно за физическия свят, е възможно за духовния; туй, което е невъзможно за духовния свят, е възможно за умствения; туй, което е невъзможно за умствения свят, е възможно за причинния. Значи всички противоречия, които произтичат от несъизмеримостта на числата, техният философски смисъл се обяснява в по-висшите светове. Там несъизмеримото става разумно, съизмеримо.

Следователно при всяка мъчнотия ще приложите закона за съизмеримите и несъизмеримите числа. Имате ли някаква мъчнотия на физическия свят, ще знаете, че по никой начин не можете да я разрешите тука, но ще я разрешите в астралния свят; ако и там не можете да я разрешите, ще влезете в умствения свят; ако и в умствения свят не можете да я разрешите, най-после ще се повдигнете много високо, в причинния свят, и веднага мъчнотията ще бъде разрешена.

Така че каквато мъчнотия и да има един ученик, щом се повдигне и влезе в

причинния свят, той ще може да я разреши. Разбира се, този закон има широко приложение и към човешките чувства и способности. Той е сложен закон. Например как може да се развие известна способност в човека или да се усили известно чувство? Това се крие пак в приложението на този закон. Някой път вие искате да проявите любов, но не можете: усещате известна коравина, едно неразположение у вас. Забележете, в Природата действа следният закон: минавам покрай някоя нива, която не е поливана от дъжда цели шест месеца.

очвата ѝ е корава, само буци, нищо не можеш да посееш в нея. Завали един малък дъждец и веднага буците се поразцъфтят, омекват. Най-първо всяка буца казва: „Искам да живея индивидуален живот.“ Дойде после повече дъжд, буците омекват още повече, раздробяват се и казват: „Хайде, от нас да мине!“ Какво да мине от нас? „Хайде, и ние да направим същото, да услужим. Дъждът услужи на нас, ние пък ще услужим на други.“ И наистина, мине ралото отгоре ѝ, разстеле пръстта, после посеят жито, и виждаш – след известно време от тази пръст се явяват зелени крепки стъбълца. Значи дъждът изравни тия буци.

И тъй, когато чувствата ви са корави, дъждец трябва. Ще се молите да дойде дъждец. Дойде ли дъждецът, коравите буци ще се размекнат, твоят плуг ще мине отгоре им, семето ще се посее: така всички буци стават равни. Трябва да приложите тази философия в живота си. Нали в Писанието се казва, че всички високи планини ще се приравнят. Приложение трябва! Я ми кажете дали един ангел може да плаче, да хълца като вас? Каква полза от вашия плач? Един ваш приятел се е разболял и веднага сърцето ви трепне – уплашите се, че ще умре. Какво от това? Да допуснем, че повикат този ваш приятел на онзи свят, при Господа. Какво лошо има в това? Той не умира. Онзи свят е много красив. Какво лошо има, като отиде там? Аз даже бих казал на своя приятел: „Много се радвам, че те викат на онзи свят.“ Той ще ми каже: „Братко, и аз се радвам. Пратиха ми отгоре каляска, викат ме.“ – „Хайде, на добър ти час тогава!“ Тази мисъл трябва да стане много разбрана за вас: да не казвате, че еди-кой си трябва да си замине, но щом го повикат, да не го задържате.
Тъй на добър час на всички! Други ще дойдат на тяхно място. Най-после и ние ще идем горе, няма да седим постоянно на Земята. Ние ще се върнем в онова хубаво място, отдето сме излезли някога. Досега кого как повикат отгоре, все казва, че още не е готов. Кога ще се приготви? Никой не е отишъл с готовност. Всички все казвате: „Не съм готов, да поостана още една-две години.“

После, аз забелязвам: вие не разсъждавате правилно, всички трябва да имате права мисъл. Например мнозина от учениците ми намират разлика в моите постъпки. Чудни сте вие? Какво се бъркате в моите постъпки? Най-после аз не съм отговорен пред вас. Какво си дошъл да ме критикуваш? Туй, което аз върша, то е по известен план, не е ваша работа. Аз правя туй, което е в плана ми. „Ама какво ще кажат хората?" – Чудни сте вие! Има известен Божествен план, който не търпи никакво отклонение. Ти можеш да се отклониш от този план, но Божественото всякога се нарежда според определения отгоре план. Ти не можеш да направиш от Божественото нито йота отклонение. Някой път Господ може да мълчи, а ти мислиш, че Той отстъпва. Не, цялата Вселена може да стане на каша, но от Божиите закони нито една резка, нито една дума няма да се измени. Тъй щото всеки от вас ще си каже: „Това нещо, което трябва да направя, Божествено ли е, или не? Ако е Божествено, ще го направя. Каквото Господ е казал, ще го направя." Туй е в плана на Бога.

Та сега, когато някой ме критикува, казвам му: „Ти си погрешил – туй, което вършиш, е чужд план. Това е някаква чужда мисъл, влязла в главата ти."
Това не съм аз, някой друг е влязъл в главата ми. Та когато дойде някой да ме критикува, тъй гледам аз на въпроса. Дошли двама братя при теб – единият отляво, другият отдясно – заобикалят те и ти казват: „Тъй ще кажеш, иначе ще кажеш!" – дават му съвети. Казвам: аз зная този фонограф.

Най-мъчно в света обаче е да виждаш хубавото през лошото. То е голям майсторлък. И тогава ние питаме по какво се отличава добрият и по какво – лошият човек? Аз няма да ви отговоря прямо, но ще ви дам едно сравнение. По какво се отличава една чиста стъкленица от една нечиста? – Чистото стъкло пропуща най-много лъчи. Онова пък, което пропуща по възможност най-малко лъчи, то е лошо, нечисто. Следователно онзи човек, който пропуща най-много лъчи на Любов, Мъдрост и Истина, той е добър, а онзи човек, който пропуща най-малко лъчи на Любов, Мъдрост и Истина, той е лош. Съгласни ли сте на туй? Това е едно много хубаво определение. Лошият и добрият човек са два полюса на едно и също нещо и между тях има градация. Добрите хора се различават от лошите според количеството на лъчите, които и едните, и другите пропущат. И всеки от вас трябва не само да си предполага, но със сигурност да знае в даден случай колко лъчи пропуща през себе си. И знаете ли каква наука има в това! Всеки ден ще имате по един спектър. Има такива спектри. Като поставиш своята призма в себе си, ще става разлагане на твоята

светлина, на твоите лъчи, и ти ще правиш изчисления, за да видиш колко светлина пропущат. Защото от невидимия свят и от Слънчевата система за всеки добър и разумен човек се препраща специална светлина. Когато вие сте съгласни с Божествения свят, тази светлина ви намира тъй, както ви намира едно писмо, което е писано за вас. Обаче при най-малкото отклонение от правия път и тази светлина се отклонява. Тъй че когато говорим за добрия живот, това правим с цел да не се отклонява Божествената светлина и топлина, която иде специално за вас, и по този начин да не си причинявате вреда. Тогава именно ще дойдете до висшата математика, до висшата Божествена геометрия, за да видите какви са отношенията там. Какво значи да бъде един живот добър? Аз смятам добрия човек за едно отлично построено здание, с всички най-модерни и удобни приспособления, през което здание Божествените енергии влизат и излизат, като се разпръскват навън. Само така ще могат всички живущи в него да се ползват еднакво от благата му. Сега ще се спрете върху мисълта: „Да пропущам повече светлина!“
Да изпеем сега упражнението В начало бе Словото.

Трябва да се стремите към непрекъсваемост в тоновете. Не трябва да има прекъсване в тоновете. Трябва да контролирате ларинкса си и да облагородявате гласа си. Когато не сте разположени, пейте! Най-мъчно е човек да пее, когато е неразположен. Когато е разположен, той е отличен певец. Пейте упражнения с букви! Те са добри за неразположени хора. За в бъдеще, ако искате да възпитавате малките деца правилно, можете да ги възпитавате прекрасно с музика. Даже най-упоритите, най-своенравните деца може да възпитавате с музика.

Сега вие казвате: „Че ние сме големи хора, може ли да пеем такива упражнения?“ Та вие правите много пъти по-лоши работи от тия упражнения. Тогава не мислите ли, че сте големи? Когато се разгневиш и свиеш юмрук, това по-хубаво ли е? По-добре да пеем ха-ха-ха, отколкото да сочим с юмрук. В пеенето има разширение, а в гнева – свиване.

Тъй щото ще изучавате всички действия в Природата. Има действия, които предизвикват разширение на гласа, на чувствата, на мисълта, и у човека се явява едно малко пробуждане; колкото и да е малко, то е хубаво. Всяко движение, всеки слог, който и да е, има двояко въздействие: ограничава и разширява. Вие ще изберете тия слогове, които ограничават, за най-доброто разположение

на духа. Когато пък имате едно неразположение на духа, ще употребите слогове, които разширяват. Някой път в живота ни ще дойдат некрасиви работи, но те трябва да дойдат при най-доброто разположение на духа ни. Те ще бъдат като граница. Добрият човек, и да направи погрешка, не се вижда.

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Осемнадесета лекция на ООК IV година

11 февруари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_02_15 Високитѣ места и чистиятъ въздухъ
лекция пред специалния клас

ВИСОКИТЕ МЕСТА И ЧИСТИЯТ ВЪЗДУХ

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.

Прочете се резюме от темите „Разлика между фантазия и въображение“.

Прочетоха се работите върху темата „Първото растение на Земята“.

За следния път ще пишете върху темата №16 „Кой е най-мекият и най-коравият уд в човека?“

Ще ви запитам защо някои от растенията са малки, а други големи? Какво е вашето мнение по този въпрос?

Отговор: Това зависи от условията, при които растението се развива. Има един природен закон, според който при лошите условия външните форми се смаляват, а при добрите условия се увеличават.

Как мислите вие – плодните дървета предшестват ли тревите в своето проявление, или тревите ги предшестват?

Отговор: Плодните дървета предшестват тревите.

Имало ли е плодни дървета през ледения период?

Отговор: Според съвременната наука през този период не е имало плодни дървета.

Ще ви зададам няколко въпроса: Каква е била първоначално формата на заека? Каква форма е имал той – като днешната или друга някаква? Има ли някакво подобие между мишката и свинята?

Отговор: Те ядат всичко, каквото намерят.

В устройството си имат ли нещо подобно?

Отговор: Мишките са гризачи.

Между мишките и зайците има ли подобие?

Отговор: Те са гризачи. Освен това и мишките, и зайците са страхливи.

Защо предните зъби у гризачите растат толкова много? При какви условия и кога се е явил у тях навикът да гризат? Кога се е явило у някои от бръмбарите съзнанието да снасят яйцата си в корите на дърветата? Как бихте си обяснили способността на клетките у птиците да създават кожата, да създават перцата си, и при това тъй хубаво да ги боядисват, като че някой художник е работил върху тях? Дали самите клетки правят това? Обърнете внимание и на пеперудите! Те живеят ли повече от едно лято? – Не. Въпреки това, вижте какво богатство от краски има върху техните крилца! Какво иска да ни каже Природата с това? Туй е една луксозна дрешка, която струва няколко милиона лева, а при това трае само едно лято. Какво голямо изкуство е това нещо! Както виждате, големи художници са пеперудите! Има ли някакъв замисъл в тяхното художество?

Отговор: Някои от краските им се предават от самата среда, в която се движат, за да се предпазят от враговете си. Краските имитират цвета на околната среда, в която се движат.

Питам: ами цветята, които имат краски, кого имитират? Нали и те имат врагове?

Отговор: Напротив, у цветята има желание да изпъкнат всред околната среда, в която се намират, за да бъдат забелязани от насекомите.

Следили ли сте кои пеперуди повече са изложени на опасност: тия, на които крилцата са пъстро боядисани, или тия, които нямат никакви краски? Помислете малко върху този въпрос и ако не можете да си отговорите, запитайте някой естественик какво той би ви казал. Естествениците още не са разрешили въпроса, кой даде тия краски у пеперудите и как изобщо се

създават.

Казвам: вие виждате сега колко въпроси има неразрешени. Ако съвременните естественици биха разрешили тия въпроси, те биха хвърлили голяма светлина върху историята на органическото царство. Забелязано е по известни признаци, че пеперудите имат съзнание за своите красиви дрехи, както и за прашеца, който се намира по крилцата им. Когато вали дъжд или когато дойде буря, те грижливо се скриват някъде, за да запазят праха по крилцата си. Как се е създал този прах по крилцата на пеперудите – това съвременната наука не знае. Това показва, че пеперудите са знаели галванопластиката преди хората. Това не е просто натрупване на прашец. Голямо изкуство е да се наслои тази фина материя върху крилцата им! Как мислите, сами пеперудите ли правят това нещо?

Отговор: Пъстрите, красиви пеперуди повече се пазят, затова и по-мъчно се ловят от обикновените.

Така е, красивите пеперуди са по-интелигентни. Един английски писател, естественик, след като правил много научни наблюдения върху растенията и животните, най-после дохожда до заключението, че навярно някои висши същества вземат участие в украсяването и напрашването на крилцата на пеперудите. Той признава намесата на висши същества в тази работа, но не може да си отговори какъв интерес имат те от това.

Правили ли сте наблюдения на ноктите си – да си отговорите какво значение имат белите полукръгове, които се явяват по тях? Някои хора имат такива полукръгове само на един от пръстите си, други – на два, а някои – на всичките пръсти. Случайност ли са тия бели полукръгове, или означават нещо? – В Природата няма случайности. Хората, които имат тия полукръгове на всичките си пръсти, се отличават с добро кръвообращение; тия хора, които нямат полукръгове, се отличават със слабо кръвообращение Има изключения и от това явление, но те са малко. Вие може да направите опит – да проверите дали това е вярно, или не. Тия хора, у които дихателната система и кръвообращението са слаби, да работят върху засилването на кръвообращението си и да следят явяват ли се тия полукръгове. Ако с усилване на кръвообращението им тия полукръгове се появят, значи това е факт, а не само едно съвпадение. Не се ли усилва кръвообращението, не се ли явяват тия

бели полукръгове, с това се потвърждава и фактът, че те имат връзка с дишането и кръвообращението.

Правете и друго наблюдение: следете каква е широчината на ноктите. Широчината на ноктите съответства на волята на човека. Хора, у които ноктите са широки, имат силна, издръжлива воля; тия хора пък, на които ноктите са тесни, имат слаба воля. Знаете ли какви тънки наблюдения трябва да правите, ако ви се даде да работите научно върху тезата „Отношението между ноктите на човека и неговата воля“. Всеки от вас може да прави тия наблюдения.

Също така има връзка между широчината на носа и дихателната система у човека. Колкото са по-добре развити дихателната система и кръвообращението у някой човек, толкова и ноздрите у него са по-здрави, носът и ноздрите имат задоволителна широчина; колкото е по-слабо развита дихателната система у някой човек, той е по-сприхав, по-нервен, вследствие на което носът и ноздрите му са по-тесни. Това се обяснява по следния начин: когато дробовете са добре развити, човек поема повече въздух, който минава постепенно през носа и го разширява; когато дробовете са слаби, човек поема по-малко въздух, вследствие на което носът остава по-тесен. Забележите ли, че носът ви постепенно изтънява, започнете да дишате дълбоко и пълно. У здравия човек широчината на носа при ноздрите трябва да бъде три сантиметра. Мине ли носът тази мярка, това е лош признак. Намали ли се широчината на носа по-малко от три сантиметра, и това е лош признак.

От значение за вас са наблюденията и върху врата. Вратът трябва да има нормална широчина тридесет сантиметра, при височина на човека 165 сантиметра. Намали ли се тази широчина на врата, това е лош признак. У туберкулозните хора вратът е под тази норма. Увеличи ли се у някой човек широчината на врата до четиридесет сантиметра, при същата височина – 165 сантиметра ръст, и това е лош признак. Такъв човек е осъден най-много след две години да умре от апоплексия. Вратът му трябва да спадне поне с пет сантиметра – до тридесет и пет сантиметра. Дойде ли до тази мярка, той ще може да се излекува. Съвременната медицина обръща внимание и върху дължината на врата. Късият и дебел врат показва затлъстяване у човека и условия за апоплексия. Както виждате, между всички величини в организма на човека има известни пропорции, известни математически съотношения, които трябва да се спазват, за да бъде човек здрав.

Младите хора заболяват по-често от възрастните. Най-много заболявания се явяват в дихателната система. Затова хора със слаби гърди трябва да живеят на високи места, над две хиляди метра височина, дето въздухът е чист и лек. При тези условия става силна реакция в организма им. Там електрическите течения са по-силни, отколкото в ниските места: те раздвижват кръвта на организма. Всички слабогръдни са мързеливи хора. У тях се натрупват отрицателни мисли, които действат убийствено върху психиката им. Те знаят, че малко ще живеят, че са болни, но никога не признават това. Ако вие уплашите един туберкулозен, че след месец ще умре, в него веднага се събужда силно желание за живот; той се стресва, започва да реагира срещу болестта и тръгва към подобрение. Туберкулозните обикновено са страхливи хора, затова, ако ги уплашите, че ще умрат, те започват да се борят с болестта и оздравяват.

Онези хора, у които дихателната система е слабо развита, за засилването Ѝ могат да употребят следния метод: слабо разтриване на костта зад ушите, за да се усили животът. Това място е свързано с издръжливостта на организма. Там има един център, наречен Любов към живота. Когато у някой туберкулозен се събуди Любов към живота, той става издръжлив, устойчив към външните условия. Туберкулозният човек трябва да живее на високи места и да се излага на слънчева светлина. Ако е студено там, той трябва да бъде добре облечен, краката да са добре затоплени, а главата може да бъде открита – тя повече издържа на студа, защото е акумулатор на електрическа енергия.

Ще ви изнеса едно положение, от което трябва да се пазите. Представете си два организма, А и В, които седят един до друг. Организмът А съдържа много киселини в тялото си: в чувствата си във водно състояние, а в мислите си във въздухообразно състояние. Този организъм е привикнал към киселините, които са в него, затова не чувства тяхното вредно влияние, но неговите киселини се отразяват вредно върху организма В. Няма да се мине много време и този човек В ще умре. Защо? – Той е по-слаб и не може да издържи на разрушителното действие на киселините. Окултната наука нарича това лошо влияние вампиризъм – изтегляне на магнетичните сокове от организма. За да се предпази човек от тия лоши влияния, окултната наука препоръчва на слабите хора да носят скъпоценни камъни. Те могат да трансформират лошото влияние на киселините. Както войниците във време на война се запазват от задушливите газове чрез особени шапки, така и скъпоценните камъни запазват човека от

вредното влияние на киселините. Обаче всички скъпоценни камъни не притежават тази сила. Разумният човек знае какъв камък трябва да употреби за себе си. Всеки скъпоценен камък е емблема на някаква сила в Природата. Един скъпоценен камък може да ви действа благотворно само тогава, когато между вас и него има известна симпатия.

Тия два организма, А и В, представляват два принципа: първият принцип – А, е наречен мъжки, или принцип на разрушение; а вторият, В – женски принцип, или мек принцип. Понякога и мекият принцип може да се приспособи към влиянието на киселините, като се научи да трансформира тяхното вредно действие. Заболяванията, които стават днес с хората, се дължат на съвсем други причини, а не на тези, които съвременните лекари обясняват. Например виждаш днес някой млад, здрав човек, но утре чуваш, че умрял внезапно. Окултната наука обяснява тази моментална смърт с това, че този човек е попаднал под влиянието на известни природни течения. Човек трябва да бъде внимателен, когато попадне в тия течения. Той трябва да употреби разумната си воля, за да може да им противодейства. В Природата съществуват не само тия течения, които отнемат живота на човека, но и такива, които завличат хората и ги отнасят нейде далече из пространството.

Човек трябва да се пази и от двойниците на някои умрели, които са като паразити. Те са като медузи в морето – хванат ли нещо, изсмукват го и тогава го оставят. Когато усетите около вас една гъста материя, която ви обвива и смуче, това са именно тия двойници. Вие трябва да им противодействате, да се освобождавате от тях. За да избягвате тия влияния, първото необходимо условие е чистота. Аз не говоря за обикновената чистота, която в хигиенично отношение е мярка против болестите, но говоря за духовната чистота, която е необходима за здравето. Всеки човек, който иска да бъде здрав, непременно трябва да води чист живот. Чистотата е необходима и за човешкия ум.

Често окултните ученици в своите разбирания се намират пред опасност, в която светските хора не изпадат. Те в някои случаи на живота не действат, но казват: „Бог ще ни пази, Природата ще ни пази, такава е Волята Божия, има Божий Промисъл...“, и т.н. Светският човек не вярва в това, затуй, каквото и да му се случи в живота, сам действа. Трябва да знаете, че Божият Промисъл е основан на разумни Божии закони и затова ние можем да бъдем покровителствани от този Промисъл само тогава, когато спазваме Божиите

закони. Не ги ли спазваме, ние сме изложени на вътрешни опасности. Каквото и да правите, всичко трябва да става в границите на разумните природни закони. Тогава каквито страдания и да ви дойдат, те ще бъдат за ваша полза. Трябва да знаете обаче, че смърт няма да ви се причини никога, защото тя нищо не допринася на човека, а само спира развитието му. Дойде ли смъртта, човек изгубва условията за живот. След това трябва да мине дълъг период от време, докато той придобие загубеното, т.е. новите условия за живот.

– Любовта ражда Доброто.

– Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.
Книги:

* Високитѣ места и чистиятъ въздухъ

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_02_15 Послѣдното мѣсто
неделна беседа

ПОСЛѢДНОТО МѢСТО

„Но кога те поканятъ, иди и седни на послѣдното мѣсто, за да ти рече, кога дойде този който те е призвалъ: Приятелю, възлѣзъ по-горѣ. Тогазъ щешъ има слава прѣдъ тѣзи които сѣдатъ съ тебе наедно.“ (Лука 14:10)

Учението на съврѣменния свѣтъ е учение за заемане първото мѣсто. Да седнешъ на послѣдното мѣсто, и да седнешъ на първото мѣсто, и въ двата случая трѣбва да имашъ знания. Защото, ако всичко, което съставлява човѣка, се събере само въ главата, ще имаме човѣкъ само отъ една глава. При това положение, съ какво ще ходи човѣкъ, съ какво ще работи, съ какво ще диша, съ какво ще яде? – Той ще бѫде само глава – голѣма, разумна глава. Ако човѣкъ вземе послѣдното мѣсто, значи главата влиза вѫтрѣ въ самото тѣло. Какво ще бѫде тогава положението на човѣка?

Сега, имайте прѣдъ видъ, че Христосъ казва: „Вземи послѣдното мѣсто, за да вземешъ първото мѣсто“! Той не казва: „Вземи първото мѣсто, за да вземешъ послѣдното мѣсто“. Това нѣщо и военнитѣ го знаятъ, за което си иматъ и своя тактика. Това нѣщо и богатитѣ го знаятъ; това нѣщо и ученитѣ хора го знаятъ; това нѣщо и духовнитѣ хора го знаятъ. Обаче Христосъ въ смисъла на този стихъ е внесълъ една малка, скромна идея. Този стихъ не съдържа много нѣщо. Върху него може да се каже много малко нѣщо. Този стихъ не е отъ богатитѣ стихове. Азъ го наричамъ бѣдна почва, която трѣбва да се тори, да се полива, да се прѣработи, за да може да даде нѣщо.

Христосъ казва: „Когато тѣ поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто“! Защо трѣбва да заемаме послѣдното мѣсто? Често, въ геометрията се опрѣдѣлятъ проекциитѣ на разнитѣ силови линии, които дѣйствуватъ въ разни посоки, въ разни направления – въ лѣво – въ дѣсно, нагорѣ – надолѣ. По нѣкой пѫть 6–7 линии, като се срещнатъ означаватъ сили, които дѣйствуватъ въ разни посоки. Тѣзи силови линии не могатъ да дойдатъ до едно споразумѣние, освѣнъ ако иматъ една равнодѣйствующа, която да ги приведе въ една посока, за да се образува едно движение. Това е необходимо, за да видимъ каква е реалностьта на нѣщата въ това движение. Слѣдователно, разнороднитѣ енергии трѣбва да се

прѣвърнатъ въ еднородни. Какво разбираме подъ думата еднородни? Тази дума е двузначеща. Въ най-ограниченъ смисълъ, това значи, че тия сили трѣбва да иматъ една посока на движение. Напримѣръ, всички овци сѫ еднородни. По какво? Че всички пасатъ трѣва. Всички вълци сѫ еднородни. По какво? – че всички ядатъ месо. Всички риби сѫ еднородни. По какво? – Че живѣятъ въ водата. Разбира се, тия чърти, било за овцата, било за вълка, било за рибата, не сѫ толкова сѫществени, но азъ изваждамъ слѣдното заключение: ние трѣбва да вѣрваме въ реалностьта на нѣщата, въ реалностьта на живота. Питамъ: въ какво седи реалностьта на живота? Тази реалность въ тѣлото ли е? Тази реалность въ чувствата, които ние прѣживѣваме ли е? Тази реалность въ мисъльта, която имаме, ли е?

И тъй, въ свѣта има три вида реалности, които трѣбва да се опрѣдѣлятъ. Първата реалность азъ наричамъ „реалность на движение". Въ туй движение има промѣни и измѣни на формитѣ, то се отнася само до материялния свѣтъ. Туй движение се нарича „движение на прѣсѣкване", т.е. движението не е непрѣривно, а прѣривно. Всички сили на физическия свѣтъ дѣйствуватъ на прѣсѣкулки, движението въ тѣхъ не е постоянно. Ако една граната се хвърли, тя може да полети на 10–15–20–50–100 километра разстояние, но все пакъ ще падне нѣкѫдѣ, все ще се прояви тази реалность. Нашата земя, която се движи изъ пространството, е сѫщо едно ядро изхвърлено, но единъ день и тя ще прѣстане да се движи, ще се измѣни, ще остарѣе, ще почне да се разкапва и ще изчезне, а на мѣстото ѝ ще се яви друга земя. Отъ тази земя, на която сега живѣемъ, нѣма да остане нито поменъ. Ще кажете: докажи това! Мога да го докажа, но не въ единъ часъ, а ми трѣбватъ най-малко 5–6 часа да ви доказвамъ съ математически, съ геометрически данни прѣсичанията на всички тия линии, плоскости, отношенията, които сѫществуватъ между тѣхъ.

Втората реалность азъ наричамъ „реалность на увеличение". Въ увеличението се забѣлѣзва едно характерно свойство, че въ него има съдържание. Туй свойство на тѣлата срѣщаме и въ физиката. Азъ взимамъ думитѣ движение, уголѣмяване и разширение малко въ специфична форма. Втората реалность се отнася до нашитѣ чувства, до духовния свѣтъ. Тази реалность има посока на дължина и на ширина. Въ нея движението на дължината е непрѣривно, но въ движението си на широчина е ограничена. Напримѣръ, една рѣка е ограничена въ широчината си, но дължината и не е ограничена. Тази рѣка се движи непрѣривно, нейното движение не може да се ограничи. Тя най-послѣ ще се влѣе въ океана, и слѣдъ

като се влѣе въ океана, пакъ ще продължава своето движение. Слѣдователно, въ втората реалность движението на дължина е непрѣривно, но на широчина е прѣривно – все ще се усѣти нѣкакво ограничение на чувствата. Много хора въ свѣта се поврѣждатъ. Отъ какво? – Отъ разширение на своитѣ чувства. Въ чувствата трѣбва да има стрѣмежъ, но никога чрѣзмѣрно разширение. Увеличаватъ ли се чрѣзмѣрно, образува се едно ограничение, а послѣ се явява едно вѫтрѣшно движение, едно вѫтрѣшно въртене. Туй психологически е вѣрно. Много хора заболѣватъ именно по тази причина, че не могатъ да реализиратъ туй чрѣзмѣрно проявление на чувствата си. За да могатъ тия имъ чувства да се реализиратъ, трѣбва да иматъ цѣль, къмъ която да се стремятъ, да се движатъ. Или, съ други думи казано, човѣкъ трѣбва да обича нѣкого. Ние обичаме Бога. Мислите ли, че единъ день може да постигнете Бога? Не, ние можемъ да се влѣемъ въ Бога, но никога нѣма да Го разберемъ. Не се изисква отъ насъ да разберемъ Бога. Ние можемъ да познаемъ Бога, но да Го разберемъ, нѣма защо. Бога по форма не можемъ да разберемъ. Най-послѣ, какво ще разберете отъ Бога? Той нѣма форма, нѣма тѣло, а е единъ чистъ, святъ Духъ – чиста, абсолютна свѣтлина. Той е основа на всѣко нѣщо. Ако искашъ да разберешъ Бога, да обхванешъ Божественото, ти ще изгубишъ съзнанието си, ще паднешъ въ единъ вѣченъ сънь, всичката ти енергия ще се разлѣе.

Третата реалность азъ наричамъ „реалность на разширение“. За да разберете, по какво се отличава тя отъ другитѣ форми, ще ви дамъ една специална форма. Прѣдставете си, че имате една обикновена соба, пълна съ въглища. Прѣди да сѫ запалени вѫглищата, тѣ сѫ ограничени въ собата, но слѣдъ като се запалятъ, собата вече не може да ги ограничи; топлината, която се образува отъ тѣхъ, се лѫчеизпуска по всички посоки. Тѣзи лѫчи могатъ ли да се ограничаватъ отъ самата соба? – Не. Слѣдователно, въ третата реалность, никой не може да ограничи влиянието на нѣщата. Затова казваме, че човѣкъ може да бѫде свободенъ само въ своята мисъль. Никой не може да ограничи влиянието на мисъльта. Въ движението си човѣкъ може да се ограничи, само ако се движи много бързо по извѣстенъ наклонъ и въ това си движение срещне нѣкаква прѣграда. Щомъ дойде до една прѣграда, той ще спре. Щомъ чувствата на човѣка прѣдставляватъ вода, то въ движението на чувствата си, той може да има удължаване, уголѣмяване може да има завиване на една или друга страна. Нѣкои казватъ: този човѣкъ кръшка много. Въ дължината си една рѣка може да кръшка, може да прави завивания отъ тукъ-отъ тамъ, но тя има цѣль, иска да постигне своето намѣрение. Когато хората казватъ за нѣкого, че много кръшка,

то значи, че не изпълнява своя моралень дългъ. Това не е право. Нима онѣзи, които не кръшкатъ, изпълняватъ своя моралень дългъ? Вземете онази жаба, която не кръшка, която не крѣка въ водата, изпълнява ли тя своя дългъ? Тя не крѣка, защото чака да дойде нѣкоя муха наблизо до нея, или да кацне на нея, и тя да я глътне. Изгубватъ се мухитѣ една по една въ нейната уста. Казватъ: какъвъ философъ е тази жаба! Да, философъ е тя, но вижте я, колко кръшка тя, като я хване нѣкоя змия! Когато се доближи нѣкоя змия до жабата, и тя кръшка като мухата. Жабата казва: „Тази наука е много лоша.“ Като е лоша, не гълтай мухитѣ цѣли! Това значи: гълташъ ли, ще те гълтатъ. Защо змията гълта жабата цѣла? – Защото и жабата гълта мухитѣ цѣли. Има единъ законъ въ природата: съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.

Сега, ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ. Единъ великъ Учитель изпраща своя ученикъ да се учи да плава. Ученикътъ запитва: животътъ не може ли да мине безъ плаване? – Не може, отговаря Учительтъ. Плаването е една необходимость, и ако ти не се научишъ да плавашъ, то единъ день ще ти потрѣбва въ живота, и като не умѣешъ да плавашъ, ще изгубишъ живота си. Ученикътъ казва: „Азъ нѣмамъ свободно врѣме да отивамъ сега да се уча да плавамъ. Имамъ много важна работа. Поканенъ съмъ да заема единъ много важенъ постъ. Плаването е нужно за моряцитѣ. Ти ми кажи друго нѣщо!“ Обаче, като заелъ тази велика длъжность въ живота, направилъ едно прѣстѫпление и го подвели подъ отговорность. Той хукналъ да бѣга, да се укрива, но като бѣгалъ, дошълъ до една рѣка, която трѣбвало да прѣплава. Като не знаялъ да плава, потъналъ въ рѣката и се прѣвърналъ въ единъ хубавъ шаранъ, който тежълъ 10 килограма. Туй е лошото, че не се умира. По едно врѣме, рибари го хванали и го турили на една пиростия да го пекатъ. Сега му дошло на ума за неговия Учитель, който го каралъ да се учи да плава. Запитва той Учителя си: Учителю, защо ми даде тази беля, това нещастие? Защо ми се струпа всичко това на главата? – Защото не се научи да плавашъ. Така и вие сега, казвате, че страдате много. Но задали ли сте си въпроса, като философи, като християни, като разумни сѫщества и най-послѣ като българи защо страдате? Дайте си единъ философски отговоръ на този въпросъ. Най-послѣ казвате: е свѣтътъ е такъвъ! Свѣтътъ е лошъ. – Това не е философия. Това не е разрѣшение на въпроса. Свѣтътъ е създаденъ все отъ културни сѫщества. Има други причини, които създаватъ страданията. Слѣдователно, ако ти не знаешъ да плавашъ ще изгубишъ живота си. Азъ прѣвеждамъ тази мисъль: ако твоитѣ чувства нѣматъ опрѣдѣлена посока на движение, ако твоитѣ чувства не се

стремятъ къмъ Бога, ти ще станешъ шаранъ, ще те пекатъ на пиростия; а пъкъ ако разбирашъ Бога, ще имашъ опрѣдѣлено движение, ще можешъ да владашъ водитѣ. Тъй че, който отива къмъ Бога, ще има свобода, ще има движение въ себе си, ще влада водата, т.е. ще познава реалностьта на нѣщата. Който живѣе въ водата, ограничава се отъ нея, а който живѣе извънъ нея, влада водата. Слѣдователно, за да владаме извѣстна реалность, трѣбва да сме извънъ нея.

Съврѣменнитѣ хора казватъ: безъ кѫщи не може, и безъ парици не може. Не е въпросътъ въ паритѣ. Не е въпроса и въ кѫщата. Когато ние искаме да убѣдимъ съврѣменнитѣ хора, че може и безъ кѫща. Тѣ казватъ: какъ, безъ кѫща! – Не може безъ кѫща. Когато казваме, че може безъ кѫща, подразбираме, че нѣма да живѣете като рибитѣ въ водата, а ще живѣете извънъ водата и ще я употрѣбявате само когато искате. Въ дадения случай ти ще бѫдешъ господарь на положението си.

И тъй, човѣкъ трѣбва да заеме послѣдното мѣсто. Послѣдното мѣсто е физическиятъ свѣтъ. Отъ физическото трѣбва да започнете. Вие трѣбва да изучите физическия свѣтъ въ неговата пълнота, та като разбирате, физическия свѣтъ, когато дойде вашиятъ Учитель, ще може да ви прѣдаде по-висока наука, ще се качите една стѫпка по-нагорѣ. Азъ гледамъ, дойде нѣкой при мене, челъ Библията отъ единия край до другия, та като дошълъ до Откровението, пита: какво искалъ да каже евангелистъ Иоанъ? Е, то е много лесна работа. Азъ нѣма да тълкувамъ думитѣ на Иоана, но ще извикамъ свети Иоанъ и ще му кажа: кажи на този човѣкъ, какво си искалъ да кажешъ. Азъ вѣрвамъ, че евангелистъ Иоанъ е живъ. Нѣкой казватъ: какво е искалъ да каже Христосъ? Азъ нѣма какво да коментирамъ Христовитѣ думи. Азъ се занимавамъ съ други работи, съ които хората не се занимаватъ, размишлявамъ върху великитѣ Божии думи въ свѣта. Това е най-естествено! Нѣма защо да ходя да прѣпятствувамъ на хората, да се занимавамъ съ работи, съ които и тѣ се занимаватъ. Тамъ, дѣто мѣстото е посадено, отлично е. Тамъ, дѣто хората сѫ обработвали, нѣма защо и азъ да ходя. Има много други мѣста необработени. Сега, разработени ли сѫ въ нашето естество всички мѣста? Всички искаме да имаме отличенъ животъ, да бѫдемъ добри. Но знаете ли законитѣ на доброто? Знаете ли, какво нѣщо е доброто, само по себе си? Има една окултна формула, която гласи, че доброто се ражда отъ Любовьта. Какъ? Онзи земледѣлецъ, който иска да сѣе житото, трѣбва да знае начина, по който се сѣе житото! Трѣбва да знае още и врѣмето, по което се сѣе, а при това трѣбва да избере и най-хубавото сѣме. Ние казваме: „трѣбва да

бѫдемъ добри", или „трѣбва да се любимъ". За Любовьта вие вече имате извѣстно понятие. Питамъ: тази любовь, която свѣтътъ разбира, любовь ли е? – Не е. Любовьта е една реалность извънъ физическия свѣтъ. Дѣйствително, когато дойде Любовьта въ свѣта, тя произвежда врѣменно движение и постоянно движение, врѣменни течения и постоянни течения, врѣменни разширения и постоянни разширения, но самата Любовь не е нито въ движенията, нито въ увеличенията, нито въ разширенията – тя е извънъ всичко това. Любовьта е извънъ нашата воля, извънъ нашето сърдце, извънъ нашия умъ – тя има само допирни точки, въ които се проявява. Често вие се намирате подъ едно заблуждение и казвате: Любовьта е вѫтрѣ въ мене. – Това е човѣшко разбиране. Любовьта не е вѫтрѣ въ тебе. Ако Любовьта бѣше вѫтрѣ въ тебе, най-първо ти нѣмаше да бѫдешъ такъвъ човѣкъ, какъвто се проявявашъ. Но какво познаваме, че Любовьта е вѫтрѣ въ насъ, и вънъ отъ насъ? Какво трѣбва да разбираме, когато казваме, че Любовьта е вѫтрѣ въ насъ, или вънъ отъ насъ? – Ако Любовьта бѣше вѫтрѣ въ насъ, както нѣкои казватъ, ние трѣбваше да имаме вѣчната топлина, никога не трѣбваше да истиваме. Трѣбваше да имаме вѣчната свѣтлина и никакво зло не трѣбваше да сѫществува въ душата ни. Но понеже Любовьта дѣйствува вънъ отъ насъ, има единъ процесъ на истиване, вслѣдствие на което се заражда едно гниене. Това, което свѣтътъ днесъ изживѣва, азъ го наричамъ „процесъ на гниене" метаморфозиране на материята отъ едно състояние въ друго, вслѣдствие на което става една вѫтрѣшна пертурбация. Всички съврѣменни хора заболѣватъ и търсятъ начини за своето лѣкуване чрѣзъ лѣкаритѣ, а не търсятъ причинитѣ на болѣститѣ въ нѣкакви дълбоки, вѫтрѣшни процеси. Въ окултната наука, обаче, ние гледаме друго-яче на болѣститѣ; ние гледаме друго-яче на злото, на доброто, на Любовьта. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия, Любовьта действува врѣменно отвънъ, докато човѣшкиятъ организъмъ свикне, понеже при сегашния си съставъ организмътъ не може да изнесе тия силни движения, тия силни уголѣмявания, тия силни разширения, които произвежда Любовьта. Слѣдователно, отвънъ трѣбва да дойдатъ тѣзи нѣжни движения, тѣзи нѣжни уголѣмявания, тѣзи нѣжни разширения. И тъй, Любовьта трѣбва да дойде отвънъ – отъ слънцето, отъ звѣздитѣ, отъ хората, отъ растенията. И когато казваме, че човѣкъ се влияе, туй е влиянието, за което се говори. Отъ великото ние приемаме една малка топлинка.

Второто заблуждение, което се явява въ свѣта, зависи отъ желанието ни да заемаме първитѣ мѣста. За да изясня мисъльта си, ще ви приведа единъ интересенъ примѣръ. Графъ Бармуци, младъ, ученъ човѣкъ, който се

занимавалъ съ окултнитѣ науки, ималъ три автомата, които могли да говорятъ. Когато ставалъ сутринь, първия автоматъ му казвалъ: господарю, ти си силенъ, красивъ, младъ човѣкъ, като тебе нѣма другъ подобенъ, използувай своята младость! По обѣдъ, вториятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-учениятъ човѣкъ въ свѣта, като тебе нѣма другъ, използвай своята ученость! Къмъ вечерьта третиятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-благородниятъ човѣкъ, съ най-чиста, съ най-фина кръвь, като тебе нѣма вторъ по свѣта, използвай своето благородство и твоята добрина! Така живѣлъ графъ Бармуци цѣли 40 години. Единъ день му дошла една нова идея и си казва: какъ тъй, вие казвате, че съмъ младъ, че съмъ ученъ, и че съмъ добъръ и благороденъ човѣкъ. Младъ бѣхъ, но сега не съмъ тъй младъ, както едно врѣме, и не можахъ да използвамъ своята младость. Ученъ бѣхъ, но не можахъ да използвамъ своята ученость, тя не можа да се увеличи. Добъръ бѣхъ, но моята доброта не можа да се увеличи. Той врътва ключа, и веднага се явява първиятъ автоматъ, който изказва изречението: ти си най-младиятъ и най-красивиятъ човѣкъ, но знай, че скоро ще остарѣешъ. Хубава е тази философия; както виждамъ, нататъкъ отива си казва графа. Къмъ обѣдъ идва вториятъ автоматъ и му казва: ти си най-учениятъ и най-свѣдущиятъ човѣкъ, но знай, че скоро ще остарѣешъ и тогава ще оглупѣешъ. Най-послѣ, вечерьта идва третиятъ автоматъ и му казва: ти си най-благородниятъ и най-добриятъ човѣкъ, но знай, че като остарѣешъ, ще изгубишъ своето благородство и своята доброта. Питамъ графъ Бармуци: при първото твърдение, че е младъ, разрѣши ли въпроса? Що отъ това, че е младъ човѣкъ? Използва ли своята младость? Че е ученъ човѣкъ, що отъ това? Използва ли своята ученость? Че е добъръ, че е благороденъ човѣкъ, що отъ това? Използва ли своята доброта, своето благородство? Че е младъ, добрѣ, но какъ трѣбва да използва своята младость? Ето единъ много важенъ въпросъ. Че е ученъ, разбирамъ но въ какво отношение трѣбва да използва своята ученость? Че е благороденъ добрѣ, но въ какво отношение трѣбва да използва своето благородство. Това сѫ въпроси, които трѣбва да разрѣши всѣки самъ за себе си, и отъ правилното разрѣшение на тия въпроси зависи неговото развитие. Ако ние сме млади и чакаме другитѣ да разрѣшатъ въпроса, какъ да използуваме нашата младость, ние ще имаме най-голѣмитѣ изпитания. Това, че нѣкой е младъ, показва, че той носи въ себе си една велика задача, която трѣбва да разрѣши. Е, младъ съмъ, казва нѣкой. Всѣки младъ е на изпитание въ свѣта. Майката казва на младия си синъ: синко, гледай да се събирашъ съ другари, да ходишъ на театъръ, на концертъ, на балове; пъкъ гледай да си намѣришъ нѣкоя другарка за живота, но непрѣменно да има парички! Майката е първиятъ

автоматъ, който дава възпитание на своя младъ синъ. Свършва синътъ въ странство, връща се дома си, и бащата, вториятъ автоматъ му казва: ехъ, синко, ти си много по-ученъ отъ мене; въ наше врѣме нѣмаше такива училища, нѣмаше такива учени, като тебе. Използвай твоето знание, ти знаешъ какъ. Казвамъ, ето вториятъ автоматъ, който дава лошъ съвѣтъ на своя синъ. Той дава лошо учение. Въ какво седи това учение? – Утрѣ синътъ изпъди баща си отъ кѫщи, не иска такъвъ простъ баща въ дома си. И тогава бащата дава едно заявление до сѫда, дава сина си подъ сѫдъ, иска сѫдътъ да се произнесе, колко трѣбва синътъ му да плаща. Е, моля ви се, сѫдътъ ли трѣбва да опрѣдѣля, какви да бѫдатъ отношенията между бащата и сина? Ако се остави сѫдътъ да се произнася, какви да бѫдатъ отношенията между бащата и дѣцата, всичко въ свѣта пропада, всичко е свършено. Азъ бихъ употрѣбилъ за случая едно силно българско изречение: всичко ще отиде по дяволитѣ. Но ще кажа малко по-меко: отъ тази философия нищо нѣма да излѣзе. Най-послѣ иде обществото, което казва: ето единъ много ученъ, много религиозенъ, много набоженъ човѣкъ, да му дадемъ единъ високъ санъ. Да го направимъ държавникъ, или нѣкой проповѣдникъ, да проповѣдва на обществото, или нѣкое високо лице. Какво ще се проповѣдва на обществото? Свѣтътъ така нѣма да се поправи. Значи, въ дадения случай обществото се явява като трети автоматъ. Най-послѣ, ние ще се намеримъ въ положението на графа Бармуци, когото запитали: какво трѣбва да се прави, за да може човѣкъ правилно да се развива? Той казва: ще пенсионирашъ своитѣ автомати отвънъ, ще останешъ самъ и като ставашъ сутринь, ще четешъ и ще се молишъ. Какво ще разберешъ отъ четенето? Ще работишъ разумно. Защо ти е молитвата? – Молитвата е единъ законъ на поливане. Азъ сега употрѣбявамъ закона на молитвата, като законъ за поливане. Нѣкой казва: защо трѣбва да се моля? Чудни сѫ хората! Молитвата е единъ символъ! Въ цѣлъ свѣтъ се възнасятъ молитви. Молитвата е единъ символъ, чрѣзъ който се привличатъ всички добри влияния. Слънчевата свѣтлина, слънчевата топлина, дъждътъ, влагата, това сѫ добритѣ влияния при молитвата, за да може да расте всичко онова, което е посѣто. Когато единъ човѣкъ се моли, всичко наоколо му трѣбва да расте и да се развива. Въ това растене трѣбва да има единъ благороденъ и възвишенъ поривъ. Всички богати хора трѣбва да раздадатъ имането си. Нѣкои отъ васъ се плашатъ, като чуятъ да имъ се говори да раздадатъ имането си. Тѣ се боятъ, че ще го изгубятъ. Не е така. Чудни сте вие! Ако онзи голѣмъ китъ би пожертвувалъ голѣмата си глава, голѣмата си уста, съ които би глътналъ всѣки едного, какъ мислите, какво би изгубилъ той? Ако за сметка на това, което пожертвува, придобие една малка човѣшка глава,

какво губи? Ако нѣкой философъ дойде и каже на нѣкого: слушай, ти трѣбва да се отречешъ отъ майка си и отъ баща си, да влѣзешъ въ свѣта между хората и да приемешъ тѣхната философия, глупаво ли ще бѫде това негово положение? И когато Христосъ казва да се откажемъ отъ себе си, отъ всичко врѣменно и прѣходно, то значи да се откажемъ отъ своятъ жабешки свѣтъ – да гълтаме мухи, и да добиемъ онази ангелска форма. Че кой отъ васъ не гълта цѣли мухи? Ами че онѣзи агънца, прасенца, кокошки не ги ли гълтате? Колко овци, колко волове сѫ изядени отъ васъ? Нѣкои казватъ: ами че и науката подържа, че е добрѣ да се ядатъ агнета. Религиознитѣ пъкъ казватъ, че въ Писанието било писано, че всичко, което се продава въ месарницитѣ, може да се яде. Какъ, въ Писанието било писано? Че имало ли е месарници тогава? Като ви казвамъ това, да не ви е обидно. Когато ви се каже една Истина, вашитѣ сърдца трѣбва да затрептятъ отъ желание да я чуятъ; и като погледнете на онѣзи ваши братя, които сѫ готови да жертвуватъ всичко, сѫщо така трѣбва сърдцата ви да затрептятъ. Не че у васъ нѣма вѫтрѣшенъ поривъ – има такъвъ, но сѫщеврѣменно има и едно вѫтрѣшно заблуждение. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да раздаде всичкото си имане, азъ не подразбирамъ, че това раздаване трѣбва да стане неразумно. Азъ съмъ за разумното раздаване. Онзи, който трѣбва да раздаде своето имане, онзи, който трѣбва да се откаже отъ майка си, отъ баща си, отъ жена си, отъ дѣцата си, трѣбва да бѫде най-добриятъ, най-разумниятъ, най-благородниятъ човѣкъ, на когото душата е изпълнена съ трептения за Божията Любовь. И такъвъ човѣкъ, като раздаде имането си, ще знае кому да го раздаде. Какъ ще познаемъ кои сѫ такива хора? Има единъ инструментъ, който още не е познатъ на съврѣменнитѣ учени хора, но съ него си служатъ източнитѣ народи, главно индийцитѣ. Той имъ служи за измѣрване живата енергия у човѣка. Когато умре нѣкой добъръ човѣкъ, въ този инструментъ се усѣща подигане температурата на цѣлото човѣчество. Това показва, че температурата на цѣлото човѣчество се е подигнала на около една десет-милионна часть отъ единицата топлина, взета за основна мѣрка. Тъй както съ калориметритѣ се опрѣдѣля количеството на погълнатата и изразходваната топлина, така и съ този инструментъ се отбѣлѣзва повишението температурата въ организма на цѣлото човѣчество. Когато пъкъ умре нѣкой грѣшникъ, забѣлѣзва се пакъ сѫщата пропорция – температурата тукъ се понижава съ една десет-милионна часть отъ първоначалната температура на общия организъмъ. Благодарение обаче на това, че когато умратъ хиляда лоши хора, температурата се понижава съ една десет-милионна часть отъ единицата топлина, когато пъкъ умре само единъ добъръ човѣкъ, температурата се

повишава съ една десет-милионна часть отъ единицата топлина, човѣчеството може да се подържа – иначе то би отишло по дяволитѣ. Какво значи това, че човѣчеството би отишло по дяволитѣ? – То значи, че всички щѣхме да се смразимъ, и никаква култура не би сѫществувала на земята. Благодарение на това, друго нѣщо щѣше да има въ природата. Това сѫ отвлѣчени нѣща, които, ако биха ви се говорили, щѣха да внесатъ нѣщо много добро въ васъ, но щѣха да внесатъ и съмнѣнието. Вие тукъ на земята, считате съмнѣнието като нѣщо невидимо, но ако влѣзете въ духовния въ ангелския свѣтъ, тамъ дѣто става разширение на нѣщата, ще видите, че съмнѣнието прѣдставлява единъ прѣдметъ твърдъ като камъкъ. И въ онзи свѣтъ, както и въ този, сѫществуватъ такива камъни. Когато питаме ангелитѣ, какъ се образуваха тия камъни, тѣ казватъ, че сѫ се образували отъ съмнението на хората. Когато ангелитѣ искатъ да си направятъ една кѫщица отъ камъни, тѣ каратъ хората да се съмнѣватъ, и отъ тѣхнитѣ съмнѣния се образуватъ камънитѣ, съ които си строятъ кѫщитѣ. Ангелитѣ казватъ: ние образуваме въ хората умствени съмнѣния, религиозни съмнѣния, обществени съмнѣния, и когато ни сѫ достатъчни тия камъни, съ които ще строимъ, прѣставаме да ги поставяме на съмнѣния. И затова, чувашъ нѣкой човѣкъ да казва: азъ по-рано се съмнѣвахъ, но сега прѣстанахъ да се съмнѣвамъ – не се съмнѣвамъ вече въ нищо.

Сега, да дойдемъ до стиха, дѣто Христосъ казва: „Щомъ те поканятъ на свадба, заеми послѣдното мѣсто“. Послѣдното мѣсто е най-износното мѣсто. То има даже практическо приложение. Човѣкъ, който е заелъ послѣдното мѣсто, не се нуждае да го пази нѣкой отподирѣ му. Кѫдѣто и да ходи, той се намира на най-безопасното мѣсто. За такъвъ човѣкъ всички казватъ: този човѣкъ е незабѣлѣзанъ отъ никого. Въ което общество и да влѣзе, никѫдѣ не го виждатъ. Но незабѣлѣзанитѣ хора, тѣзи, които държатъ послѣдното мѣсто, сѫ хората, които движатъ свѣта. Питамъ: каква сила на сцѣпление има водата? Силна ли е тя? Всички ще кажатъ, че сцѣплението между частичкитѣ ѝ не е голѣмо. Обаче, така ли е? Може да я биете, да я сѣчете, да я направите на хиляди частици и така да я разхвърлите изъ пространството, но нѣма да се мине много врѣме, и всички тия частици пакъ ще се съединятъ въ едно. Вие не можете да правите интриги съ водата. Нѣкой пѫть хората искатъ да правятъ интриги съ своето учение, тъй както се опитватъ да правятъ и съ водата. Тѣ боядисватъ водата на синьо, на червено, на зелено и разхвърлятъ частицитѣ ѝ изъ пространството, но послѣ, като се съединятъ отново всичкитѣ частици, водата е пакъ безцветна. Тя казва: азъ не се лѫжа, на нищо не се подавамъ. Слѣдователно, отъ наше

гледище, водата е жива. Тогава, какъ ще се разберемъ ние? Като казвамъ, че водата е жива, какво подразбирамъ? Азъ не говоря за външното проявление на водата, за онѣзи елементи, които я образуватъ – всичко това не е вода, тъй както тѣлото на човѣка не е човѣкътъ. Знаете ли какво е съдържанието на водата? – Въ водата се крие единъ вѫтрѣшенъ, Божественъ, разуменъ животъ. Нѣкои казватъ: е, водата е нѣщо неорганично, мъртво, не е като човѣка. Но, я да се лишимъ ние отъ водата за 1–2 мѣсеца, или за една година, да видимъ, каква култура ще имаме! Като пѫтувашъ изъ пустинята и носишъ своето празно шишенце, какво ти струва всичката философия на Канта, на Шопенхауера, на Павла? Казватъ ти: Кантъ! – Вода! Шопенхауеръ! – Вода! Павелъ! – Вода! Вода, вода, разбирате ли! Не е до външната страна на учението на Павла, нито до външната страна на философията на Канта, или на Шопенхауера. Христосъ, който е разбиралъ дълбоко смисъла на тази вода, казва: „Ще имате единъ изворъ вѫтрѣ въ себе си, отъ който ще извира тази вода“. Подъ изворъ Той е разбиралъ великата Истина. „И живиятъ хлѣбъ сѫщо ще бѫде въ васъ“. Слѣдователно, въ себе си ще носите два елемента, на които ще бѫдете господари – вода и хлѣбъ.

Сега, нѣкои ни срѣщатъ и ни питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? – Вѣрвамъ въ много работи. Вѣрвамъ, че паритѣ сѫ сила. Вѣрвамъ, че война безъ орѫжие не може да се води. Вѣрвамъ, че търговски операции безъ голѣми капитали не могатъ да ставатъ. Вѣрвамъ, че фабрикитѣ безъ вѫглища и безъ пара не могатъ да работятъ. Вѣрвамъ, че желѣзницитѣ, безъ машиниста не могатъ да вървятъ. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ глава не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ стомахъ, безъ гърди, безъ сърдце, безъ нервна система не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ умъ не може да прояви своята мисъль. Азъ вѣрвамъ въ хиляди други нѣща, но въ всички тия вѣрвания, кое е сѫщественото, което би ми опрѣдѣлило едни правилни отношения къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближенъ? И затуй, азъ дойдохъ до заключението, че у човѣка има само една мисъль, само едно чувство и само едно дѣйствие, като негови, а всичко друго е чуждо. Имамъ ли само една мисъль, това е моето богатство. Нѣкой казва: какъ тъй, да имамъ само една мисъль! – Да, ще имашъ само една мисъль. Нима онзи цигуларь, който носи своята хубава цигулка Страдивариусъ на гърба си и знае да свири хубаво, има много мисли? Нима онзи банкеръ, който носи въ касата си хиляди и милиони левове, има повече отъ една мисъль? – И двамата иматъ само по една мисъль. Кой, обаче, е по-силенъ? Цигуларьтъ като отиде въ село, отваря цигулката си и започва да свири, всички хора се събиратъ наоколо му, щедро даватъ. Защо? – Той отваря сърдцата на хората съ своето свирене. Банкерътъ

като отиде въ нѣкое село, никой нищо не му дава, всички искатъ да в襲зематъ нѣщо отъ него, всички искатъ да направятъ нѣкакви операции съ него. Банкерътъ е силенъ само поради паритѣ си, но взематъ ли паритѣ му, изгуби ли богатството си, прѣсѣкватъ се силитѣ му, всичко отива на вѣтъра. Всичкото богатство на цигуларя е въ самия него. Ако ме биха попитали, какво бихъ желалъ да стана – цигуларь, или банкеръ? – Ще отговоря: цигуларь. Като свиря, и мене ще ми е приятно, и на окръжаващитѣ сѫщо. Хемъ моето сърдце отварямъ, хемъ сърдцето на окръжаващитѣ. Банкерътъ носи само ключоветѣ си и като дойде прѣдъ касата си, цѣла наука знае, колко пѫти да отваря – 1, 2, 3, 5 и повече пѫти; и като дойде да затваря – пакъ сѫщото изкуство прилага. Въ него всичко е подъ ключъ. Питамъ: защо прави така? – Е, покритото млѣко котка го не ближе. Значи, много котки има! Какво означаватъ затворенитѣ каси? Азъ изваждамъ отъ това нѣщо свое заключение. Всички съврѣменни хора казватъ, че сѫ морални, а при това каситѣ имъ сѫ все затворени. Азъ бихъ желалъ да срещна една държава, на която каситѣ да сѫ отворени. Не казвамъ, че това може да стане днесъ, но това заключване на каситѣ, показва, какъвъ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора. Ако каситѣ сѫ отворени и нищо не се губи, ще кажа: браво, у тѣзи хора има убѣждения, има моралъ. Дойде нѣкой при нѣкоя отворена каса, побутне паритѣ, нищо не взима и пакъ я затваря. Отиде при друга нѣкоя каса, погледне паритѣ, побутне ги, пакъ я затвори. Азъ бихъ считалъ тъкмо тия хора за възвишени, за благородни. Но, разбира се, при сегашнитѣ условия, паритѣ поставятъ хората на изкушения. И злото е тамъ, че хората иматъ слабость прѣдъ златото тъй, както младитѣ момци прѣдъ нѣкоя мома. Този момъкъ вземе единъ наполеонъ, като своя любовница, послѣ вторъ, трети, пети, до 40–50–100 наполеона, и кой какъ мине покрай него, наполеонъ е, хубава мома е, намигне на всѣки наполеонъ, тури го въ джеба си, зеръ дълга му е рѫката и казва: хайде сега съ тебе да направя познанство. И така минава отъ една на друга, докато най-послѣ казва: да си върви тази младата мома, отдѣто е дошла! Но, тази красивата мома, Господь така я е направилъ, че въ края на краищата никой не може да я изведе. Тя се скрива въ земята, и всички момци оставатъ на понедѣлникъ. И като ги пита Господь, какво правихте до сега, тѣ казватъ: ходихме да крадемъ моми. Слѣдъ всичко това хората питатъ: има ли онзи свѣтъ? – Разбира се, че нѣма. Защото, като отидете на онзи свѣтъ, ще трѣбва да дадете отговоръ на вашитѣ майки, бащи, дѣди, какво сте правили тукъ на земята. За прѣдпочитане е да нѣма онзи свѣтъ. Кой е онзи свѣтъ? – Онзи свѣтъ е истинскиятъ свѣтъ.

Христосъ казва: „Когато те поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто!“ Свадбата при сегашнитѣ условия е изопачена. Всички идеи, които едно врѣме Христосъ е изказалъ, единъ день ще се носятъ изъ свѣта. Но ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онзи чистъ, непороченъ животъ, какъвто човѣкъ е ималъ още въ самото начало на своя животъ. Тъй трѣбва да се очистимъ, че въ лицето на всѣка една жена да виждаме една благородна душа. Като се качишъ на единъ високъ планински върхъ, не можешъ да наблюдавашъ планината. Ако искашъ да наблюдавашъ планината, трѣбва да слѣзешъ долу, и отъ тамъ да я гледашъ. Щомъ се качишъ на планината, ти можешъ да наблюдавашъ звѣздитѣ, мѣсеца, но не и самата планина. Тъй че, ако искате да разберете живота, отдолу трѣбва да го гледате, да вземете послѣдното мѣсто, и отъ тамъ ще го изучавате основно. Нѣма да се инервирате, нѣма да се разчувствувате, нѣма да плачете. Плачете ли сълзитѣ на вашитѣ очи трѣбва да донасятъ благословение. Тѫжите ли, говорите ли, изобличавате ли, всичко това трѣбва да донася благословение. Всѣки единъ актъ въ насъ, трѣбва да внася нѣщо ново въ нашата душа. Такова трѣбва да бѫде положението на всѣки единъ човѣкъ. Ще кажете: възможно ли е? – Всички тия нѣща сѫ възможни. Нѣкои оспорватъ въпроса, дали Христосъ е сѫществувалъ на земята като личность, или не е сѫществувалъ. Не е въпросътъ въ това, дали Христосъ е сѫществувалъ, или не. Този въпросъ ние сега го провѣряваме. Ние не говоримъ по това, какъвъ е билъ Христосъ прѣди 2,000 години. Това не е реалность. Ние говоримъ за онази реалность, която сега се проявява, която е Божествена. Тази реалность, която сега провѣряваме, има еднакви отношения къмъ всинца ни. Тя произвежда движение, тя произвежда уголѣмяване, тя произвежда и разширение. Тя дава потикъ на нашата воля, да се проявява на прѣсѣкулки; тя дава увеличение на нашитѣ чувства; тя дава разширение на нашия умъ по смисълъ. Благодарение на тѣзи три реалности, науката расте и се развива. Растенето е законъ на разширение. Хиляди хора сѫ ангажирани съ тази научна мисъль, и ние трѣбва да благодаримъ на Бога за това. Тѣ работятъ за доброто на човѣчеството. Не мислете, че азъ говоря за онѣзи учени хора, които сѫществуватъ днесъ въ науката. Не, азъ говоря за онѣзи учени хора, които привидно минаватъ за прости хора, които науката не познава като учени, но които сѫ просвѣтени, които сѫ пожертвували цѣлия си животъ само за работа. Азъ говоря за онѣзи хора, които сѫ просвѣтили ума си за духовенъ животъ, въ най-широкъ смисълъ на думата. Въ такава мисъль азъ включвамъ всички онѣзи благородни потици за правене добро, които сегашното човѣчество има. Въ тази мисъль азъ включвамъ и всички енергични хора, които правятъ пѫтища, улици, които съграждатъ градове. Въ всички тия хора, които сѫ посвѣтили живота си

за Бога, за благото на цѣлото човѣчество работи и е работилъ Божиятъ Духъ. Ние сме само противъ онѣзи хора, които и въ Божествения свѣтъ не сѫ искрени, и въ духовния свѣтъ не сѫ искрени, и въ физическия свѣтъ не сѫ искрени. Ние не обичаме лъжата. И всѣки човѣкъ, който работи въ физическия свѣтъ честно, ние сме съ него, ние го похваляваме. Всѣки човѣкъ, който работи въ духовния свѣтъ честно, както и всѣки човѣкъ, който работи честно, безъ изопачение на своята мисъль въ умствения свѣтъ, ние имаме къмъ него нашето почитание, нашата любовь и уважение. Къмъ всички тия хора ние ще имаме уважение, почитание, любовь, и всѣкога ще приемаме тѣхното мнѣние. Дали тѣ ще се проявятъ въ науката, въ образованието, въ изкуството, въ музиката, ние съ радость ще отворимъ тѣхната книга и ще четемъ. Всички тия хора, отъ памтивѣка и до сега които работиха отъ душа, въ пълната смисълъ на тази дума, не взеха първото мѣсто, а послѣдното мѣсто. Кои взеха първото мѣсто? Ако оставимъ едно перце надъ водата, то ще остане на повърхностьта ѝ, нѣма да потъне, но ако пуснемъ едно парче злато въ водата, то ще потъне на дъното. Хората, които търсятъ богатството, нѣма да вематъ перцата, които плуватъ по повърхнината на водата, а ще вематъ златото – тѣ него търсятъ по свѣта. Онзи, който намѣри това злато, това богатство, казва: слушай, приятелю, излѣзъ отгорѣ. На перцето пъкъ казва: ти остани отдолу! Цѣнното и отдолу да е, пакъ ще го извадятъ отгорѣ; а безцѣнното и отгорѣ да е, пакъ ще го махнатъ. Значи, всички трѣбва да имаме тази вѫтрѣшна цѣнность. Туй, което прави човѣка благороденъ, то е любовьта му къмъ Истината. Такъвъ човѣкъ ще бѫде свободенъ въ всѣки единъ свой актъ. Запримѣръ, азъ често наблюдавамъ хората, виждамъ, че нѣкой човѣкъ иска да направи добро на нѣкой просекъ. Да му даде една малка помощь. Бръкне въ джоба си, но гледа, извадилъ една банкнота отъ 20 лева. Погледне я, погледне я, размисли се и пакъ я туря въ джоба си. Азъ наричамъ благороденъ човѣкъ този, който като бръкне въ джеба си и улови нѣщо, колкото голѣмо, колкото цѣнно и да е, да го даде, безъ да гледа. Всѣки, който вземе да размишлява, да се колебае, дали да даде, или не, споредъ мене, не е добъръ, не е свободенъ човѣкъ.

Освѣнъ това, и нашето сърдце трѣбва да бѫде свободно въ своитѣ прояления. Нашитѣ отношения къмъ хората трѣбва да иматъ цѣль. Трѣбва ли да мислимъ, какви сѫ хората, когато се проявяваме къмъ тѣхъ? Нашитѣ отношения къмъ хората не трѣбва да бѫдатъ външни, но вѫтрѣшни, да нѣма лицеприятие. Онова ухилване, онова свѣтване на очитѣ, азъ не считамъ за нѣкакъвъ благороденъ потикъ. Азъ мога да срещна нѣкой човѣкъ и да му се усмихна, да

не си поклатя главата даже, но да имамъ единъ свещенъ образъ за него, и да държа въ душата си неговия образъ като писано яйце. Питамъ: кое е по-хубаво: да те държа въ душата си, като единъ свещенъ образъ, или да ти се поусмихна, а послѣ да зацапамъ образа ти? Най-послѣ, ние трѣбва да имаме онази свещена мисъль въ главата си, че знанието, което имаме, е храна за нашия умъ. Любовьта внася животъ въ насъ, а Мѫдростьта внася храна за ума ни. Като казвамъ, че знанието е храна за нашия умъ, то значи, че трѣбва да се раздаде на всички хора, т.е. то трѣбва да прѣставлява за всички хора срѣдство за хранене. Мѫдростьта е, която донася вѫтрѣшно тия срѣдства. Всички хора въ това отношение трѣбва да бѫдатъ разумни. И Христосъ казва: „Ако искашъ да бѫдешъ разуменъ, заеми послѣдното мѣсто!“ На послѣдното мѣсто седятъ най-ученитѣ, най-възвишенитѣ хора. Най-великитѣ адепти сѫщо тамъ ще ги намерите. Като дойде Христосъ, кое мѣсто зае? – Послѣдното. И всички велики Учители, които идватъ сега на земята, сѫ скрити, нѣма ги, и тѣ сѫщо заематъ послѣднитѣ мѣста. А ония хора, които сега управляватъ свѣта, които сѫ на чело, заематъ първитѣ мѣста, но когато дойде Великиятъ Господарь, който е направилъ свѣта, ще каже: „Приятели, вие, които бѣхте до сега на послѣднитѣ мѣста, елате да заемите първитѣ мѣста, елате да си вършите работата!“ Слѣдователно, ще дойде единъ Божественъ день, въ който ще стане нѣщо. Сегашнитѣ хора не можемъ да ги убедимъ, че и въ Бога има проявление. Само че, за да се прояви Богъ, изисква се врѣме. Хората се молятъ, молятъ и Богъ всичко слуша, но трѣбва цѣлото човѣчество да се моли най-малко 2,000 години, за да се прояви Богъ. Всички Му се молятъ, молятъ и най-послѣ казватъ: Господи, не ни ли чувашъ? Господь чува всичко, но чака да си свършатъ хората молитвата, и когато си свършатъ молитвата, Той само ще помръдне рѫката си, и всичко ще се свърши. Напримѣръ, има единъ анекдотъ, споредъ който се разправя, че когато Господь създавалъ човѣка, взелъ най-хубавата пръсть, омѣсилъ я, и направилъ отъ нея човѣка и го оставилъ да съхне. Дълго врѣме съхналъ този човѣкъ, обаче единъ негърски проповѣдникъ проповѣдвалъ на слушателитѣ си, че Господь сушилъ човѣка само три дни. Не, дълго врѣме го сушилъ. Всички възвишени разумни сѫщества – ангели, архангели, серафими, херовими, минавали покрай човѣка и го побутвали, дано тръгне, но не успѣли. Най-послѣ казали на Господа: не тръгва този човѣкъ, Господи. Нека стане чудо, най-послѣ! Господь се поусмихналъ, нищо не имъ казалъ. Приближилъ се до човѣка, вдъхналъ въ ноздритѣ му дихание, и човѣкътъ оживѣлъ. Всички се очудили.

За сега, всички хора лежатъ на гърба си и питатъ: кога ще се оправи свѣтътъ? Ще дойде Господь, но този пѫть нѣма да духне въ носа на хората. Защо нѣма да духне въ носа? Защото първиятъ пѫть Господь духналъ въ устата на човѣка и видѣлъ резултата. Втори пѫть духналъ въ носа и видѣлъ, какъвъ е резултатътъ. Сега вече Господь ще духне въ очитѣ на хората.

И като духне въ очитѣ имъ, първитѣ ще станатъ послѣдни, а послѣднитѣ – първи.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 15 февруари, 1925 г. въ гр. София.

1925_02_18 Причини за противоречия
лекция пред общия окултен клас

ПРИЧИНИ ЗА ПРОТИВОРЕЧИЯ

Размишление

Бе прочетено резюме от темата Продължаване на човешкия живот.

Бяха прочетени някои от работите върху темата Разлика между християнство и будизъм.

За следния път ще пишете върху темата Отличителните органически и морални качества на бялата и жълтата раса.

Ще потърсите някакви обяснения върху тази тема в енциклопедическия речник. След това ще направите един малък извод. Върху тази тема нека пишат трима души от младите.

Кое е най-същественото в сегашния живот, при сегашното му развитие? Подразбирам най-същественото, без което човек не може. Туй, без което човек може в дадения случай, то не е толкова съществено. Кое е същественото за носа на човека? Кое е същественото за устата? Някой път като говорим, нам се струва лесно да говорим върху това, кое е съществено и кое не е. Питам обаче: кои са отличителните черти, че сме казали нещо за същественото? Може да си мислите, че казвате същественото върху някой въпрос например или върху някой предмет. Аз ще ви улесня в отговора. Кои са отличителните черти на свещта например? Най-първо може да кажете, че най-същественото за нея е устройството ѝ, а после това – от какво е направена. Най-същественото за нея е това, че тя гори. Тогава кое е същественото на учението? Тези въпроси може да ги отбележите и ще мислите върху тях. Кое е същественото в учението? Кое е същественото в духовния живот? Кое е същественото в класа? Същественото в класа е това, което е съществено и в хорото, а именно: гайдарджията свири, а хората играят. После хорото се разваля. Едни си отиват, други идват и хорото отново се залавя. Играта е същественото нещо в хорото. Какво ражда същественото на хорото?

И тъй, спирали ли сте се да мислите кое е съществено във вашия живот? Защо човек в детинството мисли по един начин, в юношеството – по друг, на пълна възраст – по трети начин, а като дойде на зряла, т.е. на преклонна възраст, неговите възгледи коренно се различават. Туй, което човек обича в младините си, в старини не обича. Не е ли същият човек! Например човек в младините си е по-способен да завързва приятелство, а в стари години мъчно завързва приятели. В младини той е щедър, не е злопаметен, а в старини – обратно. Защо е така? Защо в началото на живота си не е злопаметен, а в старини става злопаметен?

Изобщо у всичките хора има едно желание да разрешат загадките на живота, и то по най-лекия начин. Това се вижда в историята на човечеството. Това стремление на човека да търси лесния път го е отклонило от неговата правилна посока.

Сега, ако ви попитам кога е станала първата кражба в света, какво ще ми кажете? Първата кражба е направена от първата жена. Като създаде Бог Адам и Ева, забрани им да ядат от дървото, наречено Дърво за познание на доброто и злото, но Ева, излъгана от змията, открадна плодове от това дърво. Някои хора обличат тази кражба в мека форма, казват, че жената искала знание. Не, тя не искаше да намери знание, а имаше желание да си хапне – нищо повече.
Този грях и сега става в света. Най-първо жената краде, а после мъжът. Жената, като отиде до дървото, открадна си. Змията беше пазителка на това дърво. Предава се, че змията влязла в жената и я изкусила. Чудно! Тук има една несъобразност. Как е възможно да влезе змия в рая, да се качи на дървото и пазителите на рая да не знаят нищо? Чудно ми се вижда как е възможно да влезе в рая змия, без да знаят ангелите за това и да оставят тази змия да си играе с Ева! Змията беше пазителка на туй дърво – нищо повече. Ева се постара, като приказва, да приспи змията, да я омагьоса, но като омагьоса змията, тя влезе в нея. Като се върна при Адам, той видя, че тя е припечелила нещо, затова пожела да вземе от този плод. И той е като нея. Той пък открадна от Ева. Как ще краде, когато тази жена е негова? Как ще я завладее? Така и двамата станаха крадци. Затуй първото нещо: няма да крадеш, няма да лъжеш. Първият грях е кражбата, вторият грях е лъжата. Сега трябва да се ликвидира с тях. Затова на първия грях се противопоставя Любовта към Бога. Защото човек, който люби Бога, не може да краде. Не може да крадеш от този, когото обичаш. От този, когото не обичаш, можеш да си позволиш да пооткраднеш нещичко, но от

този, когото обичаш, не можеш да откраднеш нищо. Тази кражба, която става отвън, не е толкова груба. Вътрешната лъжа е опасна. Когато човек се домогне до известна идея, която не е за него, или когато се домогне до една мисъл или до едно чувство, които не са за него, той навлиза по-дълбоко в кражбата. Има много неща, на които човек може да се радва, но те не се дават преждевременно, пазят се. И ако човек иска да ги придобие по незаконен начин, той винаги ще си създаде неприятности, страдания.

Сега например ще ви дам за следния път темата Разлика между кражбата и лъжата. Върху тази тема нека пишат най-силните, защото човек, като започне да мисли върху кражбата и лъжата, свързва се с тия отрицателни сили. Опасен предмет е въпросът за лъжата и кражбата.

И тъй, знанието, което придобиваме, ще го свържем с настоящия живот. Знанието трябва да се използва в сегашния живот. Този живот има достатъчно енергии, които трябва да се трансформират, за да се използват правилно за бъдещото ви развитие. Тъй щото в това отношение потребно е онова истинско знание, за да се използват всички сили на живота. Разумен човек е онзи, който използва силите на живота за доброто на своето бъдеще. В туй отношение всички велики Учители в света са давали ред методи за саморазвитие, за самовъзпитание. В туй направление всеки от вас трябва да се развива по онзи път, който му е определен.

Пазете се всички да не отбивате някого от неговия път. Не се старайте да дадете на другите хора тази окраска, която вие имате, защото щом пожелаете това, вие сами ще се спънете. Една идея е ценна, когато е самородна. Докато е една, оригинална, тя има цена, но щом станат две, те се омаловажават. Затова всеки трябва да се ползва от живота на другите хора дотолкова, доколкото те могат да му дадат подтик да се повдигне.

Гледам, мнозина измежду вас се разочароват. Като влезете в една школа, искате да живеете в любов, да се почитате, да се уважавате, търсите идеален живот, но като не намерите такъв, в душата ви се ражда противоречие. Аз гледам на това противоречие малко по-другояче. Да допуснем, че имате един малък зародиш или едно малко семенце, или един жълъд. Той представлява един клас от ученици, от интелигентни същества, които си живеят като братя и сестри: в любов, без никакъв спор помежду си. Обаче един ден някой земеделец дойде,

вземе тази малка семка, туй общество, и го посее в почвата. Най-първо във всички тия същества ще се зароди подтик, всички ще впрегнат силите си нагоре и ще вървят единодушно в хармония. Щом излязат отгоре над почвата, те се разделят на две партии: едните отиват наляво, другите отиват надясно – и се скарват. Това е закон на живота. Законът на живота ги разделя, а не те. Следователно тези, които са били за ляво, отиват вляво, а тези, които са били за дясно, отиват вдясно. Обаче има едни неутрални, които не са нито вляво, нито вдясно, и казват: „Да не се занимаваме с техните глупости!“ Питам сега: кои са най-разумните: тия вляво, тия вдясно или неутралните в средата? Тия, които са родени неутрални, не могат да не бъдат такива. От това нещо вие трябва да извадите един закон, който да определя растенето на човека.

Щом дойдете до този Божествен растеж, някой път може да се родят големи противоречия. Това е в реда на нещата. Но понеже всички сили при туй растене са заети с вътрешна борба, те стават енергични. Като са заети с домашни спорове, забравят да си вършат работата отвън, да правят упражнения, и стават много крехки. По този начин за в бъдеще те могат да си създадат големи нещастия. За да се избегнат тия нещастия, невидимият свят им създава въздушни течения, за да ги поразмърдат, да ги поразтърсят: да не се карат отвътре, а да излязат навън – да знаят, че има и външен свят. Те се карат помежду си, казват си един на друг: „Аз съм неутрален“, „Аз съм левичар“, „Аз съм десничар“. Но Природата, като създаде тия ветрове, раздвижва и левичари, и десничари, и неутрални – и те напущат борбата. Тогава те се спущат към корените, започват да работят в земята. Щом ветровете изчезнат, тези сили напущат работата си, излизат от корените и същият спор започва, а в спора се крие и растенето. Когато клонищата на едно дърво се увиват и се събират едни с други, левичарите казват: „Полудяхте ли?“ Десничарите казват: „Полудяхте ли?“ И неутралните казват: „Какъв е този шум?“ Питам: виновни ли са всички те? Но туй е философия.

Вие казвате, че светът е лош. Никаква лошавина няма в света, т.е. в живота. Лошавината във формите произтича от факта, че един клон, като се отдели от дървото, изсъхва. Тогава се ражда лошавината. Тъй щото вие може да сте вляво на дървото, но това нищо не значи; може да сте вдясно на дървото, пак нищо не значи; може да сте от неутралните, и то нищо не значи. Съществената идея от това е следната: каквото противоречие и да се яви в ума ви в даден момент, то е на мястото си, защото в Природата никога не се допускат неща, които не

допринасят полза. Ние не знаем случай, дето да се е допускало нещо, което да не е принесло своята полза. Всички неща, които се допускат в света, колкото и да са отрицателни, дали ние можем да ги разберем, или не – те имат своята полза. Туй е един велик закон в Природата. Трябва да знаете, че туй, което става, независимо от това дали то е приятно, или не за вас, то е в реда на нещата. Човек се ражда – то е в реда на нещата; умира – то е в реда на нещата; боледува – то е в реда на нещата; сиромах е – то е в реда на нещата; каквото и да става с човека, то е все в реда на нещата. Самият живот изисква всичко това.

Вътрешните неща са Божествени отношения. Казвам: само по този начин вие ще разрешите някои мъчни въпроси, които ще се появят във вас и ще засегнат чувствата ви. Не е лесно човек да се справи с чувствата си. Казва някой: „Търпи!“ – „Ще търпя, разбира се, но не мога да бъда разположен.“ – „Защо не се засмееш, защо не посвириш малко?“ – „Не мога. Докато кожата ми не заздравее, нито мога да свиря, нито мога да пея – само за раната си мисля.“ Значи моята мисъл е концентрирана към болката. Защо са болестите? – За да се концентрираме. Природата иска ние да научим закона на концентрирането. Как ще ни научи? – Понеже ние се разсейваме навън, тя ни създава разни болести. И беднотията, и страданията – всичко това са процеси за концентриране, т.е. за влизане в самите нас. И тогава ще знаете, че всяка неприятност ви е дадена, за да се концентрирате. Използвайте тогава този случай да се концентрирате, да се съсредоточавате в себе си. Противоречията, които се създават в чувствата, се регулират от един велик закон – да дойде човек до положение да владее чувствата си, да бъде разположен всякога. Това е най-великото в живота. Да можеш да трансформираш всяко неразположение на чувствата си и да се повдигнеш над вълните на живота, това е най-голямото изкуство. Значи трябва да знаеш да хвръкнеш – нищо повече. В хвъркането седи великият смисъл на живота; то ще може да те обхване и повдигне над временните смущения на живота. В нашия живот има много смущения.

И тъй, в дома си вие ще срещнете този спор, който видяхте и във всяко дърво. Като дойде някое противоречие, начертай си едно дърво. Ето един начин за самовъзпитание. Всички съвременни учения аз ги наричам гимнастика на ума. Разните теории, хипотези – това са гимнастика, размърдване на ума. Човек, като е зает със себе си, ако нямаше тия противоречия, неговият ум, неговите чувства биха се атрофирали. Противоречията в ума, в чувствата, във волята на човека предизвикват разтърсване и той расте, прогресира и уяква.

Тъй щото при всяко противоречие на ума човек придобива едно ценно качество. Той се обогатява с една малка придобивка. Разбрахте ли сега? Ще приложите ли това знание? Разбира се, у вас ще се яви един противоположен метод и ще кажете: „Как?" Значи не сте напълно съгласни. В този случай думата как показва, че човек страда. Защо? Защото има противоречие – той не е в съгласие с Природата. Ъгълът АОД в буквата Кпоказва едно отклонение около 45°.
Този човек е в противоречие със аконите на Природата. Тогава, за да се победи туй противоречие, имаме друг ъгъл в К (също има знак), който представлява човека, обърнат с противоречията си към центъра на Земята: главата му е надолу, а краката – нагоре. Този въпрос – как, показва как да изправим човека на краката му и да го заставим да мисли. Кривата линия в буквата а е знакът на безконечността. Той показва, че човек най-после ще дойде в съгласие със силите на Природата. Значи най-първо ще станеш цвете и плодът, като завърже, ще се обърне надолу с краката. Това значи да цъфнеш, да завържеш и да започнеш да развиваш Божествения живот в себе си. Само така ще разрешиш въпроса как.

Сега, разбира се, от тия геометрични букви може да извадим няколко уравнения с ъглите от 45° и да имаме ред формули, а именно: след колко години и при какви условия ще разрешим въпроса на противоречията. Ако начертаем един кръг, ще видим например лицата А и В към кои домове спадат астрологически; кои планети имат влияние върху тях, и т.н. Но това са сложни задачи. За вас е важно да схванете само общата идея – как. Значи в човека трябва да се яви едно противоречие. Противоречието всякога показва една нужда. Гладът е едно противоречие, една нужда в човека. Той търси начин как да се наяде. Всяко противоречие е духовно, то е една вътрешна нужда. Ако я удовлетвориш, въпросът ще се свърши частично, обаче той не е напълно разрешен. Той пак ще се повдигне, ти пак ще го разрешиш, но той пак ще се повдигне, и т.н. Тогава може да се изчисли колко пъти трябва да яде една гъсеница, докато стане пеперуда. И след като разрешим живота на гъсеницата, че тя не трябва повече да се храни с тази твърда храна, ще дойде разрешението на друг въпрос.

Гъсеницата, като стане пеперуда, ще яде от соковете на цветовете. Този въпрос е по-деликатен, но все пак ѝ трябва храна. Ако няма цветя, т.е. ако цветята не цъфнат, пеперудата пак е изложена на известни мъчнотии. Казвате: „Лесна е

нейната работа.“ – Не, ако няма цветя или ако има много малко цветя, тя пак ще има мъчнотии.

Вие можете да преведете всички тия неща в живота си. В сегашния ви живот те представляват символи. Вие ще разрешите всички въпроси в живота си, като вярвате в Бога. Има само един начин, по който можем да заставим Бога да ни помага. Дали човек вярва в Бога, или не вярва, този закон е общ за цялото органическо царство, като започнете от най-малките същества до най-големите. Като говорят по този начин: „Аз вярвам в Бога“, Господ ги слуша. Всички, които употребяват този метод, се хранят от общата трапеза на Природата. Сега ще ви оставя вие да търсите този метод и всеки да го приложи за себе си. Този метод е само един. За всяко същество и за човека има само един начин, по който неговата нишка е свързана с първичното в Битието.

Изпейте упражнението Малкият извор.

Когато ви говоря тия неща, искам да ви заставя да мислите, да се справяте разумно с всички спънки в живота. Някой път срещаме големи препятствия в живота си. Например ако се качваме на някой планински връх, направо не ще можем да се качим, трябва да го заобиколим. Въпросът не е във времето, а в изпълнението. Някои хора бързат да достигнат това-онова. Няма защо да се бърза. Животът трябва да се използва разумно. Има известни задачи, които трябва се осъществят, та макар и по-бавно. Колко време ще живеете, това не влиза в сметката: може да живеете година, две, десет, сто хиляди и повече години, но задачата която ви е дадена, трябва да се изпълни. Ще изпълните задачата си много добре. Например вие смятате за най-добро нещо за вас да станете учен човек. Учението не е цел в живота. То е средство. Едно трябва да знаете: човешкият дух, който е излязъл от Бога, е учен, силен, но човекът е забравил това и трябва да му се припомни да придобие изгубеното. Ние трябва да му напомним, че той е силен; после трябва да му напомним, че той е чист. Трябва да му напомним още, че той може да живее много време, че съдържа вечния живот в себе си.

Сега вие казвате: „Да станем учени!“ Ако речете сега да станете учени, нищо няма да придобиете. Някой човек направи една къща – не се минава много време, изгубва я. Казват: „Този човек е станал по-умен.“ С какво е поумнял? Казвате: „Втори път няма да я изгуби.“ Добре, какво ще спечели, ако втори път

не изгуби къщата? – В това няма никаква философия. Да имаш къща или да нямаш къща, безразлично е. Ако имаш къща и можеш да решиш в нея задачата, която ти е дадена, тази къща е благословена. Пък ако някой път къщата ти те спъва, не ти трябва. За някои хора не е предвидено да имат къщи, а за други е определено да имат къщи. Онези хора, които трябва да живеят в своя къща, ще си направят такава, а които трябва да живеят без къща, няма да си правят своя къща. Някой казва: „Аз трябва да си имам къща.“ Казвам: не е определено да имаш къща. „Ама аз искам да бъда учен.“ – Не е определено да бъдеш учен. Казвам на друг някой: „На тебе е определено да бъдеш учен и ще бъдеш учен.“ Като казвам някому, че не му е определено да бъде учен например, това е според великото учение. Засега ти е определено да живееш един посредствен живот, да събираш енергии, че за в бъдеще да станеш учен човек. Казваш: „Сега искам!“ Ако искаше да станеш учен сега, защо спа преди няколко прераждания? Ти искаш с пет пари да обиколиш целия свят. Казваш: „Искам да бъда учен!“ – И можеш да бъдеш, аз не отричам това. Но кога? – След две прераждания. Някои хора могат да бъдат учени още сега. Това не трябва да ви обезсърчава. Целият живот, цялата вечност – това са възможности, в които човешката душа може да се прояви. Вие искате още в сегашния си живот да съберете всичко. Не, знайте следното нещо: и щастието да ви дадат на Земята, не го вземайте. За предпочитане е, като живеете на Земята, да носите скърбите, отколкото щастието. Защото ако вземете щастието, ще ви дойдат много големи нещастия. Тъй е било и ще бъде през всички времена.

Сега да не се роди страх, та да кажете: „Не искам щастие!“ – Не, само онзи се отказва от щастието, който се страхува. Трябва да знаете, че за всички неща сте отговорни. Някой път вие идвате до крайности в живота и казвате: „Това не ни трябва, онова не ни трябва.“ Вие трябва да знаете какво да вършите. „Ама аз мисля да отида на онзи свят.“ – Ще отидеш на онзи свят! Ти не можеш да живееш между хората на Земята, че между ангелите ще живееш! Не те ли зная кой си? Ти напущаш лозето на обед и мислиш, че горе ще те приемат с венец. Горе ако отидеш, ще питат: „Кой е този?“ – „Този е един човек, който напуща работата си на обед.“ – „Я тогава го пратете на някое лозе да довърши работата си!“ Някои от вас, както и от евангелистите, казват: „О, мили Иисусе, Ти ще ме посрещнеш, ще ми туриш венеца на главата.“ – Да, ще получиш венец, но половин венец. Смешни работи са тия! Господ изисква да свършим Неговата работа – нищо повече. Като отидеш на лозето, сериозно ще копаеш. И като се върнеш, ще кажеш: „Господи, направих тъй, както си казал.“ Можеш да седиш

10-20 дена на лозето, но ще го прекопаеш. Тази година лозето ти може да не даде плод – нищо от това, но идната година туй лозе ще даде двойно количество плод. Лозарите, които разбират този закон, режат лозето до корена и казват: „Тъй ще уякне." Онзи, който е лаком и не иска да го реже, като дава две години наред плод, на третата ще престане да дава и пак ще трябва да се реже.

Сега не трябва да бързаме в живота си. Искам да разбирате живота философски, да не казвате: „Аз не искам да работя!" Ако не искаш да работиш физически, ще работиш духовно, умствено, но все-таки ще работиш. Някой казва: „Аз работя над хората." Ти работиш над хората, но над себе си не работиш. Човек не може да работи над хората: той работи само над себе си. Този човек, който мисли, че работи над хората, прилича на онзи, който, като гледал как един човек кашлял и се мъчел да чука кафето, мислел, че той го чука, и затова поискал кафе и за себе си. Според мене това не е наука. Вземи и ти да чукаш своето кафе или като чука той, и ти вземи участие в чукането, или най-после върши нещо полезно. Аз искам вие да бъдете умни ученици.

Казвам „умни", но не в обикновения смисъл на думата. Щом сте умни за себе си, тогава тия противоречия, които се явяват в един клас, в едно общество, в един народ, ще се разрешат правилно. Големите противоречия са неизбежни и те ще дойдат, но вие трябва да бъдете много умни, за да решите задачите си. Много хора трябва да се явят, за да поемат една работа, докато се оправи. И при това всички трябва да вложите ума си на работа. Има неща, които трябва да се разрешат умствено, те не могат да се разрешат физически.

Да кажем, че някой човек дойде в класа без позволение. Това веднага ще ви смути. Почти всички се наежвате срещу него, искате да го изхвърлите навън. Едни го хващат за главата, други за краката, но той вика, вдига се цял скандал. Обаче ние можем да проектираме мисълта си, да създадем едно водно течение и то ще го подеме нагоре, ще го изхвърли навън. Той ще си излезе и ние ще бъдем свободни. Тогава и неговият ум ще бъде мирен, и нашият ум ще бъде мирен. Казвате: „Грешно е тъй да го изхвърлим." Ами другото положение не е ли грешно – да го изхвърлите с ръце навън? Чудни сте вие! Второто положение е по-лесно, то става с по-малко разноски. Можем да му поговорим, да му кажем: „Моля ти се, приятелю, ще бъдеш тъй добър да излезеш вън, да не ни смущаваш." Той ще поседи малко и ще си каже: „Хайде да изляза, да не смущавам тия хора тук" – и с това въпросът ще се свърши. Когато в ума ви влезе

известна идея, която не ви е симпатична, не се старайте физически да я изпъдите. И тук се прилага същият закон. Започнете ли да ѝ се противите, тя непременно ще ви създаде една неприятност. Говорете вътре в себе си! Всяка идея, която дойде във вас, не е нищо друго освен едно разумно същество, което ви е посетило. Затова говорете му разумно веднъж, дваж, докато ви разбере. Щом ви разбере, то ще си замине.

Изпейте упражнението Вечер, сутрин отиде, дойде...

Коя е най-силната дума в това упражнение? Трябва ли всички думи да се пеят еднакво? Може ли някой от вас да изпее упражнението прочувствено, по всички правила на музиката? Думата вечер се пее тихо. Вечерно време обикновено всичко утихва. Мнозина от вас повече критикувате, отколкото пеете. Вие тъй критикувате, като че разбирате музиката. Действително критиката е по-лесна, отколкото изпълнението.

Тайна молитва

Любовта ражда Доброто.
Доброто носи живот, светлина и свобода за нашите души.

Деветнадесета лекция на ООК IV година
18 февруари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

1925_02_22 И пишеше на земята
неделна беседа

И ПИШЕШЕ НА ЗЕМЯТА

„И пакъ се наведе долу и пишеше на земята“. (Иоана 8:8)

Съврѣменниятъ културенъ свѣтъ, или културнитѣ хора на 20 векъ, желаятъ всичко да имъ е понятно. Нѣкои даже мислятъ, че всичко знаятъ. Ако попитате виднитѣ богословци да ви кажатъ нѣщо за Бога, тѣ ще ви говорятъ за тайнитѣ на Бога; въ колко лица е Той; какъ е станало изкупването на човѣчеството; какъ е слѣзълъ Христосъ на земята и редъ други философски работи може да ви говорятъ, но я ги запитайте, какво е писалъ Христосъ на земята, не знаятъ. Единствениятъ отговоръ, който ще ви дадатъ е, че това не влиза въ плана на спасението, слѣдователно, за него не трѣбва да се говори. И дѣйствително, Христосъ е написалъ свещени думи, които не могатъ да се вмѣстятъ въ тази книга, която сѫ ни оставили пророцитѣ, защото щѣха да се опорочатъ. Пишеше Той дълго врѣме на земята и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е написалъ Христосъ на земята, е накарало всички онѣзи грѣшници, праведници, фарисеи и садукеи, да излѣзатъ навънъ изъ храма и да оставятъ жената сама. И като си подигна Христосъ главата и погледна, нѣмаше никой въ храма. Може да ме запитатъ: що ни интересува насъ това, какво става прѣди 2,000 години? Тази жена била заведена при Христа, и го запитвали, дали трѣбва да я сѫдятъ, или да ѝ простятъ, защото споредъ Мойсеевия законъ трѣбвало да ѝ се наложи смъртно наказание. За какво? – Че престѫпила закона, а трѣбвало да се подържа моралътъ. Чудно е, какъ именно иде туй раздвояване! Мойсей пише въ закона си „не убий“, а при това, въ наказателния законъ за морала, онѣзи, които прилагатъ Мойсеевия законъ, подразбиратъ, че трѣбва да убиятъ една грѣшница. „Убий“, това е човѣшкото. „Не убий“, това е Божественото. Вземете кое и да е дѣте, и му дайте една кукла, или какъвто и да е прѣдметъ, то ще я строши, на парчета ще я направи. Дайте му една книга, то ще я вземе и колкото свещена да бѫде тя, ще я скѫса, ще я направи на парчета, ще я зацапа. За него тази книга не струва нищо; то ще я скѫса и ще ви каже: дайте ми друго нѣщо! И най-послѣ, ако запитате този многоученъ философъ, вашия любезенъ, този, когото вие наричате „вашето ангелче“: какво научи? – То е научило само едно нѣщо – да тегли и да дере. Вие ще кажете: това е съ малкитѣ дѣца, ние сме възрастни. Питамъ: хубаво, вие като сте възрастни, какво сте научили? Може да

кажете, че сте научили много работи. Много работи сте научили, но сѫщественото въ живота не сте научили. Най-сѫщественото въ живота не е научено. А кое е туй сѫщественото? – Философитѣ още не могатъ да си дадатъ отговоръ. Съврѣменнитѣ хора се запитватъ за несѫществени работи: безконечна ли е вселената, или е конечна; безгранична ли е или е гранична. И съврѣменнитѣ изслѣдователи казватъ, че дошли до заключение, че вселената е гранична и конечна и твърдятъ, че нѣма другъ свѣтъ понеже вселената е конечна. Но трѣбва да знаете, че конечнитѣ нѣща сѫ сѣнка на безконечнитѣ. Тъмнината е сѣнка на свѣтлината. Всѣки отъ васъ може да създаде тъмнина. Тъмнината е конечна, а свѣтлината е безконечна – нищо повече. И всѣки отъ васъ може да направи една кѫща така, че да не влиза свѣтлина – значи, да я ограничи отъ свѣтлината. Слѣдователно, тъмнината е конечна а свѣтлината – безконечна; вие не можете да я ограничитѣ. Вие не можете да затворите вашата кѫща, да не излиза отъ нея свѣтлината. Тя все ще си изтича, ще излиза навънъ. И тъй, материялниятъ свѣтъ е конеченъ, както и тѣлото е конечно, но азъ казвамъ: тази вселена, която вие си прѣдставяте, може да се увеличава и смалява.

Сега, ние можемъ да ви дадемъ друга философия, да ви кажемъ, споредъ окултната философия, какъ се опрѣдѣлятъ границитѣ на вселената. Вселената не е малка. Казватъ, че радиусътъ на тази вселена е 100 милиона слънчеви години. Можете да си направите едно изчисление. Щомъ свѣтлината изминава 300,000 километра въ една секунда, колко милиона километри ще измине тя за една година? Това число, което ще се получи, се нарича една „свѣтлинна година“. Значи, такива 100 милиона години се изискватъ, за да мине свѣтлината отъ единия край на вселената до другия. Тогава нѣкои питатъ: ами задъ нея какво има? Въ този именно въпросъ, който не знаете, седи хубавото. Задъ вселената има другъ видъ свѣтове. Но въ това незнание има красота. Има незнание, което човѣшкиятъ умъ не може да обхване.

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че нашитѣ очи сѫ съвършени, че знаемъ всичко, каквото виждаме. Не, даже въ музикално отношение, въ зрително отношение, ние още не можемъ да схванемъ различнитѣ тонове и различнитѣ цветовѣ. Когото и да запитате днесъ, ще ви каже, че дѫгата има само седемъ цвѣта. Не е вѣрно това, дѫгата има повече отъ седемь цвѣта. За сега, обаче, сѫ само седемъ. Има животни, които схващатъ само три цвѣта; други, които схващатъ само четири цвѣта, а хората сѫ дошли до положение да схващатъ

седемьтѣ цвѣта. Когото и да питате ще ви каже, че дѫгата има седемъ цвѣта – тритѣ отъ които сѫ основни, а четиритѣ – производни, т.е. допълнителни. Това е въ обикновената наука, въ конечната наука. Въ необикновената, въ безконечната наука, краскитѣ сѫ безконечни, т.е. трептенията, които образуватъ тѣзи краски, нѣматъ граници. Тогава питамъ: какъ бихте си обяснили движението на материята, ако нѣкой математикъ би казалъ, че онази първоначална сила, която е създала всичко въ свѣта, се движи така бързо, че едноврѣменно се намира въ всички свои части? Значи, въ една секунда тя изминава цѣлия свѣтъ и се намира въ всѣка една частица на материята. (Мнозина отъ слушателитѣ кашлятъ). Е, разбира се, че ще кашлитѣ; не само вие тук, но всички на общо основание, ще кашлятъ. Защо кашлятъ? – Когато хората не могатъ да разрѣшатъ единъ философски въпросъ, всѣкога кашлятъ. Когато нѣкой дължи нѣкому, кредиторътъ дохожда да си получи дълга. Какво прави длъжникътъ? – Почесва се, покашля се, казва: хмъ… и най-послѣ отлага. Но, съ кашлицата не се разрѣшаватъ въпроситѣ. Що е кашлицата? – Кашлицата е простуда. А що е простудата? – Простудата показва, че организмътъ е изгубилъ своята първоначална жизнена сила, или е изгубилъ трептенията, при които здравето може да се прояви. Слѣдователно, подигнете вашата мисъль къмъ Бога, свържете се съ Него, и кашлицата ви ще спре, ще изчезне. Заповѣдайте на кашлицата си да спрѣ! Ще кажете: е, ще повикаме нѣкой лѣкарь! Не, въ свѣта има само единъ лѣкарь! Всички други лѣкари сѫ асистенти на този Великъ лѣкарь; тѣ трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. И азъ разбирамъ, че в свѣта има само единъ проповѣдникъ; всички други проповѣдници трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. Всички хора говорятъ съ асистента на този проповѣдникъ. Въ свѣта има само единъ свещеникъ; всички други свещеници сѫ само асистенти на този великъ свещеникъ. Въ свѣта има само единъ владика; всички други владици сѫ асистенти на този великъ владика. Въ свѣта има само единъ патриархъ; всички други патриарси сѫ асистенти на този великъ патриархъ. Въ свѣта има само единъ мѫдрецъ; всички други мѫдреци сѫ асистенти на този великъ мѫдрецъ, и всички трѣбва да изпълняватъ добре своята длъжность.

Сега, нека допуснемъ, че това сѫ общи фрази, които иматъ отношение къмъ насъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се интересува за себе си. Нѣма нищо по-велико отъ това, човѣкъ да реши задачата на своята душа, задачата на своя животъ. Това е най-великото! Човѣкъ, който може да рѣши задачата, смисъла на своя животъ, той разрѣшава смисъла на целия космосъ за себе си – нищо повече! Нѣкои питатъ, какво нѣщо е човѣкътъ? Това е единъ великъ въпросъ. Ще те

питатъ нѣкои, какво мислишъ. Ще се наведешъ долу къмъ земята и ще пишешъ. Какво е челъ Христосъ? – Той разгръщалъ великата книга на живота и прашинкитѣ, които намѣрилъ тамъ, увеличилъ. Въ тѣхъ намѣрилъ причинитѣ, щото тази жена е съгрѣшила, и защо е доведена прѣдъ Нѣго. Слѣдъ това Той намѣрилъ начинъ, методъ, какъ тази жена да поправи своята погрѣшка. Какъ ще може да я поправи? – По Божественъ начинъ, а не по човѣшки начинъ. Е питамъ: въ съврѣменния културенъ свѣтъ, когато хванатъ една такава жена въ прѣстъпление, какъ ще я сѫдятъ? Ние трѣбва да отговоримъ по сѫщия начинъ: който е безгрѣшенъ, нека хвърли камъкъ върху нея! Има ли безгрѣшенъ човѣкъ на земята? – Такъвъ човѣкъ нѣма. Слѣдователно, никой нѣма право да убива, защото, който убива, законътъ засѣга и него. Ще кажете: това засѣга само външния свѣтъ, а насъ, праведнитѣ, не засяга. Правдата не е монополъ. Сега можешъ да бѫдешъ праведенъ, а слѣдъ една минута, или слѣдъ една секунда, можешъ да изгубишъ тази правда. Правдата трѣбва да се възстановява всѣки моментъ, защото всѣкога можемъ да я загубимъ. Казватъ: ама нали Богъ оправдава хората. Да, Богъ оправдава хората, но да притежавашъ Правдата, то е друго нѣщо. Правдата е качество на Духа. Правдата е нѣщо вѫтрѣшно. Тя е единъ вѫтрѣшенъ процесъ въ човѣка. Да бѫдешъ справедливъ, значи, да знаешъ, какъ да постѫпишъ при всѣка твоя мисъль, при всѣко твое чувство и при всѣко твое дѣйствие. Да бѫдешъ справедливъ, значи да знаешъ, какъ да постѫпишъ като мисляше сѫщество, като разуменъ културенъ човѣкъ. Ами че ти единъ день ще дойдешъ въ съприкосновение съ други културни сѫщества. Нѣма да бѫдешъ както сега. Нѣкои казватъ, че Бѣлото Братство е въ България. Голѣма честъ е направило то на България, ако мислитѣ, че то е тукъ. Всемирното Бѣло Братство не може да избере единъ такъвъ малъкъ народъ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нѣщо, което сега сѫществува въ свѣта, то е Всемирното Бѣло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповѣдници, философи, всички тѣ сѫ служители на Бѣлото Братство. И културата, правдивостьта въ свѣта се подтикватъ все отъ тѣхната мощна сила, отъ тѣхния мощенъ духъ. Когато Христосъ дойде на земята, тия велики Бѣли Братя, изпратиха отъ небето единъ полкъ ангели, служители тѣхни, да пѣятъ. Слѣдъ тѣхъ дойдоха тия трима мѫдреци, адепти отъ изтокъ, да се поклонятъ на Христа. И тѣ бѣха тѣхни служители. И нѣкои казватъ: Бѣлото Братство въ България не вирѣе. Българитѣ трѣбва да знаятъ, че свободата имъ е дадена отъ Бѣлото Братство. И ако съгрѣшатъ, Бѣлитѣ Братя ще се разправятъ съ тѣхъ. Нѣма народъ, съ който тѣ да не могатъ да се разправятъ.

Нека запомнимъ това нѣщо всички! Това трѣбва да се отпечати въ умоветѣ ви. Бѣлото Братство не е нѣщо видимо, то не е секта, не е църква, то е нѣщо живо, извънъ тѣзи покварени условия, въ които живѣятъ хората. Тъй както живѣятъ хората сега, това, което имаме, това не е братство.

Въ една отъ миналитѣ бесѣди азъ опрѣделихъ: братъ е онзи, който отъ излизането си отъ Бога до връщането си при Бога, прѣзъ всичкитѣ сѫществувания ти е билъ братъ. Братъ ти е този, който прѣзъ всичкитѣ условия на живота си е бил готовъ да се жертвува за тебе. Братъ е този, който те е обичалъ, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но съ великото съзнание на онзи Божественъ Духъ, който живѣе въ душата му. И ако всинца имате такъвъ идеалъ, вие само тогава ще бѫдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, нѣкои казватъ: ние можемъ да ви изпѫдимъ отъ България! Ако е въпросъ за изпѫждане, питамъ: кого ще изпѫдите? Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичанитѣ не е английска, тя е на Господа; подъ наемъ, подъ аренда е дадена тя.

И тъй, навелъ се е сега Христосъ и пише на земята. Пише Той за всички, пише за тия прѣстѫпления, които сега се вършатъ въ свѣта, пише Той, по какъвъ начинъ може да се оправи човѣчеството. И всички вие искате да знаете, по какъвъ начинъ може да се оправи човѣчеството. – Само по единъ начинъ може. Всички тия братя, които работятъ, тѣ сѫ отъ седемъ йерархии, отъ седемъ категории. Едни отъ тяхъ принадлежатъ на Любовьта, наричатъ се „Братя на Любовьта“. Други отъ тѣхъ принадлежатъ на Мѫдростьта, наричатъ се „Братя на Мѫдростьта“. Тѣ подържатъ науката и изкуството, носятъ знание на човѣчеството. Трети отъ тяхъ се наричатъ „Братя на Истината“. Тѣ внасятъ свобода въ човѣшкитѣ умове и сърдца, внасятъ свобода въ технитѣ мисли и чувства. Тѣ внасятъ онази свобода, която прави човѣшкия духъ, човѣшката душа, човѣшкия умъ, и човѣшкото сърдце напълно свободни – свободни въ пълната смисълъ на думата. Други се наричатъ „Братя на Справедливостьта“, които носятъ Правда на човѣчеството, и които се разправятъ съ онѣзи невидими блага, отъ които съврѣменнитѣ хора иматъ нужда. Други братя се наричатъ „Братя на добродѣтельта“. Други се наричатъ „Братя на Красотата“. И най-послѣ идватъ послѣднитѣ, които се казватъ Иеховисти. Това не сѫ сѫщинскитѣ имена на тия Братя. Азъ не мога да ги произнеса, защото тѣ сѫ свещени. Всички

тия Братя не сѫ така обикновени, не мислете. Всѣки единъ отъ тѣхъ може да дигне земята на рѫката си и да я хвърли въ пространството като една топка. Такова знание иматъ тѣ! Тѣ могатъ да дигнатъ земята съ рѫката си, защото задъ тѣхъ седи нѣщо още по-мощно, на което тѣ сѫ служители. И когато нѣкои мислятъ, че могатъ да се разправятъ съ тия Братя, това показва, че тѣ не разбиратъ онзи дълбокъ смисълъ, който се съдържа въ понятието „Бѣлъ Братъ“. Когато единъ отъ тѣзи Братя се явилъ на Мойсей въ огнения пламъкъ, казалъ му: „Изуй обущата си, защото мѣстото на което седишъ е свято“. И когато Христосъ се наведе на земята, Той призова тѣзи Братя. Вие ще кажете: Христосъ беше Господь. Да, но когато Христосъ слезе на земята, Той остави всичката си сила и слава на тия Братя, а самъ слезе като слуга, да покаже на хората, какъ трѣбва да живѣятъ.

Сега се говори за издръжливостьта на Христа, има едно прѣдание, до колко е вѣрно, не се знае, споредъ което, вечерьта, когато Христосъ билъ заведенъ на изпитъ въ преторията, римскитѣ войници му се подигравали и му ударили 80,000 удара. Слѣдъ това му дадоха да носи кръста си до Голгота, който Той не можа да изнесе, а остави на половината пѫть, като поиска нѣкой да му помогне. Кой отъ васъ би ималъ силата, да издържи толкова удари? Кой отъ васъ би ималъ силата слѣдъ тия удари да изнесе своя кръстъ поне до половината пѫть? Това може да направи само човѣкътъ на търпѣнието. Отъ тия удари Христосъ изчислилъ, до колко тогавашното човѣчество е било възвишено и благородно. И тия благородни хора се подигравали съ единъ човѣкъ, като Христа! Питамъ: Христосъ, въ днешния свѣтъ на по-голѣмо почитание ли е? Вие, служителитѣ Христови, Неговитѣ ученици, които Го обичате сега, които говорите, че Той е Богъ, че Той е Синъ Божий, че Той е човѣкътъ на Любовьта, изпълнили ли сте Неговия законъ? Не говоря за закона на обществото, но за закона на Любовьта; показали ли сте любовьта си къмъ своитѣ братя на земята? Знаете ли, колко бѣдни, колко страждущи искатъ любовь отъ насъ? Всѣка една бѣдна вдовица, всѣки единъ страждущъ, всѣко едно обезсърдчено сираче, искатъ да чуятъ по една сладка дума, искатъ да имъ кажешъ, че има условия за тѣхното спасение отъ положението имъ още сега, а не за въ бѫдеще, защото животътъ е сега. Когато Христосъ се наведе долу и пишеше, Той подкрепи една паднала жена и я попита: „Не те ли осѫди никой“? Никой, Господи. „Нито азъ те осѫждамъ. Иди, и не грѣши повече, не слѣдвай грѣха! “Отъ какво произлиза грѣхътъ? Защо грѣшатъ женитѣ? – Отъ слабость. Защо грешатъ мѫжетѣ? – Отъ слабость. Това е възпитание. Въ съврѣменния свѣтъ има едно противорѣчие. Всички казватъ: не

може безъ грѣхъ, не може безъ лъжа. Какъ така, не може безъ лъжа? Какво добро е внесла лъжата въ свѣта? Какво добро е внесълъ грѣхътъ въ свѣта? Но, казва нѣкой, че ако излъже, нѣма да изгуби имането си. Питамъ: кой е спечелилъ своето имане чрѣзъ лъжа? Не изгубва ли човѣкъ чрѣзъ лъжа всичкото свое имане? Ние засѣгаме принципално въпроса. Азъ не говоря за тази обикновена, площадна лъжа, но има една принципална лъжа, за която се сѫди човѣкъ, а именно за лъжливитѣ ни отношения къмъ Бога. Отношенията ни къмъ Бога трѣбва да бѫдатъ вѣрни и истинни! И ако ние имахме това широко сърдце, каквото Христосъ ималъ, щѣхме да разберемъ, въ какво седятъ тия вѣрни и истинни отношения къмъ Бога. Нима мислите, че много отъ нашитѣ мисли, които имаме, не сѫ отъ тия лъжливитѣ, отъ тия, които ви заблуждаватъ? Много отъ нашите фарисеи и садукеи ни донасятъ такива мисли, и ни казватъ: ти си учитель, хвърли тия мисли за Бога навънъ! Тогава вие казвате: тъй е писано споредъ Мойсеевия законъ.

Съврѣменнитѣ християни казватъ: Като не може човѣкъ да живѣе по Бога, нека поне удари на широко! Защо? Защото съгрѣшихъ, напихъ се. Че какво отъ това? Може да си се напилъ единъ пѫть, но повече не пий! Започни съ мисъльта, че нѣма да пиешъ година, двѣ, десетъ; дръжъ тази мисъль постоянно въ главата си, докато най-послѣ станешъ господарь на онзи вѫтрѣшенъ недѫгъ, който те мѫчи. Станешъ ли господарь на своя недѫгъ, това е, което те похвалява прѣдъ тия твои Братя. Всѣки недѫгъ, който имаме, е грѣхъ. Този именно грѣхъ, който седи въ тебе, те ограничава. Ти ще се покажешъ на свѣта, че съзнавашъ, какво задъ тебе седи една реалность, задъ която се крие Богъ, и че ти имашъ сила да се поправишъ, да надделѣешъ този недѫгъ. Религиознитѣ хора казватъ: само Христосъ може да ни помогне, само Христосъ може да ни спаси, затова ние ще седимъ и ще Го чакаме. Ами че какво ви е донесло това чакане отъ 2,000 години? Напримѣръ, ти си единъ грѣшникъ. Отчаялъ си се, обезсърдчилъ си се, нѣщо отъ вѫтрѣ ти казва, че отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Христосъ ти казва: стани! Въ това врѣме именно Христосъ пише вѫтрѣ въ тебе. Какво пише? Разгледали ли сте тия думи? Ако бихте могли да разгледате, да прочетете тия думи, тѣ биха хвърлили такава свѣтлина върху васъ, че умътъ ви ще просветне, ще се изпълни съ необикновена свѣтлина; душата ви ще се изпълни съ необикновена радость, и вие щѣхте да разберете дълбокия смисълъ на това, което Христосъ е писалъ. Не само е писалъ Той, но и мислилъ. И не само тогава е писалъ Христосъ, но и сега Го виждаме често, често да пише. Азъ Го виждамъ да пише на земята все сѫщия стихъ. Ще кажете: какво пише Той? Когато слънцето изгрѣва сутринь, какво

пише Той? Били ли сте на изгрѣвъ, виждали ли сте какво пише слънцето? Ще кажете: а, това е идолопоклонство! Ние не искаме да ходимъ на изгрѣвъ. Хубаво, на обѣдъ поне го гледайте! Какво иска да ни каже слънцето, като изпраща своята свѣтлина всѣки день?

Следъ, азъ ви запитвамъ другъ сѫщественъ въпросъ: защо трѣбва да ядете? Казвате: е, трѣбва да се живѣе. Не може ли човѣкъ безъ ядене? Заключението, което можемъ да извадимъ отъ сегашното си състояние е, че не можемъ безъ ядене. Можете ли вие да обясните, какво значи яденето, пиенето вода, мисленето, чувствуването и дѣйствуването? Това сѫ все формули, които трѣбва да се прѣведатъ и осмислятъ. Какво значи яденето? Когато единъ човѣкъ осмисли яденето, той ще разбере основния законъ, който е вложенъ въ него. При яденето важно е това, че ти трѣбва да имашъ 32 зѫба и да дъвчешъ. Ами ако сѫществуваше въ свѣта единъ законъ, споредъ който, всѣки който яде да се накаже съ смъртно наказание, какво бихте казали? Ами че и въ тази жена имаше едно подобно желание, каквото е желанието на хората да ядатъ. У нея имаше едно желание да изяви своята любовь, да си има единъ мѫжъ, както и всички други жени, да си роди едно дѣте. Тя имаше една желание въ себе си, турено ѝ отъ природата, но туй желание бѣше изопачено. Заради това ѝ желание искаха да я убиятъ. Сега, ако бихте турили този законъ за смъртното наказание и при случая, когато нѣкой човѣкъ прѣяде, вие трѣбваше да кажете: „Учителю, благи, ние намѣрихме единъ човѣкъ, който е прѣялъ, а споредъ Мойсеевия законъ се казва, че всѣки такъвъ човѣкъ трѣбва да се убие съ камъни, ти какво ще кажешъ“? Христосъ казва: „Този отъ васъ, който не е прѣяждалъ, нека хвърли камъкъ върху него“! Питамъ: „има ли смисълъ да се накаже такова едно прѣстѫпление съ смърть“? Не, Христосъ даде на тази жена нѣщо цѣнно. Той ѝ каза: „Иди и възлюби Господа“! Христосъ не ѝ каза точно тия думи, но я попита: „Осѫди ли те нѣкой, жено? – Никой, Господи! Нито азъ те осѫждамъ. Иди, и не съгрѣшавай повече“! Христосъ разбираше великия законъ, знаеше, кѫдѣ сѫ спънкитѣ на тази жена, затова ѝ каза: Иди и възлюби Господа! Ще каже нѣкой: това не е ли насърчение на грѣха? Не, Той ѝ каза: „Иди и не съгрѣшавай повече“! То значи: иди и възлюби Господа!

И, ако съврѣменнитѣ хора правятъ прѣстѫпления въ какво и да е направление, то е защото нѣматъ любовь. Тѣхната любовь е конечна, гранична, не е онази любовь, на която можешъ да разчиташъ. На какво мяза човѣшката любовь? Влѣзешъ въ една гостилница, портмонето ти е пълно съ английски звонкови. Ти

влизашъ, стоишъ правъ, но веднага всички келнери, като те видятъ, разтичатъ се наоколо ти, взиматъ ти шапката, дрехата, закачватъ ги, услужватъ ти, и ти давашъ на този-на онзи подаръкъ. Отличенъ човѣкъ си за тѣхъ! И ти казвашъ: много хубава гостилница! Такава е сегашната култура на любовьта! Но я влѣзъ въ тази гостилница съ скѫсани дрехи, безъ петь пари въ джоба си и вижъ какъ ще те посрещнатъ! Опитай се само два пѫти да влѣзешъ! Тогава, питамъ те: тебе ли посрѣщатъ, или паритѣ ти? – Паритѣ ти, разбира се. Ти си ученъ човѣкъ, свършилъ си два факултета, финансистъ и философъ си, или бактериологъ и геологъ, или пъкъ си нѣкакъвъ химикъ, всички те посрещатъ добрѣ, снимать ти палтото, треперятъ за тебе, отличенъ човѣкъ си. Но утрѣ почне да отслабва нервната ти система, паметьта ти се губи, умътъ ти не е толкова ясенъ, и ти казвашъ: напуснаха ме хората. Кого напущатъ? – Палтото ти. Добрѣ, другъ случай: ти си благочестивъ човѣкъ, лѣкарь си, можешъ да лѣкувашъ всѣкакви болести. Отваряшъ очи – слѣпи прогледватъ, лекувашъ сърдцебиене, коремоболие и редъ други болести. Всички казватъ: този е святъ човѣкъ! Почитанъ си, всички ти снимать палтото, уважаватъ те. Въ всѣка кѫща ще има караница за тебе, кѫдѣ да отидешъ. Но, тази твоя дарба се прѣкратява, не може да лѣкувашъ повече. Не само, че не можешъ да лѣкувашъ, но всички казватъ: тогова не искаме вече! Питамъ: гдѣ остана почитанието на хората? Гдѣ е човѣкътъ? Въ знанието ли, въ неговата видима доброта ли, въ паритѣ ли? – Истинскиятъ човѣкъ е онзи, който рѣшава правилно великитѣ задачи на земята. Азъ наричамъ лѣкарь онзи, който може да лѣкува себе си. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ онзи, който може да учи себе си. Този човѣкъ нѣма само да учи, но и ще слуша своя учитель, ще възприема свѣтлината. Знаете ли какво е изкуството на свѣтлината? – То е тъкачество. Всички наши клѣтки, които се считатъ толкова невѣжи, иматъ едно изкуство, което ние не знаемъ. Тѣ знаятъ да тъкатъ платъ отъ свѣтлината. Питамъ: ако азъ извадя единъ такъвъ платъ, изтъканъ отъ свѣтлиннитѣ лѫчи, какво ще кажете вие? Ако ви кажа: ето единъ слънчевъ платъ, знаете ли на какво ще мязате.

Ще ви приведа единъ разказъ, прѣдаденъ въ разни анекдоти. Единъ отъ древнитѣ велики хора, виденъ богаташъ, искалъ да има една дреха, която така да се изтъче, че да не е пипната отъ човѣшки рѫце. Най-послѣ той казва: давамъ голѣмо богатство на този, който може да изтъче тази дреха, безъ да пипнатъ рѫцѣтѣ му нѣщо върху нея. Явяватъ се двама тъкачи, казватъ: ние ще я изтъчемъ. Турятъ стана си и започватъ. Прѣхвърлятъ сувалкитѣ прѣзъ въздуха, тъчатъ. Праща той двама отъ слугитѣ си, да видятъ, какъ върви работата. –

Добрѣ върви. Праща още единъ пѫть слугитѣ си, казватъ: отлично платно! Отива той самъ да провѣри, нищо не вижда, но казва: отлично платно! Изтъкаватъ платното, скрояватъ му една дреха. Излиза той съ нея изъ улицитѣ и всички му казватъ: отлична дреха! Най-послѣ го вижда едно дѣте и казва: този човѣкъ е голъ! Като ви изтъка единъ платъ отъ свѣтлината, ще замязате на голия човѣкъ. Защо? Защото нѣщата иматъ смисълъ, само когато се виждатъ. За да се разбератъ нѣщата трѣбва да се видятъ. Туй, което не виждате, не е реално заради васъ. Обаче, туй, което е реално за мене, не е реално и за васъ. Ако ви кажа, че тукъ имамъ единъ свѣтлиненъ платъ, ще ми повѣрвате ли? Отгдѣ знаете, може да ви изпитвамъ? Ако го виждате, добрѣ; но ако не го виждате, нѣма ли да бѫдете въ положението на онзи човѣкъ, който билъ голъ? Ако ви кажа, че сега въ рѫцѣтѣ си имамъ единъ платъ и ви питамъ, дали го виждате, какво ще кажете? Азъ да ви кажа истината: никакъвъ платъ нѣмамъ, но казвамъ, че онѣзи клѣтки вѫтрѣ въ насъ изтъкаватъ свѣтлината. Слѣдователно, хубавата часть на нашето тѣло, съ която живѣемъ, мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме е изтъкана отъ лѫчитѣ на слънцето. А онази грубата часть на нашето тѣло не е изтъкана отъ лѫчитѣ на слънцето. Значи, това, което мисли и чувствува у насъ, е направено отъ лѫчитѣ на свѣтлината. Това прѣдставлява невидимия, свѣтлия човѣкъ въ насъ. Когато единъ ясновидецъ погледне на човѣка, той вижда именно този човѣкъ, който издава свѣтлина отъ себе си – свѣтлиятъ човѣкъ е той. Видимиятъ човѣкъ пъкъ е материалниятъ човѣкъ, въ който се проявява духовния.

Сега Христосъ пише на земята и казва на тази жена: „Възлюби Господа!“

Знаете ли вие изкуството да възлюбишъ човѣка? Азъ често чета по романитѣ, какъ нѣкоя мома възлюбила нѣкой момъкъ и послѣ го разлюбила; или нѣкой момъкъ залюбилъ нѣкоя мома и послѣ я разлюбилъ. Залюбилъ и разлюбилъ. Значи, въ земната любовь има два момента: залюбване и разлюбване. Послѣ идва друго залюбване. Една мома не може два пѫти да залюби онзи момъкъ, който веднъжъ я е разлюбилъ. Каквото и да говори, истината е тази: тя не може два пѫти да залюби този момъкъ. Азъ казвамъ на момцитѣ: онази мома, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѫтъ да ви залюби. Азъ казвамъ на момитѣ: онзи момъкъ който ви е залюбилъ и разлюбилъ, не може втори пѫть да ви залюби. Любовьта не може да се възвърне по никой другъ начинъ, освенъ чрѣзъ искрено разкаяние. И на женитѣ казвамъ: онзи мѫжъ, който ви е залюбилъ и разлюбилъ, втори пѫть не можете да го залюбите. Азъ казвамъ и на

мѫжетѣ: онази жена, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѫть да я залюбите. Каквото и да ви говорятъ тѣ, всичко това сѫ празни приказки. Като четете Евангелието, ще видите, че споредъ мѫчнотиитѣ въ живота, любовьта на мнозина ще охладнѣе, значи нѣма да иматъ сила да издържатъ. Питамъ тогава: заслужава ли да залюбите нѣкой човѣкъ? – Не. Защо не заслужава? Заслужава ли, като ви залюбя, да ви издигна на височина около единъ километъръ, както се издига единъ орелъ, и отъ тази височина да ви пусна долу, като ви разлюбя? Каква е тази любовь? Да залюбишъ нѣкого, значи да го издигнешъ на голѣма височина; а да го разлюбишъ, значи да го пуснешъ отъ тази височина надолу. Каква философия има въ това? Казватъ за нѣкого: нека го залюби нѣкой, че да му дойде ума въ главата! Не, освѣнъ че нѣма да му дойде ума въ главата, но ще изскочи дори отъ главата му. Ако залюбването може да вкара ума въ главата, това е една неразумна философия въ живота. Разправяха ми за любовьта на единъ младъ слуга, който се влюбилъ въ своята господарка. Той билъ малко момче, 10 годишно, и тъй нѣжно се влюбилъ въ своята господарка, че никому не откривалъ това свое чувство. Въ свободното си врѣме той се качвалъ на едно високо дърво и тамъ написвалъ името на своята господарка, както и своето име. Едва следъ 100 години, когато отсѣкли това дърво, намѣрили тамъ написани неговато име и това на своята господарка. Това с единъ хубавъ примѣръ за любовьта: той живѣлъ при своята любовь близо, всичко жертвувалъ за нея, безъ да подозира тя. А вие сега, по 100 писма пишете на вашитѣ любими: ахъ, умирамъ, не мога безъ тебе! Има една хубава формула за живота: Любовьта ражда доброто въ свѣта.

Защо съгрѣшила тази жена? – Грѣхътъ показва, че въ нея имало криво разбиране за любовьта. Ние сега ще рѣшимъ единъ социаленъ въпросъ. Всички социални и религиозни общества, обаче, рѣшаватъ сѫщиятъ въпросъ, въ смисълъ: да се изпѫди и убие тази жена! Но Христосъ казва: „Всички, които искате да убиете тази жена, трѣбва да възлюбите Господа, да внесете Неговата Мѫдрость, Неговата Истина, Неговата Любовь, Неговата Правда, Неговата Красота и да бѫдете единъ къмъ другъ тъй благи, както е благъ Господь“. Туй е истинското рѣшение на онзи социаленъ въпросъ. Индивидуално, вѫтрѣшно този въпросъ е рѣшенъ. По другъ начинъ, какъ ще го рѣшите? Нека има и друго рѣшение, азъ не искамъ да налагамъ на всички ви това рѣшение, но онѣзи, на които съзнанието е събудено, които сѫ узрѣли, трѣбва да убѣдятъ цѣлия свѣтъ, че съврѣменниятъ строй трѣбва да се измѣни, по какъвто и да е начинъ. Хората трѣбва да се убѣдятъ, да имъ се каже, че е дошло врѣме, когато въпроситѣ

трѣбва да се разрѣшаватъ съ любовь. И ако ние не направимъ това, ако ние закѫснѣемъ, въпросътъ пакъ ще се разрѣши, но вече не въ наша полза. Този въпросъ нѣма да се рѣши отвънъ. За насъ е важно да се запали първиятъ вѫгленъ, и отъ него ще се запалятъ всички други вѫглени.

Азъ бихъ желалъ, сегашнитѣ млади и стари, млади въ Любовьта, а стари въ Мѫдростьта, да бѫдатъ запалени вѫглени! Подъ „стари“ не подразбирамъ слаби. Убѣждавайте хората, че е дошло врѣме да се рѣшаватъ всички въпроси съ любовь, но не съ тази обикновена любовь, която вие познавате. Не, всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ знание и мѫдрость; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ свобода и истина; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ доброта; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ справедливость; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ красота. Ами че то е голѣмо безобразие, да вземемъ единъ човѣкъ, да му туримъ въже на врата и да го обѣсимъ на бѣсилка. Единъ човѣкъ, когото Богъ е създалъ, да вземемъ и да го туримъ на бѣсилка! Туй е едно велико прѣстѫпление, и ние да можемъ да го гледаме спокойно! Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да се обърне къмъ Господа, да Го призове съ всичкото си сърдце, и чакъ тогава Богъ ще дойде. Казватъ: е, обѣсили го, да не е грѣшилъ! Ами че утрѣ, или слѣдъ двѣ прѣраждания и тебе ще обѣсятъ. Че кой отъ васъ не е билъ обѣсванъ? Азъ като гледамъ сегашнитѣ хора, виждамъ, че всѣки единъ отъ васъ е билъ и обѣсванъ, и застрѣлванъ. Като си правя своитѣ изчисления, азъ виждамъ, колко милиони, колко милиарди хора сѫ били избити! Цѣлата земя е послана само отъ кости. Но свѣтътъ оправи ли се? – Не. Сега, какво разбиратъ онѣзи, които сѫ на власть, то е другъ въпросъ, но ако ние вѣрваме, че всѣка власть е дадена отъ Бога, тогава, каква е волята на Онзи, който е далъ всѣка власть? Ако вѣрваме въ Бога ние можемъ да рѣшимъ този въпросъ само съ Любовьта. Най-послѣ, ако управляващитѣ любятъ този народъ, азъ не подразбирамъ цѣлото човѣчество, тѣ би трѣбвало да приложатъ законитѣ на това Бѣло Братство, и така въпросътъ ще се рѣши по единъ любовенъ начинъ. Онѣзи, у които съзнанието е пробудено, които вѣрватъ въ това Братство, трѣбва да си подадатъ рѫка. Не външно, но вѫтрѣшно убѣждение трѣбва да има въ тѣхъ! Съврѣменното християнство се гради само на своитѣ мѫченици; всички добродѣтели, величието на всички народи се гради само върху живота на тѣхнитѣ мѫченици. Какъ става това? Безъ Христа ли?

Ето една паднала жена седи прѣдъ Христа, и Той ѝ казва: „Иди, жено, и не съгрѣшавай повече“! Той пише: „Вие трѣбва да рѣшите тѣзи задачи по

Любовь“. Ако всички ние си подадемъ ръка по любовь, по братски, не ще ли можемъ да живѣемъ? По любовь не можемъ ли да рѣшимъ задачитѣ? Туй, което единъ човѣкъ не може да направи, двама могатъ да го направятъ. Туй което двама души не могатъ да направятъ, трима души ще могатъ да го направятъ. Туй, което трима не могатъ, четирма ще могатъ. Туй, което четирма не могатъ, петима, 100-ина, 1’000, 10’000, 100’000, милиони хора, съединени въ едно, могатъ да го направятъ. Всички хора, цѣлото човѣчество, съединени въ едно, подъ свѣтлината на този Божественъ Духъ, всичко могатъ да направятъ. Питамъ тогава, какво трѣбва да чакаме ние? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: азъ съмъ жена, мене Господь ме е турилъ да гледамъ кѫщата. Въ кѫщата ли те е турилъ Господь? Я ми кажете, въ коя кѫща те е турилъ Господь? Ако е така, защо онази твоя бедна сестра Господь не турилъ и нея въ кѫщата? Като разбирамъ, че Богъ е абсолютната Правда, то ако бѣше турилъ тебе въ кѫщи, щеше да тури и всички други хора въ кѫщи. Понеже всички хора не сѫ въ кѫщи, то значи, това нѣщо не го е направилъ Господь, а сѫ го направили хората. Ако ти си влѣзълъ въ тази кѫща, ти самъ си я съградилъ, не я съградилъ Господь. Нека разберемъ, че всички нѣща не сѫ направени отъ Бога.

И Христосъ се наведе долу на земята и пишеше.

Сега, азъ не искамъ да хвърлямъ сѣнка върху тия нѣща, но казвамъ, че погрѣшкитѣ трѣбва да се изправятъ. Но хората казватъ: тѣлото и на праведния, и на грѣшния все въ земята ще отиде. Да, така е, но има едно различие въ смъртьта за тия двама души. Господь ще събере тѣлото на праведния човѣкъ въ едно шишенце, и въ онзи свѣтъ ангелитѣ отъ нѣговото тѣло ще направятъ една хубава ваза. Отъ тѣлото на праведнитѣ хора ще направятъ по една хубава ваза и ще кажатъ: тази ваза е направена отъ тѣлото на праведния. А отъ тѣлото на грѣшния нѣма да остане никакъвъ помень, ще го хвърлятъ на сметьта. Казва нѣкой: е, азъ ще умра, и праведниятъ ще умре. Да, но отъ моето тѣло ще направятъ една хубава ваза, а отъ твоето тѣло нищо нѣма да направятъ. Казватъ: е, такъвъ е животътъ. Какъвъ е животътъ? Божествениятъ животъ, самъ по себе си е чисть. Питамъ сега: кое е онова, което трѣбва да ни подигне въ очитѣ на другитѣ? Азъ се чудя, запримѣръ, като наблюдавамъ хората и чета мислитѣ имъ. Тѣ си казватъ: този човѣкъ тамъ, какво ни говори, какво иска да ни лъже? Казвамъ: научете се да мислите право! Азъ бихъ желалъ да видя, какво разбирате вие подъ думата „Истина“. Който и да е отъ васъ, елате при мене, да направимъ единъ опитъ и да видимъ, кой говори Истината. Правдата азъ я

разбирамъ съвсѣмъ друго-яче. Врѣме е вече, когато ние трѣбва да бѫдемъ искрени. Въ нашитѣ очи всѣки човѣкъ трѣбва да прочете човѣшкото; душата трѣбва да проглежда прѣзъ тѣхъ. Като си погледна очитѣ, азъ трѣбва да съмъ доволенъ отъ себе си, отъ очитѣ ми да лъха искреность, и азъ да зная, че къмъ всички постѫпвамъ тъй, както и къмъ себе си. Нѣкой казва: ти къмъ мене не постѫпвашъ тъй, както къмъ себе си. Ти яде кокошка, а на мене не даде. Да, вѣрно е, не постѫпвамъ справедливо, ядохъ кокошка. Прѣди половинъ часъ я изядохъ, но тя бе развалена и ми разстрои стомаха, та не искамъ да дамъ и на тебе отъ нея. На тебе ще дамъ отъ хубавитѣ плодове: ябълки, грозде съ препеченъ хлѣбецъ. Слѣдователно, ние трѣбва да бѫдемъ искрени, да не прѣдаваме отъ нашитѣ погрѣшки и на другитѣ, но да имъ прѣдадемъ нѣщо хубаво отъ себе си. И когато срещна нѣкого, когото обичамъ, ще поискамъ да изпълня душата му съ любовь, духа му съ знание и мѫдрость, съ красота, доброта и съ справедливость, та да се зарадва душата ми при тази срѣща. Това нѣщо трѣбва всички дълбоко да го пожелаемъ, та като се срещнемъ, да се зарадваме и да си кажемъ: братко, радвамъ се, че те срещнахъ; радвамъ се, че те видѣхъ. Само така ние ще можемъ да се подигнемъ. Нека се радваме единъ на другъ тъй, както се радваме на слънцето, което изгрѣва; както се радваме на една хубава мѣстность, прѣзъ която пѫтуваме; както се радваме на една хубава ябълка; както се радваме на единъ хубавъ изворъ, при който можемъ да си починемъ и да се разхладимъ. Така трѣбва да бѫде, когато срещнемъ една душа! Така трѣбва да бѫде, когато се срѣщаме ние, за да можемъ да си помогнемъ въ тия усилни врѣмена на страдания, за да можемъ да прѣтърпяваме и понасяме всичко. Ние казваме: е, като отидемъ на онзи свѣтъ! Че онзи свѣтъ е този свѣтъ! Въ дадения случай ти си въ онзи свѣтъ! Господь ти казва: покажи любовьта си къмъ онзи твой братъ!

Вие, като излѣзете отъ тука, казвате: имаше нѣкой философски работи, но бѣха много забъркани, та не разбрахме, какво искаше да каже. Ще ви кажа, какво искамъ да разберете. Като срещнете първата бѣдна жена, спрете се въ себе си и ѝ кажете двѣ сладки думи! Като срещнете първото сираче кажете му двѣ сладки думи. Като срещнете първия затворникъ, кажете му двѣ сладки думи, донесете му отъ дома си малко хубавъ хлѣбъ, малко плодове! Като срещнете първия фалиралъ търговецъ, първата паднала жена, спрете се въ себе си и имъ кажете двѣ сладки думи! Като срещнете първото куче, на което кракътъ е счупенъ, спрете се да го прѣвържете; ако не можете да сторите това нѣщо вие сами, платете нѣкому 20 лева, за да го прѣвърже! Видите нѣкѫдѣ нѣкой волъ, който

тегли нѣкоя много натоварена кола и не може да я изкара. Платете 100 лева, купете нѣщо отъ товара, за да го освободите. Отидете въ нѣкоя гора, тамъ нѣкой сѣче дърветата. Питай колко искатъ за това дръвче, което въ този моментъ сѣкатъ. Кажи: колко искашъ, приятелю? – 20 лв. Плати 20 лева на този човѣкъ, но спаси живота на дървото. Покажете любовьта си! Ще кажете: а, съ такива работи ще се занимаваме! Ами съ какви? Това е великото въ свѣта, за което Господь се радва. Такъвъ трѣбва да бѫде нашиятъ животъ! – Животъ на чистота, животъ на святость, животъ на любовь, животъ на знание и мѫдрость, животъ на свобода и истина, животъ на справедливость, животъ на доброта и красота, животъ, който обема всичката пълнота.

И тогава, пише Христосъ на тази велика книга; блаженъ е онзи, който изпълнява волята Божия. Блаженъ е онзи, който не се съблазнява въ противорѣчията на живота. Блаженъ е онзи, когото грѣховетѣ на брата му не го отчуждаватъ. Блаженъ е онзи, който всѣкога може да даде право комуто и да е, безъ да се съблазнява. Блаженъ е, пише по-нататъкъ Христосъ…!

И колко пѫти, като срещна нѣкой добъръ братъ евангелистъ, прибързва да ме пита: ти вѣрвашъ ли въ Христа? Вѣрвашъ ли въ Господа нашего Исуса Христа? Казвамъ му: знаешъ ли, какво пише Христосъ на земята? Срещне ме нѣкой свѣщеникъ, пита ме: ти защо не идвашъ въ църква? Свѣщи трѣбва да палишъ! Казвамъ: братко, азъ се радвамъ на това изкуство, но вие го знаете много по-добрѣ отъ мене. Едно врѣме и азъ палихъ свѣщи, но сега искамъ да науча друго нѣщо: искамъ да науча изкуството, всички свѣщи, които се палятъ въ църква, да не гаснатъ вече; и кандилата сѫщо да не гаснатъ. И друго: всички свѣщи, които горятъ въ църква, да не димятъ; и всички кандила, които се палятъ, сѫщо на не димятъ. Всички свѣщи и кандила да да горятъ, безъ да гаснатъ и безъ да димятъ – това е най-важното изкуство! Това наричамъ азъ истинско палене на свѣщи и на кандила! Като запалишъ една свѣщь, какъвто вѣтъръ, или каквато буря и да духа, да не може да се загаси. Това човѣкъ може ли да направи – човѣкъ е. Това проповѣдникъ може ли да направи – проповѣдникъ е. Това свещеникъ може ли да направи – свещеникъ е. Това верующъ може ли да направи – верующъ е. Това ученикъ може ли да направи – ученикъ е.

Когато човѣкъ иска да се жени, нека запита своя възлюбленъ: можешъ ли да запалишъ една свѣщь, която да не гасне? – Мога. Е, запали я тогава! Ако я запали и не угасва при никаква буря и при никакъвъ вѣтъръ, ожени се за този

човѣкъ, не се бой, ти ще можешъ да живѣешъ съ него добрѣ прѣзъ цѣлия си животъ. Не може *ли* да запали такава свѣщь, това вече не е женидба, това е продажба. Изгасва *ли* свѣщьта на когото и да е отъ васъ общо правило е: не се женете, не е позволено отъ Бога! Като казвамъ да не се жените, подразбирамъ да не се жените по човѣшки, а да се жените по Бога, по Божествено. Защо? Защото азъ не вѣрвамъ въ свѣщи и кандила, които гаснатъ и димятъ. Азъ вѣрвамъ въ свѣщи, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ кандила, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ в хора, които като палятъ свѣщи, свѣщитѣ имъ не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ всички свещеници, проповедници, въ всички хора по цѣлия свѣтъ, по цѣлото земно кълбо, на които свѣщитѣ не гаснатъ. Казвамъ имъ тогава: братко, азъ вѣрвамъ въ тебе, защото ти си научилъ великия законъ на земята. Азъ вѣрвамъ въ твоята душа. И казвамъ: отъ сега нататъкъ правете опити, научете се да запалите поне една свѣщь, която да не гасне!

Това е, което пишеше Христосъ. Блажени кои? – Блаженъ е онзи, на когото умътъ е запаленъ и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото сърдцето е запалено и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото душата гори и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото духътъ гори, свѣти и не гасне. Блажени сѫ всички мѫже и жени; блажени сѫ всички дѣца; блажени сѫ всички слуги и царе; блажени сѫ всички свещеници и проповѣдници; блажени сѫ всички онѣзи, на които свѣщите и кандилата не гаснатъ!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 22 февруари, 1925 г. въ гр. София.

1925_02_22 Най-важното
лекция пред специалния клас

НАЙ-ВАЖНОТО

Деветнадесета лекция

Отсега ще имате следния нов поздрав: „Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.“

Размишление

Прочете се резюме от темата „Първото растение на Земята“.

За следния път ще пишете върху тема №17: Най-важният мускул в човешкия организъм.

Ако ви запитат защо е необходимо Духовният свят да прави своите проекции на Земята, какво ще отговорите?

Отговор: За да ги види в най-проста форма.

Когато разглеждате човека, главно на коя част от тялото му се спирате?

Отговор: На главата, на лицето, на очите.

Коя е най-важната външна част от тялото на човека? Де се изразява неговата интелигентност? Вие казвате, че очите са най-изразителни, но забележете, че очите, сами за себе си, нямат никакво изражение. Вземете очите отделно, без мускулите на лицето, и вижте изразяват ли усмивка. Не, очите без мускулите на лицето нямат израз. Лицето заедно с очите изразява целокупното състояние на човека. Така че за проявите на човека, за неговата интелигентност, ще съдите по лицето му. Възможно ли е червеят да пише като човека?

Отговор: Не е възможно.

Да, у червея няма такава интелигентност, затова и тази възможност остава

нереализуема.

Допуснете, че до вас се докосва една геометрическа сфера, кълбо. Питам: каква част от тази сфера ще ви докосне?

Отговор: Само една малка част от нея.

Следва ли от това, че останалата част от нея или от вас не съществува? Съвременните философи казват, че физическият свят не съществува, а е само отражение на Духовния. Според тях отношението между физическия и Духовния свят е такова, каквото е отношението между дървото и неговата сянка. Така ли е всъщност? От гледището на математиката физическият свят е само едно сечение, т.е. една част от Духовния свят. В това отношение и човекът е едно сечение от Цялото, т.е. част от Цялото. Следователно качествата на всички хора, събрани заедно, съставляват качествата на Цялото. Ето защо хората не могат един без друг. Същото е по отношение частите на тялото: най-нищожната, най-маловажната част у човека е тъй необходима, както и по-важните. Например дебелото черво у човека извършва много долна служба. Тогава какво трябва да се мисли за този орган? Когато дойдем до същността на Живота, трябва да се спрем върху всички органи в човешкото тяло: както на тия, които извършват важна и почтена служба, така и на тия, които извършват непочтена работа, и ще видим, че всички са еднакво необходими и важни. Въпреки това вижте каква грамадна разлика има между очите и дебелото черво!

Някога, в далечното бъдеще, човек ще живее и без дебело черво, но при сегашните условия не може да се живее без дебело черво. И в Духовния свят има подобно разпределение на службите. Хората на Земята, колкото и да са грешни, за Духовния свят те са необходими. Аз ви привеждам тази философска мисъл с единствената цел да не разглеждате нещата в Живота като важни и маловажни. Всяка част от тялото по отношение на целокупния човек е толкова важна, колкото и цялото. Има неща, които са вредни за едни същества, а полезни за други. Вземете например идеята за месоядството и тази за вегетарианството. Месоядците казват: „Месото е полезно за нас, а растителната храна не е полезна.“ Вегетарианците казват обратното. Попитайте какво ще кажат животните, които се колят за храна на хората. Те ще кажат, че хората трябва да бъдат вегетарианци. Кой е най-силният аргумент на вегетарианците, че не трябва да се яде месна храна? Те казват: „Понеже и животните, както и

хората, са грешни, живеят с известни страсти и лоши качества: всичко това внася в организма им отрова, която се отразява зле върху организма на човека." И кокошките, и овцете съдържат в себе си ред отрови. Казвате: „Овцата е толкова мека!" – Да, но и в нея има известна лошавина. Значи месната храна е вредна за човека при сегашното му развитие. Той трябва да се откаже от нея. Не се ли откаже, той ще се отрови. Съвременната медицина констатира, че неврастенията у сегашните хора се дължи на чрезмерното употребление на месото. Единствената здравословна храна за сегашния човек е растителната – тя смекчава неговото грубо естество. За в бъдеще човечеството ще достигне такова развитие, че ще може да извлича необходимите хранителни вещества направо от Живата Природа. Днес хората извличат хранителните вещества за своя организъм от растенията и животните, но след време те ще ги извличат направо от Природата. И тази храна ще бъде чиста, съвършена и напълно здравословна. Това ще бъдат най-фините сокове, които човек днес не може да си представи. В тази фаза на развитие животни няма да има на Земята. Човекът ще остане само с растенията – никакви животни няма да има наоколо му. Тогава и мислите на човека ще се пречистят, защото ще се освободят от животинските влияния. С други думи казано, самите животни ще се преобразят, ще станат тъй разумни, както е човекът днес, и ще кажат: „Ние вече не искаме да бъдем деца."

Най-важното за вас е да съедините с живота всички философски въпроси, върху които често разисквате. Не направите ли това, тези въпроси няма да имат никакъв смисъл. Те трябва да допринесат нещо за повдигане и облагородяване на душите ви. Еволюцията в цялата Природа днес е насочена към повдигане на човешката душа. Всяка идея, всяка мисъл е ценна тогава, когато има приложение в живота. Представете си, че аз лансирам пред вас идеята за някакви паяци с десет милиона очи, които са съществували преди пет милиона години. Такива паяци не са съществували, но ако аз пусна тази мисъл, ще създам една куриозна теория в науката. Всички научни списания ще я възприемат, ще започнат да я третират и т.н. Питам: защо са нужни толкова очи на паяка? Ето една идея, която няма никакво приложение в живота. Ако ви кажа, че един ангел има десет милиона очи, разбирам. Това е една вероятност, една възможност.

Казвам: много съвременни научни теории мязат на тази, която допуска съществуването на паяк с десет милиона очи. Например според някоя теория известен род микроби имали около сто и двадесет стомаха. Питам: защо им са

толкова стомаси? Да са два-три стомаха, разбирам, но повече от два-три са излишни за тях. Това са само научни предположения. Много неща в науката са толкова доказани, колкото и теорията за паяка с десетте милиона очи. Природата може да създаде най-чудни неща днес: това е приемливо за ума, но не е възможно за действителния свят. Защо? – Природата е разумна – тя създава само такива форми, съществуването на които се обуславя от ред закони.

Следователно за духовния живот на човека има възможности, които за физическия свят не съществуват. Например можете ли да изчислите математически каква е вероятността да излезе измежду вас, младите, такъв философ, който да създаде нова теория за сътворението на света? Това ще бъде отлично упражнение за ума, но се изисква точност в изчисленията. Вземете например това: за разстоянието от Земята до Слънцето съществуват три изчисления с голяма разлика едно от друго. Някои казват: „Не е важно, че има разлика в изчисленията." Как да не е важно? Щом математиката минава за точна, за положителна наука, тя трябва да борави с точни изчисления, в нея не могат да се търпят никакви приблизителни величини. Когато дойдем до положителните науки в света, трябва точно да знаем кои неща са възможни и кои не са възможни. За всеки даден случай има известни идеи, които са възможни, и други, които са невъзможни. Казвате: „Туй, което е невъзможно за нас, за другите е възможно." Това значи: всичко в света е възможно. Невъзможното за детето е възможно за възрастния човек. И действително така е. Целият свят представлява една лестница от същества с различна интелигентност, като започнете от най-малкия микроб и стигнете постепенно до човека и оттам продължите до ангелите, архангелите и ред още по-висши йерархии. И тогава туй, което микробът не може да направи, другите същества с по-висша интелигентност от него могат да направят. Тъй щото всички предположения, които се допускат, са възможни за някои същества от целокупната интелигентност, която действа едновременно в света. За Бога всичко е възможно, но за човека, който е ограничен, в даден случай не е възможно всичко. Например ти казваш: „Днес аз мога да имам сто и петдесет милиона лева." Възможно ли е това? – Не е възможно. Обаче тази възможност е вече реализирана от друг някой. Ти казваш: „Аз мога да бъда професор в този си живот." – Не, в този живот ти не можеш да бъдеш професор, но друг някой е реализирал тази идея.

Значи това, към което вие се стремите, други вече са го реализирали. В

Целокупния живот има връзка между всички същества. Обаче за вас е важно за всеки даден случай да знаете какви са възможностите за вашата душа. Всеки от вас трябва да знае какви възможности се крият за него в Божествения свят и да се стреми към реализирането на тия възможности. Питам: според вас кое ви е потребно в дадения случай?

Отговор: Приятелството.

Имате приятелство. Друго?

Отговор: Свободата.

И нея имате. Друго нещо?

Отговор: Постоянство.

И постоянство имате. Какво ще внесе приятелството в живота ви? – Всяко нещо, което влиза във вас, трябва да бъде съществено за вашия живот. Ако приятелството например внесе нещо в живота ви, а отвлече друго ценно, какъв смисъл има за вас? То не е истинско приятелство. Какво е потребно за Земята, когато е суха?

Отговор: Дъжд.

Какво е потребно за Земята, когато всичко по нея замръзне?

Отговор: Слънце.

Какво е потребно за човека, когато е гладен?

Отговор: Хляб.

Какво е потребно за човека, след като цял ден е работил?

Отговор: Сън, почивка, добри думи.

Думите, словото – това е водата в живота. Питам: водата без наклон може ли да

тече?

Отговор: Не може.

Значи, за да тече водата надолу, трябва Ӑ наклон и налягане.

Забележете, в живота на всеки човек, както и на вас, липсва нещо. Във всеки човек засега има недоволство. Аз чета това и на вашите лица. Вие се представяте за доволни, но всъщност не сте. Значи липсва ви нещо съществено. Питам ви: защо сте недоволни? Какво ви липсва? У някои хора недоволството е в голям размер, у други – в малък размер. Знаете ли какво може да произведе това недоволство във вашия организъм след известно време? – То може да произведе същия ефект, какъвто произвеждат известни микроби, когато попаднат в кръвта на човека. Ние знаем, че най-опасните болести – туберкулоза, тифус, малария и др., се дължат на различни микроби.

Често в религиозните хора се явява мисълта, че Бог е недоволен от тях, и вследствие на това страдат. Преди всичко тази мисъл не е права. В съзнанието на Бога няма промени. В Бога няма недоволство, но понеже хората не са способни да възприемат Божията Любов, те са недоволни и придават своето недоволство и на Бога. Докато хората мислят, че Бог е недоволен от тях, те ще имат едно съзнание; но от момента, в който разберат, че недоволството е тяхно, те ще придобият друго съзнание. Защо Бог ще бъде доволен от едного, а недоволен от другиго? Това са само предположения. Недоволството у хората се дължи на същества, огорчени от тях. Това огорчение се предава в съзнанието на хората и те, като не разбират законите, отправят това недоволство към Бога – мислят, че Бог е недоволен от тях. Не, Божественото съзнание е всякога тихо и спокойно. Докосне ли се човек до Божественото съзнание, веднага и неговото съзнание се пречиства, недоволството се премахва и животът му се осмисля.

Ще ви питам как бихте намерили Божественото съзнание? Как ще се домогнете до Него? Имате ли такава опитност? Засега вие се занимавате с обикновеното съзнание – до Божественото съзнание още не сте стигнали. Вие още се занимавате един с друг. Понякога съзнанието на другите хора се отразява върху вашето или като една тъмна ивица, като сянка, или като малка светлинка, или само като приятно впечатление, а понякога то се отразява върху вас и като известно ограничение. Когато дойдете в съприкосновение с хора, у които

чувствата са благородни и мислите са възвишени и трезви, вие придобивате полет в Духа си, както птиците се чувстват в своя полет към висините. Това става по причина на висшето съзнание у тия хора, което се отразява благоприятно върху вас. Когато дойдете в съприкосновение с хора, у които съзнанието не е подвижно, вие чувствате в себе си стеснение, ограничение и слизане надолу.

Казвам: всички хора взаимно си влияят. Това влияние не може да се избегне. Ето защо всеки човек трябва да бъде естествен, да познава състоянието и степента на развитието на своето съзнание, което го определя като душа и което никога не се мени. Правили ли сте опит да видите де се намира неизменното у вас? Човек може да намери неизменното в себе си, когато е най-много развълнуван, когато се намира при най-големи изпитания. Тогава човек трябва да се спре, да види има ли в него нещо тихо и спокойно, без вълнение. Намери ли това нещо, то е Разумното начало в човека, което никаква буря вън или вътре в него не е в състояние да разколебае или разклати. Спокойното у човека – това е неговата душа, а всичко, което се вълнува, това е неговото променливо естество. Например някой от вас казва: „Аз утре ще отида на Витоша.“ Ставаш сутринта, виждаш, че времето не е хубаво, и казваш: „Няма да отида на Витоша.“ Питам: ти ли си този, който вчера казваше едно, днес казваш друго? Защо отложи отиването до Витоша? – „Аз съм свободен да кажа, каквото искам.“ – Не, не си свободен. Преди всичко ти не беше свободен да кажеш, че ще отидеш на Витоша, защото зависиш от времето, а то не е на твое разположение. Реалността на нещата ще ти определи какво да правиш. Като станеш сутрин, тогава определяй де ще ходиш. Станеш ли сутрин, тогава кажи какво мислиш да направиш и да вършиш. Още докато кажеш, че ще направиш нещо, започни да го правиш. Не определяй работата си от няколко дни напред. Ако аз бих ви казал, че утре сутринта в пет часа ще отидем на Витоша, то значи: казано и свършено! Но времето било дъждовно или снежно, или гръмотевици имало, или някаква стихия – бури, земетресения – ще вървим. Каквото и да става по планината, ти ще вървиш напред – това значи свободен човек. Казвате: „Какво ще правя при такова земетресение? Де ще вървя?“ – Ще вървиш. Това е един изпит, който трябва да издържиш.

Който влезе като ученик в Окултната школа, той ще бъде подлаган на такива изпитания, че космите му ще настръхват. Учителите на тази Школа ще ви представят една висока планина, направена от мукава – това вие няма да знаете – и ще ви накарат да се качвате по тази планина. В това време ще станат големи

пертурбации, които вие ще трябва да преодолеете. Същото ще бъде и с вас. Ще отидете на Витоша: там ще стават големи пертурбации и вие ще гледате. След малко всичко ще утихне и ще кажете: „Сън ли беше всичко това?“ Много мъчнотии предстоят на ученика. Тия, които са страхливи, ще бягат. Колко от сегашните мъчнотии, които срещате в живота, са действителни? Много от сегашните ви мъчнотии са направени от мукава. Аз определям: на сто ваши мъчнотии само една е действителна, а останалите са въображаеми, направени са от мукава. Наблюдавайте това и ще видите, че е така. Мине ли мъчнотията, нищо не остава от нея. Например някой от вас казва: „Мен никой не ме обича.“ Питам: отде извадихте това заключение? Кои са основанията ви? Това са само предположения, а не и доказателства. Всяко нещо, което се казва, трябва и да се докаже. Омразата е доказателство, че съществува обич. Омразата, завистта, съмнението – това са малки ограничения, които съществуват в едно малко пространство на човешкия ум. Те са малки станции, спирки, дето се образува търпението. Омразата е микроскопическа величина. За да я разгледаш и проучиш, трябва да я туриш под микроскоп. Тя е микроскопическа, наистина, но като влезе в кръвта на астралното тяло на човека, тя се размножава и със своите нечистотии трови човека. Ако човек има серум в себе си, който да Ӑ се противопоставя, тя не ще може да се размножава. Не давайте място на този порок в себе си, защото намери ли благоприятни условия във вас, той се развива и с това ще ви пакости. Следователно силата на пороците седи в тяхното размножаване, а в размножаването всякога има деление. При добродетелите пък работи следният закон: всяка добродетел расте, не се размножава, а в растенето всякога има единство, целокупност между частите. Същият закон работи и в Любовта.

Ще ви дам един пример на размножение. Вие имате един добър приятел, когото обичате, и решавате да му напишете едно писмо. Написвате едно писмо – не сте доволен от него; написвате второ, трето – все не сте доволен; най-после оставяте писмото си недовършено и не проявявате любовта си към вашия приятел. Всеки човек, който пише писма и не ги дописва, той никога не може да напише едно любовно писмо. Този човек се намира в закона на умножението. По същия начин, когато някой човек каже на своя приятел, че го обича, то е все едно, че отрича тази любов или че мрази приятеля си. Това подразбира, че той току-що е взел от приятеля си хиляда лева и не мисли да ги връща. Има изключение от това правило, но пропорцията е малка. Тук не се изискват никакви думи. Един ангел никога няма да изкаже с думи това, което е в

сърцето му. Значи всяка дума трябва да бъде не само една неизменна форма, но и една неизменна реалност. Каквото е в ума на човека, това трябва да бъде и в сърцето му, и във волята му. Като се стремите към това, ще създадете в себе си характер. От друга страна, вие не трябва да се държите за буквата на нещата. Например ако някой ви каже нещо, но не го изпълни, както го е казал, или не го изпълни навреме, не го дръжте отговорен за думите, оставете го той сам да се държи отговорен за всичко, което е казал.

Аз ви навеждам на всички тия мисли, за да се развие у вас висшата интелигентност. Сегашната наука спомага за развитието на човека само до известно време, но като мине той петдесет-шестдесет годишна възраст, тази наука започва да го изтощава и той почва да оглупява. Съвременната наука оказва влияние върху човека тъй, както виното се отразява върху организма. Като пие една чаша винце, човек първо става силен, смел, но колкото повече продължава да пие, организмът му все повече и повече се изтощава и отслабва. Любовта, която трябва да имате в новата наука, се изразява в думите Доброта, Истина, Красота. Когато човек се ползва от знанието на Новото учение, той и като млад, и като стар трябва да е способен да възприема; неговият ум и в двата случая трябва да бъде свеж. Аз наричам такъв човек умен. Този човек, който и като млад е знаел малко, и като стар знае малко: в неговия ум не е ставало растене. Ученият човек, който на старини знае много неща, като се прероди втори път, пак ще знае много.

Съвременният хипнотизъм ни показва, че ако хипнотизират някой учен човек и му внушат, че нищо не знае, като се събуди, той ще се почувства напълно невеж човек, нищо няма да знае. Той може да е професор, да е свършил два факултета, но в това хипнотично състояние всичко в него се заличава. Питам: де е неговото съзнание? След това отново го туряте в магнетичен сън, внушавате му, че много знае, че е свършил два факултета, че е професор, и той, като се събуди, знае всичко. И обратното може да стане: да поставите един прост човек в такъв магнетичен сън и да му внушите, че е виден професор или лекар. Като се събуди, той ще може да решава най-трудните математически задачи или да предписва най-сериозни рецепти за болни. Какво показва това? – Че знанието е скрито в душата на човека и при известни условия може да се извика от него. Природата изисква от човека да намери тия методи, чрез които да изважда от себе си знанието и да го използва разумно.

И тъй, вие трябва да разбирате нещата правилно. Нека съвременната наука ви служи като забавление, а духовната наука – тази, която обяснява дълбоките причини на нещата, да ви бъде сериозно занимание. Не се плашете от тази велика, дълбока наука. Вие постепенно ще навлизате в нея. Като си зададете един въпрос, старайте се веднага да си отговорите. Не се страхувайте от състоянията, в които изпадате. Дойде ли във вас известно съмнение, запитайте се: „Защо се съмнявам? Защо не вярвам?“ Разглеждайте съмнението научно – като един елемент с неговите свойства и с условията, при които се явява, и т.н. Понякога казвате: „Това не мога да направя, онова не мога да направя.“ Запитайте се защо не можете да направите тия неща? Обезсърчите се нещо. Разгледайте обезсърчението научно, като друг елемент с неговите свойства: как се е породило, причините за произхода му, колко време ще трае, и т.н. Мислете върху всички тия въпроси и си давайте правилни отговори. Вие не мислите върху тях, но дойде ли едно от тия състояния у вас, като не можете да си отговорите, казвате: „Такава е Волята Божия.“ – Не, Волята Божия е ти да растеш, да мислиш, да чувстваш и да действаш правилно, да вършиш това, което е добро, истинно и красиво – в това седи Любовта. Казвам: като работите така върху себе си, вие ще можете по този начин да си помагате взаимно един на друг. Мисли ли всеки от вас правилно, ще може да си помагате взаимно. От вашата мисъл зависи дали вие ще си помагате взаимно, или ще си противодействате. Това е с всички ученици от един и същи клас. Насочвате ли мисълта си правилно, пътят, по който вървите, ще се оправя и пътуването ви ще се улесни.

Като разглеждате главната буква А и малката буква а, каква разлика намирате между тях? – Главната буква има геометрическа форма, а малката буква има природна форма, т.е. в нея вземат участие кривите линии. Питам: как се е превърнала главната буква в малка? Или по-право, коя от двете букви е първата? Има ли някаква връзка, някакво подобие между тези две букви? Това преобръщане на знаците случайно ли е станало, или има някакво съотношение между тях? Допуснете, че тия два знака са две тела. Питам: коя от тези две букви е по-близо до Природата? – Малката буква. Какво представляват правите линии? – Всяка права линия представлява част от окръжност с безкрайно голям радиус. Знакът, с който бележим малката буква а, е взет от Природата – той е йероглифен знак. Буквата а е съчетана от знака *л* и една частица над него. Знакът *л* означава човека, който е слязъл от Небето и върви в своя определен път, а частицата над него означава раницата, с която се е нагърбил – тя е

работата, с която той се е заел на Земята. Буквата а означава човека с неговия товар на Земята. Буквата о означава семето, което се посажда в Земята, и след като поникне, то израства нагоре, като образува френската буква d. В главната буква А няма бреме, каквото в малката буква а. В знака А човекът е бременен в своята мисъл, а в знака а човекът е бременен в материалния свят, дето учи, пише, работи – тук той се проявява като волеви човек. Като се обърне буквата а надолу, имаме еврейска буква. Еврейската азбука е природна, но поставена на геометрически правила; тази на бялата раса е създадена върху геометрически форми. Кабалата трябва да се преведе според законите на геометрията.

Всяка буква, както и всяко име, означава известно състояние, известна характерна черта на човека. Ето защо човек, за да облагороди характера си, трябва да измени реда на буквите в името си или да смени някои букви: едни да отхвърли, други да прибави. Човек, като идва на Земята, не е господар да избере своите майка и баща, нито условията, при които ще се развива, но сам може да си тури име, каквото иска. Всеки ще си определи едно име, което само той ще знае – никой друг. При най-неблагоприятните минути в живота си произнасяйте това име – то ще работи за вас. Това име трябва да бъде съставено по всички правила на кабалата или на окултната геометрия, или на музиката. Името трябва да бъде музикално. Всяко име, било на български или на кой и да е език, трябва да съдържа букви от трите категории. В първата категория влизат буквите от а до и; във втората категория влизат девет букви след буквата и; в третата категория влизат останалите букви от азбуката. Тия три основни букви, които влизат в името, трябва да са съчетани тъй хармонично, че при изговарянето му да се чувства мекота и хармония. В това име първо ще търсите корена на вашия произход. От корена на името си ще видите колко букви трябва да съдържа то. Вие трябва да знаете, че имената на хората крият в себе си голяма сила. Едно име, хармонично създадено и хармонично изразено, оказва силно влияние върху самия човек, както и върху околните. Във вашите имена има голям дисонанс. Ако се срещат някои дисонанси тук-там само, те са търпими като изключения, но да станат правила в живота – това е нетърпимо. Тогава те ще създават големи неприятности и страдания.

И тъй, ще се стремите да разрешавате в живота си най-мъчните задачи, които ви се дават. При това, ако искате да бъдете силни, не търсете щастието си на Земята. Щастието иде само; търсите ли го, то бяга. Запомнете следното правило: не търсете щастието си на Земята. Оставете го само да дойде. То е

подобно на сянката. Докато го търсите, то бяга; престанете ли да го търсите, то иде подир вас, както сянката върви след човека. Обърнете ли се към него, то пак бяга. Ако искате щастието ви да върви след вас, тръгнете си по вашия път, без да се обръщате назад, и каквото ви се случи, бъдете благодарни. Очаквате ли да постигнете някакво щастие на Земята, надявате ли се някой човек да направи известни промени и подобрения в живота ви, вие ще бъдете най-нещастният човек. Няма по-глупави хора от тия, които търсят щастие на Земята. Щастието седи в разумните постъпки на човека.

Единственото най-важно нещо, което липсва у всинца ви, е мекотата. Защо ви е необходима мекотата? – Тя ви е толкова нужна, колкото е нужна на грънчаря меката глина. Неговата глина трябва да бъде мека, даже без едно твърдо зрънце, иначе грънците му ще се пукат, когато се пекат в пещта; грънци, направени от мека, доброкачествена глина, не се пукат. Мекотата е нужна за всинца ви, за да можете с нея да правите, каквото искате.

Въпрос: Как да я добием?

Да допуснем, че вие сте решили да направите някому едно добро. Обаче има един закон, според който ти ще направиш добро на този, когото не обичаш и който те мрази. Да направиш добро на този, когото обичаш, това е най-лесно, но да направиш добро на този, когото не обичаш, това е мъчно. Невидимият свят изисква това. Защо? – Понеже ти му дължиш. В дадения случай за тебе този човек е най-добрият. Този човек, като те преследвал, като те измъчвал, накарал те е да търсиш Бога, да Му се молиш и да Го познаеш. Питам ви: сега този човек не е ли най-добър за вас? Ако сте имали един добър приятел, който от обич към вас ви е давал пари, а вие сте ги използвали за удоволствия в живота и по този начин сте се отдалечили от Бога, питам: този добър човек не излезе ли лош за вас? Какви резултати даде неговата обич? – Лоши резултати. Тъй щото, ако правите добро, направете го на този, когото не обичате, без да знае той за това добро. Направите ли го, вие ще бъдете доволни от себе си, че сте се повдигнали над вашите обикновени чувства и настроения. Като направите това добро, никому няма да разправяте – такава постъпка е проявление на мекота. Това е меката глина, от която вие можете да си правите грънци, които да не се пукат в пещта. Тия грънци са най-скъпи и доброкачествени. Направете един малък опит и ако излезе несполучлив, съобщете ми, за да видим каква е погрешката ви. Които от вас искат, нека

направят този опит, както математиците решават зададените им задачи, и проверете дали този закон е верен, или не.

Вие влизате в света, затова трябва да му покажете с ред примери от живота си какви са вашите идеи. Само така вие ще можете да покажете на съвременния свят, че той е на крив път в своите разбирания и животът му не е съгласен с Разумната Природа и с Бога. Всички хора трябва да се убедят, че животът им трябва да се измени в този смисъл: благото на едного да е общо благо за всички и общото благо да е благо и за всеки едного поотделно. В това трябва да се убедят и млади, и стари.

Докато вие мислите, че като остареете, ще поумнеете, вие сте на крив път. Вие може да поумнеете още сега, без разлика в това на каква възраст сте. Вие може да живеете щастлив живот и сега, и на старини. Човек не може да бъде нито стар, нито млад. Младост и старост – това са вътрешни, психологически състояния у човека. Човек не остарява само по своя собствена вина. Хиляди поколения са живели нередовен живот, в който са изгубили всичко най-свещено от себе си, и днес тия души, изостанали в своето развитие, пъшкат, страдат, чувстват се остарели. Казвате: какво общо имат тия души с даден човек? – Те са свързани кармически с него и докато той не изправи отношенията си към Бога, винаги ще се намира под тяхното влияние.

Днес по обратен начин ще си внушавате, че и петстотин години да живеете, вие пак можете да бъдете млади и свежи. Младостта на човека не седи във външните промени, но в полета на неговата душа и в мощността на неговия Дух.

Доброта, Истина, Красота – това е *Любовта*.
Книги:

* Най-важното

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_02_25 Отличителните черти на човешката интелигентност
лекция пред общия окултен клас

ОТЛИЧИТЕЛНИ ЧЕРТИ НА ЧОВЕШКАТА ИНТЕЛИГЕНТНОСТ

Размишление

Бе прочетено резюме от темите Разлика между будизъм и християнство.

Бяха прочетени три работи върху темата Отличителните органически и морални качества на бялата и жълтата раса.

Съвременните учени хора употребяват два начина за измерване на човешката интелигентност. Точка С във фигурата представлява ухото. Линията АВ представлява човешкия нос. В ъгъла ВСА могат да се включат всички органически същества, които имат гръбнак. Ако прекараме линии, успоредни на правата АВ, всички имат отношение помежду си. Колкото повече се увеличава интелигентността, толкова и носът става по-голям. Разликата може да е с един милиметър само, но и тя е от значение. Тъй щото големият нос изобщо показва интелигентност. Интелигентността зависи не само от големината на носа, но и от съотношението между носа и челото, а именно дали челото е право, или е малко вдлъбнато.

Вторият начин за измерване на интелигентността е според ъгъла на Кампер13. Този ъгъл ВСА е около 30°. Кампер спуща един отвес от челото до брадата и друга една линия, която минава през средата на ухото до долната част на носа. Този ъгъл, който се образува между тия две линии, в хората на бялата раса е равен на 80°, а в хората от жълтата раса е 75°. Този ъгъл у малайците е равен на 63°. У по-интелигентните хора ъгълът се увеличава. Разбира се, тия величини не са абсолютни, но относителни. В това отношение от тия линии може да се извади една пропорция. Интелигентността на един човек се определя не само от големината на перпендикуляра АВ, но същевременно и от дължината на линията АС. Тази линия определя интензивността на човешкия нос.

Ако линията АВ представлява големината на носа и линията АС е по-къса, тогава интелигентността не е толкова интензивна. Тъй че линиите АВ и АС

определят интелигентността на един човек. Разбира се, тия линии са живи. Ние не говорим за мъртви линии. Когато говорим за ъгли, с които се измерва човешката интелигентност, имаме предвид тия ъгли, които се увеличават, и следователно те всякога могат да се измерват. Ако измервате постоянно вашата глава, ще видите, че главата ви ту се увеличава, ту се смалява. Тя не е постоянна. Това зависи от разположението на човека. Например ако у вас се зароди някоя възвишена мисъл или разрешите някой важен философски въпрос, главата ви ще се разшири. Като я измерите, ще видите, че има едно разширение на главата ви най-малко с 1/10 част от милиметъра, а понякога дори с 1/2 милиметър. Ако у вас се зароди мисълта, че не трябва да мислите, главата ви се смалява.

Следователно ако мислите на хората в няколко поколения вървят в низходяща степен, те започват да се израждат. Израждането става отвътре. При израждането се забелязва промяна в носа. Щом човек се отклони от правия път, носът му се пречупва, той вече не е спуснат перпендикулярно надолу.

Челюстите му започват да изпъкват навън, както у животните. Носът същевременно изгубва и своята дължина. Обаче не всякога дължината на носа определя интелигентността на човека. Тя зависи още и от перпендикуляра, който е спуснат от челото до брадата. Следователно когато човек не живее нормално, челюстите му започват да се издават напред, брадата му се пречупва и скъсява, докато най-после съвсем се изгуби. Челото пък ляга назад, скулите изпъкват и тогава човек започва да прилича на животно. Разликата между човека и животните е тази, че животните нямат голям нос, нямат брада и чело. Челото им е слабо развито. У тях е силно развит обективният ум. У тях има наблюдение, но няма философска мисъл. Те не могат да разсъждават. Те имат интуиция. От дългата си опитност те са извадили известни изводи за нещата, но не могат да разсъждават. Ако турите пред някое животно един триъгълник, то никога не ще може да разбере какво отношение имат трите страни една към друга.

Сега, разбира се, учените антрополози са се спрели само на външната страна на науката, но туй още не е цялата наука. Това са само външни скици. При това учените дълго време са претегляли мозъците на хората, дълго време са мислили върху това, че колкото мозъкът е по-тежък, толкова и човекът е по-интелигентен. Обаче те са намерили хора с големи мозъци, които не са толкова

интелигентни. Френолозите пък са забелязали, че интелигентността не зависи от обема на мозъка, но от развитието на предния мозък в главата. Колкото предният лоб е по-голям, толкова и човек е по-интелигентен. Те са установили още, че моралните чувства у човека са поставени в особена област на мозъка; интелектуалните способности пък са поставени в друга област.

Тъй щото мозъкът е разпределен на особени области, при което във всяка от тях има особена способност. Тия учени са доказали с ред наблюдения своята френология, която днес не е приета от официалната наука. Френолозите са изучили вътрешността на мозъка, развитието на сивото вещество и на белите нишки, но все-таки липсва още нещо на френологията. Те са дошли до едно място и там са се спрели – не могат да идат по-далече. Единственият най-учен човек между тях е бил Гал14. След Гал никой не е имал тази наблюдателност. Всички, които са дошли след него, не са имали този обобщаващ ум. Ето защо френологията в туй отношение се е спряла на една фаза. Американците и англичаните са развили френологията в нейното практическо приложение и там са се спрели.

За нас е важно, че всяка мисъл има известно влияние върху предната част на челото, а всяка морална мисъл упражнява влияние върху горната част на главата. Семейните чувства пък упражняват влияние върху задната част на черепа. По някой път, когато вие се разгневите, тия самосъхранителни емоции упражняват влияние върху разширението на черепа към ушите. Следователно моралните чувства повдигат главата нагоре, умствените способности развиват главата отпред, домашните способности – отзад, самосъхранителните я развиват на широчина, а личните чувства образуват една малка кривина отзад. Ако по някой път се сърдите, гневите, този гняв е потребен като пипера в яденето, за да даде активност или широчина на главата. Без тази широчина човек не може да има подтик за дейност. Когато някои от вас се гневят, да не мислят, че тази енергия е непотребна. Вие трябва да владеете, да пазите този гняв.

Той е барут, който ще използвате, когато трябва, а не да го горите, когато не трябва. Вие се гневите, когато не трябва. Аз бих ви казал кога да се гневите. Когато видиш една мечка, разгневи се! А вие се разгневявате, когато видите една мравя, и я стъпквате. Тук гневът няма място. Не, разгневете се при мечката! Когато срещнете на пътя си някой голям камък, прехвърлете го настрана.

Проявете своя гняв като един волеви акт.

Следователно, когато гневът дойде у вас, приемете го, не се стремете да го спрете. Или пък идете на Витоша и там се заемете да премествате камъни от едно място на друго. Втори път като се разгневите, идете при някое голямо дърво и се опитайте, можете ли да го извадите от земята. Не казвам да хванете някои малки клончета, защото те изхабяват енергията ви, т.е. тия сили, които Природата е вложила във вас. Значи гневът може да се използва в много отношения. Разгневите ли се, направете някое добро – не обикновено добро, а такова, каквото никой не може да направи. Разбира се, тази енергия за самосъхранително чувство засега ни е нужна. Личните чувства у човека трябва да се впрегнат на работа. Съвременната, бялата раса е подпушила у хората енергията около ушите им. Там е всичкото зло, че наместо да я тури на работа в моралния свят, тя сега ще отваря войни, да се бият едни с други, та по такъв начин да си създадат условия за правене на добро. Например англичаните, като хванат 10 000 души българи, ранени и болни, ще ги лекуват, за да образуват известна връзка и да покажат кой е по-добър. Англичаните искат по този начин да се прославят. Тия българи, като се върнат в отечеството си, ще разправят, че англичаните са постъпили с тях много добре, че са високо хуманни и благородни хора. Така се създават изкуствено отношения. Затуй се появяват войните. Тази енергия, натрупана в бялата раса, трябваше ли да се изразходва в една безполезна война? И в религиозно отношение те се подпушиха, не дадоха подем на своите чувства.

Казвам сега: шестата раса, която иде, ще отпуши този голям кран, ще даде материал напред-назад, в широчина и в дълбочина, за да може човек да се развива симетрично и правилно във всички направления. Следователно в този човек ще има стремеж към Бога или реализиране на висшия идеал на неговия дух. Самият този израз „висшият идеал на човешкия дух“ е неразбран. Накъде е този висш идеал? Като кажем „висш идеал“, какво разбираме? Често казваме „висок идеал“. Аз съм употребил израза „висок идеал“, като давам пример за висок идеал: че ако искаш да си хапнеш един плод, трябва да се качиш на дървото и сам да си откъснеш най-хубавия плод. Добре, ако ти имаш в своята градина най-хубавите плодове и дойдат в тази градина деца с висок идеал, и всяко от тях реализира своя идеал от твоите дървета, туй ще бъде ли идеал и за тебе? – Не, как ще погледнеш на това? Човекът от бялата раса ще вземе една тояга и ще наложи тия идеалисти на общо основание. Той ще каже на тия

философи още веднъж да не се качват. Човекът от шестата раса пък ще похвали тия деца и ще им каже: „Елате и догодина в моята градина. Тя е свободна, открита за вас.“ Той няма да има забрани.

И тогава ето какво ще бъде през времето на шестата раса. Засега само някои хора имат градина, а за в бъдеще цялата Земя ще бъде превърната в градини. Всеки ще ходи свободно из тях и което дърво си хареса, от него ще си откъсне. А сега, ако влезеш в градината на човек от петата раса, ще намериш затвора. Туй е подпушване на енергията. Разликата между хората от шестата и тази от петата раса е тази, че човекът от шестата раса ще се качи на дървото, ще си откъсне само един най-хубав плод и ще слезе, а този от петата раса ще си напълни една торба с плодове. Единственото нещо, което спъва сегашната раса, това е голямата лакомия във всяко отношение. Забележете, всяка есен се събира с милиони тонове жито и го складират. Защо им е този запас? После, събрали пари в банките и ги пазят. Навсякъде всичко събират на купове и го пазят. Приготвят консерви с милиони тонове и ги пазят. Те се развалят най-после и ги хвърлят. Съвременните хора са като мравките: постоянно събират и трупат на едно място – да се осигурят. Това е бялата раса – хора интелигентни, но крайно лакоми. Колкото европеецът е активен, толкова китаецът е инертен. Той работи по необходимост. Казват, че китаецът е много трудолюбив. Как няма да бъде трудолюбив? – Природата знае неговото естество и го е турила при такива условия, при които ще може да се развива.

Сега, в шестата раса, която ще дойде, няма да има лакомство. Всеки от вас може да стане човек от шестата раса. Как именно? – Като превърне лакомството в една движеща сила. Да допуснем, че някои богати хора в Америка, които имат в банките си милиарди левове, търсят начин да се освободят от богатството си. Какво трябва да направят? Да раздадат парите си? – Не, това ще предизвика подпушване на известна енергия. Това не е правилно разрешение на въпроса. В раздаването на парите има една опасност. С тях се събужда лакомство и тия хора, на които са раздадени пари, се спъват. В такъв случай сиромашията е за предпочитане. Ако сиромашията може да ни отвикне от лакомството, тя е за предпочитане. Какво разбирате под думата лакомство? – Туряне в стомаха повече, отколкото той може да асимилира; туряне на гърба повече, отколкото може да носи; заемане с работи, които не са по силите ни: например в училището изучаваме предмети, които не са по силите ни; учим много предмети, от които нямаме нужда, и бързаме, не чакаме да дойде времето,

искаме да знаем много.

Съществената разлика значи между бялата и шестата раса е главно тази, че в шестата раса няма да има лакомия. Земята няма да има никакви граници, никакви прегради, няма да има наказателни закони, няма да има затвори и т.н. Ако някой се провини, ако направи някаква погрешка, ще му дадат да яде само жито и царевица. Хубавото в шестата раса ще бъде още и това, че хората ще имат доверие едни към други. В бялата раса хората нямат помежду си доверие. Те имат вярване, но доверие нямат. Имат го само на думи. В шестата раса обаче доверието ще бъде една от благородните черти – пълно доверие.

Сега в която и къща и да влезеш, като излезеш из стаята на някого, той веднага ще отиде да провери дали се е изгубило нещо. Или пък ако вървиш с жената на някого, той ще прати подире ви да ви следят какви ще бъдат вашите отношения. В шестата раса за тези неща и въпрос няма да става – те ще имат вяра. Там всеки сам ще се пази. Няма да ходят детективи да следят хората отвънка, защото всеки ще пази себе си отвътре. После, в шестата раса хората ще имат една характерна черта, а именно: като срещнеш един човек от тази раса, той ще внесе в тебе едно разширение на сърцето, едно просветление на ума – и ще се вдъхновиш от един велик идеал. Той може да не ти говори нищо, но ще се вдъхновиш от нещо възвишено и благородно. Само като го срещнеш, той ще ти предаде своята мисъл, без да ти говори нещо. И между хората от бялата раса по някой път се случва това, но по-рядко. Между белите всеки се затваря в себе си, всеки се пази. Действително, човек трябва да се пази, но понеже знанието, което той има в себе си, е нещо живо, нещо, което създава изобилие, то трябва да излезе навън. Затуй именно казваме, че в шестата раса ще има едно разширение.

Сега например между мъжете и жените се повдига въпросът за правата – жените искат да извоюват своите права чрез насилие. Казват: „Ако човек се слага, никога няма да добие нужното за себе си.“ – Не, подпушване не трябва да има. Не подпушвайте никого! Човек не трябва да подпушва и себе си. Законът е такъв. Щом мислиш, че съседът ти те подпушва, ти сам си се подпушил. Щом мислиш, че детето те подпушва, ти си подпушен вече. Щом мислиш, че жената ти или мъжът ти те подпушват – това става. Защо? – Защото ти сам си се подпушил. Каквото вярваш, така става. Подпушват се обаче само грубите енергии; фините, тънките енергии не могат да се подпушат, те проникват през

всичко. Следователно, ако ние имаме онзи велик вътрешен стремеж на духа, никой не може да ни подпуши.

Допуснете сега, че някой от вас има туй изкуство – да се преобразява или да прониква през стените. Кой ще може да го ограничи? Ако една майка има туй качество, могат ли да я ограничат нейните деца? Да допуснем, че децата ѝ, като станат сутрин, започват да я хокат, но тя още пред тях веднага изчезва.

Какво ще направят те? – Нищо. Тя им дава такова страшно възпитание, каквото те не са виждали в живота си. Туй изгубване не е нищо друго освен разширение. Пък всички вие тук, както и всички хора в света, сте подпушени. И благодарение на тази подпушеност имаме такива груби тела. Така сме свързани ние с материята, че не можем лесно да се развържем. Вие казвате: „Какво да се прави, човек трябва да се храни, трябва да се облича, да работи, туй да направи, онуй да направи.“ – Да, всичко това трябва да се направи, защото сте подпушени. В това отношение именно всяка раса има свои вярвания, своя наука, своя религия, за да се освободи от ония връзки, създадени от миналото. Туй са методи на възпитание, с които човек трябва да си въздейства. При сегашните условия не е тъй леко човек да се лекува. Той трябва да разбира този закон на развързване. Не е лесно например да отхвърлим едно внушение, едно хипнотизиране, че след десет дена ще умрем. Трябва да разбираш законите как да се разхипнотизираш. Например у някого ще се роди мисълта, желанието да скара двама души. Защо? – Вижда, че двама приятели си живеят добре, работят заедно, и у него се зарежда завист. Той им внушава мисълта, че те скоро ще се скарат. И наистина, един ден виждаш тия двама приятели скарани, защото трети някой им е внушил да се скарат. Затуй в скарването на двама души винаги има намесен трети. Двама души, сами по себе си, не могат да се скарат. Този закон се проверява навсякъде в живота.

Така стана и с Адам и Ева. Третият, който влезе между тях, ги скара – нищо повече. Сега ще знаете: щом се яви у вас желание да се скарате, ще обърнете внимание на това, че има някой трети, който ви тласка към скарване. Туй не го вършат духове, а вие, хората, го вършите. Например двама се обичат, но дойде между тях трети, намеси се и извади едного от тях. Туй го има между ученичките и учениците, между старите и децата, както и между приятели. Казват: „Клин клин избива.“

И тъй, ако искате да знаете каква ще бъде шестата раса, вие трябва да влезете в нея вече. Отсега трябва да се приготовлявате, за да придобиете от нея тия по-висши качества. Ако не придобиете тия нови форми, няма да ви дадат дрехите на шестата раса. Ще кажете: „Като хора от бялата раса пак ще можем да влезем в Царството Божие.“ – Да, и така ще можете да влезете, но за предпочитане е човек да влезе в Божия свят като същество, което може да се ползва от висшите Божии блага. Колцина от вас, които ме слушате тази вечер, можете да се ползвате от висшите Божии блага? Вие вярвате, но всъщност имате ли една жива опитност, за която, ако ви хванат тази вечер, сте готови идейно да устоявате на всички мъчнотии и изпитания? Ако ви хванат и ви запитат: „Вярвате ли в своите убеждения?“, вие ще започнете да се колебаете. Не казвам за всички, но за някои само, защото нямате жива опитност. Ако един човек има опитност, той ще е готов да изтърпи всички страдания. Тъй щото вие трябва да се стремите към този възвишен идеал – да дойдете в съприкосновение с шестата раса. Тя съществува вече. Смешно е, когато някои хора казват, че шестата раса щяла да се зароди от бялата. Не, всички светии, които са завършили своята еволюция, доброволно ще дойдат на Земята, ще създадат свой тип. Тази раса ще се нарече „раса на Любовта“. Бялата раса е „раса на интелекта“, а шестата – „раса на Любовта“. Хората от шестата раса ще имат по-висша интелигентност, отколкото белите. При това ще имат и едно сърце, несравнено по-благородно, отколкото сърцето на един човек от бялата раса. Когато вашата душа се освободи от тази форма, в която сега се намирате, ще можете втори път да влезе във форма от шестата раса. Това са живи форми.

Сега основното положение, което трябва да запомните, е, че всяка мисъл упражнява известно влияние върху мозъка на вашия череп. Ако мислите интензивно, умът ще влияе върху челото; ако ставате духовен, това упражнява влияние върху коронната част на главата; ако развивате вашите семейни чувства, развива се главата ви отзад; ако ставате активен, главата ви при ушите става по-широка. Тъй щото всичката енергия, която човек проявява, има своето определено място у човека. При това развитието на мозъка се отразява върху тялото. Тялото се строи съобразно мозъчното развитие. Досега главата е била създавана според тялото. В шестата раса тялото ще бъде създадено съобразно мозъка. Мозъкът е най-устойчивото вещество – от неговата същина се губи много малко.

Следователно тялото ще бъде създадено съобразно мозъка, ще има правилни

математически отношения. Няма да има такива дефекти, каквито сега съществуват.

Всички трябва да живеете с вяра, че това е необходимо за вас, и да се приготовлявате за шестата раса. Вие ще попитате: „Дали ще доживеем това време?“

– Ще го доживеете, ще го видите, разбира се, но не с това съзнание, което имате сега, а с друго, разширено съзнание. Едно време бяхте деца, нали? Сега сте възрастни. И в човечеството има степени в съзнанието. Човечеството по съзнание първо е било като дете, но после се е развило. Значи и тук съществуват същите отношения. Съзнанието ви в човечеството расте, разширява се и се развива. Сега човекът е достигнал до едно по-високо положение, но още не е пълновъзрастен. Цялото човечество днес е в положението на един младеж на около 15-16 години. Както виждате, още сте много млади. В миналото, когато е бил създаван Мойсеевият закон, хората са били деца, затуй е трябвало малка пръчица, която да ги подканя. Сега вече хората са на 15-16-годишна възраст. Тъй щото в туй отношение всинца сте младежи. До пълнолетието, до 21-годишна възраст, ви трябват още пет години. Човек ще се развие в шестата раса – там ще достигне до 21 години. В седмата раса ще бъде на 33 години – там ще свърши всичко, т.е. няма да свърши, но ще започне отново. Сега трябва да се радвате, че сте млади, на 15-16-годишна възраст. Че сте млади, това е най-радостното за вас, защото младият има бъдеще.

Сега ще ви дам следния лозунг, следното мото:

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесета лекция на ООК IV година
25 февруари 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_03_01 Сега скръб имате
неделна беседа

СЕГА СКЪРБЬ ИМАТЕ

„Така и вие сега скърбь имате, но азъ пакъ ще ви видя, и ще се възрадва сърдцето ви, и радостьта ви никой нѣма да отнеме отъ васъ“. (Иоана 16:22)

Скърбьта, това е спѫтница, другарка на живота. Така и радостьта е друга спѫтница, другарка на самия животъ. Разбира се, ние за живота ще говоримъ въ по-другъ смисълъ отъ този, подъ който съврѣменнитѣ учени хора разбиратъ думата животъ. Подъ думата животъ ние разбираме не това, което се проявява и изчезва. Ако животътъ се проявява като свѣтлината въ една малка лампичка и послѣ изчезва, като завъртимъ ключа, това не е животъ. Хората казватъ: такива сѫ законитѣ на свѣтлината, да изчезва и да се проявява. Не, такъвъ законъ на свѣтлината нѣма. Това е законъ на хората. Само тѣ се проявяватъ така. Само тѣ сѫ направени така, да се явяватъ и изчезватъ. Отварятъ своитѣ кепенци, свѣтва въ стаята имъ. Затварятъ кепенцитѣ си, настава тъмнина. Това е законъ, който азъ не признавамъ. Това нѣщо азъ мога да докажа на хората. Но нѣкой пѫть хората казватъ, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Не, слънцето не изгрѣва и не залѣзва. То изгрѣва и залѣзва само затова, защото хората живѣятъ на земята, но за онѣзи сѫщества, които не живѣятъ на земята, за тѣхъ слънцето не изгрѣва, и не залѣзва. Ако живѣете въ центъра на земята, за васъ слънцето нѣма да изгрѣе никога; но ако се дигнете надъ земята, за васъ слънцето нѣма да залѣзе никога.

Та, когато хората изучаватъ живота, тѣ го изучаватъ отъ своето лично становище и казватъ: азъ съмъ убѣденъ, така мисля така съмъ схваналъ. Такива убѣждения имате вие. И слѣдъ всичко това, съврѣменнитѣ хора говорятъ за своитѣ убѣждения. Казватъ: моитѣ убѣждения сѫ такива и такива. Че такива убѣждения имаха твоятъ дѣдо и твоятъ прадѣдо. Твоитѣ убѣждения сѫ убѣждения на дѣдо ти! Ама азъ така разбирамъ истината. Какво разбирашъ ти? И дѣдо ти така разбираше Истината. Като дойдатъ до научнитѣ изслѣдвания, до най-новитѣ методи на лѣчение, хората казватъ: днесъ така се лѣкуватъ хората. Да, но и при стария начинъ на лѣкуване хората умираха, както и при новия начинъ на лѣкуване. Това, което днесъ хората наричатъ лѣкуване, не е лѣкуване, то е залъгване. Тѣ като лѣкуватъ, лѣкуватъ нѣкого, най-послѣ го изпратятъ на онзи свѣтъ, съвършено го излѣкуватъ. И старитѣ сѫ лѣкували така, и новитѣ

лѣкуватъ по сѫщия начинъ. Различаватъ се само по това, че старитѣ сѫ давали едно утѣшение на болния, а новитѣ даватъ друго утѣшение. И болниятъ все си отива утѣшенъ, че ще го излѣкуватъ. Отъ гдѣ идватъ тия погрѣшки? Щомъ човѣкътъ на земята падне все трѣбва да има кой да го подигне. Отъ тукъ да извадимъ и другото заключение: щомъ човѣкъ се разболѣе, несъмнѣно трѣбва да има нѣкой, който да го лѣкува.

Христосъ казва: „Скърби ще има въ свѣта“. И дѣйствително, сегашниятъ животъ е животъ само на скърби, т.е. не изключително на скърби, но скърбьта е прѣобладаващиятъ елементъ. Тази мисъль трѣбва да държите въ ума си, за да имате правилно разрѣшение на живота. Животътъ, въ сегашната си фаза, разрѣшава една отъ най-труднитѣ задачи: да прѣвърне скърбьта въ радость. И Христосъ казва: „Сега имате скърбь“. Защо? Защото азъ ви оставямъ и си заминавамъ. Послѣ азъ отново ще ви видя и ще имате нова радость, която никой не може да ви отнеме. Подъ думата „радость“ разбираме онзи възвишенъ Божественъ животъ у човѣка, онова велико съзнание въ него, съ което той прониква цѣлата природа, изучава нейнитѣ сили и закони.

Сега, азъ ще се спра малко, ще прѣкѫсна мисъльта си. Тъй както прѣкѫсвамъ мисъльта си, има една нелогическа връзка, както когато нѣкой крои, вземе ножицитѣ, но послѣ изведнъжъ спира. Спре се седи мисли. Казватъ: защо се спрѣлъ? – Нѣкакъвъ новъ теркъ му дошло на умъ, нѣкакъвъ новъ моделъ иска да внесе. Радостьта, това е сѫщественото, къмъ което ние се стремимъ, но ако не разбираме законитѣ на скърбьта не ще може да се домогнемъ до самата Истина, да разберемъ, какво нѣщо е радостьта. Скърбьта всѣкога подразбира или загуба на онази реалность която ние сме притежавали, или пъкъ неизползуване, въ пряма смисълъ на онѣзи блага, които ни сѫ дадени. Слѣдователно, въ тази смисълъ, всички ние имаме тази скърбь. Онзи ученикъ, който се учи въ гимназията; или онзи студентъ, който се учи въ университета; или онзи докторъ, който се готви за своята теза, за своя докторатъ; или онзи музикантъ когото не приематъ въ академията, все си иматъ скърби. Питамъ: скърбьта на академика такава ли е, каквато скърбьта на доктора? Скърбьта на доктора такава ли е, каквато е скърбьта на студента? Скърбьта на студента такава ли е, каквато е скърбьта на ученика въ гимназията? Скърбьта на ученика въ гимназията такава ли е, каквато е скърбьта на ученика въ отдѣленията?

Сега, да ви дамъ друго обяснение. Прѣдставете си, че въ единъ голѣмъ,

великолѣпенъ театъръ се дава едно, рѣдко по своето естество, прѣдставление, на което сѫ дошли отъ цѣлия свѣтъ най-добритѣ артисти-музиканти. И по този случай, на мнозина граждани, които успѣватъ да се вредятъ, се раздаватъ свободно, гратисъ билети. Всички, които иматъ билети, постепенно навлизватъ, навлизватъ, но театърътъ се изпълня, и половината публика остава навънъ. Тия, които оставатъ вънъ сѫ недоволни. Казватъ: какъ така да останемъ вънъ! Недоволни сѫ, защото не сѫ влѣзли вѫтрѣ да видятъ, какво става. Тѣ вдигатъ шумъ отвънъ – недоволни сѫ. Тия пъкъ, които сѫ влѣзли вѫтрѣ, иматъ друго недоволство. Недоволството се заражда отъ това, че едни сѫ взели първитѣ мѣста, а тѣ стоятъ прави. Тѣ казватъ: какъ така, ние да стоимъ прави, а другитѣ да седятъ на първитѣ мѣста! Различни недоволници има въ свѣта: едни, които стоятъ вънъ; други, които сѫ влѣзли вѫтрѣ, но стоятъ прави. Питамъ: отъ кои недоволници искате да бѫдете вие? – Разбира се, за прѣдпочитане е да бѫдете отъ послѣднитѣ.

По сѫщия законъ нѣкои хора влизатъ въ нѣкое братство и казватъ: какъ така, защо да не ни приематъ? Ние не сме ли хора? – Недоволни сѫ. Защо сѫ недоволни? – Че нѣмало за тѣхъ столове. Казвамъ: вашата скърбь е една, а скърбьта на другитѣ е друга. Гдѣ е радостьта? На земята нѣма радость, скърбь има. Радостьта произтича отъ другъ единъ законъ, който примирява нѣщата.

Слѣдъ това прѣдставление се дава единъ великолепенъ банкетъ. Масата е така наредена, че на всички се даватъ еднакви кърпи, еднакви прибори, мѣстата сѫ еднакво почтени, тъй че, кѫдѣто и да се седне, все е първо мѣсто. Питамъ: сега ще има ли скърбь? – Не, музика ще има: „трака-трака“ – всички започватъ и всички весели ставатъ. Казвамъ: докато сте вънъ или вѫтрѣ, седящи или прави, все ще има скърбь, но щомъ седнете на трапезата, на която велики блага има сложени, тогава ще има радость. Свѣтътъ сега е пъленъ съ такива ужасни разочарования. Сегашнитѣ хора трѣбва да опишатъ, какво нѣщо сѫ страданията, но въ тѣхната истинска форма, а не да ги прѣувеличаватъ. Прѣдставете си страданието на една майка, която родила дѣте, и то слѣдъ 5–6 години умира! Прѣдставете си страданието на онзи лѣкарь, който свърши два факултета и ослѣпява! Прѣдставете си страданието на онзи виденъ философъ, комуто се парализирва мозъкътъ, а той едва успѣва да напише половината отъ своя наученъ трудъ! Прѣдставете си страданието на онзи великъ музикантъ, комуто нѣкой счупва рѫката! И държавници, и царе, и всички хора сѫ изложени на такива велики разочарования. Това е и съ млади, и съ стари.

Питамъ тогава: гдѣ е радостьта въ живота? Ще кажешъ: азъ съмъ младъ. Да, но ще остарѣешъ. Не само че ще остарѣешъ, но прѣдъ тебе ще се яви онзи стариятъ бирникъ, смъртьта, ще задигне всичко и ще те остави голъ. Тя ще те изпѫди отъ земята, и нѣма да ти даде даже пѫтенъ билетъ да си отидешъ. Такъвъ крадецъ е смъртьта! Всичко ти взима и не ти оставя пари да си купишъ даже единъ билетъ за пѫтуване, но ти казва: Господь да се грижи за тебе! Вие не сте умирали, да знаете, какво нѣщо е смъртьта. Сега хората казватъ: човѣкъ, докато се движи, живѣе, а като прѣстане да се движи, той умира. Чудна логика! Тогава всички желѣзници, които се движатъ по линиитѣ, живи ли сѫ? Въ човѣка дѣйствително има движение, но има вънщенъ и вѫтрѣшенъ животъ. Ако единъ човѣкъ прѣстане да се движи вънщно, физически, а се движи вѫтрѣшно, тогава какво ще кажете? Съврѣменнитѣ учени не признаватъ това. Тѣ казватъ: като спре сърдцето на нѣкой човѣкъ, той умира. Да, сърдцето му е спрѣло, но който знае какъ да го подвижи, той ще може да събуди отново живота. Вземете единъ спрѣлъ часовникъ. Вземе го нѣкой човѣкъ въ рѫката си, бутне го тукъ-тамъ съ игла, но не върви. Защо не върви? Този човѣкъ не знае какъ да го бутне. Но, я го дайте на нѣкой майсторъ, той ще знае, какъ да го бутне. Тъй е и съ човѣшкото сърдце – има лѣкари, които знаятъ какъ да го бутнатъ. Щомъ го бутнатъ, и то тръгва. И Христосъ срещна една майка, на която дѣтето бѣше умрѣло. Той бутна сърдцето му, и то оздравѣ. Христосъ отиде при гроба на умрѣлия Лазаръ и му каза само една дума: „Лазаре, стани!“ Лазаръ тръгна. Сърдцето на този човѣкъ тръгна само отъ една дума. Ученитѣ ще кажатъ, че Лазаръ не билъ умрѣлъ, но заспалъ летаргически сънь. Хубаво, този човѣкъ е лежалъ три дни въ гроба. Но, ако Христосъ може да направи да тръгне сърдцето на човѣкъ, който е лежалъ цѣла година въ гроба, какво ще кажете тогава? – Е, и то е летаргически сънь.

Сегашнитѣ хора сѫ смѣшни въ своитѣ възражения. Ние, съврѣменнитѣ хора не вѣрваме въ това, което трѣбва да вѣрваме, а вѣрваме въ това, въ което не трѣбва да вѣрваме. Ние вѣрваме, че отъ едно малко сѣменце, или отъ една малка клѣтка може да се развие цѣлъ животъ на нѣкое по-висше, или по-нисше сѫщество, изобщо, а не вѣрваме, че въ природата сѫществува единъ законъ на висша интелигентность, единъ законъ на висша разумность, който управлява всичко въ свѣта. Отъ разумното разумно се ражда. Отъ живота животъ се ражда. И всѣкога проявениятъ животъ седи надъ непроявения. Има една интелигентность, която надминава нашата интелигентность. Какъ мислите, какви сѫ понятията, мислитѣ, разбиранията за живота на тия сѫщества, които

стоятъ по-долу отъ човѣка? И дѣйствително, ако вземемъ тази лѣствица, на която стои човѣкътъ слизаме и се качваме по нея, ще видимъ, че има цѣла иерархия отъ сѫщества, по-горѣ и по-долу отъ него. Това сѫ души, това сѫ разумни сѫщества, които мислятъ, които иматъ свои разбирания. Като те срещне нѣкое куче, или нѣкой волъ, по очитѣ ти ще прочете, каква е твоята мисъль. Като те погледне нѣкоя птичка въ очитѣ, ще те познае, дали мислишъ да хвърлишъ нѣкой камъкъ върху нея или не. Слѣдователно, има едно вѫтрѣшно разбиране между всички сѫщества. Ние казваме: е, това сѫ животни, това сѫ птици. Да, но като дойдемъ до самия човѣшки животъ, ние пакъ не се разбираме. Може ли да обясните, защо хората не се разбиратъ? Ето една философска теза, на която съврѣменнитѣ педагози, съврѣменнитѣ възпитатели, съврѣменнитѣ философи трѣбва да отговорятъ научно, да обяснятъ, кои сѫ причинитѣ, дѣто хората не се разбиратъ. Двама братя, родени отъ една майка, не се обичатъ. Друга майка ражда двама сина, но тѣ се обичатъ. Защо е така? – Има си причини. Въ свѣта има единъ великъ законъ, който управлява тия нѣща. Слушаме произведението на нѣкой великъ музикантъ, цѣлото творение е хармонично. Който знае да пише музикални произведения, трѣбва да умѣе да съчетава тоноветѣ. Защото има тонове, хармонични сами по себе си; има тонове нехармонични. Два тона, три тона, четири тона, петь тона, десеть и повече тонове могатъ да бѫдатъ хармонични сами по себе си. Щомъ сѫ хармонични, между тѣхъ всѣкога става сливане, разширение на тѣхния обемъ. Други тонове, сами по себе си сѫ нехармонични. Въ какъвто акордъ и да ги туримъ, тѣ не могатъ да се слѣятъ. Слѣдователно, всички хора, които сѫ излѣзли отъ Бога, сѫ произлѣзли отъ една гама, но не отъ такава гама, каквато ние познаваме, образувана отъ седемь тона, а отъ една гама, съставена отъ 35 милиона тонове, и то все първоначални. И между тия 35 милиона тонове има съчетание! И какво съчетание има между всички тия 35 милиона сѫщества! Всички тия сѫщества излизатъ постепенно отъ Бога, всички не се раждатъ едновремѣнно. Казвате: всички хора излѣзоха отъ Бога. Да, всички излѣзоха отъ Бога, но между всички има такава разлика, каквато между долно „до“ и горно „до“ на октавата. Има разлика въ трептенията. Не можете да намѣрите двѣ сѫщества въ свѣта, които да сѫ еднакви. Между хората има една голѣма вѫтрѣшна разлика. Слѣдователно, на хората трѣбва едно вѫтрѣшно съчетание.

Отъ кѫдѣ произлиза дисхармонията въ този свѣтъ? – Неестествената любовь въ съврѣменния свѣтъ е родила дисхармонията. Когато единъ мѫжъ се жени само за пари; когато единъ мѫжъ се жени само за чернитѣ очи на една жена; когато

единъ мѫжъ се жени само за червенитѣ устни на една жена; когато единъ мѫжъ се жени само за нейния хубавъ носъ; когато единъ мѫжъ се жени само за нейнитѣ хубави пръсти; когато единъ мѫжъ се жени само за нейното тѣло, всѣкога ще се раждатъ такива хубавички „ангелчета безъ крилца“. Това е една прѣстѫпна любовь, за която хората се наказватъ. Природата не търпи такива нѣща! Казватъ, че природата била глупава, че въ нея нѣмало разумность. Съврѣменнитѣ хора искатъ да завладатъ природата, да ѝ заповѣдватъ. Каква пръчица има тази природа! Тя наказва своитѣ дѣца, като имъ казва: „Дѣца, ще слушате моитѣ закони, ще ги изпълнявате. Ако не, скърби ще имате, и то не обикновени скърби, но такива отъ 35 милиона градуси, че ще се стопите подъ тѣхната температура“!

И сега, съврѣменнитѣ хора питатъ: какво трѣбва да правимъ? – Нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ черни очи; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ червени уста; нѣма да обичате човѣка заради неговия носъ; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ хубави пръсти; нѣма да обичате човѣка заради неговото тѣло; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ пари, нито заради неговото положение. Тогава ще ви дамъ едно правило, което далъ Христосъ на ученицитѣ си. То е слѣдното: „Бѫдете разумни като змиитѣ и незлобливи като гълѫбитѣ!“ но, разумность като тази на змиитѣ не спасява хората. Че кой отъ свѣтскитѣ хора не е разуменъ? Ами че онзи апашъ тамъ, който се скрилъ нѣкѫдѣ и те причаква, като е скроилъ своя планъ, не е ли разуменъ той? Какъ разумно те обира! Но Христосъ казва: „Бѫдете незлобливи като гълѫбитѣ!“ Значи, Той съчетава разумностьта на змиитѣ и незлобието на гълѫбитѣ, за да произведе единъ новъ тонъ. Тогава, за да разберете живота, казвамъ: вие трѣбва да бѫдете честни за себе си, а не за другитѣ, да се подигнете като човѣци. Ако искате да имате прави отношения спрѣмо хората, бѫдете справедливи спрѣмо всички сѫщества. Бѫдете интелигентни спрѣмо природата, защото ако не сте разумни да разбирате нейнитѣ закони, нѣма да можете да се качвате на нейнитѣ високи върхове, нѣма да можете да прѣбродвате нейнитѣ океани. Тъй че трѣбва да бѫдете интелигентни спрѣмо природата, да научитѣ нейнитѣ закони, за да ви оцѣнява тя, а не хората, че сте интелигентенъ човѣкъ. И най-послѣ, бѫдете благородни спрѣмо всички! Тия четири правила ви сѫ необходими: честенъ къмъ себе си! Справедливъ къмъ другитѣ! Интелигентенъ спрѣмо природата! Благороденъ къмъ всички! Искашъ да онеправдаешъ нѣкого. Спри се въ себе си и си кажи: ще бѫда честенъ, нѣма да опетня своето име. Дойдешъ до отношенията си къмъ другитѣ, кажи: да бѫда справедливъ! Дойдешъ до

природата, кажи: ще бѫда интелигентенъ! Отъ тази интелигентность зависи не само твоето развитие, но и развитието на цѣлото поколѣние слѣдъ тебе. Дойдешъ ли до всички души, кажи: ще бѫда благороденъ!

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици, които сѫ разбрали Неговото учение и имъ казва: „Скърбь ще имате!“ Той се занимавалъ съ тѣхъ, училъ ги да разбиратъ скърбьта, да знаятъ кои сѫ причинитѣ за нейното явяване. Слѣдователно, скърбьта ни може да я отнеме, само единъ нашъ приятель. Само едно разумно сѫщество може да отнеме твоитѣ скърби. Прѣдставете си, че вие вървите, замисленъ сте и падате въ нѣкой дълбокъ кладенецъ, нѣкѫдѣ въ планината. Питамъ ви: какво чувствувате долу? Първо изпитвате единъ ужасъ, казвате: всичко се свърши съ менъ! Имате една неутѣшима скърбь. Но слѣдъ васъ върви вашиятъ приятель съ вѫже въ рѫка и ви пита: ти долу ли си? – Долу съмъ. Като чуете гласа на вашия приятель, казвате: ти тукъ ли си? – Тукъ съмъ. Той спуща едно вѫже и почва да ви тегли нагорѣ. Веднага вашата скърбь се прѣвръща на радость. Питамъ ви: слѣдъ като излѣзете отъ кладенеца, помните ли скърбьта си? – Вие помните скърбьта си, помните и кладенеца. Но, кое е онова, което силно се е запечатило въ вашия умъ? – Вашиятъ приятель. Слѣдователно, вашата скърбь е станала причина да се прояви сърдцето на вашия приятель, да разберете, колко той е внимателенъ, колко той е благороденъ къмъ васъ. Тъй че, въ всичкитѣ наши скърби, въ всичкитѣ наши страдания ние ще научимъ велики уроци, ще имаме една велика наука, отъ която ще разберемъ, до колко Богъ е внимателенъ къмъ насъ, колко великиятъ Божественъ Духъ се грижи, мисли заради насъ. Азъ опрѣдѣлямъ Бога тъй: единственото сѫщество, което всѣкога, въ всички моменти, мисли заради насъ; единственото сѫщество, което никога не ни забравя. Слѣдователно, всички страдания, всички скърби, всички ужаси въ живота ни сѫ само за това, да опитаме великата Любовь на Бога къмъ насъ, да разберемъ, че Той може да ни избави отъ всички скърби въ живота ни. Това ще разберемъ въ края на краищата. Нѣкои казватъ: я ми кажете какво нѣщо е Господь? – Това сѫщество, което мисли за тебъ отъ памти вѣка, отъ какъ свѣтътъ е създаденъ, докато се свърши това е Богъ. Като казвамъ, докато се свърши свѣтътъ, не разбирамъ, че той дѣйствително се свърши, но разбирамъ цѣлия периодъ отъ врѣме, отъ какъ си излѣзълъ отъ Баща си, докато се върнешъ при Баща си. За мене свѣтътъ тогава се свършва. За мене е важно да разбера Този, Който прѣзъ всичкото врѣме на моето странствуване постоянно ми е писалъ. Пише ми Господь: „Синко, какъ си, какъ минавашъ, близкитѣ ти какъ сѫ?“ Често запитвате: защо

идватъ ангелитѣ? – Пощальони сѫ тѣ, носятъ писма отъ Бога. Когато Господь иска да изпрати едно важно писмо до нѣкого, за да не изпадне въ чужди рѫцѣ, Той изпраща специаленъ ангелъ пощальонъ да донесе туй писмо и да го врѫчи направо въ рѫцѣтѣ на този комуто е опрѣдѣлено.

Сега, като ме слушате, ще си кажете: седналъ той на насъ, ученитѣ хора, на насъ, културнитѣ хора, да ни разправя за нѣща, които не сѫ били. Какво ще кажете, ако азъ разтворя корема на нѣкой човѣкъ и започна да ви разправямъ за неговите чърва, за жлъчката му и слѣдъ това отново го зашия? Ще кажете, че това е една реалность, ще вѣрвате на всичко, което ви говоря. Добрѣ, но като отворя онази велика книга и започна да ви разправямъ за нѣкой ангелъ който носи писмо отъ Бога, за онзи свѣтъ, въ това не вѣрвате. Кое е по-важно, обаче въ дадения случай? – При една болесть, операцията е важна; но, когато си здравъ, а имашъ една неизцѣрима скърбь, този ангелъ е най-важниятъ. Този ангелъ идва всѣкога. Това не е илюзия. Когато дойде единъ ангелъ, всѣкога донася радость. Неговото идване се отличава. Ние не подхранваме илюзиитѣ на нѣщата. Ако дойде единъ ангелъ въ човѣка, неговата интелигентность трѣбва да се повиши. Изобщо, въ него, при такъвъ случай става една коренна промѣна. Ако нѣкой каже, че при него е дошълъ единъ ангелъ, а при това не е станалъ по-уменъ, това е една илюзия. Реалностьта всѣкога извършва една коренна промѣна въ човѣка: тя усилва човѣшката интелигентность, усилва човѣшката любовь, усилва любовьта му къмъ Истината.

Ще ви разправя единъ отъ фантастичнитѣ, отъ въображаемитѣ разкази. Ние наричаме тия разкази символи. Живѣлъ единъ царь, нареченъ Бенъ-Адетъ и дъщеря му Зебру-Меди. Въ царството на този Бенъ-Адетъ законитѣ били много строги, и за най-малкото прѣстѫпление всѣки се наказвалъ съ смъртно наказание. Всѣки, който прѣяждалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се усмихвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който въздъхвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се оплаквалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не работилъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не си лѣгалъ точно на опрѣдѣленото врѣме, въ 9 часа вечерта, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, въ джоба на когото се намери празна кесия, безъ златна парица, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който пѫтувалъ босъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който ходилъ гологлавъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки мѫжъ, който казвалъ лоша дума на жена си, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣка жена,

която казвала лоша дума на мѫжа си, се наказвала съ смъртно наказание. Такива били законитѣ въ царството на Бенъ-Адета. И турцитѣ иматъ думата „адетъ“. Всички поданици въ неговото царство се намирали въ много тежко положение. Прѣдставете си, какъвъ ще е билъ животътъ въ туй царство! Вие, съврѣменнитѣ хора, се оплаквате отъ сегашнитѣ режими. Хората въ България се оплакватъ отъ своето сегашно положение. Туй, което става сега въ България, е цвѣте прѣдъ положението на поданицитѣ отъ царството на Бенъ-Адета. Казвате: какво става въ България! Не, България още не е дошла до такова окаяно положение. По едно врѣме дъщерята на този царь се влюбила въ единъ царски синъ, нареченъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, който дошълъ да живѣе въ това царство. Като дошълъ въ царството, успѣлъ да убѣди Бенъ-Адета, да направи единъ опитъ, да даде свобода на своя народъ. До неговото дохождане всички тия поданици викали къмъ Бога, искали да имъ помогне, да ги извади отъ това угнетено състояние. Най-послѣ великитѣ Учители изпратили този царски синъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да внесе новия законъ въ царството. Той веднага издава слѣдния манифестъ: Отъ сега нататъкъ всички хора сѫ свободни да се проявяватъ тъй, както искатъ; тъй както Господь ги е създалъ. Всѣки е свободенъ да си лѣга когато иска, и да спи, колкото иска; всѣки може да се смѣе, колкото иска; всѣки е свободенъ да носи, или да не носи пари въ джоба си; всѣки е свободенъ да ходи гологлавъ или босъ, както иска. Изобщо всѣкиму се давала свобода да прави това, което сърдцето му искало. Настанала велика радость въ свѣта. Всички излѣзли съ празничнитѣ си дрехи да ликуватъ и да благодарятъ на Бога, че изпратилъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да направи тази коренна промѣна въ свѣта. Излѣзли единъ день Бенъ-Адетъ-Исабетъ съ царската дѫщеря да се разхождатъ и тя му казала: азъ съмъ ти много благодарна, че дойде въ нашето царство да внесешъ радость въ сърдцата на всички хора, и отъ благодарность поискала да му цѣлуне рѫка, но за голѣмо свое очудване, вижда, че той се обръща на една голѣма чешма, отъ която текло изобилно вода. Веднага тя се напива отъ тази вода, забравя, че чешмата била човѣкъ. Казва си: гдѣ ли остана Бенъ-Адетъ-Исабетъ? Не изказала още това, вижда Исабета, но чешмата я нѣма вече. Тази вода тъй задоволила нейната жажда, че поискала още да пие, но усѣща реалностьта вѫтрѣ въ себе си.

Вървятъ по-нататъкъ, мръква се вече – настава вечерь. Тя му разказва: „Много съмъ благодарна, че дойде въ нашето царство, внесе радость за всички“. Въ това врѣме въ нея се явява желание да го пригърне, да го цѣлуне и да му благодари за всичко, но веднага се намира въ единъ великолѣпенъ палатъ, съ отлично

освѣтление. Тя забравя за Бенъ-Адетъ-Исабета, и започва да чете една книга, която намира въ този палатъ. И чете слѣдующето: Исабетъ Бенъ Адетъ-Бенъ Адетъ Исабетъ. Какво ще разберете сега отъ него? Тя веднага почва да философствува, да разсѫждава, какъ се намѣрила тукъ, но изведнъжъ се съмва, палатътъ изчезва отъ прѣдъ очитѣ ѝ, и прѣдъ нея се явява Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Гдѣ оставатъ тия имена? – Днесъ и двамата сѫ живи. Бенъ Адетъ е стариятъ човѣкъ. Бенъ-Адетъ-Исабетъ е новиятъ човѣкъ. Какво отношение има между тия двамата, между стария и новия човѣкъ? Вие ще кажете: стариятъ да умрѣ! Не, стариятъ човѣкъ е бащата на младия. Нѣкои взиматъ стихове отъ Писанието и казватъ, че стариятъ човѣкъ е онази стара форма на грѣха. Не, стариятъ човѣкъ не е човѣкътъ на грѣха. Това е кривъ прѣводъ. Стариятъ, проявениятъ, мѫдриятъ, умниятъ човѣкъ става основа, за да се прояви Божествениятъ, разумниятъ човѣкъ, който прилага и схваща разумнитѣ закони. Стариятъ човѣкъ, е човѣкътъ който за своята честность може да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за справедливостьта къмъ другитѣ е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за интелигентностьта си къмъ природата е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за благородството спрѣмо всички души е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта. Това е стариятъ човѣкъ!

Слѣдователно, въ свѣта се явяватъ двѣ нѣща: жаждата, която трѣбва да се утоли съ живота и разумностьта която трѣбва да се утоли съ свѣтлината. Значи, насъ ни трѣбва вода и изобиленъ животъ – нищо повече. Щомъ си недоволенъ, трѣбва ти животъ; щомъ си завистливъ, трѣбва ти свѣтлина. Ние всѣкога завиждаме на хората. Тази вселенна, въ която живѣемъ е тъй създадена, че за всинца ни има изобилно вода и изобилно свѣтлина, която можемъ да възприемаме. Не завиждайте. Радвайте се като срещнете нѣкой човѣкъ, въ който има вода, въ който има животъ. Като видите човѣкъ пъленъ съ знания, радвайте се, че въ него има свѣтлина. По-хубаво да живѣемъ между живитѣ хора, отколкото между мъртвитѣ.

Ще ви прѣдставя другъ единъ реаленъ примѣръ изъ сегашния животъ. Той се отнася до поета Винсонъ и неговия ученикъ Камринъ. Винсонъ написва едно поетическо съчинение, което мислилъ да издаде, обаче неговиятъ ученикъ успѣва да подкупи единъ отъ слугитѣ му, да вземе съчинението му и го издава като свое. Издава го и туря подписа си отдолу. Другитѣ поети отиватъ при Винсона и му казватъ: „Господинъ Винсонъ, вижте новия поетъ, който се явилъ

съ своитѣ великолѣпни стихове!“ Той имъ казалъ: „Да, отлични сѫ тѣзи стихове, азъ поздравлявамъ новия поетъ съ тѣхъ“. Лицето на Винсона ни най-малко не се измѣнило отъ думитѣ на другаритѣ му. Той искрено поздравилъ новия поетъ. Идея има въ Винсона! Ще обясня, какво се е случило по-нататъкъ. Слѣдъ 10 години Винсонъ написва едно още по-хубаво съчинение, което издава самъ. Сега вече сравняватъ първото и второто съчинение и разбиратъ какво е станало. Знаменития Винсонъ пакъ се проявява. Това е единъ изпитъ въ живота, разбирате ли? Когато вие изнесете една велика Истина, дайте ѝ мѣсто да върви, не туряйте името си. Силата не е въ нашия подписъ. Вие сте само изразители на Божественото. Въ музиката въ науката, въ свѣщенодѣйствието, или кѫдѣто и да е, вие сте изразители само на великото. Богъ турилъ ли си е нѣкѫдѣ името, да се знае, че отъ Него сѫ излѣзли тия нѣща? Навсѣкѫдѣ пишатъ: Толстой тъй казалъ; Кантъ тъй казалъ; Ибсенъ тъй казалъ; Христосъ тъй казалъ; Павелъ тъй казалъ и т.н. Казватъ: това сѫ велики хора, богове. Да, всинца сме богове, но какви? Има малки богове, има и велики богове въ свѣта. Не, въ свѣта има само единъ Богъ, Който единствено се проявява, а всички други сѫ Неговитѣ Синове, изразители на Неговата Велика Любовь, на Неговата Велика Мѫдрость, на Неговата Велика Истина, които разпраща навсѣкѫдѣ по всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, както и на нашата бѣдна земя.

Нашата земя е една забавачница, ние имаме още страдания на поданицитѣ отъ царството на Бенъ-Адета. Но врѣме е вече да дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, царскиятъ синъ. Като дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, ще каже: „Отъ сега нататъкъ всѣки човѣкъ да живѣе тъй, както намира за добрѣ“. Това е Божията Любовь, Божественото въ насъ. Като казвамъ, че Богъ е въ насъ, ние не подразбираме външния законъ. Не, Богъ ще заговори въ душитѣ на всички. И като видимъ Неговото Лице, ние ще бѫдемъ въ положение на Забру-Меди, ще пиемъ отъ извора на живота и ще четемъ при свѣтлината на Мѫдростьта великата книга Бенъ-Адетъ-Исабетъ и Исабетъ-Бенъ-Адетъ. Тия думи сѫ толкова свещени, че не заслужава да се прѣведатъ. На български езикъ не могатъ да се прѣведатъ. Нѣма такава свещена дума, съ която биха могли да се замѣнятъ, затова, колкото схванете. Вие може да схванете нѣщо, когато у васъ има единъ потикъ да вѣрвате.

Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че като повѣрватъ, за тѣхъ вече не трѣбва наука, не трѣбва изкуство. Чудни сѫ хората съ своитѣ вѣрвания за Бога и за вѣрата! Че не е ли този великиятъ Богъ на Мѫдростьта, Който е създалъ всички свѣтове; не е

ли Той, Който е създалъ ангелитѣ? Не, има друга наука, има друга музика, има друга поезия, има друго изкуство, има други свѣтове, хиляди пѫти по-хубави отъ тѣзи около насъ, има други организми, хиляди пѫти по-хубави отъ човѣшкия – има какво да се учи. Нѣкои казватъ: като човѣшкиятъ организъмъ нѣма подобенъ. Не, човѣшкиятъ организъмъ още не може да се похвали съ своята организация. Ако вие погледнете съ микроскопъ на съврѣменния човѣкъ, ще видите въ кръвьта му, въ мозъка му толкова нечистотии! За да се прѣчисти тази материя трѣбва електрически токъ най-малко отъ 35 милиона волтажа. Тази материя, така трѣбва да се прѣчисти, че човѣкътъ да може да мисли тъй, както мисли единъ ангелъ тукъ на земята. Като се приложи въ съврѣменната наука този начинъ на прѣчистване, ние бихме дошли вече до реални, видими резултати. Въ химията тогава ще могатъ да се правятъ опити още по-изкусно, отъ тия които днесъ правятъ. Това нѣщо можемъ да постигнемъ въ всички отрасли на науката и да видимъ новитѣ резултати.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Скърби ще имате въ свѣта, но азъ послѣ ще ви видя, ще се зарадва сърдцето ви, и радостьта ви никой нѣма да отнеме“. Не мислете, че съ тия строго научни тези, върху които можемъ да философствуваме, можемъ да се спасимъ; не мислете, че съ онѣзи, строго научни истини и теории, каквито има на изтокъ, каквито има и въ Европа, още неиздадени, останали отъ древностьта, или пъкъ съ онѣзи научни съчинения по математика или геометрия, ще се спасятъ хората. Тѣ сѫ потрѣбни, но това сѫ занимания за най-разумнитѣ хора. Само единъ великъ математикъ може да разбере тия математически истини. Само единъ музикантъ, и то не отъ обикновенитѣ, може да разбере тая музика. За музиката се иска душа! За поезията се иска душа! Въ великитѣ отрасли се искатъ велики души, които да разбератъ, какво нѣщо е науката, какво нѣщо е музиката или какво нѣщо е поезията.

Това е, което подразбиралъ Христосъ подъ думитѣ, „радостьта ви никой нѣма да отнеме“. Опитайте се нѣкой пѫть да повлияете на окрѫжающата срѣда за добро. Защо не? Вие чакате да дойде спасението нѣкѫдѣ отгорѣ. То е физическата страна. Слънцето не може да направи хората умни. Слънцето може да даде само животъ на хората, но не и разумность. Когато изгрѣе слънцето, майката се приготовлява да даде урокъ на дѣтето си; разбойникътъ си приготвя пушката; вълкътъ се готви да разглежда, кѫдѣ има повече овци, та да ги нападне. Защо слънцето дава такива различни резултати? Значи, слънцето

дава животъ, но не може да направи сѫществата добри. Не, има друго нѣщо въ слънцето, което още не е дошло. Въ слънцето има другъ, особенъ елементъ, който за сега е изгубенъ. Той иде сега! Той е Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Въ сегашното слънце има животъ, но този животъ не е разуменъ. Седятъ хората и спорятъ, има ли Господь, или нѣма. Двама американски студенти, които скоро щѣли да свършатъ университетъ, единиятъ медикъ, другиятъ богословъ, спорятъ, дали има Господь, или нѣма. Единиятъ подържа, че нѣма Господь; другиятъ подържа, че има. Пѫтуватъ тѣ и се разговарятъ. Експресътъ минава надъ единъ мостъ, но се събаря въ рѣката, и двамата американски студенти се намиратъ на дъното на рѣката. Тамъ тѣ разрѣшиха въпроса, има ли Господь, или нѣма. И единиятъ, който поддържаше, че има Господь, и другиятъ, който отричаше, се намѣриха на дъното на рѣката. Какво разрѣшиха тѣ? Считамъ за смѣшно да се разисква върху въпроса, има ли Господь, или нѣма. Ще бѫде смѣшно да доказвамъ на единъ човѣкъ, че майка го е родила. Не, нѣмамъ никаква майка, азъ самъ се родихъ. Да, слѣдъ като те роди майка ти, и ти вече можеше самъ да се родишъ. Нѣма никаква философия въ това.

Скърбь, казва Христосъ ще имате, понеже дѣцата се родиха такива, каквито майкитѣ не ги искаха. Ученитѣ ще иматъ скърби, понеже ученицитѣ имъ не излѣзоха такива, каквито ги искаха. Управницитѣ иматъ скърби; свещеницитѣ иматъ скърби. Всички хора иматъ скърби. Отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ сѫщества, всички иматъ скърби. Но когато дойде онзи Божественъ лѫчъ, Божественото въ човѣка, като срещнешъ единъ човѣкъ ще знаешъ, че те разбира, че той има за тебе такова убѣждение, каквото и ти за себе си. Тогава ще дойде радостьта въ човѣка. Да имашъ единъ приятель, но не само приятель на думи, а образецъ – туй е най-хубавото въ свѣта! Този твой приятель трѣбва да бѫде внимателенъ, досетливъ, да има всички отлични качества. Този приятель трѣбва да бѫде поетъ, музикантъ, уменъ човѣкъ, философъ. Този приятель трѣбва да съдържа всичко най-хубаво въ себе си, да разбира твоята душа и да я пази тъй свята и чиста, както пази и своята душа. Това наричамъ азъ приятель – приятель въ всичкитѣ условия на живота ти.

И казва Христосъ на своитѣ ученици: „Азъ послѣ ще ви видя“. Христосъ имъ каза още: „Азъ имамъ голѣми страдания“. И Христосъ мина прѣзъ страдания. Тогава, помнете, че всички страдания, които минавате сега, това сѫ само условия, за да познаемъ Първата Причина въ свѣта, да познаемъ разумното въ себе си, да познаемъ Бога. И когато Го познаемъ, ще се яви тази радость. Сега,

още сега ще се яви тази радость. Всѣки единъ отъ васъ би опиталъ въ миниатюръ тази радость. Азъ не искамъ да излагамъ този принципъ, но казвамъ, че всѣки отъ васъ ще опита туй разумното въ свѣта.

Разправяше ми единъ лѣкарь слѣдния фактъ: „Слѣдъ като лѣкувахъ единъ човѣкъ дълго врѣме, употрѣбявахъ ту единъ, ту другъ методъ, прилагахъ методитѣ на най-виднитѣ професори, на най-виднитѣ учени, обаче положението на този боленъ отъ день на день се влошаваше. Азъ обичахъ този човѣкъ и прѣдпочитахъ да умра вмѣсто нѣго. Тогава не вѣрвахъ въ нищо. Къмъ Бога да се обърна, не знаехъ какъ, другъ пѫть не бѣхъ се молилъ. Най-послѣ, обаче, си казахъ: Господи, ако сѫществувашъ, покажи ми единъ начинъ, какъ да излѣкувамъ този боленъ! Получихъ отговора на молитвата си, приложихъ новъ методъ и успѣхъ.“ И дѣйствително, дошло му на умъ да употрѣби едно просто лѣкарство, което нѣма да ви кажа, но отъ тамъ насетнѣ здравето на този боленъ се подобрило, той се съвзелъ напълно оздравелъ. Този боленъ не оздравѣ отъ лѣкарствата, но когато лѣкарьтъ се обърна къмъ Бенъ-Адетъ-Исабета. Отъ тогава проработва въ него този законъ и дава своитѣ добри резултати. Този методъ е много прость. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ само отъ едно: да се обърнемъ къмъ Бога. Ако всички държавници биха се обърнали къмъ Бога съ молба: Господи, ние употрѣбихме всички методи за поправянето на свѣта, кажи ни единъ начинъ, по който да оправимъ свѣта! Но молятъ ли се отъ сърдце, този методъ ще дойде. Той е много прость, но като го приложатъ, ще дойде Господь въ свѣта и ще помогне на хората. Този законъ ще проработи и въ държавата, и въ църквата и въ училищата – навсѣкѫдѣ.

Казватъ нѣкои: Господь не се занимава съ духовни въпроси. Не, занимава се Той, но не тъй, както духовницитѣ. Господь се занимава съ науката, но не тъй както ученитѣ. Господь се занимава съ философия, но не тъй, както философитѣ. Нѣкой считатъ свещеника за нѣщо особено. Какво значи на български езикъ думата свещеникъ? То значи: прояводниятъ човѣкъ търси, ище нѣщо. Българитѣ подъ свещеникъ подразбиратъ святъ човѣкъ – неръ де Шамъ, неръ де Багдатъ. Свещеникътъ е човѣкъ, който се проявява, който търси Истината, който трѣбва да изпълнява волята Божия. Проповѣдникътъ е човѣкъ, който разправя на хората Истината, разказва имъ, какъ трѣбва да живѣятъ. Който иска да служи на Бога, трѣбва да служи даромъ, а не за нѣкакви пари, да се надѣва на онѣзи 10–20,000 лева. Който иска да служи на свѣта, на хората, то е другъ въпросъ, но който иска да служи на Бога, трѣбва да служи отъ Любовь.

Любовьта взима всичко, и Любовьта дава всичко. Да не мислите, че азъ даромъ ще работя за васъ. Не, азъ или всичко ще взема, или нищо. Не мислете, че даромъ ще мине. Съ даряване на една риза кръстникъ не се става. А сега, като дадатъ на кръстника една риза, казватъ: дарили го. Подъ „риза“ азъ разбирамъ друго нѣщо. Когато нѣкой подпише една полица, какво разбирамъ подъ тази полица? Тази полица трѣбва да бѫде подписана отъ човѣкъ, който има тяжестъ. Това азъ разбирамъ да подпише нѣкой за мене полица. Ако би се подписалъ заради васъ Рокфелеръ въ Америка, знаете ли, колко струва неговия подписъ? Този подписъ струва милиарди, понеже голѣми богатства има той. Богъ казва: „Азъ ви написвамъ на своята рѫка“. Питамъ, знаете ли, колко струва подписа на Бога? Той струва толкова, колкото струва и цѣлата вселена. Питамъ тогава: какво има да се съмнявате въ Бога. Писанието казва, че Господь ви написалъ на своята рѫка. Но вие, малкитѣ философи, седите и философствувате: Господь едва ли ще се занимава съ мене! Той за мене ли ще се грижи? Еди кои си философи тъй казватъ! Тия ваши философи да дойдатъ да се учатъ наново. Този подписъ струва толкова колкото цѣлата вселенна. Всѣки единъ отъ васъ може да направи този опитъ, да провѣри тази велика Истина. Но този човѣкъ, който ще прави опита, трѣбва да бѫде абсолютно честенъ, абсолютно справедливъ, абсолютно интелигентенъ, абсолютно благороденъ. Той трѣбва да бѫде човѣкъ, който е готовъ всѣки моментъ да изпълни волята Божия.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи този опитъ. Като направитѣ първия опитъ, като се срещнемъ, ние ще се разберемъ тъй, както се разбиратъ великитѣ музиканти въ единъ оркестъръ. Вие разбирате ли това нѣщо? Можете ли да се разбирате като нѣкой велики музиканти? Като седнете тамъ 30–40–50–100 първи цигулки, че като засвирятъ, като че една цигулка свири… Като засвирятъ ония 100 алта цигулки, като че една цигулка свири. Като засвирятъ онѣзи 100 тенора, като че единъ теноръ свири. Като засвирятъ онѣзи 100 баса, като че единъ басъ свири. Въ единъ симфониченъ оркестъръ не свирятъ 100 баса, но азъ ги взимамъ тъй, това е малко прѣувеличение. И въ музиката има извѣстни пропорции. Но, каква точность, какво изпълнение има! Майстори сѫ тия хора! Друго нѣщо има въ този симфонически оркестъръ. Като се вслушашъ въ него, като че нѣщо отдолу свири, като че се разлива нѣкаква хармония и пакъ се губи; приближава се и се отдалечава. Владѣятъ тия хора своето изкуство! Подъ тѣхнитѣ тонове като че забравяшъ всичко и казвашъ: колко е хубаво да се живѣе! Приятенъ е животътъ! Има смисълъ да се живѣе! Но, колко скърби имаха тѣзи музиканти,

колко пѫти се кѫсаха тѣхнитѣ струни! И затова днесъ всички казватъ: „Коренитѣ на знанието сѫ горчиви, но плодоветѣ – сладки“. Въ началото ще имате скърбь, а въ края ще имате радость.

Сега, азъ искамъ всѣки единъ отъ васъ да има своя цигулка, че като засвирите всички подъ онзи хармониченъ тактъ на великия капелмайсторъ, да се проявите като майстори и така да засвирите, че вашата скърбь да се прѣвърне на радость!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 1 мартъ 1925 г. въ гр. София.

1925_03_01 Честността
лекция пред специалния клас

ЧЕСТНОСТТА

Двадесета лекция

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се работите върху темата „Най-важният мускул в човешкия организъм“.

За следния път ще пишете върху тема №18: Отличителните черти на отривистата реч.

Начертаваме един правоъгълник, в който прокарваме два диагонала. При прекарване на диагоналите се образуват четири триъгълника: първият триъгълник е СОЧ, вторият е СОИ, третият – ИОБ и четвъртият – БОЧ. Линията СЧ в първия триъгълник означава честността у човека. Тя е жива линия и се движи от С към Ч. Точка Ч е началото на линията, а крайната точка на линията – С, означава справедливостта у човека. Значи линията СЧ изразява справедливостта. За да бъде честен, човек трябва да бъде справедлив, и обратно – за да бъде справедлив, той трябва да бъде честен. Справедливостта подразбира да бъдеш справедлив към себе си и към другите. В такъв случай честността и справедливостта са страни на един и същ триъгълник, които имат известно съотношение помежду си. И четирите триъгълника във Фигура 1 се допират с върховете си, което показва, че има само един начин за трансформиране на енергиите. Кои са съседните точки на честността? – Справедливостта и благородството. Значи честният човек трябва да бъде и благороден. Благороден човек може да бъде само интелигентният.

И тъй, първият триъгълник е на честността, вторият – на справедливостта, третият – на интелигентността, и четвъртият – на благородството. Ние можем да си представим тия четири точки като основни точки на една пирамида, която от своя страна представлява само едно сечение на духовния човек.

Отделните триъгълници представляват плоскости, сечения от цялата пирамида. Допуснете, че тази пирамида се движи около своя център. Какво трябва да направите, ако искате да трансформирате една ваша енергия? – Трябва да обърнете към вашето Слънце тази страна именно, в която се е събрала излишната енергия. Ще кажете: „Де е това Слънце?“ – Вън от общото за всички Слънце всеки човек има свое вътрешно Слънце. И дотогава, докато вътрешното Слънце у човека грее, той мисли правилно и съзнанието му е будно, светло. Когато външното Слънце грее, а вътрешното Слънце у човека не грее, той казва: „Тъмно ми е нещо, Слънцето не грее.“ Защо? – Неговото Слънце не грее. Често се случва, че и външното Слънце грее, и вътрешното Слънце у човека грее, и тогава той казва: „Светло ми е днес, радостно ми е на душата.“ Когато у вас се развият духовните чувства, вие ще виждате вашето духовно Слънце. Следователно духовната Светлина на всеки човек се дължи на неговото вътрешно Слънце. Колкото по-ярко грее това Слънце в човека, толкова и неговата енергия е по-продуктивна.

Казвам: най-първо бъдете честни към себе си! Елементите на честността са справедливостта и благородството. Значи честността не може да съществува без тия елементи. За да бъде човек справедлив, непременно трябва да бъде интелигентен. Справедливостта без интелигентност не съществува – тя е основата на справедливостта. За да бъде човек интелигентен, трябва да бъде благороден, а за да бъде благороден, трябва да бъде честен – пак започва от началото.

Сега ще направим опит за четири седмици да приложим всички тия качества. Първата седмица ще работите върху първия триъгълник – да бъдете абсолютно честни спрямо себе си, без никаква лъжа. Аз искам да се наемат с опита само онези от вас, които ще могат да го направят; които не могат, да не го започват. Упражнението може да ви се вижда мъчно, но опитайте се. Ще пазите съзнанието си будно за една седмица. Никаква лъжа нито в чувствата, нито в мислите, нито в действията ви! Съзнанието ви трябва да бъде будно не от страх, но от Любов, за да опитате вашата честност. Втората седмица ще работите върху справедливостта; третата седмица – върху интелигентността, и четвъртата седмица – върху благородството. Като се свършат четирите седмици, петата седмица ще работите върху тия четири качества заедно. Аз искам да зная какво е разбирането на вас, младите, за честността? Честността изисква човек да бъде честен спрямо себе си. Да допуснем, че вие отивате при някой ваш приятел,

който не ви приема добре, и се връщате оттам обиден, докачен. Защо? – Вашата чест като човек е уронена. Вие казвате: „Моята чест, моето достойнство се уронва по този начин.“ Или допуснете друг случай: вие сте студент в университета. Отивате при един от вашите професори на някаква справка, но той се отнесе към вас хладно, като че не ви забелязва. Вие пак се обиждате, вашата чест е засегната. Казвате: „Този професор не е справедлив.“ Ще знаете: дето се явява докачение, там е засегната честта на човека. Аз искам да разсъждавате правилно, умно – да видите дали вашето докачение е справедливо, дали почива на някакъв вътрешен закон, или не.

Какво разбирам под думите умно разсъждение? Представете си, че вървя по улицата и съм се замислил дълбоко върху някакъв философски въпрос; не виждам, че пред мене има един голям камък, и се удрям в него. После го бутна настрана и продължавам пътя си. Ако вие бяхте на мое място, щяхте да се разгневите на камъка и да му кажете: „Защо не ми сториш път, не знаеш ли, че аз съм човек?“ Питам: отде знае този камък, че вие сте човек? Защо трябва да му се сърдите? Вие трябва да се спрете пред камъка и да му кажете: „Извини ме, че не те видях. Аз можех да те обиколя, без да те бутна.“ Това е честна постъпка, според закона на справедливостта. Ако тази пречка не беше камък, но една голяма канара от четиристотин-петстотин хиляди тона, щях ли да я прескоча или бутна? – Не. Защо? – Защото е голяма. Следователно на същото основание, ако някога се почувствате обиден, трябва да знаете дали този човек, от когото се чувствате обиден, е сторил съзнателно това нещо, или то е резултат на някакво ваше предположение. Учителят вдига един ученик на урок, но той мълчи. Защо? Трябва ли учителят да се обижда от ученика си? – Не. Ученикът мълчи, защото тъкмо в този момент си е хапнал малко от гевречето, което е купил в междучасието. Ако ученикът не е честен, бързо ще извади хапката от устата си и ще почне да говори, като че нищо не е било. Обаче това е лъжа. Ако е честен, той ще каже: „Извинете ме, учителю, аз току-що бях хапнал малко от гевречето си, затова не можах веднага да ви отговоря.“ Честният ученик трябва направо, смело да говори Истината пред учителя си, да му каже: „Извинете ме, аз пристъпих едно от правилата в класа, не трябваше да ям в клас.“ Учителят от своя страна трябва да бъде много благоразумен и добър, да позволи на ученика да си изяде гевречето пред всички свои другари и с това да се свърши въпросът.

И тъй, какво разбирате под думата честност? – Честността подразбира справедливост, абсолютно никаква лъжа у човека. Затова и вие трябва да се

стремите да говорите Истината. Коя Истина? Има общи неща, които ние сме длъжни да кажем; има неща, които се отнасят само до нас – тях не сме длъжни да казваме. Никой няма право да знае тайните на вашата душа – те са от личен, а не от общ характер. Ако някой ме пита дали имам, или нямам пари в джоба си, това мога да му кажа, пък и той сам може да провери. Те са външни неща, по тях мога да говоря с всекиго. Обаче има неща вътрешни, които се отнасят само до моята душа – по тях не мога да говоря. Те са от духовен характер. Всеки, който иска да знае положението на моята душа, трябва да мяза на мен. Не мяза ли на мен, никаква тайна не мога да му открия. Представете си, че туря един епитрахил на някой вол и почна да се изповядвам пред него за сторените си грехове. Тази изповед ще хване ли място? – Няма. Защо? – Волът не може да преценява. Добре, допуснете, че пред вас не стои вол, но човек, който разбира всичко, но не може да пази тайна и разнася навсякъде това, което е чул.

Реплика: Пред такъв човек не трябва да се изповядваме.

Значи човек може да се изповядва само пред такова същество, което включва в себе си всички изброени по-горе качества: честност, справедливост, интелигентност и благородство.

Понеже сега ще боравите с честността, искам да знаете какво нещо представлява тя. Тъй както ви виждам, вие имате стари схващания за честността. Ще ви кажа какво разбирам под стари схващания за честността. Представете си, че вие сте облечен в една дреха, прана в мътна вода. Вие казвате: „Дрехата ми е прана със сапун, чиста е тя.“ Казвам: да, прана е тя, но в мътна вода, не е много чиста. Елате с мен, аз ще ви докажа, че дрехата ви не е хубаво изпрана. Завеждам ви при един чист извор, стоплям от него вода, изпирам дрехата ви и показвам водата от нея. Питам ви: чиста ли е водата от дрехата ви? – Не, мътна е. Значи дрехата ви е била нечиста. Следователно всяка дреха, която при пране дава мътна вода, не е чиста. Честността подразбира такава дреха, която, като се пере, не прави водата мътна, нито пък тъканта Ѝ се изменя.

Отличителните черти на честния човек са следните: в каквото общество и да влезе, с когото и да дружи, той не причинява абсолютно никаква вреда, а всекиму е полезен; освен това той нито се дразни, нито другите дразни; никому обидна дума не казва; каквото вземе от другите, навреме го връща – никому длъжен не остава. А сега и млади, и стари хора се дразнят, гневят. Всички искат

да бъдат честни, но не разбират основните елементи на честността. Щом липсват тия елементи в човека, той не може да бъде честен. Ако се отнеме или повреди центърът на честността в мозъка на някой човек, той не може да бъде честен. В центъра на честността влизат няколко елемента: отношенията на честния човек като разумно същество спрямо всички окръжаващи са прями, в тях няма нищо изопачено; каквото обещае, изпълнява – той е точен, изпълнителен във всичко; пари назаем обикновено не взема, но ако се случи да вземе, обещае ли, че след три месеца ще ги върне, на определеното време ги връща. Яви ли се най-малката неточност, там честността липсва. Честният човек е изправен и точен и като слуга, и като ученик, и като цар. Той предприема такава работа, каквато може да свърши; не може ли да свърши една работа, не се заема с нея.

Питам: колцина от вас искат да направят опита за четирите седмици? Наистина той няма да бъде съвършен, все ще има погрешки, но ще има и някакви придобивки. Опитите не излизат винаги сполучливи, но трябва да се правят често, да се повтарят един, два, три и повече пъти, докато най-после излязат сполучливи. Някой път може да стане малка експлозия, да се пукне ретортата ви, но ще я платите и пак ще повторите опита. Като работите през седмицата върху честността, все ще дойде някой да ви спъне, да попречи на опита, като иска да ви каже с това: „Можеш да отстъпиш малко от честността, с нея не се живее в този свят." – Не, честни ще бъдете!

Трябва да знаете де се намират тия четири триъгълници в човешката глава. Преди всичко всеки от тях представлява четвърт от правоъгълника, който служи за основа на пирамидата. Първият триъгълник СОЧ се допира до втория – СОИ и до четвъртия – ЧОБ. Триъгълникът на честността се намира на задната част на главата; вторият триъгълник – на справедливостта, се намира отгоре на главата; третият триъгълник – на интелигентността, се намира отпред на главата, и четвъртият – на благородството, се намира отстрани на главата. Ако разгледате главата на човека, тя представлява триъгълник, а не квадрат. Следователно основите на двата триъгълника са по-големи. В триъгълника на честността физическата страна надделява – тя е основата и е най-дълга. Понеже човек на Земята е зает с много материални работи, той трябва да образува своите физически сили. В тази дълга линия – основата на триъгълника ЧОС – действат мощни сили, които човек трябва да регулира със силата на волята си. Във втория триъгълник – на справедливостта – енергиите се уравновесяват; той

е почти равностранен триъгълник. В триъгълника на интелигентността – третият триъгълник – на човека пак предстои да се бори с материята; и в него основата е по-дълга от височината.

Сега да разгледаме думата честност. Ясна ли ви е тази дума? Може ли някой от вас да каже нещо върху честността? – Ако под думата честност се разбира достойнството на човека, тогава етиката определя достойнството по следния начин: всеки човек, малко или много, познава Доброто и се стреми към него според силите си. Самият факт, че човек познава Доброто и се стреми към него, представлява неговото достойнство. Като казваме, че не трябва да накърняваме човешкото достойнство, разбираме, че не трябва да накърняваме разбиранията на човека за Доброто, което той се стреми да приложи в живота си. Наистина човешкото достойнство не трябва да се пренебрегва. Щом кажем някому, че не е честен, ние не сме справедливи. Достойнството засяга най-първо справедливостта, защото тя е отношение на човека към другите, а честността е отношение на човека към себе си. Разгледайте филологически произхода на думите достойнство и честност.

Чий е този знак – Ч?

Отговор: На Юпитер.

Значи честността произлиза от Юпитер. От главните богове само Юпитер може да каже Аз. Това подразбира: „Аз имам достойнство." Буквата Ч представлява чаша, която в Природата се представя във форма на цвят. По кой начин може геометрически да се измени формата на буквата Ч? В буквата Ч има един прав ъгъл и една права линия до едно от раменете му. Това са живи сили, които, за да хармонират помежду си, се нуждаят от една равнодействаща. Допирната линия при ъгъла на буквата Ч може да се постави така, че да затвори чашката и по такъв начин да се образува един триъгълник. Ако завъртите този триъгълник около себе си, той ще образува кръг – така именно действа Природата. Най-първо цветът цъфти, образува буквата Ч – отворена чашка; после завързва плод – затваря се и образува триъгълник; най-после триъгълникът се завъртва около себе си, като образува кръга – узрелия плод. Вие не може да бъдете справедливи, докато плодът на честността не узрее и не дадете от този плод на другите. Тогава вече работи не само вашата честност, но и вашата справедливост. Дойде ли някой при вас, дайте му от вашите плодове за път, без

да вземате пари. Вземете ли от него пари, всякаква честност пропада. Справедливостта изисква от човека честност. Как ще реализирате вашата честност в практическия, в реалния живот?

Отговор: При високо и будно съзнание.

Първо ще образувате триъгълник, после кръг, и след това ще предизвикате ума си към работа. Не мислете, че сега ще придобиете честността. Тя седи у вас като елемент, като сила, която трябва да се развива. Тя седи у вас като зародиш, като една потенциална, разумна жива сила, на която трябва да дадете условия да се развива. Дадете ли Ѝ почва, вода, въздух, светлина и топлина, оставете я понататък сама да се развива, не мислете вече за нея. Тя е в състояние сама да се развива. Мислите ли за нея, вие я спъвате. Като ви казвам, че трябва да бъдете честни, не мислете, че трябва да насочите ума си изключително в това направление, механически да развивате честността. Не, честността е жива сила, тя сама расте. От вас се изисква да я насадите в себе си, да Ѝ дадете почва.

Честността има и външни признаци у човека. Например честният човек е винаги прав, не се прегърбва. Гърбавият човек не може да бъде честен. За гърбавия човек казват, че е безчестен, влечуга човек. Дяволът представлява крив, прегърбен човек. Главата на честния човек е успоредна с гръбначния стълб. Когато някой човек иска да се представи за честен, той наклонява главата си назад – това вече е глупост. Природата не позволява главата да се наклонява повече от гръбначния стълб – тя трябва да бъде успоредно с него. Ще знаете: честният човек ходи прав, с глава, успоредна на гръбначния стълб. Тия правила няма да намерите никъде – те се намират само в отвлечената наука, придобита с вековете. Ако държите главата си много назад или много напред, вие препятствате на кръвообращението си, на вашата нервна система – изобщо теченията в организма не стават правилно. През тази седмица всички ще се стремите да вървите изправени, прави да бъдете. Нека всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяко ваше действие носи характер на вътрешна чистота. Бъдете честни спрямо себе си! Гръбнакът на човека трябва да има една много малка, лека кривина, да бъде повече прав. У някои хора коремът е много издаден напред, а кръстът е много хлътнал, при което се образува френската буква s. За да привикнете да вървите изправени, правете следното упражнение: облегнете се на вратата така, че гръбнакът ви почти цял да се допре до нея. Всичко това е необходимо за вас, за да привикнете да владеете мускулите си разумно и

съзнателно, да знаете, че вие сте им господари, а не те на вас. Ако не можете да владеете вашите мускули, как ще владеете външните условия? Ще кажете: „Какво общо имаме ние с външните условия?“ – Външният свят има известни отношения към вас, затова някой път той ще засегне вашия стомах, някога – вашите гърди, а някога – вашата глава. Има хора в света, които разбират законите на Черната ложа, владеят ги и затова някога ще ви внушават например мисълта да държите главата си или назад наклонена, или напред наведена – и в единия, и в другия случай те ще ви повредят. Всички тия мисли са внушения, посторонни неща, които вие трябва да отхвърлите.

Всяка мисъл на обезсърчение не е ваша – тя е дошла отвън някъде, затова я отхвърлете. Всяка престъпна мисъл, която минава през вас, не е ваша, вие не сте я родили – отхвърлете я. В това отношение човешкият мозък е градина, в която всеки може да посее един плевел или някой хубав цвят. Ако съзнанието ви не е будно, всеки злонамерен човек може да посади във вашата градина едно лошо семенце, което да израсне. После вие ще се чудите отде е дошло това семе у вас. Да, то не е ваше, вие не сте го родили, но то има произхода си в далечното минало на човечеството, от което вие сега трябва да се освобождавате разумно. Ако не разбирате тия закони, ще се предавате на външни внушения и ще страдате. Например често вие хващате главата си с ръце, стискате зъбите си, свивате юмрук: мислите, че в това седи силата на волята. Не, това показва слаба воля. Силната воля не се изразява в такива движения. Силната воля се подчертава в непреклонните принципи, които човек крие в душата си. Човек трябва да има на своя страна най-първо Бога, после Природата, след това всички добри хора, и най-после той сам да бъде на своя страна. Това са положения, които всякога трябва да чувствате в душата си. Не е достатъчно само Природата да бъде на ваша страна, но и вие трябва да бъдете на нейна страна. Някой казва на другите хора да бъдат честни. Не казвай на другите хора да бъдат честни, но ти сам бъди честен! Можеш да загубиш и милиони, но честен бъди! Честният човек е всякога богат.

И тъй, за да бъдете честни, вие трябва да бъдете в съгласие със себе си, с добрите хора и с Природата. Бъдете ли в това състояние, вие ще сте в съгласие и с Волята Божия и ще можете да я изпълнявате. За да постигнете всичко това, необходимо ви е да усилите волята си, затова трябва да правите известни упражнения. Преди всичко трябва да бъдете честни спрямо себе си. Честността усилва волята. Та казвам: честността и справедливостта влизат като елементи на

интелигентността, а всички заедно влизат като елементи на благородството. Най-после честността, справедливостта, интелигентността и благородството влизат като елементи на душата и на Духа на човека. В първо време ще се занимавате с четирите качества поотделно. Всеки от вас ще може да направи опита, който ви дадох за четирите седмици, като следи в какво не може да устоява. Ще бъдете ли доблестни всеки в себе си да каже в какво не е издържал? Когато човек изплати най-големия си дълг, той ще бъде в състояние да изплати и малките си дългове – такъв е законът. Ако ти имаш да даваш десет милиона лева и ги изплатиш, вероятността да не можеш да изплатиш малките си дългове е едно на сто; ако обаче имаш да даваш сто хиляди лева, но изплатиш от тях само хиляда лева, тогава вероятността да не изплатиш останалите е деветдесет и девет на сто. Следователно, когато човек се добере до най-голямата си добродетел и постъпва съобразно нея, вероятността да не бъде добродетелен в другите си постъпки е само едно на хиляда. Когато пък той се добере до най-малката си добродетел, вероятността да прояви слабостите си е деветдесет и девет на сто. Понеже при слабостите си трябва да преодолявате по-големи препятствия, затова първо ще хванете най-голямата си слабост, за да нямате по-нататък такива големи спънки.

Като работите върху честността, ако не успеете изведнъж, няма да се откажете от опита си – ще го повторите, ще потретите, докато имате резултат. Представете си, че държите изпит в университета по дескриптивна геометрия, но пропадате. Има ли нещо лошо в пропадането? Ще се явите на изпит втори път; ако и тогава ви скъсат, ще се явите и трети път – поне ще научите материята по-добре. И професорът, даже и да не ви обича, като види вашето постоянство, ще ви пусне да вървите по-нататък. Аз искам да изучавате честността като наука: да държите по нея изпит тъй, както държите по дескриптивна геометрия или по друг някакъв предмет. Аз не давам на опита ви морален характер, но научен. Вие трябва да знаете положително, всеки за себе си, честен ли е, или не. Ако купувам една ос, трябва да зная каква е: дъбова ли е, букова ли е, или върбова. Ако е дъбова, тя трябва да е здрава, да издържа; ако е букова, ще бъде по-слаба; ако е върбова, никак няма да издържа. Честен ли съм, щом дойде при мене някой човек да купува оси, ще му кажа: „Аз имам три вида оси – от дъб, от бук и от върба.“ Който е нечестен, ще каже: „Ето, това са осите, които продавам. Купете си, каквато искате.“ Ако купувачът не разбира кои оси са здрави, може да купи някоя от върба и ще остане излъган. В дадения случай честният човек ще каже на купувача, че тази ос не е здрава, и ще му

препоръча да си вземе от дъбовите оси.

Знаете ли защо ви говоря за честността? – Понеже вие се намирате в присъствието на множество интелигентни същества: когато постъпвате нечестно, те ви виждат. Вие изпадате тогава в жалко, в смешно положение пред тях. Ще ви приведа един пример, да видите в какво положение се намирате при такива случаи. Седя на двора, гледам – една котка дебне малка птичка, иска да я улови, прави си изчисления и казва: „Един път да подскоча и птичката е в устата ми." Аз вземам едно малко камъче, подхвърлям го по направление към птичката и тя хвръква, кацва на един клон. Котката не ме вижда и се чуди на това явление. Защо птичката хвръкна? Тя беше си направила много добре сметката – само един скок Ӑ беше нужен, и птичката щеше да бъде в устата Ӑ. Кой Ӑ попречи? Аз спасявам птичката с моето камъче, но котката не вижда това. Ако бях хвърлил това камъче към нея, тя щеше да разбере причината за хвръкването на птичката. Тя се опитва втори, трети път, но аз все осуетявам плана Ӑ, като спасявам птичката. Понякога и вие като тази котка си правите някакъв план, но едно Разумно същество отгоре, което вие не виждате, хвърля камъче върху птичката, която искате да уловите, и тя хвръква, качва се на някой клон. Вие гледате нагоре, чудите се кой е развалил плана ви. Не, вашата работа е нечестна. Вие ще си кажете: „Аз няма да ловя тази птичка." Това е честна постъпка.

Някои от вас още не са се отказали от месцето. Туряте един капан и в него малко житце, чакате да влезе някой гълъб. Щом влезе, хващате го, опичате го и го изяждате. Честност ли е това? – Не е честност. Аз намирам постъпката на всички ловци за безчестна. Един ден ловът ще се забрани за всички. И на рибарите ще се забрани да ловят риба с мрежи. Който иска да яде риба, да я лови с ръце – Природата позволява това ловене на риба. Ако може да ловите риба с ръка, може и да я ядете. Ако може да ловите птички с ръка, може и да ги ядете, но не е позволено да ги ловите с капани.

Та казвам: разумните същества отгоре винаги познават нечестните намерения на хората и хвърлят по едно камъче, за да им пречат, като казват: „Не ви е позволено по този начин да ловите птички! Отношенията ви, постъпките ви спрямо тия птички не са прави!" След като хвърлям камъка към птичката, за да хвръкне, отивам при котката, поглеждам я в очите и казвам: „Това, което вършиш, не е добро." Тя ме поизгледа, като че ме разбира, и си отмина. Гледам

я на другия ден: пак дебне някоя птичка – забравила урока си. Казвам: котката не може да се възпита. И човек има такава котешка проява в себе си, но той трябва да работи съзнателно върху тази проява в характера си и да каже: „Аз съм човек, имам глава, имам ум, с който мога да размишлявам, не трябва да постъпвам така. Едно време, като бях котка, лъв, тигър, позволено ми беше да постъпвам така, но сега това е нечестно от моя страна.“ Признаеш ли своите погрешки на миналото и откажеш ли се днес от тях, това е честна постъпка. Така е направил Сократ6. Един виден физиогномист разглеждал чертите на лицето му и изнесъл всичките му пороци и слабости. Сократ казал: „Така е, едно време аз бях точно такъв, какъвто ме описвате, но сега, със силата на своя ум, на своето сърце и на своята воля, аз изправих всички слабости и пороци на характера си и вече не съм такъв, какъвто ме нарисувахте.“ Това е една отлична черта в характера на Сократ. Аз бих желал и вие един ден като Сократ да кажете: „Със силата на своята воля, на своя ум и на своето сърце аз успях да преодолея всички свои слабости и пороци и вече не съм такъв, какъвто бях едно време – нов човек съм сега!“

Аз искам всички, които се наемете да направите този опит, да го приемете от сърце, доброволно, а не чрез налагане. Ако го приемете от добро сърце, това ще бъде много приятен опит.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
Книги:

* Честността

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_03_04 Истинско служене
лекция пред общия окултен клас

ИСТИНСКО СЛУЖЕНЕ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Разлика между кражба и лъжа.

Защо човек краде и лъже? Или кога човекът е научил изкуството да краде и лъже? От чисто френологическо гледище кражбата е анормално развитие на стяженолюбието. Значи откак в човека се е зародила алчността да взема повече, отколкото му трябва, той е започнал да краде и да лъже. Лъжата се проявява у човека, когато съвестта му е слабо развита. Когато страхът е силно развит, а съвестта слабо развита, лъжата пак изпъква. Всеки страхлив човек лъже. Само страхливите хора лъжат. Човек, който лъже, не може да свърши никаква работа. Той може да замазва къщата, колкото искате, отличен бояджия може да стане, но да гради – никога! Тогава ще ви задам въпроса: лъжата ли се е явила по-рано, или кражбата?

Отговор: Кражбата.

Кога започват децата да лъжат? – Когато се качват на крушата. Значи първо се е явила кражбата, а после лъжата. Във френологическите музеи има образи на хора – крадци, лъжци и други. Чертите на всички тия хора се различават.

Миналия път ви говорих за интелигентността на човека, за измерването на която има един ъгъл, наречен Камперов. Той се образува от правата линия, теглена от отверстието на ухото до носа, и от перпендикуляра, спуснат от челото до брадата. Този ъгъл в бялата раса е голям около 80°. Това е обща мярка за човешката интелигентност. Човешката глава ще се смята нормална тогава, когато перпендикулярът, т.е. едното рамо в ъгъла, е вдигнат към темето. Той усилва, увеличава ъгъла. Ако ъгълът е голям, а перпендикулярът – малък, интелигентността губи от своята стойност. Тя зависи от височината на главата.

Изобщо във всяка част на човешкото лице се изразява интелигентността му, както и неговите морални, домашни и лични чувства. Също тъй на лицето му се изразяват всички способности и сили на неговия характер. Тъй щото, физиогномически всяка област от човешкото лице можем да разделим на около 150 см2. Всеки квадратен сантиметър представлява една способност, която се проявява в известна област на лицето. Значи лицето е построено от вътрешната енергия на мозъка. Всяка добродетел има свое отражение в лицето на човека. Всеки интелектуален подтик или всяка интелектуална сила също тъй има свои специфични признаци. При интелектуалния и моралния живот човек трябва да има модели. Той трябва да има пред себе си такива образци от живи, напреднали в своето развитие същества, с които да е свързан. Моралността не произтича от самия човек, тя се черпи отвън. Това нещо може да ви се вижда донякъде странно, но питам: когато насадите един малък жълъд в земята, той от само себе си ли изважда сили, за да се развива, или ги извлича някъде отвън? – Отвън ги вади, от земята и от въздуха. И тогава, за да станете интелигентни и морално силни, вие трябва да черпите силите, с които боравите, от Живата Природа.

Сега ще ви представя три категории хора: първата са тия, които служат на човечеството. Втората са тия, които служат на Природата, и третата категория са тия, които служат на Бога. Да служиш на човечеството, значи да се занимаваш с физическата страна на живота. Да служиш на Природата, значи да се занимаваш с духовната, с отвлечената, с умствената страна на живота. И най-после, да служиш на Бога, това подразбира дълбокия смисъл на истинския живот. Когато човек иска да развие своето тяло, той трябва да служи на човечеството, оттам ще почерпи всичките енергии, но и човечеството едновременно ще почерпи нещо от него. И сега някои казват: „Човек трябва да се отдели от света, от хората.“ Ако вие искате да развивате вашето тяло, аз вземам тази дума в широк смисъл, вие трябва да имате връзка не само с народа си, но с цялото човечество. Пък ако искате да развивате силите на вашия ум, вие трябва да имате връзка с Живата Природа. Ако искате най-после да разбирате вътрешния смисъл на живота, вие трябва да служите на Бога. Сега много окултни ученици, както и много религиозни хора, издребняват толкова много, че се занимават с въпроси от съвършено страничен характер. При това положение тия хора могат да прекарат и хиляда години в едно училище, но нищо няма да научат.

Какво значи човек да служи на човечеството? Ако ви зададат конкретно този въпрос, какво бихте отговорили? Щом някой служи на човечеството, между последното и него самия ще има обмяна, която може да бъде съзнателна или несъзнателна. Когато служите на човечеството, не е необходимо да го познавате цялото. В този случай, при конкретно разглеждане на въпроса, цялото човечество се изразява само в един човек – нищо повече. Цялото човечество на Земята представлява множеството, което е включено в Космическия Човек. Той представлява физическата страна на човека. Често вие задавате въпроса: какво отношение има между човека и служенето му на човечеството? Туй хората наричат идея – да се служи на човечеството, да бъдем човеколюбиви. От памтивека хората все служат на човечеството, но в това служене има нещо, което им липсва. Какво им липсва?

Сега ще ви напиша на дъската една малка чертичка. Какво представлява тази малка черта? Как се пише арабската единица? Отде са взели те тази единица? Тя съществува ли в Природата? – Съществува. Тя представлява дънера на дърветата. Тази единица има разклонение. Колко разклонения има всяка единица? – Десет. Значи всяка единица представлява един жив организъм. Щом се посади, от нея ще излязат десет разклонения: пет нагоре и пет надолу. Единицата е основа на нещата. Тя е канарата, върху която се градят всички неща. Всичко започва от нея. Числото две пък показва как се извършва процесът на това градене в Природата. Трите е закон на равновесие. То представлява завършеният плод. Числото четири означава слизане на плода, след което той се оплодотворява наново.

Следователно, когато говорим за числата от 1 до 10, ние не схващаме тъй и смисъла на десетичната система. Вие мислите, че сте много учени. Не, и най-учените математици не знаят отношенията на числата от 1 до 10. Аз не говоря за външната страна на числата, тъй както сега ги употребяват.

Като се изучава човешкият мозък, забелязват в него две полушария. Засега лявото полушарие е активно, дясното – пасивно. Следователно, когато говорим за числото две, ние го намираме даже и в нашия мозък. То е онзи човешки принцип, който работи и съгражда нещата. Ако по някакъв начин вие успеете да измените енергиите в мозъка си, т.е. измените техните течения тъй, че дясното полушарие да стане активно, вие съвършено ще измените и живота си.

Затова, когато искате да се самовъзпитате, вие трябва да проучвате службата на всяка част, на всяка област във вашия мозък. Например трябва да знаете положителна или отрицателна е енергията, която протича в предната част на вашия мозък. Ако някой от вас е чувствителен, нека опре края на пръстите си до един чист и свят човек, у когото няма никаква лъжа, никаква измама, и той веднага ще почувства в себе си просветление, а в мозъка му ще се яви светлина. Тази бяла приятна светлина ще се предаде чрез пръстите му. Следователно тази енергия, тази светлина всеки от вас може да я придобие. Как? – С чист живот.

Например при възпитанието на децата необходимо е майката да бъде абсолютно чиста. Майка, която няма чистота, не може да възпитава. За да можем да възприемаме енергия от Бога, трябва да бъдем абсолютно чисти. Първото нещо: вие не можете да се повдигнете морално, ако не се очистите. Ако пазите в себе си някакъв скрит грях или някаква слабост, или някакви глупави идеи и вярвания, и мислите да се домогнете до тях чрез новото знание, бъдете уверени, че вие ще си останете такива, каквито сте били. Природата е много внимателна – тя не налива ново вино в стари мехове. Когато очистите ума си от всякакви заблуждения и сърцето си – от всички пороци, само тогава новото ще може да влезе във вас. Туй трябва да знаете! Мнозина казват: „От толкова време следваме, не сме постигнали никакъв успех." Как ще постигнете успех? В това отношение вие трябва да бъдете към себе си безпощадни! Вие трябва да се чистите всеки ден. Няма какво да се изповядвате отвън. Трябва да се чистите отвътре! Всеки момент трябва да се стремим към Чистотата.
Само така ще имате знания. Знанието няма да дойде изведнъж, но постепенно. Тогава ще се създаде у вас морален подем, ще се вдъхновите и животът ви ще се осмисли.

Сега не е достатъчно за вас само да познавате погрешките си и да плачете за тях, но трябва да ги изправяте. Вие можете всеки ден да плачете за погрешките си, но какво ще ви ползва този плач? Ако ме боли пръст и всеки ден плача от болка, но не го лекувам, какво ще ме ползва плачът? Този плач все ще ви донесе известна опитност, ще ви научи как да понасяте страданията, но защо, като ви боли пръстът, оставяте сълзите да падат на земята, а не ги оставяте да капят върху раната? Отде възприехте този навик? Гледам някого – плаче, а сълзите му капят на земята. Казвам: ако вие искате да ме убедите, че вашите сълзи са свети, съберете ги в едно малко шишенце. Щом вземете да плачете, турете шишенцето пред очите си и събирайте сълзите. Или пък ги оставете да капят

върху раната. Тази вода е лечебна. Плачете, но нека плачът ви бъде смислен! Ако плачете, трябва да знаете защо плачете.

Кажете ми, защо плачете вие?

Отговор: Да олекне на душата ни.

Природата не обича да изразходва напразно своите енергии. Свещената вода, която изтича от вашите извори, трябва ли да пада на земята? Ако свещеникът ви е налял малко вода или малко винце от причастието например, вие пазите да не се излее на земята, казвате: „Свято вино е това вино." Добре, виното е свято, а сълзите, които излизат от нашите очи, не са ли святи? Аз смятам, че нашите сълзи са тъй святи, както виното, което ви е дал свещеникът.

Та у вас трябва да се създаде една мярка, с която да мерите нещата. Аз забелязвам от ред години, че вие нямате една определена норма в живота си. Вие съдите, но още не разбирате кои неща са морални и кои не. Например, ако един ученик излезе на дъската и не може да реши задачата си, всички ще му се смеете. Да допуснем, че той е направил известна погрешка. Какво лошо има в това? Защо ще му се смеете? Какво означава смехът? Мислите ли, че онзи човек, който се смее, е много умен? Като ученици всички вие трябва да се научите на взаимно почитание. Имайте предвид всякога следното правило: не унижавайте в сърцето си никого! Когато се смеем някому, ние правим на себе си голяма пакост.

Сега ще дойдем до вътрешните морални закони. Да допуснем, че някой има известна слабост. Тази негова слабост може да е по рождение, а може и да му е наложена. Виждам, един голям юнак извадил ножа и казва: „Аз ще ви дам да разберете!" Но щом го гръмнат в ръката, силата му изчезва и ръката му увисва. Питам: де му е юначеството? Ръката му увисва надолу и той вече не може да вдига нож нагоре из въздуха. Кое е по-хубаво: да извадя ножа си и да изплаша някой човек, или да му изпратя една добра мисъл, да му внуша, че пътят, по който върви, не е добър? Вие изучавали ли сте закона на внушението? Знаете ли как трябва да се внуши на един човек, че не трябва да прави известни престъпления? Вие ще кажете: „Научете ни на това изкуство!" Казвам: вие трябва да внушите на себе си, а не на другите. Това е наука! Научете се да внушавате на себе си, а не на другите. Внуши на себе си! Ние искаме да

приложим тази наука върху себе си. Имаш някаква слабост – не говори за нея. Тя спъва твоето растене. Но внуши си: няма да правя повече това нещо. Да кажем, че някой човек има едно благородно чувство в себе си, но не го проявява. Питам: защо ще го спъваме? Защо да не му дадем възможност да се прояви? Ако една мисъл е благородна, защо ще я спъваме? Нека я оставим да се прояви по който и да е начин! Вие, учениците, ако искате да си помагате, трябва да спазвате първото правило. Знаете ли кое е първото правило? Сега вие ще се поусмихнете: никой не иска да се изложи, да каже, че не знае кое е това правило. Аз искам да ви улесня, да ви доведа до това правило.

Да допуснем, че срещнете някоя от сестрите тук, обиквате я и ставате добри приятелки. Питам ви: кое е това, особеното в нея, което привлече вашето внимание? Случва се при това, че тази ваша приятелка не е много интелигентна, няма и високо обществено положение, а въпреки това вие обичате нещо в нея. Можете ли да определите какво обичате в нея? Казвате: „Тя има благородна душа." Но вие виждате ли нейната благородна душа? Видели ли сте нещо конкретно в нея? Казвате: „Тя има благороден жест." Аз бих желал да ми кажете как се проявява това благородно движение, този благороден жест. Как ходи този благороден човек, какви са неговите стъпки? Ако този човек се различава много от другите, да го представим, да видим де се крие особеното у него.
Казвате: „Той има особени движения." Какво разбирате от неговите движения? Защо човек, като се замисли, туря показалеца на челото си? Защо туря именно показалеца, а не палеца си? Има причина за това, но коя е тя? Показалецът казва: „Ти си човек, който мислиш. Бог ти е дал ум да мислиш правилно." След това човек понякога вдига двата си пръста: показалеца и средния пръст. Тъй вдигат учениците ръка. Това значи: „Ти, като човек, не си само умен, но си същество, което има право да проявява своята свобода." Защо носите пръстените си или на първия, или на втория, или на третия пръст? Да допуснем, че пред нас се намира едно същество без пръсти, с по-низш живот от нашия, питам тогава: ако в него се роди желание да покаже, че мисли, как ще изрази това? Как ще насочи първия си пръст?

Когато разискваме в клас по разни въпроси, някои от вас мислят, че са стари, че са преминали вече 45 години. Вие трябва да забравите тия неща. Какво представляват вашите 45 години? – Те са нищо пред живота на другите планети. Ако сравнявате вашите 45 години с годините на Юпитер, вие ще бъдете малко

дете, едва на четири години. Ако се пренесете на Сатурн, ще бъдете дете на година и половина. Ако пък се пренесете на Слънцето, дето 20 милиона наши години образуват една слънчева година, можете да си представите каква част от времето ще съставляват вашите земни 45 години.

Отговор: Те ще съставляват 1/500 000 част от годината.

Тогава има ли смисъл да се смятате за стар човек? Според слънчевите години вие сте едва в началото на вашия живот. Вие сте едно малко дете, което няма даже един час. В такъв случай вие нямате право да казвате, че сте остарели. Та какво сте видели още? Остаряването е една отживяла века си идея. Ние искаме да бъдем стари като Бога, да покажем, че знаем много. Това е заблуждение! Господ е минал милиони, милиони векове преди нас. Той е създал цял Космос, а ние какво сме създали? Когато казвате, че сте стари, аз ви питам: щом сте стари, какво сте направили досега? Ако не сте направили нищо, не сте стари. Под думите стар човек аз подразбирам човек, който е направил нещо. Щом не е направил нищо, той не е стар човек. Той е човек, който напразно е изгубил своите години. Такъв като него често си казва: „Аз съм човек на 80 лазарника.“ Казвам му: да, на 80 лазарника си, но нищо не си научил.

Като ученици вие ще гледате да се освободите от думата стар. Няма да мислите, че сте стар човек, но че сте изпратени да се учите. Като ви питат на колко сте години, вие ще кажете: „Аз съм на 33 години.“ Тия, които не са дошли до тази възраст, ще задържат в ума си 21-та си година, а тия, които са минали тия години, ще задържат в ума си 33-та година. „На колко години сте?“ – „На 33 години.“ „Как тъй?“ – „Е, моите години не се менят.“ Тогава питам: ако ти имаш 33 слънчеви години, на колко наши години се равняват те? – На 660 000 000 години. Така е, ние трябва да бъдем последователни. Ще покажем на хората, че сме от тия, които не остаряват. За да изживеем една слънчева година, изискват се 20 милиона наши години. Ние сме в началото на 33-та година или в началото на 21-та си година. Идущата година ще бъдем пак на 21 или на 33 години. Ще кажете: „Как така?“ – Ние трябва да мерим нашия живот с живота на Слънцето, а не с живота на Земята. Ние остаряваме преждевременно, понеже са ни отделили от слънчевата енергия, а са ни свързали с енергията на Земята. Човек, като дойде до 50-60-годишната си възраст, казва: „Остарях вече, ще се мре.“ Какво учение има в това? Като се занимавате с тия глупави работи, нищо не се добива.

Вие сте кираджия в една къща и господарят разполага с вас. Когато ви каже да излезете от тази къща, ще знаете, че няма да умрете, но ще си намерите друга къща. Мнозина хора, като умрат, ходят инкогнито между другите, а вие питате за тях: „Де отидоха нашите близки? В онзи свят ли са?“ – Не, те не са отишли никъде, между другите хора са, но вие не ги виждате. Този умрял човек е взел друга къща под наем и вие можете да се разговаряте с него, но не и с господаря на къщата. Туй е едно от важните знания. В едно тяло могат да живеят един, двама, трима, петима, десет и повече души.

Разнообразностите, които някой път се проявяват у вас, се дължат на тия многобройни наематели във вашата къща. Някой път сте нетърпеливи, раздразнени. Ще знаете, че това не сте вие, но ваши приятели, които са взели някоя част от къщата ви под наем. При сегашните условия на живота всеки от вас има кираджии, и то не един, не двама, не трима, но най-малко десет кираджии.

Въпрос: Плащат ли те?

В духовния свят плащане няма. Трябва да бъдете много внимателни с тях. Вие мислите, че всички чувства, които минават през сърцето ви, всички мисли, които минават през ума ви, всички действия, които вършите, са ваши. Не е така. Всеки учен трябва да отделя и различава своите мисли, чувства и действия от тия на посторонните личности, които са вън от вас, от вашето вътрешно естество. Когато започнете да отделяте вашата мисъл от чувствата, вие ще дойдете до вътрешното самовъзпитание.

Аз няма да се спирам да ви изяснявам признаците, по които да различавате своето от чуждото, понеже сте много страхливи. Ако ви кажа признаците, някои от вас не биха могли да спят. Вие ще кажете: „Чудно е как тъй могат да ме обсебят духове?“ Защо не? Ти си секретар на една работа и председателят на тази работа всеки ден ти казва: „Я напиши този протокол.“ Ти пишеш и преписваш, това не те обижда, но когато председателят те накара да изхвърлиш боклука, това те обижда. Но той ти заповядва и ти вършиш всичко, каквото те накара. Ако един човек дойде отвън и те накара да направиш нещо, ти го изпълняваш; а когато един дух те накара да вдигнеш една кофа, казваш: „Как смее той да ми заповядва?“ И той заповядва тъй, както живият човек, когото

виждаш. Питам: колко от нашите действия, мисли и чувства са собствени наши? Например често слушам да казват: „Всички хора са лицемери.“ Щом всички хора са лицемери, тогава и ти си между тях, и ти си лицемер. Думата всички подразбира, че и ти си един от тях. Не, няма да кажеш, че всички хора са лицемери, но ще кажеш, че лицемерието е свойствено на хората. Не бива да правите такива твърдения. Не трябва да казвате и че всички хора са лоши. „Ама тъй казва Писанието.“ Ако е така, и ти си между тях, и ти си лош. Не, такъв стих в Писанието няма. Давид е казал: „В грях ме зачена майка ми.“ Кога е казал това? – Когато е направил едно престъпление. Писанието казва: „Святи бъдете, праведни бъдете, съвършени бъдете!“ Следователно, щом се казва да бъдете святи, значи има и святи хора. Щом се казва да бъдете праведни, има и праведни хора. Щом се казва да бъдете съвършени, има и съвършени хора. Тогава и ние можем да бъдем и святи, и съвършени, и праведни. Ние не трябва да се спъваме в думите свят и съвършен. Тия думи са употребени в този смисъл, както се говори за Бога. Говори се за такова съвършенство, каквото човек може да има.

Та казвам сега: всички трябва да имате един положителен език за себе си – да не се лъжете, да не се самоизмамвате. В даден случай, като се запитате дали сте чисти, или не, да можете да си отговорите. Кой от вас не знае дали е чист, или не? Ако някой от вас се запита дали говори Истината, или послъгва, не знае ли това? Кой от вас не знае обича ли да пооткрадва по някой път, или не обича? Някой казва: „Кажи ми какъв съм!“ Казването отвън няма да ви ползва. Ако ви покажа един ваш недъг, с това ще направя пакост на себе си, без то да ползва поне вас. Ако обаче съм пратен от страна на Бога да ви покажа един недъг, то е друго нещо. Само Господ има право да изнася недъзите на хората, но ние нямаме право да си казваме недъзите един на друг. За да изнесеш недъга на един човек, трябва да имаш светлина. Да допуснем, че вие питате някого: „Как мислите за мене, как ме намирате – красив ли съм, или не?“ Няма защо да говорим за красотата, нея можем само да докажем. „Как?“ – Ще извадя огледалото си, ще туря своята свещ пред този човек и ще му кажа: „Гледай – сам ще се познаеш. Туй, което виждаш, това си ти! Как се намираш? Какво понятие имаш за себе си?“ После ме питаш: „Какво мислиш за мен: умен човек ли съм, или не?“ Ще ви отговоря по следния начин: „Ще запаля свещта си, ще отворя една от своите книги и ще ти кажа да четеш на десета страница от тази книга.“ След това ще те питам: „Разбираш ли това, което е писано на десета страница?“ – „Разбирам.“ Десетата страница ще ти покаже какъв си.

Та казвам: нашата задача в света не е да ви научим да служите на човека, нито да служите на Природата, но да служите на Бога. Щом решим да служим на Бога, ние ще можем да развием другите две служения: служене на човечеството и на Природата. Не се плашете от мисълта как трябва да се служи на Бога. Турете си като задача да служите на Бога! Само по този начин ще станете силни, крепки и мощни по дух. Така постепенно ще придобиете необходимото за вас знание и морален стабилитет за създаването на вашия характер. Служенето на Бога трябва да бъде за вас свещена идея, която да ви принася най-голямата радост в живота. Като станете сутрин, започнете с нея и после вършете другите си работи. Да допуснем, че някой дойде при вас, иска да ви предизвика. Вие ще си кажете: „Аз служа на Бога! Нямам време да се карам с никого." Дошла ви е някаква мисъл на съмнение, ще си кажете: „Аз служа на Бога, няма да се съмнявам!" Казват ви някои, че еди-кой си брат откраднал 20 000 лева. Вие може да кажете: „Аз искам да изследвам тази работа, да зная дали е вярно това, или не." Не, кажете си: „Какво ще спечеля, ако узная, че еди-кой си е откраднал тия пари? Ще изгубя месец, два, три, докато изследвам тази работа, затова няма да се разправям с това нещо. Който е откраднал парите, той сам ще се разправя, това е негова работа. Моя работа е да служа на Бога." Този брат, който е откраднал 20-те хиляди лева, ще се намери в трудно положение. Той сам един ден ще дойде при мене и ще каже: „Братко, ти служиш на Бога, кажи ми какво да правя?" Аз ще му кажа: „И двамата ще служим на Бога." Ще му покажа начин как да служи на Бога. Щом започне да служи на Бога, работата му ще се оправи. Стига да се реши да служи на Бога, аз ще му платя 20-те хиляди лева. Същото е и с вас: щом се роди желание у вас да служите на Бога, помежду ви може вече да се създаде връзка на братство и на сестринство. Тази връзка може да се създаде само на тази основа – служене на Бога.

И тъй, отсега нататък поставете си като задача следното: сутрин като станете, на обед и вечер употребете по пет минути да служите мислено на Бога по най-добрия начин. Сега вие ще кажете: „Пет минути са нищо." Вие правили ли сте изчисление колко минути ще се съберат в годината поне? Един математик си поставя следната задача: каква сума ще се получи от 25 стотинки, дадени със сложна лихва от времето на Христа до наши дни. Знаете ли каква сума се добива? – Добива се една толкова голяма сума, която не би могла да се изплати и в такъв случай, ако нашата Земя беше цялата от злато. Значи няколко земи като нашата биха могли да изплатят тази сума. Та ако употребите за вашата

задача само пет минути, но вложени навреме, след години те ще дадат един добър резултат. Според законите на Природата всяка идея, вложена навреме, след години ще принесе своята полза. Затова не се обезсърчавайте! Не мислете, че всяко усилие, което направите, ще бъде без последствие. Всяка благородна мисъл, дълбоко вложена в душата ви, след време ще принесе своя плод, от който вие ще се ползвате.

Искам тази вечер да задържите в ума си съществената мисъл: служене на Бога! Аз ще ви поговоря и друг път върху служенето на Бога. Мислете върху идеята „служене на Бога“. Четете Новия Завет, Стария Завет и друг път пак ще поговорим за същото. Този въпрос ще трябва още да го разчепкваме, докато се домогнем до съществената идея – какво значи да служим на Бога. Ще видим дали може да се приложи тази идея, и след като се приложи, какви резултати ще даде.

Тайна молитва

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и първа лекция на ООК IV година
4 март 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_03_08 Моето царство
неделна беседа

МОЕТО ЦАРСТВО

Отговори Исусъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. (Иоана 18:36)

Има само единъ истински пѫть за разбиране на Истината, а не много пѫтища. Многото пѫтища, това сѫ притоци на единия пѫть. Нѣкои казватъ, че въ царството Божие може да се влѣзе прѣзъ много пѫтища. – Може. И привеждатъ онази поговорка, че всички пѫтища водятъ за Римъ. Не, само чрѣзъ единъ пѫть може да се отиде до Римъ, не чрѣзъ много пѫтища. За развиване на органическитѣ сѫщества има само единъ пѫть. Начинитѣ, срѣдствата сѫ различни, но единъ е пѫтьтъ, по който животътъ идва въ свѣта. Всички онѣзи хора, у които съзнанието е пробудено, които искатъ да разрѣшатъ не задачата за небето, но които искатъ да разрѣшатъ задачата на земята, задачата на земния животъ, трѣбва да я разрѣшатъ по пѫтя на Истината. По нѣкой пѫть сѫ много смѣшни разсѫжденията на всички хора изобщо: както разсѫжденията на всички философи, тъй и разсѫжденията на всички вѣрующи хора. Запримѣръ, човѣкътъ, на когото Господь е далъ очи да вижда, както и свѣтлина да различава, казва: дали ще мога да виждамъ, като излѣза вънъ? Чудно нѣщо! Че отъ тебе зависи! Не си слѣпъ, очи имашъ, свѣтлина имашъ, излѣзъ вънъ! Да задава такъвъ въпросъ нѣкой човѣкъ, който нѣма здрави очи, разбирамъ, но да го задава човѣкъ, който има здрави очи, това е смѣшно. Пита нѣкой: дали ще намѣря Истината, дали ще намѣря пѫтя къмъ Бога? И слѣдъ туй си отговаря: този пѫть е непостижимъ, не трѣбва да се ходи по него. Изисква се дълго врѣме, изискватъ се много жертви; по-добрѣ човѣкъ да си седи въ кѫщи. Кои даватъ такъвъ отговоръ? – Така отговарятъ ученитѣ дѣца, философитѣ дѣца. Защо? – Всѣкога, когато майката иска да свърши нѣкоя много важна работа, дѣтето ѝ казва: мамо, не ходи на работа, стой си тукъ. Господь ще промисли за насъ, все ще ни пусне нѣщо отнѣкѫдѣ. Ами че като ти е далъ Господь рѫцѣ, Той е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ очи Господь, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ умъ Господь, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ Господь сърдце, е промислилъ за тебе. Ами че като е вложилъ Господь воля въ твоята душа, Той е промислилъ за тебе. Смѣшно е, когато нѣкой, като седне на трапезата, дѣто му сложили нѣкое хубаво ядене, пита: дали ще мога да ямъ отъ това ядене? – Опитай се! Слѣдователно, всѣки може да яде, стига да се опита. Азъ не съмъ виждалъ

човѣкъ, който не може да яде. Само умрѣлитѣ не ядатъ, но по нѣкой пѫть, вечерно врѣме, и тѣ хлопатъ, искатъ да ядатъ. Значи, и умрѣлитѣ ядатъ, само че не ядатъ като живитѣ хора, но по свой начинъ.

Ще ви приведа единъ смешенъ фактъ. Прѣди нѣколко години, единъ българинъ, милджия, отъ ново-загорскитѣ села, идва при менъ да се освѣдоми за Истината, да намѣри Божия пѫть, но гледамъ, въ неговия умъ седи мисъльта, какъ да използува моята дарба, да научи гдѣ има пари, та като му кажа, гдѣ има пари, да отиде да ги разкопае и да си поправи работитѣ. Каза ми: еди на кое си мѣсто отъ 20 години азъ търся имане и отъ прѣди една година успѣхъ да изкопая единъ трапъ отъ половин километър дълбочина, но нищо не можахъ да намѣря до сега. Казвамъ му: ако ти бѣше използувалъ тия 20 години, за да прѣкопаешъ и обработишъ едно лозе отъ 10–20 декара, до сега щѣше да имашъ голѣмо богатство. Но, казали му нѣкои, че нѣкѫдѣ си има заровено голѣмо богатство, и той търси. Дълго врѣме се молилъ, молилъ на Бога, да му покаже, гдѣ е заровено това богатство. Една вечерь сънува слѣдния сънь: дохожда при него единъ ходжа, който му казва: ела слѣдъ мене, азъ ще ти покажа, кѫдѣ е заровено имането. Тръгва той слѣдъ ходжата, и тъкмо дохожда до онова мѣсто, дѣто били заровени паритѣ, прѣдъ него се изпрѣчва единъ българинъ комуто ималъ да дава нѣколко хиляди лева. Казва му: плати ми дълга си! – Остави ме сега, послѣ ще ти платя, този ходжа ми показва, гдѣ има заровено имане. – Не, сега ще ми платишъ! Остави ме, моля ти се, ще пропусна случая. – Не, или сега, или нѣма да те пусна. Заглавичкватъ се двамата, и той, като се стресва, събужда се, поглежда наоколо си, нѣма ходжата. Гдѣ се намѣри този българинъ съ дълга си? Такива сѫ нашитѣ разсѫждения, като на този българинъ, който дохожда да си иска дълга. Та, този малджия ме пита: ти не можешъ ли да ми кажешъ гдѣ е това мѣсто, което ходжата искаше да ми покаже?

Стремежътъ за богатство е единъ вѫтрѣшенъ потикъ. Ние, обаче, трѣбва да изяснимъ на хората въпроса, защо искатъ да бѫдатъ богати. Защо нѣкои хора искатъ да бѫдатъ знатни въ свѣта? – Иматъ извѣстенъ вѫтрѣшенъ стремежъ. Защо нѣкои хора искатъ да бѫдатъ музиканти, писатели, поети? – Иматъ извѣстни потици за това. Кога сѫ се зародили тия потици, и какъ сѫ се зародили, съврѣменната наука не може да ни даде правилни разумни обяснения. Тя не може да обясни произхода на потицитѣ, които сѫществуватъ въ човѣшката душа. Ние мислимъ, че всичко е само отъ този свѣтъ, че само земниятъ животъ може да разрѣшава въпроситѣ. Ако е така, питамъ: какви

социални въпроси може да разрѣши единъ вълкъ? Какви социални въпроси могатъ да разрѣшаватъ млѣкопитающитѣ изобщо? Какви социални въпроси може да разрѣши единъ орелъ, или единъ гълѫбъ, или една овца, или една гургулица, или една риба? Тѣ нали живѣятъ на земята? Щом всичко се рѣшава на земята, тѣ трѣбва да могатъ да разрѣшаватъ земнитѣ въпроси.
Послѣ, когато дойдемъ до онзи инстинктъ, който сѫществува у животнитѣ, ние мислимъ, че той е така механически наслѣдень у тѣхъ. Не е така. Съврѣменната наука не може да ни покаже, прѣди колко хиляди години паякътъ се научилъ да тъче своята тънка нишка; съврѣменната наука не може да ни покаже, гдѣ и как се е научилъ паякътъ да образува тази толкова лѣпкава и издържлива течность, съ която тъй да спојава нишкитѣ си, че и най-едритѣ мухи и бръмбари да се ловятъ на нея, безъ да я кѫсатъ. Кога е научилъ той това изкуство? И днесъ, при това си изкуство, като си прави тѣзи нишки, мисли ли? – Мисли, разбира се, но неговата мисъль е съвършенно ограничена. Питамъ тогава: между този паякъ, който тъче така своята мрѣжа, и между единъ човѣкъ, който гради своята кѫща и си отглежда овци, говеда, има ли нѣкаква разлика? – Нѣма разлика. Паякътъ тъче мрѣжата си, за да лови мухи и да се храни съ тѣхъ; и човѣкътъ сѫщо: гради кѫщи, отглежда овци, говеда, за да се храни. Значи нѣма разлика. Когато паякътъ хване една муха, вие казвате: тичайте, че паякътъ хвана една муха! Какво право има той да лови мухитѣ? Казвамъ: когато вие хванете една овца и тя блѣе, какъ оправдавате своята постѫпка? – Оправдавате я по разни начини. Материалистътъ казва: необходимо е тя да умре, да се жертвува заради мене. Религиознитѣ хора казватъ: тъй е наредилъ Господь! Щомъ Господь е опрѣдѣлилъ за васъ, да колитѣ овцитѣ, така е наредилъ и за паяка, да лови мухитѣ.

Сега идва великото противорѣчие на живота. Ние искаме да бѫдемъ свободни. Какъ да бѫдемъ свободни, когато не знаемъ Истината? Може ли онзи човѣкъ, на когото ушитѣ не сѫ здрави, да слуша, да бѫде свободенъ? Може ли онзи човѣкъ, на когото умътъ не е отворенъ, не е просветенъ, да бѫде свободенъ да разрѣшава онѣзи сѫществени въпроси, необходими за благото на неговия животъ? Дѣто и да сте днесъ на служба, или въ каквато партия, или въ каквото религиозно общество да сте членъ, турете вашитѣ разбирания за живота малко настрана ще видите, че всичко зависи отъ способностьта, която притежавате, всичко зависи отъ вашата сила. Питамъ: отъ гдѣ ще вземете тази сила?
Христосъ отговаря на Пилата: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“.
Всички съврѣменни хора искатъ да установятъ едно царство на земята и за това

царство се биятъ.
Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Въпросътъ е ясенъ. Ние нѣма какво да се занимаваме съ онзи прѣвратъ, който става въ свѣта. Защото, ако единъ човекъ убива едного, той убива вторъ, другъ пъкъ убива трети, четвърти и т.н. милиони хора може да се избиятъ, както сѫ избити, пъкъ и още толкова хора може да се избиятъ, обаче свѣтътъ по този начинъ не се оправя. Това е методъ само за царствата на земята. Това изискватъ само царствата на земния животъ.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Нашите закони не сѫ за тия мѣрки, да се биятъ хората. Ето, азъ съмъ на ваше разположение, казва Христосъ, може да биете, колкото искате. И какво опита Христосъ на земята? – Опита, до колко римската империя бѣше справедлива. Римлянитѣ имаха най-добритѣ закони тогава, даже и до днесъ у насъ се изучава римското право. „Моето царство“, казва Христосъ, „не е отъ този свѣтъ“. Царството подразбира най-разумното нѣщо, което може да се прояви у човѣка. Имаме царства растителни, имаме царства животински, имаме царства и човѣшки. Слѣдователно, отъ всички тѣзи царства до сега на най-висока степенъ на развитие седи царството на човѣшкия духъ. По неговия образъ сѫ се създали всички други царства. Всѣки се стрѣмелъ да внесе този образъ вѫтре въ своята държава.

Сега нѣкои хора иматъ съвършено прѣвратни мнѣния, прѣвратни разсѫждения. Смѣшно е запримѣръ това, което съврѣменната медицина, съврѣменната наука, подържа: че при всѣка най-малка болка трѣбва да се прави операция. Прѣдставете си че ме заболи най-малкия пръстъ и отида, та се покажа на нѣкой лѣкарь. Той казва: работата ще се усложни, затова, за да не загине цѣлата рѫка, а отъ тамъ и цѣлото тѣло, трѣбва да се отрѣже пръста. Хубаво, за да се запази цѣлото тѣло, отрѣжатъ ми единия пръстъ, оставамъ съ четири пръста. Работата не се свършва съ това. Има другъ законъ: тази болка ще се прѣнесе по симпатия и на другата рѫка. Слѣдъ нѣколко години ме заболява най-малкия пръстъ на другата рѫка. Какво ще направятъ? – И него ще отрѣжатъ. Послѣ? Слѣдъ врѣме ще ме заболи вторъ пръстъ. И него ще отрѣжатъ. И тъй, пръстъ слѣдъ пръстъ ще ме заболяватъ и ще ги рѣжатъ единъ слѣдъ другъ. Добрѣ, слѣдъ всичко това, какво ще се добие? Всѣки ще каже: това е глупава работа! Глупава работа, но това е, което съврѣменнитѣ хора, разумнитѣ хора на 20 вѣкъ, вършатъ. Това вършатъ всички културни

християнски народи. Защо? Тѣ знаятъ и виждатъ, че не е разумно, но казватъ: трѣбва да се отрѣже този пръстъ! И цитиратъ тогава стиха, дѣто Христосъ казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го! Ако те съблазни ръката ти, отсѣчи я“! Е, хубаво, ако изтълкуваме буквално Христовитѣ думи, ние ще извадимъ ужасенъ моралъ. Ами че Христосъ на друго мѣсто казва: „Ако не ядете плътьта ми и не пиете кръвьта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Какъвъ моралъ ще извадимъ отъ тия думи? Какъ ще разберемъ Христовото учение? Слѣдователно, всички онѣзи думи, съ които Христосъ си е служилъ, сѫ иносказателни. Например, Той употрѣбява думитѣ: „Ако се не родите отъ Духъ и вода“. Какво означава водата за онѣзи, които не сѫ запознати съ онази дълбока източна философия? – Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние, на Нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, въ което е вложенъ животътъ, въ което е вложено безсмъртието. Значи, водата изразява будическото състояние, будическото тѣло на човѣка. Казватъ: „водица“ – будическо. Слѣдователно, ако не се роди нѣкой отъ онова будическо състояние, нѣма да има животъ въ себе си. Казва се: отъ вода роденъ. Какво означаватъ у нас думитѣ „отъ вода роденъ“? Щомъ се обърне нѣкой къмъ Господа, както това става у баптиститѣ, например, веднага ще му кажатъ: хайде сега да те потопимъ въ вода! Потопяватъ го три пѫти въ водата. Не, не се раждатъ така хората. Родениятъ отъ Бога не умира; родениятъ отъ човѣка умира. Това е важното! А сега какво правятъ? Кажатъ нѣкому: ела при насъ, ще се родишъ! Казватъ за нѣкого: той се роди отново. Защо, какъ? – Потопили го въ вода. Не се минатъ 5–6 години, гледашъ го, той се върналъ въ свѣта. Казватъ: какъ стана тази работа? – И отъ „роденитѣ“ става тази работа. Не става така тази работа, има нѣщо, което не е разбрано. За да се роди единъ човѣкъ, не е достатъчно да го потопишъ въ водата. Това е кѫпане, разбирате ли вие? Това не е раждане!

Има много философи, които разрѣшаватъ въпроситѣ както баптиститѣ, както проповѣдницитѣ. Потопятъ човѣка нѣколко пѫти въ водата и го направятъ философъ. И послѣ цитиратъ: тъй казва еди-кой си философъ. Философитѣ на древностьта сѫ говорили отлични работи, но трѣбва да се разбира тѣхния езикъ. Тѣзи философи не сѫ били глупави хора. Дълбочина имало въ тѣхъ! Нѣкои отъ тѣхъ сѫ били отлични хора, живѣли сѫ единъ напълно трезвъ, напълно чистъ животъ. Тѣ сѫ пожертвували живота си за своитѣ идеи. И всѣки отъ васъ, който живѣе за една идея, а не е готовъ да умре за нея, той не разбира нищо отъ тази своя идея. Философията, изобщо, е единъ методъ за подигане на човѣчеството. И тогава вѣрующитѣ, религиознитѣ, проповедницитѣ сѫ

намѣрили единъ стихъ отъ Писанието, който казва: „гледайте да не ви заплете нѣкой съ свѣтската мѫдрость, защото знанието възгордява“. Слѣдователно, туй което ви е казало Писанието, дръжте го и не се бойте! Така може да е за дѣцата; така може да е за онѣзи, които се хранятъ съ млѣко, но онѣзи, които искатъ да разбератъ Истината, не може да мислятъ така.

Христосъ разрѣши единъ важенъ въпросъ, като казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“ Е, какво е това царство, на какво е основано? – Това царство има само една врата. Сега нѣкои може да ми възразятъ, че Иоанъ казалъ, какво това царство имало четири врати. Иоанъ е правъ, но азъ казвамъ: това царство има само една врата, прѣзъ която хората излизатъ и влизатъ. Само една врата има за това царство! Може да има и друга врата но тя е за ангелитѣ; прѣзъ нея тѣ слизатъ и възлизатъ къмъ Бога. Азъ мога да обясня думитѣ на Иоана, Защо това царство има четири врати, но ние не можемъ да влѣземъ прѣзъ тѣзи четири врати; за нас има само една врата, прѣзъ която можемъ да влѣземъ въ царството Божие. И Христосъ казва: „Само родениятъ отъ Духъ и вода може да влѣзе въ царството Божие“, т.е. въ туй будическо поле, въ туй будическо тѣло. Въ туй будическо тѣло царува Любовьта. Слѣдователно, на мой езикъ прѣведено, Христосъ казва тъй: всѣки човѣкъ, който не е роденъ отъ Любовь и Мѫдрость, не може да влѣзе въ царството Божие. Този човѣкъ, който се роди по този начинъ, отъ вода и духъ, майка му нѣма да живѣе отвънъ. Неговата майка ще живѣе вѫтрѣ въ него. И неговиятъ баща ще живѣе вѫтрѣ въ него. Слѣдователно, той ще бѫде самъ роденъ. Той нѣма да има никакви външни заблуждения. Ще го питатъ хората кѫдѣ е майка ти? – У мене. Кѫдѣ е баща ти? – У мене. Хората ще кажатъ: какъ тъй! Нашитѣ майки и бащи сѫ отвънъ, тѣ се раждатъ и умиратъ. – Може, но моитѣ майка и баща не се раждатъ, ни умиратъ. Слѣдователно, нѣкои питатъ: гдѣ е Господь? – Въ душата ми. Гдѣ е душата ти? – Тя е въ връзка съ тѣлото ми. Като говоря за тѣлото, азъ не разбирамъ тѣлото въ буквалenъ смисълъ. Азъ мога да бѫда и въ тѣлото, и извънъ тѣлото. Азъ съмъ въ този салонъ, азъ съмъ и извънъ този салонъ. Азъ съмъ въ слънчевата система, азъ съмъ и извънъ слънчевата система. Азъ съмъ въ космоса, азъ съмъ и извънъ космоса. Разбирате ли, какво значи това? Разбирате ли, каква е тази философия? – Ще я разберете. Извънъ земята съмъ; извънъ слънчевата система съмъ; извънъ космоса съмъ. Кѫдѣ съмъ? – Моето царство не е отъ този свѣтъ. Защо? Защото всичкитѣ свѣтове съставляватъ царствата на материялния свѣтъ. Това сѫ училища за упражнения. И когато въ невидимиятъ свѣтъ на нѣкой духъ дотегне тамошния животъ, казано на нашъ езикъ, явява се у него желание за

едно малко разнообразие; тогава го пращатъ да слѣзе малко на земята. Когато иска малко почивка, облича се въ материална дреха и дохожда тукъ на земята въ извѣстна форма, и послѣ, като се върне горѣ, казва: направихъ отлична разходка въ едно отъ земнитѣ царства.

Вие сега ще ми кажете: ама туй, което говоришъ вѣрно ли е? Азъ ще ви запитамъ: ами туй, въ което вие вѣрвате тъй ли е? Вие ще ми кажете: ама туй, което ти мислишъ, вѣрно ли е? И азъ ще ви запитамъ: ами туй, което вие мислите, вѣрно ли е? – Не е вѣрно. И продължавате: щомъ нашето не е вѣрно, и твоето не е вѣрно. Не, въ математиката има единъ законъ: двѣ нѣща въ единъ и сѫщъ моментъ не могатъ да бѫдатъ невѣрни. Щомъ едното е невѣрно, другото е вѣрно. Ако вие сте на правата страна, азъ съмъ на кривата. Ако вие сте на кривата страна, азъ съмъ на правата. Има такъвъ законъ, и въ него нѣма никакво изключение. Туй можемъ да докажемъ и математически, можемъ да докажемъ и геометрически. Понеже нѣщата на физическото царство, въ което живѣемъ, сѫ илюзорни, недѣйствителни, нереални, тѣ сѫ и промѣнчиви. Затова ти не можешъ да се основавашъ на твоето богатство; ти не можешъ да се основавашъ на твоето щастие. Слѣдователно, по сѫщия законъ, реално е само туй, за което Христосъ говори. Реално е само онова царство извънъ земята; реално е само онова царство извънъ слънчевата система; реално е само онова царство извънъ космоса. И сегашнитѣ учени хора се намиратъ прѣдъ едно безизходно положение, запитватъ се: дали сѫществуватъ други свѣтовѣ, освѣнъ тия, които ние виждаме? Добрѣ, какво ще кажете вие, когато видитѣ, какъ ангелитѣ насочватъ телескопитѣ отъ своя свѣтъ и наблюдаватъ звѣздитѣ, слънцето и други небесни тѣла? Нѣкои отъ васъ може да не вѣрватъ, че сѫществуватъ ангели, че могатъ да си служатъ съ телескопи и да си правятъ своитѣ научни изслѣдвания. Може да не вѣрватъ, но фактъ е, че тѣ насочватъ своитѣ телескопи и наблюдаватъ. Какво ще кажете тогава? Тѣхното небе, и нашето небе едно и сѫщо ли е? – Не е. Това сѫ разсъждения само за онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено; вие трѣбва да знаете, че има велики въпроси, съ които трѣбва да се занимавате и да рѣшавате; да се радвате, че знаете, какво има неразрѣшени въпроси, въ които седи щастието на земята. Щастието ви, богатството ви не е въ това, което имате сега. Знаете ли на какво мяза сегашното ваше богатство? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разправяше единъ мой приятель. Дълго врѣме се молилъ той на Бога, дано му изпрати пари по нѣкакъвъ начинъ. Най-послѣ, една вечерь, въ врѣме на сънь, идва единъ ходжа при него, донася му една торба съ злато и му казва: чухъ молбата ти,

дръжъ тѣзи пари! Хваща той тази торба, държи я здраво и си казва: е, помогна ми най-послѣ Господь. Но, като се събужда, какво вижда? – Хваналъ чаршафа на леглото си и го държи. Всичкото ви богатство е въ вашия чаршафъ. Щомъ се събудите, ще видите, че то е една илюзия. Човѣкъ казва: азъ мисля, че всички въпроси сѫ разрѣшени. Да, мисли, че всички въпроси сѫ разрѣшени, докато е въ рѫцѣтѣ му торбата съ златото, но като се събуди, въ будния си животъ вижда, че това е чаршафътъ въ рѫцѣтѣ му. Питамъ: какъ станаха паритѣ на чаршафъ? Нѣкои отъ васъ казватъ: ние да си имаме парички та да видите зло ли ще ни е? Азъ ще ви задамъ слѣдния въпросъ: прѣдставете си, че вие сте на Титаникъ, този голѣмиятъ английски параходъ, който потъна прѣди нѣколко години въ Атлантическия океанъ, и азъ ви дамъ една голѣма торба отъ 30 клгр. злато, да осигуритѣ баща си, майка си, жена си, дѣцата си, па и себе си, добрѣ ли ще ви бѫде? Ще се радвате ли, че сте осигурени? А, ще се осигурите! На дъното на океана ще отидете! Ония вълни тамъ на океана ще ви научатъ на много работи. Азъ не искамъ да извадите криво заключение, че трѣбва да напуснете живота, но искамъ да ви спра на мисъльта, да разсѫждавате разумно. Прѣдставете си, че съ този параходъ ние влѣземъ въ океана и се намираме надъ развалнуванитѣ вълни. Питамъ: можемъ ли да разрѣшаваме въпроситѣ на Канта, или въпроса коя църква е най-права – дали тази на православнитѣ, или на протестантитѣ или на католицитѣ, или на баптиститѣ, будиститѣ, или кои и да сѫ други? При вълнитѣ може ли да се разрѣшаватъ такива въпроси? Може ли да разрѣшаваме, кое царство отъ сѫществующитѣ на земята ще вземе надмощие? Не, избавлението, спасението е най-существениятъ въпросъ въ този моментъ. Нито православието, нито евангелизмътъ, нито католизмътъ, нито будизмътъ, нито българщината, нито кой и да е другъ въпросъ въ този моментъ може да представлява въпросъ за разрѣшение. Първиятъ потикъ въ този моментъ е да спася живота си, който Богъ е вложилъ въ мене. Да освободя живота си и да излѣза на брѣга; да излѣза вънъ отъ тази опасность! – Това е първото нѣщо, което сѫществува въ моята мисъль и въ цѣлото ми сѫщество. Слѣдъ като стѫпя на брѣга, тогава ще ми дойдатъ на ума другитѣ въпроси. Слѣдъ като излѣза благополучно на брѣга, ще се зароди у мене едно щестлавие, ще кажа: чакай сега да опиша всичкитѣ свои страдания! И започвамъ да пиша: тръсъ-тръсъ-тръсъ лети онова перо по гладката хартия! Описвамъ патилата си прѣзъ 4–5 дневното си прѣкарване на Титаникъ. Всички четатъ и казватъ: геройство! Не, половината отъ това не е вѣрно. Той ще пише, че въ този моментъ се молилъ за България; че въ този моментъ се молилъ за спасението на църквата; въ този моментъ се молилъ за евангелизъма; въ този моментъ се

молилъ за примиряването на църквитѣ и т.н. Това е бошъ-лафъ, празни приказки! Вѣрното е, че въ този случай, когато е билъ въ вълнитѣ, той мислилъ единствено, как да се избави, а слѣдъ като е стѫпилъ на брѣга, мислилъ е за всички останали работи. Въ водата, въ мѫчнотиитѣ мислимъ друго яче, а извънъ мѫчнотиитѣ мислимъ пакъ друго яче. И дѣйствително, за да намѣримъ пътя, Господь трѣбва да ни тури при едни велики изпитания, за да имаме само единъ методъ, по който да Го търсимъ и да Го намѣримъ.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Слѣдователно, Неговото Царство е истинското Царство, основано на Любовь и на Мѫдрость. В тази Любовь нѣма прѣсищане, както въ любовьта на земята. Тукъ на земята хората се прѣсищатъ много скоро, и всички хора страдатъ отъ прѣсищане. Дойде ви единъ приятель, вие го угощавате, приемате го много добрѣ, много любезно. Постои една седмица, и вие му се насищате, казвате: дано си отиде вече, доста тия угощения. Той започва да се свива, стѣга го нѣщо и си казва: трѣбва да си вървя вече, прѣкалихъ го. Любовьта ви може да изтрае една, двѣ седмици, най-много 20 дни, и ако приятельтъ ви е доста неблагоразуменъ, вие започвате да казвате: ние искаме да отидемъ малко на курортъ; ще ни извините, но условията сѫ такива. Жената, дѣцата малко не сѫ добрѣ, иматъ нужда отъ бани, отъ чисть въздухъ, отъ малка промѣна; иначе нѣмаме нищо противъ да ни погостувате още – ще ни извините. Туй не е вѣрно, това е една малка лъжа. Въ туй отношение, нѣмаме право така да постѫпваме. Любовьта е внимателна.

Едно отъ великитѣ качества на Любовьта, на Истината е това, че тя е много внимателна, гледа да не станемъ никому досадни. Благородство трѣбва да имаме! Азъ сега говоря за хора, които се познаватъ. Нѣма какво да се лъжемъ. Дойде нѣкой казва: какво мислишъ? – Мисля туй, което Любовьта изисква; мисля туй, което Мѫдростьта изисква. Казватъ: да не мислишъ нѣщо криво. Ако азъ поддържамъ една крива мисъль въ ума си, тя ще ме подигне ли? – Не, ще пострадамъ. Всѣко едно прѣстѫпление, което направи човѣкъ, не го подига, но го погубва. Може да кажемъ, че всички криви разбирания, всички криви убѣждения у насъ произтичатъ отъ нееднаквото разпрѣдѣление на материята въ нашето тѣло. Материята, силитѣ у насъ не сѫ еднакво разпрѣдѣлени. Питамъ: ако въ нашата кръвь се намѣри повече желѣзо, какво ще стане? Ще искате да се биете непрѣменно. Онѣзи дѣца, у които има повече желѣзо, все ще намѣрятъ нѣкого, върху когото да опитатъ силата си: ту свои братчета, ту свои сестричета, или нѣкои другарчета изъ махалата все ще има скубане коси, все ще

има пръснати глави. Казватъ: много буйно е туй дѣте! Казвамъ: повече желѣзо има. Слѣдователно, въ желѣзото се крие тази взривна сила. Други хора пъкъ сѫ много подозрителни. Въ тѣхния организъмъ има повече олово. То внася тази подозрителность, тази отрова въ тѣхъ. Е, какво да се направи съ тѣхъ? – Ще извадите излишното олово отъ ума имъ. Какъ? – Има методи за това. Да допуснемъ, че въ кръвьта на нѣкого има чрѣзмѣрно мѣдъ, бакъръ, какво ще породи тя. – Неустойчивость въ чувствата. Нѣкои питатъ: отъ какво се ражда неустойчивостьта въ човѣшкитѣ чувства? – Отъ излишната мѣдъ, отъ излишния бакъръ въ кръвьта, който прѣдизвиква тия отравяния. Затова хора, у които ставатъ такива отравяния отъ излишния бакъръ, трѣбва да ги калайдисатъ, за да ги прѣдпазятъ отъ смърть. Така правятъ и съ бакъренитѣ сѫдове. Всички тия елементи сѫществуватъ въ човѣка, но въ извѣстни пропорции. Единствениятъ елементъ, който за сега произвежда най-малко страдания на човѣка, то е присѫтствието на златото въ неговата кръвь. То е елементътъ на слънцето. Златото произвежда алчностьта въ човѣка – желанието му да има, да придобива все повече и повече. Който има много злато, има стремления само да печели да трупа. Тъй щото, всички елементи, всички метали специално, сѫществуватъ несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ човѣшката кръвь, въ неговата нервна система, въ клѣткитѣ му. Всички метали, тъй несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ организма на човѣка, произвеждатъ тия дисонанси, тия дисхармонии, които виждаме днесъ въ свѣта. Това нѣщо сѫ учили още въ врѣмето на египтянитѣ, още въ врѣмето на Трисмагистерсъ, както и въ врѣмето на старитѣ християни. Тази наука сѫ изучавали, съ цѣль да знаятъ, какъ да се обновяватъ, какъ да неутрализиратъ врѣдното влияние на елементитѣ въ организма си. И когато богатитѣ се стремятъ къмъ богатство, ние не разбираме това външно богатство. Нѣкой направи днесъ една кѫща, утре я продаде, иска да спечели. Направи втора и нея продаде, за да спечели още. Той може да направи много кѫщи, да ги продава една слѣдъ друга, да спечели и милиони отъ тѣхъ, но за насъ, това не е богатство. Онзи излишекъ, който човѣкъ има въ своята кръвь, трѣбва да го остави на природата, тя да разполага съ него както знае, а за себе си да остави само този материялъ, който е необходимъ за неговата кръвь, който е необходимъ за поддържане на неговия животъ.

И тъй, казвамъ: тия учени хора, които сега изучаватъ живота на растенията, живота на животнитѣ, правятъ едно опущение, което за въ бѫдеще трѣбва да избегнатъ. Запримѣръ, чета въ нѣкоя биологическа книга, че нѣкои микроби имали по 120 стомаха. Казвамъ: на една такава малка микроба защо ѝ сѫ толкова стомаси? Ние съ единъ стомахъ едва се справяме, а тѣ съ 120 стомаси

какво правятъ, какъ се справятъ? И тогава, една вечерь въ класа на младитѣ казвамъ: едно врѣме е сѫществувалъ единъ паякъ съ 25 милиона очи. Тѣ ме питатъ: възможно ли е това? Не, азъ измислихъ това. Въ сѫщность, има сѫщества, които иматъ 25 милиона очи, но не се отнася това до този паякъ. Въпросътъ за този микроскопически паякъ седи друго-яче. Подъ 25 милиона очи азъ разбирамъ силата, интенсивностьта на зрѣнието, съ което човѣкъ може да прониква въ нѣщата.

И казва Христосъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Вашето царство е да убивате, да осѫждате хората. Вие имате войници, силни народи сте, броите милиони хора, а моето царство почива на съвсѣмъ други принципи, на миролюбиви принципи. Сега нѣкои си мислятъ: тия хора все за Бога говорятъ, все за благочестиви минаватъ, но тамъ, подъ тѣхната овча кожа, вълци се криятъ. Тѣ сѫ вълци, облѣчени съ овчи дрѣхи. Хубаво, може да е вѣрно, може и да не е вѣрно. Кое е вѣрното обаче? Вълкътъ си е вълкъ, макаръ че е съ овча кожа облѣченъ; и овцата си е овца, макаръ че е съ вълча кожа облѣчена. Нѣщата не могатъ да се измѣнятъ. Въ даденъ моментъ човѣкъ не може да бѫде и вълкъ, и овца; или е вълкъ или е овца.

Питамъ: въ този моментъ, когато Христосъ казалъ на Пилата, че моето царство не е отъ този свѣтъ, какво искалъ да каже Той? Той самъ обяснява по-надолу: ако моето царство бѣше отъ този свѣтъ, и моитѣ слуги, като васъ щѣха да се биятъ заради мене. Онѣзи, които ме обичатъ, тѣ сѫ съ мене, тѣ ще носятъ моитѣ тегоби, но ние не си отмъщаваме, ние не убиваме. Сега, нѣкои отъ васъ ще направятъ слѣдното възражение: ако невидимиятъ свѣтъ е толкова силенъ, защо не поправи свѣта. Невидимия свѣтъ, това царство, за което говори Христосъ, може да поправи свѣта, но у човѣка има една чърта, която Богъ му далъ, тя е свободата, да се проявявя свободно. Човѣкъ е свободенъ на своитѣ избори. Това е човѣщина! Разбирате ли? Ако Богъ би лишилъ човѣка отъ рѫцѣ, отъ крака и би му далъ само мозъкъ, само едно голо съзнание, какви прѣстѫпления би правилъ той! Прѣдставете си, че човѣкъ има едно въздухообразно тѣло, какво прѣстѫпление би могълъ да направи съ него? – Никакво. Но ако той има тѣло, каквото е сегашното, той би могълъ да извърши хиляди прѣстѫпления на подобнитѣ си. Слѣдователно: престѫплението не е физически актъ, то е духовенъ актъ. Най-първо човѣкъ намисля да направи нѣщо, послѣ го пожелава и най-послѣ го реализира. Слѣдователно, физическиятъ свѣтъ е свѣтъ на провѣрка. Когато Богъ иска да опита, какво мислятъ нѣкои отъ напрѣдналитѣ

сѫщества, т.е. тѣ сами да се опознаятъ, Той ги изпраща въ физическия свѣтъ, тамъ да се видятъ, кой какво струва. Значи, материялниятъ свѣтъ е една провѣрка и за добритѣ, и за лошитѣ хора. Тъй щото, когато питате, защо сте дошли на земята, ще знаете, че сте дошли да се опознаете, какви сте – нищо повече. Това е цѣлата Истина. Съвършени трѣбва да бѫдемъ! Като се позная, че съмъ човѣкъ, трябва при всички изпитания на живота си, да служа само на Бога, да слѣдвамъ само една идея, и като мина прѣзъ всички изпитания и не се подамъ нито по умъ, нито по сърдце, нито по воля на всички изкушения, ще позная какъвъ съмъ. Изкушенията ще дойдатъ, нищо отъ това. Онѣзи вълни, които се бушуватъ прѣдъ насъ на парахода, нека се бушуватъ, но параходътъ трѣбва да си върви напрѣдъ, нека цепи тия вълни и да отива къмъ онова пристанище, дѣто ще намѣри своето спасение. Параходътъ ще се подига, нагорѣ надолѣ, ще се клати на лѣво-на дѣсно отъ тия вълни, но нѣма нищо, нека се подига, нека лавира, но той не трѣбва да допусне, щото водата да влѣзе вѫтрѣ въ него. Туй е Божественото. Само така вие ще се намѣрите въ Царството Божие. Не се лъжете! Вие още въ този си животъ знаете, какви сте. Има единъ великъ законъ, има едно велико правило, въ което нѣма никакво изключение: Богъ знае всичкитѣ помисли не само на хората, но и на всички възвишени сѫщества. Нѣма мисъль, която да не е разкрита прѣдъ Неговия свещенъ погледъ. И туй, което Богъ знае, изправя. Нѣкой ще каже: а, знае! Да, всичко, което се крие въ най-голѣмитѣ дълбочини и въ най-скрититѣ гънки, е извѣстно на Бога. Когато ти си седишъ тамъ въ кѫщи и размишлявашъ нѣщо, Божествениятъ гласъ отвѫтрѣ ти казва: не си правъ. Ти открадна паритѣ на брата си, ще ги върнешъ! Говоришъ лошо противъ брата си. Този гласъ отвѫтрѣ ти казва: ще поправишъ погрѣшката си. Ти убивашъ нѣкого, направишъ това-онова. Този гласъ отвѫтрѣ все ти говори: не направи добрѣ, сгрѣши. Ще поправишъ погрѣшката си! Защо ставатъ хората нервни? Какво показва съврѣменната нервность? – Това сѫ прѣстѫпленията на хората, които говорятъ вѫтрѣ въ тѣхъ. Цѣлата бѣла раса е станала нервна. Защо? – Отъ прѣстѫпленията си. Мѫже, жени и дѣца, всички сѫ нервни днесъ. Защо? – Отъ прѣстѫпленията си. Казватъ хората: майка ми ме роди неврастеникъ. Не, ти съ своя лошъ, съ своя непорядъченъ животъ създаде своята неврастения. Но, казва нѣкой, изгубихъ имането си, затова станахъ нервенъ. Съ изгубването на имането ти, Господь те постави въ положение да изкарашъ своето прѣстѫпление на лице, и така да изкупишъ грѣховетѣ си. Когато мѫчишъ другитѣ хора, не помисляшъ за тѣхъ, а когато тебе мѫчатъ, ти викашъ, плачешъ.

И ние казваме: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Ако нашето царство е отъ царството на Любовьта, ние трѣбва да побѣдимъ. Казва Христосъ: „Азъ побѣдихъ свѣта.“ И всѣки християнинъ трѣбва да побѣди свѣта. Чрѣзъ какво? – Чрѣзъ Любовь и чрѣзъ Истина. Всѣки християнинъ да се не съблазнява отъ онѣзи блага на подкупъ. Е, хубаво, ако отидешъ съ онѣзи, които сега властуватъ, какво ще спечелишъ? Слѣдъ тѣхъ ще дойдатъ други на власть. Ако отидешъ съ новитѣ, какво ще спечелишъ? – И тѣ ще си отидатъ. Въпроситѣ не се разрѣшаватъ така, т.е. тѣ могатъ да се разрѣшатъ и по този начинъ, но ние служимъ на Бога, ние служимъ на една свещена Правда, и Божия законъ казва: безъ прѣстѫпление! Богъ казва: моитѣ поданици трѣбва да бѫдатъ абсолютно честни! Моитѣ поданици трѣбва да бѫдатъ абсолютно чисти! Моитѣ поданици трѣбва да бѫдатъ хора на абсолютната Любовь; моитѣ поданици трѣбва да бѫдатъ хора на абсолютната Мѫдрость; моитѣ поданици трѣбва да бѫдатъ хора на абсолютната Истина! И всѣки единъ отъ тѣхъ трѣбва да помага на своитѣ братя, безъ никаква разлика, както ние правимъ на земята.

Питамъ: ние, българитѣ, като единъ малъкъ народъ, които отъ толкова хиляди години се трудимъ, какво направихме? Евреитѣ, които сѫществуватъ отъ толкова хиляди години, станаха ли голѣмъ народъ? Не, толкова хиляди години, отъ какъ излѣзоха отъ Египетъ и се скитатъ по лицето на земята, не само че не станаха голѣмъ народъ, не само че не се подигнаха, но дори се изгубиха. Има единъ законъ на „размножението“, при който се спазва известна пропорция. Колко милиона хора трѣбваше да бѫдатъ евреитѣ до сега? Евреитѣ сѫ единъ ученъ народъ, единъ способенъ народъ, но те се намѣриха въ трудно положение въ врѣмето на Христа, не можаха да рѣшатъ тази важна задача. Българитѣ сѫ попаднали въ сѫщото положение и вървятъ сега по тѣхния пѫть. Четете историята на евреитѣ, четете и историята на българитѣ, ще намѣрите една аналогия въ тѣхния животъ. И българитѣ рѣжатъ глави, и евреитѣ така рѣжѣха глави. Евреитѣ избиха едно свое племе и оставиха отъ тѣхъ само 400 души, но послѣ имъ домилѣ на сърдцето. И Мойсей, още като ги извеждаше отъ пустинята, се оплака отъ еврейския народъ и каза: съжалявамъ, че Господь не имъ даде сърдце да разбератъ Истината. Евреитѣ сѫ хора съ дебели вратове, съ дебели глави. Но, казва той: ще отънѣятъ главитѣ ви, Господь ще ви прѣкара прѣзъ такива страдания, прѣзъ такива тѣсни врати, че ще разберете Истината и ще бѫдете носители на онова, което имахте и на онова, което опитахте.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“ Ние искаме да разрѣшимъ

една велика задача, но утрѣ умираме и изгубваме живота си. Каква полза отъ това? – Единъ день нѣма да остане нищо отъ нашия животъ. Единъ американски астрологъ е прѣдсказалъ, че България, изобщо частъ отъ Балканския полуостровъ, щѣлъ да пропадне при нѣкакво землетресение. Възможно ли е това? – Възможно е, може да стане.

„Моето царство не е отъ този свѣтъ“, казва Христосъ.
И между религиознитѣ хора има едно вѫтрѣшно съревнование. Прочетете живота на Лаотце и Конфуций, ще намеритѣ подобно едно съревнование. Лаотце билъ ученъ, великъ мѫдрецъ, а Конфуций отивалъ да слуша тази велика Мѫдрость. Като слушалъ думитѣ на този мѫдрецъ, позналъ, че билъ великъ учитель. Най-първо той го запиталъ за много въпроси, но слѣдъ това станалъ мълчаливъ, прѣсталъ да го запитва, дълго врѣме мълчалъ, станалъ скърбенъ, тѫженъ въ себе си. Лаотце го запитва: защо не говоришъ Конфуций? Сега ще ви дамъ едно малко разяснение. Ние се радваме, когато майка ни е жива, когато баща ни е живъ. Щомъ умратъ тѣ, ние си туряме черно и ставаме замислени. Защо? – Изгубили сме онзи вѫтрѣшенъ потикъ, който ни дава вдъхновение – нѣмаме вече вдъхновение. Значи, майка ни и баща ни заминаха за нѣкѫдѣ, и ние ставаме скърбни. Какво казва Конфуций? – Учителю, намирамъ се въ едно противорѣчие. Ако твоята мисъль бѣше тъй бърза, както е бърза рибата въ морето, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисъль бѣше тъй бърза, както бѣгането на най-бързоногия еленъ, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисъль бѣше тъй бърза, както хвърчението на птицата, азъ бихъ а достигналъ, но тя е далечъ извънъ облацитѣ, т.е. извънъ този свѣтъ. Затуй, имамъ право да бѫда тѫженъ, скърбенъ, че не мога да те достигна. Така мислилъ Конфуций преди толкова хиляди години за своя учитель. Да достигне нѣкога учителя си, той считалъ това нѣщо за невъзможно. Ние сме въ сѫщото положение, когато се намираме прѣдъ живота на Христа. И Христосъ нѣкой пѫть ни пита: защо си днесъ тъй тѫженъ, мълчаливъ, отъ дълго врѣме не говоришъ, много си замисленъ? Какво ще кажете на Христа? – Господи, не можемъ да живѣемъ, не можемъ да чувствуваме тъй, както ти живѣешъ и чувствувашъ. Не можемъ да мислимъ тъй, както ти мислишъ. Твоята мисъль седи горѣ на небето, а ние сме долу на земята. Какво ще ви каже Христосъ? Не се казва, какво е казалъ Лаотце на Конфуций, но азъ ще ви кажа, какво казва Христосъ. На онѣзи които Го обичатъ, Христосъ казва: „Ако вие тръгнете въ пѫтя на Любовьта, за васъ ще дойде единъ ангелъ, който ще ви подигне на крилѣтѣ си, и вие ще разрѣшитѣ този въпросъ.“ Всѣки отъ васъ, който иска да

мисли като Христа, може да мисли: всѣки отъ васъ, който иска да чувствува като Христа, може да чувствува. Казва Писанието: „Ще изпратя Духа си.“ Като дойде Духътъ ще ви научи, какво трѣбва да правитѣ, ще ви подигне извънъ този свѣтъ.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Вие не сте отъ този свѣтъ, и азъ не съмъ отъ този свѣтъ.“ Слѣдователно, този въпросъ се рѣшава само по любовенъ начинъ, то не значи да се отречемъ отъ свѣта. Този свѣтъ е потрѣбенъ, необходимъ, трѣбва да знаемъ, какви сме, трѣбва да се познаемъ, а само въ този свѣтъ ще стане това. Търговецъ си, бѫди истински търговецъ! Лѣкарь си, бѫди истински лѣкарь! Свещеникъ си, бѫди истински свещеникъ! Каквото звание и да имашъ, стегни се, работи и за нищо друго не мисли! Каквито и да сте, бѫдете си, въпросътъ се рѣшава по съвсѣмъ другъ начинъ!

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“
И тъй, онѣзи отъ васъ, които искате да разрешитѣ великия въпросъ трѣбва да си кажете въ себе си: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Образътъ на този свѣтъ прѣхожда. Въ свѣта иде другъ единъ свѣтъ: други хора идатъ, друга култура иде, друга наредба иде. Сега, като казвамъ, че идатъ други хора, нѣкой мислятъ, че тѣ ще бѫдатъ пакъ като сегашнитѣ. Ако бѫдатъ като сегашнитѣ, тѣ ще вложатъ сѫщитѣ закони, законитѣ на насилието. Не, онѣзи хора, които ще дойдатъ, нѣма да бѫдатъ отъ „мира сего“, тѣ ще дойдатъ отъ духовния свѣтъ. Апостолитѣ, слѣдъ като се молиха дълго врѣме, отъ невидимия свѣтъ слѣзоха хиляди духове въ видъ на огнени езици, вселиха се въ тѣхъ, и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповѣдватъ. Така и днесъ ще дойдатъ тия съ огненитѣ езици, и ще влѣзатъ въ ония хора, които сѫ готови. И тогава, въ свѣта ще има такова движение, каквото хората не сѫ виждали и помисляли до сега. Въ свѣта ще настане редъ и порядъкъ, и хората ще се свѣстятъ. Вие си казвате: е, ще ги видимъ ние. Да не мислите, че отъ нѣкѫдѣ другадѣ ще дойдатъ тѣ. Не, отгорѣ ще дойдатъ, и като дойдатъ, ще внесатъ миръ и свѣтлина въ човѣшкитѣ души. И когато дойдатъ тия хора отгорѣ, съ онова възвишено съзнание, нѣма да създадатъ такива закони, като сегашнитѣ, но – други закони и ще кажатъ: не се живѣе по този начинъ, а по другъ начинъ. И апостолъ Павелъ, който е прѣдвиждалъ това нѣщо казва: „Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“ Сегашнитѣ хора ще се измѣнятъ, и тогава ще настане една реалность. Ще станешъ една сутринь и ще бѫдешъ нито Иванъ, нито Петъръ, нито Иоанъ богословъ, нито апостолъ Петъръ, но ще имашъ ново име, което ти е дадено отгорѣ, отъ небето. Ти не ще бѫдешъ вече нито Петъръ, нито Драганъ, защото

на човѣка, каквото име и да му дадешъ, все човѣкъ си остава. И Ангелъ и Христосъ да му туришъ името все сѫщиятъ си остава. Името му може да е Христо, но сърдцето му не е Христовото; името му може да е Христо, но умътъ му не е Христовъ; името му може да е Христо, но волята му не е Христова. Безъ докачение но да не се заблуждаваме!

Има едно свещенно име, което Богъ ни е турилъ. Ние сме Синове на Бога. Когато дойде този моментъ, ние ще знаемъ туй свещено име, което Богъ ни е турилъ, което сме носили първоначално. Като си спомнишъ туй свещено име, което ти е дадено отъ Бога, отъ твоя Баща, ще кажешъ: моето царство не е отъ този свѣтъ. Тогава ще дойде туй вѫтрѣшно просвѣтление въ човѣка, и той ще бѫде готовъ да направи всичко, което може. Той ще бѫде силенъ, понеже цѣлото небе ще бѫде съ него. За всичко това, обаче у насъ трѣбва да дойде туй велико съзнание.

У васъ сега може да се зароди въпросътъ, дали това нѣщо е вѣрно? Чакай да го провѣримъ: да видимъ, какво казватъ другитѣ философи. Нѣмамъ нищо противъ. Вие можете и сега да четете философитѣ, може да ги четете и слѣдъ като се обърнете. Ако четете съврѣменната философия при свѣтлината, която сега имате, ще имате едно разбиране; ако я четете при обикновената свѣтлина, ще имате друго разбиране. И азъ чета дескриптивна геометрия, и азъ чета математика, и тия науки иматъ за менъ съвсѣмъ другъ смисълъ отъ обикновения, друго-яче ги разбирамъ. Нѣкои казватъ: ама тъй не се мисли, има другъ начинъ, по който трѣбва да се мисли. Най-послѣ, това е математика! Да, сегашната математика, прѣдставлява въ онзи свѣтъ такова нѣщо, каквото е аритметиката, смѣтането въ първитѣ отдѣления. Съ сегашната математика, съ нейнитѣ задачи малкитѣ дѣца на небето си играятъ, лесно ги рѣшаватъ. Прѣдставете си, какви сѫ тѣхнитѣ задачи! Казватъ: математиката е положителна наука. Да, но коя математика? Математиката на онова царство е положителна наука. Въ нея линиите не се прѣкѫсватъ, тѣ се проектиратъ въ цѣлата вечность; тѣ сѫ безъ начало, и безъ край. И тогава нѣкои казватъ, че врѣмето може да се съкрати, че пространството може да се съкрати. Може да разсѫждавате колкото искате, но доколкото азъ зная, нашитѣ философи не сѫ дали една опрѣдѣлена дефиниция за врѣмето и за пространството. Ако тѣ разбиратъ врѣмето и пространството, трѣбва да го владатъ. Туй, което човѣкъ разбира, трѣбва да го влада. Туй, което човѣкъ не разбира, не го влада.

И тъй, единственото нѣщо, което трѣбва да разберемъ, е туй свещено име, което Богъ ни е далъ.

„Нашето царство не е отъ този свѣтъ.“ Тази е мисъльта, върху която ви оставямъ да мислите. Като размишлявате върху нея, ще дойде повече свѣтлина. Вие искате да разрѣшаватѣ въпроси, които свѣтътъ отъ хиляди години е рѣшавалъ и не е могълъ да разрѣши. Нѣма да се разрѣшатъ лесно тия задачи. Коренитѣ на едно дърво не разрѣшаватъ задачитѣ. Ако тѣзи корени не излѣзатъ на повърхнината отгорѣ, нѣма да се разрѣшатъ тия задачи. Съврѣменнитѣ хора отиватъ къмъ центъра на земята, въ крива посока сѫ, затова нѣма да разрѣшатъ задачитѣ. Въ тѣзи корени се ражда другъ единъ потикъ – къмъ слънцето. Въ този новъ потикъ именно се раждатъ листата, цвѣтоветѣ, плодоветѣ. Тѣ създаватъ другъ животъ, друга култура.

Значи, въ човѣшката душа има два стремежа, двѣ подраздѣления. Вие казвате: не може безъ корени. Да, не може безъ корени. Ако си растение, безъ корени не може, и безъ клоне не може. Слѣдователно, ще разрѣшишъ тия двѣ противорѣчия въ живота. Ние вече не сме въ коренитѣ, излѣзохме отъ коренитѣ и сме въ клонетѣ. „Нашето царство не е отъ този свѣтъ“. Ти ще станешъ клонъ на дървото и така ще разрѣшишъ задачата. Иначе не можешъ да я разрѣшишъ. Защото земята е приела всичкия животъ отъ слънцето. Всичкото богатство, което земята притежава, е дошло отъ слънцето, отъ невидимия свѣтъ. Всички наши мисли, всички наши чувства сѫ дошли отъ невидимия свѣтъ.

И тъй, нека останатъ въ ума ви думитѣ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 8 мартъ 1925 г. въ гр. София.

1925_03_08 Равностранниятъ трижгълникъ
лекция пред специалния клас

РАВНОСТРАННИЯТ ТРИЪГЪЛНИК

Размишление

Бе прочетено резюме върху темата Отличителните черти на лъжата и кражбата.

За следния път всеки един от вас ще пише по едно писмо на един от учениците от провинцията. Няма да казвате: „Аз съм неразположен, по този въпрос съм на особено мнение.“ – Не, никакво особено мнение! Всички ще пишете – нищо повече. Наистина, ще извадите по два лева от джоба си. Всеки от вас ще си избере едного от провинцията, на когото да пише. Ще напишете нещо хубаво от себе си. Ако не пишете, ще кадите, ще пушите като соба. Тъй че до всички градове из провинцията ще пишете, като им кажете, че имате зададена тема от Учителя да пишете на братята и сестрите от провинцията по едно писмо. Ще им напишете някаква ваша идея по свободен избор, каквото вдъхновение ви дойде. Аз мисля, че ще ви дойде вдъхновение, от което ще останете доволни. Темите ви трябва да са изпратени до следната сряда.

Трябва да знаете следното: послушанието не се отнася до мен. То е велик закон в света, който трябва да се прилага без изключение. Всички велики хора са били послушни. Само онзи музикант, който е бил послушен по отношение законите на музиката, е станал музикант; само онзи художник, който е бил послушен по отношение законите на художеството, е станал художник; всеки поет, който е бил послушен по отношение законите на поезията, е станал поет. Послушанието е необходимо за всички хора. Не казвам, че трябва да имате послушание към глупавите работи, но се изисква послушание за умните работи.

Ако зададат една тема на някой музикант, той изведнъж ли ще я напише? Или ако се зададе на един поет да напише някое стихотворение, той изведнъж ли ще го напише? Той ще го излее в една форма, във втора, в трета, в четвърта, докато най-сетне ще напише нещо, което сам ще хареса. Ще каже някой: „Какво ще стане от едно писмо?“ Много нещо може да стане за вашите работи, но не и за тия на света. Разбира се, аз няма да се спирам тази вечер на обяснение на тия работи, които сами по себе си трябва да се асимилират. Някои от

млекопитаещите например преживят храната си; кокошката пък, като глътне зрънцата си, гълта и пясък. Тогава в нея вътре става един процес на мелене, като във воденица. Същото е и в умствения, и в сърдечния свят. При всички страдания, които хората изживяват, става един вътрешен процес. Когато се съберат в човека излишни мисли и чувства, идват и страданията. Те почиват на един велик закон. Ако разбирате този закон, вие ще можете да избегнете страданията. Ударът на страданията ще ви засегне, но ще го обиколите, без да ви сломи; ако пък не разбирате закона, този удар ще дойде отвесно, под прав ъгъл, срещу вас, а тогава той е най-силен.

Сега нашата цел не е да отмахнем съвременните страдания. Временните несполуки на Земята не важат за нас. Главната цел, към която трябва да се стремим, е съвършеният живот. Вашата сегашна форма трябва да се измени. Както воловете очакват да паднат рогата им, копитата им да се превърнат в пръсти и да се изправят на два крака, така и вие трябва да се изправите морално. Някои от вас в морално отношение сте деца и пълзите като тях. Нали знаете как пълзят малките деца. За да ходите прави, трябва да разбирате закона, да имате велик стремеж в своята душа. Човек не трябва да се спира в пътя си от това, че се е препънал в някое малко камъче, че му се е охлузил кракът или че му е излязла някаква малка пришка, или че сърцето го е заболяло, или че коремът го е заболял, и т.н. Това не са важни работи, те са посторонни неща. Туй, че те боли коремът, това е едно забавление за невидимия свят. Туй, че те боли сърцето, това е едно забавление за невидимия свят. Туй, че те боли главата, това е едно забавление за невидимия свят. Защо те боли главата?

– От много знание. Човек като мисли, че знае много, главата го заболява. Питам: на кой човек се охлузва гърбът? – На този, който много носи, или на този, който малко носи? – Разбира се, че на този, който носи много. Аз не съм срещнал досега човек, на който, като ходи без раница, да му е охлузен гърбът. Обаче онзи, който носи три-четири раници на гърба си, винаги е с охлузен гръб. Значи такъв човек винаги е натоварен. Кои хора страдат повече: тия, които носят голям товар, или тия, които носят малък товар? – Тия, които носят голям товар, страдат повече. „Голяма глава, голяма беля“ – казват българите. Някои от учениците имат силно желание да се повдигнат скоро, бързо да разрешат въпросите.

Сега представете си отношението: А:В. Какво означава това отношение? – Това са мъртви букви. Имате друго отношение: А:В = С:Д. Това отношение има няколко разрешения. Първото разрешение е чисто физическо. Какво означава величината А? – Това е семето. Значи семето, посадено в земята, се отнася към растението тъй, както самото растение се отнася към цвета, а цветът пък се отнася към плода. Това е един от начините за обяснение на нещата. Искаш да пишеш някому едно лаконично писмо. Ето едно такова писмо: „Аз съм величината А, живея в новите условия на живота – влизам в света, дето свърших училище, завърших университета. След това аз влизам в обществото В, към което имам известни отношения. Значи А – завърших университета, и сега като медик имам отношения към В, към обществото. Така аз имам отношения към всички ония хора С, които ще бъдат излекувани от мене, а главно към тия от тях – Д, които ще ми благодарят.“ Това означава отношението А:В = С:Д. Като напишеш такова едно писмо, от тия отношения всеки ще разбере какво е положението ти. По този начин ще съкратиш и времето.

Освен по този начин вие можете да напишете вместо едно дълго писмо само един равностранен триъгълник, на върховете на който ще поставим три букви.

Какво означава този равностранен триъгълник? – Той представлява един добър приятел, който се проявява с отличен ум, с прекрасно и благородно сърце и с устойчива воля. Такъв човек, каквото каже, изпълнява. Получите ли такова писмо от някой ваш приятел, имайте пълно доверие на него, аз го препоръчвам.

Това означава равностранният триъгълник. Вместо да напишеш едно голямо писмо с разни обръщения: „Любезни приятелю, многоуважаеми приятелю, както виждаш, отделих малко време, макар да съм много зает, да Ви препоръчам този приятел, и т.н.“ – Не, вместо да увиваш, да усукваш, ще се изкажеш прямо, откровено. Как? – Ще напишеш един равностранен триъгълник. Този триъгълник вече говори, че имате човек с отличен ум, който мисли добре, който има светлина в съзнанието си; той е човек и с добро сърце, не е раздвоен в чувствата си, а също така той има и положителна, устойчива воля. Да напишеш един триъгълник на приятеля си, значи да съкратиш времето. Ако вие изпратите един такъв триъгълник в Небето, там всички ангели веднага ще го прочетат и ще го разберат. Но ако им изпратите едно писмо, написано на български език, никой от тях няма да го разбере. Те ще търсят

някой учен българин, специалист по езика, който ще може да им го преведе на техен език. Българският език е разбран за нас, но не и за тях. Вие си казвате: „Дали ангелите се интересуват от нашия живот?“ – Не се интересуват.

Кой от вас например се интересува от мравките? – Само учените хора, а обикновените хора не се интересуват. Най-после питам: мравките занимават ли се с нас? Ето, ние сме дори богове по отношение на мравките, но те не искат да знаят за нас. Често, като ходя по Витоша, някоя мравка се качи отгоре ми, ходи по ръцете ми, без да подозира, че при нея седи божество. Качва се на главата ми, ходи натук-натам, обикаля, докато намери някоя трошичка. Задига трошичката и си върви по работата, нищо не иска да знае. Защо? – Съзнанието ѝ е такова. И действително, тя има право. Казва: „Ти си божество, богат, щедър човек си, ще ми дадеш една малка трошица. И сто мравки още да дойдат, това нищо не представлява за тебе. Макар че не съм толкова тежка, от тебе завися. Но ти ще бъдеш тъй благороден, недей ме бута с ръката си, защото ще ме смажеш.“ Аз ѝ казвам: „Можеш да се разхождаш по мене, само няма да ме хапеш, можеш да правиш своите изследвания, колкото искаш, но ще бъдеш внимателна! Ухапеш ли ме, ще те хвърля долу.“ Тъй се разговарям по някой път с мравките. Някои от тях са много благородни, а други – много заядливи. Казвам: „Аз ти казах да бъдеш внимателна. Щом не изпълняваш, ще се намериш на земята.“ Така постъпват и с вас от невидимия свят. Някой път вие се покачвате на Съществата от невидимия свят, за тях не сте тежки, но щом започвате да човъркате, щом започвате да философствате, хващат ви и ви хвърлят долу. Това са положителни неща в живота. Разбира се, тия разсъждения ще останат като особена философия, и то за тия от вас, които разбират.

Често вие правите движения, но безсъзнателни. Например туряте ръцете си съединени на масата и образувате по този начин един триъгълник, или пък ги туряте под брадата си и се подпирате на лактите, и пак образувате триъгълник. Значи така вие разрешавате един важен въпрос. Тъй че вие образувате с ръцете си разни фигури. Такива движения може да прави и едно дете. Това не е знание. Всяко движение трябва да е изживяно, в него трябва да има смисъл. Ако ви напиша следните две отношения, какво ще разберете от тях? – А:Д = С:Д; А:С = Д:В. Тия отношения спадат към пермутациите. Ако тия букви са установени, то като ги смените, ще имат ли едно и също значение? Ако ви кажа например: отношенията на майката към дъщерята са такива, каквито са отношенията на

бащата към сина; или пък отношенията на учителя към ученика са такива, каквито са отношенията на лекаря към болния. Тук имате два различни процеса, в които обаче отношенията са същите. При отношенията на учителя към ученика имате здравословни отношения на растене, а при отношенията на лекаря към болния имате съвсем друг процес. После, имате отношения между онзи, който взема пари, и онзи, който дава; отношения между съдията и подсъдимия. Както виждате, това са все отношения, но различни едни от други. Питам тогава: какви могат да бъдат нашите отношения към Бога? – Те могат да бъдат такива, каквито са отношенията на сина към бащата или както отношенията на дъщерята към майката, или както тия на ученика към учителя, или както тия на болния към лекаря. Кои отношения са най-хубави от всички изброени?

Сега някой може да каже: „Аз зная тия отношения.“ – Да, вие ги знаете, но според мен това не е знание. Аз наричам знание това: каквото вършиш, да е проникнато от Любов към Бога. Като се намериш пред някое изкушение, например някой човек ти открадне 10 000 лева или пък ти направи някаква голяма пакост, да можеш, като държиш в ума си мисълта за Бога, да кажеш: „Не, аз няма да давам този човек под съд, нито пък ще го търся за каквото и да е.

Господ дал, Господ взел. С това ще направя една жертва, за да опитам себе си. От Любов към Бога, заради моите отношения към Него, аз ще определя отношенията си към онзи, който ме е обрал. Ако отношенията ми към Бога са прави, то и отношенията ми към този, който е постъпил към мен несправедливо, ще бъдат пак прави. Следователно, ако в даден момент не мога да се въздържа от нещо, това е заради мене.“ Ако речете да търсите този човек, който ви е ограбил, вие ще постъпите като всички хора, които не разбират закона. Ако този човек е дошъл и е взел от вас 10 000 лева, какво лошо има в това?

Казвам: представете си, че вие двамата сте в морето. Единият е банкер, а другият – апаш. Банкерът държи на една връв торба, пълна със злато, и тя тежи 20 кг, но парите потъват на дъното. Апашът може ли да обере банкера? – Не може. Морето е бурно. И двамата гледат да не потънат. Апашът може ли да извади от дъното на морето парите? – Не може по никой начин. Във водата не може да става никакъв обир. На сушата може да става обир, но след като се

излезе от водата. При вълните обаче никой няма да мисли за обир. Там всеки ще мисли как да се спаси, как да излезе на брега.

Следователно има състояния на Земята, когато никой апаш не може да те обере. Представете си, че един ден всички поданици, които ще наследят Земята, ще бъдат препасани с жици, по които ще минава силен електрически ток. Питам: апашът ще може ли да се доближи до тези хора? Ти носиш злато в себе си, но апашът не може да те обере. Как ще те обере? Същото е и днес. Сегашните разсъждения на хората са детински. Никой никого не може да обере. Животът, който Бог ти е дал, никой не може да ти го вземе. Законът е такъв. Животът има отношение към богатството, към храната и условията. Щом Бог ти дава живот, този живот има свои условия, които никой не може да ти ги вземе. Никой не може да те лиши от твоите условия за живот. Но съгрешиш ли, нарушиш ли веднъж законите, които Бог е поставил като основа на живота, ти сам се изключваш и сега всичко могат да ти вземат. Причината за всички страдания, нещастия и лишения в живота си сам ти. Затуй най-първо ще установиш нормални отношения към великите закони на Живота и тогава ще бъдеш под тяхно покровителство. Онези, които грешат, всякога ще боледуват и лекар всякога ще идва да ги лекува. И за лекуването си те ще плащат, ще излиза нещо от джоба им. Такива хора всякога ще имат недоимък.

Сега нека мислят, че това не се отнася до тях, че те всякога ще имат. Не, днес всички сте в морето: някои от вас са по-силни, други – по-слаби, но всички трябва да издържите този изпит. Работата трябва да се доведе докрай. Вие се състезавате помежду си, но не си правете илюзии! Аз ще ви представя една картина, да видите какви са резултатите от състезанието. Представете си, че има да се борите с десет души пехливани, но и вие минавате за борец в света. Започвате борбата. Вие успявате да свалите петима от тия юнаци. Вие се зарадвате и казвате: „Аз победих!“ – Не, докато не повалите всичките десетима на земята, вие не сте завършили борбата. Ако повалите и деветима от тях на земята, пак не казвайте, че сте победили. Може би десетият ще дойде и ще ви повали. Докато не победите всички противници, които имате насреща си, докато не победите всички мъчнотии, дръжте се в резерва! Вие казвате: „Пет души повалих на земята.“ – Да, пет души повалихте, но има още петима, които могат да ви повалят. Казвате: „Аз съм уверен в Бога, че и с тях ще бъде същото.“ – Не, не изкушавай Бога! Всички, които се борят с тебе, и те имат вяра, че ще те повалят на земята. Тогава кой кого е повалил?

Допуснете сега, че се борят двама души пехливани с еднакви сили. Единият хваща другия за краката и го повдига във въздуха. И вторият хваща първия за краката и го повдига във въздуха. Двамата пехливани, които се вдигат за краката, са с равни сили. Единият казва: „Аз съм силен." И вторият казва: „Аз съм силен. Щом и двамата сме силни, няма какво да си противодействаме." Равни сили не могат да се борят. Борят се само неравни сили. Затуй човек има две ръце, за да не могат да се борят. И двете ръце са с еднакви сили. Следователно между ръцете не може да става борба. Каквото може да направи дясната ръка, това може да направи и лявата. Това са ред разсъждения, които може да приведете в практическия живот и тогава ще извадите известни правила за живота. Тия разсъждения са ценни. Кои разсъждения ще бъдат по-ценни: да разрешавате социалния въпрос или да разрешавате задачи, които животът ви представя днес във вашите ежеминутни отношения? Социалният въпрос може да се разреши математически. След колко хиляди години ще се разреши? Ние имаме данни как ще се разреши този въпрос. Сегашният социален въпрос ще се разреши тъй, както ще се разреши въпросът на житното зърно. Какво става с него, като го посеете в земята? – Израства. Същото ще стане и със съвременното човечество. Сега хората знаят например като посеят едно житно зърно, след колко време ще израсне. Те знаят също след колко време от посяването на ореха, на бука, на дъба, на сливата, на крушата, на прасковата ще израстат и ще се развият тия семки. Онези, които се занимават с посаждането на семките, знаят точно след колко време може да израсте тази семка, след колко време ще върже и ще даде плод. За всичко има определен период. Социалният въпрос също тъй спада към тези въпроси, за които всичко е точно определено. Като се посее един човек, колко години се изискват за неговото израстване?

Представете си, че правя следното твърдение: за да се появи само първата клетка, изискват се 400 000 години. После, за да образува тази първоначална клетка своите органи, изискват се още около 20 милиона години. Това са вероятности само. Вие ще кажете: „Отде можем да знаем ние това нещо?" – Написано е. Когато намерите един зъб, нали четете по него? Вие четете по него от какво животно е този зъб, преди колко години е живяло и т.н. Върху кожата на жабата също тъй е написано колко милиона години е живяла тя и т.н. Всички подробности от нейния живот са написани върху кожата ѝ. Ако се говори така на съвременните хора, ще те вземат за луд или за смахнат, но ако

взема костената жаба и разгледам всички геометрически форми, написани по нея, и научно обясня на хората целия живот и историята на тази жаба, ще се съмняват *ли*? – Не, това е наука вече. Вие не сте се спирали върху тия фигури по кожата на жабата. Това са геометрически проекции. Та в Природата върху всички неща е написана историята на Целокупния живот.

Най-важното при сегашните условия за всинца ви е да приложите най-малката част от това знание, което сте придобили. Само по този начин всеки ще бъде доволен, че е придобил едно благо в живота си. Бъдете доволни от малкото, което сте придобили, но да е хубаво. Някой път вие може да се съмнявате, да мислите, че не сте придобили нищо. Съмненията ще дойдат, но това да не ви смущава. Не, вие ще си кажете: „Наистина, от толкова години съм в това Учение, но и много неща съм научил." Аз ще ви попитам: нима онзи търговец, който е прекарал цели 20 години в дюкяна си да продава платове, е спечелил много? Ами какво е спечелил онзи хирург, който е направил 3-4 хиляди операции за 20 години? Той ще си каже: „Аз направих 3-4 хиляди операции в своята 20-годишна практика." Да, но всички тия хора са измрели, а най-после умира и лекарят. Какво е направил? Неговите операции важат толкова, колкото и вашето следване в Школата. Ако вие само слушате, без да учите, и ако учите, без да прилагате, на какво основание трябва да ви се даде известна привилегия? Ако аз ви говоря, то е, защото имам живи хора пред себе си, които могат да ме разбират, но ако ми донесат измрели хора, заминали за онзи свят, и искат да им държа лекции, аз няма да им говоря. Който ме види, че говоря на такива хора, какво ще каже? Мога *ли* да говоря на мъртви хора? – Не мога.

Та сега желая да се оправят отношенията между всинца ви. У всички вас има една черта, и добра, и лоша. Тя е, че искате да бъдете свободни, да не ви стесняват хората. Щом хората те притесняват, ти не можеш да работиш. Но случва се някой път, че трябва да се притесниш, трябва да търпиш, докато дойдат условията да излезеш нашироко. Това са временни състояния. Тъй както сте наредени сега, не е според законите на окултната наука. Ако бяхте наредени по окултен начин, този салон трябваше да бъде най-малко 4-5 пъти по-голям, отколкото сега, за да има между всеки от вас поне половин метър разстояние, да не ви засяга никой. Още по-добре щеше да бъде, ако имаше по един метър разстояние помежду ви. А сега седне някой, близо до него седне друг – и без да искат се докосват един друг. Един си вдигне ръцете, докосне другаря си – той се раздвижи, не може да мисли свободно. Но не е така, вие трябва да правите у

дома си каквито щете упражнения и движения, а тук трябва да се концентрирате, да мислите правилно. Затова движенията ви трябва да бъдат разумни.

Ако аз хвана носа си, какво показва това? – Искам да ви кажа, че трябва да се чистите. После, ако изплезя езика си, какво показва това? – Искам да ви кажа, че трябва да владеете езика си. Това обаче не са недъзи на едного от вас, това са недъзи на всички ви. Някой може да ги няма на физическия свят, но ги има в сърцето си. Във всички области на невидимия свят се изисква изправност. То значи, че човек трябва да бъде изправен във всички свои отношения. Във всяка наша обхода трябва да има благородство. Ние не трябва да уронваме нито нашия престиж, нито престижа на другите. Аз трябва да се лиша от своята свобода, за да не наруша свободата на другите. Това е благородство, това е достойнство. Някой път човек прави едно малко самоотричане в полза на другите, а друг път става обратният процес. Умните хора трябва да се самоотричат, да търпят другите. По този начин само могат да се изправят всички хора, иначе ще се създаде докачение, обида, а обидата не довежда до добър край. Човек често прави неволни движения. Например той си бърка в ухото, почесва се по главата, но като ученици от тази Школа всяко ваше движение трябва да бъде съзнателно. Аз трябва да зная дали това, което върша всеки момент, е угодно на Бога. Ако е угодно на Бога, ще го направя, ако не е, няма да го направя. Защо трябва да е така? Защото всяко външно действие ще произведе една вътрешна реакция в ума на човека. Всяка мисъл, правилна или неправилна, се проектира в невидимия свят.

Това, което ви говоря, се отнася до съзнателните ученици. То не е за обезсърчение, да кажете: „Толкова години работим вече, какво сме направили?“ – Много работи сте направили, но и много още има да правите. Например вие нямате търпение да понасяте обидите. Ако имате търпение, щом някой ви обиди, вие ще седите тихо, спокойно, ще се въздържите да си помислите дори това: как този човек смее да ви обижда. Вие ще почувствате обидата, но няма да реагирате срещу нея. Тия неща ще дойдат за ученика, но той не трябва да кипва, а трябва да задържа силите си. Ако дойде някой при мене и ме обиди, аз трябва да запитам Господа да му отговоря ли, или да не му отговаря. Ако Господ ми каже да му отговоря, ще му отговоря по всички правила, но ако ми каже да мълча, ще мълча пак по всички правила. Ако трябва да му говоря, ще кажа: „Приятелю, каквото има да кажеш, добро или лошо, кажи го конкретно,

но нека речта ти бъде отривиста, защото не разполагам с много време. Каквото има да ми кажеш, изкажи го в половин час, без увъртане натук-натам." След като се изкаже, аз ще му отговоря: „Добре, ще имам предвид всичко това и аз ще го изследвам. Туй, което е право, ще го приема, а туй, което не е право, ще ти го върна. Аз съм търговец човек, взех стоката ти на доверие, но ще купя от нея само тази, която влиза в работа. Онази пък, която не харесвам, ще ти я върна. Търси друг някой търговец, комуто ще можеш да продадеш върнатата стока."

Вие, като ученици, трябва да се отличавате от другите хора. Постъпвате ли така, между вас ще се създадат отношенията на бъдещата култура. Ако ние постъпваме като сегашните хора, по какво ще се отличава нашето учение? Ако мислим както сегашните хора, ние сме като тях. Ако ние мерим нещата със същите мерки, с каквито си служат съвременните хора, по какво се отличаваме от тях? Ние трябва да живеем особен живот. Туй трябва да ви радва. Нали се приготвяте за шестата раса? Някои братя и сестри дохождат при мен да ме питат дали е вярно, че еди-коя си сестра или еди-кой си брат били от шестата раса? Тъй казвали те за себе си. Казвам им: „Какви са признаците на хората от шестата раса? Човекът от шестата раса свети." И като дойде вечерно време при мене, ще свети и ще може да чете от моята книга. Не свети ли вечерно време, за да може да чете от моята книга, този човек не е от шестата раса. Аз някоя вечер съм от шестата раса, друга вечер съм от петата, т.е. от бялата раса.

Мнозина от вас мислят, че са безпогрешни. Не, не е така. Вие нямате понятие какво нещо е човекът. Смирение трябва да има човек! Христос съзнаваше това. И когато един от учениците Го нарече „Учителю благи", Той му отговори: „Не Ми туряйте тази титла, защото само Бог е благ. Аз, Който съм ограничен, трябва да реша великата задача на живота." Вие мислите, че като вас други хора няма. Като мислите така, няма да се минат и два дни, ще ви турят на изпит. Тогава ще видите, че имате големи слабости. Като съзнавате това, не трябва да се обезсърчавате, но да се радвате, че сте намерили една ваша слабост и ще работите върху нея.

Например някои от вас, като пишат, бързат. Те гледат да напишат писмото си както и да е, без да обръщат внимание на буквите. Но трябва да знаете, че от правилното писане зависи и вашият характер. Всяко нещо трябва да бъде написано хубаво! Буквите са създадени върху математиката и геометрията.

Някои казват: „Учителя има особена математика.“ Аз пък ви казвам: съвременната математика и геометрия са отлични, вие трябва да ги изучавате.

Сега от всинца ви се изисква най-първо внимание. Ученикът трябва да внимава. След туй се изисква разумност и послушание. Само чрез тези качества може да се добие знанието. Аз ви припомням тия неща, защото мнозина от вас казват: „От толкова години следваме в Школата и още не сме прогледали.“ – Не, вие не говорите Истината. Кой от вас не гледа? Как искате да гледате? Вие искате да видите някой ангел. Че и тук, между вас, има няколко ангели, облечени в плът и кръв. Познавате ли кои са? Те са в класа, но вие не ги познавате. Ще кажете: „Кои ли от нас са ангели?“ Апостол Павел казва: „Всеки, който е нахранил един гладен или е напоил един жаден човек, той може да е ангел.“ На Земята има доста ангели, облечени в плът и кръв, които можем да нагостим, затова именно гостоприемството е силно развито в източните народи.

Та вие трябва да бъдете добри ученици. Ученикът не трябва да мисли, че е възрастен. Той не трябва да мери своето ученичество с годините си. Годините не определят ученичеството. Аз ви казвам, че вие сте още малки деца в сравнение със слънчевата година; млади сте, нямате дори една слънчева година.
При това откак се е появило човечеството, има 18 милиона години. Следователно, за да навърши цялото човечество само една слънчева година, нужни са още два милиона години. Като ученици всички трябва да бъдете бодри и весели.

Сега ще ви направя една забележка по отношение на музиката. Тя представлява скоба. Между какво? – Между два свята. Значи за да съедините два свята, трябва ви една скоба. Не мислете, че музиката може да създаде всичко у нас. Не, тя създава само по-добри условия за работа на човешкия дух. Ето защо музиката е необходима и за вас като ученици.

Изпейте упражнението Малкият извор.

Когато човек пее, в мисълта му трябва да има непреривност. Ако мисълта се прекъсва, и тоновете се прекъсват. Щом тоновете се пресичат, образува се и повече електрическа енергия. Щом искате да образувате състояние на мекота, в музиката, в пеенето главно, трябва да има непреривност. Непреривността е спирално движение на музиката. Следователно, когато двама души пеят,

единият ще образува правилен кръг, а другият ще върви вълнообразно около него.

Точките, в които се пресичат двете движения, са окултни тонове. Разбира се, това е сложна музика. Обаче всеки от вас може да пее, щом се вдъхнови. Вие ще кажете: „Пеенето не е за нас.“ – Съгласен съм. „Ние не сме за работа.“ – Съгласен съм. „Ние не сме за ученици.“ – Съгласен съм и на това. Питам ви: за какво сте тогава? „За певци не сме.“ – Не, човек трябва да пее за себе си. Това да бъде правило за вас. Останете ли сам, пейте за себе си! После, трябва да бъдете мислител пак за себе си. Учите ли, учете пак за себе си. Щом можеш да пееш за себе си, ще можеш да пееш и за другите. Щом можеш да мислиш за себе си, ще можеш да мислиш и за другите. Щом можеш да учиш за себе си, ще можеш да учиш и за другите. Значи законът е такъв. В този закон е смисълът. Вие започвате с обратния закон. Вие пеете за хората, а не за себе си. Пеете ли така, вие никога няма да се научите да пеете. Пеенето е вътрешен закон. Човек трябва да чувства музиката в душата си, за да може музиката да излезе отвътре навън. Аз виждам у мнозина от вас много добре развити центрове. Щом сте музикален, и гърлото ви ще може да се упражни. Българинът първоначално е бил добър певец, но отпосле условията на живота, войните, робството са изхабили музиката в него. Днес музиката е необходима за всички народи. Всеки велик народ трябва да бъде музикален.

Аз слушах няколко виртуози певци и музиканти, които свирят и пеят много хубаво, но имаха лоши, нехармонични движения. Движенията у всеки музикант и певец трябва да бъдат непрекъснати. Някой от тези музиканти, както свири, изведнъж наведе главата си надолу. Това показва, че енергията на този човек е съсредоточена към центъра на Земята. Тази музика, която засяга земния живот, изразява и особен род чувства. След това този музикант вдигне главата си нагоре към Слънцето. Това показва, че у него се заражда нещо идейно. Той един момент е към Слънцето, а друг момент – към Земята. Де ще го намерите тогава? Погледът на музиканта трябва да бъде отправен все нагоре. Движенията на тялото му трябва да бъдат медлени, в тях да се отразяват тоновете. Не мислете, че музикантът не трябва да се движи. Когато свиря, и аз се движа, но движенията в мене са съобразно окултната музика. Те са тъй деликатни, че сам едно остро око може да ги съгледа. Всеки тон се отразява в едно малко движение. Силните движения развалят тоновете. При всяко движение се изисква микроскопическа работа.

Трябва да знаете, че ние не създаваме музиката, но тя се отразява съобразно законите на невидимия свят. Музикантът трябва да свири така, че да забрави всичко наоколо си. Когато музикантът свърши да свири, публиката веднага се разотива. Това показва, че музиката на този човек не е произвела своето влияние. Ако като свърши музикантът, публиката остане по местата си около десет минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздействие. Започне ли се разговорът веднага, това не е музика. И в пеенето е същият закон. Като пеете, сам трябва да останете доволен. Някой път у вас се заражда желание да дойде Духът, да ви осени и тогава да пеете. Други пък казвате: „Да бих имал гласа на еди-коя си сестра, бих пяла." – Не философствай! Щом дойде вдъхновението, пей! Мислено пей, докато най-после тази мисъл се изрази в песен. По този закон, като се научиш да пееш, ще се научиш и да мислиш правилно. Като грешиш в едно нещо, грешиш и в друго. В човека от шестата раса, в идеалния човек, всички движения, мисли, желания, действия ще бъдат отмерени, а не механически. Във всичко у него трябва да има живот и красота. Ако вие свирите, но чуете някой музикант, който свири по-добре от вас, казвате: „Той свири по-хубаво от мен." Вие се обезсърчавате, но трябва да знаете, че това са човешки разбирания. За да може един музикант да свири хубаво, изискват се ред условия от него. Най-първо, като излезе на сцената, музикантът трябва да е изпълнен с мисълта, че в свиренето си има идея, която той добре разбира. Второто е, че в него трябва да има силно желание да даде музикални образи в свиренето си, и най-после да има изпълнение. Той трябва да владее ръката си. Правилното движение на ръката не се отнася само за музиканта. То има значение и за писателя, и за артиста. Писателят трябва да владее перото си. Като правиш някакъв жест, някакво движение, трябва да знаеш как да го правиш. Това е цяла наука, цяло изкуство.

И тъй, сега ме разбрахте, нали? Ако приложите поне една микроскопическа част от това, което ви казах, ще се ползвате. Аз смятам, че това, което ви казах тази вечер, е на място казано. Ако посеете една хилядна част от тия семенца, все-таки те ще ви ползват един ден. От тях ще израснат големи дървета. Като мина някой път покрай вас, ще видя, че са израсли 3-4 дръвчета. Тия дръвчета могат да бъдат различни: круши, ябълки, сливи, праскови, череши и т.н.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и втора лекция на ООК IV година

11 март 1925 г.

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_03_15 Вдлъбната и изпѫкнала лещи
лекция пред специалния клас

ВДЛЪБНАТА И ИЗПЪКНАЛА ЛЕЩА

Двадесет и втора лекция

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Прочете се резюме от темите „Отличителните черти на отривистата реч“.

Начертайте на дъската два полукръга: единият да бъде изпъкнал, а другият – вдлъбнат, корубест. Ще направим известни разсъждения върху тия два полукръга (I и II, на Фиг. 1). Ако се движите по повърхността на първия полукръг, какви ще бъдат отношенията ви? Или ако налеете вода върху повърхността на същия полукръг, какво ще стане с водата?

Отговор: Ще се разлее.

Ами какво ще стане с водата, ако я налеете върху вдлъбнатата леща?

Отговор: Тя ще се събере.

Тогава според закона на аналогията казваме: всички енергии, които се разпръскват, се движат по изпъкнала повърхност, а всички енергии, които се събират, се движат по вдлъбната повърхност. Изпъкналите лещи дават малки образи, а вдлъбнатите – големи образи.

Реплика: Във физиката се изучават изпъкнали (1) и вдлъбнати (2) лещи (Фиг. 2). Далекогледите употребяват очила с изпъкнали лещи, а късогледите – с вдлъбнати лещи.

Когато енергията на човека се разлива, в какво състояние се намира той? – В изпъкнало състояние. Вие още не можете да схващате аналогията, която съществува между физическите и духовните прояви. Ако се качите на един висок планински връх, който представлява изпъкнала леща, ще можете ли там да седите тъй спокойно, както в някоя долина? – Има моменти, когато може да

седите спокойно, но ако времето е бурно, не може да седите на този планински връх. При сегашното развитие на човечеството вие не може да седите дълго време на планинските върхове. Някои хора искат да си направят колибка на един от планинските върхове и там да живеят, но казвам: още не може да живеете на планинските върхове, не е дошло времето за това. И във времето на Христа учениците Му пожелаха да направят три шатри на планината, но Христос им каза: „Не е дошло още времето за това.“ И те трябваше да слязат от планината.

Високите върхове представляват Умствения свят, отдето слизат идеите. Вашите идеи, които имате, могат да изопачат ума ви, да ви свалят в долината. Високите върхове същевременно представляват и човешката гордост. Когато човек се изкачи на някой висок връх, той не иска да знае за хората, не мисли за тях, но щом дойде бурята, слиза в долината и започва да търси хората. На високия връх, като изпъкнала повърхност, човек не може да се задържи във време на буря, но слиза в долината, във вдлъбнатата леща; вдлъбнатата леща, долината, съответства на човешкото сърце.

Въздухът може да обвива еднакво както изпъкнала повърхност, така и вдлъбната – за него не е нужна паница. Той може да се движи свободно, дето иска. За водата обаче въпросът седи другояче. Водата казва: „Паница е нужна за мене.“ Следователно за сърцето трябва паница, форма, в която да излее съдържанието си. Значи на ума трябва височина, а на сърцето – вдлъбнатина, дълбочина, но има понякога опасност за човека – да не се удави в тази вдлъбнатина, в тази паница. Казвате: „Как, аз, големият човек, да се удавя в една паница!“ Казвам: представи си, че ти, големият човек, с великите идеи, имаш форма на мравка. Ако те туря в една паница с вода, няма ли да се удавиш? – Ще се удавиш, разбира се, и нищо няма да остане от тебе.

Окултистите поддържат, че човекът в първите времена на своето развитие е достигал до височина сто метра. После височината му се е намалила до тридесет и пет метра, докато днес го виждаме да достига на височина един и половина-два метра най-много, което показва, че материята му се е сгъстила. За в бъдеще ще се сгъсти още повече. Някой си английски автор привежда един разказ из живота на английските астрономи. Около четиридесет и петата година на миналия век един астроном наблюдавал със своя телескоп небето и пространството около него. Това било във времето, когато холерата и чумата

върлували в Англия в голяма степен. По едно време, както наблюдавал небето, вижда в пространството един грамаден човек, с километри височина, който се движел много бавно. Този астроном наблюдавал дълго време, но грамадният човек не изчезвал от полето на телескопа. Отдръпнал се настрана, изчистил лещите на телескопа, пак погледнал – грамадният човек седи. Най-после астрономът помислил, че това е някаква илюзия на мозъка, че е заболял от нещо или че очите му са замрежени и т.н. Отдалечава се от телескопа, разтърква добре очите си, поразхожда се малко, за да се освободи от илюзорния образ, и пак поглежда през телескопа – грамадният човек още стои насреща му. Тогава той извиква десет души астрономи, между които и една жена, и им казва: „Открих нещо много важно, искам да се произнесете и вие, преди да го споделя с вас.“ Първият астроном започва да гледа през телескопа и наблюдавал дълго време. Отстранява се от телескопа, търка очите си, пак наблюдава, но и той нищо не казва, мисли, че се лъже. Изреждат се след него и останалите осем души, но никой нищо не казва: мислят, че се намират пред някакъв фалшив, недействителен образ. Най-после дохожда ред и на жената. Тя се приближава при телескопа, поглежда през него и веднага казва: „Виждам на небето един грамаден човек!“ Едва сега астрономът се убедил, че това, което и той виждал, не е илюзия. Когато холерата и чумата престанали, същият астроном забелязал, че грамадният човек изчезнал от небето. Днес кой би повярвал на този разказ?

Та казвам: когато забележите, че вашата енергия се разпилява, ще знаете, че причината се крие в ума ви. Когато се дразните, докачате, не можете да търпите този-онзи, вие усещате, че нещо ви дразни отвътре. Това показва, че енергията ви се разпилява и вие се намирате във въздухообразно състояние, у вас настава голяма сухота. При сухите състояния всякога има безплодие. В този случай, за да оплодотворите организма си, влага ви трябва. Някои хора страдат от много влага. Хора, които страдат от сухота, имат сухи ръце; тия, които страдат от много влага, имат влажни ръце – и двете състояния у човека са крайности. При голямата влага се раждат известни недъзи като гниене, разлагане и др. Когато в сърцето на човека дойде много влага, там не могат вече да се развиват и растат никакви благородни чувства, освен някакви дребни, малки животинки. И при голямата сухота спира животът на всички възвишени идеи и мисли.

Сега вие трябва да приложите закона на хармонията както в себе си, така и в окръжаващата среда, за да не дохождате нито до състояние на сухота, нито до

състояние на влага. Знаете ли какво значи хармония? – Хармонията изисква, като се срещнат двама приятели, всеки от тях да оцени добрите черти в характера на своя приятел. Виждате ли благородното в характера на другите хора, вие лесно ще създадете помежду си искрени отношения. За да се приближите към някой човек, първото нещо, което се изисква от вас, е да намерите една добра черта в неговия ум или в неговото сърце: било някаква съществена мисъл, която го движи, или някакво благородно чувство, или някаква способност. Като намерите една добра черта, върху нея ще градите вашите отношения.

Тук, в Школата, се събират два вида ученици, от две различни категории. Едните живеят по върховете, а другите – в долините. Или, с други думи казано, едните ядат от изпъкнали паници, а другите – от вдлъбнати. Като се съберете заедно, ще почнете да се смеете едни на други. Тия, които ядат от вдлъбнати паници, ще кажат на другите: „Яде ли се от изпъкнали паници?“ Последните пък ще ги запитат: „Ами от вдлъбнати паници яде ли се?“ Едните ще се намерят в положението на щъркела, а другите – в положението на лисицата, за които се говори в баснята „Щъркел и лисица“.

Вие трябва да знаете следното нещо: това, което съществува у другите хора в изобилие, съществува и у вас, макар и в малко количество. Между всички хора има едно преливане, една обмяна. Това се забелязва и във външните отношения. Някога ти ще говориш, а други ще те слушат; друг път ти ще слушаш, а други ще говорят. Някои хора мислят, че могат да говорят или да мълчат, когато те искат. Не, човек не може всякога да говори, не може и всякога да мълчи. Вие трябва да разбирате тия две състояния, трябва да разбирате какво означава говоренето и какво – мълчанието. В разумния живот мълчанието е необходимо, за да видим какво говорят другите хора, каква е тяхната разумност. Когато ние говорим, другите следят каква е нашата разумност. Значи когато аз слушам, искам да разбера доколко ти си разумен; когато аз говоря, ти ще разбереш доколко аз съм разумен. Тъй щото ти ще ми говориш, за да те позная; после аз ще ти говоря, за да ме познаеш. След това и аз ще мълча, и ти ще мълчиш, за да познаем и разберем нещата.

Първото нещо: от всички хора се изисква взаимно уважение. Човек трябва да уважава и себе си, и другите хора. Взаимното уважение – това е една от най-благородните черти, която човек трябва да развие на Земята. Вие не може да

говорите за Любов, от вас не се изисква да се обичате, защото Бог е, Който обича, но от вас се изисква взаимно уважение. Върху взаимното уважение почива Разумният живот. Ако си туряте един на друг различни епитети, това няма да ви ползва. Вие ще мязате на онзи българин от Варненско, който отишъл при един турчин да си купи чехли. След като премерил всички чехли в дюкяна, тръгнал да си отива, не могъл да намери по мярката си – кракът му бил много голям. Турчинът казал след него: „Калъпсъз!“ – то значи: няма калъп за твоите крака. Българинът чул този епитет, разгневил се, обърнал се към турчина и му казал: „Сен-калъпсъз!“ – ти си човек без калъп. Питам: какво спечелиха тия двама души, като размениха този епитет помежду си? – Нищо не спечелиха. Епитетите не разрешават никакви въпроси. Единственото нещо, което спомага за разрешението на въпросите, е да възстановите помежду си отношенията на взаимно уважение. Вие трябва да развиете тази черта във вашия характер, по която да се отличавате. Не само привидно, външно да имате това уважение, но да развиете тази черта вътре в себе си – вътрешно да имате уважение един към друг. Само по този начин вие ще придобиете нежност и разумност.

От паницата (II) на Фигура 1 можем ли да направим нещо? – Можем. Като турим тази паница в две различни положения – в обикновено положение и после с дъното нагоре, ще образуваме долната и горната устна на устата АВ. Значи, като се отвори устата, имаме две паници или, както физиците казват, имаме две двойноизпъкнали лещи, през които лъчите минават и се пречупват. И действително устата пречупва много неща. На какво може да уподобите двувдлъбнатата леща О? – На човешкия нос. Горната част на носа при веждите е широка, после се стеснява и долната част отново се разширява. Питам: щом устата и носът представляват лещи, службата им еднаква ли е? Ако светлината излиза от средата на двойноизпъкналата леща и върви към повърхността Ă, тя се разпръсва. Значи всичко, което излиза вън от устата, се разпръсва. Ако пък светлината излиза от центъра на една двувдлъбната леща, на която уподобихме носа, тя се събира. Значи движението в носа е навътре – всичко се събира в него. По този начин става и дишането. Движението в носа от вън на вътре е по-силно, отколкото движението от вътре на вън. Следователно двуизпъкналата и двувдлъбнатата леща приемат сили от два различни свята. Защо ни е потребна паница в живота? – За ядене, да събира храната. Щом моята паница събира яденето, тя има смисъл. Кои линии в живота са за предпочитане – изпъкналите или вдлъбнатите?

Отговор: Зависи от случаите.

Когато искате да отбиете известна енергия от пътя Ѝ, трябва ви изпъкнала форма. Така постъпва и Природата. Ако замерите някое дете с камък, то, без да знае законите на физиката, вдига лакътя си и така образува изпъкнала линия, с която се предпазва от камъка. Отде знае детето този закон? – Природата го учи. Същите тия изпъкнали линии, изпъкнали форми имат голямо приложение при закона на вярата. Вие знаете, че през пространството минават много отрицателни мисли, които, ако не можете да ги отбиете, ще ви причинят голяма вреда. За да се предпазите от тях, ще ги отбивате чрез закона на вярата.

И тъй, на първо място ще прилагате законите на вашия ум и на вашето сърце, но трябва да помните, че нечистотиите се събират в паници. Нечистотиите не се събират в изпъкнали форми. Там дъждът измива всичко, а вятърът го отвява. В това отношение изпъкналите форми са по-чисти, но в тях вода не може да се събира.

Реплика: В изпъкналите форми се събира електричество, а във вдлъбнатите – магнетизъм.

Да, така е. Електрическата енергия е толкова необходима за тялото, колкото и магнетичната. За в бъдеще вие ще изучавате каква енергия се събира във всяка част от тялото. Вие трябва да изучавате и законите как да трансформирате енергията от един орган в друг. Всички заболявания на организма се дължат на нееднаквото разпределение на енергиите в него, вследствие на което и кръвообращението не става правилно. Електричеството постоянно тече по повърхността на сърцето и благодарение на него то се свива и разпуща, като разнася кръвта по цялото тяло. Премахнат ли се тия живи електрически токове от сърцето, веднага неговото движение спира. Индусите разбират този закон и правят ред опити с движението на сърцето. Например те отнемат тия електрически токове от сърцето и то спира движението си; след това отново ги възстановяват и движението на сърцето започва. В това отношение човешкото сърце представлява един извор. Докато водата в този извор не е подпушена, сърцето действа нормално; подпуши ли се водата му някъде, и движението на сърцето спира. Някои хора се плашат, като забележат, че сърцето им започва да бие по-усилено или пък спира движението си. Не, това е една илюзия на

електрическите токове, които текат в сърцето. Когато нервната енергия, в която електричеството взема участие, престане да се регулира от сърцето, явява се сърцебиене; започне ли сърцето отново да регулира тази нервна енергия, и движението му става нормално.

И тъй, видяхте вече разликата между изпъкналите и вдлъбнатите лещи. Първите са необходими за ума, а вторите – за сърцето. Вие трябва да се научите да разпознавате и да владеете състоянията на ума си. Дойде ли у вас колебание, съмнение, трябва да знаете отде произтичат тия състояния. Те показват, че вие сте на някое високо място. Някога вие сте уверени в своите идеи, но дойдете ли в съприкосновение с по-силен ум от вашия, вие започвате да се колебаете, да се съмнявате. Силният ум представлява висок връх, който може да ви влияе. Този ум ви изкачва на високия връх, но понеже сте тънко облечени, започвате да треперите – колебаете се дали ще издържите на тази височина. Казвам: един по-силен ум може да ви разколебае във вашите убеждения, а на по-слаб ум вие може да противодействате; едно по-силно сърце може да ви повлияе, а на по-слабо сърце вие може да противодействате; по-силна воля от вашата може да ви повлияе, а на по-слаба вие можете да противодействате. Закон е: и вие да влияете, и на вас да влияят. В този закон няма нищо лошо. Всички хора се намират под този закон. Никой не може да се избави от влияние. Всеки човек, с когото влизате в съприкосновение, може да ви повлияе. Хиляди хора ни влияят и Природата ни влияе, а най-после и Бог ни влияе. Той се подписва отгоре и работата се свършва. В края на краищата всеки човек ще излезе на спасителния бряг. Кога? – Когато върви в разумния път – по пътя на своя светъл ум и по пътя на своето разумно сърце. Тогава той ще бъде в съгласие с цялата Природа, в съгласие с всички добри и разумни същества от по-висш свят, и най-после – в съгласие с Бога. Щом сте в такова пълно съгласие, и мъчнотиите в живота ви, и учението ви, и всяка работа, която започвате, ще разрешавате добре и ще ви върви лесно.

Питам: какво е сегашното ви състояние? – Каквато работа и да започнете, нищо не излиза от нея. Ако река да направя опит, ще се убедите, че е така. Например давам петдесет хиляди лева на десет души – да видя какво ще направят с тях. След четири-пет месеца те ще дойдат при мене и ще ми дадат точна сметка как са изхарчили парите. Сами ще видят, че нищо не са направили, а са изхарчили парите за ядене, за дрехи и т.н. Защо не са успели? – Понеже всеки иска да бъде главен майстор, да получава голяма заплата, да се храни и облича добре. Така

че дали с дърводелство ще се заемат, или с друга някаква работа, в резултат парите ще бъдат изхарчени, а налице няма да има никаква работа. В това отношение външният свят работи по-добре. Не е въпросът за парите, но казвам, че по същия начин вие прахосвате и живота си. Всеки ламти за много. Някой иска да стане учен човек, да напише една книга, да се прослави с нея. Ако той вложи всичкото си знание в тази книга, какво ще спечели? Стремежът на човешката душа не седи в писане на книги. Ако ти изпратиш една добра мисъл на някой човек, който е отпаднал духом, и с това го повдигнеш, туй е реалното в живота. Една добра мисъл, едно възвишено чувство струват повече, отколкото сто тома, написани от някой човек. Често тия написани книги не дават нищо на човека, когато една декламация може да произведе цял преврат в душата на някого. Всяко нещо струва толкова, колкото ефективност има в него; няма ли ефективност, нищо не струва.

Великите идеи в света се добиват само с усилен труд от страна на човешката душа, на човешкото сърце, на човешкия ум и на човешката воля. Ще знаете, че само тия неща са съществени за вас, които вие сами може да направите. Във вашия Дух има вложени много възможности, много идеи, но не ги излагайте външно, защото ще настане една празнота у вас. Реализирайте ги, вижте какъв резултат ще имате от тях и тогава говорете, тогава ги излагайте и на външни хора. Докато не ги реализирате, те не са чисто злато, не са ефективни – те са фалшиви пари. Природата не търпи фалшиви неща. Изкажете ли нещо, което не е проверено, ще почувствате в себе си празнота, безсмислие. Ето защо трябва да говорите само проверени работи. Ако ти си велик човек, няма защо да казваш на хората това. Кому са казали Хималаите, че са най-високите планини на света? – Никому. Ангелите и архангелите слязоха ли от Небето да кажат на хората, че са Велики същества? Не – те мълчат, нищо не говорят за себе си. Обаче те имат велико съзнание за своето предназначение и от изобилието, което имат, всеки момент изпращат на съществата по-долу от тях, без да говорят някому за това.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да не задържате излишна енергия в себе си. Какво разбирам под думите излишна енергия? Например разгневил си се, пуснал си пояса си, ходиш натук-натам през целия ден, чакаш само да дойде някой и да ти каже нещо. Веднага изваждаш нож срещу този човек и му казваш: „Чакай, сега ще ти кажа на тебе!“ – Не, това е напразно харчене на енергията. Казвате: „Какво да правим в такива случаи?“ Аз ще ви дам метод как да се

справяте с тази излишна енергия. Който от вас се разгневи, да вземе мотиката и да отиде на Изгрева да копае земята. По този начин и земята ще ви бъде благодарна. Излишната енергия ще отиде в земята и ще свърши някаква работа. Като покопаете десет-петнадесет-двадесет минути, всичката излишна енергия ще се пласира в земята и вие ще се почувствате облекчен, спокоен, ще имате приятно разположение на духа. Това е метод за трансформиране на излишната енергия. Трансформирате ли тази енергия, турете мотиката на рамо и си идете вкъщи.

Друг ден сте меланхолични – това е пак излишна енергия. Вземете мотиката, излезте вън от града и започнете да копаете. След половин час най-много меланхолията ще изчезне. Тогава турете мотиката на рамо и хайде – обратно вкъщи! Гневът, неразположението, меланхолията – това е все излишна енергия, която трябва да изпратите в земята. Като трансформирате тази енергия, вместо нея ще дойде у вас нещо възвишено и благородно. Ние можем да направим този опит, да видим какви резултати ще имаме. Ще купим тридесет-четиридесет мотички и ще разпределим едни от тях за гневливите, други – за меланхоличните, трети – за неразположените духом, и т.н. – за всяко състояние ще има и съответна работа. Някои може да секат дърва, а не само да копаят, но все-таки физическа работа се изисква за трансформиране на тия състояния. При тия състояния няма да ви караме да готвите, но ще излезете да работите на чист въздух. Какъвто и да сте – цар, философ, поет – тия състояния ще дойдат, затова трябва да знаете как да се справяте с тях. За в бъдеще ще имате още по-големи неразположения, но вече ще знаете как да се лекувате. Гладстон7, един от видните държавници в Англия, е трансформирал тия свои състояния чрез физическа работа. Всички, които се занимават умствено, имат излишна енергия, която, ако не трансформират чрез физически труд, ще им създаде големи злини. Онези пък, които се занимават с физически труд, често страдат от преумора, която създава други злини. Ние не сме за преумората, не сме и за безделието. Ние сме за малкия труд, но съзнателен.

И тъй, винаги ще държите ума, сърцето и волята си в изправно състояние! Как? – За да държите ума си в изправно състояние, ще спазвате правилото, което ви дадох – взаимно уважение. Този център се намира в задната част на главата. По този начин ще предизвикате тази енергия да отиде към горната част на мозъка ви и с това ще се събудят у вас много възвишени мисли и чувства. Понеже тази енергия е въздухообразна, тя ще обхване целия ви мозък, а оттам ще се предаде

и на целия ви организъм, и вие ще придобиете приятно разположение на духа.

Казвам: не се спирайте пред мъчнотиите в живота! Някои хора, като се намерят в трудно положение, не знаят какво да правят. Ето защо в каквото положение и да се намирате, изживявайте вътрешно състоянията на другите хора, та един ден, ако изпаднете в тежко положение, да можете лесно да се справяте. Вие трябва да имате една положителна философия в живота си и да знаете, че като ученици на Окултната школа ще ви прекарат през всички мъчнотии. Някои ще кажат: „По-добре да не бяхме влизали!“ – Не, и да не сте влизали, пак ще ви прекарат през мъчнотии, за да изпитат характера ви. Сега разбирате ли каква е философията на живота? Щом изучавате тази философия, няма какво да се смущавате. По-опитните от вас със своите мисли и желания ще насърчават по-слабите – в това седи силата на човека. Само така ще се създаде между вас отлична атмосфера и отношения на взаимно уважение. Тогава и списанието ви „Житно зърно“8 ще върви добре.

У американците има една добра черта – там всички студенти сами се поддържат. Бедните студенти прислужват на своите богати другари във време на обяд, а после и те се нахранват. След това измиват паниците и си отиват. Като се срещнат бедните и богатите студенти вън, те се разговарят заедно, разхождат се, равни са помежду си, няма никаква разлика между тях. Дойде ли време за ядене, богатите сядат пред масите, а бедните им прислужват. Бедните студенти работят и други работи – изобщо те изкарват прехраната си с труд. Те считат за унижение да ги храни някой, без да са работили. Някои от бедните студенти, ако са в пансион, разнасят писмата на своите другари, бият звънеца, слагат масите и т.н. Те не ядат, ако не са заслужили прехраната си. Това е една похвална черта у американците, която обаче липсва у славяните. Славяните казват: „Как, с черен труд ли да се занимавам? Това не го допуска моето достойнство!“ В това отношение аз бих желал ние да подражаваме на американците. Ние трябва да възприемаме хубавите неща, отдето и да идат те.

Моето желание е сега вие да се отличавате с взаимно почитание помежду си. Ако вие успеете в това, половината от целта на вашата работа е постигната. След това трябва да работите за постигането на други неща, но важно е в първо време взаимното почитание. Всички науки, както и всички изкуства и занаяти, са само външни неща, физически различия – те са само средства, а Животът има по-висока цел.

Аз бих желал вие, като ученици на тази велика Школа, да се разбирате помежду си вътрешно. Вие не трябва да се интересувате един от друг външно, но всеки трябва да се стреми по вътрешен начин да облекчи страданията на брата си, без той да знае това нещо – туй е безкористие. Така ще дойдете до новата философия в живота. Всички вие трябва да бъдете носители на новата философия!

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
Книги:

* Вдлъбната и изпѫкнала лещи

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_03_15 Той повелѣва на слънцето
неделна беседа

ТОЙ ПОВЕЛѢВА НА СЛЪНЦЕТО

„За да бѫдете синове на Отца вашего който е на небеса; защото Той повелѣва на слънцето си да изгрѣва на злитѣ и на добритѣ, и дава дъждъ на праведнитѣ и неправеднитѣ“. (Матея 5:45)

Ако се зададе тема, да се опрѣдѣли, какво нѣщо е човѣкътъ, философитѣ ще дадатъ едно свое опрѣдѣление, ученитѣ хора ще дадатъ второ опрѣдѣление, религиознитѣ и проститѣ хора ще дадатъ трето опрѣдѣление – всѣки има свое разбиране, свое опрѣдѣление за човѣка. Нѣкой ще каже: човѣкътъ е едно живо сѫщество. Да, но сѫщо тъй сѫ живи и мравкитѣ, сѫщо тъй сѫ живи и птицитѣ, сѫщо тъй сѫ живи и дърветата. Животътъ е общо качество за всички живи сѫщества. Че човѣкъ е едно живо сѫщество, има нѣщо вѣрно въ това, но че и у човѣка има единъ особенъ животъ, какъвто въ животнитѣ нѣма и това е вѣрно.

Второто твърдение, което хората даватъ за човѣка е слѣдното. Тѣ казватъ: човѣкъ е едно мисляще сѫщество. Мислящи сѫщества сѫ и животнитѣ. Да, но у човѣка има едно особено качество въ мисъльта, каквото нѣма въ другитѣ животни.

Най-послѣ ще кажатъ, че човѣкъ е едно морално, едно духовно сѫщество. Такова нѣщо може да се каже и за животнитѣ. У човѣшкия моралъ, обаче, има нѣщо особено. Още отъ най-древни врѣмена хората сѫ се спирали да опрѣдѣлятъ, какво нѣщо е човѣкътъ и сѫ казвали, че човѣкътъ е сѫщество, което мисли. То е едно общо опрѣдѣление. Изобщо, мѫчно е да се даде дефиниция, какво нѣщо е човѣкътъ.

Сега темата ни не е за човѣка, но понеже човѣкътъ разглежда Божитѣ работи, то по отношение на Божитѣ работи ние ще разгледаме човѣка. Животнитѣ се отличаватъ по това, че иматъ настроения – крайна промѣнчивость има въ тѣхъ. У животнитѣ нѣма установенъ моралъ. Тѣхниятъ моралъ се отнася само до кожата имъ. Когато не засѣгашъ кожата на животнитѣ, тѣ сѫ крайно морални, но щомъ засегнешъ кожата имъ, въ тѣхъ вече не остава никакъвъ моралъ. Животнитѣ мислятъ, докато не сѫ се уплашили, но щомъ се уплашатъ, въ тѣхъ не остава абсолютно никаква мисъль. Всичката имъ мисъль се прѣвръща въ

едно скороходно движение. Слѣдователно, настроението е състояние на животнитѣ – животинско състояние е то. Нѣкои хора казватъ: азъ имамъ настроение. Казвамъ: ти си въ едно животинско състояние. Въ настроенията всѣкога влизатъ страститѣ, а страститѣ сѫ една неустойчива срѣда. Елементитѣ, които образуватъ страститѣ сѫ въ едно прѣходно състояние, въ състояние на прѣсъздаване. Страститѣ, които се бушуватъ вѫтрѣ въ животнитѣ, сѫ свързани съ извѣстни процеси, които ставатъ въ самата природа, понеже природата твори единъ новъ свѣтъ. Кѫдѣ е този свѣтъ? – Не го знаятъ. Азъ не говоря за тази природа тукъ на земята, но за великата природа. Една нова вселена се твори. И всичко това, което остава като излишъкъ при създаването на този по-висшъ свѣтъ, се изпраща долу на земята. Този остатъкъ, този излишъкъ влиза въ животнитѣ и образува тази вѫтрѣшна пертурбация, която ние наричаме страсти. Страстьта образува настроението; настроението образува вѣтропоказательтъ, който показва четиритѣ главни посоки въ свѣта. Този уредъ наричатъ компасъ. Казватъ, че компасътъ показвалъ правата посока. Не, компасътъ не е толкова точенъ. Той показва правата посока само за умнитѣ хора. Ако го занесешъ на северния полюсъ, показва една посока; ако го занесешъ на екватора, показва друга посока. Ако вземете единъ отъ нашитѣ часовници и тръгнете съ него да направитѣ едно крѫгосвѣтно пѫтешествие, той по никой начинъ нѣма да ви покаже право врѣмето.

Тъй щото, има извѣстни величини, съ които ние, съврѣменнитѣ хора, боравимъ, но тѣ иматъ значение само за извѣстно мѣсто, и за извѣстно врѣме. Нѣкой казва: азъ боравя съ величината на часовника. Да, но това е една мѣстна величина съ която се измѣрва врѣмето само въ България, но не и другадѣ. Когато нашиятъ часовникъ въ България показва шестъ часа, на друго мѣсто имаме другъ нѣкой часъ. Нѣкои казватъ: е, земята е такава. Че земята е такава това е другъ въпросъ. Не е лошо, че хората иматъ двѣ противоположни величини. Всѣко число има свое отражение; всѣко число има своя проекция.

И тъй, ние сме свързани съ животнитѣ – има връзки между животнитѣ и насъ. Въ какво седи тази връзка? – Ние сме подобни на тѣхъ по настроения, по страсти. Нѣкой казва: какъ, азъ да бѫда подобенъ на животнитѣ! Има, обаче, подобие между човѣка и други сѫщества. Човѣкътъ е свързанъ и съ ангелитѣ. Като говоря за ангелитѣ, азъ разбирамъ сѫщества, които сѫ по-организирани отъ насъ, които иматъ хиляди пѫти по-устойчиви тѣла отъ нашитѣ. Тѣхнитѣ тѣла сѫ образувани отъ лѫчиста материя. Слѣдователно единъ ангелъ може да

владѣе своето тяло така, че да бѫде видимъ и невидимъ, споредъ както пожелае. Единъ ангелъ може да пѫтува съ голѣма свобода прѣзъ пространството.

Сега, не е въпросътъ да ви доказвамъ, гдѣ сѫ ангелитѣ, кѫдѣ живѣятъ и какъ живѣятъ. Ангелитѣ живѣятъ въ така наречения „петоизмѣримъ свѣтъ“ въ свѣта на петьтѣ измѣрения. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ отъ три измѣрения; духоветѣ пъкъ, т.е. тия отъ хората, които заминаватъ за другия свѣтъ, живѣятъ въ свѣта на четиритѣ измѣрения. Нѣма да ви обяснявамъ това нѣщо математически. То е една дълбока задача. Днесъ нѣма автори, които да сѫ писали по този въпросъ. Слѣдователно, съ ангелитѣ ние сме свързани по закона на разумностьта. Разумностьта е качество на ангелитѣ и се изпраща отъ тѣхъ при творението, при създаването на тази нова вселена. Отъ изобилието на своята разумность тѣ изпращатъ къмъ земята. Казва се въ Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи“. На какво ще ни научи? – На разумность. У насъ подъ думата „духъ“ се разбира друго нѣщо. Надъ тази разумность седи закона на Любовьта. Значи връзката между Бога и насъ е Любовьта. Споредъ мене, настроението, това е една срѣда; разумностьта, това е друга срѣда; Любовьта, това е трета срѣда. Значи тия три срѣди ни свързватъ съ три велики свѣта. За да може човѣкъ да разбира дълбокитѣ замисли на живата природа, трѣбва да е свързанъ съ тѣзи три велики свѣта.

Азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които се интересуватъ за своето бѫдеще. Вие може да имате критически умъ, този умъ ви е потрѣбенъ, но въ критиката си трѣбва да бѫдете разумни. Да критикувашъ, значи да сравнявашъ, да уподобявашъ, да търсишъ Истината. Да критикувашъ разумно, това не значи да търсишъ погрѣшкитѣ на хората, но да търсишъ правия пѫть. Познание трѣбва! Нѣкои мислятъ, че критиката е основно нѣщо; нѣкои мислятъ, че хората трѣбва да се съмнѣватъ. Не, съмнението не е положително качество, то е негативно качество въ човѣшката природа. Щомъ човѣкъ се усъмни, почва да мисли. Но, споредъ менъ, по-голѣмо прѣимущество е човѣкъ да вѣрва, отколкото да се съмнѣва. По-правдоподобно е човѣкъ да се обнадежва, отколкото да се обезсърдчава. Запримѣръ, вие се съмнѣвате, дали има бѫдещъ свѣтъ, или нѣма. Оставете този бѫдещъ свѣтъ! Съмнѣвашъ ли се въ свѣта, въ който живѣешъ? – Не се съмнѣвамъ. Мислишъ ли, че можешъ да излѣзешъ извънъ този свѣтъ, въ който сега живѣешъ? Казвашъ: е, като умра единъ день, всичко ще се свърши съ мене. Добрѣ, като умрешъ, кѫде ще отидешъ? Великиятъ законъ въ самата наука казва, че нищо въ природата не се губи. Щомъ е тъй, ти като човѣкъ не

можешъ да се изгубишъ. И като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ, пакъ ще мислишъ.

Ще ви приведа една малка аналогия, за обяснение на мисъльта, че и като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ и ще мислишъ. Допуснете, че водата която е въ въздухообразно състояние, се намира нѣкѫдѣ изъ пространството. Така ли остава тя? – Не, отъ дѣйствието на студа, тази пара се прѣвръща въ вода, сгѫстява се. Най-напредъ тази вода сѫществува като пара, подвижна е, но послѣ вслѣдствие промѣната, която става съ нея въ пространството, тя се прѣвръща въ вода. Нѣкои мислятъ, че горѣ въ пространството е много тихо. Не, не е така. Тамъ ставатъ голѣми атмосферни промени. Горѣ въ пространството има голѣми електрически и магнетически бури. Тия именно бури сѫ, които движатъ нашата земя. Тѣ могатъ да завлѣкатъ всѣки едного.

Азъ нѣма да обеснявамъ тѣзи нѣща. Тѣ се отнасятъ до чиста научната страна на въпроса, но ще се спра само върху физическата страна на цитирания стихъ: „Защото Той заповѣдва на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Кой е този, който заповѣдва? Виждали ли сте Го до сега? Кажете, какъвъ му е образътъ? – Само Любовьта може да ни даде единъ малъкъ отѣнъкъ на Божия образъ. Ако ние сме разумни, съ своята разумность ще можемъ да видимъ Бога. Можемъ да Го видимъ, но какъ? – Чрѣзъ проявитѣ, които виждаме навсѣкѫдѣ въ разумната природа. Всичко въ природата е много разумно направено. По направата на единъ часовникъ ние можемъ да сѫдимъ за техника, който го е направилъ, но самиятъ техникъ не можемъ да видимъ. Ние, като разглеждаме природата отъ научно гледище, ще видимъ, че въ нея има една разумность, но нѣма да видимъ, Онзи, който я създалъ. За Бога не можемъ да имаме абсолютна никаква прѣдстава. Речемъ ли да си създадемъ нѣкаква прѣдстава за Него, тя ще бѫде фалшива, невѣрна. Съставимъ ли си нѣкакъвъ образъ за Бога, той ще бѫде подобенъ на насъ: ще му туримъ очи, носъ, коса, брада, която ще бѫде руса, черна или бѣла и ще кажемъ: младиятъ или стариятъ Господь. Понеже ние сме млади или стари, туряме едно такова качество на Бога, че Той е младъ или старъ. Не, това е човѣшка философия. Така говорятъ обикновенитѣ хора, а философитѣ ще говорятъ за абсолютното. Какво е абсолютното, тѣ не знаятъ. Тия учени хора мязатъ на онзи испански поетъ, който написалъ едно малко съчинение, написалъ едно хубаво стихотворение, възпѣлъ нѣщо въ природата, но когато го попитали, какво иска да каже съ тази поезия, каква мѫдрость крие въ нея, той казалъ: и азъ самъ не зная. Писахъ нѣщо, но не зная какво изразява то. Та, често ученитѣ хора пишатъ нѣщо, но сами не знаятъ какво изразява

написаното отъ тѣхъ. Това е право отъ тѣхна страна, дѣто не разбиратъ, какво сѫ писали. Какво показва това нѣщо? – Ако ние сме творители на нѣщата, ще разбираме смисъла имъ. Значи, ако нѣкой пише нѣщо, той пише по вдъхновение. Ти напишешъ едно изречение, или едно стихотворение на френски езикъ. Питатъ те: какво написа? – Не зная. Може да напишешъ едно стихотворение на английски, или на какъвто и да е другъ езикъ. Запитватъ те: какво значи това? – Не зная. Попитайте нѣкой, който знае френски или английски езикъ, той ще ви приведе смисъла на стихотворението.

И тъй, Богъ е, който заповѣдва на слънцето. Това е физическата страна. Слѣдователно, този, който заповѣдва на слънцето да грѣе, Той е заповѣдалъ и на насъ да дойдемъ на земята. Той е заповѣдалъ да имаме тѣла; Той е заповѣдалъ да имаме глави; Той е заповѣдалъ да имаме дробове; Той е заповѣдалъ да имаме стомаси; Той е заповѣдалъ да имаме рѫце, крака, нервна система; Той е заповѣдалъ да имаме всичко. Философията на живота седи въ това, щото ние, като хора, да се разберемъ. Щомъ Богъ е заповѣдалъ за всичко това, въ какво седи тази заповѣдъ? – Разумна е тази заповѣдъ! Ако слънцето изгрѣва, за себе си ли изгрѣва? Не, слънцето изгрѣва заради насъ. То е слуга на Господа. Господь му казва: „Ти всѣка сутринъ ще изгрѣвашъ на земята. Ще раздавашъ отъ своитѣ физически блага на всички мои твари, на всички мои дѣца“. Вие питате: тъй ли е това нѣщо? Голѣми философи сте вие, но не знаете най-елементарнитѣ работи. Разправятъ за единъ английски философъ, който написалъ едно отлично съчинение по философия на английски езикъ, но разправя за себе си, че билъ толкова слабъ математикъ, та когато се отнасяло за нѣкаква най-дребна смѣтка, викалъ жена си и малкитѣ си дѣца, да смѣтатъ зарадъ него. Той писалъ чисто философски работи, написалъ една много хубава книга по френология, върху „естеството на човѣка“, но математическиятъ му центъръ, билъ слабо развитъ. Той казвалъ: азъ по математическитѣ си способности не мога да се мѣря даже и съ дѣцата си. Ако всичкитѣ ми способности бѣха така развити, както и математическитѣ, щѣхъ да бѫда цѣлъ идиотъ.

Тъй щото, въ едно отношение човѣкъ може да бѫде философъ, а въ друго отношение – дѣте. Има философи, които сѫ цѣли дѣца. Има жени, които съ свършили по готвачество и каквото имъ дадешъ да сготвятъ, всичко могатъ, но я ги тури да разрѣшатъ единъ моралenъ въпросъ, ще ти кажатъ: за това нѣщо не ме питай! За готвене всичко мога, но по моралнитѣ въпроси нищо не зная.

Мѫжътъ на тази жена вечерьта донесе една торба съ злато – задигналъ я отъ нѣкѫдѣ, и пита жена си: да задържа ли тази торба, или да я върна назадъ? – Задръжъ я! Да я задържи значи, да сготви нѣщо отъ нея. Но, ако на тази жена, донесатъ развалено месо да сготви нѣщо, ще каже: вънъ скоро това месо! То не е за готвене. Щомъ се отнася за готвене, всичко разбира и знае; щомъ се отнася за паритѣ, казва, нека останатъ тия пари въ кѫщи, макаръ че сѫ миризливички. Сега, нѣкои хора, за оправдание на това положение, казватъ: е, слабъ му е ангелътъ на човѣка, какво да се прави? Не, главата на този човѣкъ отгорѣ е слаба, затова е слабъ и прѣдъ торбата съ злато. Френолозитѣ много добрѣ разрѣшаватъ този въпросъ. Тѣ казватъ, че съвѣстьта у всички хора не е еднакво развита; разумностьта не е еднакво развита; чувството на сравнение на уподобяване не е еднакво развито; музикалното чувство не е еднакво развито; математическитѣ способности не сѫ еднакво развити. Милосърдието не е еднакво развито; вѣрата не е еднакво развита; надеждата не е еднакво развита; смѣлостьта, рѣшителностьта, всички тия способности и чувства не сѫ еднакво развити въ всички хора. Кой какво работилъ, това и придобилъ.

Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: защо свѣтътъ е така лошо нареденъ? Тук въ София, прѣди нѣколко години, единъ българинъ си направилъ една хубава, двуетажна кѫща, съ всички удобства, но понеже направилъ малко дългъ, турилъ въ първия етажъ кираджии, които му плащали доста голѣмъ наемъ. Тия кираджии, били доста немарливи, и въ продължение на двѣ години развалили кѫщата на този човѣкъ. Всички лампи изпочупили, цѣлата инсталация и канализация развалили и съ това довели кѫщата до неузнаваемость. Като дошли втори кираджии, намѣрили всичко развалено, изпотрошено и си казали: ама че голѣмъ простакъ билъ този господинъ, тъй калпаво направилъ кѫщата си. Не, не е простакъ този човѣкъ, простаци сѫ били първитѣ кираджии. Този човѣкъ, чиято е кѫщата, бѣше уменъ човекъ. Така и Богъ, Който създаде свѣта, е много уменъ, но ние, които бѣхме първитѣ кираджии на този свѣтъ, сме простацитѣ; ние развалихме всичко, и днесъ търсимъ виновника на тѣзи поврѣди извънъ насъ. Казваме: защо Господь създаде така глупаво свѣта? – Майкитѣ и бащитѣ развалиха тия форми, които Богъ създаде, за да живѣятъ въ тѣхъ разумнитѣ души. Съврѣменната наука е констатирала това нѣщо. Запримѣръ, ако една жена е брѣменна и въ това си положение има най-тежки изживѣвания, запримѣръ въ нея се поражда желание да отмъсти, да открадне, да убие, а не се поражда мисъль за Бога, то дѣтето, което се роди, ще бѫде единъ прѣстѫпникъ, ще мяза на нея. Като казвамъ, че ще мяза на нея, разбирамъ, че ще изразява

всичкитѣ нейни състояния въ даденото положение. Слѣдователно, когато държавата иска да подобри своитѣ поданици, за такива майки трѣбва да създава най-добри, най-благоприятни условия. Държавата, обаче, днесъ не се грижи за тия нѣща. Днесъ, само слѣдъ като се родятъ прѣстѫпницитѣ тя се загрижва да създаде нѣкакви институти за прѣстѫпницитѣ дѣца. Не, прѣди да се родятъ дѣцата, държавата трѣбва да се погрижи за тия дѣца, бѫдещи нейни поданици. Чудни сѫ съврѣменнитѣ хора, когато говорятъ за държавата! Ами че всѣка държава е единъ общъ, колективенъ организъмъ! Всѣка държава е сглобена отъ много кириши, камъни, тухли, дървета и отъ какви ли не още материяли. Много и разнородни материяли влизатъ въ нея! Пъкъ освѣнъ тѣхъ, има и много скоби, които свързватъ материялитѣ. И всички тия скоби трѣбва да бѫдатъ здрави. Ако се поставятъ скоби, безъ да има дървета, въ които да се забиватъ, какво ще стане съ това здание? – Ще рухне. Слѣдователно, сѫщиятъ законъ е и по отношение на човѣка. Ето защо, ние започваме отъ човѣка. Хората днесъ искатъ държавата да бѫде солидна. Добре но отъ какво е образувана държавата? Нали е образувана отъ много хора? Ето защо ние трѣбва да се обърнемъ къмъ себе си, да опрѣдѣлимъ отношенията си, къмъ Бога. Да видимъ дали Го познаваме или не.

Има единъ начинъ, по който можемъ да се ползуваме отъ Божествената енергия. За мене не е важно да зная колко е голѣмо слънцето, но е важно да се ползувамъ отъ неговата енергия. Какво ще бѫде положението ви, ако си прѣдставите, че се намирате въ първата, въ втората или въ третата епоха при създаването на свѣта? Всѣки день, това е една епоха, а вие знаете, че Богъ направилъ слънцето едва въ четвъртия день. Нѣкои учени казватъ, че въ това врѣме около земята имало такава голѣма мъгла, та нищо не се виждало. Всичко било само облаци, мъгли. Но по това врѣме се явили голѣми бури, които се движили съ бързина 10,000 клм. въ часъ и успѣли да размахнатъ тия мъгли, тия облаци така, че на небето се явило слънцето. Това врѣме религиознитѣ хора наричатъ „деньтъ на създаване слънцето“. То било четвъртия день при създаване космоса. Тъй се говори за явяването на слънцето за првъв пѫть на земята. Значи, благодарение на тѣзи голѣми бури се явило слънцето. Но сега, да не дава Господь да се явятъ такива голѣми бури! Ако сега се яви такава буря, всички хора ще плаваме изъ въздуха – и църкви и училища, всичко ще лети изъ въздуха. Голѣма каша ще настане! Такава каша имало и тогава, когато се разгонвали облацитѣ отъ лицето на земята. Този законъ е вѣренъ именно въ това отношение, че когато въ човѣка прѣдстои да се създаде нѣщо ново, нѣщо

много велико, нѣщо много хубаво, въ него наставатъ такива именно бури, такива пертурбации, докато въ четвъртия день въ него изгрѣе слънцето. Това става около 30-тата му годишна възрасть. Всички сте били млади, изживѣвали сте разни състояния и въ резултатъ казвате: животътъ нѣма смисъль. Всичкитѣ ви идеали, всичко хубаво пропада, но най-послѣ слънцето у васъ изгрѣва, вие се подигате и казвате: има слънце въ живота, има смисълъ да се живѣе! Казва се въ Писанието:„ Той заповѣда на слънцето да грѣе и на добритѣ, и на злитѣ.“ Мислите ли, че днешнитѣ мѫчнотии, които сѫществуватъ въ свѣта, сѫ произволни? Ние казваме: Защо хората сѫ толкова жестоки? Азъ казвамъ: защо майкитѣ сѫ толкова жестоки? Споредъ мене не трѣбва да се наказватъ дѣцата, а трѣбва да се наказватъ майкитѣ и бащитѣ. Азъ зная единъ случай, който потвърдява тази идея. Единъ баща, отъ Варненско нѣкѫдѣ, отива да запише дѣтето си на училище. Дѣтето му било много сприхаво. Бащата казва на учителя: „Ще те моля, когато дѣтето ми се провини въ нѣщо, не го наказвай, но почакай, азъ отъ врѣме на врѣме ще идвамъ при тебе, да наложишъ това наказание върху менъ. Но ще бѫдешъ съ мене много строгъ, тъй, като учитель, нѣма да ме щадишъ. Колкото пръчки се слѣдватъ на сина ми, ще ги наложишъ върху менъ.“ Послѣ се обръща къмъ сина си и му казва: „Синко, ще гледашъ да правишъ по-малко бели, за да освободишъ и моя гърбъ отъ удари.“

Ние, съврѣменнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе. Не трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе, но какъ трѣбва да се раждаме. Ние трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какви майки трѣбва да имаме, какви бащи трѣбва да имаме. Като говоря майки, азъ не разбирамъ „майка“ въ обикновения смисълъ на думата. Днесъ у всички културни хора, у всички европейски народи има една слабость, всички искатъ да женятъ своитѣ дъщери и синове. Защо да ги женятъ? Въ природата сѫществува слѣдния законъ: не се позволява на кое и да е сѫщество да дойде на земята, докато нѣма условия за него. То трѣбва да чака. Има много души, които трѣбва да чакатъ, нѣма благоприятни условия още за тѣхъ. Гдѣ трѣбва да чакатъ? – Въ другия свѣтъ. Отлично е тамъ! По нѣкой пѫть у насъ се явява желание да се размножаваме повече, отколкото трѣбва. Ами знаете ли, какво нѣщо е размножаването? Идете въ Китай да видите, колко гѫсто е тамъ населението! У тѣхъ има едно желание да изчезнатъ едни, за да дойдатъ други, нови хора. Затова тѣ често се молятъ на Бога, да дойде нѣкаква катастрофа, да настане нѣкакъвъ катаклизъмъ, та да измратъ нѣколко милиона хора изведнажъ. Тѣ смѣтатъ това нѣщо за нѣкакво благословение. Ако у насъ стане такова масово измиране на хора, то е

цѣлъ ужасъ, цѣлъ адъ. Ако отидете въ Китай, ще видите, какъ тия хора сѫ направили кѫщитѣ си по саловетѣ на рѣкитѣ – тъй гѫсто е населението. Мѣсто си търсятъ хората! И при всички тия условия, желанието на хората да се размножаватъ, е необяснимо. Ние искаме да се размножаваме физически, но въпросътъ не седи въ физическото размножаване, въ физическото създаване. За човѣка е важно, слѣдъ като създаде физическото си тѣло, да се погрижи за развиване на сърдцето, за развиване на своя умъ и най-послѣ да даде потикъ за развиване на моралнитѣ си чувства. Само така той ще се прояви като човѣкъ.

Питамъ: гдѣ е благородната страна на човѣка? Всички съврѣменни хора сѫ способни на едно: да се докачатъ. Въ това сѫ майстори. Да се каратъ, да правятъ свади, за това сѫ майстори всички хора. Това е не само съ обикновенитѣ хора, но и съ религиознитѣ. Свѣтскитѣ, хора се биятъ вънъ, по улицитѣ, а религиознитѣ хора се биятъ вѫтрѣ, въ кѫщи. Нѣкой религиозенъ човѣкъ слѣдъ като набие жена си на общо основание, послѣ ще ѝ каже: ще мълчишъ, нѣма да ме компрометирашъ нѣма да казвашъ, че те бия, защото азъ служа на Бога. Послѣ, ще намѣри нѣкой стихъ отъ Писанието, ще каже: женитѣ трѣбва да се подчиняватъ на мѫжетѣ си. Тъй казва Господь! Нѣкѫдѣ пъкъ жената набие мъжа си и послѣ цитира нѣкой стихъ отъ Писанието: мѫжътъ трѣбва да обича жена си; ако не я обича, бой, дърво му се пада. Това сѫ аргументи, доказателства, но физически. Казвамъ: дѣто мѫжътъ е силенъ, той налага, той цитирва стихове; дѣто жената е силна, тя налага, тя цитирва стихове. Какво се разрѣшава по този начинъ? – Нищо.

Писанието казва: „Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе еднакво и на добритѣ, и на злитѣ.“ Подъ това слънце се разбира разумния животъ въ хората. Това слънце трѣбва да бѫде разумно, затова Господь му заповѣдва да грѣе и за добритѣ, и за злитѣ хора. Ако това слънце не изгрѣваше, ако нѣмаше разумность въ свѣта, всички хора щѣха да се смразятъ, нѣмаше да има никакво развитие.

И тъй, когато става въпросъ за състояния, ние трѣбва да разбираме своитѣ състояния. Има различни състояния, и ние трѣбва да знаемъ, постоянни ли сѫ тия наши състояния, или прѣходни. Прѣдставете си, че имате едно прѣходно състояние, като това на леда. Какво ще донесе това ви състояние? Нѣкой казва: сърдцето ми е студено. Какво ти трѣбва? – Топлина. Слѣдъ като се стоплишъ, казвашъ: изгори ме тази любовь. Какъ! Любовьта те изгори! Любовьта никога не

гори. Любовьта е най-великата, най-разумната сила въ човѣка, и слѣдъ като проникне въ него, тя му дава по възможность най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ пориви на духа. Любовьта, споредъ моитѣ схващания, най-първо е достояние на великитѣ Учители; послѣ е достояние на великитѣ адепти, на великитѣ ученици на великите вѣрующи, на великитѣ оглашени и най-послѣ на всички съврѣменни хора. Но тази любовь, едва като сѣнка засѣга съврѣменнитѣ хора. Нѣкой казва: ти знаешъ ли, какъ ми е пълно сърдцето съ любовь! Охъ, умирамъ за тебе! Готовъ съмъ да се жертвувамъ за тебе. И пише на приятеля си: всичко съмъ готовъ да направя за тебе! Слѣдъ двѣ години пакъ му пише: Повече да не стжпвашъ въ кжщата ми! Питамъ: какъ е възможно човѣкъ да се измѣни толкова много? Какъ е възможно да се обърне толкова много сърдцето му? Златото желѣзо може ли да стане? Желѣзото злато може ли да стане? Водата ледъ може ли да стане? – Може, но при извѣстни условия. Кога? – Ако водата е на сѣверния полюсъ, може да стане на ледъ; ако водата е на екватора, на ледъ не може да стане. Питамъ: водата на пари може ли да стане? – Може. Кога? – Ако е въ котела и отдолу пещьта я нагрѣва. „Може" и „не може" да стане нѣщо, това зависи отъ условията. Можемъ ли да бждемъ разумни? – Можемъ. Кога? – Когато сме свързани съ ангелитѣ. Можемъ ли да имаме настроения? – Можемъ. Кога? – Когато сме свързани съ животнитѣ. Можемъ ли да се любимъ? – Можемъ. Кога? – Когато сме свързани съ Бога. Само тъй ние можемъ да разберемъ единичностьта и множеството.

Въ свѣта има два велики процеси, които азъ уподобявамъ на състоянията на нашето съзнание. Единъ отъ процеситѣ се крие въ подсъзнанието, за който говори и съврѣменната наука. Той е Божественъ процесъ, азъ го наричамъ „множественъ процесъ". Туй, което мислятъ великитѣ, напрѣдналитѣ сжщества въ природата – боговетѣ, ангелитѣ, архангелитѣ, херувимитѣ, серафимитѣ – всичката енергия на тѣхната мисъль се разпрѣдѣля изъ цѣлия козмосъ, и всичко това се нарича „подсъзнание". То прѣдставлява единъ общъ процесъ. Казвашъ: нѣщо въ подсъзнанието ми работи. Имашъ желание да направишъ нѣщо хубаво, велико – то се дължи на тия сжщества въ тебе. Казвашъ, азъ имамъ подсъзнание. То значи: азъ съмъ въ връзка съ тия висши сжщества. Вториятъ процесъ се крие въ съзнанието, което се срѣща и въ всички животни и растения. То е сжщо така единъ множественъ процесъ. Значи, подсъзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички висши сжщества, а съзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички нисши сжщества. Той е процесъ присжщъ на всички животни, растения и

човѣка. Самосъзнанието пъкъ е единственото нѣщо, съ което ние сами работимъ. Той е единиченъ процесъ. Когато работи въ тебе съзнанието, ти се наемашъ да пишешъ по нѣкой въпросъ. Пишешъ: тъй казалъ Кантъ, Шопенхауеръ, Толстой. Всичко това не е твое, ти си просто единъ компилаторъ, пишешъ, какво сѫ казали другитѣ. Но когато дойдешъ до положение ти самъ да мислишъ, тогава оставашъ всички философи на страна, искашъ да разберешъ въпроса самъ, по своему. Тогава имашъ самосъзнание. То е Божественото съзнание, което прониква въ човѣка. Самосъзнанието е индивидуаленъ процесъ. Много рѣдки сѫ моментитѣ, когато Божественото сѫзнание прониква въ насъ. Когато Божественото сѫзнание проникне въ насъ, ние ще го чуемъ като вѫтрѣшенъ гласъ. Има моменти въ живота ви, когато това съзнание ще ви проговори. Този моментъ въ вашия животъ ще бѫде епохаленъ. Той ще бѫде най-красивиятъ моментъ. Щомъ това съзнание ви проговори, вие ще си кажете: едно врѣме бѣше това, но въ сънъ ли бѣше, въ будно състояние ли бѣше, видѣхъ нѣщо особено, чухъ нѣщо особено… Това нѣщо не може да се схване отъ вашия умъ. То е нѣщо Божествено! Комуто е проговорило това съзнание, въ него като че нѣщо се отваря, и той вижда отношенията, които сѫществуватъ между този, който му е проговорилъ и него самия. Тогава, между Бога и него се образува една връзка, която никой не може да разкѫса. Нѣма сила, която може да разкѫса тази връзка. И най-великитѣ грѣшници сѫ свързани съ Бога. Защо изглежда, че сѫ безъ Бога? – То е, защото нѣкой пѫть човѣкъ иска да се отдалечи отъ Бога, да се разходи изъ свѣта. Тогава Богъ разпуща тази нишка. Тя се продължава много и човѣкъ е вече свободенъ да върви накѫдѣто иска. Такъвъ човѣкъ върви, върви и най-послѣ, като се умори, казва: кѫдѣ вървя азъ? – И пожелава да се върне отново къмъ Бога. Богъ взима тогава макаричката си и започва да навива този конецъ, докато тази душа отново се приближи при Него. Нѣкой казва: изгубенъ съмъ! Не, тѣзи конци никой не може да кѫса. Тѣ никога не се кѫсатъ. Всички души сѫ свързани съ такива конци. Въ това отношение, окултиститѣ казватъ, че тия конци, между Бога, и душитѣ сѫ скъсани. Не, понеже всѣка душа е единъ лѫчъ отъ Бога, никога не се кѫсатъ нейнитѣ конци. Възвишеното, благородното, което имаме въ себе си, е Божественото въ насъ, и то никога не се губи. Защо трѣбва да го отричаме, защо трѣбва да се съмнѣваме въ Бога? Сега, нѣма защо да ходимъ да питаме, какво е казалъ Петко, Драганъ, какво казалъ този-онзи философъ. Не, онова, което азъ нося въ своята душа; онова, което ми дава достойнство, като човѣкъ, то е онзи импулсъ въ мене, който ме кара да съзнавамъ, че въ мене има нѣщо Божествено. То е Богъ, Който живѣе въ мене. Този моментъ, въ който азъ

съзнавамъ, че съмъ човѣкъ, че имамъ връзка съ Бога, това е Божественото въ мене; това е, което ми казва, че и азъ имамъ право да живѣя като всички хора, да се ползувамъ отъ общитѣ блага, които Богъ е далъ; това е, което ме убеждава въ великата Правда на свѣта, за която азъ нѣма да се кълня, а съ живота си ще изнеса; това е, което ще ме увѣри, че азъ съмъ гражданинъ на великото Божие Царство. Ако ние пазихме великитѣ закони на Царството Божие, какви правилни лица, какви красиви очи, какви правилни устни щѣхме да имаме! А сега, като погледна хората, на какво мязатъ? – Устата имъ сѫ криви, носоветѣ имъ сѫ криви, очитѣ имъ сѫ криви, вѣждитѣ имъ сѫ криви, челата имъ сѫ криви, и слѣдъ всичко това казватъ: красиви сѫ днешнитѣ хора! Красиви тѣла иматъ. Вие още не знаете, какво значи красиви тѣла! Всички мускули у човѣка иматъ опрѣдѣлена дължина, иматъ опрѣдѣлени размѣри на дѣйствие. За всѣки човѣкъ е опрѣдѣлено, какво трѣбва да бѫде челото му, какъвъ трѣбва да бѫде носътъ му, какви трѣбва да бѫдатъ очитѣ му. За всѣки човѣкъ има единъ специаленъ моделъ, по който трѣбва да бѫде направено тѣлото му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ въ умствения свѣтъ, по който трѣбва да бѫде направенъ мозъка му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѫде направено сърдцето му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѫдатъ създадени чувствата му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѫде направена душата му. Душата и тя има своя форма. Душата има това свойство, че може да обема всичко, значи може да стане голѣма, колкото цѣлиятъ космосъ. Душата има туй свойство, че може да става толкова малка, да я не вижда никой. Вие това не знаете.

Сега, вие седитѣ въ това събрание и си казвате: азъ съмъ толкова нещастенъ! Казвамъ: не, ти си много богатъ! А, богатъ! Не ми говори! Като казвамъ, че е богатъ, не вѣрва на думитѣ ми, но ако му дамъ една торба съ английски златни на заемъ, ще вѣрва, че е богатъ. Спорѣдъ мене, на човѣка пари могатъ да се даватъ само на заемъ, а не като милостиня. Унижение е за човѣка да му се даватъ пари като милостиня. Като дамъ нѣкому пари на заемъ, щомъ дойде врѣмето, той ще ми ги върне. Сега всички проповѣдватъ, че трѣбва да се дава милостиня на хората. Не, съ това не съмъ съгласенъ. На заемъ може, но милостиня да се дава на човѣка, не съмъ съгласенъ.

„И Господь заповѣда на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Защо? – За да имаме всички изобиленъ животъ въ себе си. Слънцето носи животъ на хората, но не може да ги направи добри. Онзи, който прави хората добри, това

е Богъ. Той внася разумния животъ въ тѣхъ, и тази разумность ги прави добри. Често изобилието на слънцето ражда всички спорове въ свѣта. И дѣйствително, слънцето е виновно за много работи. Ако нѣмаше слънцето въ свѣта, хората щѣха да бѫдатъ въ кѫщитѣ си, нѣмаше да ставатъ никакви убийства. Какви убийства щѣха да ставатъ въ свѣта безъ слънчевата свѣтлина и топлина? Стои човѣкътъ въ кѫщата си, свилъ си рѫцѣтѣ на юмрукъ, замръзналъ цѣлъ не може нищо да хване. И най-голѣмиятъ юнакъ да е, ще седи въ кѫщи, ще свие рѫцѣтѣ си, не ще може да управлява никакъвъ револверъ. А като изгрѣе слънцето, всички се раздвижатъ, стоплятъ се, захвърчатъ онѣзи ми ти куршуми, гранати, всички се биятъ, чува се: бумъ-бумъ!

„И заповѣда Господь на слънцето да изгрѣва и за добритѣ, и за злитѣ“. Казва Господь на слънцето: „Кажи на тия хора по-малко да се биятъ, да дойде умътъ въ главата имъ, защо тѣ не разбиратъ смисъла на живота“. Казвамъ: като дойдемъ до самия животъ, ние трѣбва да разбираме вѫтрѣшната му страна. Сегашниятъ животъ, който живѣемъ, се намира прѣдъ една нова фаза. Вие нѣма да останете въ това положение. Прѣдставете си, че сте слуга при единъ господарь, условенъ сте при него за три години. Слѣдъ три години този господарь ще ви прѣдаде смѣтката и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! И дѣйствително, вие сте свързани тукъ на земята само за извѣстно врѣме. Слѣдъ три години господарьтъ на земята ще ви повика и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! Той ще ви прѣдаде смѣтката, вие ще си купите билетъ и ще се върнете. Кѫдѣ ще се върнете? На онзи свѣтъ. И Христосъ, когато бѣше на земята, казваше на ученицитѣ си: „Отивамъ да ви приготвя мѣсто и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема“. Та, всичкиятъ споръ, който сега сѫществува въ свѣта, е чисто духовенъ. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, трѣбва да разберемъ онѣзи велики Божии закони, които работятъ въ умоветѣ ни. Защо трѣбва да ги разберемъ? – Понеже искаме да бѫдемъ здрави, искаме да бѫдемъ щастливи, искаме да бѫдемъ умни, искаме да имаме религия. Много добрѣ, нека имаме религия, но тази религия да бѫде религия на Любовьта! Искаме да имаме училища. Нека имаме училища, но тия училища да бѫдатъ училища на Мѫдростьта! Искаме да имаме общественъ строй, искаме да имаме закони. Нека имаме общественъ строй, нека имаме закони, но всичко това нека почива на една Абсолютна Божия Правда! Този въпросъ майкитѣ ще го разрѣшатъ. Кои майки? – Бѫдещитѣ майки, а не сегашнитѣ. И религиознитѣ хора трѣбва да проповѣдватъ повече на майкитѣ.

Често ни запитватъ: вие какво проповѣдвате. Трѣбва ли хората да се женятъ, или не трѣбва? Когато Господь създаде свѣта, каза на първитѣ хора да завладатъ птицитѣ, рибитѣ, животнитѣ. Какво подразбираше съ това? – Той подразбираше, че те трѣбва да завладатъ всички нисши елементи въ себе си. Затова Господь постави Адама въ райската градина, направи го градинарь, да изучава растенията. Слѣдователно, при сегашното състояние, въ което се намираме, ние трѣбва да изучаваме растенията, да изучаваме бѫдащата наука за нашето развитие. Всѣко едно растение, и при най-неблагоприятни условия, знае какъ да извлича отъ коренитѣ си потрѣбнитѣ за него сокове. Въ тѣзи корени живѣе умразата, завистьта, злобата. Тѣ сѫ ненужни материали. Но, когато ние се научимъ, какъ да извличаме тѣзи сокове, какъ да ги прѣработваме и ненужнитѣ за насъ прѣпращаме назадъ въ почвата ние ще разберемъ, какви трѣбва да бѫдатъ отношенията ни съ по-напрѣдналитѣ отъ насъ братя. Сега, всѣки отъ васъ иска да живѣе между по културни хора. Хубаво е това желание, но по-културни хора отъ ангелитѣ азъ не зная. Слѣдната фаза, въ която ще минемъ, е фазата на ангелитѣ. Щомъ влѣземъ въ тази фаза, сегашнитѣ груби тѣла, които имаме, ще се измѣнятъ органически. Тѣ ще бъдатъ създадени отъ една по-фина материя. Какъ ще се създаде тази по-фина материя? – Чрѣзъ религиитѣ. Всички сегашни религии не сѫ нищо друго, освѣнъ единъ методъ, чрѣзъ който съ молитви, съ съзерцания да може да се добие тази нова материя, чрѣзъ която нашето тѣло да се обнови. Това нещо не може да дойде само по себе си. Тѣзи хора, които въ миналото се молили, които живѣли въ пустинитѣ единъ чистъ и свѣтъ животъ, както и тия учени хора, които сѫ работили усилено съ мисъльта си, сѫ помагали, както на себе си, така и на цѣлото човѣчество, именно въ това направление – работили сѫ за неговото повдигане и усъвършенствуване.

Та, всѣки отъ васъ трѣбва да работи за своето подигане. Не е въпросътъ, въ какво вѣрватъ другитѣ хора. Нѣкой пѫть вие казвате: еди-кой си човѣкъ не вѣрва. Не, въ всички хора има единъ вѫтрѣшенъ стремежъ, само че едни хора вѣрватъ въ видими нѣща. Други сѫ дошли на по-висока степенъ на развитие, и тѣ вѣрватъ въ нѣща, които сѫ видими, но вѣрватъ и въ нѣща които умътъ може да постигне. Трети видъ хора вѣрватъ въ всичко това, но вѣрватъ и въ самата *Любовь*. Нѣкои хора казватъ: азъ въ *Любовьта* не вѣрвамъ. Това сѫ хората, достигнали до положение да вѣрватъ въ видимото, да вѣрватъ въ това, което умътъ може да постигне, но не вѣрватъ само въ *Любовьта*. Щомъ ние заговоримъ за *Любовьта*, тѣ казватъ: какво се говори тамъ за *любовь*, каква е

тази любовь? – Тѣ разбиратъ любовьта на взимания и давания. Любовьта е най-високото състояние, което може да се намѣри въ човѣка. Ако Любовьта би дошла у насъ само за единъ день, ние бихме разполагали съ всички богатства, съ които земята разполага. Ако Любовьта би проникнала само за единъ день у насъ, ние бихме видѣли всичкитѣ богатства на земята. Ако Любовьта би дошла само за единъ день, всички сърдца на хората биха се отворили. Ако Любовьта дойде въ нѣкой човѣкъ само за единъ день, той ще бѫде готовъ да жертвува хиляди и милиони. Ако Любовьта дойде у тебе само за единъ день, всѣки ще бѫде готовъ да гарантира за тебе и съ единъ, и съ милионъ лева. Съ такова довѣрие би се ползувалъ ти прѣдъ всѣки едного! Чудно ли е това? Азъ зная хора скѫперници, които не сѫ готови да дадатъ нито петь пари за когото и да е, но влюбятъ ли се, ще ги видишъ, че сѫ готови да жертвуватъ 1–2–3 милиона лева за тази жена. Азъ зная единъ богаташъ американецъ, който, като се влюбилъ, далъ 100 милиона лева на тази жена. Жертвува човѣкътъ! Защо? – Има нѣщо, което иска той. Видимо ли? – Не, не е видимо. А какво е то? – То е Любовьта. Ами че онова, което ни свързва, не е ли Любовьта? – Любовьта е. Онова, което ни свърза не е ли разумностьта? – Разумностьта е. Когато чувствуваме, че нѣкой ни обича, ние имаме особено разположение къмъ него. И всички ние трѣбва да се научиме на това изкуство, да бѫдемъ носители на Любовьта. Всички ние трѣбва да отворимъ душитѣ си, за да може туй Божествено слънце да изгрѣ, въ насъ. Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едноврѣменно въ насъ: едното слънце е физическото слънце; второто слънце е умственото слънце и третото слънце е Божественото слънце, слънцето на Любовьта, което изгрѣва въ душитѣ ни. Когато тѣзи три слънца съединятъ силата си, тогава ще се образува разумния човѣкъ. Когато лѫчитѣ на физическото слънце, когато лѫчитѣ на слънцето на ангелитѣ и когато лъчитѣ на Божественото слънце, или слънцето на Любовьта, почнатъ въ насъ, тѣ ще ни прѣсъздадатъ, и нашитѣ глави ще се видоизмѣнятъ. Сега, напримѣръ, мнозина мислятъ, че сѫ много добри. Азъ наричамъ добъръ, идеаленъ човѣкъ този, който е снизходителенъ къмъ всички хора, който не прави разлика между никого и който обича всички хора разумно, т.е. вѫтрѣшно, въ себе си. А сега, ние обичаме този, който ни обича. Всѣки прави това. Който не вѣрва като насъ, ние не го обичаме; който не мисли като насъ, ние не го обичаме. Не, идеалниятъ човѣкъ, да го обичатъ, или не, той мисли за всички, той грѣе за всички, като слънцето. Каквото и да мислимъ за слънцето, то постоянно изпраща на всички своето благословение. Живо е това слънце! Каквато умраза и да имаме, слънцето на Любовьта постоянно изпраща своитѣ лѫчи. Каквото и да мислимъ за Бога, дали Го признаваме, или не Той отъ

хиляди, отъ милиони години изпраща своето благословение за всички. И всички питатъ: какъ търпи Господь тия хора! Че Господь не търпи само васъ! Отъ вашата земя, по-надолу, има още много сѫщества, които сѫ 100 пѫти по-лоши отъ васъ. И тѣхъ търпи Господь. Подъ тѣхъ има други, които сѫ 1,000 пѫти по-лоши. И тѣхъ търпи Господь. Хората не сѫ най-лошитѣ сѫщества въ свѣта, има и по-лоши сѫщества отъ тѣхъ. Вие ги наричате дяволи. Великъ е Господь! Той, като погледне ни тия сѫщества потеглили се малко, позамълчи. Какво означава всичко това? Съ това Той казва: „Ще поумнѣятъ единъ день тия дѣца“! Богъ разбира дълбокитѣ причини, знае, защо сѫ лоши тия сѫщества. Но, има нѣщо, на което се радва Господь. Надъ насъ има сѫщества, които сѫ 100 пѫти по-добри отъ насъ. Надъ тия сѫщества пъкъ има други, които сѫ 1000 пѫти по-добри отъ първитѣ. И Господь погледне къмъ добритѣ, погледне къмъ лошитѣ и казва: „Много сѫ добри дѣцата ми“! Тогава, взима Той отъ добритѣ дѣца и дава на лошитѣ; пъкъ и отъ лошитѣ взима и дава на добритѣ. Промени прави Той! Затова тия дѣца негодуватъ и казватъ: много е търпеливъ Господь!

„Защо Господь заповѣдва на слънцето да изгрѣе и за добритѣ и за злитѣ.“ Казва Христосъ: „Бѫдете съвършени, като е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!“ Въ малъкъ размеръ и ние можемъ да бѫдемъ съвършени. Кога? – Слѣдъ като влѣземъ въ Духа на Истината. Тогава ние ще имаме единъ новъ стремежъ, едно ново разбиране за самия животъ. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ. Не, по никой начинъ не трѣбва да го напуснемъ. Ти искашъ да напуснешъ живота си, но така не се напуща той. Ти като имашъ да давашъ, бѣгашъ отъ градъ въ градъ, но кредиторътъ ти не те напуща, върви слѣдъ тебе, търси те. Не можешъ да се освободишъ лесно отъ него. Онзи, който има да взима отъ тебе, търси те, обича те той. Ти заминавашъ за единъ градъ, той подирѣ ти. Каквото има да си вземе, ще го вземе и слѣдъ това ти казва: сега можешъ да отидешъ, кѫдѣто искашъ. Питамъ: ако лошитѣ духове ни прѣслѣдватъ и ни правятъ пакости, защо правятъ това? – Иматъ да взиматъ отъ насъ. Пъкъ когато нѣкои добри духове ни помагатъ, защо правятъ това? – Иматъ да ни даватъ. Тъй седи въпросътъ. Слѣдователно, и еднитѣ и другитѣ ни търсятъ. И еднитѣ идватъ съзнателно, и другитѣ идватъ съзнателно. Еднитѣ казватъ: вие ни дължитѣ, и трѣбва да ни се изплатите. Другитѣ казватъ: ние ви дължимъ, и трѣбва да ви се изплатимъ. По сѫщия законъ и вие трѣбва да гледате да се изплатите. Сега нѣкой казва: не ми се живѣе. Че отъ тебе ли зависи да живѣешъ? „Не ми се работи.“ че отъ тебе ли зависи да ти се работи? – Не зависи отъ тебе. Ще работишъ и оттатъкъ ще минешъ. Я онази млада булка

работи ли ѝ се? – Не, но само като си помисли за своя възлюбленъ, става и работи. Войникътъ казва: не ми се работи. Да, но като помисли за началство, работи и не се спира. Учительтъ като помисли за ученицитѣ си, работи. Ученикътъ като помисли за учителя си, работи. Свещеникътъ като помисли за пасомитѣ си работи. Кой е свободенъ въ този свѣтъ? – Всички ние сме свързани въ този свѣтъ, роби сме на условията. За въ бѫдеще ще имаме такъвъ строй, дѣто хората ще работятъ безъ пари, отъ любовь ще работятъ. Туй ще бѫде най-красивото нѣщо!

„И заповѣда Господь на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едноврѣменно! Тѣзи три слънца сѫ изгрѣли вече въ свѣта. И ако всѣки единъ отъ васъ може разумно да повелѣва вѫтрѣ въ себе си, ще намѣри единъ начинъ, по който да се домогне до великата Истина. И колко красива е тази Истина! Но всички ние се спираме въ своитѣ стари вѣрвания. Всички ние се спираме въ своитѣ стари знания. А въ свѣта трѣбва да се внесе вече нѣщо ново. Човѣкъ, който е излѣзълъ отъ животинското царство, трѣбва да прѣкрати съ настроенията. Никакви настроения повече! Той трѣбва да остави настроенията на страна и да бѫде разуменъ. Всѣки отъ васъ, който не иска да се спъва, трѣбва да бѫде разуменъ, да борави съ двѣ велики сили, съ двѣ велики величини, а именно съ разумностьта, и съ Любовьта. Всичко въ свѣта трѣбва да се прѣустрои. Ако вие бихте повѣрвали въ това, вашитѣ очи биха се отворили.

Азъ бихъ желалъ да се отворятъ очитѣ ви. Но кога? – Когато бѫдете силни, за да не се уплашите. Защото, има хора, на които, като се отворятъ очитѣ, умътъ имъ се разбърква, и тѣ полудѣватъ. Вие трѣбва да бѫдете толкова силни, че никакъ да не се уплашите отъ този новъ свѣтъ, който ще се яви прѣдъ васъ. Да допуснемъ, че прѣдъ васъ се яви нѣкой ангелъ отъ небето, даде своитѣ разпореждания да направитѣ нѣщо и си замине. Въ първиятъ моментъ, като видите, че ангелътъ го нѣма ще се усъмните. Най-първо ти ще се почувствувашъ въодушевенъ, ще излѣзешъ вънъ, ще разкажешъ на единъ, на втори, на трети, че ти се явилъ единъ ангелъ, но всички ще ти казватъ: защо си толкова будала да вѣрвашъ въ тия работи? Първиятъ ти каже, че не си съ всичкия си умъ. Вториятъ потвърди сѫщото, третиятъ – сѫщо, и най-послѣ ти се усъмнишъ. Не, онзи при когото се яви ангелътъ, трѣбва да има сила, вѣра въ себе си да не се разколебава отъ ничие мнѣние. Той трѣбва да настоява и да казва: при мене снощи дойде единъ ангелъ и ми каза, че ще придобия такава сила, че ще мога да дигна единъ човѣкъ въ въздуха за краката и да го държа правъ като свѣщь.

Ще му кажатъ: ти не си съ ума си. Не съмъ съ ума си ли? Хваща единъ човѣкъ и го дига въ въздуха. Сега съ ума си ли съмъ? – Не си. Хваща го отново обръща го надолу съ главата и го пита: сега съ ума си ли съмъ? – Съ ума си. Този човѣкъ казва на другитѣ: голѣма сила имаше този господинъ, но като че не бѣше съ всичкия си умъ. Послѣ отива при нѣкой ученъ и му казва: снощи се яви при мене единъ ангелъ и ми каза, че ще мога да разрѣшавамъ най-труднитѣ математически задачи. Този ученъ казва: а, този човѣкъ не е съ ума си. Ангелъ му се явилъ! Даватъ му трудни задачи, започва да ги рѣшава. Този ученъ казва, не зная, дали му се явилъ ангелъ, или не, но рѣшава човѣкътъ и най-мѫчнитѣ задачи, много знае. Отива най-послѣ при единъ духовенъ човѣкъ и му казва: сноши ми се яви единъ ангелъ и ми каза, че какъвто боленъ и да се яви прѣдъ менъ, ще мога да лѣкувамъ. Съмнѣвашъ ли се? – Съмнѣвамъ се. Добрѣ, доведете ми нѣкои болни. Довеждатъ при него единъ паралитикъ, единъ слѣпъ и на всички помага. Паралитикътъ излѣкува, на слѣпия очи отваря. Тогава духовниятъ казва: дали се явилъ ангелъ на този човѣкъ, или не, не зная, обаче той лѣкува паралитици, очи на слѣпи отваря и т.н. Най-послѣ правовѣрнитѣ ще кажатъ: нѣкой дяволъ е дошълъ въ него, та всичко може да върши. Ако този дяволъ може да дига човѣкъ въ въздуха; Ако този дяволъ може да решава и най-сложнитѣ математически задачи, ако този дяволъ може да лѣкува паралитици, да отваря очи на слѣпи, тогава гдѣ е Божественото, гдѣ е мощното у човѣка, което може да прави всичко? Никакъвъ дяволъ не се крие въ тѣзи прояви! Азъ зная, какво може да прави дяволътъ. Дяволътъ знае да чупи крака на хората, но никога не ги прави; дяволътъ знае да размѣства умоветѣ на хората, но да решава задачи не знае. Ако живѣете по дяволски, дяволътъ иска хората да бѫдатъ идиоти – нищо повече. Всѣки стремежъ за знание, за свѣтлина, за свобода, за прогресъ, за Любовь, това сѫ импулси на великия Божественъ Духъ. И всѣки човѣкъ, който мисли друго-яче, не е на правата страна. Казвамъ: когато срещнете когото и да е съ такива благородни пориви, признайте, че въ него се проявява Божественото. Силенъ е този човѣкъ, наистина, защото ангелътъ му е говорилъ. Виждашъ, че нѣкой дига нѣкого въ въздуха, кажи си: вѣрвамъ му една трета. Вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ, че този човѣкъ рѣшава всички задачи. Кажи си: вѣрвамъ му двѣ трети, вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ го, че лѣкува всѣкакви болни. Кажи си: вѣрвамъ му три трети, вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Вѣрвай му както вѣрваше на този, който дошълъ да дава сеанси въ военния клубъ и показва нѣкои опити на хипнотизаторство. Казва: „allez-passez“ – и махне съ рѫката си. Той очи отваря, паралитици лѣкува и т.н. Радвай се, че този човѣкъ всичко знае. Тия хора, които

сѫ били хипнотизирани, послѣ дойдатъ въ съзнание и казватъ: дали е вѣрно всичко това, което видѣхме, или не е вѣрно? Съмнѣнието идва веднага. Нѣкои ще повѣрватъ, ще бѫдатъ радостни, но нѣкой ще кажатъ: чакай да не бързамъ да се произнеса, че ще ме направятъ лудъ. Добрѣ, кое е реално? Ако те хвана за ржката ти, това реално ли е? Ако гледашъ съ очитѣ си, това реално ли е? Ако държишъ една малка ледена буца, реална ли е тя? Ами, ако тя се стопи, реална ли е? Сѫщината на нѣщата не се мѣни, но формата на нѣщата се мѣни. Ледътъ се е прѣвърналъ въ вода. Слѣдователно, ако се мѣни нѣщо, то е само формата, а сѫщината на Любовьта, която ние разбираме, разумното нѣщо, при всички случаи остава едно и сѫщо.

Съберать се нѣкои хора и ми казватъ: ти си на правата посока. Хубаво, ако азъ живѣя едноврѣменно и на земята, и на небето, и въ коренитѣ, и въ клонищата, и познавамъ, кое е право и кое не, тогава, на себе си ли да вѣрвамъ, или на тия хора, които казватъ, че не съмъ на права посока? Тѣ казватъ: нищо не виждамъ! Азъ казвамъ: всичко виждамъ! Тѣ казватъ: ама ти не си съ ума си. Азъ казвамъ: азъ съмъ съ ума си но вашия умъ не е събуденъ, много облаци и мъгли има около него. Трѣбва да се явятъ въ васъ тѣзи бури, съ бързина на движение около 10,000 клм. въ часъ, да разгонятъ облацитѣ и мъглитѣ, та да се яви това слънце въ душата ви и да повѣрвате. Има нѣщо скрито въ дълбочината на душата ви, което говори, което рѣшава всичко. Има единъ вѫтрѣшенъ гласъ въ васъ, който ви казва: стани, събуди се, какво си спрѣлъ! Прѣстани да вършишъ прѣстѫпления! Прѣстани да ядешъ толкова много! Нѣкой обича да се облича много богато. Този гласъ казва: прѣстани да се обличашъ толкова богато! Прѣстани да градишъ кѫщи! Нека другъ гради, ти имашъ достатъчно. Ти се питашъ, дали съмъ съ ума си? Когато този вѫтрѣшенъ гласъ ти казва да прѣстанешъ да градишъ кѫщи, питамъ се: дали съмъ съ ума си? Когато ти казва да градишъ, не се питашъ, дали си съ ума си. Кое положение е вѣрно? – Въ Божественитѣ нѣща има единъ моментъ, който всѣкога е вѣренъ. Когато Божественото въ човѣка говори, на лицето му се явява една приятна свѣтлинка, погледътъ му става милъ, нѣщо благородно и възвишено се заражда въ него. Не, познавамъ азъ този Божественъ Духъ; познавамъ, кога говори Божественото. Когато човѣкъ лъже, на лицето му се изразява мракъ, тъмнина. Нѣкой човѣкъ си остави нѣкѫдѣ торбата съ паритѣ, забравилъ я. Азъ намеря тази торба. Веднага Божественото въ менъ заговори, азъ стигна този човѣкъ, кажа му: братко, ти си забравилъ торбата съ паритѣ си, вземи я, тия средства сѫ твои. Ако у мене говори човѣшкото, като намѣри тази торба, ще я взема и ще си

кажа: тѣзи пари сѫ мои, Господь е промислилъ за мене. Не, за мене или за него, това е все едно, азъ трѣбва да постѫпя честно. Когато Божественото говори въ мене, кѫдѣто и да съмъ, въ гората или въ свѣта на тайно или на явѣ, навсѣкѫдѣ трѣбва да проявя своя характеръ. И като учитель, и като свещеникъ – навсѣкѫдѣ ще проявя своя характеръ. Божественото е единъ импулсъ, който се проявява въ всички моменти въ живота ми при каквото положение и да се намирамъ.

Слънцето грѣе, но никой не се запитва, защо Господь днесъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе. Кой отъ васъ до сега, се е запиталъ, защо грѣе слънцето? Кой отъ васъ е благодарилъ за това? Вие имате здраво тѣло, но всички сте неблагодарни. Не се запитвате, кой ви дава това здраве, този животъ. Нѣкой отъ васъ иматъ вѣра, но азъ не съмъ доволенъ отъ тази вѣра. Единъ отъ рускитѣ царе е правилъ опити, да опита послушанието на своитѣ войници. Войникътъ дойде до опасното мѣсто, трѣбва да се хвърли отъ тамъ, прѣкръсти се, но не смѣе, отдръпне се назадъ. Другъ нѣкой, който е по-смелъ, готовъ на послушание, дойде до опасното мѣсто, хвърли се. Тъй трѣбва да е съ всеки, който е рѣшилъ да се жертвува за своята идея. И Писанието казва: „Господь ще заповѣда на ангелитѣ си на рѫцѣ да те подигатъ.“ Това ще бѫде, но кога? – Когато Господь ти заповѣда да се хвърлишъ а не когато дяволътъ ти заповѣда. Сега Господь е заповѣдалъ на слънцето да грѣе зарадъ насъ. Животътъ, който Богъ ни е далъ, е даръ отъ Него. Но какво сме направили ние за този нашъ Баща? Цѣлиятъ свѣтъ трѣбва да си даде отчетъ за това нѣщо! Казваме: ние сме българи. Че сме българи, то е хубаво, но да бѫдемъ българи на разумностьта и на Любовьта! Можешъ да си англичанинъ, но да бѫдешъ англичанинъ на разумностьта и на Любовьта! Можешъ да си французинъ, но да бѫдешъ французинъ на разумностьта и на Любовьта! Може да си американецъ, или какъвто и да е, всички народи трѣбва да съградятъ живота си върху разумностьта и Любовьта. Щомъ е така, въ цѣлия свѣтъ ще настане една вътрешна хармония! Съврѣменниятъ свѣтъ е, който създаде този небивалъ до сега строй. Казвамъ: ето защо ние сме, които трѣбва да поправимъ този свѣтъ. Онзи машинистъ, който кара машината, отъ него зависи пѫтницитѣ да пристигнатъ благополучно до Варна. Той е, който ще я закара. Онзи капитанъ, който управлява парахода, отъ него зависи да го закара на врѣме на пристанището. Онзи учитель, който се наема да води единъ класъ, отъ него зависи добриятъ успѣхъ на класа. Онзи свещеникъ, който се наема да просвѣщава хората духовно, отъ него зависи, какво духовно възпитание ще имъ даде. Всѣки човѣкъ трѣбва да бѫде на мѣстото си! Онази жена, която се наема да

стане майка, още прѣди да роди дѣцата си, отъ нея зависи, каква насока въ живота ще им даде. Отъ съврѣменната наука, прѣдъ която сме се спрѣли, зависи, какви плодове ще имаме. Ние сме се спрѣли прѣдъ отрицателната посока въ живота. Ние искаме физическо подобрение, но най-напрѣдъ трѣбва да стане духовно подобрение съ човѣка. Най-първо трѣбва да дойде изобилието въ свѣта. То ще донесе Любовьта, слѣдъ туй разумностьта и най-послѣ ще дойдатъ всички блага. По този пѫть ще дойде подобрението на цѣлото човѣчество. А сега, всички казватъ: за да се поправятъ хората, трѣбва физическо подобрение. Направете опитъ и ще видите, какъ ще се поправи свѣта. Вземете примѣръ отъ животинското царство, прослѣдете всички сѫщества отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ и ще видите, че това сѫ методи, начини, по които работи великата жива природа. Когато разглеждамъ единъ волъ, азъ не гледамъ на него като на волъ, но гледамъ, какъ е направенъ, каква форма има, какви сѫ неговитѣ роги т.н. Менъ ме интересува, какво иска да изрази природата чрѣзъ тази форма – изобщо, какъ работи тя. Когато гледамъ на растенията, за мене всѣко растение е единъ методъ, чрѣзъ който разумната природа работи, говори нѣщо. Това сѫ научни методи. Имашъ да разрѣшавашъ една задача. Колкото и да е мѫчна, все ще намѣришъ единъ начинъ за разрѣшение. Ще се възползувашъ отъ начина, по който вълкътъ разрѣшава своята задача за глада. Как я разрѣшава той? Вълкътъ, когато се намѣри при най-неблагоприятнитѣ условия на живота си и не може да си намѣри храна, отива въ гората, разравя коренитѣ на нѣкои дръвчета и се храни съ тѣхъ. Господь казва: лошиятъ човѣкъ ще се отстрани съвсѣмъ, нищо нѣма да яде. Само така ще поправи живота си. Щомъ вълкътъ въ критически моментъ прибѣгва до трѣвата, това показва, че едно врѣме се хранилъ съ трѣва. Туй че днесъ се храни съ месо, това е една негова слабость. Овцата има друга слабость. Тя нагазва най-хубавата трѣва и я смачква. Кокошката пъкъ има друга слабость. Тя разхвърля съ краката си всичкото жито и тогава се обръща да го кълве. Въ всички животни има по една слабость, но тѣ иматъ и нѣкои благородни чърти. Въ вола запримѣръ има една благородна чърта. Той по целия день оре на господаря си и търпи всички несгоди. Така и ти ще бѫдешъ търпеливъ – нищо повече. Ще бѫдешъ работливъ като пчелата. Ще бѫдешъ постояненъ въ идеитѣ си като дървото. То съ хиляди години седи съ забита глава въ земята. Вѣтърътъ го брули, вѣе, но то не се помръдва. Щомъ имашъ една идея, ще бѫдешъ като дѫба, никой да не може да те отклони.

Та, казвамъ: природата трѣбва да се изучава по този начинъ. Ако биха се дали

такива обяснения на младото поколѣние, то би се намирало на другъ пѫть. Ако майкитѣ биха давали такива обяснения на синоветѣ и на дъщеритѣ си и ако учителитѣ биха възпитавали така ученицитѣ си, резултатитѣ щѣха да бѫдатъ други. Всичко това би дало единъ новъ импулсъ на човѣчеството.

„И заповѣда Господь на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ.“ Азъ се радвамъ, че Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе. И днесъ слънцето грѣе на всички онѣзи, които отварятъ кепенцитѣ си. Отворете и вие кепенците на вашитѣ умове! Ако имате религия, нека бѫде най-възвишената! Ако имате едно вѣрую, нека бъде най-правото вѣрую! Ако имате наука, нека бѫде най-правилната наука! Ако имате едно тѣло, нека бѫде най-здравото тѣло! Три нѣща трѣбва да има човѣкътъ, който е на физическото поле: най-напрѣдъ той трѣбва да има здраво тѣло. Послѣ – просвѣтенъ умъ; и трето – една възвишена, благородна душа, въ която се крие такава религия, която да обхваща цѣлото човѣчество, безъ нѣкаква разлика.

И тъй, ние съ ангелитѣ ще се свържемъ чрѣзъ разумностьта, а съ Бога ще се свържемъ чрѣзъ Любовьта. Щомъ имаме Любовь, Богъ е въ насъ; щомъ има идеалность, ангелитѣ сѫ въ насъ. Щомъ проявяваме Любовьта, ние сме въ Бога; щомъ проявяваме разумностьта, ние сме съ ангелите.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 15 мартъ, 1925 г. въ гр. София.

1925_03_18 Фазите на живота
лекция пред общия окултен клас

ФАЗИТЕ НА ЖИВОТА

Размишление

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Изпейте упражненията В начало бе Словото, Скръбта си ти кажи и Бог е Любов.

Човекът в своето развитие минава цял един кръг. Всяка четвъртина от този кръг представлява една от фазите на неговия живот. Първата четвъртина представлява слизане на Духа в материята – детство; втората четвъртина представлява неговото възлизане – юношество; третата четвъртина представлява също тъй път на възлизане – зряла възраст; последната четвъртина е път на слизане – преклонна възраст. Най-важна епоха през човешкото развитие е минаването му в третата четвъртина, когато човек едновременно и съзнателно живее както във физическото, така и в духовното си тяло. Има ли по-голяма философия от тази в живота? – Няма. Тъй се обясняват нещата на физическия свят. Ако речем да обясняваме духовните работи на физическия свят, това значи всичко да стане на каша, т.е. да стопим леда. В какво ще се превърне ледът, като се стопи? – Във вода. Както ледът при топенето си изгубва своята форма, така и духовните работи губят своята форма, ако някой учен се заеме да ги обяснява на физическия свят. Духовните работи не могат да се обясняват по физически начин. Представете си например, че се намирате в един двуизмерен свят, който има само дължина и широчина, и вие искате на едно от съществата в този свят да разправяте за света на трите измерения. Как ще му представите този свят? Понеже това същество живее в плоскост, как ще представите куба? Това същество, колкото и да си напряга ума, няма да ви разбере.

И тъй, кръгът представлява общото развитие на човека в неговото повдигане. Защо човекът се е изправил на краката си? – За да пази равновесие. В първите времена на своето развитие центърът на тежестта у човека се е намирал в задната част на главата, вследствие на което, за да пази равновесие, той ходел на

четири крака. Обаче при постепенното еволюиране центърът на тежестта се е измествал по-напред в главата, вследствие на което човекът е започнал да я вдига нагоре, докато най-после се е изправил на два крака. Това е станало по неволя, а не доброволно – човекът е трябвало да пази равновесие.

Често някой духовен човек се мисли за много учен и казва: „Всичко в света е духовно, няма нищо материално.“ Такива хора мислят, че знаят всичко. Не, те само си въобразяват, че знаят много. Ако ги питате какво нещо е умът, не знаят; какво нещо е душата – не знаят. Те не знаят тия неща и ред други, а казват, че материалните работи не представляват нищо, че не съществуват материални неща в света, и т.н.

Като наблюдавате разни типове хора, вие казвате: „Този човек е интелигентен, онзи е почти идиот“, за друг някой казвате, че е егоист човек, и т.н. Интелигентният човек е развил донякъде своите способности и продължава да ги развива – има благоприятни условия в себе си за това. Когато казваме, че някой човек е идиот, подразбираме, че той няма благоприятни условия за проявление на своите способности. В егоистичния човек пък личните чувства са силно развити. Той се държи с голямо достойнство и казва: „Баща ми, майка ми са благородни хора, в мен тече благородна кръв.“ Да, но благородството на тази кръв не е изследвано. Той сам не знае де се крие благородството на кръвта му. Когато този човек умре, и неговата кръв се разлага по същия начин, както и кръвта на една овца или на един вол. Земята не прави никаква разлика между неговата кръв и тази на всички останали същества, които умират като него. Да имаш благородна кръв, това подразбира да живееш един възвишен, чист и свят живот. Ето защо първото нещо, което се изисква от религиозните, от духовните хора, е да имат смирение, да признаят, че знаят много малко, че отсега нататък имат много да учат. У тях трябва да има велик стремеж за учение. Често аз наблюдавам психиката на кучетата и виждам, че те мислят понякога като човека. Някое куче върви гордо, мисли си: „Кой е като мене? Аз зная много работи.“ То те погледне, измери те от главата до петите като някой философ и казва: „Какво мислиш, знаеш ли колкото мен?“ Спреш ли се до него, то веднага се обръща и бяга. Питам: не съществуват ли такива философи в света и между хората? – Съществуват. Тия хора са много горди, но най-малкото нещастие в живота им ги уплашва и те бягат.

Казвам: човек трябва да работи върху себе си, да развива Божественото. Де се

крие Божественото, разумното у човека? – В предната част на неговия мозък. Интелигентността на човека зависи от устройството на бялото вещество в мозъка. То е във вид на нишки. Самото вещество е почвата, върху която растат човешките идеи. По нишките на бялото вещество се определя характерът на човека. Ако тия нишки не са еднакво дълги, ражда се дисхармония в проявата на моралните чувства, както и в домашните и обществените чувства, а също тъй и в мислите. Понякога човек с неразумното си живеене осакатява тия нишки и тогава животът му не се проявява правилно: той усеща главоболия, тежест, стеснение и тъмнина в мозъка. Когато тия нишки са нормално развити, т.е. еднакво дълги, от тях излиза светлина. В духовно отношение човек представлява сбор от хиляди запалени лампички. Той прилича на един добре осветен град. Всички лампички в този град са правилно наредени. Това се дължи все на тия бели нишки в мозъка. Някои от тях сега се образуват.
Колкото тия нишки са по-дълги, толкова и човешкият характер е по-силен, т.е. моралните чувства са по-добре развити. Те се явяват вече като негово наследство.

В средата на човешкия мозък се намира тъй нареченото „летящо око на душата, или вътрешното слънце на човека“. Ако това слънце не грее в човека, нищо не става от него. То играе роля на трансформатор в човешкия организъм. Когато външната енергия прониква в мозъка на човека, този възел, или окото на душата, препраща тази енергия по целия мозък. То има и други свойства, освен това – да трансформира слънчевата енергия. В мозъка има и друг трансформатор, който препраща слънчевата енергия по цялото тяло. От правилното трансформиране на тия енергии зависи здравословното състояние както на организма, така и на чувствата. Значи това око е трансформаторът на Божествената енергия в човека и създава условия за неговото проявление. Следователно, когато това слънце свети в човека, в него има радост и веселие. Той е вдъхновен, чувства се като с криле. Заоблачи ли се това слънце, в човека настава мрак, скръб и страдание. Той се намира в ада. Ето защо човек трябва да пази това слънце, да не изгасва. В Битие се казва, че Слънцето е било създадено в четвъртия ден, след голямата буря.

Човешкият мозък в своето развитие има цяла история. Неговите прародители са низшите животни. Веществото, от което се е образувал мозъкът, се е събирало в продължение на милиони години. Тия елементи, от които е образуван мозъкът, са се събирали не само от Слънцето, но и от цялата Вселена.

Понеже човекът е създаден от материята на целия Космос, той се нарича „микрокосмос“. Оттам доколкото човек се намира в правилни отношения към великите закони на Бога, дотолкова може да се ползва от благата, които Той изпраща. Щом човек греши, тия правилни отношения се нарушават и той започва да гладува. Какво означава гладуването? – Лишение от нещо. Затова именно се казва, че хората трябва да живеят разумно.

И тъй, всеки акт, всяка мисъл в света е творческа. Вие трябва да знаете, че на физическия свят има два полюса. Това е един велик закон. Земята например има два полюса: южен и северен. Може ли да се прояви живот на полюсите? – Не може. Съвременната наука казва, че всичко в света се движи – нищо не е в застой. Питам тогава: де е животът на двата полюса? От Северния полюс има едно топло течение към Екватора. От Южния полюс пък има друго топло течение към Екватора. Тия две течения са магнетични и разнородни, затова при срещането си образуват една топлина. Животът от двата полюса се изразява в Екватора, по причина на което растителността там е най-богата и разнообразна. И в човека има два полюса: единият полюс е главата, другият – стомахът. Човешкото сърце пък представлява екватора, затова се казва, че животът е в сърцето. В ума си човек е студен като Северния полюс; в стомаха също е студен. Човек, като яде, не е ли студен? Щом му попадне нещо за ядене, приема го в себе си и не иска да знае. В човешкото сърце обаче има нещо добро. На Северния полюс има живот, но не може да се прояви, понеже съществата там са големи алтруисти, та всичко, каквото имат, изпращат го на Екватора. Щом няма живот на Северния полюс, там не стават престъпления. На Екватора има живот, има и престъпления.

Ще ви запитам: на какво се дължи борбата, която става в човека? – На стремлението му да се очисти от ненужния материал в него. Какво представлява този ненужен материал? – Той е известна материя в Космоса, която се дължи на изостанали същества в своето развитие. Тази материя полепва по струите на живота и днес тя трябва да се филтрира, да се отдели от чистата материя. Ние, които сме дошли на Земята, не трябва само да знаем как да живеем, но трябва да пречистим своя живот, да пречистим ума и сърцето си, за да бъдем здрави. Първото правило: за да бъдете здрави, главата ви трябва да бъде студена, да не приижда в нея много кръв, да не се предизвиква възпаление; краката ви пък трябва да бъдат топли. Изстинат ли краката ви, стоплете ги. Когато мисълта е чиста, без примеси, не се явява горещина в нея и главата е

студена. В мозъка трябва да има светлина с много малко топлина, без горещина. Топлината е символ на Божия живот. Значи на ума му трябва светлина, а на сърцето – топлина. Светлината на физическия свят има по-силни вибрации от топлината, а в Божествения свят Любовта има по-силни вибрации от светлината. Следователно умът не е в състояние да обича. Дойде ли до Любовта, той се оплита като муха в паяжина. Вие можете да си представите с ума различни форми, но не и да обичате. С ума можете да определяте красотата и цените на формите, но не можете да обичате. Вие трябва да работите върху сърцето си, да го поставите на неговото място, защото днес умът е заел мястото на сърцето. То трябва да се повдигне на своята висота, да проявява чувствата си правилно, без да ги стяга, без да ги парализира.

Сега хората се учат да живеят правилно, но в това си стремление те по-скоро се научават да грешат, да лъжат. Детето не знае какво нещо е лъжа, какво нещо е кражба, но често майка му му казва: „Слушай, мама, ти не трябва да лъжеш, да крадеш, да мразиш, и т.н.“ Тя му говори за ред отрицателни прояви в живота и по този начин му открива всички тия слабости, а после се мъчи да го отвиква от тях. При новото възпитание на децата ще се казва да говорят Истината, а за лъжата и дума да не става. Бог каза на първите хора в рая: „В който ден ядете от плодовете на Дървото за познаване доброто и злото, ще умрете.“ Как дойде съблазънта, съмнението в тях? – Чрез дявола. Той ги запита: „Защо не ядете от това дърво?“ Така се внесе първото съмнение в тях.
Той им каза: „Аз зная, че Господ ви забрани това, защото, ядете ли от това дърво, ще станете богове. Бог не ви е казал Истината. Той не иска да станете като Него, затова ви забранява да ядете от това дърво.“ Дяволът по този начин внесе първата лъжа в тях. Той ги учеше по отрицателен път.

И тъй, вие трябва да започнете с положителната страна. Не трябва да казвате, че няма да лъжете, че трябва да бъдете търпеливи, да живеете добре и т.н.
Вие желаете да бъде всичко това, но то не става. Затова трябва да си кажете: „Бог люби всички същества еднакво.“ Казвам: ако Бог люби всички, за вас въпросът е свършен, няма какво да говорите за себе си. Кажете ли си, че ще бъдете като Бога, вие падате в изкушение. Достатъчно е един да люби света, а такъв има вече. В това седи философията на живота. Вие казвате: „Аз не мога ли да любя?“ – Можеш, но знайте, че вашата любов няма да помогне с нищо на света. Само Бог люби, а ние, хората, изразяваме Божията Любов. Кажете ли, че ще бъдете умни, пак ще забатачите. Кажете: „Бог е всемъдър.“ Кажете ли така, това

подразбира, че тази велика Мъдрост няма да ви ограничи с нищо и вие сами по себе си ще бъдете мъдри, ще участвате в тази Мъдрост. Всичко в света е на наше разположение. Ще си кажете: „Каквото е отношението на Бога спрямо ангелите, такова е и спрямо мене. Бог дава еднакво и на ангела, и на мене, но аз, като по-нисше същество от ангела, не мога да използвам всичката енергия, която Той изпраща към мене. Затова от тази енергия се ползват други, по нисши от мен същества. Обаче един ден тази енергия пак ще се върне към мен, защото нищо в Природата не се губи."

Казвам: ще знаете вече две важни формули. Първата формула е: „Бог е Любов." Той люби всички същества. Втората формула е: „Бог е Мъдрост." Той е всемъдър. Че Бог е Любов – това е велика идея, от която трябва да се проникнете напълно. Като държите тази мисъл в ума си, тя ще ви донесе много блага. Обаче Любовта не се изявява във видима форма. Това, което обича, е невидимо за физическите очи. И така трябва да бъде. Щом имаш видим обект на Любовта, ти ще се намериш в противоречие. Противоречието съществува във формите на нещата. Всяка външна форма трябва да бъде за вас само като един фар. Външната форма на човека трябва да бъде за вас фар, към който да се стремите. Този фар казва: „Аз не искам да ме обичате; моята задача е да осветлявам пътя ви, да ви спасявам от нещастие. Без мене вие ще се изгубите в бурното море, затова ще ви посочвам пътя, докато влезете в пристанището." Значи всеки ваш приятел е фар, който ви показва пътя към пристанището. Всеки ваш учител ви показва идейното в живота.

Та казвам: този е начинът, по който трябва да мислите. Фаровете са различно направени. Светлината на едни от тях не е постоянна: те се въртят ту на една, ту на друга страна и така обръщат вниманието на хората. Такива хора има в света. За тях казват: „Този човек не е еднакъв –ту светне, ту загасне." Той нарочно е създаден такъв, за да обръща вниманието на хората. Всички наредби в света са разумни, затова и ние трябва да използваме живота разумно. Ние трябва да бъдем благодарни за всичко онова, което Бог е създал на Земята. Колкото малко и да ви е дал Бог, за днес то ви е достатъчно.
Бъдещето ви носи хиляди други блага. Сегашните ви опитности и страдания ще узреят за в бъдеще и тогава ще гледате на тях като на големи придобивки. Ще казвате: „Добре стана, че преживях толкова страдания в живота си." След време всички ваши страдания ще се превърнат в скъпоценни камъни. Днес те са големи тръни: дето боднат, кръв протича, но за в бъдеще от тях ще излезе нещо

красиво. Засега вие не можете да примирите злото и доброто, не можете да примирите страданията, но някога ще видите добрата им страна, ще разберете защо животът ви се е проявил така, а не по друг начин.

И тъй, вие ще имате търпение, докато Бог реализира Своя план на Земята. Този план е далечен. Щом съзнавате, че Бог е Любов, че Бог е всемъдър, трябва да знаете, че всичко става за добро. В Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Бога." Аз казвам: „Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби." Аз вземам стиха в този смисъл именно, защото човешката любов не е постоянна, а Божията е постоянна. Вие казвате: „Дали Господ ни люби?" Спомнете си първата формула: Бог люби всички същества еднакво. Следователно дето живее Божията Любов, злото ще се превърне в Добро, скръбта ще се превърне в радост.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и трета лекция на ООК IV година
18 март 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_03_22 Да се не смущава сърцето ви!
неделна беседа

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРДЦЕТО ВИ!

„Да се не смущава сърдцето ви: вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте!“ (Иоана 14:1)

Въ свѣта има три вида смущения: еднитѣ смущения сѫ отъ чисто материяленъ характеръ, засѣгатъ тѣлото; другитѣ смущения сѫ отъ чувственъ характеръ, засѣгатъ сърдцето, а третия видъ смущения сѫ отъ умственъ характеръ, засѣгатъ ума ни. „Да се не смущава сърдцето ви“, всичко това е лесно. И тогава, за това смущение Христосъ прѣдписва цѣрове. Какви сѫ цѣроветѣ? – За да не се смущава сърдцето ви, вѣрвайте въ Бога! И подлѣ? – Въ мене вѣрвайте! Смущението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. И много отъ органическитѣ болести се дължатъ на едно вѫтрѣшно органическо смущение. Много отъ болеститѣ се дължатъ на смушения на чувствата; много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на ума, значи тѣ сѫ умствени смущения. Когато болеститѣ се дължатъ на умствени смущения, тѣ засѣгатъ мускулната система, засѣгатъ и бѣлитѣ дробове. Когато смущенията сѫ повече отъ чувственъ характеръ, тѣ засѣгатъ сърдцето ни черния дробъ, дихателната система и кръвоноснитѣ сѫдове. Туй вцѣпеняване на кръвоноснитѣ сѫдове, отъ което хората често умиратъ прѣждеврѣменно, се дължи на тия вѫтрѣшни смущения, които поврѣждатъ нервната ни система. Ето защо Христосъ има право да казва: „не се смущавайте“, т.е. избѣгвайте всички родове смущения. Нѣкой казва: не може да се избѣгнатъ тия смущения. Питамъ: майка ти съ думата „не може“ ли те роди? Колко врѣме се мина, докато ти внушиха тази дума „не може“! Ти първо се роди съ плача. Заплака прѣдъ майка си и ѝ каза: дай ми да ямъ защото азъ трѣбва да живѣя. Ти трѣбва да работишъ заради мене. Това бѣше твоята първа заповѣдъ. Може да се възпроизведе единъ разговоръ между майката и дѣтето. Дѣтето казва: „Понеже ти обѣща, че ще ме обичашъ, че ще ме любишъ, трѣбва да работишъ заради мене. Ти си любовьта азъ съмъ животътъ, произлѣзълъ отъ тебе. Работи, защото азъ искамъ да живѣя!“ Това сѫ аргументи много на мѣсто. Ако майката се смущава, дали ще може да отгледа дѣтето си, тя именно ще го проводи на онзи свѣтъ. Често смущенията ставатъ причина да се образуватъ извѣстни подпушвания на енергии, които текатъ въ човѣшкото тѣло: въ неговото сърдце,

въ негово умъ – изобщо въ цѣлата нервна система. Човѣкъ е единъ акумулаторъ, или единъ кръстопѫть, дѣто се прѣплитатъ милиони космически течения. Човѣкъ прѣдставлява единъ такъвъ вѫзелъ. Въ математическо отношение азъ си прѣдставлявамъ човѣка на земята, като една отъ най-сложните формули. И всѣки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всѣки, който може да я прѣведе въ геометрически изразъ, той ще има една представа за човѣка.

Казва Христосъ: „Да се не смущава сърдцето ви!“ Често, смущенията внасятъ въ насъ единъ видъ киселини и ние изгубваме най-хубавитѣ си чувства за много маловажни работи. Когато идваме въ физическия свѣтъ, ние си начертаваме единъ планъ, който не сме въ състояние да извършимъ, нито пъкъ е задача въ живота ни. Напримѣръ, у нѣкого може да се яви идеята да стане най-силниятъ човѣкъ въ свѣта, затова трѣбва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, до колко единъ човѣкъ може да бѫде силенъ? До колко може да дига тяжести? Азъ зная, че най-силниятъ човѣкъ е билъ американецъ, и той могълъ да дига два коня и едно конче. Дали е имало по-силенъ човѣкъ отъ него, не зная. Казватъ: силенъ човѣкъ е той! Че колко е силенъ? Единъ човѣкъ да може да дига два коня и едно конче, това сила ли е? Не, днесъ има машини, които могатъ да дигатъ тяжести 100 пѫти по-голѣми отъ тия, които може да дигне единъ човѣкъ. Значи, ние имаме единъ мащабъ, по който можемъ да мѣримъ силитѣ си. Човѣкъ въ физическо отношение не може да се хвали съ силата си. Той е слабъ. Туй, съ което човѣкъ може да се хвали, това е духовната му сила. Тамъ той трѣбва да настоява, тамъ трѣбва да се развива. Силенъ ли е човѣкъ въ духовно отношение, той ще бѫде силенъ и въ всѣко друго отношение, а това е важното. Но, идватъ смущенията. Отъ какво произлизатъ смущенията? – От безвѣрие.

Сега, ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да обясня мисъльта си. Да не мислите, че този разказъ е измислен. Не, той е дѣйствителенъ, прѣдполага се да е станалъ нѣколко хиляди години прѣди Христа, въ 9-тата династия на Египетъ. Тогава живѣлъ нѣкой си знаменитъ адептъ, нареченъ Муса-Бентамъ. Нѣкои мислятъ, че това име е измислено. Не, то е име, което е сѫществувало. Трѣбва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко въ свѣта сѫществува, и не може да се измисли. Ако нѣкой се наеме да измисли нѣщо, което не е сѫществувало и което не е казано отъ никого, азъ още сега му давамъ 1,000 лева. Въ свѣта нѣма нищо ново. Всичкитѣ нѣща сѫществуватъ.

И тъй, всички велики адепти минаватъ единъ курсъ на посвѣщение, та и този Муса-Бентамъ трѣбвало да държи изпитъ за своето трето посвѣщение. Всѣко едно посвѣщение е свързано съ извѣстенъ родъ сили, въ които човѣкъ като влѣзе, трѣбва да знае, какъ да манипулира съ тѣхъ. Ето защо това било единъ тежъкъ изпитъ. Ако той издържи изпита си, ще влѣзе въ единъ новъ свѣтъ, ще му се отворятъ нови пѫтища, ще му се откриятъ нови способности и чувства, чрѣзъ които ще може да вижда вече, а не да ходи слѣпешката. Той ще вижда реално, и ще бѫде единъ човѣкъ и на реалното, и на идеалното – на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато. Задъ туй реално има друго реално и т.н.

Учительтъ завежда своя ученикъ Муса-Бентамъ на една отъ най-опаснитѣ планински мѣстности и му казва, какви мѫчнотии ще срещне. Първата мѫчнотия ще бѫде слѣдната: като вървишъ по този пѫть, ще срещнешъ една голѣма змия. Ако можешъ да я побѣдишъ, ти ще продължишъ по-нататъкъ пѫтя си, но ако не можешъ да я победишъ, тя ще те нагълта и съ тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видишъ да се върти около нея единъ гълѫбъ. Въ това врѣме ти ще бѫдешъ смѣлъ, ще хванешъ змията за врата и ще я удушишъ, но не се бой! Тогава той му дава едно шише съ нѣкаква течность, която се нарича елемента „вуаръ“. Ще вземешъ тази течность и ще намажешъ очитѣ на змията, докато се свърши течностьта. Щомъ свършишъ течностьта, силата на змията ще мине въ тебе, и гълѫбътъ ще тръгне подирѣ ти. Тръгне ли гълѫба съ тебе, ти си извършилъ своята побѣда.

По-нататъкъ, въ продължение на пѫтя си, ще срещнешъ единъ отъ най-голѣмитѣ лъвове въ свѣта и ако не го побѣдишъ, той ще те разкѫса на парчета. Но, когато се приближишъ при този лъвъ, ще срещнешъ едно агне, което обикаля около този лъвъ. Ти ще се хвърлишъ върху лъва, ще го хванешъ смѣло за ушитѣ. Слѣдъ това, ето вземи това шишенце, въ него има другъ единъ елементъ, въ видъ на течность, наречена „ерунъ“, и съ нея ще намажешъ очитѣ на лъва. Като свършишъ течностьта, агнето ще тръгне подирѣ ти. Тръгне ли агнето подирѣ ти, побѣдата е направена, ти си изкаралъ изпита и ще можешъ да продължишъ пѫтя си.

По-нататъкъ, като продължишъ пѫтя си, ти ще срещнешъ единъ черенъ, най-силниятъ бикъ въ свѣта, съ остри рогове, и ако не можешъ да го побѣдишъ, той

ще те нанижe на рогата си. Около този бикъ ще видишъ да се движи една крина съ жито и бикътъ я гледа. Ти ще хванешъ смѣло бика за рогата, ще намажешъ очитѣ му съ течността „раунъ“ и като се свърши всичката течность, ще видишъ, че крината съ житото ще тръгне съ тебе. Тръгне ли съ тебе, значи ти си побѣдилъ.

Най-послѣ ще дойдешъ до прѣдѣлитѣ на посвѣщението си, но ще трѣбва да влѣзешъ прѣзъ царската врата. Прѣдъ царската врата ти ще видишъ да седи единъ страшенъ воинъ, съ сабя въ рѫка, и ако можешъ да го побѣдишъ, ще влѣзешъ въ царската врата; ако не можешъ да го побѣдишъ, главата ти ще отскочи отъ рамѣнѣтѣ ти. Около този воинъ ще забѣлѣжишъ да обикаля една красива дѣвица. Тогава ти ще хванешъ този воинъ, и ето ти тази течность, наречена „амуитъ“, ще намажешъ очитѣ на този воинъ съ течността, и когато се свърши тя, ще видишъ, че красивата дѣвица ще тръгне съ тебе. Това показва, че побѣдата е твоя, и силата на този воинъ ще мине въ тебе.

Така сѫ правили древнитѣ пророци, така сѫ правили древнитѣ мѫдреци, като искали да опишатъ тайнитѣ, които сѫ скрити вѫтрѣ въ човѣка.

Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказъ. Но азъ казвамъ: всички страсти, които се бушуватъ въ човѣшкото тѣло, трѣбва да се побѣдятъ по единъ, или по другъ начинъ. Какъ ще се побѣдятъ? – Като взематъ участие всичкитѣ тия четири елемента. Тѣ сѫ: вуаръ, ерунъ, раунъ, и амуитъ. Имате ли тия четири елемента, ще побѣдите вашитѣ страсти. Всичкитѣ тия четири елемента съвокупно прѣдставляватъ вѣрата. Тия четири елемента, съ които се намазватъ очитѣ на змията, на лъва, на бика и на воина, това сѫ гълѫбътъ, агнето, крината съ жито и красивата дѣвица, които тръгватъ слѣдъ насъ. Колко струва една крина жито, вие знаете. Какво струва свѣтътъ безъ красива дѣвица, и това знаете. Нищо не струва свѣтътъ безъ красива дѣвица! Вие знаете, че когато Богъ постави първия човѣкъ въ рая, заобиколи го съ най-хубави дървета, съ най-сладкопойни птици, но на Адама стана тежко на сърдцето и дълго врѣме плака, и най-послѣ изказа една велика мѫдрость, че безъ другарка не може. Какво ще прави самъ въ рая, кой ще го утѣшава, съ кого ще сподѣля? Богъ като чу тѫгата му, направи му другарка, създаде Ева. Тъй казва прѣданието. Че е плакалъ Адамъ, това е вѣрно, понеже и днесъ плаче. Вие виждали ли сте мѫжъ, който плаче? Казватъ, че гениалнитѣ хора не плачели. Да плаче човѣкъ, това не е слабость, това е изразъ на човѣщина. Плачътъ е едно благородно чувство. Да

плачешъ, но на мѣсто! Христосъ, единъ гениаленъ човѣкъ, единъ великъ човѣкъ, Синъ Божий Го наричатъ, и Той плака, и Той пролѣ сълзи. Защо? Не можа ли безъ сълзи? Само единъ ангелски умъ може да оцѣни колко струватъ тия Христови сълзи. Когато Христосъ плака, тия сълзи не паднаха на земята, ангелитѣ ги събраха въ едно шишенце. Тия сълзи прѣдставляватъ една цѣнна, лѣковита есенция. Христосъ не плака много, прѣдполагамъ да паднаха около 10 капки само отъ очитѣ му, но тия капки сѫ лѣковити. Ето вече 2,000 години, какъ свѣтътъ се лѣкува съ тия 10 капки. Тѣ подържатъ живота на цѣлото човѣчество, лѣкуватъ рани, измиватъ болки.

Вѣрвайте въ Бога! Въ съврѣменната система на възпитание има една отрицателна страна и всички хора се запитватъ: ама защо трѣбва да вѣрваме? – Трѣбва да вѣрвашъ, защото си слабъ. Ще кажете: какъ, азъ да съмъ слабъ? – Ами че слабъ си, разбира се. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че е силенъ, нека не яде. Защо трѣбва да ядешъ? – Защото си слабъ. Като не ядешъ три дни, отслабвашъ. Като не пиешъ вода 5–6 дни, отслабвашъ. Слѣдователно трѣбва да ядешъ, понеже си слабъ; трѣбва да пиешъ вода понеже си слабъ; трѣбва да вѣрвашъ, понеже си слабъ.

И тъй, за да се избегне тази слабость, трѣбва да вѣрвашъ. Вѣра непрѣменно трѣбва да имашъ. Вѣрата е една връзка, по която протичатъ онѣзи Божествени сили въ душата ни. Вѣрата е едно разположение на чувствата. Щомъ човѣкъ обърне погледа си къмъ Бога, въ него веднага започватъ да текатъ онѣзи Божествени енергии, онзи Божественъ нектаръ на живота. Природата е много щедра, много благородна. Тя дава въ изобилие. Не се изисква голѣма философия, за да добиете тази благодать. Хората мислятъ, че колкото по-учени ставатъ, толкова повече придобиватъ тия дарби. Тѣ придобиватъ повече критически умъ и мислятъ че вѣрата може да се замѣни съ разума. Разумътъ има своето практическо приложение въ физическия свѣтъ, той тамъ играе роля, а вѣрата се занимава съ единъ свѣтъ много по-високъ, отколкото е свѣтътъ на разума. Вѣрата е отъ другъ характеръ. Не казвамъ, че разумътъ не е потрѣбенъ, не казвамъ, че трѣбва да влѣзе въ противорѣчие съ вѣрата, но казвамъ: ако вложите вѣрата въ вашия разумъ, той ще се усили още повече, т.е. смущението ще се прѣмахне, и вие ще придобиете онази мощна сила, която е потрѣбна за вашето развитие. Вие сте прѣтърпѣвали онова душевно състояние, когато седите и мислите, че никой не ви обича, че сте нещастенъ, че дѣцата ви нѣма да се изучатъ, че мѫжътъ ви не върви въ правия пѫть, че приходитѣ ви сѫ малко и

т.н. Питамъ: въ това ли седи сѫщностьта на живота? Азъ не мога да си обясня, какъ е възможно, ние разумнитѣ хора, да живѣемъ при едно сѫщество толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислимъ, че То ни е забравило и че Неговото намѣрение е само да ни смущава и изтезава! Азъ не зная, отдѣ е изпъкнала тази мисъль въ вашия умъ! Хиляди години сѫ изминали, докато човѣшкиятъ умъ се изопачи и го срѣщаме въ този видъ, какъвто днесъ ни се прѣдставлява. Ако се ражда у насъ прѣплитане, то се дължи на съвсѣмъ други причини. Ако си зададете задачата, защо трѣбва да се вълнува океана, какво ще отговорите? Трѣбва ли да се вълнува океана? Да се вълнува 10–15–20–50–100 метра отгорѣ, това е потрѣбно, но да се вълнува отъ дъно, това не трѣбва да става. Туй вълнение е потрѣбно не само за водата, то е потрѣбно и за въздуха. Тъй, че не трѣбва цѣлиятъ океанъ да се размътва а само отгорѣ, по повърхностьта. Слѣдователно, ако отгорѣ въ вашия животъ дойдатъ смушения, тѣ не сѫ опасни. Христосъ когато казва да не се смущава сърдцето ви, Той разбира това смущение, което измива основитѣ на живота. Хората казватъ: нѣма Господь, животътъ нѣма смисълъ. Мислишъ ли така, ти измивашъ основитѣ на своя животъ. Ти си първокласенъ глупецъ. Като казвашъ, че животътъ нѣма смисълъ, питамъ: на какви факти се базирашъ? – Че кѫщата на Ивана, на Петко, на Драгана, на еди-кого си изгорѣла. Затуй ли животътъ нѣма смисълъ? Ами, ако те туря въ нѣкой модеренъ затворъ, или ако те пратя да живѣешъ въ гората, какво би прѣдпочелъ? Пъкъ ако те туря въ едно подземие, много добрѣ украсено, безъ, обаче да прониква свѣтлината, хубаво ли ще ти бѫде? Всичко това е резултатъ на съврѣменната култура. Всички пѫтни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човѣшки изобрѣтения, това сѫ само начини за упражнение на човѣшкия умъ. Въ това, обаче, не е смисълътъ на живота. Човѣкъ трѣбва да гради кѫщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия умъ. Всички работи, които човѣкъ прави, всички приспособления по земледѣлието или въ каквото и да е направление, всичко служи на човѣка за развиване на неговитѣ способности. Мислите ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и ѝ прави рокличка, управлява я съ пръчица, та това е послѣдната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разрѣши всички въпроси на свѣта? Това момиченце казва: мамо, вижъ моята кукличка! Това момиченце мисли ли, че ще разрѣши задачата на живота? Мислите ли, че онази майка, като роди едно дѣте, ще разрѣши всичкитѣ задачи на живота? Азъ гледамъ, една майка като вземе своето дѣте на рѫцѣ, носи го и казва: вижте моето дѣтенце! Като че въ лицето на нейното дѣтенце е изразенъ цѣлия свѣтъ! Една овца сѫщо може да вземе своето агънце и да каже: вижте

моето дѣтенце! И една крава може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето дѣтенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка сѫщо, но всичко това разрѣшава ли въпроситѣ? Това сѫ само упражнения въ свѣта. Това не е подигравка въ живота. Ако ние влѣземъ въ една иерархия на сѫщества отъ по-висока култура, които сѫ завършили своя земенъ животъ, съ какво ще се похвалятъ тѣ? Павелъ казва: „Азъ ще се похваля съ Господа, нѣма да се похваля съ сина си, съ дъщеря си". Да се похваля съ Господа, това е мощно! Да се похваля съ всички добри хора на земята, а не съ единъ човѣкъ. Една майка, като види своето дѣте, трѣбва да вижда въ неговото лице милиони дѣца, и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дѣте, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утрѣ умре това нейно дѣте, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сърдцето, защо ми отне дѣтето? Да се не смущава сърдцето ви! Дѣ бѣше до вчера твоята дъщеря? Дѣ бѣше ти прѣди да те роди майка ти? Дѣ бѣше майка ти, прѣди да се роди нейната майка? Ами дѣ бѣше майката на майка ти? Вѣрующитѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ. Нѣкои отъ васъ сте на правата посока, а нѣкои казватъ: да се спасимъ само ние вѣрующитѣ! Не, не е така. Въ едно събрание, каквото е това, ние трѣбва да проектираме нашия умъ, нашето сърдце къмъ всички онѣзи, на които сърдцата трептятъ; да обърнемъ умоветѣ си къмъ онзи великъ Господь, Който е далъ на всички животъ; да се обърнемъ къмъ всички онѣзи братя, които сѫ завършили своето развитие, които изпращатъ Любовьта си къмъ насъ и мислятъ за насъ. Та, съ тия сѫщества трѣбва да се свържемъ. Съ тѣхъ ще се похвалимъ, съ множеството, а не съ единството. И тукъ на земята, и тамъ горѣ на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсѣкѫдѣ мислятъ за насъ. Ще кажете: какъ, и на другитѣ слънчеви системи мислятъ за насъ? Сега трѣбва да докажемъ на ученитѣ хора, че единственото най-щастливо мѣсто не е нашата земя. Ученитѣ хора казватъ, че земята била една градина, отъ която Господь щѣлъ да насади цѣлата вселена. Много голѣма привилегия си давате! Ами че може да има друга нѣкоя планета, която да служи за разсадникъ на цѣлата вселена. Не, нашата земя е единъ скроменъ разсадникъ на Божествения животъ, и тя се развива споредъ условията, споредъ степеньта на нейното състояние. Азъ разглеждамъ земята като единъ голѣмъ университетъ, съ множество стаи и съ малки и голѣми лаборатории. Въ тия стаи се учатъ младежи отъ I, II, III, IV курсове.

Христосъ, като се обръща къмъ своитѣ ученици, казва имъ: „Да се не смущаватъ

сърдцата ви!" Между сегашнитѣ хора, млади и стари, геройство нѣма. Вие искате, кѫдѣто и да отидете въ свѣта, да ви окичатъ съ лаврови вѣнци, съ панделки, като нѣкой булки, да ви посрѣщнатъ съ рѫкоплѣскания, съ ядене и пиене и да нѣма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще дойде на друго мѣсто. Свѣтътъ не е създаденъ само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой отъ васъ до сега е ялъ сладко? Слѣдователно, ние сме слѣзли въ единъ свѣтъ, на който самата материя, самитѣ сили влизатъ въ конструкцията на нашия умъ и на нашето сърдце и прѣтърпѣватъ една промѣна. Всички тия сили ние трѣбва да ги разгледаме внимателно и за насъ да отдѣлимъ само тия отъ тѣхъ, които ни сѫ потрѣбни. Каквото спечелва всѣки единъ отъ васъ, спечелва го най-първо за себе си, а послѣ, отъ припечеленото, може да даде и на другитѣ свои близки.

Казва Христосъ: „Да се не смущава сърдцето ви!" Най-важна роль въ смущението играе внушението. Нѣкой ви казва, запримѣръ: а, вие не разбирате нищо по този въпросъ. Другъ ви казва: вие не разбирате нищо по този въпросъ. Изредятъ се 10 души единъ слѣдъ другъ да ви казватъ сѫщото, че не разбирате нищо по този въпросъ. По кой въпросъ? – За Бога. И започва тогава: чакай, азъ да ти кажа своето мнѣние за Бога. Е, какво е твоето мнѣние? – Отъ 2,000 години християнскиятъ народъ все разисква въпроса за Бога и то това, което не е важно. Важно е, че Богъ е Любовь, и Любовьта ражда живота. Христосъ носѣше въ свѣта този разумен животъ, който даде единъ тласъкъ на една нова култура. Тази нова култура носи сплотяване между хората, тя внася вѣра на човѣка въ себе си, въ Божественото, както и вѣра на другитѣ. Когато срещна нѣкой менъ ме радва доброто, което виждамъ въ него, а не мисля, какъ да го надхитря, какъ да го изиграя. Да се радвамъ на благородието въ човѣка, това наричамъ култура. Има една благородна чърта въ човѣка, споредъ която той всѣкога може да постъпва справедливо.

Христосъ, като се обрѫща къмъ ученицитѣ си казва: Да се не смущавате, и да не смущавате другитѣ съ вашитѣ проповѣди. Не говорете глупости, защото съ това смущаватѣ другитѣ! Най-първо говорете на хората разумно и ясно. Богъ е Любовь и тази Любовь е разумна. Въ Божията Любовь нѣма абсолютно никаква жестокость. Ако сѫществува жестокость, тя се дължи на съвсѣмъ други причини. Ще дойде день, когато ние ще се подчинимъ на закона на Любовьта. Да ви обясня картинно, какъ седи този въпросъ. Ако единъ листъ се откѫсне отъ дървото и падне на земята, той ще има ли сѫщитѣ отношения, каквито иматъ другитѣ листа къмъ дървото? Този листъ е обезвѣрения листъ. Всѣки листъ,

който падне отъ дървото, остава при корена му. Щомъ изгубишъ вѣрата си, ти си единъ падналъ листъ отъ дървото. Ще се намеришъ долу при корена на дървото и тамъ ще минешъ една послѣдователна метаморфоза. Ще минешъ прѣзъ процеса на разлагането, на гниенето, ще се всмукнешъ отново отъ коренитѣ и послѣ ще излѣзешъ на повърхностьта, като клонче, като листъ, или като цвѣтъ. Ако и тогава не запазишъ своитѣ отношения къмъ дървото, пакъ ще се откъснешъ отъ него и ще се намеришъ долу при коренитѣ. Казватъ: обезвѣришъ ли се, ще паднешъ отъ дървото. Питамъ: каква философия има въ този листъ, който се откѫсналъ отъ дървото? Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно дърво, и всѣки единъ отъ васъ е единъ листъ на това дърво. И забѣлѣжете, че всѣки човѣкъ самъ себе си може да откѫсне отъ този организъмъ. Никакъвъ вѣтъръ, никакви бури, никой не може да го откѫсне. Самъ той може да скѫса нишкитѣ на своя животъ. Каква философия има въ този животъ? Като дойдатъ вѣтроветѣ, ще се търкаляшъ налѣво-надѣсно; като те питатъ, защо се търкаляшъ, ще кажешъ, защото съмъ глупавъ. Не, ти се търкаляшъ, защото не вѣрвашъ. Защо съмъ сиромахъ? Защото не вѣрвашъ, ти си при коренитѣ долу. Нѣкой казва: азъ съмъ падналъ. Какво да правя? Падналитѣ хора не могатъ да се спасятъ, както тѣ искатъ. По другъ начинъ могатъ да се спасятъ. Азъ не мога да те взема да те залѣпя горѣ на дървото, но трѣбва да минешъ прѣзъ една строга дисциплина. Като сте горѣ да дървото, казвамъ ви: пазете се да не паднете отъ клонищата! Азъ не говоря за обезсърчение, но мнозина хора мислятъ, че като паднатъ отъ дървото, ще може да ги вzематъ като сухъ листъ и да ги залѣпятъ на самото дърво. Не, сухитѣ листа не могатъ да възкръснатъ. Туй листо, веднъжъ паднало отъ дървото, трѣбва напълно да се разложи. Ние виждаме сѫщия законъ и при човѣка. Човѣкъ като умре, неговото тѣло трѣбва съвършено да се разложи. Втори пѫть този човѣкъ пакъ може нѣкѫдѣ да се прѣроди. Нѣкои не приематъ, че човѣкъ може да се прѣражда. Не е въпросътъ, дали единъ човѣкъ може да се прѣроди, или не. Нѣщата независимо отъ всичко това си сѫществуватъ въ природата. Той нѣма да бѫде въ сѫщата форма, каквато е ималъ въ първо врѣме, но ще се яви въ една нова форма. Той нѣма да има първата форма на листа. Защо? Защото навсѣкѫдѣ въ природата сѫществува голѣмо разнообразие. Вие не можете да намѣритѣ на едно дърво два листа, които да сѫ подобни. Онѣзи, които сѫ ботаници, нека разгледатъ внимателно листата на едно и сѫщо дърво, и ще видятъ, че всички се различаватъ по нѣщо. Голѣмо разнообразие сѫществува въ цѣлата природа. Нѣкога може да си билъ единъ клонъ, обърнатъ къмъ югъ; втори пѫть може да си единъ клонъ, обърнатъ къмъ сѣверъ. Изобщо, положението ти може да бѫде

всѣкога различно. Слѣдователно, все ще има една малка разлика въ вашата форма, въ вашитѣ схващания, въ вашитѣ разбирания. При всѣко ново явяване ти ще бѫдешъ сѫщиятъ, плюсъ нѣщо ново. Тъй че при всѣко заминаване, при всѣко ново идване, у човѣка се прибавя единъ малъкъ плюсъ, едно ново нѣщо. Той ще има сѫщото съзнание, плюсъ нѣкакъвъ малъкъ придатъкъ къмъ първото съзнание. Туй е красивото!

Сега главниятъ въпросъ е: защо не трѣбва да имаме смущения? Понеже Писанието казва, че смущението е пѫть къмъ страха, то щомъ човѣкъ почне да се смущава, страхътъ ще дойде, а щомъ дойде страхътъ, краката на човѣка се продължаватъ и той става бързоходецъ. Туришъ ли на изпитъ нѣкой човѣкъ за неговитѣ идеи, ще видишъ, че той е неспособенъ да издържи. Слѣдователно, смущението, страхътъ създава една пертурбация въ ума. Страхътъ прѣдизвиква една пертурбация и въ сърдцето. Щомъ се смути ума, идва смущение и въ сърдцето и най-послѣ волята, кормилото на живота изгубва своето направление и човѣкъ почва да бѣга. Бѣгането е много смѣшно. Човѣкъ тогава изпада въ комично положение. Разправиха ми единъ случай, станалъ въ Стара-Загора, още въ турско врѣме. Разнася се слухъ, че въ Стара-Загора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бѣга. Удариха къмъ Казанлъкъ, нагоре къмъ Стара-планина – бѣгатъ, турска кавалерия ги гони. Проточили се краката имъ бѣгатъ. Врѫщатъ се послѣ, и какво виждатъ? – Никаква кавалерия не е минала прѣзъ града имъ. Сѫщото и въ духовния животъ, и тамъ краката на хората се продължаватъ.

Христосъ казва: „Да се не смущаватъ сърдцата ви! Имайте вѣра!“ То значи: имайте стабилитетъ! Ще вѣрвате въ Бога, ще вѣрвате, че въ Него нѣма измѣна и промѣна. Ще вѣрвате и въ единственото, и въ множественото число на Бога. Ще вѣрвате, че всички, които сѫ вѣрвали въ Бога, сѫ завършили своето развитие. Ще вѣрвашъ, че по този начинъ и ти ще завършишъ своето развитие и ще влѣзешъ въ това общо братство. Туй е красивото въ свѣта, да видишъ добритѣ, умнитѣ хора и тѣ да ти говорятъ. Азъ съмъ срѣщалъ музиканти, тупти имъ сърдцето да чуятъ, да срѣщнатъ музикантъ подобенъ на себе си; художници, чиито сърдца сѫщо туптятъ да срещнатъ подобенъ на себе си художникъ; срѣщалъ съмъ и поети такива. Всѣки иска да срещне равенъ на себе си, и като се срѣщнатъ тѣ взаимно, единъ другъ си даватъ потикъ. И като срещнете човѣкъ съ вѣра, да си давате потикъ въ вѣрата, а не да започнете да спорите, има ли Господь, или нѣма. Казвате: науката чрѣзъ своите доводи е доказала че

сѫществува Господь. Бре, много нѣщо доказала науката! Тя дошла да доказва, че има Господь, а не може да направи човѣка безсмъртенъ. Ако науката е доказала, че има Господь, и ако ние дѣйствително вѣрваме въ това, *Любовьта* трѣбва да дойде въ насъ. Щомъ дойде *Любовьта* ще има веченъ животъ, а вѣчниятъ животъ ще бѫде достояние за всѣки едного. Като не можемъ да разрѣшимъ въпроса, ние оставяме тия работи за другия свѣтъ, и казваме: е като отидемъ на другия свѣтъ, тогава ще ги разрѣшимъ. Кой е онзи свѣтъ! – Онзи свѣтъ е свѣтътъ, въ който Богъ живѣе. Кой е онзи свѣтъ? – Онзи свѣтъ е този свѣтъ. Този свѣтъ е една малка проекция, единъ малъкъ секторъ отъ тозъ великъ свѣтъ отъ тозъ великъ животъ. Ами че и ние може би сме една малка проекция отъ Бога! И казватъ ученитѣ хора, окултиститѣ, че когато Господь направилъ свѣта, оставилъ едно малко мѣсто празно и се чудилъ съ какво да го изпълни. Най-послѣ направя хората и ги оставя да живѣятъ на земята. Тъй щото Господь направилъ хората и за свое забавление, и за забавление на ученитѣ духове. Когато нѣкои ангели, нѣкои архангели нѣматъ съ какво да се занимаватъ, тѣ ще помилватъ хората, ще се забавляватъ съ тѣхъ. Казвате: какъ, ние за забавление ли сме? – Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеитѣ, и за мухитѣ, и за комаритѣ, и за бълхитѣ, за всички. Че кой отъ васъ е свободенъ! Кой отъ васъ не е послужилъ за играчка на другитѣ? Евреитѣ едно врѣме казваха: ние сме свободни поданици, никому играчка нѣма да станемъ. Тѣ бѣха цѣли 400 години подъ египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бѣха условени да правятъ тухли на своитѣ господари, а послѣ казватъ: ние сме свободни! Казва имъ Христосъ: „Който прави грѣхъ, дяволътъ му е баща“. Щомъ мислите така, тъй е. Ние трѣбва да съзнаемъ Истината, и да опрѣдѣлимъ нашитѣ отношения къмъ Бога. Тази умраза, това невѣрие, което се е създало, всички тия отрицателни качества, които се образували у васъ, могатъ да се прѣмахнатъ. Тогава ще дойде благородното въ васъ, ще можете всички заедно да заработите за Бога и нѣма какво да се лъжете. Азъ ще дойда на нивата ви да работя, отъ тамъ мога да дойда въ дома ви да помогна нѣщо и нищо нѣма да ви искамъ, даромъ ще работя. Това разбиране ще дойде, когато ние станемъ хора отъ съвсѣмъ друго естество, а не такова, каквото днесъ имаме. При сегашното си разбиране, при сегашния складъ на мисли, това не може да стане! Кога може да стане? Слѣдъ като се новородимъ. Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, а ще се измѣнимъ“. Българитѣ казватъ: „Всѣки да бута въ своята кесия“. Добрѣ, и азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, всѣки да бута въ своята кесия. Защо не? Прѣди всичко, всички хора не сѫ еднакво възпитани, не сѫ еднакво родени. Христосъ казва: „Вѣрвайте въ Бога; вѣрвайте и въ мене!“ Подъ „мене“ Христосъ подразбира тия

разумни братя, които съ своята мисъль живѣятъ въ насъ. Забѣлѣжете слѣдния фактъ: когато трѣбва да извършишъ нѣщо много велико въ свѣта, всѣкога ще настане една вѫтрѣшна борба въ тебъ, ще дойдатъ разни видове мисли. Нѣкой вѫтрѣ въ тебе ще те съвѣтва едно, други ще те съвѣтва друго, трети ще те съвѣтва съвсѣмъ различно нѣщо. Единъ слѣдъ другъ ще се изреждатъ да те съвѣтватъ, какъ да постѫпишъ. Тази борба ще се продължи нѣколко дни, нѣкога повече, докато най-послѣ рѣшишъ да постѫпишъ по единъ или другъ начинъ. Най-послѣ Господь ти казва: „Избери най-доброто отъ това, което твоитѣ братя те съвѣтваха!" Ти изберешъ най-доброто и така постѫпишъ. Вчера, единъ ученикъ, който отива въ педагогическата гимназия, ми разправяше за единъ урокъ на малкитѣ дѣца въ отдѣленията. Учителката казва на двѣ момченца отъ своитѣ ученици: „Божко, излѣзъ да напишешъ едно знаме!" Излиза Божко, написва знамето и си отива на мѣстото. Казва на втория ученикъ: „Богданчо, я напиши и ти едно знаме!" Излиза и той, написва знамето, отива си на мѣстото. Учителката пита другите дѣца: „Хубави ли сѫ тия знаменца?" Една отъ ученичкитѣ ѝ дига рѫка. „Какво ще кажешъ ти Лалке?" – И двѣтѣ знамена не съ хубави. „Излѣзъ тогава да напишешъ ти едно знаме!" Излиза Лалка, написва и тя едно знаме. Пита я учителката ѝ. Я вижъ сега, твоето знаме хубаво ли е? Отдалечава се Лалка малко отъ дъската, разглежда своето знаменце и веднага, засрамена, си навежда надолу очитѣ. Защо? – И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо отъ това на нейнитѣ двѣ другарчета. Така и ние, нѣкой пѫть разглеждаме идеитѣ на другитѣ хора и казваме: тия идеи не струватъ нищо. Прави сте, но като излѣземъ и напишемъ, или изкажемъ нашитѣ идеи, виждаме, че и тѣ не сѫ отъ най-хубавитѣ. Погледаме се и казваме: и нашитѣ не сѫ хубави, т.е. не сѫ такива, каквито трѣбва да бѫдатъ. И тогава идва смущението въ душата ни и казваме: защо азъ да съмъ толкова глупавъ? Защо азъ да съмъ толкова невѣжа? Защо азъ да не мога да се изказвамъ, да говоря? – За да можешъ да говоришъ, трѣбва очитѣ ти да изпъкнатъ, като на жаба. За това трѣбва да се молишъ на Господа. Защо азъ не мога да мисля? – Ще се молишъ на Господа да ти се развие центъра отпрѣдъ на челото повече. Защо не мога да си въобразявамъ? – Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовьта ми къмъ Бога е малка? – Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се издигне главата ти надъ ушитѣ повече. Човѣкъ трѣбва да расте въ всѣко направление. Ще се молишъ на Бога за всѣки единъ недѫгъ, който имашъ, и Той ще прати онѣзи по-висши братя при тебе да те посъвѣтватъ, какъ да се поправишъ.

Казва Писанието: „Ще бѫдете съвършени, ще се стремите къмъ съвършенство!" Всички смущения произтичатъ отъ факта, че ние мислимъ за себе си, че сме съвършени, а когато влѣземъ въ живота и видимъ своитѣ слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вѣрно. Всички ние сме много добри хора. Азъ виждамъ навсѣкѫдѣ много добри наредби. Умни сме ние, но какъ? – Въ сравнение съ другитѣ по-малки сѫщества отъ насъ. Една мравя е умна, но при мравитѣ, а не и при човѣка. Единъ волъ е уменъ, но при воловетѣ, а не и при човѣка. И човѣкъ е уменъ, но при хората при подобнитѣ си. Ако дойдемъ да се сравняваме съ ангелитѣ, ние не сме умни. Та, при подобнитѣ си, всинца сме умни. Какъ не! Хиляди, милиони, па и цѣли поколения мрави биха били готови да жертвуватъ всичкото си богатство, и всичко, което иматъ, за да придобиятъ поне единъ човѣшки пръстъ. Ако биха се събрали хиляди мрави, тѣ не биха имали нито една хилядна отъ таланта, който единъ човѣкъ има. Азъ уподобявамъ мравитѣ на малки поточета и казвамъ: ако бихте събрали всички тия поточета и образувате една рѣка, тази рѣка не би могла да обърне нито веднъжъ човѣшкото колело. Какво богатство има въ човѣшката душа при това седимъ, смущаваме се, не искаме да признаемъ тази Истина. Ние сме богати и чакаме. Какво чакаме? – Да умремъ и като отидемъ на другия свѣтъ, Господь да ни надари. Мравята като умре, пакъ си е мравя. Човѣкъ като умре, пакъ си остава човѣкъ, ангелъ не става. Той може да отиде между ангелитѣ, но ангелъ не става. И мравитѣ живѣятъ между насъ тукъ на земята, въ кѫщи влизатъ, но хора не ставатъ. Азъ гледамъ, въ кѫщи ми идватъ мрави, обикалятъ около сладкото, баратъ книгата; послѣ обикалятъ около смокинитѣ, бератъ ги, подѣлятъ заедно съ мене, съ мене ядатъ, но тѣ не сѫ културни хора, все мрави си оставатъ. Така и ние, можемъ да отидемъ на небето, да бараме сладкото, гърнетата на ангелитѣ, но пакъ хора си оставаме. Ние правимъ толкова погрѣшки съ своето незнание!

И тъй, отъ всинца ви се изисква вѣра!

Сега азъ се обръщамъ къмъ васъ и ви поздравлявамъ съ 25-тата година. Днесъ слънцето минава въ сѣверното си полушарие. Сѣверното полушарие прѣдставлява емблема на Истината. То е емблемъ на друго едно слънце – сърдечното слънце, което се намира въ лѣвото ни полушарие.

Та въ насъ трѣбва да се зароди онова непрѣодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. Съ тази свобода ние трѣбва да работимъ за всички. Всѣка вечерь като си лѣгаме, ние трѣбва да

проектираме мислитѣ си къмъ цѣлия свѣтъ; трѣбва да проектираме мисъльта си къмъ Бога, и когато Той усѣти, че ние дѣйствително вѣрваме въ Него, Той ще подѣйствува за доброто на всички хора, за доброто и на насъ. Така работи Божествениятъ законъ. Богъ никога не насилва хората. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: ако ти затворишъ кепенцитѣ на твоята стая, Божествената свѣтлина никога нѣма да влѣзе въ стаята ти. Друга свѣтлина може да влѣзе, но не и тази. Твоитѣ очи винаги ще останатъ затворени за Божествената свѣтлина. Отворишъ ли кепенцитѣ, тя сама ще влѣзе. Слѣдователно, щомъ се махне смущението, което поражда подозрѣнието, тази свѣтлина е въ твоитѣ очи. Ти се смущавашъ, дали този те обича, дали онзи те обича, дали синъ ти може да свърши, дали мѫжъ ти ще бѫде живъ и т.н. Смущавате се за нищо и никакво. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ ученицитѣ, името му нѣма да кажа, и вие нѣма да ми връзвате кусуръ, че говоря за нѣкого. Не, азъ ще кажа нѣщо много хубаво за него. Прѣди години азъ бѣхъ въ града Б. Единъ отъ ученицитѣ се разболѣлъ, но много сериозно, викатъ го вече въ онзи свѣтъ. Азъ се спрѣхъ въ неговия домъ. Той е жененъ човѣкъ, има жена и дѣца. По едно врѣме идва неговата другарка при менъ уплашена, разтревожена и ми казва: моятъ другаръ отива вече, бере душа. Какво ще правя азъ сама съ тия малки дѣца! Дано Господь го помилва, че да поживѣе поне още 2–3 години, да поизрастнатъ малко дѣцата! Отивамъ азъ при него, приближавамъ си ухото близо до сърдцето му, слушамъ. Азъ имамъ много остро ухо. И какво чувамъ? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивамъ при жена му и казвамъ: твоятъ другаръ не отива на онзи свѣтъ. Този ученикъ именно сега е на правия пѫть. Утрѣ ще бѫде бодъръ и веселъ. На другия день вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: никога въ живота си не съмъ се молилъ тъй усърдно, както сега. Този братъ изпъди смущението отъ сърдцето си. Сестрата пъкъ се смути. Ето защо Богъ казва на този човѣкъ: ти ще живѣешъ не само още 2–3 години, но още много можешъ да живѣешъ. И дѣйствително, той и до сега е живъ.

„Да се не смущава сърдцето ви“. Ще се молитѣ, и много усърдно ще се молитѣ. И азъ казвамъ: ние, съврѣменнитѣ хора, трѣбва да се срамимъ отъ смущенията си. Ще кажешъ: защо да се моля? – Ще се молишъ, като малкитѣ дѣца. Ще кажешъ: защо тъй? – За да се подигнешъ въ душата си, да забравишъ всичко минало, да дойде Божията благодать въ тебе, да те очисти, да ти даде онази радость, онзи миръ, които ще ти дадатъ нова свѣтлина, новъ импулсъ за работа, за обичь къмъ хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама азъ не

съмъ разположенъ! Оставете това животинско състояние на разположение и на неразположение! Пита ме единъ: накъдѣ трѣбва да се обръщамъ, като се моля: На изтокъ, на западъ, на сѣверъ или на югъ? Казвамъ му: представи си, че си въ единъ затворъ и отъ тамъ те вадятъ, за да те бѣсятъ, но ще те бѣсятъ съ краката нагоре. Ще се молишъ ли? – Ще се моля. Какъ? – Въ каквото положение и да се намирамъ. Ами прѣдстави си, че те обърнатъ съ очитѣ надолу. Какъ ще се молишъ? – Съ очитѣ надолу. Значи, въ каквото положение и да те поставятъ, ще се молишъ, и то по всичкитѣ правила. Ще се молишъ и съ главата надолу, и съ очитѣ надолу, както намѣришъ. При всички трудни положения въ живота си, човѣкъ трѣбва да се моли, да не го е срамъ.

И тъй, вѣра ви трѣбва! Азъ не съмъ за онова лековѣрие, което хората считатъ вѣра. Азъ съмъ за онази искреность, за онази абсолютна искреность, която трѣбва да живѣе въ душитѣ на всички. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ държа на слѣдното положение: като ви кажа, че ви обичамъ, въ тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвамъ само на думи. Като ти кажа, че те обичамъ, ти веднага ще кажешъ: щомъ ме обичашъ, дай ми 1,000 лева! Добрѣ, ето ви даже и 10,000 лева. Ще кажете: а, пипнахме го! Кажи ни сега, обичашъ ли ни? Да, щомъ ти кажа, че те обичамъ, тогава и азъ ще те питамъ, обичашъ ли ме, и азъ ще ти кажа, че имамъ нужда отъ пари. Ще кажа на нѣкоя сестра: обичашъ ли ме? – Обичамъ те. Дай ми тогава 1,000 лева. Кажа на друга сестра: щомъ ме обичашъ, дай ми 1,000 лева! Отъ всички поискамъ по 1,000 лева. Колко души сте тукъ? – Около 400–500 души. Тогава, като взема отъ всинца ви по 1,000 лева, ще станатъ около 400–500,000 лева. Мислите ли, ако сега пусна една подписка помежду ви, всѣки да ми даде по 1000 лева, та нѣма да кажете: е, въ такава проповѣдь не вѣрвамъ. Да се не смущава сърдцето ви! Въ такава проповѣдь не вѣрвате, а вѣрвате въ една проповѣдь безъ пари. Тъй е, прави сте ако ви проповѣдвамъ безъ пари, това разбирате, но ако ви проповѣдвамъ за 1,000 лева ще се намѣрите въ чудо. Не, азъ не искамъ да ви смущавамъ, но казвамъ, че въ васъ трѣбва да има една вѫтрѣшна готовность. Като дойдемъ до Бога, въ насъ трѣбва да има една вѫтрѣшна увѣреность. Божията дума да не правимъ на двѣ! Онзи Божественъ импулсъ, онѣзи благородни чувства и желания, които се зараждатъ въ душата ни, трѣбва да ги изпълнимъ. Каквито благородни чувства и желания да дойдатъ, изпълнете ги. Тѣ нѣма да ви костуватъ много. Нѣкой пѫть може да ви костуватъ 1,000 лева, нѣкой пѫть 500, нѣкой пѫть 100, а нѣкога може и 5 лева, дори и 5 стотинки – изпълнете ги! „Да се не смущава сърдцето ви!“

Сега, на първо мѣсто ще хванете змията; послѣ ще хванете лъва; послѣ бика и най-послѣ ще хванете война. Хванете ли ги, ще дойде слѣдъ васъ гълѫба, послѣ агнето, слѣдъ него крината съ жито и най-послѣ красивата дѣвица. Въ мисъльта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, подъ младата мома азъ разбирамъ абсолютната чистота, въ която нѣма никаква скверность. Абсолютна чистота има, когато душата е дѣвствена, чиста отъ всѣкакви пороци. Изпитвали ли сте какво нѣщо е да бѫдете свободни отъ грѣхъ?

Азъ бихъ желалъ за единъ день поне, или за единъ часъ да почувствувате, какво нѣщо е чистотата, какво нѣщо е да се освободи душата отъ всички свои пороци и съ единъ широкъ замахъ да разпери крилата си да излезе отъ сферата на този земенъ животъ, да се освободи отъ нейнитѣ окови и да погледне съ очитѣ на Онзи, чиято велика Мѫдрость е навсѣкѫдѣ, и съ която той разрѣшава всички въпроси. Не мислете, че Богъ ще ни остави роби. Не, Той е рѣшилъ да ни даде свобода! Той е, Който воюва заради насъ. Ние имаме единъ, Който воюва за насъ. Има още мнозина, които воюватъ зарадъ насъ. Това сѫ нашитѣ Бѣли Братя, които сѫ извадили своитѣ ножове, и силата е съ тѣхъ. Отдавна тѣ сѫ хванали змията ѝ, гълѫбътъ е съ тѣхъ; отдавна тѣ сѫ хванали лъва, намазали сѫ очитѣ му, и агнето е съ тѣхъ; отдавна тѣ сѫ хванали бика, намазали сѫ очитѣ му, и крината съ жито е съ тѣхъ; отдавна тѣ сѫ хванали воина, намазали сѫ очитѣ му, и младата, красивата дѣвица е съ тѣхъ. Чистотата е съ тѣхъ! Тѣ сѫ ония братя, отъ сърдцата на които блика Любовь, радость и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулсъ вие живѣете.

Вие казвате: какво нѣщо е Христосъ? – Христосъ е единъ колективенъ умъ. Христосъ сѫществува като единица, но сѫщеврѣменно Христосъ е единъ великъ колективенъ умъ. Не е само това, че Христосъ е билъ Синъ Божий. Не само въ единството ще Го търсимъ. Не е само въ единствено число Христовото име. Христосъ прѣдставлява всичкитѣ Синове Божии, на които отъ душитѣ и сърдцата блика животъ и Любовь. Всички Синове Божии, като че сѫ едно съединение, въ което се проявява Богъ. Единъ день и вие можете да бѫдете Синове Божии. Не само единъ день, но този часъ още може да бѫдете Синове Божии. Казвате: ами не сме като тѣхъ. Чудни сте вие! Всѣки единъ листъ на дървото има своята важность. Разбирате ли това? Всѣки единъ цвѣтъ, всѣки единъ листъ, всѣко едно клонче на Божественото дърво сѫ еднакво важни, не е въпросътъ въ голѣмината имъ. Това сѫ служби, които всѣки единъ заема въ

свѣта. Знаете ли каква е вашата служба? Азъ, като погледна на единъ човѣкъ, виждамъ, каква велика служба му е опрѣдѣлилъ Господь. И тази служба никой не може да му я вземе. Тази служба, на която Богъ ви е поставилъ, можете да я свършитѣ само вие, никой другъ, и вие сте длъжни да я свършите. Ето защо вие сте важни. Ако не бѣхте важни, щѣха да ви изхвърлятъ, но тази служба е важна и трѣбва да се изпълни. Затова въ всѣки едного отъ васъ трѣбва да има единъ импулсъ да бѫде честенъ, смѣлъ, да се не смущава. Ще хванешъ змията за врата, иначе тя ще те глътне. Ще хванешъ лъва за ушитѣ, иначе ще те разкъса. Ще хванешъ бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванешъ най-послѣ и воина, иначе ще ти отсѣче главата. Ами че това е геройство. Ще бѫдешъ смѣлъ, нѣма да се смущавашъ! Ще хванешъ змията за врата, защото гълѫбътъ е тамъ. – Гълѫбътъ е емблемъ на Божествения Духъ. Той представлява невинностьта. При змията човѣкъ трѣбва да има невинность. Ще хванешъ лъва, защото тамъ е агнето. – Агнето е емблемъ на кротостьта. При лъва човѣкъ трѣбва да има кротость. Ще хванешъ бика за рогата, защото тамъ е крината съ жито. – Житото е емблемъ на търпѣние. При бика човѣкъ трѣбва да има търпение. Всѣки, който иска да бѫде търпеливъ, трѣбва да яде по 100 грама сурово, неварено жито, като го раздѣля три пѫти на день, по 30 грама. Ще го дъвчете дълго врѣме въ устата си докато се сдъвче добре. Два часа слѣдъ ядене на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпението. Най-послѣ ще хванете воина, защото тамъ е красивата дѣвица, т.е. чистотата.

И тъй, имате невинность, кротость, търпѣние и чистота. Това сѫ качествата на вѣрата, чрѣзъ които се побѣждаватъ недѫзитѣ на този свѣтъ.

Казва Христосъ: „Вѣрвайте въ Бога! Да се не смущаватъ сърдцата ви!“ Вѣрвайте въ Бога, като единиченъ принципъ! Вѣрвайте и въ мене! Вѣрвайте и въ всички ваши Братя, които работятъ за васъ. Тогава Божията Любовь ще се излѣе върху васъ, и побѣдата ще бѫде на ваша страна, понеже тя е страната на всички Синове Божии. Тѣ ще господствуватъ.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 22 мартъ 1925 г. въ гр. София.

1925_03_25 Придатъците на разумния живот
лекция пред общия окултен клас

ПРИДАТЪЦИТЕ НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТ

Размишление

Сега ще ви дам една работа. Всеки от вас ще си избере една от книгите на Стария или на Новия Завет, от които да извади една от най-важните мисли. Може да вземете Битие, Изход, Левит, докато дойдете до Откровение-то. Но ще си изберете от всичките книги, не само от Евангелията. Ще си вземете кой която книга иска, според вътрешното си разположение. Като казвам, че ще си изберете книга по разположението си, да не ме разберете, че е по настроение. Трябва да знаете, че настроението е глупаво нещо. Всички работи, които ученикът върши, трябва да бъдат разумно обосновани. Човекът не трябва да върши никакво действие, никакъв акт, които да нямат смисъл. Например вие седите и се почесвате тук-там без никакъв смисъл. Това са безсмислени движения, които носят престъпления. Това са престъпни мисли и желания. Всички неволни движения са под чужди влияния. А ние какво трябва да бъдем – гайди ли, или да служим на Бога?

Някой казва, че иска да бъде свободен, не иска да слуша еди-кого си. Той не иска да слуша еди-кого си, но други слуша. Не искаш да следваш Новия Завет, но следваш Стария Завет. Не искаш да следваш нито Новия, нито Стария Завет, но следваш учението на света. Човек може и трябва да покаже нещо оригинално. Всеки ученик трябва да покаже една Божествена мисъл, а не да преповтаря ония неща, които светът повтаря. Например кой как дойде, иска да ми услужи. Не, по-нечисти ръце от човешките няма. Когато услужвате някому, най-първо трябва да измивате ръцете си. Не мислете, че сте чисти. Измивайте ръцете си веднъж, два, три пъти, и тогава направете услугата на когото и да е. Вие се почесвате по носа, по главата си, тук-там, и тогава правите услуги на хората. По този начин обаче се предават болестите. Светските хора пък постъпват с ред етикеции. Някоя светска дама, преди да ви услужи, ще си измие ръцете, ще се парфюмира, но тя не знае, че този, който е правил парфюма, го е покварил. Ако един ангел погледне този парфюм, ще види на него едно изверждение. Ще кажете: „Тия работи не трябва да се говорят.“ Трябва да се говорят! Ако ще има чистота, трябва да има обща чистота; ако няма

чистота, то е друг въпрос.

Първото нещо, което ще искам от учениците, е да си мият ръцете често, по няколко пъти на ден. Ако не си миете ръцете, от никого нищо няма да вземам. Това ще знаете, за да не се обиждате. Когато правите услуга, било на мен или на когото и да е, чай ли ще подавате, хляб ли ще месите или ще режете, предварително ще си измивате ръцете. По същия начин, когато някой ти прави услуга, и той ще се измива. „Чисти бъдете“, казва Писанието. Вие казвате: „Там се говори за духовна чистота.“ Казвам: ако е въпросът за чистота, бъдете абсолютно чисти – и физически, и духовно. От вас се изисква чистота във всяко отношение: чистота и на плътта, и на ума, и на сърцето. Някои казват, че светиите не са били чистоплътни хора. Не, по-чисти хора от светиите не е имало. Аз зная светии, които са миели ръцете си по сто пъти на ден. Не, вие не можете да си представите светиите и ангелите нечисти като вас. Съвременните хора се чистят, мият, искат да минат за аристократи, за благородни и чисти хора. Трябва да знаете, че ангелите и светиите са съвършени хора по чистота. Те не приличат на вас. С това аз искам у вас да се зароди идеята за съвършената чистота и тя да ви служи като един вечен подтик, като вечен стремеж. Вие казвате, че имате великата идея да бъдете чисти. Да, но трябва да знаете, че чистотата в света започва от земята. Казват, че светът бил нечист. Не е светът нечист, но хората в света живеят много нечисто.

Тия хора, които се мажат с гюлово масло, трябва да знаят, че това е нечистота. Гюловото масло не е чисто. Ходили ли сте да видите тия места, дето приготовляват парфюма? По-нечисти места от тях няма. После вие пипате парите, а след това ядете, хващате хляба. По-нечисто нещо от банкнотите няма. Вие обаче ги пазите като светиня, пипате ги, а след това услужвате на този, на онзи. Като ги разгледате с лупа, по тях ще видите такива нечистотии, каквито светът не е виждал, нито може да си представи. Като ви казвам това, не трябва да изпаднете в педантизъм, но трябва да знаете, че има една чистота, която Божественото в нас изисква. Човек трябва да бъдете чист! Човек трябва да употреби най-малко един час време за своето чистене. Той трябва да се изчисти физически: ноктите си, носа си, устата си, зъбите си, ръцете си и т.н. Щом искаш да направиш някому нещо, измий се. Ако нямаш време, не му прави никаква услуга. Аз ще ви обясня сега кой е праведен човек. Казвам: праведният човек яде само веднъж през деня. Обикновеният човек яде два пъти през деня, а онези хора, които мязат на животните, ядат постоянно. Казвате: „По колко пъти

на ден трябва да се яде?“ – По един път.

И тъй, като ви говоря, че ръцете трябва да се мият често, това е един свещен акт за вас. Че ръцете ви трябва да бъдат чисти, това е една свещена мисъл за вас. Като разберете тази външна чистота, ще дойдем до вътрешната чистота. Ако човек не може да се справи с външната чистота, той не може да се справи и с вътрешната. Как се добива вътрешна чистота? Всяко желание, всяка мисъл на обсебване, които човек допуща в себе си, това е нечистота.

Изкуство е като минеш покрай някоя градина с хубави сочни плодове, да погледнеш на тях, да им се позарадваш и да не ги пожелаеш за твои. Видиш някой хубав кон, не пожелавай да го възседнеш. Бъди благодарен на това, което имаш. Като тръгна на път, аз съм благодарен на моите здрави крака, които Бог ми е дал – не мечтая нито за файтон, нито за железница. Тези неща са случайни, а моето благо седи в краката ми, на които аз мога да заповядвам да вървят, когато искам, и то бързо или полека, както искам, и т.н. Щом се кача на трена, аз вече не съм свободен. Хората ще ми заповядват да седна тук или там. Когато пътувам със своите крака, аз сам съм и машинист, и разпоредник, навсякъде аз заповядвам: пътувам, когато искам, спирам, дето искам. Пътувам без билет и съм свободен. Има ли по-хубаво положение от това? – Няма.

Първото нещо, което трябва да остане в ума ви, това е въпросът за чистотата. Аз имам голямо отвращение от нечистотата. Ако някой ми даде нещо с нечисти ръце, аз го вземам, но от немай-къде. За в бъдеще от никого няма да вземам, ако е с нечисти ръце, туй да го знаете! Като кажа нещо, две мнения в мене няма. Аз съм решил това и ще го направя. Няма защо да изнасилвам Божественото в себе си за угода на хората. Когато и при мен дойде някой, и аз няма да му услужвам, ако ръцете ми са нечисти.

Питам ви: как ще изпълните в този свят Волята Божия? Да допуснем, че вие написвате едно стихотворение Защо го пишете? Или давате някому хляб. Защо му давате? Чисти ли ви са всякога намеренията? Вие може да угощавате някого, за да го подкупите, да имате един приятел, да го приближите към себе си. Ако имате такива користни намерения, ще се намери друг някой, който ще го угости повече от вас и с това ще го приближи повече към себе си. А този човек, който може да се приближи към някого само заради хляб или ядене, той е един

слуга или един кон, който отива там, дето ще му се плати повече. Приятел е онзи, който иде в дома ви, без да има за обект яденето. Приятелството трябва да изникне само́ по себе си. То е следствие на нещо. Когато Слънцето изгрява, светлината е следствие на Слънцето. Щом Слънцето изгрее, то не може да не изпрати своята светлина. Когато един човек дойде в къщата ви, той ще донесе своето благословение. Важното е той да изгрее. Ние не трябва да изискваме неговата жертва. Тя е едно следствие.

Сега у някои от вас ще се зароди мисълта: „Това учение е сериозно, как ще може да се постигне всичко това? Времето няма да ни достигне.“ За други работи имате време. Да се занимавате с Петко, с Драган, със Стоян, имате време, а да си измиете ръцете нямате време. По 4-5 часа се занимавате с одумване на този-онзи, а нямате един час време да си измиете ръцете. Първото правило е: чистота на ръцете! Засега няма да обръщам внимание на лицата ви: сега искам ръцете ви да са чисти до лактите. Колкото се отнася до краката ви, до лицето ви или до цялото тяло, правете каквото искате. Сега искам ръцете ви да бъдат чисти, без никакво изключение! Ако искате да ми дадете нещо, но видя нещо черно на ноктите ви, няма да го взема. Ръцете ви трябва да бъдат абсолютно чисти! Никаква кал не трябва да има по тях. Вие пък ще гледате моите ръце. Хубаво и благородно е, когато си услужваме с чисти ръце. Някой път, като погледнете ръцете си и ги видите нечисти, вие сте недоволни от себе си и казвате: „Повдига ми се.“

Туй, което ви говорих за миене на ръцете, това е вметната мисъл, между скоби. Тя се отнася до външната хигиена, но казвам: желанието ви ръцете да бъдат чисти всякога носи в себе си една положителна мисъл, която е и здравословна. Всякога, когато ръцете ви са нечисти, тази нечистота носи в себе си една отрицателна сила, която действа вредно и върху здравето. Трябва да знаете, че при изпотяването отровите излизат навън. С това изпотяване по кожата се полепват ред нечистотии, които запушват порите и пречат на кожното дишане. Някога и от въздуха полепват известни нечистотии. София не е много чисто място. Тя представлява едно от най-нечистите места в цяла България. По-нечисто място от София не съм виждал. Който живее в София, трябва да има кожа, два пръста дебела. Затова често трябва да се миете, да отпушвате порите си. Туй правило трябва да приложите за себе си.

После, ще трябва да спазвате някои правила и в яденето. Хляба, който ядете,

трябва да го издухвате отгоре. Знаете ли как се духа? Нали сте виждали как се отвява житото? – Духате го. По същия начин ще духате и хляба. Нещо повече: като купите хляб от фурната, ще вземете една чиста кърпа, ще я натопите в гореща вода и ще я прекарате отгоре върху двете страни на хляба, да изчистите кората му. Купите си някакъв плод – направете с него същото. По този начин вие ще продължите живота си най-малко с десет години. Ако не спазвате тези правила, ще скъсите живота си най-малко с десет години. Как ще стане това? – Когато кръвта ви е нечиста, ще се случи да попадне някоя от тези микроби в кръвта ви, ще започне усилено да се размножава и ще ви причини някаква болест. Не ви трябват тия неканени гости! За всинца ви е потребна външна хигиена. Мнозина от вас, които кашлят, които имат главоболие – всичко това се дължи на неспазване на тия правила. Първото нещо е: чистота на ръцете. Мнозина от вас ще кажат: „Тъй се говори, но тази работа става другояче." Казвам ви: не спазвате ли тия правила, животът ви ще се съкрати с десет години. Ако изпълнявате това, което ви казвам, ще спечелите голяма опитност. А да придобиете опитност на десет години – това е едно неземно богатство. Пропущането на опитността на десет години е голяма загуба.

Ето, вземете пример от следното: ние турихме правилото, че учениците трябва да бъдат редовни, но не го спазихте напълно. Вие взехте постепенно да изоставате: не сте точни, не идвате навреме. Вие трябва да бъдете точни, като англичаните. Българите са много точни в началото, а към края всички стават като старите български чорбаджии. Англичанинът обаче е точен като часовник. Ще гледате по възможност всеки от вас да придобие тази черта. Има изключителни случаи в живота, но човек трябва да бъде точен! Гледам, някои от вас се влияят от лошото време. Ако дъждът може да ви спре да не дойдете в Школата, това показва, че вашият характер или вашата воля е много гъвкава. Аз признавам само едно извинение, само един случай, поради който ученикът може да бъде извинен. В какъв случай именно? – Ако той е отишъл да помогне някъде – било на някоя бедна вдовица, било на някое сираче или на някой болен. Отсъствието на този ученик е дори похвално, но отсъствие по каквито и да е други причини не е извинително. Онзи, който е отишъл да служи на Бога, се извинява; никакви други причини за отсъствие не се приемат. Който отсъства, ще го питам: „Защо не дойде в клас?" – „Ходих да послужа заради Бога." – „Много добре си направил." За този случай ще имате похвална бележка – шест. Ще запитам друг някой: „Защо не дойдохте в клас?" – „Е, тъй." – „Ще имате единица." Трябва да се разберем. Това са правила, които всички

трябва да имате предвид и да ги спазвате. Разбира се, аз говоря за онези, които са този ден в София. Ако някой е във Варна, не подразбирам, че той трябва да дойде за този ден в София. Аз говоря за възможностите. Във всеки център, във всеки кръг има известни възможности. Всички същества в духовния свят са много точни. Ако ангелите правеха такива изключения, каквито правите вие тук, на Земята, всичко щеше да се обърне с главата надолу. Знаете ли каква точност съществува в света на ангелите? Ако през хилядите години на техния живот се роди някъде едно малко изключение, то произвежда голямо сътресение на Земята. Колкото човек се качва по-високо в живота си, толкова по-точен трябва да бъде! За децата има неща извинителни, но не и за възрастните хора.

Сега ще поговоря на друга тема. Ще ви запитам: какво трябва да разбираме под двугранично, тригранично, четиригранично, петгранично и шестгранично пространство? – Под двугранично пространство се разбира правата линия. Тя се ограничава само от двете си страни. Какво отношение има този въпрос към казаното досега? Какво ни интересува двуграничното пространство? Ако имате едно пространство, ограничено от две страни, вие се намирате в туй двугранично пространство. Какво бихте правили тогава? Ако имате правата линия АВ, А________________В, ограничена с изходните точки А и В, накъде ще се движите? Тази линия представлява един тунел, затворен на двата края. Как трябва да се премахнат тия граници? Питам ви: възможно ли е и двете дупки на тунела, в който сте влезли, да бъдат затворени? Казвате: „Щом влязох в тунела, двете дупки се затвориха." Ако вие сте затворени в един тунел, какво показва това? Представете си, че освен този най-къс път, през който сте минали, има и друга една пътека, една крива линия, през която сте могли да минете, без да се затворите. Щом не сте избрали този път, а сте минали през тунела и сте се затворили там, това показва, че не сте умен човек.
Трябвало е да минете по кривата линия. Та вие трябва да вървите по дългата линия, която е линия на живота. Коя линия показва дългия живот, правата или кривата линия? Онези хора, които търсят късия път в света, те не са в правата посока на живота си.

Онези хора, които искат да придобият знание изведнъж, в няколко години, и те не са в правата посока. Знанието не се придобива в един ден. Някой може да каже, че посвещението му е дошло, но за да дойде посвещение, човек трябва да е работил най-малко 20 години усилено. И след 20-годишен усилен труд може

да дойде посвещението. Туй трябва да имате предвид. Мнозина мислят, че знанието може да дойде изведнъж, по благодат. Не, всеки трябва да работи непрекъснато. За всички правилото е едно и също. И даровитите хора, и недаровитите трябва да работят еднакво. Причината, дето даровитите хора са уж успели повече, е тази, че даровитите хора работят постоянно, а недаровитите, като не работят постоянно, закъсняват. В пътя, по който вървите, трябва да работите постоянно! Например някои хора казват: „Днес нямам настроение да работя, не съм разположен." Този човек се намира в едно двугранично пространство, което е затворено от две страни. Мислите ли, че онзи, който е направил този тунел, не е взел под внимание всички непредвидени случаи?
Ако този тунел е направен от някой разумен човек, той е взел всички случайности предвид. Ако вие се затворите в този тунел, трябва да знаете, че има един изходен път. Едно двумерно пространство всякога е разумно пространство; то е пълно с разумност в себе си.

Сега във вас се зарежда желанието да ви се уясни мисълта по-ясно. Да допуснем, че аз ви разправям нещо много ясно, но вас ви боли корем. Как мислите, ясно ли ще ви бъде това, което ви обяснявам? Аз ви разправям много ясно, но вас ви боли глава. Питам ви: ясно ли ще ви бъде това, което ви разправям? Има случаи из живота на ученика, когато някой път учителят говори много неясно, дори и той сам не разбира какво говори, но в главата на ученика е толкова ясно, че той систематизира всичко, което е чул, и от тази неяснота създава нещо и казва: „Това искаше да каже учителят." При здрава, при бистра глава и най-неясните работи стават ясни. Бог, Който е всемъдър, като ни говори най-умните работи, ние не Го разбираме и казваме: „Тази работа не върви." Коя е причината за това? Де се крие тя – в нас или вън от нас? Нашите глави са доста дебелички. Господ ни говори на толкова разбран език, а при това ние казваме: „Не можах да разбера защо дойдох на Земята, защо се родих, защо бях млад, защо се жених, че светъл ден не видях, не можах да разбера смисъла на живота" и т.н.

Някой път човек чувства, като че е вътрешно ограничен, и казва: „Хората ми влияят." Мислите ли, че влиянието е нещо страшно? Какво подразбирате под думата влияние? Отде произлиза коренът на тази дума? – От думата вливам. Значи, за да влияеш някому, трябва да му влееш нещо. Тогава какво лошо има в това, ако вливаш? Ти можеш да влееш някому своята мисъл. След това казвате:

„Вие сте се повлияли.“ Пролетно време, когато снеговете се топят, придохожда повече вода, която се влива в старата и започва да движи по-бързо воденичното колело. Това нещо лошо ли е? Някой път тази силна вода може да докара зло. Колелото на воденицата е така направено, че като дойде голяма вода, разваля го. Там е голямата опасност. Значи влиянието, внушението – това са все човешки отношения. От някои влияния човек не може да се избави. Вие, като спите вечерно време, без да съзнавате, си влияете. Изобщо от внушението не може да се избавите. Вие трябва или сам да си внушавате, или друг да ви внушава, но в света има само едно положение, на което човек трябва да се поддава, а именно на вдъхновението. Някой казва: „Аз се вдъхновявам.“ – Не, ти си внушаваш. Вдъхновението е качество на ангелския свят, на Бога. Само Бог може да вдъхнови някого. Човек сам на себе си не може да си създаде вдъхновение, но той може да си внуши. Внушението е припомняне на нещата.

Следователно, за да се избавите от двуизмерното пространство, трябва да изкривите правата линия. Да изкривите една линия, значи да я продължите, да измените нейните радиуси или да разредите материята в нейното първично състояние. Да допуснем, че вие имате една двуизмерна мисъл, в която сте вързани, и казвате: „Аз не мога да направя тази работа.“ Какво трябва да си кажете? – „Аз мога да свърша тази работа.“ Представете си, че ви се даде като задача да препишете Библията. Казвате: „Не мога да препиша Библията.“ Как да не можете? Можете да я препишете. На някой ангел се дава задачата да пренесе Земята от едно място на друго. Тази задача е възможна за един ангел, но ако тя се даде на един човек, можете ли да изчислите колко милиарда години трябва да работи този човек, за да пренесе всичката пръст на Земята от едно място на друго? Представете си, че Бог наложи такова наказание на някой човек, за да му се прости един голям грях. Господ му казва: „За да ти се прости този голям грях, ще пренесеш всичката пръст от Земята на Месечината.“ Колко милиарда години ще му трябват, за да я пренесе? Онези от вас, които са математици, нека направят едно изчисление. Аз ще задам тази задача на математиците тук: да пресметнат колко милиарда години ще трябват на един човек, за да пренесе Земята на Месечината. Или колко милиарда векове ще му трябват? Най-първо, изчислено е колко тежи Земята; след това, известно ви е какво е пространството от Месечината до Земята; и сега ви остава да намерите за колко време човек може да извърви туй пространство и в продължение на колко години ще може да пренесе пръстта на Земята до Месечината. Нека само способните математици направят тези изчисления. Тази задача ще бъде като

едно забавление за тези, които обичат да боравят с математиката, а онези, които не могат да боравят с математиката, ще кажат: „Много трудна е тази задача.“

Всеки човек, който е затворен в двумерно пространство или в четиригранично пространство, или в шестгранично пространство, той трябва да развие в себе си качество на проницаемост, да може да излиза вън от тия граници. Това нещо, казано на наш език, значи: човек трябва да седи по-горе от условията, при които живее. Не казвайте, че условията на живота са такива или онакива. Условията са създадени от самия човек. Щом човек си направи кораб и влезе с него във Великия океан, той вече е ограничен. Той сам си е създал условията, които са вложени в този кораб. Той сам се е ограничил. Следователно по същия закон и ние, които сме слезли от невидимия свят във физическия свят с нашето тяло, сме вече ограничени в света. Ето защо по обратна посока ние сами трябва да премахнем тия ограничения от себе си. Какви условия са необходими обаче за това? – Трябва да имаме достатъчно въглища, достатъчно разумност, да пестим енергия, за да можем с този кораб, в който сме се ограничили, да излезем на спасителния бряг и да спрем на пристанището, към което сме се отправили. Топлината, която се развива от тия въглища, може да се трансформира. Тук се показва разумността. Всеки от вас, за да излезе с кораба си на спасителния бряг, трябва да бъде разумен.

Сега у вас ще се роди мисълта: „Та нима след толкова годишно следване в това Учение не сме разумни хора?“ Ние не говорим за обикновената разумност в живота. Всички вие сте разумни, имате разумност за брега, но нямате онази разумност, която ви е необходима за океана вътре. Докато сте на брега, вие сте много разумни. Наблюдавал съм мнозина от вас как отиват на Витоша. Те отиват с тънки дрехи, с тънки чорапи, с деликатни обуща, както си ходят в София или като че отиват на някой парад или концерт. Като се качи на Витоша, гледам го, цял посинял. Казвам му: „Ти трябваше да имаш вълнени чорапи, здрави обуща, дебели дрехи, за да запазиш топлината на тялото си.“ Щом тръгвате на път, трябва да се приготвите съобразно условията на пътя, който ви предстои. Следователно за живота се изисква една необикновена разумност. При обикновената разумност има и една специална разумност, която постоянно се проявява. Тя е един придатък. При всяка мъчнотия, в която човек се намира, тази специална разумност или се придобива, или се изгубва. Та разумността постоянно ни учи.

Някои запитват: „Защо са мъчнотиите в живота?“ – Мъчните условия, трудностите са придатък в разумността. Някои запитват: „Не може ли без мъчнотии?“ Аз ще ви запитам тогава: не може ли да имаме езеро, без да се вливат в него други води или без да извира то? Какво ще стане с това езеро? – Ако не се влива прясна вода в него, то ще се превърне в локва, в блато. В живота на разумния човек трябва да има изпитания, трябва да има мъчнотии. Живот без мъчнотии ще прилича на локва. Живот, в който има изпити, мъчнотии, прилича на езеро, в което има притоци. Това езеро е богато с чиста вода. Всяко изпитание в разумния живот внася един малък приток към тази разумност. По този начин човешката разумност се увеличава. То значи, че езерото на този човек се подновява. Тази мисъл е много мъчна за разбиране. Казвате: „Ние не искаме мъчнотии в живота си.“ Щом не искате мъчнотии, вие ще се лишите от вашата разумност, защото слънцето на живота, като грее, ще изпари водата на вашите езера и те ще пресъхнат. Имате ли мъчнотии, водата на вашите езера постоянно ще се увеличава и опреснява, а с това заедно ще се увеличава и вашата разумност.

И тъй, искам да ви кажа, че за вас не е нужно само едно двуизмерно и четиригранично пространство, каквото е квадратът, но необходимо ви е да се движите и в едно шестгранично пространство, каквото е кубът, или дори и в едно осемгранично пространство, каквото е тесарактът. Кое нещо е без измерения и без граници? – Точката няма измерения и граници. Правата линия е двугранична, а едноизмерна; квадратът е четириграничен, а двуизмерен; кубът е шестграничен, а триизмерен; тесарактът е осемграничен, а четириизмерен. Значи в ограниченията има известно съвпадение. Осемгранично пространство и четириизмерно пространство е едно и също нещо. Едноизмерно пространство и двугранично пространство е пак едно и също нещо, но идеите са различни. Като кажем „двугранично пространство“, разбираме пространство, ограничено от две страни, а като кажем „едноизмерно“, разбираме малкия мащаб, с който се мерят силите. Следователно вие трябва да имате първия метод на измерване. После трябва да знаете законите, на които се подчиняват всички ограничения. За всяко ограничение има закони, които са вложени в самия живот.

Коя е основната мисъл в тази лекция? Как и отде идват придатъците на разумността? – Мъчнотиите в живота се дават, за да се усили нашата разумност. Щом се усилва разумността, всяка следваща разумност постепенно ще премахва мъчнотиите, защото разумният живот се проявява при най-малки

съпротивления. За да се живее разумно, се изисква една идеална обстановка на нещата. Разумният човек може да живее при една по-приятна обстановка. Често един ангел и един разумен човек могат да боравят със своята разумност и извън живота. Например аз мога да боравя с една сонда над почвата, но ако съм в самата почва, там мъчно ще боравя, защото съпротивлението в нея е по-голямо.

Най-първо ще се стараете всеки ден да придобивате по един придатък към вашата обикновена разумност. След туй ще започнете да се ползвате от разумния живот. Разумността е едно нещо, разумният живот е друго нещо. Разумното живеене изисква една идеална обстановка. Разумен живот може да съществува само между разумни хора; не можеш да живееш разумно между говедата.

Сега ще ви задам следния въпрос: може ли човек да обича неодушевени предмети? – „Може." – Как, можете ли да обичате камъните? Ще кажете: „Ако са скъпоценни, можем да ги обичаме." Можете ли да обичате металите? – „Ако имаме злато, ще го обичаме." Да, но това не е обич. Ако вземете нещо, което ще употребите за своя полза, това не е обич. Ако вие храните една кокошка, за да я заколите, мислите ли, че това е обич? – Не, това е използване. Вие трябва да правите разлика между обич и използване. Щом кажете, че обичате нещо или че използвате нещо, това са две различни идеи. Има неща, които ние трябва да използваме, но да знаем, че ги използваме, а не че ги обичаме. Аз мога да използвам гърба на своя голям брат да ме носи – няма нищо лошо в това. Но да продам брата си в робство: той да страда, а аз да благувам от парите, които вземам – това никога не се позволява. Казвам: вие можете да използвате една свещена идея, но да я пожертвате, да я продадете и от нея да се ползвате – това е велико престъпление в света. Гледам, някои от учениците са станали много умни, взели са да се съобразяват с обществото. Да се качиш на гърба на някого, това е съображение. Аз мога да съобразя нещо, да се кача на гърба на някого, но да използвам този човек като свой роб, това е престъпление. Човек трябва да схваща нещата морално. Той може да използва своите идеи, но да ги жертва, да ги продава и върху тях да гради своето щастие – това е едно от великите престъпления в света.

Сега виждам лицата ви сериозни. Вие казвате: „Ние мислим, че живеем по Бога. За Него искаме да пожертваме живота си." Вярвам, че е така, но в пътя, в който

вървим, има възможности да направим поне една грешка. Когато аз говоря, подразбирам растене в живота. Когато един ученик се учи, той може да не прави никакви грешки в своите първоначални задачи, но колкото повече напредва в своята наука, била тя математика или геометрия, колкото повече навлиза в по-сложни задачи, явяват се вече възможности да направи някаква погрешка. С това обаче той ще се научи да бъде по-внимателен. Колкото повече се усложнява животът, толкова по-големи възможности има за правене на погрешки, които да ни причиняват страдания. Затуй ап. Павел казва: „Онези, които стоят, да се пазят да не паднат.“ Ето защо всеки трябва да бъде внимателен.

Какво се подразбира под усложняване на живота? Значи малките мъчнотии носят придатъците в разумния живот. Ако ние мислим, че придатък в разумността може да дойде и без никаква мъчнотия и се стараем да я отблъснем, ще изгубим. Можем да отблъснем мъчнотията, но и придатъка ще изгубим. Затова и неблагодарните хора в света всякога губят. Дават им едно благо, но те казват: „Повече искаме!“ Дадат им още, пак казват: „Повече искаме!“ Де са границите на човешките желания? На един слон трябват 45-50 килограма ориз, а за един човек трябва най-много половин килограм ориз на ден. Като слон вие сте яли по 40-50 кг ориз на ден, а след като сте станали човек, изяждате само по половин килограм ориз и казвате: „Едно време изяждах по 50 килограма ориз, а сега до какво положение дойдох – едва половин килограм мога да изям.“ Че това юначество ли го смятате? Наистина слонът много яде, но не слугува ли на хората? – Слугува. По-умен ли е от човека? – Не е станал по-умен от него. И сега някои казват: „Не зная какво не ми върви нещо: взех да ям по-малко, съвършено съм отслабнал.“ Това е философия на слоновете. Тази идея не трябва да ви смущава. Вие можете да ядете по 100 или по 50 грама на ден – това нищо не значи. Ако знаете да се храните правилно, и от 50 грама храна може да се извади толкова енергия, колкото слонът вади от 50 кг, а някога от 50 кг може да извадите толкова, колкото и от 50 гр. Това зависи от ума. Слонът работи много, малко печели – толкова му стига умът. Човекът пък обратно: малко работи, повече печели. Той е по-умен. Колкото повече човек развива разумността си, толкова повече пести времето.

Коя е основната мисъл сега? Правилото на разумния живот е следното: количеството на храната не определя силата на живота, а качеството, разумното използване на енергията. И тъй, когато вие имате чрезмерни желания, казвате:

„Трябва ми всичко това!“ – Не, много малко неща ти трябват. На разумния човек му трябват малко неща. На разумния човек му трябва време и пространство, трябва му и широчина. Колкото се отнася до времето и пространството, Господ е дал много, затова всеки от вас може да бъде богат. Ако е за време, аз мога да ви дам на разположение няколко милиона години – колкото искате.
И тъй, ще използвате мъчнотиите в живота, за да придобивате всеки ден по един малък придатък към вашата разумност – всеки ден да богатеете. Ще познавате, че вашата разумност става по-богата, колкото повече доволството ви се увеличава. Ако недоволството се увеличава, разумността ви се намалява. Туй трябва да знаете! Това показва, че между доволството и разумността има известно съотношение. Писанието казва: „Бъдете доволни от всичко!“ Кога? – В даден момент, днес бъди доволен от това, което имаш! Как ще можете да изразите това съотношение, тази зависимост между доволството и разумността по химически начин? Има ли такава зависимост и между отделните елементи в химията?

Някои от вас, които не са учени, казват: „Тези работи не ми трябват.“ Какво ви трябва тогава? Вчера един познат ми разправяше, че на някой негов близък приятел умряла баба му, която тук била съвсем неграмотна, не знаела нито да чете, нито да пише. Като заминала за онзи свят, там започнала да ходи на училище, да се учи. Тя се явила насън на близките си и им казала: „Тук съм много доволна, добре съм, благодарна съм, че и аз започнах да се уча.“ Всички вече трябва да се учите! Минаха времената на невежеството. Като отидете на онзи свят, ще видите, че и там не приемат прости хора. Не трябват само знания, но учение се изисква от всинца ви. Това учение е необходимо за живота. Недоволството, което често изпитвате, е лишаване от едно благородно качество. Например, когато човек е недоволен, той е груб, нетърпелив. Дойдете при такъв човек, той ви казва: „Оставете ме, аз съм недоволен нещо!“ После, като дойде доволството, той е любезен. Не, когато си недоволен, ще си кажеш: „Какво са ми криви хората, че аз съм недоволен? Ще нося недоволството със себе си, а ще се старая да бъда с хората учтив.“

В това се проявява истинският човек. Недоволен ли си, дръж своето недоволство в себе си! Нека твоят котел кипи, нека ври, нека бушува, нека върти колелото. Недоволството е парата в твоя котел. Защо трябва да я пуснеш навън да гори хората? Вие какво правите? – Дойде някой, пущате я навън. Няма защо да я

пущате. Нека върши работа във вашия котел!

Изпейте упражненията В начало бе Словото и Тъги, скърби вдигай, слагай!

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и четвърта лекция на ООК IV година
25 март 1925 г.
Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_03_29 В който град влязвате
неделна беседа

ВЪ КОЙТО ГРАДЪ ВЛѢЗВАТЕ

(8) И въ който градъ влѣзвате, и ви приимать, яжте което ви прѣдлагать, (9) и изцѣлявайте болнитѣ които сѫ въ него, и казвайте имъ: „Наближило ви е Царството Божие." (Лука 10:8,9)

Какво трѣбва да казва човѣкъ, когато го питатъ? – Наближило е царството Божие. Това е поетическо изражение. Ако бихъ ви казалъ, че е наближило изгрѣването на слънцето, не подразбирамъ, че е изгрѣло слънцето. Ако ви кажа, че пладнѣ е наближило, не подразбирамъ, че е дошло пладнѣ, но близо е вече. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да бѫде силенъ. Въ какво трѣбва да седи силата на човѣка? – Силата на човѣка трѣбва да седи въ неговия вѫтрѣшенъ животъ, въ неговото вѫтрѣшно разбиране на живота, въ онова вѫтрѣшно схващане, въ което да нѣма абсолютно никакво колебание, абсолютно никакво съмнѣние. Защото въ Божествения свѣтъ, или въ свѣта на вѣчната хармония нѣщата могатъ да се изразяватъ по много начини, но всички сѫ еднакво хармонични, еднакво се допълватъ. Вие може да изразите една музикална пиеса по много начини, но въ всички начини има нѣщо общо – нейната музикалность, една музикална пѣсенъ, сама по себе си, не може да бѫде пѣсенъ, ако не е музикална. Защо? Защото пѣсенъ и музикална пѣсенъ е едно и сѫщо нѣщо. Значи, между тоноветѣ трѣбва да има едно вѫтрѣшно съзвучие, едно вѫтрѣшно съотношение, едно прѣливане. Навсѣкѫдѣ въ всички нѣща трѣбва да има едно прѣливане. Слѣдователно, всѣки, който може да пѣе тъй, че да изрази нѣщо чрѣзъ пѣнието, ние го наричаме добъръ пѣвецъ. Сѫщото нѣщо е и въ закона на говоренето. Между всички думи трѣбва да има извѣстно съотношение. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, мислимъ, че знаемъ да говоримъ. Азъ като разглеждамъ по нѣкой пѫтъ Писанието, тази свещена книга, или като разглеждамъ нѣкои поетически творби, виждамъ; че тия поети, писатели и пророци сѣ имали най-добри желания да изразятъ Божественото, но думитѣ въ съврѣменния езикъ не сѫ въ състояние да изразятъ тия идеи. Нашиятъ езикъ не е достатъчно развитъ. Впрочемъ, не само нашия езикъ, но който и да е езикъ сега на земята не е тъй развитъ, за да прѣдаде тия възвишени идеи. За въ бъдеще ние очакваме да имаме единъ езикъ по-хубавъ, по-изразителенъ, въ който сърдцето ще има прѣобладающе влияние.

„Въ който градъ влѣзете“. Градъ може да се образува само отъ разумни хора. Друго-яче, ако нѣма разумность, ще се образува единъ конгломератъ, тъй като изъ между скалитѣ има множество набутани частици, безразборно разхвърляни. Тия частици може да образуватъ такива цѣли градове. Не, подъ думата „градъ“ разбирамъ съвокупность отъ разумни сѫщества, събрани на едно мѣсто.

Казвайте: „Наближило е Царството Божие!“ То значи: наближиха онѣзи условия, при които човѣшката душа може да прояви онова скритото въ себе си. Животътъ може да прояви своята скрита сила въ него само при слънчевата свѣтлина. Човѣшкия умъ може да се прояви само при великитѣ мисли. Да кажемъ, че въ нѣкоя страна се яви нѣкой великъ поетъ, или нѣкой великъ художникъ, или нѣкой великъ музикантъ, какво значение ще иматъ тия велики хора за тази страна? – Тѣ ще ѝ дадатъ великъ потикъ. Азъ не говоря за обикновенитѣ свирци, за обикновенитѣ музиканти. Аз не говоря за обикновенитѣ художници, за обикновенитѣ писатели и поети. Азъ говоря за необикновенитѣ писатели, художници и музиканти – къмъ тѣхъ трѣбва да се стреми човѣкъ. Сега, вие, които сте на земята, може да кажете: ами азъ мога ли да бѣда единъ великъ поетъ? – Можешъ, защо не! Ако имате едно правилно схващане за величието на живота, можете да бѫдете единъ великъ поетъ. Великиятъ поетъ не прѣдставлява нѣщо единично. Поетътъ не е една нишка. Запримѣръ, какъ опрѣдѣляме ние човѣшката сила? Въ какво седи тя? Допуснете, че азъ ви връзвамъ съ една нишка, съ едно конче, но това конче се скѫсва. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ едно конче. Слѣдъ туй ви завързвамъ съ двѣ кончета, но и тѣ се скѫсватъ. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ два конеца. Следъ туй ви връзвамъ съ три, четири, петь и повече кончета, но всички ги скѫсвате. Казвамъ; силата ви е по-голѣма отъ тия конци. Най-послѣ азъ ви връзвамъ съ 1,000 конци, но тѣхъ вече не скѣсвате. Казвамъ: хилядата конци сѫ по-силни отъ васъ. Ние можемъ да увеличимъ тия конци на 10,000 и повече, за да опитаме силата ви. Нѣкой казва: азъ имамъ вѣра. Питамъ: на колко конеца се равнява твоята вѣра? Вѣрата на единъ конецъ, или вѣрата на два конеца, или вѣрата на три и повече конци? Вие вървате, че може да се излѣкувате отъ онази обикновена треска, но като дойде тифузната епидемия, вашата вѣра не може да ви излѣкува. Казвате: не може. Такива факти имаме съ Мойсей, когато се явилъ при Фараона, египетския царь. Праща го Господь да избави еврейския народъ, но му казва: „Азъ ще ожесточа сърдцето на Фараона,

и той нѣма да пусне евреитѣ“. Мойсей си мислилъ, че само една дума като каже на Фараона, и той веднага ще пусне евреитѣ. Отива при Фараона. Пита го той: въ чие име идешъ? – В името на Иехова. Е, на колко хора Той е Богъ? – Той е Богъ на Авраама, на Исаака, на Якова. – Такъвъ Богъ между насъ не зная, ние имаме по-силни богове и на това основание не мога да пусна Израиля. Мойсей се почуди, какъ е възможно това нѣщо! Тогава той хвърли своята тояга прѣдъ лицето на Фараона, и тя се обърна на змия. Веднага Фараонъ извика своитѣ мѫдреци по лицето на царството си и каза: „Ще видишъ, че и моитѣ мѫдреци не по-малко знание иматъ отъ тебе“. Дойдоха тѣ, и наистина прѣвърнаха тоягитѣ си въ змии. Но змията на Мойсея се обърна и нагълта змиитѣ на всички мѫдреци. Фараонъ каза: ти можешъ да си вървишъ, съ такива фокуси азъ не пущамъ израилския народъ. Мойсей пристѫпи до четиритѣ чудеса, които и мѫдрецитѣ правиха, но най-послѣ Фараонъ призна, че Мойсей има повече знания. Фараонъ се постара по единъ или по другъ начинъ да подкупи Мойсея, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, той го подкупваше съ сребро, съ какво ли не. Прѣдлагаше му да остане въ Египетъ, но Мойсей каза: „Не, азъ съмъ пратенъ отъ Иехова да изведа израилския народъ“. Упоритъ човѣкъ бѣше Мойсей. И слѣдъ като направи послѣдното чудо, Фараонъ каза: „Пуснете този човѣкъ, защото, ако седи още въ Египетъ, той ще направи цѣлата земя пуста“.

Та, като дойде Божественото, човѣкъ трѣбва да му се подчини. Нѣкой пѫтъ ние се ожесточаваме на Божественото въ насъ. Казва Фараонъ: Нѣма да пусна израилския народъ! Не, ще се подчинишъ! Така е и съ всички хора. У тебе има единъ благороденъ импулсъ да схванешъ нѣщата, да се подчинишъ, но си казвашъ: не азъ имамъ извѣстни възгледи, извѣстни схващания. Идва, обаче, Божественото въ васъ, идва Мойсей. Той е страшенъ човѣкъ. Като направи своитѣ чудеса, цѣлата земя опустоши. Най-послѣ ти се рѣшавашъ да дадешъ ходъ на Божественото, на благородното въ себе си. Тогава дохожда спасението на твоята душа.

Казва се въ прочетения стихъ: „Въ който градъ влѣзете, казвайте, че е наближило Царството Божие“! Казвамъ: Царството Божие, това сѫ великитѣ условия, приготвени за човѣшката душа. Един отъ основнитѣ закони на Царството Божие е, че всички граждани въ него иматъ еднакви права, еднакви задължения. Значи, този великъ идеалъ, който сегашнитѣ хора усѣщатъ въ себе си, този ламтежъ къмъ нѣщо велико, това е Божественото, това е Царството Божие. Напримѣръ, нѣкои искатъ да бѫдатъ поети. Азъ съмъ виждалъ мнозина

младежи, като влѣзатъ въ гимназията, или като се запишатъ въ университета, между многото свои занятия отиватъ постоянно да се упражняватъ, да пишатъ поезия. Като имъ дойде вдъхновението, напишатъ си нѣщо, и послѣ единъ на другъ си го четатъ. Нѣкои от тѣхъ сѫ отлични произведения, нѣкои отъ тѣхъ сѫ дѣтински, но всѣки мисли, че е написалъ нѣщо цѣнно. Послѣ, между тия ученици и студенти има и рисувачи, музиканти и др. Нѣкои отъ тѣхъ, когато учительтъ имъ прѣподава урокъ по аритметика, тѣ се занимаватъ съ други работи, рисуватъ неговия образъ. Нѣкой нарисува образа на учителя си и послѣ го прѣдава на съкласника си, пита го: какъ, мяза ли на учителя? Учительтъ прѣподава урокъ, рѣшава задача, а той си рисува. Другъ пѫтъ учительтъ прѣподава другъ урокъ, а нѣкой ученикъ си пѣе, съчинява си нѣщо по музика. Пита го учительтъ: защо дигашъ шумъ? Ученикътъ пъкъ си мисли, че съчинява нѣщо много важно. Така постѫпватъ ученицитѣ съ своитѣ учители и професори. Единъ си пише поезия, другъ си рисува, трети си съчинява нѣщо по музика, а професорътъ прѣподава своитѣ уроци. Нѣкой пѫтъ става това нѣщо, но трѣбва да има смисълъ въ тия дѣйствия. Не е лошо, че всѣки човѣкъ иска да се прояви, но въ това проявяване трѣбва да има смисълъ. Питамъ: ако водата извира, какъвъ е нейниятъ стремежъ? – Да протече. Ако дървото пониква, какъвъ е неговиятъ стремежъ? – Да расте. Ако човѣкъ се ражда на земята, какъвъ е неговиятъ смисълъ въ живота? Все трѣбва да има единъ конкретенъ смисълъ. Казвамъ: изворъ, който извира безъ да тече; дърво, което никне безъ да расте; човѣкъ, който се ражда безъ да мисли и човѣкъ, който умира безъ да издъхне; свещеникъ безъ да служи на Бога, поетъ безъ да пише, художникъ безъ да рисува, има ли смисълъ въ всичко това? Нѣкой казва: е, азъ въ ума си рисувамъ. Човекъ който рисува въ ума си той отвънъ ще рисува. Човекъ, който пѣе въ душата си, той и отвънъ ще пѣе. Човѣкъ който служи на Бога въ душата си, той и отвънъ ще служи. Такива сѫ великитѣ закони. Значи, наближило е Царството Божие!

За кого е Царството Божие? – За разумнитѣ души. Тази идея трѣбва да се схване добрѣ. Мнозина очакватъ единъ по-добъръ животъ извънъ земята, но какъвъ смисълъ ще има този животъ, ако нѣма никакви отношения къмъ настоящия? Всички казватъ: ние трѣбва да се освободимъ отъ този животъ и да влѣземъ въ другия животъ. Всички казватъ, че този животъ е лошъ. Питамъ: въ какво седи лошото на този животъ? Или въ какво седи доброто на този животъ? – Лошото и доброто, това сѫ наши схващания. Ако ние сме добри, и ако нашитѣ отношения единъ къмъ другъ сѫ добри, казваме, че животътъ е добъръ. Ако

нашитѣ отношения единъ къмъ другъ сѫ лоши казваме, че животътъ е лошъ. Но какъвъ е животътъ самъ по себе си? Прѣдставете си, какво ще бѫде положението на едно агне, което се изгубва нѣкѫдѣ въ гората и попада между вълцитѣ? Какъ ще го посрещне това вълче общество? Какъ мислите, ще му кажатъ ли „добрѣ дошло". Ще му постелятъ ли, ще му дадатъ ли храница? – Всичкитѣ вълци ще се зарадватъ, но каква ще бѫде тѣхната радость? Всѣки ще каже: и на мене малко отъ това агънце. Всѣки вълкъ ще иска по една малка частица отъ това агънце. Добрѣ дошло ли ще бѫде то? Всеки вълкъ ще иска да приеме цѣлото агънце вѫтре въ себе си, но като не може, ще иска да вземе поне една частица отъ него. Това приемане ли е сега? Добрѣ, да вземемъ обратния случай. Изгубва се единъ вълкъ нѣкѫдѣ изъ гората и попада въ едно стадо овци, отива им на гости. Тия овци ще го приематъ ли? – Не, всички ще се разбѣгатъ, не дочакватъ дори да го видятъ. Щомъ го видятъ, всичките удрятъ на бѣгъ а само нѣкои отъ тѣхъ, по-смѣлитѣ, ще му тропнатъ съ кракъ, ще кажатъ: защо си дошълъ? Всички овци ще се разбѣгатъ, нито една нѣма да го приеме. Защо? Защото овцитѣ сѫ изгубили вѣра въ вълцитѣ. Слѣдователно, ако ние изгубимъ вѣрата си въ хората, имаме вече отношенията на вълка къмъ овцата. Ако пъкъ въ насъ има тази алчность, каквато видимъ, да го вземемъ само за себе си, всѣки да има дѣлъ, ние ще се намѣримъ въ положението на агнето между вълцитѣ.

Сега, всѣка система, всѣка религия, всѣко учение, които сѫществуватъ въ свѣта, иматъ висока задача. Казвате: какво е прѣдназначението на религията, какво е прѣдназначението на християнството, на будизъма напримѣръ? И наистина, всички се запитватъ: каква е цѣлта на християнството? Всички свещеници трѣбва да си дадатъ отчетъ на този въпросъ. Каква е целта на будизма? И всички ще спорятъ помежду си. Кой е правиятъ? Не, конкретно трѣбва да се отговори. Какво е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде единъ будистъ на гости, какво трѣбва да ти каже? Единъ будистъ не трѣбва да се различава по нищо отъ тебе въ твоето вѫтрѣшно вѣрую, въ твоето стремление къмъ Бога. Всѣки будистъ е християнинъ. Не мислете, че ако речете да изтълкувате будизма, че ще намѣрите много голѣма разлика. Думата „будистъ" има почти сѫщото значение, каквото и думата християнинъ. Едно врѣме, когато Буда е тълкувалъ своето учение на хората, условията сѫ били малко по-други отъ тия, въ които е живѣлъ Христосъ. И Буда, както и Христосъ, прѣпорѫчва на хората да се примиряватъ съ страданията. По кой начинъ? – Да се слѣятъ съ Бога. Туй е, което тѣ наричатъ да влѣземъ въ Нирвана. Нѣкои казватъ: какъ, човѣкъ да живѣе въ Нирвана! Да живѣе въ Нирвана, значи да изгуби своя индивидуаленъ

животъ. Да, човѣкъ трѣбва да изгуби своя индивидуаленъ животъ. Когато 10–20 малки рѣкички влѣзатъ въ една по-голѣма рѣка, изгубватъ ли своя индивидуаленъ животъ? – Да, изгубватъ го. Тѣ го изгубватъ външно, повидимому, но вѫтре въ голѣмата рѣка тѣ сѫществуватъ. Послѣ, когато тази рѣка се влѣе въ морето, сѫществува ли? – Съществува. Човекъ като изгуби своя животъ, сѫществува ли? – Сѫществува. Има едно условие при което човѣкъ може да запази своята индивидуалностъ. В това условие има три методи, чрѣзъ които човѣкъ може да добие своето безсмъртие. Човѣкъ трѣбва да бѫде изразителъ на висшата Божествена Любовь, която е носителка на живота. За да се прояви този животъ, той трѣбва да има Мѫдрость и Истина.

Това сѫ отвлѣчени въпроси. Сега ще ви направя едно малко сравнение, да видите какви отношения трѣбва да има между Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Ще взема за примѣръ водата. Водата има три състояния. Едното е жидкото ѝ състояние, то е нормалното, естественото ѝ състояние. Отъ лѣво имаме твърдото състояние на водата, т.е. замръзването ѝ; отъ дѣсно имаме параобразното състояние на водата. Значи, водата може да стане твърда, като изгуби своята температура. Водата може да стане и параобразна, като увеличи своята температура. Е, въ какво седятъ тѣзи два живота, въ какво се проявява той между свѣта на жидката материя и между свѣта на твърдата материя? Прѣдставете си, че вие имате вода, а нѣмате твърда почва. Вие казвате: най-важното нѣщо въ свѣта е водата. Добрѣ, приемамъ това, но прѣдставете си, че нѣмате почва, кѫдѣ ще отиде всичката тази вода? Допуснете сега, че имате животъ въ себе си. Отъ Божествено гледище животътъ е подобенъ на водата – нищо повече. Такава е аналогията. Какво е отношението на водата къмъ твърдата почва и къмъ въздухообразната материя, такива сѫ и отношенията на Любовьта, Мѫдростьта и Истината въ живота. Любовьта е естественото състояние на водата въ живота. Мѫдростьта прѣдставлява твърдото ѝ състояние, а Истината прѣдставлява параобразното състояние на водата. Слѣдователно, за да може водата да се прояви, трѣбватъ ѝ и твърда, и параобразна материя. Водата проявява своитѣ качества само въ твърдата почва, понеже тамъ растатъ всички сѣменца. Като прониква прѣзъ почвата, тя постоянно ги полива. Въ течното си състояние, обаче, водата може да засегне само тѣхнитѣ корени. Слѣдователно, прахътъ отгорѣ на цвѣтята не може да се очисти отъ тази вода. Необходимо е значи частъ отъ тази вода, да се прѣвърне въ пара, да се охлади въ въздуха и въ видъ на капчици да падне на земята и да измие листенцата и цвѣтоветѣ отъ натрупалия се по тѣхъ прахъ. Но всичката

вода не може да се прѣвърне въ пара; и всичката вода не може да се прѣвърне въ ледъ. Законъ има за това.

Сега вие като срѣщнете нѣкой мѫдъръ човѣкъ, казвате: този човѣкъ е голѣмъ мѫдрецъ и като такъвъ, нему любовь не трѣбва. Не, Мѫдростьта излиза отъ Любовьта. Мѫдростьта е едно състояние на Любовьта – нищо повече. Истината е пара, която се получава пакъ отъ водата при изпаряването ѝ. Значи, Истината е едно състояние на Любовьта – пара. Мѫдростьта е въ лѣво, Истината е въ дѣсно.

Туй вѫтрѣшно разбиране е необходимо за вашия умъ, за да можите да си съставите една ясна прѣдстава за вѫтрѣшнитѣ наредби на вашия животъ и да го направитѣ такъвъ, какъвто трѣбва. Крайната цѣлъ на вашия животъ е да принесе онѣзи плодове, които сѫ необходими за вашето подигане. Азъ не искамъ да считате, че ако отидете при нѣкоя каца съ медъ и го погледнете, близвате малко съ пръстъ, та това е животъ. Да ви кажатъ, че това е медъ и послѣ да ви лишатъ отъ туй благо, това не считамъ животъ. Не е въпросътъ само да близнете отъ този медъ, но вие имате право да го употрѣбите.

Казано е въ стиха: „Въ който градъ влѣзете, казвайте, че е наближило вече Царството Божие“. Сега всички седите и чакате. Азъ ви казвам: наближило е за васъ Царството Божие! Вие казвате: ще дойде ли Христосъ? Аз ви казвам: Мѫдростьта е за васъ. – Ще има ли нѣкой да ни учи? Казвамъ: Истината е за васъ. – Има ли нѣкой да ни даде тази свобода? Това е неразбиране на нѣщата. Истината, сама по себе си, носи свобода. Мѫдростьта, сама по себе си носи устой вѫтрѣ въ човѣка. А когато дойде Онзи, Той ще ни научи. Кога ще дойде Той? – Когато ние възприемемъ Царството Божие въ себе си. Щомъ ние приемемъ Царството Божие въ себе си, тогава ще дойде и господарьтъ на това царство. Да възприемемъ Бога въ, себе си, това е една отъ най-великитѣ Истини въ свѣта. Това е единъ отъ най-великитѣ моменти въ живота ни. Всички сѫщества въ свѣта, отъ най-дребнитѣ до най-великитѣ, не желаятъ нищо друго, освѣнъ да ги посѣти Господь за единъ много кратъкъ моментъ. Да ви посѣти Господь само за една минута, или даже само за една секунда, това е най-великиятъ моментъ за душата ви. И това посѣщение, колкото и кратко да трае, ще кажа на вашъ езикъ, ще ви държи топло прѣзъ цѣлата вѣчность, докато свѣтътъ сѫществува.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, за да обясня една от своитѣ главни мисли. Той е слѣдниятъ: въ миналото, още въ прѣдисторически времѣна, сѫществували двѣ царства, двѣ раси въ свѣта. Еднитѣ сѫ били хора светящи, а другитѣ сѫ били тъмни хора, хора на тъмнината. И еднитѣ, и другитѣ, обаче, сѫ били еднакво умни и мѫдри. Царьтъ на светящитѣ хора се казвалъ Ормуздъ-Дей. Царьтъ на чернитѣ се наричалъ Ариманъ-Таадъ. Това е митология, останала въ персийското учение. Въ царството на Ариманъ-Таада сѫ сѫществували всички най-финни, най-усъвършенствувани орѫжия и всѣкакви задушливи газове. Тамъ имало голѣми ограничения, навсѣкѫдѣ владѣялъ редъ и порядъкъ, но редътъ и порядъкътъ на онези наши съврѣменни фабрични издѣлия, редътъ и порядъкътъ на онѣзи колелета, които се движатъ въ фабрикитѣ. Тамъ всичко било хармонично, но тежко на онзи, който дойде подъ зѫбцитѣ на тия колелета! Той да му мисли! Хората отъ царството на Ормуздъ-Дея се ползували съ пълна свобода. Между тѣзи двѣ царства имало постоянни войни, но нито еднитѣ нито другитѣ могли да побѣдятъ. Всичкитѣ най-усъвършенствувани орѫжия, които поданицитѣ на царь Ариманъ-Таада могли да изобрѣтятъ, щомъ влизали въ царството на Ормуздъ-Дея, се прѣвръщали на пара. Всичкитѣ им коне, колесници, картечници, всичко се разтопявало въ царството на Ормуздъ-Дея, прѣвръщало се въ пара. Тогава тѣ сѫ имали хиляди пѫти по-усъвършенствувани картечници, отколкото тия, които сегашнитѣ културни хора иматъ. Сегашнитѣ сѫ играчка на тогавашнитѣ. Нѣкои мислятъ, че само сега има такива усъвършенствувани орѫжия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждамѣ, какви голѣми огньове, какви силни електрически токове има по небето. Тѣ сѫ употрѣбявали тогава тия токове, които и днесъ могатъ да се прилагатъ.

Нѣкои отъ васъ казват: какво трѣбва да правимъ? – Ще работитѣ споредъ правилата на поданицитѣ на Ормуздъ-Дея. Ще прѣвръщате всички вещества на въздухообразни и лѫчеобразни – нищо повече! Това е силата на праведния. И Христосъ, на едно мѣсто отъ тази глава, казва: „Ето, азъ ви пращамъ, като агнета между вълцитѣ, не взимайте нито тържикъ, нито друго нѣщо въ себе си!“ Защо? Защото ще ви оберать. А тъй, като нѣмате нищо, нѣма какво да ви обиратъ. Като имате щомъ ви срещнатъ разбойници, ще вехматъ всичкитѣ ви нѣща. Тръгнете ли съ скѫсани дрехи, съ скѫсана шапка, съ скѫсани обуща, като най-последенъ бѣднякъ, като ви видятъ въ този видъ, ще кажатъ: бѣднякъ е той, оставете го да си върви! Ако тръгнете съ единъ модеренъ цилиндъръ, съ най-хубави дрехи и обуща, ще кажатъ, спрѣте този, има какво да се вземе отъ него!

Хората днесъ не могатъ да разбератъ, че се намиратъ въ една неприятелска страна и казватъ: защо трѣбва да се отрека отъ богатството си? Ще се отречешъ, и оттатъкъ ще минешъ. Смъртьта, това е царството на Ариманъ-Таада. Когато умирате, вие сте въ тѣхното царство. Тѣ ще взематъ всичко. И тогава Христосъ казва: „Прѣвърнете се…“ На какво? – Прѣвърнете се на едно въздухообразно вещество. Тъй бѣше и съ Христа. Хванаха Го и Го заковаха на кръста. Сѫщитѣ тия поданици на Ариманъ-Таада Го сѫдиха. Пилатъ бѣше единъ отъ тѣхнитѣ членове. Еврейскитѣ свещеници сѫщо бѣха негови поданици. Тѣ произнесоха смъртната присѫда, но какво стана послѣ? Христосъ имъ даде тѣлото си, но възкръсна. Той се прѣвърна на какво? – Той прѣвърна материята на тѣлото си въ лѫчиста материя, минаваше прѣзъ врати, и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римскитѣ закони не можеха никѫдѣ да хванатъ Христа. Той веднага изчезваше, ставаше невидимъ и тѣ питаха: накѫдѣ отиде Христосъ? – Нагорѣ. Лошото е, че Христосъ сега и нагорѣ, и надолу, навсѣкѫдѣ отива. Сега поданицитѣ на Ормуздъ-Дея приготовляватъ една атака на този свѣтъ. Знаете ли каква атака? Тѣ вече сѫ приготвили своитѣ батареи и ще ги пратятъ къмъ този свѣтъ. Тѣ ще прѣвърнатъ всички въ параобразно състояние и изведнъжъ ще освободятъ свѣта отъ неговитѣ грѣхове. И всички вие, които ще минете прѣзъ този Божественъ огънь, ще освободите душитѣ си и ще бѫдете свободни отъ робство. Ние казваме: всички хора ще трѣбва да прѣминатъ прѣзъ този огънь.

„Наближило е Царството Божие!“ Царството Божие е едно параобразно състояние, което трѣбва да прѣмине прѣзъ нашитѣ сърдца, прѣзъ нашитѣ умове, прѣзъ нашитѣ души. Великъ е само онзи народъ, който има такива хора, такива поети, които могатъ да казватъ: „Наближило е Царството Божие!“ Запитайте който и да е писатель, който и да е поетъ, дали има другъ, по-широкъ животъ отъ този? Тѣ ще ви кажатъ: не, нѣма другъ животъ, освѣнъ сегашниятъ. Нима днешниятъ день е най-важен? Не, днешниятъ день не е най-важенъ, не е и най-голѣмъ. Слѣдователно, колкото повече отиваме къмъ сѣверъ, днитѣ все повече и повече се увеличаватъ и като дойдемъ на сѣверния полюсъ, имаме най-голѣмиятъ день. Азъ зная, че имаме дни много по-голѣми, отколкото тия на сѣверния полюсъ. Има мѣста въ космоса, дѣто слънцето грѣе съ милиарди години наредъ, има мѣста пъкъ, дѣто слънцето като залѣзе веднъжъ, съ милиарди години е все нощь. Какъ бихте си обяснили всичко това, ако се намѣрихте въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто деньтъ е дългъ милиарди години? Прѣдставете си само едно слънце, което е 75 милиона пѫти по-голѣмо

отъ нашето, а нашето слънце е единъ милионъ и половина пѫти по-голѣмо отъ нашата земя, и тази земя се огрѣва отъ това голѣмо слънце! Каква прѣдстава бихте имали вие за всичкитѣ нѣща тогава? Прѣдставете си, че тия разумни сѫщества отъ това слънце дойдатъ на нашата земя, ще има ли караница тогава между хората? – Нѣма да има никаква караница. Писанието казва за тази земя: „Веселѣхъ се на тази обитаема земя“. Има въ свѣта една обитаема земя, въ която поданицитѣ на царь Ормуздъ-Дея, или чедата Божии ще могатъ да живѣятъ.

И тъй, сегашнитѣ вѣрующи хора трѣбва да изработятъ своитѣ възгледи за живота. Кои възгледи? Не е въпросътъ до нашитѣ външни вѣрвания. Не е въпросътъ за външната страна на православието, на евангелизма, на католицизма, на будизма, или на какво и да е друго вѣрую. Въпросътъ се отнася до вѫтрѣшната страна на живота. Не е въпросътъ да бѫдемъ българи, французи, или германци, или каквито и да е. Това е външната страна на въпроса. Има единъ вѫтрѣшенъ въпросъ, който трѣбва да рѣши всѣка една душа, понеже слѣдъ 20 или 30 години вие ще се измѣните и ще влѣзете въ новитѣ условия на живота. Вие отъ сега трѣбва да изучавате небесния езикъ. Нѣкои ще кажатъ: когато дойде Христосъ, ще ни научи. Когато дойде Христосъ? Че какво е това разбиране? Христосъ казва на своитѣ ученици: „Идете и проповѣдвайте Евангелието на всичкия свѣтъ, и азъ ще бѫда съ васъ до скончанието на века.“ Тогава защо Го очаквате отгорѣ? Значи, споредъ сегашнитѣ схващания на религиознитѣ хора, Христосъ и светиитѣ сѫ горѣ на небето. Кой е тук тогава? Само грѣшнитѣ хора ли? Като казва Христосъ на ученицитѣ си да отидатъ и да проповѣдватъ Евангелието какво значи? – Да отидатъ да проповѣдватъ само на грѣшнитѣ хора, които сѫ тука на земята. Тогава, на кого ще проповѣдвамѣ, и кой ще проповѣдва? И дѣйствително, споредъ туй разбиране ако останатъ глупавитѣ хора да проповѣдватъ, само глупави работи ще се проповѣдватъ. Значи Христосъ е въ този великъ свѣтъ, който засѣга душитѣ на всички хора. И така, за всѣки единъ отъ васъ, който иска да се посвети на това учение, казватъ: той не е правовѣренъ. Въ какво седи правовѣрието? Нека имаме една норма за правовѣрието. Кой човекъ е правовѣренъ? Правовѣренъ човѣкъ, споредъ мене, е този, който не отнима живота на другитѣ хора, на подобнитѣ си. Споредъ мене, правовѣренъ човѣкъ е този, който носи свѣтлина на подобнитѣ си. Споредъ мене, правовѣренъ човѣкъ е този, който носи свобода на подобнитѣ си. Под „подобни“ разбирамъ всички онѣзи сѫщества, въ които има съзнание. Има нѣкой нѣща, дѣйствително, въ които нѣма съзнание. Единъ изсъхналъ клонъ, запримѣръ, нѣма съзнание въ

себе си. Ако отрѣжешъ единъ клонъ отъ нѣкоя лоза и видишъ, че отъ него текатъ сълзи, значи въ него има животъ. Разумниятъ лозаръ казва на тази пръчка: „Ти ще повърнешъ своитѣ сокове надолу къмъ коренитѣ и тогава ще проектирашъ своя животъ въ останалитѣ три пръчки, които азъ оставихъ на лозата“. По този начинъ азъ съмъ дошелъ до слѣдното заключение: всѣки поетъ, всѣки музикантъ, всѣки художникъ е сборъ отъ велики души. За да се прояви единъ великъ поетъ, трѣбва хиляди гениални души да се съператъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ художникъ, трѣбва хиляди разумни, гениални души да се съберατъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ музикантъ, трѣбва хиляди разумни души да се съберατъ на едно мѣсто и да се изразятъ чрезъ него. За да се прояви единъ великъ Учитель, трѣбва всички разумни души да се съберατъ въ него. Нѣкой отдѣлятъ Христа, разглеждатъ Го като нѣщо отдѣлно. Не. Христосъ е съвокупность на всички разумни души. И когато се казва въ Писанието, че за обръщането на една грѣшна душа къмъ Бога, настава голѣма радость между ангелитѣ, какво се подразбира? Това подразбира, че Христосъ прави тѣсна връзка между душитѣ. Кои сѫ ангелитѣ? – Всички онѣзи разумни души, които живѣятъ заедно съ Христа. Голѣма радость настава между всички души, когато нѣкой грѣшникъ възприеме учението на Любовьта, Мѫдростьта и Истината.

Сега мнозина отъ насъ много се запитватъ: обича ли ме Христосъ? Този въпросъ ми се вижда много чуденъ. Когато слънцето изгрѣе, и азъ туря гърба си къмъ него да ме грѣе, на мѣсто ли е въпросътъ дали слънцето ме обича? – Щомъ слънцето грѣе, обича те, разбира се. Отворилъ съмъ една книга на слънчевата свѣтлина, чета я и питамъ: дали ме обича слънцето? – Щомъ се ползувашъ отъ неговата свѣтлина и можешъ да четешъ книгата, обича те, разбира се. Всѣка възвишена и благородна мисъль, която прониква въ тоя умъ; всѣко благородно и възвишено чувство, което прониква въ твоето сърдце и всѣко възвишено и благородно желание, което прониква въ твоята душа, това е Христосъ, Който прониква. Той е единъ възвишенъ, колективенъ Духъ, единъ колективенъ импулсъ. Това не си ти. Туй, дето казвашъ: азъ направихъ това нѣщо, азъ написахъ това стихотворение – това е дяволското въ свѣта. Ами, че за да напишешъ това стихотворение, ти изяде четири кокошки, изпи три кила вино, изяде една хубава баница. Добре, като казвашъ, че ти си го направилъ, направи това нѣщо безъ кокошкитѣ, безъ виното, безъ баницата. Не мога. Тогава, признай това и кажи въ себе си: азъ, кокошкитѣ, винцето и баницата написахме това стихотворение. Това е учението! Трѣбва да знаете, че сегашното

християнство дължи своя животъ на живота на онѣзи хиляди мѫченици, които сѫ се пожертвували за благото на другитѣ. А сега хората се спиратъ и казватъ: кой е праведенъ? – Праведни хора сѫ само тѣзи които сѫ пожертвували своя животъ за другитѣ. Това нѣщо ние трѣбва да признаемъ и да не мислимъ, че сегашния животъ, който имаме, е нашъ. Не, ние дължимъ своятъ животъ на другитѣ. Нѣкой казва; азъ имамъ право да мисля, както искамъ. Не съмъ ли свободенъ? Да, братко, ти трѣбва да знаешъ, че си само единъ конецъ отъ цѣлото вѫже. Ти дължишъ твоя умъ, твоитѣ мисли и чувства на хиляди други братя, които ти помагатъ.

Не мислете, че въ великото Бѣло Братство има нѣкакви амбиции, като нашитѣ. Не, когато нѣкой замисли да напише нѣщо, веднага много Бѣли Братя се събиратъ около него и казватъ: чакай да му помогнемъ! Тѣ се радватъ на всѣко нещо, което излезе отъ перото на когото и да е. Не мислете, че всичко, което напишете, е най-хубавото, най-гениалното. Нѣкой пѫть нарисувате нѣкой картина и мислитѣ, че е най-гениална. Не, не е така. Вие за въ бѫдеще именно ще напишете, ще рисувате и то все по-хубави и по-хубави нѣща. На земята ще пишете и ще рисувате красиви човѣци, а на небето ще пишете и ще рисувате красиви ангели. На земята ще пишете човѣшка поезия, на небето ще пишете ангелска поезия. На земята ще рисувате човѣшки картини, на небето – ангелски. Азъ говоря само за поезията и художеството, но има хиляди и милиони работи още, съ които може да се занимавате. Сегашнитѣ хора не могатъ да се убѣдятъ въ това, че на небето има работа за всички души. Тѣ казватъ: азъ не мога да бѫда поетъ, художникъ или музикантъ, тогава какво ще бѫда? Изредятъ още нѣколко такива поетически работи и казватъ най-послѣ: е, тогава работникъ ще бѫда, ще става единъ обикновенъ работникъ. Но знаете ли, че и най-обикновенитѣ работници въ това велико царство на Ормуздъ-Дея сѫ по-велики отъ всички наши най-велики философи и поети? Какво ще кажете на това отгорѣ? Всѣки единъ отъ тѣхъ може да напише нѣщо много по-красиво и велико, отколкото всѣка една строфа която би написалъ най-великия поетъ тукъ на земята. А при това, тѣ заематъ такова скромно положение! Тѣ знаятъ, че въ вечностьта има редъ условия, при които човѣкъ може да се прояви. Има единъ законъ за това, но ти ще чакашъ своето врѣме – нѣма да бързашъ. За всѣка душа Богъ е опрѣдѣлилъ единъ моментъ, когато трѣбва да се прояви. За този моментъ тя трѣбва да чака хиляди и милиони години. Ще дойде твоятъ день, когато ще ти кажатъ: излезъ да се проявишъ! И тогава всичкото небе ще се прояви чрезъ тебе. Готовъ ли си за този моментъ? А сега, ще излѣзешъ нѣкѫдѣ на сцената, ще

издекламирашъ едно стихотворение отъ Вазова, или отъ когото и да е, и ако не можешъ да го издекламирашъ добре, или ако го забравишъ, ще ти кажатъ: слѣзъ отъ сцената! Но когато ти издекламирашъ това, което небето иска чрѣзъ тебе, тогава и ти ще останешъ доволенъ отъ себе си, и другитѣ ще останатъ доволни отъ тебе. Слѣдователно, всѣки единъ отъ насъ трѣбва да бѫде готовъ за този великъ моментъ. Този великъ моментъ не е само за насъ, но и ангелитѣ се приготовляватъ за него. Когато Богъ обедини всички въ едно цѣло, тогава ще дойде часътъ да се проявите. Тогава ще дойде вашиятъ день.

Нѣкои хора обичатъ да се обличатъ добрѣ, да иматъ хубави дрехи. Хубаво е всичко това, но все още не знаете, какво нѣщо е хубавата дреха. Нѣкоя дама казва: булската дреха е хубава. Не, ще дойде день когато ще облѣчете най-хубавата дреха, която ще ви задоволи. Единъ день Богъ ще ви даде най-хубавия умъ, най-красивото сърдце, най-разумната душа. Тогава духътъ ви ще се облѣче въ най-красивата дреха и така ще излѣзете на сцената. Това нѣщо засѣга малко вашето щестлавие и вие казвате: хайде да видимъ! Не, ще дойде день за всички съврѣменни хора, когато ще бъдатъ облечени въ Божествения животъ. Това именно трѣбва да бѫде въ насъ, като единъ импулсъ. Всички трѣбва да казвате: „Наближило е вече Царството Божие!“ Между хората трѣбва да има миръ! И ние казваме: ние сме противъ орѫжията, не употрѣбяваме никакво орѫжие. Да ние нѣма да употрѣбимъ едно орѫжие като днешнитѣ, но ще употрѣбимъ друго. Какво оръжие ще употрѣбимъ? – Нашето орѫжие е такова, че когато срещнемъ единъ убитъ човѣкъ, ние го въздигаме, ние го възкресяваме.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ духовникъ, който много обичалъ каймакъ, но жена му била по-голѣма любителка на каймака отъ него, та докато той се наканилъ да хапне, жена му го изпрѣварвала. Цели 30 години той самъ си квасилъ млѣкото, но щомъ се приготвело, жена му веднага успѣвала да обере каймака. Най-послѣ единъ день той взима гърнето съ подквасеното млѣко, занася го въ църквата и тамъ го заключва. Обаче жена му и тамъ успѣва да го намѣри. Отключва църквата, намира млѣкото, обира каймака и за да прикрие постѫпката си, взима съ пръстъ малко отъ млѣкото и намазва мустацитѣ на иконата свети Никола, да изглежда, какво свети Никола изялъ каймака. Връща се свещеникътъ, търси млѣкото, намира го, но каймакътъ пакъ липсва. Поглежда, вижда на мустацитѣ на свети Никола слѣди отъ млѣко. „А“, казва той, „не се надѣвахъ на тебе, свети Никола! – Цѣли 30 години ти служа, и ти да ми изядешъ каймака! Повече нѣма да ти служа.“ Забѣгва той изъ свѣта, съ цѣлъ

да намѣри лесенъ начинъ да се прѣхранва и да яде каймакъ, свободенъ отъ жена си и отъ свети Никола. Обаче свети Никола искалъ да му даде единъ добъръ урокъ и тръгва подирѣ му, като старецъ, и го запитва: накѫдѣ отивашъ синко? Разправилъ му той своята история: бѣхъ религиозенъ човѣкъ, но обичах каймакъ да си похапвамъ. Жена ми постоянно го изядаше и азъ скрихъ гърнето съ млѣкото отъ нея въ църквата, но въ мое отсѫствие свети Никола го изялъ, затова азъ се отказахъ да му служа повече и забѣгнахъ и отъ него. – Е, случватъ се такива работи, грѣшни сѫ хората, казва му старецътъ. Тръгва старецътъ съ него. Наближаватъ едно село. Казва му старецътъ: остани съ мене въ това село. Отиватъ въ една кѫща. Запитва свети Никола: имате ли нѣкое болно дѣте? – Имаме. Влиза той вътрѣ, прѣглежда дѣтето, поисква едно корито и топла вода и започва да кѫпе дѣтето. Като го измилъ, нарѣзва го на части: корема му, краката, изважда очите му, отрѣзва ушитѣ – изобщо, нарѣзалъ го като нѣкой хирургъ. Следъ това взима всѣка частъ отъ тѣлото му, и го поставя на своето мѣсто. Дѣтето изведнажъ възкръснало, оживѣло. Свещеникътъ като гледалъ всичко това, казалъ си: „ето една много лесна работа, ще мога да постѫпвамъ и азъ така“ и лесно ще си изкарвамъ каймака. На другия день той казва на стареца: старче, азъ бързамъ, имамъ малко работа, та ще те оставя. Той искалъ да отиде въ друго нѣкое село, самъ да лѣкува, та по този начинъ да си искарва пари за каймакъ. Свети Никола му казалъ: добрѣ, синко, когато се намѣришъ въ нѣкакво затруднение, повикай ме, азъ ще дойда. Раздѣлятъ се и свещеникътъ отива въ съсѣдното село. Влиза въ една кѫща и пита: имате ли нѣкое болно дѣте? – Имаме. Влиза той вътрѣ и започва да го лѣкува тъй както видѣлъ отъ стареца. Нарѣзва дѣтето на части, нарежда всѣка частъ на своето мѣсто и чака да се съживи дѣтето. Чака, но частите, не се залѣпватъ, дѣтето не се съживѣва. Той се намира въ затруднение и скоро извиква свети Никола. Дохожда старецътъ, нарежда частитѣ на дѣтето, възкръсява го и му казва: „Трѣбва да знаешъ, че свети Никола не яде каймакъ!“

И ние, съвременнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които искаме отъ Господа това-онова и като не ни го даде, отказваме се отъ убѣжденията си и казваме: въ нищо не вѣрвамъ вече, отказвамъ се отъ Бога, всичко въ този свѣтъ е празна работа. Не, това е заблуждение. Кое е вѣрно тогава? Има нѣщо вѣрно въ този свѣтъ. Има едно дълбоко убѣждение въ всѣка душа, то е убѣждението за Царството Божие. Казвайте: „Наближило е въ насъ Царството Божие!“ И сега, и преди 2,000 години Христосъ е проповѣдвалъ и казвалъ: „Идете проповѣдвайте Словото Божие. Азъ ще бъда съ васъ до скончание вѣка“. И казва се въ другъ стихъ: „Ако

вие прѣбѫдете въ мене, и азъ ще прѣбѫда въ васъ. Дѣто бѫдете събрани двама или трима души въ мое име, и азъ ще бѫда между вас. И каквото попросите въ мое име, ще ви се даде. Тогава азъ и Отецъ ми ще направимъ жилище за васъ". Вие може да тълкувате тия стихове по единъ, или по другъ начинъ, по който Богъ се изявява на своитѣ избрани. Единъ великъ музикантъ се изявява само на своитѣ избрани, на своитѣ способни ученици. Великиятъ художникъ, или поетъ, или скулпторъ се изявява само на своитѣ способни, на своитѣ най-даровити ученици. На обикновенитѣ си ученици той не се изявява. Слѣдователно, ако ние сме готови да пожертвуваме своя животъ, сили и здраве, както и всичко друго заради Господа, ние ще бѫдемъ въ състояние да прѣтърпяваме всички мѫчнотии и страдания въ този свѣтъ, безъ да се усъмнимъ въ Бога. Въ насъ има една възвишена и благородна душа. Защо да се съмнѣваме въ Бога? Кой е причината на всички наши страдания, които сѫществуватъ сега въ свѣта? Богъ ли е причина, или ние сами? Кой е причина на онѣзи вѫтрѣшни страдания и терзания? Ние казваме че дяволътъ ни мѫчи. Как може да ни мѫчи дяволътъ? Или ние се мѫчимъ, или дяволътъ ни мѫчи. Когато нѣкой момъкъ се влюби въ нѣкоя мома, кой го мѫчи? Дяволътъ ли го мѫчи, та плаче? Не, той самъ се мѫчи, иска нѣщо, което не е позволено. Хубаво, ако малкото братче се влюби въ окото на своето сестриче и поиска да му го извади, на мѣсто ли е тази любовь? Ако другото братче се влюби въ другото око и каже: Дай да го извадя – това на мѣсто ли е? Какво ще стане съ сестричето? – Ще ослѣпѣе. Послѣ, пакъ дойде братчето, иска ухото му. Слѣдъ това другото. Защо? Защото се влюбило въ него. Оставете се отъ тази любовь, която заробва хората. Тази любовь сѫществува въ свѣта. Вие сте я опитвали. Ако искате, може да я прилагате, но дойдете ли до Божествената Любовь, която създава живота, вие трѣбва да имате едно опрѣдѣлено понятие. Тя не създава противорѣчия въ живота. За сега постѫпвате по човѣшки, но когато дойде Божественото въ васъ, то ще внесе Божествената Любовь, която ще ви направи силни, мощни. Тя ще направи вашитѣ мисли устойчиви. Непрѣменно трѣбва да имате тази любовь въ душата си! Тя започва съ слѣдното: напримѣръ, дойде при васъ нѣкой вашъ братъ и ви прочете двѣ строфи, които написалъ. Влѣзте въ положението му, зарадвайте се, като че вие сте го писали! Вие слушате, недоволни сте, казвате: защо да не съмъ азъ! Нѣкой направилъ една рисунка, покаже ви я. Зарадвайте се, не казвайте защо да не съмъ азъ? Нѣкой придобилъ нѣкакво наслѣдство. Зарадвайте се за него! Нѣкой се облѣкалъ хубаво. Зарадвайте се за него! Ами че една птица може да бѫде по-хубаво облѣчена, отколкото ние самитѣ. Туй е вѫтрѣшното безкористие, което всѣки християнинъ трѣбва да храни въ себе си.

Ние трѣбва да считаме мислитѣ, чувствата и желанията на своитѣ братя като наши собствени; да бѫдатъ за насъ тъй свещени, както сѫ и нашитѣ. А сега? Дойдемъ до нѣкой православенъ, или евангелистъ, или будистъ и веднага казваме: той е антихристъ. Защо? Защото не е въ православната църква. Като че Христосъ е влѣзълъ въ православната църква! Като че въ православната църква свещеницитѣ не се биятъ съ кандилницитѣ! Че кой свещеникъ служи на Бога безъ пари? Ще кажете: напада ни! Не, покажете вие вашето учение! Покажете вашия Учитель! Покажете вашия идеалъ прѣдъ свѣта! Нека не се позори Христосъ! Не ви нападамъ азъ, но вие сквернитѣ Христовото име. Каквито и да бѣха евреитѣ, но тѣ поне почитаха Мойсея. А вие съ каква почить ще се похвалите днесъ? Съ какво се почита днесъ Христосъ между Християнскитѣ народи?

Казва се въ Евангелието: „Не противи се злому! Ако те ударятъ отъ едната страна, дай си и другата страна! Любете враговетѣ си! Да възлюбишъ ближния си, както себе си! Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце!“ Всичко това изпълнено ли е? Щомъ дойде да се каже една Истина, казватъ: Истината е горчива. Не, азъ не казвамъ, че Истината е горчива. Споредъ мене, Истината е нѣщо сладко. Когато азъ говоря на хората за Истината, азъ говоря едноврѣменно и за Любовьта и за Мѫдростьта, и за Правдата, и за доброто, и за мира – изобщо между хората трѣбва да сѫществуватъ тия добродѣтели. Ти можешъ да бѫдешъ французинъ, англичанинъ, германецъ, българинъ, или какъвто и да е, но какво ти прѣпятствува да живѣешъ съ всички хора любовьно? Даже и съ едно агне, и съ една кокошка, и съ едно дърво, нищо не ни прѣпятствува да живѣемъ по човѣшки. Между едно дърво и тебе има една връзка. Това дърво нѣкога може да ти бѫде полезно. Туй че нѣкое сѫщество е животно или растение, то се отнася само до външната страна на въпроса, до формата. Това сѫ само външни отношения. Външнитѣ отношения, формитѣ трѣбва да се изключватъ. Важното е вѫтрѣшната връзка. Казвате: има една православна църква. Радвамъ се, нека има една православна църква, но нейнитѣ богомолци трѣбва да иматъ сърдца чисти, като най-бистритѣ извори, а не мѫтни. Азъ зная, че бистритѣ извори идатъ отъ дълбоко, а мѫтнитѣ извори идатъ отъ плиткитѣ мѣста. Слѣдователно ако има свѣтлина, нека бѫде най-хубавата свѣтлина, отъ която човѣшкитѣ очи да не ослѣпяватъ. Човѣкъ може да ослѣпѣе даже и при слънчева свѣтлина, ако гледа дълго врѣме на слънцето. Има една свѣтлина, при която ние не можемъ да ослѣпѣемъ.

Казва Писанието: „Наближило е Царството Божие“. И тогава у всинца ни трѣбва да се събуди само една велика идея. Гдѣ сѫ нашитѣ братя? Гдѣ сѫ нашитѣ сестри? Питамъ: какъ ще си обясните слѣдния фактъ, слѣдното противорѣчие? Единъ човѣкъ до вчера ви е величаялъ, до вчера ви е любилъ, а утрѣ се обръща противъ васъ и говори най-грознитѣ, най-сквернитѣ нѣща. Сѫщия човѣкъ ли е той? Не е сѫщиятъ човѣкъ. Има множество на съзнанието. Онзи вашъ приятель, който ви обичаше, и който живѣеше въ това тѣло, изчезва и сега въ сѫщото тѣло дохожда да живѣе другъ, който ви мрази. Този послѣдния е отъ царството на Ариманъ-Таада. Той може да ви припише такива прѣстѫпления, каквито и не сте сънували. Азъ зная много такива случаи. Нѣкой пѫть, нѣкой каже на нѣкой мѫжъ: знаешъ ли, азъ видѣхъ жена ти съ еди-кой си на разходка. Изведнъжъ космитѣ на този човѣкъ настръхватъ. Жена му нѣкѫдѣ въ университета посещава лекции, учи се, а той се безпокои. Питамъ, какъ е възможно такова съмнѣние? Това човѣшката душа ли е, която може така да се прояви? Азъ се чудя, какъ може човекъ така да изопачи фактитѣ! Азъ зная много свещеници, които съзнателно изопачаватъ Истината. Това не са свещеници, това не сѫ свѣтли духове, това не сѫ поданици отъ царството на Ормуздъ-Дея. Един човѣкъ, който може да ми снеме главата; единъ човѣкъ, който може да ми извади сърдцето; единъ човекъ, който може да се подиграе съ мене, азъ не го считамъ за свой братъ. Нито мене може да считате за вашъ братъ, ако и азъ постѫпвамъ така. Азъ считамъ за братъ този, който може да ме извади отъ тинята. Ако азъ извадя една жена отъ тинята и за да я извлѣка отъ тамъ я пригърна, а тя послѣ говори лошо за мене, казва, че съмъ я пригръщалъ, питамъ: тази жена спасена ли е? Щомъ тази жена допуща, че съ нея се върши прѣстѫпление, такава жена лесно се подкупва. Тази жена заслужава ли спасение? Не, тя пакъ отива въ тинята, тя не е спасена. Азъ се чудя съ хората при тия имъ прояви! Това наричамъ множественостъ. Азъ имамъ другъ терминъ за това нѣщо: сродна двойственостъ на човѣшкото съзнание. Това не е Божественото. Щомъ въ съзнанието на единъ човѣкъ има раздвояване, щомъ той може да говори и така, и иначе, това не е Божествено. Когато дойде Царството Божие въ васъ, ще има само една мисъль. Това значи да познаваме себе си. По нѣкой пѫть ти чувствувашъ, че въ тебе се яви нѣщо странно, ти излъжешъ себе си и при това казвашъ: интересътъ ми диктува така да постѫпя. Не ти ще отхвърлишъ този интересъ. Това не си ти, нищо повече. Този твой интересъ ще те погуби. Знай, че Любовьта иде само отъ Бога. Ти увѣренъ ли си, че онзи, който ти казва, че те обича, та това е любовь? Ами ако азъ те любя като единъ вълкъ, тогава? Ако е въпросъ за любовь, нека бѫде истинска любовь, нека

ти говори съ езика на любовьта. Всинца вие трѣбва да проповѣдвате: „Наближило е Царството Божие!“ Нека тази любовь бѫде между братята, нека бѫде между приятелитѣ, нека бѫде между вѣрующитѣ, нека бѫде между всички и навсѣкѫдѣ! Нѣкой казва, че билъ роденъ отъ Бога. Чудни сѫ тия хора, които казватъ, че били родени отъ Бога, а при това нѣматъ никакви плодове. Какво ще бѫде, ако нѣкой казва, че е роденъ отъ Бога, а роденитѣ отъ него сѫ вълчета? Не, Христосъ е казалъ прѣди вѣковетѣ: „Дървото се познава само по плодоветѣ си“. Всѣки човѣкъ се познава по своитѣ дѣла; всѣки човѣкъ се познава отъ своитѣ чувства, отъ онова възвишеното и благородното въ него. Ние не живѣемъ за хората, ние живѣемъ въ единъ Божественъ свѣтъ, прѣдъ лицето на онѣзи наши братя, между които единъ отъ първороденитѣ е Христосъ. Говоря ви за Христа, понеже Него познавате. Христосъ е изразъ на Любовьта, на абсолютното безкористие. Да бѫдешъ християнинъ, значи да бѫдешъ абсолютно безкористенъ – нищо повече. Нѣмашъ ли туй съвършено безкористие, ти не можешъ да бѫдешъ християнинъ, ти може само да носиш името християнинъ. Абсолютно безкористие и пълна любовь! Да любишъ Бога съ всичкото си сърдце, да любишъ ближния си като себе си и да любишъ враговетѣ си, това е християнското учение.

Чудни сѫ постѫпкитѣ на съврѣменнитѣ хора. Менъ ми разправиха случаи отъ църковнитѣ събори. Какъ може да се обясни това противоречие? Тамъ нѣкои сѫ казвали: човѣкъ, който се гнуси отъ вино и отъ месо, да се изхвърли отъ църквата! Това сѫ гръцки разбирания. Не е Латинската раса, която може да донесе на свѣта една по-висока култура. Римлянитѣ не донесоха нѣкаква висока култура. Тѣ оставиха само едно римско право, което внесе насилието въ свѣта. Единствениятъ народъ, който носи сила, това е саксонската раса. Въ тѣхъ моралнитѣ чувства сѫ силно развити, но за въ бѫдеще ние желаемъ да имаме единъ народъ, въ който моралнитѣ чувства да бѫдатъ още по-силно развити.

Христосъ казва: „Проповѣдвайте, че е наближило Царството Божие“.

Сега, въ цѣлия свѣтъ се образува едно ядро отъ хора: англичани, французи, германци, американци, китайци, японци, българи, сърби, турци, черни, па и всѣкакви, които образуватъ една нова раса въ свѣта, единъ народъ съ по-други схващания отъ сегашнитѣ, съ другъ моралъ. Кой групирва всички тия хора? – Ормуздъ-Дей, или ще кажемъ, че Христосъ ги групирва, или закона на Любовьта, или великиятъ Божественъ законъ ги привлича, за да се опознаятъ и

работятъ заедно. Какво име ще се даде на тази сила, която ги привлича, то е все едно. Най-после азъ казвамъ: българитѣ могатъ ли да дадатъ единъ контингентъ отъ такива хора? – Могатъ. Нека всички благородни хора отъ православната, или отъ евангелиската, или отъ католическата църкви, нека всички свещеници и владици да излѣзатъ на сцената! Не е въпросътъ за този за онзи. Нека всички излѣзатъ. Нали всички сѫ християни? Това е Христовото учение, да се проповѣдва Любовьта. Туй учение е обзело цѣлия свѣтъ. И ако българитѣ не изпратятъ тамъ свои поданици, тѣ ще изгубят. Онѣзи народи, които изпратятъ тамъ свои поданици, името имъ ще се запише въ това велико царство, а онѣзи които не изпратятъ свои поданици, името имъ ще се зачеркне, и отъ тѣхъ поменъ нѣма да остане. Казва Писанието отъ прѣди хиляда години: „Онѣзи народи, които не служатъ на Бога, нѣматъ никакво бѫдеще“. Слѣдователно, трѣбва да има единъ вѫтрѣшенъ моралъ, единъ вѫтрѣшенъ животъ, който може да сплоти този народъ. Ами че всѣки единъ народъ е като единъ организъмъ! Кое е най-видното въ човѣка? – Главата. Кое е най-красивото? – Лицето. Кое е най-изразителното? – Очитѣ. Кое е най-подвижното? – Рѫцетѣ и краката. На първо мѣсто значи е човѣшката глава. Глави трѣбва да иматъ съврѣменитѣ християни! Казва Писанието: „Глава на църквата е Христосъ.“ Църквата, това е тѣлото на Христа, а всички хора съставляватъ членове на тази църква. Значи отъ главата иде всичко! Тъй че онѣзи идеи, онѣзи мисли, които проникватъ въ църквата, тѣ сѫ сѫщинскитѣ. Та, казвамъ: оставатъ ви три нѣща, които трѣбва да внесете въ себе си. Вие ги имате, но като кажете, че сте християни, че сте новородени, това подразбира, че трѣбва да растете. Радвамъ се, че сте новородени, но казвамъ: трѣбва да израснешъ, братко още повече. Нѣкой казва: азъ съмъ работилъ. Радвамъ се, братко, но още повече трѣбва да работишъ. Азъ съмъ писалъ. – Още повече ще пишешъ. Азъ съмъ рисувалъ. – Още повече ще рисувашъ. Всички вие трѣбва да се стремите да приготвите вашето бѫдеше. Има единъ славенъ моментъ, за който трѣбва да се приготовлявате. Радвайте се за вашето бѫдаще, радвайте се за това, което ви чака! Когато срещнете единъ уменъ човѣкъ, нека ви причини радость; когато срещнете единъ красивъ човекъ, нека ви причини радость; като срещнете единъ човѣкъ съ характеръ, нека ви причини радость! Щомъ видимъ нѣщо хубаво, нѣщо добро, нѣщо възвишено и благородно, въ каквото и да е отношение, нека ни причинява радость.

Казва Писанието: „Молете се единъ за другъ, да ви се изцѣлятъ всички недѫзи“! Единство трѣбва сега на хората! Единство въ Любовьта, а туй единство е

множество. Единство въ Мѫдростьта, а тази Мѫдрость е множество. Единство въ Истината, но тази Истина е множество. Единство въ Правдата, но тази Правда е множество. Единство въ Добродѣтельта, но тази Добродѣтель е множество. Въ всичкото това множество хората трѣбва да помогнатъ на себе си, трѣбва да помогнатъ и на другитѣ. Това е което Христосъ е донесълъ въ свѣта; това е, което се проповѣдва и сега

„Наближило е Царството Божие“! Туй Царство Божие сега е прѣдъ вашия прагъ. И ако вие доброволно не отворите вратата на вашето царство, единъ день тази врата ще стане параобразна, кѫщата ви ще стане параобразна и вие ще останете безъ стаи, безъ врати и безъ прозорци. И тогава Истината може да дойде за васъ, но тази Истина нѣма да ви ползува. Доброволно трѣбва да пожертвувате всичко за Царството Божие!

И тъй, въ който градъ и да влѣзете, кажете: „Наближило е Царството Божие“.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 29 мартъ 1925 г. въ гр. София.

1925_03_29 Слънчевитѣ трансформатори
лекция пред специалния клас

СЛЪНЧЕВИТЕ ТРАНСФОРМАТОРИ

Двадесет и трета лекция

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Размишление

Сега ще ви запитам дали някой от вас е броил колко косми има на главата си? Казват, че човек има на главата си около двеста и петдесет хиляди косми. По този случай ще ви дам следната малка задача: да преброите колко косми имате на главата си. За тази цел, ако има някой от вас, който е решил да реже косата си, нека стори това, като се върне сега у дома си, и да раздаде по една малка част от космите си на всеки едного от вас, за да ги преброите внимателно. Вие сте около деветдесет души, които трябва да вземете участие в броенето, за да се улесни задачата ви. В тази задача ще опитате търпението си. До следната неделя да преброите космите, а после, като отидем някой ден на Витоша, ще ги изгорим.

За идущия път, като тема (№20), ще пишете върху най-обичното число за вас, т.е. за числото, което считате най-щастливо за вас. Например какво впечатление ви правят числата 16, 17, 18?

Отговор: Не харесваме тия числа.

Ами като чуете числото 19, как ви се отразява?

Отговор: То е хубаво число.

Защо? – Не знаете. Както виждате, вие не можете да си дадете отчет защо едни числа са хубави за вас, а други не са хубави, но чувствате, че това е така. Защо числото 17 не ви харесва? И двете цифри, които го съставляват, са свещени. Трябва да знаете, че когато човек не е в хармония със себе си и с Бога, ако пристъпва към свещените числа, той не може да бъде разположен. Ако човек не

е в хармония с тия числа, те са опасни за него. Сборът от цифрите на числото 17 е 8, а числото 8 е най-строгата майка в света.

Въпрос: Какво е числото 13?

Самото число не е лошо, но резултатите на това число са лоши. Изобщо числата от 1 до 10 са красиви, а във втората група числа, от 10 до 100, започват малките противоречия. В тази група числа се намесва и човекът. Кои числа се считат според астрологията за мощни, силни?

Отговор: Там мощни, силни числа са тия, които се считат за мъжки, каквито са числата 1, 4, 7, 8 и т.н.

Каква разлика има между късите и дългите пръсти на човека? Според хиромантията хора, на които пръстите са къси, имат силно развит обобщителен ум, те не са хора на подробностите; хора с дълги пръсти имат силно развит аналитичен ум, те са хора на фактите, на данните, обичат подробностите. Какво отношение има между дългите и късите пръсти и характера на човека? Изобщо хора с къси пръсти обичат повече обобщенията. Тяхната ръка почти се приближава към елементарната. Колкото повече се развива умът на човека, толкова и пръстите му стават по-дълги. Дали пръстите на човека са къси или дълги, това зависи и от височината му. Ако у един човек с височина сто и петдесет сантиметра показалецът е дълъг седем сантиметра – това е къс пръст. При тази височина ако средният пръст е осем сантиметра, а безименният е седем и половина сантиметра – това са къси пръсти. При среден ръст на човека средният пръст на ръката трябва да е девет-девет и половина -десет сантиметра дължина. При къси пръсти се случва някой път средният пръст да е дълъг шест сантиметра. Понякога показалецът може да бъде десет-дванадесет-тринадесет сантиметра дълъг – той е дълъг пръст. Всеки от вас трябва да измери пръстите си, да знае колко са дълги. Те могат да се измерват и отвън, и отвътре, но от кокалчетата се мерят. Пръстите представляват умствения живот у човека; дланта – чувствения живот, а горната част на ръката – материалния живот. Това е едното деление на ръката, но има и друго деление, то е следното: цялата китка представлява умствения живот; от китката до лакътя – чувствения живот, а от лакътя нагоре – материалния живот. Всеки пръст отделно също тъй може да се раздели на три части. И в лицето има също такова деление на три части: чело, нос и брада. Навсякъде в тялото има същото деление на три части.

При сегашните условия, в които се намирате, както и при тези на вашето развитие, коя идея считате за най-важна? Не е въпросът какво пишат философите по това, нито какво ви се проповядва, но коя идея е най-важна според вас?

Затова пишете още и върху следната тема (№21): Най-важната идея за мен. Ще пишете конкретно върху най-важната идея, която занимава ума ви. Има идеи, които вие не можете да изразите, защото те са скрити у вас, още не са оформени. Причината за това е, че тия идеи са много близо до вас и не могат да се схванат ясно. Ако някой предмет се намира много близо до фотографическия апарат, той ще схване само една част от него, но не и целия предмет.

И тъй, когато известен предмет е много близо до нашето съзнание, той не може да се обхване цял, а се обхваща само част от него. Някой човек казва: „Аз имам известна идея, но не мога да я изкажа." Какво означава това? – Че тази идея е много близо до него. Понякога тази идея е много далече от човека и тогава той пак не може да я схване и изкаже. Следователно идеята на всеки човек трябва да бъде на такава дистанция от него, че да може ясно да се очертава в съзнанието му, т.е. в неговия апарат. Ето защо човек трябва да се постави на такова положение, че да може ясно да схваща идеите в своето съзнание и да ги изучава. Законът в моралния, в Духовния свят е следният: когато искате да изучавате идеите на този свят, вие трябва да си избирате съответно място и положение. Например мнозина от вас мислят, че са морални, че са силни. Питам: как проверихте това? Ще кажете, че сте взели участие в едно състезание с трима-четирима души и сте ги надвили, излезли сте победител. Да, но в друго състезание, между пет-шест души, вие излизате победен. Значи вашата сила е относителна, вашият морал е относителен. Това показва, че вие сте създали тази идея за себе си, като сте се изучавали само от една страна, от едно положение.

Та казвам: морален, силен човек е този, който във всички състезания излиза победител. Моралният закон е такъв. Докато човек не се обезсърчава и продължава да върви напред, той е силен; щом се обезсърчи и престане да върви напред, той е слаб човек.

Ще имате предвид следното нещо: когато едно ваше желание се проявява непрекъснато, то е силно; когато волята ви действа постоянно, тя е силна.

Действията у човека трябва да бъдат постоянни и непрериворни. Допуснете, че на една гладка повърхност, на която няма никакви съпротивления, е поставена кола, зад която вие духате непрекъснато. Какво ще стане с колата? – Ще тръгне. Това са закони, върху които почиват възможностите за постигането на известни идеи в живота на човека. Вие може да изчислите даже след колко духания колата ще тръгне.

Реплика: В Германия учени професори са направили следния опит: един от тия професори влязъл в един сал при идеално тиха вода и започнал да върти пръстена на ръката си дълго време, без прекъсване. След деветчасово въртене на пръстена салът започнал да се движи сам по водата.

Оттук може да извадите следния закон: искате ли да направите някое добро, вземете пръстена на Доброто и го въртете непрекъснато няколко часа: у вас ще се яви мисълта, че това, което по-рано беше невъзможно за вас, сега е възможно, може да го направите. И действително вие го направяте. Като движите постоянно в ума си мисълта за Доброто, най-после вие ще се почувствате силни да го направите.

Днес хората сами си противодействат, сами унищожават своите идеи. Например някой казва: „Аз ще направя еди-какво си нещо.“ След малко се размисли и казва: „Тази работа не е за мене, не мога да я направя.“ После се яви друго желание за нещо добро, но той пак се отказва и така разваля всичките си работи. Не, човек трябва да постоянства върху Доброто, което е намислил да направи. У всички съвременни хора има един навик от миналото – да се движат по наклон, което движение съвпада с движението на Земята. Затова именно вие сте готови да реализирате всички ваши идеи, на които ритмическият пулс съвпада с този на Земята. Всички ония идеи пък, които се намират в противоположно направление с движението на Земята, предизвикват у вас обратно действие. Истинската наука обаче седи в това – да доведе човека до положение да постави своята мисъл, своите идеи в съгласие с ритмуса на Слънцето. Всеки човек, който постоянно мисли за ниви, за къщи, за материални блага, а иска да бъде духовен, няма да успее в това, защото той с мисълта си е в ритмуса на Земята. По този начин той не може да постигне това, което желае. Той не трябва да се отказва от земния живот, но трябва да престане да мисли за Земята. Щом иска да проникне в духовното, трябва да мисли за Слънцето и да го проучва.

Защо някой човек е нещастен в своя живот? – Причината за неговото нещастие се крие в идеята, с която майка му го е посрещнала на този свят. Например ако някое дете се роди в събота, майка му казва: „На това дете няма да му върви в живота, всичко ще му отива на зле – в събота се роди то.“ Питам: какво ще очаквате от това дете, на което майката още от рождението му е внушила тази идея? Това дете, като порасне, само за Сатурн ще мисли. Действително влиянията на Сатурн са вредни за човека. Около него се събират ред отрицателни елементи от Сатурн – например оловото, които му се отразяват вредно. Когато планетите са в лошите си аспекти, те упражняват лошо влияние върху хората. Затова всички трябва да се стремите към Слънцето като към главен фактор в живота ви. То ще ви помогне да изправите всички ваши погрешки. Ритмусът на Слънцето, или сутринните слънчеви лъчи, са най-благоприятни за човека. Правете сами наблюдения върху тия изказани мисли, за да се усили вашата вяра. Това са факти, но докато един факт не се провери, той не може да действа върху вас.

Направете следния опит: когато имате хрема, мислете за Земята и вижте какъв ще бъде резултатът; след това обърнете направлението на вашата мисъл към Слънцето, да се съедините със слънчевата енергия, и пак наблюдавайте за резултата. В първия случай хремата ви ще се излекува мъчно, а във втория случай ще изчезне скоро. Когато имате каквото и да е неразположение, правете този опит, за да се убедите в силата на слънчевата енергия. За Слънцето има две схващания: едни го схващат външно – те разбират само външното, видимото Слънце; други разбират вътрешното, духовното Слънце в човека – към това Слънце ще отправите мисълта си.

В Слънцето има един голям трансформатор, който изпраща слънчевата енергия по цялата Земя. Освен това в Слънцето има и специални трансформатори за всеки човек на Земята, чрез които трансформатори всеки човек приема специално изпратената до него слънчева светлина и енергия. Всеки от вас, ако възприеме тази светлина, може да знае кога е изпратена. Вие не можете всякога да възприемате тази светлина, нито знаете в кой момент е изпратена, затова трябва да учите. Представете си, че в момента, когато пристига специалната за вас светлина, вие сте затворени у дома си или сте някъде на представление, или на концерт – какво ще стане тогава? – Вие ще възприемете само общата светлина от Слънцето, която иде до всички, но не и

тази, която се изпраща специално до вас. Защо? – Защото у всеки човек има един трансформатор, който приема специалната за него светлина от Слънцето, и ако той е зает с някаква работа и не може да възприеме тази светлина, тя се връща обратно, без никакъв резултат за самия човек. Щом тази светлина се върне назад, човек през целия ден чувства в себе си едно голямо лишение, като че е изгубил нещо много ценно. Така е, когато човек не е навреме на мястото, отдето трябва да получи тази Светлина, която му носи Живот. Жива е тази Светлина! Тя е наречена прана. В това отношение съзнанието на всеки едного от вас трябва да бъде будно, за да знае часа, когато ще пристигне неговата светлина, и да може да я възприеме. Ако сте заети с някаква работа, то като наближи моментът, когато вашата светлина иде, вие ще почувствате едно приятно разположение да излезете малко извън стаята. Каквато работа и да имате, излезте вън, за да възприемете тази светлина. Постойте вън пет-десет минути, най-много половин час, докато тази светлина премине.

Сега вие ще кажете: „Чудно нещо, за всеки човек да има специален трансформатор от Слънцето!“ Да, това са наредби на Живата Природа. Всичките нейни действия са отмерени и верни. Тя се грижи за материалите, за капиталите, които дава на всички същества, и държи точна сметка за тях. Тя не се интересува от вас като за господари или слуги, нито за вашата личност, нито за вашата индивидуалност, нито за вашето особено схващане, но тя се интересува за вложените във вас нейни капитали. Затова вие трябва да възприемате изпратената специално за вас светлина и ако разбирате закона, ще изпратите тази светлина обратно до Слънцето чрез трансформатора, който е у вас, и с това ще покажете на Слънцето, че сте поумнели. Това е същото положение, в което се намират учениците в училищата: най-първо учителите задават задачи за решаване и учениците, като ги решат, връщат тетрадките си обратно на учителите, за да видят, че са работили върху тях.

Следователно, ако вие изпратите чрез вашия трансформатор получената от Слънцето светлина обратно до него, това показва, че вие сте възприели тази светлина; ако не я изпратите обратно, отгоре знаят за вас, че вие не сте били будни в момента, когато е идвала светлината при вас, и не сте я възприели. В тяхната статистика е отбелязано точно колко пъти сте възприели тази светлина и колко пъти не сте я възприели.

Въпрос: Де трябва да възприемем тази светлина?

Това е една от великите тайни на Природата. Човек трябва да бъде умен, интелигентен и добър, за да схване времето и мястото, дето ще възприеме тази светлина. Птиците например знаят добре това нещо. Докато птицата не трансформира своята светлина, не отива на работа – тя седи на някой клон, чака да дойде нейната светлина; щом възприеме това, което е определено за нея, тя хвръква от клона и започва работата си. Значи птиците знаят тази тайна на Природата, а човек не я знае – той я е изгубил и тепърва трябва да се заеме да я намери.

Псалмопевецът казва: „На ранина, Господи, ще Те потърся; на ранина, Господи, ще Те намеря." Този стих изнася в поетическа форма момента, когато Животът иде, т.е. когато иде специалната за всички същества Светлина. Ние не говорим за общата Светлина, а за специалната, за моята Светлина. Аз се интересувам само от онази книга, която носи нови елементи, нови познания за мене; аз се интересувам само от онези цветя, които обръщат моето внимание; аз се интересувам само от онези извори, които ме ползват. По този начин ние навлизаме от частното към общото, при което отделните опитности се съединяват и образуват общите опитности. Ако искате животът ви да върви, както трябва, бъдете будни за тази Светлина. Пък ако желаете да се лутате, спете, колкото искате. Обаче трябва да знаете, че не е позволено да разправяте на други кога иде вашата светлина. Това е един свещен момент в живота ви, който ще задържите само за себе си. Ако разправяте на хората за вашите специфични работи, ако им кажете, че Слънцето изпраща специфична светлина за вас в еди-кой си час, хората, като не разбират този закон, ще ви изпратят своите нечисти мисли и с това ще попречат на вдъхновението или на разположението ви. Що се отнася до общата светлина, за нея може да говорите, колкото искате.

Това, което ви говорих за Слънцето, съставлява една трета от цялата Истина. Същото нещо се отнася и до Духовното Слънце у човека, както и до Божественото Слънце у него. Значи в живота на човека всеки ден има три важни момента, които, ако той може да долови, ще се развива нормално. Като ставате сутрин, най-първо се запитвайте какво трябва да правите днес, защо сте дошли на Земята, и т.н. Има ли нещо неестествено в това? Учителят не се ли пита какво ще преподава днес? Лекарят не се ли пита кои болни ще посети днес? Като казвам, че всяка сутрин човек трябва да се запитва защо е дошъл на

Земята и какво трябва да върши, това се отнася до човека вън от всички негови частни занятия. За човека има нещо по-важно от работата на лекаря, от училището на ученика, от нивата на орача, от учителството на учителя, а то е следното: за какво е дошъл човек на Земята и какво има да върши днес. Разреши ли човек този въпрос за деня, той го е използвал правилно. Човек всеки ден ще разрешава този въпрос, но не в един и същи час. Ако той най-първо разреши този въпрос, всичките му работи на Земята ще се уредят добре.

Тази вечер вие научихте нещо ново, което ще ви смущава. Например като ставате сутрин, ако сте неразположени, ще кажете: „Днес не можах да възприема моята светлина, затова не съм добре.“ Значи отсега вече ще има още нещо, което ще ви смущава. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Вие сте дали някому обещание да се срещнете днес, в еди-колко си часа, но сте забравили това и през целия ден си вършите другите работи. Като се приберете вечерта, вие си спомняте за обещанието, което сте дали, но вече е късно, не може да го изпълните и започвате да съжалявате. По същия начин вие често ще забравяте за момента, в който иде вашата Светлина, ще го пропускате, но знайте, че ако държите мисълта си спокойна и тиха, вие винаги ще може да възприемате тази Светлина. Щом я възприемете, вие ще бъдете радостни и весели. Дойде ли Радостта у вас, благодарете, че сте могли да я възприемете. Тази Светлина ще придаде нещо към вашето умствено и духовно развитие.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Книги:

* Слънчевитѣ трансформатори

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_04_01 Израз
лекция пред общия окултен клас

ИЗРАЗ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.
Размишление

Изпейте упражненията Сила жива, изворна, течуща и Изгрява Слънцето.

Бяха прочетени някои от темите Най-важната мисъл в една от книгите на Библията.

Изпейте сега упражненията Блага дума на устата и Мусала.

Ще се спра върху думите израз, изражение, изразявам се, изразява се, изразил се и т.н. Какво се подразбира под тия думи? Питам: какъв израз например може да има лицето на човека? – Лицето на даден човек може да има сериозен израз или усмихнат израз – две крайни положения. И речта на човека също може да има израз. Тя може да бъде стегната, логическа, свободна, разхвърляна или пък тъй да е изречена, че може да няма почти никаква връзка. За последната казваме, че тази реч не е изразителна. После, и в мисловно отношение имаме същото нещо, т.е. и мисълта има израз. Тя може да е стегната, може да е логическа, може да е разхвърляна и т.н. Едно е важно обаче: в изражението да има единство. Под думата единство разбираме, че всички състояния, всички промени на човешката душа трябва да следват хармонично. Като казвам „всички състояния“, не подразбирайте, че човекът на Земята всякога трябва да бъде в едно възхитително състояние. Ако мислите така, вие се лъжете. Всички светии и възвишени духове, които са живели на Земята, все са били изложени на ред промени: те са живели на Небето, живели са и в ада. Така и вие: и на Небето ще живеете, и в ада ще живеете, пък някой път ще живеете и в средата – между ада и Небето. Понякога вие влизате ту в Небето, ту в ада.

Всички вие имате една скроена философия, която не съответства на законите на Природата, понеже изразът на Природата към нас се отличава с крайна чистота и искреност. В Природата няма двояко излагане: за нея не може да се каже, че

мисли по един начин, а се изразява другояче. Каквото е на сърцето на Природата, такова е на устата ѝ; каквото е на лицето ѝ, такова е на душата ѝ – нищо повече. За мене даже най-гневното лице на Природата струва повече от най-хубавото лице на някой светия. Аз по някой път предпочитам да видя лицето на Природата гневно, отколкото да видя един светия усмихнат. Разбирате ли какво значи това? Това е идея. Питам: има ли в това нещо последователност? Всеки от вас би желал повече да види някой светия усмихнат, отколкото да види лицето на Природата, когато гърми, святка. Тогава всички вие се разбягвате, сгушвате се и казвате: „Лоша е тази работа!“ На какво основание мислите, че този израз на Природата не е правилен?

Има едно предание, за което не зная доколко е вярно, но казва се, че крокодилът, като намери някоя жертва, дълго време я оплаква от главата до краката, и след туй започва да я гълта. Защо има такова състрадателно лице този крокодил? Мислите ли, че тези сълзи са израз на някаква любов или на някакво състрадание? – Не, крокодилът с тези сълзи иска просто да улесни яденето си, тъй както и вие, когато туряте хляба в устата си, го намокряте със слюнката си, за да може по-лесно да се гълта и да се смила. Казвате: „Крокодилът плаче дълго време върху жертвата си.“ Това е гениалност. Аз не съм виждал хора да плачат толкова много. Следователно изразът трябва да съответства на самата действителност.

Ще ви запитам: какъв е изразът на Любовта? – И Любовта си има свой израз. Мъдростта също тъй има свой израз. Истината има свой израз. Правдата има свой израз. Добродетелта има свой израз. Всяко нещо в света има свой израз. Вие някой път се усмихвате, тръгвате с израза на Любовта, като мислите, че хората ще ви смятат за човек на Любовта и на Мъдростта. Не, в израза на Любовта не трябва да има раздвояване или двойственост в съзнанието. Какво подразбирам под думите „двойственост на съзнанието“? Ако имате едно малко, мътно поточе, аз го наричам слабодушно. Водата в него е плитка, слаба и това поточе лесно се отбива, лесно се раздвоява. Но ако имаме голяма, дълбока река, като Дунава, тя се размътва мъчно. Тази река не се отбива лесно, не се раздвоява. Има ли такъв голям извор на Земята като Дунава? – Да, на другите планети има. Река, която не се размътва, има израз в себе си: тя е силна и сама се чисти. Мътната вода няма израз в себе си. Това е само едно уподобление.

Следователно животът, който тече у нас, трябва да бъде израз на нещо. Какъв

трябва да бъде изразът? – Любовен. Кажете ми тогава какъв трябва да бъде изразът на Любовта? Вие как изразявате Любовта? Ще ми кажете, че изразът на Любовта е нещо вътрешно. Да, но аз мога да ви възразя на това. Как? Вие ще ми кажете, че сте гладни. Аз ще ви възразя, че гладът е нещо вътрешно, следователно няма защо да ядете. Не, гладът има и външен израз. Как ще изразите глада? – Мускулите започват да се свиват. Сега представете си, че вие сте актьор, излизате на сцената. Как ще представите Любовта? Всички вие говорите все за Любовта. Е, как ще я изразите? Ако разтворите ръцете си широко, това израз на Любовта ли е? Та и малките деца, като искат да хванат някого, разтварят си ръцете, но това любов ли е? Аз ви задавам този въпрос като задача. Ще се изправите пред огледалото и най-първо ще направите един любовен израз, да видите дали ще го харесате. Можете ли да направите истински любовен израз? Вие ще кажете, че този израз е само за младите, не и за старите хора. Българите казват, че когато се запали старо бунище, мъчно изгасва. Това не е за присмех, но е една велика истина. Защо е така? – Като се запали старо бунище, има какво да гори в него; като се запали млад човек, малко гори, няма много материал за горене. Затова онези, които са създали тази поговорка, казват: „Голям, стар човек, като се запали, има израз.“ И младият има израз, само че първият е постоянен, дълго време продължава да гори, а вторият – по-малко.

Та първото нещо: човек ще се стреми да дава израз в себе си на всяка своя мисъл. Той трябва да я подведе към нейната същност. Тя спада или към Любовта, или към Мъдростта, или към Истината, или към Правдата, или към Добродетелта. След като я отнесе към една от тия области, тогава човек трябва да разглежда мисълта си. Ако искаме да имаме истинско познание, трябва да имаме образа на своята мисъл, трябва да знаем какъв е нейният израз. Защото всяка мисъл, сама по себе си, е жива. Когато говорим, че ние създаваме мисълта, това е право. Когато някой художник нарисува една картина, той сам я създава, но той създава тази картина от живи образи. Той рисува един образ в себе си и после го възпроизвежда на хартия. Този образ представлява една жива, а не мъртва идея. Следователно всички наши идеи са заети от живите идеи на Природата. Та всички трябва да имате израз в себе си! Искате ли да кажете нещо, ще се спрете в себе си и ще се попитате имате ли изражението на Любовта: не само по форма, външно, но и вътрешно, сърдечно. Хубаво е човекът да се спира върху израза си и да се самонаблюдава. След туй ще се спрете да видите имате ли израза на Мъдростта: не само лицето ви да има този

израз, но и сърцето, и умът ви да изразяват Мъдрост. После вижте дали имате израза на Истината. Човекът всякога трябва да се спира и да наблюдава има ли израза на Любовта, на Мъдростта и Истината в себе си. Това е велика философия, върху която ако работите, ще имате добри резултати. Каквото мисли човек, такъв става.

Сега с думата израз аз засягам петте области на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта, понеже искам да се събуди у вас будическото състояние, или тъй нареченото Божествено съзнание. И когато аз говоря, че човек е храм на Бога, т.е. Бог живее в него, аз не подразбирам нито физическото, нито астралното, нито менталното, нито причинното тяло, но подразбирам будическото тяло на човека, което е тяло на Духа. В това тяло именно живее Бог, Божественият Дух. То е направено от най-чиста есенция, от Божествена есенция.

Следователно всеки човек, който иска да се повдигне, непременно трябва да има израз: да мисли върху Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта. Това са области, от които той ще почерпи материали за съграждане на своето будическо тяло. Причината, дето много хора са нещастни, се дължи на това, че будическото тяло у тях е в спящо състояние. А за да се събуди, човек трябва да има израза на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродетелта, за да прииждат техните сокове. Това е необходимо за всеки човек. Друг път няма. Без тях вие може да имате всичката философия на живота, но тя няма да ви помогне нищо. Всички велики Учители са препоръчвали на човечеството абсолютно безкористие, абсолютно самопожертвуване. Вие не можете да се самопожертвате, докато нямате израз. Докато не се запознаете с Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта, никаква жертва не може да направите. Ще бъде смешно да дадете на онзи човек, който никак не се е учил да рисува, да ви нарисува една от най-великите картини. Най-първо той няма да знае как да постави боите. Или смешно ще бъде, ако искате от някой човек, невеж в скулптурата, да извае една статуя на старовременните богове.

Това, което ви говоря, се отнася към ония от вас, млади и стари, които имате стремеж. Не мислете, че тук се изискват кой знае какви усилия. Не се страхувайте! Великото в света започва с най-малките усилия. Туй трябва да знаете! Когато някой ви каже, че това нещо е мъчно, той не е разбрал Истината.

Питам ви: когато ви дадат един голям самун, как започвате, изведнъж ли го нагълтвате? Не, отрязвате парче след парче и така го изяждате. Пък като дойдете до Истината, искате да я нагълтате изведнъж. Няма такъв закон в света. Ще започнете да мерите с най-малките везни: ще сдъвчеш една малка хапка, на втория ден ще сдъвчеш втора хапка, на третия ден – трета хапка, после четвърта, пета, шеста – всеки ден ще вземате по една малка нафора, както правят в Православната църква, докато извадите тия сокове, които се съдържат в хапките. Под нафора разбирам онази свещена материя, която се съдържа в петте добродетели. Онези, които режат нафората, не знаят какво режат. Те мислят, че режат Христовото тяло. Христос казва: „Който не яде плътта Ми и не пие кръвта Ми, няма да има живот в себе си." Съвременните религиозни хора не разбират този свещен символ. Какво се подразбира под думите ядене и пиене? Христос казва на едно място в Писанието, че в последните дни ще кажат: „С Теб, Господи, ядохме и пихме." Но казва Христос: „Не ви познавам!" Защо? – Яденето и пиенето не е само външен процес, то подразбира и нещо вътрешно. Сега няма да ви обясня какво представлява яденето и пиенето, защото въпросът е за израза.

И тъй, ще се стремите към най-малкото. Няма да се плашите, да мислите, че не е за вас тази работа. Не, за вас е, всеки може да направи това. Децата могат да направят това, а още повече старите. По някой път по-възрастните казват: „Туй нещо няма смисъл за нас, ние остаряхме вече." – Не, Истината е еднакво достъпна за всички. Всички души не могат да бъдат стари. И Духът също тъй не може да бъде стар. Само тялото на човека може да бъде старо, но душата и Духът – никога!

И тъй, ще се стремите да придавате чувство, израз на онова, което говорите. Например сега като ви говоря аз, всички вие няма да ме слушате еднакво, защото думите ми не ще бъдат еднакво разбрани от вас. Някои от вас ще им придадат по-голям смисъл, а други – по-малък смисъл. Най-първо човек, за да познае и схване Истината, трябва да се постави в едно тихо и спокойно състояние. Например ако ви кажа, че утре в пет часа ще изгрее Слънцето, но то не изгрее, трябва ли да се безпокоите, ако не изгрее Слънцето? Как ще изгрее, ако е облачно? Вие не трябва да се безпокоите за нищо. Вашият ум трябва да бъде зает единствено с мисълта за изгряването на Слънцето и в пет часа сутринта да бъдете точно на определеното място. Постъпите ли така, времето няма да бъде облачно и Слънцето ще изгрее. Безпокоите ли се обаче, ще се явят

облаци на хоризонта и няма да видите изгрева на Слънцето. Някоя сутрин, като излизате да посрещате Слънцето, но се явяват облаци, да знаете, че вие сте причина за това. Слънцето казва: „Тази сутрин не искам да ви гледам“ – и си туря було. „Моето лице е свещено и днес не мога да ви го покажа.“ И вие тогава се връщате в дома си, без да сте видели Слънцето.

Та за да познаем Истината, трябва да пристъпваме към нея с вътрешна чистота. Казано ми е: в пет часа ще изгрее Слънцето. – Ще изляза веднага, каквото и да е лицето ми. Може да съм знатен човек или не, може да съм красив или грозен – ще изляза пред Слънцето, какъвто и да съм – няма да се поправям. Ще изляза пред Слънцето и нищо няма да му говоря. То ще ми каже: „Не бой се от мене! Ако редовно се печеш на моята светлина, твоето лице ще се преобрази.“ И действително, на всички същества, които са се пекли на Слънцето, техните лица са се преобразили, а онези, които се отнасят към него със съмнение, са останали в същата си форма. И най-после, когато ние излизаме да посрещаме Слънцето, трябва да разбираме онази велика Божествена идея, която Бог е вложил в него. Какво иска да ни каже Слънцето? – Трябва да имате израз, както и аз имам израз. Кой е изразът на Слънцето? – Неговата светлина и топлина. Следователно в нашите мисли трябва да има светлина, трябва да има и топлина. Има ли в мисълта ни топлина и светлина, това е мисъл с израз. И в нашите чувства също тъй трябва да има едновременно светлина и топлина. Когато имаме израз в нашите мисли и чувства, Божественото у нас ще се съживи и ние ще придобием онази вътрешна мощна сила, която ни повдига и ни прави различни от окръжаващата ни среда.

Сега, като говоря така, не мислете, че това ще ни направи изведнъж най-щастливите хора на Земята. Не, това ще ни доведе до положение да имаме благоволението на Бога – нищо повече. Човек, който има израз в своите мисли и чувства, има благоволението на Бога. А за да имаш благоволението на Бога, трябва да се освободиш от всички външни спънки, защото ако си богат и мислиш, че си давал милостиня на бедните, Бог няма да благоволи към тебе. Ако пък си много сиромах и мислиш, че за Господ нищо не си направил, пак не можеш да имаш Божието благоволение. Ти ще забравиш и своето богатство, и своята сиромашия, ще идеш при Бога като при изгряващото Слънце – да видиш Неговия израз. Бог ще ти каже: „Ти си дошъл да видиш Моя образ. Щом е така, няма да мислиш нищо за себе си.“

Сега аз ще направя една аналогия, за да видите как постъпвате. Когато отивате до намерите Истината, вие носите със себе си едно огледало и като я намерите, гледате дали ще ви хареса тази Истина. Никакво огледало няма да вадите от джоба си! Истината не иде при вас, за да ви се хареса. Тя иде, за да ви даде нещо, и ще си замине. Слънцето изгрява на единия край на Земята и залязва на другия. Вие не може да се влюбвате в него и да му казвате: „Аз ще вървя с тебе при условие, ако и ти вървиш с мене." Слънцето казва: „Ако можеш да вървиш с мен, добре, ще се разговаряме и аз ще те слушам. Но ако не вървиш с мен, аз те оставям и продължавам пътя си." Този е великият Божествен закон, който говори на избраните, на учениците, които искат да намерят великата Истина при обстановката, в която сега се намират. Защото за онези, които търсят Истината, не се подразбира, че те трябва да напуснат сегашния си живот. Орехът не трябва да напуща дървото, на което седи, докато не узрее. Като узрее, тогава всички неща ще дойдат сами по себе си. Някои от вас много бързат, искат скоро да слязат от този орех и казват: „Дотегна ми вече, аз искам да сляза вече от това дърво." Какво ще слезеш? Има още 5-6 месеца да седиш на дървото, докато узрееш.

Значи потребен е вътрешен израз на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа. Израз трябва да имате! Имате ли израз, вие ще дойдете в хармония със себе си. Не обръщайте внимание на външния израз на хората, но обръщайте внимание на вашия израз. Та първото правило е следното: израз в себе си! След като научите вашия израз, ще имате мярка и за другите хора. Ако аз не зная правилния израз на Любовта, как ще мога да залюбя някого? Ако аз нямам понятие за израза на Мъдростта, как ще го позная у другите хора? Казват за някого: „Този човек е много умен, умни работи говори!" По какво съдят? – Той е прочел някъде някое стихотворение, запомнил го е и вследствие на това казват: „Много умна глава има този човек!" Каква ти умна глава! Тази глава е взета назаем. Тя е чужд кон, взет от някой негов приятел. Този кон е много хубав, но не е негов.

Всички вие, които ме слушате, казвате: „Аз зная много неща." Какво знаете? Едва ли има три думи, които вие знаете. Аз съм толкова учен, а зная положително само две думи: толкова съм научил досега. Ще кажете: „Как тъй, ние знаем много думи!" Вие знаете много думи, но все назаем сте ги взели. Аз мога да ви издекламирам едно голямо стихотворение на английски език от Лонгфело15, но какво ще разберете от него. То е чужд кон. Аз трябва да вляза в

положение на Лонгфело, когато е писал това стихотворение, да видя какво е мислил той тогава. Или пък мога да ви прочета пророк Исайя, но за да имам неговия израз, трябва да се пренеса в неговото време, да вляза в неговото положение, за да схвана нещата тъй, както той ги схващал. Аз живея 2000 години след Христа и мисля, че Исайя е разсъждавал и чувствал като мен. Преди всичко той не носеше дрехи като моите, не говореше на моя език, обичаите му бяха съвсем други от моите. Изобщо Исайя нямаше такива схващания за Христа, както имаме ние, съвременните хора. Исайя беше човек на виденията.
Аз искам да схващате положителната страна на живота. Като ви казвам, че зная две думи, не мислете, че това е малко. Тия две думи аз мога да ги уподобя на два топа хубав плат, от които мога да си направя дрехи. С тия две думи аз мога да направя всичко. Имам две думи, но те съдържат такава сила в себе си, че като ги произнеса, могат да извършат всичко. Вие, които имате много думи, като ги произнесете, нищо не можете да направите с тях.

Често ви говоря за връзка с добрите хора, с напредналите същества. Вие можете да направите връзка и с едно дърво, да се разговаряте с него тъй, както с някой човек. По кой начин и по кое време ще отидете при дървото? Ако искате да заведете разговор с някое дърво, вие ще отидете при него по времето, когато плодовете му зреят. Ще изберете един северен клон на някоя ябълка например и ще кажете: „Искам от този клон да падне една хубава ябълка за мен утре в 5 ч. сутринта." Отивате на другия ден, чакате – никаква ябълка не пада. Избирате след това един южен клон и казвате: „Утре в 5 ч. ще дойда пак и искам една хубава ябълка да падне за мен." Отивате на другия ден – никаква ябълка не пада. Защо? – Между ябълката и вас няма още връзка. Какво трябва да правите? – Ще вземете две-три стомни вода, ще полеете тази ябълка. Няколко дни наред ще я разкопавате и поливате, докато между вас се създаде връзка. След това казвате на тази ябълка: „Искам, като дойда утре сутринта при тебе, да падне пред мен една от най-хубавите ти ябълки." Отивам сутринта – една хубава ябълка пада пред мен. Ще кажете: „Това е случайно, вятърът я е съборил." – Добре, може да е така. Как ще се уверя? – Повтарям опита. Обръщам се към един клон от западната страна и казвам: „Искам утре сутринта да падне за мен еди-коя си ябълка." Отивам на другия ден – същата ябълка пада пред мен. Направя десетина такива опита и всички излизат сполучливи. Питам: това може ли да бъде случайно? – Направете сами този опит. Той ще бъде един хубав опит. Ще видите, че можете да влизате във връзка с всяко дърво и да се

разбирате. Значи между вашето и неговото съзнание има известна връзка.

Та ако едно дърво може да влезе във връзка с теб и да те слуша, то едно същество, което седи хиляди пъти по-високо от дървото, няма ли да те слуша, няма ли да ти изпрати своите ябълки? – Ще ти ги изпрати, но ако имаш връзка с него. Същият закон действа и тук. Затова поливай растенията, които живеят в тебе, разкопавай ги, докато предадеш израз на твоите две думи. По този начин ще разберете дали Господ ви слуша. Ще кажете: „Господи, много слаб съм по математика, не мога да смятам, не мога да разсъждавам – искам да ми дадеш способността да разбирам и да решавам тия трудни за мен задачи.“ Помолите се на Бога и веднага ви дохожда просветление. Ще кажете: „Дали наистина може да се пробуди тази способност в мен?“ – Може, опитайте! Или пък може да не ви се отдава пеенето. Помолете се на Бога и ще видите, че даже след една седмица вие започвате по малко да пеете. Не можете да свирите. Пак се помолете на Бога. По този начин ще се събудят у вас всички дарби. Това показва, че вие имате вече връзка с едно живо същество, с една отвлечена идея, с целия невидим свят. Свещената книга казва: „Просете и ще получите!“ Вие просите и не получавате, защото неправилно просите.

Сега аз ви говоря за вътрешния израз. Например какво представлява музиката сама по себе си? – Тя е израз, съкращение на речта. В една песен от две или три строфи вие имате израз на нещо преживяно. Авторът, за да предаде състоянието на душата, трябва да напише един голям роман, докато с една песен от два-три куплета той веднага предава есенцията или ядката на самата мисъл. Вие ще кажете: „В песента се предава само скелетът на една идея.“ Това не е скелет, защото под скелет ние разбираме нещо мъртво, когато всъщност в тази своя идея авторът е вложил ядката на нещата, основата, която дава израз. Следователно, когато искаме да изразим нашите идеи в стегната форма, употребяваме за това музиката. Затова всеки човек, който иска да бъде кратък в своята реч, той трябва да бъде музикален. Музикалността е едно от качествата на израза. За да може музиката да изразява, трябва въображение. В музиката трябва да има изражение, трябва да има идея във време и пространство. Тя трябва да изразява целия живот, а не само един момент от него. При говора, тъй както сега разговаряме, влизат много ненужни неща, вследствие на което ние не можем да се разбираме.

Когато пеем, по-добре се разбираме, речта ни е изразителна. Затуй Писанието

казва: „Човек всякога трябва да пее, да възпява Бога в душата си.“ Това вече не е нищо друго освен музика. При окултната музика се изисква голямо разположение от страна на слушателите. Тя е свещена. Ако сте разсеяни, някой път тази музика може да произведе обратен ефект. В музиката изобщо се изискват две съчетания. Вибрациите или музикалните вълни са отмерени, когато умовете на обкръжаващите хора съвпадат с музикалните вълни. Не съвпадат ли, получава се вътрешен дисонанс. Та между окръжаващата публика и всички велики артисти се изисква спазване на следния закон: пълна хармония между слушателите и онзи, който свири или пее. Няма ли хармония, музиката не може да бъде изразителна. Сега, разбира се, това не може да се наложи. Казват, че великите певци или музиканти могат да се наложат на слушателите си. Тъй е, но много по-хубаво би било, ако слушателите биха могли да разположат музиканта. Туй говори в полза на слушателите. Когато пък музикантът настройва слушателите си, това говори в негова полза, а не в тяхна.

И тъй, всеки човек може да постигне хубавото и красивото в света. То е висшата идея, към която всички хора се стремят. Всички усилия, които се правят в това направление, това са различни методи и начини.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и пета лекция на ООК IV година
1 април 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_04_05 Законътъ на внушението
лекция пред специалния клас

ЗАКОНЪТ НА ВНУШЕНИЕТО

Двадесет и четвърта лекция

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се работите върху темата „Най-любимото число за мен“.

Какво подразбират в математиката под думата единица?

Отговор: Единицата се взема като единица мярка за измерване на нещата. Тя нито ги увеличава, нито ги намалява.

Значи единицата е мярка, а сама по себе си е несъизмерима. Ако имате 1 + 1 + 1 + 1 = 4, какво означава четворката в дадения случай? Четворката е резултат, който показва, че единицата е взета като мярка четири пъти. В какво седи красотата на този резултат?

Да допуснем, че имаме едно житно зърно. То представлява единицата, която сама по себе си е несъизмерима. Ако първия път посеем това житно зърно в добра почва, втория – в още по-добра, третия път – в още по-добра, и най-после четвъртия път – в най-добра, какъв ще бъде резултатът при това четирикратно посяване на житното зърно? – То ще се подобрява все повече и повече. Може ли да се изчисли с колко ще се увеличава житното зърно при всяко ново посаждане?

Отговор: Може да се изчисли.

Обаче ние казваме, че единицата нито се умножава, нито се намалява. Тогава продължава ли се единицата? Увеличението подразбира продължение. Представете си, че имате една ока вълна, която трябва да изпредете. Ако я изпредете по-дебело, конецът ще бъде по-къс; ако я изпредете по-тънко, конецът ще бъде по-дълъг. Значи вълненият конец може да се продължи или

скъси, без да се измени тежината му – зависи от това, как ще се употребят силите на единицата. Да знае човек как да използва за всеки даден момент силите, които са вложени в единицата, това представлява един важен вътрешен закон. Какво представлява числото две?

Отговор: В математиката числата се разглеждат чисто количествено. Числото две е известно количество, което показва, че единицата е взета два пъти. То може да се вземе като квадрат на единицата.

Има много положения, от които се разглеждат числата. Ако приемем, че единицата е едно разумно, съвършено същество, то само по себе си ще заема различни положения. Всички положения, които влизат в неговото съдържание, може да означим с различни числа. И тъй, във физическия свят единицата е мярка за нещата. Питам: коя е единицата мярка в Умствения свят, с която се познава дали известна мисъл или идея е права? Коя е единицата мярка за човешката интелигентност и за човешката разумност? Известно е, че числата в математиката биват рационални и ирационални, т.е. съизмерими и несъизмерими. И тогава, от чисто философско гледище, ние казваме: еди-кой си човек е ирационален, т.е. несъизмерим, неразумен, несъвместим. Но има друго твърдение, според което ирационалните числа за Земята са рационални за един по-възвишен свят. В такъв случай несъизмеримите числа, несъизмеримите идеи от по-възвишения свят са мярка за съизмеримите числа и идеи на Земята. Всяка идея, която е несъизмерима, непостижима, е единица мярка за измерване на всички други идеи. Значи първичната несъизмерима идея е мярка за всички други идеи.

По този начин именно се обяснява как човек сам може да прави разлика между две свои състояния на радост и на скръб. Когато изпитвате някакво състояние на радост или на скръб, трябва ли да дойде при вас някой професор да ви учи какво е радост и какво – скръб? – Не, вие сами знаете какво е радост и какво е скръб. Ако скърбите, може ли някой да ви убеждава, че това, което чувствате, не е скръб? Той може да ви говори само за това, че резултатите на скръбта са добри, но в дадения случай скръбното състояние за вас е много реално. В окултната психология или в психологията на живота също тъй имате и двете състояния: състояние на скръб и състояние на радост. Едното състояние е положително – А, и с него се мерят другите състояния – то се взема като единица мярка. Второто състояние – Б, то е състоянието на скръб, отрицателно

състояние. Тия две състояния се сменят едно с друго: след радостното състояние неизбежно ще дойде състоянието на скръб и обратно – след скръбното състояние ще дойде радостно състояние. Тази смяна в състоянията се забелязва и в Природата: след състоянието А иде състоянието Б; и след състоянието Б иде състоянието А. Тия смени означават състоянията на човешкия Дух. Такива са законите на Природата. Състоянието А представлява пролетта на живота и тогава човек се радва, защото има добри условия отвън; състоянието Б представлява зимата на живота и тогава човек скърби, защото външните условия са неблагоприятни: той няма дърва, няма средства за прехрана и т.н.

Питам: по колко време траят скръбните и радостните състояния в живота на човека? Ако състоянието А трае една минута, и състоянието Б ще трае една минута; или ако състоянието Б трае две минути, и състоянието А ще трае две минути. Понякога се случва едно малко изключение между тези две състояния. Например състоянието А може да трае една минута, а състоянието Б – две минути. Значи при трайността на тия състояния имаме следните възможни случаи: 1:1; 1:2; 2:2 и 2:1. Това са само външни условия, това са само фази на живота. Коя е мярката, с която се измерват тия състояния? Как се определя радостта и скръбта? В радостта и в скръбта има една микроскопическа частица от материята, която може да се измери само в трансцеденталния свят. С особени везни се измерва каква милионна част от грама съставляват скърбите и радостите в живота.

Ще ви дам един пример, от който да си съставите идея каква е тази малка част от материята, която причинява скърбите и радостите. В едно шише с вместимост един килограм туряте чиста вода и само една капка червена боя, която силно се разрежда; от тази разредена течност изваждате една капка и я поставяте в друго шише от един килограм вместимост, пълно с чиста вода; от второто шише вземате пак една капка течност и я поставяте в трето шише, пълно с един килограм чиста вода. По този начин продължавате да пренасяте от разредената течност в други шишета, около тридесет на брой, пълни с чиста вода. В хомеопатията се казва, че след тридесетото разреждане на една капка от известен разтвор всяка капка от последния, дадена на някой болен, може да го излекува. Можете ли да изчислите каква част от материята се съдържа в последната вода след тридесетото разреждане на капката, като се знае, че всяка капка съдържа една стотна част материя от милиграма?

Отговор: Като се извади една капка от първото шише, тя ще съдържа 1/1 000 000 част от първичната материя, а след тридесетото деление капката ще съдържа 1/1 000 00030.

При това доказано е, че колкото е по-разреден известен разтвор, толкова по-ефикасно действа. Такова малко число, т.е. такава малка част от материята, представляват радостите и скърбите в живота на човека. Но макар и да е микроскопическа тази част от материята, тя моментално внася промяна в психиката на човека.

Казвам: малките, микроскопическите идеи в живота са по-силни, отколкото великите. Този, който започва с малките работи, винаги има по-добри резултати от онзи, който започва с големите, с великите работи. Забележете: всички ония, които започват с големи работи, свършват в живота с фалит; тия пък, които започват с малки работи, винаги успяват. По същия начин действа и Природата: тя започва с микроскопическото и постепенно го увеличава. Така е расла Земята, така израстват и растенията. Ето защо всички ще се стремите не само да мислите така, но и да прилагате този велик закон в живота си, да си служите с него.

Ще ви задам следния въпрос: може ли да се обичат числата?

Отговор: Известна симпатия се поражда към дадено число, но защо и как става това, не знаем.

Може ли да се обичат скъпоценните камъни?

Отговор: Може. Те са хубави и привличат погледа.

Може ли да се яви някъде светлина, ако няма условия, поле, дето да се проектира тази светлина? Ще се спрем на този въпрос от чисто физическо гледище. Ако имате един апарат – кинематограф, но платно нямате, ще могат ли да се проектират картините? – Няма да могат. Има ли нещо в скъпоценния камък, върху което могат да се проектират идеите? Например вие се радвате на един скъпоценен камък, носите го на ръката си, защото е спомен от баща ви или майка ви. Обаче ако бяхте сам в света, този скъпоценен камък нямаше да ви радва. В този случай хлябът, който ядете, и водата, която пиете, нямаше да ви

радват. Сега вие ядете и пиете все заради някого – за майка си и за баща си например, защото те искат вие да растете. Това показва, че всички хора са под закона на внушението. Майка ви е яла и пила, и вие ядете и пиете по закона на внушението и не можете да избегнете това. Ако майка ви не беше яла и пила, и вие нямаше да ядете и пиете. Всичко това става по закона на внушението. Всички неща се предават по внушение. Някой ще каже: "Какво ще стане с нас, ако не ядем и не пием?" Не е въпросът в това, но аз искам да ви наведа на мисълта, че идеите, чувствата и действията на човека се предават и възприемат чрез внушение. Ако на една идея, заченатa в нас, внушим да не яде и пие, тя ще умре. Както майката може да внушава на своята дъщеря или на своя син, така и вие можете да внушавате на вашите идеи. Щом у вас се зароди една идея и я храните, т.е. давате Ӑ да яде и да пие, тя ще се развива, ще дава плод и ще ви слуша. Всеки човек трябва да слуша!

И тъй, ще размишлявате върху внушението. Често някои хора казват: „Аз ям, защото искам." Не, вие не сте свободни в това, нямате свободна воля. Всички ядат по внушение. И когато внушението се изтощи съвършено, в човека се изгубва желанието за ядене и той казва: „Нищо не искам да ям!" Значи намали ли се силата на внушението, човек се изтощава и апетитът му постепенно отслабва и се намалява. Даже и продължителността на човешкия живот на Земята се определя от закона на внушението. От майката зависи колко години да живее детето Ӑ. Колкото години е определила на детето си да живее, толкова и ще живее. Ако майката каже, че иска нейното дете да живее петдесет-шестдесет години на Земята, то не може повече да живее. Това е крайният предел за неговия живот на Земята. Някоя майка казва: „Нека моят син поживее до шестдесет години, че да бъда и аз жива да си го погледам и да му се порадвам." Никоя майка не определя да поживее синът Ӑ до сто и двадесет години. Тя намира, че това е премного, няма нужда от толкова дълъг живот на Земята. Най-много определя до сто години и там спира. Затова хората сега живеят малко на Земята.

Продължителността на живота зависи от самия човек. Някои хора, като слизат от Невидимия свят, сами си внушават колко време трябва да живеят на Земята. Защо си внушават? – Защото, като дойдат на Земята, те забравят колко трябва да живеят. Всеки живее толкова години, колкото той сам си е определил. Този въпрос е свързан с ред още въпроси и подробности, но основният закон е, че много от нашите навици се дължат на внушението. Следователно време е вече

човечеството да мине от фазата на внушението във фазата на вдъхновението. Вдъхновението е Божествен закон. То изразява Божествения живот. При закона на внушението може да се яви някой човек с по-силно внушение от твоето и да ти въздейства или пък да неутрализира твоето внушение. Вдъхновението обаче е нещо по-високо от внушението. Никой не може да въздейства на вдъхновението – то е постоянно и винаги расте. На онези хора, които си внушават, животът им е непостоянен и променчив; на тия пък, които се вдъхновяват, животът име е постоянен. Такива хора могат да учат без усилия. Внушението е човешки метод. Когато искаш да учиш, ти трябва да си внушаваш, че можеш да учиш, докато най-после придобиеш това, което желаеш. Това е все още придобивка чрез насилие. Дойдете ли до закона на вдъхновението, там започва истинският живот, чрез който може да се създаде вашият характер. Почне ли човек да работи със закона на вдъхновението, той навлиза в една нова област – в областта на хармонията.

Мнозина от вас си внушават да постигнат различни неща, но не успяват, нямат резултати от своите опити. Например лягате вечерно време и си внушавате да станете рано, но се успивате. Защо нямате резултат? – Това се дължи на неразбиране на природните закони, на неправилно съгласуване с природните течения. Ако искате да се ползвате от окултната хигиена, трябва да спазвате следното правило: искате ли да ставате сутрин рано, лягайте си вечерно време в девет или десет часа. Ако си лягате в единадесет часа вечер или в дванадесет, или в един часа след полунощ, вие не може да спите спокойно и няма да можете да се ползвате от праната в Природата. Защо? – Защото преди вас са легнали да спят много птици, кокошки, млекопитаещи животни, деца и по-възрастни хора, които използват праната в атмосферата и за вас остава по-малко, или по-право недостатъчно количество. Съвременните аристократи, които си лягат много късно и заспиват късно, едва към три или четири часа сутринта, по което време се събуждат много животни, хора, наближава изгряването на Слънцето и в атмосферата се набира повече прана, те заспиват към четири часа сутринта и спят до десет часа преди обед. Щом знаете това, спазвайте правилото: дойде ли девет или десет часа вечер, лягайте си, за да може организмът ви да погълне тази прана, която е останала още свободна във въздуха. Разбира се, понякога може да се случат изключения от това правило, но аз виждам, че много от вас са турили изключенията като правило, а това не трябва да бъде така. Искате ли да учите, ставайте сутрин в три или четири часа. Какво говори „Високият идеал“? – Да хванете най-голямата си слабост и да

воювате с нея. Само така ще се прояви силата ви.

Казвам: всички недъзи, които имате, са богати условия да се прояви силата ви. Те представляват кривата посока, по която е тръгнала водата във вашия живот. Затова ще хванете тази вода и ще я впрегнете в колелото на вашата воденица да мели брашно, да върши работа. При изключения няма да се смущавате, ще си легнете и в единадесет часа, и в дванадесет часа, в колкото ви се налага. Ще знаете, че умният човек се нуждае от по-малко сън, а глупавият – от повече. Умният човек употребява по-малко време за учене; глупавият употребява много време. Паметливият ученик, като прочете веднъж урока си, той го е запомнил вече; ученикът, който има слаба памет, много пъти трябва да чете урока си, да иждивява по три-четири часа, и скоро го забравя. Щом човек има недъзи, ще знае, че е станало отбиване на енергията от правилния Ѝ вървеж, поради което, чрез закона на внушението, трябва да я върне в правия Ѝ път. Не е лесна работа, наистина, да се бори човек със своите недъзи! Не е лесно да изправяш един наклон в твоя живот, даден от родителите ти. Да изправиш работата на баща си и на майка си, това е най-трудната работа, която ти предстои в живота. Но изправиш ли веднъж тази погрешка, ти си гениален човек в своята воля и устойчивост. Ако не можеш да изправиш погрешката си, това показва, че си крайно слаб човек.

Сега аз забелязвам у всинца ви една вътрешна нерешителност: не можете да приложите окултната наука. Допуснете, че в известна част на почвата има един извор, който не може да си пробие път навън, не може да извира. Какво показва това?

Отговор: Че почвата е рохкава.

Може ли да наречем извор това, което не изтича навън?

Отговор: Не може.

Де отива водата на този извор?

Отговор: Потъва надолу в Земята.

Питам: какво нещо е мисълта? – Извор. Де тече вашият извор, вашата мисъл?

Де е водата му?

Отговор: И тя потъва някъде дълбоко в почвата.

Не, освен че не потъва, но никъде не се явява. Това, което вие считате за мисъл, не е тази мисъл, за която аз ви говоря. Вашата мисъл се намира в твърдо състояние, както водата, която замръзва на някои места във вид на сняг и лед. Щом започнат снеговете и ледовете да се топят, изворите протичат; събуди ли се съзнанието у човека, изворите трябва да протекат, мисълта трябва да си пробие път!

Друго положение: ако някой извор е грамаден, но е потънал някъде дълбоко в Земята, и хората го уловят и впрегнат да кара колелото на някоя воденица, трябва ли той да се обезсърчава от тази работа?

Отговор: Не трябва да се обезсърчава.

Тази вода в движението си може да върти и сто воденични камъка. Този извор губи ли нещо от себе си? Той ще даде нещо от себе си, но и ще придобие нещо – едновременно дава и взема. Понякога вие се боите да не би вашата мисъл, като излезе на повърхността, да се изгуби. Не, има една естествена мисъл, която вие трябва да пуснете да тече. Тя е Божествената мисъл, която вие трябва да обработвате, да Ѝ пробивате пътя да си тече. Обаче има и една специфична мисъл, която е за вас. Не смесвайте вашата мисъл с Божествената мисъл. Когато дойдете до Божествената мисъл, вие ще я пуснете свободно да върви. Дайте ход на Божествената мисъл! Някои могат да ви кажат, че сте глупави, неразумни хора и т.н. Не обръщайте внимание на хорските приказки! Човек, който обръща внимание на всички кучета, които го лаят, той никога няма да стигне на мястото, дето отива. Ако той рече да се спира и да се запитва защо кучетата лаят, защо магаретата реват, защо свините грухтят, защо петлите кукуригат, какво ще излезе от неговото пътуване? Човек трябва да си каже: „Кучетата нека лаят, магаретата нека реват, свините нека грухтят, петлите нека кукуригат – аз ще си вървя в пътя, ще си отивам по работа." Това е Божественото у човека. Пък щом се дойде специално до човешката мисъл, тя тече в тесен кръг. Там човек може да обръща внимание на всичко, което става около него. Дойдете ли до Божествената, до Първичната мисъл, дайте Ѝ ход. Божествената мисъл винаги трябва да протича през съзнанието на човека. Щом Божественото се проявява

нормално и правилно, и човешкото ще се развива правилно; и обратно, щом Божественото не се развива правилно, и човешкото няма да се развива правилно.

И тъй, вие трябва да имате една велика Божествена идея в себе си, която трябва да разбирате много добре. Вие не трябва да разправяте тази идея на света – тя е само за вас. От нея вие ще черпите своята сила и мощ. Що се отнася до вашите специални мисли, тях може да поверявате на вашите приятели, на този, на онзи, и те ще ви се радват. Казвам: Божествената мисъл за всеки даден случай е единица мярка, с която се определят човешките мисли. На друг език казано: Божествената мисъл е Първичната мисъл, която е вложена в душата на всеки едного. Едно нещо трябва да имате предвид: да се пазите от внушенията, от влиянията на света. Влиянията на външния свят могат да ви се отразят така, че да попречат на правилното ви развитие. Сегашният свят си служи много с внушението. То се употребява като хипнотическа сила. Влезете ли в света, ще срещнете само внушения, правила, закони, ограничения и т.н. Пазете се от тази мрежа на света, за да не спрете развитието на Божественото в себе си.

Представете си, че някой ваш приятел настоява да направите нещо за него. Ако кажете, че не можете да го направите, вие губите. Ако идеята му не е права и кажете, че ще я изпълните за него, пак губите. Как трябва да постъпите като окултни ученици?

Отговор: Ако идеята му е Божествена, ще му услужим.

Ще му кажете: „Аз съм готов да направя всичко, което е добро.“ Никой не може да те задължава да направиш това, което не е добро. Например някой ти каже да хвъркаш във въздуха. Как ще направиш това? – Невъзможно е. Птица не си, криле нямаш да хвърчиш. Каже ли ти обаче да ходиш по земята – това е възможно да го направиш. Каже ли ти да влезеш във водата да живееш – и това е невъзможно за тебе. Какъв отговор трябва да дадете на тия две желания от страна на вашия приятел?

Отговор: Ще му кажем той пръв да ни покаже как се хвърчи във въздуха и как се живее във водата.

За следния път искам от вас най-разумен отговор на тия два въпроса. Не се

изисква голяма философия за това. Ако ви дойде на ума някой хубав отговор, добре; ако не дойде никаква мисъл в ума ви, оставете въпроса без разрешение. Не можете ли да решите някоя задача, не я започвайте даже. Според окултните закони не се позволява да почнеш една работа и да я оставиш наполовина недовършена. Започнеш ли една задача, реши я докрай. Не можеш ли да я разрешиш, ще кажеш: „Не съм готов още за тази задача." Когато бъдеш готов, ще я започнеш. Ще видим идния път колко души от вас са готови с отговора на въпроса как може да се хвърчи във въздуха и как може да се живее във водата.

Сега аз ще ви помогна в отговора на тия въпроси, за да не се смущавате. Ако ви кажа да влезете в някоя гостна стая с вашия кон и с вашата каруца, ще можете ли да направите това? Ако разбирате буквално, вие не можете да влезете по този начин в никоя стая. Но въпросът не седи в буквалното разрешение. Вие ще влезете с коня и с каруцата си в двора: коня ще оставите в дама, каруцата – под стряхата, а вие сам свободно ще влезете в стаята.

Реплика: Значи човек може да хвърчи във въздуха с мисълта си, но не и със своето физическо тяло.

Да хвърчиш с мисълта си, това реално нещо ли е? Ако ви кажа да се качите с мисълта си над някой голям облак и да видите какво има там, ще можете ли да направите това? Или ако ви кажа да отидете мислено на Мусала да проверите какво е времето там и да се върнете да ми кажете, ще можете ли да направите това? Ако можете да ми дадете точни сведения, значи действително сте били на Мусала и вашето летене с мисълта е реално. Не можете ли да ми отговорите точно какво е времето на Мусала, хвъркането с мисълта не е реално нещо. Действително човек може да лети с мисълта си над облаците, но за това се изискват редица упражнения и вътрешна подготовка. Индусите са изучавали този закон; те са правили много опити с мисълта си. Западните народи още не са изучили това изкуство – да хвъркат с мисълта си. То не е недостъпно за човека, но работа се изисква в това направление, изисква се концентриране на мисълта.

Имайте предвид следното правило: всички мисли и чувства, които са недостъпни за вашия ум и сърце, оставяйте навън, не ги приемайте в себе си, докато не ги проверите. Всяка мисъл и всяко чувство, които не са проверени от ума и сърцето на човека, внасят смущение в него. Затова пазете вътрешното

спокойствие на вашия ум и на вашето сърце.

Доброта, Истина, Красота – това е *Любовта*.
Книги:

* Законътъ на внушението

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_04_05 Ръката съблазнява
неделна беседа

РѪКАТА СѪБЛАЗНЯВА

„(8) и ако те съблазнява рѫката ти или ногата ти, отсѣчи ги и хвърли ги отъ себе си: по-добрѣ ти е да влѣзешъ въ живота хромъ или клосенъ, а не съ двѣ рѫцѣ и сѫ двѣ нозѣ да бѫдешъ хвърленъ въ вѣчния огънь." (Матей 18:8)

„Ако те съблазнява рѫката ти" … Вие ще намѣрите този стих нѣкѫдѣ изъ Евангелието. Нашата рѫка може ли да ни съблазнява? – Възможно е. Всѣка вѣщь, всѣки прѣдметъ, всѣка сила, или всѣко тѣло, които ние владаме, може да ни съблазнятъ, но тази съблазънь може да произведе една неприятность, или едно нещастие за нашия животъ. Преди повѣче отъ 40 години синътъ на единъ български свещеникъ, нѣкѫдѣ изъ варненско, въ село Николаевка, едноврѣмешната Хадърча, ималъ свой пистолетъ, или както го казватъ турцитѣ, чифте, като тия, съ които си служатъ военнитѣ, и една вечерь взима пистолета си и го напълва съ голѣми, едри куршуми. Посрѣдъ нощь, обаче, той става, изважда ядрата отъ пистолета и го напълва съ съчми. Сутриньта изсипва и съчмитѣ отъ своя пищовъ и оставя въ него само дрипитѣ и го туря на пояса си. Прѣзъ деня отива на купището, или както го казватъ хорището, и тамъ се свавжда съ момцитѣ. За да ги наплаши, той изважда пистолета си и го насочва срѣщу тѣхъ. Щрака, но пищовътъ не хваща. Туря тогава гърлото на пищова прѣдъ устата си, за да види, какво има въ него и духва, но като духналъ, пищовътъ този пѫть изгърмява въ устата му. И какво става? – Очитѣ му изпѫкватъ, ставатъ голѣми, като на жаба, лицето му се обезобразява, като на нѣкой канибалистъ. Този младъ момъкъ не умрѣ, той се излѣкува, но прѣзъ цѣлия си животъ помни съблазъньта на своя пищовъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който има рѫка, която го съблазнява, тя е неговиятъ пищовъ. Рѫката е изразъ на разумното въ човѣка. Само разумнитѣ хора иматъ рѫка. Само разумнитѣ хора иматъ огнестрѣлни орѫжия. Само тѣ могатъ да носятъ огнестрѣлни орѫжия. И боговетѣ иматъ огнестрѣлни орѫжия. Понеже човѣкъ минава прѣзъ голѣмите свѣтове, минава за голѣмъ, иска да се мѣри съ боговетѣ, затова и той носи орѫжия. Трѣбва да посѣтите нѣкоя културна страна, да сте на мѣстото на нѣкой отъ тѣзи великани, или както ги наричатъ безстрашнитѣ, т.е. да сте на мѣстото на онѣзи, които отъ нищо не се страхуватъ, които сѫ надъ всичко, да видите, как бихте се чувствували. Ако питате българина какъвъ е, той ще ви каже, че е отъ тия безстрашнитѣ, които отъ никакво орѫжие не се боятъ.

Но я да почнатъ да падатъ ония гранати отъ оръдия около него, ще се види колко е отъ безстрашнитѣ. Да му мисли този, който е близо до гранатитѣ! Питамъ: въ какво седи красотата на човѣшкия животъ? Въ разрушението ли, или въ съграждането? Въ лъжата ли, или въ Истината? Въ Мѫдростьта ли, или въ глупостьта? Въ Правдата ли, или въ неправдата?

Съврѣменнитѣ хора казватъ: самата природа така е наредила нѣщата. Дѣйствително, така ги е наредила природата, но ако за всичко, което става въ свѣта, казваме, че природата го е наредила, азъ съжалявамъ тази природа. Ако природата, наистина, е наредила всичко, което става въ свѣта, то хората съ право искатъ да я завладатъ; право е понятието имъ за нея, че могатъ да я завладатъ. Това не е природа, това е произволъ, това е анархия, това е хаосъ. Подъ „хаосъ“ се подразбира нѣщо неорганизирано. И всички съврѣменни философски системи започватъ все отъ хаоса. Тѣ искатъ да докажатъ, че нѣкога въ пространството сѫществувалъ хаосъ, безпорядъкъ и отъ този безпорядъкъ е произлѣзълъ порядъка. Турците казватъ: ела, синко, да видя, какъвъ е умътъ ти, какво е твоето схващане за живота. Това значи, че отъ голѣмия безпорядъкъ на яйцето е излѣзло пилето. Въ това нѣщо нѣма никаква философия. Пилето е излѣзло отъ самия порядъкъ на яйцето. Въ този видимъ, най-голѣмъ безпорядъкъ, или хаосъ, както го наричатъ, седи най-голѣмия порядъкъ. Ученитѣ казватъ, че отъ този безпорядъкъ въ пространството материята е почнала да се събира. Не, тази материя никакъ не се е събирала, нѣмало е откѫдѣ да се събира, тя е била събрана. За устройството на съврѣменния свѣтъ и за материята трѣбва да имаме малко по-друго схващане. Ние имаме съвсѣмъ други схващания за материята и за нейното устройство, за елементитѣ и за цѣлата природа изобщо. Нашитѣ схващания сѫ различни отъ тия, които съврѣменнитѣ учени хора иматъ. За сега, съврѣменнитѣ хора ще минатъ съ тия елементи, които иматъ и познаватъ. Защо? Защото споредъ сегашнитѣ разбирания, сегашнитѣ теории въ химията, запримѣръ, сѫ единъ костюмъ, съ който сѫ облѣчени елементитѣ. Тѣ могатъ да бѫдатъ облѣчени съ синь, черенъ или сивъ костюмъ, споредъ както могатъ да бѫдатъ облѣчени и самитѣ хора. Онзи Петко, или онзи Драганчо, съ какъвто костюмъ и да го облѣчешъ, съ синь, черъ или сивъ, все сѫщиятъ ще си остане. Не е тамъ сѫщностьта на нѣщата. Нѣкои казватъ: знаешъ ли каква е послѣдната теория? Каква е послѣдната теория на науката не зная, но зная, каква е послѣдната мода. Азъ зная, че хората носятъ фракове, които отзадъ сѫ разцѣпени; азъ зная, каква е послѣдната мода на женскитѣ шапки: като ги нахлупятъ, съвършенно закриватъ челото си; азъ

зная, че споредъ послѣдната мода, обущата сѫ толкова остри отпрѣдъ, че мязатъ на рогитѣ на воловетѣ. Азъ зная още послѣдната мода на какво? – На лансоветѣ, които носятъ съврѣменнитѣ хора. Въ турско врѣме хората носѣха толкова голѣми и дебели кордони, че можеше да се обѣси човѣкъ на тѣхъ, а днесъ сѫ толкова тънки, толкова деликатни, че едва единъ паякъ може да се окачи на тѣхъ. Казватъ: деликатни сѫ, защото култура има въ хората.

„Ако рѫката ти те съблазнява". Ако твоятъ неразуменъ животъ те съблазнява и ти дава едно криво разбиране, една изкривена теория, чрѣзъ която твоятъ умъ, твоето сърдце и твоята воля се заблуждаватъ, хвърли тази теория, тя не ти е потрѣбна. Ако ти имашъ една мѣрка въ живота си, чрѣзъ която като мѣришъ, не можешъ да измѣришъ твоята кѫща и като викашъ нѣкой майсторъ, и той като мѣри съ твоята мѣрка, остава половин метъръ разстояние до гредитѣ, защо ти е тази мѣрка да ти създава беля на главата?

„Ако рѫката ти те съблазнява, отсѣчи я!". Всѣко нѣщо, което ни съблазнява, трѣбва да се отхвърли. Разумниятъ човѣкъ не трѣбва да се съблазнява отъ нищо. Онзи човѣкъ, който се съблазнява, той е своенравно дѣте; той е, споредъ мене, некултуренъ, простъ, невъзпитанъ човѣкъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква любовь; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква вѣра; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква надежда. Той е човѣкътъ, който се съблазнява отъ всичко. Слѣдователно, всѣка съблазънь трѣбва да се изхвърли. Отъ дѣ да се изхвърли? – Отъ нашия умъ. За да бѫде човѣкъ силенъ, не трѣбва да се съблазнява. До тогава, докато човѣкъ се съблазнява въ свѣта, той е слабъ, той не може да расте и да се развива. Всѣка съблазънь е велика спънка въ правилния развой на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце. Между всички съврѣменни учени хора виждаме да става една пертурбация. Едни доказватъ едно, други доказватъ друго. И тия хора се чудятъ, най-послѣ, какъ е възможно, всички наблюдаватъ нѣщата подъ микроскопъ, а едни виждатъ едни нѣща и ги доказватъ по единъ начинъ, други виждатъ други нѣща и ги доказватъ по другъ начинъ.

Сега, съврѣменниятъ ученъ свѣтъ разделилъ хората на два лагера. Еднитѣ казватъ, че въ природата има разумность, а други казватъ, че въ природата нѣма никаква разумность. Послѣднитѣ казватъ, че единственитѣ разумни сѫщества въ свѣта, това сме ние хората, които създаваме своитѣ теории. И споредъ това, всѣки, който живѣе съгласно тия учени теории, ще прокопса. Е хубаво, отъ толкова хиляди години хората живѣятъ споредъ теориитѣ на своитѣ учени хора,

прокопсаха ли? Нима египтянитѣ не живѣха споредъ теориитѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима асирийцитѣ не живѣха споредъ теориитѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима индийцитѣ не живѣха споредъ теориитѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима гърцитѣ, римлянитѣ не живѣха споредъ теориитѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима съврѣменнитѣ учени хора въ свѣта днесъ не живѣятъ споредъ теориитѣ на своитѣ учени хора? До тогава, докато сѫществуватъ теории и хипотези и хората се рѫководятъ отъ тѣхъ, свѣтътъ нѣма да прокопса. И всѣки единъ човѣкъ, на когото животътъ е пъленъ съ хипотези и теории, той е една празна кратуна. Ще ме извините за силното изречение, но ако бих казалъ празна тиква, още по-добрѣ щѣхъ да изразя мисъльта си. Азъ мисля, че вие сте толкова благородни, нѣма да се обиждате отъ този силенъ изразъ; то не се отнася до васъ. То се отнася само до онѣзи, на които главитѣ сѫ пълни съ теории и хипотези. Азъ прѣдполагамъ, че вашитѣ глави не сѫ пълни съ теории и хипотези; слѣдователно, то не се отнася до васъ, нѣма защо да се обиждате.

Азъ искамъ да обясня факта, защо хората страдатъ. Въ съврѣменния свѣтъ всичкото нещастие седи все въ тѣзи теории и хипотези. И въ вѣруюто на хората има хипотези: хипотезата за Бога, хипотезата за Духа Божий, хипотезитѣ за човѣшкия умъ, за човѣшкото сърдце, за човѣшката душа, хипотезата за човѣшката кръвь, както и за самия човѣкъ. Всичко това е все хипотези. Е, кѫдѣ е този човѣкъ, я ми кажете! Ще кажете: ето този, когото виждаме, че ни говори, той е реалниятъ човѣкъ. Хубаво, утрѣ този човѣкъ се стопи като ледъ. Я ми кажете, дѣ ще намѣря този реалниятъ човѣкъ? Ние вѣрваме въ хората, но кога? Докато хората не сѫществуватъ, ние вѣрваме въ тѣхъ, но когато хората почнатъ да сѫществуватъ, ние не вѣрваме вече въ тѣхъ. Когато водата замръзне, ние казваме, че по нея може да се ходи, вѣрваме въ нея. Но утрѣ, когато ледътъ се стопи, казваме, че той е изчезналъ. Не, самата вода е минала въ ледъ, минала е отъ едно състояние въ друго – нищо повече. Течното състояние е естественото състояние на водата, а ледътъ, това е едно хипотетическо състояние на водата. Кога се е образувалъ ледътъ въ свѣта? – Когато земята е изгубила своята естествена топлина на полюситѣ си. Слѣдователно, отъ липсата на топлина по полюситѣ на земята се образувалъ леда. Единъ день, когато земята придобие тази си естествена топлина, ледътъ ще изчезне и нито поменъ нѣма да остане отъ него. Питамъ ви: тогава дѣ ще търсите този ледъ? – Ще го търсите въ водата. Водата считамъ като символъ на живота, защото животътъ се намира въ сѫщо такова състояние, въ каквото и водата. Думата „вода“ не е българска. Тя не може

да се прѣведе. Отъ какво произлиза думата вода? Отъ „вади“ ли? Не, тя е една отъ много съдържателнитѣ думи, която не може да се прѣведе на български езикъ. На български езикъ нѣма такъв прѣводъ. Но, да оставимъ сега, откждѣ е произлѣзла думата вода, защото ще дойдем до хипотези, а тѣ сж опасни. Слѣдователно, разумниятъ животъ не трѣбва да допуща никаква хипотеза, никаква теория! Като казвамъ, че разумниятъ животъ не трѣбва да допуща хипотези и теории, не разбирамъ, че тѣ абсолютно не трѣбва да сжществуватъ. Не, нека животътъ си мисли за теории и хипотези, но само като една скица, която не е толкова важна. Всѣка една теория и хипотеза може да води къмъ извѣстна Истина, но това е само едно приготовление. Какви сж послѣднитѣ теории и хипотези за живота, ние можемъ да споримъ по тѣхъ. Каква е послѣдната теория и хипотеза за произхода на човѣка, как е произлѣзълъ той, за всичко това ученитѣ искатъ да ни убѣдятъ, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ една много малка клѣтка. Тогава слушайте, азъ ви доказвамъ, че всички слънца въ вселената сж произлѣзли отъ единъ микроскопически атомъ. Ще ми повѣрвате ли? Как така е дошло на ума на тази първична клѣтка да построи човѣка? Казватъ: е, това е едно съвпадение, едно съчетание на нѣщата. Не, това сж хипотези и съчетания на този ученъ човѣкъ. Други учени ще дойдатъ да ни доказватъ разумностьта на природата. Как ще я докажатъ? Тѣ я доказватъ съ редъ хипотези и теории. Ние трѣбва да прѣстанемъ да се занимаваме съ доказване на нѣщата. Ние влизаме въ една нова областъ. До сега вие сте учили изкуството да доказватѣ нѣщата и го знаете вече. Всѣка жена може да докаже на мжжа си, че месото, което е купилъ той, не е хубаво. Какъ? – Като му го сготви безъ да го кълца. Той почва да го дъвче, но не може да се справи съ него. Тя му казва: нали ти казахъ, че това месо не е хубаво? И наистина, това месо може да бжде отъ нѣкой 15 годишенъ волъ, или отъ нѣкоя стара свиня. Тя му казва: азъ нали ти казахъ, че трѣбваше да купишъ по-крѣхко месо. Мжжътъ казва: е, азъ като бѣхъ при касапина, той ми доказваше, споредъ своитѣ теории, че този волъ е младъ. Пъкъ и азъ имамъ свои теории. Да, но ти като го ядеш сега, доказваш, че този волъ е старъ. Какъ доказвашъ това нѣщо? – Като го ядешъ и не можешъ да го сдъвчешъ хубаво. Какво заключение може да се извади отъ това доказателство? – Че старото месо мжчно се дъвче, а младото месо лесно се дъвче. Какво доказахте изобщо съ това? – Че месото или се дъвче, или не се дъвче. А пъкъ сега азъ казвамъ: слушайте, дъвчете една крѣхка круша! Тя е всѣкога млада, никога не остарява. Въ крушитѣ има едно свойство, че тѣ никога не остаряватъ, тѣ всѣкога сж млади, все по на шесть мѣсеца. Азъ не говоря за дървото на крушата, но за самата круша, за нейния плодъ, който всѣкога е само

по на 5–6–7 мѣсеца, повече не може да седи. Значи, крушата е всѣкога млада, тя не може да бѫде на повече отъ една година. Въ плодоветѣ вие всѣкога можете да бѫдете сигурни, тѣ не могатъ да бѫдатъ на повече отъ една година. А като кажемъ, че сѫ прѣсни, то значи, че сѫ само по на 1–2–3 мѣсеца.

Ако въ нашия разуменъ животъ влѣзатъ тия, до сега сѫществуващи, теории и хипотези, той ще бѫде старъ животъ – животъ на разрушени форми. Напримѣръ, азъ често съмъ засѣгалъ въпроса за частната собственость, но интересно е, какъ сѫ го разбрали нѣкои отъ моитѣ ученици. Напримѣръ, единъ отъ моитѣ ученици отива въ дома на нѣкой братъ, който има единъ чувалъ съ орѣхи, и започва самъ да си взима постоянно отъ тѣхъ. Яде си свободно отъ тѣхъ и казва: нѣма вече частна собственость! Ако нѣма частна собственость и ако ядешъ отъ този чувалъ, то и всички други трѣбва да ядатъ отъ него. Та това именно е частна собственость! Този ученикъ, като изключва частната собственость за другитѣ, самъ влиза въ частната собственость. Той, като обсебва чувала, признава частната собственость за себе си, а за другитѣ не я признава. Да не признавамъ частната собственость, азъ разбирамъ, като имамъ нѣщо за себе си, да дамъ и на другитѣ да ядатъ отъ него. Идея трѣбва да има човѣкъ при отхвърляне частната собственость отъ себе си! Щомъ той е привилегированъ, а за другитѣ не признава тази привилегия, това не е правилна философия вече. Слѣдователно, ако постѫпваме и разсѫждаваме по този начинъ, ние ще разпрѣдѣляме неправилно благата, които Богъ ни е далъ въ този свѣтъ. Тогава ще каже нѣкой: е, какъ трѣбва да се живѣе споредъ това учение? Всички ние трѣбва да живѣемъ разумно, споредъ както изискватъ тѣзи велики закони, чрѣзъ които животътъ е нареденъ. Въ този свѣтъ Богъ всичко е промислилъ заради насъ. Основнитѣ нѣща за живота сѫ промислени. Отъ какво се нуждае умътъ, това е промислено; отъ какво се нуждае сърдцето, това е промислено; отъ какво се нуждае тѣлото, всичко това е промислено. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да намѣри това, което е промислено заради него. Той ще употрѣби своя животъ тъй разумно, както постѫпва бащата на онзи младъ момъкъ и на онази млада мома, когато имъ порѫчва нови дрехи при нѣкой виденъ шивачъ или шивачка. Той ще даде една записка на дъщеря си и ще ѝ каже: ще отидешъ при еди-коя си шивачка да си вземешъ дрехитѣ, които ти порѫчахъ. Послѣ ще каже на сина си: ще отидешъ при еди-кой си шивачъ да си вземешъ дрехитѣ, които ти порѫчахъ. Това е благовъзпитанъ баща. Защо не остави той шивачката и шивачътъ да донесатъ дрехитѣ на сина и дъщерята дома имъ? Защото, ако шивачътъ и шивачката сами дойдатъ да донесатъ дрехитѣ, то освѣнъ че ще

трѣбва да имъ се заплати за работата, но още трѣбва да имъ се заплати и труда, който ще направятъ, като ги донесатъ. Той казва: азъ не разполагамъ съ излишни пари, затова вие ще отидете сами да си ги вземете. Синътъ и дъщерята ще кажатъ: колко е скѫперникъ нашиятъ баща! А вие? Да, вие сте отъ благороднитѣ! Щомъ баща ви е скѫперникъ, и вие сте скѫперникъ; щомъ баща ви е глупакъ и вие сте глупакъ. Нѣкой казва: баща ми е такъвъ-онакъвъ. Ами ти нали излѣзе отъ него? И сега нѣкой казва: свѣтътъ е много глупаво устроенъ. Щомъ свѣтътъ е глупаво устроенъ, и ти си първокласенъ глупакъ. Ако природата е глупава, и ти си глупавъ, нищо не ти вѣрвамъ. Безуменъ е свѣтътъ: казва нѣкой. Щомъ свѣтътъ е безуменъ, ти си два пѫти по-безуменъ. Така разсѫждаваме ние. Не, азъ съмъ ученъ. Добрѣ, покажи своята ученость! Какво си показалъ на свѣта? Написалъ си едно съчинение за нѣкой бръмбарь, за нѣкоя микроба. Какво показва микробата? Може ли хората да се ваксиниратъ така, че никога да не умиратъ? Днесъ дѣцата до извѣстна възрасть ги ваксиниратъ, но въпрѣки това все умиратъ. Ученитѣ искатъ да ни кажатъ, че намѣрили нѣкакъвъ серумъ, който като се впръсне въ кръвьта на дѣтето, то придобивало имунитетъ, приспособявало се къмъ тази болесть и не се заразявало отъ нея. Въпрѣки това, обаче, ние виждаме, какъ дѣцата умиратъ именно отъ тази болесть, срѣщу която има изнамѣренъ такъвъ серумъ. И сега, всѣки човѣкъ, който не ваксинира дѣтето си, той е извънъ границитѣ на науката, той се счита ретроградъ. Да, но това не е наука! Азъ бих желалъ, слѣдъ като турятъ инжекция на нѣкое дѣте, слѣдъ като го ваксиниратъ, да може да живѣе още приблизително 500 години. А сега, слѣдъ като направятъ една инжекция на това дѣте, слѣдъ 5 години умира. Това не е наука, това сѫ хипотези на лѣкуването, това сѫ теории на лѣкуването.

„Ако те съблазни рѫката ти, отсѣчи я и я хвърли навънъ!“

И тогава, дойдатъ нѣкои и ме питатъ: трѣбва ли да се лѣкувамъ? Казвамъ: не, ти не трѣбва да се лѣкувашъ. Ами какво трѣбва да правя? – Трѣбва да живѣешъ разумно, съгласно Божиитѣ закони. Ти ще живѣешъ съгласно Божиитѣ закони. Ако можешъ да прѣчистишъ своя умъ, да внесешъ въ себе си онази солидна мисъль, да мислишъ, че Божествениятъ свѣтъ е разуменъ, че Божествениятъ свѣтъ е чистъ, че извънъ сегашния проявяващъ се свѣтъ сѫществуватъ множество разумни сѫщества, които сѫ много близо до тебе, ти ще живѣешъ съгласно Божиитѣ закони. Тия висши разумни сѫщества всѣкога могатъ да ни се изявятъ.

За изяснение на своята мисъль ще приведа единъ примѣръ. Знаменитиятъ Учитель на Индия, Кришна, който сега е станалъ почти божество, който влиза и въ троеличието на индийската теология и философия, живѣлъ на земята въ плъть и кръвь, ималъ единъ възлюбленъ ученикъ. Единъ день този ученикъ казва на Учителя си: „Учителю, азъ те виждамъ като единъ обикновенъ човѣкъ, но моля ти се, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъвъ, какъвто си". Кришна му се открива и той вижда, че всичкото пространство на вселенната, отъ Божия Прѣстолъ до земята, всичко било изпълнено съ славата и величието на Кришна. Като се явилъ при Учителя си, ученикътъ казалъ: „Благодаря ти, че разбрахъ смисъла на живота". Кришна му казва: „Ще запомнишъ, че това, което ти открихъ, не го открихъ нито за твоя умъ, нито за твоето сърдце, но за онова благородно чувство, което трептеше въ твоята душа". Сега, нѣкои ученици, съ своята ученость, казватъ: да ни се открие Учительтъ, да Го познаемъ. Не, никога! Има нѣщо по-високо въ свѣтъ отъ познаването. Гръцкитѣ философи сѫ казвали: „Да познаешъ свѣта, това е смисълътъ на живота". Не, въ свѣта има нѣщо по-високо отъ познанието, то е да любишъ. Въ познанието има единъ страхъ. Ти искашъ да познаешъ нѣкого, дали е той, или не, но въ тебе има едно съмнѣние, едно колебание. Въ познаването ти най-напрѣдъ искашъ да познаешъ нѣкого, а послѣ да се проявишъ. Любовьта изключва всѣка теория и хипотеза. Въ нея нѣма страхъ. Азъ не говоря, че трѣбва да изключите всички теории и хипотези, но говоря за сѫщностьта на живота. При сегашния животъ, при сегашнитѣ условия, при сегашното знание, вие трѣбва да имате теории и хипотези, но казвамъ: ако искате да се домогнете до онзи вѫтрѣшенъ смисълъ на живота, ако искате да се освободите отъ ограниченията на живота, отъ онзи вѫтрѣшенъ гнетъ, който сѫществува сега въ свѣта, вие трѣбва да любите. Кого? – Да любимъ Бога, понеже Той е Любовь, която ни се изявява. Слѣдователно, ние трѣбва да бѫдемъ носители на тази Любовь, трѣбва да изявимъ Божията Любовь въ свѣта. Въ тази Любовь именно не може да сѫществува никаква теория, никаква хипотеза. Щомъ дойдемъ до това положение, ние ще бѫдемъ много внимателни въ нашия езикъ. Знаете ли, какво нѣщо е внимателниятъ езикъ? Знаете ли, какво нѣщо е благородната обхода? Нѣкой казва: е, да се отнасяме благородно. Азъ наричамъ човѣкъ съ благородни обходи този, който би постѫпилъ спрѣмо другитѣ тъй, както би постѫпилъ и спрѣмо себе си. Той да е толкова внимателенъ, че като се постави въ извѣстно положение, да почита и другитѣ тъй, както почита и себе си. Такъвъ човѣкъ нѣма да ти говори никакви хипотези и теории, нѣма да ти казва: приятелю, азъ те много обичамъ, имамъ особено разположение, имамъ високо понятие за тебе, готовъ съмъ да се

жертвувамъ напълно за тебе, азъ познававамъ твоята майка и твоя баща, тѣ бѣха знатни, благородни хора и т.н. Такъвъ човѣкъ нѣма да развива тѣзи теории и хипотези. Не, приятелю, моето приятелство не се обосновава на познанството на твоята майка и твоя баща. Тази любовь азъ я нося отъ памти-века. Тази любовь е сѫществувала прѣди този и онзи свѣтъ. Прѣди да бѣше този свѣтъ, азъ бѣхъ – нищо повече. Ще кажете: това сѫ теории и хипотези. Да, за васъ може да е така, но за менъ не е така. И азъ нѣма какво да ви доказвамъ. Вие сега ще кажете: знаете ли какво казва Учительтъ? Учительтъ казва, че азъ сѫществувамъ нѣкѫдѣ и съмъ сѫществувалъ прѣди да е сѫществувалъ този свѣтъ. Не, ти трѣбва да чувствувашъ това сѫществуване въ себе си, самъ трѣбва да го изпиташъ. Щомъ кажешъ, че си сѫществувалъ прѣди този свѣтъ, ти трѣбва да имашъ еднаква мѣрка спрѣмо всички хора. Ти трѣбва да имашъ спрѣмо всички сѫщества, отъ най-голѣмите до най-малкитѣ, еднакви отношения. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между всички сѫщества. И къмъ бръмбаритѣ, и къмъ хората, и къмъ ангелитѣ трѣбва да имашъ еднакви отношения. Ама ще кажешъ сега, че това сѫ хипотези. Не, въ ангелския свѣтъ, едно отъ най-малкитѣ пръстчета на единъ ангелъ мисли толкова, колкото единъ нашъ философъ.

Какво ще кажете отгорѣ на това? Ще кажете, че това е хипотеза. Да, хипотеза е това, теория е това. Мисли повече! Че ако главата може да мисли, и пръстътъ може да мисли. Ако главата може да мисли, и гръбначниятъ стълбъ може да мисли, и цѣлото тѣло може да мисли. Нещастието въ насъ сега зависи отъ това, че само главата мисли, а останалитѣ части на тѣлото само чувствуватъ. Вслѣдствие на това се заражда всичката дисхармония въ свѣта. Слѣдователно, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онова първоначално положение, въ което сме били. Ние сме изгубили нѣщо отъ себе си, а знаемъ, че когато една вѣщь изгуби нѣкое свое качество, тя става мека. Когато единъ човѣкъ изгуби своето органическо желѣзо, той става мекъ. Това нѣщо се забѣлѣзва въ всички хора. Малокръвието въ хората се дължи на това, че въ тѣхъ има малко органическо желѣзо. Но и обратниятъ процесъ е вѣренъ. Натрупването на голѣмо количество органическо желѣзо въ човѣшката кръвь, ражда по-голѣма опасность. И многото е опасно, и малкото е опасно. Въ кръвьта трѣбва да има толкова желѣзо, колкото ни е потрѣбно. Питамъ тогава: когато великата природа е създавала човѣка, какво е имала прѣдъ видъ, споредъ нашитѣ сегашни схващания? – Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да се не съблазнява отъ нищо. Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да вѣрва въ нейнитѣ велики закони и да живѣе тъй, както тя иска. И всички страдания въ свѣта, отъ прѣди

хиляди години още, както и сега, не сѫ нищо друго, освѣнъ коригиране на всички хипотези и теории, създадени отъ човѣка. Човѣкъ въ рая създаде една хипотеза и теория, вънъ отъ рая – създаде друга теория и хипотеза. Хората и въ врѣмето на пророцитѣ имаха хипотези и теории; и въ врѣмето на Христа имаха хипотези и теории; и въ наше врѣме иматъ хипотези и теории; и за въ бѫдеше пакъ ще иматъ хипотези и теории. И най-послѣ хората казватъ: този свѣтъ никога нѣма да се оправи! Прави сѫ, азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, но питамъ: кой свѣтъ нѣма никога да се оправи? – Сегашниятъ свѣтъ, обоснованъ на хипотези и теории никога нѣма да се поправи. Една бъчва, която е направена отъ гнили дъски и гнили обрѫчи, никога нѣма да се поправи. За едно дърво, което е проядено отъ голѣми червеи, казватъ: отъ това дърво нищо нѣма да стане. Прави сѫ. Тѣзи червеи ще покосятъ дървото. Тѣзи червеи сѫ хипотезитѣ и теориитѣ въ него. Нѣкои казватъ: човѣкъ трѣбва да се усъмни, за да стане ученъ. И тогава всѣки си задава въпроса: азъ ще живѣя ли, или ще умра? Отговарятъ: ще умрешъ. Щомъ е така, въ човѣка се явява друга съблазънь, другъ моралъ. Той казва: щомъ ще умра, нека поне да си поживѣя свободно, да си поямъ и попия. Защо трѣбва да ставамъ сутринь рано и да отивамъ по горитѣ на работа, щомъ нѣма другъ свѣтъ, щомъ нѣма бѫдещъ животъ? Нека поне да си отямъ и отпия! Тъй създаде човѣкътъ други теории и хипотези. Той казва: нѣма Господь въ свѣта. Добрѣ, но при това разрѣшение на въпроса идва друго стълкновение. Туй стълкновение се зарежда възъ основа на теорията, че нѣма другъ животъ и затова всѣки иска да си поживѣе, както трѣбва, но съ това се явява единъ голѣмъ недостигъ – това не достига, онова не достига. Тогава пъкъ се явява друга теория, че има бѫдещъ животъ. Тази теория цѣли да насочи умоветѣ на хората къмъ Бога, та като живѣятъ по-скроменъ животъ, да остане нѣщо повече за тия, които искатъ да благуватъ въ живота. Но азъ казвамъ: ако една вѣра се основава на хипотези и теории, тя не е вѣра. И ако едно безвѣрие се основава на хипотези и теории, и то не е вѣрно. Нека безвѣрникътъ да е безвѣрникъ, но това му безвѣрие да не е обосновано на теории и хипотези! Нека единъ човѣкъ има животъ, но такъвъ, който да не е обоснованъ на теории и хипотези! Нека има вѣрующи, но такиви, чийто животъ, чиято вѣра да не е обоснована на теории и хипотези!

Казва Христосъ: „Ако рѫката ти те съблазнява, отсѣчи я и я хвърли отъ себе си“. Значи, ние трѣбва да се освободимъ отъ всички онѣзи лъжливи теории, които имаме за живота и да внесемъ въ него само онова свѣтлото, Божественото, което може да ни подигне. Сега ще се спра да обясня от кѫдѣ произтича реалностьта

на нѣщата. Допуснете, че имате едно портокалено дърво, насадено въ една хубаво, модерно направена каца. Този портокалъ се развива добрѣ, дава хубави плодове. Азъ отивамъ често къмъ това дърво, попипвамъ кацата, обикалямъ около нея. Прѣдставете си, че тази каца има извѣстно съзнание, извѣстна чувствителность. Какво би помислила тя за себе си, като ме вижда да обикалямъ често около нея и да се грижа за дървото вѫтрѣ? Тя ще помисли, че се ползува съ извѣстна привилегия прѣдъ мене, и че всичкото почитание, което азъ отправямъ къмъ дървото, се дължи на нея. Тя ще си мисли, че азъ като я попипвамъ и наглеждамъ, то е защото заема особено почетно мѣсто, а нѣма да подозира даже, че това внимание е благодарение на портокала, който е въ нея. Тя ще си каже: ако азъ не бѣхъ умна и видна, нѣмаше да бѫда на това почетно мѣсто. Има нѣщо въ мене, за което моятъ господарь ме държи.

Второто положение пъкъ е заблуждението, въ което може да изпадне дървото. То като ме вижда, че обикалямъ около него, ще си каже: този господарь държи тази каца само заради мене. Не, азъ имамъ това почитание къмъ портокала, къмъ плода, който ще се яви въ послѣдствие. Дървото, въ което има съзнание, си мисли, че тази привилегия се дължи на него и че ако не е то, кацата ще бѫде изхвърлена навънъ. Право е дървото, но ако този портокалъ не даваше плодъ, азъ и него щѣхъ да изхвърля навънъ тъй, както щѣхъ да изхвърля и самата каца. Слѣдователно, за плода е всичко. Утрѣ този плодъ узрѣе и въ него има съзнание и казва: ако азъ не съмъ на това дърво, тази каца и това дърво, сами по себе си, нѣмаше да иматъ смисълъ, щѣха да бѫдатъ изхвърлени навънъ. Правъ е плодътъ. Това е третото положение, което може да се яви въ дадения случай. И тъй, плодътъ казва: азъ съмъ! Да, но ако този плодъ е безвкусенъ, ако той не е полезенъ за живота, ще кажа: нито кацата, нито дървото, нито плода – всичко навънъ! Тогава? – Нова каца, ново портокалово дърво, новъ плодъ! Азъ искамъ плодъ вкусенъ, който да носи необходимитѣ сокове за живота. Слѣдователно, и невидимиятъ свѣтъ гледа тъй реално на насъ. Но сѫщия начинъ, всѣки човѣкъ заема тия три положения въ себе си. И казва Христосъ: „Азъ съмъ лозата, вие пръчкитѣ. Всѣка лоза, която не дава плодъ, отсича се“. Този плодъ за кого е? – Има кой да се нуждае отъ този плодъ. Този плодъ нѣма да бѫде за насъ. Този плодъ е за онѣзи по-висши, по-напрѣднали сѫщества отъ насъ, благодарение на който плодъ тѣ взиматъ грижитѣ, за да можемъ ние да се развиваме правилно и да живѣемъ разумно въ този свѣтъ. Вие ще кажете: това е една хипотеза. Азъ до сега не съмъ виждалъ Бога. Ангелъ съмъ виждалъ, но Бога – никога. – И Богъ си видѣлъ, и ангелъ си видѣлъ, но слѣпъ си билъ – нищо повече. Ти искашъ да

схванешъ Бога въ една малка форма. Не, азъ казвамъ, че Богъ се проявява въ разумното въ свѣта. Ще дойде врѣме, когато всичкитѣ хора въ свѣта ще виждатъ проявитѣ на Бога. Има извѣстни свѣтли, разумни лѫчи, които идватъ отъ слънцето. Може да направимъ опитъ съ тѣхъ. Въ дадения случай тѣзи лѫчи може да се увеличаватъ, а може и да се намаляватъ. Като направимъ този опитъ, ще видимъ, че между тѣзи лѫчи на слънцето и между насъ има извѣстно разумно общение. Всѣки отъ васъ може да направи този опитъ, но това е една велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има прѣчистенъ умъ и прѣчистено сърдце. И дѣйствително, този човѣкъ трѣбва да носи ума на нѣкой ученъ. Съврѣменнитѣ учени хора азъ ги похвалявамъ въ едно отношение, а именно въ тѣхното голѣмо търпѣние. Това е една похвална чърта за тѣхъ. Единъ ученъ човѣкъ се спира цѣли 20–30 години да изучава една малка бубулечица. А ние, съврѣменнитѣ религиозни хора, които се занимаваме съ най-великия въпросъ, казваме: тази работа нѣма да я бѫде! – И напущаме този въпросъ. Дайте ни нѣщо ново! А кое е новото? – Новото, което вие подразбирате, азъ го намирамъ само въ това еднообразие, отъ което нашиятъ животъ постоянно се покваря.

И тъй, разумниятъ животъ изисква положителни знания, положителни чувства. Въ положителнитѣ чувства нѣма терзания. Запримѣръ, азъ говоря нѣщо, а нѣкой казва: какво искаш да ми кажешъ, не те разбирамъ. Ти си боленъ, азъ ти давамъ цярь. Ти ме питашъ: какво искашъ да ми кажешъ съ това шише? Казвамъ: ти си боленъ, отъ три мѣсеца търсишъ лѣкарь, ето ти това шише, взимай по три лъжици на день отъ него. Това иска да ти каже моето шишенце. Ама може ли това? – Опитай! Азъ мога да ти кажа, какъ се е образувало това лѣкарство, какъ дѣйствува то; мога да ти изнеса редъ медицински теории и хипотези, но ти казвамъ; взимай по три лъжици на день, нито повече, нито по-малко. Опитай и ще видиш резултата! Ти вземешъ отъ това лѣкарство, излѣкувашъ се и послѣ казвашъ: така се е случило, тъй е наредила природата, едно съвпадение станало. Добрѣ, за да се увѣримъ въ единъ фактъ, ние ще трѣбва да направимъ единъ, два, три, 99 опити и тогава да говоримъ, дали той е вѣренъ, или не. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да прави своитѣ опити до тогава, докато се убѣди въ истиностьта на извѣстно положение. И законътъ, който извади отъ тѣзи си опити, трѣбва да го тури като едно свещено правило въ живота си и да се не колебае повече. Щомъ дойдемъ до такива резултати, нѣма какво да се убѣждаваме, нѣма какво да се колебаемъ, а ще слушаме и ще разбираме, както въ музиката. Музиката е едно изкуство, единъ добъръ методъ,

който ни показва, какъ трѣбва да работимъ. Щомъ дойде онзи великиятъ музикантъ и засвири, всички размишляватъ, всички слушатъ и се ползуватъ. За въ бѫдеще, когато се научимъ да говоримъ хубаво, рѣчта ни ще бѫде тъй музикална, че като говоримъ, ще изпитваме приятность. Тази рѣчь ще внася въ насъ животъ и здраве, и всички ще се насърдчаваме въ Божественото. Най-първо трѣбва да се отвори ума на човѣка и да се разшири неговото сърдце. А сега, при тази фаза, въ която се намирате, който и да ви проповѣдва, както и да ви говори, все ще бутне нѣкое болно мѣсто. Както и да говоришъ, колкото уменъ и да си, все ще засегнешъ нѣкого въ неговото вѣрване. Ние трѣбва да се опростимъ съ всички онѣзи вѣрвания, които не сѫ ни причинили до сега никакво благо и да придобиемъ една непоколебима вѣра – вѣра въ единъ Богъ, въ единъ Господь, Който може да внесе въ насъ онова вѣчно благо, което да осмисли живота ни. Азъ мисля, че всички вѣрующи, по цѣлия свѣтъ, трѣбва да подигнатъ именно това вѣрую – вѣра въ Онзи Абсолютенъ, Великъ Господь, Който е Богъ на Любовьта. Тѣ трѣбва да подигнатъ Неговото знаме, да турятъ Любовьта като основа на живота и посрѣдствомъ нея да създадатъ едно смекчающе влияние между богатитѣ. Богатитѣ, на които ние проповѣдваме Любовьта, трѣбва да станатъ разумни и да раздадатъ излишека отъ своето богатство на сиромаситѣ. Сиромаситѣ пъкъ, които сѫ били лишени, като възприематъ Любовьта, като възприематъ тѣзи блага, повече да се не съблазняватъ, а да се заематъ за работа. Слѣдователно, сиромаситѣ трѣбва да работятъ безъ принуждение, и богатитѣ трѣбва да раздадатъ богатството си безъ принуждение. Дойдемъ ли до положение да ставатъ нѣщата въ свѣта съ принуждение, ние ще имаме насилие. Тогава бѣднитѣ ще се каратъ да работятъ съ насилие, и богатитѣ ще се каратъ да работятъ съ насилие.

Прѣди години, въ града Ню-Йоркъ, се бѣше образувало едно политическо вѣрую, подъ название Тяминихолъ. Тѣ бѣха една политическа клика, която обираше гражданитѣ на града Ню Йоркъ по всички правила на културата. Единъ отъ тѣхъ обикаля цѣлия градъ, научава се кои граждани сѫ извѣстни като голѣми богаташи и имъ пише по една бѣлѣжка: въ срокъ отъ четири дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 100,000 долари. Пише на другъ: слѣдъ два дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 200,000 долари. На трети пише: слѣдъ единъ день ще внесешъ на еди кой си адресъ 250,000 долари. Отъ четвърти иска 300,000 долари и т.н. Комуто отърва, нека се откаже да изпрати исканитѣ пари – ще срещне всички прѣпятствия. И така, въ продължение на нѣколко години, тия хора забогатѣха, милионери станаха. Най-послѣ се яви единъ проповѣдникъ,

малко смахнатъ го намѣриха, но обиколи той цѣла Америка, проучи въпроса и слѣдъ това, съ цѣлъ редъ проповѣди, изнесе насилията, които правѣше тази партия и успѣ да подигне духа на американцитѣ, да произведе цѣлъ прѣвратъ противъ насилницитѣ. Тия хора се разбѣгаха натукъ-натамъ изъ Европа, но най-послѣ американцитѣ успѣха да се освободятъ отъ тѣхния терорь. Това става въ една просвѣтена Америка, а какво става у насъ въ България, това Господь знае. Защо? – Всички искатъ да бѫдатъ велики, всички искатъ да живѣятъ единъ щастливъ животъ на хипотези и теории. Азъ ви питамъ, възъ основа на единъ отъ основнитѣ закони: онази майка, която нѣма любовь, ражда ли дѣца? Онзи слуга, който нѣма любовь, слугува ли на господаря си? Онзи войникъ, който нѣма любовь къмъ отечеството си, воюва ли на бойното поле? Онзи служащъ, който нѣма любовь къмъ работата си, заема ли се съ нея? Днесъ сѫществуватъ навсѣкѫдѣ кражби и насилия. Защо? Защото липсва любовьта. Всичко онова хубаво, което сѫществува въ този свѣтъ, то е все благодарение на тази любовь. Сегашниятъ свѣтъ е каца съ много добри обрѫчи, но дъскитѣ сѫ изгнили. Ако дъскитѣ черудясватъ, какво ще стане съ самата каца? – Маслото отъ нея ще се разлѣе. Сегашнитѣ хора не могатъ да видятъ това нѣщо. Хората казватъ: едно врѣме нашитѣ дѣди и прадѣди живѣха религиозенъ животъ, тѣ бѣха честни хора. Да, бащитѣ и дѣдитѣ ви бѣха по-честни хора, отколкото сте вие. Тѣ държаха на думата си. Вашитѣ бащи не даваха пари съ полица, ами въ тайно даваха нѣкому пари и послѣ, като наближи врѣме да ги връща, този човѣкъ не го търсятъ съ сѫдебенъ приставъ по нѣколко пѫти, ами самъ ги донася. Който даваше, и който взимаше паритѣ, всѣки отъ тѣхъ разбираше задължението си и затуй всѣки живѣеше добрѣ. Сегашнитѣ хора мислятъ, че сѫ станали по-умни. Не, не сѫ станали по-умни. Отъ всички страдания, които хората прѣтърпѣха, придобиха една опитность, но разумностьта въ тѣхъ ще дойде, когато се съградятъ новитѣ условия на живота. Азъ не говоря за външния животъ, но за вѫтрѣшния животъ въ насъ. Какво ще бѫде положението на Англия, на Франция, на Германия, това е второстепененъ въпросъ за менъ, но сега, като сѫществувамъ тукъ на земята, за менъ е важно да свърша своята работа, та единъ день, като ме повикатъ отъ тукъ, да съмъ готовъ. Най-първо ние трѣбва да знаемъ, че не сме членове на тази земя. Както единъ ученикъ, който слѣдва едно училище, не е членъ на това училище, а слѣдва докато го свърши, така сме и ние. Послѣ този ученикъ минава въ друго училище, а на негово мѣсто дохожда другъ. Значи, ние сме дошли тукъ на земята, като въ едно училище, да служимъ на своитѣ идеали, да влѣземъ въ другитѣ царства и да служимъ на Бога. Слѣдователно въ свѣта само Господь е Господарь. И всички хора, които сега

управляватъ свѣта, сѫ само врѣменно, единъ день Господь и тѣхъ ще повика. Господь е Господарь на всички, а сегашнитѣ хора мислятъ, че Господь нѣма да ги повика. Не, въ свѣта има една велика Божия Правда, за която нѣма никакви теории и хипотези. На всички хора трѣбва да се отдаде правото. Всички хора, които Богъ е пратилъ на земята, иматъ еднакво право да живѣятъ. Никому не е позволено да отнима правата на човѣка, които Богъ му е далъ. Божията Правда седи въ това, да зачитаме свещено Великитѣ Божии Закони. Ако пъкъ искаме да туримъ друго право въ свѣта, ние ще бѫдемъ езичници. Такива бѣха и езическитѣ богове. Ако изпълняваме Божиитѣ Закони, тогава за насъ ще има само единъ Богъ на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината, на Правдата и на Доброто. Този Богъ гледа еднакво къмъ всички хора. Слѣдователно, всѣко насилие, което се върши отъ когото и да е, не е угодно на Бога. И ако Той търпи, това не е отъ слабость. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Божие! До сега всички хора сѫ мислили, че Божествената Свѣтлина може да се спре. Не, Божествената Свѣтлина не може да се спре. Апостолъ Павелъ съизволявалъ въ убиването на Стефана, но когато Стефанъ умрѣ, той накара Павла да работи за него, да му свърши работата. Когато биха апостолъ Павла петь пѫти, той каза: „Братя, съ голѣми страдания ще влѣземъ въ Царството Божие“. Питаха го: хубаво ли е да те биятъ? – Не, много е лошо. Тогава още единъ пѫть не съизволявай въ убиването на своитѣ братя. Той разправяше, какви страдания е прѣкаралъ по морето между лъжливитѣ братя. Да, свѣтътъ е пъленъ съ лъжливи братя.

Нѣкой пѫть, като вървя изъ улицитѣ, чувамъ нѣкои да казватъ: този съ дългата коса е анархистъ, той развращава хората. Да азъ ги развращавамъ, а тѣ ги възпитаватъ. Азъ научихъ свѣта да краде, да лъже, нали? Казватъ, че щѣлъ да дойде антихристъ. Че той навсѣкѫдѣ сѫществува! Отъ 8,000 години сѫществува антихристъ. Въ свѣта се избиха повече отъ 25 милиона хора. Това Христосъ ли го направи? Отъ 2,000 години антихристъ е на земята. Той коли, бѣси, убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Нѣкой бие жена си, изпѫжда я навънъ; баща изпѫжда сина си; братъ брата си убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Азъ се чудя на това вѣрую. Нѣкои казватъ: знаешъ ли кой говори тамъ, въ този салонъ? Дяволътъ говори тамъ! – Казватъ тѣ. Азъ се радвамъ, че тукъ говори дяволътъ, а въ всички други църкви говори Христосъ! Да, и като проговори този Христосъ, 25 милиона хора измрѣха на бойното поле. Като говори този Христосъ, навсѣкѫдѣ въ свѣта ставатъ кражби, убийства, насилия, па и букаи носятъ хората! Това може да е религия на единъ народъ, това може

да е неговъ стремежъ, но не се лъжете, това не е Божествено учение. Не, това не е учението на Бога, не е учението на Христа! Прѣдъ насъ такива лъжи не минаватъ. Азъ говоря въ името Божие. И този Богъ, за Когото говоря, ще разтърси земята и тогава ще познаете, дали азъ говоря Истината, или не. Писанието казва: „Още веднъжъ Господь ще разтърси земята, и всѣка жива тварь ще познае, че има Правда въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Мѫдрость въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Истина въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Любовь въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Добродетель въ свѣта“! Има на какво да се обоснове човѣкъ! Братъ за брата не е вълкъ, а братъ за брата е ближенъ, съ когото той може да сподѣли двѣ сладки думи, съ когото той може да раздѣли своя залъкъ хлѣбъ.

Туй, което ви говоря, се отнася до вѣрующитѣ, то не се отнася до свѣта. Свѣтътъ нека си върви по своя пѫть. Азъ говоря за онѣзи, които проповѣдватъ името Христово, за онѣзи, които постоянно държатъ Неговия кръстъ, за онѣзи, които въ Неговото име вършатъ всичко. Казвамъ: да прѣстанатъ вече съ тия работи! Нека всички хора по цѣлия свѣтъ, не само тукъ въ България, знаятъ, че Богъ сѫществува въ свѣта, и хората ще познаятъ това нѣщо! Казватъ: да, но трѣбва да има готови хора! Не, вие ще тръгнете изъ свѣта и ще кажете всичко на хората. Казвате: още не сме готови. Ами кога ще бѫдете готови? – Не сме израсли още. Че кога ще израстете? – Не му е дошло врѣмето още. Кой ви каза, че още не е дошло врѣмето? Знаете ли на какво мяза вашата работа? Вие, които ме слушате, мязате на ония двама паралитици, които лежали цели 20 години въ болницата. Дойде нѣкой лѣкарь да ги прѣгледа, казва: нѣма да ги бѫде, но давайте имъ поне да четатъ нѣкоя книга за Бога, да се разсѣйватъ, да минава по-леко врѣмето. Дойде другъ лѣкарь и той казва сѫщото. Лежатъ тия двама болни на леглата си и се разговарятъ: голѣма неправда има въ този свѣтъ, нѣма кой да ни помогне! Единъ день, цѣлата болница се запалва, и всички бързатъ да спасятъ по-надеждно болнитѣ, а двамата паралитици забравятъ въ стаята имъ. Като ги напекълъ огъня, тѣ бързо скачатъ отъ леглата си и си казватъ единъ-другъ: „Братко, да бѣгаме навънъ“! Не забѣлѣзали, какъ и двамата се намѣрили вънъ отъ болницата и си казали: слава Богу, че се запали болницата, за да оздравѣемъ. Това, дѣто били болни, туй е резултатъ на тѣхнитѣ хипотези и теории. Веднъжъ забравили всичко, тѣ излизатъ вънъ. Така ще бѫде и съ васъ. Тази болница ще изгори, и вие ще изкочите навънъ. Господь не създаде този свѣтъ само за болници; Господь не създаде този свѣтъ, за да се лѣкуватъ хората. Казватъ: е, да има благодѣтели въ свѣта, та както и да е! Не, Господь не създаде

свѣта за благодѣтели, Господь създаде свѣта само за работа. Всѣки трѣбва да работи, а не да се труди. Свещено нѣщо е работата! Всѣки, който е дошълъ на земята, трѣбва да работи съ всичкото свое съзнание, а не да става робъ на труда. Всички трѣбва да работятъ, да улесняватъ живота си единъ другъ и взаимно да си помагатъ. Ние можемъ да улеснимъ своя животъ, отъ насъ зависи. Казвате: кога ще дойде Христосъ? – Когато изгори болницата. Кога ще дойде Христосъ? – Когато прѣстанатъ всички теории и хипотези. Кога ще дойде Христосъ? – Когато прѣстанете да очаквате да дойде нѣкой благодѣтель да ви донесе пари. Кога ще дойде Христосъ? – Когато прѣстанете да вѣрвате, че въ богатството, въ кѫщитѣ седи щастието. Христосъ ще дойде, когато ние съзнаемъ, че сме Синове на Бога, изпратени на земята да Му служимъ. Христосъ ще дойде, когато съзнаемъ, че сме Синове на Божията Любовь. Всѣки, който може да схване, какво нѣщо е да бѫде Синъ Божий, да служи на Баща си съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила, той ще бѫде готовъ да жертвува всичкия си животъ за Бога Живаго, и каквото и да стане въ свѣта, той ще казва: има Единъ въ свѣта, за Когото можемъ да жертвуваме живота си и всичко, което имаме. За никого другиго не трѣбва да жертвуваме живота си. Жертвуваме ли живота си за другиго, ние сме на кривата страна. Това е новото. Въ насъ трѣбва да се запечати тази идея.

Сега, напримѣръ, вашиятъ баща е заминалъ за другия свѣтъ; синъ ви, или дъщеря ви сѫ заминали за другия свѣтъ, и вие ме питате, как сѫ. Лесна работа е да разберете това нѣщо. Но, ако ви кажа, какъ може да се съобщавате съ умрелитѣ, ще се дигне цѣлъ скандалъ. Ще кажете: какъ, какъ смѣе този човѣкъ да заблуждава хората! Не, азъ казвамъ: нѣма умрѣли хора въ свѣта. Когато човѣкъ умре, той започва да живѣе сѫщински животъ. Когато азъ съмъ единъ голѣмъ егоистъ и мисля само за себе си, тогава именно азъ съмъ мъртавъ. Но до колкото азъ влизамъ въ страданията на другитѣ хора; до толкова, до колкото азъ чувствувамъ, че страданията на другитѣ хора се вливатъ въ моята душа; до толкова, доколкото азъ чувствувамъ тѣхния зовъ, долавямъ тѣхната нужда и искамъ да имъ помогна въ това положение, дотолкова само азъ разбирамъ, че живѣя, че съмъ единъ живъ организъмъ, че въ послѣдния день Богъ ще ни възкръси. Този день е близо, много близо! Вие седите и казвате: колко е близо? – Много е близо, но нѣма да ви кажа, колко е близо. За опрѣдѣляне на тази близость азъ ще си послужа като единица мѣрка съ бързината на вашата мисъль. Ученитѣ хора, като мѣрка за измѣрване на бързината, си служатъ съ бързината на свѣтлината, а бързината на мисъльта е по-голѣма отъ бързината

на свѣтлината. Слѣдователно, този день е много близо за всички онѣзи, на които мисъльта е бърза, а за онѣзи, на които мисъльта е мудна, които спятъ, този день за тѣхъ е много далечъ. Тѣ ще чакатъ, може би, още хиляди и хиляди години, а за другитѣ, чиято мисъль се движи бързо, скоро ще дойде този день.

Христосъ казва: „Въ послѣдния день азъ ще ги възкръся". Кои? – Които се движатъ съ тази бързина. Това сега е поетическата страна на стиха, а вѣруюто е, че Духъ Божий живѣе въ насъ, и всѣки отъ насъ трѣбва да съзнава, че е гражданинъ на великото Божие Царство, и нека чувствува радость и веселие въ себе си, да се не съмнѣва. Борете се всички съ съмнѣнието, изхвърлете го вънъ отъ душата си! Изведнъжъ нѣма да го побѣдите. Още дълги години ще се борите съ съмнѣнието и съблазъньта, но най-послѣ ще ги победите. На лицето ви ще дойде онази мека свѣтлина, ще знаете, че Богъ живѣе въ васъ. Тогава всѣки единъ отъ васъ ще носи новото. Носете го, работете, но всѣко сѣменце нека падне на своето мѣсто! Азъ гледамъ, нѣкой поетъ написалъ нѣщо, питамъ го: защо не напечатишъ нѣщо отъ своитѣ стихове? – Не съмъ ги довършилъ още. Не, всѣки стихъ самъ за себе си, е завършенъ. Много поети сѫ оставили само единъ стихъ въ живота си. Ами вие знаете ли, кой е този поетъ, който е написалъ изречението „Богъ е Любовь"? То не е казано отъ Бога. Богъ не е казалъ за себе си, че е Любовь. Ще бѫде смѣшно, азъ да възпѣвамъ себе си! Онзи, който е написалъ това изречение, самъ е опиталъ, че Богъ е Любовь. Тази дума всѣкога внася въ човѣшката душа повече сила, отколкото всѣка друга дума. Когато човѣкъ е наскърбенъ и изговори това изречение, този стихъ внася животъ въ него. Значи, има Единъ, Който може да внесе въ тебе сила. Значи, има Единъ, Който прѣзъ всички врѣмена, прѣзъ всички култури на миналото и днесъ, въ каквото положение и да се намирашъ, само Той е въ сила да ти помогне.

Та сега вие трѣбва да се надѣвате на Този Господь на Любовьта. Той е, Който може да ви въздигне и възкръси. И казва Писанието: „Да възкръсне Господь и да се разпръснатъ враговете Му". Какво се подразбира подъ думитѣ „да възкръсне Господь"? Дѣ е смисълътъ на тия думи? Подъ тия думи се разбира множеството. Когато Господь възкръсне въ всѣки едного отъ насъ, тогава ще се разпръснатъ и враговетѣ Му. Думитѣ „да възкръсне Господь" не се отнасятъ за Господа, Който е живъ. Сега всички чакатъ да възкръсне нѣкѫдѣ Господь и да се разпръснатъ враговетѣ Му. Той е възкръсналъ, но въ насъ трѣбва да възкръсне Господь, а за да възкръсне Господь въ насъ, ние сме ангелитѣ на земята, които

трѣбва да отвалимъ плочата, която е на гроба на нашия Господь. Туй е, което и вие трѣбва да направите сега. Ти си турилъ една грамадна плоча на гроба на твоя Господь, Той хлопа отвѫтрѣ и ти казва: „Отвори, отмахни тази плоча“! Вие казвате: „Господи, почакай малко, азъ още не съмъ завършилъ работитѣ си!“ И този вашъ Господь отново си легне, лежи цѣли три дни, дълги тежки дни! Азъ казвамъ: стани, отвори тази плоча! Тогава ангелитѣ ще кажатъ: ето единъ достоенъ служитель, Синъ на Бога Живаго, който може да отвори вратата на Баща си! Ами че това не е ли почить? Когато бащата иде, нека синътъ се завтече да му отвори. Азъ съжалявамъ онѣзи синове, които чакатъ бащата самъ да си отвори вратата. Синътъ трѣбва веднага да скочи, да отвори вратата на баща си и да каже: татко, заповѣдай! Това сѫ синоветѣ, които трѣбва да отворятъ плочитѣ на гроба на своя Богъ.

Всички ние трѣбва да скочимъ, да отворимъ вратата на Баща си и да кажемъ: „Влѣзъ Господи, само Ти си Единиятъ, Който носишъ благословение за синоветѣ си“!

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ и ще ви се изявимъ“. Това сѫ Великитѣ Слова, Великитѣ Истини, които ще внесатъ свобода въ свѣта.

И тъй, ако рѫката ти те съблазнява, отсѣчи я отъ себе си, отхвърли отъ себе си тази съблазъńь!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 5 априлъ 1925 г. въ гр. София.

1925_04_08 Отмерените прояви
лекция пред общия окултен клас

ОТМЕРЕНИТЕ ПРОЯВИ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.
Размишление

Изпейте упражненията Грее, грее светлината и Малкият извор.

От слушане до слушане има разлика. От гледане до гледане има разлика. От разбиране до разбиране има разлика. Човек, който иска да се учи, трябва да премахне всички препятствия от своя ум. Мнозина казват, че ние сме обременени. Вярно е, няма човек в света, който да не е обременен. Покажете ми едно същество от сегашната еволюция на Земята, което да няма бреме. Всички хора имат по едно малко бреме поне. Тъй щото Природата е предрешила този въпрос. Защо е турила това бреме, тя си има своето право. Как наричате това нещо в правните науки, когато повереникът има някакво право, а съдията не му го отдава?

Отговор: Оспоримо право.

Съдията не оспорва по форма правото на повереника. Защитникът му го защитава, обаче от всички аргументи съдията изважда съвсем друго заключение. По някой път заключенията на съдията може да са по вътрешно схващане, а някога може да има външно влияние. Има три вида влияния върху човека. Обаче ние трябва да имаме правилни разбирания. Под „правилни разбирания“ смятам ония състояния на нашето съзнание, които Бог ви е дал.

Сега ние сме недоволни от живота си. Невидимият свят ви казва: „Дайте вие една програма за живота, да видим какъв трябва да бъде той.“ Каква програма ще дадете вие, не зная, но казвам ви, че вашият живот е в съчетание със законите на великата Природа. Той представлява най-добрите условия, най-добрите възможности, при които Провидението, или Разумната Природа, ви е поставило. Това положение, в което се намирате днес, не е вечно, то е кратковременно, преходно, но е най-доброто положение за вас. То може да трае една минута или един час, или една седмица, или един месец, или една година, или най-много сто години. А сега каквото състояние или каквото страдание да

имате, то не трае повече от една минута. Вие ще кажете: „Как тъй, аз съм страдал по няколко дни наред.“ – Не, вие си въобразявате, че сте страдали по няколко дни. Ако някой тури на крака ви, когато спите, някакъв горещ предмет, вие веднага се стряскате и се събуждате. Щом се събудите, това усещане за горещо изчезва от вашето съзнание. Това усещане може да се преповтаря в съзнанието ви цяла седмица или цял месец, но това вече не е реално преживяване. Или пък може да сте минали през някаква голяма опасност, която е траела само минута, обаче споменът за нея може да остане в съзнанието ви за по-дълго време. Та когато някои кажат, че страдат, аз разбирам, че те въртят картини на кинематограф и те траят не повече от една минута. Казвам: престани да въртиш колелото на кинематографа! Завърти го веднъж и спри! Или пък можеш да го завъртиш най-много три пъти. Някой казва: „Побеля ми главата от страдания.“ Възможно е и това, но вие трябва да завъртате тия колела само по един път, не повече. Страданието е минутно и радостта е също минутна: значи вашите страдания и радости са малки, понеже Господ е определил за човека хиляди и милиони страдания, през които той трябва да мине и които трябва да изпита.

Между едно и друго страдание има малки интервали, защото всички страдания, които Господ е определил на човека, трябва да минат в Книгата на живота – той да ги изпита. Някой казва: „Аз страдах цял месец.“ – Не, Природата не е толкова глупава да ви остави цял месец под гнета на едно и също страдание. Тя през този месец ще ви прекара под ред разнообразни страдания, затова вие не мислете като обикновените хора. Знайте, че страданията, които Бог е отредил за всеки човек, са красиви. Това е нов начин на разбиране на нещата.

Един стих от Писанието казва: „Който не люби, не е познал Бога.“ Казва се още: „Когото Бог не люби, той не е познал Бога.“ Кое е по-право от тия две положения? Това е превод, който може да ни въведе в известно заблуждение. За да разберем кое е правото, трябва да се върнем назад, към Свещената книга. Казват, че имало свещена книга, свещени Истини в света. Свещени неща в света има, но има ли свещени Истини? Как мислите по това? Тогава кой е осветил Истината? Когато говорите за Истината, не употребявайте израза „стара истина“. Това е фразеология, то е изтъркана фраза. Всяко нещо, което днес е старо, някога е било младо. Истината е всякога Истина. Вие говорите за Истината в смисъл, че тя е неизвестна. Ако кажете, че само проявената Истина е стара, то е друг въпрос. Но ако мислите, че в старо време Истината, която се е

проявявала на хората, се е проявявала по-ясно, отколкото сегашната, за този случай Писанието казва: „Не казвайте, че миналите дни са били по-добри от сегашните."

Мислите ли, че положението на Адам в рая беше по-добро, отколкото сегашното наше положение? Ако положението му беше добро, защо излезе из рая? Най-първо Господ го създаде идеално, без жена. Господ предвиждаше, че на Адам не му трябва жена, че тя ще му създаде беля. Но защо той беше недоволен да бъде сам в рая? И най-после, след като Господ му даде другарка, защо пак беше недоволен от нея? Първо той беше недоволен, че няма другарка, а след като Господ му даде другарка, пак беше недоволен. Същото е и с нас. Най-първо ние сме недоволни, че нямаме знание – принципно разгледано, но след като придобием знанието, пак сме недоволни. Защо? Туй е общо положение у всички хора. Някога казвате: „Да имам една къща, ще бъда доволен." Щом придобиеш тази къща, не си доволен: започваш да виждаш, че трябвало още една стая. Като направиш и тази стая, казваш: „Да бих имал още един етаж", после казваш: „Добре ще е да имам три етажа." Колкото и да има човек, той е все недоволен, все му липсва нещо и не може да си обясни защо е недоволен. Той мисли, че като има три-четири стаи, ще бъде доволен, но после вижда, че и тази къща не е такава, каквато трябва да бъде. И действително, за да бъде една къща хигиенична и приятна, трябва да бъде направена от най-фина материя – от диамант: и отгоре, и отдолу. И тогава, като живее човек в диамантена стая, вярвам, че ще бъде малко доволен. Но ако при сегашните условия, в които живеете, имате една къща от диамант, бихте ли могли да я използвате разумно? Такава къща ще бъде разграбена в най-скоро време. Някой ще вземе една тухла, друг – една керемида, и в скоро време къщата ще стане само на дупки. Вие ще се запитвате: „Защо липсва тази тухла?" – Защото трябва някому. „Защо липсва тази керемида?" – Защото трябва някому. Най-после къщата ви ще бъде цяла надупчена, решетеста, защото хората са я ограбили за свое лично благо.

Питам: когато ни сполетят в този свят големи нещастия и по нашите къщи, т.е. по нашите тела, започват да се явяват такива дупки, как ще ги обясним? – Дошли са някои малки същества у нас и всяко от тях си е взело кое тухла, кое керемида, и ние усещаме, че ни липсва нещо. Те вземат ту от стомаха ни, ту от дробовете ни, ту от мускулите ни, ту от костите ни, докато най-после оберат всичко у нас. А ние се борим срещу тях, поставяме стража, дано им надвием. Не

им ли надвием, най-после ние напущаме къщата. Защо? – Това остава неразрешен въпрос от нас. Сега разрешават този въпрос от материалистическо гледище. Казват: „Икономическите условия на живота, производството ще разреши всичките въпроси.“ Казвам: като имаме условия, като имаме живота, ние ще разрешим всички въпроси. Животът разрешава всичко.

Следователно, като турим на тия условия на живота Мъдростта за работа, Любовта – като материал за работа, а Истината – като мярка в живота, по този начин ще разрешим всички въпроси. Това трябва да бъде идеалът на всички в живота ви – да имате за основа Любовта, Мъдростта и Истината. Първо ние трябва да имаме любов към Бога, за да възприемем Любовта Му. Щом имаме Неговата Любов, ще възприемем живота, а животът съдържа всички условия. След туй ще ни трябва знание, за да можем да използваме живота. Най-после тия условия изискват една мярка – Истината.

И тъй, ние трябва да приложим всичко това в себе си. Вие не можете да приложите един план, да го въплътите, ако не го преживеете вътрешно. Сега нека разгледаме една от човешките черти – търпението. Какво нещо е търпението? Ако ви се зададе такава тема, какво ли не бихте казали за търпението. Представете си сега следното обяснение: от чисто материално гледище. Вие имате един приятел, който ви обещава среща след една седмица, в събота вечерта, в шест часа, на която среща ще ви даде 10 000 лева. Да кажем, че тази среща ще стане на 25.IV.1925 г., в 6 часа вечерта. Щом наближи определеното време, вие започвате малко да се притеснявате, не сте търпелив, нямате присъствие на духа да очаквате спокойно това време. Представете си, че този господин не дойде навреме по простата причина, че пристига от Варна, но влакът е излязъл от релсите, приятелят ви изскача от прозореца навън, контузва се силно, вследствие на което го занасят в някоя болница да го превържат. Вие започвате да се безпокоите и казвате: „Защо не дойде този човек, защо не устоя на обещанието си?“ Питам: търпелив човек ли сте вие, философ човек ли сте, съзнателно ли разсъждавате? Имате ли Мъдростта, Любовта и Истината в живота си? – Не, вие трябва да бъдете толкова спокоен, като че нищо не се е случило. Търпеливо ще кажете: „Трябва да има нещо непредвидено.“ Търпеливият човек ще каже: „Такава е Волята Божия!“ Ти трябва да се заинтересуваш защо твоят приятел не е дошъл и като научиш, че е в болница, да го посетиш и да му услужиш. Ще му кажеш: „Много съжалявам, че ти пострада заради мен.“ Ако той не беше се качил в този влак, за да изпълни

своето обещание, нямаше да бъде изхвърлен из прозореца.

Питам: щом този човек изскочи из прозореца, когато искаше да ви помага, как мислите, вие добър човек ли сте? Аз, който наблюдавам отстрани, какво ще мисля за вас? Казвам: всичко това се случи, за да се опита и вашият, и неговият характер. Ако той не е добър човек, ще каже: „Що ми трябваше да услужвам?“ И по ваш адрес ще нахвърля много лоши работи. Пък и вие ще кажете по негов адрес лоши работи. Следователно от тази случка и двамата се определяте какви сте. Ако обаче в душата на този човек не се породи никакво друго съжаление освен това, че закъснява да дойде навреме, той е добър човек. Ако и вие извините вашия приятел, и вие сте добър човек. Вие ще кажете: „Може да му се е случило нещо, той е точен човек.“ Така трябва да се гледа на живота. Мнозина се спират върху много въпроси и казват: „Така може да се разсъждава само, но не и да се живее.“ Действително, така не се живее.

Да кажем, че имате живата линия АВ, от която излизат линиите ОС и OD. Тези линии живеят и се продължават върху линията АВ. Мислите ли, че тия две линии ще живеят, ако се извадят от линията АВ? – Не, те не ще могат да съществуват отделно. Тия две линии са вашите ръце. В такъв случай вашите ръце могат ли да съществуват отделно от вашето тяло? Извън тялото ви те могат ли да имат цена? – Не могат да имат никаква цена. Следователно, докато ние се чувстваме свързани с Божественото, с Живата Природа чрез онази абсолютна, жива вяра, дотогава само ние можем да растем и да се развиваме. Безпокойството започва всякога, когато човек се отдели от Божественото. Страданията са признак на това, че ние се отделяме от Бога. Връзките ни с Бога, с Живата Природа, не са само физически, но и умствени и духовни. Когато един ваш приятел се отделя от вас, вие усещате болка, страдание. Когато изгубите някой ваш предмет, например един вол, кон или изгубите парите, дрехите си, вие усещате, като че нещо се отделя, къса се от вас. Затуй ние ще се стремим да бъдем свързани с Бога, като имаме по възможност най-малко нужди в този свят – нищо повече. Големите нужди съставляват за нас големи нещастия в света.

Сега ще ви начертая четириъгълника ABCD. Какво означава той? Този четириъгълник представлява един фенер, което значи, че за да бъде човек полезен в света, трябва да бъде светещ фар. Всеки човек трябва да бъде затворен фенер в себе си и да дава светлина. И забележете, ние ставаме недоволни, когато изгубим светлината на живота.

Сега на всинца ви бих казал следното: когато нямате работа, правете фенери. Някой казва: „Нямам работа.“ – Прави фенери! Наскоро ще задам една задача на тия от вас, които имат някакво недоволство, затова трябва да се приготовлявате. Тя ще се състои в следното: онзи от вас, който има голямо недоволство, ще вземе една свещ и ще отиде с нея на Витоша. Там ще я запали и ще я държи цяла нощ запалена, без да изгасва. Ще намерите начин как да не изгасва. Ще ви кажа колко часа ще я държите запалена. Вие ще кажете: „Глупава работа е това, да отида на Витоша със свещта и да я държа там цяла нощ запалена. Всеки ще ми каже, че Михаля гоня.“ Ами че аз мога да ви покажа много ваши работи, по-глупави от това, което вие смятате за глупаво и недостойно за вас – да държите запалена свещ на Витоша. Да запалите свещ на Витоша – това е една светла идея. Като запалите свещта, аз ще ви кажа какво да мислите. По този начин ще научите нещо хубаво. Най-първо ще пратя безстрашните, на които окото не трепва от нищо, а после и страхливите.

Другото правило: като държите свещта запалена, никому няма да разправяте какво сте правили. Трябва да извършите тази задача така, че никой да ви не знае. Ще видим кои са най-смелите, които ще отидат първи на Витоша. Дали ще узнаете вие кой е най-смелият. Ще го повикам и ще му кажа да извърши задачата, без да го знае някой. Тази задача може да се извърши и на Мусала. Едно ще знаете: за всички неща се изисква една вътрешна готовност. Животът е пълен с такива трудни задачи. Целият живот на Земята е съвкупност от трудни задачи, които трябва правилно да се разрешат. И когато ги разрешим правилно, ще дойде Светлината. Понеже не разрешавате задачата правилно, вие се намирате в противоречие и казвате: „Това не трябва да бъде така, онова не трябва да бъде така“ – и постоянно коригирате. Обаче вашите изводи не са прави всякога и затова не можете да използвате условията. Всяка задача, която ти е дадена, е на мястото си. Сега ще се приготовлявате: тази свещ ще оживее в ума ви. Когато не очаквате, ще похлопам на вратата ви и ще кажа: „Да дойде еди-кой си!“ Ще избера такъв ден, какъвто не очаквате. За едного от вас ще избера хубав ден, за друг – дъждовен, за трети – ветровит, и т.н. Но в ума ви да не седи мисълта за вятър и дъжд. Нека в ума ви остане мисълта за запалената свещ. Ще държите тази идея в ума си, без да изгасне. Които от вас отиват до Витоша, ще гледат да запазят поне два сантиметра от свещта за спомен и ще я увият в една книжка. Това ще бъде емблема на онази велика задача, която ни е дадена в света. Ние сме дошли в света, дето ни е дадена една велика задача да

извършим. На Земята има всички благоприятни условия за извършване на тази задача. Предположенията ви, че свещта може да изгасне, съществуват само в умствения свят. Лошото време в края на краищата може да се превърне в добро. За лошото и доброто се съди само от резултатите.

И тъй, ще мислите за запалената свещ. Това ще бъде една тема. Представяйте си, че отивате някоя тъмна нощ със запалена свещ на Витоша или на някое планинско място.

Изпейте упражнението Тъги, скърби вдигай, слагай.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и шеста лекция на ООК IV година
8 април 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_04_12 Влияние на вѫтрѣшната свѣтлина
лекция пред специалния клас

ВЛИЯНИЕ НА ВЪТРЕШНАТА СВЕТЛИНА

Двадесет и пета лекция

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Размишление

Прочете се резюме върху темата „Най-обичното ми число“.

Прочетоха се работите върху темата „Най-важната идея за мен в дадения случай“.

Как обясняват съвременните физици процеса на зрението? Как се получава образът в окото?

Отговор: При първото пречупване на светлината, която иде от предмета, образът е в обратно положение. При второто пречупване на светлината образът е в право положение.

Защо образът е в обратно положение, това е тайна на самия нерв. Значи при получаване на образи в окото стават две пречупвания на светлината. Второто пречупване се извършва от самия нерв. Ясновидците схващат няколко пречупвания на светлината. За да се получи образът в окото, светлината минава през две лещи: когато светлината мине през първата леща, тя се пречупва и образът се получава в обърнат вид, затова тази леща може да се нарече неразумна; когато светлината мине през втората леща, тя се пречупва и образът е в право положение, затова тази леща може да се нарече разумна.

При осветляването на някой предмет вие схващате главно неговата външна форма. Понякога светлината така се отразява върху предмета, че вие схващате от него и един вътрешен отпечатък.

Реплика: Това нещо е вече вън от физическия закон, то е нещо психическо.

Туй се дължи на вътрешното зрение на човека. По този начин именно се вижда формата на етерния двойник у човека. Щом етерният двойник на човека има форма, това показва, че съществува астрална светлина, чрез която се възприемат формите и образите на тела или предмети, които с физическото зрение не се виждат.

Въпрос: Физическите очи вземат ли участие при виждане на предмети от Астралния свят?

В човешкото око има една мрежа на ретината, чрез която се възприемат само образи от физическия свят. Зад ретината на окото има друга мрежица, която възприема образи от Астралния свят. Тя вибрира на по-чувствителните вълни от астралната светлина. Зад астралната мрежица пък има друга мрежица, която възприема образи от Умствения свят. Следователно всяка една от тия три мрежици възприема специални лъчи от разните светове. Например астралните и умствените лъчи на светлината минават и през първата мрежица, дето впечатленията от физическия свят се приемат, но не се спират там. Какви усилия е направил човекът, докато е успял да сформира първата мрежица на своето око!

Реплика: Това прилича на безжичния телеграф. В пространството например циркулират много електрически вълни, обаче тия, които излизат от даден център, се възприемат само от съответен на него център, като преминават през други центрове, без най-малко докосване до тях.

Забелязано е, че колкото повече се навлиза в Духовния свят, предметите стават по-малки, формите им се намаляват. Значи формите от висшите светове имат това свойство, че могат бързо да се разширяват и смаляват. Във физическия свят например човек мъчно може да разшири своята форма. Този процес тук става много бавно.

Та когато се говори за възпитанието на чувствата, подразбираме, че правилните чувства са причина за правилното сформиране на мрежите в окото. Колкото по-добре са сформирани тези мрежици, толкова по-добре ще се схващат лъчите на светлината от по-горните светове. Ако чувствата у човека са дисхармонични, тези мрежици не могат да се сформират. Засега е проучена само външната част на окото. Има известни части от окото, които още не са

проучени. И мозъкът още не е добре проучен.

Реплика: В ретината на окото има седем мрежици, функцията на които още не е известна.

Тези мрежици засега се намират в едно пасивно състояние; те трябва да се турят в контакт със светлината, за да могат да функционират. Ако не турите две лещи във фокусно разстояние, те не могат да действат. Това показва, че живите лещи трябва постоянно да се нагласяват. Такова нагласяване трябва да съществува и между хората. Често вие казвате, че човекът е сам в света. Никой човек не е сам. Вземете например някой професор, който преподава на студентите си. На пръв поглед прави впечатление, че той се разговаря сам. Не, той се разговаря със студентите си по особен начин, като им преподава. Те, след като го слушат дълго време, започват да го разбират. Професорът се разговаря със студентите си външно, а те с него – вътрешно. Ако студентът е способен, досетлив, той се разговаря с професора си и след като професорът слезе от своята катедра; ако студентът е неспособен и не разбира професора си, остава сам за дълго време.

Ето защо и мрежиците, или трансформаторите в окото на човека, трябва да се турят във фокусно разстояние, или да се турят в действие, за да могат да възприемат специалната за тях светлина. Във физиката има ред явления, които не могат да се обяснят с известните досега физически закони, затова те остават необяснени. Обаче природен закон е този, който може да обясни всички явления, които влизат в неговата област. Има ли едно явление, което даден закон не може да обясни, той вече се отнася към правилата. В това отношение съвременните учени хора имат само правила, те още нямат закони. Законите трябва да обясняват всички явления, които влизат в тяхната област, и да докажат отношенията, които съществуват между тия явления. Природата има свои правила и закони, на които нашите мисли, чувства и действия трябва да се подчиняват. Ето защо чувствата, мислите и действията ни трябва да бъдат хармонични. Някой казва: „Защо чувствата ни трябва да бъдат хармонични?“ – За да виждате добре. „Защо мислите ни трябва да са хармонични?“ – За да слушате добре.

И в ухото на човека има също такива пластинки, мрежици за възприемане на различните видове слухови вълни. И в това отношение се изисква проучване на ухото и на слуха. Същото нещо се забелязва и в обонянието, и във вкуса на

човека, т.е. в неговия нос и език. Във всеки човек, който иска да говори на един жив, изящен език, трябва да са развити висшите центрове на говора. Също тъй у него трябва да е развито чувството на схващане и различаване на най-тънките и деликатни звукови вълни. Всяка дума, разгледана от духовно гледище, има свои специфични краски. Например думата любов, произнесена с най-малък брой вибрации, произвежда червен цвят. Това не е любов, но форма на едно животинско чувство. Произнесе ли се думата любов във висш смисъл, с по-голям брой вибрации, тя произвежда бял цвят. Висшата Любов, която има висши трептения, произвежда в душата на човека бяла, мека светлина. Цветът на Любовта е абсолютно бял. Цветът на Истината е необикновено светъл. Този цвят е непоносим за сегашния физически свят.

Какво приложение има сега за вас знанието за тия цветове и за трептенията, които се произвеждат от думите при изговарянето им? Вие трябва да се стремите към висши трептения, към висши движения, защото от вашите добри чувства, мисли и действия зависи не само здравословното състояние на вашия организъм, но от тях зависи и вашето бъдещо развитие. Човек трябва да се стреми всячески да коригира своите чувства и мисли. Злото не е в това, че през вас е минало някое горчиво чувство или някоя горчива мисъл. Обаче те не трябва да се задържат за дълго време у вас. Те могат да дойдат, да преминат през вас, но ако не ги задържите, няма да ви причинят никаква вреда. Задържите ли ги в себе си, те ще ви разрушат. Влезе ли в сърцето ви някакво горчиво чувство, или в ума ви някаква горчива мисъл, спрете се пред тях, изследвайте ги като учен човек и ги изхвърлете навън. По този начин вие трябва сами да се самовъзпитавате.

И тъй, вие трябва да си служите със светлината, да изучавате нейните свойства и закони, понеже тя е жива и оказва благотворно действие върху човека. Съвременните хора още не могат да си представят, че светлината е жива. Ние живеем в живата светлина, а тази, за която говорят физиците, представлява подсъзнанието на живата светлина. В съзнанието на светлината по отношение на вас има същите фази, каквито и във вашето съзнание: фаза на подсъзнание, на самосъзнание и на свръхсъзнание. Вие трябва да изучавате влиянията на светлината. Разгледайте например влиянията на светлината върху кой и да е плод. В първо време плодът е стипчив и кисел, съдържа повече киселини. Като узрее, той става сладък. Значи светлината със своето влияние е в състояние да превърне киселинността и стипчивостта в сладчина. Питам: кой е причината за

това превръщане – светлината или самият плод?

Отговор: Понеже всеки плод не става сладък, значи в плода се крият известни способности да става сладък, но това превръщане става само в присъствието на светлината. Други учени приемат, че светлината заедно с някои ензими, взети в минимални количества, са причина за превръщането на вкуса у плода.

Вкусът на плода зависи от клетките, които го съставляват. Някога ще се спра върху един биологичен закон, за да видите как клетките са се диференцирали. Някой път в плодовете се среща едно нехармонично съчетание, вследствие на което някои плодове са дребни и кисели. Например има круши, на които плодовете са едри и сладки, а на други плодовете са дребни, кисели и стипчиви. Как обясняват ботаниците това нещо?

Отговор: То се обяснява донякъде със светлината, която, като минава през различни среди, образува различни енергии, които действат върху плодовете по различен начин. Изобщо забелязано е, че плодове, които са расли на сянка, са кисели.

Както растенията, така и животните са минали през разни стадии на развитие. При всички тия условия те са придобили известни навици, които са запазили и до днес. Изучавали ли сте какво влияние оказват планетите върху плодовете? Изучавали ли сте например под влиянието на кои планети се намират сладките, горчивите, киселите или стипчивите плодове? Всички тия плодове се намират под влиянието на различни планети. Това съставлява една отвлечена област за изучаване. Така има известни научни теории или идеи, които представляват недосегаеми кули. Малцина са смелите хора в света, които биха могли да се качват на тия високи кули, защото те не са от по хиляда метра височина, но понякога достигат и до няколко хиляди метра височина. Като се говори за възвишени идеи в света, на някои хора се забъркват умовете. Те казват: „Докажете ни това!“ Всеки човек обича да се качва на по-ниски места, но на високи места малцина се качват.

На чертежа (Фигура 1) имате триъгълника ABC, четириъгълник и петоъгълник. Какво представлява триъгълникът в Природата? – Той представлява съзнателният живот на човека, т.е. пътят на душата в Божествения свят. Четириъгълникът означава слизането на душата в материалния свят, дето

изучава законите на развитието. Квадратът е място на борба. Тук човешката душа се намира на два полюса. Ако в квадрата се прекара един диагонал, получават се два триъгълника с обща основа. Квадратът означава още и семейството: бащата, майката, синът и дъщерята (Б. М. С. Д.). Той представлява завършена форма на дома, на семейството.

Петоъгълникът представлява правилата, законите и методите, по които едно общество може да се ръководи. Ако с един от върховете му съединим всичките останали върхове на петоъгълника, получават се три триъгълника. В пентаграма има пет малки триъгълника и един петоъгълник в средата, обърнат с върха надолу. Там човек всякога ще се намери в противоречие с Божественото в себе си. Законът е такъв. Вие едновременно не можете да бъдете в хармония и с Божествения, и с физическия свят. Ако сте в хармония с физическия свят, ще бъдете в противоречие с Божествения свят; ако сте в хармония с Божествения свят, ще бъдете в противоречие с физическия свят. Да бъдете едновременно в хармония и с двата свята, това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашните условия, в които се намира човек, е невъзможно. Защо е невъзможно? – Защото в човека има едновременно две течения: едното течение отива надолу – към Земята, а другото течение отива нагоре – към Слънцето. Всички философи, мъдреци и Учители на човечеството твърдят, че човек едновременно не може да угоди и на физическия, и на Божествения свят. Щом искаш да угодиш на Божествения свят, ще обърнеш пентаграма с върха нагоре; искаш ли да угодиш на физическия свят, ще обърнеш пентаграма с върха надолу. Триъгълникът (3) с върха нагоре представлява Божествения свят, а двата триъгълника надолу (1 и 5) представляват физическия свят. Ако обърнеш Божествения свят надолу, а физическия свят нагоре, тогава ти ще бъдеш справедлив спрямо света, но несправедлив спрямо вътрешния закон, и ще изпаднеш в противоречие с Божествения свят в себе си. Тия два принципа са в самия човек. Някои искат да изхвърлят петоъгълника от себе си. Това не може да стане по никой начин.

Ако се разгледа шестоъгълника, и в него има преплетени триъгълници, но той се отнася до макрокосмоса, докато пентаграмът се отнася до човешкия живот. Само в пентаграма вие може да намерите правилния израз на вашия индивидуален живот към вас и към обществото, както и различните начини, по които трябва да постъпвате във всеки даден случай. Лицето, с което още имате някакви отношения, ще поставите на върха, горе, в числото 3. Върховете на

пентаграма ще се движат тъй, че целият пентаграм ще бъде в постоянно движение. Най-първо ви предстои да намерите де е поставено лицето, с което ще имате известни отношения – дали в точка 1, 2, 3, 4 или 5 на пентаграма. Числата по върховете показват положителните или отрицателните принципи, които действат в човека за всеки даден момент. И тогава спрямо този човек вие ще действате с добродетели, съответни на това място. Ако този човек се намира на мястото при числото 2, вие ще действате спрямо него с Мъдрост, а не с доброта. Той има знания и затова оттам ще започнете с него. Ако този човек се намира при числото 1, върху него трябва да се действа с Любовта, да се смекчи сърцето му, защото единицата е най-силният, най-суровият принцип, който трябва да се смекчи. Ако някой човек се намира при тройката, ще му се въздейства чрез Истината, защото той обича Свободата. Когато някой човек се намира при четворката, ще му се въздейства с Доброто. Ако се намира при петорката, ще му се въздейства с Правдата, с правото.

Следователно с всеки човек ще се постъпва специално, според това, на коя страна в пентаграма се намира той. По същия начин ще действате и спрямо себе си, защото всякога не сте на едно и също място в пентаграма. Някога се намирате при числото 1, друг път – при 2, после при 3 и т.н. При това числото 3 не е всякога връх на пентаграма. Някой път числото 1 става главен център, друг път – числото 2, или 4, или 5 и т.н. Съобразно това движение и вие трябва да нареждате отношенията си спрямо хората. Че това е така, ние виждаме от отношенията ни например към малките деца. Докато детето е малко, вие му давате бонбончета, милвате го по главата, по лицето, но като порасне, като стане ученик в гимназията или студент в университета, отношенията ви към него се изменят като към възрастен човек. Това показва, че неговият пентаграм се е завъртял. Тъй щото вашите чувства, вашите отношения както към самия вас, така и към другите хора, постоянно се изменят.

Значи центровете 1, 2, 3, 4 и 5 в пентаграма постоянно се движат, менят местата си. Щом известен център се измени по отношение на Слънцето, образува се дъгообразно движение, а не движение по права линия. Обаче докато новият център се сформира и заеме своето положение, в съзнанието ви ще станат известни пертурбации. Докато тази дъга се движи, т.е. докато измине ъгъл, равен на 72° (360:5=72), вие ще усещате тия пертурбации. Някога тази смяна ще бъде във възходяща, а някога – в низходяща степен; ще зависи от това, в каква посока се движите – нагоре към Слънцето или надолу към Земята. Ако

посоката ви е надолу към Земята, значи движението става във вътрешния петоъгълник, обърнат с върха надолу – Фигура 2, (1); ако посоката е нагоре към Слънцето, значи движението става по върховете на пентаграма, чийто връх е обърнат нагоре. Щом силите дойдат в нормалното си положение, започва ново движение, нова пертурбация и т.н. Това са движения на прилив и отлив, които стават периодически.

Пентаграмът представлява велики, разумни течения в Живата Природа – течения на светлината, които индусите наричат прана. Те ги наричат още движения на праната или течения на Живота. Това са пет велики центрове, в които стават велики процеси. Те представляват пет положителни и пет отрицателни сили. Възходящите или положителните се намират по върховете на петоъгълника, обърнат с върха си нагоре, а низходящите, т.е. отрицателните, се намират във вътрешния петоъгълник, обърнат с върха надолу – Фигура 2, (1). Аз бих желал още тази вечер всеки от вас да определи на коя страна или на кой връх от пентаграма се намира в дадения момент, според както са наредени числата по върховете. Това отношение не е абсолютно, то е само една фаза в живота ви за дадения случай. Ще определите мястото си в пентаграма, според както се чувствате сега, през време на лекцията.

Ще ви дам и друго определение на числата по върховете на пентаграма. Числото 1 представлява Божествената страна. Оттам движението върви към върха 2, дето е човекът. От върха 2 движението отива към върха 4 – повторно отиване към Бога, но вече конкретно проявен в обществото. От върха 4 движението отива към върха 3. Тройката е неутрално число, което показва отношение към самия себе си. Числото 3 е домът, отношението на човека към неговите приятели, към неговите близки, но не и към народа или към външните хора. Най-после движението слиза към числото 5. Тия центрове имат и други обяснения. Например числото 1 представлява общия принцип, с който човек започва. В числото 2 се включват методите, с които човек трябва да работи. Във всеки метод обаче има ред изключения, на които човек се натъква. И другите числа имат свои обяснения, които ще ви дам друг път.

Ако разгледате Пентаграма (Фигура 3), ще забележите, че е вписан в един кръг, който ученикът трябва да извърви. В кръга са означени образите на няколко предмета: сабя, чаша, книга, светилник и тояга или жезъл. Сабята показва, че всеки човек иска да бъде силен, но силният човек понякога може да извърши и

някакво престъпление. След силата ученикът пристъпва към чашата с горчивото съдържание, което той трябва да изпие. Като изпие горчивото съдържание в чашата, той минава към книгата, която трябва да чете и изучава. За да чете от тази книга, светилник му трябва. Светилникът представлява човешкият разум, който му показва какво е написано в книгата на Природата. Най-после ще му се покаже законът – тоягата или жезълът. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети в моята жива книга и знай, че всичките твои стремежи трябва да бъдат обърнати към Бога!“ При това сабята трябва да бъде в хоризонтално положение, а не нагоре; тоягата трябва да бъде изправена нагоре, към Бога, което показва стремеж към Бога. След това иде ново положение за ученика – да влезе през вратата на Добродетелта, отдето ще започне посвещението му. Най-после идат ред други стадии в неговия път. Всичките добродетели представляват пътя, през който човешката душа трябва да мине.

Сега да вземем например една точка А (Фигура 4). В колко посоки може да се движи тя в пространството? – Тя може да се движи по права и по крива линия. Вземете след това три точки А, В, С. Какви ще бъдат техните движения? Ако точката А се движи по посока на точката В, другите точки не ще могат да вървят в нейната посока по простата причина, че ще се намерят в противоречие помежду си. Две точки не могат да се движат едновременно в една и съща посока. Ето защо втората точка В ще се движи в перпендикулярна посока по отношение на движението на първата точка А. Значи точката В ще се движи нагоре към С, което дава широчина. Третата точка С не може да се движи нито по посока на първата точка А – по права линия, нито по посока на втората точка В – по плоскост, но ще се движи перпендикулярно на плоскостта, а именно в посока СД. И тъй, тези три точки образуват тяло. Те се движат едновременно в три различни посоки.

По този начин вие имате физическия, астралния и умствения живот на човека. Физическият живот се движи по права линия, астралният живот се движи в плоскост, а умственият живот се движи перпендикулярно на плоскостта, а именно в кубова посока. Така се образува счупената линия АВСД. Всяка точка от тази линия представлява центрове, върхове, сили. Тия върхове означават известни влияния отвън и отвътре, които въздействат върху движението, като го отклоняват в една или друга посока. Тия върхове се разглеждат още като различни среди, които пречупват движението.

Допуснете, че вие имате една благородна идея – искате да станете музикант. До двадесет и първата си годишна възраст вие поддържате това желание, но като се убедите, че то е невъзможно за вас, отказвате се от желанието си и ставате търговец. Значи като не се реализира желанието да станете музикант, то слиза надолу. Това показва, че желанието ви не е било оформено. Обаче всеки човек трябва да знае какво може да стане от него. Друг човек пък желае да стане земеделец или търговец, но като не успява в това си желание, в него се заражда идеята да проповядва – той взема точно обратна посока на движение. Следователно вашите желания определят посоката на движението ви.

Духовният човек винаги трябва да се движи нагоре, в посока Д, а физическият човек трябва да се движи в обратна посока – надолу – Ф (Фигура 5). В такъв случай по посоката на движението е лесно да се определи какъв е човекът. Щом човек знае какво е състоянието му в даден случай, той може да определи какво ще бъде неговото състояние в следния момент. Например ако днес сте били крайно весели, утре ще имате точно обратното разположение на духа; ако днес имате една възвишена мисъл и вярвате, че ще разрешите всички задачи в света, утре ще имате точно обратното състояние. Обаче това са фиктивни положения, не са естествени. Някой път човек мисли, че е много силен, че всичко може да направи, а друг път мисли, че е слаб, че нищо не може да направи. Това са две лъжливи състояния, които ние наричаме състояния на проекции.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
Книги:

* Влияние на вѫтрѣшната свѣтлина

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_04_12 С Дух и огън
неделна беседа

СЪ ДУХЪ И ОГЪНЬ

„Той ще ви кръсти съ Духъ Светъ и съ огънь“. (Матея 3:11)

Съврѣменното човѣчество, както въ миналото, така и въ настоящето, се отличава съ една негативна, отрицателна чърта, а именно съ нетърпѣнието, или както го наричатъ те – съ бързането. Това бързане не е каквото е бързината на свѣтлината, но то е бързане, както бърза онзи, когото коремътъ боли; както бърза онзи когото кракътъ боли; както бърза онзи, на когото паритѣ сѫ откраднати или кѫщата му е запалена. Всички хора бързатъ. Нетърпѣнието показва една положителна чърта, но изразена въ отрицателенъ смисъль, а именно – крайно користолюбие, съ което се отличава човѣкътъ. Богъ казалъ на човѣка да завлада всичко, но по единъ разуменъ начинъ, а той разбралъ, че трѣбва да усвои, да завлада всичко само за себе си и да разполага съ него, както си иска. Вслѣдствие на това се зародили онѣзи желания, които сега сѫществуватъ у хората и ги спѫватъ на всѣка стъпка. Всички хора бързатъ да станатъ богати. Защо? – За да могатъ да живѣятъ добрѣ, да ядатъ и да пиятъ изобилно, да се обличатъ съ хубави дрехи, да си купуватъ хубави чепичета, да се разхождатъ свободно по лицето на земята отъ единия край до другия и слѣдъ туй да кажатъ: наживѣхме се! Това изобщо е най-обикновениятъ идеалъ, който хората иматъ. Щомъ вземемъ да имъ говоримъ нѣщо по-високо, тѣ казватъ: остави тѣзи работи, тѣ сѫ отвлечени, тѣ сѫ непостижими, тѣ сѫ неразумни нѣща. Ти кажи нѣщо близко, близко до живота. Чудното е, че съврѣменнитѣ хора говорятъ за близкитѣ нѣща до живота, а нѣматъ самия животъ. Кое е близкото нѣщо до живота? – Близкото нѣщо до живота е разумното. Животътъ е проявление на една отъ най-великитѣ сили въ свѣта. И слѣдователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тъй, нетърпѣнието въ съврѣменнитѣ хора, въ всички свои разклонения, показва именно този вѫтрѣшенъ, азъ го наричамъ, органически недѫгъ въ човѣшкото развитие – користолюбието. Той произтича отъ простия фактъ, дѣто хората мислятъ, че знаятъ, какво нѣщо е животътъ. Всѣки разсѫждава, мисли, казва за себе си: азъ съмъ човѣкъ. Но я го запитайте, въ какво седи човѣкътъ, кои сѫ качествата му? – Достойнство имамъ. Добрѣ, въ какво седи

човѣшкото достойнство? Ти казвашъ: азъ съмъ човѣкъ, значи азъ мисля. Щомъ мисля, азъ имамъ достойнство. Хубаво, като имашъ достойнство, честенъ човѣкъ ли си? Една отъ основнитѣ чърти на достойниятъ човѣкъ е честностьта. Най-първо отъ устата и отъ ума на достойния човѣкъ не трѣбва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трѣбва да я изпълни, въ нея да нѣма двѣ мѣрки.

Въ всички наши съврѣменни разбирания, както и въ разбиранията на миналитѣ, и на настоящитѣ философи, има два вида схващания: едни които сѫ обичали Истината и сѫ живѣли далечъ отъ обикновения свѣтъ и тамъ се подвизавали; други, които сѫ създали площадната, обществената философия и споредъ нея сѫ рѫководели човѣчеството. Какви ли не чудновати философи се явили! Тѣ сѫ вдъхнали сегашната философия на човѣчеството. Споредъ сегашнитѣ си разбирания хората казватъ: човѣкъ се ражда, за да умре. Каква философия има въ това? Хубаво, тогава, споредъ тази ваша философия, казвамъ: онзи великъ художникъ е направилъ своята картина, за да я разруши. Онзи великъ цигуларь е направилъ цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дѣте съ хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учитель, който е повикалъ ученицитѣ си да ги учи, най-послѣ ще ги набие и ще ги изпѫди навънъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има такава една философия съ такива крайни заключения? И най-послѣ хората казватъ: ти трѣбва да знаешъ какъ да смѣташъ и какъ да го сметнешъ. Какво значи това, да знаешъ какъ да сметнешъ нѣкого? – То значи, да знаешъ, какъ да излъжешъ. И днесъ, една отъ най-хубавитѣ науки, математиката, хората сѫ я направили като срѣдство да лъжатъ другитѣ съ нея. Всички учени хора лъжатъ все съ математиката. Казватъ за нѣщо: толкова струва. Ти като сметнешъ послѣ, виждашъ, че не струва толкова. Питамъ тогава: защо ни е науката? – Да знаемъ какъ да смѣтаме хората. Защо ни е геометрията? – Да знаемъ какъ да правимъ здания, да затваряме хората въ тѣхъ. Защо се раждатъ хората? – Да се биятъ, да ставатъ герои. Това е друга лъжлива философия. Хубаво, слѣдъ като се набиятъ, каква философия има въ това? – Върнатъ се по домоветѣ, единъ съ счупена глава, другъ съ счупени крака, трети съ счупени рѫце и т.н. И въпрѣки всичко това, хората казватъ: човѣкъ трѣбва да се бие, за да придобие нѣщо благородно. Това е за тѣзи философи, които сѫ учили хората на площадната философия. Тѣзи философи сѫ създали такива вѣрвания, които сѫ вплели хората въ невѣрни нѣща. Това не сѫ ония философи, които сѫ учили хората на истинската философия. Това не сѫ философитѣ, които сѫ разбирали дълбокия смисълъ на живота.

Въ Писанието се казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь“. Подъ името „Духъ Святъ“ разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да се самоопрѣдѣли. Само когато се даде едно име на човѣка, Иванъ, Драганъ, Стоянъ или Петко, тогава той е кръстенъ. Когато ученитѣ хора изслѣдватъ, запримѣръ, извѣстни типове растения и ги изучаватъ добрѣ, само тогава ги кръщаватъ съ извѣстни имена и считатъ, че сѫ изучени. Слѣдователно, всѣко едно разумно сѫщество трѣбва да има име, съ което може да се назове. Затова, въ великата Божествена наука, всѣко сѫщество, което има име, е разумно. То само трѣбва да си тури това име. Великиятъ цигуларь самъ трѣбва да се кръсти, че е великъ цигуларь, а не да чака отвънъ да го кръстятъ.

Казва Писанието: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свѣтъ.“ Под думата „святъ“ се разбира онзи разуменъ духъ въ човѣка, който ще го опѫти въ разбирането на вѫтрѣшния дълбокъ смисълъ на живота. За сега, въ самия животъ има много усложнения, много сложни въпроси за разрѣшение. Животътъ не е задача, която можемъ да изучимъ за една, за 100, за 1’000 или даже и за нѣколко милиона години. Той е задача, която само вѣчностьта, въ своитѣ проявления, може да разрѣши. И когато ние разрѣшимъ тази задача въ нейната първа степень, какво нѣщо, е физическия животъ на земята, ние ще разберемъ до извѣстна степень, какво нѣщо е и великата Мѫдрость, която подига съврѣменното човѣчество. Иоанъ Кръститель, който бѣ дошълъ малко прѣди Христа бѣ запознатъ съ основата на дълбоката окултна наука, съ Божественото учение. Той не е билъ отъ проститѣ, отъ невѣжитѣ пророци. Той е билъ просветенъ, училъ се е въ едно отъ училищата на древностьта. И за Христа казватъ, че не се училъ въ никое училище. Съ това искатъ да кажатъ, че безъ да се училъ, е знаялъ. Това е друга площадна философия. Не. Христосъ прѣди хиляди години е билъ въ едно отъ най-виднитѣ училища, или въ една отъ най-знаменититѣ школи. Христосъ самъ твърди, че както Отецъ ме е училъ, туй върша. То значи, че той се училъ тамъ, дѣто другитѣ площадни философи не сѫ се учили. Богъ Го е училъ. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се учи. Кѫдѣ? – При Бога. Да се учишъ при Бога разбирамъ да минешъ тази школа, въ която има единство. Най-добритѣ професори, най-добритѣ учители сѫ въ тази школа. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да намѣри тази школа. Тази школа не мяза на нашитѣ университети. Въ нея нѣма никакви хипотези и теории. Когато въ тази школа искатъ да измѣрятъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето, както това правятъ нашитѣ учени, тамошнитѣ професори, заедно съ ученицитѣ си

тръгватъ отъ земята и въ осемь минути врѣме сѫ на слънцето. Следъ други осемь минути сѫ вече на земята и казватъ, че разстоянието между земята и слънцето е точно еди-колко си километра, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Толкова точни сѫ тѣхнитѣ измѣрвания! Ако искатъ да знаятъ, колко е разстоянието отъ земята до Сириуса, пакъ ще тръгне една експедиция отъ земята, съ бързина по-голѣма отъ първата и ще направятъ най-точни физически изчисления и ще се върнатъ. И тукъ изчисленията имъ ще бѫдатъ точни, нито съ единъ милиметъръ повече или по-малко. Запитватъ се още, дали въ нѣкоя планета има разумни сѫщества, или не. За да провѣрятъ, пакъ изпращатъ една експедиция, която скоро се връща назадъ и казва: ние видѣхме и знаемъ. При сегашнитѣ изслѣдвания съ телескопитѣ, нѣкои учени казватъ, че на Марса имало прокарани канали; други казватъ, че нѣма такива канали. Едни казватъ, че тия канали сѫ направени отъ разумни сѫщества, а други казватъ, че не сѫ ги правили разумни сѫщества. Всичко това е едно хубаво забавление. А сега, срѣщамъ нѣкого и го питамъ: защо тази дама е турила тази синя панделка отзадъ на главата си? – Отдѣ да зная? Казвамъ: все трѣбва да има нѣкаква подбудителна причина. Това или ще е нѣкаква парижка мода, или ще е нѣкакъвъ символъ. Срѣщамъ нѣкой господинъ, турилъ черна връзка, облекълъ черни дрехи, питамъ: защо този господинъ е облекълъ всичко черно? – Не зная. Казвамъ: навѣрно майка му, или баща му, единиятъ отъ тѣхъ ще е умрѣлъ. Какво общо има смъртьта на майка му, или на баща му съ черния цвѣтъ? При смъртни случаи черния цвѣтъ е на мода; у нѣкой народи пъкъ, когато умре нѣкой, носятъ бѣли дрехи. И туй е мода. Туй е външно, криво разбиране на живота. Ние мислимъ, че като се облечемъ съ бѣли дрехи, може да станемъ добри; или като се облечемъ съ черни дрехи, може да се отречемъ отъ живота. Не, това е криво схващане на живота. Едни хора казватъ: трѣбва да се откажемъ отъ свѣта! Други казватъ: трѣбва да влѣземъ въ свѣта! Че кога си билъ извънъ хората? Какъ ще се скриешъ отъ тѣхъ? Ами че ти, самиятъ човѣкъ, си едно множество отъ хора! Въ тебе има милиарди човѣчета, събрани на едно мѣсто и всички дигатъ шумъ. Тѣ си иматъ народно събрание, и царь си иматъ, който имъ заповѣдва. Отгорѣ на всичко вие казвате: да се освободя отъ тѣзи хора? Кѫдѣ ще отидешъ? Други казватъ: не, човѣкъ е единъ организъмъ. Какъвъ е този организъмъ? – Той се състои отъ множество клѣтки, които постоянно работятъ у човѣка. Да, и тѣзи малки клѣтки, както виждате, разбиратъ химия, разбиратъ физика, разбиратъ закона за размножение, разбиратъ нѣщо отъ медицината, сами могатъ да се лѣкуватъ – отъ какви ли работи още не разбиратъ. Когато се охлузи нѣкѫдѣ кожата ви, тѣзи малки, глупави клѣтки,

както ги мислитѣ вие, веднага могатъ да я заздравятъ отгорѣ, а разумниятъ, учения човѣкъ, като си удари ржката, не знае, какъ да се лѣкува, ще търси разни билки. Удари ли ржката си, разни лапи ще туря, празъ лукъ, квасъ, съ какво ли не ще я налага, но не се лѣкува отвънъ. Тия глупавитѣ клѣтки, споредъ васъ, се лѣкуватъ отвжтрѣ. Тѣ иматъ по-добри, по-солидни знания, отколкото умнитѣ, ученитѣ хора, които се лекуватъ отвънъ. Питамъ тогава: кой е по-уменъ?

На насъ, сърѣменнитѣ хора, ни трѣбва малко повече смирение, да знаемъ, че не сме отъ много умнитѣ хора. Не сме и отъ много проститѣ, но трѣбва да знаемъ, че малко знаемъ. По негативенъ начинъ всѣки може да смѣта, но дойдемъ ли до положителната страна, до Истината, тамъ хората не знаятъ да смѣтатъ. Кажи на нѣкое дете да ти каже нѣщо, то така ще те сметне, такава голѣма лъжа ще измисли, че ще се чудишъ, отдѣ я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говоришъ Истината, е невъзможно при сегашнитѣ условия на живота! Всички ще те считатъ смахнатъ човѣкъ. И при това заблуждение, което сега сжществува, всички площадни философи казватъ, че Истината била горчива, а щомъ е горчива, не маже да се казва, понеже ще огорчи устата ти. Слѣдователно, не е позволено да се говори. Лъжата пъкъ била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжатъ? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казватъ Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината – сладка.

Разправяше ми единъ приятель единъ интересенъ случай за едного. Познавалъ той единъ бѣденъ човѣкъ, който често гладувалъ и единъ день, понеже му се много дояло, отива въ една гостилница и се помолва на гостилничаря да му даде отъ най-хубавитѣ яденета и най-хубавото старо вино. Слагатъ му на масата, наяжда се хубаво, но дохожда врѣме да плаща, нѣма нито петь пари въ джоба си. Казва му гостилничарьтъ: слушай, ти като си безъ петь пари въ джоба, защо не яде само едно блюдо, яде ли се толкова нѣщо безъ пари? Той прибързва да излѣзе навънъ, но гостилничарьтъ го настигва съ едно дърво и го набива хубаво. Стои вънъ замисленъ и си казва: добрѣ е, когато се яде, но лошо е, когато трѣбва да се плаща. Мислитѣ ли, че има нѣкой отъ васъ, който да не е битъ въ гостилницата? Я ми покажете единъ уменъ човѣкъ въ свѣта, който да не е битъ! Покажете ми едно дѣте, което майка му да не е била! Покажете ми единъ младъ човѣкъ, който да не е направилъ поне единъ скандалъ въ свѣта! Ще ми кажете, че само простиятъ, само бѣдниятъ човѣкъ прави скандали. Ако нѣкой бѣденъ, простъ човѣкъ прави скандали, и да го биятъ разбирамъ, но азъ мога да ви

приведа множество факти, дѣто хора отъ най-високо положение сѫ правили по-голѣми скандали отъ тия, които правятъ проститѣ. И простиятъ може да направи скандалъ, и високостоящиятъ може да направи скандалъ. Значи, не сѫ вѫншнитѣ условия на живота, които опрѣдѣлятъ постѫпкитѣ на хората. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външнитѣ условия на живота диктуватъ нѣщата. Това е една площадна философия, която въ основата си не е вѣрна. Нѣкой казватъ, че външнитѣ условия ни заставятъ да постѫпимъ тъй, или иначе. Напримѣръ, казватъ, че условията сѫ заставили орела да яде месо. Така е, но питамъ тогава: кой заставя гълѫба да яде житни зрънца? Не живѣе ли и той при сѫщитѣ условия, при които живѣе и орелътъ? Какъ е възможно, като живѣятъ при едни и сѫщи условия, орелътъ да яде месо, а гълѫбътъ – житни зрънца? Казвамъ: и у животнитѣ има извѣстни убѣждения за живота. Гълѫбътъ има много по-високо понятие за живота отъ орела; той носи по-висока култура въ себе си. Орелътъ е царь на птицитѣ, но е глупавъ. Че е глупавъ, виждаме по това, че не сѫ го взели за символъ на Свети Духъ въ религията. Военнитѣ го взиматъ като символъ на сила;руситѣ сѫщо го взиматъ като символъ на сила, но щомъ дойде до религиознитѣ форми въ религията, тамъ взиматъ като символъ гълѫба. Щомъ искаме да изпратимъ нѣкоя птица като делегатъ при Бога, не изпращаме орела, но гълѫба. Господь казва: „Орелътъ нека ходи по земята, нека участвува на бойнитѣ полета, но въ моето царство такива месоядци не приемамъ.“ Казваме: условията на живота сѫ такива. Ако единъ гълѫбъ може да издържи при всички условия на живота, да се храни съ зърнена храна, това показва, че въ него има идея. Азъ говоря за идеята на гълѫба. Тогава, ние съврѣменнитѣ религиозни хора, може ли да се убѣждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвамъ: братко, засрами се отъ гълѫба! Единъ гълѫбъ, съ много по-бѣдни условия на живота отъ тебе, е съумѣлъ да води единъ по-чистъ и порядъченъ животъ отъ тебе, а ти създаденъ по образецъ и подобие Божие, правишъ хиляди прѣстѫпления и създавашъ хиляди страдания на другитѣ. Дѣ е твоятъ образъ Божий? Казвашъ: азъ имамъ вѣрвания. Да, имашъ вѣрвания на орела, но не и вѣрванията на гълѫба. Вѣрвания иматъ хората на всѣкѫдѣ.

Азъ раздѣлямъ хората, споредъ тѣхнитѣ вѣрвания, на орли и гълѫби. Кажетѣ ми сега, кои се размножаватъ повече, орлитѣ или гълѫбитѣ? Прѣди 15 години азъ правихъ своитѣ научни изслѣдвания въ шуменско тамъ, въ околностьта, на една скала бѣха се размножили толкова много орли, че селянитѣ се чудиха, какъ да се отърватъ отъ тѣхъ. Най-послѣ се сѣщатъ да натопятъ една мърша въ нѣкоя

отрова и да я оставятъ за храна на орлитѣ. Всички, които яли отъ нея, се отровили, но най-голѣмиятъ, най-силниятъ отъ тѣхъ се търкалялъ дълго врѣме по земята, докато най-послѣ се спасилъ. Казвамъ: това сѫ героитѣ на съврѣменната наука. За този орелъ казватъ, че отъ тогава не сѫ го виждали вече да ходи и да търси мърша изъ тази область. Виждали сѫ го да ходи отъ едно мѣсто на друго, да си лови нѣщо живо за храна, но отвикналъ се поне отъ това, да яде мърша. Така и за насъ съврѣменнитѣ хора, трѣбва да ни дойдатъ много голѣми страдания, за да поумнѣятъ главитѣ ни, да се отвикнемъ да ядемъ мърша, като тия орли.

Тази храна, която употрѣбяваме, не е Божествена. Тѣзи условия на живота ние сами ги създадохме. Обаче ние, които вѣрваме, казваме, че човѣкъ е по-силенъ отъ условията на живота, понеже сегашнитѣ условия, при които се намира той, сѫ сѫздадени отъ него. Нима онзи човѣкъ, който съгражда кѫща и задлъжнѣва, не създава самъ своитѣ условия? Нима онзи пияница, когото майка му родила съ здраво тѣлосложение и отличенъ умъ, слѣдъ 10–20 години не измѣня той самъ своитѣ условия, не покваря самъ своя организъмъ? Всѣки самъ си създава условията. Пияницата казва: е, такива сѫ условията, трѣбва да пия. Не, не сѫ такива условията, а ти самъ ги създаде. Туй е едно площадно разбиране на живота, това е една площадна философия. Азъ сега говоря на мѫже и на жени, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. Въ площадната философия на живота се криятъ всички онѣзи отрови, които днесъ рушатъ обществото. Съ тази философия днесъ правятъ само опити и казватъ: трѣбва да се опитваме. Добрѣ, трѣбва да се правятъ опити, но разумни, а тия разумни опити може да се правятъ само по метода на гълѫба. Подъ думата „гълѫбъ“, азъ разбирамъ културата на онова вѫтрѣшно безкористие. Месоядството е признакъ на голѣма алчность. Азъ съмъ правилъ редъ наблюдения върху трѣвопаснитѣ, и върху месояднитѣ животни и като ги сравнявамъ психологически, виждамъ, че месояднитѣ животни сѫ крайно жестоки. Единъ паякъ даже, колкото и малъкъ да е, и той е крайно жестокъ. Онази муха, която попадне въ паяжината му, бръмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, послѣ изхвърля навънъ и казва: друга да дойде на нейното мѣсто! Паякътъ постѫпва като нѣкой касапинъ, който взима единъ волъ, втори волъ, забие ножа въ врата имъ и ги закаля. Тѣ мучатъ, той не обръща внимание. Казва дайте трети, четвърти и т.н. И най-послѣ, за свое оправдание, казва: какъ тъй, нали обществото трѣбва да живѣе! Нима обществото на гълѫба не трѣбва да живѣе?

И тъй, сегашнитѣ страдания въ живота на всѣки човѣкъ индивидуално се дължатъ на прѣдшествуващи причини отъ миналото. Понеже природата сама по себе си е разумна, тя държи отчетъ за всички наши постѫпки. Най-важното и най-мѫчното нѣщо въ свѣта е човѣкъ да създаде своя индивидуаленъ животъ. Създадешъ ли разуменъ, индивидуаленъ човѣкъ, тогава дома, обществото и човѣчеството много лесно може да се създадатъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да създадатъ, да прѣорганизиратъ най-напрѣдъ човѣчеството, послѣ обществото, слѣдъ това дома и най-послѣ човѣка. Този пѫть, обаче, не е правиленъ.

Ще ви приведа слѣдното разяснение. Вземете най-виднитѣ музиканти, които сѫ завършили своето музикално образование, добрѣ владѣятъ това изкуство и образувайте отъ тѣхъ какъвто искате оркестъръ, ще видите, че въ 10–15 минути или половинъ часъ, ще имате най-добрия оркестъръ, съ най-хубави изпълнения. Достатъчно е капелмайстора да дигне своята пръчица и всичко върви по медъ и масло. Защо? Защото всѣки отъ тѣхъ знае отлично своята партитура, всѣки разбира своята наука. Я съберете пъкъ хора, които не разбиратъ нищо отъ музика и се опитайте да образувате отъ тѣхъ оркестъръ! И десеть най-видни капелмайстори да дойдатъ да ги дирижиратъ, ще видите, какво ще излѣзе. Само ще се дига шумъ, ще казватъ: чакайте, чакайте! – Но нищо нѣма да излѣзе. Вие сѫщо казвате: чакайте да видите, какъ ще излѣзе тази работа! Не, съ чакане нищо не става. Щомъ кажешъ „чакай“, подразбира, че не знаешъ да свиришъ. Щомъ не знаешъ да свиришъ, никакъвъ оркестъръ не става. Ние искаме да разрѣшимъ единъ отъ великитѣ въпроси, има ли животъ, или нѣма. Ами че ти живѣешъ, какво ще разрѣшавашъ този въпросъ? Е, бѫдещъ животъ дали има? Какво разбирате подъ бѫдещъ животъ? Подъ бѫдещъ животъ подразбирамъ единъ по-разуменъ животъ. Ти си една мравя и казвашъ: мога ли да живѣя въ друга форма? – Можешъ. Въ каква форма? – Можешъ да живѣешъ въ формата на една пчела, на единъ гълѫбъ. Възможно ли е? – Възможно е. Прѣкарамъ тази мравя подъ една, подъ друга форма – подъ формата на една пчела, или единъ гълѫбъ. Тя почва постепенно да се разширява и хвръква. Ако ви кажа, че тази мравя е еди-коя си мравя отъ еди-кой си мравунякъ, ще ме повѣрвате ли? Ще кажете: докажи, какъ тази мравя е станала гълѫбъ! Какъ ще ви го докажа? Ако азъ река да ви доказвамъ, че между гълѫбътъ и змията има извѣстна връзка, че тѣ си мязатъ, че тѣ сѫ отъ единъ и сѫщъ родъ, само че змията е безъ крила и безъ крака, а гълѫбътъ е съ крила, съ крака и съ пера, ще ме повярвате ли? Ако смъкнете крилата, краката и перата

на гълѫба, той е цяла змия. Онѣзи, които изучаватъ естествена история, могатъ да провѣрятъ тази истина. Това се отнася само до формата на нѣщата. Затуй подъ „нисше“ ние разбираме всичко това, което не съдържа елементи на разумния животъ. Като говоря за змията, азъ разбирамъ нисшето, алчностьта. Змията като хване една жаба, цѣла я глътне. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае. Затова я наричатъ змия. Гълѫбътъ като се приближи до нѣкое житно зърно, самото зрънце му казва: братко, глътни ме! Всички зрънца се радватъ, защото въ гълѫба има една висша култура, въ която тѣ могатъ да се подигнатъ. Житнитѣ зрънца сѫ разумни души, азъ мога да се разговарямъ съ тѣхъ. Ще кажете: и това го бива! Житнитѣ зрънца били разумни души! Щомъ у житнитѣ зрънца нѣма души, и у хората нѣма души. Азъ мѫчно мога да се съглася съ васъ, затова пъкъ поддържамъ: ако у човѣка има душа, и у житното зрънце има душа. Азъ още не съмъ видѣлъ, кѫдѣ сѫ душитѣ въ съврѣменнитѣ хора. Щомъ иматъ души, тѣ трѣбва да обичатъ! Щомъ единъ човѣкъ убива своя ближенъ, дѣ му е душата? Когато единъ ножъ се натъкне въ тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна рѫка никога нѣма да влѣзе въ тебе и да те убие, но ножътъ – може. И ако моята рѫка е разумна, ако азъ съмъ разуменъ човѣкъ, никога нѣма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бѫдатъ едноврѣменно и мои страдания. Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че страданията и радоститѣ сѫ за смѣтка на тия, които страдатъ и се радватъ. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисъль, ще ви приведа единъ митологически разказъ, или една митологическа приказка, която сѫществува въ разни форми. Тя е отъ източенъ произходъ, създадена нѣкѫдѣ въ Египетъ, или въ Индия. Като тази приказка има такива и въ България. Интересното въ нея е слѣдното: нѣкоя си царска дъщеря, много красива мома, била чрѣзмѣрно измѫчвана отъ своята мащеха, затова била принудена да избегне отъ нея и да се крие въ едно подземие на една планинска мѣстность, дѣто останала да живѣе. Но и тамъ младитѣ момци не я оставили на спокойствие, тръгнали подиря ѝ, да слѣдятъ дѣ се е скрила. Загрижили се тѣзи момци, какъ да я извадятъ отъ тамъ, затова взели единъ слѣдъ другъ да ѝ прѣдлагатъ рѫката си, да ѝ обѣщаватъ хубави условия за живѣние. Нѣкои отишли при нея пѣшъ, други съ коне и като стигнали на мѣстото, дѣто била скрита, извикали я по име. Тя се казвала Халикязъ. Първиятъ като стигналъ на мѣстото, извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видимъ твоята красота! Тя била много умна и още на първия отъ дошлитѣ герои казала: да станешъ на камъкъ! Той станалъ до поясъ на камъкъ. Втори

пѫтъ извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видя твоята красота! – На камъкъ да станешъ! Той се прѣвърналъ на камъкъ до колене. Трети пѫть извикалъ: Халикязъ, излѣзъ да видя твоята красота! – На камикъ да станешъ! Той цѣлъ се прѣвърналъ на камикъ. Така се превръщали на камъни единъ по единъ, всички млади момци, които идвали да ѝ прѣдложатъ рѫката си, докато цѣлата мѣстность била покрита съ камъни – все отъ тѣзи велики герои – и тя останала да си живѣе спокойно въ тази мѣстность. Питамъ сега: какво искалъ да изрази този, който създалъ този митологически разказъ, още недовършенъ напълно, съ избѣгването на тази мома отъ дома ѝ, и затварянето ѝ въ това подземие? Защо тя станала причина тѣзи млади герои да тръгнатъ подирѣ ѝ да я търсятъ? Този философъ или баснописецъ въ своя разказъ е скрилъ една велика Истина, която само разумни хора могатъ да разбиратъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта, който иска да сѫществува, трѣбва да разбира положението, което Христосъ изказва въ стиха: „Кѫща, съградена на канара, на камъкъ, не се разсипва; кѫща, съградена на пѣсъкъ, се разсипва“. Какво искала да каже тази красива мома на всѣки младъ момъкъ, който идвалъ да я търси съ думитѣ „на камъкъ да станешъ“? Тя искала да му каже: ти можешъ ли да съградишъ своята кѫща на камъкъ? Ако той разбираше тѣзи нейни думи, щѣше да имъ въздѣйствува и нѣмаше да стане на камъкъ. Но като не разбираше, той стана на камъкъ.

И дѣйствително, въ сегашната наука, по закона на внушението, краката на човѣка може да се превърнатъ въ камъкъ. Гръбначниятъ стълбъ на всѣки човѣкъ, днесъ може да стане толкова коравъ, че да носи на нѣго желѣзо, безъ да се счупи. Чрѣзъ закона на внушението човѣкъ може да стане твърдъ като желѣзо. Онзи, който го е втвърдилъ, пакъ по закона на внушението, може да го направи толкова мекъ, че отъ най-малкото бутване да усеща страдания. Това сѫ само прояви въ съврѣменната наука. Нѣкои казватъ, че внушили нѣкому да направи това, или онова нѣщо. Не, това сѫ велики закони, които дѣйствуватъ въ нашия умственъ свѣтъ, и ние трѣбва да знаемъ, какъ да съградимъ живота си разумно. Слѣдователно, ако ти отхвърлишъ отъ себе си онзи Божественъ законъ, онзи Божественъ моралъ и приемешъ, че всичко въ свѣта е глупаво, ти самъ си внушавашъ и единъ день ще направишъ отъ себе си единъ глупакъ. Ако кажешъ, че всички хора сѫ глупци, и ти ще станешъ като тѣхъ. Помни, че ти трѣбва да мислишъ за хората, че сѫ благородни. Ти трѣбва да мислишъ за човѣшкитѣ души, че сѫ разумни, само че въ проявата си като хора тѣ вървятъ по единъ кривъ пѫть, заблудили сѫ се. И тъй, когато ти казвашъ, че всички хора сѫ глупави, то подразбира, че само ти си уменъ човѣкъ, нали? Че ако Богъ

създаде всички тия хора, съ които ние можемъ да се споразумѣемъ, то какъ може да сѫ глупави? Ако азъ мога да се споразумѣея съ васъ, като ви говоря една Истина, то и всички вие помежду си можете да се споразумѣете, може да се разберете. Ако ние можемъ да живѣемъ индивидуално, ако можемъ да живѣемъ единъ възвишенъ животъ, ще можемъ да минемъ прѣзъ всички изпитания, ще наддѣлѣемъ себе си, ще прѣодолѣемъ надъ смъртьта. Защото, ако човѣкъ не може да прѣодолѣе надъ смъртьта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача въ живота ни е да хванемъ смъртьта за гушата, да водимъ сражение съ нея и да я побѣдимъ. Какъ? Писанието казва, че Христосъ побѣдилъ смъртьта. Онзи, който не разбира закона, казва, че като дойде Христосъ на земята, смъртьта и Него хвана. Да, но Писанието казва, че Богъ Който живѣеше въ Христа, Го възкръси, че Богъ живѣе въ него. Ние казваме: азъ трѣбва да живѣя за себе си. Никой не може да живѣе за себе си. Да живѣя за себе си, значи да имамъ въ себе си туй великото, Божественото, да съзнавамъ, че съмъ човѣкъ, че Богъ живѣе въ мене, да взимамъ участие въ този творчески принципъ и да се интересувамъ отъ всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по цѣлия свѣтъ, навсѣкѫдѣ изобщо. Нѣкой казва: не ме интересуватъ другитѣ. Какво те интересува тогава? – Да се оженя младъ, да намѣря нѣкоя богата мома, съ парички, съ хубава кѫща; послѣ, да си родя нѣколко дѣца, да ги пратя въ странство да свършатъ нѣкоя наука и слѣдъ това да ги назначи нѣкѫдѣ чиновници. И слѣдъ всичко това, той мисли, че е човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие. Ами онази птица, която сѫщо като тебе живѣе подъ слънцето, не е ли свършила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трѣбва да се грижимъ за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Азъ наблюдавамъ всѣка сутринь у насъ въ двора птицитѣ. Най-първо, като стане птичката сутринь, тя не се мие веднага като човѣка, но започва да си търси храната. Слѣдъ като се наяде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намѣри мѣсто за легловища. Като си намѣри и легловище, вече е доволна. И птицитѣ правятъ такива разузнавателни експедиции, както и хората. Тѣ изпращатъ 2–3 птици да обикалятъ, да видятъ, дѣ има хубава вода, нѣкой чистъ изворъ, дѣ има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледатъ цѣлата мѣстность наоколо, отиватъ да съобщятъ на останалитѣ. И тѣ, като единъ роякъ, всички заедно отиватъ въ откритата мѣстность. Казватъ: птицитѣ не разбиратъ нищо. Какъ да не разбиратъ? –

Много добрѣ разбиратъ. Ние, които сме създадени по образъ и подобие Божие, мислимъ ли, че като родимъ 2–4 дѣца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божия? – Не. Първото нѣщо, което се казва въ Писанието е: „Придобийте разумния принципъ, а слѣдъ това завладайте земята, плодете се и размножавайте се!“ Подъ тия думи, да завладатъ земята, да се плодятъ и размножаватъ, се подразбира проявлението на човѣка въ неговото множество така, че въ всички хора да вижда своето проявление. Единъ день, като се събере човѣкъ въ своя плодъ, да вижда, че плодътъ на всички хора е у него. Слѣдъ това, да вижда, че всички хора могатъ да се събератъ въ неговото тѣло. И тъй, всички души могатъ да се събиратъ въ едно тѣло. Както въ моето тѣло се събиратъ милиарди сѫщества, така и въ свѣта могатъ да живѣятъ много хора заедно. Всички хора на земята могатъ да се събератъ въ единъ общъ организъмъ. Този организъмъ наричатъ организмътъ на голѣмия човѣкъ, на великия човѣкъ, на космическия човѣкъ, нареченъ Адамъ Кадмонъ въ когото нищо не умира, но всичко се измѣнява. Той взима грижата за всички сѫщества, които съставляватъ неговия организъмъ.

Та сега, при тѣзи условия, въ които живѣемъ, благото на единъ народъ зависи отъ индивидитѣ, които го съставляватъ. Въ всѣки индивидъ, въ всѣка душа трѣбва да има този мощенъ стремеж – да бѫде разумна.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь“. Кой ще ви кръсти? Иоанъ кръсти Христа съ вода, но отпослѣ кръстиха Христа отгорѣ съ Духъ. Значи, не е единъ кръстникътъ, който кръщава. Онзи великиятъ, Който създаде свѣта, Той кръщава и казва: „Твоето име отсега нататъкъ е слѣдното“. Той ти дава цѣлата програма на твоя животъ, какво трѣбва да вършишъ. Тъй, както ме слушате, вие казвате: а, животътъ е много строгъ. Не, великъ е животътъ! Ами че ако ти знаешъ да свиришъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да рисувашъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да отглеждашъ лозитѣ и да ги използвашъ разумно, това не е ли животъ? Да имашъ лозе, градина и да ги отглеждашъ добрѣ, а не тъй както сега ги обработвашъ, за да ги използвашъ само, това не е ли животъ? Да обработвашъ лозя, това е добрѣ, но трѣбва да знаешъ изкуството да правишъ тѣхнитѣ сокове сладки, а не да ги прѣвръщашъ въ вино. Ако можехме да задържаме всички тия плодове отгорѣ на дървото, не щѣше ли да бѫде живота ни по-добъръ? И ако всички ние, мѫже и жени се съберемъ въ единъ домъ, и прѣкараме живота си разумно, въ любовь, не щѣше ли да бѫде това нѣщо по-хубаво? А сега, хората се

измжчватъ въ домоветѣ си, кой да бжде първиятъ, кой да бжде господарьтъ. Все ще има господарь и слуга. Нѣкой пжть, обаче, господарьтъ става слуга, и слугата става господарь – това зависи отъ условията.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който и другъ пжть съмъ привеждалъ, за онзи англичанинъ лорд. Единъ английски лордъ пжтува къмъ Австралия съ дъщеря си и съ единъ отъ своитѣ вѣрни слуги. Въ врѣме на пжтешествието става едно корабокрушение, и той, съ дъщеря си и слугата си едва успѣватъ да се спасятъ на единъ отъ островитѣ на Велики океанъ. Слугата ималъ въ себе си една малка торбичка съ нѣколко житни зрънца. Като излѣзли на този островъ, рискували да измратъ отъ гладъ, понеже нито лордътъ, нито дъщерята могли да работятъ. Само слугата знаелъ да работи, затова веднага разоралъ часть отъ земята, посадилъ житнитѣ зрънца и въ скоро врѣме тѣ дали своя плодъ. Цѣли десеть години прекарали на този островъ, прѣзъ което врѣме слугата заповѣдвалъ, той билъ господарьтъ, а лордътъ и дъщерята били слугитѣ. Слѣдъ десеть години се връщатъ въ Англия, и тогава слугата станалъ пакъ слуга, а лордътъ станалъ господарь. Такова било положението, което заемали тѣ въ свѣта. Нима онази майка, която служи на своето дѣте, не е слугиня? Дѣтето заплаче въ 12 ч., въ 1 ч. и казва на майката: стани? – И тя става. Едно малко дѣте въ кжщата заповѣдва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата – на всички, които сж наоколо него. Защо? Голѣмъ ли е този господарь? – Не е. Единъ день дѣтето става слуга, бащата става господарь. Единственото разумно нѣщо е да имаме този Святи Духъ въ себе си, да имаме този разуменъ животъ и да разберемъ, какъ трѣбва да поправимъ живота си. Ние очакваме за въ бждеще да дойде нѣкой да ни спаси. Казваме: все трѣбва нѣкой да спаси свѣта. Прѣди 2,000 години дойде Христосъ да спаси свѣта, но отъ тамъ насетне дойдоха и нещастията. Кои не дохождаха да спасятъ свѣта, но спасиха ли го? Въ Индия дохождаха и Кришна и Буда но спасиха ли го? – Не го спасиха. Между мохамеданитѣ дойде Мохамедъ. Спаси ли свѣта? – Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошълъ да спаси свѣта. Не, спасението на свѣта още не е дошло; за сега се приготовляватъ само условията за това спасение. Когато всички хора приематъ великия Духъ въ себе си, тогава ще дойде спасението. И сега насъ ни заблуждаватъ, като казватъ, че тѣзи, които сж на земята, още не сж спасени, а онѣзи, които сж въ онзи свѣтъ, сж спасени. Запитала овцата дѣ сж моитѣ дѣца, дѣ сж моитѣ агънца? Казали ѝ: тѣ сж на онзи свѣтъ, много добрѣ сж тамъ. Излъгали я. Какъвъ ти онзи свѣтъ сж видѣли? Тѣ сж въ червата на нѣкого натъпкани. Ние не вѣрваме на такива философи. Ние не искаме да ни

направятъ на жамбонъ и да ни пратятъ въ онзи свѣтъ. Онзи свѣтъ е тукъ. Азъ бихъ искалъ да видя спасението на хората въ онзи свѣтъ. Ако спасението можеше да стане на онзи свѣтъ, великитѣ учители нѣмаше да слизатъ на земята. Понеже тѣ идватъ на земята, тукъ трѣбва да бѫдемъ спасени. Ние искаме, дѣто живѣемъ, тамъ да бѫдемъ спасени. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: моето вѣрую, моитѣ познания, моето положение въ свѣта не ми позволява да приема това нѣщо. Твоето вѣрую? Че какво вѣрую имашъ ти? – Азъ вѣрвамъ въ единъ Богъ. Много добрѣ. – Азъ вѣрвамъ, че Богъ е въ три лица. Първото лице на Бога е Любовьта, проявена въ живота; второто лице на Бога е Мѫдростьта, проявена въ знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена въ свободата – на всички хора еднакво трѣбва да се даде свобода. Като казвашъ, че вѣрвашъ въ единъ Богъ, тури ли това троеличие на Бога въ своя животъ? Имашъ ли животъ, знание и свобода въ действията си? Слѣдователно, чрѣзъ твоя животъ, чрѣзъ твоитѣ знания ти никога не трѣбва да противодѣйствувашъ на Божественото, а да бѫдешъ въ хармония съ него. Туй разбирамъ подъ вѣрване въ Троеличния Богъ.

Казва се въ Писанието: „Ще ви кръстя съ Духъ святъ“. Нѣма по-хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да възприеме този Божественъ Духъ. Когато човѣкъ дойде до това състояние, отъ душата му ще падне единъ голѣмъ товаръ, ще почувствува голѣма лекота. Въ ума му ще просветне голѣма свѣтлина. Прѣдставете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нѣщо е вѣрно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли свѣтлина въ ума си? Нѣмате ли тѣзи нѣща въ себе си, каквито доказателства и да ви привеждамъ, все ще има у васъ едно съмнѣние. Ако днесъ ви нахраня много добрѣ, ще си кажете: да днесъ ни нахрани добрѣ, утрѣ може да ни натири. Утрѣ пакъ ви нахраня. Ще се усъмните за слѣдния день. Съмнѣнието върви всѣкога въ стѫпкитѣ ни. Цѣлиятъ животъ е пъленъ съ съмнѣния. Вѣрваме ли ние въ Бога, Който ни е далъ животъ? Вѣрването ни въ живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителитѣ сѫ ни дали живота, а това, че Богъ ни обича, че Богъ ни е далъ живота, че Богъ ни е далъ всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички криви заблуждения на площаднитѣ философи въ свѣта, отдаваме все на Бога. Една сестра казва: всичко е отъ Бога! Добрѣ, ако дѣйствително всичко е отъ Бога, тогава защо ме критикувате. Значи, каквото и да говоря азъ, каквото и да върша, то е все отъ Бога. Ако мислите така защо ме критикувате? Казвате: ами защо се обхождашъ така? Обходата ти не е Божествена. Значи, щомъ върша нѣщо по вашата воля, то е по Бога; щомъ

върша нѣщо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щомъ казвате, че всичко е отъ Бога, тогава, каквото и да върша, и по ваша воля, и по моя воля, споредъ васъ, все трѣбва да е отъ Бога. Ако между твоята воля и моята воля има дисхармония, Богъ е отвънъ; ако между твоята воля и моята воля има съгласие, Богъ е отвѫтрѣ. Той е третиятъ между насъ. Ако между твоята любовь и моята любовь се заражда една умраза, едно състезание, Богъ е отвънъ; ако между твоята любовь и моята любовь става едно сливане, ако се образува едно цѣло, Богъ е отвѫтрѣ. Ако между твоето знание и моето знание има една дисхармония, едно състезание и не можемъ да се разберемъ, ние сме на лѣво отъ Бога, Богъ е вънъ отъ насъ; ако между твоето знание и моето знание има едно съгласие, Богъ е отвѫтрѣ. Слѣдователно, въ вѫтрѣшната хармония се явява Божественото. Когато Божественото се яви въ човѣка, той става мощенъ силенъ. Азъ слѣдя това нѣщо. Ако нѣкой отъ васъ само за единъ моментъ би почувствувалъ Божието присѫствие, тъй както го разбирамъ азъ, тъй както съмъ го изпиталъ, то ако мръднете само пръста на рѫката си въ една разярена тълпа, която върши хиляди прѣстѫпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако въ този моментъ се намѣрите прѣдъ една 100,000-на армия, добрѣ въорѫжена съ топове, пушки, и вие само помръднете пръста си, всичкитѣ топове ще млъкнатъ. Такова велико нѣщо е Божественото, което работи въ свѣта! Не мислете, че Богъ, Който се проявява въ свѣта, е нѣщо слабо. Не, Богъ вижда, разбира нашитѣ глупави разсѫждения, нашата площадна философия и само се поусмихва, т.е. ще ме извините, че употрѣбявамъ този изразъ за Бога. Това е само единъ символиченъ изразъ. Богъ не се усмихва, въ Него има нѣщо велико! Той като вижда, че нѣкой се мисли за голѣмъ философъ, напѫчилъ се, едва ли може да дигне на гърба си 100 кгр., казва: ако на гърба на това дѣте бихъ турилъ цѣлата земя, какво ли би станало съ него? Когато нѣкой каже, че е герой, азъ считамъ, че трѣбва да е въ състояние да носи цѣлата земя. Герой, който може да носи цѣлата земя на гърба си, азъ считамъ, че е герой отъ трета степень. Този пъкъ, който може да носи на гърба си цѣлата земя, слънцето и всичкитѣ му спѫтници, считамъ герой отъ втора степень. Този, който може да носи на гърба си цѣлата земя съ десеть слънца и спѫтницитѣ имъ, той е герой отъ първа степень. Питамъ: ако сте герой въ България отъ първа степень, можете ли да носите земята съ десеть слънца и спѫтницитѣ имъ на гърба си? – Не мога. Тогава ти не можешъ да разрѣшишъ най-важнитѣ въпроси въ живота. Азъ който мога да нося земята на гърба си, казвамъ на българитѣ: слушайте вие може ли да се примирите? Кой си ти? Тебе ли ще слушаме? Щомъ не ме слушате, ще разтърся земята. Слѣдъ като я разтърся 4–5 пѫти, слѣдъ като

унищожа тия ваши пушки, топове, пакъ ще ви питамъ: ще ме слушате ли? – Ще слушаме. Какъ нѣма да слушате? Ще слушате, и оттатъкъ ще минете. Ще кажа: слушайте новото учение! Отъ сега нататъкъ не се позволява на хората да се биятъ. Защо? – Ще разтърся земята. Така бихъ постѫпилъ, ако бяхъ единъ отъ третостепеннитѣ герои. Казвате: кѫдѣ сѫ тѣзи герои? Ще дойде единъ отъ тѣзи герои, които могатъ да носятъ земята на гърба си. Този герой ще оправи свѣта. Този герой се приготовлява сега, и всички ясновидци виждатъ, че турятъ земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаете името му. Като дойде този герой, ще кажа на хората: Господь ми каза отъ сега нататъкъ да живѣете въ миръ и съгласие. „Да живѣете въ миръ и съгласие“. – Това е учението на великитѣ Учители отъ памти-вѣка и до сега. Като се разтърси земята, всичко ще разберете. Това нѣщо ще бѫде, и всички ще го видите. Като го видите, всички ще поумнѣете. Отъ сърдцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълѫби и съ крилѣтѣ си ще се дигнете изъ въздуха. Ако сте змии, всички ще бѫдете смазани на каша въ дупкитѣ си; ако пъкъ сте гълѫби, ще хвръкнете и Господь ще каже: ето моитѣ умни дѣца! Затуй ви казвамъ сега, че на всички ви трѣбва да израстнатъ крилца.

Той ще ви кръсти съ Духъ святъ, съ туй разумното великото. Ние трѣбва да вѣрваме въ това! Първото нѣщо въ свѣта е човѣкъ да разбере и да опита Любовьта. Съ Любовьта трѣбва да направимъ единъ великъ опитъ, но не трѣбва да се боите и да казвате: какво ще бѫде положението на България? Какво ще бѫде съ човѣчеството? – Какво ще бѫде положението на обществото? – Какво ще бѫде положението на България, какво ще бѫде положението на вашия домъ, това сѫ второстепенни въпроси. Важното е, какво ще бѫде съ нашата душа. Това е великиятъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшимъ не само за себе си, но и за всички други души. Въпроситѣ за човѣчеството, за България, за обществото, за дома ни, това сѫ въпроси, които отъ хиляди години се разрѣшаватъ и които не сѫ разрѣшени и до сега. Щомъ, обаче, разрѣшите въпроса за вашата душа, тогава ще раздаватъ на всички ви съотвѣтнитѣ партитури и всѣки ще влѣзе въ оркестъра и ще започне направо да свири – ще знае своята часть. Затова днесъ се проповѣдва на хората разумния животъ.

„Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь.“ Огъньтъ е едно велико благословение, едно прѣчистване. Всички трѣбва да се подигнемъ! Въ какво? – Въ Любовьта. Всички трѣбва да просветнемъ! Въ какво? – Въ Мѫдростьта. Всички трѣбва да се разширимъ! Въ какво? – Въ Истината. Нѣма ли да бѫде

хубаво, като се срещнемъ да се познаемъ? Вие казвате, запримѣръ, че ме познавате. Но ако ме срѣщнете слѣдъ 20 години, и азъ съмъ хвърлилъ брадата си, изглеждамъ 25 годишенъ, вие дори нѣма да подозирате, че това съмъ азъ. Ще кажете: дали е той, или не? Вие казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашитѣ костюми постоянно се мѣнятъ, понеже сме на сцената, а това го изисква тази пиеса на живота. И тия, които сѫ публика, по сѫщия начинъ, сѫ различно костюмирани и често мѣнятъ костюмитѣ си. Нашитѣ костюми съотвѣтствуватъ на това, което е написано върху тѣхъ. Единъ день, когато излѣземъ вънъ отъ театъра, дѣто нѣщата не сѫ написани, ние ще се явимъ въ истинската си форма, която не се мѣни. Тогава ще се яви Божественото. И тъй, човѣшкото трѣбва да се снеме, да се види онова великото, Божественото. Виждашъ нѣкой човѣкъ навъсенъ, сърдитъ, недоволенъ е отъ нѣщо. Нѣкому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; нѣкому очитѣ се изкривили; нѣкому ушитѣ разхвърлени на една, или на друга страна. И слѣдъ всичкото това казватъ: красивъ човѣкъ е този! Не, ушитѣ трѣбва да бѫдатъ на мѣстото си – Мѫдрость трѣбва да има у човѣка. Носътъ трѣбва да бѫде правъ, на мѣстото си да е – трѣбва да мирише човѣкъ само хубавитѣ работи. Човѣкъ не трѣбва да мяза на орела. Защо ноктитѣ на краката въ орела сѫ закривени? Защо яде мърша. Той хемъ съ краката си, хемъ съ клюна си я разкѫсва. Като забие клюна и нектитѣ си, нищо не остава отъ жертвата. Не, правъ носъ ще имашъ. Какъвъ е клюнътъ на гълѫба, завъртѣнъ ли е? – Правъ клюнъ, правъ носъ трѣбва да имашъ, а не завъртѣнъ надолу. Закривениятъ надолу клюнъ или носъ означава песимизъмъ. Очитѣ ви, които изразяватъ Истината, трѣбва да бѫдатъ отворени, всѣки да познае, че сте човѣкъ на когото може да се разчита. Като срешнешъ човѣка, да знаешъ, че той ти е братъ. Всѣки за себе си трѣбва да каже: харесвамъ очитѣ си, харесвамъ носа си, защото съмъ Божественъ. Всѣки самъ себе си трѣбва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: не се харесвамъ. Не, ти ще измѣнишъ условията на живота си, ще бѫдешъ доблестенъ поне като гълѫба. Прѣзъ хилядитѣ години, прѣзъ които е миналъ той, и при добритѣ, и при лошитѣ условия на живота си, не ялъ месо. Колкото пѫти и да сѫ го учили да яде месо, той все казалъ: не, азъ имамъ убѣждения! Така и ние трѣбва да казваме: азъ имамъ убѣждения, служа на Бога на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината, на Правдата, на Добродѣтельта, не искамъ да ямъ месо. Ще бѫда гълѫбъ, нѣма да върша прѣстѫпления. Ама ще ви колятъ хората! Нима не колятъ орлитѣ? Ама вълкъ трѣбва да бѫдешъ! Нима вълцитѣ не ги убиватъ? Нима вълцитѣ не умиратъ? Ама мечка трѣбва да бѫдешъ! Нима мечкитѣ не умиратъ? Ама силенъ като лъвъ трѣбва да бѫдешъ!

Нима лъвътъ не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трѣбва да бѫдешъ лъвъ, бѫди, но лъвъ на Любовьта, лъвъ на Мѫдростьта, лъвъ на Истината, лъвъ на Правдата, лъвъ на Добродѣтельта. Такива велики лъвове трѣбва да има! Такива лъвове трѣбва да бѫдете всички!

И ако трѣбва да бѫдете орли, бѫдете орли на Любовьта, орли на Мѫдростьта, орли на Истината, орли на Правдата, орли на Добродѣтельта. Това значи да се кръстите отъ Духъ Свети, да се кръстите въ Истината. Такива лъвове азъ бихъ желалъ да бѫдете! Не отъ онѣзи лъвове, които прѣскачатъ въ кошаритѣ вѫтрѣ! Не отъ онѣзи орли, които слизатъ отъ небеснитѣ височини въ нѣкой дворъ, да сграбчатъ нѣкоя кокошка нѣкое пиле или нѣкоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трѣбва да бѫдете – орли на високата мисъль въ свѣта! Да имате широкия просторъ на орела, царьтъ на птицитѣ, но въ този царь да има доблесть! Има такива орли въ свѣта.

„Ще ви кръсти съ Духъ Святи.“

Сега, мнозина отъ васъ ще се кръстите. Нѣкои отъ васъ сте кръстени, но вие още не знаете. Така и дѣтето, колко врѣме слѣдъ като го кръстятъ, си знае името? Дѣтето го кръщаватъ на първия, втория или на третия мѣсецъ, но едва слѣдъ 2–3 години си знае името.

Та вашиятъ кръстникъ трѣбва да дойде, да ви каже какво ви е името. Слѣдъ като ви кръсти, трѣбва да знаете, каква е Божествената програма и да живѣете споредъ нея, да живѣете споредъ живота на гълѫба, споредъ Духътъ Свѣти. Тогава ще минете въ нова фаза, ще бѫдете хора, създадени по образъ и подобие Божие и Господь ще каже: „И видѣ Господь, че всичко, което е направилъ този човѣкъ е добро, защото е положилъ Неговия законъ, законътъ на Любовьта“.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 12 априлъ 1925 год. въ гр. София.

1925_04_15 Закон на съотношения
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН НА СЪОТНОШЕНИЯ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.
Размишление

Четене на най-важните стихове от книгите на Новия и Стария Завет.

Изпейте упражнението В начало бе Словото.

Тема за следния път: Най-добрите качества на добрия ученик.

Представете си, че при вас се явява един философ и ви казва да заповядате на Слънцето да не грее. Вие сте учен човек, изучавате философията, питам ви: какво ще му отговорите? Да кажете на Слънцето да не грее – това е един символ. Ако този философ каже на мене това, аз ще изчисля по кое време Слънцето залязва и ще му кажа: „Аз ще заповядам на Слънцето да не грее, затова ще дойдеш в 7 часа вечерта." И тогава ще го попитам: „Грее ли Слънцето?" – „Не грее." Значи Слънцето не грее вечерно време. След това този философ казва: „Кажи на Слънцето да грее!" Аз изчислявам в колко часа изгрява Слънцето и му казвам: „Ще дойдеш в 5.30 часа сутринта при мене и аз ще кажа на Слънцето да грее, колкото искаш."

Следователно има един закон, според който аз мога да заповядвам на нещата да станат или да не станат. Когато нещата са в съгласие с Природата, те всякога стават. Когато кажа на Слънцето да не грее, то няма да грее. Когато му кажа да грее, то ще грее. Това нещо, преведено на друг език, значи: когато Слънцето не грее, е вечер; когато Слънцето грее, ден е. Такива промени могат да стават и в живота. Някой казва, че си много лош човек. Ти ще му отговориш: „Видял си ме вечерно време." После ти казва: „Ти си много добър човек." – „Видял си ме при изгряването на моето Слънце." Това означават думите: „много лош човек" и „много добър човек". Те са символи. И действително, когато Слънцето залезе, у човека се заражда мрак, студенина. Тази студенина в чувствения живот, в духовния свят е едно зло. Когато се изменя температурата, изменя се и самият живот. Ще се научите да превеждате вашите състояния според езика на Природата.

Писанието казва: „Не се радвай, когато те хвалят, но радвай се, когато рекат лоши работи против теб.“ Въпреки философията на свещените книги, доколкото зная, доколкото съм проверявал, не съм намерил нито един ученик в България, комуто като кажат, че е много лош човек, да се зарадва. Той казва: „Аз вече не стъпвам в Школата! Да ме обидят тъй зле!“ Казвам: такива ученици са прости като фасул. Фасулът е толкова прост, че и свинете не го ядат. Простите, егоистите хора са такива, че и свинете не ги ядат. Те не стават за нищо. Ти трябва да вариш фасула най-малко в две води, за да извадиш нещо от него. Първата вода на фасула трябва да се хвърля, защото е опасна. Тя е полезна за чистене на лекета. Като се намери такъв ученик, трябва като фасула да го вариш в две води: с първата вода ще очистиш някои блажни лекета, а във втората вода ще нарежеш малко лук и ще изкараш от него отлично ядене. И това е пак символ. Положението, което заемате сега на Земята, и животът, който прекарвате, не е още живот. Приложението, знанието, което имате, не е още истинско приложение, нито истинско знание. Тази любов, която имате, не е още истинската Любов.

Мъдростта, истината, които имате, не са още онези велики Мъдрост и Истина. Ние още не сме дошли до онова, към което се стремим. Аз не отричам, че сте направили нещо, но казвам: ще дойде ден, когато всички ще бъдете в съгласие, в пълна хармония с Бога, с Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Затуй необходимо е за онези, които са тръгнали в този път не като вярващи, а като ученици, да разрешават задачите си правилно.

Най-първо ученикът трябва да знае какви са неговите отношения към невидимия свят. Като ученик той трябва да гледа на целия свят като на Школа. За вас светът е една Школа. Вие имате претенции за това-онова, но трябва да знаете, че сте в една Школа, от която нищо не може да ви освободи. Не само тук, но дето и да сте, вие сте ученици. Следователно трябва да знаете, че всеки ви наблюдава как разрешавате задачите, които са положени в програмата на това училище.
Няма да казвате: „Как постъпва еди-кой си?“ Всеки ще разрешава въпросите поотделно, за себе си. Важно е как ти учиш. Ти като учиш за себе си, ще бъдеш възнаграден, ще получиш диплом. Всеки учи за себе си, туй да знаете! Добродетелите на другите хора не могат да бъдат ваши добродетели. Някой, който знае повече от вас, може да ви помогне, но вие, като разбирате нещата,

сами ще учите. Всички трябва да имате дълбоко желание да учите. Няма да казвате: „Аз вярвам.“
Вярването извън училището няма никакъв смисъл. Да живееш по Бога – това е едно училище.

Да кажем, че имате точка А. И сега от точка А нагоре тегля една права линия до точка В. Какво означава това движение от долу на горе? Как ще го преведете? Всяка посока, всяко движение има свой смисъл. Тогава какъв смисъл има в това движение от горе на долу? Вие ще кажете, че се е образувал един ъгъл. Не, ъгълът още не е образуван, защото тук имаме едно непрекъснато движение. След това имаме движенията от точка В до точка С, от точка С до точка D, от точка D до точка Е, и най-после – от точка Е до точка А. Интензивността между тия движения една и съща ли е? Допуснете, че едно разумно същество като вас започне да се движи от точка А към точка В. Знаете ли какви промени ще претърпи туй същество, докато стигне до точка В? Какви ще бъдат неговите мисли? Знаете ли после какво ще стане с туй същество, като тръгне от точка В към точка С? Тук се образува едно движение от ляво по един наклон към дясно. На какво ще уподобите движението АВ и ВС? На изгрев и залез на Слънцето. Точката В е зенитът на Слънцето. Вие ще кажете, че Слънцето изгрява само от изток. Не, Слънцето може да изгрява и от запад. Засега то наистина изгрява от изток, но може да изгрява и от запад. Земята може да изменя своето движение. Че днес се движи в една посока, това още не е доказателство, че не може да се движи и в друга посока. После имаме друго движение: от С към D – вляво, след това имаме друго движение: от D към Е – надясно, и най-после движенето от Е към А – надолу. И тъй, както виждате, имаме един пентаграм.

Значи за всеки човек, за да завърши той своето развитие на Земята, в неговия живот Слънцето трябва да изгрее и да залезе пет пъти. Имате първия изгрев и залез – АВС, втори изгрев и залез – ВСD, трети – СDЕ, четвърти – DЕА, и пети изгрев и залез – ЕАВ. Вие ще се объркате от цялата тази философия, затова вземете само първата част – АВС. Понеже човек не живее само в един свят, но едновременно в пет свята, затова и в него изгряват пет слънца. Някой път, когато за даден човек изгрява слънцето на физическия свят, може би са залезли слънцата му в духовния и астралния свят. Или пък възможно е да е изгряло неговото слънце в умствения свят, а да са залезли всичките други слънца. Когато всичките слънца у един човек са изгрели, той не може да бъде щастлив. Добрият човек не може да бъде щастлив на Земята.

Щастливите хора аз не смятам, че са и добри хора. Добри хора са тия, които имат големи страдания и същевременно преодоляват тия страдания. Този е Божественият път на нещата. От памтивека този е бил законът за всички велики хора, за всички ученици.

Сега аз се чудя на учениците в България. Всички искат да бъдат щастливи, да не ги закачи нито един трън. Като дойдат страданията, казват: „Защо да страдаме?“ – Страданието е един от предметите в училището. Вие ще учите този предмет, ако искате да бъдете ученици. Казвате: „Еди-кой си учител не мога да търпя.“ – Учителят е турен в гимназията, той е необходим за твоето развитие – ще го търпиш! „Директора не мога да търпя.“ – Ще го търпиш! „Учителя по рисуване не мога да търпя.“ – Ще го търпиш! После пък не можеш да търпиш учителя си по математика, сприхав бил. – Ще го търпиш! Ако не търпиш учителите си, учителският съвет ще ти покаже вратата на гимназията и ще тръгнеш да търсиш друга гимназия. Нали същото е и в университета? Вие, като влезете в Божественото училище, искате всички учители да се съобразяват с вашето високо произхождение. Вие искате да стане всичко, каквото кажете. Всичко това говори лошо за вас. Защо? – Най-първо ученикът, като влезе в училището, трябва да има абсолютно смирение. Разбирате ли какво значи смирение? Ученикът трябва да бъде смирен не пред учениците, но пред учителите си. Знаете ли какви учители има в Божественото училище? Всички тия учители сами са свършили Божественото училище и във всяка своя стъпка са пъплели като охлюви. Един ден дойдете пред един от тия учители, изпъчите се, но те казват: „Едно време и ние правехме като тебе, но сега се смирихме.“

Пътят на възлизане е общ път, но все пак има и своите различния, своето голямо разнообразие. Общността седи в принципите, вложени като основа в Школата. Вие не вземайте за важни неща тия, че някой човек от улицата ви е казал една обидна дума. Това не трябва да влиза в сметката. Ако една овца се провре през някоя дупка на кошарата и излезе навън, дето някой вълк я нападне, кой е виновен за това: овчарят, вълкът или овцата? Казвате, че тази овца била глупава. Не, глупави овце няма в този свят. В овцата има достойнство. Но някой път ще видите, че като дойде вълкът в кошарата, срещу него излиза една овца и тропа с крак, заповядва му. Вълкът не яде такива овце, които тропат с крак.
Има овце, които бягат от вълка. Тогава той ги застига и захапва. Оттук вадим

следното заключение: ако злото ви ухапе някъде, значи не сте му тропнали. Туй е принципиално разбиране. То се отнася до всички. Така трябва да схващате нещата; схващате ли ги другояче, не може да има никакво развитие в човешкия характер – каквото спечелите, ще го изгубите. Действително, много от великите Учители в света, които са минали през тази Школа, много пъти са изгубвали това, което са придобивали. Достатъчно е човек да направи една погрешка, за да започне пак наново. Човек трябва да започне пак отново, защото Божественият път не може да се измени. Първото нещо: всинца вие трябва да се стремите да бъдете доволни от себе си вътрешно, че имате възможност да прилагате принципите на тази велика Школа. Аз говоря за вашето вътрешно разбиране. Не е важно какво мислят отвън за вас, но трябва вие сами да сте доволни и сами да съдите себе си. Ученикът трябва сам себе си да съди, и при това право да съди: да знае в даден момент де е направил погрешка, да знае де е прав, де е крив. В това седи благородството на ученика.

Та казвам: *линията AB е изгрев*. Когато Слънцето изгрява, човек е весел; когато Слънцето залязва, човек е скръбен.
Няма нищо лошо в това, че човек е скръбен, както няма никаква придобивка от това, че той е радостен. Това са две еднакво важни състояния, които приготовляват пътя едно за друго. Радостта приготвя пътя за страданието, а страданието приготвя пътя за радостта. Ще ме запитате: „Как така?“ Ами ако ти нарисуваш една картина, но няма кой да я оцени, можеш ли да бъдеш щастлив. Все трябва да има някой, за когото да я рисуваш. Или ако свириш или напишеш нещо, нали все трябва да има поне един външен човек, на когото да покажеш своята работа или с когото да я споделяш. И тъй, щом съм скръбен, това показва, че няма с кого да споделя онова, което мисля и чувствам. Щом съм радостен, това показва, че има с кого да споделя онова, което мисля и чувствам. Така седи външната страна на въпроса. Онзи, който се радва дълбоко, радостта го засяга отдълбоко. Това показва, че Господ благоволи към него, понеже той е направил нещо добро, което хората не виждат, но Бог вижда. Ние се радваме, че Бог вижда в нас и най-малкото добро. Господ вижда малките, микроскопическите добрини, а големите добрини ги виждат хората.

Сега, като разглеждаме този пентаграм, аз ще направя един анализ. Представете си, че ние вземаме за единица мярка секундата, т.е. човешкото съзнание схваща секундата за единица мярка. Представете си сега, че един ваш приятел минава и заминава пред вас за една секунда. Казвате: „Не можах да го

видя, той замина покрай мене като светкавица.“ Защо не го видя? – Понеже съзнанието ти не е будно. Ако срещнете едно същество, което се движи с бързина 300 000 километра в секунда, какво струва бързината на вашето съзнание, което взема за единица секундата? – Нищо не струва. Тази единица не струва нищо за един ангел, който се движи с голяма бързина. Бързината на светлината е скоростта на биволска кола в сравнение с бързината, с която се движат ангелите. Когато ангелите се движат, те впрягат своите биволи и с такава скорост се движат, а ние вземаме това движение за голяма бързина. Ако кажеш някому да те почака една секунда, то значи един ангел да бъде на разстояние от теб 300 000 километра. И тогава, ако вие разделите тази секунда на 300 000 части, колко пъти ще влезе диаметърът на Земята в това число? Ако вие имате 1/300000 част от секундата, между вашия приятел и вас ще има един километър разстояние. Оттук вижте какви са нашите понятия за времето и какви са понятията на ангелите за времето. Представете си, че в тази секунда влизат няколко билиона вълни, а именно 2, 3, 15, 20, 100, 200 трилиона вълни, вие ще имате ли идея за тази бързина? – Няма да имате. Бързината на биволската кола на ангелите е по-понятна за вас.

Аз онзи ден ви казах, че за вас е достатъчно Господ да ви посети само за една секунда. Казвате: „Защо да не остане повече?“ – Законът е такъв. Когато Господ ви посети само за една секунда, Той ще ви даде всичко онова, което извърви само за една секунда. Но вие знаете, че Господ се движи с много голяма бързина. Следователно щом Бог ви посети само за една секунда, Той ще ви даде да обработвате едно пространство от 300 000 километра. Питам ви: тогава ще бъдете ли изгнаник в света? Значи колко земи могат да се турят в това пространство? Като нашата Земя могат да се поместят 25 други земи. Колко такива земи има в Слънчевата система? Колко пъти Юпитер е по-голям от Земята? Колко пъти Сатурн е по-голям от Земята? За следния път искам от всинца ви да знаете отношението на планетите една към друга, като започнете от Меркурий, Венера, Земята, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун. Искам да знаете по колко километра разстояние има между тях, каква е големината им, и т.н. Това са елементарни неща, които някога сте учили, но сега трябва да си ги припомните. С това ние ще обосновем друг един закон, който определя отношенията, които съществуват между планетите.

Тъй щото при сегашното състояние, като развиваме нашето съзнание, ние разширяваме в себе си идеята за времето. Един окултен ученик непременно

трябва да има разширено съзнание за времето. Затуй казвам, че малките, микроскопическите, невидимите с просто око неща са най-важни. Ако един ученик може да схване идеята за времето, да раздели секундата на 300 000 части и да обгърне това време със своето съзнание, той трябва да е достатъчно силен ученик, да има органи, с които да вижда нещата, да прави опити, а не само да си въобразява.

Сега аз мога да направя с някого от учениците си следния опит: точно в 10 часа вечерта ще му предам една мисъл. Нагласяваме той и аз часовниците си, да бъдат точни. От този опит аз ще позная доколко неговото съзнание е будно. Ако съзнанието му е будно, той може да схване мисълта ми още преди 10 часа. Ако съзнанието му не е будно, той ще схване мисълта ми във времето от 10 до 12 часа. Ако пък съзнанието му е нормално, той ще възприеме мисълта точно в 10 часа.
Но все ще има някои, които ще позакъсняват или ще подранят в схващането на предадената мисъл. Например често от невидимия свят се изпращат за нас Божествени мисли и благословения, които не можем да възприемем веднага. Случва се, че още в същия живот те не достигат до нас, а едва в някой втори живот. Това показва доколко бавно стават нещата в съзнанието. Понякога това благословение закъснява да дойде до нас с година, две, три, десет, двадесет и повече, а някога и едва на 80-годишната ни възраст приемаме това благословение. Казвате: „Защо едва сега дойде това благословение?“ – Причината е у тебе. Съзнанието ти не е било будно. Търсили са те, но не са могли да те намерят. Щом съзнанието ти е развито, веднага ще те намерят. От вас се изисква будно съзнание. Вие сте в първия ден на вашия живот, казва се в Писанието В първия ден Бог разлъчи светлината от тъмнината. Следователно вие сте в първия ден на вашия живот и разлъчвате вашата светлина от вашата тъмнина, доброто у вас от злото, което се състои от всички ония елементи, които спъват живота. Злото се ражда в тъмнината, а доброто – в светлината.

Мнозина от вас се колебаете дали сте на правия път, или не; дали Новото учение е по-право, или старото учение.
Казвам: ако разсъждавате така, вие сте много закъснели. Всеки ученик, който не е могъл да се ползва от това Учение още от миналото, за какво ще се ползва от него сега? Кой може да ви каже Истината?

Сега ще ви задам следната тема: По какво ще познаете, че един човек ви говори

истината?

Има начин да се познае това. Някой казва: „Говоря истината." Всеки може да каже, че говори истината, но дали е всъщност така? Например как доказа Христос, че е пратен от Небето? – Той направи много чудеса за неверуюшите, за невежите, за простите. Какво трябваше да направи Христос за учените, за вяруюшите? – Той трябваше за тях да направи друго нещо. Например, ако вие сте болен и аз ви лекувам, ще видите моята способност, ще знаете, че съм виден лекар.Но представете си, че вие сте здрав човек и аз дойда при вас със своите лекарства да ви лекувам – какво ще разберете? Болният ще ме смята за виден лекар, а здравият ще каже, че не съм с ума си, и ще рече: „Как тъй при мен, здрав човек, дошъл този лекар да ме лекува с такива горчиви лекарства?" Тогава какво трябва да направя за здравите?

И тъй, грешният свят разбира Христа по-добре, отколкото праведният свят. Аз съм виждал ученици, които излизат от бедни семейства, но се учат хубаво, свирят на цигулка добре, уважават учителите си. Срещал съм синове на големи богаташи, които имат голямо понятие за себе си, мислят, че нямат нужда да се учат, и казват: „Баща ни е богат, няма защо да учим, няма защо да работим, ще ядем и ще пием до насита." Питам ви: кое е по-хубаво – да стържеш на цигулка или да стържеш баща си! По-добре е да стържеш на цигулка или, казано с други думи, да свириш на цигулка, отколкото да свириш на баща си. Аз вземам бащата като цигулка. Като държиш на баща си един такъв концерт, той ще каже: „Синко, втори път не свири на мене!" Ще кажете: „Защо да не свири?" Представете си, че вие имате 100 000 лева, вложени в банката за стари години, и син ви дойде, че изсвири всички тия парчета пред публиката. Питам: какво ще стане с бащата? Той осиромашава и казва: „Няма какво, втори път няма да оставя да се свири върху мен." Сега ще се научите как трябва да ви говори Христос или как трябва да ви говорят разумните учители. Българинът е избран народ, както и евреинът. Децата брулят хубавата круша. И затова ще видите, че което дете мине покрай нея, все по клонищата се катери. Ето защо избраният народ от всички се брули. Има какво да се брули. Зелени, узрели плодове – всичко се брули.

Първото нещо: на всинца ви трябва смирение, за да придобиете Мъдростта. Ако не придобиете Мъдростта, нищо не може да се постигне нито в този свят, нито в онзи. И тогава аз казвам: Любовта, майка ви, ще ви изпрати при вашия Учител – Мъдростта. Ако не учите, Мъдростта ще пише на майка ви, на

Любовта: „Вашето разглезено дете не учи." И майка ви, Любовта, ще ви стегне. И знаете ли как стяга тя? Вие не знаете още, не сте я опитвали. Вие казвате: „Бог е Любов", но не знаете как Любовта стяга. Тогава майка ви, Любовта, ще ви прати при Истината и ще ѝ пише: „Вашето възлюбено дете и тук не се учи." Връщат го назад и тогава Любовта туря на своето дете рога и копита и го праща на Земята да оре на нивите. Това е велика Истина. Много философи на миналото са опитали това. И всеки, на когото са се паднали рогата, казва: „Аз втори път няма да ора, но ще се уча!" Като направите нещо лошо, хората ви питат: „Изникнаха ли ти рога?" – „Не, аз вече ще се уча." Това е един мит. Като изучавате източната митология, тази на гърците, на англосаксонците, на славяните, ще видите в какво седи този мит.

Та всяко движение има своя посока. В духовния свят изток е горе, запад – долу, надясно – юг, а наляво – север. Ръцете винаги действат по тия течения. Какво означава изток и запад? Кой свят означава лицето? – Лицето означава астралния свят, а главата – умствения свят. Значи, ако се обърнем към астралния свят, физическият свят се пада отзад. Ако сте обърнати нагоре с главата, умът е изток. Това са символи, които означават смяна на енергии от един свят в друг. Някой път ще се спра от чисто окултно гледище да обясня отношението на чувствата, мислите и волевите действия, да видите каква тясна връзка има между тях. Така ще разберете как стават смените на енергиите. Иначе вие не ще можете да си обясните всичко това, което всеки ден изпитвате. Сега да оставим този въпрос за подир Великден, но за добрия Великден.

Ще пишете още и върху друга една тема: Отношенията на планетите.

Всички трябва да упражнявате волята си. Упражненията, които ви се дават, имат за цел да превъзмогнете с тях сегашните мъчнотии. Аз виждам много мъчнотии: семейни, всички имате обществени, лични и от всякакъв друг характер. Вие сте учител, лекар или какъв и да е – ще имате и съответните мъчнотии. Всеки трябва да превъзмогне мъчнотиите на своята среда. Ето, сега за Великден например имате много мъчнотии: пари нямате, яйца нямате, козунаци нямате, а някои от вас може да нямате захар или друго нещо. Все ще има да ви липсва нещо. Всичко това не е лошо – светът е това. Човек трябва да превъзмогне нещата. Тогава, като срещнеш на Великден някой човек добре облечен, като го погледнеш, ще кажеш: „Радвам се, че тия хора са добре облечени, но аз ходя просто облечен по свобода." Туй е според закона на

Любовта. Според този закон всички не трябва да бъдем еднакво облечени. Ако всинца сме облечени в скъсани дрехи, това не е смирение. Пък ако не сме облечени с хубави дрехи, това още не е по закона на Любовта.

Ако сме боледували дълго време в някоя дреха, тя е пропита с лоши влияния. Тази дреха трябва да се хвърли, макар да коства и 5 000 лева. Ако съм боледувал и носил в това време едни обуща, и тях ще хвърля, ще си купя нови. Всичко, което съм носил във време на болестта си, ще го хвърля, ще се освободя напълно от него. Ще кажете: „Ами ако боледувам десет пъти?“ – Десет пъти ще хвърлиш дрехите си. Ще кажете: „Отде ще взема пари да купя нови?“ – Това вече е друг въпрос. Ние казваме какъв е законът. Ако имам пари, ще го изпълня, без да се скъпя. Ако ме попитат защо не мога да търпя тази шапка на главата си, ще кажа, че искам да бъда в здравословно състояние. Знаете ли какво ще направя със своята шапка? – Ще отида с нея на Витоша, ще накладя там голям огън и ще я изгоря. Ще изгоря всичко на общо основание. Аз видях как един поп гореше своите калимавки. Той беше най-добрият свещеник. Като реши да ги изгори, взе брадвата, накълца ги и ги тури в огнището да изгорят. Той казваше: „Нова шапка ще си купя!“ Прав е човекът. Аз съм го виждал много пъти да постъпва по същия начин – изпращаше той джубетата си на хаджилък.

Ние трябва да бъдем готови да се простим с всичко онова, което ни спъва, колкото и да е ценно то за нас. Когато вършим Волята Божия, трябва да бъдем безпощадни: да се освободим от всички желания, каквито и да са те и колкото и да ни струват. Защото нам подобава да се учим на изпълнение Волята Божия, нам подобава да служим на Любовта, да служим на Мъдростта, да служим на Истината. Това е великото в живота, който е училище за нас. Тогава сърцето ни ще бъде свободно и ще можем да се разбираме.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и седма лекция на ООК IV година
15 април 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_04_21 Възкресение
КНИГА: Възкресение, Издателство Бяло братство 2007 г., София

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

С вегетарианството ние не премахваме страданията, но само малко ги намаляваме, облекчаваме ги, не ги напълно унищожаваме. Колко трябва да се работи върху съзнанието на хората! Колко хората не постъпват днес братски? Имаш брат, утре ще се делиш с него. Той ще вземе твоя дял и нищо няма да ти даде. Какъв брат ти е този човек? Брат ти и ти принадлежите на две различни партии. Преследвате се и се биете. Страданията трябва да бъдат поука за вас. На тия страдания не трябва да гледате с усмивка, защото може да дойде и ваш ред. Тия, които страдат, ще се повдигнат за в бъдеще. Евреите са се облагородили, защото са страдали. Някому правят хирургическа операция – той рита с краката си. Как ще му помогнеш, как ще го утешаваш? – Ще му помагаш когато му дойде съзнанието. Тези хора, които са на бойното поле – ще отидеш да им помагаш, когато свърши боят.

Човек трябва да се моли. В морето сте, корабът потъва, няма лодки за спасение, затова всички сте осъдени на погинване. Какво ще кажеш на такъв човек – вяра, трябва да се молиш на Бога. Ако пък има за помагане, помагай. Разумен трябва да бъде човек. Ученикът на една окултна школа трябва да бъде изпълнен с Любов; не само с Любов, но и с Мъдрост; не само с Мъдрост, но и с Истина; не само с Истина, но и с Правда; не само с Правда, но и с Добродетел; не само с Добродетел, но и с Милосърдие. Ученикът трябва да е въоръжен с всички приспособления. Всинца вие имате само човешката Любов, нямате Божията Любов. За Божията Любов мълчете. Грехота е. Аз не искам да тълкувате моите думи буквално. Когато дойда да помагам, няма да казвам какво ще правя, а само ще махна с единия пръст на ръката си и всичко ще се свърши. Сега лекарите, милосърдните сестри помагат, но това е човешкото, а когато Божественото работи, помага, тогава човек трябва да мълчи. Всяка крамола от думите ви трябва да изчезне. Сега за нищо и никакви работи спорите. Учителят казал така, Учителят казал иначе. Мнозина казват: "Аз искам да давам." Казват, но не дават и касата им седи пълна. И когато се каже един закон, всеки мисли, че този закон не се отнася до него. И всеки мисли, че е изпълнил Христовия закон. Христос казва: "Когато изпълните всичко, каквото Ви е казал Бог, пак кажете: Ние сме раби нищожни." Смирение трябва. Когато дадеш нещо на хората, ти много малко си направил. Някои църкви се хвалят, казват: "Ние

дадохме на толкова бедни, толкова училища направихме.” Тези неща са хубави, но хората не са дошли още до същественото. Кое е то? Христос чака за работници. Той търси изпитани души, на които да повери нещо. Той чака да дойдат тия души, за да им повери тия хубави работи. Той търси готови души. Вие ще кажете: “Ние не сме ли готови?” Цигулари много, но майстори цигулари малко. Ти свириш хубаво, но трябват майстори цигулари, на които да се повери всичко. Ти не си от тях. Казваш: как така? Да, така е. Ако искаш да се увериш, ще ти дам някое мъчно парче и ти ще се спреш на някое място и не ще можеш да продължаваш по-нататък. Във всички векове все една спънка се явява за хората. Вие нямате досетливост, вие нямате благоразумие. Какво да се говори? Една дума да се каже само, но да е на място.

Какво означават думите: “вечер-сутрин”? Ставам сутрин, отивам на работа с песен. Но като се върна вечер, може да имам на ръцете си пришки, ще болят краката, а може би да имам и голям товар на гърба си. Като станеш сутрин и отидеш на работа, кажи: “Господи, бъди с мен днес!” През целия ден съзнанието трябва да бъде будно, свързано с добрите хора, с ангелите. По целия свят има хора, които вършат тайно това, което ви говоря. Трябва да се радваме като вършим това нещо. И ние можем да вършим всичко това. Днес в България стават много работи. Ние ще се молим да се превърне всичко на добро.

Някой кораб потъва. Аз, не че не съчувствам, но казвам на тия братя, които заминават: “Освободете се, излезте вън от тялото си и вземете знамето нагоре, знамето на Любовта.” Развейте горе знамето на Любовта. Вас пращаме мисионери сега, проповядвайте сега в България. Казват: “Горкият човек умря!” Не, ние го пратихме за мисионер. Всички, които заминават сега, стават мисионери. Които са вързани, развързваме ги, за да отидат на работа. Казваме им – ще работите. Това е правият път. А тия, които остават на земята, не трябва да чакат времето, когато умрат, та тогава да отидат горе да работят, а трябва да работят тук, тук да развеят знамето на Любовта. Тук-там ще намерите някоя душа, на която ще помогнете. Има нажалени, наскърбени, натъжени души. Ще им кажете: “Не тъжете, блажени са онези, които отиват на онзи свят.” При Господа отидоха те. Там са им турили хубави дрехи, хубави обуща. Ще кажете: ами телата им? – Те са оставили тука робошките, онези кирливи дрехи. Не съжалявайте вървите.

Ако някой те попита: “Как да повярвам в онзи свят?” – ще кажеш: “Аз ида

оттам.” Ако не вярваш, иди на бойното поле и виж. Всички вие сте влезли в онзи свят, но дяволът има един майсторлък и го излага. Вие всяка вечер ходите в онзи свят и там виждате всичко. Там има една зона, в която и дяволът поставя своя кинематограф, отваря картините си и вие виждате. Вие гледате тия картини и те се набъкат в ума ви. Там, и хубавото и дяволското се размесват във вас, и умът ви се разбърква. Вие като минавате през тази зона трябва да имате будно съзнание. Ще замрежите очите си и тъй ще минете.

Тъй че, всяка вечер вие ходите и се връщате от онзи свят. Въздушната власт със своя кинематограф ви размътва умовете. Онзи свят вие ще донесете в тоя свят. Всеки един човек има съобщение с онзи свят. Ако няма съобщение, той не може да живее.

И между животните има ясновидци – те виждат духове. Гледаш някоя котка наближава някое кюше, вторачила се там, като че вижда нещо. Наежила се - вижда нещо. Ти гледаш – няма никой. Как ще си обясниш това? – Ясновидка е тя, вижда нещо. И конят е ясновидец. Често той вижда засадата, която ти не виждаш. Оставиш ли се на коня, той няма да те преведе през пътя на засадата, а ще те преведе през друго място. Мишките и плъховете също са ясновидци. Когато ще потъне някой кораб, всички мишки и плъхове изскачат предварително; преди да се разберат хората, мишките и плъховете са навън. Как узнават те това нещо? – Ясновидци са те. Когато видиш, че плъховете се разбягват от някой кораб, ти нямай доверие в този параход. Плъхът е ясновидец – вижда, че корабът ще потъне, а човекът не знае това нещо.

Всеки един от вас може да узнае това нещо предварително – щом идеш до един кораб и се готвиш да влезеш в него, но сърцето ти се стяга, не влизай в него. Остави билета си и се върни. Щом отиваш до един кораб и сърцето ти е отворено, весело, тогава си купи билет и влез в кораба. Това е общо правило, то се отнася до всички случаи в живота, а не само до случая с парахода. Отиваш на станцията, искаш да заминаваш за някъде, но сърцето ти се стяга. Вземи си багажа и се върни назад. Като ви се стяга сърцето идат катастрофите в живота. Животните се подчиняват на това вътрешно чувство, а човек не се подчинява. Човек казва: “Ако аз не отида на гарата, след като съм се наканил, или ако се върна от гарата, след като съм си взел с всички сбогом, какво ще кажат за мене хората? Какво ще помислят?”

Тук имаме една мома от Македония, наречена Султана. Тя разправила следния случай: Вечерно време било, когато тя трябвало да пропътува през планината. Като вървяла, вътре в себе си чула един глас – не пътувай, спри се на това място и не мърдай. Спряла се там и стои. Вятър, бури, дъжд валяло, а тя стои не мърда. И на сутринта какво вижда – ако би направила две крачки, щяла да падне в пропастта!

Когато чуеш този вътрешен глас да ти казва: "Спри се!", спри се и нищо повече! Не философствай, намираш се две крачки пред пропастта! Ние казваме: "Защо да се спра, да ме духа вятърът, да ме вали дъждът цяла нощ?" По-добре е да те кваси дъждът, отколкото да паднеш в пропастта. Дъжд, вятър – ти ще спреш и ще се молиш. Сутринта Господ ще ти каже: "Не по този път, а по тази пътека трябва да вървиш!"

Това трябва на всинца ви. Всинца имате добри желания, но знайте, че в света има шпиони, не само видими, но и невидими. Тъкмо ще направиш нещо добро и ще дойде някой веднага и ще ти каже: "Не, не прави това!" Не, Божия глас ще послушаш. И в старо време е казано – нашата борба не е с плът и кръв. Духовете не са хиляда, не са и един милион, но повече духове има. Има князе на 200 милиона войници; има князе на 400 милиона войници; има князе на 800 милиона войници и т. н. Ще се молиш на Бога. Това са милиарди духове, които, като те налегнат, че като почнат да ти шушукат със своята артилерия – ш-ш-ш-ш-ш... Отвсякъде шушукат – и отгоре, и отдолу. Християнинът трябва да бъде като един екипиран кораб, да има всички приспособления за пътуване. Вълните ще го блъскат, но корабът да си върви. Турците казват: "Не давай ухо на всичко това." Те ще ти казват: "Има нещо много важно да ти кажа." Ти ще им кажеш: "Аз зная каква е последната новина. Аз я четох."

Последната новина е – "Бог е *Любов*." Всяка друга новина е стара новина. "Бог е *Любов*", в която няма никаква промяна, никаква измяна. Бог е животът, в който няма смърт. Това е новото, което аз зная, а всичко друго е стара новина. Някой от тия духове ще ти подшушне: "Да, но въпреки това, хора са умирали!" Не, ти не слушай това. Ти си го слушал милиони пъти. Новото, което трябва да знаеш, е, че Бог е Живот. Най-новото е да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си. И да възлюбиш врага си. Това са най-новите казани работи. По-нови от тях няма. Когато тия неща дойдат в съзнанието ти и почнеш

да ги изживяваш, те са все нови работи. Ще оставиш на Бога и Той ще примири нещата. Казано е: "Бог ще съди всяка плът." На Него е Царството и Силата, и Славата. Христос казва: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята." Онзи, който е дал, Той съди. Бог е, Който съди. Всяка човешка власт ще бъде съдена. Каквато съдба Бог отсъди, тя ще бъде най-хубавата. Писанието казва: "И ангелите ще съдите." Вие, ако разберете този закон по буквата, ще кажете: "Знаете ли кой съм аз? И ангелите ще съдя." Ние ще препятстваме на съда и ще видим каква е Божията Правда. Казано е: "Бог ще обърше всяка сълза от очите ви." Бог ще премахне вашите сълзи, вашите страдания. Баща ви и майка ви може да ви помилват, да ви погалят, да ви целунат, но Бог ви праща чистия въздух и светлината, при всичката тяхна любов, вие ще свършите. Ако пък, ако пък дойде най-първо Божията Любов, а после любовта на майка ви и на баща ви – всичко това ще бъде добро за вас.

И тъй, аз вярвам, че всички вие искате да бъдете умни. Умни сте, само че дяволът във вас е глупав.
Всинца сте умни, само че глупавият дявол, като е дошъл във вас, говори глупави работи. Вие сте оставили перото, забравили сте го и той го взема от масата ви, написва някои глупави работи и подписва вашето име. Някой път имате разположение да говорите, но Господ ви казва: "Ще мълчиш!" Някои други ти казват: "Кажи, кажи! Нека видят, че не си от глупавите." Ако не кажеш, ще изгубиш достойнството си. Духът ти казва пък: "Не, ще мълчиш!" Ти послушаш дявола и казваш. Мислиш, че като си го послушал, ще станеш човек и половина.

Всеки е изложен на изкушение. За всекиго ще дойде изкушението. Има моменти, когато ще дойде изкушението за всеки едного. Кога ще дойде? Христос беше изложен на изпитания и при това в най-слабите моменти. Когато пости 40 дни най-после му каза сатаната: "Като си гладен, направи камъните на хляб, нали знаеш как?" Христос каза: "Не, има и друга храна." После сатаната го качи горе на храма.

Какво значи това? Дяволът ще те опопи, ще те качи горе на амвона и ще ти каже: Проповядвай на хората Истината. Ти ще проповядваш Истината в църквата, но в църквата Истината не може да се каже. Църквата е вътре в човека. Ще срещнеш една душа наскърбена, влез в нея вътре и така ще вземеш половината от скръбта ѝ. Ти ще ѝ съчувстваш, ще работиш с нея. Църквата е

вътре в човека.

Да не изкушаваш Господа. Като разбираш така, изкушения няма да имаш. Дойде тщеславието – то е външната страна на живота. Ти ще се поклониш само на Господа и само Нему ще послужиш. Това е учението. "Покланяш се на Господа." Това е всичкото. Аз се подчинявам на Господа и с това изпълнявам всичко. Първото нещо: всички ще живеете в Любовта и тя ще ви научи на всичко. На всинца ви трябва учение. И кой трябва да ви учи – Господ.

Като вземеш да ядеш парче хляб и той падне на корема ти като топка, това показва, че той не е хубав. А като ядеш някой хляб и си разположен, той е добър хляб. Има една вода, която като я пиеш прониква навсякъде в тялото ти, а друга някоя, като я пиеш не ти пада добре. Това е Словото. За всинца ви се отваря широко поле за работа. Един ден ще ви измъкнат насила от къщи да говорите. Ще кажат: "Еди-кой си знае, доведете го тук да говори." Ще ви измъкнат насила от къщи да говорите. Ще ви кажат: "Елате да кажете какво има на онзи свят." Че има онзи свят, това е лъжа; и че няма онзи свят – и това е лъжа. Ако имането е лъжа и нямането пак е лъжа.

Това, което ви говоря се отнася за ония, на които съзнанието е пробудено. Това, което за света е важно – да има научни доказателства, за вас това не е важно, не е интересно. Да се доказва онзи свят за този, който се ползва от него, това е смешно. Да се доказва, че слънцето грее за онзи, който се ползва от него, това е излишно. Ако сме в центъра на земята и да казваме, че слънцето грее, това разбирам. Но на това слънце аз всеки ден се грея – тогава каква нужда има да го доказвам!

Така е и с Божията Любов. Не търсете Божията Любов, но любете. Няма закон, който да казва, че трябва да чакаш да те любят, че тогава да работиш. Законът е всякога такъв: Да възлюбиш ближния си, да възлюбиш Бога! Да те обичат – няма такъв закон. Где има такъв закон, да те обичат?

Хайде сега на работа! Да възлюбиш Бога, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш врага си. Всички на работа! Никой няма право да чака другите да го обичат. Когато всички хора се оправят, какво ще правим ние? – Тогава ще любим животните. С тях ще се занимаваме, ще ги възпитаваме, ще ги учим. Когато и те завършат своето развитие, ще отидем тогава при минералите. Има

работа за всички. Велико училище е земята. Ама след това какво ще има? Аз ще ви кажа какво ще работите. Завършете тази си работа, която сега ви предстои. Тогава аз ще ви кажа. Сега ще знаете: първият закон е да любите. Като турите Любовта като основа на живота си, ще разберете всичко. Онзи, който люби, той едновременно и дава, и приема. Такъв е законът.

Търговецът отваря дюкян, купува стока и продава. Той не може да купува, ако не продава. Да ме любят значи да постъпва в мене нещо. Но ако аз не изпратя в Англия 100 или 200 хиляди шилинга, или 1000 английски лири в Лондон, няма да получа от там стока. Аз давам, значи и проявявам закона на Любовта. И англичаните, на моята любов ще отговорят с параход, ще почне с него да идва стоката. Аз складирам това и казвам: "Как обича той хората!" Да, обича ги, но по-рано аз го обикнах. Прати 1000 английски лири, ако нямаш прати 100 лири, ако нямаш прати 10; ако нямаш толкова, прати 1 лира. Една лира всеки има.

Така седи законът. Велик е законът. Всеки, който обича, приема, понеже Бог е верен. Ние, като любим, изпълняваме Божия закон, Божията воля. Като кажеш: "Аз ще любя", тогава Бог е с тебе и почва да ти помага. Щом чакаш, седиш и се молиш, а не любиш, Господ не те слуша. И за тези, които не любят, има нещо приготвено. Всички вехтории и парцали са все за тях. Изостаналите неща все са за тях. Такъв е законът. Който люби, изпълнява волята Божия. Който не люби, не изпълнява волята Божия.

Българите сега се бият един друг. Защо? Ако вие бяхте приложили Божия закон, щяха ли да правят това нещо? Едните и другите щяха да кажат: няма да правим така. Никой не прилага Божия закон. Ще кажете: "Какъв е церът на това нещо, та какво ще трябва да правим?" Ще приложите Божията Любов, нищо повече.

Насилието в света никога не ражда нещо добро. Временно една армия се бие с друга и побеждава. Радва се, ликува, че е победила, но дойде друга една армия, с много по-многочислена войска. Последната победи, сега тя ликува, радва се, че е победила, всички се изтощават, остаряват, умират, обезплътяват се и отиват в невидимия свят. И там вече виждат какво са вършили в света. Липсата на Любов между хората ражда несъгласията.

Любов, Любов да се проповядва на хората. Възлюбване на Господа – това е

основното учение, което трябва да се проповядва, за да дойдат хубави дни. Идват хубави дни. Добри дни. Господ има два дни: единият ден е денят на Божията нощ, а другият ден е Божият ден, Божието благоволение.

Последният ден наближава. Следният ден е кармическият закон – фигуративно говоря. Съдбата за всеки едного ще стане моментално. Това няма да трае дълго време. Когато се разрушава земята, в един миг всичката може да се превърне в газообразно състояние. Иде сега денят Господен. Казва Писанието, че едни ще заплачат и ще възридаят. Христос казва на учениците си: "Вие ще заплачете и ще възридаете, а светът ще се възрадва." Като заплака Христос, всичкият ад се зарадва, казаха: "Освободихме се от Него." Но учениците му бяха наскърбени. И Христос после каза: "Аз ще ви видя и вие после ще се възрадвате и радостта ви никой няма да отнеме." Сега светът се радва. После светът ще възридае, а праведните ще се радват. Тази е притчата – Лазар в лоното на Авраама, а богатият в мястото на мъчението.

Човек е изложен на изкушения. Даже и най видните – например, апостол Петър беше изложен на изпитания. Като отиде при Павла, като нямаше евреи при него, той постъпваше като езичниците. Обаче дойдоха при него евреите от Ерусалим и той почна да избягва езичниците. Страхуваше се да нямат лошо мнение за него. Апостол Павел осъждаше Петра, но като отиде в Ерусалим и той направи същата погрешка каквато и Петър. Има някои хора, които имат мъчнотиите на апостол Павел, други – мъчнотиите на апостол Петър, трети – мъчнотиите на Йоана. Така и Христос е имал три вида изкушения. Някои казват, че Христос не е страдал действително, а само привидно.

Любов трябва на хората. Любов към Бога. Любов на пълно самопожертване, човек да изпълни напълно Волята Божия. Това е най-великото нещо, което можеш да направиш на земята. Ако всички Божии служители разбираха така изпълнението на Волята Божия, ако всички говореха за Любовта, каква сила щяха да бъдат! Сега за какво се делят – за нищо и никакво.

Аз бих желал всички ония, които вървят по новия път, по пътя на новото учение, да постъпват според закона на Божията Любов. Някой ще ви запита: "В какво се състои вашето учение? По какво се отличава от другите?" Как ще го характеризирате вие? – То е учение на Любов, а Любовта носи живот, свобода и светлина. Отидеш при някого и му проповядваш. Той казва: "Ти носиш свобода

и светлина, но аз имам да давам 5000 лв. дълг и за този дълг отивам в затвора." Друг ти казва: "Баща ми беше беден човек, не можа да ме изучи и сега съм сляп, не мога да чета." Трети ще ти каже: "Майка ми беше слаба, хилава, и ме роди такъв хилав, куц." Ти тогава ще му кажеш: "В името на Любовта, стани." Той стане, почва да марширува пред тебе надясно, наляво и ти гледаш дали е останал някакъв кусур в него. Виждаш го съвършено здрав, прав. Отиваш тогава при втория, който е сляп, че не може да чете. Ще му кажеш: "Ела при мен, аз ще те науча да четеш." Ще му отвориш очите и ще почнеш да го учиш. Отиваш най-после при този, когото ще теглят под съд за 5-те хиляди лева дълг. Казваш на неговия кредитор: "Вземи на моя сметка 5000 лв. от банката." Тоя вземе тия пари и го освободи. Щом постъпваш така с един човек, ти си го победил, а длъжника му си освободил от затвора. Ако говориш за свобода на този, който е с вързани крака, ще ти каже: "Аз не мога да дойда при тебе." И прав е, но ти, който носиш живот, светлина и свобода, ще го освободиш от затвора и той ще тръгне подир тебе, ще дойде заедно с тебе да проповядва. Направиш ли това с един, ще тръгне след тебе и втори, и трети, и четвърти и т.н. Така ще е, когато започвате с Името Божие.

Някои казват: кога ще се оправи светът? Лесно ще се оправи, когато му дойде времето. Постъпиш ли така с един, ще тръгнат след тебе и втори, и трети и четвърти, и колкото повече вървиш нататък, все повече и повече ще се увеличават, ще станат 50, 100, 1000, 10 000, 100 000, 200 000 и т.н. За една година ще станат цяла армия. Най-голямата армия в света. И ако всеки един, който е излекуван, тръгне след вас, в скоро време ще се съберат цели армии. И само така може да се оправи светът. Това се нарича мобилизация!

Ще влезете в света и ще почнете да мобилизирате. Ще отидете при някой болен и ще го лекувате. Най-първо ще го излекуваш физически. После ще го научиш да чете. За един час ще изучи цялата азбука... а, б, в, г, д, е... За един ден ще знае да срича. На другия ден ще мине I-во отделение, след това II-ро отделение, след това Ш-то отделение и на четвъртия ден IV-то отделение. След това за други седем дни ще свърши цялата гимназия и за още четири дни – университета. Ние говорим за онези, които са възприемчиви. Този, който е възприемчив, само той си припомня. Че колко пъти той е свършил университет? Аз ще му кажа: "Ти преди четири прераждания свърши отделенията и после умря. Спомняш ли си?" – Спомням си. "А пък преди две прераждания ти свърши университет в еди-кой си град. Спомняш ли си това? След туй умря." Той ще каже: "Да,

спомням си...”

“И когато дойде Духът на Истината, той ще ви научи.” Ще ви научи, значи ще ви припомни. Ще ви научи на всичко, ще ви научи на Силата Божия.

Ние само ви припомняме нещата, които сте забравили.

Беседа*, говорена от Учителя на 21 април 1925 год.,
III ден на Великден, вторник, 1 часа след обед, в “66”.

Преписано от оригинала, донесен от бр. П. Епитропов, Бургас, 28 май 1925 г., Възнесение.

* Тази беседа не е отбелязана в нито един от каталозите и не е издавана досега. Може да се причисли към вида извънредни беседи. Ако се съди по различните каталози, в интервала от 15 април до 14 юни 1925 г. не са четени беседи. Причините за този факт не се отбелязват никъде. Беседа със заглавие “Възкресение” е четена на 22.02.1928 г., публикувана в книгата “Малки и големи придобивки” (ООК, г. VII, т. 2, изд. 1936 г.). Друга беседа със същото заглавие е четена на 30.10.1932 г., публикувана в книгата “Думи на правда” (НБ XVI серия, т. 2, изд. 1996 г., ИК “Сила и живот”).

1925_06_14 Истинната лоза
неделна беседа

ИСТИННАТА ЛОЗА

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ“. (Иоана 15:1)

Въ природата има три състояния, които засѣгатъ отблизо органическия животъ. Подъ думата „органическо“ всѣкога разбирамъ съзнателното, защото само съзнателното е органическо. Подъ думата „съзнание“ въ широкъ смисълъ, ние разбираме онова вѫтрѣшно единение, което сѫществува между частитѣ на едно живо цѣло. Слѣдователно, въ това отношение има два велики закона, които опрѣдѣлятъ Битието. Азъ ги наричамъ: законъ на цѣлото и законъ на частитѣ; законъ на Безграничното и законъ на граничното. Благото въ свѣта се опрѣдѣля отъ първия законъ, законътъ на цѣлото. Ние наричаме това цѣло „законъ на Бога, законъ на Любовьта“. Безграничното е първото проявление, Любовьта, която се проявява и която всѣкога носи съ себе си благо. Благото пъкъ, това е вѣчната хармония, която включва всички души. Слѣдователно, този законъ прѣдставлява пълнота на духовния животъ, и всѣко зло е изключено отъ него.

Вториятъ законъ е законътъ на частитѣ, законътъ на душитѣ, законътъ на индивидитѣ въ свѣта. Отъ втория законъ, отъ закона на ограниченото се ражда злото. Какъ се е родило злото въ свѣта? Законътъ на цѣлото включва частитѣ, но сѫщеврѣменно всѣка часть има законъ за себе си. Когато частьта иска да наложи на цѣлото своя законъ, тогава се ражда грѣха въ свѣта. Когато единъ човѣкъ иска да накара Бога да мисли като него, това е прѣстѫпление. Този човѣкъ седи и си мисли за Господа: защо Господь не мисли като мене? Слѣпъ ли е, не вижда ли, че азъ страдамъ? Защо не ми влѣзе въ положението, жена, дѣца имамъ? Това сѫ редъ разсѫждения, чрѣзъ които хората искатъ да накаратъ Господа да мисли като тѣхъ, да ходи по тѣхнитѣ щения, по тѣхнитѣ своеволия. Такива и редъ други глупости сѫ минавали и минаватъ въ умоветѣ на хората отъ хиляди, хиляди години и до сега. Всички тия глупости сѫществуватъ още отъ памти-вѣка, още отъ рождението на Адама и Ева, въ мозъцитѣ на хората и родиха всички грѣховѣ и прѣстѫпления, които и до днесъ съществуватъ. Човѣкъ се заблуждава като мисли, че неговиятъ законъ е и Божи законъ. Не е така. Когато дойдатъ страданията, тѣ показватъ, че човѣка не е въ съгласие съ първия законъ, съ закона на цѣлото. Нѣкой пита: защо страдамъ? Защото не си въ съгласие съ първия законъ, съ Божия законъ. Защо се радвамъ?

Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Защо изгубихъ радостьта си? Защото не си въ съгласие съ Божия законъ. Защо придобихъ радостьта си? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Това е опрѣдѣлението на тия два закона, които ще имате прѣдъ видъ.

Сега, ще се повърнемъ къмъ тритѣ състояния на човѣка въ разбирането на тия два закона отъ него. Първото състояние, това сѫ чувствата, или материалния свѣтъ. Азъ наричамъ хората на чувствата волевитѣ хора въ свѣта, които се занимаватъ съ близкитѣ нѣща, както мравитѣ се занимаватъ съ прашинкитѣ, да ги прѣнасятъ отъ едно мѣсто на друго. Виждате нѣкѫдѣ единъ земледѣлецъ, който прѣхвърля пръстьта съ ралото отъ едно мѣсто на друго. Той е единъ волевъ човѣкъ. Виждате единъ младъ цигуларь, който цѣлъ день свири съ своята цигулка. Той е единъ волевъ човѣкъ. Той свири: дрънъ, дрънъ. Виждате една млада мома, която свири на пияното: дрънъ, дрънъ. Нѣкой взелъ тъпана, дрънка на него. Вие вземете четката, мажите стаитѣ съ нея. Жената въ кѫщи вземе тигана, нареже въ него лукъ и го пържи на огъня. Това сѫ все волеви хора, които работятъ, правятъ нѣщо съ рѫцѣтѣ си. Онзи писатель, който е седналъ да пише съ перото си, той е волевъ човѣкъ. И той бърка кашата. Пише, пише, малко разтърси перото си, послѣ пакъ го потопи и продължава отново да пише. Така прави и жената, която готви въ кѫщи. Тури малко соль, но послѣ опитва и вижда, че е прѣсолила яденето. Тури му малко водица. Послѣ пакъ соль и т.н. Онзи, който пише, казва: азъ съмъ писатель! Жената, която готви, казва: добрѣ, азъ пъкъ съмъ готвачка! Каква разлика има между единъ писатель и една готвачка? Писательтъ казва: ама моито е идейно! Готвачката отговаря: ако моето идейно не дойде, твоето идейно не може да се прояви. Ако моето идейно не се прояви въ тигана, може ли да се прояви твоето идейно чрѣзъ перото. Слѣдователно, първо ще се прояви идейното на тигана, а послѣ ще се прояви идейното на перото. Онзи пъкъ, който меси хлѣба, казва: азъ съмъ на първо мѣсто. Може ли да се прояви идейното на перото, може ли да се прояви идейното на тигана, докато не се прояви моето идейно на хлѣба? Хлѣбътъ казва: онзи, който ме слуша, и тиганътъ му върви, и перото му върви, и всичко има.

Сега, вие ще се запитате: що отъ това, ако знаемъ всичко туй? Що отъ това! Тамъ именно се раждатъ всичкитѣ нещастия, като мислитѣ, че всичкиятъ ви животъ седи само въ това, да стоите предъ тигана и да бъркате въ него. Това е разбиране само на 1/9 отъ живота. Прѣдставете си, че вие сте най-добрия готвачъ. Слѣдъ като сте готвили, готвили и сте се научили да готвите хубаво, какво сте

придобили? Прѣдставете си, че утрѣ вашето състояние се измѣни, минете отъ една форма въ друга, понеже човѣкъ не седи на едно положение, тогава вашето изкуство, готвачество, нѣма да струва нито петь пари. Ами че колко струва онова усилие на гѫсеницата да направи своитѣ челюсти, слѣдъ като е прѣминала въ пеперуда? Значи, има друго нѣщо важно. Слѣдователно, волевиятъ законъ е законъ на материята, азъ го наричамъ „почвенитѣ условия на живота“. Това е животътъ на човѣка, който проучава материята, какви елементи има тя въ състава си. Това сѫ условия, за да се прояви човѣкътъ. Почвата е необходима за коренитѣ на вашия животъ. Ние нѣма да кажемъ, че тигани не ни трѣбватъ, че хлѣбъ не ни трѣбва, но тѣзи нѣща трѣбва да дойдатъ послѣдователно. Всички тия форми, които сега сѫществуватъ въ живота, човѣкъ е заимствувалъ отъ природата, понеже и самата природа готви. Не мислете, че природата нѣма тигани. Отлични тигани има тя! Ако отидете единъ день да видите всичките нейни съсѫди, съ които тя готви, ще видите, че тѣ сѫ отлично направени, само че не сѫ калайдисани, както сѫдоветѣ, въ които ние готвимъ. И послѣ, нейнитѣ тигани сѫ тъй чисти, че никога не става нужда да се измиватъ въ такива омивалници въ каквито миемъ нашитѣ. Идеално измиване има въ природата, но не такова, като нашето. Въ тиганитѣ на природата нѣма никакви нечистотии. Послѣ, природата си приготовлява по особенъ начинъ единъ плодъ, една ябълка, круша или една черешя. Слѣдъ това тя си приготовлява и други плодове, такива именно, които се развиватъ въ земята: картофи, моркови, и редъ други. Всички тия приготовления сѫ необходими. Въ природата има единъ вѫтрѣшенъ планъ. Този планъ обема цѣлия органически животъ, понеже въ цѣлокупностьта на цѣлия органически животъ може да се прояви Божественото съзнание. Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ пръстъ; Божественото съзнание не може да се прояви въ едно око; Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ носъ; Божественото съзнание не може да се прояви въ една клѣтка. Божественото съзнание може да се прояви въ цѣлокупностьта на човѣшкия организъмъ. Цѣлокупностьта на човѣшкия организъмъ пъкъ е символъ на общия Божественъ организъмъ. Слѣдователно, всѣки ученъ човѣкъ, всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да разглежда нѣщата общо и всестранно. Той не трѣбва да се отдѣля – да мисли, че е най-важния човѣкъ. Той трѣбва да каже: азъ съмъ тъй праженъ, както сѫ важни и всички други. Защо е така? Защото всичкитѣ части на Божественото сѫ еднакво важни.

Сега, за да поясня тази си мисъль, ще приведа една малка аналогия, отъ която да схванете съотношенията, които сѫществуватъ между всички нѣща. Тѣзи

съотношения сѫ слѣднитѣ: ако една голѣма рѣка се влѣе въ великия Тихи океанъ, какво ще му прѣдаде? Тя все ще му прѣдаде нѣщо, но нѣма да го направи много по-дълбокъ; тя нѣма да го направи плавателенъ; тя нѣма да го направи по-красивъ, но все ще го измѣни въ нѣщо. При всѣко вливане на тази рѣка въ океана, той ще тежи повече. Да кажемъ, че той има извѣстно количество милиона тяжесть, сега ще тежи съ нѣколко килограма повече. Слѣдователно, тази рѣка е предала нѣщо на океана въ тяжесть, въ обемъ, направила е нѣкакво вѫтрѣшно измѣнение въ него. Може ли тази рѣка да каже на океана така: слушай ти трѣбва да знаешъ, че ако азъ не се вливамъ въ тебе, ще прѣсъхнешъ. Ако не ме слушашъ, ако не ходишъ по моитѣ закони, слѣдъ врѣме ще прѣсъхнешъ. Вѣрно ли е това твърдение на рѣката? – Не е вѣрно. Този океанъ нѣма да прѣсъхне. Има, наистина известни отношения между океана и рѣката, но въпросътъ не седи тъй, както го прѣдставя рѣката. Отъ океана излизатъ извѣстни течения, тъй че по-скоро океанътъ може да каже на рѣката: ако азъ не ти пращамъ отъ моитѣ течения, ти по-скоро ще прѣсъхнешъ. Тогава, може ли да намѣрите, какво математическо съотношение има между океана и рѣката? Споредъ законитѣ на природата, въ колко милиона години може да прѣсъхне Великия или Тихия океанъ, и въ колко години може да прѣсъхне една рѣка, голѣма като Амазонската въ Америка? Значи, нашиятъ животъ прѣдставлява малки рѣкички, които се вливатъ въ Божествения животъ (първото положение). Ако нашиятъ животъ се влѣе въ Божествения животъ, какво му прѣдаваме ние? Богъ придобива ли нѣщо отъ насъ? Не, вливането на рѣкитѣ въ голѣмия океанъ означава опрѣсняване водата на тия рѣки. Затова тия рѣки се вливатъ въ океанитѣ и послѣ чрѣзъ изпаряване отново се връщатъ на сушата. Въ този смисълъ, смъртьта не е нищо друго, освѣнъ вливане на малкитѣ рѣки въ Великия океанъ на живота, за да се опрѣснятъ и послѣ пакъ да се върнатъ на земята. Това опрѣсняване става чрѣзъ коренитѣ на живота.

Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза“. Туй е реалното, видимото, осезаемото. Съ какви качества се отличава лозата? – Въ лозата има двѣ важни качества: въ нея има извѣстна гъвкавость, а отъ друга страна тя може да се увива – и на високо да се качва, и по низко да ходи. Тия двѣ положения се срѣщатъ въ нея. При каквито условия и да поставятъ лозата, и при най-богатитѣ условия, и при най-бѣднитѣ условия, тя е готова да ги използува. Въ това отношение лозата има двѣ естества. Туй нейно естество, което е включено въ по-гѫстата материя, подобно ли е на това ѝ естество, което е въ по-рѣдката материя? То значи: вѫтрѣшното състояние на лозата въ почвата долу, въ коренитѣ ѝ, такова

ли е, каквото е състоянието на проявената лоза? Корѣнитѣ никога не могатъ да дадатъ плодъ. Слѣдователно, хората, които сѫ пуснали своитѣ корени въ живота, азъ наричамъ волеви хора, хора на чувствата. Когато нѣкой пита: защо трѣбва да страдамъ? Защо ми сѫ чувствата? – Азъ му отговарямъ: ако нѣмашъ тия корени, нѣмаше да имашъ възможность да живѣешъ! Чувствата, това сѫ коренитѣ на твоя животъ – ще ги пуснешъ долу, за да извлѣчешъ сокове за по-висшия животъ. Като правя тази аналогия, че човѣкъ трѣбва да мяза на лозата, трѣбва да има нейнитѣ качества, да се увива и да се качва нагорѣ, да слиза надолу, искамъ да ви обърна внимание, да видите, какъ расте тя, какъ се качва по дърветата. Тя чака ли да ѝ помага нѣкой. Не, не чака да ѝ помага никой. Тя като расте, пуща малки жилици, съ които се обвива около близкитѣ прѣдмети. Значи, въ нея има извѣстна интелигентность, не чака никой да ѝ услужва, а сама си помага. Христосъ прави една аналогия между тази лоза на земята и човѣка, като казва: Всѣка добра лоза, която дава хубавъ, доброкачественъ плодъ, господарьтъ ѝ я обрѣзва, и тѣзи пръчки, които не сѫ плодни ги отрѣзва и хвърля настрана, за да могатъ соковетѣ отъ тѣхъ да минатъ къмъ плоднитѣ пръчки и да ги засилятъ. Много хора умиратъ по единствената причина, че сѫ безплодни. Слѣдователно, тѣхнитѣ сокове въ дадена епоха трѣбва да прѣминатъ въ други, плодни хора и да ги засилятъ. Тъй че този законъ за лозата е общъ и за човѣка. Соковетѣ отъ почвата трѣбва да минатъ отъ лошитѣ въ добритѣ пръчки. Ето защо човѣкъ умира. Много лоши хора трѣбва да станатъ жертва за добритѣ хора. Въ края на краищата, на земята ще останатъ само добритѣ хора. Такъвъ е законътъ и тъй ще бѫде.

И сега, цѣлата съврѣменна наука ни показва, че всички онези врѣдни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналитѣ епохи постепенно сѫ изчезнали и отъ тѣхъ сѫ останали най-благороднитѣ, най-мекитѣ сѫщества. И между хората ще бѫде сѫщия законъ. И между вѣрующитѣ ще бѫде сѫщия законъ. Онѣзи хора, които сѫ искали съ мечъ да се налагатъ на другитѣ, да ги подчинятъ на себе си, нѣма да останатъ. Тѣ постѫпватъ като турцитѣ, които казватъ: „Който не се подчини на Аллаха, долу главата!“. Така и Мойсей е налагалъ своето учение. Той казвалъ: „Който не се подчини на Бога, долу главата! Да се изколятъ всички мѫже, за да не развращаватъ, а да се остави само добитъкътъ, само красивитѣ жени и красивитѣ моми, които могатъ да раждатъ“. И сега, мнозина, които четатъ Стария Завѣтъ, казватъ: така казалъ Господь чрѣзъ Мойсея! Много добрѣ, но когато азъ изпратя единъ свой слуга да изтегли 1,000 златни лева отъ банката въ мое име, а той изтегли 100’000 лева, тогава дѣ е Истината? Богъ ли е казалъ

така? Тъй че, когато Богъ каза на Мойсея да каже на евреитѣ да изгонятъ злото отъ себе си и да отидатъ въ Ханаанската земя, Той не разбра Божия законъ.

Да се повърнемъ къмъ второто положение, дѣто имаме тъй наречения „образния човѣкъ", словесния или разумния човѣкъ, човѣкътъ, който мисли. Човѣкъ за да говори, за да може да изкаже едно разумно слово, трѣбва да мисли, затова разумниятъ животъ на хората се изказва чрѣзъ устата. Той се изказва още и чрѣзъ лицето. Образитѣ всѣкога сѫ носители на рѣчьта. Дѣто има образъ, има и рѣчь: дѣто нѣма образъ, нѣма и рѣчь. Нѣкои ще възразятъ на това. Но вижте онзи момъкъ, който, като срещне нѣкоя красива мома, започва да пише, образитѣ въ него започватъ да текатъ. Поезия се ражда! Я покажете на този момъкъ единъ умрѣлъ конь, който се разлага, въ когото нѣма никаква красива форма, вижте, ще пише ли той? Не. Той ще затикне носа си, ще се отдалечи и ще каже: нищо не мога да пиша! Слѣдователно, образитѣ сѫ съзнателно нѣщо. Образитѣ азъ наричамъ разумния животъ, който трѣбва да се прояви чрѣзъ нашата рѣчь, чрѣзъ нашата уста. Образитѣ, това сѫ животътъ на пръчкитѣ, образниятъ животъ, който постепенно израства. Тѣ се обрѣзватъ и даватъ плодъ. Че наистина образниятъ животъ е животътъ на пръчкитѣ се вижда по това, че само слѣдъ като кажешъ една сладка дума на човѣка той дава плодъ. Направете едно добро комуто и да е, кажете му една сладка дума, и този човѣкъ ще ви нагости добрѣ, ще ви приеме дома си – плодъ има вече.

И тъй, образниятъ езикъ е необходимъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ него. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да говори образно, подразбирамъ, че трѣбва да говори разумно. Не трѣбва да се подчинявате на онѣзи горчиви чувства, които се пораждатъ въ вашия животъ. Тѣ сѫ коренитѣ на живота ви. Нѣкой пѫть вие сте неразположени, гнѣвни. Гнѣвътъ е сила, която принадлежи къмъ коренитѣ. Какво трѣбва да правите съ него? Като корени, вие трѣбва да го пращате надолу, а вие го пращате нагорѣ и съ това се подпушвате. Вие като пращате гнѣва нагорѣ, въ една по-рѣдка срѣда, тамъ става експлозия, избухване. Нѣкой казва: защо трѣбва да се гневи? – Не питай защо е дошълъ гнѣва, но не го пущай нагорѣ. Гнѣвътъ е сила, която трѣбва да се пусне надолу. Той казва: азъ съмъ единъ слуга, изпратенъ съмъ и вие ще ми покажете, на кѫдѣ трѣбва да вървя. Отъ чисто психологическо гледище, всѣко гнѣвно състояние показва, че въ живота на човѣка има извѣстни прѣпятствия. Всѣко движение, което се спира, създава топлина. Същото нѣщо е и у човѣка. Ако въ него има едно силно движение и нѣкой го спре, образува се топлина, която се изявява въ гнѣвъ.

Гнѣвътъ е една неестествена топлина, която се развива въ човѣка. И тогава ние питаме: какво трѣбва да правимъ? – Праволинейнитѣ движения трѣбва да се прѣвърнатъ въ криволинейни. Слѣдователно, въ човѣка има три кржга. Въ волевия човѣкъ всички движения трѣбва да отиватъ къмъ центъра на земята. Всички тѣзи материи, всички тѣзи сили трѣбва да се пращатъ надолу въ нашето естество. Въ втория законъ, който включва Любовьта, образния езикъ, разумното въ човѣка, всички тия сили трѣбва да се пращатъ къмъ клонищата, къмъ сърдцето на човѣка.

Отъ това гледище, като казва Христосъ, че азъ съмъ истинната лоза, какво подразбирате вие? Подъ думитѣ „азъ съмъ истинната лоза“, Христосъ подразбира: въ мене е истинскиятъ животъ. Всѣки човѣкъ, който иска да живѣе единъ щастливъ, разуменъ животъ, трѣбва да познава тия закони. Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, и ако не прѣбждете върху тази лоза, нѣмате животъ въ себе си“. То значи: ако не възприемете този животъ, нищо не можете да направите.

Сега, дали вие познавате Христа, или не, това е безразлично, вие еднакво трѣбва да се подчинявате на тия закони. Защо? Допуснете, че азъ съмъ слѣпъ. Щомъ е така, необходима ли ми е свѣтлината и топлината на слънцето? За менъ слънчевата топлина и свѣтлина е тъй необходима, както и за този, който вижда. Тази свѣтлина не е нужна само за очитѣ, тя е необходима и за цѣлия човѣкъ. Ето защо, и онѣзи хора, които нищо не знаятъ за Христа, както и тѣзи, които познаватъ Христа, еднакво трѣбва да се подчиняватъ на Неговитѣ закони. Азъ не взимамъ думата „Христосъ“ въ този смисълъ, както хората Го разбиратъ, но като единъ великъ вжтрѣшенъ принципъ, който прониква цѣлото Битие. Въ този случай, ние чувстваме че има интелигентность, която работи вжтрѣ въ насъ. Нѣкой пжть искашъ да те обича нѣкой, да ти каже нѣкоя хубава, насърдчителна дума. Това е много естествено. Ти търсишъ Божествения лжчъ да те озари. Нѣкой казва: азъ не искамъ да зная за хората. Това е човѣшкото щестлавие. Ами за какво искашъ да знаешъ? Нѣкой казва: да напуснемъ свѣта! Да напуснете свѣта, това не значи, че трѣбва да напуснете хората. Подъ думата „свѣтъ“, Писанието разбира онѣзи прѣходни форми, които ни заблуждаватъ, които хората сж създали въ свѣта, но на които животътъ е кратковрѣмененъ.

Допуснете слѣдното изяснение. Влизате въ една кръчма, и кръчмарьтъ ви дава една чаша ракия. Той ви казва: „Вземете тази чаша ракия, тя ще ви даде сила, тя

ще ви направи човѣкъ." Вие я изпивате, приятно ви е. Слѣдъ това вземете втора, трета, четвърта, пета чашка и започвате неговото учение. Слѣдъ нѣколко години вашиятъ организъмъ съвсѣмъ се разнебити. Кръчмарьтъ не ви е казалъ Истината. Ракията не е храна, тя е човѣшко изобретение. Слѣдователно, има много идеи като ракията, които сѫ опивателни. Туй, което прѣспива човѣшкитѣ души; туй, което прѣспива човѣшкитѣ умове; туй, което прѣспива човѣшката воля, да не върши волята Божия и да не може да възприема възвишеното и благородното въ живота, това е онзи кръчмарь съ чашката. Всѣки единъ отъ васъ има по единъ вѫтрѣшенъ кръчмарь, който е опасенъ въ всѣко отношение. И всѣки единъ отъ васъ може да опита този кръчмарь. Кажете си, че искате да направите едно добро дѣло, че искате да услужите нѣкому, ще видите, какво ще ви каже този кръчмарь. Той ще ви каже: много хубаво мислишъ да направишъ, но чакай малко, ела днесъ да устроимъ едно богато угощение за това, което мислишъ да вършишъ, че слѣдъ това ще го направишъ. Ти направишъ едно такова угощение и започвашъ послѣ да разсѫждавашъ, като онзи циганинъ, който носилъ въ града една кошница съ яйца за продань. Както си вървялъ изъ пѫтя, прѣсмѣталъ си, колко яйца ималъ, по колко ще ги продаде, колко ще спечели отъ тѣхъ. Като видѣлъ, че много ще спечели, зарадвалъ се, подскочилъ, изтървалъ кошницата съ яйцата, счупилъ всички и останалъ и безъ тѣхъ. До като се надѣвалъ, че ще стане много богатъ човѣкъ, той останалъ безъ всѣкаква стотинка. Така и ние, по този начинъ, унищожаваме Божественото, възвишеното въ насъ. Само съ една дума човѣкъ може да унищожи Божественото въ себе си. Понѣкой пѫть той се възгордѣе и каже нѣкому: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Не е грѣхъ, ако кажешъ „ти знаешъ ли кой съмъ азъ", но моралътъ седи въ слѣдното. Излиза единъ богатъ търговецъ съ коня си на разходка въ гората. Напълва дисагитѣ си съ злато и скѫпоценности, прѣдъ него минава съ каруцата си единъ бѣденъ, хилавъ човѣкъ. Богатия като го вижда, казва му: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Какъ смѣешъ да минавашъ прѣзъ пѫтя ми съ своята каруца? Знаешъ ли, че може да ме нападне нѣкой и да ми вземе дисагитѣ съ паритѣ? Слиза отъ коня си и го набива добрѣ. Още единъ пѫть, като видишъ юнакъ като мене, да не му се изпрѣчвашъ на пѫтя. Бѣдниятъ човѣкъ му отговорилъ: Господь здраве да ти дава! Търговецътъ продължава нагорѣ въ планината пѫтя си, но изкача насрѣща му единъ разбойникъ, който чулъ за дисагитѣ съ злато, посочва насрѣща му парабелъ и казва: дай самъ скоро дисагитѣ съ златото, събуй обущата си, дай всичко, което носишъ съ себе си, защото иначе, виждашъ ли този парабелъ, нѣма да ми избегнешъ! Обира го напълно и слѣдъ това го пита: какво мислишъ за мене? – Нехрани майко си,

вагабонтинъ си, обра ме, какво ще нося на дѣцата си, на жена си? Той го сваля на земята и го налага добрѣ. Слѣдъ това пакъ го пита, ами сега какво мислишъ за мене? – Много добъръ, отличенъ човѣкъ си, братко! Вземи си сега дисагитѣ и си върви, но ще знаешъ, другъ пѫть, като срѣщашъ такива бѣдни хора по пѫтя си, да не ги биешъ! Туй е, което върши великото въ свѣта.

Има една Божествена Правда въ свѣта, която е много точна, и споредъ която, всѣко насилие, което извършимъ въ свѣта, ще ни се върне отгоре. Тогава азъ питамъ: какъ трѣбваше да схване тази работа този богатъ търговецъ? – Той като настигна бѣдния човѣкъ по пѫтя си, трѣбваше да му каже: чакай братко, азъ отъ дълго врѣме те търся. Тѣзи пари, тѣзи скѫпоцѣнности въ дисагитѣ ми, този хлѣбъ въ торбата ми е за тебе: тебе търся азъ. Заповѣдай, седни да си поприказваме малко и да си похапнемъ! Нѣма защо да чакамъ да ме снематъ отъ коня и да ме налагатъ на земята, законътъ е такъвъ. Богатиятъ човѣкъ трѣбва да каже: братко, вземи всичко, каквото имамъ. Азъ искамъ отъ сега нататъкъ да ми бѫде леко на душата. До сега, като имахъ, постоянно трѣперехъ за живота си, а отъ сега нататъкъ искамъ да бѫда свободенъ. Ти ще вземешъ моитѣ грижи. При такава една постъпка, богатиятъ не може да бѫде битъ отъ никого. Ние сме бити въ свѣта. Защо сме бити? Защото не изпълняваме волята Божия, Божия законъ.

Третото състояние е символическото. То се отнася до висшия, чисто разумния животъ на човѣка. То е състоянието на символическия езикъ, въ който грѣхътъ е почти изключенъ. Напримѣръ образътъ на една жена може да ви съблазни; образътъ на единъ мѫжъ може да ви съблазни; много образи може да ви съблазнятъ, но единъ геометрически трижгълникъ, единъ геометрически квадратъ, единъ геометрически петоѫгълникъ не могатъ да ви съблазнятъ. Единъ геометрически крѫгъ може ли да ви съблазни? – Не може. Една символическа единица, съ която математицитѣ смѣтатъ, не може да ви съблазни, защото въ нея, както и въ всички геометрически форми се излива чистата мисъль.

Слѣдователно, когато човѣкъ дойде до третото състояние, когато иска да се избави отъ свѣта, отъ неговото влияние, той трѣбва да почне да изучава символическия езикъ на природата. То е чистото, възвишеното, Божественото. Или, казано на другъ езикъ, човѣкъ ще влѣзе въ онази Божествена свѣтлина, която ще озари душата му. Тогава отношенията, които сѫществуватъ между

хората, ще бѫдатъ ясни. Важното положение, което сѫществува въ свѣта, при условията на сегашното ни развитие е това, дѣто Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза“. Ние не успѣваме всѣкога въ живота си, защото избираме методи, които не съотвѣтствуватъ на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, единъ разказъ. Нѣкой си древенъ сѫдия, нареченъ Хари Хамзибенами, осѫжда двама учени, дворцови хора, прѣстѫпници, на смъртно наказание. Но понеже въ тази държава не сѫществувало смъртно наказание, той ги осѫжда на слѣдното до животъ наказание: да се движатъ тия двама души заедно въ своя животъ, безъ да се спиратъ нѣкѫдѣ, защото споредъ тамошнитѣ закони не могло да се затварятъ хората въ затвори. На единия прѣстѫпникъ било опрѣдѣлено да носи на гърба си 100 кгр. жито безъ да го сваля, на другия било опрѣдѣлено да носи на главата си една въшка, безъ да я сваля. Повикватъ двамата прѣстѫпници и имъ прочитатъ присѫдата, като ги оставятъ свободни, всѣки да си избере, което иска отъ двѣтѣ наказания. По-учениятъ, по-умниятъ си избира по-лекото наказание, а именно, да носи на главата си въшката, безъ да я свали до края на живота си. За втория вече нѣмало изборъ. За него останало да носи житото на гърба си, което наказание му се видѣло доста тежко. Първиятъ, който избралъ въшката, като по-леко наказание, се при смѣлъ на втория. Тръгнали да вървятъ заедно, такова било наказанието имъ. Този, който носилъ чувала, постоянно се молилъ на Бога. Господи, азъ съзнавамъ, че направихъ едно прѣстѫпление, но моля ти се, покажи ми единъ начинъ, какъ да си облекча положението, много е тежъкъ чувалътъ съ 100 кгр. жито на гърба ми! Въ присѫдата, обаче имало едно облекчение, въ този смисълъ: тѣ ще могатъ да се освободятъ единъ день отъ наказанието си, ако се явятъ хора, които да поискатъ тѣхния товаръ. По никакъвъ другъ начинъ не могатъ да се освободятъ отъ товара си.

Той все продължавалъ да се моли на Господа, да го освободи отъ товара му. Молилъ се на Бога, казвалъ: Господи, помогни ми, обѣщавамъ да ти служа отъ всичкото си сърдце! Не се минава много врѣме, Господь изпраща единъ човѣкъ, който го запитва: какво носишъ въ този чувалъ? – Жито. Дай ми тогава отъ твоето жито единъ килограмъ да го посѣя. Той бръква въ чувала си и му дава единъ килограмъ. Поотдъхна си малко и благодари на Господа. Този човѣкъ се обръща къмъ другия пѫтникъ и го запитва: ами ти какво носишъ? – Въшка. А, не ми трѣбва въшка. Вървятъ по-нататъкъ, и дѣто минатъ, все ще се спре нѣкой човѣкъ да ги запита какво носятъ. И когато чуятъ, че първиятъ носи чувалъ съ

жито, поискватъ отъ него по единъ килограмъ. Като запитватъ втория какво носи и чуятъ, че носи въшка, отсраняватъ се съ думитѣ: не ни трѣбватъ въшки! Така продължавали тѣ да вървятъ 2–3 години и въ това врѣме, отъ житото на първия останали само 30 кгр., а въшкитѣ на главата на втория се увеличавали отъ день на день все повече и повече, и въ което село и да влизали, никѫдѣ не го приемали. Отъ житото, обаче, всѣки се силилъ да си вземе по-малко, така че товарътъ на този човѣкъ всѣки день олеквалъ. А за другия казвали: въшки има той, не го приемайте! Въшката, това е крайното материалистическо схващане за живота. Въшката това е грѣхътъ, който хората носятъ. Всѣки иска да живѣе охоленъ животъ, та по какъвто начинъ и да е. Всѣки казва: да ямъ и да пия, това е смисълътъ на живота. Не, въшката представлява материалистическиятъ животъ, а чувалътъ, това е духовниятъ животъ. Всички добри хора, всички светии носятъ тѣзи чували, носятъ своитѣ благословения. И този, който избира най-лекия пѫть, избира въ сѫщность най-опасниятъ пѫть. Да носишъ една въшка 100 години, това е най-опасното нѣщо. Благословение е да носишъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. жито! То ще тѣ запознае съ всички хора.

И тъй, Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, и всѣка пръчка, която не прѣбѫдва на мене, отрѣзва се.“ То значи, че тази лоза ще се подложи на извѣстно обрѣзване и обработване. „Ако не прѣбѫдвате на мене“, това подразбира, че човѣшкото трѣбва да прѣбѫдва на Божественото. Ако сегашниятъ ни животъ не е тѣсно свързанъ съ Божествения; ако всѣки день нѣмаме туй съзнание да извършваме волята Божия, както онзи, който носи житото на гърба си, а носимъ онази въшка и искаме съ нея да се отървемъ лесно, на кривъ пѫть сме. Нѣкой казва: ние не носимъ въшки. Ами когато си неразположенъ, какво показва твоето неразположение? Всѣко неразположение е въшката. Онзи, който носи въшката, ще го видишъ постоянно прави гимнастика: чеше се натукъ-натамъ. Онзи пъкъ, който нѣма въшки, държи си рѫцетѣ нагорѣ, свободенъ е. Та въ духовно отношение ще разсѫждавате правилно и ще бѫдете разумни. Щомъ вземате да се чешете, ще снемете въшката отъ главата си и ще турите чувала съ житото на гърба си. Тамъ е спасението сега.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ“.

Когато въ насъ се яви това великото, хубавото желание да служимъ на Бога отъ Любовь и безъ страхъ, това е Божественото. Когато ние почнемъ да служимъ на

Бога разумно, разумно да изпълняваме Божия законъ, това говори, че въ насъ е събудено вече Божественото. Мнозина отъ васъ казватъ: ние сме служили на Бога. Въ служенето на Бога има различие. Въ природата нѣма еднообразие, въ нея сѫществува вѣчно разнообразие. Като четете Словото Божие, всѣки новъ день ще го разбирате по различенъ начинъ. Има нѣкои които сѫ чели Словото Божие и сега пакъ го четатъ и ми казватъ: „Едно нѣщо разбрахме отъ Него, че колкото повече Го четемъ, всѣки день откриваме по нѣщо ново въ Него.“ Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И въ природата сѫщо така има единъ вѣченъ растежъ. Словото Божие е вѫтрѣ въ насъ. Ние всѣки день се промѣняме въ нашитѣ схващания. Тѣзи схващания сѫщо сѫ вѫтрѣ въ насъ.

Тази лоза, т.е. Словото Божие трѣбва да даде плодъ. Кои сѫ плодоветѣ на Духа? Писанието казва: „Плодъ на Духа е Любовьта“. Първиятъ плодъ който човѣкъ трѣбва да възприеме, е Любовьта. Когато човѣкъ влѣзе въ свѣта на чувствата, т.е. въ материялния свѣтъ, ще се създаде извѣстна промѣна. Каква трѣбва да бѫде тази промѣна? – Материята ще почне да се организира. Когато този плодъ влѣзе въ нашия душевенъ животъ, той ще роди красотата. Когато този плодъ влезе въ нашия умъ, той ще създаде онова велико желание въ насъ да изпѫдимъ съвършено лъжата. Ние трѣбва да разсѫждаваме правилно. Човѣкъ може да събира хората, безъ да се събира. Може да сте събрани на едно мѣсто, безъ да сме събрани. Може да има умножение, безъ да се умножаватъ хората. Може да има дѣление, безъ да се дѣлятъ хората. Може да има изваждане, безъ да се изваждатъ хората. Всички процеси на живота, които ставатъ вѫтрѣ въ насъ, трѣбва да бѫдатъ реални. Ти казвашъ: азъ ще направя това или онова. Казвашъ, но не го направяшъ. Направи го! Не го ли направишъ, това е събрание, безъ да е станало нѣкакво събрание. Когато нѣкой човѣкъ тури чувала на гърба си и почне да се моли и да дава, този човѣкъ азъ наричамъ „добриятъ човѣкъ“. Ти имашъ тяжесть, скърбь, мѫчно ти е нѣщо – ще давашъ отъ чувала си. Господь казва: „Излѣзъ!“. – Ама азъ не съмъ разположенъ! – „Излѣзъ този день вънъ и давай отъ чувала си!“ Не излѣзешъ ли, този чувалъ ще те смъкне долу.

„Азъ съмъ истинната лоза,“ казва Христосъ. Истинната лоза не седи отвѫтрѣ, а отвънъ. Тя трѣбва да се пече на Божественото слънце.

И тъй, имате три състояния. Вие трѣбва да упражнявате вашата воля, да обработвате вашия животъ. Не задържайте повече материални блага отколкото ви трѣбватъ. Нѣкой казва: насъ не ни трѣбватъ материални блага. Не, това е

крива философия! Значи другитѣ братя да работятъ за васъ материално, а вие да седите на готово. Така казва и вълкътъ: азъ не ямъ трѣва. Трѣва не яде, но месо яде. Кое е по-умно, трѣва ли да се яде, или месо да се яде? Овцата е по-умна отъ вълка. Ние казваме: не ни трѣбва материалното. Не ни трѣбва, но щомъ ни дадатъ материално, веднага го туряме въ джоба си. Всичко въ живота е чисто. Ще работишъ съ трудъ и постоянство и ще знаешъ, че всичко, което си извършилъ, изработилъ си го самъ и съ това си изпълнилъ волята Божия. Всички трѣбва да работимъ за Бога въ свѣта. Да кажемъ, че нѣкой отъ васъ е чиновникъ въ банката. Ще кажешъ: Господи, понеже Ти установи тази държава и всѣка власть е Твоя, а въ тази държава азъ съмъ чиновникъ, азъ ти благодаря, че ме остави на тази работа да ти служа. Какво искашъ да направя днесъ? Ами че всѣки отъ васъ може да направи едно малко добро. Да кажемъ, че нѣкому не идва на умъ, какъ да рѣши извѣстна задача. Слѣдъ като свършишъ своята работа иждиви половинъ часъ заради него! Другъ примѣръ. Ти си господарка въ една кѫща, искашъ да направишъ нѣкое добро. Молишъ се на Бога, казвашъ: Господи, покажи ми, какво да направя днесъ заради Тебе! Тази господарка има една слугиня въ кѫщи, но този день слугинята не може да свърши сама работата си. Нека господарката ѝ помогне, нека ѝ покаже, какъ да свърши по-скоро работата си. Слѣдъ като ѝ помогне, туй, което е направила заради нея, нека не го тури на смѣтката на слугинята си, нека ѝ даде повече, да я поощри въ работата. А сега, ние се чудимъ, какво да направимъ заради Господа. Искаме съ единъ замахъ да поправимъ свѣта, съ единъ замахъ да станемъ добри. Такъвъ законъ не сѫществува. Ако сѫществуваше такъвъ законъ, ние нѣмаше какво да очакваме, съ единъ замахъ щѣхме да станемъ добри. Ако това нѣщо можеше да стане съ единъ замахъ, Господь би казалъ само двѣ думи, и всичко щѣше да се измѣни. Пъкъ ние не сме и най-лошитѣ хора въ свѣта. Лошото е една капка въ океана. Извънъ земята всички сѫ добри. Чудни сѫ хората, като казватъ: какъ Господь не поправи свѣта? Онзи въ болницата казва: Господь ще поправи свѣта. Свѣтътъ вънъ отъ болницата е поправенъ, и вие, които сте въ болницата, ще се поправите. Азъ не се запитвамъ, кога ще се поправи свѣта, но питамъ: кога вие ще излѣзете отъ болницата? Кога вие ще излѣзете отъ този свѣтъ, отъ земята и ще отидете въ обѣтованата земя, дѣто хората сѫ здрави? Кои сѫ здравитѣ хора? – Които живѣятъ въ добродѣтелитѣ, които носятъ чувалъ съ жито. А тѣзи, които носятъ вършки и пари въ дисагитѣ, които чакатъ да ги биятъ, не сѫ отъ много умнитѣ хора. Тия хора носятъ тояги да биятъ всѣки бѣденъ по улицата.

„Азъ съмъ истинната лоза“. Това е положението, което всѣки единъ духовенъ

човѣкъ трѣбва да схване въ себе си. Нѣма какво да се реформиратъ болницитѣ! Сега всички хора които сѫ въ болницитѣ, искатъ да излѣзатъ отъ тамъ часъ по-скоро, но за това трѣбва да имъ се слугува. На едни отъ тѣхъ гръбначния стълбъ е парализиранъ на други друго нѣщо. Какво ще се прави съ тия хора? Може ли да се създава законъ за болницата? Служители трѣбва на тия хора! Законъ може да сѫществува за здравитѣ, за умнитѣ хора. И слѣдователно, изпълнението на законитѣ въ свѣта трѣбва да става само отъ духовнитѣ хора. Само тѣ могатъ да ги изпълняватъ. Хората на свѣта не могатъ да изпълняватъ законитѣ. Азъ мога да изпълня закона безъ стражари, нѣма защо да ме биятъ, да чакамъ да ме сѫдятъ. Нѣкои чакатъ сѫдътъ да имъ наложи това, или онова. Азъ мога да сѫдя по-добрѣ. Азъ мога да нося 100 клгр. жито на гърба си, нѣма какво да чакамъ да ме товарятъ други. Всѣки човѣкъ самъ трѣбва да приложи закона. И тогава, азъ прилагамъ слѣдния моралъ. Нѣкой пѫть казвамъ, че и азъ правя погрѣшки! Вие казвате: а, и Учительтъ прави погрѣшки! Знаете ли какви сѫ моитѣ погрѣшки? Седя нѣкѫдѣ, виждамъ, че едно бѣдно момиченце си има 10 лева. Единъ апашъ се приближава, иска да му вземе паритѣ. Споредъ закона, на който служа, азъ не му казвамъ съ думи: не обирай това момиченце! Съ мисълта си само му казвамъ: не обирай това момиченце! Той казва: и на мене ми трѣбватъ пари. Втори пѫть му кажа. Трети пѫть му кажа, но той ги взима. Това малко момиченце започва да работи, да изкара тия пари. Веднажъ азъ видѣхъ това прѣстѫпление. Азъ съмъ вече съучастникъ и трѣбва да изправя прѣстѫплението. Длъженъ съмъ вече да платя вмѣсто него. Тогава азъ казвамъ на момиченцето: вземи тѣзи 10 лева, този който ги взе е мой другарь. Така и всѣки отъ васъ е длъженъ да изправи прѣстѫплението на този, когото е видѣлъ, че го върши.

Казва Христосъ: „Азъ съмъ истинната лоза“. Всѣка една пръчка така трѣбва да се насади въ вѣчната Добродѣтель, че да могатъ Добродѣтелитѣ на Божията Любовь, Божията Мѫдрость, Божията Истина, Божията Правда да минатъ отъ лозата въ насъ и да просветнатъ дѣлата ни прѣдъ человѣцитѣ. Тогава вашиятъ животъ ще стане красивъ, ще дойде Божията радость въ насъ. Къмъ това трѣбва да се стремимъ, това е цѣльта на нашия животъ. Скърбите, това сѫ само единъ методъ. Скърбьта всѣкога показва, че си изгубилъ нѣщо. Не е лошо човѣкъ да скърби. Скърбьта всѣкога те подтиква да намѣришъ загубеното. Щомъ го намѣришъ, ти си радостенъ. Ето защо, всѣки трѣбва да се присади на тази лоза, да бѫде обрѣзанъ и да даде плодъ; да разбира законитѣ на великата Божия Любовь. Само така ще дойде въ насъ закона на вѫтрѣшния миръ. Този миръ

нѣма да го чакате да дойде отвънъ, той още сега може да дойде. Още днесъ ще дойде този миръ.

Сега, като излѣзете от събранието, желая да видя всѣки едного отъ васъ съ чувалъ на гърба! Азъ като излѣза, гледамъ хората, носятъ ли чували на гърба си, или не.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ". Христосъ, това е Любовьта, която се проявила въ свѣта. Отецъ, това е великото, възвишеното, разумното, което е изпратило тази Любовь въ свѣта. Ние, това сме плодътъ на възвишеното. Слѣдователно, плодътъ трѣбва да носи качествата на Духа въ себе си.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 14 юни 1925 г. въ гр. София.

1925_06_14 Успореднитѣ пѫтища
лекция пред специалния клас

УСПОРЕДНИТЕ ПЪТИЩА

Двадесет и шеста лекция

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Размишление

Прочете се резюме от темите „Най-важните идеи на учениците от класа“.

За следния път ще пишете върху темата (№22) Ролята на положителните и отрицателните сили.

Какво трябва да се разбира под думите отричане, отрицателни сили?

Как превеждате думите анод и катод?

Отговор: Те са названия на електрическите полюси. Анод и катод са гръцки думи. Анод означава горе, а катод – долу.

Сега да оставим значението на тези думи, но да разгледаме от чисто материално гледище какво представлява движението.

Ако вземете една плоскост C1C2, може ли да има движение в нея? – Вън от нея може да има движение, но в самата плоскост движение не може да има, защото всичките Ѝ сили се намират в равновесие. Какво трябва да стане с нея, за да има движение? – Трябва да се измени положението на полюсите C1 и C2, за да се образува движение към екватора A. Вие може да мислите, че Северният полюс е на единия край на земната ос, а Южният полюс – на другия край. Не, всяка частичка от материята, колкото малка и да е, има свой северен и свой южен полюс, и тези полюси се допират един до друг в екватора на самата частичка. Връзката между двата полюса е криволинейна – тя е меридианът. Тази връзка е наклонена към полюсите и по нея силите са уравновесени. В Природата няма абсолютно хоризонтална плоскост, но всякога има поне един малък наклон, за да става движение.

Някога хората искат да имат спокойно състояние, никой да не ги смущава, те искат да бъдат уравновесени, да бъдат меридиан. Това състояние е приятно, но за малко време, а после става непоносимо. Затова, за да има движение, всякога трябва да става преместване на полюсите. Тогава енергията ще се съсредоточава в екватора. Питам: де е екваторът на човешкото тяло? – При слънчевия възел, под лъжичката. В животните екваторът се намира под стомашния мозък (от гръбначния стълб до опашката) и затова у животните тази част е най-активна. Нека всеки от вас да определи точно де е неговият екватор. Той е в най-подвижната част у човека – в кръста. Екваторът у човека се мести постоянно. Само в идеалния човек той има точно определено място. Когато човек е уравновесен, мястото на неговия екватор е постоянно. В такъв човек има пълна хармония между неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Всички мъчнотии за него са само стимул за работа. Той смята мъчнотиите в живота си за привилегии.

Следователно движение може да има само при наклон. Ако горната част на някоя плоскост се издигне и образува върхове и долини, през тази плоскост могат да минат реки и да я направят плодоносна. Без това плоскостта бива пуста, мяза на пустинята Сахара. Върхът е мястото, дето хората почиват. Те се изморяват, докато стигнат до него. Когато човек почива, това показва, че е минал през мъчнотии. Мъчнотиите – това са високите върхове, а високите върхове винаги са подбудителните причини в живота на човека. Буквата М в думата мъчение се състои от два върха, между които се намира екваторът. Тук всичките енергии се сливат в центъра. Какво показват двете успоредни линии в буквата М? – Те представляват границите на едно разумно същество. Само разумните същества се движат по успоредни линии, а всички други същества се движат по линии, които не са успоредни. Следователно дето има успоредни линии в света, там работи някоя висша интелигентност. Само две разумни същества могат да вървят успоредно. Ако двама души вървят успоредно, те са разумни; ако пътищата им се пресичат, те не са разумни. Пресечените линии не показват движение на разумни същества, а движение на обикновени хора. Щом две линии се пресичат, това показва, че две същества се сливат и образуват едно същество. Пеперудата независима ли е от гъсеницата? Две разумни същества ли са те? – Не. Гъсеницата и пеперудата се сливат и образуват едно същество, обаче стремежите им са различни. В гъсеницата има две същества. Едното от тях работи в материалния свят – то е коренът на нейния живот. Като свърши своята

работа, то образува кривата линия – а; след него започва да работи второто същество, като образува втората крива линия – б. Това видоизменение на успоредните линии показва, че става трансформиране на енергиите. Двете същества в гъсеницата се сливат и образуват пеперудата.

Същото нещо става и в Природата: щом двама души дойдат в стълкновение, образува се едно същество, между тях става пресичане. Вие трябва да спазвате този закон. Ако две ваши желания се кръстосат, те изгубват силата си и остава само едно желание. Обаче за да може да работите, непременно трябва да имате две желания, които да вървят успоредно. Скръбта и радостта са двете желания, необходими за живота ви. Вие не искате да скърбите, но скръбта всякога показва, че сте изгубили нещо. Следователно тя е един от методите на Природата, чрез който ще намерите изгубеното. Ако ти нямаш скръб, не можеш да намериш изгубеното и никога няма да имаш радост. Скръбта е висок планински връх, от който се стича вода за оплодяване на низините. Тя става причина да се прояви животът в плоскостта, който ще донесе радост и веселие.

И тъй, скръбта, която слиза отгоре, носи радостта. Така трябва да схващате скръбта. Тя не е мъчение, а метод на Природата, чрез който може да се намери радостта. Радостта пък е цел, към която трябва да се стремим. Следователно скръбта и радостта са тясно свързани, те не съществуват поотделно в Природата. Това е правилното схващане за радостта и скръбта. Всяка изгубена радост носи скръб, чрез която пък се намира радостта. Скръбта напомня на човека, че е изгубил нещо, и му посочва де е то. Ако се намираш в трудно положение, скръбта ще ти помогне да излезеш оттам. Като имаш скръб, ти ще работиш, ще търсиш, докато намериш загубеното, т.е. с търсене човек всичко намира. Ти ще намериш загубеното само при голяма вътрешна скръб – това е истинската скръб. Аз не говоря за скръбта, която вие имате от преувеличаване на нещата. Вие може да турите под микроскоп едно малко същество и да го увеличите много пъти, но всъщност това не е неговата естествена големина; това същество под микроскоп е голямо, но отвън е невидимо – това не е скръб. Вие не трябва да имате външна скръб, но дълбока вътрешна скръб. За скръбта ние съдим по ефекта, който тя произвежда в нас.

Какво нещо са успоредните линии? В Природата има ли успоредни линии? – Има. Може да се върви само по успоредни линии. Вие трябва да определите какви линии описвате, като вървите с някого. Когато две успоредни линии се

пресичат от трета, какво се образува? То значи: какво ще се образува, ако пътят, който изминават две разумни същества, се пресече от трето разумно същество? – Ще се образуват осем ъгли. Едни от тези ъгли са кръстосани, други – съответни. И едните, и другите са равни помежду си. Какво показват те?

Питам: успоредните линии пресичат ли се? – Те се пресичат в безкрайността. Ако точката C е образ на безкрайността, тогава правите линии AC и BC, които се пресичат в точка C, ще бъдат успоредни. Следователно третата линия, която пресича двете успоредни, също така е успоредна с тях. Тя се представя такава в тесаракта, но при третото измерение ние я виждаме като пресечна линия. Тези разсъждения са вън от обикновените. Ако една линия пресича две успоредни, какво ще стане във физическия свят? Представете си, че тези две успоредни линии са брегове на някоя река, която тече. Те очертават бреговете Ӑ, които представляват разумни същества. Третата линия представлява моста, през който се преминава реката. Мостът, като разумно същество, представлява връзка между бреговете, които започват да мислят. Щом трета линия пресича две успоредни, това показва, че тези две разумни същества мислят правилно. Тогава, ако искам да изразя, че трима души живеят правилно, хармонично помежду си, ще напиша две успоредни линии, пресечени с една трета. – Този знак показва, че тези хора разумно разрешават всички задачи. И в музиката имаме подобен знак, който се казва диез – знак за повишение на тоновете. Когато се изследват геологически някои пластове, пресечени с трети, това показва, че тук са работили разумни същества и са оставили своя знак. Геологът трябва да открие това сам и да го знае. Такива сечения има и по ръцете на човека. С тях се занимава хиромантията. Те говорят за разумна работа.

И тъй, всяка пертурбация, всяко препятствие, всяко изменение в живота на когото и да е – това е една малка придобивка на жива енергия. Така трябва да схващате нещата. Всяко малко изменение означава, че вие вървите по една възходяща линия. Този род разсъждения са необходими за всички хора по следните съображения. В човешкия живот често стават наводнения и насипи: някой път бреговете на вашия живот на известни места се подронват, други места се насипват, а често стават и срутвания. Тъй че, без да искате, течението се подпушва. Понякога стават толкова големи подпушвания, че се явява песимизъм у вас или извратени мисли, които отклоняват правилния път на мисълта. Затова вие трябва с вяра да отклонявате изопачените мисли, които идват до вас, защото те могат да изменят посоката на живота ви. Ето защо вие

трябва да се домогнете до разумния начин на мислене. Мисълта ви трябва да е будна и силна! Тъй че трябва ви вяра и правилен начин на мислене. Вярата държи съзнанието будно, а правата мисъл – ясно. Вие трябва постоянно да се насърчавате, защото сегашните условия носят тъй наречените обезсърчителни вълни. И в сънното, и в будното състояние на човека към него пристигат мисли, които повече го спъват, отколкото да го подтикват към добро – това са само привидни спънки.

Казвам: най-първо вие трябва да се стремите да образувате в себе си успоредни линии, т.е. линиите на разумността. Всички трябва да се стремите към разумност. Разумността трябва да бъде цел в живота ви! Не казвайте, че ще бъдете разумни, но постъпвайте разумно.

Сега ще ви дам една доста трудна задача. В разстояние на една седмица, като вървите из улиците и някой беден ви поиска пари, бръкнете в джоба си и колкото пари имате, дайте му ги! Да допуснем, че имате сто лева в джоба си – всичките ще дадете и ще останете без пет пари. Трудна задача! Ето как ще поставя задачата ви: през тази седмица всеки от вас ще носи в джоба си по сто лева, докато срещне някой беден, който ще иска помощ. Вие ще му ги дадете изведнъж; няма да се колебаете, нито ще избягвате просяците. Пък ако никой не ви поиска помощ, парите ще останат за вас. Ако ви поискат помощ още първия ден, ще дадете стоте лева и с това задачата ви е разрешена; не успеете ли първия ден, ще носите парите до края на седмицата. Когато учителят задава задачи, грижи ли се учениците откъде ще вземат тетрадки, пера и мастило? Като дадете парите на просяка, който е определен за вас, ще го попитате за името му и де живее. Този, на когото трябва да дадете парите, няма да седи на земята, но ще стане прав и така ще ви посрещне. Той е човекът, на когото Невидимият свят е пошепнал, че вие имате такава задача и го изпращат да му дадете тия сто лева. Той е определен от Невидимия свят. Ако искате, може да направите опита още през тази седмица. Ако пък сте заети, може да го отложите за идната седмица. Парите ще носите в десния си джоб, а когато ги давате, ще бръкнете с лявата ръка и с нея ще ги подадете. Всички хора носят парите си в левия джоб, а бъркат с дясната си ръка; вие ще направите обратно: ще извадите парите с лявата ръка от десния си джоб. Вие няма да търсите просяка: той сам ще ви намери, сам ще дойде при вас – той е ваш познат.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Книги:

* Успоредните пѫтища

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_06_17 Успоредните линии
лекция пред общия окултен клас

УСПОРЕДНИТЕ ЛИНИИ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Най-доброто качество на най-добрия ученик.

За следващия път ще пишете върху темата Най-великата добродетел от тези, които не знаете.

Няма да пишете върху тези добродетели, които знаете, но за тези, които не знаете. Човек пише най-добре върху това, което не знае. Най-великата добродетел у човека е тази, която той не знае. Ще измислите нещо съвсем ново: ще намерите някоя добродетел, за която нищо не сте слушали. Можете ли да намерите такава добродетел? Коя ще бъде за всеки едного от вас най-великата добродетел от незнайните?

Представете си, че линиите A и B са живи и се движат в две противоположни посоки една на друга. Те представляват две различни сили, които се движат в различни посоки.

Каква е разликата между първите две линии и тези две линии m и n? – В първия случай имаме два процеса, при които единият върви нагоре, а другият – надолу. Тия два процеса се извършват в едно и също същество. Следователно процесът A като жив и процесът B са свързани заедно в едно тяло. Другите два процеса обаче, m и n, живеят в две тела. Но тия две същества, които се движат в една посока, са разумни, а тия две същества, които се движат в две противоположни посоки, не са разумни. Там, дето има противоположно движение, процесът не върви нагоре, а се движи кръгообразно Според този закон, като изучавате електричеството, ще видите, че в него се забелязват две течения: едното нагоре, а другото – надолу. От тия движения се образува един кръг.

Често във вашия ум основната идея се смесва с други посторонни, второстепенни идеи, които са противоположни на основната. В такъв случай вие мислите, че това са други същества. Не, заблуждавате се, това сте вие самият. Представете си, че се движите в някоя гора, като се блъскате ту в едно, ту в друго дърво и казвате: „Слушайте, не ме блъскайте!“ Втори път се блъснете в някое дърво и пак казвате: „Не се блъскай!“ Кой те блъска? – Никой не те блъска освен ти самичък. По същия начин мнозина от вас се движат вечерно време и казват, че някой ги блъска. Това показва каква е обстановката, какви са условията, при които се движите. Условията ви са неблагоприятни. Човек трябва в такъв случай да се спре, трябва да намери отнякъде светлина, за да премине пътя си. Та в ежедневния си живот вие се спъвате от ред мъчнотии. Всички хора минават през три фази в живота си, според което аз ги разделям на три категории: едни, които страдат; втори, които се изпитват, и трети, които се учат. Тези, които страдат, са оглашени. Тези, които се изпитват, са вярващи. Тези, които се учат, са ученици. Щом кажеш: „Големи са страданията ми!“ – оглашен си. „Големи изпитания имам!“ – вярващ си. „Трябва да уча, имам много да уча!“ – ученик си. Някой казва: „От толкоз време се уча и нищо не съм научил.“ – Не, ти не си учил, ти си чукал сол, а да чукаш сол, това не е учение. Учението не се занимава с материални работи. Страданията се занимават с материални работи. Изпитанията се занимават с духовни работи, а учението се занимава с чисто Божествения живот. Туй трябва да знаете всички!

Някой път казвате: „Ние трябва да изпълним Волята Божия, а не човешката воля!“ Какво нещо е изпълнението Волята Божия? Кажете ми кога ще изпълним Волята Божия и кога – човешката воля? Навярно ще кажете: „Ние изпълняваме Волята Божия, като любим Бога.“ Сега няма да ви изпитвам, но друг път ще извикам някой от вас да ми даде ясно определение в какво седи изпълнението на Волята Божия. Вие трябва да имате ясна представа какво нещо е да се изпълни Волята Божия.

Имате индивида А, син на богати родители, болен от почти неизлечима болест, животът му виси на косъм. Този човек надали ще оздравее, малка е надеждата на всички. От една страна, майката е богата, харчи много пари; от друга страна, лекар идва, дава различни церове, но работата на зле отива. Майката изпълнява своя дълг, лекарят – също, добре му плащат, но въпреки това състоянието на болния се усложнява и всички около него се произнасят, че след 24 часа той ще напусне този свят. Такова е мнението на майката, такова е мнението на лекаря,

такова е мнението на обществото около болния. Майката, лекарят и обществото казват: „Ние направихме всичко, което знаехме, но не можахме нищо да помогнем. Този човек умира вече.“ Питам: как можем ние да го излекуваме? – Ще отидем при болния и ще му кажем: „Има само един начин, по който ти можеш да оздравееш.“ – „Какъв е този начин?“ – „Най-първо ще кажеш на лекаря да не идва повече. После ще кажеш на майка си – и тя да не идва, а ти ще се обърнеш към Бога и ще посветиш всичко на Него. На Бога ще посветиш и себе си, и своя живот, и всичко, каквото имаш. Ако обещаеш всичко това, животът ти ще се върне.“ Това значи да изпълниш Волята Божия. Ако този болен човек възприеме всичко, което му казваме, и каже на лекаря и на майка си да не идват повече при него, а сам той се обърне към Господа и обещае, че ще изпълни Волята Божия, че е готов да пожертва всичко за Бога, в него ще стане един вътрешен преврат и здравето му ще се възстанови. Това значи да покажеш пътя на един човек. Това значи да му дадеш начин как да изпълни Волята Божия. Ако той изпълни Волята Божия, ще оздравее; ако се усъмни и не я изпълни, ще замине за другия свят.

Някой казва: „В какво седи изпълнението на Божията воля?“ Да изпълниш Волята Божия, значи да пожертваш имането си, живота си и всичко, каквото имаш, за Бога. Казвате: „Нали живеем в общество, как ще пожертваме всичко за Бога?“ В кое общество живеете? И волът може да каже, че живее в общество. И овцата може да каже, че живее в общество. И конят може да каже, че живее в общество, но питам: колко струва едно овче общество или едно говеждо общество, или едно конско общество? Най-после, колко струва и едно човешко общество? – Една лула тютюн. Както тютюнът изгаря, така и човекът се ражда и умира. И той изгаря като една лула тютюн. След като изгори лулата тютюн, тя се е превърнала в дим и пепел. И лулата мисли, разширява се, но какво е измислила в края на краищата? Някой казва: „Ама аз съм грънчар, имам изкуство, работя хубави гърнета от фаянс, знаете ли това?“ – Зная, че си изработил десет хиляди гърнета и си ги разпродал на хората. Тия гърнета благодарят ли ти, че си ги създал? Ако един ден заболееш, те ще дойдат ли при тебе да ти помогнат? И най-после, ти уверен ли си, че тия гърнета един ден ще заемат високи длъжности? Ако вие се заемете с една душа, направете ѝ някое добро, а именно показвате ѝ начин как да повдигне мислите си нагоре към Бога, показвате ѝ как да облагороди сърцето си и как да усили волята си.
Всичко това не струва ли повече от десетте хиляди гърнета? – Това нещо струва повече даже от всички общества, които сега съществуват в света. В света има

само едно общество. То е общество от такива хора, които имат стремеж към Бога. Само те образуват „обществото“, в пълния смисъл на думата. Ако някой мисли, че има нещо повече извън това общество, той се лъже. За всинца ви трябва да се създадат благоприятни условия. Това значи да се създаде общество, среда, в която човек може да възроди своя живот.

И тъй, имате ли скръб – оглашени сте. Имате ли изпитания – верующи сте. Учите ли – ученици сте. Ако вие, като ученици, не можете да преодолеете известни мъчнотии, тогава де е вашата сила? В какво вярвате? Трябва да дойдат ангели да ви носят на носилки, както в Япония носят богатите хора. Вас, царските синове, гениалните хора, пълни с добродетели, трябва на ръце да ви носят, да ви подтикват, за да вървите напред. Ако ви занесат на Небето, вие ще бъдете на показ, както излагат на показ в света маймуните. Това ви се вижда смешно. Не, туй е великата Истина. Защо? – Понеже вие мислите, че сте от Божествено произхождение и всичките ви работи и тук, на Земята, и горе, на Небето, трябва да вървят без мъчнотии, без страдания и изпитания.

Вие сте смешни в своите твърдения, като поддържате, че сте от Божествен произход, че сте излезли от Бога. Добре, съгласен съм с вас, но казвам: покажете ми де се проявяват качествата на Божественото у вас? Ще бъде смешно да казваме, че сме Божествени, без да проявим самите ние Божественото начало в себе си. Не можете ли да го проявите, значи вие засега живеете в това, което не е Божествено. Време е вече да проявите Божественото в себе си. Засега То спи у вас. Вие още не сте дошли до положителната вяра. Днес когото и от вас да поставят на изпит, да му отнемат всичкото богатство, да му отнемат общественото положение, което заема, и да го поставят в един чужд град, непознат от никого, той ще покаже колко силна е била вярата му. Верующият няма от какво да се плаши.

Ще ви приведа един пример, да видите какво нещо е силната, чиста, детинска вяра. Не зная доколко този пример е действителен факт, но ще го приведа тъй, както ми е предаден. Това се е случило в България преди 50-60 години. Баща и майка, заедно със своето момиченце, тръгват на път за един град, но трябвало да преминат през една планина. В планината ги нападат разбойници. Бащата и майката успели да се освободят от тях, избягали, но в страха си не забелязали, че момиченцето им не е с тях, и го изгубили. То останало сред планината: плакало, викало, търсило майка си, но не могло да я намери. По едно време то

вижда на пътя си мечка. Веднага се затичва към нея, започва да я гали, да я милва по козината и да я пита: „Кажи ми, де е мама?“ Мечката стои на едно място, поглежда го. Момиченцето се качва на гърба ѝ и тя тръгва, започва да обикаля с него из планината. Тъй го носила няколко часа и се радвала. В това време майката търси своето дете. Изведнъж мечката излиза насреща ѝ. Вижда тя нейното момиченце на гърба на мечката. Това вижда и бащата. Уплашват се двамата и хукват да бягат. Виждат пред себе си една голяма скала. Изкачват се на нея и оттам викат на момиченцето да слезе от мечката и да отиде при тях. Но детето не се плаши от мечката. Родителите гледат от скалата, казват си: „Ще го разкъса мечката!“ Не, Господ казва на тази мечка: „Ти ще занесеш това момиченце при майка му!“ И мечката се радва, че изпълнява Волята Божия. Момиченцето слиза от гърба на мечката и отива при майка си. Туй разбирам вяра. Кой не е бягал от мечка? Момиченцето плаче, вика, търси майка си. Казвам: такива състояния трябва да има човек, когато дойде в света. Щом в света съществува разумност, както това се твърди, нашата опитност от живота трябва да бъде положителна, да почива на дълбоко преживени и опитани неща. Ще дойдат страдания, ще дойдат неразрешени неща, ще дойдат мъчнотии, но красотата на живота седи именно в тия неща.

Сега няма да се прави въпрос кой какъв е, дали е оглашен, верующ или ученик. Който е оглашен, ще гледа да стане верующ. Който е верующ, ще гледа да стане ученик. Който е ученик пък, да се учи. На какво? – На незнайните добродетели. Когато апостол Павел отиде в Атина, казваше на атиняните: „Аз не ви проповядвам за тези богове, които вие знаете, но ви проповядвам за „незнайния Бог“, Чийто надпис видях някъде из града ви. Ще ви говоря за този Господ, Когото вие не знаете.“ Казват му атиняните тогава: „Говори ни за незнайния Бог – да видим кой е Той.“ Така и ученикът ще говори за незнайните добродетели. Велико е това, което не се знае. В нашето съзнание има нещо, което не е проявено. Туй, което не знаете, то е доброто, към което се стремите. То е Божественото. Затова ние усещаме един подтик, едно вътрешно течение, което ни тласка към Божественото. Тъй щото в това именно седи великият живот за в бъдеще.

Помислете сега коя беше основната идея в тази лекция.

Сега, като ви слушам да пеете, намирам, че сте отвикнали да пеете. Питам ви: когато човек скърби, може ли да пее? Когато се изпитва, може ли да пее?

Когато учи, може ли да пее? При ученето човек може да пее за развлечение, но само когато е свободен. При страданието може да пее, за да се утеши. При изпитването може да пее, за да се запази. Аз говоря за музиката като възпитателно средство. Тя не трябва да се отделя от същинския живот. Нейните трептения влизат в живота, влизат в чувствата, влизат в мислите, а също така влизат и в говоримата реч. Музиката влиза навсякъде. Човек трябва да бъде музикален, мислите му да бъдат стройни, в чувствата си да има висши трептения. Свещено нещо е музиката! Някои от вас могат да кажат, че музиката, пеенето е необходимо за всички; други могат да кажат, че и без тях може. Не, при сегашното ви развитие музиката ви е необходима.

Ще дойде време, когато музиката може да се изключи от живота, но това време още не е дошло за вас.

Всеки от вас, като става сутрин, той трябва да пее, ако не гласно, поне в ума си. Ако няма глас, мислено поне да пее. Човек, който не може да владее своя ларинкс, мъчно може да създаде характер в себе си. Туй трябва да знаете. Най-първо човек трябва да владее гърлото си. Не казвам, че трябва да му заповядва, но да го държи в изправност. Това е най-голямото благословение, което Господ е дал на човека. Този орган е свързан с мислите, свързан е и с чувствата на човека. Всеки орган има свой израз. Сега например какво трябва да ви вдъхновява в музиката? За какво трябва да пеете и свирите? Най-първо вие трябва да пеете и свирите за това, което имате в себе си. Не пейте за другите хора. Възпитателното влияние на музиката седи в това, да пеете за себе си. След туй ще пеете за другите. Най-после ще пеете за Бога. Като казвам, че най-после ще пеете за Бога, разбирам, че на Бога ще принесете плода. Първо ще пееш на себе си, защото само ти можеш да издържиш да се учиш. После ще пееш на другите. Когато се научиш да пееш хубаво, ще пееш и на ангелите и те ще те слушат. Такъв е естественият ход на нещата. Който не разбира работите така, той не може да бъде музикален.

Всеки човек има музикално чувство, но то не е еднакво развито у всички. У някои е много добре застъпено, у други – много слабо застъпено. Ако искате да се учите, накарайте някоя сестра, която има хубав глас, да ви попее, а вие слушайте. Тя нека пее, а вие слушайте. Този дар – да пее, е Божественото нещо. След това намерете трета сестра, която пее още по-хубаво, и двете заедно я изслушайте! Та първо да пеете на себе си. Като дойдете в по-горен стадий, ще

пеете за другите и те ще ви слушат. Да се изслушвате един друг с внимание, това е един от добрите възпитателни методи, които трябва да прилагате в живота си.

Сега да вземем чуждата дума Вехади и да я изпеем. Думата Вехади значи започване на една работа. Всяка работа трябва да започваме с най-благородни подтици. Мотивът, на който пеем тази дума, е източен. Тоновете са смесени: мажорни и минорни. Думата Вехади представлява много малък пасаж от една свещена песен.

Като пеете, вие трябва да се стремите към чистота на тоновете.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и осма лекция на ООК IV година
17 юни 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_06_21 И оздравя дъщеря ѝ
неделна беседа

И ОЗДРАВѢ ДЪЩЕРЯ Ѝ

„И оздравѣ дъщеря ѝ отъ онзи часъ“. (Матея 15:28)

Тия послѣдни думи отъ стиха азъ считамъ като единъ разуменъ резултатъ.

„И оздравѣ дъщеря ѝ отъ онзи часъ“. За да оздравѣе дъщерята на тази хананейка, това показва, че тази жена имаше нѣколко цѣнни качества. Тя бѣше разумна жена, въ нея нѣмаше онова болезнено честолюбие. При това тя имаше голѣмо смирение, познаваше своето положение и се задоволяваше съ най-малкото, което можеше да ѝ се даде.

Въ живата природа има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля положението на всички тѣла, положението на всички сили и положението на всички разумни сѫщества. Затова природата цѣли да постави всѣки едного на неговото мѣсто. Това е красивото въ живота!

Сега, ако нѣкой ви запита, кога дойдохте на земята, нѣкои отъ васъ ще кажете, че сте дошли прѣди 10 години, други прѣди 20, трети прѣди 30, четвърти прѣди 40–50–60 години. Питамъ: каква интелигентность може да има въ единъ човѣкъ, у когото паметьта се простира до 40–50 години само? Отъ прѣди колко години се родилъ на земята, това и единъ волъ помни. И мухата помни отъ прѣди колко врѣме се е родила. Човѣкътъ казва: има около 40–50 години отъ какъ съмъ се родилъ на земята, но прѣди това нищо не помня. Какъ е възможно при това, единъ човѣкъ, който не знае откѫдѣ е дошълъ, да се явява като философъ, който пише голѣми трактати, дава направление въ живота на човѣчеството, показва имъ какъ да живѣятъ? Не само това, но по нѣкой пѫть този философъ се осмѣлява да покаже на хората пѫтя към невидимото, къмъ Бога. Това сѫ съврѣменнитѣ наши философи, съврѣменнитѣ наши държавни мѫже. Желанието, което тѣ иматъ, да покажатъ пѫтя на човѣчеството, не е лошо, но нека покажатъ онзи истински пѫть, който да има резултати.

„И оздравѣ дъщеря ѝ отъ онзи часъ“.

Здравието, това е единъ плюсъ на живота. Въ човѣка има три състояния: едното

наричамъ естествено състояние, което е здравето. Второто състояние наричамъ природно, или състояние на живата природа и третото състояние наричамъ разумното състояние на човѣшкия животъ. Здравето, значи, спада къмъ естественото състояние. То е основата, върху която човѣкъ трѣбва да започне живота си.

Тази хананейка се приближава при Христа и Му казва, че дъщеря ѝ, идеалътъ на нейния животъ, злѣ страда отъ бѣсъ. Всѣка майка живѣе за своята дъщеря, и всѣки баща живѣе за своя синъ. Нѣкои ще кажатъ: ами ние, които нѣмаме синове и дъщери? Все имате нѣкѫдѣ нѣкоя дъщеря, или нѣкой синъ. Онази майка, която нѣма своя дъщеря, все ще намери да осинови нѣкоя друга. Онзи баща, който нѣма свой синъ, все ще намѣри да осинови нѣкой чуждъ синъ. Най-послѣ, всѣки ще намѣри по една свещена идея въ себе си, за която да живѣе. Слѣдователно, това е цѣльта, това е смисълътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми.

Ние трѣбва да разбираме върху какви закони почива здравето. Здравето почива върху почвата, на която живѣемъ и върху храната, която приемаме. Щомъ човѣкъ не възприеме онази естествена храна, която е необходима за тѣлото му, непрѣменно идватъ неестественитѣ болезнени състояния, за лѣкуването на които съврѣменната медицина е посвѣтила цѣлия си животъ. Питамъ: при всичкитѣ усилия на милионитѣ лѣкари по цѣлия свѣтъ да лѣкуватъ хората, сполучили ли сѫ да ги излѣкуватъ? Статистиката показва, че болеститѣ не само не намаляватъ, но се и увеличаватъ. Вземете, напримѣръ, прѣсаждането, което съврѣменната медицина употрѣбява като методъ за прѣдотвратяване заболѣването отъ шарка. Статистиката показва, че онѣзи дѣца, които се прѣсаждатъ, умиратъ повече, отколкото ония, които не сѫ прѣсадени. Изобщо не присаденитѣ дѣца по-малко заболѣватъ, по-малко умиратъ. При това, има единъ законъ, споредъ който, ако не дадешъ твоето дѣте да го присадятъ, да го ваксиниратъ, считатъ те невѣжа и те държатъ подъ отговорность, че не вървишъ въ пѫтя на науката. Статистиката, обаче, показва, че въпрѣки това резултатитѣ не сѫ по-благоприятни. Каква е тази наука? Човѣкъ трѣбва наистина да се присажда, но чрѣзъ какво? – Чрѣзъ храната. Ако лѣкаритѣ искатъ да подобрятъ положението на човѣчеството, трѣбва да сѫ въ състояние да опрѣдѣлятъ, отъ каква храна се нуждае организъма. Приема ли човѣкъ тази храна, никаква болесть не може да го хване. Не приема ли тази храна, която му е необходима всѣкаква болѣсть ще може да го хване. Отъ този законъ изваждаме правилото,

че човѣкъ се храни не само съ хлѣбъ, но и неговиятъ умъ се нуждае отъ здравословна храна. Много хора заболяватъ умствено. Отъ какво? – Отъ неестествени идеи. Има идеи, които не реагиратъ еднакво благоприятно върху всички хора. Вземете, запримѣръ, какъ се отразява върху нѣкои хора идеята, има ли Господь, или нѣма Господь. Запитватъ нѣкого: какво знаешъ, има ли Господь? – Нищо не зная. Казвамъ тогава: има животъ, нѣма животъ; има пари, нѣма пари; има здраве, нѣма здраве. Това сѫ все противоположности. Казватъ: какво значи това нѣщо? Казвамъ: внесълъ си пари въ банката, отидешъ да си извадишъ отъ тѣхъ, но ти казватъ, че нѣма никакви пари. Какво ще бѫде твоето състояние? Това е едно лъжливо състояние, което ние, съврѣменнитѣ хора, прѣкарваме въ живота си. Има и редъ други лъжливи състояния, които всички хора, безъ изключение, прѣкарватъ. Всички се намиратъ подъ еднакъвъ знаменатель. И религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора. Виждамъ ги въ живота, всички се проявяватъ като герои. Кога? – Когато иматъ пари. Нѣкой внесалъ 200,000 лева въ банката, отиде да вземе частъ отъ тѣхъ, но предварително чете въ вѣстникъ, че банка „Гирдапъ“ фалирала. Наведе надолу глава този човѣкъ, отчае се. На другия день сѫщия вѣстникъ пише: имаме погрѣшка, че банка „Гирдапъ“ е фалирала, а друга нѣкоя банка. Питамъ: защо този вѣстникъ наведе главата на този човѣкъ, и сѫщиятъ този вѣстникъ изправи главата на този човѣкъ? Това състояние ние изпитваме всѣки день. Казвамъ: има вода, нѣма вода. Нѣкое цвѣтенце нѣма вода, изсъхне, наведе надолу главата си. Нѣкой нѣма хлѣбъ, наведе надолу глава, като цвѣтенцето. На другия день чете въ вѣстника, че банка „Гирдапъ“ не е фалирала, и той казва: нашето сѣмейство е спасено! Има Господь значи. Питамъ сега: Господа ние ли създадохме? Ученитѣ искатъ да кажатъ, че хората сами сѫ създали идеята за Бога. Много хубаво, отлично е това нѣщо. Нека дойдатъ тия хора и докажатъ, че това е така, че тѣ сѫ сѫздали идеята за Бога. Ние се нуждаемъ отъ такива хора. Нека тѣзи хора дойдатъ и спасятъ човѣчеството, ние ще ги туримъ на чело. Ако тѣзи хора дѣйствително измислиха идеята за Бога, нека сега измислятъ друга нѣкаква идея, какъ да станатъ хората добри. Тогава между хората ще има добродѣтели, нѣма да има войни, нѣма да има раздори, мѣжду тѣхъ ще сѫществува истинско братство. Щомъ съврѣменнитѣ учени не могатъ да измислятъ такава идея, право ли е, че хората измислиха идеята за Бога?

Смѣшни сѫ съврѣменнитѣ хора, като казватъ, че ние не говоримъ логически, че нѣмаме логика въ своитѣ разсѫждения. Когато азъ кажа думата слънце и убѣдя хората, че има слънце, въ сѫщность азъ ли го създадохъ? Тази идея азъ ли я

създадохъ? Не, мухитѣ имаха идея за слънцето прѣди азъ да говоря за него, понеже мухитѣ се явиха по-рано отъ слънцето, така че тази идея тѣ я създадоха. Мухитѣ сѫ по стари отъ човѣка, и млѣкопитающитѣ сѫ по-стари отъ човѣка. Днесъ ученитѣ хора казватъ, че стариятъ човѣкъ оглупѣвалъ. Прави сѫ тѣ, защото наистина много стари хора оглупѣватъ, но азъ казвамъ, че много млади хора се раждатъ глупави. Учени ли се раждатъ младитѣ? – Не. Обаче, ако младиятъ е роденъ глупавъ, глупавъ си остава. И като старъ, пакъ глупавъ остава. Младиятъ роденъ мѫдъръ, мѫдъръ остава. Така е законътъ. Тъй че, когато говоримъ за слънцето, ние не го създаваме; когато говоримъ за Бога, ние не Го създаваме. Идеята за Бога, па и самъ Богъ си сѫществува. Ние трѣбва да разбираме дълбокия смисълъ, какво нѣщо е Богъ и да не размишляваме като външнитѣ хора. Богъ нѣма никаква форма. Единственото нѣщо, което трѣбва да знаемъ за Бога е, че Той съзнателно внася живота. Тамъ, дѣто прониква Божествения Духъ, Той внася сила, здраве, мощь, крѣпость и интелигентность. Слѣдователно, ако тази Свѣтлина не сѫществува въ човѣшкия умъ; ако тази Добродѣтель не сѫществува въ човѣшкото сърдце, идеята за Бога не е проникнала. Ние въ такива богове не вѣрваме, тѣ сѫ мъртви богове. Въ такива богове вѣрватъ всички езически народи. Каква е идеята ми? Турете прѣдъ единъ идолъ нѣкой боленъ, ще видите, че колкото и да седи тамъ, той нѣма да оздравѣе. Запалетѣ една свѣщица прѣдъ нѣкой боленъ, той нѣма да оздравѣе. Тази запалена свѣщица нѣма да излѣкува болния. Но ако поставите единъ боленъ на действието на слънчевитѣ лѫчи, той ще оздравѣе. Слънчевитѣ лѫчи носятъ животъ въ себе си. Всѣки може да опита тия лѫчи, всѣки може да опита Божествената мисъль въ свѣта. Тя е мощна. Тази мисъль върви периодически, по извѣстни закони.

Тази хананейка се приближава при Христа, съзнава, че Той е носитель на тази Божествена идея и Му казва: „Помилуй ме, помогни ми!“ Христосъ ѝ казалъ: „Азъ не съмъ пратенъ до езичницитѣ, а само до израилския народъ.“ Съ това Той иска да каже, че езичницитѣ сѫ глупави, а израилтянитѣ сѫ разумни хора. Значи, за езичницитѣ още не е дошло врѣмето. Тя доказва на Христа, че е умна жена, като Му казва: „Да, но Ти знаешъ, че и псетата ядатъ трошицитѣ отъ трапезата на господаря си“. Христосъ позна, че тази жена е умна и ѝ каза: „Жено, да ти бѫде споредъ вѣрата!“

„И оздравѣ дъщеря ѝ отъ онзи часъ“.

Ще ви приведа накратко единъ малъкъ разказъ отъ една съврѣменна европейска писателка. Този разказъ се отнася до Христа, когато билъ на около 12 годишната си възрасть. Завела го майка му да разгледа Ерусалимския храмъ въ цѣлото си величие, и той, като всѣко малко момченце, се заинтересувалъ да го разгледа хубаво. Развела го тя навсѣкѫдѣ и най-послѣ му показала една прашасала тржба. То я запитало: каква е тази тржба? – За тази тржба има прѣдание, че който може да свири на нея, ще бѫде най-великиятъ човѣкъ, който ще управлява свѣта. Ами защо е прашасала тази тржба? – Никой до сега не е свирилъ на нея. Отива по-нататъкъ въ храма и вижда една сабя, турена на двѣ крайнини подъ една пропасть. Христосъ запитва: какво означава това нѣщо? – Това означава пѫтя за рая, къмъ Бога. Никой до сега не е миналъ прѣзъ този пѫть. Който мине по този пѫть, той ще научи хората да вървятъ къмъ Бога и да се обичатъ. Като го развеждала изъ храма, най-послѣ го довела до двѣ много красиви колони, тъй слѣпени една до друга, че никой не могълъ да се промъкне. Какво означава това нѣщо, запитва Исусъ? – Това означава вѣчната Правда. Който може да мине прѣзъ тѣзи колони, той ще даде на свѣта единъ законъ, чрѣзъ който да се управлява. Ами защо и тия колони сѫ прашасали? Никой до сега не е минавалъ прѣзъ тѣхъ. Никой до сега не е могълъ да мине прѣзъ ножа, нито прѣзъ тези колони, нито пъкъ е могълъ да свири на тази тржба. Излизатъ най-послѣ отъ храма, но слѣдъ малко Исусъ се връща отново, иска самъ, по-спокойно да разгледа тия работи. Влиза въ храма, доближава се до колонитѣ, мисли си, какъ може да се мине прѣзъ тѣхъ. Не се минава много врѣме, единъ богатъ търговецъ довежда една бѣдна вдовица въ храма прѣдъ първосвещеника и му казва: тази вдовица ми дължи пари. Но азъ се заклевамъ, че както тѣзи колони не могатъ да се отворятъ, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека се отворятъ тия колони! Исусъ слуша този разговоръ, разбира, че жената е права и се помолва тихо на Бога: „Господи, нека се отворятъ колонитѣ!" Доближава се до колонитѣ, тѣ се отварятъ и той минава. Отива при първосвещеника и му казва: видишъ ли, че колонитѣ се отвориха! Мнозина отъ васъ може да се заинтересуватъ, какъ е станала тази работа, но питамъ ви: мѫчили ли сте се вие като Исуса да минете прѣзъ тѣзи двѣ колони?

Приближава се после Исусъ до сабята, разглежда я и размишлява. Тъкмо по това врѣме пристига единъ бѣденъ, послѣденъ сиромахъ, носи една болна овца, която иска да принесе жертва за болния си младъ синъ. Свещеникътъ му казва: „Мойсеевиятъ законъ казва, че не можешъ да принесешъ такава жертва на Бога,

не се приема. Ако може нѣкой да мине върху тази сабя, само тогава ще може да се приеме жертвата ти.“ Исусъ чува това нѣщо, наскърбява се за болното момче и започва да се моли на Бога: „Боже, покажи, че може да се мине прѣзъ този пѫть!“ Минава Исусъ върху сабята и съ това показва на свещеника, че Господь приема въ жертва и болнитѣ овци. И това чудо станало.

Най-послѣ дохожда Христосъ до трѫбата и размишлява. Въ това врѣме идва единъ младъ момъкъ, езичникъ, при първосвещеника и му казва: „азъ съмъ евреинъ, искамъ да влѣза въ школата.“ Езичници не се приемали въ школата, затова той излъгалъ. Казва му свещеникътъ: „Не може, ти не си евреинъ.“ „Искамъ да влѣза въ тази школа!“ Не може. Исусъ слуша това и се моли на Бога: „Господи, покажи, че и други, освѣнъ евреитѣ, могатъ да влѣзатъ въ Твоето царство!“ Свещеникътъ казва на езичника: „Ако се намѣри нѣкой да засвири на тази трѫба, ти ще бѫдешъ приетъ въ школата.“ Исусъ се помолва на Бога, приближава се до трѫбата и започва да свири. Съ това показва, че и езичницитѣ могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Вие казвате: това само Христосъ, може да го направи. Не, това всѣки може да направи въ живота си. За да ни се простятъ грѣховетѣ, трѣбва да се мине прѣзъ колоната. За да ни се приеме жертвата, трѣбва да минемъ по острието на сабята. И за да влѣземъ въ училището, трѣбва да свиримъ на тази трѫба. Трѫбата е най-разумниятъ езикъ, чрѣзъ който може да се говори на човѣшката душа.

Ние посвѣщаваме 15–20 години отъ живота си само да се учимъ. Не е лошо учението, то си е на мѣсто, но трѣбва да го прилагаме. Ние трупаме милиони. Защо ни сѫ тѣ? Въ гроба си нѣма да ги носимъ. Още въ този свѣтъ трѣбва да ги използваме. Добрѣ, вие искате сега да влѣзете въ Школата. Защо? – Да се учите. На какво? – На вѣчната Божия Правда. Правдата е една необходимость. Всѣки единъ писатель, за да пише добрѣ, трѣбва да бѫде справедливъ. Има единъ законъ, който гласи: всѣки писатель, който напише една незаконна, лъжлива строфа, рѫката му ще изсъхне. Този законъ ще се приложи. А всѣки писатель, който напише една свещена дума, едно свещено прѣдложение, чрѣзъ което да научи хората на добро, ще се благослови. Па този писатель и рѫцетѣ му, и краката му, и умътъ му ще се разработи. Ще знаете вече този законъ: всѣки писатель, който въ името Божие каже една лъжа и поведе хората въ кривия пѫть, езикътъ му ще изсъхне за цели 10 поколения. Казвате: строгъ е този

законъ. Не е строгъ този законъ, той е законъ на Любовьта. Всѣкой отъ васъ, който не се храни, краката му не отслабватъ ли? Слѣдователно, за въ бѫдеще, всѣки който не говори Истината, умътъ му нѣма да се храни, и той ще отслабне. И ние, съврѣменнитѣ хора, не можемъ да разсѫждаваме правилно, защото не говоримъ Истината. Ние не обичаме Истината. Казвате: съ Истината не може да се живѣе, когато съ лъжата можемъ да разбогатѣемъ. Казвамъ: покажете ми единъ народъ отъ историческитѣ врѣмена и до днесъ, който да е разбогатѣлъ съ лъжата! Всички народи сѫ лъгали, но сѫ и пропаднали. Свѣтътъ е пъленъ само съ лъжи и то лъжи отъ най-ученитѣ хора и отъ най-религиознитѣ. Дойде нѣкой светия, говори, говори Истината и най-послѣ казва: чакай да кажа поне една лъжа! То нѣма да мине безъ лъжа, ами да му пусна края! Цѣлъ животъ посветилъ на Бога, и накрая каже една лъжа. Случи се, обаче, че тази лъжа разруши всичко. Нѣкой казва: чакай да кажа една лъжа, не може безъ нея. Не, и съ лъжа може, и безъ лъжа може. Може съ лъжа, но ще бѫдешъ куцъ, слѣпъ, хромъ, сакатъ, хилавъ и нѣмъ. Може и безъ лъжа, и тогава ще бѫдешъ богатъ и уменъ. Не лъжешъ ли, щастието ще дойде въ тебе. Нѣма изключение отъ това. Ако ние искаме да съградимъ една истинска култура, никаква лъжа не трѣбва да допущаме въ себе си. Ние трѣбва да мислимъ само за Истината. И като лъжешъ, ще казвашъ: не, Истината ще говоря, Истината ще говоря. Като повтаряшъ 20 години наредъ, че все Истината ще говоришъ, най-послѣ ще я проговоришъ. Знаешъ ли какъ ще я проговоришъ? Едно момче, било още на три години, прѣживѣва нѣкакъвъ страхъ и отъ това онѣмѣва. Като станалъ момъкъ на 21 години, баща му го пазарява слуга при единъ български чорбаджия. Момъкътъ всичко чувалъ, но не могълъ да говори. Единъ день господарьтъ му го праща въ гората да набере дърва. Идватъ горскитѣ стражари и го хващатъ въ момента когато сѣче дърва. Кой ти позволява да сѣчешъ дърва? Той не могълъ да имъ отговори нищо, понеже билъ нѣмъ. Хваща го единъ отъ стражаритѣ и му удря единъ страшенъ бой, но той все мълчалъ. Стражарьтъ продължава да го бие. Най-после, отъ силно напрѣжение да проговори и да се помоли да не го биятъ, момъкътъ успѣлъ да проговори и казалъ: мо-мо-моля ти се не ме бий! Слѣдъ този бой, момъкътъ се връща дома си радостенъ, че може да говори и забравилъ, че толкова години наредъ не могълъ да говори. Така ще бѫде и съ васъ. Като дойде онзи горски стражарь, като почне да ви налага, ще проговорите Истината и ще кажете: мога да говоря Истината! Чудни сѫ хората, като казватъ: не може съвсѣмъ безъ лъжа, поне най-малката лъжа, но все трѣбва да се каже нѣкаква лъжа. Нѣкой казва: ами представете си, че си на моето положение, какъ ще говоря Истината? Представи си пъкъ, че и ти си на моето

положение! Не, друго нѣщо е важно. Представи си, какво ще бѫде твоето положение, когато се явишъ предъ Бога и почне да те сѫди и тебе, и свѣта за лъжа! Той ще каже: я да дойде тамъ Иванъ Стояновъ! Какво направи отъ толкова милиони години насамъ, като те пращахъ на земята да се учишъ? Господь нѣма да говори тъй като мене, още по-страшно ще говори. Ще ти се разтреперятъ и парцалитѣ отъ страхъ и ще проговоришъ. Нищо нѣма да остане у васъ отъ страхъ. Казвате: азъ искамъ да ямъ и пия. Не, смисълътъ на живота не е въ яденето и пиенето. Господь е започналъ вече да затваря стомаситѣ на хората. Богъ затвори стомаха на най-богатия американецъ – Рокфелеръ и цѣли три години той се хранилъ само съ овесена чорба. Той казвалъ: цѣли три години ме храниха съ овесена чорба, като конь. Нѣкои казватъ: ние да имаме милионитѣ на Рокфелера, че за друго нѣма какво да мислимъ. Питамъ: ако слѣдъ като си свършилъ четири факултета, Господь ти отнеме ума, колко ти струватъ знанията? Ако Господь ти отнеме силата, колко ти струва пехливанството?

Сега нѣкои отъ васъ сте по-насърчени, казвате: ние тръгнахме вече въ този пѫть. Радвамъ се, че сте тръгнали въ пѫтя, но това още не е достатъчно. Чудни сте, вие хората, съ своитѣ разсѫждения! Не може да разсѫждавате така. Питамъ: може ли човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и да не се окваси? – Не може. Казвамъ: има едно изключение, може човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и безъ да се окваси, но кога? – Когато мине прѣзъ моста. Вие мислите, че като минете прѣзъ рѣката и се оквасите, та това е нѣкаква философия. Казвамъ: който минава прѣзъ плитки води, всѣкога се намокря, а който минава прѣзъ дълбоки води, всѣкога сухъ остава. Защо? Защото само плиткитѣ рѣки сѫ безъ мостове, а дълбокитѣ рѣки сѫ съ мостове. Слѣдователно, всѣки човѣкъ който лъже е една малка рѣчица безъ мостове, а който казва Истината е една голѣма, дълбока рѣка съ мостове. Затова нѣма защо човѣкъ да лъже. Колко струватъ моитѣ разсѫждения, щомъ не говоря Истината? Колко струватъ и твоитѣ разсѫждения, щомъ и ти не говоришъ Истината? Казвамъ тъй: безъ мостъ мокъръ ще бѫдешъ, съ мостъ сухъ ще бѫдешъ. Безъ мостъ боленъ ще бѫдешъ, съ мостъ здравъ ще бѫдешъ. Защо? Който минава безъ мостъ, ще се накваси, ще се върне потенъ, ще се простуди, а онзи, който е сухъ, никога не заболѣва. Българитѣ иматъ друга една поговорка: „Мокриятъ отъ дъждъ не се бои“. Вѣрно е, че мокриятъ не се бои отъ вода, но отъ болесть го е страхъ.

Да се върнемъ къмъ стиха, въ който Христосъ казва: „Иди си дъщеря ти

оздравѣ!" Въ живота си ние трѣбва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Подъ тази велика идея азъ разбирамъ човѣшката душа, която трѣбва да пазимъ винаги здрава. Човѣкъ който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница-хананейка прѣтърпѣ толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравѣване, колко повече ние въ този свѣтъ трѣбва да прѣтърпимъ всички страдания, за да може нашата душа да оздравѣе! И когато душата ни оздравѣе, всички състояния, които сега сѫществуватъ въ свѣта, ще се измѣнятъ. Сега ние сме весели, но само приврѣменно. Азъ зная, че всички хора сѫ весели, но кога? – Когато иматъ пари. Много хора сѫ весели, когато сѫ намѣрили онзи, който ги обича. Всички хора, които иматъ противоположни състояния на споменатитѣ, все сѫ скърбни. Майка, която изгубва дѣтето си, е скърбна. Търговецъ, който изгубва паритѣ си, е скърбенъ. Чиновникъ, който е уволненъ, с скърбенъ. Свещеникъ, който нѣма кому да проповѣдва, е скърбенъ.

Азъ бихъ желалъ да видя единъ уволненъ чиновникъ, който се радва. Азъ бихъ желалъ да видя единъ проповѣдникъ, който, като нѣма кому да проповѣдва, се радва. Азъ бихъ желалъ да видя нѣкой, който нѣма пари въ джоба си и се радва. Вие казвате: какъ така само съ пари човѣкъ може да се радва! Да направимъ единъ опитъ! Ще туря на гърба ви единъ чувалъ отъ 100 кгр. злато, а пъкъ азъ ще взема на гърба си единъ празенъ чувалъ. Споредъ закона, вие нѣма да сваляте отъ гърба си този чувалъ, той е ваша собственость, пъкъ азъ съмъ безъ собственость. Тръгваме заедно изъ пѫтя и се разговаряме. Кой отъ двамата ще бѫде по-веселъ? Вие ще кажете: ама това сѫ изключителни случаи. Да, изключителни случаи сѫ тѣ, но това е философията на живота. Туй което е вѣрно за физическия животъ, не е вѣрно за духовния животъ. Благото на земята не е благо и за небето. Щастието на земята не е щастие и за небето. Тамъ резултатитѣ сѫ обратни. Слѣдователно, жителитѣ въ небето нѣматъ понятие, какво нѣщо е скърбь. Какво нѣщо е радостьта и за нея нѣматъ понятие. Слѣпи сѫ тѣ въ това отношение, невѣжи сѫ. Обаче, какво нѣщо е блаженството, тѣ го знаятъ. Нашитѣ радости сѫ чужди за тѣхъ, и нашитѣ скърби и нещастия сѫ чужди за тѣхъ. Тѣ нищо не виждатъ. Напримѣръ, когато единъ човѣкъ скърби, че въ вѣстника писало, какво банка „Гирдапъ" фалирала, или пъкъ, когато този човѣкъ се радва, че банка „Гирдапъ" не е фалирала, тѣ нищо не разбиратъ отъ това. Банката си е банка за тѣхъ, тѣ нищо не виждатъ. Тѣ не виждатъ никакви причини, които да ги правятъ радостни или скърбни. При даденъ случай, като се върти колелото, ние се движимъ нагорѣ; при другъ случай, като слиза колелото надолу, и ние слизаме надолу. Такова е нашето състояние. Ангелитѣ

сѫ невѣжи, тѣ не знаятъ сѫщо и какво нещо е грѣхъ. Тѣ не знаятъ още, какво нѣщо е опрощение на грѣховетѣ. Вие казвате, знаешъ ли, толкова врѣме се моля за опрощение на грѣховетѣ си! Тѣ въ това отношение не сѫ учени, не могатъ да влѣзатъ въ нашето положение, понеже не знаятъ, какво нѣщо е човѣкъ да се моли за прощѣние на грѣховетѣ си. Ние въ това отношение, можемъ да имъ бѫдемъ професори. Тѣ казватъ: тази наука за сега не ни трѣбва. Единъ день, когато Господь ни прати на земята, тогава ще ви имаме предъ видъ, ще ви потърсимъ да ни проповѣдвате тази наука, но за сега ще ни оставите свободни.

Питамъ: този животъ,който ние сега живѣемъ, сѫщественъ ли е? – Не е сѫщественъ. Слѣдъ 50–60 години вие ще се измѣните, и отъ сегашното ваше положение нѣма да остане ни поменъ. Отъ сегашното ви величие нищо нѣма да остане. Какъ мислите, каква ще бѫде тогава вашата философия? - Ами като душа ще бѫда! Хубаво, правилъ ли си опитъ да видишъ, какво нѣщо е твоята душа? Правилъ ли си опитъ да се молишъ за здравието на тази душа? Тази идея, – да се сродимъ съ нашата душа – трѣбва да проникне въ цѣлото ни сѫщество. Ние и нашата душа, тия двѣ понятия трѣбва да се слѣятъ. Трѣбва да се сродимъ съ душата си! За сега тѣ сѫ двѣ различни нѣща. Безъ душа ти не можешъ да имашъ никакъвъ образъ, никаква идея. Безъ душа ти не можешъ да се движишъ на никѫдѣ ще бѫдешъ една малка клѣтка турена на дъното на океана и ще съзнавашъ само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си съ душа, цѣлиятъ свѣтъ, ще се открие прѣдъ тебе. Тази езичница-хананейка прѣдставлява именно тази идея, скрита дълбоко въ нашата душа. Христосъ искаше да опита тази жена, до колко душата ѝ живѣеше въ нея, и тя отговори на Христа: „Господи, азъ съмъ готова да заема всичкитѣ положения, минала съмъ прѣзъ всѣкакви мѣста.“ И наистина, тя показа на Христа, прѣзъ какви мѣста е минала.

Та казвамъ: онѣзи, които сѫ влѣзли въ този пѫть, трѣбва да разбиратъ, какво нѣщо е духовниятъ животъ. Всички казватъ, че на свѣта трѣбва да се проповѣдва едно учение, да знаятъ какъ да живѣятъ. Азъ нѣма какво да ви уча на търговия, вие я знаете. Нѣма да ви уча, какъ да строите кѫщи и по колко стаи да имате, вие знаете това по-добрѣ отъ мене. Всички тия материални нѣща вие сами знаете, нѣма какво да ви уча. Послѣ, какъ се възпитаватъ малкитѣ дѣца, и това знаете. Дѣтската душа вие я знаете. Питамъ ви: какво нѣщо прѣдставлява дѣтската душа? Казвате: душата, това е сборъ отъ различни функции. Какъ, душата била сборъ от разни функции? Казвамъ: не, това е една влашка

мамалига, една каша. Ами какво нѣщо сѫ функциитѣ? Нѣкои казватъ: функциитѣ, това сѫ зависимости. Ами отдѣ се вмъкнаха тия функции? Сърдцето имало своитѣ функции. Отъ дѣ дойдоха тия функции? Тъй било наредено, да се свива и разпуща. Тъй наредила природата. Тъй казватъ нашитѣ учени хора. Туй, което ученитѣ хора казватъ, то е само единъ фактъ. Туй сърдце като се свива, кара кръвьта да се качва нагорѣ. Ако останеше на човѣшкото сърдце да движи кръвьта нагорѣ и да я изпраща по цѣлото тѣло, човѣкъ до сега сто пѫти би умрѣлъ. Има друго нѣщо, което кара кръвьта да се движи по тѣлото на човѣка. Човѣшкото сърдце въ този процесъ е само единъ ортакъ, то бие тѫпана, а другъ се мѫчи. Азъ тъй зная работата. Не казвамъ, че сърдцето не върши никаква работа. Напротивъ, отлична работа върши то, но не е сърдцето, което кара кръвьта да се движи по тѣлото. Не е и човѣшкиятъ мозъкъ, който създава човѣшката мисъль. Не е и човѣшкиятъ организъмъ, въ който живѣе душата. Нѣкои казватъ: въ това тѣло живѣе човѣшката душа. Не, човѣшката душа не живѣе въ това тѣло. Ако би живѣла тамъ, то би прокопсала тя. Тѣлото е само една врѣменна станция за душата. Човѣшката душа живѣе въ единъ такъвъ великолѣпенъ палатъ, който ако бихте видѣли, ще кажете, че това е нѣкаква вълшебна приказка отъ книгата „1001 нощь“. Ако бихте влѣзли въ тѣлото на душата, въ този палатъ, то слѣдъ като се върнете и разкажете всичко, което сте видѣли, ще ви турятъ въ Александровската болница, да ви прѣглеждатъ тамъ като нервноболенъ.

Питамъ тогава: какво е прѣдназначението на съврѣменната религия? Да ни научи да вѣрваме въ Бога ли? Какво е тогава прѣдназначението на вѣрата? – Прѣдназначението на вѣрата е да крѣпи нашия умъ. Какво е прѣдназначението на нашия умъ? – Да ни научи да живѣемъ добрѣ, разумно. Какво е прѣдназначението на нашия разумъ? – Да подтикне нашето сърдце къмъ добродѣтели. Какво е добродѣтельта? Защо ни е тя? – Добродѣтельта е основа на нашия земенъ животъ. Слѣдователно, тя е необходима за всинца ни. И докато човѣкъ не добие за себе си тѣзи добродѣтели, той не може да си спомни, не може да разбере своето минало. До сега, въ България съмъ срещалъ само двама души, които знаятъ отъ кога сѫ дошли на земята и при какви условия. Питамъ единия отъ тѣхъ: кога си дошълъ на земята? – Родихъ се въ първата епоха на ледения периодъ и затова темпераментътъ ми е студенъ. Той описва дрехитѣ на майка си и на баща си – всичко помни. Питамъ другия: ами ти кога се роди? – Когато изтичаше ледения периодъ, въ началото на горещия периодъ, затова темпераментътъ ми е горещъ. Родихъ се въ една малка колибка. Това

научни твърдения ли сѫ? – Научни, разбира се. Отъ тия научни твърдения азъ мога да напиша цѣла история. Ако хората само отъ една костъ на нѣкое прѣдпотопно животно описватъ цѣлата епоха, условията, при които е живѣло то и редъ други свѣдения, защо и азъ да не мога отъ тия научни данни на този, който живѣлъ въ ледената епоха, и на този, който живѣлъ въ горещата епоха да опиша тѣхния животъ, тѣхната история, и при това да вѣрвамъ на всичко това? За мене тѣзи данни сѫ вѣрни, научни. Азъ казвамъ на единия: ти въ това врѣме бѣше едно овчарче, пасеше овцитѣ и се хранѣхте съ мѣсо, което печаха въ специални за това пещи. Казвате: това вече сѫ приказки отъ 1001 нощь. Може да бѫдатъ вѣрни, може да бѫдатъ и невѣрни. Турцитѣ казватъ: олабелиръ. Въ математиката тия нѣща сѫ възможности, вѣроятности. Но ние ще дойдемъ постепенно до нѣщата, споредъ както се изявяватъ. Нашиятъ животъ носи своето минало, своето настояще и въ зародишъ и своето бѫдаще.

За да измѣнимъ живота си правилно, ние трѣбва да зачитаме законитѣ на живата природа. Има единъ естественъ правиленъ начинъ на мислене. Азъ като мисля, като говоря, зная въ дадения случай право ли говоря, или не; право ли мисля, или не. И всѣки единъ отъ васъ знае право ли говори, или не. Никога не се извинявайте прѣдъ себе си, че не знаете, дали това, което мислите е право, или криво. Когато мисьльта ви е права, турете я настрана; когато е крива, турете я пакъ на страна. Това изисква природата отъ всинца ви! Съзнанието ви всѣкога трѣбва да бѫде будно. Нѣкой пѫть може да кажете нѣщо прѣувеличено, а нѣкой пѫть може да кажете нѣщо намалено. Не, вие ще казвате нѣщата тъй, както ги е турила природата. Вчера говоря съ една сестра, тя има едно богословско вѣрую за Бога и ми казва: азъ искамъ да изпълня волята Божия, но зная, че и добритѣ, и лошитѣ нѣща все Богъ ги е поставилъ, тъй че азъ не съмъ виновна за нищо лошо, което върша и което се поражда въ мене. Не само тя, но и много други мислятъ, че Господь вършилъ грѣховетѣ и прѣстѫпленията чрѣзъ тѣхъ, а тѣ сѫ свѣтии. Пъкъ азъ ви казвамъ, че този Господь, който върши грѣхове, е много дребнавъ и азъ мога да ви го опиша. Той е човѣкъ, подобенъ на насъ, съ мустаци и съ брада. Ако мислите, че Господь прави грѣхове и убива хората, той не е Господь. Азъ за Бога имамъ друго мнѣние. Богъ е Този, Който дава животъ на хората. Богъ е Този, Който дава разумъ на хората. Онзи, който убива хората, не е Господь. Не е грънчарь онзи, който смачква тѣстото, направя отъ него форми и слѣдъ това ги разваля. Истински грънчарь е този, който омесва добрѣ тѣстото и направя отъ нѣго най-хубави и доброкачествени форми. Не е писатель онзи, който само драска и слѣдъ това кѫса написаното. Истински

писатель е този, който пише най-хубавитѣ съчинения, и тѣ оставатъ безсмъртни за вѣчни врѣмена. Не е художникъ онзи, който само цапа съ боитѣ и съ четкитѣ си. Истински художникъ е този, който може да рисува най-велики творения. Чудни сѫ хората, като мислятъ за Господа, че Той правилъ грѣхове. Казвамъ: сестра, съ този умъ ти никѫдѣ нѣма да отидешъ. За Господа вие трѣбва да имате едно правилно мнѣние, една свещена идея. Нѣма да мислитѣ, че Господь прави грѣхове и прѣстѫпления. Вие ще кажете: Господь е най-умното, най-мѫдрото, най-великото сѫщество, но азъ, съ своя глупавъ умъ, не мога да Го разбера. Имамъ, обаче силното желание да Го разбера. Христосъ имаше това разбиране. Той казваше: „Вие ме наричате благъ, но чакайте, още не сте ме видѣли. Единъ день, като взема камшика, ще ме видите“. Ако ви гладя и мажа, ще имате мнѣние за мене, че съмъ святъ човѣкъ, но ако и азъ единъ день взема камшика, ще си измѣните мнѣнието за моята святость. Азъ виждамъ хората, разбирамъ ги. Азъ употрѣбихъ два метода: употрѣбихъ и лошия методъ и добрия методъ. Едно нѣщо разбрахъ, че хората не разбиратъ отъ добрия методъ. Днесъ и лошо да направишъ, и добро да направишъ, все лошо го тълкуватъ. Вземете едно малко момиченце и го отглеждайте въ кѫщи, възпитавайте го и наблюдавайте, като почне да отраства, какъ ще разсѫждава върху нѣщата. Ако тази мома не я осиновите, ще си каже: има си тукъ крушка опашка. Или, ако нѣкоя жена прѣвързва нѣкого, той ще си каже хъмъ… Давашъ пари нѣкому, ще си каже: хъмъ… Говоришъ за Бога някому ще си каже: хъмъ… Всички знаятъ все това хъмъ… хъмбъкъ. Хубаво, това е вѣрно. Едно нѣщо, което зная азъ е това, че въ всѣки човѣкъ, даже и въ най-голѣмия прѣстѫпникъ, въ извѣстенъ моментъ се пробужда нѣщо благородно въ душата му. Това именно благородното въ всѣки човѣкъ, то е Божественото, което се пробужда. Пробуди ли се Божественото въ всѣки човѣкъ, тогава ние казваме: този е пѫтьтъ, по който трѣбва да вървите.

Отъ тази хананейка ние трѣбва да научимъ урока си. Първо трѣбва да имаме абсолютно смирение въ душата си. И67 послѣ, нека запазимъ достойнството си, но какъ? Нѣкой казва: азъ имамъ честолюбие, достойнство, гордость. Нека имамъ достойнство, нека бѫда гордъ, но това достойнство да не бѫде опетнено отъ нищо. Да бѫдешъ гордъ въ това, че никога не си казалъ една лъжа! Да бѫдешъ гордъ въ това, че никога не си онеправдалъ нѣкого! Да бѫдешъ гордъ въ това, че никога не си изнасилилъ нѣкого! Да бѫдешъ гордъ въ това, че си заставалъ всѣкога къмъ страната на слабитѣ! Но да бѫдешъ гордъ въ твоето насилие, това не е достойнство. Нѣкой казва: азъ имамъ достойнство. Достойнството седи въ това, да служишъ на Бога въ името на великата Любовь.

Ти можешъ да бѫдешъ търговецъ въ свѣта, но да си гений. Ти можешъ да бѫдешъ лѣкарь, жена, дѣте всичко можешъ да бѫдешъ и всичко можешъ да опиташъ, но трѣбва да бѫдешъ господарь на всички форми, отъ нищо да не те е страхъ. Да си толкова уменъ, че въ каквото положение на живота и да изпаднешъ, и при най-беднитѣ условия да живѣешъ, и при най-богатитѣ условия да живѣешъ, да можешъ да ги използвашъ разумно. Това е великата наука, къмъ която трѣбва всѣки да се стреми. А сега, всѣки отъ васъ иска майка му и баща му да сѫ богати. Съ пари ли? Не може. Господь иска баща ти да бѫде богатъ съ добродѣтели и съ умъ. Що се отнася до пари, бѣденъ е човѣкътъ. Какво ще прѣдпочетешъ? – Умътъ и сърдцето на баща си, но не и неговитѣ звонкови пари.

И тъй, силата въ свѣта Господь дава само на онѣзи, които Го любятъ. Такъвъ е законътъ. Богъ дава сила, Богъ дава знания на онѣзи, които Го обичатъ отъ дълбочината на сърдцето си и сѫ готови да вършатъ Неговата воля. Да не мислите, че тъй лесно ще постигнете това нѣщо. Не, обаче, при каквито условия и да застанете, не трѣбва да се обезсърдчавате, а да си кажете: азъ ще живѣя за Бога. Какъ? Ако съмъ търговецъ, ще продавамъ по-евтино. Ако съмъ слуга, добрѣ ще извършвамъ работата си. При каквито положения и да се намирате, не трѣбва да ви е страхъ. Ами че ако азъ стана слуга при нѣкой милионеръ, още на втората година той ще раздаде половината отъ богатството си. Азъ ще му кажа: не трѣбва на мене да дадешъ богатството си, раздай го за Бога, раздай го на сиромаситѣ! Ще служа при него, ще го науча да дава и ще си излѣза тъй, както влѣзохъ. Това значи служене на Бога! Хемъ ще му измивамъ тиганитѣ, хемъ ще го науча да дава. Ако остана и втората година да служа при него, нито той, нито азъ ще имаме пари въ джоба си. Ще тръгнемъ двамата безъ петь пари въ рѫка, ще се прѣдставимъ като слуги при нѣкой богатъ човѣкъ и на третата година ще станемъ трима. Така, година слѣдъ година ще се увеличаваме и ще продължаваме работата си. Питамъ: ако свѣтътъ така осиромашѣе, сиромахъ ли ще бѫде? – Не, богатъ ще бѫде. Тогава ние ще имъ кажемъ: ние имаме пълната вѣра, управлявайте вие това богатство! Тъй трѣбва да бѫде. А сега, богатитѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? – Отъ сиромаситѣ. Сиромаситѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? – Отъ богатитѣ. Изнасилватъ се едни други. Не, ние не разбираме още онзи великъ Божественъ законъ, а при това казваме: Господь има! Не, нашата душа трѣбва да оздравѣе. Всѣки трѣбва да намѣри Христа и да каже: Учителю, да оздравѣя сега!

Христосъ каза на тази хананейка: „Жено, голѣма е твоята вѣра! Иди си, да бѫде моето благословение съ тебъ. Дъщеря ти ще бѫде здрава.“

Та сега и ние ще се молимъ да изпрати Господь повече добри писатели, повече добри и честни търговци, повече добри хора, добри майки, бащи, слуги – за всички се молете. Молете се, та като дойде всѣки на мѣстото си, душата му да бѫде здрава.

Сега всички казватъ: кога ще дойде Царството Божие? Казвамъ: Царството Божие вече е дошло. Вие само отворете кепенцитѣ си! Азъ виждамъ много ангели, които отъ 4–5 мѣсеца тропатъ на вашитѣ кепенци. Отворете ума си да ги приемете. Тѣ минаватъ покрай васъ и ми казватъ: „Не ни отварятъ вратитѣ си“. Нѣкои сестри ме запитватъ: Учителю, кога ще дойде Царството Божие? Кога ще дойде нѣкой ангелъ при мене? Казвамъ: този ангелъ е дохождалъ 100 пѫти до сега при васъ. – Ами азъ не съмъ го чула. Кой ти е виновенъ? Азъ ги виждамъ. Ако дойде още единъ пѫть, нѣма да дохожда повече. Не казвайте така! Казвамъ: за нѣкой ще дойде още само единъ пѫть, а за други – още 99 пѫти ще дохожда. Само не спете, бѫдете будни! Казвате: не мога да разбера какво иска да каже учительтъ. Ако ви поканя на моята трапеза и на единъ отъ васъ, като на вегетариянци дамъ ябълки, круши и други плодове, а на други, които обичатъ по-пищна храна и сѫ месоядци, дамъ хубави пражоли или друго нѣщо подобно, трѣбва ли да ви кажа, какъ да ядете? Не, ще ви кажа: заповѣдайте! Вие като седнете, ще вземете ножа и вилицата и ще започнете сами. И вегетариянцитѣ, и месоядцитѣ сѫ виртуози въ тази работа. Ще бѫде смѣшно, ако азъ взема ножа и започна да ви уча и ви питамъ: научихте ли какъ да ядете? Ще кажете: научихме. Знаете ли въ този случай на какво ще замязате? Ще замязате на онзи царь, на когото единъ циганинъ рѣшилъ да занесе отъ своитѣ череши въ една табла. Като ги носилъ по пѫтя, отъ врѣме на врѣме си хапвалъ по една черешка и като стигналъ до царя, останала само една черешка въ таблата. Влѣзълъ при царя, прѣдложилъ му черешката, но царя го запитва: какъ се яде това нѣщо? Циганинътъ показалъ какъ се яде черешата, изялъ и послѣдната, а за царя не останало нищо. Тъй се свършили всичкитѣ череши. Царьтъ, това сме ние, глупавитѣ хора въ свѣта. Като ни донесатъ едно благо, ние казваме: я ни покажете, какъ се яде това нѣщо! Слѣдъ като ни покажатъ, не остава нищо, и трѣбва да чакаме втората година, докато получимъ пакъ сѫщото благо.

Дъщеря ви трѣбва да бѫде здрава. Вашата душа трѣбва да бѫде здрава! Всички хора трѣбва да имате здрави души! Я разгледайте лицата си! Всички сегашни хора сѫ болни; лицата, мускулитѣ имъ сѫ загрубели; всички сѫ недоволни. Казватъ: темпераментътъ ми е такъвъ. Казвамъ: или си въ ледената епоха роденъ, че си малко студенъ; или си въ горещата епоха роденъ, че си малко сприхавъ, но при студения топлината трѣбва малко да се увеличи. Не е лошо да си роденъ въ зимно врѣме; не е лошо да си роденъ и пролѣтно врѣме; не е лошо да си роденъ и прѣзъ лѣтото, както не е лошо да си роденъ и прѣзъ есеньта. Важното е, че вие трѣбва да разбирате условията на този великъ животъ. Вложете въ умъ си мисъльта, че всички ме разбирате. Нѣкой казватъ: не ви разбираме. Тъй както ви познавамъ, азъ виждамъ, че всички ме разбирате много добрѣ, само нѣкой казватъ, че още не имъ е дошло врѣмето. Да, не е ви дошло врѣмето, но ако ви поканя на угощение, дошло ви е врѣмето. Ако не ви поканя на угощение, врѣмето не е дошло още. Когато азъ съмъ при васъ, врѣмето е дошло; и когато вие сте при мене, врѣмето е дошло. Когато азъ дойда при васъ, врѣмето е дошло; когато вие дойдете при мене, врѣмето е дошло. За Бога врѣмето е дошло. Между Бога и васъ трѣбва да има една вѫтрѣшна връзка. Богъ идва, за Него врѣмето е дошло. И за васъ врѣмето трѣбва да дойде. Когато дойде Богъ, трѣбва да Го приемемъ. Нѣкой братя и сестри казватъ: да ни остави Господь поне още 10–15 години за да се приготвимъ. Ти си приготвенъ. Приготовлението не става по единъ физически начинъ. То е единъ духовенъ процесъ, който става моментално и извънъ врѣмето и пространството. За да се приготвишъ, ще ти вземе 1/1000-на часть отъ секундата. Нѣкои хора, като станатъ сутринь, усѣщатъ, че сѫ изминали голѣмо пространство и казватъ: за мене врѣмето е дошло. За нѣкои пъкъ е обратниятъ процесъ. Станатъ сутринь, казватъ: за мене врѣмето не е дошло. И едното е вѣрно и другото е вѣрно.

И тъй, сега вие ме разбирате. Тия ваши колони нѣма да бѫдатъ така слѣпени, че никой да не може да мине прѣзъ тѣхъ. Не, първо вие ще минете и послѣ всички други ще минаватъ. Освѣнъ това, пѫтьтъ ви нѣма да бѫде толкова остъръ. Това острие показва, че вие не сте толкова честни. Затова Господь е направилъ толкова остъръ ножа, че да плаши всички, които минаватъ за Царството Божие. За сега пѫтьтъ е тѣсенъ. Но когато станете добри, тогава широкъ ще бѫде този пѫть. Когато прѣдъ прозорцитѣ ви има желѣзни пръчки; азъ зная, какви хора сте. Когато влѣза въ домоветѣ ви и видя пушки, ножове, кобури, револвери, азъ зная какви сѫ хората. За всинца ви е необходима само онази живата Любовь, онази живата Мѫдрость, онази живата Истина.

„Иди“, казва ѝ Христосъ, „дъщеря ти е здрава!“ „Идете въ дома си!“ Това сѫ думитѣ, които е казалъ Господь на онѣзи, които сѫ искали по закона на смирението. Кѫдѣ въ дома си? – Не въ свѣта, но въ онзи палатъ, въ вашата душа. Дъщеря ви сега е здрава – това е резултатъ. Щомъ идете дома си, вие ще имате бѫдеще. Ако сте боленъ, ще станете отъ леглото си; ако сте старъ, ще се подмладите; ако сте сиромахъ, ще забогатѣете; ако сте глупавъ, ще поумнѣете; ако сте писатель и не можете да напишете два реда и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдъхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво. Азъ въ въодушевлението не вѣрвамъ, а въ вдъхновението. Въодушевлението е за день и половина, а вдъхновението е постоянно. Вдъхновение трѣбва да иматъ нашитѣ писатели и поети! Вдъхновение трѣбва да иматъ не само писателитѣ и поетитѣ, но и всички хора. Кой каквато работа върши, вдъхновение трѣбва да има.

Та сега като се върнете дома си, всички да напишете слѣднитѣ нѣколко реда: Азъ, Иванъ Стояновъ, запримѣръ, колективно име е то, и дома ми, отъ сега нататъкъ ще живѣемъ въ закона на Любовьта. Въ нашия домъ отъ сега нататъкъ ще царува Божията Мѫдрость. Божията Истина ще ни дава свѣтлина, и ние ще ходимъ въ Неговата Свобода за сега и презъ всичкитѣ врѣмена. Да бѫде Името Божие благословено прѣзъ всичкитѣ вѣкове! – Аминъ!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 21 юни 1925 г. въ гр. София.

1925_06_21 Проявленията на ума
лекция пред специалния клас

ПРОЯВЛЕНИЯТА НА УМА

Двадесет и седма лекция
21 юни 1925 г.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се работите върху темата „Ролята на положителните и отрицателните сили в Природата“.

За да имате ясна представа за силите, които действат в човека, аз ще ги представя графически, посредством прави линии. Положителните и отрицателните сили биват два вида: положителни сили в низходяща степен (ПнА) и положителни сили във възходяща степен (ПвВ); отрицателни сили в низходяща степен (ОнП) и отрицателни сили във възходяща степен (ОвТ). Силите, които имат възходящо направление, всякога творят; силите, които имат низходящо направление, понеже се движат в гъста материя, всякога разрушават.

Сега ще ви дам друго разпределение на силите в човешкия ум. Според живота на човека и дейността на неговия ум различаваме естествен, природен, разумен, морален, личен и индивидуален ум. Естественият ум се занимава с прости факти. Природният ум е творчески, събирателен. Неговото място е в средата на челото. Разумът в човека е висшето проявление на умствените му сили. Моралните сили на ума се изразяват в моралния живот на човека. Личните и индивидуалните сили на ума се изразяват в личния и индивидуалния живот на човека.

При естествения живот човек не чувства никакви страдания, никакви нещастия – нищо не може да го засегне. Той е дете на Природата: тъй дребно, тъй малко, че може да минава през всичките дупки на Природата, без тя да го улови. Естественият ум е приготовление за природния. При природния живот човек започва да твори, да събира и Природата вече започва да му иска сметка за

всичко сторено. Вследствие на това клетките в организъма се събират в общества и започват да функционират съзнателно. Това се дължи на женския елемент, на женския принцип в Природата, който събира и действа, проявява се от вътре на вън. В природния ум се намира подсъзнанието на човека. На трето място иде разумният живот, в който влиза самосъзнанието на човека. Моралният живот на човека се отнася към една морална област, дето той е свързан със същества, които по развитието си седят по-високо от сегашните хора. Дойдете ли до индивидуалния живот на човека, трябва да подразбирате това състояние, когато човек иска да се прояви като самостоятелно същество, което търси своето щастие, своето благо. В моралния живот човек има общение не само със съществото, при което живее, но и с цялата Разумна Природа.

Щом дойдете до личния живот на човека, той вече се проявява в обществото като личност. Направете един опит – да видите ще можете ли да различите в себе си своя естествен ум. За да познаете това ваше състояние, трябва да се освободите от всяка грижа: трябва да си представите, че сте едно малко дете, или още повече, една малка буболечица, божа кравица, и че се движите с нейното съзнание, с нейното разбиране за живота, с нейните нужди. Ще можете ли да се смалите така? Ще кажете, че не можете. Питам: ако едно възвишено същество, или един ангел, който е завършил своята еволюция, идва да ви ръководи, той не е ли една малка божа кравица? Както виждате, този ангел, това възвишено същество, се смалява. Ето защо и вие трябва да направите този съзнателен опит: да влезете в положението на божата кравица най-много за пет минути. Най-добър момент за опита е времето, когато мислите за големи, за велики работи. Наблюдавайте тогава какво може да направите, ако сте в съзнанието на тази малка божа кравица. Защо е нужен този опит? – Защото всеки човек, който не може да слезе в положението на една божа кравица, той не ще може да се качи и в положението на един ангел. Когато у вас се заражда желание да слизате надолу, вие изучавате вече великия закон на инволюцията; след това вие ще бъдете готови да се качвате нагоре и да изучавате великия закон на еволюцията. Вие не трябва да забравяте тези два процеса на развитие, през които е минал човекът. Инволюционният процес помага на еволюционния процес във вашето развитие. Вие постоянно трябва да помните тия два процеса, които стават у вас. Когато искате да превърнете едно неприятно чувство в приятно, искате например да превърнете злобата или омразата в положително чувство, вие трябва да слезете във вашия естествен ум или във вашия индивидуален живот. Само при такова състояние ще може да

трансформирате събралата се отрицателна енергия у вас. Такива са законите на Висшата Разумна Природа.

И тъй, вие вече сте минали първия етап на вашия ум, т.е. минали сте през естествения ум. Сега сте в природния, в творческия ум, дето са складирани всички ваши възпоменания, мисли и желания на миналото. В разумния живот изобщо преобладават кривите линии. Те се виждат ясно по челото на разумния човек. По него се забелязват много изпъкналости.

На тия хора, у които е развит природният ум, предната част на челото им – Фигура 2 (3), понякога е вдлъбната, а някой път е издадена – Фигура 3 (3). Вдлъбнатината произтича от това, че двете страни на мозъка (1, 2) са повече развити – Фигура 2; понякога става обратното: челото в средата е много издадено (3), а двете му страни (1, 2) са вдлъбнати – Фигура 3. Такива хора са много паметливи: те могат да учат добре история, добри историци са, хубаво помнят събитията и датите им.

Ако се раздели челото на три части, долната част представлява естествения ум (е), средната – природния ум (п), а горната – разума (р). Вдлъбнатината на челото у всички хора не е точно в средата. Хората, у които челото е вдлъбнато в средата, спадат към категорията на отрицателните типове във възходяща степен на природния ум. В тях работи творческият ум. Те имат логика, но като разсъждават, ползват се от опитността, която са добили. На хора, у които естественият ум е силно развит, средната част на челото им именно е силно издадена навън. Те са от положителните типове, които, като се съберат с хора от първата категория, стават много активни – те вадят ножа си и навсякъде си пробиват път. Това са две състояния, необходими за Природата. На дадена височина в Природата всякога отговаря и дадена низина. Това, което срещаме в Природата, има отражение в целия човек, а специално и в неговия череп. В това отношение именно хората взаимно се допълват.

И сега, като се изучават гънките в мозъка на човека, забелязва се, че те не са еднакви у всички хора. При подробно изучаване на човешкия мозък ясно се вижда голямото различие в нагъването на мозъчното вещество у различните хора. Малко естественици днес изучават човешкия мозък тъй, както трябва. Освен това, нужно е частично изучаване на челата на хората. За интелигентността на човека например не се съди от целия мозък, а само от

неговото чело, или по-право – от съответния център, който заема определено място и част на челото. За да се достави необходимата материя за създаване органа на правата мисъл, от човека се изисква нормален, природосъобразен живот. Само така човек ще стане добър проводник на чистата природна мисъл. Ето защо съвременните хора трябва да развиват, да обработват своя мозък. Когато се разработва човешкият мозък, в първо време се забелязва набиране на известна енергия, която прави човека нервен, привидно недоволен от живота. Това стягане, това ограничение, което и вие изпитвате, създава у вас подтик да вървите нагоре. Сега вие искате да се разширявате. Не, вие имате достатъчно разширение – сега ви е нужно движение нагоре. Нагоре трябва да се движите! Движението ви нагоре ще се отрази и върху вашето чело. То ще почне да се развива правилно, т.е. гънките на мозъка ще почнат да се разработват.

Казвам: вие трябва да наблюдавате кога се намирате в естествено състояние на вашия ум, кога действа природният ум, кога – разумът, и кога – моралните сили на мозъка. Понякога всички качества или сили на ума се проявяват едновременно. Такива хора се наричат нормални. За да бъде човек нормален, необходими са тия шест елемента на ума. Тази е нормата, с която ние мерим постъпките на хората. Когато естественият ум, природният ум, разумът, моралните сили, личният ум и индивидуалният ум у човека функционират правилно, ние имаме правилно или нормално развит човек в умствено отношение. Щом едно от тия качества липсва у някой човек, ние имаме вече отклонение от нормата.

Разумната Природа разполага с ред начини и методи, когато иска да изправи хората, когато иска да посочи грешките им. Например, ако ти направиш една малка погрешка в естествения ум, тя ще ти напомни само, леко ще те накаже, като ти изпрати слаба хрема. Ако грешката ти е в природния ум, тя ще ти изпрати треска, придружена със силна температура. Ако грешката ти е в разума, тя ще ти изпрати болестта коремен тиф или петнист тиф. Колкото по-нагоре се качваш и грешиш, толкова и болестите, които Природата ти изпраща, са по-лоши. Ако грешиш при моралните чувства, ще страдаш от такава ужасна неврастения, каквато медицината не познава. Ако грешиш в личните чувства, много ще се дразниш. Тогава Сатурн ще има влияние върху тебе и ти ще виждаш само обратните, отрицателните черти на живота. И най-после, ако грешиш в индивидуалния си живот, няма да постигнеш нищо от това, което желаеш.

И така, всеки човек, който иска да успява в живота си, трябва да има тия шест ключа на ума, понеже те са свързани с известен род сили, необходими за неговото развитие. За да бъде човек морален, трябва да има тия сили, организирани в себе си. За да бъде човек разумен, трябва да има тия сили, организирани в себе си. За да прояви човек правилно природния си ум, трябва да има тия сили, организирани в себе си. Такива хора се отличават с едно естествено благоразумие. Те имат добра обноска спрямо всички хора и винаги са любезни. Хора, у които е добре развит естественият ум, те се проявяват като деца: те наблюдават нещата отгоре, повърхностно, не отиват много надълбоко. Такива хора разсъждават плитко, но не са глупави.

Направете един опит за известно време, да проверите в себе си какви чувства изживявате, и ги определете към коя категория умствени сили се отнасят. Тревожите се нещо например. Вижте към коя категория спадат вашите тревоги.

Отговор: Към личните чувства.

Когато се засегнат личните ви чувства, ще се лекувате с природния си ум (1); когато се засегнат индивидуалните ви чувства, ще се лекувате с естествения си ум (2); когато се засегнат моралните ви чувства, ще се лекувате с разума (3). Проявите на ума са свързани две по две помежду си. Като се знае това нещо, то може да се използва като начин за правилно трансформиране на енергиите у човека.

Забележете: в много от животните, у кучетата например, личните чувства са силно развити. И когато някое куче иска да подчертае своето достойнство, то завива опашката си на колело. Това показва, че то е доволно от себе си. Обаче хванете ли опашката му, то веднага се озъбва, показва, че е недоволно. Защо прави така? – Понеже чрез гръбначния му стълб става силно изтичане на енергия. Това изтичане на енергията започва от главата, минава през гръбначния стълб и отива към центъра на Земята. Така става с всички млекопитаещи. Следователно при всяко побутване на животните ние ги подпушваме, при което в тях се образува едно болезнено, неприятно състояние. Този процес става и с човека, само че подпушването у него се произвежда в носа. У кучето става в опашката, а у човека – в носа. И затова българите често казват за някого: „Надул нос!“ Щом се подпушите и енергията ви се събере на

върха на носа, как ще се лекувате? Има един психически начин за лекуване. Щом се подпушиш или си недоволен от нещо, хвани носа си и кажи: „Няма нищо!“ Не се ли отпушиш, пак хвани носа си от горе до долу с ръката три-четири пъти, изговори гласно името си и кажи: „Няма нищо!“ Можеш да хванеш носа и с двете си ръце. По този начин ти ще утихнеш. Та казвам: направете този опит, когато сте в раздразнено състояние, да видите дали законът ще проработи. Това е опит за лесно трансформиране на енергиите. Другояче може да се мине цяла седмица, докато силите ви се уравновесят. Когато течението на силите у човека става правилно, нормално, човек чувства в себе си лекота, радостно чувство, като че от гърба му се е снел някакъв товар.

Добре е, ако учителите в училищата практикуват този метод върху своите ученици. Когато някое дете в училището се раздразни, нека учителят поглади леко носа му и каже: „Няма нищо!“ Този метод има отлично възпитателно въздействие върху децата. Той представлява начин за отпушване на пътищата, през които тече енергията. Направите ли един малък масаж на носа си, и енергията протича. Ако някой от вас е подпушен, като се върне у дома си, нека направи този опит. Защо трябва да масажирате носа си? – Понеже носът е един връх на човешкото лице, на който понякога се събира излишно количество електричество и магнетизъм, които го подпушват. Когато излишните енергии се събират в мозъка, артериалната и венозната система се подпушват, много венозна кръв се събира в слепоочната област и пулсът започва да бие усилено. Когато имате такова подпушване, ще вземете малко квас и от вечерта ще го наложите на слепите си очи. На сутринта ще бъдете вече в нормално състояние – подпушването се е трансформирало. Опасни са подпушванията в гърдите, защото те произвеждат охтика. Подпушването в стомаха предизвиква неправилно храносмилане. Само пълните хора страдат от коремоболие. Те имат излишна енергия, която трябва да се отнеме. На слабите хора, когато се подпушат, трябва да се предаде енергия – те страдат от недоимък на енергия. Значи сухият човек може да отнема енергия от пълния. Онзи човек, на когото мозъкът е подпушен, трябва да се лекува от някой дебел, пълен човек със здрав, светъл мозък, за да му предаде енергия. Ако при него отиде някой хилав, сух човек с болен мозък, той ще стане двойно по-хилав.

На онези от вас, които се готвят за лекари, бих препоръчал да спазват следните правила при лекуването: ако вие сте пълен и лекувате някой сух, болен човек, като лекар сте на място, ще можете да го излекувате; но ако и болният е пълен

като вас, вие не ще можете да го излекувате, затова трябва да вземете със себе си някой ваш другар – здрав, но слаб по натура. Той ще ви придружава като асистент, ще вземе дясната или лявата ръка на болния, ще я подържи малко и така ще му помогне. Правете опити, за да се убедите в истинността на тази теория. Ако някой пълен човек страда от коремоболие, нека повика един свой близък познат – слаб, но здрав човек, и го помоли да тури дясната си ръка на слънчевия му възел, да я подържи така пет-десет минути, и коремоболието ще изчезне. Пък ако някой сух човек страда от главоболие, нека намери някой пълен, здрав човек, и го помоли да подържи челото му при слепите очи с едната или с двете си ръце, и главоболието ще изчезне. По този начин хората могат взаимно да си помагат.

Казвам: Природата обича енергиите Ѝ да вървят правилно. Между Земята и човека винаги трябва да става правилна обмяна. Освен между Земята и човека, обмяна трябва да става и между Слънцето и човека. Човек всякога трябва да спазва връзката си с центъра на Земята и с центъра на Слънцето. Между Духовния свят и човека също тъй трябва да има правилна обмяна на енергиите. Човек може да влезе в Духовния свят само след като се изчисти от излишъка на своите енергии. Те не са нужни за неговото развитие. Когато човек има някакъв дефект в своя разум, той ще бъде тесногръд; може да бъде морален човек, но ще е фанатик, какъвто е бил апостол Павел преди обръщането си в християнството. Апостол Павел бил философ човек, но тесногръд, и затова преследвал всички, които не вярвали и не разбирали Божественото, както той го разбирал. След възприемане на Христовото учение той поправил погрешката си. Обаче много хора и до днес подражават на апостол Павел, който казва: „Всичко считам за измет, за да позная Христа.“ То значи: всичко считам за измет, за да позная Любовта.

Каква е разликата между личния и индивидуалния живот? – Когато човек се индивидуализира, т.е. живее индивидуален живот, той навлиза вътре в себе си, мисли за себе си. Личният живот има отношение повече към външните хора. Такъв човек се спира повече върху това, какво мислят другите хора за него. Човек със силно развит личен живот, като напише една книга, ще мисли какво ще кажат критиците за него. Изчезне ли обществото пред такъв човек, и личният живот изчезва. Индивидуалният живот е по-дълбок от личния. При личния живот човек търси доброто мнение, приятелството на цялото общество, не се задоволява с един приятел. Такъв човек почти няма приятели. Хора, които

базират живота си върху личния ум, не могат да завързват приятелство. Те могат да правят познанство, но не и приятелство. Само човекът на индивидуалния живот може да завързва приятелство и да задържа приятелите си. Ако индивидуалният, личният и моралният живот са правилно развити у човека, може да става дума за приятели и приятелство. Ако индивидуалният ум у човека е нормално развит, тогава и личният, и моралният ум ще бъдат нормално развити – те са свързани помежду си. Ако личният живот на човека е силно развит, главата му отзад на темето е висока. Ако моралният живот на човека е силно развит, темето на главата отгоре е високо издигнато. При личния живот семейните чувства са слабо развити. Такъв човек води чергарски живот, няма свой дом. У него е силно развит стремежът към пътешествия, обаче от скитничество човек малко се учи.

При естествения живот челото на човека или е вдлъбнато навътре, или е издадено навън. Хора, у които челото е вдлъбнато навътре, са като деца: те нямат външни наблюдения, но интуитивно, вътрешно схващат нещата. Наблюдателността у човека се образува, след като се развие природният ум. Тогава естествените чувства имат по-добри изрази. Някои смесват природния с естествения ум и казват: „Този човек има отличен природен ум." Всъщност те подразбират неговия естествен ум. Ако природният ум е нормално развит в някой човек, той е досетлив. У художниците и у музикантите природният ум е силно развит, защото музиката спада в областта на природния ум. Математиката пък спада в областта на естествения ум. Следователно онзи, който иска да бъде математик, същевременно трябва да бъде и музикант. Ако той не е музикант, не може да бъде и математик. Математиката представлява корените на музиката. Естественият ум започва от математиката и върху нея се гради музиката. Значи тя е основа. Върху музиката се гради разумният живот. Върху разумния живот се гради въображението – област, на която трябва да се даде ново име. Аз я наричам гениалността у човека. Някои смесват гениалността у човека с творчеството. Не, у гениалния човек няма творчество в този смисъл, какъвто съвременните хора разбират. Гениалният човек изразява само онова, което Живата, Разумната Природа е създала, сътворила. Той е огледало на тази Природа. Въображението, гениалността у човека е почвата, върху която се създават най-хубавите, най-красивите неща в живота. Когато умът на човека е силно развит в тази насока, забелязват се вълни, които се отразяват по цялото му тяло и оставят известни оттенъци. Това са все течения, които идват от Живата Природа, минават през ума на човека, през гръбначния

му стълб и слизат надолу. В човека постоянно циркулират два вида течения: от горе на долу и от долу на горе. Ако хората не подпушваха теченията на силите в Природата, досега щяха да бъдат избавени от много злини. В съвременните народи, в съвременното човечество тия сили са подпушени и като следствие от това се явяват войните.

Та казвам: никога не се стремете към унищожение. Нищо в Природата не може да се унищожи. И в живота нищо не трябва да се унищожава, но само да се трансформира. Не се противопоставяйте срещу проявленията на Природата. Няма по-интелигентно, по-умно същество от Природата! При това тя ограничава съществата. Вие не можете да я подчините, но тя ще ви се наложи, тя ще ви ограничи. Същият закон се отнася и до човека. При всичката негова интелигентност и той трябва да си наложи известни ограничения, и то по съвсем други закони. Никой не може да седи над Природата. Тя налага ограничения на всички същества не от зла воля, но по необходимост. Те са в реда на нещата. От тия ограничения зависи и вашето правилно развитие. Защо става това, има ред причини. Вие трябва да вложите всичкото си доверие в Разумната Природа, в нейния ум, в нейния промисъл. Мислите ли, че в Природата няма разум, всички разумни същества, които влизат в нея, колективно ще се опълчат срещу вас и ще ви въздействат, докато се поправите. Това не върши самата Природа, но законите и силите в нея, срещу които вие реагирате. Вие искате да ги подчините на себе си, но тя ви казва, че слабият трябва да се смирява.

Нищо в Природата не може да се унищожи! В теософската литература често се цитира изречението: „Убий всяко желание в себе си!“ Това е неправилен превод на едно от индуските изречения, който говори за неразбиране на окултизма. В индуската литература мисълта е съвсем другояче поставена. Няма защо човек да убива желанията си. Апостол Павел в посланията си употребява почти същите думи: „Да умъртвим тялото си.“ Аз вземам думата умъртвяване в смисъл на трансформиране на енергията. Ние трябва да смекчаваме, да намаляваме силната деятелност на експулсивната енергия, а не да я унищожаваме. Така постъпваме и когато искаме да намалим силното течение на водата, която завлича и унищожава всичко, каквото срещне на пътя си – ние изменяме наклона ѝ – да стане по-малък, за да се ползват всички от нейните блага. По същия закон, ако насочите силна струя вода върху цветята на една градина, вие ще ги изкорените. За да се намали нейната енергия, вие трябва да

турите на пътя едно препятствие. Искате ли да дадете силен напор на водата, махнете наклона Ӑ, премахнете препятствието от пътя Ӑ и всички капчици ще се съберат в кръг, ще стане силно изтичане на водата.

Следователно, когато искате да измените вашия живот, ще увеличавате или намалявате наклона, а според това ще се увеличава или намалява струята на вашата енергия. Вие можете или да разпръснете своята енергия в много капчици, или да я съберете в една силна струя. Преди да измените наклона на енергията си, ще трябва да се спрете, да обмислите добре как да постъпите. Често казвате: „Аз не мога да търпя това безчестие!“ – и започвате да се гневите, да негодувате. Това показва, че сте събрали всички капки в една силна струя. Какво трябва да направите, за да се освободите от гнева? – Разпръснете тази струя – тя е излишна. В случая тя само ще ви повреди, ще загубите мира си. Преди всичко това ваше състояние е хипнотическо. Отвън никой не може да направи човека безчестен! Ако той мисли за себе си, че е такъв, то е друг въпрос, но ако той не е безчестен, целият свят може да говори за него, каквото иска, той няма да стане такъв. Ако аз сам не се съдя, никой не може да ме съди! Съденето подразбира да осветлиш съзнанието на някого, за да изправи погрешките си. Такъв е законът. Ако вие искате да съдите някого, трябва да седите поне три пръста по-високо от него, и тогава ще можете да го съдите. Може да ме съди само онзи, който седи по-високо от мене. Само великият художник учител може да даде мнението си за някоя хубава картина, но начинаещият ученик няма право да дава мнението си. Затова нека не ви смущава мнението на другите. Вие ги изслушвайте, но не отбивайте струята на вашата енергия от своя път.

Всеки човек има едно мнение за себе си, по-близо или по-далече от Истината. Някога ти мислиш, че си даровит човек. Вярно е това, но щом си даровит, постарай се да напишеш едно малко стихотворение – за себе си само, без да го изнасяш пред другите. След два-три дена пак го прочети и виж дали ти причинява радост: ако ти причинява радост, ти си даровит човек. Четеш ли го и на другите хора, те да го харесат – хубавото ще изчезне. Който те слуша да четеш своето малко стихотворение, ще каже: „Колко е глупаво!“ Той те измерва с други майстори и си мисли: „Колко по-хубави стихотворения от това съм чел!“ Така е, но като твоето стихотворение именно той не е чел. Колкото и да е глупаво това стихотворение, то е unicum и като него няма друго; то е нещо особено, друг не може да каже същото нещо, макар и глупаво. И в глупавото

стихотворение има философия. Вие имате особена представа за сегашните гениални хора. Сегашните гениални хора един ден ще минават за прости хора, а сегашните прости хора ще станат за в бъдеще гениални хора. Това може да се докаже с факти. Същото нещо виждаме и в самата Природа, затова не се обезсърчавайте, вървете напред!

Някои хора, като правят погрешки, виждат им се „квадратни глупости". Щом техните погрешки са „квадратни глупости", това е добро, защото върху тях може да се съгради цяла философия. Питам: Разумността, Мъдростта могат ли да бъдат квадратна глупост? – Не, разумността не може да бъде квадратна, но глупостта може да бъде квадратна. Чули ли сте да казват за някой човек, че говори квадратни умности? Има ли такова изречение? – Не. Само за простите хора обаче казват така. Както виждате, простите хора прилагат математиката много добре. За тях се казва, че говорят „квадратни глупости". Но и глупостите са относителни неща.

Каква е разликата между глупавия и умния човек? Единствената разлика седи в следното: глупавият не съзнава, че е глупав; умният или съзнава, че е глупав, или съзнава, че е умен. Ако запитам най-глупавия човек какво има на Слънцето, той ще ми отговори, че не знае. Ако запитам най-умния какво има на Слънцето, той ще каже: „Господ знае това." Този човек е умен, защото знае, че ако той не може да отговори на този въпрос, Господ ще отговори. Право е, че Господ знае, а обикновеният човек още не знае. Ако запитат умния човек колко заплата получава, той ще каже: „Моята заплата, заедно с тази на председателя, е десет хиляди лева." Ако зададете на глупавия същия въпрос, той ще каже: „Моята заплата е шестдесет лева месечно." Първият мисли, че като прибави парите на председателя към своите, това ще го повдигне пред очите на другите хора. Глупавият отговаря направо на въпроса, без да мисли. Глупавият отговаря бързо, без да мисли. Умният, преди да отговаря, мисли. Една българска пословица казва: „Два пъти мери, веднъж крой!" Аз казвам: два пъти обмисли, веднъж кажи. Така постъпва разумният човек.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
Книги:

* Проявленията на ума

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)

31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_06_24 Най-малкото чувство
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

Бе прочетено резюме от темите Най-добрите качества на най-добрия ученик.

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Най-великата незнайна добродетел.

За следния път ще пишете върху темата Най-малката незнайна добродетел.

Понеже никой от вас не можа да намери най-великата незнайна добродетел, тя остава засега неизвестна, хикс. Най-малката незнайна добродетел остава да бъде у. Значи х и у ще бъдат двете допирни точки в трансценденталния свят, т.е. в този свят, който човек може да схване и разбере извън своите сетива.

Кажете ми сега какво значи човек да разсъждава правилно? Сега на мода в света е дамите да носят къси ръкави, да ходят с голи ръце. Защо носят къси ръкави? Всяко нещо, което човек прави, трябва да има свои мотиви, свои причини. Когато някоя дама ходи с голи ръце денем, на слънце, това разбирам, но да ходи с голи ръце в облачно време или когато седи в някоя стая, или когато отива на някакво събрание, де е смисълът в това? На какво слънце ще се пече тогава? Аз искам да кажа, че всяко нещо, което човек прави, трябва да е разумно. Вие можете да се печете на Слънцето както искате и когато искате, без да е на мода ходенето с голи ръце. Аз поддържам това, хората да се пекат на Слънце – и мъже, и жени. Нека всички сестри носят къси ръкави вън от града, но влязат ли в града, трябва да носят дълги ръкави, защото от праха в града порите на кожата ще се запушат и дишането им ще се затрудни. Следователно онзи, който е създал модата, е бил умен. За умните жени той препоръчва да носят къси ръкави извън града и да се пекат на слънце, а за глупавите – да носят къси ръкави по улиците, а дълги ръкави на затворено. Умните жени ще носят дълги ръкави у дома си, а къси – всред Природата; глупавите жени – обратно: къси ръкави – по улиците, и дълги – всред Природата, за да не почерняват.

Умната жена е глупава у дома си, а умна на слънце, а глупавата – обратно. Вън от това, като се движат между вашите братя вън в света и тук между вас с къси ръкави, някои от тях може да се съблазняват. Не забравяйте, те не са хора светии, те са грешници още. Като се движите между хората, нека вашата свобода не причинява съблазън между тях. Казвам: хората се раждат голи, а не облечени. Защо днес ходят облечени? Защото са грешници. Докато хората са грешни, нека бъдат внимателни едни към други. Когато Адам и Ева бяха в рая, те ходиха голи, но щом ги изпъдиха от рая, облякоха се в кожи. Защо? – Студено им било. Докато били в рая, слънце греело, топло било и те ходили голи.

В света съществуват три вида голота: телесна, умствена и сърдечна голота. Някои религиозни хора, Христови последователи, са благочестиви физически, но в сърцето не са. Други пък са благочестиви в сърцето, но не и в ума. Ще видите, че някои хора се стремят дрехите им да са затворени, с къси ръкави, но отвътре не са благочестиви. Добре е за в бъдеще всички сестри да си направят бели ленени блузи. Когато някоя сестра иде в Школата облечена с черни дрехи, няма да я приемаме. Вие нали искате мода? – Ето ви мода. Тук няма да дохождате, както вие искате, но трябва да слушате, ако искате да ви се преподава. Туй трябва да знаете веднъж завинаги! Дрехите ви трябва да са хигиенични. Сестрите да си направят дълги ленени, а не копринени блузи. И младите, и старите сестри ще си направят такива блузи, както и тези, които имат и които нямат възможност. Богатите сестри да отворят кесиите си за бедните. Блузите ви ще бъдат широки, с широки ръкави, долу с едно ширитче, за да не се вдигат нагоре. Казвате: „Защо да закриваме ръцете, вратовете си?“ Защото в това няма нищо красиво. Ако е въпросът за красота, разбирам, но тук няма нищо красиво. Или вие искате да изнесете на показ вашата грозота? – Не, вие трябва да бъдете или много грозни, или много красиви, или много добри, или много лоши. Два полюса има в живота.

Някои от вас може да останат на особено мнение. Свободни сте, но и на братята ще кажа да си направят по едно бяло ленено палто и по една бяла жилетка. Ще кажете, че нямате пари. Когато дойде въпрос да направите някоя копринена рокля на вашата жена или дъщеря, за тях ще намерите пари. Тогава кесията ви се отваря. Тези бели палта ще се обличат, когато влизате в клас. Първо сестрите нека се облекат в бяло, а после братята. Като идвате в класа, всички трябва да сте облечени с чисти дрехи, това е свещено нещо. Нали сте окултни ученици?

Вие през цялата седмица сте били облечени с една дреха и през това време сте се карали с детето си или с мъжа си – и с тази дреха ще дойдете в клас. Не, ще съблечете у дома си тази дреха, тя е пропита с лоши мисли и настроения, и ще се облечете с чиста дреха. Нали вие идвате в Школата да се учите на Мъдрост? Казвате: „Всякак може.“ – Не е така. Ако идвате тук с нечисти дрехи, с нечисти тела, на какво ще заприлича тази Школа? Преди да дойдете в класа, всички трябва да си измивате краката, вратовете, да сте чисти.

Аз ви питах какво значи човек да мисли, да разсъждава правилно? Ще ви кажа в какво седи правилното мислене. В човека има две течения. Едното от тях е от пъпа нагоре и се образува в главата, а другото е от пъпа надолу. Второто течение води към центъра на Земята, а първото – към центъра на Слънцето. Най-после има и трето течение, което съединява първите две. Третото течение наричат аура на човека. Второто течение, т.е. това, което води към центъра на Земята, включва всички нисши енергии на човека, които той е добил в своето животинско състояние. Като изучаваме строежа на човешкото тяло, ще видим, че първите две течения включват в себе си още две течения. Всички тия течения са съчетани едно в друго. Те се забелязват и в мисълта, и в чувствата на човека.

Да кажем, че вие размишлявате идеално върху един въпрос, по мисъл живеете между ангелите, а същевременно сте облечени в плът и кръв. Поради тази идея във вашето тяло ще се пробудят и други сили, свързани с живота на мисълта. Те са нисшите сили у човека. Така е, животът на ангелите и на животните е свързан в един общ живот. Разумният и неразумният живот вървят заедно в човека. Чувствата и мислите в човека са свързани. Божественото ги свързва. В това няма никакво зло, но потребно е да се разбират законите, които управляват тия две течения. За вас е трудно още да ги разбирате, но трябва да ги знаете, защото те ще ви послужат за сегашния живот, който трябва да съграждате. Ако вие не разберете тия закони, мъчно може да запазите туй, което днес ви се дава. Вие всякога може да изгубите вашето равновесие – ако не в Школата, то отвън. Вечерно време, като спите, дойде някой и извика: „Пожар!“ Вие скачате от леглото и хуквате навън. Не, ще станете полека, ще вземете чорапите си и спокойно ще ги турите на краката си. После ще се разходите малко из стаята си и ще излезете навън. Това е философия! Вие какво правите? Щом се запали къщата, хуквате навън. Какво е това присъствие на духа? Как ще може такъв човек да влияе на себе си и на другите? Всеки човек, който се стряска, губи почитанието на другите хора. Тук всеки може да ви изплаши. Как? – Ако някой

човек пусне една малка детска бомбичка през прозореца, всички ще наскачате. Не само вие, но всички хора губят равновесието си, губят присъствието на духа. Дойде им една малка болест – губят присъствие на духа. Изгубят парите си – губят присъствие на духа. Някой кираджия излезе от къщата им – губят присъствие на духа. Пъдят ги от къщи – губят присъствие на духа. Някой каже някоя лоша дума за тях – губят присъствие на духа. Хиляди неща в света могат да ви изкарат от равновесие. И след всичко това разисквате какво са казали Кант16, Декарт17, апостол Петър, еди-кой си историк, еди-кой си математик и т.н.

Питам ви: какво значи числото 2, числото 3, числото 4 и т.н.? Числото 2n показва след колко милиона години ще се създаде човекът от една клетка. Числото 3n показва след колко милиона години едно момче ще се превърне в момиче според съчетанията, по които Природата работи. Природата работи разумно. Когато изменя формите, тя си има причини за това. Нейните причини не са като човешките, те са разумни, добре обосновани. Например човек, като погледне месцето на някое говедо, въздиша. Защо? – Иска да си хапне от него. Като погледне ябълката, пак въздиша. Човек постоянно въздиша. Не, като бутнеш месцето на когото и да е, било на човек, на животно или плод, трябва да почувстваш, да съзнаеш, че всичко това е направено от Бога. И като бутнете едно гърне, вие разбирате, че в него може да поставите отлично розово масло или да го направите един прост умивалник, да се миете в него. Писанието казва: „Пазете се от греховете“ – да не бъдете гърнета за миене в тях, но чисти да останете. След колко години ще станете 1n? Някой казва: „Духът ще ме научи на всичко.“ – Не, Духът говори в n-та степен. Кой научи хората да говорят? Ти, който мълчиш, кой те научи да говориш? Духът казва: „Онзи, който говори, говори отвън, а онзи, който мълчи, говори отвътре.“ Онзи, който говори, е преводчик на Господа. Всинца вие сте преводчици на Господа. Бог ви пита: „Какво ви казва вашият учител?“ – „Не можахме да разберем езика Му.“ Тогава трябва да дойде някой при вас, да ви научи да разбирате езика на учителя си, а то е дълга и широка работа.

За да осмислите живота си не само за една минута, а за вечни времена, много нещо се изисква. Ако някой каже, че е придобил радостта само за една минута, това не е никаква придобивка. Истинската радост трябва да бъде радост за цялата вечност. Щом не може да я задържите завинаги, това не е радост, това е само една проекция. Вие ще гледате тази радост да влиза постепенно във вашите

сърца и умове. Влезе ли дълбоко във вас, тя никога няма да изгасне. Тогава морето може отвън да бушува, може да имате скърби, страдания, недоразумения, но това нищо не значи. Нима онзи параход, който минава през Атлантическия океан, е посрещнат от вълните с финикови вейки? – Не, капитанът, моряците, пътниците – всички се слагат, навеждат се към земята. Преди да е тръгнал, всички пътници седят с букети от рози, големи герои са те, но след шест дена не остава нито една роза от букета и вече не си говорят тъй благо, нежно. Всеки от тях, легнал на корема си, говори нещо на дюшемето. Как мислите, ще опитате ли всички тия работи в света? – Ще ги опитате. Но има страхливци, които не влизат в парахода – те стоят отвън на брега и наблюдават само. Онзи, който влезе в парахода, ще влезе и в Царството Божие. Той трябва да бъде първостепенен герой, да няма подобен на него. Тъй трябва да разбирате нещата.

Вие трябва да бъдете герои, да преодолявате мъчнотиите. Казвате: „Добър е Господ." Аз зная, че Господ е добър. Щом Господ е добър, вие трябва да бъдете герои. Господ обича смели и безстрашливи деца, които не се страхуват. Ако един паяк може да те уплаши и да бягаш от него, де е твоето геройство? Като те види някой ангел, че бягаш от паяка, ще се усмихне и ще каже: „Да бягаш от един паяк, това е добродетел, ти заслужаваш шест." Вие казвате: „Как, нима от паяк бягаме?" – Да, вие от мравка бягате и от един малък микроб бягате. – „А, от микроба ще бягаме!" – Как, не бягате ли от микроба на чумата? Ако този микроб влезе в кръвта ви, какво ще направите вие, големият герой? И най-големият пехливанин да сте, няма да се минат и 24 часа, ще легнете на гърба си. Всички бягат от този микроб, той е много силен. Вие ще му кажете: „Ще ти дам колкото пари искаш, 10-15 000 лева, но, моля ти се, иди на друго място. Аз съм много слаб, иди при някой мазничък." Този микроб, това е грехът в човека. Грехът е една микроскопическа, нищожна мисъл, която, бутнеш ли я малко, веднага те поваля на земята. Тя е повалила висши същества, и вас ще повали. Затова казвам: от греха да ви е страх, да бягате като от чума.

Сега какво разбрахте от тази лекция? Ще кажете: „Учителя ни се кара." Това не е караница. Това е изнасяне на известни положения, които трябва да знаете. Без това знание сегашният живот е безсъдържателен. Нашият живот може да бъде съдържателен само при знанието на малките добродетели. Ако тази вечер вие не придобиете една малка добродетел, която досега не сте знаели, и не я прибавите към вашето знание, какъв смисъл има всичко това, което чухте? Тази

вечер ще турите една малка тухличка в зданието, което градите, та като се върнете у дома си, да знаете, че е запушена една малка дупка. Направите ли това, ще знаете, че работата ви за целия ден е завършена. Като дойде един ангел да види как работите, ще намери, че сте запушили една малка дупка във вашето здание.

И тъй, 1n означава един принцип, който действа непрекъснато. Числата 2n, 3n, 4n, 5n, 6n и т.н. – това са сили, които също тъй работят непрекъснато в Природата. В живата математика тези числа означават сили, които работят непрекъснато. Те представляват цял свят. Единицата може да се разложи на своите съставни части. Двойката също може да се разложи на своите съставни части и т.н.

Та казвам: най-малката добродетел в света всякога образува хармония между всички хора. Тя нагласява хората. Като дойде между животните, и в тях внася радост. Всички овци и вълци се примиряват при нея. Тя внася хармония между учители и ученици, между свещеници и пасоми и т.н. И между вас като дойде, пак действа същият закон. Следователно, щом някога вие сте разтревожени, ще се помолите на Господа да ви изпрати най-малката добродетел, да внесе мир и хармония във вас. Така ли правите вие? – Не. Вие започвате да разказвате на Господа: „Господи, знаеш ли, че аз съм голям грешник?“ Господ казва: „Това Аз зная отдавна. В Моята книга ти си написал това в n-та степен. Няма нужда да ми го повтаряте още, но приемете в себе си най-малката добродетел и я угостете.“ Така трябва да постъпите. Приемете ли в себе си най-малката добродетел, аз ще се радвам като на свой най-добър приятел. Голямата добродетел не може да се побере във вас, но малката може. Тя е красива, при това не е взискателна, скромна е тя. Аз искам всички ученици да имат в себе си най-малката добродетел.

Тази вечер мога да ви подложа на един изпит. Какъв може да бъде този изпит? – Да изкарам някого от вас, който обича да говори много, да ви държи два часа, да го слушате. Кой от вас ще седи спокойно, без да се обръща на една и на друга страна. Той да ви говори, а вие да го слушате, като че ви говори неща, които не знаете, и да кажете после, че сте слушали много умни неща. Вие обаче какво ще кажете? – „Отде се намери този брат? Учителя него ли намери? Нямаше ли някой по-умен да излезе да говори? Ние ще оглупеем, ако речем да го слушаме.“ – Не, ще слушате. Докато житцето ви говори, докато царевицата ви

говори, докато хлябът ви говори, докато пиперките ви говорят, вие ще можете да слушате. Какво значи да ви говори житното зърно? Когато житното зърно говори, най-първо ти ще му дадеш мастило да пише. Някой казва, че житното зърно не може да пише. Всички вие имате по едно перо – езика, и мастило – слюнката. Житното зърно, като влезе през устата ви, най-първо ще говори на стомаха; след това ще влезе в кръвта и ще говори на сърцето; после ще говори на ума и тогава ти ще вземеш перото, ще туриш ръката на книгата: трътс-трътс-трътс – ще напишеш някакъв превод. Житното зърно е писало отвътре на един физически език. После е писало на сърцето на механически език. След това е писало на ума, пак на физически език. И най-после вадите заключение, че житното зърно е написало едно отлично писмо.

Първото нещо: на всинца ви трябва търпение! Онзи, който говори пръв, ще говори най-много два часа – вие трябва да го изтърпите. След него ще излезе друг, който ще говори шест часа и ако не го изслушате с търпение, ще дойде друг да говори осем часа, десет часа, а дори и до 24 часа. Кажете ми, какво казва сега Духът? В каква степен ще имате число сега? Христос казва: „Ако вие не можете да разберете земните работи, как ще разберете небесните?“ Това не значи, че небесните работи не могат да се разбират, но за тях се изисква голямо съсредоточение, голямо концентриране, вниманието ви да не се отвлича. Когато разсъждаваш за Небето, нищо не трябва да те смущава. Каквото и да стане, ти трябва да мислиш, че нямаш никакво задължение, и като се вглъбиш, да забравиш всичко. Да се концентрира човек, това е едно благо, което той трябва да придобие. Придобиете ли го, Духът ще може по-лесно да работи върху вас – не само сега, но завинаги. Хиляди духове, които са ви обичали, са работили върху вас. Те са ваши напреднали приятели, които и сега работят върху вас, а освен тях и Бог със Своята Любов работи върху вас. Когато върху вас работят толкова много същества, пък и Бог работи, трябва ли да бъдете мързеливи и вие сами да не работите?

Един ден, при свободно време, ще ви обясня произхода на мързела. Някои казват, че не трябва да се работи; други казват, че трябва да се работи много, защото Христос е казал: „Отец Ми работи, и Аз работя.“ Някои казват: „Аз работя духовно, нека другите работят физически.“ – Не, всичко в света е свързано. Когато посея в земята три царевични зърна, аз няма да смятам, че те са мъртви същества, но ще ги разглеждам като свои малки братчета. В моя ум те съществуват като три ангела в небето. Отивам при някоя слива или ябълка,

спирам се пред тях – те не са мъртви същества за мен. Те са живи същества, които аз ще помилвам и ще им кажа: „Доволни ли сте?“ Вие казвате: „Учителя ни кара да копаем картошки.“ – Не, аз ви изпитвам умовете. Да копаете картофи, царевица – това е философия на живота. Ако вие като окултни ученици не се научите да гледате по този начин на нещата, няма да отидете много напред. Ако аз с едната си ръка само, или даже с най-малкия си пръст, помогна на една царевица или на едно житно зърно да ги посадя в земята, да им направя една малка услуга, това показва, че имам положителна философия за живота. Ако не можеш да говориш никому, иди в някоя нива да копаеш. Ако нямаш своя, иди на някоя чужда, разкопай наоколо пръстта ѝ. Разкопаеш ли я, ти си извършил една отлична работа. Направете един такъв опит. Този житен клас, около който ще работиш, е свързан с някоя философска глава в София. Като си побутнал това житно зърно, то има вече твоето влияние – ще проговори на стомаха на този човек и като ви срещне, той ще ви помоли: „Не можете ли да ми кажете нещо духовно?“ Не бутнеш ли това житно зърно, този човек няма да те погледне.

Ще обясня тази мисъл на ваш език, за да ме разберете по-добре. Представете си, че аз отивам някъде със скъсани дрехи и с празни джобове. Като ме видят, ще кажат: „Ние не искаме вашата философия, вървете си!“ Но представете си, че аз съм облечен много хубаво, накичен съм със скъпоценности, и вляза в някой дом. Щом ме видят, ще ме поканят на трапезата, ще ми се усмихнат и като им говоря, ще ме слушат. Като отворя чантата си, всички ще ме слушат с внимание. Каквото им кажа, ще го направят. Това значи да побутнеш едно житно зърно. Понеже ти си богат, с пълна чанта в ръка, облечен си с фрак, имаш мъдрост, знание в главата, като отидеш при твоя приятел, той веднага ще ти отвори, ще те покани и ще каже: „Заповядай, аз те чакам от много години, радвам се, че дойде при мен. Довечера ще те заведа на концерт.“ Преди години в стаята ми дойде един човек и ми остави цял чувал бели паразити. Казва ми: „Ходих тук-там, но никъде не ме приеха.“ Казвам: „Кажете му да събере тези паразити и да ги продаде.“ Човек трябва да посреща хората с отворено сърце, но и те не трябва да злоупотребяват с нашата готовност. Естествено състояние е, когато дойде някой човек, веднага сърцето ми да се отвори, да услужа на този човек. Това е Божествено. Ако за да се моля, трябва да чета Библията, това смятам за насилие върху себе си. Молитвата трябва да дойде естествено. Когато дойде някой човек в дома ми, аз не трябва да питам Духа дали да го приема, или не. Аз трябва да го приема, без да ми каже Духът. Ако Духът ми пошепне да го

приема, това вече не е естествено състояние. Щом чакам Духът да ми каже да го приема или не, значи Той го приема всъщност, а не аз. Аз трябва да го приема, а Духът да ми говори отвътре. Естествено е, когато Духът го приема чрез мене. Всички трябва да бъдем естествени, да оставим да се проявява това, което Бог е вложил в нас; да не бъдем нервни, бързи, но да бъдем внимателни. Аз например забелязвам: ако кажеш някому нещо меко, полугласно, той казва: „Този говор не е естествен.“ Ако му кажа нещо натъртено, казва: „Много грубо е това.“

Сега малко ще се занимаем с математика. Да вземем: 5n + 6n = 11n. На колко се дели числото 5? – На себе си. Числото 6 се дели на 2, на 3 и на себе си. Числото 6 е синът, а числото 5 е майката. Питам: как може майката, която се дели сама на себе си, да роди син, който се дели на 2 и на 3? Как мислите, отде се родиха тия качества у сина? Значи шестицата, т.е. синът, в своята еволюция е роден от двама бащи. Това са философски въпроси. Практическият метод, който може да се приложи при числото 5, не може да се приложи към числото 6. Това са две разумни числа, затова всеки разумен човек изучава себе си, изучава и Природата.

Питам: коя е главната мисъл от лекцията? Аз искам от вас да остане в душата ви най-малкото красиво чувство, което сега имате. И тогава вие, големият човек, да бъдете доволен от това малко чувство. Като се върнете у дома си, потърсете в душата си едно малко чувство, което някога сте пренебрегнали, и го изнесете на трапезата си. Тази вечер, като се върнете у дома си, извадете това малко чувство, зарадвайте му се, дайте му едно угощение.

И тъй, тази вечер ви говорих за най-малкото чувство, на което вие не обръщате никакво внимание.

Изпейте упражненията: Грее, грее, светлината, Вдъхновение и Вехади.

Трябва вече да преминете към по-сложни упражнения с цели тонове. Защо? Защото ако музиката е изражение на човешката душа, тя не се дължи само на простите, но и на сложните тонове. В пеенето трябва да дадете ход на вашите чувства.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Двадесет и девета лекция на ООК IV година
24 юни 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_06_28 Плодът на дървото
неделна беседа

ПЛОДЪТЪ НА ДЪРВОТО

„А плодътъ на Духа е: любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благость, милосердие, вѣра, (23) кротость, въздържание; противъ таквизъ нѣма законъ". (Гал. 5:22,23)

По отношение на живота, всѣко дърво отъ плода си се познава, и всѣки човѣкъ отъ своята мисъль.

Вселената не е създадена за мъртвитѣ хора, нито за глупавитѣ сѫщества. Свѣтътъ не е създаденъ за модернитѣ дами. Свѣтътъ не е създаденъ за декадентитѣ философи. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ религии. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ държавници, за днешнитѣ народи. Свѣтътъ е създаденъ за възлюбленитѣ на Бога, а другитѣ живѣятъ по благодать, отъ любовьта къмъ възлюбленитѣ.

Нѣкои ни питатъ: тогава, какво търсите вие въ свѣта? Питамъ ви: вие какво търсите въ свѣта? Свѣтътъ не е за васъ. Писанието казва да не любимъ свѣта, а Богъ възлюби свѣта! Значи, ние не трѣбва да любимъ свѣта, а Богъ самъ възлюби свѣта! Едно противорѣчие има тука. Има нѣщо изопачено въ това изречение, или не е казано тъй, както трѣбва, или не е написано, както трѣбва.

Въ Писанието на едно мѣсто се казва: „Не се съобразявайте съ модата на този вѣкъ!" Всѣки вѣкъ си има своя специална мода за живѣние; всѣки вѣкъ си има свои теории, свои схващания, свой врѣмененъ моралъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си". Думата „дърво" произтича отъ единъ старъ коренъ, не е славянска дума. Дървото означава онзи първиченъ, Божественъ животъ. Коренътъ на думата „дърво" произтича отъ думата „дѣва". Въ английски езикъ произтича отъ думата „тера" – tree (трий); въ гръцки езикъ отъ числото „три". „Тера" значи земя, а земята пъкъ означава животъ. Тъй че дървото означава първичния животъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си". Има лъжливи дървета, има и истински дървета. Свѣтътъ днесь е пъленъ съ лъжливи дървета. Виждали ли сте вие

красиви хора? Тѣхъ мога да уподобя на ония хубави цвѣтя, които никога не увѣхватъ. Тѣ всѣкога сѫ весели и разноцвѣтни: синички, червенички, зеленички. Изобщо въ свѣта по нѣкой пѫть посаждатъ цвѣтята въ саксии и ги понапръскватъ съ разни парфюми, та не можешъ да познаешъ, кои сѫ истински и кои не сѫ истински. Поставете пчелата срѣщу тѣхъ, тя ще ви покаже, кое цвѣте е истинско, и кое не. Отъ истинското цвѣте медъ бере, отъ изкуственото – нищо. Тия цвѣтя, отъ които пчелата не може да събира медъ, мога да уподобя на нѣкакви човѣшки изобрѣтения. Казватъ: човѣкътъ е направилъ фонографа. Какво нѣщо е човѣшкиятъ фонографъ? Фонографътъ прѣди да заговори, шуми, съска и при това не е толкова ясенъ. Фонографътъ е отпечатъкъ на човѣшката рѣчь и то въ изопачена форма. Ако тия плочи се изоставятъ 5–6 години безъ употрѣбление и слѣдъ това се завъртятъ, не зная, дали биха могли да произведатъ сѫщата човѣшка рѣчь, както сега. Но, да оставимъ това нѣщо, изобрѣтението на фонографа е все пакъ крачка напрѣдъ. Ние се възхищаваме отъ изкуството на фонографа. И дѣйствително, и менъ ме възхищава фонографа, но не толкова това колело въ него, което се върти и възпроизвежда рѣчьта, колкото мисъльта, която е накарала една игла да говори. Какъ се е дошло до това изобретение, това ме интересува. Този, който изнамѣрилъ фонографа, е взелъ въ съображение човѣшкия езикъ. И човѣшкиятъ езикъ е една подобна игла, само че по-широка. Иглата на фонографа е малка и остра, а отъ човѣшкия езикъ може да се направятъ нѣколко стотинъ хиляди игли, подобни на тия отъ фонографа. Тъй щото и по съдържание, и по количество, иглата на съврѣменния фонографъ не може да се сравнява съ човѣшкия езикъ; и рѣчьта, която произвежда фонографа, не може да се сравнява съ рѣчьта която излиза отъ плочитѣ на човѣшкия мозъкъ. Питамъ: ако е чудно изкуството на онзи, който накаралъ една игла да говори, не е ли още по-чудна онази висша интелигентность, която отпечатила човѣшката мисъль върху плочитѣ на мозъчнитѣ клѣтки? Вие още не сте се замислили върху това, какъ се произвежда човѣшката мисъль, какъ минава прѣзъ мозъчнитѣ нервни влакна и какъ най-послѣ се прѣдава прѣзъ гортана въ видъ на гласъ. Върху колко работи вие не сте се спирали! Тия нѣща за васъ сѫ толкова прости, колкото да направитѣ една баница. Казвате: баница е това! При това, я да те накарамъ да наточишъ една баница, тогава ще видишъ! Нѣкои ме запитватъ: какво мислишъ? – Мисля, какъ може да се направи баница отъ просо. Мисъльта на нѣкой хора е такава, че баница не можешъ да направишъ отъ него. Боза отъ него става, но баница – никога! Право сѫ опрѣдѣлили житото и царевицата на просото, каква е неговата задача. Единъ день житото и

царевицата, като заминали за екскурзия, оставили просото да храни свѣта. То ги запитало: каква длъжность ми оставяте? – Да хранишъ свѣта. На баница мога ли да ставамъ? – Ти на хлѣбъ стани, че за баница не мисли! Просото не може да става на баница. „Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Значи, въ всѣко растение има едно качество, че то расте постоянно къмъ слънцето, има стремежъ нагорѣ. Сѫщеврѣменно въ това растение има и стремежъ къмъ центъра на земята, двояко се развива. То разбира законитѣ на слънцето, разбира и законитѣ на земята. Азъ нѣма да се спирамъ да ви говоря за това. Има редъ митове върху произхода на растенията. Единъ день, когато съврѣменнитѣ хора станатъ по-просвѣтени, по-духовни или по-мистични, тѣ ще разбератъ дълбокия смисълъ, който се крие въ растенията. Човѣка по нѣкой пѫть наричатъ растение. Богъ го уподобява на растение. Той казва: „Отъ плода си се познава“. И дѣйствително, като се разгледа човѣкъ чисто органически, той е двояко растение. Въ него сѫществуватъ двѣ растения, които се прѣплитатъ. Клонетѣ на едното растение сѫ горѣ въ мозъка, а коренчетата – долу въ стомаха. Коренитѣ на другото растение сѫ въ симпатичната нервна система, или въ тъй наречения стомашенъ мозъкъ, а клонетѣ му отиватъ горѣ въ мозъка, тъй щото тѣзи двѣ растения сѫ прѣплетени. И между това двойно растение, именно, живѣе човѣкътъ, като мислящe сѫщество. Значи, щомъ растението прѣстане да расте, и животътъ прѣстава. Щомъ човѣкътъ прѣстане да мисли, по сѫщия законъ и растението умира. До тогава, докато човѣкъ мисли, и растението живѣе. И обратното е вѣрно. До като човѣкъ живѣе, до като има чувства въ сърдцето си, до като има мисъль въ ума си, той е човѣкъ. Когато сърдцето на човѣка изсъхне, той прѣстава да е растение. И когато мисъльта въ човѣшкия мозъкъ прѣстане, той прѣстава да е мислящe сѫщество. Какво става тогава отъ него? – Той минава въ Нирвана – едно състояние безъ съдържание. И мнозина отъ съврѣменнитѣ хора искатъ да живѣятъ въ Нирвана, т.е. да не мислятъ, да не чувствуватъ, да не страдатъ – искатъ невъзможното. Тѣ искатъ да бѫдатъ радостни, безъ да бѫдатъ скърбни; искатъ да мислятъ, безъ да чувствуватъ. Това сѫ двѣ невъзможни нѣща. Да чувствуватъ, значи да мислишъ; да мислишъ, значи да чувствувашъ. Когато чувствувашъ, ти носишъ товаръ, а когато мислишъ, другъ носи твоя товаръ. Слѣдователно, тежката работа въ този свѣтъ – какъ трѣбва да прѣживѣемъ и какво трѣбва да мислимъ, това е прѣдоставено на Бога. Богъ, великиятъ създатель на цѣлата вселена, мисли за всичко това, а ние носимъ малкия товаръ на ежедневния ни животъ. Този товаръ е само за насѫщния хлѣбъ. Ние мислимъ за ежедневния животъ, а въ сѫщность, нашиятъ товаръ е само за това, какво трѣбва да ядемъ. Сегашната ни философия не е

нищо друго, освѣнъ „философия на хлѣба“. Каквото и да говоримъ, каквито култури и теории да разглеждаме, ние сме хора на хлѣба – нищо повече! Проповѣдници, философи, или каквито други и да сме, ние изучаваме още „хлѣбъ нашъ насѫщний, дай ни го намъ днесъ“. Това е, което се изучава днесъ.

Слѣдователно, цѣлата днешна наука е съсрѣдоточена все около хлѣба, какъ да се гарантираме, какъ да се осигуримъ. И дѣйствително, хлѣбътъ съдържа всички необходими елементи за живота. Ако единъ пороченъ човѣкъ изучава тази философия, нищо нѣма да успѣе. Защо? Защото ние още не сме изучили съдържанието на хлѣба. Ние още не сме изучили езика или живота на житото. Ние още не сме изучили живота на всички онѣзи растения, които ни помагатъ да живѣемъ. Ние още се спираме върху единъ отъ стиховетѣ на Писанието и казваме: „И направи Богъ человѣка отъ пръсть по образъ и подобие свое и духна въ ноздритѣ му дихание“. Значи, Богъ се уподобява на човѣкъ, като насъ. Колко дни е работилъ Богъ върху човѣка, за да го създаде отъ тази каль? Тъй щото, Богъ е билъ скулпторъ. Богъ вдъхналъ дихание въ ноздритѣ на този човѣкъ, и той станалъ жива дута. Тъй се прѣдава на съврѣменното човѣчество въ светената книга легендата за създаването на първия човекъ. Отъ коя раса е останала тази легенда? – Отъ семититѣ, четвъртата подраса. Тѣ сѫ хора крайни материалисти. Отъ тия хора днесъ като остатъкъ се явяватъ китайцитѣ, хора, които даже и за Бога нѣматъ име. Когато китайцитѣ искатъ да кажатъ нѣщо за Бога, казватъ „тау“ – това означава небето. За тѣхъ всичко на небето горѣ е Богъ. У евреитѣ пъкъ, когато Яковъ отивате при своя роднина Лавана, той сънува единъ сънь, видѣ Бога и Му каза: „Тамъ, дѣто ме водишъ, благоволи да ми дадешъ овци и говеда, а пъкъ азъ като се върна, ще Ти направя единъ малъкъ олтарь и жертва ще Ти принеса“. И дѣйствително, Яковъ направи олтарь на Бога, даде десятъка си отъ овцитѣ въ жертва.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Плодътъ опрѣдѣля качеството на растението. Азъ ще засегна духовния животъ. Онези отъ васъ, които сѫ родени отъ Духа, ще вубматъ дълбокия смисълъ на тази философия. Онѣзи отъ васъ, които още не сѫ родени отъ Духа, а сѫ въ ембрио, въ зачатие, ще вземете живота, а онѣзи отъ васъ, които сега се приготовляватъ отвънъ, които съставляватъ тази каль, отъ която Богъ за въ бѫдаще ще прави хората, ще гледате пръстьта да бѫде по-доброкачествена. Колкото е по-доброкачествена пръстьта, толкова по-добъръ хлѣбъ може да стане отъ нея. Твърдата пръсть, за която говори Христосъ, това е хлѣбътъ, който има отношение до стомаха.

Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Това се отнася до сърдцето на човѣка, „а живата вода“ подразбира единъ още по-високъ животъ отъ хлѣба. Хлѣбътъ трѣбва да се прѣвърне на вода, а водата трѣбва да се превърне на Духъ. Затова и въ Писанието е казано: „Ако се не родите отъ вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Значи, водата е потрѣбна за сърдцето, а Духътъ – за ума. Слѣдователно, ако се съединятъ тия два полюса – умътъ, който е почва за човѣшката мисъль, и сърдцето, което е почва за човѣшкитѣ чувства, ще се образува човѣшката душа, или съзнателното човѣшко его.

Сега, мнозина отъ васъ сте много обрѣменени отъ сегашнитѣ прояввления на живота, т.е. сегашниятъ животъ е толкова важенъ за васъ, че поглъща всичката ви мисъль. Вие мислите, че това, което имате, това, което знаете, съставлява цѣлия животъ. Прѣдставете си положението на онова малко дѣте, което сега учи въ училището и направете аналогия съ себе си. То отива на училище, и учительтъ му открива буквата „а“. Връща се отъ училище, разправя на майка си, какво е научило. Взима плочата, пише, изтрива, казва на майка си: наука е това! Буквата „а“ е това! Значи тази буква му отваря вратата за разбиране на живота. Майката се обръща къмъ другитѣ които сѫ около нея, казва имъ: е, нека се радва, дѣте е. Питамъ: ами кое е по-високото за майката въ дадения моментъ? Майката казва: азъ трѣбва днесъ да прѣсѣя брашното, да омѣся хлѣба. Елате тукъ да видите, какъ се мѣси хлѣбъ! И почва тя да проповѣдва. Замѣсва всичкото брашно, покрие го отгорѣ и го оставя да втасва. Най-послѣ запали пещьта си. Взима слѣдъ това едно яйце, разбива само желтъка му и намазва съ него хлѣба, за де се лъсне кората му и казва: това е хлѣбъ! Хлѣбътъ е началото на живота. Дѣцата въ кѫщи казватъ: това е хлѣбъ! Учительтъ казва: това е „а“! Значи, тази първа буква е хлѣбътъ. Дѣтето казва само мамо хлѣбъ! Мѫжътъ дойде въ кѫщи, казва: жено, хлѣбъ! Учительтъ казва: хлѣбъ! Проповѣдникътъ казва: хлѣбъ! Защо всички искатъ хлѣбъ? Защото, ако нѣма хлѣбъ, растене нѣма, мисъль нѣма. Значи, има нѣщо сѫществено въ живота.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Какъвъ е този плодъ на живота? Най-първо човѣкъ трѣбва да има разположение на чувствата си. Всѣки трѣбва да се стреми да има това разположение. Човѣкъ трѣбва да си лѣга съ разположение; да става съ разположение; да яде съ разположение. Азъ не казвамъ, че човѣкъ трѣбва да мисли съ разположение на чувствата си. При мисъльта, законътъ е обратенъ. Мисъльта не се проявява при разположение на духа. Най-хубавата мисъль се проявява при обратния законъ, а разположението е необходимо за

живота. Когато човѣкъ развива живота си, той трѣбва да има разположение на духа, за да може животътъ му да се оформи. Щомъ животътъ образува тия форми, отъ които мисъльта се проявява, тогава именно ще дойдатъ най-силнитѣ налѣгания въ живота, тогава именно ще дойдатъ скърбитѣ, страданията. Скърбитѣ и страданията сѫ Божественитѣ рала, които разоравать почвата и създавать благоприятни условия да поникнать Божественитѣ сѣмена на Добродѣтельта. Само така се ражда мисъльта. Кое заставя да мисли онази майка, на която прѣдстои да ражда? Дѣтето. Това дѣте, щомъ влезе въ почвата, т.е. въ утробата на майка си, заставя я да мисли, пъкъ ако ще да е най-глупавата майка. Когато една птичка ще снесе яйцата си, тя веднага започва да мисли, дѣ да направи гнѣздото си, какъ да го направи. Щомъ се нареди, тя знае вече, колко врѣме да лежи върху яйцата си, знае какъ да отглежда малкитѣ си, всичко това знае. Разбира тя тѣзи закони! Всички тия грижи внасятъ въ нея Божествени мисли.

Та казвамъ: при страданията този законъ нѣма нищо общо съ живота. Животътъ, напротивъ, трѣбва да се прояви въ нѣжни, хармонични чувства. Въ какво седатъ хармоничнитѣ чувства? Ще ви дамъ едно малко сравнение. Въ живота има три категории фактори. Тѣ сѫ слѣднитѣ: вземете за примѣръ хартията на която се напечатва нѣкоя свещена мисъль. Тази хартия е направена отъ хора, които не се интересуватъ, не искатъ да знаятъ, какво ще се печати на нея. Значи, качеството на тази книга не зависи отъ онзи, който пише, а отъ онѣзи работници, които сѫ я правили въ фабриката. Тия работници сѫ първата категория фактори въ живота.

Слѣдъ това идваме до онзи мислитель, който започва да пише върху хартията. За да изрази своята мисъль, той извиква нѣкой по-висшъ духъ, който му диктува. Значи, единиятъ диктува, другиятъ пише. Тъй че, какъ е замислена тази книга, какъ е написана, това не зависи отъ самия авторъ, който слага името си върху книгата, а отъ този, който е диктувалъ. Сѫщностьта, която е вложена въ книгата, е самата мисъль, и не зависи отъ автора. Този, който прѣдава тази мисъль, той е вториятъ факторъ. Слѣдователно, онѣзи фактори, които сѫ създали нашето тѣло, нашето сърдце и нашия умъ, произтичатъ отъ три категории интелигентности. Ето защо, когато мислимъ само за тѣлото си, ние сме свързани съ най-нисшата интелигентность въ природата, съ първата категория фактори – съ работницитѣ. Тѣзи сѫщества ще ни покажатъ най-хубавитѣ ястия, ще ни научатъ, какъ да приготвимъ храната си, какъ да я

добиваме. Тѣ, обаче, нѣма да ни покажатъ извора на живота.

Втората категория сѫщества уподобявамъ на тия, които сѫ писали книгата. Тѣ ще ни покажатъ пѫтя на живота, т.е. вѫтрѣшното съдържание. Тѣ сѫ още по напрѣднали отъ първитѣ въ своята еволюция, но не могатъ да ни кажатъ нищо за онази велика Божествена мисъль, която е прѣдшествувала образуването на материялния свѣтъ, образуването на силитѣ въ живота.

Най-послѣ идваме до третата категория сѫщества, които сѫ създали човѣшката мисъль. И понеже човѣкъ сега е свързанъ съ тия сѫщества, за това той се нарича „сѫщество на мисъльта“, но за въ бѫдаще той ще измѣни това си име и ще се нарича „човѣкътъ на Любовьта“ или „възлюбления синъ на Любовьта“. Съ мисъльта си той трѣбва да се съедини съ Божествената Любовь, за да стане цѣлъ човѣкъ, защото за сега човѣкътъ е половинъ. Въ сегашния човѣкъ има борба между неговия духъ и неговата плъть. Защо? Защото вѫтрѣ въ него става единъ процесъ на обновление. Когато този процесъ се завърши въ насъ, тогава ние ще съзнаемъ, че можемъ да бѫдемъ господари на себе си. За сега ние не сме господари на себе си, насъ всѣки може да ни подкупи. Онѣзи, които сѫ родени отъ вода и Духъ, тѣзи думи не ги засѣгатъ, но тѣ се отнасятъ за онѣзи, които не сѫ родени още. Слѣдователно, ние можемъ да се подкупимъ отъ малкитѣ работи. Нѣкой казва: азъ не се подкупвамъ. Вие не говорите Истината! Не е грѣхъ, дѣто човѣкъ се подкупва, но казвамъ, че той може да се подкупи съ една ябълка, съ едно бонбонче, съ една карфичка, съ едни фини чорапи, съ една хубава шапка, съ едни обуща или съ едно стихче посветено въ негово име и т.н. Мога да ви приведа хиляди начини, чрѣзъ които хората се подкупватъ. Дай на човѣка да си хапне нѣщо, дай му една малка стаица, съ хубаво, меко легло, и той веднага се подкупва. Хората лесно се залъгватъ. Лошото не е въ залъгването, но въ това, че когато ни залъгватъ, ние лесно се продаваме, а мислимъ, че сме осигурени. Никой отъ насъ не е осигуренъ! Ние сме въ една пѣсъчлива почва, но много наши приятели – евангелисти, теософи, окултисти, хората на новото учение ни проповѣдватъ, че сѫ намѣрили Бога. Питамъ: въ какво седи новото учение? Основата на новото учение, това е великата Божия Любовь, великата Божия Мѫдрость и великата Божия Истина – живата Любовь, живата Мѫдрость и живата Истина, всадени и проявени въ сърдцата, въ умоветѣ, въ душитѣ и духоветѣ ни. Слѣдователно, ако ти си човѣкъ отъ новото учение, тогава азъ казвамъ: плодътъ на Духа, на туй Великото е Любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благость, милосърдие, вѣра, кротость, въздържание и много

други. Павелъ не ги изброилъ точно, той турилъ като качества на Духа деветь категории, но всѣка категория съдържа още по три качества, та ставатъ всичко 27. Сумата на цифритѣ 2 + 7 = 9. Питамъ тогава: кои сѫ другитѣ двѣ качества, които влизатъ въ категорията на Любовьта? Вие мислете за другитѣ категории, азъ нѣма да се спирамъ върху тѣхъ. И тъй, лошото не е въ това, че ни залъгватъ, но ние се самоизлъгваме, че сме намѣрили истинския пѫть, че сме намѣрили Истината. По нѣкой пѫть азъ се наблюдавамъ и така проучвамъ хората. Защо? Защото ретроспективно, чрѣзъ отражение на хората въ себе си, виждамъ какви сѫ. Дойде нѣкой човѣкъ, приказва ми и азъ се вдълбоча въ себе си, поставямъ се въ едно пасивно състояние, за да видя, какво е трептението на неговото сърдце, какви сѫ неговитѣ мисли, изобщо каква е степеньта на неговото развитие. Като влѣза тъй въ неговото положение, азъ почвамъ да мисля като него, да чувствувамъ като него, зарегистрирамъ неговия животъ, записвамъ всичко и си казвамъ: познавамъ този човѣкъ. И всѣки който ме види, казва: ето, видишъ ли този? Казвамъ: да, азъ го видѣхъ, но и вие трѣбва да го видите. Погрѣшката на единъ човѣкъ е погрѣшка на хиляди сѫщества, и доброто на единъ човѣкъ е добро на хиляди сѫщества. Въ този свѣтъ ние не живѣемъ за себе си. Въ този смисълъ, индивидуално, светии нѣма. Светията е колективно сѫщество, въ което Богъ живѣе. Хора, у които Богъ не живѣе, не могатъ да бѫдатъ никакви светии, а не тъй както вие разбирате. Хора, у които Любовьта не живѣе тъй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сѫ? Хора, у които Мѫдростьта не живѣе тъй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сѫ? Хора, у които Истината не живѣе тъй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сѫ? – Такива хора не вѣрватъ въ никакъвъ Господь! Какъвъ Господь ще иматъ тѣ? Ами че съврѣменната европейска война показва, какъвъ Господь иматъ тия хора. Тѣхниятъ Богъ е като старитѣ езически богове, които се биятъ, които иматъ сѫщитѣ страсти, като хората. И при това, съврѣменнитѣ християнски народи се осмѣляватъ да казватъ, че иматъ Господь. Срамота е да казватъ така, никакъвъ Господь нѣматъ тѣ! Хора, които признаватъ Бога, за които Богъ е живъ, казватъ като Христа: „Благъ е този Господь“. И христовитѣ ученици, като съврѣменнитѣ хора, като отидоха да проповѣдватъ въ едно село и не ги приеха, казаха: „Учителю, остави ни да пометемъ, да изгоримъ тия хора, за дѣто не ни приеха. Ти си Учитель, ние апостоли“. Христосъ имъ каза: „Този Господь, на Който азъ служа, не е като старитѣ езически богове, Той е Богъ на Любовьта, Богъ на Мѫдростьта, Богъ на Истината. Синъ человѣчески не е дошълъ да погубва души, но да спасява. Има други начини, по които можемъ да ги изгоримъ“.

Сега, старайте се да не разбирате мисъльта въ изопачена форма. Страданието въ свѣта е допуснато, за да се създаде човѣшката мисъль. Нека има страдания, но никога да не въздѣйствуваме на една душа, съ цѣлъ да я спремъ отъ пѫтя, който Богъ ѝ е опредѣлилъ. Нито себе си, нито другитѣ! Често, ние се опълчваме противъ хората, защото грѣшатъ. Разрѣшете въпроса, защо вие грѣшите. Ето главниятъ капиталенъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшите. Казвате: защо онзи грѣши? – Не е въпросътъ защо грѣши онзи, ами ти защо грѣшишъ. Защо онзи мисли така? – Не е въпросътъ, защо той мисли така, ами ти защо мислишъ така. Нима твоята мисъль е безпогрѣшна? Хубаво, въ едно отношение ти го прѣвъзхождашъ, но въ друго отношение ти си по-долу отъ него. Всички така разрѣшаватъ въпроса, защо хората грѣшатъ, защо мислятъ така, а не се спиратъ да разрѣшатъ този въпросъ по отношение себе си. Въ сѫщность, ето единъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшатъ.

Често хората на новото учение, хората на новитѣ течения, казватъ: трѣбва да се даде свобода на всички! Но тия хора на новото учение, както ги виждамъ тукъ въ България, сѫ крайно натрапливи хора. Азъ виждамъ въ нѣкои съврѣменни писатели, музиканти, художници, свещеници, владици, проповѣдници, царе, князе, въ нѣкои просвѣтени хора, ужъ хора на новото учение, голѣма натрапчивость. По-натрапливи хора отъ тия на новото учение нѣма. Ако отидешъ въ дома на единъ простъ, свѣтски човѣкъ, той ще се отнесе братски, но ако отидешъ въ дома на единъ ученъ човѣкъ, на единъ човѣкъ отъ новото учение, и нарушишъ едно отъ правилата му, че не си изтрилъ обущата си, ще ти каже: Господине, навънъ, моятъ домъ не е домъ за каль! Азъ похвалявамъ този човѣкъ, право е да се грижи за чистотата на дома си, но трѣбва да знае, че има външна каль, има и вѫтрѣшна каль – има външна култура, има и вѫтрѣшна култура.

Сега, да ви приведа единъ анекдотъ, случилъ се въ България въ врѣме на освобождението. Отива единъ български селянинъ при единъ лѣкарь. Лѣкарьтъ билъ жененъ, и този день жена му го раздразнила нѣщо, та билъ малко неразположенъ. Селянинътъ влиза въ стаята му и казва: „Господинъ докторе, жена ми е нѣщо болна, има огненица, силна треска, моля ти се да ми услужишъ, нѣкакви цѣрове да ми дадешъ“. Цѣрове ли? – удря една плѣсница на селянина, послѣ още една и му казва: „На ти лѣкарства за жена ти“! Бре, смръднаха ме тѣзи нови лѣкарства! Си казва селянинътъ. До сега и майка ми, и баба ми бѣха болни, но други лѣкарства имъ се даваха. Да те пази Господь отъ

тѣзи нови лѣкарства! Да не дава Господь да лѣкува човѣкъ жена си! Ще употрѣбя това лѣкарство за жена си, да видя какъ ще ѝ подѣйствува. Връща се дома си посрѣща го жена му, пита го: „Носишъ ли ми лѣкарство?“ – Нося ти. – Е, дай да видя какво е! Удря ѝ той една силна плѣсница. – Чакай, чакай, стига толкова! Тя се разлюлява отъ тази плѣсница, влиза въ стаята и започва да плаче. Случва се, обаче, че наскоро оздравѣва. Е, казва си селянинътъ – помогна това лѣкарство, заслужава си. Господь здраве да дава на този лѣкарь, жена ми оздравѣ отъ това лѣкарство! Наука е това! Не се минава и два мѣсеца, отива той въ града и си спомня за лѣкаря. Казва си: „чакай отъ благодарность да му занеса двѣ пуйки и да му кажа, че жена ми оздравѣ отъ неговото лѣкарство“. Влиза при лѣкаря, той го запитва: „Какво искашъ?“ – Прѣди два мѣсеца дохождахъ при тебъ, да ми дадешъ лѣкарство за жена ми. Е, та какво? – Ти ми даде едно лѣкарство, и тя оздравѣ отъ него. Азъ употрѣбихъ само едното, другото остана. – Да, това е наука, това бѣха отъ скѫпитѣ лѣкарства, тѣ даватъ добъръ резултатъ, казалъ докторътъ. Въ сѫщность, той забравилъ, отъ какво била болна жената на този селянинъ и какво лѣкарство ѝ далъ. Като видѣлъ, че селянинътъ носи двѣ пуйки, поканилъ го да седне и се разположилъ. – Ама, господинъ докторе, единиятъ лѣкъ остана у мене – казва селянинътъ. – Е, ще го върнешъ, щомъ не ти трѣбва, защото той е отъ скѫпитѣ лѣкове. Селянинътъ става, удря втората плѣсница на лѣкаря и си излиза. – Ако жена ми се разболѣе втори пѫть, пакъ ще дойда при тебе. Като останалъ лѣкарьтъ самъ, опомва се отъ плѣсницата и се поухилва малко.

Та и ние нѣкой пѫть съ тази наша философия на живота разсѫждаваме, дѣйствуваме, все като този лѣкарь. Не е виновенъ той. Това е за пояснение на въпроса. Съ това не искамъ да кажа, че сме лоши, но или ученикътъ, или майката, или жената, все ще се намѣри нѣкой, който да ни разгнѣви, и послѣ, като ни разгнѣви, ще излѣемъ гнѣва си на всѣки пръвъ, който ни излѣзе насрѣща. Но постѫпкитѣ ни се връщатъ послѣ обратно.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“, казва Христосъ.

Отдѣ идатъ горчивитѣ плодове на нашия животъ? Страданията, които ни сполетяватъ въ живота, отдѣ идатъ? По нѣкой пѫть жената не ни обича, ученицитѣ не ни обичатъ, дѣцата не ни обичатъ, окрѫжающитѣ не ни обичатъ, всички не ни обичатъ. Питамъ: защо е всичко това? Ще кажете: хората сѫ лоши. Това не е разрѣшение на въпроса. Ако хората сѫ създадени отъ Бога, какъ е

възможно да сѫ лоши? Я ми обяснете това нѣщо! Когато животътъ не се проявява въ своето Божествено естество, а се проявява по човѣшката мисъль, той е всѣкога лошъ. Лошевината произтича отъ това, че ние искаме да употрѣбимъ Божествения животъ за човѣшки изгоди, и вслѣдствие на това този животъ лесно се изпарява. Прѣди нѣколко дни азъ взехъ въ едно шишенце етеръ и го запушихъ отгорѣ съ малко памучецъ. Слѣдъ извѣстно врѣме отидохъ да го взема, но го нѣмаше тамъ. Имало една малка дупчица, и той изфирясълъ отъ тамъ. Така и ние, по сѫщия начинъ, затваряме Божествения животъ въ едно шишенце, туряме му запушалка, но слѣдъ врѣме виждаме, че го нѣма. Божествениятъ животъ казва: не можете да ме държите затворенъ въ шишенце. Азъ ще си намѣря и най-малката дупка ще излѣза отъ тамъ. Така и ние мислимъ за свобода, за широкъ просторъ въ нашия животъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Първия плодъ на Духа, това е Любовьта. Отъ основното разбиране на Любовьта зависи смисъла на вашия животъ; отъ основното разбиране на Любовьта, зависи и вашето щастие. Сега вие ще кажете, че разбирате Любовьта. Азъ бихъ желалъ да дойде при менъ този, който казва, че разбира Любовьта и да я опрѣдѣли. Нека опрѣдѣли, какъвъ е животътъ при Любовьта. Тамъ, дѣто има Любовь, има и животъ. Дѣто има животъ, има и радость. Гледашъ, нѣкоя домакиня, въ чийто домъ царува Любовьта, цѣлъ день пѣе, всичко въ кѫщи е въ хармония – дѣцата ѝ сѫ радостни, мѫжътъ ѝ е радостенъ и слугитѣ ѝ сѫ радостни – всички въ кѫщи сѫ радостни. Щомъ Любовьта излѣзе отъ кѫщи тя ходи съ сгърчени вѣжди, намръщена, отваря Писанието и като нѣкой моралистъ рови се въ отдѣлни стихове, цитира, кой какъ писалъ, за какво писалъ и т.н. Все ще намѣри нѣкакви специални стихове за случая и ще ги цитира, като казва: така е писано въ Евангелието.

Та когато пророцитѣ сѫ писали въ тази книга, и тѣ сѫ имали такива настроения. Когато чета плачъ Иеремиевъ, виждамъ онзи пророкъ плаче ли, плаче! Защо? – Понеже заробиха евреитѣ. Той казва: „Господь ни направи играчка на тия да имъ свиримъ“ – и написа много тѫжни работи. Господь имъ казва: „Когато ви казахъ да живѣете тъй, както трѣбва, вие не живѣхте. Ето додѣ ви доведе вашиятъ глупавъ животъ: да ви заробятъ Вавилонянитѣ. Ето отдѣ иде вашата скърбь“. Идватъ сегашнитѣ християни и казватъ: знаете ли какво е писалъ пророкъ Иеремия? Пророкъ Иеремия отивалъ въ плѣнъ, но ти, който не си въ плѣнъ, какво разбирашъ отъ неговото положение? – Разбирамъ. Нищо не разбирашъ! Казвате: Давидъ писалъ псалми. Да, Давидъ писалъ псалми, но

защо? – Гонѣше го царь Саулъ, гонеше го, като нѣкой заякъ. Бѣгаше той, ти си седишъ на мекото легло. Тъй че, за да разберете плача Иеремиевъ, за да разберете псалмитѣ на Давида, трѣбва да минете прѣзъ тѣхната опитность. Но и това още е човѣшко учение, не е Божествено. Евреитѣ трѣбваше да се подигнатъ, а не да плаче Иеремия за тѣхъ. Туй е една слабость. И Христосъ си поплака, което показваше, че въ Него имаше една чувствителна душа. Христосъ, като дойде между евреитѣ, казва имъ: „Искахъ да ви помогна, но не ме разбрахте“ – и заплака. Сълзитѣ на Христа не изразяваха слабость, но съ това той имъ казваше: „Както азъ плача, така ще плачете и вие“. Казвате: това е слабость! Не е слабость! Не е слабость. Истинскиятъ пророкъ, който говори на хората, трѣбва да имъ каже, какво ще стане. Съ сълзитѣ си Христосъ казваше на евреитѣ: „Тъй ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте моето учение“. Нѣкои ми казватъ: Учителю, въ сърдцето ми нѣщо плаче. А, плаче нѣщо въ сърдцето ти! Казвамъ: ти си единъ израилски пророкъ, който не прие Христовото учение. Ще плачешъ, и ще плачатъ всички около тебъ. Всички онѣзи, които не възприематъ Любовьта; всички онѣзи, които не възприематъ Мѫдростьта; всички онѣзи, които не възприематъ Истината, ще плачатъ не само единъ день, но още хиляди години ще плачатъ. И деньтъ, въ който възприематъ Любовьта, ще дойде истинската радость – „скърбьта имъ ще се прѣвърне на радость“. До тогава има да изтекатъ деветь категории сълзи.

Азъ бихъ желалъ да проучите характера и състава на тия сълзи. Тѣ се различаватъ по състава си. Когато човѣкъ плаче отъ скърбь, отъ тѫга или отъ радость, сълзитѣ сѫ различни. Когато човѣкъ плаче отъ любовь, отъ милость, сълзитѣ пакъ се различаватъ. Нѣкой казва: Господи, азъ плакахъ. Господь казва: „Вижте, защо е плакалъ този!“ – Въ шишенцето ми има сълзи. Вижте въ шишенцето му, сълзи има. Като разгледатъ сълзитѣ му, казватъ: „Разбрахме за какво е плакал“. Другъ нѣкой казва: „Вижъ ме, Господи, че плача“. Господь казва: „Разгледайте тия капки, които се лѣятъ отъ очитѣ му, за какво сѫ! Защо е плакалъ, отъ любовь ли, отъ радость ли, отъ скърбь ли, отъ що“. Това се знае въ невидимия свѣтъ. Изобщо, има деветь категории сълзи, деветь категории страдания и деветь категории радости. „Облѣ се“, казватъ, „сърдцето ми съ кръвь“. Действително, облива се сърдцето съ кръвь. Когато скърбишъ, облива се, но и когато се радвашъ, пакъ се облива. И когато любишъ и си милостивъ, и когато мразишъ, пакъ се облива сърдцето съ кръвь. Казва се въ Писанието: „плъть и кръвь нѣма да наслѣдятъ Царството Божие“. Да кръвьта на плътьта нѣма да наслѣди Царството Божие, но кръвьта на Духа ще Го наслѣди. Плътьта

сама нѣма да наслѣди Царството Божие, но плътьта и Духътъ заедно ще Го наслѣдятъ. Тогава, какъ ще разберете думитѣ на Йова, който казва: „Пакъ съ плътьта си ще видя Бога“. На друго мѣсто Христосъ казва: „Въ второто битие вие ще дойдете съ менъ“. Кое е второто битие? Казва се: „Ще имъ отнема каменното сърдце и ще имъ дамъ ново сърдце отъ плъть, което ще бѫде толкова нѣжно, че Богъ ще напише на него Своя Законъ“. Значи това сърдце ще бѫде толкова благородно, толкова фино, че върху него Богъ ще напише своя законъ и както ние, така и всички сѫщества, ще четемъ отъ него.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“.

Какъвъ е тогава смисълътъ на живота? – Смисълътъ на живота е, че можешъ да живѣешъ за себе си, можешъ да живѣешъ за другитѣ, можешъ да живѣешъ и за Бога. Има деветь категории животъ, но тия три категории сѫ важни – да живѣешъ за себе си, за другитѣ и за Бога. Вижте най-послѣ, че наистина, не може да се живѣе самъ, все искашъ да имашъ при себе си поне едно сѫщество. Най-голѣмото геройство на първия човѣкъ въ рая е било това, че слѣдъ като видѣлъ, че самъ не се живѣе и обмислялъ много години този въпросъ, най-послѣ едва се рѣшилъ да каже: „Господи, самъ не се живѣе“. Адамъ билъ голѣмъ аристократъ, макаръ нѣкой мислятъ, че билъ простъ човѣкъ. Слѣдъ като Господь го поставилъ да живѣе въ рая и да се занимава съ животнитѣ той прѣгледалъ всички и си казалъ: „Азъ нѣмамъ другарь, съ когото да дружа, съ тѣхъ не мога да дружа тѣ сѫ нисши сѫщества, тѣ нѣматъ никаква култура“. Пъкъ той трѣбваше да дружи сѫ животнитѣ, трѣбваше да ги учи. Адамъ си казалъ: Господь създаде всичко много умно; и мене и животнитѣ, но едно нѣщо не Му дойде на ума: на мене, този богатия човѣкъ не даде другарь„. Щеславие имаше въ Адама. Господь го чу, поусмихна се малко и си каза: “Ще имашъ другарь„. И действително Адамъ имаше вече другарь. Той си казваше: “Така, нека излѣзе моята избраница отвънъ, да видятъ славата, величието ми, да видятъ какъвъ великъ човѣкъ съмъ, какво благоволение имамъ прѣдъ Бога„. Това бѣше едно щеславно чувство, което той криеше въ себе си. Господь му каза: “Другарка ще имашъ!„ Като я видѣ, той каза: “Плъть отъ плътьта ми, кость отъ костьта ми!„ Обаче, тази жена, направена отъ плъть и кости, не бѣше като Адама. Тя си каза: не, братко, не съмъ азъ плъть отъ плътьта ти, ще ти докажа, че и въ мене има малко-много умъ“. И му доказва. Отива тя при дървото, което ѝ посочва змията, и казва на Адама: „Ти си голѣмъ страхливецъ! На животнитѣ давашъ умъ, обработвашъ градината, а те е страхъ да бутнешъ

онова дърво!“ „Не може, Господь е забранилъ да се бута това дърво“ – прѣподава ѝ Адамъ първиятъ урокъ на послушание. „Ти си плъть отъ плътьта ми, кость отъ костьта ми, нѣма да буташъ това дърво, ще ме слушашъ!“ – Колко си лѣковеренъ ти! Азъ ще бутна това дърво и ще ти покажа, че не съмъ плъть отъ плътьта ти и кость отъ костьта ти. Ще ти покажа, че съмъ жена, която мисли. Азъ мисля, че и ти ще дойдешъ подиръ мене. Както мисля азъ, това мислишъ и ти„. И двамата нарушиха закона на послушанието и съгрѣшиха. Слѣдъ сгрѣшаването у Адама се пробужда друго едно чувство: въ него нѣмаше доблестьта да остави жена си сама да бѫде наказана по Божиитѣ закони, но си каза: хайде, и азъ ще страдамъ съ нея, да намаля малко страданията ѝ“. Въ него имаше борба, казваше си: „Да оставя ли рая, или да отида съ нея? Съ нея тежко, но безъ нея по-тежко. Тя ми взе сърдцето и кѫдето и да отида, самъ не мога. И въ рая сега животътъ е тежъкъ. Хайде, ще отида съ нея, поне жертва ще направя, че каквато ще да става!“ Жената сгрѣши, а той се лиши отъ благата. Господь не ги изпѫди, но ги прати вънъ отъ Божественото училище, да растатъ и да се развиватъ.

И тъй, 8,000 години вече откакъ вие се намирате извънъ рая, но всичко сте забравили. Всички сегашни жени по цѣлия свѣтъ бѣха събрани тогава въ Ева вѫтрѣ като душички, и всички сегашни мѫже по цѣлия свѣтъ бѣха събрани вѫтрѣ въ Адама като душички. Всички мѫже и жени заедно гласувахте и сгрѣшихте. А сега всѣки мѫжъ казва: е, този Адамъ! И всѣка жена казва: е, тази Ева! Не, не мислите право, всички заедно сгрѣшихте, всички бѣхте тамъ. Всѣки отъ васъ трѣбваше да каже: не, азъ не давамъ думата си, не се съгласявамъ, не искамъ да постѫпя така. Разрѣшението на въпроса сега седи въ признаването ви. Кажете: „Господи, сгрѣшихме! Ние не упазихме Твоитѣ велики закони на Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Ще ги упазимъ сега“. Туй е благородството на човѣка! Всѣки човѣкъ трѣбва да мисли, какъ да изправи своя миналъ животъ. Какъ ще го изправи? Азъ гледамъ, нѣкой отишълъ въ църква и тамъ се моли, моли на Господа, но при това, като дойде да дѣйствува спрѣмо хората, не знае какъ да постѫпи. Колко лесно ние се раздразняваме въ живота! Колко лесно се съблазняваме! Има единъ законъ: никой никого не може да излъже! Помнете това! Човѣкъ самъ себе си може да излъже. Защо? Защото всѣки човѣкъ разбира много добрѣ своитѣ интереси. Чудни сѫ съврѣменнитѣ хора, когато искатъ да ни убѣдятъ че могатъ да ни излъжатъ! Вземете, напримѣръ, гѫската, хвърлете ѝ нѣщо, което не яде, напримѣръ бобъ или друго нѣщо, ще видите, че тя въ първо врѣме се нахвърля, но веднага се отстранява. Хвърлете ѝ царевица напримѣръ,

тя ще се хвърли и ще почне да яде. Значи, тази глупава гѫска, както вие мислите, познава законитѣ. Не, тази гѫска не е тъй глупава, както мислятъ хората. Върви единъ голѣмъ патарокъ съ своята възлюблена и съ 12 малки патенца. Тя върви напрѣдъ съ патенцата, а той подирѣ ѝ. Затичва се единъ плъхъ слѣдъ тѣхъ и хваща едно отъ патенцата. Обръща се веднага патарокътъ, хваща съ клюна си плъха и го издига въ въздуха. Отива съ него въ рѣката, потапя го въ водата и го изважда, пакъ го потапя и изважда, дава му лекция, докато плъхътъ най-послѣ казва: „Пусни ме, моля ти се, втори пѫть нѣма да ямъ патици". И слѣдъ всичко това казватъ, че гѫската била глупава, а ние умнитѣ хора, по нѣкой пѫть вършимъ такива голѣми глупости! Не, тази глупава патка поне маже да хвърчи! Тази глупава патка поне може да си намазва тѣлото и крилата съ мась, та като влиза въ водата, да не прониква навѫтрѣ, прѣдпазва я отъ намокряне. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, нѣмаме даже и туй изкуство на патицата. Можемъ ли ние да намажемъ така нашето тѣло и кости, че грѣхътъ да не прониква навѫтрѣ въ насъ? Дѣ е нашата мась, съ която можемъ да се защищаваме отъ грѣха? Патката намѣри онзи великъ законъ да се прѣдпазва отъ студа, като си направи мекъ, топълъ пухъ за тѣлото. Дѣ е нашиятъ пухъ да ни прѣдпазва отъ студа? Значи, ние не сме толкова интелигентни, колкото си мислимъ. Сега, всѣки се спира въ себе си и казва: азъ имамъ изкуство. Какво изкуство имашъ? – Цигуларь съмъ, мога да свиря. Че и азъ зная да свиря. Питамъ: когато имашъ умраза къмъ нѣкого, или когато таишъ едно горчиво чувство въ душата си, свирилъ ли си на тази умраза съ цигулката си, че да я прѣвърнешъ на една кротка мечка безъ букаи? Свирилъ ли си на това горчиво чувство, че да го прѣвърнешъ въ сладко чувство? Ако твоята музика не може да стори това, ти не си цигуларь, твоята музика е много слаба. Нѣкой казва: азъ съмъ знаменитъ художникъ, имамъ хубави картини въ странство, изложени въ най-добритѣ галерии. Хубаво, щомъ е така, нарисувалъ ли си такава картина, че като я види нѣкой разбойникъ или прѣстѫпникъ, да се отврати отъ себе си? Опита ли по този начинъ силата на твоето художество? Нарисува ли умразата и Любовьта, та да видишъ резултата отъ тия двѣ картини? Азъ не съмъ срещналъ до сега художникъ, който да е нарисувалъ умразата и Любовьта и да съпостави тия два типа. Нека художникътъ нарисува тия двѣ картини така художествено, че като погледнешъ умразата, да умрешъ отъ нейното въздѣйствие върху тебе, а като погледнешъ Любовьта, въ тебе да се зароди животъ и желание да дадешъ отъ този животъ и на всички други. Тази смѣна въ състоянията да стане едноврѣменно при вида на тия двѣ картини. Това е изкуство! Когато въ тебъ нѣщо бушува, когато се боришъ съ умразата въ себе си, тя те гори и произвежда

страдания, а ти казвашъ: гори ме нѣщо! – Погледналъ си къмъ умразата. Слѣдъ това Господь ти казва: я погледни къмъ Любовьта! Ти погледнешъ къмъ Любовьта, оживишъ се и казвашъ: нѣщо гори въ мене. Да, и умразата гори, и Любовьта гори, само че умразата гори, изгаря и разрушава, а Любовьта гори, съгражда и животъ дава. Такива трѣбва да бѫдатъ истинскитѣ картини на умразата и на Любовьта. Това е изкуство! Така трѣбва да рисувате всички. А сега, вие казвате: рисуваме ние. Да, азъ искамъ всички вие да бѫдете велики художници, велики музиканти!

Нѣкой казва: азъ днесъ съмъ вдъхновенъ, говоря краснорѣчиво. Ами защо само днесъ си вдъхновенъ? Не само днесъ, но всѣкога трѣбва да бѫдешъ вдъхновенъ отъ Божественото, и всѣка твоя дума да произвежда чудеса. Всѣка твоя дума трѣбва да произвежда чудеса върху самия тебе! Вие говорили ли сте на себе си? Азъ цѣня хората по това, не какво ви говорятъ, не какво говорятъ на мене, но какво говорятъ на себе си. Не е важно, какво говоря на васъ, то не е говоръ, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по-краснорѣчивъ човѣкъ отъ мене нѣма. Вие чували ли сте какъ говоря на себе си? То е слово! И това слово само азъ го чувамъ. Когато говоря на васъ, това е обикновена рѣчь, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавамъ бесѣдата си, говоря най-много 5–10 минути и едва издържамъ този говоръ. До сега съмъ достигналъ до 10 минути най-много. Щомъ си говоря 10 минути, казвамъ: стига толкова, доволенъ съмъ отъ своята рѣчь. Защо? Защото тя е Божествена въ себе си.

Нѣкой ме запитватъ: какъ се справяшъ съ хората, когато говорятъ противъ тебъ? – Говоря на себе си. Ами като нѣмашъ парички? – Говоря на себе си. Ами като нѣмашъ легло? – Говоря на себе си. Най-красивото нѣщо въ свѣта е човѣкъ да говори на себе си! Казвамъ: всички трѣбва да говоримъ на себе си и отъ сърдцата ви да блика Любовь, и то не само врѣменно, не само къмъ хората, а постоянно и то къмъ всички сѫщества изобщо. Минавамъ покрай едно дърво, виждамъ на нѣкое мѣсто една гѫсеница, спра се при нея и размишлявамъ: какъвъ примѣръ дава тя! Въ нея съзирамъ усилено движение на нейния духъ да се подигне. Но каква работа се изисква за това! И това е една малка гѫсеница! Онзи великъ Божественъ животъ ми казва: „Ти разбирашъ ли, защо този червей пълзи“? Нѣкои казватъ за къртицата: къртица е това! – и я отминаватъ. Божествения Духъ пита: „Ти разбирашъ ли, защо тази картица рови изъ земята? Ти разбирашъ ли, защо птицитѣ хвърчатъ? Ти разбирашъ ли, защо

растенията растатъ? Ти разбирашъ ли, защо е това разногласие и тази хармония въ живота?“ – Това е великото въ живота, което трѣбва да разберешъ и проучишъ. Когато вашитѣ сърдца се изпълнятъ съ Любовь, само тогава ще разберете смисъла, който е скритъ въ тия нѣща. Всички трѣбва да разбирате, но не като онзи светия, който не разбралъ смисъла на своето служене. Какъвъ трѣбва да бѫде вашиятъ моралъ? Ако ти си светия, посвѣтилъ живота си на Бога, живѣлъ 20 години въ пустинята и при тебе дойде единъ богатъ български землевладѣлецъ и ти каже: слушай, остави тия глупости, да живѣешъ въ пустинята, ела да ми прѣкопаешъ лозята, азъ имамъ толкова и толкова декари, ще ти дамъ 200,000 лева за това. Съгласишъ ли се на това прѣдложение, всичката ти святость отива на вѣтъра. Това не е моралътъ, който трѣбва да слѣдвате вие. Но ако ти се съгласишъ да работишъ безъ пари и кажешъ: братко, азъ не се нуждая отъ пари. Може да дойда да ти помогна, но послѣ пакъ ще се върна. Кажешъ ли така, ти си святъ човѣкъ, у тебе има моралъ. Такъвъ трѣбва да бѫде и вашиятъ моралъ! Готови ли сте вие като този светия да направитѣ нѣкое добро безъ пари, вие сте възлюбленитѣ дѣца на Бога. Кажете ли: азъ направихъ толкова добрини на този човѣкъ, но той не е признателенъ – вие не сте възлюбленъ синъ на Бога. Ти признателенъ ли си? Всички вие сте непризнателни. Въ васъ не се е събудило туй благоговѣйно чувство на светията. Нѣкой казва: защо Богъ ме е създалъ такъвъ? – Недоволенъ е той отъ живота си и отъ положението, което има. Казвамъ: Богъ ти е далъ толкова дарби, но ти още не си ги разработилъ. Ти не си обработилъ твоя умъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си.“

И сега, азъ желая, онѣзи отъ васъ, които искате да носите туй свещено име „ученици на Новото Учение“, или, онѣзи, които искате да носите туй свещено име „носители на Любовьта, Мѫдростьта и Истината“, тъй ги наричамъ азъ, бѫдете образци! Бѫдете онази запалена свѣщь, въ която нѣма абсолютно никакъвъ димъ, абсолютно никакъвъ остатъкъ, която гори и издава онази мека свѣтлина, която носи животъ и възкресение на всички хора. Всѣки отъ васъ може да бѫде една такава запалена свѣщь!

Онѣзи отъ васъ, които сте родени вече отъ Духъ и вода, идете да бабувате на тия, които скоро ще се родятъ! Нѣкои отъ васъ сега сѫ заченати, а трети сега се приготовляватъ за това зачатие. Работници трѣбватъ на свѣта! Ние нѣма какво да се занимаваме съ това, какво се пише въ нашата преса, какво се пише въ

чуждитѣ вѣстници. Работа се изисква отъ всички!

Нѣкой казва: азъ не съмъ толкова красивъ, черничъкъ съмъ малко. Другъ казва: очитѣ ми не сѫ тъй хубави! Азъ зная единъ алхимически начинъ, по който мога да ви направя красивъ, но първо трѣбва да сте родени отъ Духъ и вода. Защо? – Трѣбва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и послѣ ви го отнематъ? Това ще бѫде голѣмо нещастие за васъ. Слѣдователно, отъ васъ се изисква да бѫдете силни и крѣпки, да можете да задържите онова благо, което имате. Тогава никой не ще може да ви отнеме благото, което Богъ ви е далъ. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Любовьта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Мѫдростьта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Истината. Нѣкои казватъ: отнеха ми Любовьта! Моми и момци се оплакватъ: отнеха ми любовьта! Нѣкой ви я отне? На кое мѣсто я отнеха? – Изгубихъ любовьта си, отивамъ въ ада! – казва нѣкой. Какъ, любовьта си ли изгуби? Ти ходишъ да търсишъ любовьта въ нѣкой момъкъ или мома тамъ нѣкѫдѣ изъ горитѣ. Не, въ момъкътъ нѣма да намеришъ любовьта. Че и той самъ я търси! Тогава, кой при кого ще я намѣри? Това не е Любовь, Любовь за Любовь не се жени. Мѫдрость за Мѫдрость не се жени. Истина за Истина не се жени. Разберете това! Сърдцето и умътъ се съединяватъ, за да служатъ на Бога. Да се жени човѣкъ, това значи да се съединятъ двѣ души, за да служатъ на Бога, да изпълнятъ Неговата воля. Разбирате ли това? Хората не се женятъ за свое удоволствие. Това е проституция! Женитбата е съединяване на двѣ души да служатъ на Бога. Съединимъ ли се въ името на тази Любовь – да служимъ на Бога – всинца ще бѫдемъ едно цѣло и единъ духъ и тогава въ всинца ни ще дѣйствуватъ великитѣ закони на Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Само тогава ще дойдемъ до онова истинско оженване на хората. Тогава нѣма да търсимъ, кѫдѣ е мѫжътъ, кѫдѣ е жената. Ако мѫжътъ ти е съ Любовьта, той е благословенъ мѫжъ. Ако мѫжътъ ти е съ Мѫдростьта, той е благословенъ мѫжъ. Ако мѫжътъ ти е съ Истината, той е благословенъ мѫжъ. И ако жена ти е съ Любовьта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Мѫдростьта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Истината, тя е благословена жена. Ако синъ ти, дъщеря ти, приятельтъ ти или който и да е, е съ Любовьта, Мѫдростьта и Истината, тѣ сѫ благословени.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“.

Ако вие сте родени отъ Духъ и вода, проявете се! Онѣзи, които не сѫ родени, родете се! Това е новиятъ зовъ къмъ свѣта. Насъ ни трѣбватъ хора не съ ограничени умове, сърдца, души и духове. Насъ ни трѣбватъ хора, братя и сестри, съ сърдца любящи, съ умове свѣтли, съ души благородни и съ духове възвишени. Това е, което ще ни сближи, ще ни направи истински герои въ свѣта.

Азъ наричамъ герой онзи, на когото сабята никога не се троши. Азъ наричамъ герой онзи, който никога не умира. Азъ наричамъ истински мислитель онзи, на когото мисъльта свети и озарява свѣта. Азъ наричамъ човѣкъ на новото учение, на новия животъ онзи отъ сърдцето на когото извира Любовь, която носи животъ за всички. Азъ харесвамъ въ извора една отлична черта – неговото пълно безкористие. Той хиляди години наредъ извира и никога не казва „дайте“! Но, кой какъ дойде при него, той все казва: „братко, идвайте, взимайте си когато и колкото искате!“ Този изворъ е заради васъ. Той минава прѣзъ села и градове, пои гори и градини, всички пои и чисти, докато най-послѣ се влѣе въ морето. Тази е отличната черта на извора, която трѣбва да бѫде черта и на родения отъ Духъ и вода, животътъ на когото трѣбва да минава прѣзъ ония наскърбени души и ги утѣшава. Който нѣма този животъ въ себе си, какъ ще утеши тия наскърбени души? Той ще каже: е, Господь казалъ така. Не, не е казалъ Господь така. Родениятъ отъ Духъ и вода, като види наскърбени души, нѣма да каже, волята Божия е такава, а ще ги утѣши. Нѣкоя майка плаче. Той ще я пита: защо плачешъ? – Дѣтето ми умрѣ. – Не плачи то сега ще дойде. Ще тропне сѫ прѫчицата си и дѣтето пристига. – Ето, твоятъ Драганчо е живъ. Друга майка плаче. Защо? – Нейната мила Марийка умрѣла. Той тропне пакъ съ прѫчицата си, и Марийка дойде. Майката е радостна, и всички въ кѫщи се радватъ. Това прави новото учение – възкресява мъртвитѣ души! Тъй е, ще дойдатъ всички тия духове отъ пространството. Затова казвамъ: ние живѣемъ въ единъ великъ свѣтъ! Ние живѣемъ при особени условия. Доста сме се скитали, доста тази умраза, това не разбиране между насъ.

Ако сте българи, бѫдете отъ тия новитѣ българи, които ще кръстимъ сега! Бѫдете носители на новото учение, бѫдете Синове на Любовьта, на Мѫдростьта и на Истината! Бѫдете растения, които отъ плода си да се познаватъ! Бѫдете хора, които отъ мисъльта си да се познаватъ!

„Плодътъ на Духа е Любовьта!“

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 28 юни 1925 г. въ гр. София.

1925_06_28 Смѣна на състоянията
лекция пред специалния клас

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

Двадесет и осма лекция
28 юни 1925 г.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Прочете се резюме от темите „Ролята на положителните и отрицателните сили в Природата“.

За следния път ще пишете върху темата Произход на песимизма(№23).

След нея ще пишете върху темата Обезсърчение на младите (№24). Как мислите, от какво се обезсърчават младите? Старият човек се обезсърчава, когато забележи, че силите му го напускат, изоставят го. Питам тогава: защо и младият човек, който е в разцвета на силите си, се обезсърчава? Помислете добре върху този въпрос и тогава пишете.

На Фигура 1 имате кръга С. Около него се движат други два кръга d и e, но при движението си техните окръжности ту се огъват навътре, ту изпъкват навън. Как може да се обясни огъването и изпъкването на тия две окръжности? Ако въпросът се отнася до механическите процеси в Природата, те лесно се обясняват; що се отнася до процесите, които стават в човешкия организъм, те са сложни, трудно обясними. Обаче трябва да се знае следното нещо: както природните процеси, така и тия, които стават в човешкия организъм, имат един и същ произход.

Да допуснем, че някое същество, някой човек например се намира в едно Божествено състояние. Това негово състояние е равно, навсякъде е гладко и може да се изобрази с формата на един кръг – С. Такъв човек има мир, спокойствие, идеен живот, стремеж към Бога. Не се минава много време и този човек се отклонява от Бога, изгубва своя стремеж към идеен живот и състоянието му вече се изменя. В него стават пертурбации вследствие на зародилите се чувства на злоба, омраза, завист и т.н. Тия пертурбации са причина за огъването и изпъкването на окръжностите d и e. Каквото и да се

говори на такъв човек, той е все на противоположно мнение. До вчера е намирал, че светът е хармоничен, че между хората има любов, а днес отказва това. Кои са дълбоките причини, които са заставили този човек да говори и да мисли вече по такъв начин? – Това се дължи на пертурбациите, които стават в неговото сърце.

И сега, за да се уверите в истинността на това твърдение, вие може да направите един малък психологически опит. Дайте например една хубава ябълка на някое дете и след малко я вземете от него. Какво става в сърцето на това дете? – Когато му давате ябълката, то се радва, но щом я вземете назад, в сърцето му става една пертурбация и гледате – това дете вече не е разположено. Трябва ли да стават такива пертурбации в сърцето на когото и да е? Ако детето беше разумно, щеше да каже: „Тази ябълка не беше моя. Еди-кой си господин ми я даде и аз се радвам за това. После той си я взе – и за това трябва да му благодаря, няма защо да се наскърбявам." Такива състояния се срещат и у възрастните хора. Понякога на човека се отнемат някои неща, за които той може да е съзнавал, а може и да не е съзнавал, че не са негови, и той започва да страда, става недоволен, неразположен. Разумният живот седи в това именно: винаги да съзнавате, че когато ви се отнема една ябълка, тя не е била ваша, и да не се смущавате.

Ще ви дам още един пример. Някой млад поет напише едно стихотворение от три-четири куплета и се радва, пази го, крие го в себе си. Обаче един ден той го изпраща в някоя редакция да се напечата и там то потъва нейде в коша на захвърлените писма и изчезва. Този поет е вече неразположен, недоволен. Защо? – Отнеха му радостта. Какво може да възпее един млад поет?

Отговор: *Любовта.*

Той виждал ли е Любовта? Не я е виждал, но все пак нещо го подтиква да пише. Тъй както гладът ни кара да ядем, жаждата – да пием, нуждата от сън – да спим, така и нещо ни подтиква да пишем, да четем и да учим. Ние не сме абсолютно свободни. Например дойде сънното състояние върху вас, налегне ви сън и вие заспивате. Преди да дойде сънят, вие казвате: „Никой не може да ме застави да направя това или онова – аз съм свободен човек." Дойде ли обаче сънят, вие не можете да му се противопоставите, лягате на леглото си и спите шест-седем часа. Сънното състояние у човека е резултат на неговите чувства, а не на мислите му. Чувствата приспиват човека. И когато паметта и мисълта на хората

отслабват, чувствата са причина за това. Когато чувствата идват отвън, те са силен стимул за човешката мисъл, но когато идват отвътре, те спират мисълта на човека и той става на каша, всичко в него се разслабва. Забележете: у всички хора, които са слабоумни, чувствата вземат надмощие. Те са причина за слабостта в ума, за слабата памет на човека. Волята на такива хора се проявява под влиянието на чувствата. При това положение чувствата завличат волята много далече, там, дето човек не е искал да отива. Новата психология казва, че чувствата са независими от волята.

Ще ви задам въпроса: на какво се дължи свободата? Или: кой човек може да бъде свободен? – Свободата почива на един естествен закон. За да разберете какъв е този закон, ще ви представя следната аналогия. Ще уподобя човека на мехур, пълен с въздух. Ако на този мехур се закачи едно парче желязо с тежест сто килограма, какво ще стане с този мехур? Свободен ли е сега този мехур да се движи във въздуха като по-рано? – Не, той ще потъне надолу, ще падне. И сега този мехур като съзнателно същество мисли, разсъждава, казва: „Аз съм свободен, нищо не ме засяга, нищо не може да ме свали долу." Питам: защо сега слизаш надолу? – Не мога, някаква тежест е закачена на мен, нещо ме тегли надолу. Казвам: тежестта, която тегли човека надолу – това са неговите желания. И затова, щом човек се освободи от желанията, които го теглят надолу, той излиза на повърхността, както мехурът, пълен с въздух. Докато умът на човека работи, той е свободен; дойдат ли желанията у човека, той става роб на тия свои желания: не може вече правилно да мисли, изгубва всякаква свобода. Човек може да бъде свободен само при една чиста, права мисъл. Значи свободната воля се проявява в най-рядката среда. Ако затворите един светилник в дебела, желязна обвивка, ще може ли той да прояви светлината си навън? – Не може. Естественият закон, при който човек може да добие свободата си, е законът на правата, на чистата мисъл.

Казвам: хората не трябва да се спъват от своите човешки чувства. И те съставляват една велика сила, чиито качества трябва да познавате. Човешките чувства не са постоянни, те не траят дълго време. Щом попаднете под влиянието на някое човешко чувство, то може да ви владее час, два, може да ви владее ден, два, три или повече, а някога по няколко месеца или една година, и след това ще ви напусне. Напусне ли ви, вие сте вече свободен. В това време вашият ум работи правилно и вие извличате една опитност от чувството, което беше ви завладяло. След това ще попаднете на друго чувство, което непременно

ще бъде по-възвишено от първото. Чувствата трябва да бъдат в хармония с мислите. Не са ли в хармония, вземат ли надмощие над мислите у човека, той не може да мисли право. След това мислите в този човек ще вземат надмощие и той постоянно ще се намира в неустойчиви състояния. И тъй, трябва да знаете, че чувствата всякога заробват човека. За да се освободи човек от това робство, той трябва съзнателно да работи върху себе си. Чувствата представляват енергия, събрана от хиляди години в Природата. У кого ще попаднат тия енергии – за това Природата не се интересува. Важното е тия енергии да се пласират някъде и да се използват разумно. Когато някой човек попадне под влиянието на един или на друг род от тези енергии, Природата ги туря на гърба му и казва: „Днес ти ще използваш тия енергии, докато намеря друг, на когото да ги стоваря." С това Природата прави ред опити, от които и вие се учите. Има ли нещо лошо в тия опити? Трябва ли да се сърдите на Природата за това? Колкото и да се сърдите, тя не обръща внимание. Има ли нещо лошо, ако майката даде една ябълка на своето дете и после я вземе назад? „На детето му става мъчно", казвате вие. Това не значи нищо. Ние сме децата, на които Природата дава нещо, което обичаме, и после го взема назад.

Скръбта у човека се дължи на това, че му вземат предмета, който обича; радостта пък се дължи на това, че му дават нещо, което обича. Например вие имате малко, пет-шест-годишно братче, което е мъдро и много интелигентно. Вие му се радвате, обичате го. Един ден обаче Природата го взема. Това ви създава големи страдания, голяма скръб и запитвате: „Защо трябваше да ни дадат това дете, щом си замина тъй скоро?" – Това дете трябваше да дойде на Земята и скоро след това да си замине, за да можете вие чрез страданията си за него да се повдигнете в по-висок свят. Като мислите за него, вие се качвате на по-високо стъпало, отивате там, дето е то.

Казвам: който не иска да потъва в дълбочините на морето, ще държи желанията си вън от себе си, без да се свързва с тях, и така ще ги разглежда. Ако някой завърже на крака ви една торбичка със сто килограма злато и ви пусне в морето, от тежестта вие ще потънете на дъното. Знаят ли хората, че на крака ви има закачена торбичка със сто килограма злато, десет водолази ще се спуснат да ви търсят из морето, да вземат торбичката със злато, а вас да спасят. Вземат ли златото, вие ще бъдете свободен и като мехур ще излезете на повърхността на водата. Тия ваши желания са външни, положителни, и се намират вън от кръга С (Фигура 1), а вътрешните желания са отрицателни, негативни, и се намират в

кръга С. Негативните желания произвеждат недоволство в човека или от самия него, или от окръжаващата среда, и затова той не може да работи. За да се освободи от недоволството и за да придобие подтик, сила да работи, той трябва да премине в положителните желания, дето ще може да се развива. При недоволството човек потъва в гъста материя, дето и желанията му се усилват повече. Сами по себе си обаче отрицателните желания се сменят с положителни, защото и те излизат извън Божествения кръг С и се превръщат в положителни. Затова човек трябва да учи търпението. Дойде ли ви някое тежко състояние на гняв, недоволство или друго нещо, въоръжете се с търпение. Няма да минат пет-десет-петнадесет-двадесет минути или най-много половин час, и вашето състояние ще се смени. Недоволният човек със своето нетърпение иска да измени вътрешния ред в Природата, вследствие на което тя го улавя и го поставя вътре в кръга, в по-ограничителни условия. Този кръг тогава става по-широк, с повече отрицателни желания. Опита ли се човек и втори път да реагира срещу Разумната Природа, тя го туря пак в кръга С, който става още по-голям. Ето защо човек трябва да се научи да търпи, за да може недоволството само по себе си да се смени с доволство. Вие мислите, че ако не се борите, отрицателните ви състояния ще траят цял живот. – Не, както положителните, тъй и отрицателните състояния у човека се сменят, не траят дълго време.

Сега, като минавате през допирните точки на идеалния кръг С, по този начин вие ще изучите и законите, по които се движи този кръг. С такива кръгове (е и d) се обясняват и законите на музиката. Тия преплетени кръгове в музиката обясняват издигането и понижаването на тоновете. Значи с тия кръгове човек едновременно ще изучава както идейните чувства, така и понижаването и издигането на тоновете.

Казвам: от младите сега се изисква търпение, а не индиферентност. Младият не трябва да се смущава, но да е уверен, че всички състояния у човека могат лесно да се сменят. Вие можете математически да изчислите след колко време точно едно лошо състояние ще се смени в добро. Колкото по-интензивно е страданието, недоволството и съмнението у човека, толкова по-скоро то ще се смени. Казват за някого: „Този човек има голяма вяра.“ Наскоро обаче той изпада в безверие. Значи той има вярвания, а не вяра. И затова колкото повече и по-интензивни вярвания има човек, толкова по-скоро ще изпадне в безверие. На всички съвременни хора е необходима абсолютна, положителна вяра,

защото минават през фазата на постоянните смени. У младите хора страданията са по-кратковременни, защото радостта взема надмощие у тях. Затова младите хора бързо и лесно се лекуват. Често у старите хора вътрешните кръгове траят по-дълго време. Понякога те изкуствено създават тия кръгове, понеже желанията им са силни. Ако се случи някой стар човек да е свободен от негативни чувства, той се пренася в своите положителни чувства на миналото и с тях живее. Положителните чувства на младите са насочени към бъдещето. От това не се ползват нито младите, нито старите. Закон е: положителните и отрицателните чувства трябва да присъстват едновременно в живота на човека. Животът на човека представлява кръг, по окръжността на който се преплитат положителни и отрицателни чувства и желания (Фигура 1).

Човек може да изчисли математически колко време ще трае известно негово желание, като вземе предвид известни данни, а именно: дължината на двата диаметъра на повърхността на лоба, широчината и височината на челото, дължината на носа и широчината на брадата. Понеже формата на главата у човека постоянно се мени, съобразно с това се менят трайността и интензивността на желанията. Като казвам, че формата на главата се мени, подразбирам, че това става през разните фази на живота. Който се занимава с френология, както и с изучаване на черепа на човека, ще забележи, че в тия места от черепа, дето мисълта се проявява най-активно, там костта е най-тънка. Интензивният живот на човека обаче не се проявява всякога в една и съща област на черепа. Това показва, че деятелността на човешката мисъл се сменя през разните фази на човешкия живот. Например, ако някой човек е разрушителен, главата при ушите му е широка. Такъв човек, като се разгневи, не се успокоява лесно. Ако главата на някой човек е дълга, а при ушите е тясна, той не се гневи много и гневът му скоро минава. Желанията на човека са динамически сили, скрити в неговото подсъзнание, които след време се изразяват като чувство или като мисъл. Всяко желание трябва да се впрегне на работа. Затова, като ви дойдат някои страдания или радости, наблюдавайте се спокойно и се самоизучавайте!

Един стар свещеник, около шестдесет-шестдесет и пет годишен, ми разправяше следната своя опитност: „В първите години на живота си аз не обичах страданията и по всякакъв начин се стараех да ги избягвам. Обаче каквото и да правех, ставаше точно обратното: страданията все повече и повече се увеличаваха. Най-после аз си казах: слушай, приятелю, какво си видял ти, че

бягаш от страданията? Отсега нататък ще дойдат истинските страдания! Приготви се да ги приемеш с радост и да ги носиш мъжки! От този момент аз обикнах страданията, но те взеха да се отдалечават от мене. Докато ги избягвах, те ме преследваха; щом престанах да ги избягвам, те ме напуснаха.“ Питам: какво лошо има в това, да страда човек? Какво лошо има в това, че някой ви казал някоя обидна дума? Защо трябва да страдате от това? Или защо трябва да се радвате, когато някой каже, че много ви обича, че е готов да даде живота си за вас? Кое е по-реално в тия два случая: обидните думи, които ви е казал някой – че ви мрази, или пък думите на този, който казва, че ви обича? И в двата случая вие чувате само думи. Едно е важно за вас, че при тия случаи вие проверявате следния важен закон за уравновесяване на енергиите в Природата: когато някой ви мрази, Разумната Природа ще изпрати друг, който ви обича; и обратно: когато някой ви обича, Разумната Природа ще изпрати друг, който ви мрази. Каже ли ви някой, че ви мрази, кажете си: „Аз се радвам за това, защото сега ще дойде този, който ме обича.“ Каже ли ви някой, че ви обича, ще знаете, че след малко непременно ще дойде този, който ви мрази. Същото нещо се отнася и до другите области на живота и науката. Например някой поет напише едно хубаво, идейно стихотворение, което всички харесват. Второто стихотворение непременно ще бъде лошо, без идея, което само опетнява ума на този поет, без да му придава нещо.

Сега от всичко казано дотук у вас трябва да остане един основен закон, с който да противодействате на отрицателните желания и чувства, които се зараждат у вас. Не е достатъчно само да им противодействате, но трябва да издържате на тях; не е достатъчно само да издържате, но вашата мисъл трябва да расте и да се развива; при това не трябва само мисълта ви да се развива, но и душата ви да се разширява, а Духът ви да укрепва – само така ще имате прояви на истински човек. Мнозина казват: „Ние сме млади още – като остареем, тогава ще мислим за тия работи.“ – Не, ако вие не поумнеете като млади, и като стари няма да поумнеете. Който е умен като млад, и като стар ще бъде умен. Тогава човек се намира на положителната страна в своя живот. Ако някой човек е глупав като млад, и на старини ще бъде глупав. Той се намира на негативната страна в своя живот.

Често младите обичат да отлагат нещата. Например дойде ви някоя добра мисъл, да направите нещо, и вие казвате: „Това нещо не мога да го направя сега.“ Питам: на какво основание се надяваш да го направиш друг път? – „Не

зная, така мисля.“ – Тогава мисли, че сега ще можеш да го направиш, и се заеми с тази работа. Когато казвате, че нещо е невъзможно, това подразбира, че вие искате да го направите съвършено, и то изведнъж, а това именно е невъзможно. Например възможно ли е за човека да изживее наведнъж всички свои състояния от детинството си до стогодишната си възраст? – Това нещо е невъзможно. Колкото и да си го представяте като допустимо, според сегашните закони на Космоса то е невъзможно. Това е въпрос на времето. Засега на всинца ви предстои да изучавате закона за смяна на вашите състояния, а един ден, като станете вещи, учени хора, ще можете изведнъж да се освобождавате от отрицателните състояния. Сега ще се освобождавате от тия състояния чрез търпение. И тъй, засега ще се научите да свързвате отрицателните форми с положителните. Дойде ли ви някое нещастие, веднага го свържете с противоположното нему – щастието.

Казвам: кръгът С (Фигура 1) представлява общия живот на човека, а малките кръгчета по окръжността му представляват хармоничните и нехармоничните или положителните и отрицателните състояния, през които човек минава в живота си. Важна мисъл от тази лекция за вас е мисълта за търпението. Ще търпите, докато известно отрицателно състояние се смени по един естествен начин. През това време може да плачете, да скърбите, да ви подлагат на унижения – всичко издръжте и си кажете: „За добро е това. Днес аз страдам, скърбя, но друг някой се радва. Сега аз съм дежурен, на пост съм поставен – да дигам с рамото си игото на човечеството. Утре ще се сменя, друг ще поеме тази работа.“ Ако можете съзнателно да си наложите търпение, това показва, че сте ученици на Новото учение. Търпението е жизненият елексир на душата. То не може да се постигне лесно. Жертви, воля се изисква за това! Търпението е вътрешно качество на човешката душа, което ние наричаме будна мисъл, или будност на съзнанието. Никой не може да изкара търпеливия човек от неговото положение, защото той се намира на един възел, дето силите са в равновесие. Сам човекът може да наруши това свое състояние – никой друг. За да не наруши своето равновесие, той постоянно трябва да се държи на повърхността на водата, да не потъва надолу. Всички съвременни хора имат тази опитност: да потъват във водата и отново да изплуват. Колко пъти те са потъвали и изплували на повърхността на водата! Ако човек не преминава от нехармоничните в хармоничните състояния на своята душа, каквото знание и да има, ще го загуби: ако е музикант, ще изгуби изкуството си; ако е художник, ще изгуби тази дарба. Дойде ли човек до своите хармонични чувства и желания,

той ще бъде доволен от всичко, което му се дава. И тогава мислите и чувствата му ще се развиват правилно и той ще живее в закона на Свободата.

Доброта, Истина, Красота – това е *Любовта*.
Книги:

* Смѣна на състоянията

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_07_01 Земята се върти. Стремеж на душата
лекция пред общия окултен клас

ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ. СТРЕМЕЖ НА ДУШАТА

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Най-малката незнайна добродетел.

Бе прочетено резюме от темата Най-великата незнайна добродетел.

За следния път ще напишете в поетическа форма нещо върху думите Любов, светлина, живот и топлина за човешката душа. От тези думи ще съставите едно стихотворение най-малко от един куплет, а най-много до дванадесет куплета.

Ще ви обърна внимание на следното нещо в живота: човек мисли едно, а разбира друго; проповядва едно, а живее друго. Това са несъобразности в живота.
Говорим за Любовта, а употребяваме омразата; говорим за Истината, а употребяваме лъжата. При сегашните условия, в които се намираме, е така. Защо! Ние сме неискрени в отношенията си: едно мислим, друго казваме. Отидеш някъде, не си разположен, питат те: „Как си?" – „Много добре съм." Не е вярно, ти не си разположен. Студено ти е, викат те край огъня, но ти казваш: „Няма защо да дохождам около огъня, топло ми е." Или обратно: топло ти е. Казват ти: „Свали си дрехата!" – „Няма защо, добре ми е." – Не, като ти е топло, свали си дрехата, нищо повече! Ние не сме искрени в отношенията си, не знаем какво нещо е естествен живот. Някои хора пък отиват в друга крайност – нарочно правят това, което е неприятно на другите. Тези техни постъпки отиват до нахалство. Това е неестествено. Ние говорим за светлината, а обичаме мрака. Всеки от вас, като се облича, влиза в стаята си, затваря се вътре, спуща пердетата на прозорците и така се облича и съблича. Щом искате да се обличате на тъмно и никой да не ви вижда, идете в някоя борова гора в Родопите, влезте 10-15 километра навътре, за да избегнете всички погледи. Иначе в града всеки ще ви види. Тук има ясновидци. Или можете да влезете в някое дълбоко подземие, отникъде да не прониква топлина. Обстановката във

вашата стая не е удобна, навсякъде прониква светлина. Как ще примирите тия противоречия във вашия живот? Обичате светлината, а търсите тъмнината. Това показва, че човекът не обича още светлината. В него има един орган на скритост, вложен в неговите творчески способности. Човекът не обича да казва туй, което мисли. Той има право. Хората не трябва да знаят какво си мисли той. Някои питат: „Ти какво мислиш?“ – То е моя работа. Когато моята мисъл роди плодове, аз ще ги изкарам на пазар и вие ще видите какво мисля. Значи скритостта на човека е необходима дотогава, докато неговите плодове узреят.

Нашите мисли трябва да бъдат прави, за което иде на помощ чувството съвест. Чрез него познаваме дали мисълта ни е права, или не. При това мисълта ни трябва да бъде не само права, но и разумна. Отпред на челото се намира центърът на разумността, или на причинността, чрез който познаваме коя мисъл е разумна и коя не е. Мисълта трябва да съдържа в себе си и морална мекота, т.е. човек трябва да бъде милосърден. Горе на главата се намира центърът на милосърдието. И най-после, всяка мисъл трябва да съдържа аромата на Любовта, затова трябва да имаме и Любов към Бога. Оттук виждаме, че всяка мисъл трябва да съдържа в себе си ред качества, за да може да устои на всички препятствия и да се реализира.

Някои от съвременните психолози лесно разрешават тия въпроси, като казват: „Това е чувство, това е мисъл, това е воля.“ И с това свършват всичко. Попитайте някой психолог де седи волята, ще ви каже, че волята се намира в главата. – „На кое място в главата?“ – „В душата на човека.“ – Де е неговата душа? Ако волята би била в душата на човека, тя все трябва да има едно определено място, все трябва да има някаква проява. Ако човек е разумен, де се намира неговата разумност? Ако е чувствителен, де се намира неговата чувствителност? От това, че у някои хора тия центрове са по-силно развити, а у други – по-слабо развити, това показва, че всички хора не са еднакво чувствителни, всички хора не са еднакво разумни, всички хора не са еднакво съвестни, и т.н. Хората се различават много един от друг. Но благодарение на това, че вие още не познавате физиогномията, хиромантията и ред други науки, та можете донякъде да се търпите. Един ден, когато човешката душа добие своята красива форма, когато всички сили и способности у вас се развият, вие ще разбирате Истината.

Понякога у човека се заражда желание да говори. У хората има едно естествено,

разумно говорене, но понякога центърът на речта се възбужда толкова силно, че у тия хора се явява желание за чрезмерно говорене. Такива хора и като спят, говорят. Не, ти ще спиш и ще мълчиш! Воденицата не трябва да говори по всяко време. Тя ще мели брашно само тогава, когато има жито. Иначе говорът е опасен. Ще мълчиш, докато житото дойде. Ако камъните се въртят напразно, те ще се изтрият. После, човек трябва да мисли, когато е време за мислене. Дойдат ли благородни мисли в ума ти, мислѝ. Дошла омразата – някои хора се разправят помежду си. Ти не напрягай ума си, не го хаби, за да примиряваш два дявола. Два дявола не могат да седят на едно място. Човешкият ум не е създаден за тази работа.

И тъй, в живота има ред несъобразности, които ученикът, който е тръгнал в пътя на Истината, трябва да ги вземе в съображение и да се справи с тях. Всеки от вас има следната опитност: щом кажете нещо, което не е съобразно с великия Божий закон, изпитвате скръб, като че сте изгубили нещо. Хората ви казват: „Ти не си постъпил разумно, не си помислил разумно, не си говорил разумно.“ – „Ами истината говорих.“ – Не, ти не си говорил истината, както трябва. Ти си говорил по човешки, а не по Божествено. Някой ти казва: „Братко, ти онзи ден излъга бакалина.“ – „Ти пък излъга онзи басмаджия.“ И двамата са говорили, но това не е говорене на Истината. Ти, който си излъгал един бакалин, като не си му доплатил 10-15 лева, не можеш да говориш Истината. Но и другият брат не трябва да го изобличава, но трябва да отиде при бакалина и да му каже: „Онзи мой брат нямаше достатъчно пари и затова остана да ти доплаща 15 лева. Вземи тия пари и ме извини, че закъснях малко. Ние сме съдружници с моя брат.“ Това значи да говориш Истината.

Ако вие мислите, че можете да влезете в Царството Божие с този морал, който имате днес, се лъжете. С този морал ще ви спрат още на първата врата. Досега хората са живели така, но отсега нататък не може да се живее по същия начин. От вас се изисква едно вътрешно подбуждение към великата Божия Любов, за да започнете работа над себе си. Това е един от най-малките подвизи, но същевременно и от най-великите. Най-красивото нещо е човек да работи над себе си. Запитвали ли сте се откак сте се родили и досега, постпвали ли сте тъй, както Бог изисква! Давали ли сте си отчет за това? Доволен ли е Бог от вас? Ще кажете: „От пет години вече ние сме в Школата, работим съзнателно върху себе си.“ Оставете този въпрос, но питам ви: откак сте се родили, изпълнили ли сте една стотна от задълженията си, както трябва? Всеки ден от единия край на

света до другия се чуват само роптания и роптания.

Ако по-висшите, по-напредналите Същества не поддържаха хората, те биха отишли като коня в реката. Знаете ли за коня в реката? Конете имат голям страх от буря. И като излезе някоя голяма буря, те вървят назад. Ако се случи зад тях голяма река, те влизат в нея и така се издавят. В голяма буря всички коне нагазват във водата, не могат да издържат бурята. Затова е останала в обикновения живот поговорката: „Отиде конят в реката." Така вървят хората – като конете. Не вървят с главата напред, но вървят с гърба напред и пропадат. Не, влезе ли човек в някое сражение, т.е. дойдат ли страданията, той трябва по най-правилен начин да постъпва или да отстъпва, според случая, от позиция на позиция, без да го види неприятелят.

Та сега всеки от вас трябва да си зададе въпроса: „Аз изпълних ли Волята Божия тъй, както е било угодно на Бога?" Бог е най-разумното Същество в света, но въпреки това Той не ни е осъдил нито чрез Истината, нито чрез Своя ум и Своето сърце. Бог знае, че животът на хората не е поставен правилно. Той вижда всичко това, но понеже е благ, никога не нарушава Своето равновесие. Вие казвате: „Нали Бог знае всичко, защо не предотврати някои неща?" – Той оставя хората свободно да изпитат и радостта, и скръбта в живота. Бог гледа еднакво и когато се радваме, и когато страдаме. Той гледа на всичко тихо и спокойно, от нищо не се възмущава. Това, че си спечелил 100 000 лева или пък че си изгубил 100 000 лева, Бог гледа спокойно и еднакво. Че си съградил къща или пък че къщата ти изгоряла, и на това Бог гледа спокойно. Че ти се е родило хубаво дете или че детето ти е умряло, за Бога е все едно. Господ всичко знае, всичко вижда – велик е Той. В това отношение ние трябва да се стремим да имаме онова велико разположение на духа, да понасяме всичко с търпение. Само по този начин у нас ще се образува онази вътрешна връзка с Бога, с която животът ни на Земята ще стане сносен и приятен. Животът на Небето е приятен, но важно е за нас животът на Земята да стане сносен.

Тази вечер ще ви задам следния въпрос: може ли майката да стане учителка на дъщеря си? Може ли бащата да стане учител на сина си? – Не може. Може ли братът да стане учител на сестра си? Може ли сестрата да стане учителка на брат си? – Не може. Това не е в реда на нещата. Учителят всякога трябва да бъде чужд човек. Може ли някой между вас да ви стане учител? – Не може. Учителят трябва да дойде отдалече някъде. Той не трябва да бъде подобен на вас. Това е

законът. Може ли някой от вас да ви стане свещ? – Не може. Но един ангел може да ви стане свещ, с която да си светите. Ангелът може да бъде за вас и светлина, и топлина, но вие не можете да станете светлина и топлина едни на други. Тия разсъждения внасят във вас ред мисли, вие си казвате: „Колко прости хора сме били!“ Не е въпросът за вашата простотия, въпросът е за неразбирането на нещата. Вие не сте прости, но не разбирате нещата правилно. Понеже имате стар навик на разбиране – разбирате по своему. Например вие искате, като влезете в едно общество, да ви уважават всички, да бъдете като представител на това общество. Това е право чувство, но де трябва да ви уважават? Всеки ученик, като излезе на дъската пред своя учител, нали иска да каже нещо разумно, да задоволи учителя си? Ако той излиза всеки ден на дъската и не знае нищо, какъв смисъл има неговото учение?

Той иска, като излезе на дъската, да решава задачите си, а учителят да му каже: „Много добре!“ Да искаш да задоволиш хората, това е естествено чувство у човека, но на първо място трябва да задоволиш Бога.

Питам ви: отде произтичат заблужденията у вас? Най-близкото заблуждение, което се явява у вас, се дължи на обстоятелство, че човек не е доволен от мястото, което заема в света. Ще ви приведа един пример, за да изясня идеята си. Някой си прост актьор влязъл в една трупа и в скоро време се повдигнал. Там играл роля на цар. До това време той бил скромен и добър, но откак играл тази роля, забравил своето предишно положение извън сцената и като се връщал у дома си, отнасял се с жена си заповеднически, властно. Казвал ѝ: „Знаеш ли кой съм аз? Не виждаш ли, че съм цар?“ Ходи из къщи, заповядва, сърди се, че не го слушат. Жена му го гледа, чуди се какво иска, смята го за луд. Докато играе на сцената, всички му ръкопляскат, възхищават се от него, но щом слезе от сцената, никой не го признава за цар. И вие се намирате в същото положение. Някога в живота си сте играли роля на цар. Тогава сте имали много почести, слава, умни сте били, всички са признавали вашето царско достойнство. Днес обаче не сте царе, но вие имате за себе си високо мнение. Вие мълчите, не се издавате, минавате за скромни, но всеки мисли, че няма друг като него. Всеки казва за себе си: „Вие не ме гледайте, че съм толкова прост външно. Това само тъй изглежда. В мене има скрито нещо царско, което вие не виждате.“ Наистина се крие нещо царско в тебе – скоро си играл царска роля на сцената. Аз зная това, но питам: какво царско има скрито в твоята душа? Това е важният въпрос. Ако в душата ти има скрито нещо хубаво, благородно – изнеси

го за себе си, за своите ближни, за Бога, колкото малко и да е то. Може да е малко като кокиче – изнеси го. Като ученици вие трябва да изнесете и най-малкото добро качество, което имате скрито в душата си, и да го разработите.

Всички вие сега минавате през две състояния: едното е на обезсърчаване, а другото – на насърчаване. Дойде някой при мене, оплаква ми се и казва: „От мен човек няма да стане.“ Действително, така е. Това е една фаза. Господ ви е турил в някоя реторта, нов човек кове от вас. Като излезете от ретортата, казвате: „От мене човек ще стане.“ И това е вярно. Какво значи това: от мен човек няма да стане? То значи: такъв, какъвто си днес, наистина от теб човек не може да стане, но след тази реторта от теб човек ще стане. Какво представлява ретортата? – Страданията. Като пострадаш, ще придобиеш по-голяма опитност и от теб човек ще стане. В първо време ще настане помрачение, недоволство, бушуване, ще изпъкнат в ума ти този-онзи от твои минали съществувания, този-онзи от сегашното ти съществуване, ще изскочат насреща ти неуредени сметки и т.н. Ти седиш в това положение ден, два, три като халосан и току изведнъж съзнанието ти се прояснява и ти се повдигнеш малко. Как ще си обясните това състояние? Това е много естествено състояние. Пари нямаш – това е естествено състояние. Имаш пари – това е естествено състояние. И с пари, и без пари – това са естествени състояния за живота. Гладен си – това е естествено състояние; сит си – това е естествено състояние. Умен си – това е естествено състояние; глупав си – това е естествено състояние.

Гневен си – това е естествено състояние; миролюбив си – това е естествено състояние. Какво лошо има във всичко това? Защо си гневен? – Защото не си мирен. Защо си мирен? – Защото не си гладен. Защо си гладен? – Защото не си сит. Защо си глупав? – Защото не си умен. Защо си умен? – Защото не си глупав. Вие ще кажете: „Така не се разсъждава.“ Как се разсъждава?

Казвате: 2 x 2 = 4. Числата 2 и 2 са равни величини. Но представете си, че имаме по две кокошки, от които моите снасят по 160 яйца през годината, а твоите снасят само по 10. Питам: можеш ли да събереш тия кокошки? Ако вие вземете двете ваши кокошки, а аз взема моите две, резултатът ще бъде ли равен? – Не. Та като казваме „две по две“, подразбираме, че само две разумни същества могат да се съберат на едно място.Един разумен човек и един глупав човек никога не могат да се съберат на едно място. Двама глупави хора пак не могат да се съберат. Те не могат и да се изваждат. Глупавите хора нито се събират,

нито се изваждат, нито се умножават, нито се делят. Лошите хора по същия закон нито се събират, нито се изваждат, нито се умножават, нито се делят. Обаче лошите хора и събират, и изваждат, и умножават, и делят. Добрият човек се отличава по това, че той не умножава, а се умножава.

Лошият човек пък умножава отвън, но не се умножава. Добрият човек умножава отвътре. Това е изяснението на събирането. Някои казват: „Ние се събираме." Как? Както лошите или както добрите хора? Други казват: „Ние можем да изваждаме." Как? Както глупавите или както умните хора? Както любещият или както човекът, който мрази? Това са дълбоки разсъждения. Трябва да разсъждавате, за да разберете всички положения в живота.

Казвам: Земята се върти. Какво отношение има Земята спрямо нашия живот? Значи Земята по отношение на нас представлява колело, което се върти. Когато колелата на каруцата се въртят, това показва, че ние вървим към дадена цел, а когато не се въртят, това показва, че животът е престанал. Следователно движението на Земята около Слънцето и движението на Земята около себе си показва, че в Земята има два разнородни живота. Когато Земята се движи около себе си, това показва, че тя живее за себе си. Когато се движи около Слънцето – това показва, че тя живее за Слънцето. Първото движение става за нея, но едновременно тя живее и за нас, понеже животът, който тя възприема, минава по нейната повърхнина, а ние, като живеем в нейната кожа, този живот засяга и нас, и нашия организъм. Следователно ние участваме в живота на Земята. Земята, като се върти около Слънцето, приема живот и от него. По този начин ние участваме и в този живот. Ако Земята престане да се върти около себе си и около Слънцето, всичко ще се свърши, т.е. всяко движение ще спре.
Щом Земята се върти, по същия закон и ние се въртим около себе си и около Слънцето, т.е. около Бога. С други думи, ние се стремим към себе си, стремим се и към Бога. Това е един философски извод. Щом прекараме движението във втора степен, тогава при въртенето на Земята около себе си се образува стремеж към себе си, а при въртенето ѝ около Слънцето се образува стремеж към Бога. Следователно, щом кажем, че Земята се върти около себе си и около Слънцето, веднага в нас трябва да изникне истинската идея – да се стремим към себе си и към Бога.

Понеже Земята се върти, неизбежно е това въртене и за нас. Такъв е законът на движението. Ако ти престанеш да се въртиш, т.е. да се стремиш към себе си и

към Бога, ти ще спреш, но това не може да бъде, понеже Земята се върти. Несъзнателно ти ще се стремиш към себе си и към Бога, защото Земята се върти. Щом ние се стремим към себе си, от нашия живот ще започнат да се хранят нашите мисли, нашите желания, нашите действия. Те ще възрастват тъй, както всичко на Земята расте и възраства. Закон е: като се движи Земята около себе си и около Слънцето, всички растения и животни се развиват върху нейната повърхност. Същото се отнася и до нас: като се стремим към себе си и към Бога, по същия начин всичко в нас ще расте и ще се развива. Вие казвате: „Моята работа се свърши.“ Как се свърши? Каква е тази ваша философия? Казвате: „От мене човек няма да стане.“ Казвам: Земята престана ли да се върти около себе си и около Слънцето? – „Не.“ Ти живееш ли на Земята? – „Да.“ Ти стремиш ли се към себе си? – „Да.“ Ти стремиш ли се към Бога? – „Да.“ Тогава няма никакво изключение и за теб. Сто ангели ще те вземат на ръце и при Бога ще отидеш по всичките правила. Те ще ти кажат: „Говори!“ И ти ще говориш.

Някои говорят, че в обществената безопасност имало един камшик, който казвал: „Аз зная всичко, аз мога всичко.“ Вие се плашите от камшика на обществената безопасност, а не се плашите от въртенето на Земята. Този камшик на Земята, който се върти около своята ос и около Слънцето, е милиони пъти по-опасен, отколкото кой да е камшик на обществената безопасност. Той е законът на Природата. Вие трябва да казвате: „Земята се върти около оста си. Следователно аз трябва да имам стабилност. Земята се върти около Слънцето. Моята вяра трябва да се засили.“ Кажете ли така, веднага всички духове наоколо ви ще се разпръснат като прах, вие ще видите, че Слънцето грее, и ще тръгнете към Бога. Казвате: „Де е Господ?“ Всички ще Го видите. Така трябва да е поставен великият закон в душите ви. Такъв трябва да бъде окултният ученик. Ако ви попитат защо Земята се върти около себе си, ще кажете: „Така е наредил Господ.“ Защо Земята се върти около Слънцето? – „Така е направил Господ.“ Казвате: „Ние знаем много неща.“ Какво знаете? – Че бобът се увива около пръчките. Велика философия било това, да знаете, че бобът се увива около пръчките. Защо бобът се увива около пръчките? Защото е боб. И ние знаем още, че черешите зреят през месец май. Защо не зреят през септември или през ноември? Казвате: „Така е наредила Живата Природа.“ – Не, други причини има за това.

Вие мислите, че Природата нарежда своите работи, тъй както една трупа може да нареди дадено представление например в сряда вечер или в друга някоя

вечер. Писано е: в сряда вечер ще се даде „Хамлет“ от Шекспир и един знаменит актьор ще играе най-важната роля. Хамлет държи мъртвата глава и разговаря с нея. Аз говоря за живи глави, а вие говорите за мъртва глава. Разправяш някому, че си изгубил парите си. Значи ти говориш за мъртва глава. Обидили са те – говориш за мъртва глава. Лежиш болен – говориш за мъртва глава. Питам: защо ви е тази мъртва глава? Ще кажете: „Господ е наредил така хората да умират.“ – Не, Господ не е наредил да умират хората. Когато на някоя пчела вземат меда и я изпъдят от кошера ѝ, Господ ли е наредил така, или хората са наредили? Хората са наредили, разбира се. Господ е наредил пчелите да събират мед и да си го ядат. Хората са наредили пчелите да събират мед, а те да им го ядат. Знаете ли кой човек е направен по образ и подобие Божие? Вие казвате: „Зная, че съвременният човек е направен по образ и подобие Божие.“ Значи според вас човекът, който събира меда на пчелите да го яде, или човекът, който коли воловете да прави пастърма от тях, или човекът, който коли кокошките, за да ги яде, е този, който е създаден по образ и подобие Божие? Това ли е човекът? – Не, това са случайности, които се срещат в сегашния живот на човечеството. Тия случайности са ни отклонили от правия път, както и Земята се е отклонила малко от своя път. Такива случаи се срещат понякога в Природата – някои планети се отдалечават от своя център. Това, че и ние се спираме по пътя си, е случайност, която трябва да поправим. Грехът, който съществува в света, е случайност, която отдалечава човека от неговия стремеж към Бога. Вие трябва да се освободите от всички тия заблуждения и може да се освободите.

Сега у вас се заражда мисълта: „Колко лоши хора сме били!“ Не е там въпросът. Важно за вас е да се стремите към себе си и към Бога, както Земята се върти около себе си и около Слънцето. Както всички точки на нейната повърхност се осветляват еднакво от Слънцето, така и всяка човешка мисъл, всяко човешко желание, всяко човешко действие трябва да се озарява, да се осветява от Божествения Дух. Всичко това трябва да възраства във вас. Туй трябва да вземете не само като аналогия, но като една необходимост, която същевременно внася силен подтик в душите ви. Само това ще ви отличи от другите хора. Такива трябва да бъдат вашите разбирания. Това е правата философия на живота. Някой казва: „Такива са условията, такива са обстоятелствата на живота.“ – Това е за негово оправдание. Какви са условията? – „Студено е сега на Земята.“ Кой ви каза, че е студено? Има ли студ в света? – Няма студ. Съвременните учени хора казват, че при 270º под нулата не съществува никакъв живот. Обаче аз зная,

че и при 500º под нулата има живот.Учените казват: „Ако допуснем, че температурата спадне под 270º, цялата Вселена ще се разруши.“ Тъй турците казват: „Възможно е.“ Това са твърдения, които нито един учен не е доказал. Това е една хипотеза: колкото и вярна да е, толкова е и лъжлива. Когато имаме такива твърдения, именно ние се спираме в живота си.

Вие казвате: „Има фази в живота на човека, при които той се спира в живота си и не може да отиде при Бога.“ Това може да стане само при следния случай: когато човек не се е родил. Родил ли се е човек веднъж, той непременно ще се върти и около себе си, и около Бога. Понеже ние се стремим и към себе си, и към Бога, това трябва да става съзнателно, за да се ползваме от великите блага на Живота.

Сега тия мои твърдения могат да произведат у някои от вас обратен ефект. Вие дохождате до едно противоречие и казвате: „Ако е така, какво да правим със сегашните си вярвания и разбирания?“ Какво ще правите? Какви вярвания имате? Колко тежат вашите вярвания? Колко грама тежат пет милиона вярвания? Каква е тежестта на пет милиона скърби? Казвате: „Сломиха ме страданията!“ Колко тежат вашите страдания? Чудни сте вие! Не могат да ви сломят скърбите и страданията. Страданията във вашия живот са нещо като вметнатите изречения в граматиката. Например често между изреченията се вмъкват следните изрази: „бяга като стрела“, „лети като светкавица, като светлина“. Може ли човек да върви като светкавица? – Не може. Така и вие казвате: „Сломиха ме страданията, разнебитен съм.“ Питам: „Братко, сломен ли си?“ – „Да.“ Но като дам на този твой брат една хубава баница да се нахрани, виждам, че не е сломен. Този човек яде отлично. Сломяването се дължи на друга причина, а именно на противодействието, което нашата мисъл оказва на Божията. Ние усещаме сломяване именно в това отношение. Човек се сблъсква с великата Божия мисъл. Някои учени казват, че Земята не се върти нито около себе си, нито около Слънцето. Земята седи неподвижна, а всички тела се въртят около нея. Ако това е така, питам: тогава всички хора въртят ли се около един човек? – Не се въртят. Ако е вярно, че Земята седи на едно място, а всички други тела се въртят около нея, тогава на Земята трябва да има поне един такъв пример. Понеже такива примери няма, оттук следва, че Земята се върти около себе си и ние се стремим към себе си. Земята се върти около Слънцето и ние се стремим към Бога. Този закон съществува в света, за да не би някое същество да измени реда на човешкия живот или развитието на кое да е друго същество. В

туй отношение всички същества са осигурени, за да бъдат свободни. Никой не може да те спъне в твоя път. Ако ти сам си внушиш нещо, твоите мисли могат да ти се противопоставят и тогава ще опиташ резултатите от нарушението на този закон. Само при такива случаи могат да станат малки катаклизми в живота ти.

Главната мисъл, която искам да остане от тази лекция у вас, е следната: Земята се върти около себе си – и вие се стремите към себе си, за да станете благородни. Земята се върти около Слънцето – и вие се стремите към Бога. Следователно вие ще любите, ще обичате. Питам ви: при това положение ще имате ли голяма скръб? Единствената скръб за разумния човек се предизвиква от това, когато той разбере, че е нарушил една от малките добродетели. Той скърби, тъжи, че е нарушил ония блага, които Господ му е дал. След като съзнае това, той се стреми вече да поправи своите грешки. По същия начин вие трябва да се стремите постоянно да изправяте живота си. Сегашните астрономи казват, че един ден Земята щяла да остарее. Не, Земята един ден ще се подмлади. И планетите се подмладяват. Когато Земята се подмлади, всички хора ще се подмладят. Вие трябва да имате разумен стремеж към себе си и към Бога. Не мислете, че не е от значение да се стремите към себе си и към Бога. Това са две необходими положения при сегашното ви развитие. Тия два стремежа са потребни за вас. Всички трябва да имате постоянен стремеж към Бога.

Питам: когато Земята се върти около оста си, става ли търкане между нея и другите небесни тела? – Не става. Ами когато Земята обикаля около Слънцето, става ли някакво стълкновение между нея и другите небесни тела? – Не става. Когато вие се стремите към Бога, започвате да разисквате кой как вярва.

Това не е истински стремеж към Бога. Да се стремиш към Бога, значи да бъдеш свободен. Значи ще се стремиш към себе си и към Бога свободно, без да имаш стълкновения с когото и да е. Щом имаш стълкновение с някого, ти не се стремиш към себе си. Щом си в стълкновение със своето верую, ти не се стремиш правилно и към Бога. Забележиш ли това, ще се коригираш. Каквото прави Земята, това ще правим и ние. Една похвална черта има Земята: тя се стреми към себе си и гледа работата си; после се стреми към Слънцето и продължава да гледа своята работа.

Като дойдете следния път в клас, трябва да бъдете готови върху тази лекция –

ще има такива разисквания, каквито не сте слушали друг път. На всеки едного – и на млади, и на стари, ще задавам въпроси, а те ще отговарят. Ще си приказваме по окултен начин. Вие трябва да забравите, че сте големи – ще се чувствате като деца. Така ни учи и Господ. Колко пъти Господ ни кара да умираме, за да престанем да мислим, че сме стари. Дойдете до известна възраст и започвате да мислите, че сте стари. Не е така. И старият, и младият човек трябва да бъдат бодри и свежи.

И тъй, Земята се върти около своята ос и около Слънцето. Учените хора казват, че Земята щяла да спре движението си като Месечината. Месечината не е в абсолютен покой. Тя не се върти около своята ос, но се върти около Земята и около Слънцето, тъй щото двете ѝ страни едновременно се огряват от Слънцето. Само че Месечината крие едната си страна. Има предание, че сегашните хора някога са живели на Месечината и когато я напуснали, за да дойдат да живеят на Земята, тя се разгневила, че дошли на Земята без нейно позволение. Оттогава тя крие лицето си. По-рано тя е била майка на хората, а сега това, което се вижда от нея, е бащата. Той казва: "Какво правят децата?" Майка им не иска да ги види. Тя казва: „Аз не искам да видя тия деца, които заминават без мое позволение?" Вярно ли е туй предание? Сега трябва да обясним защо Месечината се движи около Земята.

Изпейте упражнението Вехади!

Сега ще направим едно упражнение – движение с двете ръце във вид на трептения.

Аз трябва да ви обясня това упражнение, защото невежеството е майка на много злини. Двете ръце представляват два проводника на енергия, които се развиват в човешкото тяло. Значи в тялото на човека има едно общо течение, което се образува от съединението на отрицателното течение в дясната половина на тялото и положителното течение в лявата половина на тялото. Понякога хората събират двете си ръце, за да стане обмяна между тях и енергиите, които идват от Слънцето и от Земята. Често с тия движения, с тия трептения на ръцете ние уравновесяваме тия две течения. Както и да поставяте ръцете си, всякога става изтичане, но като ги съедините, енергиите на Природата се използват по-разумно. Ако човек държи дълго време ръцете си затворени, в него става подпушване. Най-добре е да става допиране на ръцете

само с върховете на пръстите. Когато човек заключва, т.е. затваря ръцете си, това показва, че той е подпушен, има някакво смущение в душата си. Когато двама души се хващат на кръст с двете си ръце, образуват се един вид кръстосани течения, с които нищо не се разрешава. Това е губене на време. Някои хора пък хващат с дясната си ръка лявата на някого или обратно.

Не, най-естествено ръкуване е лекото допиране на дясна ръка с дясна. Тогава теченията стават правилно. Когато човек спи, той знае де да тури ръцете си. Тия части от организма, в които теченията не са правилни, заболяват. Всички болести в известни удове се дължат на това, че в тях няма достатъчно жизнена енергия. Хората турят ръката си върху болния орган, за да се обнови. Той може да се обнови не само с ръката, но и чрез мисълта, която минава през нервите на този орган. Мисълта е енергия, която се изпраща до него. Човек трябва да разбира тия неща разумно, за да се ползва от тях.

Някои казват: „Аз няма да правя такива движения." Природата заставя всеки човек да се движи. Всеки ден човек трябва да направи известно число движения. Ако не ги направи доброволно, той може да се подпуши. Ако не ги направи доброволно, ще дойде някоя болест. Като дойде болестта, той ще направи толкова движения, колкото са били необходими: ще рита, ще ляга, ще става, ще се върти на гръб, на корем, ще се навежда и т.н. Ще извърши толкова движения, колкото Природата е определила. Природата не обича движенията изобщо, но само разумните движения. Тя не търпи излишни движения. В нея умора няма и пресилване няма. Всяко движение е на място. То се явява като преходен пункт на тия енергии, които идат от Слънцето. Ако вие разбирате тия движения, щяхте да знаете да движите главата, ръцете, краката и цялото си тяло хармонично. Движенията трябва да бъдат ритмични, защото са свързани с нашата мисъл и с нашите чувства. Когато правите тия движения, трябва да имате разположението на детето, при това трябва да знаете защо ги правите.

Сега вие знаете вече първия урок – защо се движи Земята. Има учени хора, които не знаят това. Има обяснения и за движението на Слънцето около своя център. С Космоса се обяснява смисълът на вътрешния живот у човека.

Изпейте упражненията В начало бе Словото и Вдъхновение.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесета лекция на ООК IV година
1 юли 1925 г.
Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_07_05 И обхождаше Исус всичка Галилея
неделна беседа

И ОБХОЖДАШЕ ИСУСЪ ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ

„И обхождаше Исусъ всичка Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ, и проповѣдваше благовѣстието на царството, и изцѣляваше всѣка болесть и всѣка немощь между народа.“ (Ев. Матея 4:23)

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля отношенията на всички разумни сѫщества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първиятъ потикъ на живота въ извѣстна посока. Втората стѫпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използува това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тъй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна насока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съврѣменната окултна наука употрѣбяватъ думата „желание“ въ двояко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципаленъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзиитѣ. Илюзиитѣ, това сѫ проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитѣ нѣма да говоримъ. Въ сѣнкитѣ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясня разликата между сѣнка и реалность. Ако ви предложа една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желязо, или отъ восъкъ, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви прѣдложа единъ хубавъ самунъ отъ восъкъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава пръсть, какво ще ви ползува този хубавъ самунъ? – Нищо. Слѣдователно, това сѫ илюзии, това сѫ залъгалки за малкитѣ, за глупавитѣ дѣца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своитѣ кукли, считамъ, че то е едно отъ малкитѣ глупави дѣца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитѣ на небето, Господь го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчкитѣ. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнкитѣ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнкитѣ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложите въ вашата кукла отъ восъкъ, тя е безъ душа, безъ сърдце, безъ мисъль, безъ мозъкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Слѣдователно, тя ще бѫде ехо на самия васъ, а това е най-тягосното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата „красивъ свѣтъ“ разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата „множество“ разбирамъ, когато цѣлото множество

живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опрѣдѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкакъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сделка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е една бръмка въ живота. То е свързване. И тази бръмка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Слѣдователно, всѣка една разумна постѫпка, въ каквато насока и да е, било въ материалния свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божествения свѣтъ, това сѫ скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкѫдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на човѣшкото съзнание е състояние, когато човѣкъ схваща правилно закона на Любовьта. Първиятъ признакъ на великия законъ на Любовьта е жертвата. Човѣкъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовьта. Подъ думата „жертва“ азъ не подразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нѣкого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слѣдното качество: този, който жертвува, всѣкога живъ остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нѣкой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовьта. Вслѣдствие кривото разбиране закона на жертвата, съврѣменнитѣ религиозни хора, като сѫ изопачили този свещенъ езикъ на небето, нѣматъ ония идеи, които даватъ онзи висшъ потикъ на душата да се развива правилно. Защото всѣка лъжлива мисъль, всѣко лъжливо чувство се отразява върху човѣшката душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прѣдставлява въ сѫщность Галилея? – Галилея не е нѣкоя голѣма область, напротивъ една малка область. Галилея е символъ на разумното въ човѣка. Слѣдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е разуменъ, казваме, че той живѣе въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ – разуменъ човѣкъ. Всѣки разуменъ човѣкъ живѣе въ тази область. Слѣдователно, въ природата има една разумна область. За да може човѣкъ да влѣзе въ тази область, неговото съзнание трѣбва да се подигне.

„И обхождаше Исусъ всичка Галилея, та поучаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството“. На кое царство? – На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че прѣзъ всички вѣкове въ него има една непреривность; въ

него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и падатъ, държавнитѣ имъ мжже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бждешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божествено гледище, не е нѣщо мжчно, не е и нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всинца. Тъй че всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички красноречиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сж залъгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туй е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие нѣма никаква връзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По-добрѣ да вършимъ нѣщо, отъ колкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ да се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ще се наредятъ и т.н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило тази си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? – За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория. И тамъ ще видите какъ астрономътъ върти очитѣ си прѣдъ своята тржба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? – Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спътници. Значи всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория. Все търси нѣщо. Вѣщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощь за своитѣ наблюдения; онзи глупавиятъ ще избере тъмната мъглива нощь. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? – Търся нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна тъмна нощь. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремѣжитѣ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени. Сега мнозина културни хора очакватъ новата култура да дойде по единъ опрѣдѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ день цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовницитѣ на небето, и часовницитѣ на земята сж двѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сж весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най-малко не мислятъ, че тия хора сж културни. Небето трѣбва да плаща за хората

на земята, които ядатъ и пиятъ. Тѣ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиянето? – Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовната енергия, която се възприема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трѣбва да бѫде постояненъ процесъ, а не както тукъ на земята – прѣривенъ – ядешъ и послѣ пакъ огладнѣешъ. Всички противорѣчия въ живота произтичатъ именно отъ въпроситѣ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се решаватъ въпроситѣ най-послѣ? – Нахранимъ се, пакъ огладнѣемъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣемъ и т.н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази прѣривность. Въ духовно отношение, обаче, има една непрѣривность. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пѫть мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пѫть мислим, че не работимъ съ Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сѫ положения, несъвмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си, човѣкъ не може да се отклони отъ пѫтя си, който Богъ му прѣдначарталъ. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитѣ насъ, има смисълъ поне за другитѣ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитѣ чувства съ нея. Тъй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия животъ, има други, по-разумни сѫщества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления, отъ една страна ние сме обектъ на ангелитѣ, които развиватъ своя животъ, а отъ друга страна ние сме обектъ за самитѣ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сѫ доволни? Защо не сте доволни? Значи има нѣщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ сѫщественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сѫ вкусили само отъ това сѫщественото, но вкусването е единъ прѣривенъ актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствувамъ нѣщо, прѣдвкусвамъ нѣщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се движимъ. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Защо трѣбва да вкусимъ? – За да видимъ Божията благость. Обаче ако ние се спремъ върху думата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Нѣкой пѫть можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой щастливъ

човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кѫща и си казва: слѣдъ като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртьта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ кѫщата ми? Какво ли ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвкусва отъ удоволствието, че ще харесатъ кѫщата му. Човѣкъ може да си фантазира за кѫщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сѫ нищо друго освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ можа ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега съществуватъ на земята, не сѫ нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сѫщо единъ паметникъ. На какво? – На човѣшкото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото развитие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдназначение. Въ тѣхъ живѣятъ напреднали сѫщества, по-напрѣднали въ своята възрасть отъ насъ понеже сѫ излѣзли много по-рано отъ Бога. Тѣхната мѫдрость е толкова велика, че културата на съврѣменнитѣ хора, въ сравнение, напримѣръ съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣменнитѣ хора прѣдъ сѫществата на Сириуса не сѫ даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзъ пѫтя на Сириуса. Всички сѫщества не сѫ отъ една и сѫща категория. За да разберете тази вѫтрѣшна връзка, която сѫществува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно по-напрѣднало съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материалния свѣтъ – най-грубитѣ желания, които сѫществуватъ въ всички сѫщества. Другитѣ слънчеви системи сѫ направени отъ по-фина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелски свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега вашитѣ астрономи виждатъ само материалнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкѫдѣ далечъ, сѫществуватъ други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сѫ Божественитѣ свѣтове, които сѫ създадени отъ най-висша, най-фина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзъ всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ космически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на космоса. Цѣлата наша слънчева система се намира на това мѣсто. Тъй щото, единъ день, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата. Сега се зарежда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? – Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората

познаватъ ли се? – Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрѣзъ закона на Любовьта. Само ако обичашъ, можешъ да познаешъ. Безъ обичь, безъ любовь не можешъ да познаешъ никого. Обичта, Любовьта е която може да хвърли Свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовьта. Да не мислите, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме сѫщия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно мѣсто апостоль Павелъ казва: „На мѫки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене“. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнность; една мисъль, но безмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качествата на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се измѣня, днесъ да е единъ, утрѣ – другъ. Любовьта, която Богъ изпраща къмъ всички сѫщества, излѣзли отъ Него, е еднаква и непрѣривна. Като казвамъ, че Любовьта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкусва отъ яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!“ Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради менъ“. И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по лицето ми, на яденето, но азъ махна съ рѫката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ рѫка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махашъ толкова много съ рѫката си, и ти нѣма да се наядешъ, и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ“. Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъсвамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте рѫката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влѣзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писатель нѣма

да става! Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ръката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитѣ, тогава не ги пущай въ къщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си, това е една велика опасность. Тази опасность не е въ сила да ни повреди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитѣ страдания и ги превръща въ мъчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитѣ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуватъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тъй, както ние гледаме. Ние може да презираме нѣкой волъ може да презираме нѣкой конь, да кажеме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣднята му стадия като човѣкъ, и прослѣдятъ всичкитѣ 400,000 форми, презъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опредѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намеритѣ нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, съ се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се е съкратилъ на деветь мѣсеца. За въ бъдеще този деветь-мѣсеченъ периодъ може да дойде само до една минута. Значи, за въ бъдеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветь мѣсеца, а само въ една минута. Тъй че цѣлото му развитие ще бъде съ интенсивность равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бъде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди векове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди наши години съставляватъ само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна е тя!

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Галилея значи разумния животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? – Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги изправи. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички съврѣменни хора все роптаятъ. Всички търсятъ свободата, а при това не съ свободни. Всички хора иматъ училища, а при това не съ културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ насилия. И между животнитѣ, и между растенията, и между хората, навсѣкъдѣ

сѫществуватъ насилия. Това не е правилно, това е борба между тѣхъ, борба за сѫществуване. Само между неразумнитѣ хора сѫществува насилие, само тѣ воюватъ помежду си. Слѣдователно, онзи истински Божествен животъ подразбира разумность, а разумностьта изключва всѣко насилие. Съврѣменнитѣ философи казватъ, че човѣкъ докато не се усъмни, не могълъ да разсѫждава, не могълъ да философствува. Други пъкъ казватъ, че човѣкъ, за да добие вдъхновение и умътъ му да почне да работи, непрѣменно трѣбвало да изпуши една цигара. Наоколо му трѣбвало да се дигне малко димъ, и тогава умътъ му да започне да се проявява. Трети пъкъ казватъ, че докато човѣкъ не изпие една чаша винце, не могълъ да добие вдъхновение да пише. И тогава, за потвърждение на мисъльта си привеждатъ капацитети, които, като изпивали едно, двѣ или повече кила вино, могли да напишатъ нѣкой хубавъ романъ или нѣкое философско съчинение. Азъ пъкъ зная тукъ въ България, казваха за единъ професоръ, че слѣдъ като изпивалъ най-малко около три килограма бира, написвалъ нѣщо цѣнно изъ науката. И наистина, той оставилъ много цѣнни изслѣдвания за насѣкомитѣ. Не, това сѫ лъжливи положения. Азъ зная за насѣкомитѣ много повече, отколкото кой да е професоръ естественикъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като гледамъ усилията на съврѣменнитѣ естественици, поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други начини, достѫпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има и други установени пѫтища за изучаване на природата, не отъ мене, разбира се, но отъ Бога. И слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да вървимъ по този именно пѫть установенъ отъ Бога. Нашитѣ начини за изслѣдване на живата природа сѫ изкуствени. Значи, не е тютюнътъ, който кара хората да мислятъ. Не е виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментитѣ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздения сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови. Тѣзи отрови поврѣждатъ човѣка. Тия отрови се съдържатъ не само въ бъчвитѣ, но и въ мислитѣ на човѣка. Всѣка човѣшка мисъль може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бъчвитѣ сѫ пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сѫщо има хиляди бъчви, отъ соковетѣ на които вие искате да пиете. Въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ има много бъчви, отъ соковетѣ на които сѫщо искате да пиете. Има вино на любовьта, вино на младитѣ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, дигнете знамето нагорѣ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой е този човѣкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко врѣме? Слѣдъ 2–3 години туй вино изчезва отъ човѣка, вдъхновението му се изпарява, той наведе глава надолу, започва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и

да е, но приятни сѫ тия нѣща. Кои нѣща сѫ приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ диамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете отъ този диамантъ? Той е голѣмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добрѣ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За предпочитане е да имате единъ диамантъ голѣмъ като лѣшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ диамантъ голѣмъ като орѣхъ или като лѣшникъ, защото ще мога да го погледвамъ, да му се порадвамъ. А този голѣмиятъ като диня, какъ ще го нося на врата си? Голѣмиятъ диамантъ е за боговетѣ, за голѣмитѣ герои. Човѣкъ, който може да носи такъвъ диамантъ, трѣбва да има ръстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина въ гѫрдитѣ си. Такъвъ великанъ трѣбва да бѫде той! Какво мислите, какви сѫ боговетѣ? Въ свѣта има такива голѣми богове, че ако рекатъ да седнатъ нѣкѫдѣ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощь.

„И обхождаше Исусъ Галилея“ – разумния животъ.

Това, което ви говоря, сѫ вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желания, които сѫ толкова голѣми, че сѫ несѫвмѣстими съ възможноститѣ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя хубава мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голѣмия диамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момъкъ. Казвамъ: голѣмъ, голѣмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малъкъ, като орѣхъ, или като лѣшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрешъ. Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрешъ за него? Животътъ не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тяжесть въ себе си. Душата, обаче, може да бѫде тежка колкото земята; една душа може да бѫде тежка колкото слънцето; една душа може да бѫде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия космосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интенсивностьта на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сѫ въ състояние да движатъ цѣлия космосъ. Когато казваме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизъмъ въ съврѣменната наука. Ученитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е

завъртѣла, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“, това е нашия разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, съзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбва да бѫдатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошълъ вече Христосъ. Не е въпросътъ за заблужденията на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбва да се служи на Бога. Съ Любовь трѣбва да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовьта? – Любовьта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? – Животътъ създава съзнателното движение. Какво нѣщо е съзнателното движение? – Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? – Съзнателното чувство дава съзнателна мисъль. Това сѫ положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣменната логика казва, че ако една отъ прѣдсилкитѣ на логическото заключение не е вѣрна, и цѣлото заключение не е вѣрно. Азъ пъкъ казвамъ? Прѣдсилката може да е вѣрна, може и самото заключение да е вѣрно, но мисъльта може да не е вѣрна. Има много заключения, които сѫ вѣрни на земята, но не сѫ вѣрни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбва да сѫществува. За да сѫществува този народъ, трѣбватъ му срѣдства. Тѣзи срѣдства Богъ му ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кѫдѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбва да живѣе, така е. Но нейнитѣ държавници научили ли сѫ законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сѫ Бога, какъ да управляватъ? Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкѫдѣ питали ли сѫ Бога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ, новото учение, питали ли сѫ Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣдватъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ само единъ пѫть? Чудна работа! Не само веднъжъ трѣбва да питате. Вие, като влѣзете въ университета, само веднъжъ ли питате професоритѣ за уроцитѣ си? Само единъ пѫть ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да вѣрваме. Не, не така. Благородното въ човѣка е неговата мѫдрость. Благородното въ човѣка е неговата интелигентность. Благородното въ човѣка е неговата вѣрность. Благородното въ човѣка сѫ неговитѣ добри постъпки, неговото добро сърдце, а не едно да мислимъ, а друго да вършимъ. Не, вѫтрѣшнитѣ ни и външни отношения, къмъ кого и да е, трѣбва да бѫдатъ

правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, азъ разсѫждавамъ, разговарямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкои казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитѣ? – Може. Въ крѫга на тѣхното развитие, тѣ сѫ много интелигентни. Нѣкоя муха кацне на паницата ми и казва: „Ще бѫдешъ тъй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитѣ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сѫ все Божии?“ Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има отъ това? И по нѣкой пѫть, кога дойдатъ много мухи на паницата ми, азъ не ямъ, отстѫпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо правя това? – Имамъ свои съображения. Тѣзи мухи послѣ се произнасятъ за мене: „Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни даде хубаво угощение.“ И защо иматъ такова хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстѫпилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарностьта си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни сѫ хората по нѣкой пѫть, когато ми говорятъ за моралъ! Ами че тѣзи мухи не водятъ чистъ животъ! – Защото наоколо имъ е само нечистота. Азъ казвамъ на мухитѣ: много добрѣ, вие извършихте една отлична длъжность въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длъжность вършатъ мухитѣ въ свѣта. Естественицитѣ иматъ думата за това нѣщо.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда какви сѫ нашитѣ мисли и чувства. Исусъ живѣе въ нашия животъ, но не и въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисъль? Както човѣкъ може да живѣе въ кѫщата си и извънъ кѫщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото цѣлата слънчева система. Това зависи отъ мисъльта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушитѣ да станете не физически голѣми, а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисъльта си, азъ ще мога да дигна своята лупа въ въздуха. Нѣкой казватъ: азъ имамъ силна мисъль, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: можете ли съ мисъльта си да дигнете тази лупа? – Не мога. Тогава не се самозаблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? – Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво седи нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ презъ цѣлия

си животъ да ти е благодаренъ, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумна мисъль, която сѫществува въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употрѣбимъ? – За сѫществени нѣща.

Сега да опрѣдѣля, кое е сѫщественото нѣщо у насъ. Музикантътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е сѫщественото въ неговата музика. Художникътъ трѣбва да опрѣдѣли, кое е сѫщественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учительтъ, майката, бащата трѣбва да опрѣдѣлятъ, кои сѫ сѫществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко сѫществени мисли. Тѣ сѫ мѣродавнитѣ, основнитѣ мисли. Тия мисли сѫ всичко три, а всички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само че отъ преди 2,000 години и до сега съврѣменното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едного отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сѫ направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнайни за обществото. Тѣ сами още не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ предъ обществото, защото ще бѫдатъ опозорени. Даже и тази проповѣдъ, тази беседа, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пѫти увеличава вашия микроскопъ? – Най-много 3,000 пѫти. Добрѣ, азъ пъкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пѫти, и съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава толкова пѫти, че могатъ да се видятъ и най-отдалеченитѣ слънца. Това сѫ твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия нѣща. Кога? – Когато развиете въ себе си тия дарби, които Богъ е вложилъ въ вашата душа. Но за това нѣщо отъ васъ се изисква разумность. Въ тази разумность трѣбва да изчезне всѣко съмнѣние. Разумнитѣ нѣща сѫ строго опрѣдѣлени. Вземете, за примѣръ съврѣменната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т.н. дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голѣмо отъ единицата. Туряте послѣ при единицата числото 9. Тогава ставатъ 19. Питамъ сега, кое е по-голѣмо, единицата или 9-тѣ? – Единицата. Защо единицата е по-голѣма? – Тя изразява степень, градация. Значи единицата е първостепенно число. Слѣдъ единицата туряме, напримѣръ 5, 6 и т.н., но колкото повече тѣзи числа се отдалечаватъ отъ единицата, толкова повече се намаляватъ. Защо? Защото тѣ сѫ части на едно цѣло. Живи сѫ тия числа. Слѣдователно, въ абсолютната, истинска наука, всѣко число е живо.

Всѣко число, което сѫществува въ своята абсолютна стойность, прѣдставлява едно разумно сѫщество. То не може да се измѣня въ своята форма. Послѣ ние имаме други, механически числа, съ които работимъ, тъй нареченитѣ проекционни числа. Какво прѣдставляватъ тия числа? Ако работите съ тази механическа математика, какво ще разрѣшите, ако знаете колко кости има въ моето тѣло? Какво отъ това, ако знаете, колко мускули, колко клѣтки има въ тѣлото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще иматъ за васъ значение. Защо? Защото азъ съмъ въ тия числа. Тѣзи числа и азъ сме едно и сѫщо нѣщо. Като кажа единица, азъ вече разбирамъ едно разумно сѫщество. Всѣко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по тѣхнитѣ имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? – Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? – Три части отъ единицата. Какво означава четворката? – Четири части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитѣ? Какво разрѣшаватъ каститѣ отъ единицата? – Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитѣ части показватъ, че трѣбва да се сглобяватъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ тѣхъ има дѣление. Това сѫ разумнитѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣщашъ радость въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радость, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скѫпоцѣненъ камъкъ, даденъ му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва: продаватъ сина ми робъ. Той е верующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледналъ камъка и си помислилъ: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вѫтрѣшенъ гласъ, който му казва: дай тозъ камъкъ! Светията пакъ си помислилъ: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ повторно му казва: „Дай този камъкъ на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази“. Той бръква въ пазвата си, изважда камъка, подава го на бѣдната вдовица, като ѝ казва: „Вземи този камъкъ, той е заради тебе, азъ 20 години го държа“. И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камъкъ, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрявате, кой ви говори. Вие всѣки пѫть може да знаете,

дали ви говори Истината или не, дали моята бѣседа е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човѣшкото сърдце не лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сѫ обши положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развей прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли? Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме. Казвате: сърдцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърдце, което не е развалено. Ако това сърдце е развалено, би ли казалъ Богъ: „Сине мой, дай ми сърдцето си!" Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърдце? Значи, човѣшкото сърдце е единъ скъпоцѣненъ камъкъ отъ първа степенъ. Ами че ако азъ дойда и поискамъ сърдцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бѫдете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърдцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърдцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако единъ твой бѣденъ братъ ти каже: дай ми сърдцето си! – Защо да не му го дадешъ? Ами че този твой братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипятъ върху него, хулятъ го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърдцето си и му кажи: „Братко, въ тебе има нѣщо хубаво, нѣщо добро, ти си една отлична душа! И азъ съмъ готовъ, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска". Не разбирайте нѣщата по човѣшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея, та благовѣствуваше Царството Божие".

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нѣщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ него, значи Богъ съизволява къмъ насъ. Това е една привилегия за насъ. Богъ ни се изявява чрѣзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ плодоветѣ, но ние не Го разбираме. Най-послѣ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: „Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо слънцето грѣе, защо земята се върти, защо плодоветѣ зрѣятъ, защо рѣкитѣ текатъ. Иди покажи на тѣзи души, че моята Любовь не е човѣшка любовь, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетѣ, си оставамъ единъ и сѫщъ. Грѣховетѣ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитѣ грѣхове сѫ толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото и цѣлата

вселенна, азъ ще ги дигна съ малкия си пръстъ въ въздуха. Заради тѣхнитѣ грѣхове азъ нѣма да ги намразя." Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: „Ще отидатъ въ вѣчния огънь". Какво означава вѣчния огънь? – Вѣчниятъ огънь е наука, училище, дѣто Господь праща хората да се учатъ. Но Писанието на друго мѣсто казва: „Нѣма да отнема милостьта си отъ тѣхъ. И въ вѣчния огънь да ги пратя, нѣма да отмахна отъ тѣхъ *Любовьта Си*". Ако адътъ е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: „Братя, излѣзте отъ тука"! И мнозина излѣзоха съ него заедно.

„И обхождаше Исусъ Галилея". Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сѫ млади, нѣкой отъ васъ сѫ стари, а други сѫ на преклонна възрасть, но нѣма нищо отъ това. Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мѫжа си. Твоятъ мѫжъ сега иде! Ти отъ сега нататъкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мѫжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учительтъ сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритѣ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сѫ вашитѣ братя? Идете въ тукашнитѣ хали, ще видите, че вашитѣ братя сѫ закачени на куки, надолу съ главата висятъ. Казвате: а, тъй било, закачени сѫ за краката нашитѣ братя! Да, продаватъ ги вашитѣ братя тамъ на кило. Не само въ халитѣ, но и по улицитѣ и то, не само въ София, но и по цѣлия свѣтъ – бѣсилки правятъ, за да ги бесятъ. Въ затвори ги затварятъ. Казватъ: такава е волята Божия, лѫжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега сѫществува, е изопачена култура. Богъ, онази велика Любовь на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна *Любовь*!" Не трѣбва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете нѣкой братъ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетѣ си и ще имашъ доблестьта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господарь на твоитѣ мисли, стани господарь на твоитѣ чувства, стани господарь на онова благородното, което Господь ти е далъ! Тъй трѣбва да гледате на нѣщата! Вие казвате: да се нагодимъ споредъ сегашното общество. Тогава именно нѣма да се разбирате. Да се нагаждате споредъ онова Божествено общество, споредъ великитѣ Божествени закони, това разбирамъ. Любовьта ни трѣбва да бѫде като Божията *Любовь*. Богъ казва: „Вашитѣ грѣхове нѣма да измѣнятъ моето естество, нѣма да измѣнятъ мнѣнието ми за васъ". Ние казваме: каквото и да става въ сегашното общество, то нѣма да измѣни нашитѣ

убѣждения. Вие казвате: какъ търпи Богъ тия нѣща. Казваме: както Богъ търпи всичко това, така и ние ще търпимъ. Нима Богъ нѣма сила да спре тия нѣща? Богъ е турилъ всички сили въ дѣйствие, ще спре тия нѣща. Азъ нѣма да обяснявамъ, защо Богъ търпи всичко. Богъ е приготвилъ една голѣма реторта за българския народъ. И васъ ще турятъ тамъ. Слѣдъ като излѣзете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още деветь реторти, а като излѣзете отъ послѣдната, десетата раторта, други българи ще бѫдете. Прѣзъ тия реторти ще минатъ всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли отъ тамъ, никакви бѣсилки нѣма да има вече въ България. Туй нѣщо ще опитатъ всички българи, ще видятъ, дали моитѣ думи сѫ вѣрни или не. Това нѣщо може да бѫде слѣдъ 10 години, слѣдъ 100, слѣдъ 1000, слѣдъ 2000 години; не, 1000 години нѣма да се минатъ и всичко това ще се провѣри. Най-много 1000 години давамъ срокъ, за да се провѣрятъ моитѣ думи. Отъ днешнитѣ саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвърнатъ на орала и съ тѣхъ ще оратъ земята. За въ бѫдеще само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ нѣма да остане нищо. Тукъ тамѣ ще остане нѣкой паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гледатъ, както днесъ обикалятъ музеитѣ да гледатъ старинитѣ. И отъ сѫдилищата ще останатъ по нѣкой такива паметници. Ще гледатъ сѫдиитѣ, какви сѫ били по-раншнитѣ сѫдилища. И отъ съврѣменнитѣ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сѫ били нѣкогашнитѣ хора! Всичко това ще бѫде като на прѣдставление.

„И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитѣ хора: „Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетѣ си!“ Сега казватъ: „Какъ врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!“ Ами че кога ти стана врагъ? Кога овцата стана врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присѫда на овцата и казва: „Тази овца е осъдена да умре“. Защо? – За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? – Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2,000 години, когато дойде Христосъ и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затова не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитѣ хора, колко Го разбирахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи съврѣменната култура, въ какво седи истинската култура. За да се провѣри степеньта на развитието на съврѣменната наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е изгубилъ своята майка, или нѣкой народъ, който е изгубилъ своитѣ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате

знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или тѣзи видни хора, за които жалятъ! – Ама не можемъ. Защо? Дѣ сѫ вашитѣ знания? – Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отървате вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сѫ отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуща. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ вѣнци, даватъ му въ рѫцѣтѣ букети, тръгватъ за гарата. Взима си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и тренътъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отдѣлятъ отъ гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала; въ несвѣсть, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, стигналъ не стигналъ на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ кѫщи. Прегръща го, радва се, че се върналъ. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никѫдѣ, той е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който де е отишълъ при Господа. Колко български държавници обикалятъ все изъ България, а вие мислите, че сѫ отишли при Бога. Тѣ си живѣятъ тукъ измежду васъ, и политика се развиватъ. Нѣкои отъ тѣхъ не можешъ да ги убѣдишъ, че сѫ умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Срещна нѣкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ, или не? – А, нѣма. Срещна нѣкой писатель въ невидимия миръ, като духъ сега, питамъ го: не забѣлѣзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нѣкаква несъобразность? – Да, забѣлѣзвамъ нѣщо особено: денемъ срѣщамъ познатитѣ си, поздравлявамъ ги, снемамъ имъ шапка, но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сѫ! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравяваме се, разговаряме се. Казвамъ му, приятелю, не е така. Ти се намирашъ въ другъ свѣтъ, не си между живитѣ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нѣщата тъй или иначе. Може, но азъ обяснявамъ нѣщата тъй, както ги виждамъ сега, а не както ги описва нѣкоя философия. Свѣтътъ е пъленъ съ ненапрѣднали души, които трѣбва да се освѣтлятъ. И ние, които живѣемъ тукъ на земята, трѣбва да имаме толкова свѣтла мисъль, че да освѣтлимъ всички тия души и да имъ дадемъ потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събрания, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ

отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣтлятъ, да се подигнатъ. Нѣкой пѫть се усѣщате скърбни, песимистично настроени. Това сѫ души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитѣ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣднотия има около насъ! Вие казвате: не, не знамъ какво ми стана, много ми е тѫжно. – Това сѫ вашитѣ дѣди и прадѣди, които ви искатъ помощь.

Исусъ, ходеше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитѣ убѣждения сѫ криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбва да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писатель пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапреднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда и му казва: пиши, пиши това нѣщо! Напише той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-после той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаятъ своя пѫть къмъ Бога, а пишатъ. Не, има и други светящи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапрѣднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мѫдрость, Богъ е Истина – ще ви внуши една нова мисъль, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагорѣ! Ние ще бѫдемъ съ тебъ! Това сѫ помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напреднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да сѫществува. Затова всички трѣбва да бѫдемъ съ чисти сърдца, съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърдцата ни да станатъ олтарь на тия свѣтли души, на тия напрѣднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитѣ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напрѣднали души, които сѫ пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, да опитате това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мѫдрость, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовьта пъкъ е силата,

която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хората нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? – Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ насъ седи великиятъ въпросъ – да познавате Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсецъ декември и да го познавашъ въ мѣсецъ май, това сѫ двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣщо. Слѣдователно, Любовьта трѣбва да събуди душитѣ ни.

Азъ бихъ желалъ между всинца ви да се образува една вѫтрѣшна връзка на Любовь, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашитѣ добри чувства. Азъ забѣлѣзвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, но важното е, че Любовьта нѣма дѣление. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовьта по-добрѣ отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ това е заблуждение. Азъ мога да свѣтя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога да свѣтя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че свѣтя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не, Божия свѣтлина е тя! Азъ свѣтя като Бога. Защо? Защото Богъ е вѫтрѣ въ мене. И вие можете да свѣтитѣ като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни ние ще се обичаме. – Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви използувамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използувате тази свѣтлина и топлина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използувате съобразно вашитѣ сили. Единъ день ще можете да използувате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютната свобода! Не подразбирамъ слободията, но абсолютната свобода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бѫде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бѫде разуменъ да се жертвува за Мѫдростьта; всѣки ще бѫде разуменъ да се жертвува за Любовьта. И ще бѫдемъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ, живъ

Господь, Който е направилъ вселената заради насъ и отъ благодарность да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този великъ Господь, Този Учитель ще дойде за всѣки едного отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкѫдѣ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежитѣ. За менъ формитѣ на религиитѣ не означаватъ нищо. Не че тѣ не сѫ нищо, но не сѫ тѣ, които разрѣшаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това сѫ форми, които само приготовляватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разрѣши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствува сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърдцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ действува въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на съврѣменното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърдце, и то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е единъ вѫтрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вѫтрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумностьта е нѣщо вѫтрѣшно. Само между двѣ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитѣ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всичка Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и да умрете, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пъкъ да напишете нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-важното нѣщо за всѣки едного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тъй както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая свѣтлина. Онѣзи отъ васъ, които сѫ разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сѫ разумни, могатъ да кажатъ, че не сѫ въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ седи малко по-другояче.

И тъй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има такова силно, непрѣривно желание ние да израснемъ, да се развиваме,

да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣривно желание да сме свободни и тогава да дѣйствуваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитѣ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бѫде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣдване. Тази проповѣдъ нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво служене. Значи, ние трѣбва да бѫдемъ навсѣкѫдѣ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трѣбва да бѫде съ насъ, и ний трѣбва да бѫдемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ. И сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сѫ въ сила да измѣнятъ Любовьта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желание и въ самитѣ насъ. Щомъ има въ насъ това желание, Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бѫдете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовь, вие ще страдате. У васъ трѣбва да има туй съзнание, да не злоупотрѣбявате съ Любовьта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е сѫщество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благородно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у когото и да е! У насъ трѣбва да има това благородство! Само така ще можемъ да дадемъ потикъ на новата култура. Ако съединимъ умоветѣ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бѫдемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бѫдемъ далечъ единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитѣ разумни мисли, желания и дѣйствия съединяватъ хората. И така, именно, ние ще бѫдемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И при това, този е най-важниятъ моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има, но бѫдещето се опредѣля отъ сегашното, отъ него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си животъ, тя ще опрѣдѣли бѫдещето ви.

Прѣди 2000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? – Да ви намѣри и да ви говори. Той ви говори тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ, ви е говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Прѣди 2,000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Нѣкой може да каже:

дали ще си спомня? – Стига да искате. Има нѣща които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нѣща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нѣща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Напримѣръ, хората лесно забравятъ своитѣ дългове. Но ако нѣкой обѣщае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако нѣкой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за вашитѣ дългове. Дълговетѣ ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи листь дѣто имате да взимате. Христосъ преди 2,000 години ви е говорилъ слѣдното: „Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бѫдеще. И това което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израсне и ще даде своитѣ плодове. Тогава моитѣ думи ще се изяснятъ, ще станатъ по-ясни, по-разбрани.“

И обхождаше Исусъ всичка Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуеми, изцѣляваше всички тѫги, скърби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тѫги, скърби и страдания, които измъчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ само тия мѫгли, само тия облаци по небето, които сѫ необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трѣбва да се премахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праша великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитѣ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ, Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: „Врѣме е вече!“ Вие казвате: дошло ли е врѣмето? – Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкръсне прьвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкръсне прьвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкръсне; утрѣ кой ще възкръсне. Очаквайте възкресението тъй, както бубитѣ очакватъ излизането отъ пашкула. Казвате: ама дали ще излѣземъ такива, каквито сме сега? Не, съвсѣмъ други ще бѫдете. И апостолъ Павелъ казва: „Не живѣя вече азъ но Христосъ живѣе въ мене.“

„И обхождаше Исусъ всичка Галилея и благовѣствуваше Царството Божие“. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да проповѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквитѣ, не е въпросътъ за народноститѣ – въпросъ е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитѣ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2,000 години. Помислете върху нея день, два, три, и каквото си припомнитѣ, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мѫдрость и Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 5 юли, 1925 г. въ гр. София.

1925_07_05 Прѣходни състояния на съзнанието
лекция пред специалния клас

ПРЕХОДНИ СЪСТОЯНИЯ НА СЪЗНАНИЕТО

Двадесет и девета лекция
5 юли 1925 г.
(първият ден на Трети младежки събор)

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

На Фигура 1 имате един кръг А. Този кръг представлява едно положително същество, което е разширило съзнанието си до известна степен. Ако това същество влезе във връзка с друго същество, например със съществото Д, което представлява друг кръг, тогава кръгът Д ще пресече кръга А в две точки на неговата периферия, а именно в точките –l и +n. Какво ще бъде качеството на енергиите, които ще протичат през точките l и n? – Енергията, която ще протече през точката l, ще бъде отрицателна и низходяща, а енергията, която ще протече през точката n, ще бъде положителна или възходяща – затова отбелязваме точките с буквите –l и +n.

Ако съществото, което представлява кръга А, влезе във връзка с друго същество, изразено чрез кръга С, ще стане смяна на енергиите: положителните енергии ще станат отрицателни, а отрицателните ще станат положителни. Ако кръгът С се свърже с друг кръг, енергиите пак ще се сменят и т.н. Сега важният въпрос е как става тази смяна на енергиите. Всички сте наблюдавали в себе си тази смяна на енергиите, но не знаете коя е причината за това нещо. Например ставате сутрин с едно положително желание: чувствате се силен, смел и решителен, лесно решавате всички въпроси – каквото кажете, направите го, съзнанието ви се разширява, стреми се към безкрайността. Обаче следобед става смяна на вашите енергии, вие минавате в негативно състояние и казвате: „Нищо няма да излезе от тази работа.“ Съзнанието ви започва да се смалява. Сутринта енергията ви се е движила от ляво към дясно, по посока +n – възходящо състояние, качване нагоре. Следобед енергията ви се е движила от дясно към ляво, по посока –l – низходящо състояние, слизане. Колкото повече съзнанието се разширява, толкова повече и връзките му се увеличават. Тогава кръгът А ще влезе във връзка и с кръга О, с който ще се пресече в точките l1 и n1. Тия кръгове нямат нищо общо помежду си. Техните центрове се намират все по

периферията на другите кръгове. Например центровете на кръговете А, Д, О, С са все на периферии. В такъв случай, когато в математиката говорим за кръг, в който има стремеж да увеличава радиуса си до безкрайност, центърът на този кръг ще се намира навсякъде. С такъв кръг именно си представяме развитието на човешкото съзнание.

И тъй, общият Център, през който минава Животът, се намира навсякъде. Засега ние знаем само живота на периферията, а какво представлява същинският Живот в Центъра, това не знаем. Туй е велика тайна в Природата. Защо? – Защото Центърът на кръга, който представлява общия, целокупния Живот като център на безкрайно голям кръг, се намира навсякъде. Това показва, че човешкото съзнание може да се разширява и после по обратен път да се смалява. Сутрин съзнанието се разширява, вечер се смалява като мех. И музиката се дължи на подобно разширение и свиване или смаляване. Човек пее и свири, когато се разширява. Престане ли разширяването, престава музиката, заглъхва песента. Щом гайдата се свие, и свиренето не се чува.

Какво показва пеенето и свиренето? – Докато човек пее и свири, енергиите у него са положителни и възходящи; престане ли да пее и да свири, енергиите преминават в отрицателни и низходящи. В такъв човек се събират разрушителни енергии и той изпада в един свят на безпорядък и дисхармония. Този свят е свят на неразумност. Ето защо всички окултни школи препоръчват пеенето и свиренето като средства за тониране, за излизане от известно дисхармонично или отрицателно състояние. Изпаднете ли в някое низходящо състояние, постарайте се, макар и по изкуствен начин, да си създадете разположение за пеене или свирене. По естествен начин може да пее и да свири само този човек, който има някакъв висок идеал в своята душа. Този човек пее за своето отечество, за светли бъднини, за ангелите, за Бога – за всичко велико и красиво в света. Няма ли някакъв идеал в душата си или някаква идея в ума си, той не може да пее.

Окултният ученик, като пее и свири, той е проникнат от някаква идея. Някои хора започват да пеят, вдъхновяват се, но изведнъж дойде съмнението и те казват: „Защо ли ще пеем? Какво ще придобием с тази песен?“ – и престават да пеят. Песента е говор на душата. Не преставайте да пеете! Какво означава например тонът la? – Той е основният тон на Живота. Дойдете ли до въпроса какво нещо е Животът, вземете тона la и пейте. Кажете си: „Сега ще

размишлявам върху Живота.“ След това вземете тона si. Какво означава този тон?

Отговор: Астролозите го свързват с планетата Меркурий.

Значи той представлява природният ум на човека. Това са хора с търговски наклонности, които често изпадат в песимизъм. Дойде ли човек до това положение, трябва да мине от тона si към тона la, т.е. към живота. В такъв случай човек трябва или да слезе един тон надолу, да дойде в тона la, или да се качи много нагоре, да вземе la в една гама по-високо. Когато се отива от по-ниските към по-високите тонове, има едно качване, отиване нагоре, възходящо движение, което определя Духовния живот; когато се слиза от по-високите към по-ниските тонове, има едно слизане надолу, низходящо движение, което определя материалния живот – живота на корените.

Казвам: всеки човек, който разрешава някоя задача от материален характер, непременно трябва да слезе долу. Растението например, за да мине в по-горно състояние, трябва да се зарови в земята, да премине известни пертурбации и тогава да излезе на повърхността. Тонът si сам по себе си е миньорен, затова, докато дойде до тона la, който е много по-горен, ще мине през редица страдания. И тонът la от своя страна няма да спре на своето място, но ще мине през si и ще дойде в do, което значи, че вибрациите на живота ще се видоизменят в по-високи, ще се повдигнат.

Музиката може да се употреби за трансформиране на различните състояния у човека. Например ако някой човек е много активен, за смяна на своето състояние той ще употреби миньорната гама; ако пък е чрезмерно пасивен, той ще си послужи с мажорната гама. Изобщо пеете ли, свирите ли, трябва да имате идея защо правите това. Това не значи, че ще станете музиканти или че ще използвате музиката като професия, но вие трябва да имате идея: да знаете защо ви е музиката и да я използвате като разумна проява в Природата. Някои ще кажат: „Музиката е човешко изобретение, тя не съществува в Природата.“ Питам: ако това е вярно, тогава славеят де се е учил да пее? В коя музикална школа на света славеят е следвал пеене? Ще кажете: „Малкото славейче се е учило от своите родители.“ – Добре. Ами те как и де са учили? Кой е учил първия славей да пее? – В Природата има известен шум, известни звуци, предизвикани от бученето на вятъра, от плискането на морските вълни, от

течението на водата в реките и т.н. Понякога в тия звуци, в този шум има хармония, понякога той е дисхармоничен. Приятна музика, приятна хармония има в шумоленето на листата по дърветата, леко разлюлявани от вятъра! Приятна музика се образува и от течението на водите, които се удрят в камъчетата! Хармонично е шумоленето на водата в планинските извори! Всеки сам може да си произведе такава музика. Изберете си една вадичка с бистра, чиста вода, турете в нея няколко камъчета от различна големина, съчетайте ги в особен ред, така че водата, като минава покрай тях, да се създават хармонични звуци. Човек трябва да знае как да съчетава тоновете, за да създава от тях музика. Мнозина считат тия прояви на Природата за случайни, неразумни.

Питам: как се познава разумният живот? Кръговете А, Д (Фигура 1) показват, че в тях живеят разумни същества. Понеже пространството ln е непроходимо, тия същества като разумни са турили над него мост, за да могат да минават от единия бряг на другия. Значи те имат помежду си пътни съобщения. Какво показва това? – Че те са разумни същества. Щом влезете в една страна и видите, че тамошните жители са направили мостове на реките, това показва, че те са разумни. Нямат ли мостове, те не са разумни същества.

Въпрос: Ангелите нуждаят ли се от мостове?

Цялото Небе е свързано с мостове и ангелите вървят по тях. Какво представляват всъщност крилата на ангелите? – Мостове. Когато някой ангел иска да мине през непроходима местност, той простира крилата си вместо мост и минава по него. Техните крила представляват прекрасни мостове. Тъй щото, когато между две разумни същества има пътни съобщения, това показва, че те са разумни.

Сега всички съвременни хора трябва да работят, за да образуват помежду си мостове. Днес всички пътища, всички съобщения и мостове между хората са прекъснати. Вследствие на това те се намират в едно колебливо, в едно преходно състояние. Сега напредналите Същества строят мостове за съобщение на физическия с Духовния свят. Могат ли хората да си служат с тия мостове, много от въпросите, които днес ги смущават, ще се изяснят. Например някой човек възприема една идея от Разумната Природа и желае да я реализира, да я прокара в обществото. Ако мостовете между физическия и Духовния свят са възстановени, хората от това общество ще разгледат тази идея, ще я проучат

добре и ако е навременна, те ще я приложат без никакъв спор помежду си.

Моята задача е да ви обърна вниманието и на въпроса за храненето. Често мнозина запитват: „Добре ли е да имаме обща кухня, или всеки сам да се храни?“ Казвам: разумните хора се хранят заедно, братски, а неразумните хора се хранят поотделно, единично. При решаване на разните въпроси хората трябва да се ръководят от Живата Разумна Природа – както постъпва тя, така трябва и те да постъпват. Например човешкият организъм е сбор от милиарди клетки, които живеят заедно и се подчиняват на един общ господар. Всички имат общ стомах, обща кухня, и затова всички заедно се хранят. Десет милиарда същества се нареждат около общата трапеза, започват да се хранят братски и всички заедно вземат участие в общата работа. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка започне сама да си приготвя храна? – Ще се внесе разцепление в общия организъм. Правата идея изисква да се стремите към общност. Трудът е общ само между разумните същества. Ще кажете: „В този случай индивидуалността ще изчезне, ще се загуби.“ – Не, разумният човек и в общата работа ще запази своята индивидуалност, защото той ще заеме точно това място, което Бог му е определил. Всеки човек трябва да възприеме тази идея и да я развие и разработи в себе си. Желателно е всички млади братя и сестри, като дохождат в София, да разискват върху този въпрос, всички да вземат участие в кухнята. Само при общата работа хората изглаждат известни недоразумения, грапавини помежду си, а от друга страна се опознават по-добре. Общият живот е Божествен живот. Общата работа е работа за Бога.

Мнозина се питат: „Как се изразява Божественият живот?“ – Чрез Разумността. Да бъдеш разумен, значи да бъдеш благороден и отстъпчив. Разумният живот изисква взаимни отстъпки: единият отстъпва и другият отстъпва. Например имаме една торба с пари. Поставяме тази торба пред някой разумен човек, той я погледне, замине си и казва: „Сега не ми трябват пари“; мине друг разумен човек покрай нея, казва същото; мине трети разумен човек – и той я отминава: всички си отстъпват взаимно. Дойде ли четвърти, комуто са нужни пари, бръква в торбата, взема нужната сума и оставя торбата на мястото. Друг път този човек минава покрай торбата, отваря я, оставя в нея известно количество злато и си заминава. Така постъпват разумните хора. Мине ли някой неразумен човек покрай торбата, веднага се спира, замисля се и казва: „Будали са тия, които са оставили тази торба с парите насред пътя. Я да я задигна аз!“ Задига я той и я използва само за себе си. Това е култура на кражбата. Торбата е само

един образ, с който искаме да изразим отношенията, които съществуват в разумния свят.

Някой ще запита: „Как трябва да постъпя, ако намеря една торба с пари на пътя си?“ Вие не трябва да постъпвате като онзи беден човек, който отишъл при един богат да му иска пари назаем. Той отива един ден при богаташа и му казва: „Моля ти се, услужи ми, имам нужда от пари!“ Богаташът му дава ключа и казва: „Вземи ключа, отключи касата, извади колкото пари ти са нужни, и като си услужиш, върни тия пари на мястото им.“ Бедният човек взема ключа, отваря касата и изважда нужната сума. Колкото пъти му потрябвали пари, той вадил от касата, но нищо не внасял. Отива тогава при богатия човек и му казва: „Вземи ключа от касата, парите се свършиха, нищо не остана в нея.“ Това показва, че ти само си вземал, а нищо не си турял – така не може да има пари в касата. Ако искате да имате пари в касата, едновременно трябва да вадите и да туряте в нея нещо. Каква идея може да имате, ако всички искате само да вземате, а нищо да не влагате? Всеки трябва да взема толкова, колкото внася – в това седи разумният живот. Някой взема хиляда лева да си услужи. След това той трябва да върне тия хиляда лева на мястото им. Тъй щото всеки сам ще води своя тефтер, без да става нужда да дохожда инспектор да ревизира сметките му. Природата държи точна сметка за всички приходи и разходи.

Казвам: каквото и да прави човек, в края на краищата ще се натъкне на важния въпрос как да уреди живота си. Като отговор на този въпрос Природата представя една малка програма, а именно взаимната жертва. То значи у всички хора да има желание взаимно да си помагат, като при това тази взаимопомощ да започне от този, който най-много се нуждае. Взаимната жертва – това е Божественият път, към който човек трябва да се стреми. Когато хората се стремят към взаимна отстъпчивост, взаимна жертва и солидарност, навсякъде в живота ще има прогрес – и в науката, и в изкуствата. Ако някой човек е с положителен темперамент n, трябва да дружи с такъв, който има отрицателен темперамент l, за да могат силите и на двамата взаимно да се балансират. Като се съберат тия двама души заедно, ще могат добре да работят: n е господар, който дава, а l е слуга, който работи. Какво ще се получи в резултат? – От тази вълна ще се получи вече готов плат. Този плат ще го купи някой човек с положителен характер. Защо не може да го купи човек с отрицателен характер? – Защото отрицателните хора сами си приготвят платовете, но не ги купуват, нито ги прилагат в живота си. Когато човек има някое отрицателно състояние,

той изпитва в себе си една приятност, че може да работи, без да издава това свое състояние навън. Положителните натури пък проявяват своето чувство навън.

Окултният ученик трябва да разбира и прилага живата математика в живота си, колкото трудна и да е тя. Той трябва да прави редица опити в това направление. Иска ли човек да изправи някоя своя погрешка, или да трансформира едно свое неразположение, той трябва, преди всичко, да разбира своите вътрешни състояния. Когато изпаднете в някое песимистично настроение, трябва да знаете, че пътищата към направлението, по което се движите, са прекъснати – поставена ви е някаква пречка, някакво препятствие. Скръбта, страданията, мъчнотиите, обезсърченията в живота на човека показват, че по посоката на неговото движение са поставени спънки, които прекъсват съобщенията. Този човек няма отворен път. Какво трябва да направи този човек, за да отвори пътя си? – Има два начина, по които той ще може да си направи мост. Представете си, че този човек е купил един килограм чисто дървено масло, което иска да занесе на своя приятел. Но преди да е успял да му го занесе, той получава от своя приятел едно оскърбително писмо. Този човек се спира сега и се замисля какво да направи с маслото. Две възможности има: или да хвърли шишето с маслото на земята, или да го задържи за себе си. Коя от двете постъпки е за предпочитане? Ако той хвърли шишето с маслото на земята и го строши, това подразбира: „За да може да съществува между нас двамата приятелство, ти трябва да слезеш на Земята, да научиш законите на смирението." Ако пък задържи шишето с маслото за себе си, с това той иска да каже на своя приятел: „Ти не заслужаваш това масло. И да ти го дам, не можеш да го използваш, както трябва. Затова аз ще задържа маслото за себе си, понеже се надявам да изправя тази погрешка." Как ще изправи погрешката? – От маслото, което задържи за себе си, този човек ще приготви едно вкусно, богато ядене, и ще покани своя приятел на обед. Той, като дойде, ще си хапне добре, ще се задоволи и ще съзнае погрешката си. Ще каже: „Приятелю, извини ме, че ти написах такова оскърбително писмо. Аз бях на крив път." По този начин работата ще се оправи и двамата приятели ще бъдат радостни и весели. А това не е нищо друго, освен поставяне на мост между тези двама приятели. Мостът възстановява техните отношения. От чисто практическо гледище за предпочитане е шишето с маслото да остане у вас, отколкото да го хвърляте на земята. Затова казвам на всинца ви: не трошете шишетата си!

С какво се отличават младите хора, младото поколение? – То търси лесния път. Младите искат да постигнат своите идеали изведнъж. Например ако някой млад се заеме да свири едно трудно класическо парче, той иска изведнъж да го изсвири, без много труд и усилия. Но представете си, че Природата изисква от този млад човек сам да си направи инструмента, сам да си създаде музикалната пиеса и най-после сам да я изсвири. Колко време, каква дълбока концентрирана мисъл се изисква от този човек, за да може той да създаде инструмента, да композира пиесата и след това да я изсвири! Всеки човек може да стане учен, това е въпрос на времето само, но за това се изисква усилена деятелност, без колебание и страх.

Сега, ако искате да проверите истинността на всичко, казано дотук, трябва да направите поне един опит, но без подозрение, без съмнение. Изключите ли съмнението и подозрението от ума си, на сто опита ще имате само едно изключение. Ако човек има вяра, той ще може само за един месец, вместо за цяла година, да разреши и проучи и най-сложните математически задачи. Мнозина мислят, че ученето е трудна работа. Ученето е трудно само тогава, когато в ума на човека има малко Светлина. Причината, дето някои хора не могат да учат, седи в това, че те не мислят право, не разсъждават добре. Следователно те имат малко Светлина в ума си. Който има много Светлина, той учи лесно, добре. Светлината усилва енергията на мозъчните клетки. Умът на човека се нуждае от повече вътрешна светлина. Тази вътрешна светлина се добива само чрез вярата. Съмнението, подозрението загасват вътрешната светлина. Например решиш някоя задача, но се усъмниш нещо: веднага спираш задачата, не знаеш накъде да вървиш – в ума и в съзнанието ти настава мрак и заблуждение. След време отново се вдъхновиш, придобиваш вяра и започваш да работиш нататък. Така работиш четири-пет години върху задачата и най-после я свършваш. Дойде твоят професор, учен и способен човек, преглежда задачата ти и намира една малка погрешка в десетичните числа. Нищожна, малка е погрешката, но трябва да се поправи. Питам: тази малка погрешка изменя ли вашето естество? Прави ли ви морално по-лоши, отколкото сте били по-рано? – Не. Ако обаче направите тази грешка в живота си, тя ще се отрази зле върху характера ви. Ако дадете пари на някоя вдовица и към определената сума прибавите една стотна част от стотинката, какво ще спечели вдовицата от този малък придатък? – Нищо няма да спечели. Но имате ли такава малка част от енергията на някоя разумна природна сила, тя ще има грамаден ефект и с нея ще можете да дигнете Земята нагоре в пространството.

Що се отнася до парите, стотинката не играе някаква важна роля, но ако стомилионната част от стотинката представлява някаква силова линия на Живота, тя ще има грамаден ефект.

Следователно малките подтици, които имате в живота си, изразени в мисли, чувства, желания, знания, са все такива силови линии с грамаден ефект в своите действия. Често казвате: „Тия неща са малки, нищожни.“ Казвам: в малките, в дребните, в нищожните неща седи величието на човека. Щастието на човека иде от момента, когато той започва да обръща внимание на малките силови величини в живота си. Например яви се у вас малкото желание да ставате сутрин рано и да размишлявате, но като се събудите сутринта, поогледате се наоколо, усещате, че в стаята ви е студено, и веднага отлагате желанието си за друг път. Казвам: щом е дошло това благородно желание у вас, не отлагайте, изпълнете го веднага. Станете рано, измийте се, облечете се и започнете молитвата си. Изпълните ли това малко желание, от този момент ще започне и вашето повдигане. Ако отложите или напълно отблъснете това желание, от този момент ще се зародят всичките ви нещастия. Когато човек се моли, трябва да бъде прав, бодър. Никога не се молете седнали. Когато здравият човек се моли на Бога, неговото естествено положение е да бъде изправен на краката си: главата му да бъде свързана с центъра на Слънцето, а краката му – с центъра на Земята. Ако някой лежи на гърба си и иска да се моли, няма да може – ще го нападнат кошмарни състояния, защото земните енергии подпушват гръбначния му стълб. Когато поставят човека с лице към земята и го бият отгоре, той може да се моли добре, защото пак се намира в зависимост от Слънцето.

Казвам: най-важно за всички е да се свързвате с положителните сили в живота. Съмнението, подозрението и ред отрицателни състояния могат да дойдат у вас, но вие не се стремете да ги изкоренявате. Оставете реката да си тече, не правете бентове по нея! По същия начин не се стремете да изкоренявате злото, което също като реката е едно течение. По-лесно е човек да вземе няколко греди, да ги тури като мост над реката и да мине по тях, отколкото да мине с колата си под бента на реката. Съвременните хора са подпушили днес много реки, направили са бентове, но какво са спечелили от това? – Редица нещастия. Отсега нататък мостове трябва да се правят, а не бентове. Никой не може да подпушва, да спира силите на Природата. Върху тях трябва да се поставят мостове, разумни съобщения. Двете течения – l и +n, положителното и отрицателното, трябва да

бъдат в ръцете на човешкия разум: той трябва да ги владее. Когато едно разумно същество от Духовния свят иска да премине от едно състояние в друго, хваща двете дръжки – на положителната и отрицателната сила, които веднага взаимно се унищожават, и то се качва нагоре в пространството; като смени състоянието си, оставя тия две дръжки. По този начин всички хора могат да трансформират състоянията си. Хванете ли с вяра положителното и отрицателното в живота си, вие ще преминете от другата страна на реката като по мост. Постъпвате ли така, няма да има мъчнотия в живота ви, която да може да ви спъне. Всички мъчнотии могат да се преодолеят с вяра.

Често казват за някого: „Този човек е много груб.“ За друг някого казват: „Този човек е много благороден, деликатен в отношенията си.“ Коя е причината за това различие? Защо единият е груб, а другият – мек, деликатен? – Това се дължи на материята, от която са създадени техните тела. Материята, от която е направено човешкото тяло, е разнообразна. Колкото един човек е по-груб, толкова по-голям брой от неговите клетки са от низш животински произход; колкото човек е по-мек, по-деликатен, толкова по-голям брой от неговите клетки са от по-висок органически произход.

И тъй, сега от младите се изисква нова, положителна вяра. В какво седи тази вяра? – Вяра без съмнения! Съмнението да седи отвън, вярата – отвътре! Страхът – отвън, Любовта – отвътре! Глупостта – отвън, Мъдростта – отвътре!

Сега ще ви представя няколко положения за размишление. Представете си, че вие сте слуга при един горд, честолюбив и своенравен господар, но имате силно желание да учите. Как ще изкажете своето желание пред господаря си, за да се съгласи той да му работите и същевременно да ви издържа в училището?

Второто положение: вие сте беден човек, търсите някаква служба, но нямате от никого препоръка. Отивате при някой господар, искате да ви назначи на работа. Как трябва да се представите пред него, да изявите своята работоспособност?

Третото положение: вие сте болен човек. Преглеждат ви няколко лекари и всички констатират, че страдате от тежка, неизлечима болест. Въпреки всичко това у вас има силно, непреодолимо желание да живеете, да бъдете здрави. Какво трябва да направите?

Отговор: Да се обърнем към Бога.

Да, с обръщането си към Бога човек ще може да разреши всички задачи, всички мъчнотии в своя живот.

Упражнение: Всички прави! Движение на ръцете нагоре, после – надолу, след това – в кръг. При тия движения ще произнасяте бавно следното изречение: Доброта и смирение всичко решават в света. Като кажете думата доброта, ръцете горе, при смирение – ръцете долу; при всичко решават в света – ръцете в кръг. След това бавно се изнасят напред и после се спускат надолу.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Книги:

* Прѣходни състояния на съзнанието

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г

1925_07_06 Вътрешна връзка

ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА

Понеделник, 6 юли 1925, 6 ч. с.

Ще направя няколко встъпителни бележки.

Всяка постъпка, всеки живот трябва да е основан на нещо, трябва да има основа, или другояче казано, трябва да има своя връзка. В целия органически свят, във всички същества има една тенденция, един стремеж да се групират, да образуват една вътрешна връзка. Така се създадоха малките единици - домовете; така се създадоха съвременните общества, народите; така се създаде и цялото човечество. Значи, идеята, която е вложена в този вътрешен стремеж, е връзката. Сега вие имате всички тия връзки, само една връзка ви липсва, съзнателната връзка с невидими свят. Тази връзка нямате. Вие говорите, че съществуват ангели, но нито един от вас не е имал разговор с ангелите. Може и да сте имали, но не сте съзнавали това. Може би, някой ангел ви е говорил, без да сте съзнавали, че ангел ви говори. Значи, съзнанието ви още не е будно. Тъй щото, когато казвам, че трябва да имате вътрешна връзка с невидимия свят, аз разбирам "пробуждане на съзнанието". Когато, обаче, вашето съзнание се пробуди, има една опасност - появяване на страха. Всеки човек, който няма будно съзнание, се плаши, страхува се. Когато човек започне да строи една голяма къща и вижда, че средствата няма да му стигнат, той се уплашва. А когато започне някоя малка работа, за която средствата му са достатъчни, той не се плаши, радва се. Ето защо, вие трябва да започвате работа в кръга на вашите възможности. Когато говорим за бъдещи проспекти, или за стремежите на човешката душа, виждаме, че тия неща са толкова велики, че човек съвсем се изгубва в тях. В тях се прозират великите замисли на Бога. В туй състояние, в което се намирате днес, най-важното нещо за вас е да образувате една вътрешна връзка с невидимия свят.

Ще ви напиша думата ЛЮБОВ. Какво разбирате от нея? Онези хора, които са създали речта, писмеността, с имали предвид и значението на всяка дума. Двете линии, които образуват буквата Л, показват, че у човека има две същества. Едното изразява стремежа на човешката душа, а другото - стремежа на човешкия дух. Накъде? - Към Бога. При този стремеж Любовта трябва да бъде разумна. Ако разложим буквата Ю, ще получим от нея следните елементи "'I и

O'". Първата линия е отражение, сянка. Къде е предметът, който хвърля тази сянка? Двете линии в буквата Ю са успоредни. Втората проекция иде от друго някое тяло. Значи, онова тяло, което хвърля тази проекция, има друго разположение. В буквата О също се забелязват две успоредни линии. Буквата О означава главата, ума на човека, който се движи. Значи, с нищото, т.е. с нулата се означава ума, понеже умът не е нещо материално. Умът се развива разумно по две успоредни линии. Само разумните хора се движат успоредно. Щом се движат успоредно, никакви стълкновения не могат да стават помежду тях. Значи, духът и душата трябва да се стремят успоредно към Бога, без какви и да е стълкновения. Всяко стълкновение на ума и сърцето показва, че човек не е на правия път. Например, някой се бори, дали има Господ, или няма. Това вече е стълкновение в човека. Какво има да се съмнявам, дали съществува Господ, или не? Някой казва: дали моята постъпка е права, или крива? Защо ще се съмнявам? Така само глупавите хора могат да мислят. В дадения случай, аз мога да зная, дали моята постъпка е права, или не. Например, кажа някому една груба дума, а след това искам да зная, дали е груба, или не. Как ще проверя? Ето как. Ще кажа някому: моля ти се, кажи същата дума на мен, за да я опитам! Каже ли ми я, ще зная вече, каква е тази дума, и какъв ефект произвежда. Друг случай: ударя някому една плесница и размишлявам, право ли постъпих, или не. Ще кажа някому: удари ми една плесница! Щом той ми удари плесницата, и аз съм недоволен, значи, плесницата не е намясто. Следователно, постъпката ми в двата случая е лоша. Но ако една плесница намести челюстта ти, питам: тази плесница намясто ли е? - Намясто е, разбира се. Тъй че, всяка дума, всяко действие трябва да бъдат на своето място. Празните думи не принасят никаква полза.

Буквата Б показва, че разумният живот е почнал да се развива. Второто О показва един ум, който седи по-високо от индивидуалния. Всеки един от вас е обгърнат с един по-висок ум, той е Божественият. Например: вие решавате да направите нещо, но във вас се започва една борба. Вие казвате: тъй ще направя, иначе ще направя. Веднага във вас се явява едно противодействие, вие започвате да се съмнявате, да се борите, дали ще успеете, или не. Най-после, Божественият ум, който ви обгръща, определя посоката на вашето движение. Вземете, например, една река. Как може да се движи тя? - Само по една посока - по своя наклон. Въздухът как може да се движи? - В четири посоки. Там разширението е на всички страни. Следователно, колкото енергиите са по-фини, толкова и движението е по-свободно.

Когато ние дойдем до любовта, тази любов трябва да бъде разумна. Бъдещият живот трябва да се сложи върху нея. Всички вие трябва да имате определени възгледи за нещата, а не само вярвания. Можете да кажете някому, че го обичате. Не, когато кажем, че обичаме някого, ние ограничаваме Любовта.

Вие сте се събрали тук не да вършите вашата воля, а волята Божия. До сега вие сте служили само на себе си, на домовете си, на народа си. Ако сте се събрали да повтаряте тия стари работи, по-добре вземете раниците си и се върнете по домовете - не си губете времето. Да кърпите старите си дрехи, нямаме нужда от това. Но ако искате да внесете нещо съвършено ново в живота си, да живеете за Бога, това вече има смисъл. Новият подтик, който трябва да имате, това е вътрешният Божествен живот, вътрешната връзка. Каква трябва да бъде вътрешната връзка? - Разумна. Ще турите едно правило в живота си: всяка добра мисъл, която се зароди в когото и да е, не ѝ противодействайте. Да кажем, че решите да имате един братски обяд, или една вечеря, направете я. Ама отвън нямало условия. - Направете я! Ама какво ще кажат хората? - Направете вечерята! Нямало достатъчно хляб. - Колкото има. Не е в хляба, не е в яденето, всичко е в срещата, в общението на душите. Това е една малка вътрешна връзка. Някой пък иска да пеете. Съберете се, попейте си! Животът не е в пението. То е само една малка вътрешна връзка. Някой иска да се разговаряте. Съберете се, разговаряйте се! Разговарянето е също една връзка.

Вие сега се събирате тук, да обмените мисли. Животът няма да се оправи от вашите мисли, но за вас е важно това, което ще приложите в живота си. На какво разчитате, като се събирате? Пари нямате, власт нямате, не сте силни. Тогава какво можете да направите? С какво мислите да оправите света? - С малкото добро, което излиза от Бога. Не е достатъчно само да говорите за Любовта, но трябва да почувстваме, че Бог е Любов, че Бог е жив. В Него живеем и се движим, в Негово име се събираме, с Него можем да се разговаряме, и Неговата воля трябва да изпълняваме, защото само Той туря ред и порядък навсякъде. Сега аз съм между вас. Защо? - Това е волята Божия. Бог е, Който върши всичко. Когато една работа се върши за Бога, или в името на Бога, тя придобива цена. Няма по-велика идея от идеята за Бога! И когато решим да вършим Неговата воля, когато решим да служим на Бога, всички същества, тук на земята и горе на небето, ще ни съдействат. Всички същества се групирват в идеята да вършат Божията Воля. Следователно, вие трябва да направите една

връзка. Сегашната ви връзка с невидимия свят не може още да издържа изпитите на живота.

Аз съжалявам, че някой път трябва да правя човешки сравнения за Любовта. Например, някой път ние употребяваме израза: влюбил се един момък в някоя мома. Това не е любов. Друг път казваме: тия двама приятели се обичат. Отношенията между тия двамата приятели, и то още не е любов. Само тогава две души се обичат, познават, когато са родени от Бога, когато са излязли от Него. Ние трябва да познаваме проявленията на Бога във всяка душа по особен начин. Хубавото седи именно в туй, че всички не сме излязли от Бога изведнъж и по един и същ начин. Следователно, всяка душа носи една особена красота, едно особено проявление на Бога в себе си, което в другите души го няма. Ако във вашата душа имаше туй, което има и в моята душа, или ако в моята душа нямаше нещо особено, ние нямаше да се търсим. Ако не беше това разнообразие в душите, нямаше да ви говоря, нямаше да се запитвам, дали ме разбирате. Мога ли да кажа, че нямам нужда от храна, от въздух, от слънце? - Не мога. Значи, всяка душа търси другите души. Бог е разпределил своите блага между всички тъй, че като се търсим взаимно, това правим с цел да придобием туй, което нямаме в себе си. И тъй, обмяна става постоянно между душите. И вие ще придобиете от мене туй, което нямате. Вие ще кажете: ние ще придобием всичкото знание от Учителя и после няма да имаме нужда от Него. Не е така. Вие, като дойдете на моето стъпало и придобиете тези знания, които имам, аз ще бъда на друго, по-горно стъпало. Вие никога няма да ме стигнете, защото, ако вие растете, и аз раста. Развитието е вечно! Аз говоря за Божественото у човека. То седи в разнообразието, а разнообразието в човешката душа съставлява красотата на живота. Не мислете, че като се запознаете с един човек, вече го познавате. Във всяка душа има нещо особено, във всяка душа има много красиви работи. Вие още не познавате нито вашето богатство, нито богатството, което имат другите души.

Някой път искате да бъдете идеалисти. Какво нещо е идеализмът? Идеализмът, тъй както се изразява, е една хубава дреха, една отлична мушама, която не пропуща влагата, но в тази мушама няма живот. Идея, значи образ на един вътрешен живот. Идеализмът трябва да бъде само една връзка, която да ни доведе в контакт с Любовта, а Любовта трябва да ни доведе във връзка с Мъдростта; Мъдростта трябва да ни доведе във връзка с Истината; Истината трябва да ни доведе във връзка с Правдата; Правдата трябва да ни доведе във връзка с Добродетелта, с Милосърдието и т.н. Всички тия

добродетели са така скачени една за друга, че придобиването на една от тях води към придобиване и на останалите.

Сега, вие сте се събрали заедно, и това наричате "събор". Разумните неща не се събират, но не изключват събирането. Разумните хора не се умножават, но не изключват умножението. Те не се и делят, но не изключват делението. Например, кое можем да делим? Кое можем да вадим? Разумният човек дава от своята любов и на другите. Трябва да дадеш! Защо? Ако не дадеш, ще се пукнеш, а като се пукнеш, от тебе ще изтече излишното. Това е закон в природата. Всяка пъпка най-първо е користолюбива, тя мяза на едно запушено шишенце. Дойде някой при нея, казва ѝ: дай! - Не давам. Но, като дойде слънчевата енергия и я облее изобилно, листата ѝ се разтварят, и тя дава. После листата ѝ окапват, и плодът завързва. И плодът в първо време е користолюбив, казва: няма да дам! Но природата и за него има методи, как да го преобрази. Разкъсва външната му корица, месестата част изгнива и семката му пада върху почвата. Христос казва: "Богатството трябва да се пожертвува." То значи: месцето около костилката трябва да се даде, за да се извади костилката и посее в почвата. Костилката, семката е връзката между Бога и плода. Следователно, щом образуваме връзка с Бога, и нашето растене започва. В какво седи това растене? - Всяка сутрин като ставаме, ние ще виждаме лицето на Бога тихо и спокойно, и ще бъдем доволни; каквато работа започваме, ще ни върви добре; каквито спънки и да срещаме в живота си, те винаги ще се разрешават разумно.

И тъй, какво мислите да направите в тази ваша среща? Ще ви трябват някакви методи за работа. Какви ще бъдат тия методи? Как трябва да разбирате новото учение, науката, изкуството, музиката? Науката е средство, музиката е средство, речта на човека е средство, богатството е средство. Изобщо, всички неща, които имаме в света, се средства, които ще ни доведат в съприкосновение, за да работим за Бога.

Сега казвам на вас, младите, да се пазите, докато любовта ви не е покварена, защото, щом се поквари, вие ще бъдете в неведение. Аз употребявам думата "млад" в добър смисъл - млад в Любовта. Ще ви дам едно малко обяснение. Вие казвате, че човек трябва да живее. Да, но как трябва да живее? Представете си, че имате редица красиви шишета, но все празни. Казвам: вие трябва да напълните вашите шишета. Казвате: защо да пълним тия празни шишета? Ще ви трябват, защото за в бъдеще условията на живота ще се изменят. Бъдещето

ви ще зависи от тия пълни шишета. Всяка мисъл у човека е една форма, която трябва да се напълни със съдържание на Любовта. Следователно, цената ви ще зависи от това, колко от тия шишета сте напълнили със съдържание на Божествените блага. Ако вашето сърце, ако вашият ум не са пълни с Божествените блага, какво струват? В какво седи цената на някой богат човек? - Касата му е пълна. В какво седи цената на един разумен човек? - В неговата разумност. Разумният човек, както и богатият човек, са пълни каси. Сърцето на добрия човек е пълно с добрини. Ние не препоръчваме празните шишета. Ние искаме да бъдете богати, пълни шишета. Когато говорим за богатство, разбираме, че човек трябва да бъде богат с добродетели. Когато говорим за сиромашия, подразбираме, че трябва да бъдете сиромаси в негативен смисъл: сиромаси в лъжа, в страх, в завист, в злоба, в омраза, в доносничество, в изопачаване на Истината, в интриги, в безверие, в глупости, да нямате нито майка, нито баща. Изобщо, във всичко негативно да бъдете крайно сиромаси. Щом обаче, дойдете до положителните неща, там трябва да бъдете крайно богати, не само милионери, но билионери, милиардери, колкото се може повече богатство да имате.

Вие трябва да изучавате живота в неговия положителен смисъл. Аз искам всички да бъдете умни, добри, богати в доброто, и богати в Любовта. В туй общество, именно, трябва да създадем един модел. Ако и ние сме като другите хора, тогава няма по какво да се отличаваме от тях, а ние трябва да се различаваме. Ние няма да се делим от хората, но трябва да се различаваме. По какво? - По степента на светлината на нашия ум. Ние трябва да се различаваме и по силата на нашия ум. Нашит мисли трябва да бъдат творчески. Ние трябва да се различаваме още и по какво? - По любовта на нашето сърце. В огъня на нашето сърце всичко трябва да се топи. И най-мъчнотопимите метали, злато и платина, трябва да се топят в огъня на нашата любов. В този огън трябва да се топи и злобата, и омразата, и неверието. Ние няма да се разправяме с това, с което съвременният свят се занимава, защото ние влизаме в един нов свят, светът на опита. Вие се съмнявате в този нов свят. Аз от 20 години насам правя опити, изследвания, за да намеря един положителен метод, който да изразява абсолютната Истина. Ще направя един опит и с вас. Ще взема някой от вас и ще го пратя в другия свят, в света на Любовта, дето нещата са реални. Той, като се върне от там, ще разправи съзнателно всичко, каквото е видял и чул. Всички ще се съберат наоколо му и ще слушат. Ако не вярват, ще пратим втори. И той като се върне, ще разправи всичко, каквото е видял. Ако и на него не вярват, ще

изпратим трети, четвърти, пети... Като изпратим десет души, и те разказват едни и същи неща, тогава няма какво да се съмнявате, ще приемете думит им за верни и истинни. Сега вие бързате, някой от вас ще кажат: дано стане това нещо още тази година! То ще бъде в годината, която Господ е определил. Коя е тази година, не се знае. Господ има своя година, определена за тази работа. За сега, от невидимия свят, няма още благоприятни условия за този опит.

Та вие се събирате за работа. Ще внесете Любовта в душите си. Искам вие, младите, да дадете образец. Сега старите ще кажат: е, хубаво е човек да бъде млад! Казвам: всеки от вас може да стане млад. Как? - Като се съблече от греха си, а всеки може да се съблече от греха. От него зависи. Всички можем да се учим в този нов живот, и всеки може да се подмлади.

И тъй, първото нещо: всички ще турите, като основа на живота си разумната Любов. Ще разисквате помежду си разумно. Ако се зародят някои недоразумения, ще ги разрешите по братски, а не материално, всеки да настоява на своето.

Всеки диамант, или какъв и да е скъпоценен камък, се определя по своята величина и по чистотата в състава си. Всяка мисъл се определя от степента на съзнанието у човека, с което той я проявява. Трябва да бъдете тъй будни, че като разсъждавате, никога не пренебрегвайте другите, да мислите, че те не знаят нищо, а вие само знаете. Мислите ли така, вие оскърбявате техния ангел. Някой човек може да не знае, но неговият ангел знае, той не е невежа. Следователно, ти ще си кажеш: ангелът, който ръководи този човек, е умен. На самия човек пък ще кажеш: братко, ние трябва солидарно да извършим волята Божия. А вие казвате: аз върша волята Божия, а той не я върши.
Друго важно нещо е: да бъдем благоугодни на Бога! Когато говоря нещо, аз всякога имам предвид следното: мисълта ми да е вярна пред Бога! Не мислете, че аз не чувствам влиянията на хората, но си казвам: че хората мислят за мен криво, това не е важно. За мен е важен авторитетът на Господа, какво ще каже Господ за мене. Не мислете, че аз не коригирам думите си. Когато кажа някъде нещо повече или по-малко, аз веднага се коригирам. В мен е закон, като говоря на вас, едновременно говоря и на себе си и коригирам всяка своя погрешка. И вие трябва да говорите така. После, дето имате погрешка, ще я коригирате. Всичко хубаво, което има в света, ще възприемете. Всичко хубаво в другите души също ще възприемете. Трябва да възприемете хубавите неща, които Бог е

вложил, дето и да ги срещнете. Защо да не ги възприемем? Има красиви неща в нас, има красиви неща и в душите на другите. Само така ще има туй любовно, братско отношение към всички. Само така ще повдигнете душите си. Любов на самопожертвуване трябва да има между вас, а не честолюбие. Тази Любов вие още не сте проявили.

Някой казва: Учителят казва тъй. Не казвам аз, но това е Божият закон, който всички трябва да изпълним. Бог е наредил нещата така, и така трябва да бъде - нищо повече! Едно мнение има в света, на което всички трябва да се подчиняваме. То е Божието мнение. Понеже Бог така казва, така трябва да бъде! Ето защо, всички ще се стремим да бъде тъй, както Бог е определил първоначално. Всичко, което Бог е наредил, е красиво, велико! Тук, именно, ще проявим своята свобода и своята интелигентност. Тук, именно, ще добием своята красота и всичко необходимо за нашите души.

Та казвам: вие ще постъпите според тая велика мисъл, да сте прави пред Бога, и след като разисквате въпросите във виделината на Любовта, ще имате плод.

Беседа, държана от Учителят.

III Младежки събор (Младежки събор (1925). София, 1925)
5 беседи от 5 юли 1925 г. до 7 юли 1925 г.

1925_07_07 Дванадесет положения
съпоставяния върху разбиранията и живота на ученика

ДВАНАДЕСЕТ ПОЛОЖЕНИЯ СЪПОСТАВЯНИЯ ВЪРХУ РАЗБИРАНИЯТА И ЖИВОТА НА УЧЕНИКА

1. Ученикът трябва да разбира добре това, което ще направи и да гледа да е съобразно с великите принципи на живата Природа.

- Колко е отрадно, когато ученикът в своето невежество постъпи тъй, както малките деца, без предварително да обмисля, какво да направи, и дали трябва да го направи.

2. Ученикът не трябва да вижда какво става наоколо му. Той за всичко трябва да е сляп.

- Колко е хубаво, когато ученикът вижда всичко, което се върши около него и се ползва от всичко това за своето развитие!

- Колко е благородно, когато ученикът мълчи!

3. Ученикът трябва винаги да мълчи, когато е пред Учителя си.

- Колко е сърдечно, когато ученикът разкрива душата си пред Учителя си!

4. Ученикът трябва да прави винаги това, което Учителят му казва.

- Колко е лазурно, ако ученикът изпълни волята на Учителя си, без Учителят да му е казал това!

5. Учителят сам извиква учениците си.

- Колко е Божествено, когато ученикът сам отиде при Учителя си!

6. При Учителя ще бъде само най-добрият ученик.

- Колко е покъртително, когато съзнаваш, че си лош и си при Учителя си!

7. Ученикът трябва да има винаги разположение в сърцето си и отзивчивост в душата си към Учителя си.

- Колко е искрено, когато ученикът изживява пред Учителя си вътрешните си борби!

8. Ученикът трябва да е много скромен и смирен.

- Колко е силно, когато ученикът постъпва смело!

9. Ученикът никога не трябва да иска от Учителя си. Учителят му знае кога и какво е необходимо да се даде на ученика.

- Колко е радостно, когато ученикът поиска нещо от Учителя си! А колко е благословено, когато Учителят от само себе си даде нещо на ученика си.

10. Ученикът трябва за всичко да благодари и винаги да е радостен.

- Колко е трогателно, когато ученикът скърби и плаче за несполуките си!

11. Ученикът трябва да е винаги при Учителя си.

- Колко е хармонично, когато далеч от Учителя, ученикът мисли за Учителя си.

12. Ученикът трябва винаги да мисли за Бога.

- Колко е богоугодно, когато ученикът и в най-малките неща в живота си вижда Бога в своето Величие и Слава.

Велико е, когато ученикът слуша Учителя си!

Трептяще, е когато ученикът е радостен, че служи на Бога!

Съзнателно е; когато ученикът благодари и хвали Бога всякога и за всичко!

III Младежки събор (Младежки събор (1925). София, 1925)
5 беседи от 5 юли 1925 г. до 7 юли 1925 г.

1925_07_07 Двадесет правила от Учителя към ученика

ДВАДЕСЕТ ПРАВИЛА ОТ УЧИТЕЛЯ КЪМ УЧЕНИКА

7 юли, 6 ч. с.

1. Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на вечната светлина, носителка на Любовта.

2. Ученикът трябва да има винаги една права стойка на тялото си, която държи будно неговото съзнание и дава разположение на духа му за работа.

3. Ученикът има винаги възможност да прави добро. Доброто е цел в неговия живот.

4. Ученикът ще бъде поставен пред изкушението, за да се изпитат убежденията му.

5. Ученикът бива поставян на силни преживявания, за да се кали в издръжливост и будност на съзнанието. Живот без преживявания е живот на спящи души.

6. Ученикът не трябва да се смущава от формите, а да гледа духа на нещата.

7. Ученикът се моли сам. Той трябва да е съсредоточен в молитвата си и да преживява думите и.

8. На ученика е необходимо малко съзерцание, за да може да се справи със себе си.

9. На ученика е потребно малко уединение, за да уякне вътрешно.

10. Няма по-хубаво нещо за ученика от чистотата! Ученикът като люби, трябва да придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.

11. Когато бъдеш свързан с Бога, няма да има съблазън за тебе.

12. Ученикът на окултната школа не бива да допуща никакво съмнение в Божествения Промисъл. Той знае, че пътят, в който е влязъл, е прав.

13. Съмнението е една задача за ученика, която той трябва да разреши правилно.

14. По закона на Любовта, щом повярваш, всичко е светло за тебе. По това ще познаеш, че си в полето на Любовьта - там съмнение няма. Усъмниш ли се, това показва, че Любовта я няма. В Любовта няма съмнение.

15. Първият изпит, на който ученикът се поставя сам, е съмнението. Затуй той сам трябва да прекара нощта на съмнението, и сам да го победи.

16. Ученикът трябва да мине през съмнението. То е една област, която той трябва да мине и да премине до край. Там той ще се намери в една северо-полярна нощ - шест месеца нощ, но той трябва да разбира закона. Той трябва да я прекара, за да излезе пак на светлия ден и да се крепи през всичкото време. След като премине този период на мрак, на вътрешно затъмнение, ще дойде прозрението, ще дойде светлия ден, ще дойде Посвещението.

17. Ученикът трябва да вижда доброто навсякъде и у всекиго. Вижда ли той все пръстъпления, пороци и недостатъци, това е проказа в неговото сърце. Ужасно е да носиш дявола в сърцето си!

18. Докато ученикът намира светлина в света, нищо не може да му се говори за Бога. Трябва да се яви отвън тъмнина, за да стане в душата светло. Само при вътрешната светлина се ражда Любовта към Великото. Ученикът не трябва да се спира на светлината в света, а да гледа светлината в душата си и нея да пази.

19. Ученикът не може да има приятелство и със света, и с Бога. Ако ученикът люби Бога, светът ще потъмнее за него, ще се скрие, ще изчезне, а той ще се намери в един друг свят на светлина, мир и радост, и там ще чуе Учителя си.

20. Приятен е пътят на ученика във всичките му мъчнотии, защото е път на възлизане!

III Младежки събор (Младежки събор (1925). София, 1925)
5 беседи от 5 юли 1925 г. до 7 юли 1925 г.

1925_07_07 Методът на светлината

МЕТОДЪТ НА СВЕТЛИНАТА

7 юли 1925

В природата има много методи за говорене, но главните са два: единият е методът на тихия дъжд, който пада тихо, без гръмотевици; другият е метода на силния дъжд, който иде с гръмотевици. Тогава всички палят свещи и се молят. Първият метод е Божествен, вторият е човешки. Гръмотевиците не са опасни.

Те имат едно отлично предназначение - пречистват въздуха. Дъжд с гръмотевици е по-добър, отколкото без гръмотевици. От тия дъждове с гръмотевици, някои са придружени и с бури, та обрулват всичко. Тихите дъждове са обикновено без бури. Но тъй, както е в природата, всичко е хубаво. Дъждовете, които са придружени с бури, всичко обрулват, но и всички нечистотии очистват. Тъй щото, тия два метода работят и вътре във вас. Те представляват вътрешен, а не външен процес. Те са работа на душата. Някой път в душата настава тихата, хладна нощ - нощта на тихия дъжд; някой път дохожда онази бурна, студена нощ - нощта на дъжда с гръмотевици и бури. При дъжда с бури покривите на къщите се разкриват, керемидите им се разпръсват, кепенците на прозорците се отварят. Всичко това е за хубаво!

Тук в България, учениците изобщо, понеже са събрани измежду всички народи, са от високо произхождение: те са царе, князе, графове, лордове - искат Господ да изпрати за тях специални ангели. Често, като говоря, някои казват: общо ли говори, или лично? Казвам: общо и лично, това е един и същ метод. Едно нещо имайте предвид: за всеки едного лично, както и за всички общо, ще дойдат разни изпитания, но не се спъвайте от тях. Трябва да знаете закона, че колкото повече изпитания имате, толкова повече благословения ще имате. Помнете: колкото повече страдания, мъчнотии и противоречия срещнете в живота си, толкова повече имате и благоволението на небето. Турете това нещо в живота си като общо правило! Колкото се отнася до хубавото, доброто, оставете го настрана. То е общо за всички. Когато дойде хубавото, всички го носят лесно. Най-силните ученици се познават при големите бури. Хубавите кораби се познават при големите бури в океаните и моретата.

Сега, няма защо да доказвате, кой е вашият Учител, какъв е вашият Учител. Не

доказвайте това! Туй е една сложна задача с десет неизвестни, а за сега, вие едва ли решавате задача с три неизвестни. Какво разбирате под думата "учител?" - Човек, който учи. На какво учи? Вие ще научите едно от правилата на Учителя. То е следующето: Учителят поддържа правилата, методите на светлината. Светлината само благородни, само чисти места ли посещава в света? Кажете ми! Вие някой път казвате: знаете ли кой съм аз? Там, на това ли място трябва да бъда пратен? Питам: Господ, Който праща своята светлина от небето, тя само в царски ли палати влиза, само в клетките ли отива? - Не, навсякъде. Тя прониква в най-мръсните места, като ги осветлява, подига и пречиства. Оцапани, нечисти са ръцете на живата светлина! Питам: ако светлината, която седи толкова високо в Божествения свят, слиза и си цапа ръцете с греховете на хората, колко повече живите хора на земята трябва да сторят това? Вие, учениците, по някой път казвате: да си изцапам ръцете, да вляза в това място! Ами че, когато влизате в някой клозет, не носите ли свещта си там? Светлината влиза навсякъде. Тази свещ не казва: защо ме носиш тук? Тъй ще разбирате дълбокия смисъл в метода на светлината. Тази Божествена светлина, именно, прониква в нас, в най-тайните, в най-скритите места, за да ни очисти. Туй е великото смирение! От светлината трябва да се учите на смирение. Казвам: ако нямате смирението на светлината, нищо не може да стане от вас.

Едно ново правило ще имате предвид: ще пазите правилата на светлината, ще имате смирението на светлината, готовността на светлината да отивате, да проникvате навсякъде, дето тя отива. Светлината преминава през всичко и навсякъде, но не остава там. Помнете: че нито една частица от светлината не остава, дето е влязла. Тя остава, например, в клозета само за една тристахилядна част от секундата, и след това си заминава. Само за толкова малко време може да остане тя в едно нечисто място. Тъй че, срещнете ли една нечиста мисъл, не я дръжте в ума си дълго време! Лошите мисли задържайте само за една тристахилядна част от секундата и после ги изпратете навън. Ако вие бихте имали този метод на светлината, всичките спорове бихте разрешавали много лесно. Триста хиляди несгоди можеха да ви дойдат, и всичките тия несгоди бихте могли да разрешите само в една секунда. Как? - С метода на светлината.

Та, през тази Божествена година, в която сега сме родени, в първия ден на тази година, той е доста дълъг ден, прилагайте метода на светлината! Дойде ли някое противоречие, кажете си: аз ще бъда като светлината! Когато светлината влезе в човешките очи, тя се радва, понеже има ума на едно разумно същество.

Светлината не е еднакво посрещната навсякъде. Когато светлината влезе в очите на един вълк, какво говори тя там? - Мине и си замине. В някоя глистя, когато влезе, пак минава и заминава. Там не е така добре посрещната, както когато влезе в човешкото око. Как мислите, какво ще бъде сърцето на светлината? Колко е велико това сърце! Светлината казва: след време аз пак ще мина, пак ще посетя това място. Тя непрекъснато обикаля света. Когато Христос е казал: "Аз съм светлината на света", Той е подразбирал, че тази светлина трябва да проникне в най-тъмните, в най-затънтените места, за да внесе разумното. Щом дойде разумното, тогава ще се прояви Любовта.

Беседа, държана от Учителя.

III Младежки събор (Младежки събор, София, 1925)
5 беседи от 5 юли 1925 г. до 7 юли 1925 г.

1925_07_08 Теория и практика
лекция пред общия окултен клас

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Съставяне на поезия от думите „Любов, светлина и топлина за човешката душа“.

Ще ви запитам: защо хората влизат в стълкновение един с друг? Когато две тела се движат с една и съща бързина и в една и съща посока, могат ли да влязат в стълкновение? – Не могат. Обаче ако две тела се движат в една и съща посока, но с различни бързини, те ще влязат в стълкновение.

Ще ви задам друг въпрос: по какво се отличава разумният живот? Човек сам за себе си не може да познае дали е разумен, или не. Когато има две лица, само тогава можем да говорим за разумност. Когато казваме, че Бог е всемъдър, то е, защото Неговата Мъдрост се изявява спрямо нас и ние я съзнаваме. Следователно контрастите в света са необходими. Ето защо, когато имаме двама души – единия разумен, а другия неразумен, ние можем да говорим вече за разумност. Разумните хора вървят в успоредни линии. Какво ни показва пресичането на две линии? – Че единият от двамата е неразумен.

Теоретически всички знаете, че хората не трябва да идват в стълкновение един с друг. Кога не се стълкновяват? – Когато любят. Значи всеки човек трябва да люби! В Любовта няма никакъв аристократизъм; тя не прави никаква разлика между висшия и нисшия живот. Туй трябва да държите в ума си. Ние обаче правим разлика между човешкото и животинското съзнание. Например едно млекопитаещо не може да бъде в хармония с човека, защото нисшето не може да разбере висшето.

Един вол или един кон не може да влезе в положението на човека, докато човекът влиза в положението им и щом се разболеят, той може да им помогне. По същия начин и ние като животните не можем да влезем в положението на ангелите, но те обхващат нашето съзнание, разбират ни и ни помагат.

Сега, забележете, често вашите чувства и мисли се менят. Някой говори за любов, но не се минава много време, той изгубва тази любов. Той изменя чувствата си. Изкуство е, като страдаш, да отделиш своите чувства и мисли от страданието. Някои казват: „Както човек мисли, такъв е“; или: „Както човек чувства, такъв е.“ Вярно е това, но мислите и чувствата не са самият човек. Когато ние казваме, че както човек мисли и чувства, такъв е, то е по нямане на подходящи думи в езика ни. Затова често ние си служим с едни и същи думи, за да изразим различни състояния. Под думите чувствен свят изразяваме цял свят, без да го разбираме какъв е. В никой език няма съответни думи, с които да се изразят тънкостите, които съществуват в чувствата, затова туряме всичко в една и съща категория. Ние казваме например: „Чувствам болка.“ Де е тази болка, в сърцето ли? – Не, тя може да бъде или в крака, или в мозъка, или в сърцето, и т.н. И след това казваме, че Бог е създал човека, за да страда. Питам: вие ходили ли сте при Господа да се разговаряте по въпроса защо Той е създал човека? Казал ли ви е Господ, че действително е създал човека, за да страда или да боледува? – Не, Бог не е създал човека нито да страда, нито да се радва. Създаването подразбира един механичен процес, който постоянно става в Природата. Когато Бог създава света, ние изпитваме радост. Радостта показва, че ние сме в съгласие с Божиите закони, но когато страдаме, ние сме в разногласие с Бога. Обаче има нещо по-хубаво и от радостта. Ако радостта беше краят на нещата, защо я губим толкова скоро? Човешката радост прилича на сапунен мехур, който трае само няколко секунди и след това се пука. Питам: каква издръжливост ще има тази радост, която трае колкото сапунения мехур? Да допуснем, че получавате голямо наследство и се зарадвате. Какво ще направите с това наследство? Едва сте се зарадвали – и на другия ден вземат наследството ви. Какво става с вас? – Започвате да скърбите. Отново ви дават наследството – пак иде радостта. Като ви дават и вземат наследството, у вас настават правилни промени в състоянията. Но наследството нищо не донася на човека.

Следователно вие трябва да схванете коя е главната мисъл, която искам да изтъкна в примера с наследството. Истинското наследство е това, което не се губи и не се създава отново. Кое е това богатство у човека? – Това са неговият ум и неговото сърце, които Бог му е дал. Те са богатството, капиталът, който не се губи. Те са хиляди пъти по-голямо богатство от това, което дядо ви и баба ви могат да ви дадат. Те не са материални богатства. Сърцето, което Бог ти е дал,

струва повече, отколкото всяко видно положение, което заемаш в обществото. Човек се оценява по ума и по сърцето си. Ако имаш прекрасен ум, хората ще те ценят. Ако имаш прекрасно сърце, хората ще те ценят. Нямаш ли този ум, нямаш ли това сърце, твоята цена ще се намали.

Някой казва: „Мене никой не ме обича." – Не, няма закон в света, който да ни показва, че всички хора мразят някой човек. Ако сто или хиляда души те мразят, това не е признак, че всички хора те мразят. Целият свят не се състои само от толкова души. В света има хора повече от един милиард и половина. В другия свят пък има повече от 60 милиарда живи, разумни същества, с които човек се намира в известни връзки, в известни съотношения. Питам: възможно ли е тогава всички тия същества – тук, на Земята, и горе, на Небето, да те мразят? Добрият, разумният човек има съотношение и с ангелите. Щом е така, защо не схващате живота реално? Под думите реален свят вие подразбирате само материалния свят, т.е. външния свят, външните отношения на хората. Онези от вас, които искат да прогресират, трябва да мислят правилно.

Вие сте дошли до една точка, която наричам неутрална зона. Сега трябва да направите едно малко усилие, за да преминете тази неутрална зона. Като дойдат хората при тази зона, те започват да критикуват всичко, от нищо не са доволни. Влязат в някое религиозно общество, поседят малко там и после казват: „Тия хора не са истински християни." – Добре, те не са истински християни, но ти такъв ли си? По какво можеш да определиш твоята стойност? Често вие казвате за някой свят човек: „Този човек минава за светец пред хората, но не живее, както трябва. Ние сме виждали такива прехвалени светци." Казвам: имате право да критикувате, но всеки, който иска критиката му да бъде вярна, нека се постави на изпит заедно с този светец и да провери не само на теория нещата, но и на практика, в проявите на живота.

Нека сравни своята чистота, готовността на жертви, своята любов, мъдрост и знание с тази на този свят човек и после да критикува. Има ред опити, които могат да се направят. Когато говориш за някого, когато го критикуваш, трябва да бъдеш готов да покажеш на опит, че седиш по-високо от този, когото критикуваш – не само на един градус, но най-малко на десет градуса. Когато критикуваш някого в музиката, ти сам трябва да разбираш от музика. Казваш: „Този човек не свири хубаво." – Добре, ти покажи как трябва да се свири. Повикат го да свири и той започва. Какво излиза? – Онзи, когото той критикува,

свири по-добре. Критикът свири „Цвете мило, цвете красно“. Питам: кой цигулар не може да свири това? – Всеки може да го свири, но в това не седи изкуството на цигуларя. Музиката, пеенето са сила сами по себе си.
Тъй както днес се употребяват, те са вече средства за прехрана, но не и изкуства. Щом те се употребяват като средства за препитание, те са един вид търговия, а всички неща, които се употребяват като търговия, те изгубват своята цена.

Често ви слушам, като пеете, и си казвам: тия хора пеят без душа. Някой казва: „Аз вече съм израснал, не трябва да пея. Аз мога само да говоря, но не и да пея.“ – Музиката, пеенето седят десет градуса по-горе от говоренето. Ти научи ли закона на говоренето, за да прекараш тия десет градуса в музиката? Ти още не си усвоил говоренето, а се отказваш от музиката. Всеки човек, в когото музикалното чувство е слабо развито, има дрезгав глас. Речта на човека е музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Затова именно животните нямат глас. Те не могат да говорят.

Кучето се опитва да говори, но лае. Волът се опитва да говори, но мучи. Материята, от която животните са създадени, им пречи да говорят. В това отношение птиците са достигнали до една по-висока степен от животните. Папагалът например се мъчи да запомни някои думи и да ги възпроизведе.

Сега мнозина от вас казват: „Работата е много лесна, всичко ще дойде изведнъж, по вдъхновение.“ Вдъхновението представлява един велик закон. Вие знаете ли какво нещо е вдъхновението? То е най-великият закон, който съществува в света. За да дойде вдъхновението у вас, вие трябва да сте изучавали закона на жертвата и закона на вярата.

Вдъхновение може да има само човекът на абсолютната вяра. Онези хора, които нямат вяра, не могат да имат вдъхновение. Те могат да имат само въодушевление.

Вие като ученици сте на различни възрасти: някои сте по-млади, а други – по-стари. Старите имат някакви преимущества пред младите в това именно, че техните чувства са по-стабилизирани, докато чувствата на младите не са тъй стабилизирани. Чувствата на младите се намират във въздухообразно състояние. Те гледат идеално на света, но техният идеализъм трае ден и половина. В същото положение изпадат и старите хора. Щом човек премине 60

години, той изгубва своя идеализъм и мъчно може да завърже приятелство с някого. Той казва: „Аз вече не вярвам никому!“ Младият вярва на всичко и на всички хора, но като остарее, и той дохожда до същото заключение. Питам: в какво пък седи преимуществото на младия пред стария? – Младият има условия да работи. Следователно той трябва да изработи в себе си толкова устойчиви чувства, че на каквато възраст и да дойде, да не изгуби вярата си, нито вдъхновението си. Често някои от учениците се оплакват от някой брат или от някоя сестра, като казват, че се отнасяли с тях грубо. Питам: кой глас според вас е мек, благороден? Мек, благороден глас има този човек, който, с когото и да говори, винаги си представя, че се намира пред някое възвишено, съвършено същество. Кой от вас е достигнал до това състояние? Вие имате желание, но още не сте го постигнали. Знаете ли на какво мога да уподобя вашето положение? – На хора, които страдат от изкривяване на костите.Такъв човек има съзнание за себе си, че ходи правилно. Питам го: „Можеш ли да ходиш правилно?“ – „Мога.“ Започва да ходи, но се изкривява. Такива хора са ходили ред поколения по този начин и сега вървят като някоя гемия. Те не съзнават този свой недъг в ходенето. Съвременните хора, като ходят, вървят ту вляво, ту вдясно.
Това не е правилно ходене. Наблюдавайте котката, тя ще ви покаже как трябва да ходите. И конят може да ви покаже как трябва да ходите. Те имат правилен вървеж.

Ще ви запитам: какво положение трябва да вземете, когато говорите? Забелязал съм: някои оратори, като говорят, не знаят де да поставят ръцете си – ту ги спущат надолу, ту ги турят на гърдите, но всички тия положения са неестествени. Вижте котката де туря предните си крака, когато е разположена. Кое е най-естественото положение на ръцете? Де трябва човек да постави ръцете си, за да се чувства добре? Ако затворите ръцете си, няма да имате вдъхновение. Вие често затваряте ръцете си, а искате да имате вдъхновение. Който затваря ръцете си и свива краката си, прилича на една изолирана батерия. Вие сте се затворили и казвате: „Сега да ме посети Духът, за да се вдъхновя!“ Духът като дойде, вие ще мислите свободно и тогава енергиите на Живата Природа ще проникнат във вас. Но за да ви посети Духът, трябва да се отворите. Това значи да разбирате вътрешните закони на живота и на Природата. Ако не разбирате тия закони, дръжте ръцете си свободни и вдъхновението ще дойде. Ако пък разбирате законите, затворете ръцете си, концентрирайте мисълта си, докато дойдете в съприкосновение с невидимия

свят. Тогава в ума ви не трябва да има никаква друга мисъл, освен една велика мисъл. По този начин вие ще имате връзка и общение с невидимия свят и ще заемете едно естествено положение. И тогава всяка клетка в организма ви ще се движи по една правилна линия.

И тъй, ако придобиете естествено държане на тялото си, и ръцете всякога ще вземат правилно положение. Само по този начин вие ще можете да управлявате движенията на тялото си. Ако религиозните хора не разбират тия закони, от техния живот се изгубва всякакво благородство, всякаква топлина и влага. И в такъв случай лицата на тия религиозни хора огрубяват, те приемат мъжки черти и мускулите им се проточват, а на други някои пък лицата затлъстяват, стават кръгли като месечина. Обаче и двете състояния са анормални. Лицето на човека трябва да бъде подвижно, по него да се чете като на книга, а не като на маска, на която нито една черта не се изменя. От лицето на човека трябва да излиза светлина. Когато постигнете това, вие ще бъдете в хармония както със себе си, тъй и с Живата Природа.

Често казвате, че трябва да се изолирате от света. Какво разбирате под думите „изолиране от света“? Това значи да не сте в стълкновение със света, да влезете в своята орбита, в своя кръг на деятелност, дето никой няма предвид вашите лични интереси. Светът е един банкер, един лихвар, който ви хваща за гушата и ви взема всичко. Наблюдавайте какво става в Природата, която съвременните естественици изучават. Тази Природа представлява един свят на безпорядък. Там ще видите много паразитни растения, които се увиват около други някои и черпят от тях хранителни материали, вследствие на което тия растения умират. Същият този паразитизъм се забелязва и между насекомите, както и между всички други същества. Навсякъде в Природата виждаме една ужасна борба за съществуване. Това не е онази Жива, Разумна Природа, за която ние говорим. Това е свят на дисхармония или свят на индивидуализиране. В този свят всяко същество иска да се индивидуализира, т.е. да намери своята орбита. Ние обаче няма защо да се занимаваме със света на непрестанната борба. Някои цитират думите на апостол Павел, който казвал, че нашата борба не е против плътта и кръвта, но против духовете. Казвам: няма защо да се борите с духовете.

Някои хора казват: „Противи се на дявола, за да избяга!“ Вие трябва да разбирате как да се противопоставите на дявола. Ти не можеш да се съпротивляваш на дявола тъй, както на един човек. Как ще се съпротивляваш

на огъня?
Представете си, че внеса пред вас един въглен, тежък двеста килограма и нагрят до температура 2000°. Питам ви: как ще се справите с него? Мислите ли, че ако вземете две-три кофи вода, ще го изгасите? – Нищо няма да направите. Закон е: оставете духовете да се борят сами, а вие само ги наблюдавайте – нищо повече! Когато апостол Павел казва да се съпротивлявате на дявола, той подразбира, че Духът, който живее в тебе, трябва да се бори с него заради тебе, а ти само наблюдавай тази борба, за да добиеш знание. Сега гледам – онзи с плътта извадил нож, ще се бори срещу дявола.
Не, дяволът е голям пехливанин. Не мислете, че той е толкова слаб и глупав. Щом не си добре разположен към него, щом искаш да се бориш с него, той знае какво да направи с тебе. Хитър е дяволът! Той има предвид някой твой богат дядо, милионер, комуто внушава следното: „Ти ще оставиш своето наследство от десет милиона лева на твоя племенник.“ И наистина, дядото наскоро умира и ти донасят завещанието. Ти си казваш: „Господи, аз Ти благодаря за благото, което ми даваш!“ Дяволът те наблюдава и си мисли: „Чакай, ще видиш сега Господа!“ Как? – Дяволът започва да работи усилено, като ти донася ред интриги – с този те бутне в някоя беля, с онзи в друга, а ти се чудиш какво става с тебе. Ще те омотае, ще обърка работите ти, докато се принудиш да лъжеш, да изнасилваш хората, да правиш престъпления. След това дяволът те запитва: „Как си сега?“ Ти казваш: „Не зная какво става с мене! Само лъжата ще ми помогне, не може без нея.“ Дяволът те подслушва и ти пошепва: „Тъй е, откога ти говоря, че без лъжа не може в този свят. Тази работа ще се оправи само с лъжа.“ Ти се отчаеш, обезсърчиш, изгубваш вяра в Бога. Дяволът ти казва: „Не се безпокой – и без вяра може в този свят.“

Та казвам: вие, които се занимавате с окултната наука, трябва да знаете, че тя не е толкова лека. Не е достатъчно само да имате детинска вяра. Трябва да имате поне в слаба степен развито ясновидство, да знаете как и отде идат добрите и лошите течения в Природата. Гледам, някой ми говори, но виждам – в него се е настанил един черен дух и му диктува какво да говори. Той ми говори нещо в името на Христа, на св. Богородица, апелира към моето благородство, към моята щедрост и т.н. Казвам: всички лоши духове се познават по това, че обичат да подкупват, да ласкаят човека. Де кого видят, ласкаят го, че имал добри, ценни качества. А това, че някой обича да послъгва, правят се, че нищо не виждат. Те го съветват: „Ти гледай да спечелиш повече пари, да раздаваш на бедни и така Господ ще прости греховете ти.“ Светлите духове пък се отличават

със съвсем друг характер, те имат съвсем други постъпки. Обикновено те си служат с контрасти. Като дойде такъв дух при тебе, той няма да те изобличи, но ще те постави при един силен контраст.

Ще те заведе при един човек, който върши престъпление, и при друг, който върши добро, и ти казва: „Кое е по-хубаво?
Кое от тия две положения одобряваш?“ – „Добрите, великите и благородни дела.“ – „Щом е тъй, винаги за доброто мисли и него прави, а злото избягвай.“ Лошите духове обещават много неща, но нищо не изпълняват. Добрите, светлите духове не обещават, но изпълняват. Когато един Божествен светъл дух дойде в тебе, той няма само да те наставлява тъй да правиш, иначе да не правиш, но ще те постави между хора, които ще съдействат за твоето добро. Той ще те постави в благоприятна атмосфера за развитието ти. Ако един дух не може да ви създаде такава благоприятна атмосфера, той не е Божествен, но обикновен дух, обикновена душа като вас. Той не е от онези висши Духове, които са завършили своето развитие, за да могат да ви помагат. Тези интелигентни души мога да изменят изцяло насоката на вашето развитие. Те са носители на великата Божия мисъл, затова могат да ви помагат. Те са помощници на всички ученици в Школата. Всеки ученик, който влиза в Школата, има вече тяхното съдействие.

Най-първо, като ученици на Окултната школа, вие трябва да се освободите от всички субективни и обективни начини на действие. Например в една окултна школа трябва да се говори малко по-меко, но не и много тихо. Като се говори тихо, не се чува, слуховите вълни не могат да се разпространяват много далече. Но и силното, високото говорене не е за препоръчване, и то причинява вреда на слушателите. Изобщо говорителят трябва да има тих, приятен глас, без да има мисълта да влияе на слушателите си по един или по друг начин. Всеки оратор трябва да има за цел неговото говорене да апелира към умовете и сърцата на слушателите. Само по този начин може да стане обмяна между сърцата и умовете на хората. Сега, като ви говоря, аз забелязвам в мнозина от вас едно подпушване в нервната ви система. Някой път това подпушване е в мозъка, а друг път – в симпатичната нервна система. Тия подпушвания се дължат на някои напрегнати състояния у вас, вследствие на което се раждат известни дисонанси. Ето защо първо ще се заемете с изучаване закона на отпушването.

След като чуете една моя беседа или лекция, трябва да помислите малко върху

нея и да извадите всеки за себе си поне две важни мисли. Колцина от вас, които слушат лекциите и беседите, сте спирали по 10-15 минути да размишлявате върху някои по-важни мисли и да ги приложите в живота си? Ако постъпвате по този начин, у вас ще се създаде една положителна мисъл. Вие какво правите? Като се свърши лекцията или беседата, разотивате се, като си мислите, че много знаете. Действително, вие знаете нещо, но това знание по-скоро ще стане причина да ви бият. С това знание вие ще приличате на онзи българин, който се хвалел, че знае добре турски език. Идва от селото един виден турчин, викат този българин да превежда – аз ще го нарека Дончо, ако някой от вас се нарича Дончо, нека ме извини, така ми попадна това име. Турчинът му говори по това, по онова: мисли, че Дончо знае турски. Питат го селяните: „Дончо, какво иска този турчин?“ – „Иска да яде риба.“ Селяните му донесли цял сак с риба и няколко хляба. „Какво е това?“ – пита турчинът.

Взема сака с рибата и набива с него българина по главата. Селяните го питат: „Дончо, защо те би турчинът?“ – „Защото го надговорих.“ – Не, не е така. Турчинът го бие за неговото невежество. Та сега, като ученици, ще имате предвид следното: никога висшите Духове няма да слязат до вашия уровен, да се занимават с вашия език! Всеки ученик през свободното си време трябва да проучва символите, които представляват езика на висшите Духове. Ние употребяваме символите, защото в тях има окултни знаци. Аз ви дадох думата вехади като музикално упражнение. Тя е окултен израз. В музиката има окултни тонове, които вие трябва да изучавате, за да се подготвите, да разбирате този език.

Апостол Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм“ (I Кор. 13:1). Този, който е превеждал това послание, е направил една погрешка. Човек, който може да говори на ангелски език, той без Любов не може да бъде. Едно от свойствата на ангелския език е Любовта. Следователно ап. Павел в този стих поставя един контраст. С това той иска да каже: на човешки език може да се говори без любов, но на ангелски език без любов не може да се говори. Или, с други думи: на падналите ангели може да се говори без любов, но на небесните ангели не може да се говори без любов. Апостол Павел е писал правилно, но онези, които са превеждали Писанието, не са го превели правилно. Те са изопачили смисъла му. И в беседите на Христа се настоява да се проучи именно този вътрешен език. Под думата научавам ние разбираме стиха, в който Христос казва: „Както Ме е Отец научил, така говоря.“

Духовният език се отличава със следното качество: в мислите, в чувствата и в действията има съгласие. Ти не можеш да мислиш едно, да чувстваш друго и да правиш трето. Едновременно ще мислиш, че чувстваш и ще действаш, т.е. ще мислиш, ще чувстваш и ще действаш по един и същи начин.

Често някой от учениците дойде при мене и ми казва: „Учителю, моята душа от ден на ден се разцъфтява, аз искам да се пожертвам за човечеството, искам да спася света. Аз съм готов за това, от нищо не ме е страх." Казвам: „Много хубаво, по-добро нещо от това няма. Щом си готов вече, започни." Не се минават обаче две-три седмици, той иде при мене и ми казва: „Учителю, много съм зле. Големи страдания ме нападнаха, притъмня ми на очите. Не мога да ги изнеса сам, моля ти се, помогни ми!" Питам го: „Нали беше готов да се жертваш? Как мислиш, с лаврови венци ли да те посрещат?" Не, ти като влезеш в другия свят да помагаш на падналите души, ще срещнеш най-големите хули и страдания. Готов трябва да бъдеш на всичко. За да работиш за тия души, от теб се изисква Божествено знание и сила. Когато страдате и когато се радвате, трябва да знаете, че това са състояния на тия души, които ви атакуват отгоре и отдолу. Тия души могат да бъдат далечни и близки на вас, но често идват и ви навяват различни състояния. Вие, като окултни ученици, трябва да различавате тия състояния – кои са ваши и кои са чужди. Често някой човек запитва друг: „Защо ме гледаш така? Какво искаш да кажеш?" Казвам: тук духовете се гледат, а не хора. Защо един човек ще гледа друг? Духовете говорят помежду си, те се борят. Между тях има вечна борба и ако при тази борба ние не заемем своето място, ще бъдем смачкани като между две колелета.

И тъй, като окултни ученици вие трябва да знаете тия закони и да се предпазвате от тях. Много от младите и от възрастните сестри и братя изпадат в тежки състояния и не могат да си помогнат. Те мислят, че тия състояния са техни, и затова се измъчват, не искат да живеят, искат да се самоубият и т.н. Днес дойде при мене едно външно лице, изпаднало в голямо изкушение, не знае какво да прави. Питам го: „Де остана твоето геройство?" Трябва да знаете, че истинският човек различава състоянията си и поставя всяко от тях на своето място. Ако ти имаш един разумен приятел, като ангел, и той те наскърби или огорчи нещо, ще знаеш, че той цели нещо много добро за тебе, иска да те повдигне.

Ти не трябва да имаш никакво съмнение в него, а само да потърсиш причините

в себе си – защо приятелят ти постъпва така, на какво иска да ти обърне внимание. Ако пък един твой глупав приятел те наскърби нещо, пак ще потърсиш причините за това, докато най-после разбереш, че той е нямал някаква определена цел в своите постъпки. Той е един глупец, който не знае какво прави. Това ще те освободи от едно вътрешно заблуждение. Вие трябва да знаете Истината!

Казвам: никога не поставяйте глупавия човек на мястото на ангела и ангела – на мястото на глупавия. Не се лъжете, поставете в себе си всеки на своето място. И тогава, имате ли приятел, ще го познаете разумен човек ли е, или глупав. Щом го познавате, няма да се разочаровате от него и да казвате: „Аз не мислех, че той ще постъпи така.“ Аз казвам: ако питате мене за вашия приятел, аз знаех, че той ще постъпи точно така. Вървя по улицата, едно куче излезе от някоя къща и ме залае. Аз похвалвам това куче – то си изпълнява работата. Минавам покрай някой разумен човек – и той ме поздрави. Казвам: смел, благороден е този човек. Минавам покрай някой глупав човек – и той ще се прояви според естеството си.

И сега, като ученици на Окултната школа, вие ще бъдете подложени на изпити. Те са съществували за всички ученици на миналите векове, затова и за вас няма да се направят изключения. Не мислете, че за вас ще дойдат ангели от Небето да ви вземат с огнена колесница, както взеха пророк Илия. Него взеха с колесница, понеже той почти беше завършил своето развитие на Земята. Доколкото зная, колесницата, с която вдигнаха пророк Илия на Небето, не беше бяла, светла, но червена. Това показва, че той ще дохожда още веднъж на Земята, да прекара още някакви изпитания. Та когато пратят от Небето червена колесница да ви вземе, не се радвайте. Ако пратят светла колесница, като светлината, която озарява света и носи живот, радвайте се: вашата задача на Земята е свършена. Вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на Писанието, да не изпадате в самозаблуждение, в самоизмама. Да се самоизмамват децата – разбирам, но окултният ученик не трябва да се самоизмамва, нито да се разочарова. Дойде ли разочарованието, ученикът трябва да го погледна право в очите и да каже: „Аз се разочаровам в себе си, в човешкото, но в Бога, в Божественото никога няма да се разочаровам.

В мене и около мене има някаква тъмнина, но около другите хора е светло. В дадения случай аз, човекът, който мисли, съм нещо неразположен и съм готов

да поглеждам зле към всичко около мен. Точно в този момент има хиляди други същества, които са разположени и постъпват по обратен начин на мен. Те се намират сега на противоположната страна в живота."

Трябва да се научите при всички положения на живота си да извиквате контрастните състояния. Щом видите един недъг в себе си, не се затваряйте, но разгледайте ваша ли е тази проява, или чужда. По този начин невидимият свят ви изпитва.

Човек винаги се движи в контрастите. От лявата страна на човека седи една паднала душа, пълна с омраза и мъст към някой човек на Земята, и му нашепва: „Ти готов ли си да ми услужиш в нещо? Аз мразя еди-кой си човек, искам да го убия, но не мога, затова стори ти това заради мене." Ако той се съгласи, тази душа ще създаде условия да се срещнат тия двама души, да завържат известни неприязнени отношения – и този човек е готов вече да извърши престъплението. От дясната страна на човека седи една светла душа, която го пита: „Ти искаш ли да ми помогнеш в нещо? На Земята има един човек, който някога ми помогна в живота и сега искам да му се отплатя, да му услужа чрез тебе." Така и на вас говорят такива две души: едната говори за отмъщение, другата – за любов. И единият, и другият обаче не сте вие. Питам ви: кого от двамата ще послушате? Колко на сто от тия случаи вие слушате добрия глас и колко на сто – лошия глас?

Та казвам: Божественият Дух, Който работи у вас, иска да развие чувствата ви, да ги облагороди и смекчи, та като ви дохождат страдания, да ги приемате с радост, да им давате по едно угощение. Нека страданията станат за вас естествени посетители и като дойде някой от тях, да извикате приятелите си и да кажете: „Днес имам един важен гост, едно голямо изпитание, радвам се, че е дошло: заповядайте да си похапнем." Питам: има ли някой човек в света, който да е дал угощение за някое свое страдание? Досега аз не съм срещнал нито един човек, не само в България, нито и в Америка, който при едно свое голямо страдание да е дал угощение на своите приятели. За радости много хора дават угощения, но за скърби само светиите могат да дават угощения.

Ще се държите здраво за законите, които управляват Божествения свят, за да понесете мъчнотиите, които ще срещате във физическия, в материалния свят. Всички ще имате мъчнотии – някои по-малки, други по-големи. Например ако

някой окултен ученик е търговец, ще се излага на един вид мъчнотии; ако е чиновник – на друг вид мъчнотии; ако е учител – на трети вид мъчнотии; ако е свещеник – на четвърти вид мъчнотии, и т.н. Каквото обществено положение заема даден ученик, и съответни мъчнотии ще има. За него е важно разумно да разреши всички тия мъчнотии, защото в тях се крие програмата на неговия живот. Сестрите, които са домакини вкъщи, трябва правилно да разрешат въпроса с готвенето.

Ученикът в училището, слугата при своя господар еднакво трябва да разрешават правилно своите мъчнотии. Като окултни ученици всички трябва да се стремите да разрешавате мъчнотиите си правилно, богоугодно. Всичко, което мислите, чувствате и вършите, трябва да бъде съгласно с Божията воля. Само по този начин вие ще познаете себе си. Щом познаете себе си, ще познаете и окръжаващите хора и тогава ще можете да им давате съвети, да ги упътвате. Гледам, много от учениците прибързано дават съвети на другите и после виждат, че са сгрешили. Не трябва да отивате и в другата крайност, да се страхувате да дадете и най-малкия съвет, но казвам: всички трябва да постъпвате разумно! Когато давате някому съвет, ползвайте се от вашата опитност и кажете: „Моето мнение е еди-какво си. Ако ви помогне, приложете го.“ Не казвайте, че е писано така, но че твоята опитност те е довела до това положение.

Разправяше ми един брат, който сега е между заминалите, една своя опитност. Казва той: „Отивам да проповядвам в къщата на един свой брат, търговец, и между другото му казвам, че заради Бога човек трябва да се отрече от баща си, от майка си, от жена си, от децата си, от дома си, от всичкото си богатство и най-после от себе си и да тръгне по света да проповядва. Този брат, като търговец, замисли се малко и веднага се съгласи да напусне търговия, дом, всичко, и пожела още на другия ден да тръгнем да проповядваме. Тури ме той в небрано лозе. Казах му, че ще си помисля малко и ще му отговоря. Мислих цяла неделя и му отговорих, че ще тръгнем и двамата на проповед. Не се надявах, че толкова скоро този брат ще ме постави на изпит.“

Казвам и на вас: ако тръгнете да проповядвате, скоро и вие ще бъдете поставени на изпит от Христа. Христос казва: „Който тръгва да проповядва Словото Божие, нито тържик на гърба ще вземе, нито тояга в ръка.“ Това значи: готови ли сте да тръгнете без пари в джоба и без хляб в торбата? Туряте ли в сметката

си три дни да гладувате? Като тръгнете да проповядвате, няма да се качвате на кола, нито на кон, пеш ще вървите, на краката си ще уповавате. Освен това няма да нощувате в хотел, но ще излезете на някое поле и там, под открито небе и на зелената трева, ще прекарате нощта. Ако пък се нареди друго нещо, естествено да дойде – то ще бъде вече Божие благословение. Понякога Господ ще ви постави на различни изпитания. Вие тръгвате на път без пет пари в джоба си и веднага срещате един ваш брат, който ви казва:
„Защо си тръгнал пеш, да късаш обущата си? Ето, вземи тези три-четири хиляди лева и не се мъчи!“ Вие ще му кажете: „Не ми трябват тия хиляди, аз в този момент се нуждая само от пет лева за хляб, а другите пари задръж за себе си.“ На друго място ще ви дадат десет хиляди лева, като казват, че тия пари са от Господа. Не, това са изпитания, изкушения, на които вие не трябва да се поддавате. Дойде някой при вас, казва ви: „Излекувай ме, ще ти дам 25 000 лева.“ Голяма е отговорността при лекуване с пари. Вие ще излекувате този човек, ще вземете парите, но след една година той ще умре. И какво ще стане след това? – Той ще се всели във вас и вие ще носите неговата карма. Вземате ли пари, ще изхарчите от себе си повече от това, което сте получили. Ние знаем тия закони. Ето защо, лекувате ли някого, без пари ще го лекувате.

Казвам: ръката на окултния ученик трябва да бъде чиста, безкористна. Той трябва да има в джоба си само един златен лев – нищо повече. Гледам, някой човек минава покрай един автомобил и си казва: „Да имам пари, бих се качил сега на автомобил!“ Минава покрай някоя гостилница, казва си: „Да имам пари, бих влязъл вътре да се нахраня!“ Минава покрай някой магазин за дрехи и си казва: „Да имам пари, бих си купил дрехи, да не ходя тъй окъсан!“ Това са изкушения, това са желания, от които ще се стремите да се освободите. У вас трябва да се заражда чист, естествен подтик. Дойде ли у вас подобно желание, ще си кажете: „Аз мога и без това. Щом Бог иска така, аз съм готов на всичко.“ Туй правило не може да се приложи за един обикновен търговец. Той купил стока, задлъжнял 50 000 лева, сега ще трябва да търси пари, да си услужи. Аз говоря тия неща за окултния ученик, който се е самоотрекъл и служи на Господа. Ако си окултен ученик, ще се водиш по правилата на Окултната школа; ако си обикновен човек, ще се водиш по обикновени правила. Ще разглеждате всички неща разумно. По този начин всички противоречия в живота ви ще изчезнат.

Сега хората от външния свят казват, че окултните ученици в България били

много вдълбочени в себе си, нямали любов към хората, били груби в отношенията си. Това е мнението не само на външния свят, но и вие самите така мислите един за друг. Всеки от вас има по един идеал и мисли, че другите не зачитат този идеал. Ти, който казваш за другите така, зачиташ ли техните идеали? Щом говорите за Истината, каквото припишете на другите, попитайте се: „Ами аз как постъпвам? Всяка моя постъпка съгласна ли е с Истината?“ Казвате: „Еди-кой си брат не е щедър.“ Запитайте се: „Аз щедър ли съм?“ – „Еди-кой си брат не говори меко, много е груб в отношенията си.“ Запитайте се: „Аз мек ли съм?“ – „Еди-кой си брат не ме прие любезно.“ Запитайте се: „Аз, като окултен ученик, приех ли го добре?“ Каквато мисъл възникне в ума ви, поставете и една контрастна. Само така ще разберете Истината.

Старайте се всички да бъдете естествени. Аз съм правил ред опити със себе си, правил съм опити и с другите хора, за да намеря за колко време мога да трансформирам както своите, така и техните състояния. Дойде някой при мене, казва ми: „Голяма е скръбта ми.“ Казвам му: „Скръбта ти не е толкова голяма, колкото ти я представяш.“ – „Ти не ме разбираш, затова говориш така.“ Казвам си: добре, аз ще взема скръбта на този човек. Вземам скръбта му и след пет минути той вече е радостен, весел и ми казва: „Благодаря ти, олекна ми сега.“ Неговата скръб е в мене вече и аз правя опит за колко време ще мога да трансформирам тази скръб. Колкото повече време ми е потребно за трансформиране на дадена скръб, толкова тя е по-силна. Понякога скръбта на някои хора е толкова голяма, че едва може да се изнесе. Ако напрежението, което тази скръб предизвиква в човека, се увеличи с още един градус, непременно ще последва някакъв взрив в сърцето или в ума на този човек. Затова именно Писанието казва да не се изкушавате едни други. Като ученици вие трябва да си помагате взаимно едни на други. Дойде някой при вас тъжен, наскърбен: помолете се тайно в душата си за него. По този начин у него ще настане едно вътрешно облекчение. Тези тъжни мисли се дължат на хиляди нещастни същества, които изпълват цялото пространство. С молитва и добри мисли към тях вие можете да им помагате.

Изпейте упражненията Вдъхновение и Фир-фюр-фен.

Когато пеете или свирите, съзнанието ви трябва да е будно и вие сами да сте доволни от това, което изпълнявате. Вие трябва да насърчавате измежду вас ония, които имат силно развит музикален дух, за да се създаде истинската

музика.
Представете си, че вашият възлюбен спи и ви дават да композирате в музикална мелодия думите: „Стани ти, който спиш".

Как ще го изпеете? Как говорите на онзи, когото обичате? Това е една задача за всички ви, в която трябва да се упражнявате, докато бъдете доволни от себе си. Когато пеете на онзи, когото обичате, душата му трепти по особен начин. Когато говорите на онзи, когото обичате, гласът ви е тих, мек. Любовта има тих език. Силните, грубите тонове в музиката са материални тонове, те не са тоновете на Любовта. Новият начин на пеенето изисква да бъдете доволни от това, което пеете. Като пеете, концентрирайте мисълта си и вие ще се домогнете до един вътрешен метод. Щом музикалните ви органи започнат да се развиват, помощта ви ще дойде отвън. Като си лягате вечерно време, постоянно си внушавайте мисълта, че искате да пеете хубаво. Материалният живот огрубява човека, а целта на окултната наука е да осмисли този живот във всичките му положения. Ученикът трябва да знае законите, чрез които да намали шума, който се вдига наоколо му. Човек може да познае доколко е концентрирана неговата мисъл по следното: като върви из шумните улици, да следва спокойно мисълта си, да продължава пътя си, без да чува шума наоколо си. Колкото по-малко го смущава външният шум, толкова по-концентрирана мисъл има човек. Друг случай. Влизате вкъщи и веднага някаква неприятност се изпречва пред вас. Ако мисълта ви е концентрирана, вие почти няма да я почувствате. Каквито препятствия или неприятности и да срещате в живота си, те представляват условия за вашето повдигане. За света всички мъчнотии и противоречия в живота са безсмислени, но за ученика те имат смисъл. Невидимият свят нарочно ги създава за него. Те са задачи, които той трябва да решава.

Сега например у вас се явява мисълта: „Време е вече да свършвам часа." Аз ви поставям сега на изпит, за да проверите един закон. Някой оратор говори много хубаво, но духовете в него го подтикват да продължи дълго време речта си. Публиката, която слуша, казва: „Много говори този човек, да спре вече!" Колкото те се отегчават, толкова у него се събужда по-голямо желание да говори. Някога духовете създават друго положение. Те казват на оратора да говори малко. Тогава пък у публиката се създава желанието този човек да им поговори повече. Та казвам: и в говоренето, и в пеененето всичко трябва да става не по ония внушения от духовете, а съобразно разумните закони на Природата.

Например, като пеете упражнението В начало бе Словото, душата ви трябва да вземе участие в пеенето. Всичко, което пеете, да си го представите в картини за себе си. Само тогава пеенето има смисъл. При пеенето има неща, които никакъв инструмент не може да предаде. Те не се предават с ноти, но само човешкият глас може да ги изрази. Струните са мъртво нещо, те не могат да предадат тия трептения. Ако цигуларят успее да вложи своя двойник в цигулката си, тя може да изрази всичко онова, което душата чувства. Обаче, след като свърши свиренето, цигуларят трябва да извади двойника си. Опасно е да го забрави в цигулката. Какво би направил, ако някой открадне тази цигулка? Искате ли да има душа в пеенето, в мисълта ви, в чувствата ви, вашият двойник трябва да взема участие във всичко това. Прекарате ли двойника си през ларинкса, ще пеете хубаво. Прекарате ли двойника си в предната част на мозъка, ще мислите хубаво.

Прекарате ли двойника си в чувствата, ще имате възвишени и благородни чувства. Като си свършите работата, ще му кажете: „Моля ти се, върни се сега на мястото, което Бог ти е определил.“ Двойникът е около цялото тяло на човека и той се разпорежда с енергиите, които идват отвън и отвътре, и ги трансформира. Не може ли да ги трансформира, у човека се зараждат ред дисонанси, ред дисхармонични състояния.

Първото нещо в Окултната школа – трябва да има хармония в двойниците. Говорим ли за добродетелите – двойникът трябва да седи в краката. Говорим ли за целия човек – двойникът трябва да обхване целия човек. Става ли така, можем вече да кажем, че човек владее своите състояния.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесет и първа лекция на ООК IV година
8 юли 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общ окултен класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_07_12 Платното

ПЛАТНОТО

Добрата молитва

Трябва да запазите това, което ви е дадено. Животът ви е даден, трябва да го пазите. Умът ви е даден и човек трябва да знае как да употреби ума си. То е велико изкуство. Когато една жена изпреде вълната, изтъче плата, трябва да знае как да пази този плат от молците. Тя може да е работила много добре, дрехата може да е скроена много добре, но ако не знае да я пази от молците, непременно ще развалят всичко. Много пъти човешките работи се развалят от молците. Вие работите, но оставяте молците да развалят всичко. Сега изтълкувайте какво са молците? - Това са недостатъците, които хората имат. Те са живи. Например вие виждате някой път недостатъците на друг човек. Но недостатъците на другите не ползват другиго. Те ме ползват дотолкова, доколкото мога да извадя поука. Ако на някой човек му се изгубят парите, нищо не ме ползва, ако той страда, нищо не ме ползва. Но страданията на другите хора може да ме ползват в едно отношение: ако аз извадя поука. Бъдещият живот, щастието на човека зависи от онова, Великото съзнание.

Тази екскурзия дойдохте да се качите горе на Мусала. Като се върнете от туй посещение на Мусала, какво ще остане във вашия ум? Забележете, топлината издържате, а студа не можете. То е външната страна.

В живота трябва да дадете образци. В света сега трябват образци. Може да се говори за хубави неща, за красиви работи, но трябва да се разбират, да се дадат образци. Може да проповядваме Новото Учение, но трябва да се дадат образци. Можем да говорим за Божествения живот, но и за него трябва да се дадат образци. Най-малките усилия Бог ги благославя. Всички именно трябва да работите в туй направление. Молитвата е усилия за човешката душа да бъде свързана постоянно с Бог. Ако някой от вас запита: "Защо трябва да се моля?", да се свържеш с Бог, тъй както растенията са свързани със слънцето, светлината, топлината и с влагата. По някой път слънцето ги напуща привидно само. Светлината на слънцето обгръща растенията. По същия закон Божествената светлина трябва да обгръща човека.

Вие кога се съберете на едно място, за какво говорите най-вече? Човек ще ви

разбере какво сте не по това какво сте учили, но за какво се разговаряте. За какво се разговаряте сега? Какво занимава ума ви? (Кой влязъл в хижата и кой не. Дали ще дойде Учителят, или няма да дойде. Ако стои в неговата палатка, какво прави. Ако има някой с него, какво говори с тях.) Аз ви гледам, опити имам. Една сестра искаше да й говоря нещо, тук беше се спряла, другите нямат търпение. Тълкувам: Дяволът ги мъчи, дяволът ви мъчи, вие не можете да мислите хубаво. Всеки един от вас трябва да има желание да действа за повдигането на душата си. Абсолютно никаква мисъл не трябва да се крие. Няма по-отрицателно нещо от това да мислиш лошо. Лошото е водено от дявола. Всички ония хора, които са действали зле, които са чувствали зле, които са мислили зле, те са се стопили, станали са пръст в земята. А онзи, който е служил на Бога с всичкото си сърце, той се е повдигнал и може да стане крилат ангел - служител на Бога.

Казвам сега: Именно от вас се изисква чистота на вашите мисли. Щом един човек започва да живее нечист живот, очите стават мътни, устата започва да се изкривява, започва да се деформира. Някой път вие сами не се харесвате, като се гледате на огледалото. Защо не се харесвате? Казвате: "Лицето не е хубаво." Има нещо, което не е красиво, ако вашата душа още не е красива, ако вашият дух не е красив.

Лицето може да бъде красиво. Кажеш: "Очите не са хубави." Трябва да дойдете до дъното на нещата.

Сега тук ставаше разправия на учениците на Новото Учение какво може да направят. Когато човек е предаден да върши волята Божия, който иска да разбира живота, напълно трябва да върши това и всеки ден каквото мисли, каквото чувства, каквото действа, да бъде в съгласие с волята Божия. И млади, и стари така да действат, защото волята Божия изразява целокупния живот. Всичко взема в себе си.

На всички трябва търпение, разумно търпение. Аз съм говорил много пъти: Търпение, търпение. Сега не е лошо да мислите, защото туй е важно: да мислиш дали светлината, като изгрее слънцето, ще влезе вкъщи. Светлината ще влезе, щом прозорците са отворени. Тя не иска да се молиш. Ако къщата е добре направена, светлината непременно ще влезе.

Сега ще се пазите всички от молците. Как ще се пазите от молците? Нафталин. В духовния свят нафталинът какво е? - Вяра трябва. Щом човек има непреодолима, жива вяра, молец не влиза, защото, ако аз нося дрехата си постоянно, молец може ли да я развали? Но ако я оставя в сандъка да стои мъртва дрехата, молци излизат. Когато човек има живата вяра, молците как ще изядат дрехата? В духовния свят каквато дреха човек има, на гърба си трябва да я носи. Той всичко трябва да носи, ще помните. Тия мисли са необходими за вас. Понеже всички вие желаете да се подобри вашият живот, да бъдете весели, радостни, има само един начин, другите начини са разочарование. Ако човек от младини се реши да служи на Бога като едно дете, всичките неща се нареждат с най-малки усилия. Ако не служиш на Бога, много ще работиш и в края на краищата всичко отива на разсип, всичко се разсипва. Ако не служиш на Бога и си красив, красотата ще изчезне; ако си умен, умът ще изчезне, сърцето ще изчезне. Щом служиш на Бога, всички тези неща ще се запазят. В Писанието има стих, който казва..., тия стихове са добити от дългата опитност на вашите братя, които са живяли в миналото, казва например: "Постоянно се молете, в скръбта търпеливи бъдете и в надеждата радостни."

Аз забелязвам една черта, че сте много егоисти. Някой като седне на едно място, не се мърда, като забие колци, с девет чифта биволи не можеш да го извадиш. Всеки гледа някой да стане, че той да седне. Онзи не излиза, гледа целия ден да не би някой да седне на неговото място. Страх ви е отвън като излезете, да не изстинете. То е заблуждение. Не изстива човек.

За в бъдеще да се повдигнете, или съзнанието у вас да се повдигне, да си отстъпвате взаимно, не да използвате, а да ползвате. Сега всеки един от вас очаква да му донесат чай. Аз по някой път не искам да ми давате. Лошо е. Казвате: "Виж Учителя, това ти сложат, онова." Ами че аз разсъждавам другояче. Ако ти си малко дете, майка ти ще те носи на ръце, ще те повива, ще те развива. Туй дете не е ли учител за майка си? Но този учител един ден израства. Той слиза от ръцете на майка си. Този процес става обратен после, че Учителят на стари години, той слага на майка си. Всички ние във външните неща трябва да видим един живот на опростяване. Да се стремим към закона на жертвата. Защото услуга дават на един човек от туй, което му е нужно, от излишъка, от изобилието, което имаш. Вие всички сте добри, но забравяте. Забелязвам във всички хора един и същи навик. На някое дете напълнят джоба с орехи. Поискайте му и кажете: "Дай" - не дава. То мисли за утре, не дава.

Майката казва:" Моето ангелче." Ангелче без крила е това дете, което държи тези орехи. Туй дете след половин час да раздаде тези орехи. Оттам трябва да започнете всички. Като дойдете на екскурзия, като идете някъде, като дойдат на гости хората, трябва да им покажете добър пример. Но ще се молите. Човек трябва да види пример. Дълго време човек трябва да се моли, защото има такива болести, които не се подчиняват на никакво лекарство, но изчезват, щом ги положите на тихите слънчеви лъчи - буци, подутини, може да видите действително след 1-2-3 месеца тия подутини, буци ще изчезнат. Когато човек се свърже с Бог, дойде ли Божествената светлина, ония буци, които има, постепенно ще изчезнат и човек идва в здравословно състояние.

Трябва да бъдеш при умните хора, за да бъдеш умен. Трябва да бъдеш при добрите хора, за да бъдеш добър. Такъв е Божественият закон.

Отче наш

Човек трябва да се научи на мъчнотиите. Де седи силата? Ако бих ви пратил сами, щяхте ли да се качите на Мусала? (Нямаше.) Искам да извлека закона, такова нещо е Божествената Любов. Днес ви изкачих, дъжд, сняг, отивате, вървите. Като дойде Божествената Любов, мъчнотиите, страданията, всичко това върви нагоре, нищо не може да ви спре, няма нещо в света, което може да ви спъне. Който се е качил на Мусала в дъжд, качва се и когато е ясно, да няма дъжд. Но опасен е дъждът, идват малки пътеки, хлъзгаво става, може да падне някой, в езерото може да се намери някой. (Защо не можем да издържаме студа?) - От страх. Ще концентрираш ума си в тялото, в краката, ще кажеш: "Мога." Щом човек започне да концентрира ума си, той обръща своето тяло, тогава има повече топлина. Някои хора издържат, носят товар. Например някой сто килограма жито пренася, друг няколко килограма не може, глада носят, а житото не могат да носят.

Всеки човек има и силни, и слаби страни. Сега ще си турите едно мото, оставям този образ, да кажете: "Можем да се качим горе на Мусала." Турете го като мото и го повтаряйте. Тъй да остава по нещо от всяка една екскурзия. Всички можем да направим нещо хубаво.

Доволни ли сте от хижата? Другите екскурзианти пуснахте ли ги вътре?

Тъй че нещата трябва да се задържат. Всеки ден идват все хубави неща. Днес по особен начин ни посрещна планината. И тази година мислехте, че ще имате хубаво, ясно време, така бяхте уверени, че никакви палта не взехте със себе си. Казах, ще си вземете хубави фанели. Не знаете какво ще бъде времето. Хубави, по-хубави работи има за в бъдеще. Ще се образува още по-голяма задушевност. Някои се оплакват от беднотията си. Сегашното състояние аз го изяснявам по следующия начин. Някой човек е беден, има много да дава, всеки ден отвлича ума и не може да направи добро на страдающите. Много е зает с даване и вземане. Някой пък много печели, че като брои парите, не му остава време за другите. Вие много пари броите и много полици изплащате, че не ви остава време да се занимавате с другите. Когато уравните бюджета, ще имате това предвид: по-малко трябва да печелите, пък и да не правите и много борчове. Онези, които работят с онази малка лампичка, като я насочат някъде, пробиват желязо, като насочат този пламък, образуват се няколко хиляди градуса, пробива дупки. Когато работи човек с Божията Любов, пробива всичко навсякъде. Някъде пък трябват дупки да се пробият. Дяволът турил големи стени, трябва да пробием дупки в тези стени.

Беседа, държана при първото езеро под Мусала

на 12-ти юли, 1925 г., Петровден, 21 ч.

1925_07_15 Силовите линии на доброто и злото
лекция пред общия окултен клас

СИЛОВИТЕ ЛИНИИ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО

Размишление

Продължение на четенето на някои от работите върху темата Предаване в поетична форма на думите „Любов, светлина, свобода за човешката душа“.

Първоначално знанието е подразбирало преживяване на една нова форма от Божествения Дух. Обаче този първичен смисъл на знанието сега е изгубен и днес под думата знание ние подразбираме само външните отношения на нещата. Например ние знаем, че Месечината се върти около Земята, но това не е знание, а само познание. Сега знанието се замества с Истината. Днес хората са раздвоили думата Истина, но всъщност под Истина се подразбира същината на живота по форма, съдържание и смисъл. Истината подразбира еднакво зачитане на формата, съдържанието и смисъла на нещата. Ако някой човек каже на друг, че не дава пет пари за неговото тяло, той не разбира съдържанието на нещата. Ако каже, че не дава пет пари за неговото съдържание, той не разбира смисъла на нещата. Когато казваме, че формата на нещата не ни интересува, това е само философски израз. Питам: може ли да се прояви съдържанието на нещо в света без някаква форма? Това е невъзможно при сегашните условия. Може ли да се прояви смисълът на нещо без съдържанието му? Смисълът може да съществува вън от съдържанието и съдържанието може да съществува вън от формата, но те сами не могат да се проявят.

Следователно всяка форма, която привлича нашето съзнание и нашето внимание, колкото и микроскопическа да е, трябва да произведе радост в душата ни. Например разумният човек, като види един малък кристал, какъвто и да е той, колкото и нищожен да е, неговата форма веднага ще произведе в душата му малка радост. Защо? – Понеже във всяка форма се крие едно разумно същество, което работи в нея. Всички форми са създадени от разумни, гениални Същества, които живеят в Божествения свят. Но тези форми днес са изопачени, вследствие на което хората имат криви понятия за формата на нещата. В една от миналите лекции ви говорих, че формата трябва да отговаря на съдържанието, а съдържанието трябва да отговаря на смисъла. Така трябва

да гледа на този въпрос ученикът, който изучава великата Божествена наука. От формата на нещата трябва да се съди за съдържанието.

Същото нещо се забелязва и във френологията. Например от формата на пръста можем да знаем за съдържанието, което се крие в главата. По показалеца и по средния пръст съдим за интелигентността на човека. Ръката, пръстите, както и цялото тяло на човека, са построени въз основа на ред математически съотношения. Според това, как се движи човешката интелигентност, така са построени и пръстите на ръката. Онези хора, които са философски настроени или които имат критически ум, т.е. обичат да ровят навсякъде, имат възли на пръстите си. Хора, които имат такива философски разположения, обичат да подпушват нещата. Те често подпушват известни течения, направят един бент, който наричат философия. Значи всяка философска система представлява един бент. След като се удавят в тази река десет, двадесет, сто, хиляда души, хората казват: „Този бент не е направен на място, друг трябва да направим." Създават друга теория – направят друг бент. Трябва да знаете обаче, че в Природата бентове не съществуват. В Природата трябва да има постоянни течения. Тия течения трябва да бъдат дълбоки. Ето защо философът не трябва да прави бентове, да подпушва теченията в Природата. Той трябва да бъде бистра, чиста река. Ако иска да бъде философ, трябва да тече постоянно. Вода, която постоянно тече, се обновява.

Често вие се подпушвате, казвате: „Защо Господ създаде доброто и злото в света?" Щом кажете „Защо Господ създаде доброто и злото?", вие се подпушвате и ставате философ. Казвате си: „Нали Господ е добър, всесилен, защо остави да съществуват доброто и злото едновременно?" Вие не разсъждавате правилно.
За вас има зло, но вашето зло не е зло за Бога. За Бога зло не съществува. Ако някой човек открадне парите ви, това зло ли е за Бога? Питам ви: „Тия пари ваши ли са?" – „Аз ги спечелих с пот на челото си." – „Ами вие отде взехте тази вода, която излиза от челото ви?" – „Тази вода е взета назаем."
Значи, след като сте работили известно време, излишната вода излиза от вас. След като си работил дълго време, Слънцето казва: „Ти имаш много вода."

Слънцето изтегля водата на хората навън – то ви обира. После Слънцето казва: „Понеже аз взех водата ви, вместо нея ще ви дам друга. На еди-кое си място аз създадох нов извор. Понеже водата във вашия организъм се опорочи, ще я

издигна и след като я пречистя, ще я върна отново във вид на хубав извор.“ Вие казвате: „Неприятно е човек да се поти.“ Човек може да се поти, а може и да не се поти. Болните хора не се потят, а здравите хора се потят. Ако не искаш да се потиш, болен ще бъдеш. Ако искаш да бъдеш здрав, ще се потиш. И сега, като ме питате защо е злото в света, ще ви кажа, че злото е потене. Като дойде злото, ще се изпотиш, а щом се изпотиш, ще оздравееш.

Следователно доброто и злото са отношения на две точки. Ако започнеш с доброто, ще свършиш със злото. Това е първото неизбежно положение в живота. То е слизане. Ако започнеш със злото, ще свършиш с доброто. Това е качване, възлизане нагоре. Да допуснем, че ти си юнак – силен, мощен човек. Отиваш някъде на гости, но не те приемат хубаво. Ти оставаш недоволен от това и набиваш хазяина на дома, като му казваш: „Защо не ме нагости добре?“ Това е злото, с което ти започна. Хазяинът те нагости добре, но ти не остана доволен. Ти очакваше този човек да ти заколи кокошка, да ти направи хубава баница, да купи вино, но понеже всичко това не го намери, ти остана недоволен и затова наби хазяина. Недоволството в тебе беше причина да се прояви злото. Няма да се мине много време, това зло ще се върне в твоя дом. Все ще се намери някой човек, по-голям юнак от тебе, който ще ти иска печена кокошка и хубава баница. Като те набият, ще си кажеш: „Не е добре да се бият хората. Човек трябва да бъде добър.“ Следователно в твоето съзнание ще се яви идеята: за предпочитане е човек да постъпва добре, отколкото зле. Тъй че доброто и злото са относителни величини в живота. Тъй както ние ги разбираме, те за нас представляват две абсолютно положителни величини. За вас обаче доброто не е абсолютна величина. Например вие казвате: „Човек не си струва да бъде добър.“ Какво значи да бъде човек добър? Ако е добър, той трябва да бъде добър при всички условия. Щом при известни условия съм добър, а при други съм зъл, аз не боравя с една реална, а с една относителна величина. По същия начин казваме: „Човек не трябва да бъде зъл.“ Значи и злото не е абсолютна величина, но относителна. Злото и доброто са две необходими положения. Следователно, за да се прояви добрият човек в света в своя творчески гений, злото непременно трябва да се явява в живота му като временен фактор.

Като окултни ученици вие не трябва да се спирате върху въпроса защо Господ създаде злото. Доброто и злото са две велики сили, които действат в света. Те са две велики състояния на човешката душа. Двете линии x и y на чертежа представляват условията на живота. Как мислите вие, в коя линия животът е

по-добър: в x или в y? Линията AC представлява една посока на живота, а линията BD – друга посока на живота. Линията BA пък е равнодействаща на първите две линии. Посоката AC показва слизане в живота, а посоката BD – качване в живота. Питам: кой живот ще бъде по-добър? По-добър живот е този, който върви в направление на линията BD.

Да допуснем сега, че тази плоскост се движи. Тогава линиите AC и BD ще заемат друго положение (фиг. 2). От движението на тази плоскост ще се образува един кръг, което показва, че животът се движи в кръг. След време, ако тази плоскост се обърне в друго положение, доброто ще се превърне на зло, а злото ще се превърне на добро. Щом се изменят условията на живота, самият живот ще се измени.

Тази вечер нямам свободно време да се занимавам с дълбоката математика на тия два неизвестни за вас живота. Животът в точка Y в дадения случай е създаден от един по-нисш живот, а животът X – от по-висш живот. Следователно съществата, които са създали добрия живот, имат по-малко енергия от онези същества, които създават повидимому лошия живот. След време лошият живот ще се превърне в добър и ще даде по-богата жътва. При сегашните условия ние сме излезли от A и сме достигнали до C, затова нашият живот е грешен. Питам ви: след това в каква посока ще се движите? – От C към C2. Тия чертежи за повечето от вас не са ясни. Малцина могат да ги разберат. Задачата ми не е да направя тия чертежи ясни за вас, но единствената ми задача е да ви обърна внимание на това, да не се спъвате в разрешението на въпроса що е добро и що е зло. Злото е единственото условие да покажете своето добро – нищо повече. Доброто пък е условие да превърнете енергиите на злото за служене на доброто. Доброто и злото са състояния. Всеки от вас може да има добро или лошо състояние. Доброто и злото са два различни метода, с които си служи окултната наука. За в бъдеще вие ще изучавате тия методи – да превръщате природните енергии от едно състояние в друго. Туй трябва да знаете.

Вие казвате: „Този човек е лош.“ Спрете ли се върху това, вие се подпушвате. Вие не знаете кой човек е добър и кой – лош. Ако в даден момент аз съм добър към вас, следния момент няма да бъда тъй добър. Ако в даден момент съм лош към вас, следния момент няма да бъда лош, добър ще бъда. Тия положения се сменят. За да ви изясня тази идея, трябва да ви представя следната картина.

Допуснете сега, че в едно общество има кръчми. Казвам: добро нещо е, когато в някое общество има кръчми. Какво подразбираме, когато казваме, че кръчмите са необходими? Представете си, че една от тези кръчми се намира на някой друм, дето минават много пътници. Тук кръчмарят е необходим, защото през този друм минават много разбойници, които ще се спрат, ще се напият и няма да избиват хората, няма да вършат зло. И тъй, кръчмите обуздават злото. Те не са за добрите хора, но за злите. Ако кажем, че в едно общество не трябва да има кръчми, подразбираме, че в туй общество няма разбойници, следователно няма кой да убива хората. Ако хората са добри, трябва ли да има кръчми? Ако хората са добри, кръчми не трябва да има; ако хората са лоши, кръчми трябва да има. Тъй щото при съществуване на разбойници кръчмарят е отличен човек. Защо? – Той спасява добрите хора, които пътуват по този път. При едно добро общество този кръчмар ще направи зло, понеже добрият човек ще се спре в кръчмата, ще се напие и няма да свърши работата си. Тъй щото кръчмите са направени за лошите хора. Само лошите хора трябва да влизат в кръчма. Добрият човек трябва да върви свободно по пътя си, понеже кръчмарят задържа разбойниците. Той казва на добрите хора: „Вие си вървете свободно по пътя. Ние ще пуснем разбойниците, когато се отдалечите от тях. И те, като няма кого да убиват, ще се върнат по домовете си.“ Какво трябва да се подразбира, когато добрите хора започнат да влизат в кръчми? – Че кръчмите трябва да се превърнат в гостилници.

Следователно виното трябва да преобладава между лошите хора. Затова именно днес има толкова много вино в света. Знаете ли какво би станало в света без вино и без ракия? Виното е зло, но вие не виждате добрата му страна. Не е въпросът да направите хората въздържатели, но най-първо ще ги направите добри. Ако е въпрос за въздържание, то трябва да се постави на положителна основа. Окултната наука твърди, че лозата е емблема на човешкия живот, и понеже човекът ферментира, и лозата ферментира. Човек ферментира по причина на своя грях. Ако човек беше праведен, той щеше да бъде сладък, вследствие на което и гроздовият сок нямаше да ферментира. Значи човекът е причина за ферментиране на гроздовия сок. Сега ние искаме изкуствено да задържим сладостта на гроздовия сок. Виното не може да остане сладко. Захарта в него се превръща в спирт, който упоява хората. Хората имат неестествени желания, които не са съгласни с Божията воля. Докато има вино в света, ще знаем, че човешкият живот трябва още много да се пречиства. Не трябва да се сърдите на кръчмаря. Ако трябва да се сърдите някому, това сте вие

– на себе си трябва да се сърдите. Ако имате един лош приятел, кой метод ще приложите към него? – Метода на кръчмаря. Ако имате един добър приятел, към него ще приложите метода на гостилничаря. Вие ще кажете: „Не може ли да се постъпи по друг начин?“ При сегашните условия не може да се постъпи по друг начин. Тъй както сега се развива животът, възможности има много, но за да се приложи Доброто в живота идейно, от вас се изисква знание, за да се борите с всички атавистични черти, вложени във вашия характер. Често казвате: „Защо е злото в света?“ Казвам: щом си такъв философ, че разискваш по този въпрос, запази хладнокръвие при всички условия на живота.

Досега аз съм срещнал само един българин, който при един случай показа по-голямо хладнокръвие и от англичанина. Той беше лекар, сега заминал за другия свят. Това, което ми обърна вниманието, беше следното: един ден той отвори да чете някаква книга „Философия на медицината“, но двете му деца се качиха на гърба му, на главата му, дърпаха го за брадата, мачкаха шапката му. Обаче той продължи да чете, не им обръщаше внимание и си каза: „Вие, деца, ще поумнеете един ден, но като дойдете на моите години.“ Това е дисциплина на ума. Той си чете, като че нищо не става наоколо му. Питам: кой от вас би изтърпял това? Туй е действителен факт. Децата му го закачаха цял час, след това се отдалечиха от него, а той си чете, вдълбочен в своята книга. Такъв трябва да бъде християнинът! Ако две злини се качат на гърба ти, остани прав, обърни се наляво и надясно, без да има обръщаш внимание. Това е едно прекрасно състояние на човешкия дух.

Ако вие, учениците, имате хладнокръвието на този български лекар, знаете ли какво нещо щеше да излезе от вас? Вие казвате: „Този човек се е родил така, той има тази черта от миналото съществуване.“ – Да, така е роден, но той е работил върху себе си. Тази черта на разумното търпение трябва да се изработи, тя не се създава в един ден.

И тъй, казвам ви: не се спирайте върху мисълта защо Господ създаде злото в света. Вие не знаете дали Господ създаде злото. Задавайте си само въпроса какво можете да научите от злото и какво – от доброто? Ако ви дам да опишете в поетична форма злото и доброто, как бихте ги описали? За следният път ще бъдете тъй добри, неколцина от вас, които могат да пишат поезия, да изразят в три куплета най-много, във форма на диалог, един разговор между доброто и злото. Злото е непроявената любов. Всяко нещо, което не е проявено, е зло.

След като се прояви това нещо, става добро. Това е вярно. И в Природата, за да се прояви нещо, винаги се изисква едно топло и едно студено течение. Студеното течение обикновено уморява човека, а топлото му дава живот. Студът до известно число градуси причинява смърт, а после и той дава живот. В съвременната наука се казва, че най-ниската температура е 273° под нулата, при която температура светът се разрушава. Студът, като премине още по-долу от 273°, той се превръща в топлина. Това е едно възражение на учените хора. Те са прави, като казват, че светът ще се разруши под температура (- 273°), защото студът вече се превръща в топлина. Значи в студа има скрита топлина. Казваме, че топлината дава живот. Така е, но ако топлината се повиши над 100°, над 500° и повече, и тя причинява смърт. Както виждате, положенията се изменят.

Казвам: всяко нещо, което не е проявено в Природата, ние наричаме зло. Например един човек може да има най-добрите намерения, но най-първо той трябва да направи едно зло, за да прояви своето добро. Казвате: „Светът не е направен добре.“ Питам: по кой начин трябваше Господ да се прояви в този свят? Дайте вие един по-добър план. Светът е проявление на Бога. Щом сте недоволни от него, вие създайте по-добър свят от този. Дайте вашия план как трябва да се създаде светът. Вие не трябва да бъдете от онези глупави философи, които казват, че светът е лош. Когато някой човек казва, че светът е лош, подразбирам, че този човек не знае смисъла на нещата, не знае как да мисли. Често пред някой богат човек слагат вкусно ядене, но той го намира безсолно. Защо? – Той е ял пищна, богата храна, и вследствие на това мъчно се задоволява. Но ако този човек е прекарал в беднотия, гладувал е по четири-пет дена, вижте дали ще бъде недоволен от яденето. Дайте му една постна картофена чорбица и малко черен хляб, ще видите как ще яде и ще благодари. Това са две положения в живота.

Следователно всеки недоволен човек е аристократ, който е изгубил смисъла в живота. Такова нещо представляват всички съвременни хора. Господ, Който е толкова мъдър, ще извади хората от техния аристократизъм. Как? – Ще ги направи бедни. След това ще им даде от тази картофена чорбица, за която като богати казваха, че нищо не струва, но като бедни ще намерят, че е отлична. По този начин Бог ще измени вашите състояние, вашите мисли, вашите чувства, за да бъдете благодарни от малкото, което ви се дава в света. Сега хората искат много, вследствие на което съществува злото. Някои хора четат съчиненията на много философи, но каква полза от това? Не казвам, че не трябва да четат

философите, но питам: придобиха ли доволство в живота?
Намериха ли смисъла на доброто и злото? Първото, което ще ви направи впечатление в техните съчинения, е, че тия философи едни други се опровергават.

Да опровергаваш неща, да ги тълкуваш – това не е философия, това е хирургия.

Преди няколко дни аз ви приведох един пример за в®лната и казах: не е достатъчно само да се изпере в®лната, но след това трябва да се изпреде. След като се изпреде, трябва да се изтъче. След като се изтъче, трябва да си направиш от нея една хубава вълнена дреха, която грижливо да пазиш от молците. Ако след като си употребил толкова труд, дойдат молци и изядат дрехата ти, колко струва този голям труд? Ето защо вие трябва да преценявате труда си, добре да пазите своята вълнена дреха от молци.

Какво представляват молците в нашия живот? Молците, това са пороците в живота ни. Кои са най-обикновените пороци?

Отговор: Съмнение, завист, подозрение.

Напишете колко духовни пороци има в човека. Най-големият порок на ума е безверието. В ума има много пороци, но безверието изсушава ума: пресъхва течението на всички хубави, красиви мисли в него. Или, казано с други думи: тъмнината в съзнанието разрушава човека. Тя произтича от безверието, затова и нея смятат за един от молците. Кой е най-големият молец за сърцето?

Отговор: Омразата.

Омразата е в състояние да развали най-хубавите и красиви чувства, изработени с хиляди години. Тя прави дупки на красивата дреха на сърцето. С какъв нафталин трябва да посипете тази дреха, за да се запази от молци? – Най-добрият нафталин, който може да запази дрехата на сърцето от молци, е Любовта.

В духовния свят не се позволява да туряш дрехата си в гардероб. Винаги ще носиш своята дреха със себе си. Питам: ако постоянно носиш своята дреха на гърба си, молците ще я ядат ли? Според този закон, ако вашата дреха е изядена

от молци, подразбирам, че не сте я носили постоянно на гърба си, а сте спали и сте се излежавали. Онзи, който постоянно носи дрехата на гърба си, е работлив, смел човек, той ходи навсякъде с дрехата си. Разбирате ли тази философия? Ето защо вие трябва да имате една дреха, която постоянно ще носите на себе си. Щом носите тази дреха, тя ще се пречиства в духовния свят, тъй както се чистят дрехите на птиците. Птиците са изучавали това изкуство – цветовете на перцата им не се развалят, а цветовете на нашите дрехи от много носене се развалят и избеляват.

Като казвам, че злото и доброто съществуват в света като относителни величини, искам да ви обърна внимание на това: да не допущате злото в мисълта си, нито в чувствата си, за да не се подпушвате. Когато видите, че един човек греши, не трябва да вадите крайни заключения, че този човек е лош. Когато кажем, че 2+4=6, какво подразбираме? Числото 6 е резултат. Числото 2 е земята, богатата почва. Числото 4 са семенцата, посети в тази почва. Резултатът пък, т.е. числото 6, може да бъде жито, царевица, плодове, зеленчуци и т.н. Следователно, като вадите крайни резултати, че този човек е лош, вие все едно че правите събиране, казвате: „2+4=6." Не правете преждевременно своите заключения! Защо? Ако минавате във време на дъжд покрай някое място, на което почвата е чернозем, какво ще кажете? Лошо място е това, мочурляк, не се минава през него. Питайте земеделеца какво ще каже той за тази почва.

Ако сее жито на тази почва, той ще каже: „Отлична е тази пръст!" В сухо време тази почва се обръща на прах, става на буци и вие казвате: „Да не ми дава Господ да минавам по тези места!" Земеделецът има друго мнение за тази почва и казва: „Дай, Боже, да имам жито да посадя в тази почва!" Това са две различни положения в живота, които вие трябва да разбирате. Добрите положения и лошите положения са само условия в живота, които разумният човек разбира, а глупавият не разбира и казва: „Това е добро, онова е лошо." Вие, без да мислите много, казвате: „2+4=6." Какво означава това? – Два гроша и четири гроша правят шест гроша. Това и кокошката знае. И кокошките събират по този начин: две зрънца и четири зрънца правят шест зрънца. Чудни сте вие, като мислите, че само хората знаят да събират. И котките знаят да събират. Всички животни знаят да събират, при това те събират отлично. При събирането обаче вие трябва да дойдете до положението да разбирате резултатите на това действие..

И тъй, като ученици не се подпушвайте с вашата философия. Не си отговаряйте на въпросите защо съществува злото, защо еди-кой си мисли така, защо еди-кой си постъпва така, и т.н. При всеки случай в живота ви, когато вие разрешавате някоя трудна задача, не се спирайте върху грешките на хората. Вие си представете, че сте извън доброто и злото и че можете да разрешите вашата трудна задача.

Сега ще ви дам следната задача за една седмица. Като ставате сутрин, ще кажете в ума си: „Заради Любовта, с която Бог ме е облякъл, всичко, което ми се случи през деня, ще го приемам, че е хармонично създадено." Всичко, каквото ви се случи през деня, ще мислите, че е за добро. Каквото и да ви се случи, каквото и да ви кажат – добро или зло – ще знаете, че всичко е за добро, няма да се съмнявате в нищо. През тия седем дена ще мислите, че всичко става за добро. И доброто, и злото са служители на Любовта. Злото служи на Любовта, и доброто служи на Любовта. Като ви се случи нещо, ще кажете: „Благодаря Ти, Господи, че си ме удостоил с Твоята Любов!" Някой може да бръкне в джоба ти и да те обере, някой може да ти каже обидна дума – нищо от това. За всичко, което ти се случи, ще кажеш: „Благодаря Ти, Господи, че си ме удостоил с Твоята Любов. Както и да ми говориш, аз Те познавам!" Вие видяхте например какви бяха гърмежите на Мусала. В тях имаше особена мекота. И светлината беше мека. Значи както и да говори Бог, тихо или бурно, в гласа Му винаги има мекота.

Аз зная, че всички ще бъдете радостни през тази седмица. Обиди няма да има вече. От тази вечер до другата сряда ще живеете в Царството Божие. Всеки трябва да намери най-хубавите думи, които може да каже. Когато дойде някой при вас, вие ще бъдете много внимателни към него. Речникът ви ще бъде много подбран. Всеки от вас, който направи една погрешка през някой ден от тази седмица, ще повтори упражнението за още една седмица. Ако през втората седмица направи друга погрешка, ще го потрети и т.н. Трябва да работите! Например някой от вас говори високо. Казвате: „Защо този брат говори така високо?" Не, кажете си: „Този брат говори отлично." Значи за цяла седмица вие трябва да бъдете внимателни едни към други. Също тъй ще бъдете внимателни и с външните хора. Съзнанието ви трябва да бъде будно за цяла седмица, за да видите докъде сте достигнали във вашето развитие и на какво сте способни. Това е една малка маневра.

Сега можете ли да изпеете следното упражнение:

Кажи ми ти, светли Божий лъч,
благото на живота –
светлия прав път на чистите души,
измити във водите на Любовта!

Понякога вие се срамувате да пеете за Любовта, а търсите Любовта. Вие трябва да заучите това упражнение добре и да пеете като певци. Представете си, че вие сте осъдени на смърт и съдията пише на вашата присъда следното: „Ако можете да изпеете тази песен хубаво, с чувство, ще възвърнем живота ви – смъртната присъда ще се отмени.“ Как ще я пеете? – Ще пеете, а гласът ви ще трепери. Вие ще се молите и ще пеете. Всеки човек, който пее, трябва да знае, че решава един много важен въпрос. В пеенето помага и цигулката. Тя не се влияе от хората. Човек може да се повлияе, но цигулката не се влияе. В цигулката има установено мнение за нещата, характер има тя.

Изпейте упражненията Вдъхновение и Вехади.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесет и втора лекция на ООК IV година
15 юли 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_07_19 Което вие видите
неделна беседа

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

Обърна се послѣ особно къмъ ученицитѣ и рече: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. (Лука 10:23)

Съдържателнитѣ думи въ този стихъ сѫ: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Виждането това е процесъ на съзнанието. То подразбира будно съзнание, а степеньта на тази будность показва степеньта на разумностьта. Разумностьта пъкъ показва, какъвъ е човѣкътъ. Слѣдователно, възвишеното, благородното, къмъ което ние се стремимъ, показва разумното въ свѣта, което за сега е неопрѣдѣлено въ умоветѣ ни. Всички човѣци иматъ стремежъ къмъ една неопрѣдѣлена идея. Нѣкои наричатъ тази идея Богъ, нѣкои я наричатъ бѫдещъ животъ, нѣкои я наричатъ реалното въ свѣта, силитѣ въ свѣта и т.н. Изобщо сѫщата тази идея е кръстена съ хиляди имена, но малцина сѫ онѣзи разумни сѫщества, или онѣзи разумни човѣци, които сѫ я виждали. Нѣкой запитва: може ли да се види реалностьта? – Може, стига да е будно съзнанието на човѣка. Въ виждането има два процеса: процесъ на сѣнкитѣ и процесъ на ясното виждане, на реалностьта. Реалностьта има всѣкога сѣнка прѣдъ себе си. Онѣзи, които не сѫ запознати съ сѫщностьта на живота всѣкога отправятъ погледа си къмъ сѣнкитѣ на живота, и вслѣдствие на това произтичатъ всички разочарования въ този свѣтъ. Онѣзи, които отправятъ погледа си къмъ самата реалность, тѣ познаватъ тази реалность отблизо, и тя прѣбѫдва въ тѣхното съзнание.

Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и казва: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Какво сѫ виждали тѣхнитѣ очи? Запитвали ли сте се нѣкой пѫть, кое е онова, което ви радва въ живота? Всѣки отъ васъ има една сѫществена идея, каквато и да е тя. И врѣмето ще опрѣдѣли, дали вашата идея, която сте избрали като пѫтеводитель, е реална или не. Дѣцата въ най-ранната си възрастъ си избиратъ нѣкакъвъ идеалъ и тѣ иматъ свой идеалъ. По-нататъкъ, къмъ 10-та си година тѣ си иматъ идеалъ, съотвѣтенъ на възрастьта имъ. Къмъ 21-та си годишна възрасть иматъ другъ идеалъ. Къмъ 33-та си годишна възрасть иматъ свой идеалъ и къмъ края на живота си, старитѣ пакъ си иматъ свой идеалъ. Младитѣ растатъ съ своитѣ идеали, възрастнитѣ се радватъ съ своитѣ идеали, а старитѣ остарѣватъ съ своитѣ идеали. Защо старитѣ

остарѣватъ съ своитѣ идеали? Тѣ казватъ: ние ще постигнемъ своитѣ идеали въ другия свѣтъ. Старитѣ всѣкога турятъ идеалитѣ си въ задгробния животъ. Когато човѣкъ не може да постигне нѣщо въ този свѣтъ, той казва: въ другия свѣтъ ще го постигна. Възможно е да го постигне, възможно е и да не го постигне. Този и онзи свѣтъ, това сѫ опрѣдѣления, които хората даватъ за живота. Кой е този свѣтъ? – Свѣтътъ, който ние познаваме. Кой е онзи свѣтъ? – Свѣтътъ на обезплътенитѣ сѫщества, свѣтътъ който духоветѣ познаватъ. Обаче и двата свѣта не сѫ реални: нито свѣтътъ на духоветѣ е реаленъ, нито свѣтътъ на хората е реаленъ. Като казвамъ, че и двата тия свѣта не сѫ реални, разбирамъ, че тѣ сѫ промѣнчиви. А всѣкога туй което прѣтърпѣва промѣна, причинява и скърбь. Вие имате дреха, на която се радвате, обичате я, но тя се сяжда, изтрива се, изгубва своята красота. Имате хубави, лачени обуща, съ които първоначално минавате, прѣпорѫчвате се прѣдъ хората за благородникъ, но слѣдъ година, когато обущата ви прогледатъ, вече не обичате да ходите на гости съ тѣхъ. Защо именно прѣдпочитате слѣпитѣ обуща прѣдъ прогледалитѣ? Казватъ нѣкои: не трѣбва да бѫда слѣпъ, очитѣ ми трѣбва да сѫ отворени. Питамъ: защо като прогледатъ обущата ви, вашата философия се слага малко по-другояче? Защо прогледалитѣ обуща не съ за прѣдпочитание? Азъ казвамъ: това е недовиждане, недоразбиране на живота.

Съврѣменния културенъ свѣтъ, съврѣменниятъ християнски свѣтъ иматъ особени схващания за живота. Ние търсимъ живота тамъ, дѣто го нѣма, т.е. тамъ, дѣто нѣма условия за животъ. Всички търсимъ живота въ богатството, въ кѫщитѣ, въ храната и т.н. Но богатството е резултатъ на самия човѣкъ. Човѣкътъ самъ е създалъ богатството. Храната, на която ние възлагаме такива голѣми надежди, и тя не ни помага. Тази храна е въ сила само тогава, когато ние сме здрави. Слѣдователно, ако нашето тѣло е здраво, тази храна може да се използва, но ако тѣлото ни не е здраво, каквато храна и да ни се даде, освѣнъ че тя нѣма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания. Тогава съврѣменниятъ свѣтъ намѣсто да проповѣдва, че трѣбва да бѫде въ съгласие съ битието, той поставя въпроса, че всѣки човѣкъ трѣбва да уреди своя животъ, трѣбва да го урегулира и да се осигури. Обаче, сигурность има въ живота си само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигуренъ е само будниятъ човѣкъ, само живиятъ човѣкъ, който се е пробудилъ вѫтрѣшно, който търси възвишения идеалъ. Разбира се, този идеалъ не е тъй отвлѣченъ, както нѣкои си го прѣдставляватъ. Всички съврѣменни хора говорятъ за идеалъ, но тѣхниятъ идеалъ не говори. Идеалъ, който не говори, идеалъ, който не се вижда,

идеалъ, който не внася животъ въ своитѣ послѣдователи, не е идеалъ. Идеалътъ подразбира въ себе си тази първична форма, въ която Богъ е вложилъ животъ. Всѣки човѣкъ е идеалъ за нѣкого. Дѣтето е идеалъ за майката, то я вдъхновява. Кога? – Когато това дѣте е разумно. Дъщерята нѣкой пѫть е идеалъ за бащата. Кога? – Когато тя е разумна, когато тази форма съдържа разумность. Питамъ: въ какво седи тази разумность? – Разумностьта съдържа двѣ качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцѣри всѣка рана, може да прѣмахне всѣка скърбь. Слѣдователно, идеалъ, който не съдържа въ себе си сила и мекота не е идеалъ. Това е образъ който носи Божественото въ себе си. И тъй, ние не само че трѣбва да търсимъ своя идеалъ, но сѫщеврѣменно всѣки отъ насъ трѣбва да бѫде идеалъ за нѣкого. За кого? – За себе си. Или, съ други думи казано: всѣки човѣкъ трѣбва да бѫде отражение, изразъ на Божественото. Богъ трѣбва да се изявява въ всинца ви. Значи, разумниятъ животъ почва да се изявява само тогава, когато дадемъ свободенъ достѫпъ на Божественото въ насъ.

Сега, да обясня тази идея. Нѣкои ще кажатъ: че какъ така ние трѣбва да дадемъ достѫпъ да се прояви Божественото? Божественото не може ли да се прояви само по себе си? – Може, но ако Божественото рече да се прояви само по себе си, това ще бѫде насилие. Нѣма защо Богъ да се проявява самъ по себе си. Когато Богъ иска да се прояви, то е заради насъ самитѣ, да ни даде отъ своята благость, отъ своята разумность. Слѣдователно, всички ограничени сѫщества, дето и да сѫ, се нуждаятъ отъ Божественото проявление въ тѣхъ, но това проявление трѣбва да става по закона на Любовьта. Божественото трѣбва да се търси, и то не тъй просто, но съ всички усилия и стремежъ. И Писанието казва: „Божественото трѣбва да се търси съ всичкия умъ, съ всичкото сърдце, съ всичката сила и съ всичката душа“. И то всѣки день трѣбва да се търси. По това именно се отличаватъ великитѣ хора, че сѫ търсили този великъ идеалъ, и тѣ сами сѫ били идеалъ. Ако четете сѫщата тази глава отъ Евангелието, ще видите, какъ Христосъ е прекаралъ цѣла нощь въ молитва. Молитвата за сегашния ученъ свѣтъ е единъ анахронизъмъ. Тѣ казватъ: защо човѣкъ трѣбва да се моли на Бога? Съврѣменнитѣ хора не могатъ да разбератъ, защо трѣбва да се молятъ на Бога. По сѫщия законъ азъ задавамъ въпроситѣ: защо човѣкъ трѣбва да се учи? Защо човѣкъ трѣбва да яде? Защо човѣкъ трѣбва да ходи? Защо човѣкъ трѣбва да спи? Защо човѣкъ трѣбва да се жени? Защо човѣкъ трѣбва да има деца? Защо човѣкъ трѣбва да слугува? Защо човѣкъ трѣбва да си прави кѫщи? Защо човѣкъ трѣбва да се облича? Защо човѣкъ трѣбва да ходи изправенъ на

два крака? И защо най-после човѣкъ трѣбва да си държи главата перпендикулярно? Могатъ да се зародятъ хиляди такива въпроси. Вие ще кажете: тези въпроси не сѫ важни. Кой е най-важниятъ въпросъ въ свѣта? – Да ни е добрѣ, това е най-важното. Знаете ли, колко е смѣшно, когато нѣкой човѣкъ каже, че най-важното въ свѣта е да ни е добре на насъ? Единъ боленъ казва на другъ боленъ: иди кажи на лѣкаря да дойде да ни прегледа, да ни даде нѣкакво лѣкарство, за да оздравѣемъ. Този боленъ е инвалидъ, както и първиятъ, и двамата не могатъ да станатъ отъ леглото си. Идва обаче лѣкарьтъ, пипа пулса на първия, казва: тебе съмъ те изследвалъ. Отива при другия боленъ, пипне и на него пулса и съ това свършва всичко. Вие може да се смѣете, но азъ считамъ за болни всички тия съврѣменни хора, които проповѣдватъ за моралъ. Боленъ на боленъ проповѣдва. Той самъ не знае, дѣ е Господь, но казва: вѣрвай въ Бога! Той самъ нѣма идеалъ, но казва на другъ ти трѣбва да имашъ идеалъ! Вследствие на това, всичко въ нашата литература е разбъркано. Попитайте нѣкого какво нещо е идеалъ, какви ли не определения ще ви даде. Попитайте нѣкого какво нещо е сила, какво нещо е Богъ, той ще ви каже това-онова, ще ви каже, че Богъ е първичната причина въ свѣта, която е създала всичко. Вие ще кажете, че Богъ е създалъ свѣта. Не, това сѫ ваши схващания. Азъ казвамъ, че Богъ не е създалъ свѣта. Тогава Писанието казва, че Богъ ни е родилъ. Ще мислимъ значи че Богъ ни е родилъ. По сѫщия начинъ, обаче, Писанието казва, че Богъ е направилъ човѣка отъ пръстъ. Питамъ: кое е най-вѣрното отъ тия положения? Богъ създаде ли човѣка, роди ли го, отъ пръстъ ли го направи? – Отъ пръстъ създаде неговото тѣло, чрѣзъ вдъхване произведе неговия животъ, но не му вдъхна въ устата, а въ носа. Защо въ Писанието се казва, че Богъ вдъхналъ животъ на човѣка чрезъ носа? Какво означава носътъ? – Носътъ е емблема на човѣшката разумность. Когато Богъ създаде разумното въ човѣка, тогава Той му вдъхна дихание въ носа, но това още не значи, че свѣтътъ не е сѫществувалъ и по-рано. Мислите ли, че въ онази сѣмка, която държите въ рѫката си, не се криятъ потенциални. непроявени сили? Въ тази сѣмка има скрити сили, които тя може да прояви. Кога ще ги прояви? – Като се постави при благоприятни условия, и въ васъ има много такива непроявени сили. Тѣ само чакатъ условия, за да се проявятъ. За вашето пробуждане се изискватъ условия. За да бѫдешъ уменъ човѣкъ изисква се съприкосновение съ учени хора. За да бѫдешъ добъръ, трѣбва да бѫдешъ въ съприкосновение съ добри хора. Такъвъ е великиятъ законъ. Ако нѣкой мисли, че това може да се постигне по другъ начинъ, той е на крива посока. Вие може да оставите нѣкой говедарь съ хиляди години да пасе овцитѣ, той все ще придобие една малка опитность отъ

това положение, но нѣма да спечели много нѣщо. Но ако поставите този говедарь при условия да живѣе съ разумни хора, той ще стане гениаленъ човѣкъ. Ако пъкъ поставимъ този човѣкъ въ съприкосновение съ нѣкои разбойници и съ тѣхъ да дружи въ продължение на хиляди години, той ще придобие нѣкои опитности, но човѣкъ отъ него нѣма да стане. Поставите ли го отново между разумни хора, той ще стане светия. Питамъ тогава: кое прѣодолѣва въ свѣта, доброто или злото? – Доброто прѣодолява. Съврѣменнитѣ хора ще кажатъ, че злото прѣодолѣва. Не е вѣрно това, доброто прѣодолѣва. Че наистина доброто прѣодолѣва въ свѣта, се вижда отъ това, че когато хората умиратъ, отново оживѣватъ, доброто ги възкресява. Доброто седи задъ границитѣ на този свѣтъ. Доброто не е въ материалния свѣтъ. То не е въ нашитѣ пари, то не седи и въ хлѣба, който даваме нѣкому. Доброто седи въ моя умъ, въ моето сърдце, въ моята душа, въ моя духъ. Слѣдователно, хлѣбътъ, който давамъ нѣкому, мога да го направя и отрова, и благословение – отъ мене самия зависи. Сега, нѣкои отъ васъ, които не сѫ запознати съ окултната наука, може да мислите, че човѣшката мисъль е хилава. Не е така. Човѣшката мисъль е сила. Нѣкой пѫть човѣкъ тъй може да концентрира своята мисъль на злоба и завистъ къмъ храната, отъ която ще яде нѣкой човѣкъ, че като хапне този нещастникъ отъ тази храна, да се отрови. Това именно е нещастието въ съврѣменния свѣтъ, че всички наши мисли сѫ отрицателни. Ние казваме: хората сѫ лоши. И тази мисъль тъй често я повтаряме, внушаваме си я докато най-послѣ въ отношенията ни се създаде пълно недовѣрие. Ние вървимъ по обратния пѫть и слѣдъ всичко това искаме да се подигнемъ. Казваме, че всички хора сѫ лоши, а при това искаме да сѫ добри. Ако двама души се сприятелятъ, ние казваме: тѣхното приятелство нѣма да отиде дълго врѣме, нѣма да трае дълго. Видимъ, че двама млади се обичатъ и се оженятъ, казваме: слѣдъ 2–3 години тѣ ще се раздѣлятъ. Еди-кой си станалъ свещеникъ, казваме: отъ него нищо нѣма да стане. Той скоро ще зарѣже службата. Еди-кой си станалъ търговецъ, казваме: той нѣма да прокопса. Дѣте се родило нѣкому, казваме: отъ него човѣкъ нѣма да стане. И действително, така излиза. Тия двама приятели се раздѣлятъ. Мѫжътъ и жената се напущатъ. Свещеникътъ си зарѣзва службата. Търговецътъ фалира. Дѣтето умира. Питамъ: при такава обстановка на нѣщата, какво общество може да се образува? Нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ казватъ: този човѣкъ не говори Истината. Дѣ е Истината тогава? Не, приятелю, азъ зная, дѣ е Истината. Тази Истина азъ не я търся въ богатството; тази Истина азъ не я търся въ домоветѣ; тази Истина азъ не я търся въ държавата; тази Истина азъ не я търся въ църквата; тази Истина азъ не я търся въ науката; тази Истина азъ не я търся

въ сегашния животъ; тази Истина азъ не я търся въ задгробния животъ. – Тази Истина азъ я търся въ великата Божия Любовь, която познавамъ, отъ която сегашния животъ излиза. Тази Истина е толкова проста, че и малкитѣ дѣца я знаятъ, а съврѣменнитѣ културни хора, понеже сѫ станали възрастни, напуснали сѫ своето дѣтинство и сѫ забравили тази Истина. Ние, съврѣменнитѣ хора, мязаме на онзи българинъ, който така много се напилъ, че като се връщалъ дома си, срещналъ една жена и я запиталъ: жено, дѣ е майка ми? Тази жена била майка му, но той не я позналъ. Майка си и съ затворени очи мога да намѣря. Въ насъ, съврѣменнитѣ хора, които често губимъ нормалното си състояние, Богъ е вложилъ своята Любовь, вложилъ е животъ и дихание, и въпрѣки всичко това още имаме нужда да ни казватъ, дѣ е нашия Господь, има ли Господь или не, дали този Господь е добъръ, или не, дали цѣлиятъ животъ не е една самоизмама и т.н. Вѣрно, състоянието на пияния човѣкъ е самоизмама, но състоянието на трезвия човѣкъ не е самоизмама, то е истински животъ. Въ истинския животъ нѣма никакво вкисване, никаква завистъ, никаква умраза, никакво съмнѣние. Истинскиятъ животъ съдържа една безгранична вѣра, въ която човѣкъ може да провѣрява Истината. Въ истинския животъ човѣкъ може да има съобщения съ сѫщества по-разумни отъ себе си, а не такива хилави като него. Ще кажете: защо ни сѫ тия разумни сѫщества? Нима не е красиво, когато сте на смъртно легло да дойде единъ отъ тия разумнитѣ лѣкари на безсмъртието, да ви капне нѣколко капки отъ безсмъртието на живота, и вие да възкръснете? Не е ли хубаво да имате познанство съ него? – Струва си това познанство. При онзи отъ васъ, който е изгубилъ смисъла на живота си, който е дошълъ до отчаянието, до края на живота си, до края на бездната и се колебае, дали да се самоубие, или да остане да живѣе, не струва ли да дойде при него онзи великъ Учитель, който носи свѣтлината и да му каже: „Животътъ има смисълъ, струва да се живѣе, защото това, което виждашъ прѣдъ себе си, то е самоизмама, това още не е самиятъ животъ“.

Казва Христосъ: „блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Какво видѣха Неговитѣ ученици? – Ученицитѣ Христови виждаха Божията Любовь, тѣ виждаха Бога въ Христа, виждаха, че тамъ Богъ се проявява. Единъ отъ старовrѣменнитѣ светии дълго врѣме се молилъ на Бога, да надзърне за малко нѣкѫдѣ, да види, какво нѣщо е небето, какво нѣщо е бѫдещиятъ животъ. Дошълъ неговиятъ Учитель, завелъ го въ една стая и поставилъ окото му да гледа онзи свѣтъ прѣзъ една малка дупчица, гледалъ той прѣзъ тази дупчица

цѣли 250 години, докато дошълъ неговиятъ Учитель, бутналъ го и му казалъ: стига вече! – Чакай, едва започнахъ да виждамъ. Слѣдователно, този животъ е толкова красивъ че като съберете животъ отъ нѣколко милиони години, на васъ се струва, като да е единъ часъ само. Възвишениятъ животъ не познава врѣме и пространство по тази единствена причина, че той е красивъ. Нѣкои казватъ: като отиваме често въ онзи свѣтъ, и тамъ ще ни омръзне. Не, приятелю, на човѣка може да омръзне само, ако е при едно умрѣло магаре, което гние и мирише. Питамъ: когато това магаре е живо, ще ти омръзне ли? Не, ще се качишъ на гърба му и приятно ще ти е, когато го яздишъ и минавашъ прѣзъ пустинята. Даже ще ти е мѫчно, когато това магаре каже: „Слѣзъ за малко отъ гърба ми!"

И тъй, при съврѣменния животъ ние трѣбва да дойдемъ до истинското положение на нѣщата. Вие казвате: защо ни е наука? – Науката ще ни даде свѣтлина да разберемъ физическия свѣтъ. Съврѣменната наука е изключително за физическия свѣтъ. Начинитѣ, които ние употрѣбяваме, за да изучаваме физическия свѣтъ, не сѫ начини, съ които ще можемъ да проучваме духовния свѣтъ. Щомъ влезете въ духовния свѣтъ, изведнажъ ще разберете цѣлата обстановка. Духовния свѣтъ има едно качество, че туй, което съзнавате и виждате въ него, не се подава на описание. Ако вие се опитате да опишете духовния свѣтъ, т.е. да му дадете външна окраска, вие веднага ще изгубите вашето съзнание. Допуснете, че имате красива жена, радвате ѝ се, но ако се опитате да я изнесете прѣдъ външния свѣтъ, да представите вънъ нейната красота, вие ще я изгубите. Питамъ: кои сѫ подбудителнитѣ причини, по които вие искате да я представите на свѣта и да опишете нейната красота? Това е вашето тщеславие, вие искате да се хвалите съ нея, нищо повече. Мислите ли че ако опишете вашата жена на външния свѣтъ, нѣма да го съблазните? – Ще го съблазните. Слѣдователно, външната красота, това е една съблазънь. Когато говоря за красота, азъ разбирамъ вѫтрѣшната красота, красотата на душата, която трѣбва да бѫде достояние не само на единъ човѣкъ но на всинца. Ако всинца бѫдемъ красиви, нѣма да се изкушаваме. Ако всинца сме богати, нѣма да се крадемъ. Обаче ако сѫ богати само нѣкой хора, има опасность да се крадемъ. Слѣдователно, когато казвамъ, че трѣбва да бѫдемъ добри, то значи, че трѣбва да се избавимъ отъ злото. Подъ „доброта" азъ разбирамъ, че всички трѣбва да бѫдемъ добри, че всички трѣбва да бѫдемъ разумни, за да се избавимъ отъ злото. Злото въ свѣта е единъ факторъ, който седи вънъ отъ насъ. Той е една самоизмама на човѣшкото сърдце, той е една самоизмама на

човѣшкия умъ. То произтича отъ факта, че човѣкъ иска да стане великъ като Бога, да бѫде самостоятеленъ, да може да твори, както Богъ твори. Това е желание не само на човѣка, то е желание и на духоветѣ. Отъ това желание на човѣка е произлѣзло злото. Всички сѫщества, които разбрали живота така, сѫ влѣзли въ стълкновение съ първичния принципъ на живота. Нѣкой човѣкъ иска да завладѣе 10–15–100 души. Не, Богъ е оставилъ този прерогативъ само за себе си. Само едно сѫщество може да владѣе други, то е Богъ, а всички останали сѫщества могатъ да владѣятъ само себе си. И всѣко сѫщество, което може да владѣе другитѣ, неговата сила се простира само до смъртьта му. Онзи човѣкъ, който може да ви хипнотизира, който може да ви владѣе, неговата сила се разсипва слѣдъ смъртьта му.

И тъй Христосъ казва на своитѣ ученици: „Блажени вашитѣ очи, които виждатъ, които познаватъ този законъ на великата свобода“. Да бѫдемъ свободни, да знаемъ, че въ свѣта трѣбва да познаваме само единъ господарь – това трѣбва да туримъ като мото на бѫдащата култура. Човѣкъ, който познава много господари, ще изпадне въ много престѫпления, затова той трѣбва да слуша само великото Слово, разумното Слово – Словото на Бога! Нѣкой казва: какво ще каже тогава нашето отечество? Кое е отечеството ви? – Въ свѣта има само едно отечество, то е разумното отечество, на което глава е Господь, на което служители сѫ ангелитѣ, светиитѣ. Това е разумното отечество, дѣто праведнитѣ и разумнитѣ хора носятъ Божието благословение. Само при такова разбиране може да се създаде една истинска култура, а при сегашното разбиране, тъй, както сегашнитѣ науки, разбиратъ нѣщата, всѣкога ще има едно самоизтрѣбление, което създава нещастието на сегашния свѣтъ, на съврѣменния културенъ човѣкъ. Туй не произтича отъ факта, че сегашното културно общество не съзнава това, че сегашната религия не съзнава това, всички го съзнаватъ, но не сѫ намерили методъ, по който да заработятъ и затова казватъ: не му е дошло още врѣмето. Не, врѣмето е дошло и за мене, и за васъ. Когато безсмъртната Божествена Любовь похлопа на нашето сърдце, на нашата душа и поиска отъ нази онази велика жертва на самоотрицание, ние трѣбва да бѫдемъ готови да дадемъ тази жертва. Вие казвате: какъ да се жертвуваме за Бога? За войната всички се жертвувате, за всичко друго се жертвувате, но когато дойде въпросъ да дадете великата жертва, щомъ дойде въпросъ за свободенъ изборъ, вие казвате: ще си помислимъ!

„Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“.

Онѣзи отъ васъ, у които съзнанието се събудило, не се спирайте тамъ, дѣто сте сега. Тъй както малката ябълчна сѣмка, посадена въ земята, постоянно расте и не се спира, така и човѣкътъ, въ който се събудило Божественото, трѣбва постоянно да върви напредъ, трѣбва разумно да разглежда всички свои недѫзи, които сѫществуватъ дълбоко въ неговата душа. Божествениятъ човѣкъ не трѣбва да вижда злото въ свѣта. За него злото въ свѣта трѣбва да бѫде една сѣнка, единъ поводъ да намѣри доброто. Защо сѫществува злото? Защото въ живота сѫществува законъ на възмездие: съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възвърне. Нѣкой човѣкъ ти причинява зло, защото нѣкога и ти си му причинилъ зло, па макаръ и най-малкото. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е създалъ нѣкому зло. Божественото въ насъ цѣли да разберемъ живота на другитѣ тъй, както разбираме своя животъ; да разберемъ сърдцата на другитѣ тъй, както разбираме и своето; да разберемъ душитѣ на другитѣ тъй, както разбираме и своята. Нима мислите, че онази вълчица, която седи при своитѣ вълченца, въ нея нѣма любовь? И въ нея има любовь, само че по-ограничена. Единъ день и нейната любовь ще се развие по-вече. И ако единъ день тази любовь и въ вълчицата, и въ всички хора се развие толкова, че тѣ се застѫпватъ и за другитѣ тъй, както и за своитѣ, ето отдѣ ще дойде спасението на човѣчеството. Ние сме силни въ Любовьта, но само за единъ моментъ, не за всички моменти. Азъ съмъ виждалъ много праведни хора, които вървятъ добрѣ до едно мѣсто и послѣ казватъ: не си струва тъй да се живѣе, не струва да води човѣкъ такъвъ благочестивъ животъ, я да си попийнемъ, да му пуснемъ края! И наистина, въ края на живота си тѣ живѣятъ разпуснатъ животъ. Защо? Защото въ тѣхъ нѣма дълбоко разбиране на живота, въ тѣхъ нѣма послѣдователность. Една млада лѣкарка дава съвѣтъ на една млада мома: ти си поживѣй сега, докато си млада, че на стари години ще живѣешъ споредъ морала, тогава ще живѣешъ добъръ животъ, тогава ще живѣешъ като старитѣ хора. Че какъ живѣятъ старитѣ хора? – Старитѣ хора живѣятъ единъ егоистиченъ животъ. По-егоистични хора отъ старитѣ нѣма. Ако мислитѣ, че на стари години ще живѣете добъръ животъ, на крива посока сте. Докато сте още млади, можете да живѣете добъръ животъ. Още отъ първата година на вашето раждане трѣбва да живѣете добъръ животъ, и на втората година, и на третата година сѫщо, и тъй постепенно ще усилвате добрия си животъ кресчендо, та като дойдете до стари години да минете отъ състояние на буба въ състояние на пеперуда, да минете отъ едно състояние въ друго. Тъй че азъ прѣпорѫчвамъ едно учение, въ което да не говорите за старость, за остарѣване. Ако остарѣвате, азъ ви съжалявамъ, но

ако остарѣвате, за да минете като бубата отъ едно състояние въ друго – да възкръснете – азъ ви облажавамъ, азъ ви поздравлявамъ.

Христосъ казва: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие виждате". Казвамъ сега: дали вие вѣрвате въ мене, или не, да оставимъ това настрана, но питамъ ви, дали вѣрвате въ себе си? Вѣрвате ли всички, че Господь ви е далъ умъ? Вѣрвате ли всички, че Господь ви е далъ душа? Вѣрвате ли въ душата? Виждали ли сте я? Онзи човѣкъ, който има душа, не се дразни. Онзи человѣкъ, който има душа не се нуждае отъ любовьта на хората, той самъ е Любовь. Помнете, човѣкъ, който търси любовьта на свѣта, човѣкъ, който търси удоволствията, той е човѣкъ безъ душа. Какво придобива онази голѣма яма, която търси водата, за да я напълни? – Нищо не придобива. Ние всинца трѣбва да бѫдемъ носители на Любовьта! За насъ е важно Богъ да живѣе въ насъ, и ние да живѣемъ въ Бога, да имаме общение съ Бога и да чувствуваме Неговата Любовь. Като чувствуваме тази Любовь въ себе си, като имаме общение съ Бога, това е красивото въ свѣта! Когато видимъ, че единъ човѣкъ люби Бога, това трѣбва да ни радва. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Питамъ: ти обичашъ ли Бога? – Азъ не го познавамъ. Ако този човѣкъ не познава Бога, ако той не може да обича Бога, азъ не вѣрвамъ въ такъвъ човѣкъ. Човѣкъ, който не е въ връзка съ Бога, който не е почувствувалъ Божията Любовь, и който не е проявилъ своята Любовь къмъ Бога, той не може да прояви своята любовь къмъ никого. Той може да счита, че мисли, че има мисъль въ себе си, но това е една измама въ живота. Безъ Бога никой не може да мисли. Тази измама всички вие сте я чувствували.

„Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите".

И благодарение само на тази Любовь, която ученицитѣ Христови видѣха, тия хора можаха да пожертвуватъ живота си. Безъ Любовь човѣкъ не може да пожертвува живота си. Безъ Любовь човѣкъ не може да се учи. Азъ не говоря за любовьта въ обикновенъ смисълъ. Сегашнитѣ хора у насъ се учатъ до 30-та, до 40-та, най-много до 50 годишната си възрасть и като дойдатъ тия години, казватъ: сега да се учатъ младитѣ вече, ние старитѣ се научихме. Тѣзи стари, обаче, постоянно изгубватъ своитѣ капитали. Тѣ знаятъ това, което сѫ писали старитѣ писатели, а това, което сѫ писали новитѣ писатели, не го знаятъ. Само онзи човѣкъ, който се учи отъ Бога, той е човѣкътъ, у когото Божественото съзнание всѣки день влага по нѣщо ново. Туй знание иде непосрѣдствено въ

свѣта. Прѣдставете си двѣ дѣца, които изучаватъ живота. Едното дѣте изучава живота по картини, а другото дѣте всѣки день го извеждатъ всрѣдъ природата, на полето, тамъ да го изучава. Питамъ: кое дѣте ще има по-реални схващания за живота? Прѣдставете си, че единъ човѣкъ изучава живота въ кинематографа, а другиятъ го изучава реално, тъй както си е. Кой отъ двамата ще има по-точни схващания за живота? Колкото и да е точенъ кинематографътъ, все ще му липсва нѣщо. Колкото единъ писатель и да е виденъ, колкото и да е психологъ, мѫчно ще може да опише подробноститѣ които се криятъ въ гънкитѣ на човѣшката душа. Колкото и да е виденъ единъ писатель моралистъ, мѫчно ще може да опише, въ какво седи великия моралъ. Има тънкости, които мѫчно се подаватъ на описание.

Ще ви приведа единъ примеръ за единъ светия, който живѣлъ цели 20 години въ пустинята и дълго врѣме се молилъ на Христа за своето спасение. Единъ день Христосъ му се явилъ и му казалъ: „Остава ти още само единъ день, когато ще ти се откриятъ всички тайни и ще се приберешъ горѣ на небето да живѣешъ съ мене“. Напуща той своята хижа и тръгва съ радостно сърдце, че отива вече при Христа. По пѫтя, обаче, го срѣща една бѣдна, болна вдовица съ дѣтенце въ рѫка, която му казва: „Азъ умирамъ, вземи моля ти се това дѣте, и го спаси!“ Тя умира и остави дѣтето си въ рѫцѣтѣ му! Светията си казалъ: „Нещастието на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дѣте на рѫцѣтѣ“. Светиятаималъ възможность да се освободи отъ това дѣте, като го даде на други нѣкои хора, но той го взелъ. И потекоха му двѣ сълзи отъ очитѣ, че не може да отиде на небето. Питамъ: какво спечели свѣтията съ това дѣте. – Той спечели една велика Истина. Въ това дѣте бѣше Христосъ. Слѣдъ дълги страдания той разбра това нѣщо. Съ това дѣте го подложиха на изпитание, да видятъ, дали е готовъ на тази велика жертва. Колко братя и сестри казватъ: скѫса ми се сърдцето, отиде всичко! Ти още не си изпиталъ тѣзи страдания. Ти не си билъ още предъ прага на небето и да ти дадатъ това дѣте, да видятъ, дали си готовъ на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва, а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христосъ: „Блажени сте, когато всички хули приемете“. Колцина се радватъ отъ това? Питамъ: колко отъ васъ сте претърпѣли хулитѣ на обществото, на хората, на майка си, на баща си? Всички да ви изгонятъ отъ дома, а вие като излѣзете на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: „Господи, благодаря Ти че всичко така се случи“. Вие казвате: „Господи, защо постѫпиха съ мене така, колко жертви съмъ направилъ, а се отнасятъ тъй лошо?“ Не,

Господь ще ви даде това дѣте въ ръцѣтѣ. Тамъ е жертвата. Господь знае великия смисълъ на злото, но за хората най-голѣмата спънка въ свѣта е именно злото. Когато Божествениятъ Духъ проникне въ това зло и го разложи, ние ще бѫдемъ спасени. Когато човѣкъ вземе надмощие надъ злото, той ще бѫде спасенъ.

„Блажени вашитѣ очи, които виждатъ това, което вие видите“.

Какво видѣха тия очи? – Видѣха, че Божествената Любовь проникваше въ злото. И действително, Христосъ изтърпѣ всичкото зло. И когато Го оплюха, охулиха, Той обърна очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и каза: „Отче, азъ Ти благодаря. Прости имъ. Азъ разбирамъ великия законъ на Любовьта, но тѣ не я разбиратъ. Заради Твоята Любовь прости имъ!“ Той не се молеше за себе си. „Блажени сте“, казва Той на своитѣ ученици, „заради това, което виждате“.

И отъ съврѣменнитѣ хора се изисква днесъ това, което Христосъ е направилъ. Питамъ ви: днесъ, 2,000 години слѣдъ Христа, можете ли да направите сѫщия опитъ? – Можете. Направили ли сте го? Казвате: още не му е дошло врѣмето. Поне днесъ има 10 вакантни мѣста за служби. Кои отъ васъ искатъ да ви назначатъ на тия служби? Говори се, че учителскитѣ мѣста ще се съкращаватъ и това смущава учителитѣ. Ето, сега въ цѣлия свѣтъ има 10 вакантни мѣста. Колко отъ васъ сте готови да ви назначатъ на тия служби? Отъ 2,000 години до сега не се намѣриха такива хора. И царе, учени хора, и свещеници, и владици нито единъ отъ тѣхъ не си даде кандидатурата, понеже всички бѣха заети съ много по-важни работи, та не обърнаха внимание на това. Тѣзи мѣста още чакатъ. Това сѫ 10-тѣ вакантни мѣста, дѣто седятъ 10-тѣ велики Добродѣтели. Надѣвамъ се да дойдатъ вече кандидатитѣ.

Блажени очитѣ, които виждатъ Бога, Който ни се открива, Който ни призовава на единъ великъ подвигъ на свѣта, подвигъ на онова велико благо, на онова абсолютно добро. Ние трѣбва да бѫдемъ абсолютно добри, абсолютно разумни. Разумни тъй, както Богъ е разуменъ; мѫдри тъй, както Богъ е мѫдъръ и благи тъй, както Богъ е благъ. Щомъ постѫпваме така, ние нѣма да казваме, че не можемъ да бѫдемъ като Бога. Това е човѣшката страна. Ние можемъ да бѫдемъ едно съ Бога, да нѣма раздѣление между Него и насъ. Тъй както дѣтето участвува въ организъма на своята майка, тъй и всѣки отъ васъ ще участвува въ Божественото тѣло.

Блажени сте въ това, което виждате съ своето съзнание! Отъ всинца ни се изисква великъ подвигъ за великото самопожертвувание. Само тогава Богъ ще се открие въ тази велика свѣтлина, която наближава да се яви прѣдъ човѣшкитѣ души. И когато се разкрие тази свѣтлина, тогава ще дойде въ васъ вѫтрѣшна велика радость, вѫтрѣшно веселие, вѫтрѣшенъ миръ, което означава ставане, оживѣване и възкресение.

И Писанието казва: „Ще изтрия всичкитѣ имъ сълзи. И скърбьта имъ нѣма да се спомене“. Тогава ще бѫдете всѣкога весели и радостни прѣдъ Господа, всички ще се веселите и ще хвалите Бога. Христосъ казва: „Блажени вие, които виждате това, което предъ васъ сега се разкрива“.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 19 юлий, 1925 г. въ гр. София.

1925_07_19 Учтивиятъ човѣкъ
лекция пред специалния клас

УЧТИВИЯТ ЧОВЕК

Тридесета лекция
19 юли 1925 г.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Прочетоха се работите върху темата „Произход на песимизма“.

Песимизмът има две отрицателни качества по същество. Кои са тия качества?

Отговори: *Липса на вяра. Гордите хора са песимисти.*

Песимистът е наблюдателен човек. Той, като гледа на мрачната, отрицателната страна на живота, неговият ум е буден именно в това отношение. Слабата страна на песимиста седи в това, че той се поддава на чужда воля – това нещо тормози неговата психика. Будност на ума към отрицателното и несамостоятелна воля са двете качества на песимиста. Вследствие на тия две качества той е в постоянна борба. Коя е чуждата воля, която оказва давление върху него и го тормози? – Природата. Защо? – Понеже той постоянно критикува Природата. По този начин именно той влиза в стълкновение с нея. Той иска да бъде абсолютно свободен и да Ѝ се налага, да Ѝ стане господар. Природата обаче му показва, че той не е и не може да бъде свободен човек. Как му показва това? – Като го мачка, обвързва и с това го прави така зависим, както и тя е зависима. Природата е много интелигентна, тя дава възможност на всички хора, а специално и на песимистите, да мислят. Който се опита да влезе в борба, в стълкновение с Природата, да иска да стане абсолютно свободен, абсолютно независим човек, той непременно ще стане песимист. Да иска човек Абсолютна свобода, Абсолютна независимост, подразбира той да бъде абсолютно мъдър и силен. Свобода без Абсолютна Мъдрост и сила е невъзможно нещо. Такава свобода е немислима.

Първата буква на думата песимизъм, буквата П, е съставена от три прави линии. Буквата П представлява бременен човек с идеи. Двете успоредни линии показват, че песимистът има буден ум и стремеж. Напречната,

перпендикулярната линия показва, че неговият ум среща спънки, препятствия в своя път. Тези препятствия са чуждата воля, пред която неговата воля, неговата деятелност спират. Тогава той започва да мисли какво да прави, как да излезе от това положение. Вследствие на това у него става раздвояване на съзнанието, образува се буквата Е – втората буква на думата песимизъм. Буквата Е представлява раздвоен кръг – закон на размножение. Законът на размножението показва, че някой човек се е намерил в затруднение и се стреми да излезе от това положение. Например някой човек има всичко три-четири килограма ечемик, а отглежда много пиленца и кокошки. Какво ще прави тогава? – Ще се намери в голямо затруднение, ще търси начин как да премахне това препятствие, да увеличи количеството на храната. Многото желания у човека говорят, че той се намира в закона на размножението. Той трябва да има достатъчно храна, за да поддържа своите желания. Буквата С – третата буква на думата песимизъм, означава закон на промените. Човекът на промените е като този, когото го боли корем, и затова се обръща ту на едната, ту на другата страна. Може ли обаче да се излекува един човек, който постоянно се върти? Четвъртата буква И от думата песимизъм е съставена от две успоредни линии, съединени с трета. Тази буква показва посоката, по която се движи песимистът. При такава посока той правилно може да разреши своята задача. Когато двете успоредни линии се продължат, те ще образуват в пространството криви линии в две противоположни посоки. Песимистът е човек, който в сравнение с оптимиста се намира в по-висок стадий на развитие. Песимистът представлява растение, докато оптимистът представлява минерал. Песимистът има завързали плодове, но още неузрели, и затова се бои да не би ветровете да ги обрулят.

Сега ще разгледаме значението на думата оптимизъм – optimismus. Буквата О представлява един затворен кръг. Буквата П представлява бременен човек, затворен в себе си, готов за работа, готов за живота. Оптимистът се намира при по-благоприятни условия, отколкото песимистът. Носът на песимиста е тънък и завит надолу. Малко хора биват истински песимисти. Тия, които минават за песимисти, само играят такава роля на сцената: те са песимисти при известни настроения. Обаче ако човек дълго време играе тази роля, той може да придобие чертите на песимиста. У песимиста преобладава венозната кръв, а у оптимиста – артериалната кръв. Следователно, ако у песимиста се измени съставът на кръвта, изменя се и състоянието му. Щом се увеличи артериалната кръв у човека, изменя се и състоянието му – той става оптимист. Песимистът е

много страхлив човек – той се плаши от бъдещето, от всеки поглед на хората. Той е голям безверник, но същевременно е суеверен: вярва във вторника като ден на несполуки, в петъка като ден на щастие и в ред други неща.

Ще ви задам следния въпрос: кое е характерното качество на разумния, на съзнателния живот? – В съзнателния живот има един важен закон, който гласи: за всяка енергия, затворена в каква и да е форма, има определено време за развитие. На това основание всеки човек трябва да използва енергиите, които са вложени в неговия организъм, в съответното за тях време. Не отлагайте техния период на развитие. Всяко отлагане внася дисхармония в правилното развитие на човешкия ум и на човешкото сърце. А всяка дисхармония нарушава единството както в отделния човек, така и между всички хора изобщо. Единството се нарушава тогава, когато съществата, на които Природата е дала неограничена Свобода, не развиват силите, които имат в себе си. Тия същества, като не работят, те стават положителни, а когато стават положителни, ражда се дисхармония. Например всички хора искат да бъдат свободни: да бъдат свободни подразбира да бъдат активни, да бъдат активни подразбира да знаят посоката на своето движение. И наистина, човек трябва да бъде активен, но във възходяща и положителна насока.

Представете си, че правата линия представлява почвата, на която изниква животът с всички свои желания. Същевременно тази права линия представлява и съзнанието – неговата деятелност и посока. То може да се определи като мисъл, като стремеж, като желание или като волеви акт. В такъв случай всяко желание, всяка мисъл, които искате да постигнете, непременно трябва да ги посадите в почвата, за да изникнат. Почвата на мислите и желанията е от една страна животът, а от друга страна – човешкото тяло. Тъй посадени желанията и мислите на човека, те могат да растат и да се развиват, да пускат корени и клони, листа и цветове, докато най-после дадат и своите плодове. Истинските желания и мисли трябва да бъдат във връзка с правилното развитие на човешкото тяло. Например, ако човек не знае как да движи ръцете си, ще има съвсем други резултати от тия, които би имал, ако знаеше да движи ръцете си правилно. Някой казва: „Аз мога да движа ръцете си на всички посоки.“ Питам: знаеш ли да движиш ръцете си правилно, хармонично? Например можете ли да движите лъка на цигулката, дето ви падне по дъската? – Не. Има точно определено място, дето трябва да се движи лъкът: по кои струни, как да се движи и т.н. Като гледате отворите, отдушниците на цигулката, смеете се,

намирате ги смешни, намирате, че не са на място поставени. Казвам: често и вашите отдушници не са по-добри от тия на цигулката. Значи още при построяването на някой инструмент човек трябва да прилага известни познания и закони. Например точно определено е през коя част на цигулката трябва да минава лъкът, за да произвежда хубави, чисти тонове.

Същото нещо се отнася и до проявяването на човешката мисъл, на човешките чувства и човешката воля. За правилната мисъл, за правилното чувство и за правилното действие на човека има определени закони, на които те трябва да се подчиняват. Често у вас се заражда някое желание, искате да го реализирате и то така силно ви стимулира, че вие не можете да си намерите покой, искате веднага да пристъпите към реализирането му. Казвам: не бързайте да го реализирате веднага. Спрете се малко, отложете неговото реализиране за ден, два, и когато всичко у вас утихне, започнете да го реализирате бавно и постепенно. Само така човек ще може от своите желания да съгради нещо постоянно и устойчиво.

По същия начин ще постъпвате и с вашите мисли. Дойде ви някоя мисъл да направите нещо – не бързайте веднага да я реализирате. Обмислете работата добре, вижте дали тя ще има влияние върху съграждането на вашия ум, на вашия живот, и ако се убедите, че тя ще ви ползва, пристъпете към нейното реализиране. Работете тихо и спокойно! Някой казва: „Аз не мога да работя тихо и спокойно, аз съм бърз по естество.“ Казвам: когато Природата ни дава изобилно своята енергия, тя изисква от нас да бъдем активни, бързи, за да оползотворим всичката Ѝ енергия. Понякога обаче Природата пести своята енергия. Тя дава по малко енергия и изисква от съществата, които са свързани с нея, да бъдат внимателни, да пестят енергията, която е вложена в техния организъм.

И тъй, причината за песимистичните състояния, които се зараждат у младите и у старите хора, се дължи главно на неразумното използване на енергията на техния организъм, вследствие на което настава преждевременно изтощение на силите им. Например някой човек дава галаобяд на своите приятели и по този случай изхарчва всичките си средства. След това за цяла седмица той остава без пари и гладува. При това положение той изпада в песимизъм. Друг някой младеж, който следва в странство, получава от баща си пари за цял месец и той веднага отива на пазар и си купува ред нужни и ненужни вещи: пръстен,

мушама, връзка, колан, билет за концерт, за театър и т.н. След два-три дена се оглежда натук-натам, няма пари в джоба си. Какво да прави цял месец без пари? Току виж, този млад човек изпадне в песимистично настроение. Питам: защо беше нужна мушамата на този човек? Казвате: „Все щеше да стане нужда да отиде на екскурзия.“ – Защо му беше нужен пръстен? – „Е, след четири-пет години все ще му дотрябва пръстен.“ – Не, и без пръстен може. Сега срещам млади хора, които ходят гологлави. Казват, че това било хигиенично. По едно време някои млади ходеха и боси. Добра идея е тази, но тя не можа да си пробие път.

Казвам: по витрините на Природата има много неща за продан. Между тия неща има отлични мисли, отлични чувства за продан, но питам: мислите ли, че всички тия неща, които може да си купите, заслужават да бъдат купени. Всички вещи по витрините на Природата не са еднакво ценни. Много от тях, красиви на външен вид, примамливи за очите, не заслужават парите си и не трябва да се купуват. Представете си, че двама млади селяни, богати момчета, тръгват за София да правят покупки. Единият от тях се спира пред някой земеделски магазин, купува семена от круши, ябълки, череши и други овощни дървета и си отива в селото. Вторият гледа по витрините на един, на друг магазин, докато най-после влиза в няколко от по-хубавите магазини и си купува шапка, връзка, мушама, бели обувки, лачени обувки, пръстен, часовник и т.н. След това и той си отива в селото. Питам: в края на краищата кой от двамата млади селяни е използвал по-добре парите си? – Разбира се, че този, който е накупил семената. Така и в Природата има много механични мисли и желания, подобни на тия лачени и бели обувки, пръстени, часовници и тем подобни. Например някой млад поет написва някое стихотворение, предлага го на този, на онзи да го четат, иска всички да се произнесат за него, че е гениално. Каква гениалност има в това стихотворение? То е подобно на лачените обувки, които са хубави, докато са нови и лъскави. Щом прогледат, всичката им красота изчезва. По същия начин и много от идеите на младите и на старите проглеждат и те стават песимисти и се отчайват от живота.

Казвам: едно ценно качество, което липсва у младите, е взаимното почитание и уважение, което произтича дълбоко от душата. Ако търсите външна учтивост, външно уважение, това ще срещнете донякъде у младите, но то е повърхностно качество, което скоро изчезва. Срещнете ли един човек, който има дълбоко уважение към другите, всички ще го считат за слаб човек и ще се качат на

главата му. Учтивият човек, който уважава и почита хората, преди всичко е кротък, внимателен, зачита времето на другите, не го отнема без работа, не го запълва с празни приказки. Щом отиде при някой човек да поговори с него, той внимателно го запитва: „Моля ви се, можете ли да ми дадете пет минути от вашето време, да поговоря малко с вас?“ И като получи разрешение да поговори, той влиза вътре, казва какво му е нужно, и точно след пет минути си излиза. Човек трябва да цени както своето време, така и времето на другите хора. Даже и при брата си да отиде, той ще иска позволение да говори с него пет минути; ако не е свършил работата си, ще иска още пет минути позволение; ако му трябват още пет минути, пак ще поиска, докато свърши работата си, но никога няма да злоупотреби с времето на своите близки.

Второто качество на учтивия човек е да изслушва другите хора така, както изслушва себе си. Дойде ли някой при такъв човек да сподели с него своята идея, той веднага ще влезе в неговото положение, и от това гледище го изслушва. Ако говорителят е учтив, и той ще влезе в положението на този, който го изслушва, и няма да злоупотреби с неговото време. Човекът, който е лишен от учтивост, като ви срещне един път, ще гледа напълно да ви използва. Той е глупав човек, не взема предвид, че ще стане нужда да ви срещне и втори, и трети път. Учтивият, разумният човек обаче, като ви срещне един път, той знае, че ще ви срещне и втори, и трети път, затова гледа да запазите добро мнение за него, както и той за вас. Всеки човек трябва да има добро мнение за другите, защото в това именно се крият хубави образи, които пречистват ума на човека. За възпитанието на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля са необходими красиви, хармонични образи. Който иска да се повдигне, трябва да предизвика в ума си един добър, умен и силен човек. Такъв човек създава красиви, хармонични образи, а тези образи дават стимул за дейност, стимул към доброто и великото в света.

Третото качество на учтивия човек е, че той се абстрахира от себе си. За мярка на нещата той не взема себе си, но ги разглежда обективно, защото силите, които се проявяват в човешкия характер, са вън от него – те са в самата Природа. Силите, които са дадени на човека, представляват капитал, с който той още не борави напълно. Малка част от хората са засегнали съществените неща в своя живот. Например развил ли е човек в себе си чувството на самообладание? Може ли той при всички неуспехи в живота да запази присъствието на духа си, като че нищо не е станало? Какво прави студентът,

като се яви на някакъв изпит в университета и пропадне на този изпит? – Много от сегашните студенти изгубват присъствието на духа си. Обаче тия неуспехи са уроци, дадени от Живата Природа. Ако вие вървите в съгласие със законите на Живата Природа, тя ще просвети ума ви и така ще усили паметта ви, че никой професор не ще може да ви скъса. Не вървите ли в съгласие със законите на Живата Природа, паметта ви ще бъде слаба и много пъти ще ви излага – няма да ви бъде в помощ. Учтивият човек живее в хармония с Природата и нему тя помага. Красиво е, когато Природата се интересува от студента и ученика и му помага при всички изпити.

Един американски проповедник ми разправяше следната своя опитност в това отношение. Той работил усилено цяла седмица върху проповедта, която щял да държи в църквата, но в деня, когато трябвало да държи тази проповед, потърсил в джобовете си бележките, обаче останал изненадан, когато не ги намерил – забравил ги вкъщи. Качва се на амвона, мъчи се да си припомни нещо върху проповедта – не може. Иска да си припомни заглавието на проповедта – не може. Чуди се какво да прави. Намислил по едно време да каже на слушателите си, че не е разположен, та ще отложи проповедта си за следната неделя. Обаче тъкмо в това време вратата на църквата се отваря и влиза един човек. С влизането на този човек изведнъж умът на проповедника се просветлява, цялата проповед се възстановява и той започва да говори, като че ли чете. Питам: каква връзка има между влизането на този човек в църквата и проповедта на проповедника? – Този човек се явява като допълнителна личност, изпратена от Невидимия свят да помогне на проповедника. С яввянето си този човек донася Светлината, която беше необходима за проповедника. Следователно, ако искате да ви помогне даже и онзи човек, който е на противоположния полюс на живота, трябва да бъдете в хармония със законите на Разумната Природа. Този човек, макар и отдалече, ще стане отражение на вашите идеи и ще ви помогне. Прекъсне ли човек връзката си с Разумната Природа, съзнанието му потъмнява, той забравя всичко и остава сам в света. Ето защо човек трябва да се стреми да бъде под влиянието на Разумната Природа, да усеща, че нейното присъствие е близо до него.

И тъй, за да се уверите във всичко, което ви се говори, трябва да правите малки, микроскопически опити. Например, когато забравите някоя идея, която е минала през ума ви, направете опит да се свържете с Живата Природа и по този начин да възобновите тази идея в ума си. През това време наблюдавайте

часовника си – за колко време ще си спомните забравената идея. Този опит може да ви отнеме една, две и повече минути, един, два или двадесет и четири часа – това нищо не значи. Времето ще покаже какви препятствия съществуват между вас и Живата Природа. Затова именно всеки човек трябва да се стреми да премахне ненужните противоречия, които се явяват в ума и сърцето му. Има известни противоречия, които са в реда на нещата, а има такива, които човек сам си създава. Често някой човек казва: „Аз не искам да зная за никого." Питам: коя е причината за това нещо?

Отговор: Навярно за този човек хората представляват в някои отношения пречки, от които той иска да се освободи.

Идеята, че човек трябва да се освободи от пречките, е права, но има нещо неправилно в тази мисъл. Ще ви обясня с един пример де се крие неправилността на тази идея. Представете си, че вие сте седнали да се занимавате, учите нещо, но в двора си имате кочина, дето отглеждате прасе, което един ден ще продадете, за да можете от парите му да се поддържате. Обаче това прасе постоянно квичи в кочината и ви пречи да се занимавате. Какво трябва да направите? – Два начина има, по които вие ще можете да се освободите от тази пречка. Първият начин е да се концентрирате силно, да забравите околната обстановка и да си учите. Вторият начин е да пуснете прасето на свобода – да се разхожда из двора, да не квичи. Кой от двата начина е по-добър: да пуснете прасето на свобода или вие да се концентрирате, а прасето да остане в кочината и да квичи? Ако го държите в кочината, вие ще бъдете по-спокойни, няма опасност да се загуби; ако го пуснете на свобода, ще ви безпокои мисълта, че то може да се загуби. Питам: оправдателно ли е положението студент да държи прасе в кочината си?

Да се върнем към въпроса за учтивостта. Каква роля играе учтивостта в обществото? Братята и сестрите в семействата учтиви ли са едни спрямо други? В какво трябва да се превърне учтивостта?

Отговор: В искреност.

Ами искреността в какво трябва да се превърне?

Отговор: В любов.

Не, много стъпала трябва да се преминат, докато се стигне до Любовта. През колко стъпала трябва да се премине, за да се дойде от учтивостта до Любовта? Как се създава Любовта? Например срещате някой човек и веднага го обиквате, считате го за близка вам душа. Защо го обикнахте? – Причината не е маловажна. Тя се крие някъде в далечното минало. Може би този човек някога се е пожертвал за вас, за вашето повдигане. Може би днешното ви благосъстояние се дължи на него. Днес, като го срещате, вие изпитвате голяма благодарност към него за всичко това, което той е направил за вас. Този човек, от своя страна, нищо не иска от вас. Той е безкористен, радва се на положението, в което ви среща днес. Следователно онзи, който ни обича, той всякога ни се радва. Не можете да обичате човека, който не ви се радва. Човекът, който ви се радва, той има не само добро мнение за вас, но той носи и най-хубавите, най-красивите образи за вас в душата си. При омразата пък е точно обратното. Човекът, който ви мрази, той не ви се радва и няма добро мнение за вас. Неговата душа е пълна с най-лоши образи, с най-лоши мисли за вас. И тогава вие трябва да правите големи усилия, за да преодолеете всички тия отрицателни сили, които той отправя към вас.

Казвам: учениците на Окултната школа трябва да бъдат идеалисти, души с висок идеал, за да могат да създадат отлични, красиви образи и отношения помежду си. Всеки човек трябва да има нещо красиво в себе си, за което хората да го обичат. Още повече: всеки човек трябва да има нещо красиво в своята душа, за което и Бог да го обича. За какво може Бог да обича човека? За какво може професорът да обича своя студент? – За неговите способности, за обичта му към науката и за вниманието му към предмета на неговия професор, както и към него самия. Когато обаче някой студент е невнимателен към предмета на някого от своите професори, той не го учи и професорът се отнася към този студент с пренебрежение и го къса на изпитите. На същото основание, когато някой човек се стреми с всичката си душа да бъде носител на Божията Любов, Мъдрост и Истина, и Бог е крайно внимателен към него.

И тъй, колко степени има от учтивостта до Любовта? Аз не говоря за такава любов, каквато много от съвременните хора разбират, но говоря за Любовта като сила, като принцип, от който произтича Животът. Някои казват: „Нали професорът, учителят трябва да се занимава и със слабите студенти и ученици?“ – Със слабите, с неспособните студенти и ученици трябва да се

занимават добродетелните хора, а не и умните. Умният, ученият професор няма време да се занимава с неспособните ученици. Често някои студенти и ученици имат известни дефекти в умствено отношение, затова, колкото и да учат, те учени хора няма да станат – ще станат обикновени хора. Такъв човек не може да бъде студент на някой гениален професор. Преди години при мене дойде един учител от Разград и ми каза: „Аз имам силно желание да следвам по музика. Ще си купя една цигулка и ще започна да се уча." Казвам му: „Ти не можеш да станеш музикант. Природата не те е надарила с такива дарби." – „Ами какво може да излезе от мене?" – ме запита той. – „Ти можеш да бъдеш добър земеделец." И наистина той се предаде на тази работа и успяваше добре. Изобщо Природата иска да постави човека в правия път – всеки да се заеме с такава работа, за каквато е надарен. Музиката не е призвание за всички. Колко души от тия, които се предават на музиката, са излезли добри композитори или творци музиканти? Ако е въпрос да се създаде една проста, обикновена композиция, това мнозина могат да направят, но що се отнася до нещо велико – малцина са такива музиканти. Значи Природата е задържала великите длъжности за малцина хора. За всеки век тя има всичко десет високи длъжности за великите хора. Трябва да се явят двама гениални хора, за да се роди един светия в света, а за да се създадат условия за един велик Учител, трябва да се родят десет светии.

Ето защо всички трябва да работите усърдно в сегашния си живот, за да си създадете благоприятни условия за бъдещето. Да допуснем, че вие излизате вън от стаята си, за да наблюдавате звездите по небето. След като наблюдавате по този начин небето месец-два, астроном ще станете ли? – Няма да станете астроном, но все пак ще придобиете нещо ново. Наблюденията, които правите по небето, ще внесат някакви неопределени идеи, които след време обаче ще се уяснят. Значи дълго време трябва да се наблюдава и изучава небето, за да се разбере какво носи то за човека. Някои казват: „От толкова години изучаваме новите идеи и още не сме ги изучили напълно." Казвам: много години, много векове още има да ги изучавате, докато ги изучите и разберете напълно. От толкова години насам съвременните учени изучават небето, но още не знаят дали има живот на Слънцето, на Марс, на Венера и на другите планети. Те знаят какви елементи има на тия планети или каква светлина имат те, но какъв е техният органически състав, какви организми живеят там – това още не е известно.

Питам ви: каква идея ви занимава сега? Какво каза Диоген9 на Александър Велики, който го запита: „Какво искаш да направя за тебе?“ Диоген му отговори: „Не ми засенчвай светлината, която не можеш да ми дадеш.“ Същото е и с вас. Когато се намирате пред някоя велика идея, Александър Велики не седи ли пред вашата бъчва и не ви ли засенчва Слънцето? Ако у някой човек се яви силно желание да стане знаменит актьор, трябва ли той да се занимава с тази идея? Не, тази идея е Александър Велики, който седи пред неговата бъчва и му засенчва светлината на Слънцето. Оставете Слънцето свободно да ви огрява. Или трябва ли да ви занимава идеята да станете голям пехливанин, та на когото се натъкнете, да го победите? С великите идеи трябва да се занимавате само през свободното си време. Преди петнадесет-шестнадесет години един български учител тръгва за Америка, но спира в Париж за известно време, докато научи френски език, който му бил необходим за Америка. Обаче, за да изкара прехраната си, той се настанил в една евангелска църква на служба, заел се да управлява ръчката на органа, за да може да свири. Един ден, като движел така ръчката на органа, замислил се за своите велики планове в Америка и забравил да движи ръчката на органа, вследствие на което той спрял да свири. Веднага органистът отива зад органа, побутва го и му казва: „Или ще движиш ръчката, или ще те уволним! Какво се забравяш?“ Сега Природата е турила в ръката на всеки човек по една такава ръчка и докато свири органът, никой няма право да мисли за нищо друго, освен за работата си. Пусне ли ръчката, и органът спира. Престане ли свиренето, всеки може да мисли, каквото иска. Значи, докато създавате характера си, вие трябва да мислите само за тази ръчка; съградите ли характера си, ще се освободите от движението на тази ръчка и вече свободно може да мислите, за каквото искате. За какво може да мисли ученикът, който свири пред своя учител? – Само за упражненията си, които от ден на ден стават все по-сложни и по-сложни. Щом свърши необходимите упражнения, той може вече да си позволи да свири, каквото иска. Той може да си позволи всякакви волности. Великите работи в света са волности, с които могат да се занимават само гениалните умове. Обикновените умове обаче се занимават с обикновени, с елементарни упражнения.

И тъй, през тази година всички трябва да придобиете качеството на взаимно уважение и почитание един към друг. Учтивостта, уважението е вътрешно, морално качество на човека. Който уважава хората, уважава и себе си. И който уважава себе си, уважава и хората. Това правило трябва да поставите като основа в живота си. Стреми ли се човек към това правило, той се намира в

правия път на общото развитие на Живота.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
Книги:

* Учтивиятъ човѣкъ

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_07_22 Несъвместими отношения
лекция пред общия окултен клас

НЕСЪВМЕСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

Размишление

Бяха прочетени стиховете Диалог на злото и доброто.

Бе прочетено резюме от темата Най-малката незнайна добродетел.

Изпейте упражнението Вдъхновение.

Ще ви представя няколко категории числа:

– първа категория: 3 = 9.5) 1
– втора категория: 3 = 10.5) 0.5
– трета категория: 3 = 10) 3
– четвърта категория: 3 = 7
– пета категория: 2 = 7

Можете ли да примирите тия числа? – Това са числа, отношения, които съществуват в Природата. Те не са произволни числа. Де можете да намерите тези числа? Аз няма да ви отговоря. Вие срещате тези числа най-малко по десет пъти на ден.

Когато един възвишен дух или някое напреднало същество, или някой ангел иска да слезе на Земята, той трябва да си създаде тяло, в което да живее, тъй както всеки обикновен човек се стреми да си направи къща, в която да живее. Тук отношенията са едни и същи. Питам: какво придобива този възвишен дух, като слиза от невидимия мир на Земята да живее един ограничен живот като обикновен човек? Аз няма да ви отговаря и на този въпрос, но питам: защо, когато си строите къща, не се задоволявате с една малка колибка, но искате да си направите голяма, хубава къща? Защо предпочитате хубавата къща пред колибата? Ако предпочитате хубавата къща пред колибата от хигиенична гледна точка, колибата със своите тънки стени е много по-хигиенична, отколкото дебелите стени на солидната къща. Нашият салон например не е толкова хигиеничен. Светлината трябва да идва отгоре. Добре е, когато човек

повдига очите си нагоре.

И така, питам ви: защо вие предпочитате хубавата къща пред колибата? Защо предпочитате богатия пред сиромаха? Защо предпочитате учения пред невежия? Защо предпочитате добрия пред злия? Вие казвате: „Ние предпочитаме учения човек, защото може да ни бъде полезен в нещо.“ Какви са отношенията на Бога спрямо всички хора в света? Той има ли същите разположения към хората, каквито ние имаме едни към други? Ако предпочитанието, което вие отдавате на богатия, на учения, на добрия човек, представлява истинските отношения, тогава и отношенията на Бога към нас трябва да бъдат същите. Не е така обаче. Казано е: „Бог не гледа на лице, но на сърце.“ Значи отношенията на хората едни към други не представляват една абсолютна норма, с която могат да се определят и отношенията на Бога към всички същества.

Сега онези от вас, които са запознати с математиката, нека кажат може ли 3 = 9.5 и на 10.5? Каква е разликата между 9.5 и 10.5? – Единица. Когато кажем, че 3 = 10, разликата между 10.5 и 10 е равна на 0.5. Когато пък кажем, че 3 = 7, разликата между 10 и 7 е три единици. Аз няма да ви кажа де се намират тези числа. Ако кажем, че 2 = 7 – 6, това показва намаление на човешката воля, т.е. условията, при които човешката воля се намалява органически. Ако пък кажем, че 2 = 7 – 8, това показва голямо засилване на човешката воля. Ако в първата категория числото 9 се увеличава, това показва усилване на егоистичните чувства у човека. Числото 9 може да се увеличи на 10.5, на 11 и т.н. Тогава ще имаме анормално развитие на личните чувства. Такъв човек иска да бъде цар, господар в света, неговата дума да се слуша навсякъде. Ако числото 9 се намалява на 8 или на 7, това показва, че личните чувства у човека се намаляват до минимум. Ако числото 10.5 от втората категория се увеличава до 12, това показва усилена деятелност на физическия ум, на критическите способности у човека. Такъв човек същевременно може да бъде крайно справедлив.

Сега задава се въпросът защо именно, когато се усилва умствената деятелност у човека, същевременно се усилва и мозъчната деятелност, при което нишките на мозъка се продължават? Между умствената деятелност на човека и развитието на мозъка съществува известно съотношение. Когато моралните чувства на човека се усилват, мозъчните нишки пак се продължават. Значи Природата отбелязва усилването на известна умствена деятелност с продължаване на

мозъчните нишки, а намалението на тази деятелност – със скъсване на тези нишки. Тия нишки са силови линии, чрез които Природата действа, т.е. изявява своята деятелност навън. Когато в третата категория числото 10 се увеличи на 10.5, тогава имаме човек с чрезмерно развити морални чувства, който спада към слънчевите типове – той има широка душа, по характер е оптимист.

И тъй, за да се прояви един закон в света, за да можем да си въздействаме чрез него във физическия свят, трябва да бъдем в състояние да увеличим с каквато и да е малка величина някои от мозъчните нишки. Съществува и друг един икономически закон в Природата, който определя работата на всяко органическо същество на Земята. Всеки човек, откак се е родил, откак е дошъл на този свят, докато замине, има определена част от материята, която той трябва да развие, да обработи. За всеки човек е точно определено количеството от материята, която той трябва да обработи и рафинира. Ако той обработи и рафинира всичката материя, която му е дадена, смятат, че е живял отлично, че е водил един разумен, добър живот. Ако той не рафинира, не обработи количеството материя, определена за него, смятат, че не е живял добре, затова опитът му остава недовършен.

Аз забелязвам, че повечето от учениците, като четат Писанието, Библията, главно се спират върху това, какво Господ е обещал, и казват: „Нали Господ обеща това и това?" Трябва да знаете, че в Божиите обещания няма отмяна. Бог никога не се разкайва, но всяко обещание представлява един договор.

Когато Бог обещава нещо, между Него и нас се свързва договор. Това показва, че и ние сме обещали нещо. Бог дава, но и аз трябва да свърша някаква работа – нищо повече. Бог дава условно. Значи всеки човек, който е дошъл веднъж на Земята, не е дошъл като на курорт, а да свърши някаква работа.

Помнете, че Земята не е курортно място. Ако искате да знаете де са курортите, аз ще ви кажа. Курортите са извън Слънчевата система. В Слънчевата система курорти няма. При това всички вие искате да бъдете на курорт. Ако ви дам да изпредете сто килограма в®лна, като се условим да ви плащам по сто лева на килограм, трябва да ви платя всичко десет хиляди лева. Обаче вие изпридате само петдесет килограма от тази вълна, т.е. половината, и искате да ви дам всичките пари. Имате ли право да искате всичките пари? – Нямате право. Казвам ви: изпредете и останалата в®лна и ще получите всичките пари.

Същото нещо върши и Природата. Помнете, в Природата съществува следният закон: тя дава всекиму точно толкова, колкото той е изработил. Тя никого не кредитира, никому не дава, ако той не е вложил нещо в нейната банка. Някои може да мислят, че Природата дава винаги. Да, Природата винаги дава, но ако вие сте вложили своя капитал в нейната банка. И тогава тя ще ви даде точно толкова, колкото ви трябва. Всякога ще остави поне един лев в банката си в запас. Тя никога не дава извън кредита, който имаш – все ще остави една малка част от капитала ти в своята банка. По-добре е банката на Природата да има да ти дава, отколкото ти да имаш да ѝ даваш. Защо? – Понеже тя е честна, всякога ще дава, а когато хората имат да дават, те излизат нечестни в изплащането. Те в края на краищата ще възкресят порока.

Направете опит с когото и да е и ще видите колко е честен човек. Повикайте един бояджия да ви боядиса къщата и му платете предварително, да видите след колко време ще дойде да ви боядиса къщата. Повикайте шивача да ви ушие дрехи, платете му предварително и вижте след колко време ще ви ги ушие. Повикайте някой работник да копае на нивата ви, платете му предварително и вижте след колко време ще ви изоре нивата. След това направете опит: не плащайте нищо на работника, докато не е изорал нивата ви; не плащайте на шивача предварително, докато не ушие дрехата, и вижте какъв резултат ще имате. Аз имам предвид следното правило: не смятам добър работник този, който иска заплата, преди да свърши работата си. Всеки работник, който иска заплатата, след като свърши работата си, е отличен човек. Всеки човек, който иска кредит, преди да е свършил работата си, няма да му върви в живота.

Всички ние искаме само благодат от Господа. Всеки, който иска благодат от Господа, той не разбира основния Божествен закон. На всеки човек е дадено толкова, колкото му е необходимо в живота. Следователно, ако ти изхарчиш повече, отколкото ти е дадено, трябва да понесеш недоимъка си и да направиш малко икономия. Скръбта и радостта в живота се обуславят върху този закон. Някой път скърбиш, понеже си похарчил повече. Някой път се радваш, защото си икономисал нещо или си изхарчил толкова, колкото трябва.

Първото правило: за всинца ви е необходимо взаимно уважение и почитане. Аз забелязвам, че между учениците липсва тъкмо това чувство. Срещал съм много

малко религиозни хора, у които има чувството на уважение и почитание. Такива хора лесно изнасят най-свещените си неща на пазар. Това се забелязва и между учениците. Някои от тях имат слабост да изнасят неверни факти. Това е дефект у тях. Помнете едно нещо: всеки ученик или който и да е човек, който се е опитвал да изнася неверни факти, не го е постигнало някакво добро. Ние сме се събрали в Школата не да си играем, нито да се занимаваме с празни работи, но да учим. Онези, които се занимават с разни доносничества, сами съграждат своето нещастие – както върху себе си, така и върху дома си. Те ще носят последствията на тази своя слабост до четвъртия род. Вие, като ученици, не трябва да се занимавате с погрешките на другите хора. Някои отиват на екскурзия и се занимават с това, кой как се държал, какво говорил и т.н. Казвам: екскурзиите имат съвсем друго предназначение. Всяка екскурзия предвижда влизане в контакт със силите на Живата Природа и облагородяване на човека. Отидеш ли на екскурзия, трябва да се върнеш освежен, обновен, с едно ново чувство в сърцето и с една светла мисъл в ума. Там трябва да забравиш всички дребнавости на обикновения живот. Качваш ли се на планина, това подразбира отиване към един по-висш свят.

Аз ви казвам: има един закон във всички окултни школи, според който никой няма право да се взира в постъпките на другите хора и да ги критикува. Престъпва ли този закон, той ще носи последствията му. Няма изключения за никого. Не спазвате ли този закон, вие сами ще се спънете. Който наруши този закон, трябва да има доблестта да признае вината си. Не я ли признае, той изпада в други грешки: започва да лъже, иска да се скрие. Но трябва да знаете, че никой не може да се скрие от законите на разумната Природа. Тя представлява лицето на Бога, от което никой не може да избегне. Когато ви изтъквам този закон, имам предвид следното положение: не критикувайте хората, защото никой не знае какви са вътрешните причини, които подбуждат хората към известни действия. Щом ви се изнася тази Истина, Провидението иска да ви запази, като ви обръща внимание да не се занимавате с чуждите грешки, защото те са опасни взривни вещества. Ученикът трябва да бъде искрен към себе си. Наблюдавал съм държанието на религиозните хора в техните събрания.

Когато проповедникът е между тях, в събранието има тишина. Щом излезе той, веднага настава голям шум. Казвам: такова е положението на войниците пред своя генерал. Докато генералът е при тях, те седят тихо, мирно; щом генералът

си излезе, настава шум, безредие. Та казвам: ако и вие се държите пред мен като пред генерал, това не е окултна школа. Ако учениците ме смятат за генерал или полковник, аз съжалявам, че са дошли в Школата. Ако учениците се държат морално, добре само пред учителя си, те трябва да знаят, че не могат да го излъжат. Ако те мислят, че учителят им ще ги съди, лъжат се.

Казвам и на вас: аз няма да ви съдя, други ще ви съдят. Когато ви съдят, аз даже няма да се явя там. Аз зная, че тези, които ще ви съдят, са справедливи. Няма да се мине много време, и те ще ви съдят тук, на Земята. Някои от вас скоро ще бъдат съдени.

Питам: какви трябва да бъдат отношенията на учениците? Вие, като ученици на Окултната школа, трябва да имате Любов. Когато някой от вас направи една погрешка, защо не отидете при него да го посъветвате братски? Защо не му кажете нещо право в очите, без да ви чуе друг някой, а говорите зад гърба му? Като ученици вие трябва да бъдете доблестни в отношенията си. Туй, което не можете да кажете някому в очите, не го казвайте и зад гърба му. При такива отношения мислите ли, че можете да имате Божията Любов? Някой казва: „Няма нито един добър човек в света, всички са лоши." Този човек вижда всичко лошо. Защо? – Той се е изопачил нещо. Когато някой е болен, кое как пипне, все го боли. Това показва, че той е в едно болезнено състояние – този човек не е здрав.
Та казвам: когато трябва да изнесете дефектите на един човек, правете намаление в дефектите му, а увеличение в Божественото у него. Най-първо, не сте вие, който трябва да съдите този човек. Само кога можете да изнесете дефектите на някой човек? Аз съм ви казвал и друг път – и сега пак ще ви кажа. Този човек, който има някакъв дефект, все едно че е дал някъде 500 лв. вместо 1000 лв. Какво трябва да направите вие? – Веднага ще отидете след него и ще платите останалите 500 лева.

Най-после, вие трябва да бъдете носители на Любовта. Ще кажете: „За в бъдеще ще стане това." Кога? След сто години ли? След сто години ще дойдат други хора. Ако вие сега не можете да бъдете полезни, кога ще бъдете? Кой от вас се е заел да проповядва Истината? Вие се занимавате все с дребни работи, но те не могат да ви повдигнат. Това се отнася само до онези, които не искат да бъдат ученици. Онези от вас, които искат да бъдат ученици, които искат да изпълнят Волята Божия, трябва да бъдат носители на Божията Любов, и то сега – няма

отлагане вече! Ние трябва да осветим Волята Божия! Първо имайте любов към Бога! Вие трябва да разбирате закона: любовта към едного е любов към всички; и любовта към всички е любов към едного. Щом не можеш да любиш един, ти не можеш да любиш никого. В Бога няма пристрастие. Или ще любиш всички, тъй както Бог иска, или никого няма да любиш. Често казвате: „Еди-кой си човек е най-много обичан." Вие мислите, че някой човек е обичан повече от другите, т.е. получава повече любов. Казвам: всеки предмет, който е по-близо до светлината, ще се освети повече, отколкото онзи, който е по-далече от светлината. Коя е причината за това: светлината ли, или предметът? Ако вие сте по-далече от светлината, по-малко ще се осветявате. Кой е причината, аз или вие? Кой е виновен за това? Вие седите един зад друг и си хвърляте сянка. Всички може да се наредите около Слънцето и никой никому да не пречи.

Не забравяйте, че всеки човек носи отговорност за делата си. Колкото е по-напреднал, толкова и отговорността му е по-голяма. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. На Небето може да правите, каквото искате, но на Земята не можете. Давид като цар правеше, каквото искаше; свещеникът Илия18 имаше синове, които не възпита, както трябва; Ананий и Сапфира19 принесоха жертва на Бога, но скриха нещо от нея. И след всичко това вие знаете какво постигна тия хора. Как мислите, трябва ли и вие, съвременните хора, да вървите по техния път. В Школата не се позволява никаква лъжа. Пред Бога няма нищо скрито-покрито. Често вие се оплаквате, че любовта ви отпаднала. Казвам: Любовта никога не отпада. Вие сами туряте препятствия на Любовта в живота си. Аз говоря на онези от вас, у които съзнанието е пробудено. Всички, които искат да бъдат ученици, ще се заемат да оправят живота си пред Бога. Той вижда всичко и от Него ще се пазите. Христос казва: „Ще ви кажа от кого да се боите." Съвременните хора се боят едни от други, но не и от Бога. Казвам на всички ви: имайте свещен страх от Бога.

И така, аз ви препоръчвам чист живот, затова дайте място на всяко благородно чувство, от какъвто характер и да е, което служи за повдигане на ума ви, за облагородяване на сърцето ви и за усилване на волята ви. Ето защо яжте, без да преяждате! Любете, без да се пресилвате. Обичайте, както Бог иска!
Сега всички хора – и млади, и стари, имат изопачени разбирания за живота. Всички ще дойдат до една задънена улица, но трябва да направят последно усилие да излязат от тази задънена улица.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесет и трета лекция на ООК IV година
22 юли 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_07_26 Дава живот. Скръбта и радостта
неделна беседа

ДАВА ЖИВОТЪ – СКЪРБЬТА И РАДОСТЬТА

Ще прочета часть отъ 10 глава на Евангелието отъ Йоана.

Истина, истина ви казвамъ: Който не влѣзва прѣзъ вратата въ кошарата на овцитѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ. (2) А който влѣзва прѣзъ вратата пастирь е на овцитѣ. (3) Нему вратарьтъ отваря; и овцитѣ слушатъ гласа му; и своитѣ овци по име зове, и ги извожда. (4) И когато изкара овцитѣ си вънъ ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитѣ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. (5) А слѣдъ чужденецъ не щатъ оти, но ще побѣгнатъ отъ него: защото гласа на чужденцитѣ не знаятъ. (6) Тази притча имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣха що бѣ това което имъ говорѣше.

(7) Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: Истина, истина ви казвамъ че азъ съмъ вратата на овцитѣ. (8) Всички които сѫ дошли прѣди мене крадци сѫ и разбойници; но овцитѣ ги не послушаха. (9) Азъ съмъ вратата: прѣзъ мене ако влѣзе нѣкой спасенъ ще бѫде, и ще влѣзе и ще излѣзе, и паша ще намѣри. (10) Крадецътъ не иде освѣнъ да открадне, да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣизобилно. (11) Азъ съмъ добриятъ пастиръ: добриятъ пастирь душата си полага за овцитѣ. (12) А наемникътъ, който не е овчарь, на когото овцитѣ не сѫ негови, види вълка че иде, и оставя овцитѣ и бѣга; и вълкътъ разграбя овцитѣ и разпръсва ги. (13) А наемникътъ бѣга защото е наемникъ, и не го е грижа за овцитѣ. (14) Азъ съмъ добриятъ пастирь и познавамъ моитѣ; и моитѣ мене познаватъ. (15) Както ме познава Отецъ, и азъ познавамъ Отца; и душата си полагамъ заради овцитѣ. (16) И други овци имамъ които не сѫ отъ този дворъ, и тѣхъ трѣбва да събера; и ще чуятъ гласа ми; и ще бѫде едно стадо и единъ пастирь. (17) За това Отецъ ме люби защото азъ полагамъ душата си за да я взема пакъ. (18) Никой не ми я отнема, но азъ отъ самосебе си я полагамъ. Имамъ власть да я положа, и имамъ власть пакъ да я взема. Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си.

Азъ ще се спра само върху думата „животъ“. Животътъ, това е най-великото благо, което човѣкъ познава. И всички други блага се познаватъ само чрѣзъ живота. Когато ние говоримъ за живота, подразбираме онова сѫщественото, реалното, което не се губи. Думитѣ сѫществено, реално сѫ синоними. Реалното

е отвънъ, сѫщественото – отвѫтрѣ. Но както външното се промѣня, така и вѫтрѣшното се промѣня. Животътъ има двѣ фази, и той се мѣни външно и вѫтрѣшно. Слѣдователно, външнитѣ промѣни на живота съотвѣтствуватъ на вѫтрѣшнитѣ. А вѫтрѣшното измѣнение на живота всѣкога носи велико разширение въ съзнателния животъ. Нѣкой пѫть ние казваме, че еди-кой си човѣкъ се е измѣнилъ. Какъ, външно или вѫтрѣшно? Има измѣнения въ свѣта, които ставатъ механически, безъ да взима участие съзнанието въ тѣхъ. Единъ камъкъ може да измѣни мѣстото си несъзнателно. Една дъждовна капка може да капне тукъ или тамъ несъзнателно, но една човѣшка мисъль, изпратена нѣкѫдѣ да помага, винаги идва съзнателно. Едно човѣшко чувство, изпратено нѣкѫдѣ да помага, сѫщо идва съзнателно. Отъ тукъ вадимъ заключение, че има разлика между всички сили, които се проявяватъ чрѣзъ живота. Всичко, което става въ пробуденага душа е съзнателно. Ние взимаме тази душа като прѣдстава на неизмѣнната форма на живота, или сѫщината на човѣка. Това е човѣшката душа. За да може човѣкъ да разбира тази сѫщина, трѣбва да разбира самия животъ, който е вложенъ въ него. Не физическия животъ, той е външната страна на живота, но вѫтрѣшния животъ, духовниятъ животъ, великото, Божественото въ него. И когато ние говоримъ за това велико, Божествено начало въ човѣка, нѣкои мислятъ, че то е нѣщо специфично. Не е така. Божественото именно е сѫщественото въ живота. То е безсмъртниятъ животъ, а безсмъртниятъ животъ подразбира онова висше съзнание, което обхваща всички закони. Слѣдователно, никоя външна сила не е въ състояние да видоизмѣни живота и да внесе нѣкаква дисхармония въ него.

И тъй, животътъ трѣбва да се разбира! Вие не можете да разберете Любовьта, докато не разберете живота. Животътъ е най-малката величина, най-малкото проявление, съ което започва Любовьта. Значи, животътъ е най-малката величина въ космоса. Понеже хората не разбиратъ сѫщината на живота, казватъ, че животътъ се измѣнилъ. Ако измѣрвамъ единъ платъ съ аршина и мѣстя аршина по неговата дължина, аршина ли се мѣни или плата по него? Аршинътъ не се мѣни, той остава единъ и сѫщъ, но само минава отъ една позиция въ друга, движи се по плата. И затова, когато нѣкой казватъ, че животътъ се измѣнилъ, азъ подразбирамъ слѣдното: животътъ не се е измѣнилъ, но измѣнила се е само материята, която се измѣрва, която се организирва чрѣзъ живота; измѣнятъ се мислитѣ, които се проявяватъ чрѣзъ живота; измѣнятъ се чувствата, които се изразяватъ чрѣзъ живота. Защото, въ дадения случай всѣка мисъль, всѣко чувство, това сѫ елементи на единъ по-

висшъ животъ.

Христосъ казва: „Азъ имъ давамъ животъ и то прѣизобилно“. Какъвъ животъ? Обикновенъ животъ ли? Нима жабата не дава животъ на своитѣ жабчета? Нима птицата не дава животъ на своитѣ малки птиченца? Нима вълкътъ не дава животъ на своитѣ малки вълченца? Нима червеятъ не дава животъ на своитѣ малки червейчета? Тѣ даватъ животъ, но има степени въ живота. Истината е, че човѣкъ трѣбва да познава живота. Сьврѣменнитѣ хора още не сѫ се натъкнали на истинскитѣ прояви въ живота. Това, което съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ, това е още прѣдисловие на истинския животъ. Ако въ вашата градина се влива една рѣка пълна съ тиня, нима това е вода? Тамъ има вода, но пълна съ тиня. Тази вода, съ своитѣ утайки по-скоро ще внесе разлагане, смърть, отколкото животъ. Съврѣменниятъ органически животъ, съ който хората се хвалятъ е животъ пъленъ само съ тиня, съ утайки и затова хората умиратъ, разлагатъ се. Материалниятъ животъ на хората азъ наричамъ „тинестия животъ“, съ който хората като се поливатъ, разлагатъ се и умиратъ на общо основание. И тогава ученитѣ хора казватъ, че животътъ почналъ да се разлага. Разлагане има въ материята, но въ самия животъ нѣма разлагане. Животътъ разлага нѣщата, но той самъ не се разлага. Слѣдователно, първото проявление въ живота е, че въ него се проявява единъ съразмѣренъ ритмусъ, едно разумно движение. Ето защо първиятъ ритмусъ въ живота е разумното движение. Туй движение се нарича волево разумно движение, което е отмѣрено. Затова всѣки човѣкъ, който иска да изрази живота, трѣбва да има този ритмусъ на движение въ себе си. Когато човѣкъ дойде да борави съ ритмуса на живота, той не трѣбва да си прѣдставлява, дали е младъ, или старъ. Той не трѣбва да мисли, кога е роденъ и кога ще умре. Такива идеи не трѣбва да влизатъ въ ума му. Когато стариятъ човѣкъ мисли, че е старъ, животътъ му не може да има ритмусъ. Когато младиятъ човѣкъ мисли, че е младъ, животътъ му сѫщо не може да има ритмусъ. Ти ще прѣстанешъ да мислишъ, че си младъ или старъ и ще почнешъ съ опитностьта на великия Божественъ животъ.

И тъй, ритмусътъ е първото движение въ живота. Второто движение е разумностьта въ живота. Животътъ е разумно движение на Словото. Всѣко движение, всѣко размѣстване, си има особенъ звукъ, и когато човѣкъ направи едно разумно движение, въ това разумно движение има и разумно слово. Както онзи цигуларь, който си движи разумно рѫката по цигулката, дава смисълъ на музиката, така и човѣшката рѫка като се движи разумно, дава разумния

животъ. Много съврѣменни религиозни хора се спиратъ прѣдъ науката и казватъ: насъ ни трѣбва само Божествената наука, не ни трѣбва човѣшка наука. Въ свѣта нѣма никаква човѣшка наука, а има само една, тя е Божествената наука. Науката може да бѫде само въ такъвъ смисъль човѣшка, както когато хората изкопаватъ златото отъ земята и си направятъ отъ него монети и разни други украшения и казватъ: това злато е наше! Колкото това злато е тѣхно, толкова и науката може да бѫде тѣхна. Ти завързвашъ единъ волъ съ юларъ, държишъ го една година въ дома си и казвашъ: този волъ е мой. Твой? Отдѣ го взе? – Купихъ го. Какъ, може ли да се купува живота на вола? – Ти си играешъ съ една посрѣдствена величина. По сѫщия начинъ ти си играешъ и съ науката, като казвашъ, че не искашъ човѣшка наука, а искашъ Божествена. Коя е Божествената наука? Въ човѣшката наука казватъ: 2 и 2 равно на 4. Въ Божествената наука казватъ: 2-тѣ си е 2. Двѣтѣ никога не може да бѫде равно на 4. Въ човѣшката наука казватъ: 5 по 5 равно на 25. Въ Божествената наука 5-тѣ си е всѣкога 5, не може да бѫде равно на 25. Въ човѣшката наука казватъ: 6 по 6 равно на 36. Въ Божествената наука 6-тѣ си е всѣкога 6, не може да бѫде равно на 36. Сега мнозина отъ васъ могатъ да ми кажатъ: какъ така 6 по 6 да не е равно на 36? Може и да е равно на 36, но кога? Азъ мога да взема нѣколко огледала и да прѣкарамъ вашата сѣнка прѣзъ тия огледала по такъвъ начинъ, че да се получаватъ 36 отражения. Добрѣ, но всички тия 36 сѣнки или отражения на вашия образъ сѫществени образи ли сѫ? Не, само единиятъ е сѫщественъ. Тъй че когато ние казваме 5 по 5 е равно на 25, числото 25 е отражение на нѣщата, а само числото 5 е истинскиятъ образъ. Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е 25 гроша? – Зная, едно врѣме съ 25 гроша можеше нѣщо да направишъ, а сега съ 25 гроша нищо не можешъ да направишъ. Въ турско врѣме съ 25 гроша можеше да купишъ нѣщо, а днесъ съ 25 гроша не можешъ да си направишъ нито единъ обедъ, даже и една закуска не можешъ да си направишъ, нито пъкъ можешъ да си купишъ една паста отъ първокачественитѣ. Тогава казватъ: ние трѣбва да разбираме Словото Божие, трѣбва да разбираме дълбокия смисълъ на живота. Кой е дълбокиятъ смисълъ на живота ти? – Да имашъ този правиленъ ритмусъ въ сърдцето си, че като станешъ сутринь да си радостенъ и да не започвашъ съ лошото въ хората: този е крадецъ, онзи е лъжецъ; този е вагабонтъ, онзи е вагабонтъ. Всички хора сѫ лоши, а само ти си добъръ. Всички хора сѫ лоши, то значи 5 по 5 е равно на 25, а само той е святиятъ човѣкъ, числото 5. Че какъ тъй излѣзоха тия вагабонти отъ тебе? Ако 25-тѣ сѫ вагабонти, то и ти, 5-тѣ, отъ когото излѣзоха всички други, сѫщо си вагабонтъ. За да бѫде твоята репутация честна, трѣбва и другитѣ да бѫдатъ честни. Когато казваме, че хората сѫ лоши,

въ какво седи лошевината имъ въ живота? Въ какво се проявява тя? Всѣки човѣкъ може да стане лошъ за тебе, ако не изпълни едно твое желание. Всѣки човѣкъ пъкъ, който изпълни едно твое желание, е добъръ човѣкъ за тебе. Тази е мѣрката, съ която вие мѣрите нѣщата. Ако единъ войникъ не изпълни задълженията къмъ отечеството си, както трѣбва, той ще стане лошъ, но ако изпълни задълженията си както трѣбва, той ще стане добъръ. Ако единъ учитель изпълни задълженията си къмъ гимназията тъй, както ги изискватъ отъ него, той е отличенъ, благороденъ човѣкъ, но ако не ги изпълни, той е лошъ човѣкъ. Ако единъ свещеникъ изпълни задълженията си къмъ църквата тъй, както тя ги изисква, ще кажатъ че той е отличенъ свещеникъ, но ако не изпълни задълженията си къмъ църквата, той е лошъ човѣкъ. Тъй както мисли църквата, мѣродавна ли е тя? Коя е сѫщината, по която ние трѣбва да мислимъ? Този, който убива другитѣ, за него е добрѣ, но когато него убиватъ, лошо е. Защо когато нѣкое лошо дѣйствие се върши по отношение на другитѣ, ние го намираме за добро, а когато сѫщото дѣйствие се обърне по отношение насъ, ние не го удобряваме?

Слѣдователно, въ свѣта има друга една норма, по която ние трѣбва да живѣемъ. Тя изисква да живѣемъ споредъ Божествения животъ. Запримѣръ, седятъ двама души, разговарятъ се и единиятъ отъ тѣхъ казва на другия: ама ти не ме разбирашъ. Питамъ: могатъ ли да се разговарятъ двама души, които не се разбиратъ? Нѣкой говори, иска да ме убѣди да повѣрвамъ въ нѣщо въ което не вѣрвамъ. Казва ми 5 по 5 е равно на 25. Е, какъ мога да вѣрвамъ въ това? Какъ мога да вѣрвамъ, че ти, който седишъ предъ нѣколко огледала и ми показвашъ едно отъ отраженията въ тия огледала, си друго нѣщо отъ това, което представлявашъ въ действителность? Нѣкой казва: ами какъ така да не ми вѣрвашъ? Мене духътъ ми говори, азъ разбирамъ добрѣ нѣщата! Какво нѣщо е Духътъ? – Духътъ дава свѣтлина. Хубаво щомъ, Духътъ ти говори, щомъ Духътъ дава свѣтлина, нека довечера ние двамата, като философи, да си почетемъ безъ свѣтлина. Той казва: свѣтлината на свѣщьта е нищо, но да знаешъ, какво нѣщо е свѣтлината на Духа! Въ такъвъ случай, довечера ще дойда при тебе, ще изгасимъ лампата и ще четемъ на свѣтлината на Духа. Загасваме лампата, но не може да се чете. Защо? Нали Духътъ ти говори, нали той ти дава свѣтлина? Значи духътъ, това не е философия! Трѣбва да знаешъ, че това, което азъ говоря и това, което ти чувашъ, това е Духътъ, а това, което не чувашъ то е 5 по 5 равно на 25. Това, което мислишъ и чувствувашъ, това е Духътъ, а другото нищо, то е отражение, то е 5 по 5 равно на 25, или 6 по 6 равно на 36. Искамъ да

разсѫждавате здраво!

Азъ днесъ ви държа една философска беседа, понеже виждамъ, че сте учени хора, както едно врѣме апостолъ Павелъ казваше на онѣзи културни атиняни: „понеже виждамъ че сте много учени хора, много културни, искамъ да се поразговоря, да пофилософствувамъ малко съ васъ. Искамъ да бѫдете тъй добри, да ме изслушате да ви поговоря малко за Този Великия, Единния Богъ“. И азъ днесъ ще ви говоря като на хора съ много знания. Да не ме разбирате криво, да мислитѣ, че това е ирония. Не, наистина вие сте учени, много учени хора. Когато единъ ученикъ почне предъ учителя си да доказва, че той знае нѣщата, разбира се, че той знае нѣщата, разбира се, че той е ученъ, знае много нѣщо, равенъ е на учителя си. Тъй както ние разбираме нѣщата, това сѫ разни положения, които сѫществуватъ въ свѣта. Отраженията въ тѣзи огледала могатъ да бѫдатъ по-малки и по-голѣми. Ако предметътъ е по-далечъ отъ огледалото, отраженията се виждатъ по-малки; ако предметътъ е по-близо, отраженията се виждатъ по-голѣми. Нѣкои хора въ живота си се виждатъ по-голѣми, а други по-малки. Защо? Азъ тълкувамъ това по слѣдния начинъ. Когато нѣкой човѣкъ се вижда много голѣмъ, и гласътъ му се чува добрѣ, това показва, че той е прѣдъ първото огледало още, значи отражението му е голѣмо; щомъ нѣкой човѣкъ се вижда много малъкъ, и гласътъ му се чува слабо, той е прѣдъ четвъртото или петото огледало и отражението му е малко. Ние тогава казваме на най-отдалечения: викай по-високо, да ти се чуе гласа! Добрѣ, ако ти си едно отражение отъ четвъртото или петото огледало и говоришъ, можешъ ли да кажешъ нѣщо много хубаво? Ако единъ поетъ напише единъ хубавъ сонетъ, или една хубава любовьна пѣсень или възпѣва душата, или мѣсечината, може ли да се прочуе? – Може. Мнозина хора започватъ да декламиратъ, да цитиратъ неговитѣ стихове. Питамъ: всички тия хора поети ли сѫ? Не, тѣ не сѫ поети, но единъ и сѫщъ поетъ говори, въ една и сѫща форма, но сѫ хиляди гласове. Дѣ кого срещнешъ, все мѣсечината възпѣватъ. Казвамъ: това е повторение, това е еднообразие въ свѣта. Питамъ: еднообразието не отегчава ли? Казва: чакай де, менъ Духътъ ми говори. Какво ти говори? – Че трѣбва да бѫда добъръ. Срещна втори нѣкой, и той казва сѫщото: менъ Духътъ ми говори. Какво ти говори? – Че трѣбва да бѫда добъръ. Срещна трети, пакъ сѫщото говори. Това е сѫщиятъ поетъ, който възпѣва мѣсечината. Питамъ: като казвате, че трѣбва да бѫдете добри, съ това изчерпахте ли въпроса? Разбрахте ли философията на живота? Нѣкой поетъ напише нѣкои работи, но и той не ги разбира, самъ не знае какво е писалъ. Шекспиръ писалъ нѣкои сѫчинения, но

самъ не е знаялъ, какво иска да изрази чрѣзъ тѣхъ, а седнатъ нѣкои коментатори, да коментиратъ, какво искалъ да каже Шекспиръ въ своитѣ съчинения. Господь направилъ свѣта и само Той знае, защо го направилъ, а седнемъ ние да коментираме, защо допусналъ злото и доброто въ свѣта, защо допусналъ нѣкои работи а други не допусналъ и т.н. Господь не създаде хората да философствуватъ въ свѣта, но ги създаде при днешнитѣ условия да се учатъ и да живѣятъ разумно. Господь имъ каза: „Ще гледате на сѫщественото въ свѣта, а нѣма да гледате на отраженията въ тия огледала“. Мисловниятъ свѣтъ на днешния човѣкъ ние наричаме „фантазиране“. Напримѣръ, седналъ нѣкой младъ човѣкъ да фантазира, че ще стане ученъ, красивъ човѣкъ, и тъй както е русъ, съ сини очи, съ заострени тънки некти, всички ще го харесватъ. Послѣ, мечтае, че ще свърши нѣколко факултета, ще знае философия, геология, ще стане добъръ музикантъ, художникъ, ще пише хубави работи, знаменитъ поетъ ще стане; но дойде до огледалото, въздъхне си, изпъшка си и се отдалечава. Разхожда се изъ стаята, но на другия день, гледашъ, вади си главата отъ мината, отишълъ тамъ да копае вѫглища. Обаче, нито едното, нито другото положение е реално. Никой не може да ме застави да слѣза долу въ рудницата да копая! Казватъ: такива сѫ условията. Не, ти можешъ да мечтаешъ и да не мечтаешъ, но трѣбва да знаешъ, че изборътъ е по твоя свобода. Ти ще излизашъ отъ едно мѣсто и ще влизашъ въ друго. Не е лошо, че моето лице има отражения, но тия отражения трѣбва да ме познаватъ. Отражението има това качество, че винаги познава реалностьта. Огледалото казва, за да бѫдешъ реаленъ въ моя умъ, винаги трѣбва да седишъ прѣдъ моето лице, защото само тогава може да имамъ истинско понятие за тебе.

Ако азъ философствувамъ по този начинъ, мога да извадя такива изводи отъ живота на човѣка и отъ неговата мисъль, че съвсѣмъ да ви обезсърдча. Вие казвате: животътъ не струва нищо. Значи, мѣрката съ която вие мѣрите нѣщата, не струва нищо. Мѣрката на живота ви не струва нищо. Щомъ казвате, че животътъ не струва нищо, тогава коя е вашата мѣрка, съ която меритѣ нѣщата? Нека имаме една единица мѣрка, съ която да мѣримъ. И най-послѣ, ние започваме да споримъ, дали животътъ е физически или духовенъ. Животътъ не може да бѫде нито физически, нито духовенъ. Той може да има физическа форма, може да има и духовна форма, но животътъ самъ по себе си нѣма само една форма, но безброй форми и то толкова много, че и ангелитѣ не знаятъ, колко сѫ. Ако вие, като естественици разглеждате подъ микроскопъ формитѣ на живота, ще видите, че въ природата сѫществуватъ толкова малки формички,

безброй отъ които могатъ да се наредятъ на върха на иглата, и пакъ да не се виждатъ. Прѣдставете си, колко много форми още ще сѫществуватъ, като се изкачвате постепенно по лѣствицата на живота. Неизброими сѫ формитѣ на живота, и то една отъ друга по-красиви! Но красотата на нѣщата не е въ формитѣ а въ този вѫтрѣшенъ Божествен животъ, който се крие въ тѣхъ. Затова, въ всѣки животъ има само единъ моментъ, въ който може да се схване реалностьта. Щомъ се схване реалностьта човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго. Слѣдователно, ти ще живѣешъ въ една форма до тогава, докато можешъ да схванешъ онзи реаленъ лѫчъ на живота, онзи реаленъ лѫчъ на свѣтлината. Нѣкои питатъ: защо живѣемъ? – За да схванете онзи реаленъ лѫчъ на живота и да минете отъ едно състояние въ друго. Само така ще разберете реалностьта на онзи великъ Божествен животъ, който се таи въ васъ. Значи, реалностьта не е въ формата на нѣщата. Азъ не съмъ противъ формитѣ на живота, азъ не съмъ и противъ човѣшката наука, но казвамъ, че онзи, който изучава човѣшката наука, трѣбва да има велико смирение. Вие не искате да изучавате човѣшката наука, но се ползвате отъ всички нейни изобрѣтения, ползвате се отъ шапкитѣ ѝ, отъ обущата ѝ, отъ всички пѫтни и други съобщения – коли, автомобили и т.н. и казвате най-послѣ: азъ не давамъ нито петь пари за човѣшката наука. Не дававашъ петь пари за себе си, а не за човѣшката наука. Когато единъ великъ философъ работи върху нѣкоя теория, азъ работя заедно съ него. Азъ съмъ само зритель, внушавамъ му, а той работи. Ако единъ майсторъ дрехарь шие една дреха, той ли е майсторътъ, или азъ, който носи дрехата! Ако не съмъ азъ, той нѣма да е никакъвъ майсторъ. Когато единъ философъ пише една теория, азъ му казвамъ: ти ще напишешъ една теория за мене, азъ ще я туря на себе си, ще я облѣка и ако е хубава, ще я нося прѣзъ цѣлия си животъ и по този начинъ ще ти я платя. Слѣдователно, у насъ трѣбва да има онова крайно смирение да се учимъ. Въ българитѣ, между всички ученици има единъ навикъ да употрѣбяватъ въ езика си чужди думи, повече отъ латински и гръцки. Напримѣръ, козмосъ, хиперестезия, ексмоза, ендосмоза, филиотика и т.н. И тогава нѣкой пита: Ти знаешъ ли какво нѣщо е саркосъ? – Зная го. Ами знаешъ ли какво е немосъ? Въ саркосъ има болка, а въ немосъ има мисъль. Когато дойде саркосъ коремътъ става голѣмъ, а когато дойде немосъ, умътъ става голѣмъ. Всички идеи трѣбва да съдържатъ въ себе си животъ, трѣбва да иматъ смисълъ. Идея, която не носи животъ въ себе си, не е идея. Въ всѣка идея ти ще схванешъ само една мисъль; въ всѣка идея ти ще схванешъ само едно чувство. Въ всеки животъ ти ще направишъ само едно добро дѣло, но това дѣло ще те прѣкара отъ едно състояние въ друго. Нѣкой казва: да, но азъ съмъ направилъ хиляди добрини.

Хиляди добрини си направилъ, но всички тия добрини пакъ ще те вкаратъ въ ковчега, въ гроба. Истинското добро никога не умира, то носи животъ въ себе си. Животъ, на който формитѣ се разрушаватъ, не е животъ. Не си правете илюзии! Ако днесъ имамъ една идея за Бога и утрѣ я загубя, това не е животъ. Когато азъ схвана истинската идея за Бога, въ мене ще настане такъвъ трепетъ, такава свѣтлина, че ще имамъ възможность да направя истинска жертва. Тогава въ мене нѣма да има никакви противорѣчия, и азъ ще съмъ готовъ да направя всѣкакво добро. И когато хората ми говорятъ много лоши работи, азъ ще мога да филтрирамъ всички тѣхни думи и ще изнеса истинската идея, която се крие въ тѣхъ. Нѣкой ми казва: ти си вагабонтъ, ти си простакъ, невѣжа, ти си тѫпакъ, ти трѣбва да се прѣобразишъ, да се трансформирашъ, да се съобразявашъ съ наредбитѣ и законитѣ на обществото и т.н. Азъ казвамъ: братко, всичко това сѫ философски изречения.

И Христосъ казва: „Азъ имъ давамъ Животъ“. На кои? Той дава животъ на онѣзи, които искатъ да намѣрятъ пѫтя на Истината, която ще ги направи свободни. Истината именно е истинската форма, която носи живота. Защо търсимъ живота? Само истинската форма на живота може да ни даде разумность, свобода и просторъ. Просторътъ е необходимъ за живота ти. Малкиятъ животъ се простира въ малки форми, а великиятъ животъ изисква велики форми. Като казвамъ велика форма, подразбирамъ форма, която е сложна въ себе си. Нѣкоя форма може да е малка, но въ сѫщность сложна. Истинскиятъ животъ изисква сложна форма. По какво се отличава живота на човѣка отъ тоя на по-нисшитѣ сѫщества? Неговиятъ животъ е съ хиляди пѫти по-сложенъ отъ тоя на мравитѣ например̀ъ, на птицитѣ, на млѣкопитающитѣ и т.н. Сложенъ е човѣшкиятъ животъ! Въ него има по-други разбирания отъ тия на животнитѣ. И животнитѣ съзнаватъ, но тѣ виждатъ само формата на живота, тѣ не разбиратъ, че въ него има смисълъ че има изобщо по-великъ животъ отъ тѣхния. Животътъ на хората е сложенъ, но животътъ на ангелитѣ е още по-сложенъ отъ тѣхния. Тѣ виждатъ нѣща, които ние не виждаме. Тия работи, които съставляватъ за тѣхъ смисълъ, за насъ не съставляватъ нищо, или нѣматъ особенъ смисълъ. Една малка звѣзда за насъ прѣдставлява само единъ малъкъ микроскопически дискъ, когато за единъ ангелъ тя прѣдставлява една планета съ милиони, милиони разумни сѫщества въ нея. За тази звѣзда ние казваме: трепти тази звѣзда. Но не е само това. Въ нея трептятъ милиони, милиони разумни сѫщества, отъ една по-висока култура отъ нашата. Има и други сѫщества като насъ, които не схващатъ това положение. Има много сѫщества,

които гледатъ на въпроситѣ като насъ, даже тѣ ни елиминиратъ и казватъ: земята нѣма никакъвъ смисълъ, тя нѣма никаква цѣна. Като не схващаме дълбокия смисълъ на живота, ние губимъ кредита отъ онѣзи истински разумни сѫщества, които носятъ истинския Божественъ животъ, и които ни даватъ знанията.

Първото важно нѣщо въ живота ви е, да искашъ да знаешъ живота на другитѣ хора, защото е и твой животъ. Ти трѣбва да знаешъ смисъла на живота, понеже е по-висшъ, отколкото си го прѣдставлявашъ. Въ тази реалность, въ която живѣете, ако речете да направите единъ несполучливъ опитъ, вие може да се осакатите. Отъ този опитъ ще видите, че има една опасность въ неестественитѣ илюзии на живота. Ако вземете едно огледало да се огледате въ него и послѣ съ единъ парабелъ стрѣляте въ вашето отражение, вие ще осакатите своя образъ, ще осакатите живота си. Въ дадения случай вие ще произведете една дисхармония въ ума си. Ето защо, когато нѣкой пѫть казвамъ, че не трѣбва да мислите, нито да говорите лошо за нѣкой човѣкъ, какво подразбирамъ? Когато говорите лошо за нѣкой човѣкъ, вие говорите лошо за неговото отражение или за неговия недѣйствителенъ образъ, и по такъвъ начинъ осакатявате истинския му образъ. Като знаете това, вие не трѣбва да говорите лошо за никого, защото образътъ на всѣки човѣкъ е свещенъ. Макаръ, че тия лоши думи да се отнасятъ до неговото отражение, все-таки можете да му напакостите нѣщо. Така се осакатяваме ние. Често азъ виждамъ нѣкой човѣкъ се хваналъ за главата, казва: Мѫчно ми е нѣщо. И тогава казвамъ: дѣ е истинската философия на нѣщата? Какъ ще се установи тя? Казвашъ: вървамъ въ Единнаго Истиннаго Бога. Вървашъ въ Единнаго Истиннаго Бога, а не живѣешъ споредъ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрую безъ животъ не е вѣрую. Животъ трѣбва!

Ще ви дамъ единъ примѣръ за уяснение на мисъльта си, понеже мисъльта ми е малко интенсивна, естествено е, при това, че всѣка интенсивна мисъль, понеже прѣдизвиква разширение въ съзнанието, не може изведнажъ да се схване, не може да има практическо приложение. Ако не слѣдите хода на мисъльта, вие ще се намѣрите въ положението на ученици, които само пишатъ и изтриватъ. Напише нѣщо на дъската, вземе гѫба послѣ и го изтрие. Пакъ пише нѣщо, пакъ го изтрие. Казвамъ: не е така! Отново напише, пакъ го изтрие. Не, слѣдъ като напише нѣщо, колкото и да е глупаво, трѣбва да го остави, вие ще познаете, дали е вѣрно то или не. Нѣмашъ право да изтривашъ нѣщо, до като не напишешъ друго. Нѣмашъ право да ядешъ въ нѣкоя гостилница, докато не си

платишъ. Дали имашъ пари да си платишъ, или не, то е другъ въпросъ, но тури въ ума си мисъльта, че ще платишъ на този гостилничарь и то много добрѣ. Вие казвате: а, той е гостилничарь, може и да не му се плати. Не, азъ трѣбва да си платя на всѣка цѣна. Представете си, че азъ съмъ една млада, 21 годишна мома, не опитна въ живота, която съмъ тръгнала хубаво облѣчена, съ нова шапка, нова рокля, ходила съмъ на разходка и по едно врѣме искамъ да се отбия въ нѣкоя гостилница да си хапна. Влѣза вжтрѣ, нахраня се, но нѣмамъ пари да платя. Искамъ да отида дома си да взема пари, и въ този моментъ ми идва една свещена идея, приближавамъ се при гостилничара и му казвамъ: „Азъ нѣмамъ сега пари, ще отида дома си да взема, но за да ти покажа, че съмъ честна, ще те цѣлуна. Тъй, както те цѣлувамъ, тъй съмъ честна и ще ти платя". Вие си казвате, като философи: а, млада мома! Да, но този гостилничарь, я разбира, той се зарадва и казва: „Много съмъ щастливъ, че посѣтихте гостилницата ми. Заповѣдайте и втори пжть". Не взимайте този примѣръ въ лошъ смисълъ. Мога да ви прѣдставя и обратния случай. Отива въ сжщата гостилница една млада мома, но дебела, съ дебели устни, криви очи и казва на гостилничара сжщото, както и първата, но той я отблъсва, изпжжда я навънъ и казва: втори пжть да не идвашъ въ гостилницата ми.

Вие сега се смѣете, но то не е за смѣхъ. Вие разсжждавайте философски и казвайте: умоветѣ ни трѣбва да сж пълни съ истински благородни мисли, а лъжливитѣ мисли трѣбва да изхвърляме навънъ. Красивитѣ моми, които ни цѣлуватъ, това сж благороднитѣ, възвишенитѣ мисли, а ония моми съ дебелитѣ устни, това сж лъжливитѣ мисли, които трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и втори пжть да не се приематъ. Послѣднитѣ прѣдставляватъ грозотията въ свѣта. Защо грозната и хубавелката мома не приемаме еднакво? Грозотията въ живота произтича отъ промѣнитѣ на самия животъ. Слѣдователно, грозотията въ живота прѣдставлява материалния животъ, материалнитѣ форми. Злото въ свѣта, това е граница на прѣходното състояние въ развитието на формитѣ. Значи, всички прѣходни стадии въ развитието, това сж все зло. Материята се разлага, това е зло, но слѣдъ туй се освобождава животътъ, като минава въ една нова фаза. Значи, въ първо врѣме се образува линия на деформирането, и слѣдъ това се образува линия на оформяването. Слѣдователно, при линиитѣ на стария животъ образитѣ сж грозни, а отъ тамъ дѣто започва новия животъ, образитѣ сж красиви, и дохождатъ въ пълната си красота при Божествения животъ.

Ние се стремимъ къмъ доброто. Защо? – За да може нашия животъ да намѣри

онзи пластиченъ изразъ, който е изразъ на Божествения животъ. Доброто е форма. Безъ доброто животътъ не може да се прояви. Първата форма на живота е доброто. Втората форма на живота е мисъльта. Животътъ не може да се прояви безъ доброто и безъ мисъльта. Безъ тия двѣ форми той не може да стане елементъ на съзнанието ни. Азъ не гледамъ какъ Богъ разбира работитѣ. Той ги разбира много добрѣ, но гледамъ, какъ азъ ги разбирамъ, и какъ трѣбва да ги разбера. Доброто за мене е една необходима Божествена форма, за да мога да разбера Божествения животъ и да придобия радостьта. Истинската мисъль е втората форма, сжщо тъй необходима за моята душа, за да разбера другата половина на сжщия животъ, за да придобия великото благо, което търся. Трѣбва да бждемъ добри, за да може да се изрази Божествения животъ въ насъ. Този животъ е единъ изворъ. Щомъ този изворъ не тече, тогава нѣмаме животъ. Ако ние сме добри, Божествения животъ ще излѣзе отъ насъ, и тогава всички хора, които сж въ хармония съ насъ, ще се напояватъ отъ Божествения животъ, и тѣ ще се радватъ. Тогава знаете ли какъ ще се прѣплете нашия животъ. Всѣки красивъ животъ ще мине прѣзъ твоя животъ, за да внесе онѣзи сокове, отъ които твоитѣ мисли и чувства ще растатъ и ще се развиватъ. Ако ние не внесемъ доброто като единъ основенъ елементъ, въ който Божествениятъ животъ може да се прояви, ние сме осждени на страдания, разрушения и смърть.

Втората фаза на живота е истинската мисъль, която ние наричаме Божествената идея. Тя е сжщо тъй необходима за насъ, понеже трѣбва да мине прѣзъ нашия животъ като свѣтлина. Затова всички трѣбва да бждемъ добри. Ние сме добри, само че не се проявяваме. Ние сме като нѣкой богатъ човѣкъ, който затворилъ паритѣ си, пази ги за стари години. Пари за стари години не се пазятъ. Паритѣ трѣбва да се турятъ на работа, за да се създаде благо на всички хора. Защо паритѣ сж направени крѫгли, валчести? – Да могатъ да обикалятъ свѣта и да се използватъ разумно. Тѣ трѣбва да се търкалятъ, а не да седятъ затворени на едно мѣсто. Ако имамъ единъ наполеонъ, кое ще е по-хубаво да направя съ него: да го затворя въ кесията си или да го дамъ на нѣкой да го използва за работа? Азъ бихъ прѣдпочелъ да дамъ този наполеонъ нѣкому, да го оживи, отколкото да седи въ касата ми мъртавъ. Този човѣкъ ще каже: твоятъ наполеонъ оживѣ, а касата никога нѣма да каже това нѣщо. Слѣдователно, хората трѣбва да станатъ живи каси. Кога ще стане това? – Когато всичкото богатство влѣзе вѫтрѣ въ насъ. Ние минаваме вече въ нова фаза на живота. Ние не се нуждаемъ вече отъ мъртвото злато, отъ физическото злато. Ако въ кръвьта

ви се събере повече органическо желязо, то ще ви причини болка, страдания. Васъ ви трѣбва сега органическо и психическо злато въ кръвьта. Нѣкои отъ васъ които ме слушатъ сега, ще кажатъ: азъ отъ кои съмъ?

Въ свѣта има двѣ категории души. Еднитѣ отъ тѣхъ които вървятъ по права линия, ние наричаме мѫже. Тѣ вървятъ по правия, по кѫсия пѫть, затова френологически и физиологически тѣхнитѣ лица сѫ продълговати, рѫцете имъ сѫщо – у тѣхъ изобщо прѣобладаватъ правитѣ линии. Кривитѣ линии въ тѣхъ сѫ изпочупени. Другитѣ души вървятъ по криви линии, по една вѫтрѣшна спирала около правата линия. Тѣхъ наричаме жени. Около една права линия всѣкога се образува една спирала. Слѣдователно, правата линия е перпендикуляръ на спиралата. Около една права линия всѣкога ще има крива линия. Значи, около който и да е мѫжъ все ще се върти нѣкоя жена. Нѣкой казва: да ме пази Господь, жена не ми трѣбва! Ти си мѫжъ, т.е. права линия и като така, все ще има една крива линия около тебе. Ако кривата линия не сѫществува, ти не можешъ да се проявишъ. Защо? Защото кривата линия, жената, това е доброто въ свѣта. Правата линия, мѫжътъ, това е мисъльта въ свѣта. И затова казвамъ: ако доброто въ свѣта изчезне, ще изчезне и мисъльта. Кое се е родило по-рано въ свѣта? – Въ Божествения свѣтъ по-рано се е родило доброто, и послѣ мисъльта, а въ човѣшкия свѣтъ по-рано се е родила мисъльта, и послѣ доброто. Нѣкой казва: азъ трѣбва първо да мисля и послѣ да правя добро. Казвамъ: първо трѣбва да направишъ доброто и послѣ да мислишъ. Кое е по-добрѣ: да мислишъ по-рано и послѣ да направишъ доброто, или да направишъ доброто и послѣ да мислишъ? Азъ мисля, че е по-добрѣ да изхарча първо паритѣ си за бѣднитѣ хора и послѣ да мисля, какъ ги изхарчихъ. Защо? Ако остане първо да мисля и послѣ да ги харча за бѣднитѣ, азъ нѣма да направя това добро. Като ги раздамъ тогава ще седна да мисля кому дадохъ и ще си кажа: на този дадохъ, на онзи дадохъ. И току вижъ, тия хора ще се изпрѣчатъ насрѣща ми, ще се усмихнатъ и ще кажатъ: братко, тѣзи пари не сѫ изгубени, тѣ сѫ въ нашитѣ банки, единъ день ние можемъ да ти ги върнемъ назадъ. Вие казвате: споредъ новия моралъ по-добрѣ е да направишъ доброто, че послѣ да мислишъ. Ще дойде слѣдъ това нѣкой и ще каже: не, по-добрѣ е първо да мислишъ и слѣдъ това да направишъ доброто. Азъ казвамъ другояче: безъ животъ нито можешъ да мислишъ, нито добро можешъ да правишъ. Слѣдователно, веднъжъ живѣя, азъ едноврѣменно и добро правя и мисля. Тъй седи въпросътъ. Азъ живѣя, възприемамъ Божествения животъ, и тогава доброто съставлява за мене една необходимость; и мисъльта сѫщо съставлява за

мене една необходимость. Богъ мисли, и азъ мисля. Богъ прави добро, и азъ правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господь не мисли ли? Азъ по-горѣ ли ще бѫда отъ Бога? Ами като видя тѣзи хубави свѣтове, да не мисля ли? Ами като наизкочатъ прѣдъ мене онѣзи хубави моми, да не мисля ли? Цѣла нощь ще мисля, коя е по-хубава, и коя не. Ще кажатъ нѣкои: ами отдѣ се взеха тия моми? Какъ, безъ моми можешъ ли да мислишъ? Като казвамъ моми, азъ разбирамъ доброто въ свѣта. Казватъ за нѣкого: той все за жени мисли! Ами какво нѣщо е жената? Нѣкой казва: азъ зная, какво нѣщо е жената, тя цѣлъ день готви. Слушай, азъ познавамъ твоята жена, но тя съвсемъ не знае да готви. Тази, която ти знаешъ, че готви, тя е твоята кашаварка, твоята слугиня, а сѫщинската ти жена никога не си цапа рѫцѣтѣ съ готвене. По нѣкой пѫть само тя прави такива малки бонбонки по сливитѣ, по крушитѣ и по другитѣ плодове, слѣдъ което тѣ узрѣватъ. Тя само пипне или съ духане си служи. Духне върху тѣхъ, и тѣ узрѣватъ. Това, което наричатъ жена, това е Божествената Дѣва, това е Божествениятъ Духъ, Който работи въ свѣта. Въ Божествения свѣтъ жената работи, мѫжътъ го нѣма тамъ. Той работи въ физическия свѣтъ. Вие мѫжетѣ ще кажете: дѣ сѫ тѣзи, жени побелѣха ни главитѣ отъ нашитѣ! – Тѣ работятъ въ духовния, Божествения свѣтъ. Вие трѣбва да знаете, че Духътъ, това е онзи мекиятъ елементъ, доброто въ свѣта. Когато Духътъ дойде, Той не философствува, но ще ти каже: „Ти си скърбенъ, но ние ще прѣмахнемъ твоята скърбь. Ти ще станешъ тъй добъръ, както съмъ и азъ“. Когато си скърбенъ ти ще си кажешъ: „Нека да поутихна малко въ себе си че тогава ще прочета нѣщо отъ Писанието, ще се помоля на Бога“ – още тозъ часъ Духътъ ще ти проговори, или ти е проговорилъ вече. Той ще ти каже: „Ела съ мене азъ ще те заведа на едно мѣсто при другъ нѣкой по-скърбенъ отъ тебе и тогава, ти съ своята по-малка скърбь, и той съ своята по-голѣма скърбь ще се зарадвате и двамата“. Само скърбитѣ раждатъ радоститѣ. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ – обратенъ на този въ физическия свѣтъ. Само скърбнитѣ хора се радватъ, и само радостнитѣ хора скърбятъ. И тогава азъ казвамъ: вие, радостнитѣ, ще скърбите, а вие, скърбнитѣ, ще се радвате. Какъ ще бѫде тази работа? Казвамъ: вие, богатитѣ, ще осиромашѣете, съ желѣзни гребени ще се рѣшите, а вие бѣднитѣ ще забогатѣете. Вие, слабитѣ, силни ще станете, а вие, силнитѣ, слаби ще станете. Тогава? Казвамъ: вие, философитѣ, глупци ще станете, а вие, глупавитѣ, философи ще станете. Сега, нѣкои отъ васъ, които сте учени, не ви харесва това нѣщо, но ония отъ васъ, които сте глупави, които не сте свършили никакъвъ факултетъ, ще кажете: значи, ние свършихме вече единъ факултетъ. Не, не е така. Човѣкъ трѣбва да стане много ученъ и много простъ, за да научи тѣзи двѣ

противоположности въ живота. Той трѣбва да бѫде много радостенъ и много скърбенъ, за да опита тѣзи двѣ форми на живота. Тѣзи двѣ форми представляватъ доброто и мисъльта. Доброто се ражда всѣкога въ скърбнитѣ хора. Туй трѣбва да знаете! Само скърбьта ражда доброто. И когато ние говоримъ за онази мирова скърбь, подразбираме, че въ мирова скърбь именно се ражда великото Божие добро. Затова и свѣтътъ скърби. Защо е скърбьта? – За да роди доброто. Защо е радостьта? – Радостьта ражда светата Божия мисъль. Защо се радвамъ? – За да се роди Божията мисъль въ тебе. И като се роди тази мисъль, тя ще свѣтне въ тебе, ти ще четешъ въ твоята книга, а Духътъ ще заговори на твоята душа. Нѣкой се радва. Защо? – За да се роди въ него доброто отъ Божествения свѣтъ. Разбрахте ли сега, защо трѣбва да се радвате и скърбите? Това е философия! Ако разбирате живота така, той ще има смисъль за васъ.

И тъй защо трѣбва да скърбя? – За да се роди доброто въ мене. Защо трѣбва да се радвамъ? – За да се роди Божията мисъль въ мене. Защо трѣбва да се радва този братъ или тази сестра? – За да се роди мисъльта въ тѣхъ. Защо трѣбва да скърби този братъ или тази сестра? – За да се роди Божието добро въ тѣхъ. Това е обяснението на скърбьта и радостьта – двѣтѣ форми на живота. Ще кажатъ нѣкои: ама това вѣрно ли е? – Вѣрно е 101%. Това е философия, която не търпи никаква критика. Това сѫ максими, норми, съ които самитѣ ангели си служатъ. Това сѫ максими, съ които Богъ си служи. И когато азъ питамъ: Господи, защо скърбя? – За да се роди моето добро въ твоята душа и ти да ме почувствувашъ, и азъ да те почувствувамъ. Господи, защо съмъ радостенъ? – За да се роди моята мисъль въ тебе, да светне, че да се зарадвашъ и ти, и окрѫжаващитѣ тия.

Осмисля ли се така доброто и мисъльта? Тогава вие, жени, скърбете, за да се роди Божието добро въ васъ! Вие, мѫже, радвайте се, за да се роди Божията мисъль въ васъ! И тогава, доброто и мисъльта съединени заедно, скърбьта и радостьта съединени заедно, даватъ изразъ на великия Божествен животъ, а този животъ е безсмъртието на човѣка. Когато ние разбираме тѣзи двѣ фази и ги усвоимъ, ще бѫдемъ безсмъртни.

И затова казва Христосъ: „Тия, които се сподобятъ съ този животъ, съ това разбиране, и Духътъ ги обгърне, тѣ ще се нарекатъ Синове Божии, които живѣятъ и въ доброто и въ мисъльта, и скърбятъ и се радватъ, и доброто раждатъ и мисъльта раждатъ“.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 25 юлий, 1925 г. въ гр. София.

1925_07_26 Свободни движения
лекция пред специалния клас

СВОБОДНИ ДВИЖЕНИЯ

Тридесет и първа лекция
26 юли 1925 г.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Прочете се резюме от работите върху темата „Произход на песимизма“.

Прочетоха се работите върху темата „Защо младите се обезсърчават?“

Кои енергии се наричат свободни? Има ли свободни енергии в Природата?

Отговор: Според съвременното естествознание свободни енергии не съществуват.

В такъв случай какво представлява свободната воля? Какво подразбираме, когато някой човек каже, че има свободна воля?

Отговор: Човек е свободен само в избора си.

Отде произлиза коренът на думата воля?

Отговор: От латинския глагол „волло“, който значи „искам“. Волята подразбира искане.

В българския език думите вир, извирам имат същия корен, какъвто и думата воля. Коренът на думата воля означава подтик на съзнателния живот, т.е. свободен подтик на живота. Само в разумния живот има свободен подтик. В този живот човек може да се проявява свободно, т.е. по всички правилни начини на разумните действия. Свободата не подразбира отрицателни, произволни действия. Това не е свобода, това е ограничение.

Вие, младите, как разбирате свободната воля? От ваше гледище отде започва проявата на свободната воля? Каква свобода иска младият човек? Представете

си, че вие сте дете, което иска да бъде свободно. Какво ще иска това дете от баща си и от майка си? Или представете си, че вие сте ученици в гимназията. Какво бихте искали от учителите си, за да бъдете свободни? Вие ще искате повече свободно време, малко упражнения, малко занятия, и ще се радвате на тази свобода. Ако учителите наредят програмата съобразно свободата, която учениците желаят, все ще има нещо в програмата, от което те ще останат недоволни. Ако оставят учениците сами да си нареждат програмата, тя ще бъде относително добра, а не в идеалния смисъл на думата. Много от учениците казват: „Понеже програмата се прави повече от стари, от възрастни хора, затова има доста дефекти." Ако пък програмата се прави само от млади хора, също тъй ще има известни дефекти, само че в друго отношение. Възрастните застават на едно становище, а младите – на друго становище – точно противоположно на първото. Възрастните хора забравят своите младини и работят само въз основа на своята опитност. Те казват: „Ние имаме житейска опитност, много неща сме преживели и опитали." Някой човек е на сто и двадесет години, мисли се за много умен. Това не показва, че този човек е много умен. Той може да е стар и пак да е първокласен глупец. И младият човек прави глупости, но когато старият направи някаква глупост, тя е първокласна глупост. Каква глупост например може да направи старият човек?

Отговор: Да се влюби например. Косата му побеляла напълно, а той влюбен.

В бялата коса няма ли любов? Права е идеята ви, че е смешно да видите стар човек влюбен, но в какво седи смешното положение? Старият човек с побелялата глава представлява зима, а през зимата човек не може да ходи с тънки дрехи. Зимата не може да даде на човека тия блага, които лятото му дава. Смешно е да се говори, че благата, свойствени на лятото, могат да се използват и през зимата. Какво иска да каже човек, когато изнася идеята, че старият не бива да се влюбва? – Това подразбира, че старият не трябва да иска нищо от онзи, когото обича. Неговата любов трябва да бъде съвършено безкористна. Смешното положение, в което изпада старият човек, когато се влюбва, седи в това, че въпреки всичката опитност, която той има, все пак е користолюбив, иска да се заплати за любовта му. Тогава кое е най-мъдрото нещо, което старият може да направи?

Отговор: Да насърчава и да помага на младите в доброто.

Как ще определите само с няколко думи съществените различия между младия и стария човек?

Отговор: Старият човек има житейска опитност и мъдрост. Младият няма житейска опитност, но е силен, разполага с много енергия.

Старият човек е много чувствителен. Когато той говори, гласът му трепери. Той е особено чувствителен към услугите, които му правят, и благодари за всяка услуга, за всяко внимание, отправено към него. Ако някое дете му услужи или помогне в нещо, той излива душата си от благодарност. Тази именно черта на стария човек – благодарност и признателност – го прави любим на всички. Той мяза на дете. Характерната черта на младия човек, на детето, е неговата услужливост. Ако две малки деца си играят и стане нужда да се помогне на по-малкото от тях, по-голямото веднага ще му се притече в услуга. Ако по-голямото дете е тригодишно, а по-малкото – на една година, по-големичкото ще вземе малкото на ръце и ще го носи. Дойде ли някое по-голямо и от двете, то ще им услужва. Когато някое дете може да услужва, то не се пита трябва ли да услужи на по-малките, на по-слабите от себе си. То веднага се заема за услуги. Ето защо старият човек, когато се нуждае от услуга, винаги се обръща към децата. Той знае, че те са готови на услуга и вършат това с любов и разположение. Всеки човек трябва да запази тази черта през целия си живот.

Да се услужва – това е велик подтик в живота на човека. Услугата е проява на Божественото в човека. Докато човек има подтик да помага, да услужва, Божественото начало работи в него. И когато човек е признателен и за най-малката услуга, която му се прави, това е също тъй Божествено проявление. Да услужваш – това значи да имаш връзка с началото на живота, а да бъдеш благодарен и признателен за услугите, които ти се правят, това значи да имаш връзка с края на живота. Като се съединят тия две връзки, човек постига най-важното в своя живот – служене на Бога. Ето защо човек трябва да бъде готов за услуги и да е признателен за услугите, които му правят. Всеки човек, млад или стар, трябва да има тия качества.

За следния път ще пишете върху темата Ролята на водорода, кислорода, азота и въглерода в Природата (тема №25). Имате четири начина за разработване на тази тема, но вие ще пишете, както знаете. Кое е важното свойство на водорода? – Той гори, но не поддържа горенето. При горенето си дава вода. Значи той е

носител на влагата, съдържа в себе си магнетизъм. Водородът е най-лекият от всички газове.

Кое е най-важното свойство на кислорода? – Той поддържа горенето, но сам не гори. Кислородът е носител на Живота, на топлината. Кое е най-важното свойство на азота? – Той не гори, нито поддържа горенето. По този начин, с присъствието си във въздуха, той укротява буйното действие на кислорода. Азотът действа благотворно върху нервната система. Въглеродът е най-важният елемент, който взема участие в строежа на организмите. Той е твърдо вещество. В такъв случай, в алхимически смисъл, водорода ще свържете с водата; кислорода – с огъня, със светлината; азота – с въздуха, а въглерода – с почвата.

Вие, младите, трябва да създадете в себе си една алхимическа лаборатория, за да трансформирате в нея своите излишни енергии. Понякога младите съдържат в себе си в излишък един от тия елементи, а понякога имат недоимък от един от тия елементи. Например, когато кръвообращението на човека не става правилно, въглеродът се натрупва в кръвта във вид на въглероден двуокис и я прави нечиста. Когато електрическата и магнетичната енергия не текат правилно в човешкия организъм, тогава в нервната система се натрупва излишък от азот, вследствие на което става подпушване в организма. Това подпушване предизвиква задушаване, затрудняване функциите на дихателната система, и човек често заспива.

Когато се говори за свободни движения, подразбираме механически процеси. Те се извършват под давлението на някаква външна воля. В първо време свободните движения са механически, неорганизирани, но впоследствие те могат да се оформят, да се организират, да се превърнат в разумни движения. Тия неща стават и в човешкия организъм, затова човек трябва да знае закона за трансформиране на енергиите. При изучаването на окултната химия човек трябва да научи метода за примиряване на силите. Щом стане подпушване на известни канали, трябва да се намери начинът да се отпушат.

За изяснение на тази идея ще ви дам следния пример. Вие имате майка и баща, които много обичате. При това вие сте богати и желаете да отидете в странство да учите. Обаче родителите ви ви обичат много и не искат да се разделят с вас. Вие започвате да се борите: от една страна скърбите за родителите си, от друга страна желанието ви да учите в странство е много силно. По едно време

решавате да избягате, но понеже сте морален човек, спирате се пред това решение. Първото решение образува движението а. После се спирате, образувате движението в. Значи става спиране на първото движение – процесът се прекратява. Това показва, че реализирането на вашето желание зависи от други някои фактори, и то именно от два фактора – d и e: бащата (d) и майката (e). Първата половина за реализирането на вашето желание зависеше само от вас. Следователно човек трябва да изучи закона, който уравновесява или определя отношенията му с майката и с бащата. Той трябва да дойде с тях в споразумение, за да може да реализира своите идеи.

И тъй, за да се приложи този закон, човек трябва да знае, че не е сам в живота. Каквато мисъл и да му дойде в главата, той трябва да помни, че е във връзка с Живата Природа. Например, когато някой човек иска да свърши една работа, той трябва да има предвид, че не е единственият фактор за свършването на тази работа. Той сам може да направи само един полукръг – полукръга а: проявява един жест, но цялата работа не може да я свърши. Сам човек не може да опише целия кръг. Значи в първия момент той ще се прояви, ще опише половината кръг, след което веднага ще се спре – ще дойде разсъдъкът, който ще го постави в колебание: да предприеме ли дадено решение, или не. После се намесват други два фактора – майката и бащата, които представляват разумността. Щом се проявят и те, образуват втората половина на кръга, т.е. образуват полукръга с. Както виждате, описването на окръжността представлява проекции, които вие трябва да изучавате и изчислявате. В левия полукръг се ражда деятелност, замисъл, а в десния полукръг нещата се реализират.Привидно изглежда, като че дясното полушарие представлява запас от енергии, които постепенно се неутрализират. Всъщност обаче в дясното полушарие се решават разумните неща, а от лявото полушарие се отправят навън енергии за реализиране на разумните решения. Най-първо дадено движение, дадена енергия се проявява вън от човека и после се прекратява; след това този човек се заема с уреждане на отношенията си към живота, към Разумната Природа; после той започва да мисли, докато най-после реализира своите решения, като тръгва в пътя на своите идеали.

В Природата има два разумни пътя, по които човек може да реализира своите идеали: единият път е праволинеен, а другият – криволинеен. При правия път времето се съкращава, а енергията се изразходва; при криволинейния път времето се изразходва, а енергията се пести. Силният човек избира правия път,

по който пести време, а изразходва енергия; слабият човек избира криволинейния път, по който изразходва време, а пести енергия. Младите хора обикновено бързат. Казвам: който е силен, нека бърза; който е слаб, бавно да върви, да пести енергията си. Някой казва: „Бързам много, притеснен съм, искам по-скоро да свърша работата си.“ – Ти си избрал правия път, но щом се притесняваш, слаб си. Силният човек не знае какво е притеснение. Той върши работата си тихо, спокойно, с голяма приятност. Силният човек усеща удоволствие, приятност, като вдигне един чувал от сто килограма тежест на гърба си. Обаче ако слабият се опита да вдигне този тежък товар на гърба си, веднага започва да се притеснява. Следователно, когато започнете една работа, при която духът ви се притеснява, това не показва, че не можете да свършите тази работа, но че методът, който сте избрали за свършването Ӑ, не е прав. Вие сте избрали праволинейния метод, а трябвало е да изберете криволинейния. С това Природата иска да ви каже: „Слабият не трябва да върви в праволинейния път, а трябва да криволичи в пътя си.“ Значи слабият човек трябва да пести енергията си, а силният човек трябва да пести времето си. И двете неща са еднакво важни: и енергията, и времето.

Въпрос: Ако човек не се е изпитал, може ли предвари¬телно да познае дали е силен, или слаб?

Може. Човек има едно вътрешно чувство в себе си, чрез което за всеки даден случай може да познае какъв метод трябва да употреби. Когато говорим за реализиране на желанията, трябва да се знае кои желания трябва да се реализират и кои не трябва. Има желания, които човек непременно трябва да реализира – това са неговите първични желания на душата, вложени от самото начало на неговия живот. След тях идват второстепенни, третостепенни и още редица незначителни желания, които последни трябва да чакат своето реализиране. Ако човек реализира на пръв план своите първични желания, и животът му ще върви в своя естествен път. Такъв човек е свободен, не се дразни, има разположение на духа и силите в неговия организъм са уравновесени. Понякога човек е недоволен, когато не може да постигне някое свое желание. Не, преди всичко той трябва да знае необходимо ли е да се реализира това негово желание, или не е необходимо.

Първото нещо: човек трябва да определи в себе си дали е необходимо да реализира известна мисъл, известно чувство или известна постъпка. Щом се

определи в това отношение, после ще види по кой от двата начина ще трябва да ги реализира: по праволинейния път – пътя на силния човек, или по криволинейния път – пътя на слабия човек. Постъпвате ли така, нещата винаги ще стават правилно и вие ще имате много помощници в живота си. Разумната Природа ще ви изпрати в помощ от Невидимия свят приятели, които ви обичат. Тия помощници се наричат ангели, служебни духове, които се притичват в услуга, в помощ на всеки човек, който постъпва разумно. Който реализира своите първични желания, всякога получава помощ. Виждате ли, че някой човек успява да постигне своите желания, ще знаете, че той се е заел да реализира своите първични желания, затова и Невидимият свят му помага. Човек трябва да бъде добър и умен, за да му помагат и приятелите. Закон е: възвишеният Невидим свят помага само на добрите и на умните хора в света. Защо им се помага? – Защото и те скоро ще станат работници, за да помагат на по-малките от тях. Всеки иска да има помощници, да му помагат, но и той от своя страна трябва да помага на по-слабите от себе си. Който иска да му помагат, и той трябва да помага!

Когато говорим за свободни движения, за свободни действия, ние подразбираме свобода в тяхното започване и завършване. Например човек иска да изкаже една идея. Най-първо той трябва да е решил дълбоко в себе си може ли да изкаже тази идея, или не може. Реши ли веднъж, че трябва да я изкаже, да не се спира, да не се подпушва – нека я изкаже свободно, естествено, тъй както тя живее в него. Някой ще възрази: „Отде ще знаем как да я изкажем?“ – Да оставим този въпрос настрана. Когато една идея живее дълбоко в душата на човека, той ще намери начин как да я изкаже – и то по най-естествен, най-правилен начин. Два метода има за изказване на нещата: праволинеен и криволинеен. Като наблюдавате проявите на децата, у тях има такива свободни движения. Който не разбира закона за свободните движения, той се дразни, когато наблюдава проявленията на децата. По същия начин и мухите се проявяват свободно, независимо. Тъкмо вие се занимавате с някой сериозен въпрос, четете нещо, току изведнъж една муха кацне нейде по лицето ви. Вие се дразните, сърдите се, но тя с това иска да каже, че ви обича. Обич е това, няма нищо лошо в мухата.

И тъй, между учениците на Окултната школа се препоръчват естествени постъпки, естествена обхода. Всичко изкуствено да се отбягва! На всеки език има издадена книга за добрата обхода, за добрите отношения и доброто поведение

на хората едни спрямо други: как трябва човек да говори, как да се държи, какво поведение да има между близки и външни лица и т.н. Трябва да се спазват ред правила за благоприличие, за етикеция между хората. Наблюдавайте дипломата: още като влиза в някой салон, започва да се кланя надясно-наляво, да се ръкува вежливо, да се разговаря с всички. Като го наблюдавате, мислите, че този човек храни пълно уважение към всички тия хора. Той е фин, деликатен, внимателен към другите хора, но всичко това е външно, не е вътрешно. Естественият човек обаче външно не е тъй фин, не е тъй деликатен, но затова вътрешно той е мек, учтив, благ. Понякога естественият човек изглежда външно груб, но това е само привидно отношение.

В естествения човек няма нищо пресилено. Той постъпва естествено, с етикеция, която отговаря на неговото естество. Всеки трябва да се стреми към тази естествена етикеция, да бъде самобитен, да не подражава на другите. Например някой човек ви направи един поклон, но така естествено, че никой не може да го имитира. Самобитната постъпка не може да се повтаря, нито да се имитира, защото излиза изкуствена. Всяка изкуствена постъпка или всяко изкуствено отношение отблъсква. Когато някой човек е роден музикант, музиката у него е самобитна. Този пък, който е изучавал музиката, той не може да подражава на музиката на първия. Първият музикант, роден с музика в душата си, носи това качество в самото си естество. Ако пък човек добива музикалността в душата си чрез свирене, чрез упражнение на някой инструмент, той трябва дълго време да работи, да се упражнява, докато това качество стане плът и кръв на неговото естество, та да може естествено да го изнася и прилага в живота си. Ето защо най-първо човек трябва да започне да работи със самобитните си качества, които са вродени в него, с малките си таланти, и по този начин да разработва по-големите си дарби, за които се изисква усилена работа, труд и постоянство.

И тъй, за да изучите и приложите в живота си новата философия, която ви се преподава, трябва да бъдете свободни хора и отворени души. Може ли човек, на когото ръцете са вързани, да учи, да бъде свободен? – Не може. За да може човек да разрешава мъчнотиите на своя живот, той трябва да бъде свободен в морално отношение. Когато човек пожелае да постигне нещо, веднага пред него се изпречва една мъчнотия и той казва: „Това нещо е непостижимо за мене.“ Един учен човек казва на едно малко дете: „Можеш ли да носиш Земята на гърба си?“ – „Мога.“ – „Как ще можеш? Ти си толкова малко дете!“ – „Ще видиш, че мога.“ То отива в града, купува си едно кълбо от картон, което има

форма на Земята, туря го на гърба си и отива при учения, като му казва: „Какво е това на гърба ми? – Земята. Значи, както виждате, аз мога да нося Земята на гърба си.“ Ученият човек се учудва от думите на това умно дете и му казва: „Щом можеш да носиш Земята на гърба си, ти можеш да разрешаваш и други важни научни въпроси.“ Следователно, когато някой човек каже, че нещо е непостижимо за него, той трябва да постъпи като детето, което носи на гърба си Земята от картон, и ще види, че непостижимото за него става постижимо. Обаче от този човек се изисква умение, правилен начин на постъпване.

Мнозина казват за някого: „Този човек е учен, знае много неща.“ Казвам: от сто години насам във Френската академия на науките са постъпили деветдесет и девет теории за създаването на света и всички първоначално са бивали приети, а отпосле са отхвърляни и замествани с по-нови, с по-верни. Питам: щом този човек е учен, знае много неща, нека каже коя от всички тия теории е вярна, най-близка до Истината. На времето си всяка теория е била меродавна, вярна, но постепенно с напредване на науката във всяка теория се явяват факти, които тя вече не може да обясни, и постепенно се замества с нова теория, по-вярна, по-близка до Истината. Затова, когато се казва за някой човек, че е учен, той не е в пълния смисъл на думата учен човек. В този смисъл всеки човек може да бъде учен. Великите Учители и адептите знаят същността на нещата, но те не изнасят теории. Ако попитате един велик Учител какво има на Слънцето, той, макар и да знае какво има там, няма да разправя, но ще ви каже: „Аз ходих на Слънцето и проверих всичко. Ако не ми вярвате, мога да ви разкажа как се отива дотам, та сами да проверите нещата.“ Наистина за такова пътешествие се изисква дълго време, но щом въпросът се отнася до науката, това нищо не значи.

Като отидете на Слънцето, сами ще проверите има ли там живот, или няма. Ако там има живот, ще видите какви същества живеят на него, и т.н. За това се изисква само време, концентриране на мисълта и силна воля, която да преодолява трудностите и мъчнотиите. Мнозина не се интересуват от въпроса, има ли живи същества на Слънцето, или няма, защото те не са в състояние да използват енергията на тия същества. Когато се пробуди висшето съзнание на тия хора и те дойдат в контакт с разумните същества на Слънцето, тогава ще могат да използват всичко хубаво от тях, ще се ползват от тяхната енергия и ще я прилагат разумно в живота си. Ще кажете: „Не е дошло още времето за това.“ – За някои е дошло, за някои не е дошло. Тия, за които времето е дошло, нека да се свържат със съществата на Слънцето и да се ползват от тяхната култура!

И тъй, ще знаете следното нещо: скръбта иде от Земята, а радостта – от Слънцето. Истината се ражда на Небето, а Доброто – на Земята. Щом скърбите, ще знаете, че земните енергии имат преобладаващо влияние върху вашия живот. Скръбта и страданията не унищожават човека, но внасят в него доброта, понеже Природата работи и чрез земните енергии. Важно е за човека да се справи с тия енергии и да ги използва за свое добро. Чрез страданията и радостите човек изучава закона за трансформиране на енергиите.

Сега какво ще ми отговорите, ако запитам всеки едного от вас какво желае да направят съкласниците му за него?

Отговор: Да го обичат, да му услужват. Да му направят някое добро, когато той се намира в нужда.

Ще ви приведа един пример за добро, направено по един красив начин. Един студент имал добър приятел, но много беден момък. Вижда го веднъж в студен зимен ден със скъсани обувки. Отива той на пазара, купува едни нови обувки и търси начин как да му ги даде, без да го изложи, за да не накърни чувствата му. Обикаля около дома му, когато той не е вкъщи, и забелязва, че прозорецът на неговата стая е отворен. Набързо написва с изменен почерк следната бележка: „Тези обувки са твои. Ако ги вземеш, ще направиш голямо удоволствие на този, който ги подарява.“ Хвърля кутията с обувките и избягва. В каквото отношение и да се прави добро, трябва да е така изнесено, че да се щадят човешките чувства, т.е. да не се унижава човешкото достойнство. Добре е, когато прозорецът в стаята на приятеля ви е отворен. Ами какво ще правите, ако прозорецът на стаята е затворен? – Досетливият човек трябва да намери начин и при това положение да направи доброто, което е намислил.

Ще ви дам още един пример за добро дело. Един студент среща приятеля си много обезсърчен, дори отчаян, готов на крайни постъпки. Той отива в дома си и веднага написва на приятеля си едно прочувствено, сърдечно и насърчително писмо, като му обяснява смисъла на страданията, благата, които те носят на човека, и т.н. Изпраща писмото до приятеля си и му отправя добри мисли и пожелания. Приятелят му прочита внимателно писмото и състоянието му веднага се изменя. Той се замисля върху писмото и напълно се съгласява със съветите, дадени от другаря му. Писмото било тъй умно, тъй убедително

написано, че всичко, което приложил от него, дало добри резултати. По този начин той излязъл от трудното положение, в което се намирал, и благодарил на приятеля си. Както виждате, това е един хубав подарък от приятел.

Казвам: като ученици на великата Окултна школа желая на всички да бъдете автори на такова писмо до някой ваш отчаян и обезсърчен приятел, с което да го насърчите и да го извадите от затрудненото положение, в което е изпаднал.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
Книги:

* Свободни движения

Новитѣ схващания на ученика (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. Година IV (1924–1925 г.). София, 2005)
31 беседи от 19 октомври 1924 г. до 26 юли 1925 г.

1925_07_29 Съвместими отношения
лекция пред общия окултен клас

СЪВМЕСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

„Истината ще ви направи свободни“, казва Христос (Йоан 8:32).

Сега слушайте и пишете! Това, което ще ви кажа, ще бъде толкова важно, че ще трябва да си го запишете. Думата важно има двояко значение: туй, което е важно за здравия, не е важно за болния; туй, което е важно за болния, не е важно за здравия. Човек трябва да разбира смисъла и важността на нещата. Вие знаете кое е важно за здравия човек и кое е важно за болния. Това, което е важно за живите хора, не е важно за умрелите; това, което е важно за умрелите, не е важно за живите. Умрелите, като отидат в другия свят, мислят как да си съградят тяло. Живите хора мислят как да развият своето тяло. Някои от вас, като ученици, казват: „Да умрем!“ Мислите ли, че смъртта разрешава важните въпроси? Тъй както вие схващате смъртта, тя не разрешава нищо.

Има друго важно положение в живота. Всеки човек, като дойде в света, трябва да се учи. Дали иска, или не, дали ще стане ученик, или не, това е друг въпрос, но той е длъжен да учи. Той има всички възможности да бъде ученик. В това отношение той може да има съдействието на всички висши Същества, но никой не може да го застави насила да стане ученик. Под думата ученик ние разбираме човек, който учи съзнателно, придобива знание и го използва за благото на своята душа. Когато ученикът влезе в света, той настъпва в една област на изпитания. Често някой човек казва: „Аз имам изпитания.“ Господ му е дал изпитания, а той дошъл да ми разправя това, да ме изпитва. Изпитанието е за тебе. Ти сам ще си решиш задачата, аз няма да я решавам заради тебе. Някой казва: „Аз имам да държа изпит.“ Издръж изпита си и тогава ела да ми кажеш, че си го държал. „Ама някаква болка имам.“ Издръж болката си и като оздравееш, ела при мен. Ако разбираш болката като изпитание, ако разбираш страданието като изпитание, ако разбираш спънката в живота си като изпитание, издръж ги! Пък има и друго положение: ако разбираш мъчнотията като връзка, ако разбираш болката като връзка, ела при мене, аз ще те приема

на драго сърце. Тъй че страданията могат да бъдат изпитания, могат да бъдат и връзки. Следователно, ако страданията на ученика са дадени като изпит, той трябва да издържи изпита си и после да дойде при мен да каже: „Днес имах изпит, издържах го.“ Аз ще се радвам, че той е издържал изпита си. Така се радват и учениците от гимназията, че са издържали своите изпити. Те, като излязат от изпитната зала, скачат, радват се. И близките около тях се радват. Ако вие гледате на страданието като на връзка, тогава как ще постъпите? Как се образуват връзките? По някой път ви гледам – вие размествате тези величини. Когато е време да държите изпита си, вие отивате да се запознавате с някого и отлагате вашия изпит. Когато имате страданието като връзка, с цел да се запознаете с някого, тогава вие седите в дома си и казвате: „Не искам да се запознавам с никого, изпит имам – трябва да седя вкъщи, да уча.“ Тогава вие обръщате вашия свет с главата надолу.

Миналия път ви казах, че училището е изпит и вие трябва да държите изпита си. Като издържите изпита си, ще дойде онази вътрешна връзка на живота. За да се образува тази вътрешна връзка, трябва да знаете как да помагате. Ако не можеш да помогнеш някому, ти никога не ще можеш да образуваш тази връзка с него. Как се образува връзка между майката и детето? – Чрез помощта, която майката дава на детето. Тя знае да помага. Как се образува връзка между господаря и слугата? – Господарят знае как да помага на своя слуга. Как се образува връзката между учителя и ученика? – Учителят трябва да знае как да помага. От друга страна, ученикът не трябва да подпушва Божествените енергии в себе си. Има три рода енергии в човека, които могат да се подпушат. Първият вид енергия са тия на мускулите, или енергиите на физическото тяло. Ето защо ученикът не трябва да подпушва в себе си този вид енергии.

Подпуши ли ги, става натрупване в мускулите, което наричаме надебеляване. Щом подпушиш физическите енергии в себе си, ще надебелееш, ще станеш като буре. След всяко надебеляване започват да се зараждат ред болезнени състояния, които сегашната наука и медицина обясняват по един или друг начин. Щом отпушиш енергиите на физическото тяло, мускулната и костната системи дохождат в своето естествено състояние или, с други думи казано, тялото се намира в здравословно състояние.

Вторият вид енергии, които не трябва да подпушвате, това са енергиите на вашите чувства. Чувствата са Божествени енергии, които минават през вас. Те са

причина, дето у вас се зараждат желания да се изявите. Тук изявлението може да бъде или към някоя птичка, или към някое млекопитаещо, или към някой човек. Едно е важно: в дадения случай Живата Природа, или Бог, ви е поставил в положение да изявите своите чувства. И вие трябва да ги изявите, без да философствате. По кой начин ще ги изявите? – За всеки даден случай ви се определя и метод как да постъпите. Щом изявите своите чувства, не се спирайте при туй същество да му казвате, че само вие можете да изявите тези чувства към него. Ако аз мога да извадя някого с въже вън от кладенеца, нима не могат да се намерят и други, които може да направят същото? – Не само един, но много още такива хора могат да се намерят. Моята услуга се състои в това, че аз съм първият, който съм направил тази услуга. Моментът, в който съм дошъл аз, той е важният, а не самият аз. Това, че съм попаднал в най-важния момент, дава цена на моята услуга, а не че само аз мога да я направя. Ще благодаря в себе си, че съм имал туй щастие, тази привилегия – аз да направя тази услуга. Ако си въобразя, че само аз притежавам силата да направя тази услуга, това е *лъжливо* схващане, *лъжливо* понятие.

Третият вид енергии, които не трябва да подпушите, това са енергиите на вашите мисли.

Сега, ако се обърнем към музиката, ще видим, че там има силни тонове, има и меки тонове. Всякога след силния тон иде мек тон; същото нещо е и в Природата. Ти не можеш да предизвикаш силен тон, докато не предизвикаш мек тон; и не можеш да предизвикаш мек тон, докато не предизвикаш силен тон.

Силният и мекият тон вървят паралелно в музиката. Великите музиканти разбират този двояк закон. След силния тон трябва да предизвикаме мек, за да може да използваме енергията на силния тон.

Вие сте в Божествено училище. Запитвали ли сте се някога какво сте научили? Много нещо сте научили досега, но какво сте приложили? Под думата приложение разбирам да съзнавате, че сте работили. Ще изясня мисълта си. Често вие казвате: „Трябва да бъдем в хармония с външния свят.“ На птицата ще говорите като на птица, няма защо да я учите да ходи по земята. Тя ще си хвърчи във въздуха. Няма да учите млекопитаещото да хвърчи във въздуха: него ще учите да ходи по земята правилно. Няма защо да се чудите, че волът е

голям, пък не може да хвърчи. Няма защо да учите змията да ходи по земята: нея ще учите да се влачи по корем. Няма да учите рибата да ходи по земята: нея ще учите да плува във водата. Така е наредила Природата. Затова именно и вие трябва да се съобразявате в постъпките си според естеството на всяко същество. Същото нещо се отнася и до вашите мисли. Понеже много от вашите мисли спадат към един или друг вид от тези животни, и вие трябва да знаете как да се отнасяте към тях. Има мисли, които хвърчат; има мисли, които ходят по земята; има мисли, които се влачат; има мисли, които плуват. В даден момент вие се занимавате с една мисъл, която плува. Кажете ми, как ще накарате тази мисъл да хвърчи? Това е велика алхимическа наука. Природата, която е много разумна, е изразходвала милиони години, докато накара рибите да хвърчат във въздуха. Вие, един ученик, който не е запознат с дълбоките закони на Природата, който не познава нейните сили, си прави илюзии, че може да превърне една плаваща мисъл в хвърката. Не, хванете тази мисъл, извадете я вън от морето, изпечете я на огъня и направете от нея един хубав обяд.

Казвате: „Трябва ли да се яде риба?“ – Много хубави са тези риби, ядат се те. От тях може да си направите и майонеза – това нищо не значи. По този начин вие ще превърнете една плаваща мисъл в хвърката.

Значи птицата трябва да хвърчи, млекопитаещото трябва да ходи, змията трябва да се влече, рибата трябва да плува, човекът трябва да мисли право. Само ангелите мислят. Онези, които казват, че човекът бил манас, не разбират нещата. Съвременният човек не е манас. Той трябва да учи закона на Любовта: първо да се научи да чувства правилно, после да мисли правилно. Ако искате да знаете Истината, тя седи в това, че всеки човек, който не чувства правилно, той не може и да мисли правилно. Понеже ангелите мислят правилно, те работят с мисълта, а са оставили хората да работят с чувствата. Значи ангелите мислят, а хората чувстват. Следователно между мислите на ангелите и нашите чувства става една вътрешна връзка. Когато кажем, че човек започва да мисли, ние подразбираме, че някой ангел се е заселил в тялото на тази душа на Земята, която чувства. Тогава именно тази душа започва да чувства и да мисли. Тя мисли с ума на ангела, а чувства със сърцето на човека. Ангелът съзнава, че започва да чувства, но вече с душата на човека. Значи между ангела и човека има взаимна връзка. Ангелът е силният тон, а човекът е мекият тон. Вие питате някого: „Ти право ли мислиш?“ Защо питате него, питайте ангела. Ако е въпрос за чувстване, питайте човека дали чувства право, или не. В цялата Свещена

книга никъде не се говори за човешкия ум, но за ума, за мисълта на ангелите, а пък за сърцето на човека. Само новите писатели казват, че както човек мисли, такъв става: както човек чувства, такъв е в действителност. Човек възприема своята мисъл чрез сърцето си. Следователно, за да разбереш състоянието на когото и да е, трябва да чувстваш тъй, както и той чувства. Само така ще може да се разберете.

Сега няма да се спирам да ви обяснявам тия неща надълго. Аз съм засегнал всички тия въпроси, направил съм ги донякъде разбираеми, но вие, вместо да извлечете полза от тях, мислите, че тази работа е много лесна. Не, всяка мисъл трябва да мине през вашето сърце. Тези мисли не са мои – те са Божествени мисли, Божествени енергии, които минават през мене. Тия енергии трябва да минат и през вас.

Аз не искам да бъдете като онези реки, които текат само във време на дъжд. Щом престане дъждът, и тия реки пресъхват. Реки, които пресъхват, са дъждовни, мътни. В тях няма живот, който постоянно да се влива. Всяка река трябва да има притоци; тя трябва постоянно да тече, да не пресъхва – и при най-голямата топлина, и при най-голямата суша. Това наричам жива река. И затова казвам: истински човек е онзи, чиято река при най-лошите условия на живота не пресъхва и маслото в неговото кандило при най-лошите условия не изгаря.

Сега аз не казвам, че нямате масло, т.е. че нямате мисли и чувства. Вие имате сърце, но не го употребявате; вие имате ум, но не го употребявате.

Понякога вие постъпвате като младите моми, които се обличат с новите си дрехи само в празнични дни или когато посрещат този, когото обичат, а в обикновените дни са със скъсани дрехи. Значи за да се облечете с хубави дрехи, изискват се особени условия. Човек трябва да бъде и при обикновените условия на своя живот много хубаво облечен. Допуснете, че вие сте богат търговец, баща на пет сина и пет дъщери, които ви обичат. Един ден обаче вие изгубвате 200 000 лева и почти пропадате материално. Връщате се у дома и започвате да викате, да крещите на синовете и дъщерите си. Питам: какво печелите в дадения случай? Какво трябва да кажете на синовете и дъщерите си? Как трябва да разрешите този въпрос? Всичкото ви състояние е отишло, а дъщерите и синовете ви са вече доста израсли и вие няма какво да им оставите. Според

правилата на окултната наука какво трябва да кажете на вашите дъщери и синове, като влезете у дома си? Аз ще ви улесня, като ви приведа един пример. В древността някой си виден княз заминал да странства с цел да проучва света, като оставил у дома си жена си с две деца. В негово отсъствие децата му умрели. Като се връща, неговата възлюбена го посреща много радостно и започва да му разправя една приказка: „Един приятел дойде у дома и ни остави два скъпоценни камъка. След една година дойде да си вземе скъпоценните камъни обратно.“ Мъжът ѝ я запитва: „Ти даде ли му ги?“ – „Да, той ги донесе, те бяха негови и той имаше право да си ги вземе.“ Мъжът се съгласява с жена си, намира, че е постъпила добре. Тогава тя му казва: „Тия скъпоценни камъни са нашите деца, които дойдоха да вземат и аз ги пуснах.“ Питам: ако вие изгубите едно ваше красиво чувство, не е ли същото? Ако някой ви обиди, какво ще направите като ученици? Какво нещо е обидата? Щом някой може да ви обиди, вие сте много малък извор, който едва цицирика. Казвате: „Еди-кой си ме обиди, тежко ми стана на душата.“ Казвам: много малък извор си. Ако някой човек хвърли нещо в един грамаден извор, който постоянно блика, той ще се размъти ли? Не, грамадният извор ще изхвърли всичко навън.

Наскоро дохожда при мене един мой приятел и плаче. Казвам му: „Ти си плачи, щом е дошло за плач, но ако искаш да докажеш с този плач, че ме обичаш, лъжеш се. Плачът нищо не доказва. Аз разбирам смисъла на сълзите. Ето, преди една година ти плачеше, защото беше счупил крака си.“ Човек плаче за много работи. Какво означава плачът? – Той не е израз на приятелство. Всеки трябва да анализира своите постъпки и състояния. Плачеш ли, трябва да знаеш защо плачеш. Сълзите показват промяна на състоянието. Хората се лекуват с плача. Ти плачеш, защото си болен. Ти плачеш, защото си скръбен. Ти плачеш, защото си изгубил приятеля си. Казвате, че някой човек плаче от радост. Когато хората плачат от радост, то е, защото те се боят да не изгубят радостта си. Тия хора изпадат едновременно в две противоположни мисли и чувства: от една страна се радват, че скръбта им се е превърнала в радост, а от друга страна се боят да не изгубят радостта си. Ученикът трябва дълбоко да разбира всички прояви на Божествения Дух.

На чертежа имате успоредните линии А и В, които са равни помежду си. Тия линии представляват две живи същества. Ние казваме, че разумните същества се движат по успоредни линии. Тогава питам: колко положения може да се образуват между тези две същества? – Те могат да заемат още положенията С и

D.

Точките C и D изразяват меки тонове, в които се забелязва постепенна градация. Изобщо в отношенията между двама души ще се образуват или меки, или силни тонове. При сегашните условия на живота няма друг изходен път. В силните тонове стават най-големите проветрявания. Всички спорове, всички недоразумения в живота на хората стават на планинските върхове. Хората се давят в низините, дето се образуват езера, понеже не знаят да плуват. В меките тонове човек може да се удави, а силните тонове могат да го отвеят. Казвате: „Този човек е много мек.“ – Да, но ако не знаеш как да постъпваш, ти можеш да се удавиш в него. Ти трябва да разбираш и мекия, и силния човек, защото в мекия ще се удавиш, а силният ще те отвее, както вятърът отвява, и ще те отнесе някъде. При силния трябва да имаш крила, а при мекия трябва да имаш перки. Перките не са за хвъркане и крилата не са за плуване. Да хвърчите и да плувате, това са два метода, които вие трябва да знаете. Птицата може някой път да използва крилата си да плува, но тя не може да плува като рибата, да слиза дълбоко във водата. И рибата може някой път да излезе на повърхността на водата, но тя не може да излезе високо във въздуха и да хвърчи като птица.

Сега от вас се изисква приложение. Защо човек трябва да бъде ученик? В какво седи ученичеството? Знанието е потребно на ученика, за да може да живее в този свят. Защо цигуларят се учи да свири? – За да може да живее добре. Най-първо цигуларят трябва да свири за себе си. В това той трябва да изпитва удоволствие. Дали си художник, писател или какъв и да е, каквото учиш или каквото вършиш, най-първо трябва да има отношение към самия теб, а после и към другите.

Питам ви: всяка сутрин, като ставате, задавали ли сте си въпроса какво нещо е Бог? Имате ли ясна представа за Бога? Вие нямате ясна представа за Бога, затова не знаете какво нещо е страх Божий. Вие имате временен страх. Като видите някоя мечка или някой паяк, или някоя змия, плашите се. Съвременните хора говорят за Бога, говорят за страх Божий, но нито Бога познават, нито страх от Него имат. Ако ученикът няма страх от Бога, това е неговото нещастие. Да имаш страх от Бога е полезно нещо. За този страх се казва: „Начало на мъдростта е страх Божий“ (Притчи 1:7). Някои хора казват, че не трябва да се страхуваме. Вярно е, че не трябва да се страхуваме, но от какво? – Има един

страх, който не е потребен на човека, но има един страх, който представлява велик закон. Този закон на страха всякога трябва да имате предвид. Всеки химик трябва да знае качествата на елементите, с които работи. Не ги ли знае, това може да коства живота му. Всеки, който хвърчи във въздуха с аероплан, трябва да разбира законите на хвърченето, иначе ще се намери на земята. Щом се намери на земята, няма да има първото величие, други ще го вдигат. Някой казва: „Аз ще стана учен човек." Знаете ли колко е опасно човек да стане учен? Велико благо е да бъдеш учен, но в това има големи опасности, големи страдания. Простият човек не може да страда, както ученият.

При мен идват много хора и ми казват: „Ние научихме много неща от живота, но и много страдаме." Казвам: вие сте от учените хора, които страдат много. Още много има да учите и да страдате. Когато човек добива знание, той трябва да се отнася към него със свещен трепет. Първите хора ги изпъдиха из рая, понеже искаха по лесен път да придобият знания. Змията каза на Ева: „Вие искате по лесен начин да придобивате знания. Това е лесна работа. Достатъчно е да вкусите от плодовете на Дървото за познаване доброто и злото и очите ви ще се отворят." Ева вкуси от забранения плод и даде от него на Адам. Но видя тя после, че тази работа не излезе така лесна. Очите им се отвориха, те видяха страшни работи. Казвам: такава е съдбата на всеки едного, който търси лесния път. Когато първата жена послуша неочаквано явилия се професор в рая, който ѝ даде един урок по предметно обучение, тя разбра лошите последствия от бързането. Раят беше окултна школа. Господ каза на първите ученици от тази школа да ядат от всички плодове, но не и от плодовете на Дървото за познаване на доброто и злото. Но професорът, който се промъкна в рая, даде първата лекция на един от двамата ученици, като им каза, че те могат да престъпят Божия закон, като ядат от плодовете на забраненото дърво. Адам, като вкуси от тези плодове, си каза: „Наистина, аз не съм ли свободен да постъпвам, както разбирам? Аз нямам ли ум да мисля и сърце да чувствам? Раят не е ли мой? Всичките животни не са ли мои? Какво от това, че съм престъпил Божията заповед? Какво ще каже Господ?" Но след като хапна от забранения плод, той се скри от лицето на Господа. Бог се яви в рая, извика Адам и Ева и им каза: „Излезте да си кажете урока! Какво научихте днес?" Бог ги извика веднъж, дваж, три пъти, но никой от тях не излезе. Най-после Бог разтърси рая. Това не се споменава никъде в Писанието. Адам никога не беше изпитвал подобно разтърсване. Той веднага излезе пред Господа.

Запита го Бог: „Де се криеш?“ – „Тук съм, Господи, но ме е срам да изляза.“ – „Защо те е срам?“ – „Гол съм.“ – „Кой ти каза, че си гол?“ Както виждате, Адам се боеше да излезе пред Господа. Значи свещеният страх дойде у тях, но те не го разбраха. И трябваше Господ дълго време да ги изпитва, за да извади налице Истината. Днес хората имат същия навик да се крият от Господа и казват: „Голи сме.“ – Защо сте голи? Коя е причината за тази ваша голота? Кой е виновникът за това – не можеш да го уловиш. Този разказ представлява една алегория, ще го оставим сега настрана.

Питам ви: как мислите, вие надвили ли сте този недъг, който съществуваше у Адам? Не, Господ ще се яви и на вас и ще започне да ви говори. Господ говори по три начина, т.е. Той може да говори по много начини, но три от тях са съществени. Когато пророк Илия трябваше да научи, да разбере нещо, отиде в планината. Там първо се яви силна буря, но Бог не беше в бурята. Божествената Любов не е в бурята. След туй огън дойде, но Бог не беше и в огъня. Най-после се чу тих глас. Тогава Илия си закри лицето и разбра, че това беше Бог. Първите две положения разклатиха ума и сърцето му. Бурята разклати въздуха, разклати и неговия ум. Огънят разклати неговото сърце. От този момент Илия започна да мисли. Той беше от тези хора, които решаваха въпросите на общо основание. Илия закла 450 Ваалови пророци. Господ му каза: „Аз не те пратих да колиш, но те пратих с живото Слово да учиш хората.“

Господ изпрати Илия на планината, да му покаже колко е страхлив. Илия, който беше такъв голям пророк, като чу заканванията на Йезавел, уплаши се и избяга в Пустинята. Тук той чу Слово Господне, Който му рече: „Що правиш тук, Илия? Излез, та застани на гората пред Господа!“ На тази гора Бог изпрати буря, която разклати неговия ум, и огън, който разклати неговото сърце. Най-после дойде тихият глас, който му показа пътя. Но цели 40 дни трябваше да пости Илия, за да чуе този глас. Вие чели ли сте този разказ? Знаете ли какъв беше разговорът между Бога и Илия? Казва му Господ: „Ти си човекът на силните тонове. Аз ще те взема на небето с огнена колесница, за да познаеш Любовта. За твой заместник ще остане Елисей, който ще ти покаже как трябваше да работиш.“ Елисей беше човек на меките тонове.

Някои от учениците в Школата употребяват методите на Илия – излизат с наточени ножове. И мъже, и жени са наточили ножовете си, чакат само да ги бутне някой и казват: „Ако говориш много, ще те мушна три-четири пъти с

ножа си, ще познаеш, че съм ученик на една Окултна школа.“ Разбиране е това! Питам: правилно ли е двама ученици да се бият помежду си като пехливани? Казвате: „Как ще се разреши спорът между тях?“ Понеже те не са избрали друг метод, освен физическата саморазправа, ще се намери някой по-силен от тях, ще повали единия на земята, а на втория ще даде друг някакъв урок. По-слабият все ще остане с някаква следа от този бой, затова той ще получи друг урок – ще легне за няколко дни в легло. През това време ще трябва да се моли на Бога, да поправи грешката си. Когато двама ученици спорят за нещо, те трябва да отидат при Учителя си да им даде някакъв съвет, правилно да разрешат въпроса. Учителят ще им даде метод да разрешат спора без бой. Не е позволено на ученици от Окултната школа да се бият. Ако те се бият, останалите ученици ще ги наблюдават, ще коментират случката и ще кажат: „Учителят взе страната на единия.“ – Да, единият е повален на земята, а другият – на леглото. След боя двамата герои седят и си философстват: „Защо Учителят допусна да се бием? Защо не предотврати тази случка?“ Казвам: преди всичко те не се обърнаха към Учителя си за съвет. Ако при това положение Учителят прибърза да предотврати всякакъв спор, значи той ще покаже слабост, страх.

Защо учениците сами не предотвратиха тази случка? Те нали са учили разни методи, по които трябва да разрешават вън от себе си и вътре в себе си всички спорове и недоразумения? И двамата знаеха методите, и двамата бяха предупредени, но се набиха на общо основание. С това дадоха на другите ученици един урок по предметно обучение.

Питам: този ли е пътят, по който вие трябва да разрешавате въпросите? – Не, това е физическо разрешение. Освен физически бой има още и бой на чувствата, както и бой на мислите. Когато смутите сърцето или ума на някого, вие му нанасяте бой в една по-висша форма от физическия. Ако кажете на някоя сестра или брат, които вървят в Божествения път, че са изкривили пътя си, че са изпаднали в някакво заблуждение, вие смущавате техните сърца и умове. Право ли е това, което вършите по отношение тях? – Не е право. Така може да каже само онзи човек, който действително се намира в правия път. Тогава той има право да каже: „Сестра, тия чувства, които сега имаш, не са от този характер, каквито Бог изисква. Тия мисли, които сега имаш, не са от този характер, каквито Бог изисква.“ Този човек ще бъде един от тия, които продават скъпоценни камъни. Той трябва да каже: „Сестра, ела при мен, аз ще ти дам един камък, по-хубав от твоя.“ Същото се отнася и за мислите. Тъй трябва да се

изясняват нещата.

И тъй, аз изисквам от вас послушание. Не се позволява на окултния ученик да каже на брата си или на сестра си, че са глупави, нито че не са прави в нещо. Аз ви казах в една от беседите си, че щом виждате погрешките на другите, тия погрешки се отразяват и в самите вас. Кажеш ли някому, че е заблуден, че не познава реалността на нещата, ти сам се оглеждаш в огледалото и виждаш, че онзи в огледалото има някакво черно петно. Ти му казваш: „Слушай, махни това черно петно!“ Обаче петното не се маха. Ти вземаш вода, измиеш петното и то се маха. Следователно петното, което си виждал в огледалото, го няма повече там. Ти няма да казваш, че си махнал петното, но ще си мълчиш. Обаче ти трябва да го махнеш, защото си ученик. После ще кажеш: „Аз му посочих къде е петното, а той го изчисти.“ Когато вие заживеете в реалността на нещата, там няма да има вече никакви петна. Ти, като виждаш доброто в света, като виждаш Бога, няма да виждаш никакви погрешки. Виждаш ли погрешки, Любов нямаш. Как мислите, Бог вижда ли вашите погрешки? Ако живеете в Бога, няма да виждате никакви погрешки. Ако аз виждам погрешките на другите, ще видя и своите погрешки. Като влизам при вас, аз искам да видя Божествения образ във вас, искам да видя как Бог работи. Щом Бог е във вас, аз зная, че вие ще мислите правилно, ще чувствате правилно и ще действате правилно. Тогава животът ви ще има смисъл.

По този начин именно ще може да се даде правилно направление на вашите енергии. Как ще работите за в бъдеще? Работите ли според методите на разумната Природа, вие ще дадете правилна насока на вашия ум и на вашето сърце.

Сега аз искам всеки от вас да се спре най-малко по един час на ден върху някого, когото не обича, и да се постарае да намери у него поне една добра черта. Това ще ви бъде като задача. Изпълнете тази задача заради Господа! Потърсете мислено една добра черта у този, когото не обичате. Ако можете да направите това заради Бога, значи у вас има едно силно чувство, една силна мисъл. По същия начин ще можете да влияете и на децата си. Децата ви са вашите ученици. Майката е първият учител на децата си. Тя трябва да гледа на дъщеря си и на сина си като на окултни ученици. При възпитанието на вашите деца ще употребявате същите методи, каквито употребяват към окултните ученици. Ще опитате Божествената Мъдрост, ще опитате Божествената Любов, ще опитате

най-после и Божествената Истина върху онзи ученик, когото Бог ви е дал като ваше дете. Чрез него Бог ви изпитва. Ако имаш една добродетел, тя е ваше дете. И по отношение на нея ще приложите същия закон. Вие сте събрани тук като ученици на тази Школа да опитате същия закон.

Колцина от вас, ако ви поставят на изпит да се самопожертвате, са готови да издържат този изпит? Много мъчно се издържа изпитът на самопожертването. Подбудителната причина на вашите действия не трябва да бъде страхът. Кога човек действа под страх? Когато не може да разбере Любовта. Любовта е мекият тон в Природата. Най-мекият тон в музиката е Любовта, а страхът е най-силният тон. Когато човек се уплаши, космите му настръхват. Страхът е сила, която съдържа в себе си електричество. Казват: краката на страхливия човек се продължават, а космите му настръхват. Природата работи с най-меките тонове. С тия тонове трябва да работите и вие. Казвате: „Защо да не работим със силните тонове?“ Силните тонове са за Бога. На високите места могат да живеят само боговете и най-напредналите ангели. Хората трябва да живеят в долините: там са изворите, там са плодоносните полета, там са дърветата. Планинските върхове са голи, те са скалисти и покрити само с ледове. Следователно силният тон има сила само при мекия тон. Мекият тон има две качества: той съдържа в себе си топлина и светлина. За в бъдеще, когато се възпроизвеждат меките тонове, те трябва да съдържат тези две качества в себе си – топлина и светлина. Когато един певец пее меки тонове с чувство и с мисъл, веднага той ще придаде известно количество калории топлина на този тон. Тази топлина може да се почувства. Никой певец досега не е произвел със своите тонове светлина. Там седи нещастието на тия певци. И мисълта ни трябва да съдържа тези две качества – топлина и светлина. Мисълта е велика енергия, която се изпраща в света. Като енергия тя трябва да произвежда топлина и светлина у самите нас.

Като говорим за физически бой, някои от вас ще питат: „Трябва ли да стават такива неща между нас?“ Казвам: тези неща са обикновени за света, но за вас те са изключения. Да се бият хората в света, това е нещо обикновено; те не само че се бият, но с милиони хора се избиват. Стават ли такива неща между вас, те са изключения, които не са съвършено изключени. Следователно ще знаете, че всеки от вас може да попадне в изключенията, затова трябва да изучавате този закон. Като изучавате закона на изключенията, непременно трябва да боравите с меките тонове. Боравите ли с меките тонове, всяко жестокосърдечие, всяко

недоволство ще изчезне от вас и вие ще разрешите всички въпроси правилно, тъй както Бог изисква.

Кое е най-добро държание според вас: да давате ухо на всичко казано-речено или да не давате? Една турска поговорка казва: „Не давай ухо на лошите работи!“ Плаче ли някой, не му обръщай внимание. Карат ли се някои, не им обръщай внимание. Като дойде някой при мен, ще го питам: „Торбата ти пълна ли е с нещо добро?“ Ако е пълна, добре дошъл. Ако пък е пълна с непотребни неща, ще ви дам пари да отидете някъде да ги изхвърлите. След като изпразните торбата си, ще я изперете хубаво и тогава ще дойдете при мен – аз ще ви я напълня с нещо хубаво. На света трябва да се даде пример от един велик Божествен морал. Аз ви казвам как трябва да постъпвате и вие. Не обръщайте внимание на дребнавостите в живота. Хиляди страдания ще дойдат за вас. Ще имате изпитания, изкушения не само външни, но и вътрешни – не им обръщайте внимание. Ама вън вятър имало. Ти ще седиш вкъщи, ще се занимаваш, ще си четеш. Ама гръмотевица, дъжд имало вън – не им обръщай внимание. Когато дойдат меките тонове, ще им обърнеш внимание. Писанието казва: „Когато се обърнете към Мене с всичкото си сърце, тогава ще Ме познаете.“ „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, Аз ще ви се изявя и ще ви помогна.“ – Това подразбира меки тонове. Казва се още в Писанието: „Потърсете Ме в ден скръбен и Аз ще ви се изявя.“

Тъй че вие трябва с помощта на меките тонове да разрешите всички мъчнотии, всички изпитания и задачи. Казваме: „Бог е Любов.“ Де ще се прояви тази Любов? Ако двама ученици се карат, защо единият от тях да не се обърне към Бога и да каже: „Господи, Ти живееш в мен, нека Твоят мек глас, нека Твоята милост се изяви чрез мен!“ Това е хубавото в света. Ако ние не можем да предизвикаме Божията милост да се изяви чрез нас, всички други енергии, които ще дойдат, ще слязат от върха на планината и ще се отразят много зле върху нашето развитие. За Бога е безразлично дали ти страдаш, или се радваш. Ако Бог те обича, ако Той дълготърпи, трябва да знаете, че тази обич не е заради вас. Вие още не сте изучавали закона защо Бог ви обича. Има други причини, които заставят Бога да ви обича. Понякога цял народ трябва да изчезне от лицето на Земята, но Бог има право да направи това. В такъв случай защо вие трябва да предизвикате Бога да изпраща такава енергия, с която да ви погубва, да ви помете от света? Не, работете само с меките тонове, за да се ползвате с благоволението на Бога.

Вие, като знаете, че Бог е благ, мислите, че може да правите всичко, каквото искате. Не е така. Понеже ученикът живее съзнателен живот, той трябва да бъде внимателен в своите прояви. Не мислете, че при такъв живот той не може да постигне своите желания. Напротив, при този съзнателен живот от страна на ученика Любовта ще има истински образ, Мъдростта ще има истински образ, Истината ще има истински образ. Онези, които ви обичат, и така ще ви обичат. Много същества от Слънцето ще ви обичат. Някои мислят, че като живеят Божествен живот, няма да имат Любов. Не, хората сега нямат Любов. Това, което съвременните хора наричат любов, не е любов. Живеят ли в Бога, те ще имат истинската Любов. Тогава, като обичаш някого, никой няма да те съди, никой няма да те дразни. При сегашната любов всеки може да те съди, да те дразни. При сегашните ви мисли всеки може да ви подразни – дали умът ви е на място, или не, а при Божествените мисли никой няма да ви закачи. Нека дадем образец пред света от Божествени чувства и Божествени мисли. И ние можем да дадем образци.

Питам ви: когато две разумни същества се разговарят, може ли да се съмняват едно в друго? Две разумни същества се разговарят приятелски помежду си, те не могат да се огорчават. Огорчението е нещо относително, нещо вътрешно, а не външно. Когато се разговаряте с някого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човек, а не на вътрешните качества на този глас, на думите: дали в тях се крие някаква отрова, или не. Този звук някой път може да е силен, а някога мек, но в него има нещо хубаво. Следователно вие трябва да видите какво е съдържанието на самия звук. Ако в него има вътрешна отрова, той може да те огорчи.

Какви трябва да бъдат отношенията между Учителя и учениците? – Никой ученик не може да отиде при Учителя си без Любов. За да се установят между хората истинските отношения, които Бог е поставил първоначално, се изисква доблест. Често някои хора казват: „Тайнствени работи съществуват в света.“ Казвам: няма тайнствени работи. Кои неща са тайнствени? Всяко нещо, което човек не знае, е тайнствено. Можеш ли да говориш за онова, което не знаеш? Ние всякога говорим за неща, които знаем. Някой казва: „Трябва да говорим за незнайни неща.“ Никой не може да говори за нещо незнайно. Ние всякога говорим за това, което сме учили и разбрали добре. Само него можем да предадем и на другите. Говорете само за знайни неща, а не за незнайни. Можем

да говорим и за знайни неща, които са забравени. Следователно ние ще направим добродетелите знайни, а не незнайни. Ние знаем Истината, знаем Мъдростта, знаем и Любовта. Защо? – Понеже можем да ги опитаме всеки ден. Туй, което не можем да опитаме, не можем и да изнесем.

И тъй, вие трябва да бъдете искрени спрямо себе си, искрени и към Бога. Когато сте в Школата, не мислете, че сте сами. Вие сте пред лицето на целия невидим свят. Ако невидимият свят се произнесе за вас дали можете да бъдете ученик, или не, само тогава ще ви запишат в Школата. Там записванията стават по особен начин, а не както в тукашните училища. Ако имате Любов, може да бъдете ученик. За да бъдете ученик, трябва да отговаряте на няколко качества. Първото качество: да обичате Учителя си. Второто качество: да обичате Бога, т.е. Мъдростта. Третото качество: да обичате Истината, т.е. Духа Божий, Който се влива у вас. Когато Духът дойде у вас, Той ще ви изясни нещата. Значи учителят ще ви запише, Бог ще ви поучи, а Духът ще ви изясни нещата. Това са три качества, които ученикът трябва да има. Вашата любов не трябва да трае само един момент, но да бъде непреривна и всеки ден да се усилва с една микроскопическа величина. Някои казват: „Едно време имах много голяма любов, но сега любовта ми отслабна.“ В Писанието се казва: „Любовта никога не отпада.“ Любов, която отслабва, не е любов. Това са лъжливи положения. Истинската любов не само че не отслабва, но всеки ден се усилва.

И тъй, ако искате да бъдете ученици, от вас се изисква да имате любов към Учителя си, любов към Бога и любов към Духа. Учителят ще ви въведе в Училището, Бог ще ви научи на великата Мъдрост, а Духът ще ви даде вътрешна светлина. Щом дойде вътрешната светлина, всички тия качества ще ви свържат с велики сили и вие ще станете самостоятелни. Някои казват: „Духът ми говори.“ – Духът говори на онзи, на когото Господ е говорил. Господ е говорил на онзи, на когото Учителят е говорил. Не ви ли е говорил Учителят, и Господ няма да ви говори. Не ви ли е говорил Господ, и Духът няма да ви говори. Ако Духът ви говори, и Господ ви е говорил, и Учителят ви е говорил. Говорят ли ви и тримата в душата, вие сте вече ученик. Лишени ли сте поне от един от тия гласове, вие сте в дисхармония със себе си, не сте още ученик. На ученика трябва да говорят и трите гласа: Учителят трябва да му говори, Бог трябва да му говори и Духът трябва да му говори. Духът ще внесе в него светлина, Бог ще внесе знание, а Учителят ще внесе мекота. Ако ти си ученик и вървиш в правия път, Учителят ще ти каже: „Този е пътят нагоре към великата

Мъдрост, към Духа.“

Когато говоря, аз нямам предвид специално някого. Помнете основните принципи, с които трябва да работите. От всинца ви се изисква разумно сърце. Някои от вас ще постъпят с първия закон – любов към Учителя си. Като казвам любов към Учителя си, подразбирам да имате любов един към друг.

Искам сега от вас да направите един опит – за две седмици да се отнасяте меко един към друг. Ако кажете някои по-остри, по-силни думи към някого, ще се извините. Съзнателно трябва да приложите мекота към всички.

И тъй, при новото записване се изисква от всички ви да имате любов към Учителя си, любов към Бога и любов към Духа. Запишете ли се по този начин, никой не може да ви отпише. Тия неща ще бъдат за вас свещени и ще запишете в сърцето си: любов към Учителя, любов към Бога и любов към Духа. Тогава, като се обърнете към Духа, Той ще ви даде светлина. Духът и вие, двамата заедно, ще се обърнете към Господа, Който ще ви даде знание. И после, с Господа заедно ще се обърнете към Учителя, да дойде любовта у вас. Придобиете ли тия три неща, тогава ще започнете да работите. Господ ще ви постави пред великото, което ще бъде вашият идеал в живота. И при това положение вие ще имате мъчнотии от различен характер: от материален, от сърдечен, от умствен, но ще можете да ги разрешите по един правилен начин. Те ще бъдат необходимо условие за вашето развитие. По този начин вие ще имате опитността на всички ония, които са живели преди вас.

Аз желая в тази Школа да се образува вътрешна връзка помежду ви, да се интересувате едни други от живота си. Трябва да се стремите да намерите у всеки едного по една добра черта и така да се опознаете. Хората от света често мислят за себе си, че като тях няма други. Трябва ли да мислите и вие така? Ако всеки от вас има добро мнение само за себе си, тогава кой е добър? Не, трябва да знаете, че у всеки човек има нещо добро. У всеки едного се проявява Божественото. Мислете за всеки човек тъй, както за себе си! Господ ви е събрал всички заедно и ви показва, че вие сте реалност, а не отражение. Ако виждате недъзите на някого, вие виждате отражението; ако виждате доброто на някого, вие виждате реалността. Ето защо вие трябва да виждате доброто у хората. Ако искате да видите себе си, ще се видите в огледалото: ще видите, че всичко е приятно. Ако искате да видите Бога, ще Го видите в класа.

Казвам: откак съм ви събрал в класа, по-добри хора от вас не съм виждал. Защо? – Всеки човек, в когото Бог може да се прояви, е добър. Като казвам, че по-добри хора от вас няма, подразбирам вашите чувства и мисли, които са Божествени. Като казвам, че сте добри, разбирам вътрешно добри, понеже душите ви са от Бога, Той им е дал образ. По-добро от туй, което Бог е създал, не може да има. Вие изпитвате любов към Бога, макар и с всички свои недъзи, и с това вървите нагоре. Като казвам, че по-добри хора от вас няма, това значи, че вървите напред. С този стремеж, който сега имате, вие давате подтик навън. Това е хубавото.

Сега желая, като дойда втори път в класа, да бъдете още по-добри. Като дойда третия път, да ви намеря още по-добри. Тогава пак ще ви кажа: „По-добри хора от вас няма!“

Сега ще си поставите като задача да се запишете в Школата. Гледайте да не пропуснете срока за записването. Казах ви вече по кой начин да се запишете. Можете ли да се запишете по новия начин, няма никаква опасност да ви отпише някой от Школата.
Размишление

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесет и четвърта лекция на ООК IV година
29 юли 1925 г.
Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_08_03 Малкият стрък
извънредна беседа

МАЛКИЯТ СТРЪК

Всеки стрък, който излиза от земята, ще види лъчите на слънцето.

Може да попитате: „Защо седим на този дъжд?“ – То е предметно учение. Когато нивата е посята, дъждът е благословение. Когато нивата не е посята, дъждът е нещастие. Когато нивата е посята и вали дъжд върху нея, житото ще израсте; когато нивата не е посята и дъждът пада, само бодили ще израстат.

Следователно, когато във вашия живот дойде Божественото благословение, а вие нищо не сте посяли, бодили и тръне ще израстат и нещастията ще вървят едно подир друго, както сянката тича подир колелото. Не се самоизлъгвайте. Животът не седи във външните прояви. Външността не носи доброто; то е нещо вътрешно. Човек трябва да бъде добър по сърце. Ако човек не може да обича живота, който Бог е вложил в него; ако той не може да оцени своята душа и ако чистотата като същина е непонятна за него, как може той да учи другите? Ако за себе си не можете да постигнете чистотата, как ще я предадете на другите? Хората са чудни, когато искат да знаят много, да станат умни, да станат гениални, да учудят света. Господ е дал на всички хора ум. – Защо някои са разумни, а други неразумни? Защото едните са обработили ума си, а други не са го обработили. Онзи, на когото Господ е дал ум и той не го е турил на работа, върви по широкия, хлъзгав път. За такъв човек казваме, че не е умен.

Ние сме дошли на Земята да се учим. Земята е свещена, това трябва да се разбере! Човечеството с порочния си живот я опетни. Като не разбират какво нещо е Земята, хората казват: „Земята е нечиста, грешна“. Значи, те приписват греха на земята. А тази грешна земя, на която те вършат всички престъпления, всички грехове, постоянно вади из недрата си нещо ценно: жито, ябълки, круши, картофи и др. Всички благословения, които приема отгоре, тя ги дава на нас. При това мнозина казват: „Тази грешна земя!“ – и плюят върху нея. Защо? Кой е крив? Земята ли е крива? – Не, човек не трябва да плюва. Какво означава плюнката? – Тя означава всичко лошо, което се е събрало във вашия ум и във вашето сърце. Тя е отровен сок, който се изхвърля навън. Човешката плюнка е отровна, особено при раздразнено, гневно състояние.

Защо се качихте на Мусала? Защо ви посрещнаха гръмотевици, дъжд, сняг? – Това е езикът на небето. Господ казва: „Кажи на тези хора, че ако вършат волята Ми, Аз ще излея всичкото си благословение върху тях. Ако те вървят с тебе и се качват нагоре, чисти трябва да бъдат. С техните хилави желания, с техните хилави мисли, с техния егоизъм, колкото и малко да е останал, не могат да Ми служат“. Вие днес сте по-добри от другите хора, но в сравнение с ангелите, които вършат волята Божия, вие сте слаби, не можете да Му служите. Вие може да станете и демони, и крилати ангели, това са възможности за вас. Ангелите са отлични служители. Те носят Божието благословение по целия свят. Красиво е да реализираме малките дарби, които Бог е вложил в нашите души! Красиво е да вършим това, което Бог иска от нас. Ще кажете: „Ами как ти е говорил Господ?“ Не е важно как ми говори Господ, но трябва да знаете, че и в пряк, и в преносен, и в идеен смисъл тия са думите, които Господ ви казва.

Аз виждам, между вас се зарежда благородна ревност. Ревността е нещо хубаво, когато е за добро. Когато тази ревност излиза от посятата нива, тя е благословение. Но когато излиза от непосятата нива, тя носи тежки страдания. Мнозина от вас сте оставили вашите добродетели непроявени, т.е. много от вашите семена не са поникнали на нивата ви. Аз говоря сега само за добродетелите. Според мене недъзите ви се дължат на недоразвити добродетели. В живота всички сме така свързани, че прегрешенията на едного са прегрешения на всички и добродетелите на едного са добродетели на всички. Що е прегрешение? – Прегрешенията се явяват като последствие от задържане на Божиите блага. Човек всякога служи за проводник на Божията благост. Затова, ако праведникът не изпълни своя дълг, ако не дойде навреме, когато Бог го повика, всички ще страдат, понеже са свързани с неговия живот. Ако той не иска да изпълни волята Божия, ще се намери друг, който да я изпълни. В Бога всякога има и други възможности. В дадения случай ти, който си призван да бъдеш носител на Божественото благо, отвори сърцето и душата си, да мине Божията благост през тебе и да отиде у всички хора. Бог иска Неговата благост да мине във всички души. Не мисли, че ти си малко, недоразвито същество, че нищо не струваш, че не можеш да вършиш велики работи. Това е неразбиране на нещата. Наистина, велики работи не можеш да вършиш, но малки работи можеш. Тях свърши, това е достатъчно. Ти трябва да кажеш: „Сега аз ще отворя сърцето си, ума си, да дойде Божието благо“. Това е Божията воля, Бог иска Неговото благо да дойде върху нас, както идат слънчевите лъчи. Мислите ли, че ако някой закове с гвоздеи капаците на вашите прозорци, ще можете да

възприемате слънчевите лъчи? Ако прозорците са заковани отвън, аз ще ги отворя; ако са заковани отвътре, там е лошото. Някои казват, че хората не са добри. Каква философия има в това? Аз тълкувам така: От хиляди години хората са затворили душите си; в тях има набрана излишна енергия и като не могат да я употребят разумно, те създават пакости, както за себе си, така и за окръжаващите. – Какво трябва да правим? Ще впрегнем тази енергия на работа и ще се ползваме от нея, както се ползваме от клековете, които горим сега. Те ще кажат: „Тия хора се качиха на Мусала. Ние им помагахме, дадохме толкова жертви, заради тях животът ни отиде. Да видим те какво ще направят сега“. Клековете ще бъдат свидетели на вашия живот. Днес те са спящи същества, но един ден, когато отидете при Господа, ще се срещнете с тях и те ще заговорят. Помнете: те са живи същества. Вие мислите, че престъпленията могат да се скрият. Не, няма нищо скрито-покрито в природата. И камъните ще кажат какво добро и какво зло сте извършили. Вие мислите, че природата е мъртва. Тя е жива. Всичко, което виждате наоколо, това са спящи същества. Когато проговорят, те ще кажат: „Едно време и ние бяхме своенравни като вас, но сега учим първия урок на мълчанието и на смирението“. От милиони години Божественият чук е играл върху тия камъни, но те още не са научили своя урок. Вие ще кажете: „Ние не сме спящи същества; ние сме оживели“. Вие, които сте оживели, защо ви доведоха на Мусала? – Да познаете Господа. Той ви говори отгоре, но вие не разбирате езика Му. Не е мъчен езикът на Бога, но вие не го разбирате. Той ви казва: „Трябва да се обичате!“ – „Как трябва да се обичаме, Господи?“ Аз да ви питам: Как трябва да се обичате? – „Да си прощаваме всички грешки и обиди.“ Това е наполовина право. Можете ли да простите на онзи, който не се разкайва? Сега аз искам да изтълкувам думите ви. Какво ще стане с умрялото магаре, ако слънцето го пече цял ден? – То ще се разложи и ще започне да мирише. Какво ще стане с умрелия човек, ако го държим по-дълго време? И да се молим за него, той ще замирише. Мъртвия трябва или да го заровим, или да го занесем далеч някъде, да се разложи всичката материя и да се разнесе из пространството. След време Бог ще събере тази материя и ще направи нов човек от нея. Някога и живият мирише. Това показва, че в известно отношение той е мъртъв. Какво трябва да правим с него? Как трябва да проявим любовта си към този човек? Ако магарето е живо, ще му дадем малко зоб и водица. Ако е болно, ще го лекуваме. Щом оздравее, то ще зареве, а ревът на магарето е признак, че то е здраво и може да работи. Ти го питаш: „Какво има? Защо ревеш?“ – „Сега вече може да туриш товар на гърба ми.“ А какво трябва да правиш с човека? И на него ще дадеш това, от което се нуждае. Днес

ние се качихме на Мусала. Това е хубаво, но то е само външен подвиг. Неколцина се върнаха назад. Това показа, че във всички няма още пълна готовност. Ако не знаем как да изкачим горе онези, които се върнаха, те ще ни спънат. – Кога един човек може да ни спъне? Ако този, който се качва на Мусала, има много добродетели, но същевременно и един голям недъг, той ще парализира неговата дейност към добро, както и стремежа му към Бога. Следователно този недъг трябва да се превърне в добродетел, за да не спъваш нито себе си, нито другите. Казвал съм, че човек може да има недъг. Така е, но кога? Докато е в закона на развитието. Дойде ли да служи на Бога, той трябва да бъде съвършен, без никакъв недъг. Като говоря за служене на Бога, разбирам онзи свещен момент на нашата душа, когато пристъпваме към Бога с всичката си чистота и съвършенство; с чистота и святост в своите мисли, желания и действия. Само при съвършенство на духа и чистота на душата ние разбираме какво изисква Бог от нас в даден момент.

Питам: Как ще носите новото учение в света? Душите ви трябва да бъдат отворени. Ако влезете в света с недъзите си; ако имате същите желания, каквито имат и хората от света, какво благословение ще им занесете? Ако аз проповядвам Словото Божие и очаквам да ми платят, за да се облека с хубави дрехи, най-модерно, мислите ли, че Бог ще бъде доволен от мене? Мислите ли, че по този начин аз проповядвам правилно Царството Божие? Кажете коя домакиня, като работи вкъщи или отива на нивата, облича венчалната си рокля? Разумната домакиня отива на работа със старите си дрехи. Това е правилно. Новите си дрехи тя оставя за специални случаи. – За кога? – Когато отиваме при Бога. При Бога ще отидем с най-хубавите, с най-чистите си дрехи – без никакво петно по тях.

Помнете: Когато нивата е посята, дъждът е благословение. – Защо днес вали дъжд? – Защото човек има големи недъзи, той е голям егоист. – Лош ли е човек? – Не, той е добър, но само за себе си. Той е по-добър, отколкото трябва, но за себе си. – Тогава да бъдем добри. – Към кого? Ако е да сте добри към себе си, вие сте такива. Важно е да бъдете добри към Господа и за Него. Доброто се проявява в три направления. Човек може да бъде добър към себе си; той може да бъде добър към ближния си, а най-идеалното е да бъде добър към Бога. Човек е изучил изкуството да бъде добър към себе си, също така да бъде добър към ближния си, а сега трябва да изучава изкуството да бъде добър към Господа. Това е най-важното, което се изисква от нас. Вижте майката, която

отглежда детето си, не е ли добра за него? – Добра е. Малката пчелица, която изминава километри разстояние да събира прашец и да приготвя мед за своите ближни, не е ли добра за тях? – Добра е. Но пчелата не е научила, не е разбрала още великия закон – да бъде добра към Бога. Вземеш ли малко медец, тя веднага те жилне – нищо не дава за Бога. За себе си всичко е наредила отлично: къщичката си също наредила, изчистила; самата тя е трудолюбива, но не знае закона, че трябва да бъде добра към Господа. И ние сме като пчелите. За себе си, за ближните си сме много добри, но дойде ли Господ да поиска от нас най-малкото нещо, ние му показваме жилото си. Значи отсега ще изучавате закона да бъдете добри към Господа. Това е най-великото нещо. Когато научите и приложите този закон, животът ви ще се осмисли, живата природа ще ви заговори и от всичко това вие ще извадите поука.

Ако тези камъни проговорят, какво ще стане? – Косите ви ще настръхват от ужас и тази красива местност няма да ви побере. Знаете ли какви страшни работи бихте чули и видели? Това ще бъде цял ад за вас! Ако тия планини ви разкажат своята история, цяла София не би ви побрала. Тук може да видите двама гиганти, хора на миналото, как се убиват. Какво бихте научили от това? Само ще се ужасите – нищо повече. Нужни са хиляди години, докато тези герои на миналото се повдигнат. Всичко около вас са кости на мъртви герои, на богове, живели в миналото. И сега слънцето трябва хиляди и милиони години да грее, много дъждове да валят, за да се измият греховете на хората и да научат закона за служене на Бога. Те са служили на себе си, служили са на ближните си, но не са работили за Бога. Казвате: „Нали сме излезли от Бога?“ Има излизане отдолу, има излизане и отгоре. – Тогава какво трябва да правим? Нали науката казва така. – Да, има човешка наука, но тази, за която аз ви говоря, не е човешка. Има наука и на светиите, и на ангелите, но има наука и на Бога. Казваш: „Аз зная много“. – Радвам се, че знаеш, но това знание е човешко. Ти изучи ли науката на светиите? Научи ли науката на ангелите? Науката на ангелите е за далечното бъдеще. Ами науката на Бога научил ли си? Аз не започвам с ангелската наука, не започвам и с науката на светиите, но започвам отгоре – с науката на Бога. Това е един от най-разумните методи, с което се отличава моята наука. Аз започвам с най-мъчната наука. Хората започват от най-малките числа. Учителят пита: „Иванчо, кажи колко правят 1 + 1?“ – „Едно и едно прави две.“ – „Две и две?“ – „Четири.“ – „Три и три?“ – „Шест.“ – „Три по три?“ – „Девет!“ Това е лесният път – пътят на лесната наука. От хиляда години ние сме вървели по лесния път и затова не успяваме. Който върви по

лесния път, трудно добива резултати. За да започне с малките величини, човек трябва да има ума на Бога. Само Бог може да работи с малките величини. Ние, хората, трябва да работим с големите величини.

Ще изясня мисълта си със следния пример. Вземете едно дете, което плаче. Ако му дадете една малка ябълка, ще престане ли то да плаче? – Няма да престане. Но ако му дадете десет килограма ябълки, колкото и да е сърдито, престава да плаче. Това е науката на Божествения живот, науката на Божественото изобилие. В тази наука числата сами говорят. Достатъчно е да извикам числото едно по име, то ще излезе и ще ви държи отлична лекция. Като извикам по име числото две, то ще излезе и друга лекция ще ви държи. Така говорят всички числа. От тях ще разберете смисъла на Божествената наука, която държи целия космос в хармония. В това се състои величието на Бога, че Той се занимава с нас – малки величини – бебета, и действа върху нас със своето изобилие. И за нас, още преди тръгването ни от София, Господ казал на своите служители: „Ще приготвите пътя на тези малки деца, ще изчистите всичко наоколо и горе – на Мусала, ще ги приемете като добре дошли гости“. Затова тук имаше дъжд, сняг, град. В Божията наука, която работи с малките величини, няма ядене и пиене. В човешката наука, обратно, навсякъде има ядене и пиене. Хората са добри, когато ядат и пият.

Казвате, че трябва да си прощаваме. Хубаво е човек да прощава. Това е първото нещо. Велико е човек да прощава. Бог се отличава именно с това качество, че Той е дълготърпелив и прощава. За вас е важно още да обичате така, както Бог обича, а не както хората обичат. Ако обичаш както хората обичат, ти ще се изопачиш. Ако влезете в Божествения свят с човешката любов, нищо няма да постигнете. Следователно, щом влезеш в Божествения свят, ще обичаш, както Бог обича: ще прощаваш и ще работиш само за Господа. Ако мисълта за Бога стои постоянно в ума ви, вие ще бъдете благословени. Каквото работите, все за Бога мислете. Ако в ума ти дойде мисълта, че си грешен, кажи: „Зная, че съм грешен, но и друго нещо зная, че има Един в света, Който ме обича. Щом Бог ме обича, аз ще изпълня Неговата воля, ще Му служа, както трябва“. Ако ме питат защо обичам Бога и защо Му служа, ще отговоря: Защото и Той ме обича. На любовта се отговаря с любов. А Любовта се изявява чрез служене и работа. Ако не Го обичаш, няма да Му служиш. Любовта работи. Следователно, който работи, той е в Любовта. Който не работи, той е извън Любовта. Ние работим за Онзи, Когото любим. Бог работи отгоре, а ние – отдолу.

И тъй, високият връх, който виждате оттук, е Мусала. Работете съзнателно, за да разберете доброто, което е вложено във вас. Ако изучавате великата Божествена наука, ще напредвате в развитието си; ще научите много работи, необходими за вас, и ще завършите така, както е определено за всеки едного още от началото на неговото битие. Как ще свършите, ако започнете с науката на ангелите и светиите? (Учителят откъсна едно стръкче тревица и каза: „Ще израстете нагоре, като тази тревица".) Всяко цвете има двояк смисъл. Ако откъсна едно цветенце и се накича, това показва, че аз живея според науката на ангелите и светиите. Ако изучаваш тази наука, ще дойдеш до закона на растенето, на безкористието и на самопожертването. Стръкчето, което откъснах, се радва сега, защото е предметно учение за вас. Един ден тази тревичка ще ви срещне при Бога и ще каже: „Аз ще свидетелствам за тези хора". – За какво ще бъде свидетел тя? Че ви е говорено за Бога и за великата Божия наука. Тази тревичка сама говори. Ето защо вие ще отворите сърцата си и ще направите пречистване, ще се разкаете и каквито прегрешения сте направили, ще ги изправите. Ще отворите книгата на своя живот и ще направите щателен преглед на добрите и лошите си постъпки. Колкото прегрешения намерите, ще ги поправите. Ако въпреки вашите усилия, въпреки вашето внимание, не можете да съзнаете някои ваши прегрешения и не можете да ги изправите, ние ще ги изправим. Някога и Учителят изправя грешките. Не е въпрос кой ги изправя. Ако ученикът изправя грешките си, добре прави; ако Учителят ги изправя, пак добре. Ако ученикът не довижда и не може да си изправи погрешката, Учителят ще му я изправи. Все трябва някой да изправя грешките. – „Ама аз имам много недостатъци." Нищо от това. Приеми, че тези недостатъци са допуснати от Бога. Например, вие се обиждате лесно. Защо се обиждате?

Като се върнете в София, какво ще занесете със себе си? Да изправим грешките си. Ще обичаме братята си, както Бог ни обича. Ще работим на Божията нива и ще направим една малка вадичка, през която ще прекараме Божието благословение в София. Всичко, каквото мислите, е вече проектирано. Всичко, каквото казвате, става. Така е в Божествената наука. Водата ще дойде в София, само че нивата трябва да бъде посята. Кой ще отвори капаците на нашите прозорци? – Тази сутрин аз ги отворих. Не само капаците на прозорците, но отворих и покривите на къщите ви. Освен това смъкнах и дебелите ви зидове. Ако се огледате, ще видите, че нямате нито капаци на прозорците, нито зидове, нито покриви. Това е светлината. Това е свободата. Искам да запазите свободата

си, да не туряте главата си в ярема и да казвате: „Докога, Господи, този живот, този товар, тези недъзи, тези нещастия? Затова ли ме е родила майка ми?“

Сега ще помните Мусала. Ще знаете, че тук и в целия Балкански полуостров има души, затворени от векове, които чакат своето освобождение. Те ви правят пакости. Кой не иска свобода? Двама души се бият, карат се. – Защо? За свобода се бият. Като се набият, един другиму си казват: „Позна ли ме сега?“ Някога духовете, които причиняват разправиите, дохождат при вас, искат помощ. Като не знаете как да им помогнете, почвате да се карате и биете помежду си. Значи нужна ви е повече светлина. Като отидете някъде, започвате да отваряте капаците на прозорците, покривите и стоборите на къщите. Днес ще дам на всички по един спомен – една тревичка, един малък стрък. Тя ще ви служи като емблема. Колкото и да е малка, като я погледнете, кажете си: „Аз трябва да уча закона на растенето, закона на ангелите“. Всяка тревица крие в себе си формулата: „Великата наука на живота е служене на Бога“. Ето, давам на всички от тази тревица. – „Да дадем ли на други от нея?“ – Ще им дадете, но ще вземете обещание да служат на Бога. Обаче трябва да разберете закона „служене на Бога“ като важен закон и да се спрете на него. Нямате ли тази идея в себе си, тревата сама по себе си е без значение. Така аз мога да ви събера цял кош трева. И тъй, във великата Божествена наука от всички се иска служене на Бога. Кажете ли, че ще служите на Бога, трябва да посеете нещо. Като откъснете един лист, той трябва да представя образ на идеята „Божието Слово“. Тази тревица да ви бъде образ, символ на идеята „служене на Бога“. Ако носите тази трева без съдържанието на тези думи, тя ще бъде като свещена книга без съдържание на Словото. Щом в нея са написани Божествените слова, тя ще бъде ценна. В бъдеще, като сядате на тревата, ще имате предвид идеята „служене на Бога“. Тя ще ви говори за закона на служенето. Като разбирате този закон, щом седнете на тревата, тя ще ви каже: „Добре дошли!“ Значи на този, който има тази тревичка, прозорците и покривът му ще бъдат отворени. Който се заеме с изучаването на великата Божествена наука, покривът и прозорците му трябва да са отворени, слънцето да го грее отвсякъде, а земята да му бъде основа.

И тъй, на когото дадете от тази трева, ще му кажете тези слова, които казах на вас. Сега да довършим работата си. В светлината на тази велика наука – Божествената наука, под думата „свършване“ се разбира започване на друга, нова работа. И когато аз казвам да свършим тази работа, разбирам да започнем друга. Като свършим дадената работа, ние няма да почиваме, но ще отидем на

лозето да копаем. След копането има друга работа. Един ден ще отидем на лозе да опитаме гроздето. Като свършим работата на света, започваме великата работа за Бога. Казвате: „Да се освободим от света!“ – Няма какво да се освобождаваме. Щом работим за Бога, ние сме свободни граждани. Но ако не вярваме в тази наука, светът ще има влияние върху нас. Тъй че ако поддържаме мисълта да се освободим от света, значи да се считаме слаби.

Основната идея на тази беседа е „служене на Бога“. Ще започнем с най-мъчната наука – Божествената наука, която ще ни научи на всичко онова, за което душата ни копнее и към което духът ни се стреми. Защо се правят големи спънки в света? Де се правят най-здравите мостове? – Над големите реки. Защо? Защото през големите мостове минават тежки товари. Колкото по-здрав е мостът, толкова по-големи тежести се пренасят през него. Колкото един човек е по-здрав, по-силен и по-учен, Бог го поставя на по-тежка и отговорна работа. Казваш: „Аз няма да стана мост!“ Ако можеш да станеш мост от Бога към хората, да минават по гърба ти ангели, лошо ли е това? Всеки ангел, като мине, ще ти остави по едно благословение. Ние ще станем мостове не на човешкото, а на Божественото. Ако станем мостове на човешкото, ще се обезобразим; ако станем мостове на Божественото, ще се новородим. Думата „мост“ подразбира връзка, халка между Божественото и човешкото. Дръжте в ума си мисълта, че служите на Бога. Повтаряйте тази мисъл. Вашето съзнание трябва да присъства при всяко действие, даже най-малкото, и да знаете, че служите на Бога. Не казвайте, че на Бога не се служи лесно, че за това са нужни знания. Който отива да служи на Бога, може да бъде без знания. Много естествено, като отиваш при извора, ще си носиш ли вода? Като отиваш в градина за плодове, ще си носиш ли храна? Обаче като отиваш в пустинята, трябва да си носиш вода. Науката – това е храна за хората. Като казвам, че отиваме при Бога, аз разбирам, че не ни трябва наука. Под „наука“ аз разбирам живата наука; разбирам, че не ни трябват човешки знания, а Божествени – знания на живата природа. Казваш: „Аз не искам хляб“. – Разбирам, че не искаш обикновен хляб, приготвен от хората. То значи: „Отсега нататък аз ще искам хляб от Бога, от Него ще се храня“. – „Не искам наука.“ Подразбирам, че не искаш светската, човешката наука, но Божествената, във виделината на която ще се развиваме. Като мислите така, ще разбирате великото и Божественото в света.

Сега аз не ви казвам да бъдете добри, но всеки от вас да бъде такъв, какъвто Бог го е създал. В човешкия свят, когато не обичаш някого, нищо не му даваш,

гладен го държиш, пъдиш го. Светската наука така разрешава въпросите. В Божествения свят става обратно. Когато не обичаш някого, най-много го храниш. А когато обичаш някого, най-малко му даваш. На небето и никак да не те нахранят, това е привилегия, дадена за малцина. Ако на земята не те нахранят, ти ще се оплакваш и ще разправяш навсякъде: „Оставиха ме гладен, не ме нахраниха, изпъдиха ме“. Ако не те нахранят на небето, ти ще се радваш. Това се случва рядко, на хиляди години един път. Това е особена привилегия. Как ще разберете тази дълбока, Божествена наука? Онзи, когото не са нахранили, има в себе си всичко. Той може да дава на другите. Той казва: „Нека на всички да се даде, а каквото остане последно, то е мое. Нека всички се нахранят. Аз се радвам, че те са получили Божественото благословение“. На наш език преведено, то значи, че трябва да си отстъпваме. – В какво да си отстъпваме? Писанието казва: „Молете се един за друг“. За онези, които обичаме, ние се молим да им прати Бог своето благо. И за онези, които не обичаме, също се молим, да даде Господ да ги сполети това-онова – все им пращаме благословение. Тъй щото и които обичаме, и които не обичаме, ние се молим за тях. Обаче има хора, които са по средата – тях забравяме. Аз искам да ви напомня за забравените – за тях да се молите. Иначе, доколкото зная, много се молите. Молитвата ви трябва да бъде от всичкото ви сърце. Абсолютна искреност в молитвата! Така трябва да се молите! Казвате: „Усилие, борба се изискват, докато се постигне това нещо“. Ще се борите дотогава, докато вашите добродетели вземат надмощие. Кажете: „Мога да служа на Бога през всички времена и при всички условия“. Ще станеш истински служител, когато преодолееш всички препятствия в живота си. И ние преодоляхме едно голямо препятствие – качихме се на Мусала в дъжд, сняг и град. Който знае това, ще се чуди на ума ни, как сме тръгнали по това време, в този ранен час, по тъмно, на Мусала. Казват, че сме налудничави. Ние пък мислим другояче по този въпрос. В хубаво време всеки може да се качи на Мусала. Важно е в лошо време да се качиш. Ако ви питат: „Толкова ли е нужно да се качвате по това време на Мусала“, ще кажете: „Това е предметно учение“. Аз искам да задържите тази екскурзия в ума си, като редките, паметни за вас. Ако тази екскурзия остане за вас мъртъв спомен, както паметниците по гробищата, нищо не сте придобили. Четете на някой паметник: „Тук почива млад герой, взел участие в 25 сражения“. Аз не искам такива паметници и надписи. Паметниците на нашите герои са живи, а не от камък. Като отидем при някой от нашите герои, ние казваме: „Излез вън и покажи своето геройство!“ Аз искам и вие да бъдете живи паметници. Искам първо да станете. Ставането е възрастване, т.е. процес на

растене. После – да оживеете, и най-после – да възкръснете. Като ви заведа още един път на Мусала, ще оживеете. Като се върнете в София и ви питат какво научихте на Мусала, кажете: „Научихме как да станем и оживеем“. Ако ви питат от кои сте, ще кажете: „От тези, които са станали“.

Както виждате, ние сме обиколени с мъгла. – Какво означава тази мъгла? Когато Моисей се качи на Синайската гора, гъст облак го закри, гръмотевици се чуваха, но никой не виждаше какво става там. Така беше по-добре. И сега Господ казва: „Външният свят не е готов още да види моето лице, нито да вижда какво става тук“. Затова днес мъглата се разстила пред нас. Дълго време трябва да работи Божественото рало върху вас, за да възприемете Божествената светлина. За света иде такова разтърсване, че покрив няма да остане на къщите им. – За какви покриви се говори? Това са оковите, веригите на хората. Когато всички покриви се махнат, когато капаците на прозорците се отворят, тогава ще дойде Господ и вие ще бъдете свободни. Има ли нещо лошо в това? Ще паднат веригите от ръцете и краката ви! Какво лошо има в това, че конят пасе свободно в гората, без никакви юзди и вериги? – Де да търсим коня? В гората. Като го видя, аз го потупвам по гърба и му казвам: Радвам се, че си свободен от веригите и юздите. Както си пасе, конят ме погледне, вдигне главата си нагоре и пак продължава да пасе. Това е говор. Аз се разговарям с коня. С вдигането на главата си конят иска да ми каже: „Ти научи ли науката на светиите и ангелите? Пасеш ли трева като нас?“ И волът казва същото. Питам: Като сте изучавали науката на светиите и на ангелите, знаете ли защо конят и волът пасат трева? Казват за някого, че дъвче и преживя като вол. – Според мене човек трябва да се учи да дъвче, а не да гълта храната си. Дъвченето е символ на живота. Като водиш един кон в гората, иди при него, спри се с почитание, поглади го по гърба, отправи погледа си към Бога и продължи пътя си. Ако видиш вол, направи същото. – Какво ще стане с нас? Чудно, какво ще стане с вас! Ще се пробуди Божественото във вас и Бог ще ви проговори. Душата ви ще се отвори за великото в света и ще се възрадвате. Само така ще познаете Бога. Ушите ви ще се отворят за Неговото Слово и умовете ви ще Го възприемат. Само така ще бъдете братя и сестри помежду си. Аз не говоря за сегашното братство и сестринство, което в четири поколения се изтрива и не остава следа от него. Аз говоря за онова братство и сестринство, което нищо не може го изтрие. Това е братство! И приятелство, което нищо не може го изтрие, то е приятелство.

Божието благословение да бъде над вас!

Божията Любов да бъде с всички ни! Да ходите с тази Любов през цялата година!

Сега вие целувате ръката ми. Защо я целувате? Това е договор, че ще служите на Бога. Защо се ръкувате с дясната ръка? Това значи: Когато двама разумни хора се съберат на едно място, всичко могат да направят. – „Искаме да имаме тази беседа." Това е направено вече. Щом искате нещо, то става. – На кого да се даде тази беседа? На всички, които се занимават с Божията наука. Казано и свършено.

Тревицата, т.е. малкият стрък, който ви дадох, не се губи. Той винаги ще ви говори. Щом го потърсите от сърце, ще го намерите. Бъдете бодри, весели, радостни. От вас се иска служене на Бога.

Да бъдем смирени като децата. Тази беседа не можа да се държи на Мусала. Краката ви бяха изстинали. Щом слязохме долу, даде се беседата. Доброто у вас е в това, че имате смелостта да вървите и в лошо време. Щом можахте да се качите на Мусала в такова лошо време, това показва, че ще можете и в духовно отношение да преодолявате всякакви мъчнотии и препятствия. Този ваш подвиг ме радва. От гледището на Божия закон който дава, винаги придобива нещо. Каквото решите, всичко става – важно е умът и сърцето ви да бъдат отворени. Решихме да се качим на върха – качихме се. Колкото и лошо да беше времето, можахме да се качим. Колкото по-нагоре се качвахме, гръмотевиците се оттегляха – постепенно намаляваха. Те казваха: „Който се качва горе, трябва да бъде чист като снега!" Ето на върха има вече слънце. Трябва да се качим горе още един път – да видим слънцето.

Обикновено хората се борят за първенство, кой да вземе първото място. Който върши Божията воля, той е пръв. Който не върши Божията воля, той е последен. От това гледище всеки може да бъде пръв.

Като се качвахме на върха, някои се уплашиха да не изстинат и се върнаха назад. Други пък искаха да слязат в Чамкория, страхуваха се да останат още малко с нас. Питат ме: „Да се върнем ли назад, или да останем тук?" Понеже съм за свободата, казвам: Щом се страхувате да не изстинете, по-добре си идете. Аз можех да им кажа: Останете всички тук, утре ще има беседа. Понеже не им

казах това, те си отидоха. Аз постъпих според закона на свободата. В Бога няма обратни решения. Каквото Той обещае, става. Бог е единственото същество, на което думите нямат обратни решения. Той никога не изменя на своите обещания. Той не знае какво е „не може“. Ако Бог не проявява своята милост, то е, защото чака момента, когато всички могат да Го разберат. Ако Бог търпи хората, то е, защото Той иска те да се пробудят и разберат защо е създаден светът. Например вие не знаете защо е създадена тревата. Не е грешно, че не знаете. Днес аз ви отворих един лист от Божествената книга, но още колко остават! Досега вие не знаехте защо воловете и конете пасат трева. Кой философ би ви казал това? Казвате: „Колко би било добре да сме всякога с вас!“ – Не е било време да съм бил извън вас. Както виждате, времето започна да се оправя. Времето се засмя и вие се зарадвахте. Щом вие сте радостни, и времето е радостно. Щом вие плачете, и времето е мрачно и плаче.

Мнозина се оплакват, че никой не ги обича. – Има едно същество, което ви обича – то е Бог. Щом кажете, че никой не ви обича, значи не сте намерили Този, Който ви обича. Щом дойде Неговата светлина и изпълни душата ви, всички ставате радостни и весели. За вас сега е важно да възприемете напълно всичко, каквото чухте. Важни са следните неща: Светъл ден, весел ден, Божи ден. Когато денят е весел, той всякога е Божи ден. Като имате един Божи ден, всички стават като този ден. Някои се оплакват, че краката им са мокри. Какво означават мокрите крака? Докато не се намокрят краката на хората, не може да се придобие Божественото. Мокрите крака са неблагоприятните условия на живота. Желаеш да постигнеш нещо, но се явяват ред препятствия – това са все мокри крака. Речеш да си направиш къща, но пари нямаш – това е препятствие. Като започнем да живеем по Бога, ще имаме по-хубави къщи от сегашните. Ще си направим такива къщи, каквито ни са нужни. Ще имаме толкова светлина, колкото ни е нужно.

Често вие се обезсърчавате и казвате: „Остаряхме вече!“ Какво означава старостта? Когато изгуби вярата си, човек остарява. Когато изгуби смисъла на живота си, стремежа си към Бога, човек остарява. Когато детето се радва, че майка му го извежда навън, това е хубаво. Вие сте радостни днес и трябва да се радвате. – Защо? – Радостта е такова едно извеждане навън.

И тъй, онези от вас, които се качиха на Мусала, добре направиха. И които не се качиха, и те направиха добре. В края на краищата, всички ще слезем долу. –

„Колко е хубаво да останем тук!“ – Тук значи при Бога, а при Бога ще бъдем всякога.

Беседа от Учителя, държана на Мусала (при Бистришките езера), 13 юли 1925 г.

1925_08_05 Разумни наблюдения
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИ НАБЛЮДЕНИЯ

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

За следния път ще пишете върху темата Разлика между физическите и духовните чувства.

Изпейте упражнението В начало бе Словото.

Ще ви запитам: каква е разликата, според вас, между светския и духовния човек? Често вие казвате за някого: „Този човек е светски, а онзи – духовен." Коя е отличителната черта на духовния човек?

Отговор: Духовният човек се стреми съзнателно към Бога.

Коя е отличителната черта на светския човек?

Отговор: Светският човек се отдалечава от Бога.

Така е. Духовният човек се стреми към центъра, а светският – към периферията. Те се движат в две различни посоки. Духовният и светският човек живеят в един и същ свят, но не в една и съща среда. Например рибите и птиците живеят във физическия свят, но не в една и съща среда. По същия начин можем да кажем, че средата, в която живее светският човек, е по-гъста, а средата, в която живее духовният човек, е по-рядка. В такъв случай духовният човек има по-благоприятни условия за развитие. Вследствие на това, когато искате да измените направлението на вашия живот, трябва да измените средата, в която живеете. Вие не може да бъдете съвършени, докато не преминавате постоянно от по-гъста в по-рядка среда и да знаете положително дали сте изменили вашата среда. Питам: кои са съществените доказателства, че рибата е изменила своята среда? – Хрилете и са превърнати на дробове, предните и перки – на криле, а задните – на крака. Освен това тя се е превърнала от студенокръвно в топлокръвно животно. Тия са външните белези, по които съдим, че рибата е

изменила своята среда.

Питам: как ще докажете, че сте станали духовни хора? Казвате: „Духовните хора се познават по това, че имат стремеж към Бога.“ И светските хора имат стремеж. Кой няма стремеж? Ако схващате Бога като топлина, и рибите се нуждаят от топлина. Ако схващате Бога като светлина, и рибите се нуждаят от светлина. И във водата има светлина.

Ще ви задам друг въпрос: по какво се отличава Земята от другите планети, например от Венера, от Меркурий, от Марс, от Юпитер, от Сатурн? – По своето разстояние от Слънцето. Колко голямо е това разстояние? Учените определят разстоянието от Земята до Слънцето на около 92-93 милиона мили. Кои са причините, поради които Земята се намира на такова разстояние от Слънцето? Вие казвате: „Господ е наредил така.“ Казвам: тия възвишени Същества, които са взели участие в създаването на Слънчевата система, в своите изчисления са имали предвид колко голямо да бъде разстоянието между Земята и Слънцето.

Ако качите една мравка на някой параход и Ѝ дадете обяснения за устройството му, какво понятие ще си състави тя за него? Тази мравка ще започне да изчислява каква е големината и широчината на този параход, какви приспособления има и т.н. Моята цел обаче не е да покажете знанията си, като тази мравка, но да разсъждавате правилно. Казвате, че Земята се намира на разстояние 92-93 милиона мили от Слънцето. Това разстояние не е случайно.

Съществата, които са устройвали Слънчевата система, са поставили Земята от Слънцето точно на такова разстояние, че слънчевата енергия да може да въздейства върху човека. От тия наблюдения окултната наука извлича следния закон: по-далечно стоящите от Слънцето планети приемат количествено по-малко светлина, но качествено по-интензивна; по-близко стоящите до Слънцето планети приемат количествено повече светлина, но качествено по-слаба. С това се обяснява защо хората, които живеят в студените пояси, имат по-голяма култура и мисълта им работи повече, отколкото мисълта на хора, които живеят в по-горещите страни. Те са по-горещи, но имат по-малка култура. Слънчевата енергия обаче не спира само на Земята, но минава през нея и продължава по-нататък пътя си. При това трябва да знаете, че не само Земята, но и всички останали планети приемат енергия от Слънцето. Вие мислите, че Земята, като по-близко стояща до Слънцето, приема повече енергия от него. Това е

твърдение, както е твърдение и обратното – че Слънцето изпраща по-интензивно своята енергия към по-далечните планети. Обаче и двете твърдения се нуждаят от доказателство.

Ние проверяваме този окултен закон по следния начин. Представете си, че вие сте слуга при някой господар, който е вашето слънце. Най-първо вие имате обикновени отношения към него, нямате никакви вътрешни връзки с господаря си. Вие изпълнявате длъжността си към него като едно товарно животно. И господарят от своя страна ви смята за един прост слуга, няма към вас приятелски, разумни отношения. Той ви казва: „Стояне, направи това, онова, иди да изореш нивата, и т.н.“ При тия отношения той ви дава малко енергия, и то физическа. Питам: какво количество енергия изпраща господарят ви? – Единица енергия, единица в първа степен, т.е. толкова, колкото ви е потребно да отидете на нивата и да я изорете. Като я изорете, вие се връщате в дома на господаря си, дето се нахранвате и почивате. Щом свършите работата си, отношенията на господаря ви към вас се изменят, стават по-специални. Той има вече особено разположение към вас. Отношенията му сега са във втора степен – 22. Като дойде при вас, той се спира по-дълго време на разговор, разпитва ви как прекарахте деня, какво е положението на нивата, как върви орането, и т.н. Сега е мек, внимателен към вас и казва: „Не се пресилвайте много, като работите по 4-5 часа на ден, достатъчно е.“ След това той увеличава и заплатата ви. Питам: енергията, която ви дава господарят сега, същата ли е като първата? Той ви дава сега повече енергия, понеже вие работите заради него двойно повече. Сега ще работите не само когато ви наблюдава, но и без да ви наблюдава. Като чувствате неговата любов към вас, вие ще имате достатъчно физическа енергия, която ще изразходвате заради него. Вън от това вие ще свършите и друга някоя работа, пак за господаря си.

Въз основа на същия закон било е време, когато Слънцето е изпращало на Земята по-малко физическа енергия, отколкото днес, затова тогава не е имало условия за проявяване на един разумен живот. Обаче Слънцето постепенно изменяло своите отношения към Земята, вследствие на което върху нея започнали да се появяват все по-висши и по-висши организми, т.е. започнали да се създават благоприятни условия за проявление на разумния живот. Писанието казва, че Земята по-рано е била неустроена и пуста. Защо е била неустроена? Нима Слънцето тогава не е изпращало своята енергия? – Изпращало е, но тази енергия не е била достатъчна, за да се сформират ония

условия на Земята, които са необходими за сегашния разумен живот. Тъй щото Земята днес е нагодена точно за сегашния живот. Било е време, когато Земята е била по-далече от Слънцето. Било е време, когато Месечината е била по-далече от Земята. Сега нашата Земя се приближава към Слънцето. Туй приближаване се очертава от разположението на нашия мозък. Мозъците на всички разумни същества не са еднакво устроени. Едно време хората никак не са гледали към небето: те са гледали все надолу, към земята, а към небето много рядко са се обръщали. Обаче сега и най-простият човек, като се намери в затруднение, се обръща нагоре. И светският човек, за когото казвате, че не се стреми към Бога, когато се намери в трудно положение, обръща погледа си към небето.

Всички сегашни хора имат стремеж към Бога, но той в първо време не е оформен. В първо време, като се намерят в трудно положение, те казват: „Олеле, мамо; олеле, тате; олеле, бате!“ Но като видят, че отникъде не иде помощ, те казват: „Олеле, Божичко!“ – и обърнат погледа си нагоре към небето.

Откъде се е появил този стремеж у човека? Той е вътрешен стремеж на душата. Значи тия неблагоприятни условия за човека послужиха като подтик да се разчупи онази кора, която създава неговите мъчнотии. Като се разчупи тази кора, човекът казва: „Само при Бога е спасението.“ Като минат мъчнотиите, пак дойде тази ледена кора – човек пак забравя Бога. След това отново дойдат страданията – човек пак се обръща към Бога и намира смисъла само в Него.

Следователно при сегашните условия на живота страданията играят важна роля – всяко страдание разчупва ледената кора, която обвива човека. Дойдат ли мъчнотиите, кажете: „Олеле, Божичко!“ Кажете ли така, ледената кора се разчупва. В това обръщане към Бога се ражда доброто. След това ще дойдат особените, красивите, хубавите, богатите условия. Всички съвременни хора искат да бъдат богати. Ако искате да създадете една ледена кора около себе си, искайте да бъдете богати. Самата ледена кора кара човека да стане богат. Богатството е сила, благо, което може да се използва и за добро, и за зло. Две неща се изискват от богатия човек: да бъде добър и умен. Щом искаш да бъдеш богат, първо искай от Бога да бъдеш много добър и много умен.

Казвате: „Нас пари ни трябват!“ Трябва да знаете обаче, че богатството е резултат. Ако ти си много умен и добър човек, непременно ще бъдеш и богат.

Такива примери имаме в Стария Завет. Авраам беше много умен и много добър, затова беше и богат човек. Йов беше много добър и много умен, затова беше и богат човек. Той имаше голямо богатство, но какво правеше? – Той почти всеки ден принасяше жертва за своите синове и дъщери, да не съгрешат пред Бога.

Той постоянно бдеше над тях. Най-после върху този добър и умен човек дойде едно изпитание – трябваше да види малката сиромашия. Значи Йов беше направил една малка грешка, която, за да я изкупи, трябваше да изгуби всичкото си богатство. Вместо Господ да му казва да напусне дома си и да раздаде имането си, Той му изпрати един първокласен учител, специалист по възпитанието, като му каза: „Ти ще опиташ по всички правила какво дава Божествената окултна наука." И наистина, започват най-първо да му разграбват богатството. Дава на едного пари – той го изиграва. Дохождат разбойници, задигат воловете, овцете, камилите му; и най-после идва вихрушка, която затрупва децата му. Изпитанията му не се спират дотук. За всичко, дошло върху него, Йов казва: „Господ дал, Господ взел." Отнеха синовете, дъщерите му, Йов казва: „Господ дал, Господ взел." Най-после страданията и изпитанията дойдоха върху него самия, засегнаха тялото му. Тогава Йов прокле деня, в който се е родил. Защо прокле този ден? Как мислите вие?

Отговор: Не познаваше още Бога.

Защо Христос прокле смокинята?

Отговор: Защото не даваше плод.

Не, когато Христос отиде при смокинята, не и беше времето да даде плод. Аз няма да ви кажа защо Йов прокле деня, в който се е родил, нито пък ще ви кажа защо Христос прокле смокинята. Ще оставя на вас, вие да размишлявате върху това. Да прокълнеш някого, то е все едно, че се сърдите някому, дето ви е обидил. Защо му се сърдите? Казвате: „Защото ме обиди." Питам: достатъчен повод ли е това, да се сърдите някому, че ви е обидил?

Следователно вие може да кажете някому много горчиви думи, без да го обидите, пък може да мълчите като риба и пак да го обидите. Ние се натъкваме на една от големите мъчнотии в живота – на изкуството да се самовладаме. Вие

разбирате живота само при неговите красиви отношения. Докато всичко ви върви добре, справяте се с мъчнотиите, но щом ви постигне първото нещастие в живота, веднага отношенията се изменят. Туй показва, че вие още не сте достигнали до тази разумност, която ви е потребна за живота. Вземете например парахода „Титаник“, който потъна в океана. Защо стана това нещастие с него? – Имаше нещо непредвидено. Сегашните параходи са предвидили всичко, каквото би могло да им се случи, затова са готови за всякаква авария. По същия начин и вие, като се родите на Земята, трябва да предвидите всичко, каквото може да ви се случи.

Казвате: „Господ ще нареди живота ни добре.“ Вярно е това. Онзи, който е направил парахода, е предвидил всичко необходимо, но вие не знаете да го управлявате. Значи вие сте един голям параход, направен по всички правила, с всички приспособления, имате големи богатства, с милиони левове, но като влезете в него, не можете да го управлявате и казвате: „Какво стана, че не можем да го караме?“ Питам: като влезете в океана, какво ще кажете? Господ е направил много хубаво този параход, но какво ще правите вие, като не знаете да го управлявате? Казвате: „Господ ще уреди работите.“ – Да, Господ е уредил Своите работи, но вие как ще уредите вашите работи в океана? Като спре витлото на парахода, спира и той. Какво ще правите тогава? – „Ще се молим.“ – Хубаво, съгласен към с вас. Това показва, че параходът, с който пътувате, има безжичен телеграф и телефон и вие ще съобщите на тия инженери, които са го правили, че витлото на вашия параход е спряло. Обаче вие трябва да знаете имената на инженерите. Ще ги повикате по телефона и те ще ви се отзоват. Вие ще слушате внимателно какво ще ви говорят оттам. Те ще ви кажат: „Винт еди-кой си номер е развъртян, затова ще вземете ключ еди-кой си номер и ще го завъртите.“ Вие ще кажете: „Духът говори.“ – Да, въплътеният Дух на Бога говори по телефона и вие след това ще бъдете в състояние да поправите парахода и той ще тръгне. По същия начин и учениците от Окултната школа понякога спират в своя път. Това значи, че те са спрели, за да телефонират на тези, които са построили вашия параход. Знаете ли имената на тези инженери, които са построили вашия параход? Вие казвате: „Тази работа не ни трябва.“ – Дали ви трябва, или не, ще разберете, когато се намерите в мъчнотиите на живота.

Мнозина от вас не искат да знаят как е направено човешкото тяло. Колцина от вас знаят колко пъти в минута бие сърцето? Колцина от вас знаят колко пъти

през деня мигате? Казвате: „Малки работи са те.“ Малцина знаете колко пъти на ден обръщате дясната си ръка ту наляво, ту надясно. Казвате: „Тия неща са дребни, маловажни.“ Съгласен съм, че са дребни, но движенията на ръката наляво-надясно имат смисъл. Колко пъти на ден вие се навеждате напред или назад? Всички тези движения имат значение. Кажете ми най-напред по колко пъти вие мигате на ден, а не през целия си живот. Изправете се пред огледалото и наблюдавайте по колко пъти мигате в час, и при това дали бавно, или бързо. От правилното мигане зависи много нещо в живота ви. Когато мигате бързо, това означава едно; когато мигате бавно, това означава друго. Аз няма да ви обяснявам какво означава бързото и бавното мигане, защото, когато в окултната наука се обясняват отрицателните неща, човек може да се зарази от тях. Ученикът може да контролира своето мигане. Защо мижи човек?

Когато човек мига, той чисти очите си. Някой път човек мига повече, отколкото трябва. Очите на човека трябва да се чистят и могат да се чистят, затова именно сълзят. Правили ли сте изчисления по колко пъти на ден ви текат сълзи от очите? Казвате на някого: „Окото на този човек тече.“ Казвам: сълзи могат да текат и от духането на вятъра. Колко от вас са правили наблюдения – да видят какво означава проиграването на веждата? Често казвате: „Проигра ми нещо веждата.“ Броили ли сте колко пъти проиграва дясната или лявата ви вежда в продължение на една година? Това са ред наблюдения и факти, които всеки ученик трябва да проучва в себе си. Той трябва да констатира, че еди-кой си ден, в еди-кой си час е проиграла дясната му вежда например и че това е продължило десет минути. Той трябва да наблюдава дали тия явления стават периодически, или не.

Колцина от вас сте наблюдавали още, когато излизате всред Природата, откъде духа вятърът? След това, броили ли сте колко пъти вятърът е духал от изток, колко пъти – от запад, колко пъти – от север, и колко пъти е духал от юг? Мнозина от вас ще кажат: „С такива прости работи ли ще се занимаваме?“ – Не, не са прости работи те. Ако вие се занимавате с ветровете, те ще внесат нещо ново във вас. Вие не искате да се занимавате с ветровете, а се занимавате с дребнави неща. Вие имате една отличителна черта – да се занимавате с микроскопически работи, които по-скоро разсейват вниманието ви, отколкото да ви съсредоточават. Хубаво нещо е човек да бъде наблюдателен, да схваща и най-малките неща, но да ги използва за своя поука, а не за критика. При наблюденията човек трябва да разширява съзнанието си. Ако не се постига

това, наблюдението е само губене на време.

Природата не търпи еднообразие. Човек, за да придобие широк поглед върху нещата, той трябва да простре своите наблюдения в по-широки области на живота.

Сега аз искам от вас да направите наблюдение в разстояние на един месец от днес колко пъти ще духа вятърът от изток, колко пъти – от запад, колко пъти – от север, и колко пъти – от юг. Ето една задача за учениците, т.е. за сериозните ученици. Слушателите са свободни от тази задача. Тия от вас, които са ученици, ще направят това наблюдение, без изключение. Всяка сутрин, като ставате, ще отбелязвате посоката на вятъра, отде вее и накъде отива. Ще наблюдавате накъде вървят облаците. Това ще бъде едно хубаво наблюдение. Наблюденията си ще правите само до обед. След един месец ще видите какво сте констатирали. По-нататък вие ще можете да си обяснявате значението на ветровете. Те имат психически произход, но засега ние ще се спрем само върху тяхното физическо проявление, тъй както те се проявяват във физическия свят.

Пишете още и върху следната тема: Защо духат ветровете? Външните наблюдения в Живата Природа са необходими за възпитанието на нашия ум и на нашето сърце. Когато ученикът се намира в известни мъчнотии, това е предвидено от невидимия свят. Вие сте поставени в един свят, в който мъчнотиите се явяват като естествено последствие на някакви предшестващи причини. За да може да ги преодолеете, трябва да разбирате метода на възпитанието. Вие трябва да знаете как да отклонявате вашите мисли и чувства от едно направление в друго. Има ред умствени мъчнотии, които може да се преодолеят само с наблюдения на ветровете или на цветята, или на изворите, или на планинските върхове, или на канарите, или най-после от наблюдение на добрите хора. Често трябва да правите диверсия в своите мисли и чувства. Не оставайте за дълго време в старите си мисли, но поставете ума си в активно положение, да се занимава с изучаването на някои интересен предмет. Може да се занимавате или с музика, или с изкуство, или с оране, или с каквото и да е занятие. Каквото занятие и да изберете, то е в състояние да отклони ума ви от онези мисли, които спъват вашето развитие. Всички мъчнотии у вас произтичат от изобилната енергия, която нахлува в организма ви, и вие не знаете как да се справите с нея, вследствие на което тя ви подпушва. Всички скърби произтичат от чрезмерни желания. Например някои страдат от това, че няма кой да ги

обича. Когато нахлуе много енергия в организма ви, той не може да я приеме в себе си и става блокиране на организма.

Та всички трябва да се стремите да се аклиматизирате към тези енергии, които сега идват в света. Вие трябва да се аклиматизирате към мъчнотиите, които ще срещате в живота си. Когато казваме, че страданията са необходими, ние подразбираме един велик закон. Страданията са симптоми, признаци за онези велики енергии, които сега идват в Природата. Зад всяко страдание се крие Божествена енергия. То е ключ. Страданията са от разни категории, от различни видове. Някой път поводът за страданието е толкова дълбок, че не може да разберете отде идва. Ставаш сутрин: неразположен си, тежко ти е нещо на душата, като че цялата Земя е сложена отгоре ти. Ти се намираш в едно хипнотическо състояние, като че цялата Вселена се руши под краката ти. Не си болен, жена ти, децата ти са добре, а при това си много неразположен. Някой път се случва обратното: всичко около тебе е лошо, тежко, пет пари нямаш в джоба си, бос си, гологлав, два дни си гладувал, а ти си бодър, весел, радостен. Коя е причината за това? Вие може да кажете, че такава е Волята Божия. Вие може да кажете, че Волята Божия е такава само тогава, когато сте завършили своето развитие. Какво представлява Волята Божия? – Тя е резултат на нещо.

При сегашните условия, в които се намирате, вие трябва да изучавате страданията всеки ден. Щом ви дойде едно страдание, трябва да знаете причините: защо е дошло и как е дошло. Дошла ви е някоя скръб – пак трябва да знаете причините за нейното дохождане. Аз говоря това от наблюдения, които съм правил от ред години. Ако си лягате вечер с главата на север, ще определите какво чувствате при това положение; ако промените положението в леглото си, с главата на юг, ще видите каква е разликата между тези две посоки. Ако поставите главата си точно на север, дето тече електричество и магнетизъм, и след това започнете да отклонявате главата си от този магнетически полюс, ще забележите какви настроения може да се родят у вас. Цяла година трябва да наблюдавате, за да придобиете определени, точни научни данни.

Значи много от вашите разположения могат да се изменят, като измените положението си в леглото. Аз съм правил ред такива наблюдения. Неразположен ли си, тури възглавницата си точно на север и така легни. На другия ден ще кажеш: „Слава Богу, днес се усещам много добре.“ Разбира се,

това са малки наблюдения, които не трябва да се вземат като максими. Някой път може да измениш положението на възглавницата си, а при все това състоянието ти да не се изменя. Това показва, че има някакви дълбоки причини за вашето състояние. Ако туриш главата си на север и положението ти не се изменя, казвам: ти си ял тази вечер късно. Затова на другата вечер ще туриш възглавницата си пак на север и ще ядеш преди залез Слънце. Това е физическата страна на въпроса. Вие туряте възглавницата си на север, ядете преди залез Слънце, но работата ви пак не се оправя. Тогава казвам: утре вечер ще турите възглавницата си на север, ще ядете два часа преди залязването на Слънцето и ще прочетете цялото Евангелие на Йоан. Това са опити, които трябва да правите. Като прочетете Евангелието на Йоан, казвате: „Слава Богу, много добре спах тази вечер.“ Значи потребно е да туриш възглавницата си на север, да ядеш преди залязване на Слънцето и да прочетеш Евангелието на Йоан. Ако направиш тия неща, скръбта ти ще се промени, ще придобиеш едно разположение. Някоя скръб продължава ден, два, три, цяла неделя, месец и повече, а някоя скръб може да те обхване като октопод и да продължи почти цяла година. Тогава лошото е това, че не можеш да отмахнеш тази скръб от себе си – където ходиш, и тя с теб върви.

И така, първата задача, която ви давам за цял месец, е да наблюдавате посоката на вятъра. Второто нещо, което ще наблюдавате, е да следите какви разположения изпитвате, като променяте положението си, като спите в леглото. Като наблюдавате ветровете, същевременно ще наблюдавате какво е вашето разположение, като духа източен, западен, северен и южен вятър. Наблюденията, които правите, ще отбелязвате в едно тефтерче.
Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесет и пета лекция на ООК IV година
5 август 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_08_12 Малкото добро и малкото зло
лекция пред общия окултен клас

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Размишление

Бяха прочетени няколко от работите върху темата Разлика между физическите и духовните чувства.

Попитали едно дете: „Защо грее Слънцето?“ То отговорило: „Слънцето грее, защото иска да грее.“ Попитали друго дете: „Защо хората кладят огън?“ – „Защото им е студено.“ Попитали трето дете: „Защо хората и животните пият вода?“ – „Защото са жадни.“ Как мислите, умни ли са децата, т.е. правилни ли са тия отговори? Техните отговори са толкова правилни, колкото и обясненията на мнозина хора върху въпроса за чувствата. Питам: човек, който не е търгувал, може ли да направи дълг? Човек, който не се е родил, може ли да ожаднее или да огладнее? – Не може, разбира се. Някои казват, че физическите чувства помрачавали ума на човека. Не, това заключение не е правилно. Помрачаване се явява тогава, когато се нарушава хармонията между физическите и духовните чувства на човека. Следователно, когато някой клон или някой корен на дървото се повреди, настава помрачаване в това дърво. В някои случаи корените са по-устойчиви, а в някои случаи – клонищата.

Често някои от учениците, които изучават живота, гледат на тъмната му страна, без обаче да са песимисти. Те гледат мрачно на живота, без да са песимисти, и уреждат сметките си много добре. Другите ученици са оптимисти, гледат оптимистически на живота, а всъщност са песимисти. Те са оптимисти, докато всичко им върви наред; щом не им върви, стават песимисти. Естественият път в Природата е, щото всеки здрав човек да бъде оптимист, а всеки болен човек да бъде песимист. Песимизмът е болезнено състояние на човека, то е философия на болните хора, но не и на здравите. Песимизмът изразява състояние на почивка. Когато човек няма какво да работи, той става песимист. Когато има какво да работи, той е оптимист.

Когато ние разглеждаме живота, трябва да го разглеждаме в неговата същина,

тъй както той се проявява. Ние можем да проповядваме щедростта, без да сме щедри. Можем да говорим за икономия, без да сме пестеливи. Можем да говорим за пестеливост, без да сме скъперници. Скъперничеството и пестеливостта са две различни неща. По какво се различава пестеливият човек от икономичния? – Пестеливият човек се ражда пестелив, а икономичният сега придобива това качество. Страданията в живота налагат на човека да развие в себе си чувството на икономия. Тогава той казва: „Икономия трябва!“ В Природата съществува пестеливост, а икономията сега се изучава. Тя се проявява във физическия свят чрез ред ограничения на човека в неговата деятелност.
Например вижте какво е положението на микроба. Неговото съзнание е много ограничено в деятелността му. Той се движи в един малък кръг, намира се в дъното на гъстата материя. Съвременните учени хора разглеждат външните форми на всички живи същества, изучават тяхното размножаване, като го обясняват със силния им стремеж да се освободят от това състояние на ограничение, в което се намират. Те мислят, че чрез размножаване ще подобрят своята еволюция По-висшите сили използват тяхното бързо размножаване. Духът в човека, като по-висока форма, работи в него съзнателно и с това той придобива по-голяма свобода.

Питам: ограничението на микроба от Природата *ли* е дадено? Свободата на човека от Природата *ли* е дадена? Някога човекът е бил на това положение, дето се намира микробът сега. Няма защо да съжаляваме микробите, които сега се намират в тия ограничителни условия. Те работят и един ден ще се намерят в по-добри условия. Ако някой микроб пита защо се намира в такива условия, ще му се каже, че трябва да работи. Ако някой човек пита защо микробът се намира в това състояние, ще му се каже, че някога и той е бил в неговото положение, сега е достатъчно само да си припомни това – няма какво да му се доказва. Ама той е забравил всичко това. Нищо, ще си го припомни. Как? – Като поправи живота си, всичкото негово минало ще се възстанови.

Грехопадането в света е допринесло именно за това забравяне на хубавите опитности, които сме имали от миналото. Знаете *ли* какво стана във времето на грехопадането? – Господ накара първия човек да направи една машина, с която да спусне внимателно хората на Земята. Той направи тази машина, но въжето ѝ беше много тънко, та като спускаше хората на Земята, въжето се скъса и всички паднаха вътре. Сега ангелите правят хубаво, здраво въже, с което да извадят

хората на повърхността на Земята. Това беше първият опит на човека. Подобен опит за втори път не му бе позволено да прави. Човекът не може да направи такова тънко въже, каквото Бог може да направи. Той, като видял, че Господ направил тънко въже, помислил си, че може да Му подражава. Направил и той тънко въже като това на Бога, но неговото се скъсало. Човек няма тия знания, които Бог има.

Сега вие казвате, че Любовта привлича. С какво привлича Любовта? Тя има ли въже? Казвате за някого: „Той има привлекателни очи." Как може очите да привличат човека? Питам: всъщност черните очи ли привличат, или ти се привличаш към черните очи?

Някои казват, че малкото знание е за предпочитане пред голямото. Аз давам следното правило: малкото добро е за предпочитане пред малкото зло. Голямото добро е за предпочитане пред голямото зло. Ако дойде голямото зло, малкото зло е за предпочитане, защото разноските му са по-малки. Още повече за предпочитане е малкото добро пред малкото зло, понеже няма никакви разноски. Мнозина от вас казват: „Аз предпочитам малкото зло пред голямото зло." Да предпочиташ малкото зло, това е крачка напред. Мерилото на света е да се предпочитат малкото добро и малкото зло. При малкото добро в човека се проявява нещо хубаво. То е положителната страна на неговия живот. Голямото зло и малкото зло са два обратни процеса, които се намират под нулата на живота. Малкото добро и малкото зло са над нулата.

Питам: ако имате в джоба си само седем лева, но дължите някому точно толкова лева, какво трябва да направите? – Ще бръкнете в джоба си, ще извадите тия седем лева и ще ги дадете на този, комуто дължите. Ако не направите това нещо сами, някой ваш приятел ще го направи. Вие казвате: „Обраха ме, парите ми ги няма в джоба!" Право ли е заключението ви? – Не. Аз казвам: този човек не ви обра, но вие си платихте дълга. Вие имахте да давате на този човек седем лева. Казвате: „С такава глупава философия не се занимавам!" Но вашият приятел направи това вместо вас. След това срещате този човек, комуто дължите. Той ви казва: „Господине, аз ви благодаря, че си изплатихте дълга." Казвате: „Друг човек извади парите от джоба ми и изплати дълга ми с мои пари." Има ли някакво престъпление в това? Второто положение: срещате друг господин, който ви дължи седем лева. Тогава същият ваш приятел взема тия пари от вашия длъжник и ги туря в кесията ви. Седемте лева са вътре вече.

Какво е отношението между извадените и внесените пари? Какво ще кажете сега? – „Парите ми се върнаха.“ Върнаха ли се парите ви? Същите пари ли са? – Не са същите. Следователно, когато ви се случи някоя малка неприятност в живота, ще знаете, че това са извадените седем лева от джоба ви – някой ваш приятел е изплатил дълга ви. Казвате: „Обраха ме, това нещо не трябваше да се случи!“ Не се безпокойте, някой ваш приятел е извадил парите ви. Когато ви дойде някоя малка радост, ще знаете, че същият ваш приятел е срещнал онзи, който има да ви дължи тия седем лева, извадил ги е от неговия джоб и ги туря във вашата кесия. Питам: този приятел, който едновременно изважда и внася парите в кесията ви, един и същ ли е? – Да, един и същ е той. На добрите ще направи добро, а на злите – зло. Защо в единия случай, когато кесията ви е празна, вие се безпокоите, а в другия случай, когато имате пари, вие се радвате? В единия случай имате минус, а в другия – плюс.

Като разсъждавам така, вие казвате: „Тези работи са лесни, знаем ги ние.“ Казвам: човек трябва да бъде буден в малките работи в живота си. Красивият живот седи в малките постъпки. Когато аз чуя, че някой богаташ дал хиляда лева помощ някому и вестниците пишат за него, или пък видя, че друг богаташ се наведе и завърже връзките на обущата на някоя стара баба, втората постъпка според мен е по-ценна. Този човек е вложил повече енергия, отколкото първият. Даването на хиляда лева ни най-малко не означава изразходване на част от нашата енергия. Тези пари са влезли в кесията ви и сега излизат. Има американски богаташи, както и някои български богаташи, които всеки ден трупат по 20-30 хиляди лева, някои даже и по сто хиляди, в касата си, без да са употребили някакъв труд за това. Те спечелили ли са тия пари? Вложили ли са някаква енергия за придобиването им? – Не. Ако един човек завърже връзките на обущата на някой старец, той влага известна енергия в тази услуга.

Следователно малкото добро, направено от нас, винаги съдържа в себе си част от нашата енергия. Това малко добро крие в себе си известно благословение. В какво седи малкото зло? Ще ви приведа един пример. Казвате: „Този брат, този ученик е отличен, много добре се учи, но е малко дърдорко.“ Казвам: защо е нужно това вметнато предложение, че този ученик е малко дърдорко? Какво зло има в това, че този брат е малко дърдорко? Думата дърдорко, която употребихте по адрес на вашия брат, е малкото зло. Да се каже за някого, че е малко дърдорко, това не може да го обиди. Но защо да не се каже за този човек, че е способен, че е отличен, че има много хубави черти, че не е мълчалив, а

говори хубаво, и т.н.? Като кажете, че този човек е дърдорко, вие печелите ли нещо? Ще го поправите ли с това? – Няма да го поправите. Обаче като кажете, че той говори хубаво, с това вие внасяте добри мисли в себе си, изпращате една хубава вълнĈ към него и той се ползва. Че е дърдорко, това показва известна енергия: той иска да говори, да я изразходва. Един знаменит проповедник, наречен Муди, бил голям дърдорко. Той говорел във всяко събрание. Казвали му да престане да говори, да си седне на мястото, но той всякога говорел. Най-напред говорел несвързано, имал развалена граматика, размествал местата на глаголите, на местоименията, но въпреки това, понеже имал силен стремеж да говори, дотолкова се упражнил в говоренето, че станал един от красноречивите проповедници, всички го слушали с удоволствие. Да говориш повечко, отколкото трябва, това е малкото зло за човека. Казвате за някой човек: „Той е отличен, но малко шантав." Значи липсва му нещо. И това е една от малките злини за човека.

Ще ви задам друг въпрос: защо хората имат сини, черни, зелени или кестеняви очи? Все трябва да има някаква причина за това. Ако прозорците на вашата къща имат сини стъкла, ще кажете, че това е, защото обичате синия цвят. Хората със сините очи са опасни, пък и тези с черните очи са опасни, но и онези с кестенявите очи също са опасни. Значи всички очи са опасни. Ще ви кажа какъв е моят аргумент, защо твърдя, че всички очи са опасни. Като влезеш при някой брат или при някоя сестра, които имат сини очи, те виждат всичко чрез синия цвят и казват: „Светлината, която иде от Слънцето, е синя." – Да, синя е, разбира се. Излязат вън, пак казват: „Светлината е синя." Влизат вътре, казват: „Светлината е синя." Защо е така? – Техните очи са сини. Следователно хората със сините очи виждат по един начин. Тези с кафявите очи виждат по друг начин.

Всички хора виждат, знаят и говорят само една седма от Истината. Хората, които говорят цялата Истина, трябва да имат прозрачни очи, т.е. безцветни или в такъв цвят, който да съдържа всички цветове на слънчевия лъч. Те официално може да имат сини очи, да бъдат зарегистрирани към хората със сини очи, или могат да имат кестеняви, или от другите видове очи, но в духовно отношение техните очи трябва да имат такъв цвят, който да изразява напълно Истината. Най-после човек може да има прозрачни очи. Кога? – Когато искате да узнаете Истината. Тогава ще си турите прозрачни очи и ще кажете: „Такава е светлината на Слънцето." През нашите прозрачни очи светлината на Слънцето

не се пречупва. Както влиза, така излиза през тях. С това ние не искаме да кажем, че черните очи са лоши, но те се нуждаят от повече светлина. Ако мислите, че в Природата съществува само тази светлина, която минава през черните очи, вие ще изпаднете в грешка. Някой казва: „Аз обичам сините очи.“ – Защо обичате сините очи? Друг казва: „Аз обичам черните очи.“ – Защо обичате черните очи? Този въпрос е доста философски, затова ще оставя вие да мислите върху него, да си отговорите защо обичате сините или черните очи.

При разглеждане на кой и да е въпрос всички трябва да бъдете свободни. Човешкият ум трябва да бъде свободен от всички предубеждения. Ако искаш да кажеш, че някой човек е много добър, спри се, не казвай това. Ако искаш да кажеш за някого най-малкото зло, пак се спри, не го казвай. Кажи за него малкото добро. Ти се въздръж, не казвай лошото за човека. Когато ти се въздържиш, все ще се намери някой, който ще го каже вместо теб. И в такъв случай по-добре е друг да го каже, отколкото ти. Ако вие не дойдете до това състояние: да си въздействате сами да се научите да владеете вашия ум и вашето сърце, няма да имате никакви резултати. Завладейте вашите мисли, вашите чувства в най-малките им прояви! Ако вие не можете да обуздавате коня си още когато е малък, то като придобие големи сили, той ще ви повали. Ако сте слаби да обуздавате вашите най-малки подтици, как ще обуздавате големите?

Следователно човек се изпитва и проверява при най-малкото зло, а не при голямото. Можете ли да обуздаете най-малкото зло, ще можете да обуздаете и голямото; то отпосле ще дойде. Разумни трябва да бъдете! Аз не съм за абсолютното въздържание, и то само отвън, но човек трябва да се въздържа отвътре. Например простудите се, хване ви кашлица и вие се въздържате да не кашляте, стягате се. Смешно е това! Не е въпросът да се въздържате да не кашляте, но да се научите да не се простудявате. Значи злото у нас показва нездравословно състояние. Вие трябва да придобиете здравословното състояние на вашата душа. Придобиете ли го, тогава всички негативни качества, които проявявате днес, ще станат нормални.

Казвам: внеси изобилно любов в душата на човека – и омразата ще изчезне. Внеси вярата в човека – и безверието ще изчезне. Внеси надеждата – и обезсърчението ще изчезне. Като се внесат положителните качества в човека, отрицателните ще изчезнат. Онзи, който иска да изучава живота, трябва да се занимава с висшите светове, и то тъй, че като помисли за някой свят, да може да

възприеме съответстващи сили.

Сега някои от вас се боят от известни отражения. Да кажем, че един медиум седи пред своята маса и се разговаря с духовете. Около него седят много хора, които образуват верига със своя определена мисъл. Медиумът възприема мислите на окръжаващите и ги възпроизвежда. Другите около него казват: „Духът говори." – Не, това не е духът, но медиумът изразява мисълта на окръжаващите. За да бъде този медиум свободен от тяхното влияние, всички във веригата трябва да искат да им се каже нещо отгоре. Те, напротив: всеки от тях иска медиумът да казва това, което той мисли. И медиумът съобщава това, което всеки поотделно мисли. Това ни най-малко не е съобщение от невидимия мир. Някой казва: „Като влязох в нашето събрание, дойде ми вдъхновение." – Не, някой брат е имал по-възвишени мисли, които ти си възприел. Той казва: „Възприех отгоре една възвишена мисъл." Казвам: тази мисъл беше посадена някъде преди хиляди години, а преди сто хиляди години е дошла на Земята. Какво ще кажете отгоре на това? Това е правилната философия на живота. Всички трябва да знаете дали дадена мисъл, която прониква в ума ви, е дошла сега, или съществува във вас от преди хиляди години и вие я носите в себе си. Когато една мисъл проникне дълбоко в душата ви, друга светлина ще дойде. Има ред правила, по които може да се провери всяка истина. Има закони, на които не знаем бъдещето. За всеки закон има ред правила, чрез които той може да се провери.

Аз при свободно време бих се спрял да разглеждам Любовта, защото тя може да се разгледа като отделен свят. Най-първо започнете с Любовта! Защо? Казвам: ако искате да оправите материалните си работи, започнете с Любовта. Казвате: „С Любов не става." Без Любов пък съвсем ще забатачите работите си. Имате ли слуга, възлюбете го, направете му едно добро и той след десет години ще бъде виден човек или някакъв богат търговец, който ще има най-малко сто милиона лева. Заради Любовта, която някога сте изразили към него, той ще ви услужи да се въздигнете. Ако имате друг слуга, който е прост, но способен човек, пратете го в училището и ще видите, че един ден той ще стане знаменит инженер и ще ви се отплати със знанието, което е придобил. Тъй че не говорете за Любовта, но я проявете там, където трябва. Вие трябва да дадете, да пожертвате нещо за Любовта. Онзи, към когото проявите Любовта, той ще има крайна нужда от вас, ще чувства празнота, обезсърчение, отчаяние. Вложите ли Любовта си в този човек, той всякога ще ви бъде признателен. Ако срещнете

някой човек, на когото душата е пълна с Любов, какво ще му дадете? Търсете места, дето можете да вложите вашата Любов. Това е Божествено.

Какво търси Господ в света? Светлина ли търси Той? – Не, Бог има светлина. Той търси хора, които се нуждаят от Неговата светлина. Защо дойде Христос на Земята? – Да спаси грешните хора. Той дойде при онези, които имаха нужда от Него. Той вложи Любовта си в тях и един ден те ще се повдигнат. Ето първия метод, по който можем да проявим Любовта, а не само да говорим за нея. Често мнозина се оплакват, че не са много добри хора. Защо не са добри хора? За да бъде човек добър, дълго време трябва да го полират. Всички хора по естество са грапави. Материята, от която са направени, е грапава, затова трябва да се разработва. Силите, които действат у човека, също тъй не са добре организирани. Всички силови линии у него трябва да се преорганизират; тялото на човека анатомически трябва да се преустрои. Следователно търкането, триенето е необходимо, за да се полира човек. Като започнеш да търкаш някой човек, той казва: „Остави, тази работа не става лесно." След като го огладят хубаво, ще му турят някакви изпъкналости, някакви релефи. Природата туря на тия шлифовани деца разум. Те ще бъдат статуите, по които хората ще се учат. Първите грапавини, изпъкналости са безсмислени, а вторите, които остават върху завършената статуя, стават смислени. Ако човек е умен, сам трябва да се търка, да се изглажда. Това е фигура на речта, а не буквално изражение. Аз не разбирам, че трябва да вземете един камък и да се търкате с него.

Дойде ли ви на ума да кажете за някого, че е малко дърдорко, кажете си: „Той е отличен брат." Това значи, че сте взели един камък, с който се полирате. Прекарате ли го десет пъти върху себе си, вие ще се шлифовате, както онзи майстор, който прави хубава мраморна чешма. Като погледнете тази чешма, отдалече лъщи тя. Вие ще кажете: „Учителю, за всичко говорете, но за полировка недейте ни говори!" Наистина, лошо нещо е да те полират другите хора. Кажете ли нещо лошо за някого, вие го полирате. Кажете ли добро за него, вие себе си полирате.

И така, най-опасното нещо е да полираш другите. Полирайте сами себе си! Приложите ли полирането над другите, ще си създадете такава беля, че десетки години не ще можете да се освободите. Никога не се опитвайте да полирате другите. Вие можете да шлифовате камъните, но дойде ли до хората, оставете

тази работа, тя е за ангелите. Те имат право да шлифоват. Това изкуство още не е за хората. Когато говоря, че не трябва да се шлифовате, аз разбирам, че това нещо е изключено от новия живот. Докато сте още в материалния живот, там шлифоването се допуска. Вие знаете това изкуство и го прилагате на общо основание.

В окултната наука ние изучаваме методите и начините за новия живот. За какво ще се говори тогава? – За хубавото, за красивото. Вие ще бъдете като онзи българин богаташ, който заспал и се пренесъл в другия свят. Като се върнал оттам, повикал сина си и му казал: „Синко, този живот горе не е такъв, какъвто е земният живот. Аз видях колко много длъжници имам. Не искам да остане нито един. Донесете ми тефтерите!“ Синът му донася тефтерите и той наклажда огън и ги изгаря. „Никой не ми дължи повече!“ – казва богатият търговец. Това изисква от нас новият живот. Не ни трябват повече тефтери!

Аз искам да освободя душите ви от всички заблуждения и ограничения. Щом влезете в новия живот, ще съберете старите тефтери, ще ги турите в огъня да изгорят. Достатъчно ви е онова, което имате в хамбара.

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

Тридесет и шеста лекция на ООК IV година
12 август 1925 г.

Абсолютна справедливост (Общъ окултенъ класъ. IV година (1924–1925). София, 2002)
36 беседи от 15 октомври 1924 г. до 12 август 1925 г.

Начало: 19:00

1925_08_23 Двете свещени положения
съборна беседа

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Ще ви прочета няколко извадки от книжката Завета на цветните лъчи от Духа на Любовта, стр. 10.

● Виж, Господи, защото съм в утеснение.

Сега всички вие сте в утеснение. Не само вие, но и целият свят е в утеснение.

● Скърбите на сърцето ми се умножиха.

● Веселието ми се обърна на скръб:

сърцето ми е изнемощяло в мен.

Това го казва не един светски човек, но един много високо духовно повдигнат човек, който разбира Божия закон. Тъй е усещал той. Сега иде отговорът на това нещо.

● Ако премина всред утеснение, Ти ще ме оживиш.

И наистина, при туй утеснение, в което се намирате, само Господ може да ви утеши. Тази идея трябва да проникне дълбоко в душата ви. Ако търсите утешение от другите, никога не може да го намерите. Това е заблуждение. Понеже ние живеем в Бога, само Бог ще ни утеши, само Бог ще ни оживи. Кога? – Когато Бог се всели в нас. Друг един процес се зарежда в света. Аз ще говоря върху него.

● Той наистина взе на Себе Си болестите ни

и със скърбите ни се натовари.

Защо? – Любовта Го е заставила. За да вземе Господ нашите скърби, значи те не са за друго, освен за да познаем Любовта Му. Скърбите и страданията са начини, чрез които се изпитва доколко един човек е силен в света. Юнаците се

познават доколко са юнаци по тежестта, която вдигат; ученият – чрез силата на своето знание; силният – чрез своята сила. Големият юнак се познава по тежестта, която носи на гърба си. От Невидимия свят, за да изпитат един човек доколко е силен, турят му скръб, равносилна на едно кило, на две, три ... на 40, 50, 100, 500, 1000 кг. Колкото повече носи, толкова по-силен е той, по-голям герой е; колкото по-малко носи, толкова е по-слаб. Като се питате сега защо ви са скърбите, ще знаете, че ви са дадени, за да изпитат доколко е духовната и физическата ви сила. Тъй седи въпросът. Сега Бог се обръща към онези, които са оскърбени в света и мислят, че са изоставени.

● О, оскърбени, смутени, неутешени – към човешките души се обръща.

● Ето, Аз ще постеля камъните ти стивиевидни,

Ще туря основанията ти от сапфир.

Значи Той ще тури такива основи на душата. Във всички тия недоразумения пророкът или псалмопевецът изказва следното:

● Млъкнете и разумейте, че Аз съм Бог.

Значи човек, за да разбира работите в света, трябва да мълчи. Когато говори Учителя, ученикът трябва да мълчи. Ако той говори и се разправя, нищо няма да разбере. Някой път казваме: „Защо трябва да мълчим?“ – За да научиш нещо, ще мълчиш в себе си. Докато ти се смущаваш и мислиш, че светът не е уреден, нищо няма да научиш. Бог казва: „Аз съм Любов.“ Млъкнете и ще разберете, че Бог е Любов. Като млъкнем ние, Бог, Любовта ще уреди всичките работи. Затова трябва да мълчим, защото Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, щяхме да говорим постоянно, но щом Бог е Любов – ще мълчим.

● Бог на всяко утешение.

Значи Любовта е, която утешава. Всяко утешение иде само от Любовта. Само онзи, който ни люби, може да ни утеши. Никой никого не може да утеши, ако не го обича.

● Аз съм с тебе да те утешавам.

Значи Бог е всякога с нас.

● Дух на утешение.

Духът е онзи Учител, Който ръководи човешката душа и я утешава.

● Аз съм, Който ви утешавам.

● За да утеша всички сетующи,

да им дам музика вместо пепел,

елей на веселие вместо плач;

облекло на хваление вместо дрехи на униние.

Значи човек трябва постоянно да хвали Господа. Туй са облеклата на човека.

● Да се не смущава сърцето ви – това са думите на Христа.

● Ето, Аз съм с вас. Кой? – Бог на Любовта.

● И дните на сетованието ти ще се свършат.

● И ще избърше Бог всяка сълза от очите им.

● Кога се унижи някой, тогава ще речеш: Има възвишение.

● Скръбта ви ще се промени в радост.

Казва се по-нататък:

● Утешавайте, утешавайте людете Ми.

● За да научат всички и всички да се утешават.

● И ще го водя, и ще въздам пак утешение нему и на оскърбените му.

● И ще ви даде друг Утешител да пребъде с вас во веки. – Духът на Любовта.

● Който ни утешава във всяка наша скръб.

За да може и ние да утешаваме тези,

които се намират във всяка скръб, с утешението,

с което и ние сме утешавани от Бога.

Разумна и свята обхода – това ще ви бъде една задача за през цялата година. Аз искам да изнеса няколко мисли тъй ясно, че да ви бъдат понятни, т.е. да ги направя достъпни за вашия ум. Има една голяма мъчнотия, която срещаме в материалния свят, а тя е тази, че духовните идеи не могат да се представят ясно, не могат да изпъкнат лесно в ума. Сега аз ви питам: когато онази млада мома на 20 или 21-годишна възраст се облече много хубаво, за кого се облича? Три положения има: тя се облича или за себе си, или за обкръжаващите, или за своя възлюблен. Едно от тия три положения е вярно. Друго положение има ли? Ако ние живеем в разумна и свята обхода, за кого ще бъде това? Или за себе си, или за обкръжаващите ни, или за Бога. И трите тия положения са важни. Отде трябва да започне разумният ученик? Когато хващате една кокошка, де я хващате – за краката или за главата? Някои я хващат за краката, други за главата, а трети – за опашката. Като влезете в курника, тя е на ваше разположение и вие я хващате, както ви дойде. Но аз казвам: да хванеш кокошката за краката, да хванеш кокошката за главата или за опашката – това не е разрешение на въпроса. Е, как трябва да я хванете, я ми кажете? Ще вземеш малко житце за тази кокошка и ще ѝ кажеш: „Кът-кът.“ Тя ще излезе от курника, ще дойде при тебе и ти ще я помилваш малко по гърба – това е правилното разрешение на въпроса. И вие сега хващате всеки въпрос или за краката, или за главата, или за опашката. Досега хората все така са хващали въпросите: кой за главата, кой за опашката, но туй не е правилното разрешение. Питам: какви са резултатите от вашия семеен живот? Много от въпросите там са разрешени по същия начин: за главата, за краката, за опашката. Вие опитвате тия три метода. Те обаче нямат добри резултати. Как ще постъпите тогава? – Ще вземете крината с жито, ще извикате кокошката, ще ѝ кажете: „Кът-кът.“

Като излезе, ще я потупате малко и тя ще тръгне подире ви. Тогава вие ще можете да се разговаряте с тая кокошка. Казвате: „Това е кокошка, какво ще разговаряме с нея? Тя живее в курник. Може ли тя да мисли тъй, както аз мисля?“ Питам ви тогава: вие можете ли да мислите тъй, както Господ мисли? Че вашето положение пред Бога е такова, каквото е положението на кокошката в курника. С туй знание, с тия способности, които имате, можете ли да се равните със знанието, с туй дълбоко разбиране, което Бог има. Ще кажете: „Ама за в бъдеще и ние ще се развием.“ Че и кокошката ще се развие за в бъдеще. Когато вие станете ангел, тази кокошка ще стане човек. Все-таки вие не унижавайте кокошката! Не мислете, че кокошката не разбира. Е, каква интуиция има тя! Туриш ѝ житце, викаш я, но тя те погледне и си казва: „Не ти искам житцето, не ти искам житцето“ – и седи надалече. Защо? – Тя схваща, че имаш лоши намерения. Интуиция има тази кокошка!

Второто положение, което трябва да имате в ума си, е следното. Вие, като сте дошли на този свят, очаквате да ви посрещнат с плетени венци, с угощения, като някои царски синове. Това е идеалното положение, то е същото, като да извадиш кокошката от курника, да я погалиш малко и да я пуснеш на свобода. Но хората в света не посрещат така. Когато пуснат онзи, големия съвременен параход в морето, как го посреща то? Мислите ли, че морето ще утихне зарад него? Мислите ли също така, че навсякъде по света ще се издаде заповед да утихне морето, никой да не побутне даже с перце този царски син? – Не. Щом влезе в морето, всичко ще се повдигне срещу него. Даже нарочно се издава заповед: всички против него! Повдигнат се бури, ветрове, хали… Най-първо този великан, докато стои на пристанището, мисли, че е много силен, че никой не може да го разклати. Хиляди килограми тежи, но като влезе в морето или в океана, тия вълни го люлеят наляво-надясно, отзад-отпред, и всички ония хора вътре, които имаха упованието си на него, почват да се страхуват. Но той не се спира да се разправя с тия вълни, той не се страхува, той ги руши. Една отляво го удари, друга отдясно, но той си държи своя път.

Питам сега: ако вие сте в това море или този океан и ако срещнете всички тия противодействащи вълни, какво има да се разправяте с тях? Вие ще помните вашата цел. Каква е целта ви? – Пристанището на живота. Това е Божията Любов, към която трябва да се стремим. И този океан трябва да го минем! Тия вълни не са никакво нещастие. Те са овации, с които ви посрещат. Ние виждаме другояче работите. Всички вълни се повдигат, подскачат наляво-надясно от

парахода, ей – морето се вълнува. То казва: „Една овация ще ви дадем!“ – поздравява парахода. Ако тези хора разбираха закона, нямаше да се плашат. Но понеже не го разбират, плашат се. Стегне се умът и сърцето им, казват: „Този параход може да потъне.“ Питам ви: мислите ли, че извън Бога, Който така разумно е устроил нашето тяло, Който е вложил в нас Духа Си, има някоя сила, която може да потопи нашата душа в океана, да ни лиши от живота? – Няма такава сила. И никой не може да ни лиши от Божията Любов. Кой е в състояние да вдигне Любовта и да я скрие някъде? – Крият се малките капчици вода. Кой от вас може да скрие големия извор? Следователно в умовете на някои ученици седи идеята, че благото, което Бог им е дал, може някой да им го вземе. Те мислят, че параходът, с който са тръгнали по този път, може да загине някъде в морето. Това са възможности, това са вероятности, но те са само разсъждения в живота. Всеки от вас, който е влязъл в този път, трябва да знае, че няма сила в света, която може да го отдели от пътя, който Бог му е определил! Така седи въпросът положително.

Третото положение е мисълта за Слънцето. Когато Слънцето изгрява, то носи своето благословение. Слънцето извършва два процеса на Земята: сухите дървета прави по-сухи, изсушава ги, а онези дървета, които растат, уголемява и им дава по-голяма сочност и мекота. Кои дървета изсушава Слънцето? – Тия, които не искат да растат, които се отказват да работят. Има и хора като тия дървета. Те се наричат хора с установени характери. И аз ги наричам установени характери. Те всякога са изправени нагоре, като празни класове. Такива хора казват: „Прав трябва да бъде човек!“ – Не, от такава правота в света вие трябва да се откажете. „Ама аз не искам да се огъвам.“ Ще се огъваш, защото иначе ще бъдеш едно сухо дърво. Животът се отличава по това, че в него има огъване. Ще заемеш хиляди различни положения: и прав, и крив ще бъдеш, но трябва да си господар на всяко положение. Туй, което хората в света разбират под огъване, то е клонът да не се отделя от дървото – това е важното. Всяка твоя мисъл трябва да бъде свързана с общия Божествен живот. Туй, което аз мисля, трябва да бъде в съгласие с Божия ум, с Божиите мисли, с Неговите закони. Не само това, което аз мисля, но и вашите мисли трябва да бъдат в съгласие с Божиите мисли и закони. Щом ние сме в съгласие с великия Божи закон, с Неговия Дух, ние ще бъдем клон, свързан с Божественото дърво. В такъв смисъл именно трябва да бъдем в съгласие с всичко в Бога.

Ще ви запитам: кога сте излезли от Небето? Вие не помните от колко хиляди

години сте излезли от Небето. Вие даже не помните ония хиляди блага, които са ви дадени оттам. Вие сте забравили, когато ангелите са ви изпращали с венци. Това е толкова далечно време, че почти никакво възпоменание нямате от него. Тържествено ви изпратиха оттам. Тогава бяхте облечени великолепно: с красиви дрехи, с гирлянди и със светли лица. А сега сте се сгушили като някоя разбита армия. Някой от вас облякъл офицерски мундир, но еполетите му ги няма; шинелът му е промушен оттук-оттам и той си казва: „Как стана тази работа?“ След такова едно разнебитване на армията военните казват: „Ще има нова обмундировка.“ Сега светът претърпява едно вътрешно преобразование, едно коренно преустройване. Бог прави нов свят сега и ние сме свидетели на този свят. По нов начин Той устройва този свят – чрез закона на Любовта. И всички ние, които се намираме в този момент, помагаме на тази нова зидария. Всеки от вас може да тури на това ново здание поне по един камък от Любов! Един ден ще кажете: „И ние сме турили един камък в туй велико ново здание.“ И като турим един камък, ние вече имаме дял във великото, което Бог приготовлява. Вие ще кажете: „Да видим дали ще бъде така.“ Виждате го отчасти и ще го видите напълно. Отчасти виждаме, отчасти знаем, отчасти разбираме, отчасти чувстваме.

Има някои неща, мъчни за разбиране. Например аз няма да се спра да ви разправям за степените на Любовта, но ще ви дам обяснение какво нещо е радостта. Или ще ви покажа степените на радостта. Има една радост в света, тя е следната. Представете си, че вие имате да плащате някому 200 000 лева златни, но кредиторът ви е такъв кожодер, не чака да се улесните и тогава да му ги платите, но ви осъжда. И съдията е съгласен с него, осъжда ви: ако не изплатите навреме дълга си, ще ви затворят 20 години в затвор. Един ваш приятел ви обещава до това време да ви даде парите. Обаче времето наближава, остава още един час. Вашият приятел го няма. Само една минута остава още. Но законът е толкова строг, че ако тия пари не дойдат навреме, вие сте изгубен. Сърцето ви тупа, смутен сте, но в последния момент парите пристигат. Какво ще почувствате? – Една радост, че сте свободни от затвора. Туй е едното понятие за радостта. Вие спечелихте ли нещо? Тия пари влязоха ли в джоба ви? – Не. Те отидоха в чужд джоб. Защо се радвате тогава? – Радвате се, че не сте влезли в затвора, че имате свобода да работите.

Второто положение на радостта. Представете си, че вие сте пътник и от дългия път сте оголели, обосели, нямате хляб. Зимно време е: вън е виелица, студ. Вие

сте се приютили в една малка колибка и ви казват, че един ваш приятел ще ви донесе топла храница и дрехи. Вие чакате. Първият ден минава, няма го. Бурята бучи отвън. Казват ви: „Скоро ще дойде приятелят ви." Още пет минути, още една минута, и най-после ви казват: „Ето, иде приятелят ви с топлата храница!" Той дойде, запали огън, стопли стаята, даде ви дрехи. Вие се умиете, обличате се и вкусвате от топлата чорбица. И в този случай пак имате радост в душата си. Питам ви: спечелихте ли нещо? – Спечелихте. Хлебецът влезе в стомаха ви. И дрехи ви дадоха. Тази радост и първата мязат ли си? При едната радост вие чувствате, че сте придобили свобода и един товар се е смъкнал от гърба ви: усещате една лекота в душата си. Във второто положение, освен първата радост, усещате, че сте придобили нещо, което е влязло в стомаха ви. Една топлинка, една мекота ви е обгърнала. Тази радост се отличава по нещо от първата.

Третото положение на радостта. Вие имате вече свободата: 200 000 лева са платени за вас, имате и хубави дрешки, и хлебец, и чорбица – осигурени сте. Но иде едно трето положение: там, дето живеете, има един велик университет, в който трябва да постъпите. Ако не постъпите там, изгубвате всичко в този свят. Вие давате своето заявление пред една специална за това комисия и чакате резултата. Чакате ден, два… последният ден иде. Остават още пет минути, една минута само остава и вие треперите как ще се произнесе комисията за вас. Тупа ви сърцето! Има опасност и да не ви приемат. Най-после комисията се произнася и вие получавате отговор, че ви приемат в университета. Пак имате радост. Питам: по какво се отличава тази радост сега? Пред вас се отваря един широк свят: ще влезете вътре, ще се обогатите със знание, с мъдрост и после ще имате къде да работите. Някои от вас сега придобиват първата опитност на радостта. Остава ви още една минута и 200 000 лева ще дойдат. Вие очаквате. Сърцето ви тупа. Други от вас сте в положението на онзи, на когото остава една минута само да дойдат хубавата супа и дрехите. Вие пак чакате. Трети от вас сте пред вратата на университета, при туй велико училище. Една минута остава още комисията да разреши ще влезете ли вътре, или не. Аз ви казвам, че тази комисия е много справедлива. Тя няма да ви лиши от благата, които ви се падат. И вашият приятел, който ви е обещал дрехите и топлата храна, ще дойде навреме, няма да закъснее. И онзи, който ви е обещал парите, и той ще дойде. Аз ви говоря за нещата тъй, както стават. Ако приятелите ви в света са толкова точни, то ония от другия свят, или Белите братя, за които ние говорим, са още по-постоянни, още по-точни.

Ако вие искате да си съставите понятие за Белите братя, всякога трябва да изпъкне във вашия ум образът на Христа. Христос обаче ни е показал само едната страна на Своя образ. Ние виждаме Христа в унижението, в носенето на скръбта и страданието, в изкуплението на човечеството. Ние не сме видели Христа в Неговата Любов. Ние не сме видели още Господа в Неговата Любов. В какво седи тази Любов? Първото положение, с което можем да познаем Бога, е следното: ще ви приведа две свещени положения. Искам вашите сърца да са готови да чуете тия свещени неща. Това, което ще кажа, е свещено за мен. По-свещени работи на Земята от тия няма да намерите. Едното свещено положение е: да дойде Бог чрез Духа Си да живее в нас! Няма по-свещена идея от тази – да дойде Бог чрез Духа Си да живее у нас. И когато Бог дойде в нас, Той ще произведе това разширение, това освобождение в нашата душа, което чакаме. Бог е, Който ще ни освободи. Само когато Бог дойде да живее в нашата душа, ще дойде и тази свобода. Няма друг изходен път. Само така ще познаем Божията Любов. Сега може да имате разни понятия за Бога, но когато Бог дойде да живее във вас, вие ще усетите пълнота в себе си, ще бъдете примирени с Небето. Вие ще бъдете толкова горещи, че всичките скърби и страдания на Земята ще се стопяват във вас. Вие ще бъдете толкова богати, че ще можете да изплащате всичките дългове на света. Вие ще бъдете толкова силни, че ще можете да вдигнете цялата Земя на ръцете си. Това ще бъде само тогава, когато Бог дойде да живее във вас. Това не е само тъй, символически, но е факт. Вие ще чувствате такъв мир, такава радост, такова веселие, каквото никога не сте чувствали. Да дойде Бог чрез Духа Си да живее във вас – това е първото свещено положение. Но туй положение от страна на Бога е само наполовина. Бог ще ни се изяви тъй, както Той обича.

Второто положение, което за мен е свято, е следното: ние да влезем да живеем в Бога. Засега ние сме още отвън. Ще кажете: „Защо е така?" Христос казва: „Отец живее в Мен, и Аз живея в Отца." Това са две положения, коренно различни помежду си. И тъй: „Отец живее в Мен" – първото положение. Това е силата, която аз имам, а тази сила е от Бога. „Аз живея в Отца Си" – това е второто положение. Като влезем да живеем в Бога, тогава ще се изпълним с Божията Любов.

Сега вие сте длъжни като ученици да добиете второто положение – да живеете в Бога. Тогава вие ще се изпълните с Неговата Мъдрост, с Неговото знание, с Неговата сила и с пълнотата Му. Имате ли тия две положения, т.е. живее ли Бог

чрез Духа Си във вас, и живеете ли вие в Бога, между Бога и човешката душа вече настава единство. Павел казва: „Няма сила в света, която може да ни отдели от Любовта на Бога, от Любовта Христова.“ А това е целта – да се образува тази връзка. Аз нямам време да ви обяснявам какво нещо е тази връзка. Днес ще размишлявате върху тези две идеи: първото положение – да живее Бог във вас – да придобиете необходимата за вашето развитие свобода; второто положение – да живеете вие в Бога – само тогава ще придобиете онази вътрешна интуиция, чрез която ще разбирате същината на нещата. Защо сега не се познавате? Вие не сте възприели, не сте научили тези закони. Ще се опитате най-първо да живеете в Бога. Вие сега започвате да опитвате тази Любов. Правили ли сте опит да живеете в Бога? Правили сте, но не зная доколко опитът ви е излязъл сполучлив. Във всяка работа има само един сполучлив момент, при който изпълнението ѝ бива съвършено. Когато живеем в Бога, всичките ни работи на Земята, в каквото положение и да сме, ще бъдат съвършени. Тогава вие няма да бъдете в нужда. Ако тръгнете на път, аз няма да ви дам цял самун, но ще ви дам едно малко парченце хлебец, не повече от 100 грама. Този хляб ще има това свойство, че и цяла година да пътувате, все 100 грама ще си носите, все ще имате хляб. Хлябът ви няма да се намали. Ако ви дам една круша, през цялата година ще ядете тази круша, и все цяла ще бъде. Постоянно ще ядете от нея, без да можете да я изядете. Ако пък ви дам една златна монета, по този закон тя все ще си остане цяла. Ще я давате навсякъде, но в джоба ви все ще има една монета. Целия свят ще пропътувате с нея, и тя пак ще остане в джоба ви. Как ще си обясните този закон? Това показва, че Божественото постоянно се увеличава, увеличава до безкрайност. Това е красивото в живота! И когато ние приемаме този Божествен живот в нас по този начин именно – Бог да живее в нас и ние в Бога – този наш малък живот ще бъде сила. Малките неща – това са силните неща. Вие не очаквайте големи радости. Малките радости – това са силните положения в света. Да знаеш да се радваш на малките блага както малките деца – туй е истинската радост. Някои учени мислят върху някой въпрос цели 20 години и нищо не успяват. Най-после една малка идея проблесне в ума им и те се зарадват. Тази малка идея разрешава въпроса.

И тъй, имайте предвид тези свещени идеи. Като живеете по този начин, само така ще може между всички ви да се въдвори тази вътрешна връзка на Любовта. Без нея вие няма да се разбирате. Вие ще имате за мен едно понятие, ще кажете: „Учителя прави, каквото си иска.“ И аз за вас ще кажа: тия мои ученици си правят, каквото искат. Не е така, аз не правя, каквото си искам. Аз започвам с

първото положение. Аз правя това, което Бог изисква. Като стана сутрин, казвам: Господи, какво искаш да направя сега? Където ме прати Господ, там отивам. Аз съм готов да направя всичко, което ми каже Господ. Вие трябва да знаете и второто положение, че и Господ прави за мен всичко, което аз искам. Защо? – Понеже и аз живея в Него. Няма нищо, което аз да поискам, и Бог да не го направи. Когато Бог обърне Лицето Си към мене, Той мисли какво да направи за мене. Следователно Той и аз сме в съгласие. Аз мисля за Него, питам Го: „Какво да направя, Господи?“ Той ми каже да поправя някои малки работи: да посетя някого – направям го веднага. Ето, аз съм ви събрал тук. За кого? – За Господа. Господ е казал да се съберат тия ученици. И ето, аз ви събирам, разправям ви това, което Бог ми казва. Той ми казва: „Това ще им разправиш!“ Вие казвате: „Тъй си е помислил Учителя – да ни говори това-онова.“ – Не, аз не говоря, каквото ми дойде на ума, но каквото Господ ми каже. Вие казвате: „Е, какво ще каже Господ утре?“ – То е в мен и каквото ми каже Господ, ще ви го кажа и аз. Вие ще възразите: „Наистина, дали е така?“ Това, дали вие ще вярвате, или не, то е друг въпрос. Може да мислите, както искате, но за мен това е един факт, абсолютно верен. Аз ви казвам, че ако Господ живееше във вас, щеше да бъде нещо красиво, нещо величествено.

Какво ще каже Господ сега на вас? Ако Господ живее в нас и ни говори всяка сутрин, какво трябва да направим за Него? Ще дадем 200 000 лева, които сме обещали на онзи, когото ще затворят. Ще занесем дрешките и топлата чорбица, която сме обещали на онзи, който зъзне на студа и ни чака! Ако Господ живее в нас и го слушаме, ще решим да приемем този, който трепери пред вратата на училището и очаква да влезе там да се учи. Тази комисия сме ние. Тази комисия е все от хора съставена, а не от ангели. Тази комисия трябва да реши да пусне в училището всеки, който иска да се учи, за да може да работи, за да се зарадва. Вчера дойде при мен един млад брат, трепери горкият и ми казва: „Учителю, досега не съм бил в Школата, не съм следвал това Учение, но от Вас зависи всичко. Ако ме приемете в Школата, моята душа ще се повдигне.“ По човешки, по вашему, вие ще кажете: „Този брат не е посещавал Школата, да не се приеме!“ Казвам му аз: „Чакай да видя какво ще каже Господ.“ Как мислите, какво ще каже Господ? Щом Господ го праща при мен, Той го е приел вече. Казвам му: „Не бой се, Господ те е приел!“ Ти като обичаш Господ, дай Му възможност да живее в тебе! А тази външна работа, да влезеш в Школата, е уредена вече. Не бой се! Ти ще слушаш Бога, защото, който влиза в училището, трябва да слуша. Като влезе учителят в клас, нали трябва да го слушаш? Ако

нямаш туй разположение на ума да слушаш, не ще може да разбираш и да възприемаш тези велики работи, тези велики задачи, които се преподават. Те са толкова тънки и деликатни! В туй училище се изисква един светъл ум и разположение на духа, за да се разберат нещата, да стане нашата душа благородна. По някой път в обходата си ние не сме толкова деликатни по причина на материята, която е много груба и не е още добре устроена. Някой път искаме да кажем нещо хубаво, но езикът ни не е тъй мекичък, не може да се огъва, та току виж, кажеш някои думи, за които после се разкайваш. Казваш си: „Не трябваше тъй да кажа, не биваше тъй да кажа“, и т.н. Значи, като се всели Господ в нас, ние ще придобием такава мекота, която ще ни отличава. Вие различавате всички ония, в които Господ живее. Чували ли сте колко е мекичък гласът на един такъв човек? Нещо особено има в Божественото, в Любовта.

Та през тази година вие ще живеете в Бога и Той във вас. Вие сте живели в Бога тъй, както детето е живяло в утробата на майка си. Вие сте живели в Бога тъй, както скъпоценните камъни са живели с хиляди години заровени в недрата на Земята. Несъзнателен живот е бил тогава. И в този културен век ги изкопават от земята, за да ги турят на пръстена на някоя млада невеста или на някоя царска корона. Мислите ли, че този камък, когато е бил заровен на дъното на Земята, не е усещал скръб? – Усещал е. Но мислите ли, че и сега, когато е турен на царската корона или на някой пръстен, не усеща радост? – Усеща. В този скъпоценен камък е затворена една душа, която чака своето освобождение. И като излезе от земята, тя се радва, че е излязла на белия свят. Радва се, че е на пръстена или на царската корона. Така и ние казваме за вас: ангелите влизат в тази гъста материя и ви изкопават. Това наричам аз пробуждане на съзнанието. И вие сте били затрупани тъй, както скъпоценните камъни. Тия, у които съзнанието се е пробудило, ангелите ги намират тъй, както днес намират заровените скъпоценни камъни, и ги изкопават. Какво значи пробуждане на съзнанието? – Да се пробуди съзнанието, значи да почувствате Божествената Любов. Турят ви на пръстена на някой Дух. Той ви поглади и вие почувствате неговата Любов – сърцето ви затупа. Значи почувствали сте Любовта му, почувствали сте Бога.

Сега през целия ден желая да останат две важни неща в ума ви. Ще размишлявате върху следните положения: Бог да живее във вас и вие да живеете в Бога. Само по този начин ние ще разрешим великите задачи, които ни предстоят: да станем зидари, да служим на Бога, да вземем участие в

съграждането на този Разумен живот, който Бог сега строи! Аз ви казвам, че Господ в мене ми казва: „Вие ще имате всичкото Негово благословение!“ Не мислете, че това е една химера. Вие ще опитате думите ми във всяко отношение. В тях няма никакво изключение. Ще имате Божието благословение! Всичко, което е необходимо за живота ви, ще го имате. Ще имате и средства, и здраве, и знание. Всичко ще имате, но не се стремете да задържате физическото. Не се старайте да запазите тия съдрани дрехи, които носите. Всички трябва да се съблечете от тях. Ново се гради сега у човека. Да съградим Новия живот, да почувстваме, че ние сме братя – това е, което трябва да желае всяка душа. Братя ще бъдем само когато Духът на Бога живее в нас. Този Дух ще ни разкрие великата тайна на Живота. По-велика тайна от тази няма. Ами какво щеше да бъде вашето положение, ако ви се отвореха очите и видите и другите ваши братя, които присъстват тук? Какво ще стане с вас тогава? – Всички ще излезете из кожата си навън. Вие сте чудни, когато запитвате защо ще излезете от кожата си навън. Ами когато дойде майка ти, която си очаквал с нетърпение цели 20 години, ще седиш ли вкъщи, докато пристигне тя? – Не, ще излезеш вън да посрещнеш майка си. Няма да я чакаш вкъщи. Такова е и състоянието на човешката душа, когато очаква да види тия свои братя. Ще излезем от телата си! Ще останат само слугите ни и като дойдат нашите братя, ще ни намерят полегнали, ще кажат: „Тия хора са измрели.“ Тъй ще бъде! И Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Но има и друго нещо: къщите ни тогава ще бъдат много лекичко направени, като колибки, та лесно ще ги събираме в едно малко денкче, което няма да тежи повече от един грам. И ние, и колибката ни, ще идем да посрещнем майка си.

И тъй, ще се въоръжите с вяра, с Новата вяра, която излиза из дълбокото съзнание, че Бог живее с нас. За тази вяра Христос казва: „Ако имате вяра, голяма колкото синапово зърно…“ Това е вярата, която Бог разработва. Христовите ученици разбираха много добре закона. Те казваха: „Господи, придай ми вяра!“ Христос им казва: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Туй е законът на Вярата. У всеки един от вас, който иска вяра, Бог трябва да се всели чрез Духа Си да живее в него, и той да живее в Бога. Само тогава ще имате тази Вяра, която премества планини и гори – Вяра, чрез която всичко може да стане. Не е мъчно да се достигне тази вяра. Някои хора искат чудеса.

Ще ви приведа един пример, за да видите какво прави вярата. В София имаше

една болна сестра. Един ден тази сестра отива на Витоша, но се връща оттам болна. Сираче е тя, сама вкъщи. Цяла година боледува. Пращам сестри да я нагледват, казвам им: „Идете при нея, подкрепете я.“ Те чакат Учителя да отиде при нея, да я вдигне веднага, но той не отива, особен Учител е той. Пращам една сестра, пращам друга сестра да я видят, да я понасърчат, но тази сестра става все по-зле. Работата се влошава. Някои ѝ казват: „Нали вашият Учител всичко може, защо не те вдигне тогава?“ Най-после тя поиска да влезе в болницата, понеже здравословните условия вкъщи не били благоприятни за нея, трябвало ѝ млечице, по-силна храна изобщо. Казвам: ако тя влезе в болницата, повече няма да излезе и въпросът не е решен. Иде една сестра, казва ми: „Тая сестра няма да я бъде, не може да стане от леглото си.“ Казвам ѝ: „Ще кажете на тази сестра да дойде при мене!“ – „Учителю, защо си тъй жесток? Ти трябва да отидеш и да я насърчиш, да ѝ кажеш, че я обичаш.“ Казвам: „Тая сестричка ще дойде при мене!“ – „Как ще дойде?“ – „Ще пълзи и ще дойде.“ Един ден тя дойде. Казвам ѝ тъй: „Слушай, Господ ти е дал едно малко изпитание.“ – „Ама Учителю, краката ми…“ Гледам, зъбите ѝ са здрави, казвам: „Нищо, ще се оправи тази работа.“ Тя очаква да туря ръцете си отгоре ѝ, пък аз ги турих отдавна... Тя казва: „Не мога да ходя, слаба съм.“ Казвам ѝ: „За една седмица ти ще можеш да ходиш до Борисовата градина. Няма да викаш сестри да те водят. И с файтон няма да ходиш, ще пъплиш, ако не можеш да ходиш на два крака, но сама ще отидеш.“ Тя ме гледа. Казвам ѝ: „Ще ме слушаш, моята дума е свещена.“ И наистина, след една седмица тя беше на Борисовата градина. На втората седмица ѝ казах: „Ще идеш на Изгрева и ще почнеш да работиш там, ще копаеш. Най-после ще идеш и на Витоша.“ Тя отиде и на Витоша. Сега тази сестра е здрава и е тук, между нас. Казвам на тия сестри: „Човек не се утешава тъй, както вие мислите.“ Аз казвам на болната сестра: „Господ в мен ми казва, че ще направи всичко за тебе, ще влезе да живее в теб и ще те повдигне, но и ти трябва да научиш урока си – да имаш вътрешна вяра.“Аз ѝ казах да дойде при мен, защото Господ ми каза това. Това значи, че тя трябва да дойде при Вярата на душата, при Господа.

Някой път вие трябва да отидете при Господа, при Вярата на душата. Аз ви давам този пример, но той не се отнася само за тази сестра – за всинца ви се отнася. Всички ще пъплите като тази сестра: първата седмица ще отидете до Борисовата градина; втората – до Изгрева, третата – до Витоша, а четвъртата ще бъдете вече здрави, навсякъде ще можете да отивате. Защо? Защото такава е Волята Божия. Ние сме дошли на Земята да изпълним Волята Му. Най-

доброто, най-хубавото нещо, което можем да направим, е да изпълним Волята Божия. И за нас няма по-свещено нещо, няма по-свещена идея от тази, да изпълним Волята Божия, да изкажем нашата благодарност, нашата признателност, че Бог към нас е бил толкова благ и че от хиляди години Той се е грижил и се грижи за нас. И днес Бог е толкова благ към нас, че ни е събрал тук, че е накарал Слънцето да грее за нас, че ни е дал онези самунчета там, наредени в кухнята, ония домати, круши, грозде, дини и т.н. Пък както виждам, и вие сте бодри, весели. Всички ние сега ще пеем на Господа, ще кажем: „Господи, много Ти благодарим за всичко това. Ние сме много доволни, много благодарни. Ще Ти служим, Господи, ще изпълним Твоята Воля!“ И тогава Господ ще каже на своите слуги – ангелчетата: „Я разведете тия Мои ученици из хубавата градина, която съм направил заради тях!“ И те ще изпълнят своя дял в тази работа. Всеки ангел ще почне да ви разхожда, където искате, но трябва Бог да влезе да живее във вас, съзнателно да чувствате това. Всяка сутрин, като станете, трябва да кажете: „Господи, какво мога да направя днес заради Тебе?“ През целия ден ще мислиш какво можеш да направиш за Господа. Само така ще бъдете свободни.

Бог да живее в нас и ние да живеем в Бога! И Любовта да бъде една силна връзка помежду ни – не само между нас, но между всички на Земята; не само между всички на Земята, но и между всички на Небето. И всички, които живеят на Земята и на Небето, да бъдат всички едно. – Амин! Тъй да бъде!

Сега ще дадете простор на вашия ум. Главата ви да се освободи от всички спънки и ограничения на ума. Ще дадете простор на вашето сърце. Сърцето ви трябва да обича нещо, да върши Волята Божия. Както сърцето постоянно тупа и изпраща кръв по цялото тяло, а кръвта е символ на живота, така и Божественото сърце трябва да изпраща Новия живот навсякъде. Туй сърце може да бъде движено само чрез Божия Дух. Кръвта ще бъде Духът и чрез всяко пулсиране на това сърце Той ще изпраща Живот към ума ни, към душата ни, към сърцето ни – навсякъде, и ние ще бъдем живи. Второто положение е, че онова живо огнище, на което всички неща се коват, се приготовлява. Всичко трябва да бъде свещено! Това да бъде живият огън, който постоянно трябва да гори в душата ни.

И тъй, светлина в ума ни, живот в сърцето ни и Любов в душата ни! Това е мястото, дето Бог живее. Бог се проявява в ума ни като Светлина, в сърцето ни

като Живот, а в душата ни като Любов. Туй е великото! Ако ние не можем да разберем Светлината, която се разкрива в живота ни – а това е физическата страна на работата, не можем да разберем и живота. Ако не разберем живота, не можем да разберем и Любовта. Процесът е верен. Ако разберем светлината и тази светлина внесе всичко хубаво в душата ни, ние ще разберем този живот. Този живот ще разшири вашето сърце. Щом разбираме живота, ще разберем Любовта, която живее в душата ни. Живеем ли в Бога, тогава целият свят ще се отвори пред нас като един цвят и ние ще почувстваме този вътрешен смисъл на нашата душа. Ние ще разберем Бога като Светлина, тъй както ангелите Го разбират. Ще разберем Бога като Живот, ще Го разберем и като Любов. Разберем ли тия неща, ние ще имаме една основа, от която никой не може да ни поклати. Ще имаме една мярка, с която ще можем да разрешаваме всички трудни въпроси. Ще имаме една велика наука на ангелите и ще се радваме. Тогава и ние ще бъдем ангели. Ангел значи служител. Всинца вие ще бъдете служители. Сега нямате криле, но един ден те ще ви израснат. Щом Светлината влезе в ума ви, Животът – в сърцето ви, и Любов¬та – в душите ви, вие ще бъдете ангели. Това са качествата на един ангел. Така се проявява Бог.

И тъй, като ви питат какви сте, ще кажете: „Ние сме носители на Светлината, ние сме носители на Живота, ние сме носители на Любовта.“ Защо? Защото Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Това е разрешението на великата задача. Само този, който може да каже така, за него вече и Светлината има смисъл, и Животът има смисъл, и Любовта може да се прояви. И аз вярвам в това, тъй ми каза Господ сега. Като казвам: „Тъй ми каза Господ“, аз чувствам една малка скръб. В думата казва има нещо, което спира, думата не е силна. Буквата з дразни езика. Ако знаехте езика на ангелите, бих ви казал Вехади. Вехади – това е свойство на Духа. Тази дума произтича от дълбочината на душата, отвътре произлиза тя. Съзнанието трябва да се пробуди. Как? Ще имате вяра. При думата казва буквата з показва, че искаш нещо, но вътре се спъваш, а при Вехади виждате как се отваря духът ви. За в бъдеще и вие ще знаете този закон. Като станете духовни хора, това з ще се смекчи. Българският език ще се смекчи, защото ще се смекчи и съдържанието му. Когато някой инструмент не върви, то е, защото не е нагласен. Нали и той така шуми, не издава приятен звук, но като се образуват бързите течения, движения, шуменето изчезва. Като се завърти силно колелото на някоя воденица, тя се движи по-сигурно и по-устойчиво.

И тъй, Любовта е най-силната връзка, която ние можем да направим в този

свят. И като направим този възел, никой не може да го развърже. Това е великата връзка, която съществува между Бога и нас. Винаги да сме съединени с Бога – това е смисълът на нашия живот. Ще изучавате този закон! Той е една разумна сила, която трябва да прилагате в живота си. Духът Божий отвътре ще ви научи какво трябва да правите. И вие сами ще се учите от своята опитност. Ние ще ви учим, Господ ще ви учи и вие сами ще се учите. Трима души като се съберат да ви учат, ще научите туй, което е най-съществено за живота.

Сега аз ви поздравявам с радостта на онзи, който има да дава на кредитора; поздравявам ви с радостта на онзи, който очаква дрехите и топлата чорбица; поздравявам ви с радостта на онзи, който очаква да го приемат в училището. Господ да бъде с вас и вие да бъдете с Господа!

23 август, неделя, 5. 40 ч.

1925_08_23 На отворено и на затворено
съборна беседа

НА ОТВОРЕНО И НА ЗАТВОРЕНО

Аз вземам като предмет на тази си беседа думите: „На затворено и на отворено." Казват за някого: „Той е отворен човек." За другиго казват: „Той е затворен човек." На отворено живеят свободните хора, а на затворено живеят затворниците. Обаче думата затворено има и друг смисъл. Ако думата затворено подразбира ред и порядък, тогава ние живеем в Бога, ние сме на затворено. Следователно, като живеем в Божията Любов, в Божията Мъдрост, в Божията Истина, в Божията Правда и в Божията Добродетел, ние сме затворени, ограничени сме. От това гледище думата отворено означава, че живеем извън Любовта.

Следователно човек трябва да разбира живота дълбоко, трябва да разбира вътрешния смисъл на нещата. Той не се е явил тук като случайно същество: той има смисъл, цел в живота. Човек може да се е родил българин, може да се е родил французин, може да се е родил англичанин, американец или какъвто и да е – това не е смисълът на живота, защото първите хора не бяха нито българи, нито англичани, нито американци. Ами какви бяха тогава? Бог създаде двама души – и нищо повече. Тъй че отделните индивиди, общества и народи играят съвсем друга роля в икономията на Природата, а не както хората разбират. И всеки индивид на Земята от това гледище играе известна роля вътре в Природата. Всеки човек е на своето място. Всеки индивид, който е дошъл на Земята и у когото има съзнание, трябва да схване своето предназначение в живота и да го изпълни. Най-първо той трябва да знае отношенията си към Бога. Да определим отношенията си към Бога – този е важният въпрос, който ни предстои. Нашата Земя най-първо е разрешила отношенията си към Слънцето и чрез това се е самоопределила. Тя е определила своята орбита и с това ни е дала възможност да се явим. Ако Земята промени отношенията си към Слънцето, целият органически свят в нея ще се измени. Следователно от нейното самоопределение зависи какво ще бъде и нашето определение. Някой ще каже, че може да живее и без да се самоопределя. Не, докато не се самоопределиш, не можеш да живееш. Съзнателно или несъзнателно, ние ще се самоопределим. Рибите живеят във водата, но рибата се е самоопределила безсъзнателно. Същевременно окултната наука гласи, че душата на рибата не живее във водата, а живее извън водата. Значи горе колективно рибата се е

определила в каква среда да се движи. Дърветата по същия закон са се самоопределили. Половината от техния живот е в почвата, половината – във въздуха. Хората са се самоопределили да живеят по Бога и всички трябва да живеем по Бога. На нас не ни трябва само едно голо верую за Бога: на нас не ни трябва само едно формално спазване на Божия закон от страх, но всеки човек трябва да бъде закон за себе си! Този закон в него трябва да бъде свещен както когато е сам, така и когато е вън. Не трябва човек в дома си да има един закон, а вън в света – друг закон.

Един закон трябва да има навсякъде! Този закон трябва да бъде свещен, той трябва да бъде закон на Любовта. Любов¬та – това е най-великият закон в света, от който произтичат всички закони. Защо? – Понеже Любовта определя Живота. Пък самият живот определя условията. Искаш да се храниш: животът те заставя да работиш, животът те заставя да дишаш, животът те заставя да мислиш – животът те заставя да вършиш всичко това. Животът не е едно просто движение. Движението е резултат на самия живот, а животът произтича от Любовта. Тя е нещо разумно, велико! Ето защо в живота ние трябва да виждаме онова свещено проявление на Бога. Кое се проявява във всяко живо същество? – Разумното. Всяко същество, колкото малко и да е, когато го настъпиш, чувства известна болка. Например настъпиш една малка мравя, една малка пеперудка. Тя те погледне и казва: „Недей, и аз искам да живея, колкото и да съм малка!“

И тъй, от вашето самоопределение зависи бъдещето на цялото човечество. Човечеството – това са разумни души, въплътени на Земята. За в бъдеще вашите тела ще се изменят. Някои от вас сте сега жени, други сте мъже. Това е само една форма на живота. Целокупността на Живота още не се е проявила. Каква форма може да имате след хиляда години? – Не знаете. Някои казват: „То се свърши вече с живота!“ Това свършване, което вие подразбирате, е много повърхностно. Въпросът с това не се разрешава. Някой ученик от първо отделение казва: „Свърши се вече!“ – Какво се е свършило? – „Свърши се първо отделение.“ После ще започне второ. Като свърши второ отделение, казва: „Свърши се!“ Какво се свърши? – Второ отделение. Но след това ще завърши трето, четвърто отделение и т.н. След като завърши всичките отделения, всичките класове, свършва ли се въпросът? Не, това, което вие считате за свършване, представлява един непрекъснат процес.

Учението е един вечен процес на онази Божествена Мъдрост, която душата

очаква, за което се радва и в която постоянно се разкрива. В човека има нещо, което постоянно трепти. В човека има много желания, които не могат да се реализират на Земята. Много от тия желания в продължение на хиляди години не могат да се осъществят. Човек има желание да стане цар на цялата Земя и да заповядва на всичко: като каже на плодовете да зреят, да зреят; като каже на ветровете да спрат, да спрат; като им каже да духат, да духат; като каже на небето да има дъжд, да има; да стане буря или да се роди жито и т.н. – изобщо, каквото каже, да стане. Всеки от вас има скрито в себе си това желание. Борбата днес в света е за осъществяване на това желание. Хората днес искат да бъдат големи. Добре, да допуснем, че ви дадат цялата Земя. Тогава пък във вас ще се яви друго желание – да заповядвате на Слънцето да грее. Ако и цялото Слънце ви дадат, ще се роди друго желание – да владеете и цялата Вселена. Питам: вие можете ли да се задоволите с тия неща? Ако човек има днес 1 000 лева, после 2 000 лева, 3 000, 10 000 лева, милион, пак не ще е доволен. В Америка имало един богаташ, който имал хиляда милиарди. Можете ли да си представите колко злато са хиляда милиарди? Този човек усеща ли благото на това богатство? – Не. Един от американските милиардери казва така: „Трите лева, които спечелих първия път със своя труд, ми причиниха много по-голяма радост в душата, отколкото милионите, които се втичат в моята каса, без да ги усетя, без да вземе моето съзнание участие в припечелването им.“ Следователно този ден, в който сме се събрали да подишаме чист въздух, тези, малките блага, които имаме, струват повече, отколкото хилядите блага на цялата Земя.

Представете си, че вие сте господар на цялата Земя и тия един милиард и половина хора ви гракат всеки ден, искат това-онова от вас. Какво ще бъде положението ви? Вие не ще можете да спите, ще станете неврастеник. Наистина, да бъде човек цар, това е нещо велико! Знаете ли какво нещо е да бъде човек цар? За да бъде човек цар, трябва да бъде най-разумен, трябва да бъде изпълнен с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина. Царят трябва да бъде като един океан, като един извор, който постоянно да излива, да изпраща своето благословение тъй, както Слънцето изпраща своята топлина и светлина. Слънцето, като мине от изток към запад, и ни оставя хилядите си блага. Какво иска от нас? – Нищо. Представете си обаче, че след като залязва Слънцето всяка вечер, дойдат ония негови агенти, както има такива в обществената безопасност, и ви кажат: „Ще платите толкова хиляди лева за изразходваните от вас калории светлина и топлина!“ Какъв ще бъде вашият хал? Но Слънцето си минава и заминава и неговите агенти не идват. Ако пък

дойдат агентите му, казват: „Имахте ли достатъчно светлина?“ – „Нямахме.“ – „Е, нищо, утре ще ви дадем повече.“ Вие ги запитате: „Ами колко да ви заплатим?“ – „Даром даваме.“ – „Какво искате от нас тогава?“ – „Да служите на Бога и да Го обичате.“

И тъй, Бог иска от нас да Му служим доброволно и съзнателно. Туй съзнателно служене на Бога подразбира всички по-дребни същества от нас да познаят, че ние действително служим на Бога. И мравките, и птичките, и дърветата, и изворите – всички да знаят, че служим на Бога. Дето и да минем, да оправим пътя, да служим съзнателно на Бога. Да служим тъй, както Бог служи, както Слънцето служи, както звездите служат, както Земята служи. Ние сме призовани на Земята само за това – да служим. Един ден, когато съзнанието на хората се пробуди, когато умовете им се просветят – те и сега са просветени, но не са проявени – така ще служат на Бога: от Любов и съзнателно. Има някои хора – богати, но скъперници. Трябва да ги натиснеш, за да излезе нещо от тях. Има големи извори с вода, някъде дълбоко скрити в земята, и някой път трябва да стане катаклизъм, земетресение, да се пукне канарата над тях, за да вземат да бликат. С хиляди години се е събирала тази вода. Казват хората: „Какъв хубав извор.“ Казвам: да, от колко хиляди години тази вода се е събирала там! Тия скъперници на Земята са също такива големи извори, които трябва да разпукнеш, за да излезе нещо от тях. Ще ги пропука Господ: ще видите, че и в техните сърца се крие нещо хубаво. Един ден от сърцата на хората според Божието благоволение ще се разкрие нещо хубаво. Таи се нещо хубаво и в тях, но хубавото още не се проявява. Дълбоко в душата на всеки човек има скрито нещо ценно, но непроявено. Когато се прояви, тогава ще дойде Царството Божие на Земята между нас и ние ще се разберем. В това отношение именно знанието, което имаме, опитността, която носим със себе си, ще ни помагат.

Сега между хората има спор дали за първи път се явяват на Земята. Човек е излязъл някога от Бога. Кога? – В далечното минало той е излязъл от Бога и в далечното бъдеще пак ще се върне при Бога. Знаете ли как ще се върне при Бога? Когато се върне, велико посрещане ще бъде! Ще го посрещнат там с песни и свирни. Такова посрещане ще бъде, каквото в света никога не може да стане! В сърцата на всички, които го посрещат, ще блика Божествената Любов. Бог ще се прояви като Светлина. Тогава ще се оправдаят сегашните ни страдания. Ще разберем, че днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава, която ще се открие за нашите души. Следователно ние живеем за Бога. Като

живеем за Бога, то и Бог като живее във всички хора, всичко, което Той създава, е красиво. Като служим на Бога, ние косвено изпълняваме Волята Му. Всички расте¬ния и животни и всички народи изпълняват Божията воля спо¬ред великия Божествен план. Казвам: първото нещо за всинца ви е да се яви във вас онова велико съзнание за онази вътрешна благодарност: да се радвате, че сте дошли на Земята. Този момент е най-важен. Слушам, някой казва: „Защо ли съм се родил на Земята? По-добре да не бях се раждал!“ – Хубаво, да допуснем, че е така, но родил си се веднъж. Какво трябва да правиш? Казва някой: „Сиромах съм се родил.“ – Не е вярно, ти мислиш само, че си сиромах. – „Нито пет пари нямам!“ – Не, имаш две очи, които струват най-малко 10 милиона лева. Ако ти дадат 10 милиона лева за очите, ще ги дадеш ли? Хем 10 милиона златни, звонкови монети. Пък самият живот – то е нещо неоценимо! Онова, което трепти в нас, тази радост, която усещаме, с пари не може да се купи. Тя е изблик на Божествената Любов. Това е Бог, Който живее в нас и се проявява. Следователно ние не можем да спрем този велик изблик на Бога. Ако ние не искаме да проявим Бога доброволно, Той най-после сам ще се прояви. Такъв е законът. Когато един клон се откаже от дървото и не иска да работи, какво става с него? – Изсъхва. Когато цялото дърво се откаже да работи, и то изсъхва. На мястото на това дърво ще дойде друго и тогава, в края на краищата, Бог ще се прояви. Тъй че ако някой каже, че не иска да живее, ще изсъхне като това дърво. Ако пък каже, че иска да живее, туй дърво ще расте, ще придобие интелигентност, сила.

Всичко онова, което искате, ще ви се даде. Това е Божественото учение за всички. Така трябва да схващат всички хора положението. Вземете например войниците. От тях може да научите един добър урок. Кой човек, като стане войник, иска да забогатява? У нас, българите, дават на войниците по 6 лева месечно – даром служат. И наистина, те искат само да служат. Богатството, което ние търсим, се придобива отвътре. Богатството на човека е неговото сърце, неговата душа, неговият дух. Богатството на човека седи в знанието, което той може да придобие и с което може да си служи. Всичко, каквото искате на Земята, принадлежи на Бога. Щом ние обичаме Бога, можем да разполагаме с всичко Негово. Ако ние имахме Божията Любов в себе си, оскъдност в този свят нямаше да има. Съвременните хора могат да проверят този закон. Ако те биха живели по Бога, любовно, гладни години за тях нямаше да има, болести нямаше да има, земетресения, катаклизми нямаше да има. Забележете, гладните години, морът – всичко това са резултати от нарушението на онзи

велик Божествен закон на Любовта, която ражда хармонията. Някои от вас може да кажат, че ние не сме умни хора. Погрешката е ваша. Умен може да бъде всеки, който живее по Бога. И всеки, който наруши Божия закон, може да оглупее.

И тъй, първото нещо, което трябва да почувства всеки от вас, като си ляга вечер, е да бъде в съгласие с общия пулс на Живата Природа. Има едно ритмическо движение на живота – вдигане и слагане, прилив и отлив, с което движение човек трябва да бъде в съгласие. Сутрин, като станеш, туй движение ще те подеме нагоре-надолу така, както майката люлее детето си. Ето защо всяка вечер всеки от вас трябва да знае в съгласие ли е неговият живот с това общо разумно движение, което Бог е вложил в него. И сутрин, като стане, трябва да почне пак същия живот. Направете опит и ще видите каква голяма разлика ще има тогава в живота ви в сравнение с днешния. Мъчнотиите няма да изчезнат, но тогава лесно ще разрешавате въпросите. Всичките ви спънки ще бъдат благословение. Те ще ви донесат радост и веселие. Тия неща са се проповядвали от хиляди години насам и днес пак се проповядват.

Един велик проповедник в Америка запитва един артист от театъра: „Защо вие, когато представяте всякакви небивалици, карате хората да плачат в театъра, а когато ние проповядваме велики Истини, никой не плаче?“ Казва му артистът: „Вие проповядвате Истината като лъжа, а ние проповядваме лъжата като истина.“ Така и вие сега проповядвате Господа. Казвате: „Я има Господ, я няма.“ Ти ще проповядваш тази Истина смело, без колебание, ще бъдеш верен на себе си. Ще проповядваш туй, което си опитал; ще проповядваш туй, което е открито в душата ти като Истина. Ще проповядваш като този артист. Този артист представя например, че някой умира. Той преживява това като истина и така го представя. Този артист, който представя сцени на умиране, по-скоро умира. Като представяш, че някой умира, все ще преживееш нещо от неговото състояние. Не е лесна работа това!

Някои хора търсят лесния път. В света лесен път няма. Казвал съм и друг път: ако изберете най-мъчния път, той е най-лесният път, а най-лесният път е най-мъчният път. Да кажеш, че лесният път е най-мъчният път, това е едно противоречие повидимому. Всички съвременни хора страдат все от лесния път. Аз ще ви приведа едно малко сравнение. Допуснете, че в съвременните училища, тъй както са наредени у нас и на Запад, някой българин отива в

странство и без да е следвал, купува си един диплом за инженер или за архитект. Не, знания с пари не се купуват. Човек трябва да работи, за да придобие знания. Не работи ли, получава ли знанието без усилие, ще го познаят. Ще му дадат да построи някоя линия. Първия път, преди да се е проявил, ще му повярват, че знае, но след като построи една-две линии, никой няма да му вярва. Ще му кажат: „Ти нищо не знаеш! Диплом имаш, но дипломът не съответства на знанието, което имаш." Друг някой може да е следвал медицина, но след като измори няколко хиляди души, знаете ли на какво ще замяза неговата медицина? Тя ще мяза на медицината на онзи средновековен лекар, който лекувал болните си по особен метод. Той ги лекувал, като им пущал кръв и отгоре им давал да пият топла вода. Всеки ден, за да изтече лошата им кръв, пущал по малко кръв. Цели 23 години наред лекувал само по този начин, но нито един от пациентите си не могъл да излекува. Запитва се най-после сам: „Как така моето лекарство не спаси нито един болен?" Отговаря си: „Е, нима другите лекари ги спасяват?"

Не, туй е залъгване, туй е заблуждение. Ние не лекуваме хората с пущане на кръв. В човека трябва да се внесе нещо ново. Храната е, която лекува. Храната, светлината, въздухът, обмяната с добрите хора – това ще бъде лекарството ви за в бъдеще. Срещнеш един добър човек – той е цяр. Добрият човек, святият човек ще те лекува, без да знаеш, че се лекуваш при него. Лекарите трябва да бъдат най-добрите хора. Свещениците трябва да бъдат най-добрите хора. Съдиите трябва да бъдат най-добрите хора. Офицерите трябва да бъдат най-добрите хора. Войниците трябва да бъдат най-добрите хора. Навсякъде, във всички съсловия се изискват най-добрите, най-умните хора. Казвам: като турим всички тия хора на тяхното място, ще имаме ред и порядък, какъвто светът изисква. Най-добри, най-умни, най-благородни хора се искат! Добре, но отде ще дойдат тия добри хора? – От Небето. Та и вие от Небето дойдохте. И вие ще бъдете от най-добрите.

Трябва да дойдат сега други някои и да ви напомнят, че сте дошли от Небето. Вие сте забравили това. На какво мяза вашата работа? Една много красива слугиня от някое село се пазарила в града, при една много взискателна господарка. Тя била много угледно момиче. Накичила се един ден, излиза на пазара, намира своя възлюбен и забравя, че я чакат за хляб, че гювеч има на фурната. Господарката я чака, но няма я още. Иде господарят, чака и той, няма я още. Лягат си вече, но слугинята все я няма. Едва след полунощ се връща тя. И

хората мязат на тази слугиня. Някой стане търговец, казва: „Искам да се осигуря!“ Господ го пратил на Земята, чака го, а той търговец станал, за осигуряване мисли. Търговията не е твоя работа. Теб Господ не те е пратил търговец да ставаш. Ти си пратен тук, на Земята, да служиш на Бога, Волята Му да извършиш. Търговията е нещо последно, нещо вметнато в живота ти. Най-първото нещо като съзнателен човек е, че трябва да служиш на една велика идея. Тогава Господ не живее в теб. Ще Му служиш, ще се вдъхновяваш и всеки ден ще слушаш Гласа Му. Този глас е толкова хубав, толкова красив, толкова благ,толкова тих, че като го възприемеш и разбереш, умът ти се разширява, просветлява, сърцето ти се облагородява и от тебе изчезва оня дух на униние. Ти се повдигнеш, казваш си: „Има за какво да се живее!“ Не е ли този Господ в тебе, ще дойде смъртта и ще кажат хората: „Млад и зелен умря!“ – Да, без Бога зелен умира, а с Бога вечно живее.

Та сега искам всички да сте на закрито. Аз вярвам, че тази вечер ние сме на закрито. Отгоре ни има поставена една завеса. Казват: „Вие сте били на открито.“ – Не, нашият покрив беше от стъкло, а отдолу сме на зелената трева. Много хубав салон имаме тука. Ние трябва да благодарим на Бога, че Той ни е дал осветление без пари. За такова осветление в София за една вечер, само за два часа, вземат 4-5 хиляди лева. И при това даже и не е такова осветление. Ние тук ще благодарим на служителите на този салон, които са били толкоз добри, че ни го предлагат даром. Както виждате, днес салонът е много добре отоплен и осветен, пречистен е добре. Аз вярвам, че вие ще благодарите на тези, които са помислили за вас. Тъй също ние трябва да благодарим на Бога за живота, който ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за ума, който ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за доброто сърце, което ни е дал. Трябва да благодарим на Бога и за това, че ни е събрал тука. Трябва да благодарим на Бога, че е изпратил Своите светли духове да ни ръководят в пътя на живота ни. Да благодарим, че Той ни окриля със Своята Любов да живеем в Него, да Го познаваме и да Му служим.

Сега коя е основната мисъл, която трябва да носите със себе си? – На закрито и на открито. Когато правиш Добро – крий го, а когато правиш зло – открий го, нека знаят всички! Това е закон. Сегашните хора, когато правят Добро, откриват го. Обратното трябва да бъде! Когато правиш Добро, скрий го, никой да не го знае – туй е велик закон в света. Нека само Бог те знае. Когато правиш зло, нека те знаят всички хора, за да се изправиш. Следователно лошото в живота да бъде

открито за хората, а добрият живот да бъде открит за Бога.

И тъй, ние седим на открито пред хората. Хората могат да кажат много лоши работи за нас. Прави са. На открито да ни ги кажат! На закрито пък Бог ще ни каже много хубави неща. Хората ще кажат едно, Господ ще каже друго. Когато хората говорят нещо лошо за вас, вие ще кажете: „Това е на открито!“ Когато Бог вътре във вас ви каже хубавото, великото, ще кажете: „Това е на закрито!“ Тази е мисълта, която искам тази вечер да остане в ума ви.

23 август, неделя, 18 ч.

Начало: 18:00

1925_08_23 Наряд и упътвания
съборна беседа

НАРЯДЪ И УПЪТВАНИЯ (НѢДѢЛЯ)

Нарядъ и упътвания отъ Учительтъ

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство, при срѣщата имъ въ гр. Търново, прѣзъ лѣтото на 1925 година.

Нѣдѣля
5 ч.с.
23 августъ, 1925 г.

Утринна молитва.

1.Добрата молитва.
2.Богъ е Любовь.
3.Пѫтьтъ на живота.
4.Духътъ Божий.
5.Благословенъ Господь Богъ нашъ.
6.Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: Богъ е Любовь. Богъ е Животъ. Богъ е Свѣтлина.

Господи, дарувай ни Твоя Духъ.

Днесъ за четиво ще имате: 5 глава Ефесяномъ; 6 глава отъ Евангелието на Иоана; 5 глава отъ Евангелието на Матея и цѣлата 20 бесѣда: „Сега скърбь ще имате“.

Ще се учите да размишлявате. Едно отъ качествата на ученика е да има дисциплиниранъ умъ. Всички съврѣменни хора страдатъ отъ силата на своя умъ. Тѣхниятъ умъ мяза на единъ неопитоменъ конь. Въ ума има много разнообразни сили, които трѣбва да се възпитатъ, да се турятъ на работа. Това е една отъ великитѣ задачи на всѣки ученикъ. Цѣлата съврѣменна култура е култура за упражнение, за възпитание на човѣшкия умъ. При туй възпитание, ако човѣкъ нѣма знания, никакъвъ успѣхъ не може да се постигне, тъй както, ако дърводѣлецътъ не знае какъ да владѣе своето сѣчиво, невъзможно му е да

направи нѣкакво издѣлие – всичко ще осакати. Така е и съ човѣшкия умъ. Въ това отношение, всѣка дума е само единъ ударъ върху човѣшкия умъ. Когато единъ майсторъ знае какъ да удря, всѣки ударъ отива на мѣстото си, а когато не знае какъ да удря, той само руши. Това не произтича отъ зла воля, но отъ незнание.

7.

Гимнастически упражнения. (миналогодишнитѣ).

1925_08_23 Утринна молитва

УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва

2. Бог е Любов

3. Пътят на живота

4. Духът Божий

5. Благословен Господ Бог наш

6. Отче наш

Лозинка за през деня:

Бог е Любов. Бог е Живот. Бог е Светлина.

Господи, дарувай ни Твоя Дух.

Днес за четиво ще имате 5-а глава от Послание до ефесяните, 6-а глава от Евангелието на Йоана, 5-а глава от Евангелието на Матея и цялата 20-а беседа: Сега скръб ще имате.

Ще се учите да размишлявате. Едно от качествата на ученика е да има дисциплиниран ум. Всички съвременни хора страдат от силата на своя ум. Техният ум мяза на един неопитомен кон. В ума има много разнообразни сили, които трябва да се възпитат, да се турят на работа. Това е една от великите задачи на всеки ученик. Цялата съвременна култура е култура за упражнение, за възпитание на човешкия ум. При туй възпитание, ако човек няма знания, никакъв успех не може да се постигне, тъй както ако дърводелецът не знае как да владее своето сечиво, невъзможно му е да направи някакво изделие — той всичко ще осакати. Така е и с човешкия ум. В това отношение всяка дума е само един удар върху човешкия ум. Когато един майстор знае как да удря, всеки удар отива на мястото си, а когато не знае как да удря, той всичко руши. Това не произтича от зла воля, но от незнание.

7. Гимнастически упражнения (миналогодишните)

Книги:

* Утринна молитва

Наряд и упътвания (Съборни беседи (1925). София, 1925)
7 беседи от 23 август 1925 г. до 29 август 1925 г.

1925_08_24 Наряд и упътвания
съборна беседа

НАРЯДЪ И УПЪТВАНИЯ (ПОНЕДѢЛНИКЪ)

Понедѣлникъ
5 ч.с.
24 августъ.

Утринна молитва.

1.0тче нашъ.
2.Благославяй, душе моя, Господа!
3.Плодоветѣ на Духа.
4.Молитвата на Духа – на Царството.
5.Добрата молитва

Лозинка за прѣзъ деня: Само Истината води къмъ живота.

Днесъ за четиво ще имате: 12 гл. от Матея; 14 гл. отъ Лука; 10 гл. отъ Иоана; 5 гл. отъ Посланието къ Галатяномъ и 21 бесѣда: „Моето царство“.

Ще ви дамъ едно малко разяснение за Истината.

Само съ нагласена цигулка и съ нагласена китара може да се свири. Всѣки инструментъ трѣбва да е нагласенъ, за да свири. Само нагласената цигулка и нагласената китара води къмъ музиката. Това значи Истина. Тъй както е поставена Истината, животътъ, това е най-приятната пѣсень, която можемъ да слушаме. Слѣдователно, при всѣко нагласяване, човѣкъ придобива Истината. Всѣко нагласяване е Истина. Не че самото нагласяване е Истина, но само по закона на Истината се нагласяватъ нѣщата, т.е. Истината ги нагласява. Нагласяването дава условия да се прояви музиката.

И тъй, ще знаете: Безъ сърдце нѣма животъ. Безъ умъ нѣма мисъль. Животътъ извиква сърдцето; мисъльта извиква ума; Любовьта събужда душата отъ дълбокия сънь, а Духътъ възкръсява силата на живота.

Едно обяснение върху Духа. Духътъ, това е най-възвишеното, най-разумното у

човѣка. То съединява нишкитѣ на живота, а тия нишки, сами по себе си, носятъ сила. По този законъ, само еднороднитѣ нишки даватъ сила. Силата, това е пѫтьтъ въ живата природа, чрѣзъ който пѫть идватъ всичкитѣ Божии блага.

6.

Гимнастически упражнения.

1925_08_24 Подпушване на светлината
съборна беседа

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

Ще ви прочета 18-а глава от Евангелието на Матея.

● Ако се не обърнете и не бъдете като децата,

няма да влезете в Царството небесно.

Това е едно много ясно положение за вас, но не е приложено. Вие казвате: „Ние го разбираме.“ Да, разбирате го, но опитайте се да го приложите! Например сега аз гледах от прозорците: като се вдигнахте да дойдете тук, дигнахте прах до 20 м височина, който после сами ще гълтате. Вие не стъпвате на пръсти, не вървите полекичка, а бързате, всеки тича да заеме първото място. Като се яви малко вятър, този прах ще навлезе в устата, в дробовете ви, ще се яви кашлица, неразположение. И след всичко това ще кажете: „Неразположен съм нещо.“ Този прах е на мястото си, но след дъжд, обаче сега не е време за дъжд, защото, щом дойде дъждът, ще развали нашето събрание и тук не ще можете да седите. Та първото нещо: като идвате тук, ще стъпвате на пръстите си полекичка, внимателно, да не вдигате прах – нищо повече. На какво мязате вие? Ще ви дам един пример. Аз съм виждал някой учен, завършил два факултета: върви по прашния път, бърза, разисква философски въпроси, но вдига прах наоколо си, гълта го, а после кашля, киха. Той трябва да върви съобразно мисълта си: каквато е мисълта му, такова трябва да бъде и движението на краката му. Вие трябва да обръщате внимание на това как ходите, защото според вървежа си вие издавате скритото във вас, вашия недъг. Вие вървите тъй, малко изкривени, ребром, но с това се издавате. Човек трябва да върви прав. Като направи едно движение, в него да се забелязва пластичност. Той трябва да бъде като кораб, който като се издига и слага по повърхнината на водата, да образува онези, кривите линии, да прави движения ту на една, ту на друга страна, но тия движения да бъдат гъвкави, пластични. Каквито са движенията на вашето тяло, такава ще бъде и мисълта ви. Ако движенията ви са гъвкави, пластични, и мисълта ви ще бъде гъвкава, пластична. Казвате: „Е, това е физическо.“ Да, но физическото е резултат на духовното.

Забелязвам, някой писал едно писмо. Започнал най-първо много внимателно,

отчетливо, но после е станал по-невнимателен, започва да зацапва, да прави грешки и се извинява: „Ще ме извините, направих много грешки, зацапах, защото снощи свещта ми догаряше, та не се виждаше добре.“ Казвам: това не е извинение, ти не трябва да пишеш никакво писмо вечерно време. Като изгрее Слънцето, тогава ще напишеш писмото си. На когото и да пишеш, ще знаеш, че пишеш като за Господа, като за ангелите – ще се научиш на чистота. Ангелите са същества на абсолютната чистота, на ред и порядък. Сега например вие искате да живеете като тях, но щом влезете в това училище, много пъти ще плачете, много пъти упражненията ви ще бъдат задрасквани, ще ги връщат и един, и два пъти. Това трябва да знаете! Всеки живот е един Божествен ден и когато не напишете упражнението си добре, постоянно ще повтаряте програмата си.

Сега въпросът е да станете като малките деца. Като кои деца? Като глупавите деца ли? – Не, като разумните деца. Майката например казва на своето разумно дете: „Хайде, мама, вземи тази стомничка!“ – „Сега, мамо“ – скача, взема стомничката и отива за вода. „Друго нещо мога ли, мамо, да направя?“ – „Хайде сега донеси малко дръвца!“ То веднага отива, донася дръвца. Разумното дете никога не пита защо все него пращат. Напротив, то казва на майка си: „Мамо, прати мене да услужа.“ И наистина, то всякога услужва. Вас, като ви пратят един-два пъти да услужите нещо, на третия път казвате: „Само аз ли ще ходя за вода?“ Сега например кой ходи тук за вода? Вие казвате: „По-културните братя не бива да ходят за вода.“ Тъй е, по-учените братя не бива да ходят за вода, но по-простите – могат. Щом мислите тъй, това е в реда на нещата и в света. Тогава и вие мислите като хората от света. В такъв случай какво ново има във вас, което да ви отличава от светските хора? Като казвам, че всички трябва да ходите за вода, не значи, че ако отида аз да донеса една стомна вода, ще стана по-добър, но аз, който съм завършил два факултета, ако отида за вода с онова дълбоко убеждение, с онова смирение като у малките деца, то като донеса стомната с вода, в мене ще дойде една нова свещена идея, която ще влезе във водата. Че как мислите? Тия свещени идеи могат да влизат в стомните! И който пие от тази стомна, ще възприеме една от тия свещени идеи. Аз ще отида някой ден да донеса една стомна вода и вие, като пиете от нея, ще видите какви нови идеи ще влязат във вас. Ако вие ме заставите да сторя това, аз няма да отида, но ако направя това нещо с дълбокото убеждение, че трябва да донеса вода, като пиете от тази вода, ще видите какви нови идеи, какви нови убеждения ще почерпите от нея. Трябва да направя това нещо и аз, но как? – С онова дълбоко вътрешно

убеждение, че като носят всички вода, и аз да донеса. У мене трябва да дойде онова непринудено желание, онзи дълбок свещен подтик – да донеса една стомна вода.

Това значи да бъдем като онези малки, разумни деца. Не казвам, че у вас няма доброто желание да направите това или онова, но вие считате, че известни идеи са за предпочитане пред други. Като дойде да служим на Бога, всички идеи имат еднаква тежест. Защо? Защото в една машина и малката вида, и голямата вида могат да причинят еднаква вреда. Някой път малката вида може да причини по-голяма опасност, по-голяма вреда, отколкото голямата, но има и обратни процеси. Някой път малката вида струва повече, отколкото голямата. Като дадеш на някой майстор да поправи тази малка вида, той казва: „С такива малки работи не се занимавам, трябва да платите повече." Мъчно се правят малките работи! За тях се изисква по-голям майстор. Големите работи и циганин може да направи, но за малката вида, за онази малка, деликатна част, всеки не може да се заеме, нея само големият майстор може да хване и поправи. Някой път една малка, микроскопическа постъпка ни струва по-скъпо, причинява по-голяма пакост,отколкото голямата. За големите неща ние сме съвършени, с чукове можем да ги поправим, лесно ги дяламе, но за малките неща се изисква голям майстор.

● И който приеме едно таквоз дете

в Мое име, Мене приема.

Какво разбирате от този стих? Как трябва да се приеме такова едно дете – вътрешно или външно? – Вътрешно. Такива деца някой път се изпращат от Небето да посетят Земята и като дойдат, запитват: „Мога ли да дойда у вас, да ви погостувам една седмица?" Туй дете е много разумно. Като ви дойде на гости, ще ви свърши много работа: каквото поискате, ще направи. Ти го погледнеш и си кажеш: „Не е това дете, което очаквам, не мога да го приема." Ти не приемаш това свещено дете, но с това изгубваш много. Като си замине то, ти почувстваш една болка и си казваш: „Не направих добре."

● Който съблазни едного от тези, малките,

които вярват в Мене, за него по-добре би било

да се окачеше на врата му камък воденичен

и да потънеше в дълбините на морето.

Една от големите погрешки се крие тук именно, че някой път ние можем да съблазним и другите. Тогава? Именно от това трябва всички да се пазите. Аз мисля тази вечер да ви говоря върху християнската етика, как трябва да постъпва човек в живота си.

● Горко на света от съблазните!

● По-добре е ти да влезеш в живота хром или клосен,

а не с две ръце и с две нозе да влезеш във вечния огън.

● И ако те съблазнява окото ти, извади го

и го хвърли от себе си; по-добре е ти с едно око

да влезеш в живота, а не да имаш две очи

и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен.

Христос под думата око е подразбирал всички навици, създадени в нас от миналото. Ако аз кажа на един вол, че докато не отреже своята опашка и не я хвърли, никога няма да стане човек, какво ще ми каже той? Ще каже: „Тази опашка ми трябва, аз с нея се браня от мухите. Тази опашка ми е нужна, дадена ми е от Бога." Питам: като човек той ще има ли нужда от тази опашка? – Няма. Е, да допуснем сега, че ти имаш това завистливо око, с което виждаш навсякъде кому какво е дадено – какво ще те ползва то? Добре, ти си християнин, влезеш някъде, но с това око виждаш само лошите работи: кой къде седнал, кой взел първото място, кой седнал на плюшен стол, с какви дрехи бил облечен, и т.н. – какво те ползва всичко това? Човек възприема с такова око всички тия работи, напълва ума си само с такива мисли и почва да критикува всичко, което вижда. Той не вижда хубавите работи. Какво добро ще допринесе с всичко това за себе си? В дадения случай за себе си той е точило, нищо повече. Ако аз стана едно

точило и изтривам ръждата на хората, това в дадения случай е добро за тях, но за мене, като човек, не е добро – аз имам друго предназначение, ще загубя правата си посока. За точила има хиляди други хора, по-способни, нека те извършат тази работа! Господ не ме е пратил да бъда точило в този свят, нито пък вас е пратил да бъдете точила. Та в този смисъл всички онези непотребни навици трябва да се отрежат и да се изхвърлят навън. Те са като онези дяволски нокти, тъй наречените мазоли, брадавици, които, за да ги отрежеш, трябва да ги изтръгнеш от корен, иначе не можеш да ходиш.

● Гледайте да не презрете едного от тези, малките!

● Ако един человек има сто овци и се изгуби една от тях, не оставя ли той деветдесет и деветте в гората и отхожда да търси едната?

Христос цитира този стих като факт от живота. Така правят и овчарите.

● И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече, нежели за деветдесет и деветте неизгубени.

Това не е волята на Отца вашего, Който е на небеса, да погине един от тези, малките.

Под малките подразбирам въплътените души, които са дошли на Земята да се спасят. Хубаво, дойде някой тук и вие му казвате: „Не можеш да се спасиш, върви си!“ Вие много бързо решавате въпросите. Добре е човек да решава бързо, но само в някои случаи; а някога не е добре. Защо? Защото щом решаваш бързо, и за тебе ще решат бързо. Щом решаваш медлено, и за тебе ще решат медлено.

● Ако ти съгреши брат ти, иди и изобличи го

между тебе и него самичък!

Знаете ли защо трябва да отидеш самичък? Онзи ученик, който се заема да скрибучи на своята цигулка, трябва да се отдели някъде самичък да свири, никой да не го чува. Чували ли сте такова скрибучене на цигулка? Този ученик си свири, а тебе ти дотяга да го слушаш. Ето защо, понеже ти ще споделиш с

този твой брат горчиви думи, а може и да се поскарате, идете надалече, двама само да сте, никой да не ви чува. Ако има трети, и той ще се намеси, а това ще обърка работата. Иди при брата си и насаме го изобличи! Той ще те изобличи, ти ще го изобличиш и тъй ще се свърши въпросът. Така е по-хубаво. Онези, които имат право да правят бележки, това са пророците, изпратени от Бога. Само те имат право да изобличават, да правят общи бележки. Знаете ли колко пророци са бити за това? Трябва да знаете, че за всеки човек, който не знае да изобличава, Господ казва: „Я му дайте един хубав урок!“ Трябва да знаеш как да изобличаваш. Ако направиш една малка погрешка в изобличаването, ще ти дадат един добър урок, за да знаеш как да изобличаваш.

● Ако те послуша, спечелил си брата си.

Значи при брата си ще отидеш сам.

● Но ако те не послуша, вземи със себе си още едного

или двама, за да се потвърди всяка дума

чрез устата на двама или трима свидетели.

Значи при първия опит сам ще отидеш, при втория опит – с един или двама братя, тъй че двама или трима ще бъдете.

● Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата;

че ако и църквата не послуша, нека ти бъде

като езичник или митар.

Значи има три фази: най-първо ще отидеш сам, после ще отидете двама или трима, след това ще отидете при църквата и така те ще решат въпроса.

● Истина ви казвам: каквото вържете на земята,

вързано ще бъде на небето; и каквото развържете

на земята, развързано ще бъде на небето.

Тъй ще бъде за всеки едного, който постъпва съобразно Божия закон.

● Тогаз пристъпи Петър при Него и рече:

Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми,

да му прощавам, до седем пъти ли?

Петър излиза измежду дванадесетте ученици като старши брат и запитва Христа до колко пъти да прощава на брата си. Умно постъпва той. Умен човек е, осигурява се.

● Казва му Исус: Не ти казвам до седем пъти,

но до седемдесет пъти по седем.

Петър, като пресметна, казва: „Много е това, на седемдесет места по седем!"

● И смили се господарят над тогози слуга,

пусна го и прости му заема.

Христос привежда един пример от древността за един древен цар, който е постъпил така. Тоя пример не е измислен. Съществувал е този разумен цар. Понеже този слуга нямаше да си плати дълга, позволи господарят му да продадат него, жена му и децата му и всичко, що имаше, и дългът да се плати. Падна прочее слугата пред него, кланяше му се и думаше: „Имай търпение към мене, и ще ти платя всичко!"

● Така и Отец Мой Небесни ще стори с вас,

ако не простите от сърцата ваши

всеки на брата си прегрешенията.

Тук Христос засяга един кармически закон. Между хората съществуват не само обикновени отношения, но и кармически отношения, кармически връзки.

Аз ще приведа само някои извадки от прочетената 18-а глава. Казва се, че Бог е Светлина. Бог не само че е Светлина, но Той произвежда светлината, проявява се в светлината. Всеки човек, който иска да борави със светлината, трябва да разбира законите ѝ. Светлината си има свои начини, методи, по които действа. Тази светлина, която действа във физическия свят, тази светлина, която действа в Духовния свят, и тази светлина, която действа в Умствения свят, се различават по своята сила, по своята интензивност. Светлината, както и всички други сили, може да се подпуши, да стане натрупване. Това става и в хората и тогава се образува туй вътрешно горене, което ги изсушава. Някои хора са нервни по причина, че светлината в тях е подпушена. В тях се образува вътрешно електричество. Тези хора стават сухи, слаби като куки, много нервни, много нетърпеливи – подпушили са светлината. Ти не можеш да търпиш някого – това е подпушване. Ти не можеш да изслушаш някого – това е подпушване. Изслушвай го, изтърпи го, ще има време и ти да говориш.

Ако разбираш законите, ти всякога можеш да говориш. Кои закони? – Законите на говора. Силният извор всякога може да се прояви повече, отколкото слабият. На силния извор всеки може да отвори път, а онзи, слабия извор, от който водата едва цицирика, и децата могат да го подпушат. Той се оплаква на хората и казва: „Кажете на тези деца да не ме подпушват, да ме оставят свободно да си върша работата!“ А този, големият извор, казва: „Аз и тези деца мога да нося.“ Големият извор задига всички прегради. Той казва: „Всеки, който се опита да ме спре, ще бяга далече от мене.“ Това е силният човек. Силният човек е като голямия извор. Ученият човек е силен човек, ти ще бягаш от него. Ти не можеш да го подпушиш. Той всичко може да аргументира. Всеки може да подпуши малкия извор. Следователно при голямия извор ти ще бъдеш разумен – да не го подпушваш, защото сам ще си причиниш вреда. Но и малкия извор не подпушвай, защото той може да образува локва и пак ще причини вреда. С това ти нищо не печелиш, но само правиш пакости. Бъди благоразумен, пусни извора в себе си!

Законът, който може да извадите от този пример и да го приложите в живота си, е следният: силните желания, силните мисли, силните чувства, които излизат от дълбочината на вашата душа, това са силни извори, Божествени

извори. Не туряй никаква преграда на тези Божествени подтици. Дай им ход да се проявят! За тях няма да даваш никакъв отговор. Дойдат някои при тебе, питат те: „Защо си допуснал този извор да тече в тебе?“ Ти ще им кажеш: „Това е изворът, който извира от мене. Той кара воденици, аз не трябва да го спирам. Той ще си тече, а аз спокойно ще си продължавам пътя.“ – „Ама винтове трябва да му се турят!“ – „Елате вие да турите тези винтове.“ Тук, преди години, имахме един много религиозен брат, който казваше: „В името на Исуса Христа аз мога да направя всичко.“ Той имаше много планове. Например имаше един план да вземе една кадилница, да ходи из Търново и да кади. Обаче това не направи. Един ден му идва друга една идея – да опита силата си. Как? Един ден, при обиколката си из Търновско, като минава през село Беброво, излиза срещу него един голям бик. Този брат хваща бика за рогата и казва: „В името на Исуса Христа аз ти заповядвам да се махнеш!“ Този бик не познава думите „в името на Исуса Христа“, поваля светията на земята и го рови в праха. Идват други двама души и едва го спасяват. Какво трябваше да направи той? – Той трябваше най-първо да опита силата си на един малък бик, че после на по-голям, на по-силен. А той изведнъж отиде срещу големия бик. Обаче бикът излезе по-силен. Всяка ваша силна мисъл е един голям бик, който излиза насреща ви. Не я бутайте, оставете я настрана! Нека си ходи из горите, нека си върви из своя път. Остави силната мисъл сама да се реализира. Слабите изворчета са най-добри за вас, използвайте ги разумно! И в тях има сила.

И тъй, при реализиране на вашите мисли, чувства и желания, пазете следния закон: не подпушвайте светлината на вашия ум! Щом я подпушите, ще се яви съмнение в душата ви. Аз гледам: мнозина са повярвали в Бога, но срещне ги някой и, от своя страна, иска да ги наставлява да вярват. Онзи, който наставлява хората във вярата, трябва да разбира степените на вярата като разумни сили. Той сам трябва да разбира в какво седи степента на вярата. И тогава, като обяснява на другите хора или на някой брат, да може да им я предаде. Първо, ти трябва да си способен да предадеш вяра на някой човек. Ти не можеш да предадеш вяра на когото и да е, който няма търпение. Щом не търпи, не се опитвай да му говориш за вяра, говори му други работи. Щом придобие търпение, тогава можеш да му говориш за вяра. Имайте предвид едно правило за себе си: без търпение не можете да приложите нищо. Вие искате да приложите някои неща, но не успявате. Защо? Защото нямате търпение. В окултната наука има методи, ред правила за придобиване на търпение. Например да вземе човек едно огледало и да се гледа в него 5-10-15 минути, до

половин час. Седели ли сте вие толкова време пред някое огледало? Ако се гледате толкова време в едно огледало, ще се хипнотизирате. Щом се самохипнотизирате, никой не ще може да ви събуди. Какво трябва да направите? Като започнете опита, ще си кажете: „Като направя опита, след два часа ще се събудя.“ Само така ще пристъпите към опита. Постъпите ли така, разумният закон вече действа. Като паднеш в този летаргически сън, ще дойдат разумните същества да пазят тялото ти и след два часа ще те събудят. Ако не ги предупредиш, те ще мислят, че ти си силен човек, някой Велик Учител, и ще те оставят сам да се събудиш. В това време ще дойдат други същества, ще те оберат и след няколко часа може да се събудиш, но ще бъдеш вече един хилав човек.

Значи вие няма да се подпушвате! Всякога ще се стараете да имате едно добро разположение на духа и една непоколебима вяра. Вяра в какво? – Вяра във великия закон, че ако ние имаме търпение, Бог ще ни даде разумна вяра. Той ще я внесе в нас. Туй, хубавото, което имаме досега, това Бог е внесъл в нас. Всеки има начатък от вяра в себе си, но туй, малкото, Бог ще го благослови. Христос обяснява този велик закон на Своите ученици със стиха, в който уподобява вярата на синапово зърно. И казва: „Ако бихте имали вяра, колкото едно синапово зърно, бихте могли да пренасяте планини и гори от едно място на друго.“ Защо се уподобява вярата на синапово зърно? Защото в него има условия да расте. Като му давате светлина и топлина, един ден то ще стане голямо дърво. Стига да разкопавате това дърво наоколо, след няколко години то ще израсте голямо и силно. Вярата не е механически процес. Тя е нещо разумно, което можете да положите като основен камък в живота си. Тя е една велика разумна сила, която постоянно се развива във вашия дух. Вярата може да се развива само на Земята. И ангелите имат вяра, само че тяхната вяра се различава от нашата. Аз говоря за вярата, която е свързана с физическия свят.

И тъй, няма да подпушвате светлината във вашия ум. Никаква алчна мисъл, никакво алчно желание няма да допущате в себе си. Те ще дойдат отвън, но вие не трябва да им се поддавате. Като казвам, че не трябва да имате никакви алчни желания, трябва да имате предвид следното обяснение. Като се качите на парахода в океана, ще дойдат срещу него големи вълни, ще блъскат парахода ви отпред-отзад, отляво-отдясно, но параходът не трябва да допуща тия вълни вътре. Тия вълни – това са човешките желания. Нека тия вълни отвън си бушуват, колкото искат, нека вдигат шум, но параходът не трябва да ги допуща

вътре. Душата ти трябва да бъде тиха и спокойна. И при най-големите бури ти трябва да имаш самообладание и вяра, че Бог няма да те остави и твоят параход няма да потъне. Всички вие трябва да минете през известни опитности. В тази Божествена наука млади и стари трябва да минете през известни опитности, но не е необходимо всички да минете през един и същи път. Всеки от вас минава през особена планинска пътека. Всеки човек има в живота си особени пътеки, през които минава и които го водят към главния Божествен път.

Значи тази светлина, която е определена за вас, е специална. За очите на всеки едного е изпратена от Невидимия свят специална Светлина, специален лъч. Специална светлинна енергия е изпратена само за вашите очи. И някой път, когато правим екскурзиите си по Витоша, аз избирам времето, за да може да се придобие тази именно светлина. В даден случай ти не можеш да добиеш тази светлина в София, а трябва да се качиш или на Витоша, или на Мусала, или да отидеш в някой друг град. И какво трябва да направиш? – Ще напуснеш работата си и ще отидеш на това определено за тебе място. Не напуснеш ли работата си, няма да добиеш тази светлина. Някой път ще те накарат да пътуваш далече някъде, да отидеш в Америка например, за да добиеш тази светлина. Като се върнеш, ще кажеш: „Аз съм много доволен, че ходих в Америка." Защо? Защото добих тази светлина. Някой ще каже: „Ами защо трябва чак в Америка да се ходи? Не може ли и тук да се добие тази светлина?" – Не, в Америка ще отидеш, за да добиеш тази светлина. Някой американец, за да добие тази светлина, ще го изпратят в България. Ще кажат: „Чудно нещо, този американец не може ли другаде да се просвещава, ами дошъл в тази страна, която европейците считат за некултурна?" Той не се просвещава тук, но от Небето, от Невидимия свят са изпратили за него тази светлина именно в България. И той, като се върне, казва: „Чудна работа, каква светлина добих в България!" Той трябва да се подчини на Божия закон, на Божия Дух, на това вътрешно ръководство. Той трябва да дойде тук и като търговец ли ще работи, като проповедник ли, или на някаква друга работа ще се залови, но непременно ще дойде тук.

Сега вие се събирате тук, в Търново, и казвате: „Не може ли другаде да се съберем?" Може навсякъде: и на Мусала може, и на Витоша може, и във Варна може, и в Русе може: навсякъде може да се направи съборът, но навсякъде не може да приемем тази Светлина, която ни е определена за тази година. Там е въпросът! Туй е закон. Ако е само до физическата страна на въпроса, той лесно

се разрешава, но онова, духовното, от което ние се нуждаем, него именно трябва да спазваме. Някой казва: „Защо дойдох тук?“ – За да добиеш тази Светлина. Само тук като дойдеш, ще добиеш тази светлина. Вие по някой път тичате да седнете напред, на първите места, обаче не знаете на кое място е вашият лъч. Всеки от вас по интуиция трябва да избира това място, отдето ще дойде неговият лъч. Ако се подчинявате на този закон, той ще ви посочи точно на кое място трябва да седнете, до кой брат или до коя сестра. И ако седнете там, в този момент вие ще получите тази светлина. Туй течение е точно определено за вас. Ако направите този опит, вие ще възприемете навреме тази светлина, която иде отгоре, и ще проверите закона. Разумните същества са определили точно геометрически мястото ви и ако не седнете на своето място, а на друго място, казвате: „Усещам се нещо много неразположен.“ Защо? Понеже тази Светлина, като стане физическа, вие я приемате от всички страни като вълни и се образува това вътрешно неразположение, вътрешно бълникане, и казвате: „Днес не съм разположен.“ Станеш сутрин, искаш да се молиш, но почувстваш, че не можеш да се молиш къде и да е. Някой път ти се молиш в кухнята и пак приемаш тази светлина. Казваш си: „Чудно нещо, и в кухнята може да се моли човек!“ За този ден това е твоето геометрически определено място. Там ти е определено да приемеш тази светлина. Някой път излезеш на двора да се помолиш. Там ще те намери тази светлина, този лъч. Вие не знаете де ще намерите Божественото. Може би, като стигнеш до вратата, там ще дойде тази светлина. Ама какво ще кажат хората, като те видят, че се молиш на двора или пред вратата? Не се безпокой за това! Втори път обаче няма да се спреш там. Спреш ли се, нищо няма да получиш. Ще се спреш там, дето ти е определено да получиш светлината. Всеки ден е определено да получиш по едно Божествено благо.

Та хубавите дни в живота, Божествените дни всякога се отбелязват. Те започват с едно Божествено благо. Всяко благо се определя с нещо много хубаво, което трябва да дойде на деня си. За да стане знаменит този ден, за да се отбележи в живота ти, трябва да се определи с едно благо, което да помниш завинаги. То ще се отбележи тъй, както в албумите се пишат някои изречения и ценни мисли за спомен. Тъй е и в Божествения свят, като дойдат тия два лъча. Има лъчи, които идат всеки ден. Има лъчи, които идат един път през седмицата. Има лъчи, които идат един път през годината, а има и такива лъчи, които идат само един път в живота ви. И колко буден трябва да бъде човек! Тия лъчи може да дойдат в твоите младини, може да дойдат в средата на живота ти, а може да дойдат и в края на живота ти. Ти не знаеш кога ще дойде тази Светлина. Някой

път идва към тридесетата година, някой път към средата на живота, а някой път накрая. Някой казва: „Защо трябва да дочаквам края на живота си?“ Защото не си получил тези лъчи, които ознаменуват живота ти. Ти не си приел още тия два лъча. Като ги получиш, ще кажеш: „Сега съм доволен, приел съм тези лъчи в живота и мога спокойно да замина за другия свят.“ Докато не си ги приел, не ти се иска да умираш. Тази е причината, задето човек не иска да умира.

Та в обходата си трябва да бъдете внимателни. Например вие не можете да обмените никакви идеи помежду си. Някой път казвате, че човек трябва да се самовъзпита, да се самообразова и вдълбочава в себе си, затова прекарвате в мълчание и не разменяте никакви мисли помежду си. Пък и да разменяте някои идеи, не можете да образувате тази връзка на свобода. Например, като слушаш някой брат да ти говори, изслушай го с такова внимание, да чувстваш, като че себе си слушаш. Сега някой брат седи там недоволен. Защо? – Не е намерил човек, който да го разбере. Казва: „Аз дойдох при тези хора, но те са студени, нищо не разбрах!“ И така, вие чакате да ви запознаят, че тогава да се приближите един към друг, тогава да се поразговорите. Ами знаете ли, че като изслушате този брат, като видите на какво стъпало на развитие се намира, ще имате Божието благословение? Може би Господ е определил да получиш тия два Божествени лъча чрез този брат. Гледам, някой брат седи, всички се разговарят помежду си, а той, горкият, седи сам: никой не се занимава с него, никой не му проговаря. Иди при него, седни, почни да се разговаряш, вникни в душата му! Не казвам да го прегръщаш, но влез в положението му! Изпълниш ли великия закон, и за тебе, и за него ще дойде това благословение. Този е пътят!

Всички трябва да бъдете внимателни. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдете внимателни. Опитайте това. Онзи, който е майстор да се кара, нека бъде майстор и да се примирява. Аз обичам тия две качества в човека. Дойде някой и те нахука. Нека дойде след това и ти каже: „Братко, ще ме простиш, аз съм малко сприхав човек, такъв ми е характерът, но ще ме извиниш. Хайде малко да се поразговорим! Слава Богу, научих един добър урок.“ Че някой се проявява грубо, това не показва, че той е най-грубият, но тъй се изявява. Защото някои хора лесно се изявяват, а други не се изявяват. Казват за някой брат: „Ето, този брат е много нетърпелив.“ – Не, има други, които са по-нетърпеливи, но се въздържат пред хората. Знаете ли на какво мязат тия хора? – На онази млада невяста, която пред своя възлюбен показвала, че се самообладава, не се дразни,

не се сърди, а после, като отишла в кухнята, от голяма нервност направила дупка на масата.

В прочетената глава се засяга този кармически закон. Всички, като ученици на това Велико училище, трябва да се стремите да имате израз, да изслушвате душите, да знаете, че когато ти страдаш, има още много души, които страдат в друга посока, и както ти искаш да бъдеш утешен, така и те искат да бъдат утешени. Ти искаш да намериш някоя душа, която да има пълна вяра в тебе. Затова, като изслушваш някого, изслушвай го с пълна вяра и не казвай: „Гледай какви малки, какви детински работи го занимават!" Малките работи в живота ни причиняват големи терзания.

Друго положение ще засегна. На тия, които обичате, вие давате повече, отколкото трябва. Това е една слаба черта, която съществува във всички хора, даже и в много религиозните, в много напредналите. Когато имаме много знания, даваме много, говорим много, но като се почувстваме изчерпани, отпаднали, изтощени, съжаляваме, че сме дали повече, отколкото трябва. Тези пък, които ни слушат, казват: „Ама че дърдорко – държа ни цели 2-3 часа." Казвам: ти можеш да говориш 3 часа само на някоя душа, която се е отворила, която е голям джобур, та тъкмо за 3 часа да се напълни. Когато говориш на този човек, той ще каже: „Сега съм доволен, напълниха ме." Ако този човек е някой малък джобур, ти като си му говорил 3 часа, той е преливал, преливал, че е окалял всичко наоколо. Не е лошо и това, на тази тиня ще изникне тревата. В дадения случай е важна етиката в обходата. Етика, етика ви е необходима! Трябва да бъдете разумни, да знаете тази нова обхода – не принудената, а естествената обхода. Вие, като срещнете някой брат, казвате: „Аз познавам този брат." – Не го познаваш. Тъй, както вчера го познаваше, днес той не е такъв. Пазете се да не правите тези грешни, прибързани заключения.

Всеки ден човек се разтваря, всеки ден разгръща по един нов лист от своята душа. Всяка душа е отлична книга, но за външния, физическия свят човек е нещо друго. Когато дойдем до душата, тя е една велика Божествена книга, която постоянно се разкрива. Пристъпите ли към някоя човешка душа, вие ще считате тая душа за свещена. Вие с благоговение ще пристъпвате към нея, за да пристъпят с благоговение и към вас. Когато се отнася до тялото, това е друг въпрос, но пристъпите ли към душата, най-първо, преди да я пипнеш, ще измиеш ръцете си 3-4 пъти със сапун, та като дойде да обърнеш някой лист, да

не остане никакво петно върху нея. Внимателно ще пипате! Физическия човек може да го гледаш, както искаш, но онази душа, която е пробудена, виж, тя е проникната от свещеното съзнание и трябва да се пипа внимателно. Тя те погледне, иска да те проникне, да обмени своите хубави мисли и чувства с тебе, но започнеш ли да се предпазваш от нея или да я човъркаш, ще ѝ оставиш много лоши впечатления. Ако не си готов да говориш на тази душа, ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, днес не мога да говоря с тебе, имам всичкото добро желание, но не съм разположен духом. Имам нещо, което ми тежи на душата, ще ме извиниш." Кажеш ли така, и той ще ти отговори: „Разбирам те, братко!"

Ако хората бяха тъй внимателни един към друг, щеше да се образува една вътрешна хармония. Необходимо е да се образува тази вътрешна хармония, защото тя ще привлече съответни сили. Защото сродните сили винаги се привличат и вследствие на това човек всякога търси противоположното. Противоположното у човека е хубавото в живота. Като видите у човека една хубава черта, тя ви привлича. Та у всеки човек трябва да има необикновени проявления на ума, необикновени проявления на сърцето. Вие ще кажете: „Нека бъдем всички еднакви." Ами ако бъдем всички еднакви – гладки, валчести като билярдни топки, всички направени все от слонова кост, как бихме се познали? На какво ще замязаме тогава? Не, ние не сме топки, нито сме гумени кукли. Душата не може да бъде гумена кукла. Душата действително може да я ограничим по някой път, но тя е свободна. Тя не може да бъде робиня. Тя може да се зароби, но най-после тя е силна да се избави от това робство. Този закон ще го знаете: никой не може да зароби вашата душа.

Сега някои от вас се опасяват дали са спасени или дали им е простен дългът. Дългът ви всякога може да се прости. Някой ден вие мислите, че сте най-големият грешник, че греховете ви не са простени, окайвате се. Какво трябва да направите? Намерете някой голям грешник и му кажете: „Братко, и тъй аз не съм спасен, поне тебе да спася." Платите ли дълговете му, ще се простят и вашите. Знаете ли какво е направил един голям скъперник, който никога в живота си не е правил добро? След като изгубил всичкото си богатство, започнал да се измъчва и да си казва: „Голям глупак, голям серсемин бях! Досега нито на един човек не помогнах, никому добро не направих. Не стига това, ами опълчих всички хора против себе си, опропастих много нещастни. Сега имам всичко сто лева в джоба си, тях ще дам." Отива, намира един беден човек, купува му едни дрехи и казва: „Носи тези дрехи за мое здраве! Аз нищо

не мога да направя, поне тебе да благослови Господ." Друг един господин го проследява и като вижда туй проявление на скъперника, отпуща му един аванс от 100 000 лева. Значи Господ, като вижда, че той признава грешката си, че скъперничеството не е хубаво нещо, и пожелава в себе си да стане щедър, казва: „Ето една хубава черта в този човек!" И тъй, щом дадеш всичко, Божието благословение ще дойде върху теб. Сега вие трябва да търсите по-добри хора от вас, но някой път трябва да търсите и по-лоши хора от вас. Защо? Някой път лъчите на Божествената светлина ще намерите при добрите хора, при светиите, тях ще търсите. Накрай света ще отидете, но ще ги намерите. Някой път ще отидете при най-лошите хора – там ще намерите тия Божествени лъчи.

И тъй, няма да се подпушвате! Срещал съм някои сестри, казват: „Какво да правим, ние не сме учени хора." Ами учените какво са направили? Действително, ученият човек, като намисли нещо добро, хубаво ще го направи, но като намисли нещо глупаво, и него майсторски ще направи. А простият, като направи някоя беля, и най-голямата да е, няма да е толкова лошо направена. Не е въпросът в това, да бъдем всички учени. Кой може да бъде учен? – Който се учи. В дадения случай в живота вие трябва да имате тази вътрешна благодарност, да съзнавате, че във вас има сили, още непроявени, неразкрити, и ако вие дружите с някои по-високо издигнати от вас братя, вие трябва да дойдете в такова съприкосновение с тях, че да се събудят във вас тия скрити сили. Затова, като идваме в съобщение един с друг, трябва да спазваме закона на хармонията, за да можем да придобием нещо; или по-право, да получим нещо по-добро. Не мислете, че ще имате загуба. Всеки, който върви по този закон, нищо не е загубил, а всеки, който върви против този закон, всичко загубва. Следователно, ако не спазвате закона на Светлината, в главата ви ще стане едно подпушване, ще се яви едно забъркване на идеите. Ако подпушите вашето сърце, ако задържате топлината на вашите чувства, ще забележите едно вътрешно недоволство, едно неразположение, една вътрешна нервност. Ако подпушите правилните функции на тялото си, или светлината на физическото тяло, ще дойдат болестите.

Следователно ще започнете вече с отпушването. Няма да казвате: „Днес много пече." – Не говорите право. Няма да противодействате на проявлението на Природата. Ти казваш, че пече, а друг казва, че не пече. Не, ти ще кажеш: „Приятна е топлината, която иде, отлична е светлината!" Ако времето е дъждовно, няма да казвате: „Колко е неприятно това облачно време!" – Не,

отлично е времето. Това време е точно за тебе. Ами ако ти отиваш на разораната си вече нива да садиш царевица, жито, и по пътя удари един проливен дъжд и те накваси хубаво, но същевременно полее и нивата, създаде хубави условия за житото и царевицата, лошо ли е времето? Питам: царевицата и житото изгубиха ли нещо? – Не, царевицата и житото ще платят дрехите ти. Да допуснем сега, че не вали дъжд, прашно, сухо е времето и дрехите ти не се мокрят. Искаш да копаеш, но земята е суха, корава – не можеш да копаеш. Какво ще правиш тогава? Хубаво ли е сега? Кое положение е по-хубаво: с дъжд или без дъжд?

Друга аналогия. Ти отидеш при някой брат, който говори много ласкаво за Христа, за Бога. Казваш му: „Дай ми 100 лева.“ – „Нямам.“ Отиваш при друг брат, той ти говори за морал, за това-онова, и най-после те нахука. Ти му поискаш пари назаем и той веднага ти дава. Нахука те, но ти дава пари. Нахукването не е ли този дъжд? – Дъжд е. Ти ще благодариш на Бога и ще кажеш: „Благодаря, Боже, че заваля дъжд. Наистина, той накваси дрехите ми, но и царевицата се поля.“ Така и този брат – нахука те, но ти даде пари. Това положение е по-хубаво от първото. Трябва да бъдете внимателни, да прилагате тази философия в живота. Приложението ѝ е мъчно. Аз съм виждал много развити, учени хора, които са срещали много трудности, големи спънки в приложението на тази философия. Например обиди те някой. Знаеш ли колко мъчно можеш да глътнеш този хап на обидата? Лекували ли сте вие тази обида? Знаете ли как се лекува тя? – Със сурова сланина. Вие сте чудни, не вярвате в това! Ще ви кажа каква е тази сланина. Да кажем, че ти си обидил някой брат много и той не иска да ти прости. Какво трябва да правиш? Ако направиш една хубава къща на този брат, ако издържаш децата му в странство, това не е ли намазване на обидата, която си му причинил? Това не е ли сланината, която си употребил?

Този е един от ефикасните методи. Този метод наистина е много труден, но е възможен. Първото положение: ние трябва да бъдем като разумните деца. Второто положение: ние трябва да имаме този всеопростителен дух. Третото положение: ние трябва да бъдем търпеливи. Четвъртото положение: всичко това трябва да правим от Любов към Бога. Когато правим нещата от Любов към Бога, Той ще ни даде това, което обичаме. Ами кой образува връзката между хората? – Бог я образува. Много пъти аз гледам: някои братя измежду вас са поети, пишат, искат да ви прочетат нещо, но вие нямате желание да ги

изслушвате, нямате търпение. Външните хора ги изслушват, вие не ги изслушвате. Този брат, като отиде между външните хора, те харесват това, което пише, изслушват го. Вие казвате: „Знаем го ние!“ Някой писател от светските хора външните не искат да го изслушват, но като дойде тук, между вас, вие го изслушвате, разбирате го и той казва: „Много добре ме приеха тези хора.“ Същото нещо се забелязва и в семействата. Майката, като набие хубаво дъщеря си, при кого отива тя? – При баща си. Като дойде при него, той взема страната ѝ. Тя върви зад него. Ако пък бащата набие сина си, той при кого отива – При майка си. Добре, но ако и майката, и бащата набият детето си, то при кого отива? – При дядо си, при баба си. Това ви се вижда смешно, но това са закони. Всеки човек усеща, че трябва да има някого, на когото да се осланя. Все търсиш някого, с когото да споделиш скръбта си – искаш да имаш тил.

Сега Христос се обръща към Своите ученици и в тази дълга беседа разправя за законите, които ще преобразуват техния живот, които ще създадат онези хармонични отношения помежду им. Защото отсега нататък ние ще създадем образци. Божественото у вас още спи. То ту се пробужда, ту пак заспива. Казвам: ти не си юнак. Онзи юнак, който спи, не е силен. Малкото дете може да върже и най-силния юнак. Кога? – Когато спи. Виждали ли сте какво правят децата с някой юнак? – Завържат го хубаво и после между пръстите му вплетат книжки и след това ги запалят. Търкаля се той, горкият, а те си правят смешки с него! Само онзи човек, който е пробуден, той е силен; а онзи, който спи, всякога е слаб. И слабият, който е буден, и силният, който е буден, всякога са силни. И обратното е вярно: и слабият, който спи, и силният, който спи, всякога са слаби. Онзи заек, у който се събужда съзнанието, щом дойде хрътката, и той избягва. А онзи, който спи, той попада в устата ѝ. Мечката, когато е будна и дойде човекът, тя избягва. Казвам тогава: и заекът бяга, и мечката бяга. Заекът бяга от кучето, а мечката бяга от хората. Питам: страхът на заека не му ли помогна? Пък и страхът на мечката не ѝ ли помогна? Заекът става силен, като се събуди; и мечката става силна, като се събуди. Ако и двамата спяха, и двамата щяха да платят с живота си. Следователно от всички се изисква будност. И всичките нещастия в живота ни идват всякога, когато ние спим. Затова Писанието казва: „Будни бъдете, защото не знаете кога ще дойде Син Человечески.“ Будни бъдете!

Та казвам сега: вие се събирате тук за 5-6 дни да прекарате заедно, да се образуват между вас приятелски връзки, че след заминаването да си пишете, да

се разговаряте мислено, да се образува тази вътрешна връзка на единодушие. Като се образува тази връзка, тогава ще проверите този велик закон, според който „дето са двама или трима души, събрани в Мое име, там съм и Аз.“ Това събрание трябва да става според законите на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. В дадения случай аз мога да постъпя според един от тия закони, не мога едновременно да постъпя и според трите закона. Аз мога да постъпя например според закона на Любовта, друг може да постъпи според закона на Мъдростта, а трети може да постъпи според закона на Истината. Така ще се допълваме. Ако постъпя по закона на Любовта, ще ви дам Живот. Ако постъпя съобразно закона на Мъдростта, ще ви дам Знание. Ако постъпя съобразно закона на Истината, ще ви дам Свобода, ширина, възможности да работите в света. Значи ще работите по тези три закона в света. Някоя сутрин, като станете, ще работите с Любовта. Втория ден ще работите с Мъдростта. Третия ден ще работите с Истината. При каквото състояние и да се намирате, приятно или неприятно, при раздразнено състояние, обезсърчение – при всички случаи работете съзнателно, бъдете будни, използвайте всички условия в живота! Някой бил нервен. Хубаво е това. Аз плащам за нервни хора. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всички хора бяха така широко разположени. Пък щеше да бъде голямо нещастие, ако всички хора бяха от нервните. Сприхавите хора с разположените добре се допълнят. Като се съединят, те се обикват, но никога не впрягай двамата заедно в една каруца. Ако искаш да впрегнеш една каруца, впрегни в нея или двама разположени, или двама бързи. Вижте как впрягат парата в машината. Впрегнете два бързи коня заедно и вижте как тичат!

И тъй, първият важен закон е: не подпушвайте Светлината! Щом се подпуши Светлината, като срещнете и най-малкото препятствие, ще почувствате вътрешна тъмнина. Туй трябва да го знаете! Стане ли някакво подпушване във вас, срещнали сте някакво препятствие. Как да се отпушите? – Махнете туй препятствие. Да допуснем сега следния пример. Някой брат ви е обидил – съзнателно или несъзнателно, това не е важно, важното е, че ви е обидил. По кармическия закон и вие трябва да го обидите. Да допуснем, че обидата седи в това: срещне ви този брат, вземе от ръцете ви стомната, която носите, удря я в земята и я строшава. По кармическия закон и вие вземате неговата стомна, удряте я в земята и тя се строшава. После и двамата се хващате за косите. Питам: въпросът свършен ли е? – Не е свършен. Този брат, на когото вие счупихте стомната, и тоя, който счупи вашата, какво трябва да направите? Ще

му купите най-хубавата стомна и ще кажете: „Братко, аз бях неразположен духом, друг път няма да правя така. Ще ме извиниш.“ Щом му дадеш тази хубава стомна, въпросът е ликвидиран. Колко струва една стомна? Може да струва и 100 лева. Ще извадиш тия 100 лева и ще я купиш, макар да са и последните ти пари. По-хубаво е да отпушиш ума си, ако ще би да похарчиш и последните си 100 лева. Като направиш това, ти премахваш враждебното чувство, което стяга сърцето ти, и ще почувстваш, че в ума ти влиза светлина. Тогава Господ ще ти каже: „Добре направи, че купи стомната на брата си.“ По този закон именно, когато хората на Земята се обичат, трябва да се молят един за друг да не умре някой от тях. Защо? – Когато ти обичаш някого, който също те обича, той всякога внася в тебе своите светли мисли, внася нещо ново в живота ти. Ти чувстваш това нещо, но когато той умре, в тебе настава тъмнина и ти чувстваш вече, че нещо ти липсва. Като умре, той не може вече да внася тази светлина в тебе. Някой път казваш: „Аз мога и без него.“ – Не, не можеш. Като го изгубиш, в твоето съзнание се образува едно тъмно петно.

Разправяше ми един анархист за един свой приятел, когото много обичал, но често си казвал, че може и без него. Обаче един ден неговият приятел се самоубива. „И оттогава – казваше той – аз почувствах такива тъмни, черни петна в съзнанието си, че не можах никъде да си намеря мир.“ Тези черни петна в него показват, че след като е изгубил приятеля си, изчезнала е и онази светлина, която той му е изпращал. И знаете ли сега колко е мъчно да се възстанови старото положение? Трябва да се извика тази душа от онзи свят, да се предизвикат тези светли мисли, за да може да дойде отново светлина в съзнанието му. Колко мъчно може да се примири тази душа! Само така могат да се махнат тия тъмни петна. Затова, като обичаш някоя душа, трябва да се молиш за нея да я пази Господ от всяко зло. Писанието казва: „Молете се един за друг, за да изцелеете.“ И вие трябва да се молите един за друг.

Знаете ли колко блага изпраща Господ за вас? Всеки от вас е един велик фактор в икономията на Живата Природа. Това е един велик закон. Вие казвате: „Да си върви този брат, и без него можем.“ Знаете ли колко добрини приемате всички чрез тази душа? Не само вие приемате тези добрини, но и целият свят ги приема. Казвате: „И без тази смахната сестра може.“ – Не, колкото и да е смахната тази сестра, колкото и да е смахнат този брат, те заслужават да живеят между нас. Защо? Защото света няма да го оправят умните хора, но смахнатите хора ще го оправят. Ами че и в Писанието се казва: „Избрал си, Господи, само

безумните хора.“ Щом в тези хора именно има доброто желание да бъдат носители на Божията Любов, да отворят душите си за Бога, добре са дошли! Казвам: ето къде е хубавото в живота. Всички трябва от сърце и душа да се молим усърдно на Бога да даде светлина на еди-кой си брат, та работите му да се оправят, но не тъй, както той иска, а както Бог иска. Например някой брат няма пари да се върне в София. Другите казват: „Господ да промисли за това!“ Хубаво, Господ е промислил. Как? – В моя джоб Той е турил няколко лева и за този брат. Трябва да ги извадя и да му ги дам. Днес ми дойде този метод на ума и го казвам на вас. Някоя сестра няма пари да дойде тук и си казва: „Господ ще промисли за мен.“ Качва се на трена, влиза в първа класа купе – пътува. Казвам: добре е постъпила, но тя не разбира законите. Аз, който разбирам законите, ето какво ще направя. Като разбера, че тази сестра няма билет за пътуване, ще взема един билет от първа класа, ще го дам на кондуктора и ще му кажа: „Този билет е за тази сестра там.“ Така тя няма да знае, че пътува с билет, ще мисли, че Бог е промислил за нея, и вярата ѝ ще се утвърди. Господ ми казва: „Тази сестра се качва без пари на трена в Мое име. Аз не искам да се петни името Ми, затова ти ще ѝ купиш билета.“ Тази сестра ще каже: „Аз се радвам, че Господ ми помогна.“ И аз ще се радвам, че Господ ѝ е помогнал.

Аз бих желал всички братя, които са без пари, да се качат на трена, а другите, които имат пари, да отидат след тях, да им купят билети и да се радват, че са изпълнили Божия закон. Нека те отидат след тях като ангели хранители. Направете този опит! Колкото души тръгнат, вие идете след тях и проверете дали ще бъдат от тия, които ще пътуват със специален билет. Този план ми дойде на ума днес и аз пръв ще го приложа, като разбера, че някой брат няма билет. Не е ли хубав този план?

Та казвам: много братя и сестри нямат пари за билет, т.е. изпратен им е чекът, но не са го получили още. Ти, като разбереш това нещо, иди след тях и им купи билета, защото днес те нямат нито пет пари в джоба си. Той, като забогатее, ще ги плати. Няма да събирате пари по милост, а по любов. Този брат иска да дойде тук, а няма, горкият, билет. Не, за тия братя има приготвени специални билети. Ако на един кореспондент се дава специален билет за пътуване, защо на един наш брат да не се даде специален билет. Разбира се, това се отнася за онези по-напреднали духове от вас, за онези, които с тази си постъпка искат да добият Божествената светлина, да приемат Божия лъч. Един брат казва: „Тази година аз не мога да дойда на събора, парите ми не дойдоха навреме.“ Ти, който

искаш да получиш Божията светлина, побързай да купиш на брата си билет, за да не съжаляваш после. Ще кажеш: „Братко, тази година аз ще ти купя билет, а догодина ти ще ми купиш.“ Тъй трябва да си услужвате. Във вас трябва да се роди това братско чувство. Каквото вършим, да го вършим за Бога, да чувстваме, че това, което правим, е една привилегия за нас. Тъй да направим тази услуга, че този брат да не знае нищо. Ако пък узнае, тъй да я направим, че да не се обижда. Ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз ще ти услужа сега, но не се обиждай, не се огорчавай от постъпката ми. Един ден, когато имаш възможност и аз изпадна в нужда, ти ще ми купиш билет.“ Още по-добре би било, ако този брат свободно можеше да ти каже: „Братко, можеш ли да ми купиш един билет?“ Искрени трябва да бъдем! Сега между вас трябва да се образува такава обхода, че да не накърнявате чувствата си един на друг. В отношенията си вие отивате в другата крайност.

И тъй, вие ще проверите сега на опит закона за подпушване на светлината. Този въпрос още не е изчерпан, ще се продължи и по-нататък.

24 август, понеделник, 17. 30 ч.

1925_08_24 Търпение и вяра
Съборни беседи

ТЪРПЕНИЕ И ВЯРА

В съзнателния живот има три положения, които трябва да се поставят в ума на всеки, който иска да се развива правилно. Разбира се, тук не е въпросът за обикновените схващания, за обикновените разбирания на живота. Обикновените разбирания няма какво да се повтарят, те сами по себе си се налагат от външния, от физическия живот. Човек прекарва едновременно два диаметрално противоположни живота. От това се раждат противоречията, но в края на краищата тия противоречия пак се хармонизират. За нас са важни резултатите, а те са различни. За оня, който отива към Небето, материята се разредява, условията на живота се подобряват, там има повече светлина; за оня пък, който отива към ада, материята се сгъстява, той отива надолу, дето има тъмнина и пътят му е труден. И на едното, и на другото място обаче живеят разумни същества. На Небето живеят светлите духове, а в ада – тъмните духове. Според това, движите ли се от Небето към ада и обратно, във вас се създава известно раздвояване. Туй раздвояване се отразява в ума и сърцето ви. Когато сте свързани с Небето, вие сте под влиянието на светлите духове, преживявате техния живот, т.е. живота на Светлината; когато сте свързани с ада, вие се намирате под влиянието на тъмните духове, т.е. преживявате живота на тъмнината. Но и в двата случая този живот не е ваш. Някой ден вие сте радостни, настроението ви е повдигнато, вие преживявате живота на ангелите. На другия ден вие сте тъжни, настроението ви е понижено, вие преживявате живота на тъмните духове. Това са две различни състояния.

Ще взема един пример за пояснение на мисълта си. Да допуснем, че вие имате в кесията си 200 000 лева, с които можете да разполагате, както и когато поискате. Вие може да бъркате в кесията си и да си служите с тия пари даже и когато не са ваши. Другото положение: да допуснем, че вие ставате гарант някому. Ако той не плати дълга си, вие трябва да платите един ден вместо него. Каква полза, че имате тия 200 000 лева в кесията си? В този случай те не са ваши. Аз казвам: гаранти не ставайте! – Нищо повече. Но трябва да знаете, че това, което оставите в касата на Бялото Братство, е една гаранция. Законът, който може да се извлече от този пример, е следният: в моята кесия, с моите пари мога да разполагам само аз. Не бъркайте в чуждите кесии, не разполагайте с чужди пари! Сега вие казвате: „Не искаме да имаме скърби.“ Тогава откажете се и от радостите. Щом

искате радости, ще имате и скърби.

Ще ви дам друг пример. Влизате вие в един магазин с бижутерии, с много скъпоценни камъни. У вас ще изпък¬не желанието да имате един от тия скъпоценни камъни. Това желание може да реализирате по два начина: или да си купите този скъпоценен камък, или да го откраднете. Но вие можете да реализирате и двете желания и да се считате истински притежател на този камък само тогава, когато сте работили за този бижутер. Тогава у вас се заражда желание да се учите, да работите, за да го спечелите. Целта на живота е именно тази – да предизвика това желание у вас. Първото положение е, че този бижутер занимава вашия ум. След това идва друго едно положение в живота: вие сте гладен, влизате в една гостилница, в която има много гозби. Гостилничарят ви показва тенджерите с всичките ястия и най-сетне той ви сипва малко от едната гозба, но само за реклама. Вие излизате от гостилницата и почвате да хвалите гозбите му. Втори път, като отидете при същия гостилничар, той ви казва: „Сега ще си платите за яденето.“

И тъй, в света вие се намирате в двете положения. Най-напред у вас се заражда желание да се учите и учите много, но когато дойдете във второто положение, ще видите, че сте придобили малко. Каква ще бъде вашата изненада, като видите, че не сте забогатели от бижутера и не сте се наяли при гостилничаря? Питам: защо става така? Отговарям: ти си бедняк, ти си сирак, не можеш да платиш за този скъпоценен камък, който ти се иска, не можеш да платиш и за много гозби. Ако си бил син на някой богат баща, щеше да купиш скъпоценния камък. Следователно изводът от тия два примера е следният: ти ще тръгнеш да търсиш Баща си. Като Го потърсиш, ще Го намериш. Ако пък не си се възползвал от гостилничаря, това значи, че ти си на кривия път. Ако този гостилничар, ако този бижутер е Баща ти, тогава ти ще се опретнеш да Му работиш: или ще продаваш тия камъни в магазина на Баща си, или ще служиш в гостилницата Му. И тъй, сега вие сте или в дюкяна на бижутера, или в гостилницата. Вие можете да ми кажете: „Гостилничарят не разбира моите нужди.“ – Не, аз казвам: ти не разбираш отношенията си към този гостилничар и към този бижутер. Тогава какво трябва да направите?

Сега вие сте тук 62-ма души. Ако ви кажат да влезете в гостилницата, ще може ли всички да влезете изведнъж в една гостилница? Ще има ли тя нужда от 62-ма слуги? Ами ще има ли 62 гостилници за всеки едного отделно? Какво

подразбирам под гостилница? – Всяко място, дето може да се служи на Бога.

Сега да дойдем до същинската задача. Вие искате да бъдете носители на Божественото учение. Можете ли да постъпите по един от тия два метода – на бижутера или на гостилничаря? Първият метод, на бижутера, е да събуди у вас желание да учите, да знаете. Вторият метод, на гостилничаря, е да възбуди вкуса на гладния. В първия случай у нас се явява нужда да вкусим от благата, които Бог ни е дал в тоя свят. Но как да удовлетворим тая нужда? Ако не я удовлетворим, ще се чувстваме недоволни, ще има нещо, което ще смущава сърцето ни. Тогава трябва да разрешите кой е този бижутер, от който можете да вземете скъпоценния камък, и кой е този гостилничар, който ви е дал малко от гозбата си? Вие ще ги намерите. В лицето и на единия, и на другия ще видите вашия Баща. Тогава само вие ще разрешите въпроса по същество. Това значи, че трябва да се намерят същинските отношения между Бога и нас.

И тъй, първият въпрос, който трябва да разрешите, е да определите отношенията си към бижутера, т.е. към Живата Природа, от която ще черпите знания и мъдрост. Вторият въпрос е да придобиете Любовта, която трябва да носите в света. Тя е Любовта на гостилничаря. Всеки човек, който иска да проповядва Божественото учение, трябва да бъде богат. В ума ви трябва да бъде складирано най-голямото богатство. Също и в сърцето ви трябва да бъде вложено най-доброто ядене. Всеки от вас трябва да стане богат.

Вие всички минавате за ръководители – ръководители в най-широк смисъл на думата – на себе си и на другите. Ако придобиете знание, знанието ви трябва да има поне отчасти малко приложение. Във всички хора има един вътрешен егоизъм, но вие трябва да обръщате и на другите толкова внимание, колкото и на себе си. Вие трябва да знаете, че хората, които идват при нас, са от разни категории. Те са като животни: един е като вълка, друг е като лисицата, трети е като змията, четвърти – като гълъба, и пр. За да ги задоволите, вие трябва да им дадете онова, от което имат нужда. На вълка трябва да дадете една овца. Вие ще възразите: „Имам ли право да давам овца на вълка?“ Вие как постъпвате в такъв случай? Казвате: „Ние нямаме право да даваме на вълка да яде овци.“ Теоретически е право, но фактически вършите тъкмо обратното: давате овцата в устата на вълка.

Сега ще ви дам друг пример. Аз искам да възпроизведа една ябълка и за тази

цел посаждам няколко семена от нея. Вие казвате: „Защо посадихте тези семенца да изгният в земята?“ Аз ви отговарям: ако едно семе от посетите в земята изникне, то компенсира жертвата на ябълката. С този пример аз изнасям само значението на мъчнотиите, на страданията в света. Вълкът, това са мъчнотиите в света. Всъщност вълкът не може да изяде овцата, защото в Природата съществува един закон, че туй, което се изяжда, повече се размножава. Ако вълците се бяха отказали да ядат овцете, овцете щяха да намаляват. Значи докато съществуват мъчнотиите и страданията в света, знанието на Земята ще се увеличава. Вземете например последната война, която стана. Тя причини много вреди, но и ползите от нея са грамадни. Страданията в този живот ви причиняват много болки, но те са необходими за бъдещия ви живот. Те ни донасят много блага. Павел казва: „Днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещите ни блага.“

Всеки от вас трябва да има правилни отношения към Живата Природа, т.е. към Бога. Те трябва да бъдат напълно естествени, а не пресилени. Само тогава ще имате вътрешна свобода, вътрешен мир. Ако още не сте придобили тази вътрешна свобода и този вътрешен мир, това да не ви обезсърчава. Защо? Защото и мирът, и свободата са на степени.

И тъй, благото, което искате от Бога, ще ви се даде. Но кога? – Само когато имате вяра и търпение. Вярата може да се придобие отвън, тя отвън се дава, но вие трябва сами да придобиете търпението. Тогава от вас търпението, от мен вярата. Аз не мога да ви дам търпение, но вяра мога да ви дам. Ако питате за нещо: „Ама кога ще бъде това?“, вие сте нетърпелив човек. Ти няма да туряш в ума си мисълта, дали това нещо ще бъде сега, или след един милион години, защото един милион години може да се съберат в една минута и една минута може да се разтегли в един милион години. Да допуснем, че имам желание да ви дам една круша, но вие ме нахуквате и аз я скривам. Повторно ви я давам, но вие пак ме нахуквате и аз пак я скривам. Значи, за да получите крушата, не хукайте. Вие сте причината, задето не ви давам крушата. Благост и търпение трябва да имате! Не трябва да ми напомняте постоянно за крушата. Ако ми напомняте за нея, аз ще я туря в торбата си. Всяко благо носи първият ден. Кой е този първи ден? – Дните на Небето не се броят тъй, както на Земята. Всеки ден носи едно велико благо. Аз бих желал всеки от вас да има в ума си мисълта: „Днес Слънцето изгря заради мен! Днес почувствах какво значи човек да бъде роден от Божествения Дух!“

На този събор аз бих желал да изгрее Слънцето на вашия ден. Това е първото нещо. Второ: да ви се даде крушата. Но за тази цел трябва да имате търпение. Вярата ще дойде, а пък и най-малкото нетърпение, което човек проявява, може да стане причина да не му се даде определеното за него благо. Нетърпеливият човек е човек със слаба вяра и със слаба любов. Търпението показва степента на нашата любов. Това е един ключ и ето, аз ви го давам. Вие ще го турите на 100 ключалки, но трябва да знаете, че този ключ може да отвори само една ключалка. Може да опитате всички ключалки, за да намерите съответната за този ключ ключалка.

Сега аз забелязвам, че вие сте направили известен напредък. Ония стъпала, които сте направили там, долу, показват вашия растеж. Вие ги направихте, без да ви се каже колко трябва да направите, а това изразява напредъка във вас. След това ги боядисахте с бяла боя, а белият цвят е хубав, той е символ на чистотата.

Аз препоръчвам на всички ръководители да проучват добре Библията. Ще я прочетете един, два, до три пъти през годината. Ще прочетете и всичките ми беседи и ще си извадите от тях бележки на по-главните мисли и закони. Важно е да се види какво приложение може да имат тия закони за всеки едного от вас. Когато вършите тази работа, ще ви посетят отгоре по-напреднали ученици, а може да ви посетят и по-напреднали братя. И аз ще присъствам при вас с една лампа. Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божественият огън, който постоянно се сгъстява и усилва. Вие ще скачате от този огън, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от тоя огън. Туй не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда. Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да бъдете носители на великото, благородното и мощното в света. Наистина, има противоречия в живота, но те не са само за вас; такива има и за най-напредналите братя. Противоречия имаше и за Христа. Е, добре, ако за главния Учител имаше такива противоречия, та за вас ли, малките ученици, няма да има? Божията Правда е абсолютна! И вашите противоречия са на степени. Бог не раздава благата сам, а ги дава на други да ги раздават и те ги раздават в изобилие. Когато се дойде до страданията, Бог сам ги раздава и тогава е много внимателен. Той дава от тях на всеки едного само толкова, колкото може да носи. Да, Бог е много внимателен спрямо нашите страдания! Щом знаете, че

това е тъй, и вашите отношения към другите хора трябва да се изяснят, да бъдат правилни. Когато видите, че някой страда, вие обикновено казвате: „Кармата му е такава.“ – Да, може кармата му да е такава, но ние трябва да му помогнем, за да се освободи от тази карма.

И тъй, ако искате да бъдете работници, от тук трябва да започнете – с търпение и вяра. Засега достатъчно е това, което ви говорих. Идущия събор ще продължим оттук нататък. Вие живеете в един свят с нов ред и порядък, но още не сте ликвидирали със стария си живот. Затова именно ние още не можем да отрежем пъпа ви. Разбрахте ли? Туй, което не сте разбрали, ще дойде Духът на Истината и Той ще ви научи.

Сега, като излезете вън, разпределете всички братя и сестри на групи и им предайте това, което ви говорих. Направете един малък опит. Кажете им: „Учителя ни каза нещо, което ще предадем и на вас.“ Давам ви тази работа да я свършите до обяд.

Беседа, държана в Горницата пред ръководителите на 24 август, понеделник, 9 ч.

1925_08_25 Наряд и упътвания
съборна беседа

НАРЯДЪ И УПЪТВАНИЯ (ВТОРНИКЪ)

Вторникъ.
5 ч.с.
25 августъ

Утринна молитва.

Ще ви направя една бѣлѣжка. Когато четете „Добрата молитва“, най-първо ще поемете дълбоко въздухъ така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могатъ – поне на двѣ–три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи. Когато се молимъ, трѣбва да имаме присѫствието на духа, да бѫдемъ много тихи, да владаме ума си. Ние трѣбва да бѫдемъ тихи и разположени, за да бѫде и умътъ ни съсрѣдоточенъ: въ всѣка дума да се влага смисълъ. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращатъ навънъ, за да се привлѣче Божията сила, та Духътъ да работи повече. Тогава всички ще приематъ тази мекота, тази радость, която търсятъ. Да прочетемъ една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега, всички ще поемете дълбоко въздухъ и ще се концентрирате, като че нѣмате никакви връзки съ земния животъ. Земниятъ животъ е една раница, която не е толкова важна. Въ дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бѫдете като новородени. Слѣдъ молитвата може да турите по една, двѣ, три, десеть раници на гърба си, това вече зависи отъ васъ, но въ врѣме на молитвата – никакви раници. Ще бѫдете тъй будни, тъй свободни, като че живѣете на небето. Какво ще стане утрѣ, това не е важно, то не ни интересува. Днешниятъ день е Божи день. Този день именно ни интересува, за да можемъ да добиемъ едно Божие благо. Днешниятъ день трѣбва да се отличава съ едно благо, което Богъ ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всѣки за себе си. Като прочетете първото изречение: „Господи Боже нашъ“, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздухъ и ще продължите молитвата. Дѣто се спрете, отново ще поемете дълбоко въздухъ и пакъ ще продължите нататъкъ.

И тъй, по новия начинъ, чрѣзъ дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Нѣма да бързате.

1.

Добрата молитва.
2.

Благославяй, душе моя, Господа!
3.

Благословенъ Господь Богъ нашъ.
4.

Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: „Най-послѣ, братя мои, укрѣпявайте се въ Господа, и въ силата на Неговото могущество“. (Ефесяномъ 6 гл. 10 стихъ.)

Днесъ за четиво ще имате: 14 глава отъ Матея; 9 глава отъ Марка; 15 глава отъ Лука; 14 глава отъ Иоана. Да се прочете и 22 бесѣда: „Той повелѣва на слънцето да грѣе“.

Любовьта е най-високиятъ върхъ въ свѣта.

Мѫдростьта е най-великата сила въ живота.

Истината съдържа най-красивия животъ въ себе си.

Който не се е качилъ на най-високия върхъ, може ли да знае нѣщо за Любовьта? Кой кѫдѣто се е качилъ, това знае.

Който не е опиталъ силата на Мѫдростьта, може ли да знае, какво нѣщо е тя?

Който не е възприелъ Истината въ себе си, може ли да опита красивия животъ? Задавайте си въпроса, безъ да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, трѣбва

да кажете: ще се кача на върха! Туй, обаче, не е отговоръ, защото „качването“ подразбира единъ вѫтрѣшенъ процесъ.

Какъ ще отговорите на втория въпросъ? Ще кажете: започвамъ да изпитвамъ вече тази сила. Ще отговаряте въ положителенъ смисълъ. Отговорътъ на първия въпросъ: – „ще се кача на върха“ – нека ви бѫде като моделъ. По този образецъ ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава азъ ви задавамъ въпроса: мога ли да бѫда добъръ? Какъ ще отговорите? Вие ще кажете: мога. Този отговоръ не е правиленъ. Ще отговорите: коренитѣ на моя животъ сѫ добри, и азъ съмъ добъръ. Подъ „коренитѣ“ подразбирамъ Божественото. Само отъ Божественото излиза добрината. На въпроса „мога ли да бѫда богатъ“, отговорътъ е: като събера всичкитѣ пари отъ земята, мога да бѫда богатъ. Или, като събера всичкото злато, ще бѫда богатъ. Питамъ тогава: може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по единъ начинъ. Всичкото злато е разпръснато въ човѣшката кръвь. Всичкото злато пъкъ, което се намира заровено въ земята, е съединено съ човѣшката кръвь. Тамъ то е въ разтворъ. Като обикнешъ всичкитѣ хора, ти ще имашъ всичкото злато, ти ще бѫдешъ богатъ.

На въпроса „мога ли азъ да бѫда силенъ“, отговарямъ: всичката сила е въ Бога. Азъ и Богъ едно сме. На въпроса „мога ли да имамъ най-красивия животъ“, отговарямъ: живиятъ всѣкога има Истината въ себе си. Всички хора, който нѣматъ Истината, сѫ мъртви – мъртви въ грѣховетѣ си. Живи хора сѫ само тия, който иматъ Истината. Животътъ, значи, носи Истината въ себе си. Безъ Истината нѣма животъ.

5.

Гимнастически упражнения.

1925_08_26 Живите образи
съборна беседа

ЖИВИТЕ ОБРАЗИ

Можете ли да ми кажете защо ви пече днес Слънцето? Слънцето може ли да пече някого? Кого е изпекло досега? Пече ли, или грее Слънцето?

Отговор: Грее и топли.

Ако ви пече, то е от вас, ако ви грее и топли, то е от него. Когато някой човек те пече, то е от вас, а пък когато той ви грее и топли, то е от него. Защо ви пече? Когато дойде някой разбойник, защо ви пече? Защото не му давате пари. Дай му парите си, няма да те пече. В печенето той влага нещо, все иска нещо. Онзи, който иска да вземе нещо, той те пече. Той иска да вземе най-доброто. И като те напече, като си вземе, каквото му трябва, не иска нищо повече

Сега, като чета Евангелието на Йоана, спирам се на различни глави от него. Мислех да ви чета 8-а глава, но тя е много корава за вас. Дойдох до 14-а, казвам: много е костелива; 15-а – много е тежка. Избрах най-после 3-та глава от Йоана, 1-ви и 2-ри стих:

● Имаше някой си человек от фарисеите,

на име Никодим, началник юдейски.

Той дойде през нощта при Исуса и рече Му:

Равви, знаем, че от Бога си дошъл Учител,

защото никой не може да прави тези знамения,

които Ти правиш, ако не е Бог с него.“

Вторият стих, това е встъпление в речта му. Той започва внимателно, похвалява Го, понамазва малко колата, много отдалече пипа. На туй приветствие, на тази реч на Никодим, Христос отговаря: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ – „Че Аз съм дошъл от Бога,

то е тъй – казва му Христос, – и че съм Учител, и то е право, но важното за тебе е ти да влезеш в Царството Божие.“

Казва Му Никодим: „Как може стар човек да се роди?“ Това е важният въпрос. Вие казвате: „Грешен човек може ли да се изправи?“ И си отговаряте: „Не може.“ Това значи: „Стар човек може ли да се роди?“ И пак си отговаряте: „Не може.“ Не е така. – Може. Ами когато те вкарат в някой затвор и те облекат с халата на някой престъпник, ти престъпник ли си? Правото е, че не си престъпник, но носиш халат №35. Значи мязаш на престъпник. Дойда аз, хвърля ти халата, хвърля №35 и на мястото му напиша: „Този е царски син, пратете го при баща му.“ Питам: като видят хората това, как ще те посрещнат тогава? Значи всичкото ти нещастие е било в халата. Дотогава, докато ти носиш в себе си една отрицателна мисъл, че не можеш да бъдеш човек, ти носиш дяволски халат. Казваш: „Номерът ми е 35, от мен човек не може да стане.“ След като отворят вратата на затвора и ти кажат да излезеш навън, ти казваш: „Не, аз не излизам, може да ме убие някой.“ Излез навън, плюй на петите си и да те няма: „Ама честно ли е да направя това?“ Питам: честно ли беше да влезеш в затвора? Ти си направил вече едно безчестие, направи тогава второ безчестие и излез от затвора навън! Като се извършат две безчестия в противоположна посока, ражда се една правда. Ако влезеш да крадеш в една къща или да направиш едно престъпление, но усетиш, че хазяинът иде, какво правиш? – Плюеш на петите си и бягаш навън. Какво става тогава? – Себе си избавяш от страдания, а тях – от престъпления. След като си влязъл в чуждата къща, ти не си мислил нищо, но после се питаш: „Господи, право ли е да бягам сега?“ Ами защо ти е дал Господ крака? – Да бягаш – нищо повече. Бягането всякога подразбира интелигентност. Само разумният човек бяга. Заекът е много умен, когато бяга. Когато пасе, той е много будала. Някой път, като те види, той се слегне и те гледа. Ти вървиш към него, той мисли, че не си го видял. Туй е тактика от негова страна. Но като простреш ръката си да го хванеш, той изведнъж се извива и избягва. Питам: защо не бяга по-рано, ами тъй се е слегнал само? Защо не плюе на краката си по-рано и да бяга? – Понеже и той поддържа вашия морал, мисли си: „Дали ще мога да бягам, или не?“ Подгони ли го обаче някой хрът или някой копой, той веднага се сляга и притайва, после подскача в обратната страна и изведнъж избягва. Значи той мисли. Най-напред прави стратегия, по геометрически начин си прави измерванията. Той още като върви, крои си план, размишлява как да избягва. Заекът бяга всякога точно в обратната посока. Така и човек, когато се уплаши, мисли много хубаво. Аз

трябва да ви уплаша, за да мислите.

● Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?

Отговори Исус:

● Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.

Тук Христос определя елементите, необходими за новораждане – вода и Дух. Христос иска да каже, че да се ражда човек при обикновените условия не струва вече, но трябва да се роди от вода и Дух. Той не подразбира обикновеното раждане.

● Роденото от плът, плът е, а роденото от Дух, Дух е.

● Вятърът вее, дето ще – както и днес вее.

● Гласът му чуеш, но не знаеш отде иде и къде отива.

Тия въпроси, за „раждане и новораждане“, са още земни работи. Те се отнасят до Земята, до този живот. За да се пренесе животът от едно състояние в друго, ти трябва да се родиш от вода и Дух, да туриш водата в себе си, да станеш толкова пластичен, че на колкото парчета да те режат, да не могат да те прережат – отново да се събереш на едно място, както се събират водните капки. Водата можеш да я биеш, да я режеш, да я цапаш, но оставиш ли я да мине през почвата, тя пак се пречиства. Временно можеш да ѝ направиш всякаква пакост, но тя не се цапа, отново се възстановява в първия си вид. Така и вие – като вода ще бъдете. Вие ще кажете: „Какъв живот може да има във водата?“ – Във водата именно е животът. Ако ти нямаше плюнчица да си сдъвчеш хлебеца, какво щеше да стане с него? Водата, като влезе в стомаха, тя прави всичко. И храната, ако не се превърне в жидкост, нищо не може да стане. Следователно твърдата материя трябва да стане пластична, да мине в жидка, да стане по-ефирна, по-нежна.

● И никой не е възлязъл на небето,

тъкмо Този, Който е слязъл от небето,

Син Человечески, Който е на небето.

Думите Син Человечески ще заместите с думите най-възвишеното, най-разумното, Божественото, което трябва да бъде въздигнато у човека, а не разпнато. То трябва да управлява човека.

● Защото Бог толкоз възлюби света,

щото даде Сина Своего Единороднаго,

за да не погине всеки, който вярва в Него,

но да има живот вечен.

Значи Бог толкова възлюби света, че даде на хората разумност, внесе разум в тях, за да ги спаси от всичките им страдания.

● Понеже Бог не проводи Сина Си в света да съди света, но да бъде спасен светът чрез Него.

Нашият разум не е даден, за да съдим хората, а да ги спасим, да ги упътим, да ги научим, да им покажем пътя към Спасението.

● Който вярва в Него, не ще бъде осъден,

а който не вярва, той е вече осъден,

защото не е повярвал в Името

на Единороднаго Сина Божия.

Тия думи ще изтълкувам така: всеки, който не възприеме законите на Разумния живот и не го използва за доброто на неговия разум, той е осъден вече. Той е един първокласен будала и всеки ще му се смее. Този будала казва: „Господ не можа ли да направи Земята така, че един ден да се върти от ляво към дясно, а

втория ден – от дясно към ляво? Господ не можа ли да устрои човека така, че храната да влиза в стомаха, без да я дъвчем?“ Или: „Господ не можа ли да тури очите на човека на гърба?“ Или: „Господ не можа ли да ни тури по 100 очи, а ни е турил само по две? Господ не можа ли да постави по едно око на всеки пръст, та човек, като ходи, да не си удря краката?“ Будала! Око на пръст туря ли се? И този човек мисли, че е някакъв велик философ! Защо Господ допусна греха в света? – За будалите. Буд – аллах значи: „Събуди Господа в себе си!“ Будала е този, който не е събудил Божественото в себе си. Понеже будалата не събужда Господа в себе си, ще му дойдат мъчнотиите. Щом го събуди, той става ил-аллах.

И вие сега седите и казвате: „Тази моя съседка или тази моя сестра е будала. Защо я прати Господ при мен да ме пече всеки ден на шиш?“ – Ами ти, която си разумна, обърни тази будала. Будалата сам не може да се обърне. Законът е такъв. Вие отидете в някоя къща, при някоя ваша сестра, която има много вълна, но не знае да преде и е съвсем оголяла. Вие ѝ се смеете. Не се смейте, но покажете ѝ как се преде, научете я. Знаете ли на какво мяза тя? Един млад човек се оженил за една мома, която била много хубава, но много мързелива, не знаела да преде. Той ѝ казал: „Жена, с хубост само не става, ти трябва да знаеш да предеш, защото ще оголеем.“ Тя взела от майка си две вретена с прежда, турила ги в една каца и от време на време показвала на мъжа си ту бялото, ту черното вретено, като му казвала: „Ето, и аз преда.“ Обаче само с показване на вретената въпросът не се разрешавал, те си оставали на същия ред. Дошло време да се жени брат ѝ. Повикали я на сватба. Как ще отиде, няма дрехи! Окъсала се, няма с какво да се облече. Тя казва на мъжа си: „Какво да правя?” – „Нали ти казах, че трябва да работиш! Мен ме е срам да те водя такава окъсана!“ Но тя била хитра, казала му: „Слушай, ние имаме един голям кюп, ти ще ме туриш в кюпа и ще ме заведеш с колата при майка ми. Тя ще ми даде дрехи, за да се облека за сватбата.“ Впряга мъжът колата, повежда я, но и той хитър, намислил друго нещо. Оставя колата вън от селото и отива сам при майка ѝ. Тя го пита: „Защо идеш сам, де е дъщеря ми?“ – „А, твоята дъщеря, като някоя царкиня, иска да излязат всички девери, сватове, цялото село, да я посрещнат с музики и гайди, не иска да дойде тук сама.“ – „Тъй ли?“ Тръгват, но дъщерята, като усетила, че идват всички сватове да я посрещат, изскочила от кюпа и се върнала вкъщи. Те дошли, намерили кюпа празен. „Къде е дъщерята?“ – „А, тя е особена, върнала се е вкъщи, види се иска от село да я вземете.“ Свършили те сватбата и без нея. Връща се той вкъщи и какво намира?

Тя взела хурката и вретеното, преде ли, преде. Той направил качамак, вика я да ядат, но тя казва: „Не искам да дойда, тури качамака на рамото ми, та и да преда, и да ям.“ Пробудила се тя вече – преде. Казва си: „Втори път сватба няма да пропущам.“ На рамото каша – и преде! Та сега и вие: ще държите хурката в ръка, а кашата – на рамо. Това не се отнася до всички, но само до някои от вас, на които работата не е изправна. За тия, на които работата е изправна, този пример не се отнася за тях. На всички трябва една свещена работа, но да не ви е срам от нищо. Дойде ли се до работата, трябва да бъдем готови за всичко! Човек, който не се срамува от работа, той е на правия път.

● Понеже всеки, който прави зло,

мрази виделината, да не би да се докажат

неговите дела, че са зли.

Значи всеки, който не възприема разумния живот, живее по старому. И всеки, който не живее във виделината, мрази разумния живот.

● Но който прави Истината,

иде към виделината, за да се явят делата му,

че са по Бога направени.

До 22-ри стих ви е достатъчно.

Има трудни въпроси в света, които трябва да се разрешат, и трудни задачи, които трябва да се изпълнят. Ще започна с един пример, но преди това ще ви кажа няколко обяснителни думи. Представете си следното положение. Ако спасението на човечеството зависеше от някое външно условие, например ако трябваше да имате 100 милиона лева злато, колцина от вас биха се спасили по този начин? Добре, представете си, че въпросът беше турен другояче. Ако вие, за да се спасите, трябваше да бъдете най-умният, най-ученият, най-мъдрият човек, колцина от вас биха се спасили при това условие?" Или ако спасението зависеше от това, че трябваше да бъдете един от най-силните хора, да можете да се борите едновременно със 100 души, колцина от вас биха се спасили по този

начин? Значи има още по-трудни задачи за спасението. Но аз ви казвам: спасението се дава даром, а от вас се изисква само вяра.

Знаменитият адепт Саваат-Бен-Абу трябвало да прекара своето последно посвещение, за да бъде приет като член на Бялото Братство. Някога, в миналото си, той направил една малка погрешка, която трябвало да изкупи с едно голямо изпитание. За това изпитание го пратили в царството на Елмур. Цар Елмур бил много знаменит човек, много умен, но и много строг: най-строгият цар, който някога съществувал на Земята. Той имал само една дъщеря, Елмира-Мелбур, най-красивата мома, която обаче била толкова взискателна, толкова претенциозна, че всички се плашели от нея. Дето минавала, ако намери някоя погрешка някъде, да си мисли този, който я е направил. На този адепт дали задачата да изкупи своето прегрешение на миналото, но само в такъв случай, ако може да накара царската дъщеря да се влюби в него. Обаче изпращат го на Земята като най-последен бедняк, дрипав, окъсан, и той трябвало в този си вид да накара царската дъщеря да се влюби в него. Само по този начин ще може да изкупи своята погрешка. Той се намерил в чудо. Употребил всичкото си знание, което придобил от миналото, но не хващало: по никой начин не можел да ѝ обърне вниманието. Дошъл до отчаяние, казал си: „Изглежда, че тази моя погрешка ще си остане и занапред и аз не ще мога да вляза като член на Бялото Братство.“ Питам ви: как бихте разрешили този въпрос? Отчаял се той. И наистина, може ли последен бедняк да се ожени за царската дъщеря? И вие по някой път искате някой възвишен ангел, някой възвишен Дух, който има такава история, такива познания в себе си, такава красота, да ви обърне внимание. Питам: не искате ли невъзможното? И някой път казвате: „Господи, защо не изпратиш Духа Си?“ За да изпрати Господ Духа Си, знаете ли какво се иска от вас? Отчаял се този адепт, но знаел, че по какъвто и да е начин ще трябва да разреши тази задача, и почнал да се моли на Бога да му помогне, да му даде един метод за изправление, защото той съвсем объркал работите. Всичките методи, които той знаел, ги приложил, но задачата не се разрешила. Сърцето на тази царска дъщеря не се отваряло. Молил се той, цели 20 години се молил да му се помогне да разреши задачата си и да влезе като член в Бялото Братство. Той не искал да се ожени за царската дъщеря, но само да я накара да го обикне. Обикне ли го тя, Любовта ѝ ще го спаси. Ако тя не го обикне, той не може по никой друг начин да се спаси. Добре, можеш ли да заставиш Любовта със закон да те обикне? – Не можеш. Двадесет години се молил той! И знаете ли какъв бил резултатът от тази молитва? Ще ви кажа резултата. Царската дъщеря

заболяла от проказа. Лицето ѝ, тялото ѝ тъй се обезобразили, че изгубила всичката си красота. Сърцето на бащата се стягало от мъка и затова изпратил хора по цялото царство да доведат всички най-умни и знатни лекари да помогнат, да спасят дъщеря му. Бащата обичал дъщеря си много, всичко жертвал заради нея, само да се спаси, обаче никой не могъл да ѝ помогне. Най-после тя казала на баща си: „Татко, ако дойде някой, който ще може да ми възвърне красотата, аз съм готова да го обикна.“ Тогава изпращат този адепт при нея. Той дохожда, полага си двете ръце отгоре ѝ и проказата изчезва; предишната ѝ красота се възвръща и тя го обиква. Тогава го направили член на Бялото Братство. Но знаете ли колко е коствало на Саваат-Бен-Абу туй лекуване на царската дъщеря? Той трябвало да вложи цялата си душа вътре в нея – да се пожертва.

Следователно, ако ние в даден случай не сме готови да пожертваме за Бога всичко, Бог не може да влезе в нас. Не казвам, че ние не правим жертви, всички правим жертви, но когато искаме да придобием онова благо – да станем свободни – царската дъщеря непременно трябва да заболее от проказа и ние трябва да бъдем готови да я излекуваме, като вложим всичката си душа. Само по този начин ще дойде Божествената Любов в нас като един ключ. Само така ще се прояви Бог в нас! В Любовта има един велик закон. Той е следният: ако ти си позволиш само да споменеш на някоя жива душа, че я обичаш, и с това я ограничиш, ти си изгубил вече всичката Любов. Бог, Който е направил света, напълно спазва този закон. Кой е чул досега Господ да каже някому: „Аз те обичам“? Другите говорят за Него, че Той е Любов, но Бог никога не споменава това. Защо? – Той спазва този велик, свещен закон, за да не се ограничи Любовта. Затуй Бог е неизменен, свят, чист. Любовта трябва да бъде чиста във всички свои проявления. И само така тя е в сила да повдигне човека. Туй ни най-малко не трябва да ви обезсърчава, но да ви насърчава. И сега да знаете: ще дойде ден, когато и да е, когато на един от вашите изпити вие ще трябва да положите цялата си душа, за да излекувате царската дъщеря. Ще дойде този изпит, а може би да е и сега. Вие и сега имате изпити, но тия изпити не могат да се сравнят с този, който ви предстои за в бъдеще. Когато вложите цялата си душа, само тогава ще разберете какво нещо е Любовта. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, да я дам; имам власт и да я взема.“ Казах ви онзи ден в беседата си, че човешката душа никой не може да я зароби. Ако аз влагам някъде моята душа, за да бъде тя проводник на Божията Любов, това е именно, което тя изисква. Душата всякога иска да бъде проводник на Божията Любов.

Този пример е толкова велик по своето схващане, че вие в обикновения си живот може да се обезсърчите, да кажете: „Е, каква е нашата работа! Де да сме и ние в своето последно посвещение!“ Обаче това не трябва да ви обезсърчава. Ако при един 200-годишен дъб или при един 200-годишен орех посадите един малък орех, който едва сега се показва над почвата, питам: каква разлика има между големия и малкия орех? Този малък орех след 230 години ще бъде като големия. Вие ще се радвате на възможността, която е скрита в душата ви – да растете. Вие ще се радвате на възможността да разбирате, което разбиране е вложено във вас и което можете още повече да придобиете за в бъдеще. Трябва да се радвате! Не трябва да отпадате духом, не трябва да се смущавате, че някой е израсъл голям. Вие ще се радвате, че той се е проявил, но ще знаете, че и във вашата душа има същите възможности да израстете като него. Този голям орех нека ви бъде един подтик, че и във вас има такава възможност да израстете. Когато видите един добър, един умен или един красив човек, нека туй бъде във вас един импулс, че Бог е верен и истинен. Всички тия хора ще бъдат свидетели, че и ние можем да бъдем добри, умни, красиви, учени и т.н. Когато говорим за ангелите, туй да ви причинява радост, да знаете, че и вие един ден ще бъдете ангели. Да станете ангели, то не подразбира само да ви израснат крила – тогава ще бъдете птици – но ако станете ангели, трябва да имате една възвишена интелигентност в себе си, една светла ангелска мисъл, с която ще може свободно да посещавате слънчевите системи и да ги изучавате. Тогава няма да питате: „Трябва ли да дойда от София на събора, или не.“ Със своята крилата мисъл вие ще бъдете навсякъде.

Въпросът е, че вие сега сте на Земята, а аз ви говоря за ангелите. Независимо от това, тук ме разбирате добре, но когато се върнете в София и в другите градове из България, вие ще влезете пак във вашите кухни, а ангелите ще останат на Небето. Вие ще останете около тенджерите, а всички тия възвишени работи ще останат горе. Вие ще търкате в коритото кирливите си дрехи, а всички възвишени работи ще ви се видят отдалечени и ще кажете: „Тази работа няма да я бъде“ – ще се обезсърчите. Питам: кой ви тури на коритото да перете? Защо перете, я ми кажете? Кой е виновен за това положение? Не сте ли вие самите? Преди да перете на вашия възлюбен дрехите, колко сте му мърморили, че го обичате, че ако не го вземете, не ще можете да живеете без него, и т.н. А сега, като сте на коритото, казвате: „Защо да му пера дрехите!“ Като дойдете при тенджерата, пак казвате: „Защо да му готвя?“ Преди да се съчетаете, и той

ви е казвал: „Аз те обичам, без теб не мога да живея, без тебе ще умра.“ А сега, като седне в канцеларията при масата, целия ден дращи с перото или пък целия ден оре земята с ралото и казва: „Не може ли да се намери някой по-лесен път?“ Добре, кой го накара да оре земята? Питам тогава: какво е вашето разбиране за живота? Когато изпъдиха Адам от рая, Бог му каза: „Ще отидеш да ореш земята!“ И когато жената съгреши, Бог ѝ каза: „Цял ден ще бъркаш в тенджерата и ще переш.“ Има обаче един лесен начин за пране. Знаете ли кой е той? – Ще вземеш дрехата на своя възлюбен и само като я изтърсиш, тя ще стане чиста и бяла. И аз имам един метод, чрез който изпитвам хората дали ме обичат, или не. Ще им дам ризата си, и ако тя светне само като я тръснат, ще зная, че ме обичат. Като дойде някой при мен, ще му дам кърпичката си, ще кажа: „Изтърси я само, за да видя какъв си.“ Нали ще учите сега Новото?

Ние пренасяме нещата от обикновеното към необикно¬веното, от временното към вечното. Щом влезете в Небето, вие и там ще живеете. Животът на Земята е само едно приготовление за един по-възвишен живот. Птиците перат ли дрехите си?

Казвам: важният въпрос за вас е, че при всяко едно посвещение вие трябва да имате по едно ново проявление на Любовта. Трябва да знаете това! Животът седи във всестранното проявление на Любовта. Засега вие имате само първото проявление на Любовта, т.е. вие знаете само една от формите на Любовта. Колко форми, колко проявления има Христовата Любов! Нали всички проповядват, нали всички търсят Любовта на Христа? Как ще я придобиете? – Ще изучавате Писанието основно, ще изучавате опитността на всички ваши братя, които са живели преди вас. В обикновения си живот, между обикновените си работи, ще изучавате и съществените. Някой път вие сте недоволни от сегашния си живот, но тъй, както сте поставени в живота си, той е едно училище за вас, в което постепенно трябва да разрешите всичките задачи. Всички вие имате различно мнение и разположение към хората. Някои хора ви са антипатични, други – симпатични, за някоя сестра казвате: „Тази сестра ни е антипатична.“ Хубаво, но вие трябва да разрешите правилно този въпрос. Ами че един ден, когато заминеш за другия свят и видиш в рая тази сестра при тебе, тогава? Един американски професор казал, че не иска да види някои хора за 10 000 години. Не е така. Всички ще се измените и трябва да знаете, че когато не обичате някого, той ще дойде в рая при вас. Тогава какво ще правите? Той ще наруши мира ви и там. Не е въпросът да изменим естеството на другите хора,

но ние трябва да изменим себе си. Аз трябва да изменя себе си, да зная, че обичам хората, а не да ги карам да вярват, че ги обичам. Те трябва да знаят, че туй, което проявявам в даден случай към хората, е от любов към тях, и да се радвам на най-малкото проявление на Любовта. За мен е важно това, че проявявам Божията Любов. И нека това да е свършен факт за мене, а не да се спирам върху туй какво мислят другите хора. Само така могат да се спасят хората.

Питам: когато Христос дойде и пострада за човечеството, колко души повярваха в Неговата Любов? – Само 12 души повярваха, и то донякъде, не напълно. Най-после и те се разбягаха. Един се отрече, друг си остави дрехата и избяга, за да не се съблазни, но след възкресението почнаха един по един да се събират. Питаха: „Как стана тази работа?“ Христос знаеше в Себе Си, че е извършил Волята Божия, че е изпълнил закона на Любовта, и това Му причиняваше голяма радост. Христос дойде в света не само да спаси човечеството, но и Той сам да добие една велика опитност. Някои казват: „Учителю, ти знаеш.“ Не ми казвайте, че аз зная. Какво зная аз – известно ми е; не е въпросът в това какво аз зная, но какво вие знаете. Какво знаете вие, и това не е важно, но какви отношения имате – ето въпросът, който трябва да ви занимава. Отношения трябва да имате! Кажи ми ти какви отношения имаш към хората, какви отношения имаш към Бога; кажи ми какво знаеш по този или онзи въпрос – това ме интересува, нищо повече. Някъде се били двама души, казват ми: „Знаеш ли какво стана?“ – Какво? – „Биха се двама.“ Когато се бият хората, аз не се интересувам. Тогава аз съм сляп, нищо не виждам. „Ама той ми открадна парите!“ – Аз и това даже не зная. Когато някой краде, аз се занимавам с нещо друго. Ще бъда много прост, ако наблюдавам кой краде, кой лъже и т.н. Даже когато някой бие жена си, аз нищо не зная. Някоя жена ми казва: „Ти знаеш ли, че мъжът ми ме би?“ Казвам: „Така ли? Аз не мисля, че той може да направи това нещо, да бие, да не е някой друг? Аз се чудя дали е той!“ Тя казва: „А, моят възлюбен беше!“ Казвам: „Доколкото го познавам, не ще да е той.“

И тъй, вие ще прилагате Любовта като сила, която ще трансформира вашия характер, за да можете да се справяте с големите мъчнотии, които имате в живота си. Например една съвременна жена, християнка, трябва да се справи със следните мъчнотии. Нека си представи, че един ден мъжът ѝ може да замине, децата ѝ също могат да заминат, и тогава да си каже: „Какво мога да направя сега сама?“ Положението ѝ, че мъжът ѝ е здрав и принася всичко

вкъщи, е по благодат дадено, хубаво е, но тя трябва да разреши въпроса сама! Този въпрос трябва да изпъкне и у вас: „Ако мъжът замине или ако жената замине, ако децата заминат, ако изгубя всичко, какво ще правя сам, какво ще правя сама?“ Някой път е по-добре мъжът да замине, някой път е по-добре жената да замине. За къде? – За другия свят. И аз ще ви кажа защо е по-добре да замине жената, или някой път мъжът, в Невидимия свят. След като замине за онзи свят, у мъжа се събужда силното желание да помогне на жена си. Как? Тя има много богат съсед. Мъжът влиза в кесията на съседа си и го праща при жена си. Казва му: „Вземи кормилото!“ И гледаш, този, богатият, се смилил за вдовицата, започва да ѝ изпраща брашно, това-онова, и тя казва: „Какъв благодетел! Много добър човек е нашият съсед.“ Но това не е съседът ѝ, това е мъжът ѝ. Той е станал слуга на съседа си. Съседът му е поверил всичкото си богатство и току само изпраща помощи на бедната си съседка. Казват: „Този богат човек е отличен, много е добър, как щедро помага на еди-коя си вдовица.“

Да, но за да се създаде този закон, християнството трябваше да роди много мъченици, които, като умряха, влязоха в лошите хора на Земята и по такъв начин ги направиха съмишленици на християнството. Тези възвишени души обърнаха по такъв начин много езичници към християнството. Те използваха в Духовния свят всичко за добро. И във всяка една постъпка вие трябва да виждате проявлението на Божествената Мъдрост. Затуй казвам, че на всинца ви трябва търпение. Казах ви: ако вие имате търпение, ние ще ви дадем вяра. Търпението от вас, вярата от нас; или вярата от нас, търпението от вас, защото ние сме от нетърпеливите хора. Ние имаме вяра, но сме много нетърпеливи, а вие нямате вяра, но сте много търпеливи. И знаете ли защо ние сме нетърпеливи? – Няма защо да носим търпението! Представете си, че аз нямам да давам никому нищо, няма кой да ме безпокои, живея в един свят на Божествена хармония – кому и какво търпение ще показвам? Там никакво търпение не е необходимо. Значи като казвам, че аз съм от нетърпеливите хора и нямам нужда от търпение, подразбирам, че живея в един свят на Божествена хармония, а вие живеете в един свят, дето няма вяра, а търпението се създава сега.

В нашия свят има вяра, няма търпение; във вашия свят има търпение, няма вяра. Затова сега искаме да съединим тия два свята. От вас търпението, от нас вярата. Така ще започне една правилна обмяна на нещата. Ние вземаме от вашето търпение, а ви даваме от нашата вяра, която вие трябва да обърнете в

разумно търпение. Това значи обмяна на Божествената енергия от един свят в друг. Това е само едно външно обяснение на въпроса, но на Земята всеки един от вас трябва да има тия два процеса: да бъде търпелив и да има вяра, за да може да черпи едновременно и от двата свята. Щом си търпелив, ти имаш корените си в земята, на физическото поле си, можеш да черпиш от соковете на земята. Пък колкото по-силна вяра имаш, толкова повече са израснали твоите клони и можеш да черпиш от топлината и светлината на Слънцето. Като съберем енергиите на Земята през тия корени и тези от Слънцето през клоните и ги съединим в едно, самото растение придобива ценност за господаря си, защото се образуват в него сладките плодове.

Аз ви желая през този събор да придобиете две практически неща: търпение и вяра. Аз няма да казвам никому, че трябва да ме търпи, аз не употребявам в такъв смисъл думата търпение, но разбирам търпението като закон: да спуснеш дълбоко в земята корените си и да работиш. Да ми бръкне някой в очите и аз да търпя, да не казвам нищо – това не е търпение. Защото аз мога и да си затворя очите. Търпението – това е проникване дълбоко в живота. Изкуството е, като дойдат мъчнотиите за мен, да мога да ги разграничавам дали са външни, или вътрешни. Има външни мъчнотии, има и вътрешни мъчнотии. Че Петко или Драган казали нещо за мене, това е външно нещо; има вътрешни и съществени мъчнотии. Там трябва да се спуснат корените – дълбоко в моя разумен живот. И след това, с помощта на вярата, да се повдигнат клоните нагоре, над земята. Често вие се спъвате, казвате: „Аз бях успяла малко, но една сестра постоянно ме спъва, постоянно ми пречи. Тъкмо ще придобия нещо, тя ми бутне чашата и млякото се разлее.“ – И ти буташ нейната чаша. После и двете оставате гладни. Казвам: този въпрос и за двете ви има едно разрешение. Какво е то? – Не стойте наблизо, стойте далече една от друга, за да не си бутате чашите. Стойте на 2-3 метра една от друга и няма да се бутате вече. Ето разрешението!

Аз искам да изхвърлите всичките стари образи, всички стари идоли от вас и да ги замените с нови! Защото недъзите на хората – това са старите идоли. Някои хора от цели 20 години носят един свой недъг и не могат да се освободят от него. Например не могат лесно да прощават. Те казват: „Знаеш ли как ме обиди този човек?“ – „Как?“ – „Преди 20 години ме изпъди от къщата си. Аз няма да забравя това никога!“ И наистина, цели 20 години той носи тази обида в ума си. Не, извади този стар образ, този идол от себе си, той не ти трябва – нищо повече. А той извади образа, погледне го, скрие го, пак го извади, пак го скрие,

като светия го носи в себе си. Извади този светия – не ти трябва. Аз виждам много такива образи, много такива идоли във вас. Слушайте какво ще ви кажа: аз ще купя тия образи от вас, продайте ми ги! Хем скъпо ще ви заплатя за тях. Колко години трябва да се молите на тия образи? – Двадесет години. Добре, но като съкратим нулата, остават две години. Виждам, вие казвате: „Не си даваме златните идолчета, ще си изгубим вярата. Пък тия идоли за нас имат и магическа сила, ще си загубим и силата. Щом си загубим вярата, щом си загубим силата, няма какво да ни стимулира.“ Прави сте, аз съм искрен да ви призная правото: разбирам, че един такъв идол има сила. Защо? Някой няма пари. Отиде вкъщи, извади стария си тефтер и вижда, че еди-кой си има да му дава пари – насърчава се. Отива при този човек и му казва: „Дай ми парите!“ – „Ще почакаш малко.“ Върне се вкъщи, пак отвори тефтера, намери друг, който има да му дължи 2 000 лева – пак се насърчава. Отива при него, казва му: „Дай ми парите!“ – „Нямам сега, почакай малко, след три месеца.“ Връща се вкъщи при своя тефтер, отвори го, намери трети, четвърти, които имат да му дават, обиколи ги, но те все казват: „Почакай малко!“

Знаете ли аз какво ще направя? Тъкмо отворите тефтера и намерите, че някой ви дължи, аз ще се приближа при вас и ще ви кажа: „Колко има да ви дава този човек?“ – „Толкова.“ – „Продайте ми полицата му! Аз ще я купя без лихвите.“ Вие се колебаете, не искате да я дадете. Казвам ви: „Половината от тази полица е достатъчна за вас, вземете парите, защото иначе другият няма да ви даде нищо.“ Вие пак се колебаете. На някого ще дам само четвърт от стойността на полицата, но все ще дам нещо. Продадете ли ми я, вие все пак ще спечелите нещо, иначе двайсет пъти ще вадите тефтера и нищо няма да получите. Аз зная какво ще кажете за мене тогава. Ще кажете: „Той ни плати само наполовина полиците.“ – Да, но все пак спечелихте, иначе щяхте да задържите полиците в себе си и никакви пари нямаше да получите. Знаете ли какво ще направя аз от тия полици? – Ще направя цяр. Аз имам един голям казан и след като ги събера, турям ги вътре и ги варя. Като ги варя дълго време, изцеждам хубаво сока им, турям го в едно шишенце и с него лекувам болните даром. Тъй е, това е един велик закон. Може да ви се види смешно, но и Бог взема така греховете ви и ги заличава, употребява ги за едно велико благо на света. Та казвам: всички онези стари традиции, които спъват растенето в живота ви, ще се постараете през този събор да ги премахнете.

Сега, тъй както ви гледам, виждам, че има един малък прогрес у вас – качили

сте се през този събор 4-5 стъпала нагоре. Туй е факт вече. Днес е дошъл и вятърът. Знаете ли защо е дошъл вятърът? Понеже той се е научил, че ще ви говоря някои неща, та да ги разнесе, да ги телеграфира навсякъде, затова духа той сега. Той взема думите ми и ги разнася. Вие сега не дочувате малко, а той взема думите и ги разнася из въздуха, за да ги съобщи и на другите.

Вчера казах, че този ден ще употребим за молитва. Ще се молим за всички братя: да се отворят сърцата им, та кой каквато тежест има и на кой каквото му не достига, да му се даде. Някой има рана на сърцето – да я излекуваме. Някой има материални циреи – да му помогнем. Има материални рани, има и рани на сърцето. Последните не се виждат. След като им излекуваме тия рани, да помогнем на техния живот, та всеки, като си отиде у дома, да бъде радостен, да каже: „Аз съм благодарен, че получих нещо много хубаво и ценно." Тъй че всеки, като се върне вкъщи, да носи поне един скъпоценен камък със себе си. Аз не искам да бъда този бижутер: само да ви покажа камъните и после да ги скрия, нито искам да бъда този гостилничар, който да ви нахрани само един път. Аз искам вие да сте в гостилницата, да шетате и всякога да имате преизобилно да ядете. Аз искам вие да сте при бижутера и всеки да има по един скъпоценен камък в себе си.

Аз желая всички да сте бодри и весели, а тази бодрост и веселост ще се добият само когато работим заедно. Да направим един договор между вас и мене: от вас търпението, от мен вярата. Тъй ще бъде много добре, ще впрегнем на работа вярата и търпението. След туй знаете ли кой ще дойде? – Господ ще дойде. Като дойде Господ, с Него заедно ще дойдат всичките ангели. А те са толкова богати, че всеки от тях ще остави много подаръци – ред години ще ядем и пием. Няма само да ядем и пием, но и ще работим. Казвам: всички онези от вас, които са в напреднала възраст, и всички, които са млади, ще погледнете на света с очите на търпението и с очите на вярата.

Аз бих желал сега да се поопознаете малко. Всички сестри и братя от селата и от градовете, посъберете се малко, нека има една по-интимна обмяна между вас. Може да направите тъй, че когато се храните на масите, да сядат братя и сестри от всички градове и села, да бъдете размесени, но да сте наредени хармонично. Този въпрос обаче е най-лесният. Туй се отнася още до външната страна. Човешката душа желае нещо по-дълбоко, но когато човек не може да добие същественото в дълбочината на душата си, той търси и се забавлява с

малките работи. Душите трябва да бъдат отворени. За какво? – Всяка душа трябва да се отвори за Божествената светлина. Това е потребно за вас и аз искам вие да се разтворите по правилността на този Божествен закон – точно навреме да се разтворите, а не преждевременно. Тогава всеки ще приеме толкова, че сърцето му ще бъде доволно. Някои остават недоволни. Защо? Защото не са се отворили навреме – нищо повече.

Сега ние говорим върху закона на искреността. Туй, което желаем за себе си, ще пожелаем и за другите. Днес ще се молите в себе си като децата, ще пожелаете, щото всички да приемат по едно Божествено благо, че като се върнат вкъщи, този ден да съставлява една епоха в техния живот – не само тук, на Земята, но и в другия свят. Днешният ден все трябва да има нещо, с което да го помните. И действително, има неща, които, като приемете, помните ги за вечни времена, не можете да ги забравите. Има нещо, което всеки от вас желае. Вие желаете много силно някои неща и като ги приемете, помните ги, но си казвате: „Аз ще задържа това нещо само за себе си." – Не, има неща, които не можете да задържите само за себе си. Представете си, че ви дам 10 милиона злато. Можете ли да ги носите със себе си? – Не можете да ги носите. Ако имате само един милион, можете ли да го носите? – И него не можете да носите. Злато е това, звонково злато, тежи! Единственото нещо, което можете да носите, това е чека за тези пари, който ще турите в себе си, една книжка, на която можете да вярвате, и като идете на банката, от там ще можете да извадите стойността ѝ. Има неща, които не можете да имате дефактум. За тях ще имате само една малка книжка и като отидете в банката, туй нещо ще го имате в действителност. В банката само ще го реализирате. Тази банка представлява Невидимият свят, дето можете да получите стойността на тази книжка. Но за хубавите работи в света се изисква време! За всичките блага, които може да приемете, за развиването на всички ваши способности, сили, има точно определено време. Не можете всякога да добиете тия неща, но на тяхното определено време. Туй трябва да знаете. И за спасението на човека има точно определено време. Човек не може всякога да се спасява – има определено време за това. Следователно ние всички трябва да бъдем толкова разумни, че да търсим нещата точно на времето, в което Бог ги е поставил. Всичко е постижимо, но на времето си. Защото в Божествения план туй, за което душата ни копнее, туй, за което всяко сърце, всеки ум копнеят, още не е реализирано. И туй, което ти реализираш, важи само за тебе. Всеки си има свой план.

Сега, като ме слушате, вие като че се губите, като че се обезличавате, тъй се усещате по някой път. Вие се намирате в положението на човек, когото давят във водата. Не се *ли* обезличавате тогава? Да, но като ви извадят из водата, вие пак изпъквате. Та някой път така ви натиснат чуждите мисли, мислите на обкръжаващите ви хора, че вие съвсем се загубвате. То е, защото обкръжаващите ви хора са толкова егоисти, че вие в гъстотата на техните мисли се загубвате. После, вие трябва да намерите по-добри хора, за да излезете от това положение. Вие трябва да живеете между благородни хора. Един егоист човек е като октопод. Той само тегли, тегли, изсмуква другите. Окултната наука в такъв случай препоръчва да се пазите от този, от онзи, да се ограждате. Какво става в края на краищата? Ти почваш да се пазиш от всекиго. Това не е живот! Ще се доближиш до брата си, ще му дадеш от себе си, каквото можеш, но и ще вземеш нещо от него. Трябва да си между хора, дето всеки дава. Ако Божественото е събудено във всеки едного от вас, тогава може да има правилна обмяна помежду ви. Всяка душа се отличава с нещо специално, нещо особено за нея, а общото за всички души е това, че представляват среда на Божествената Любов, на Божествената светлина. Особеното пък за всяка душа се състои в това, че като минава през нея Божествената светлина, тя я пречупва по свой специален начин. Ще знаете, че всеки от вас пречупва Божествената светлина по особен начин. Затова всички хора носят нещо хубаво и красиво в себе си. Ето защо, като се приближавате при някого, трябва да очаквате да възприемете Божественото от него. Всеки човек носи Божественото в себе си. Събудете Божественото в него и ще видите красотата на този човек. Как ще го събудите? Ако не можете да събудите Божественото в него, извадете една поука за себе си. Използвайте всичко за поука!

Като се върнете по домовете си, вие ще мислите как да уредите работите си. Толкова време сте ги уреждали и не сте ги уредили. Защо? – По стария начин не се уреждат работите. Те се уреждат по съвсем друг начин – чрез вяра и търпение. Опасността за хората на Новото учение при сегашния преходен период е, че те могат да станат немарливи. Кога човек става немарлив? – Когато започне да забогатява. Богатството се придружава всякога с немарливост, с небрежност. Например една сестра казва: „Като дойдох първата година, сърцето ми трептеше да чуя нещо, но сега почнах да разбирам работите.“ – Нищо не е разбрала тя. Ако тя разбираше работите, тъкмо сега сърцето ѝ трябваше да трепти повече. Какво е разбрала тя? – „Ама аз видях толкова неща!“ – Нищо не е видяла. Ако тя е влязла в стаята и е видяла нарисувани

коне, кокошки, тя нищо не е разбрала. Ако е въпрос да види нещо, аз ще я заведа в курника си, в дома си, да види там какво има – поне живи образи. Но и там не е смисълът. След това ще я заведа в училището да види къде се занимават децата. После ще я заведа при онези богомолци – да види как се молят и как певците пеят. Като види и чуе всичко това, тя ще бъде по-близо до самата Истина. Та когато се занимавате с дребнави работи, това са курници, това са домове – нищо повече. При това положение вие нищо не сте разрешили. Хора, които се занимават с такива дребнави работи, не са лоши, но смисълът на живота, който търсим, е в училището и в църквата, при онези, които се учат, и при онези певци, които пеят. Там има смисъл!

Ние трябва да се стремим към това Божествено училище, за да научим великия урок на живота. Например някоя стара сестра срещне един млад, красив брат – знаете ли какво ще ѝ дойде на ума? Аз ще бъда много искрен, ще преведа вашия език. Тя ще го погледне и ще си каже: „Ех, да бях и аз млада!“ Тази мисъл минава бързо през ума ѝ. Аз казвам: това е само една вероятност в мисълта ѝ. Ако беше млада, този момък можеше да я погледне, можеше и да не я погледне. И този млад момък, като погледне старата сестра, и той ще си помисли нещо. Ще я погледне и ще си каже: „Колко е набръчкано лицето на таза стара сестра! Дали и моето лице ще се набръчка тъй на старини?“ – Не, не трябва да мислят така. Старата сестра трябва да каже: „Господи, колко красив е този брат! Работи чрез него!“ Нека тази сестра му се зарадва, нека Бог работи чрез него! Нека и тя да му изпрати най-хубавото от своята Любов! Пък и този, младият брат, нека каже: „Господи, благодаря Ти, че ми даде възможност да срещна тази сестра и да се поразговоря с нея. Лицето ѝ е сбръчкано, но сърцето ѝ е красиво.“ В тази среща няма изкушение, няма и съблазън. Красивите хора не са лоши. Красивият брат и красивата сестра са добри, те не са виновни, че някой се е влюбил в тях. Красотата винаги служи за съблазън. Случва се, че някой се влюбва в една красива сестра, после и друг се влюбва в нея. А пък за тази сестра казват: „Тя върти двама.“ – Не, тя никого не върти. В нея се влюбва и трети, и четвърти, но тя никого не върти. Тя си върви по пътя, мисли си за съвсем други неща, а те ѝ предават качества, които няма. Казват ѝ: „Какво си завъртяла тия хора?“ Тя повдига раменете и казва: „Никого не въртя!“ – „Ах, колко си умница, правиш се, че нищо не разбираш!“ – Не е тъй, не са прави хората. И за брата казват същото. Не, ще бъдем искрени. Ние ще приемаме нещата по Бога, по Божествено, тъй както Бог ги е създал. Когото и да видим, трябва да обърнем мисълта си към Бога, като че Бога срещаме, и да му

изпратим една добра мисъл.

Тия отрицателни мисли ще дойдат във вас, но не считайте, че са лоши. Турете ги настрана! Срещнете някой брат, паднал духом, с наранено сърце – какво ще правите? Седнете при него, поговорете му малко, дайте му нещо от себе си. Направете му едно най-малко добро, което ръката ви дава. Аз ще ви дам една формулка за този случай. Като минете покрай някой брат, който е много наскърбен, а не знаете какво му е, кажете: „Братко, твоята скръб скоро ще се махне!" Като чуе това, той ще се зарадва. Щом му кажете това, заминете си! Произнесете тази формула с вяра! Като минете втори път покрай него, пак му кажете: „Твоята скръб ще се махне." Той пак ще се зарадва. Срещнете някоя сестра, която е нещо тъжна, кажете и на нея същото. Говорете си всякога положително. Като видите някого тъжен, вие гадаете какво става в неговото сърце. Не разгадавайте, но кажете: „Твоята скръб скоро ще се махне, аз виждам това." Ето лекът на скръбта! Всеки човек желае да му се каже нещо хубаво. Всеки човек иска нещо хубаво. Ще му кажеш: „Братко, това, което мислиш, ще се сбъдне." Някой иска да следва в училище, но няма нито пет пари, четири години е чакал, отчаял се е вече. Като го срещнеш, ти му кажи: „Братко, не се отчайвай, ти си млад. Туй, което мислиш, ще се сбъдне още тази година!" Той ще се зарадва. Може би той обмисля някак да изправи живота си. Кажи му: „Туй, което мислиш, ще се сбъдне!" Не го питай какво му е. Това гадателите нека говорят, а ние ще казваме: „Ще се сбъдне, ще стане, защото в Бога всичко хубаво и красиво се сбъдва."

Различните състояния у хората – това са възможности, които съществуват. Като изживяваме различни състояния, ние постоянно се свързваме с тях. Изживяваме едно отрицателно състояние – свързваме се с една отрицателна мисъл; изживяваме положително състояние – свързваме се с една положителна мисъл. При всички състояния обаче, когато сме свързани с Бога, ние се свързваме със силата Му, възприемаме Неговите светли мисли. В една Божествена работа трябва всички да вземат участие: кой с каквото може и каквото знае. После, спазвайте закона: даром сте взели, даром ще давате. Но вие не давате даром.

Сега ще се молите Господ да изпрати на всички едно благословение. Ще се молите да благослови Бог делото Си, да може да успява. Ще се молите да се възстанови Царството Божие на Земята. Царството Божие е дошло, но трябва да

се усили още повече. Та сега ще отворим път за работа. Този ден всички ще се молите! Ще имате предвид всички ония братя и сестри, които са останали както в София, така и във всички градове и села. Ще се молите още и за всички хора по целия свят. Нека Бог свърже, нека Бог благослови всички добри хора, у които съзнанието е пробудено. Тогава онези, които носят отгоре вярата, и вие, които носите отдолу търпението – нека всички възприемат от Бога великото благо, което ги очаква. Ще се молите по свобода, сами или по групи. Нека животът ви бъде през целия ден като едно излияние, като едно цвете, което мирише и разлива своето благоухание, като Слънцето, което постоянно разлива своята светлина! Нека тъй излива човек душата си към Бога! Да се радваме ние, да се радват и всички хора!

И тъй, ще отворите душата си, ще се молите и лицата ви ще станат малко по-красиви, ще светнете, ще се запалите, а сега сте малко стеснени. Широко си отворете душата! Който няма знания, ще ги придобие. Всеки ще успее. Смирение ви трябва! Дойде ли смирението, и знанието ще се добие. Ще учите, ще дращите, погрешки ще правите, ще се молите и най-после ще научите нещата. Когато се научите, тогава ще учите и другите да ходят по нашия път.

Сега ще се отделите на размишление при масите, под сенките, на слънце из двора, из шатрите – навсякъде.

26 август, сряда, 8 ч.

Начало: 08:00

1925_08_26 Наряд и упътвания
съборна беседа

НАРЯДЪ И УПЪТВАНИЯ (СРѢДА)

Срѣда
5 ч.с.
26 августъ.

Утринна молитва.

1.Добрата молитва.
2.Духътъ Божий
3.Пѫтьтъ на живота.
4.Благославяй, душе моя, Господа!
5. Молитва на Духа – на Царството.
6.Богъ е Любовь.
7.Плодоветѣ на Духа.
8.Въ начало бѣ Словото.
9.Отче нашъ

Лозинка за прѣзъ деня: „Бѫдете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ". Съвършенството на Любовьта ще бѫде смисълътъ на моя животъ. Съвършената Любовь изпѫжда всѣки страхъ отъ душата и внася миръ и веселие въ Духа. „Никой нѣма по-голѣма Любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си". Когато Любовьта прониква въ сърдцето ви, скърбьта се прѣвръща на радость. Който побѣждава, ще наслѣди всичко. Побѣда, добита чрѣзъ Истината, е придобивка велика.

Днесъ за четиво ще имате: 16 глава отъ Матея; 3 глава отъ Марка; 20 глава отъ Лука; 7 глава отъ Иоана; 12 глава отъ Послание къ Римляномъ; 5 глава отъ 1-во Послание къ Коринтяномъ; 4 глава 2-ро Послание къ Коринтяномъ; 2 глава 1-во Петрово Послание; 75 Псаломъ.

Сега ще ви дамъ едно важно правило: Като се събудите сутринь, прѣди да се измиете, направете едно добро дѣло. Извикай най-доброто чувство отъ сърдцето си и кажи му първата дума на любовьта! Извикай най-красивата мисъль отъ ума си и покажи и най-хубавата свѣтлина!

Това като сторите, ще произнесете слѣдната свещена формула: Милостиви, Святи и Благи Господи, изяви ми Свѣтлината на Твоето лице, да сторя Твоята воля. Едно отъ правилата при изговарянето на тази формула е да бѫдете много положителни и да имате дѣтински духъ. Нѣкой може да каже „многомилостиви“ вмѣсто „милостиви“. Не, нѣма по-силни думи отъ „Милостиви, Святи и Благи Господи“. Когато произнасяте тия думи, Господь ще ви слуша. Милостьта е качество на Бога. Всѣки, който призовава Бога въ Неговата Милость, Той му се изявява. И всѣки, който Го призовава въ Неговата Свѣтлина, Той пакъ му се изявява. Свѣтлината е Неговата святость. Святостьта Божия носи свѣтлина. Само святиятъ човѣкъ може да има знание. Чистиятъ човѣкъ може да има знание. Само чистиятъ човѣкъ може да бѫде святъ. Чистота и святость вървятъ заедно. Чистотата – това е най-красивото чувство. Вие нѣкой пѫть се плашите отъ чистотата и святостьта, но тѣ сѫ най-красивата дреха, съ която душата може да се облѣче. Като се произнесатъ думитѣ чистота и святость, нѣкой пѫть ви е страхъ, вие почвате да треперите. Че кой отъ васъ би се отказалъ отъ тази хубава дреха? Кой отъ васъ може да се облѣче съ по-хубава дреха отъ тази? Чистота и святость – това е най-красивата дреха, съ която човѣкъ може нѣкога да се облѣче. И всѣки отъ васъ трѣбва да я желае. У нѣкои отъ васъ се е вмъкнала мисъльта, че като станатъ чисти и святи, хората ще ги избѣгватъ. Това не е вѣрно. Тогава именно ще се привличатъ хората отъ васъ. Чистотата и святостьта, това сѫ качества, който привличатъ тѣ сѫ качества, който даватъ благородство на душата. Душата се разширява и става привлѣкателна, нѣжна, блага, разумна. И онзи човѣкъ, който носи чистотата и святостьта, той е великъ човѣкъ въ всѣко отношение. Той и въ малкитѣ нѣща е великъ, и въ голѣмитѣ нѣща е великъ.

Та ще се стараете, когато ви говоря за чистота и святость, сърдцето ви да трепне, да се зарадвате, а не да се стѣснявате. Да добиете чистотата, това е най-лесното нѣщо. Най-естественото нѣщо е да бѫде човѣкъ чистъ! Че това е тъй, ще ви го прѣдставя картинно. Ако ви сложатъ ястие, не искате ли хлѣба ви да е чистъ? Не искате ли паницата ви да е чиста? Не искате ли кърпата ви да е чиста? Ако ви дадатъ една кърпичка за носъ, не искате ли и тя да бѫде чиста? Ако тръгнете вечерно врѣме на пѫть, не искате ли най-силната свѣтлина да ви показва пѫтя? Слѣдователно, колкото свѣтлината е по-ярка, толкова по-голѣма радость ще ви допринесе.

Сега, знаете ли защо по нѣкой пѫть вие изгубвате любовьта си? Наблюдавайте цвѣтята и ще намѣрите отговоръ на това нѣщо. Когато нѣкой цвѣтъ цъвне, случва се отгорѣ му да има нѣколко листа, които го засѣнчватъ, тъй че слънчевата свѣтлина не може да го огрѣва. Когато цъввашъ, гледай да нѣма листа отгорѣ ти, за да можешъ направо да възприемашъ свѣтлината. Цъвни надъ листата отгорѣ! Листата нека останатъ настрана. Не ви трѣбватъ никакви листа отгорѣ. Ще гледате да цъвнете надъ листата. И тамъ, като цвѣтъ, разтворете душата си. Това е едно състояние, което всѣки човѣкъ трѣбва да има. Сега, кои сѫ тѣзи листа? Ти цъвнешъ, но имашъ нѣкакъвъ споръ съ нѣкой твой братъ, или съ нѣкоя сестра. Тѣ сѫ листата, които сѫ се качили отгорѣ ти. Надъ тѣхъ цъвни, за да приемешъ Любовьта, която ще ти даде смисълъ въ живота. Тѣзи листа сѫ хубави, но отдолу да бѫдатъ, а не отгорѣ ти. Че имашъ споръ съ тѣхъ, това нищо не значи, но всичко да е на мѣсто. Не спирай Любовьта, която трѣбва да влѣзе въ душата ти! Листата нека стоятъ отстрани, само за сѣнка, тамъ тѣ сѫ на мѣстото си. Какво ще кажешъ на тия двамата братъ и сестра, съ които имашъ споръ? Ще имъ се молишъ ли да ти отворятъ малко пѫть? Какво ще имъ кажешъ? Нѣма да имъ се молишъ, нѣма да имъ казвашъ нищо, а ще продължишъ дръжката си нагорѣ. Ще се промъкнешъ прѣзъ нѣкоя дупка, ще се издигнешъ нагорѣ и тамъ, подъ прямитѣ слънчеви лѫчи, ще се разцъвтишъ. Вие често казвате: какво ще стане съ свѣта? Всичко, което става въ свѣта, да ви не смущава. Дошълъ нѣкой братъ и ви казалъ нѣкоя горчива дума – и това да ви не смущава. Вие сте чудни! Какво лошо има въ това, че нѣкой ви казалъ нѣкоя горчива дума? Когато страдате отъ треска, и лѣкарьтъ дойде, сладки хапове ли ви дава, или горчиви? Хининъ ви дава, горчивъ хапъ. Вие му благодарите за този горчивъ хапъ, защото той ви лѣкува съ него. Сѫщото нѣщо е и по отношение обидата отъ този вашъ братъ. Вие имате духовна треска, този братъ ви е далъ единъ горчивъ хапъ – хапнете го, и треската ви ще прѣмине. Пъкъ ако нѣмате треска, турете този хапъ въ джеба си и намѣрете другъ нѣкой вашъ братъ, който има треска и му го дайте. Да си давате единъ на другъ горчиви хапове, на това поне сте майстори. Азъ ви похвалявамъ, вие имате доброто желание да се поправяте, само че хаповетѣ ви сѫ много голѣми, та не можете лесно да ги прѣглъщате. Рациновитѣ хапове, които взимате, трѣбва да сѫ малки, за да прѣминатъ лесно прѣзъ гърлото ви. Така също трѣбва да сѫ малки и горчивитѣ хапове, които взаимно си размѣняте. Ако сѫ голѣми, не можете да ги прѣглъщате. Както и да е, но този хапъ все трѣбва да се даде. Питамъ ви: ако имате кирь, можете ли да не вземете вода и да не се изтъркате? Каль, кирь имате отгорѣ, затвърдѣла е тази кирь, трѣбва да я изтъркате. Ще сипете вода,

ще изтъркате кирьта, и работата ще се свърши. Ще има стържене, разбира се, но то е масажиране. Умниятъ човѣкъ на всичкитѣ нѣща трѣбва да гледа разумно. Има нѣща, за които нѣма защо да се тревожишъ. Разтревожишъ ли се, спри се за малко, размисли, какъ да използувашъ тази тревога. Тревоженето не е лошо нѣщо. Дѣтето ти се разплакало, ти се тревожишъ. Ами че кое е по-хубаво: да умрѣ дѣтето ти, или да плаче, а ти да се разтревожишъ малко? Ако Господь те попита: какво искашъ – дѣтето ти да подскача малко въ кѫщи, да поплаче, и ти да се разтревожишъ, или тъй да го умиря, че никога повече да не плаче? Кое отъ двѣтѣ ще изберете? Първото положение е по-хубаво, нали?

Добрѣ, ще ви дамъ другъ примѣръ. Вие пѫтувате съ единъ братъ, който е много сприхавъ, говори, плещи навсѣкѫдѣ и за всичко, но като му турите на гърба нѣщо – носи. Имате и другъ братъ, който е сдържанъ, не плещи, привидно е като светия, но дадете ли му нѣщо на гърба – нищо не носи. Да, но по пѫтя все ще трѣбва да се носи нѣщо! Кого ще изберете: светията ли, който нищо не носи, или онзи, който плещи, но всичко може да носи? Това сѫ крайности, разбира се, но крайности, който се срѣщатъ въ живота. Какво ще правишъ? Господъ ти е опрѣдѣлилъ да вървишъ съ този, който плещи, но и който може да носи. Ти ще държишъ въ ума си товара, който човѣка носи, а на другото не обрѫщай никакво внимание. Ще си кажешъ: този братъ е много добъръ. Той говори, но и товаръ носи на гърба си. Това е истинската философия на живота. Само по този практически начинъ вие ще можете да трансформирате енергиитѣ отъ едно състояние въ друго. Има и други, по-скѫпи, начини за разглеждане на нѣщата, но този начинъ е най-добъръ. Вие сега ще седнете, ще се молите: „Господи, моля ти се, снеми тоя товаръ отъ сърдцето ми“. Че се молишъ на Бога, това е много добрѣ, но Господь ти казва: „Слушай, твоята каса е много пълна, пораздай малко отъ паритѣ си!“ Ти казвашъ: Господи, не зная кой е бѣденъ. Проводи Ти нѣкой при мене! Господь ти изпрати нѣкой бѣденъ, но ти го погледнешъ, казвашъ: ти не си отъ тѣхъ. Какво прави най-послѣ Господь? Изпраща ти нѣколко души разбойници, оберать ти цѣлата каса, ти избѣгашъ и казвашъ: ограха ме! По-прѣди казваше: азъ не мога да дамъ. Не можешъ да дадешъ, но когато дойде неприятельтъ, оставяшъ касата и бѣгашъ. Питамъ: ако можешъ на неприятелитѣ да дадешъ всичко, защо на приятелитѣ си да не можешъ да дадешъ нищо? Туй е до разбирането на нѣщата. Щомъ дойде Божественото въ васъ, всички вие, който искате да имате Божието благословение, трѣбва да дадете всичко доброволно. Ще кажете: отъ дѣ да зная, дали Господь ми казва да дамъ, или нѣкой дяволъ. Дяволътъ винаги казва:

„Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко е само за тебѣ“. Щомъ дойде Господь, Той казва: „Отвори кесията си и, каквото имашъ вѫтрѣ, давай!“ Божественото не може да се свърши. То е като нѣкой изворъ – постоянно избира, извира и не се свършва. Ти давашъ и никога не се свършва, все тече. Ти давай, и то ще си тече. Е, ще те е страхъ ли като давашъ отъ Божията вода, че ще се свърши? Нѣма да се страхувашъ, защото тази вода никога нѣма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиитѣ блага сѫ велики и неизчерпаеми. Казвате: ако давамъ тъй много, все ще дойде день, когато водата ще се свърши. Ти не разбирашъ Божиитѣ закони. Щомъ се страхувашъ, това показва, че дяволътъ е влѣзълъ вѫтрѣ и е турилъ печата си. Затворилъ е крана. Дяволътъ седналъ отгорѣ на крана, а ти казвашъ: нищо не давамъ! Но недоволенъ си. Отвори сърдцето си! Отвори чучура си, развърти крана, давай, давай, всѣки день давай! Пъкъ като се уморишъ, повикай единъ братъ, и той да дава. Кажи му: братко, давай сега ти. Послѣ повикай втори, трети, четвърти, пети, десети – като се наредятъ стотина души и все даватъ, другитѣ ще кажатъ: този човѣкъ е много богатъ, всѣкога дава. Давайте, не се страхувайте! Защо ще се смущавате?

(Запитватъ: когато нѣкой ти каже да пазишъ нѣщо въ тайна, Господь ли ти казва, или дяволътъ?) Кога се пази тайна? – Когато искашъ да кажешъ нѣщо лошо, пази тайна. Божиитѣ работи сѫ всѣкога явни. Когато Богъ направи небето, скри ли Той работитѣ си? – Не, изяви ги. Свѣтлината всичко изявява, а тъмнината всичко пази въ тайна. Тъмнината е за онѣзи, който не сѫ готови. Когато нѣкой човѣкъ прѣслѣдва нѣкого, ти имашъ право да затворишъ свѣтлината си, за да не могатъ да го прѣслѣдватъ. Пъкъ като отива нѣкой човѣкъ да прави добро, дай му най-голѣмата свѣтлина. Това е практическо правило.

Прѣзъ тази година ще приложите и още едно правило. Щомъ станешъ сутринь и се лѣнишъ да направишъ едно добро, ще си наложишъ глоба, ще платишъ 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземешъ тѣзи пари, ще ги туришъ въ специална за тази цѣль каса и ще си запишешъ: за неизпълнение на еди-какво си, азъ се глобявамъ. Всѣки отъ васъ ще си има една такава каса за глоба, и ще видите, колко деня прѣзъ годината ще се глобите. Може да кажете: за какво ще се употрѣбятъ тия пари? – Ще имъ намѣрите мѣсто. Хайде да видимъ колко лева ще донесете идущата година. Когато почнешъ да глобявашъ дявола, той става уменъ. Като станешъ сутринь и не направишъ туй добро дѣло, веднага ще си наложишъ глобата, нѣма да седнешъ да мислишъ, колко да туришъ. Колкото ти дойде на ума: 20 лева имашъ, 20 лева ще туришъ: 100 лева имашъ, 100 лева ще

туришъ. И нѣма да мислишъ, отъ дѣ ще ги намѣришъ. Като се глобишъ 4–5 дена и платишъ 100-ина лева, ще почнешъ да се замисляшъ. Така правятъ и най-възвишенитѣ духове. Когато единъ възвишенъ духъ направи една погрѣшка, знаете ли какво прави? – Той рѣшава да слѣзе на земята, да се въплоти и цѣлъ животъ да прѣкара на земята, за да поправи грѣшката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрѣшка, която не е въ съгласие съ Божия законъ, за да въдвори тази нарушена хармония, той се лишава отъ благата, които има горѣ. Та виждате ли, какъвъ примѣръ на доброволно самопожертвуване има въ тия духове? Ако въ всинца ви има тия благородни пориви на човѣшката душа, ако всинца се стремите къмъ онзи великъ, съзнателенъ животъ, тогава животътъ ви щѣше да бѫде красивъ.

Сега, при изпълнение на дадената задача, ще спазвате единъ законъ. Той е слѣдниятъ: прави добро най-първо на този, когото обичашъ. Сутринь, като станешъ, направи добро на този, когото обичашъ, защото къмъ него ти имашъ естествено разположение. Направишъ ли на него доброто, ти ще можешъ да го направишъ и на този, когото не обичашъ.

Тази каса ние ще я наречемъ „каса на доброто“. Всички пари, които ще се съберат отъ глобата за добритѣ дѣла, отъ тѣхъ ще се плащатъ билетитѣ на бѣднитѣ братя, които искатъ да дойдатъ тукъ, а нѣматъ пари. Ние ще кажемъ: нека дойдатъ и тѣ, ние ще имъ платимъ билетитѣ отъ касата на добродѣтелитѣ. Щомъ не знаете, какъ да правите добро, ще внасяте глобитѣ си въ тази каса на добродѣтелитѣ. Тѣзи пари ще се използуватъ за такива случаи. Азъ бихъ желалъ да правите повече погрѣшки. Тъй, поне по двѣ–три погрѣшки въ седмицата. И когато направите нѣкоя погрѣшка, да ви е приятно, да се зарадвате, че туряте нѣщо въ касата на добродѣтелитѣ, а не да се тюхкате прѣзъ цѣлия день: отидоха 20-тѣ лева!

10.Гимнастически упражнения.

1925_08_28 Истинната врата
съборна беседа

ИСТИННАТА ВРАТА

Забелязвам, че много от вас кашляте. Защо? – Пили сте студена вода. Когато човек ожаднее, трябва да се въздържа, да не бърза да пие студена вода. Нека постои пред чешмата 5-10-15 минути и да не пие вода. Това е начин за възпитаване на волята. Вие, щом дойдете до чешмата, напиете се веднага със студена вода, простудявате гърлото си и започвате да кашляте. Ще имате предвид като свещено правило следното положение: като отидеш при някоя чешма, колкото и да ти се пие вода, постой най-малко 10 минути пред нея, погледай как тече водата и след това пий! При това, като си налееш вода в чашата, вкуси само няколко глътки и отстрани чашата. После пий още няколко глътки, докато изпиеш всичката вода. Постъпи тъй, както онзи, който пие вино. Нека изпиването на една чаша вода ви отнеме най-малко 15 минути и вижте тогава ще кашляте ли. Мнозина от вас ще кажат: „Лесно се дават правила, но мъчно се изпълняват.“ Онези, които мъчно или никак не изпълняват законите, в гробищата ги изпращат. Онези, които изпълняват законите, тях поп не опява.

Когато си лягате вечерно време, също така трябва да спазвате един закон. Не бързайте да си легнете, докато не вземете всички предохранителни мерки. Легнете си по всички правила! Вие как лягате? Като си легнете, ще турите в съзнанието си мисълта да не се откривате, за да не се простудите, да не хъркате, много шум да не вдигате, спокойно да спите. Ще кажете на тялото си: „Сега като замина, ти ще наредиш къщата, добре ще я изчистиш и след като се върна, ще бъдем и ти, и аз весели.“ Дадеш ли всички тия разпореждания, веднага да излезеш. Да не отидеш до вратата, че пак да се връщаш да даваш разпореждания чак до сутринта. Не, излезеш ли веднъж назад, няма да се връщаш. Голяма дисциплина се изисква от вас! Докато не се научите да контролирате тялото си, добри ученици не можете да бъдете. Тялото ще ви спъва много. То казва: „Или ме учи добре, или аз ще те науча.“

След като изучите тялото си, ще пристъпите да учите сърцето си, после ума си, и като ги научите, трима заедно ще отидете да се учите. Някои от вас не дочуват какво се говори, но това усилва вниманието им, усилва мисълта им. Тия пък, които са наблизо, те са малко глухички. Това е в преносен смисъл. По естество вие не сте глухи, но във вас има едно желание, което е глухо, не ви слуша. Тия

забележки, които ви направих, са встъпителни, както има встъпителна част, наречена въведение, във всяко литературно или музикално произведение.

Ще се спра върху един стих, в който Христос казва: „Истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците.“ За да може животът ви да се прояви правилно, все-таки трябва да имате известни условия – най-малко едно условие, чрез което човек може да се прояви. Например в къщата, която построяваме, оставяме една врата, през която да влизаме и излизаме. Ние сме дошли на Земята, за да намерим онези условия, при които да придобием истинските качества, които могат да придружат нашия живот извън Земята. Душата е дошла на Земята да придобие повече живот, отколкото е имала в себе си. И животът се придобива, и знанието се придобива, и Любовта се придобива. Човек богатее чрез Любовта. Когато говорим, че човек може да разбогатее, подразбираме богатства, които носи Любовта. Тия богатства са златото, което се съдържа в човешката кръв. Когато човек натрупа достатъчно злато в кръвта си, трябва да знае онзи закон, по който може да го използва. Ако не знае да впрегне това злато на работа, защо му е то?

Според вас, кое е най-същественото нещо в живота? Вие ще кажете, че най-същественото нещо е Любовта. Не, кажете ми, като станете сутрин, кое е най-същественото за вас? – Храната. Вие не мислите за никаква любов тогава, мислите само за храната, защото тази храна ще ви даде условия, при които Любовта ще се прояви. Ако дойде Любовта на физическото поле, преди да сте яли, какво ще ви даде? – Нищо. Първо ще дойде яденето, а после – Любовта. Изобщо, всички хора, които говорят за Любовта, искат да са облечени хубаво, ръцете, лицето им да са хубави, да са разположени добре, да имат външен израз и т.н. Хората разбират Любов¬та много материално. Те казват: „Любовта е нещо духовно.“ Така е, но щом дойде Любовта, искат да имат бели чепички, шапка, хубави дрехи – все любовта ги подтиква към това. Това е физическа любов. Почнеш ли да ходиш бос, изгубил си своята физическа любов. Почнеш ли да ходиш гологлав, да ставаш немарлив, изгубил си своята физическа любов. Ти се напущаш, дрехите ти почват да се късат и ти казваш: „Все ми е едно!“ Питат те някои: „Защо ходиш гологлав? Защо ходиш бос?“ Ако е светски човек, той ще има едно разрешение на въпроса; ако е духовен човек, ще има друго разрешение на въпроса. Същественото, което може да ни направи силни на физическото поле, т.е. да разберем смисъла на физическия живот, не в неговите ограничени рамки, но в неговото истинско проявление, това е Любовта към

Бога. Най-първо вие трябва да разберете физическия живот, и ако него не разберете, духовният няма да ви бъде понятен. Ако не разберете видимото, близкото до вас, далечното няма да разберете никога. Ето защо най-напред трябва да започнете да проучвате близките неща.

Питам ви сега: опитвали ли сте някой път да мислите какво ще правите, като отидете на Небето? Казвате: „Ще служа на Господа." Във вашия ум седи идеята, че ангелите са облечени с хубави бели дрехи, свирят с китари, и като отидете при тях, веднага ще ви посрещнат. Да, ако знаеш езика на ангелите и те срещне някой от тях, ще ти проговори; не знаеш ли езика им, той няма да те погледне, ще си замине. Ако носиш една обида от Земята и почнеш да му разказваш, че си обиден, ще се спре ли той да слуша твоята обида? – Не, този ангел не се интересува от вашите обиди. Вие ще му разправяте, че са ви взели нивите, че не са ви оставили да орете, но той не се интересува от това. Вие ще му разправяте, че сте били министър, че сте били професор и са ви отнели тия постове, но той не се интересува и от това. С какво ще заинтересувате един ангел? Този ангел ще ви запита: „Бихте ли могли да ме обичате?" Не го ли обичате, той ви погледне, минава си и заминава. Ангелът иска вашата Любов: ако можеш да го любиш, той ще се спре да се поразговори с тебе, ако не го любиш, заминава си, не иска да те знае. Ама вие ще му говорите за душата, за Бога. Той казва: „Празни работи са тия! Ние не се занимаваме с празни работи. Покажи сега Любовта си!"

Нека изявим обичта във всички нейни проявления! Допуснете, че вие обичате някого, но кракът му е изкълчен, превива се от болки. Две чувства се състезават в него. Той има чувства към вас, но същевременно има болки в крака. Как ще проявите сега Любовта си към него? Най-първо ще се занимавате с неговия болен крак, и след като оздравее, тогава ще му говорите за вашата любов. Казвате някому: „Аз ви обичам." И като го обичате, искате той винаги да е близо при вас, постоянно да го гледате. Майката, като обича детето си, все го гледа. Като падне някъде, тя извиква заедно с него: „Ох!" Каквото стане с него, любовта взема участие. И после, като се върне детето от училището с хубаво свидетелство и скача, и майката скача. Когото обичаме, неговите придобивки са и наши придобивки. И право е. Туй показва, че между всички хора има вътрешна връзка и когато тази връзка е съзнателна, ако те се радват, и ние се радваме. Щом чувстваме тяхната радост, чувстваме и тяхната скръб. Не е лошо, че чувстваме радостта и скръбта на всички хора, но трябва да се стремим да

живеем според Любовта. Тя е един велик закон, който туря всички живи същества в Божествения организъм на тяхното място. Понеже светът сега се преустройва, всеки от вас трябва да отиде на своето място. Любовта ще тури всеки на неговото място, за да може да се прояви правилно. Затова съзнанието ви трябва да бъде много будно.

Вие трябва да имате една основна идея в живота си, около която всички други ваши идеи да се концентрират. Тогава вашият живот ще се освети. Земеделец си, ореш земята. За кого? Това оране трябва да бъде свързано с твоята идея. Ако кажеш, че ореш за себе си, не си прав. Тогава за кого ореш? – За жена си, за децата си, за приятелите си, за своя народ, за Бога. Някой казва, че оре за жена си, но щом овършее житото, туря го в хамбара за себе си, а на жена си казва: „Аз орах за теб, а житото прибрах за себе си." Значи житото не е заради жената, а заради него. Тя ще му готви, той ще яде. Направете превод: защо трябва жената да му готви? Ами че с това ще изрази Любовта! Тя трябва да му подслади яденето. Той казва на жена си: „Наготви ми едно ядене, да видя каква е любовта ти." Като сготвиш ядене, като омесиш хляб на мъжа си, на децата си, на приятелите си, чрез всичко това те ще опитат твоята любов. И колкото яденето е по-сладко, толкова и любовта ти е по-силна. И колкото яденето е по-невкусно, толкова и любовта е по-слаба. Пишеш някому писмо, и друг някой му пише. Той чете първото писмо – приятно му е, чете второто писмо – не му е приятно. Защо? Първият е знаел как да нареди писмото си. Той е вложил в него Любов. Същото нещо е и в говора. Ние трябва да знаем как да нареждаме говора си.

Сега, като ви гледам тази година на събора, намирам, че сте доста изправни, повдигнали сте се 4-5 степени нагоре, но има да се повдигате още много степени. Представете си, че тъй, както седите на някое място на трапезата, пред чиния с доматена супица, изобилно полята със зехтин, в това време ви повикат за нещо и някоя сестра вземе вашата паница с ядене и тури своята – постна, без зехтин. Какво ще кажете? – „Кой ми взе паницата, аз едва мръднах оттук и някой я взе!" Какво ново се зароди в ума ви? – Съмнение. Вие казвате: „Тия са малки, дребни работи!" – Да, вижте от какви малки работи се влошава вашият живот! Добре, допуснете сега обратния случай. Вие седнете на трапезата последен и ви сипят от едно казанче, в което няма никакво масло. Погледнеш наоколо си: в чиниите на другите има масло, а в твоята няма. Казваш си: „Тъй е то, нали идвам за пръв път, никой не иска да ме знае!" Едва що си помислил

това, обърнеш се някъде, гледаш: някоя сестра туря пред теб своята паница с много зехтин и ти се зарадваш. Защо сега се радваш, а по-рано скърбеше? Мислиш ли, че тази сестра, която ти туря паницата с мазното ядене, те обича? Не, тя разменя паниците, защото стомахът ѝ е развален. Тя обича постно ядене. Вие сте готови да мислите, че тази постъпка е продиктувана от любов. Подбудителните причини ни най-малко не са любовни.

За всинца ви се изисква дисциплина на ума! Когато се нареждате на една трапеза, всички трябва да сте наредени идеално, т.е. всеки да седне точно на своето място. Ще кажете: „Ами как ще знаем кое е нашето място?" Американските праскови знаят коя де да влезе, та вие ли не знаете? Аз съм гледал в Америка как подбират прасковите. И колко са умни тези праскови! Изкопават дълги, големи канали и в тях поставят няколко реда дъски с дупчици от различна големина. Единият ред дъски отделят от другия чрез специални прегради. Изсипват прасковите от кошниците върху тия дъски и като минават най-малките праскови, казват: „Туй място е за нас!" Най-долу са най-големите дупки. Най-големите праскови, като дойдат до своето място, казват: „Туй място е за нас!" А сега най-големите от вас дойдат до най-малката дупка, мъчат се да минат през нея, казват: „Не зная защо не мога да мина през тази дупка!" Казвам: има големи дупки за вас, те са там долу. И гледаш, кошниците се пълнят от другата страна, сортират се прасковите. Казвам: колко са възпитани тия праскови! Като намериш малката дупка, ще минеш през нея и ще кажеш: „Тази е моята дупка!" Тъй ще намериш своето място. Вие казвате: „Колко долу ме туриха, на последното място чак!" – Не, последната дупка е най-голямата, тя е за големите юнаци!

Христос казва: „Аз съм истинната врата, която дава знания." Знанието е необходимо за всички. То е нещо съществено за нас, храна, която трябва да възприемем и опитаме. Докато не асимилираме и опитаме знанието, то не може да бъде за нас нещо реално, нещо съществено. Аз наричам истинско знание това, с което можеш да трансформираш и най-тежкото си състояние в приятно, радостно, и то в продължение само на половин час. Например някой от вас е кръвно обиден. Нека се опита с това знание да превърне обидата в добро разположение. Да кажем, че някое от малките братчета тук задига ножчето на един от по-големите братя и го продава, за да си купи малко сливи. Да, стават тия работи, но не по зла воля, разбира се. Това дете продава ножчето. Вие казвате: „Изядоха ножчето ми!" Как, ножче яде ли се? Сега ти, за да

покажеш, че имаш знания, ще трансформираш това недоволство, този гняв. Вие какво правите? – Разгневите се, очите ви светнат, лицето потъмнява, недоволни сте, че са ви отнели нещо. Не, ще трансформирате състоянието си, ще минете от единия полюс в другия. Има един велик закон в света, според който всяка постъпка, всяко действие в живота има два полюса. Всички постъпки, добри и лоши, имат обратни действия.

Животът на Земята ще се подобри, ще се осмисли, когато мине от единия полюс в другия. Тогава се образува един кръг. В добрите постъпки силата на вашите действия ще мине от положителния полюс към отрицателния и истинският живот ще се прояви. В лошите постъпки ударът идва отзад. Всички удари, които идват от гърба, сломяват човека. Ако извършите една лоша постъпка, ударът ще дойде отзад. Кажете ли една лоша дума някому, няма да се минат 5-10-15 минути, и тази дума от противоположния полюс ще се върне към вас. Като разбирате този закон, преди да заговорите, спрете се, помислете какво ще кажете. Не бързайте да говорите! Туй, което ще кажете, първо го обмислете. Ако говорите по Божествен начин, ще чувствате разширение в себе си. Не постъпвате ли по този закон, всичкото богатство, спечелено от вашите действия, ще дойде с голяма тежест върху вас и ще ви сломи. Ако направите една малка топка от сняг и я пуснете да се търкаля от някое високо планинско място, докато слезе в подножието на планината, тя ще представлява голяма снежна лавина, която може да ви смаже. Колкото и да са малки лошите думи, изказани ли са веднъж, колкото по-дълго време минава, толкова повече се увеличава тяхната разрушителна сила. Задръжте за себе си всяка лоша дума, която искате да кажете някому. Колкото повече я задържате, толкова по-силен вътрешен импулс ще придобиете. Докато задържате тази дума за себе си, вие сте силни. Кажете: „Тази дума е толкова красива, че аз ще я задържа за себе си." Искате да кажете някому нещо, да го ухапете, че да подскочи. Не, задръжте тази мисъл за себе си! Кажете си: „Тази мисъл е толкова хубава, че ще я оставя за себе си." Колцина от вас са задържали такива думи за себе си? Покажете ми една от тях!

Писанието казва: „Възлюбете се един друг!" Как? – С чисто сърце. „Аз съм вратата на овците." Вратата подразбира онези разумни Божествени условия, които са дадени за нашето растене и развиване. Ние сме събрани тук от всички краища на България и всичко това, което ни е дадено, може да се реализира само при Божията Любов, само при Божията Мъдрост и Светлина. Когато Божията мисъл е насочена към вас, всичко, каквото желаете, ще се реализира. И

за да бъде Божията мисъл насочена към вас, вие трябва да бъдете като малките деца, да имате желание да изпълните Волята Божия тъй, както никой в България не я е изпълнил. Не казвайте: „Ще видим, ще помислим!“ – туй са празни думи, залъгалки. Ще турите в ума си следното желание: „Ще изпълня Волята Божия, както я изпълняват малките деца.” Всички ще изпълним Волята Божия. Днес ни проповядват, че който рече да изпълни Волята Божия, ще изгуби всичко. Не, щом почнеш да изпълняваш Волята Божия, Бог ще почне да замества книжните пари със звонкови. Той казва: „Дай си кайметата!“ Да кажем, че имаш 3 000 лева книжни, които струват 100 лева швейцарски. Като отидеш при Господа, Той ще ти даде за тия 3 000 лева книжни 3 000 лева златни. Същото нещо се отнася и до греховете на хората. Когато човек напълно се обезцени от грехове и така отиде при Бога, Той му взема греховете и му дава в замяна на това вътрешна радост. Той е посребрил и позлатил греховете му. Този човек излиза, радва се, че Бог е позлатил греховете му и ги е превърнал в добродетели.

И Писанието казва: „Всичко, каквото се случи на онези, които любят Бога, ще им съдейства за добро.“ Например ти си крал, убивал си в живота си, срещал си големи противоречия, но най-после разбереш вътрешния смисъл на живота, възлюбиш Господа и казваш: „Отсега нататък ще служа на Господа!“ Убил си, да кажем, десет души. Всички тия хора отиват при Господа, оплакват се от тебе и казват: „Искаме този човек да ни върне живота!“ – Отде ще го вземе, няма никаква възможност. Турят те в затвора. Господ казва: „Какво ви дължи?“ Един казва: „Взе ми живота.“ Друг казва: „И на мен ми взе живота.“ Трети, четвърти казват същото. Господ се поусмихне, извиква обвиняемия и му казва: „Понеже ти обеща да Ми служиш, ето, вземи тия пари да си платиш дълговете!” Господ ти дава с лихвите и ти се разплащаш. Казва ти: „Питай ги сега доволни ли са?“ – „Много сме доволни.“ Като имате Божията Любов, вие ще ликвидирате най-първо със своята стара карма и няма да се боите от нищо. Ама вие ще дойдете пак до вашата философия кой как разбира Любов¬та. Любовта може да се разбира само по един начин! Ти си гладен и срещнеш един човек, който носи хляб в торбата си. Ако извади хляба си и ти го даде, бъди уверен, че той те обича. Може да го познаваш, може и да не го познаваш, но този човек има в душата си Любов. Тази Любов може да е микроскопическа, но тя е истинският зародиш, от който може да се роди и великата Любов. Голямото дърво израства от малката семка, не от нещо голямо. Ако ти си богат и даваш, това не е любов. И този човек, като дава от малкото, което има, приятно му е. Туй е едно от

проявленията на Любовта. Ти питаш Господа: „Как да постъпвам, Господи?“ – Постъпвай, както този човек е направил с тебе. Най-красивите неща в живота ни са малките добрини, които можем да направим. Някой човек е изпаднал в света, самотен е, никой не му е казал една сладка дума, никой не му е дал мил поглед. Ти минаваш покрай него, кажи му една сладка дума! Това ще се запечати в неговия ум.

Христос дойде на Земята, когато хората бяха изоставени. Даже и ангелите не са знаели как да постъпят с хората. И те се учат сега. Първият завет биде даден чрез ангелите. Те приложиха закона на Правдата, но той не можа да спаси хората. Чрез Христа дойде Любовта на Земята – един нов метод. Божествен метод е методът на Любовта.

Сега вие сте пред прага на Новата епоха, когато Синовете Божии идват да изявят Божията Любов, да покажат на хората в какво седи тя. Всеки Син Божий идва с пълна торба – да дава и да храни хората. Синовете Божии няма да говорят за нещастията на хората. Те искат да направят всички хора на Земята щастливи. Туй е тяхното желание! За да станат хората щастливи, трябва да забравят своя стар живот, всякакъв спомен от миналото трябва да изчезне съвършено от тяхното съзнание, а да останат само опитностите, придобити от редицата животи на миналото.

28 август, петък, 7 ч.

1925_08_28 Нарядъ и упътвания
съборна беседа

НАРЯДЪ И УПЪТВАНИЯ (ПЕТЪКЪ)

Петъкъ
5 ч.с.
28 августъ.

Утринна молитва.

1. Въ начало бѣ Словото.
2.Отче нашъ.
3.91 Псаломъ.
4.Благославяй, душе моя, Господа!
5.Добрата молитва.

Лозинка за деня: „И проводи ги да проповѣдватъ Царството Божие и да изцѣляватъ болни“.

Днесъ ще се стремите да реализирате двѣ думи: Съгласие и Правда.

Четиво за прѣзъ деня: 17 глава отъ Евангелието на Матея; 1 глава отъ Евангелието на Марка; 11 глава отъ Евангелието на Лука; 21 глава отъ Евангелието на Иоана; 56 Псаломъ. Да се прочете и 24 бесѣда: „Въ който градъ влѣзвате“.

Запишете си слѣдния стихъ: „Мѫдростьта, която е от горѣ, първо е чиста, послѣ мирна, привѣтлива, благопокорна, пълна съ милость и добри плодове, безпристрастна и нелицемѣрна“. Този стихъ може да се запише на три мѣста: на книга, въ ума и въ сърдцето. Сега всѣки отъ васъ да затвори тетрадката си и да повтори стиха. Да прѣведемъ този стихъ въ първа степень. Какъ ще го прѣведете къмъ себе си? Въ Божествения законъ, всѣко нѣщо, което не вземете присърдце, считате го общо и казвате: „Мѫдростьта, която е отгорѣ…“ мислите, че тази Мѫдрость нѣма нищо общо къмъ васъ, че тя е нѣщо далечно, че е само единъ написанъ стихъ и затова само го цитирате. Въ такъвъ случай вие се намирате въ слѣдното положение. Минавате покрай нѣкоя ваша сестра, съ която не сте запознати и не я поздравлявате, а само я погледнете, да видите,

какъвъ е изразътъ ѝ, и си заминавате. Когато минете покрай нѣкоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ржцѣ, разговаряте се, казвате: ела съ мене дома! Отъ дълго врѣме те очаквахъ! Така е и съ братята. Когато човѣкъ изказва този стихъ и го почувствува близъкъ въ душата си, той ще го покани у дома си. Този стихъ е живъ, ще ви дойде на гости.

Често запитвате, какъ можете да бждете чисти. Вие търсите единъ начинъ да бждете чисти. Значи, ще намѣришъ Мждростьта, която е отгорѣ, и Тя ще внесе чистота. Послѣ, искашъ да бждешъ миренъ човѣкъ. Мждростьта сжщо ще внесе това качество въ тебъ, да бждешъ миренъ. Тя ще внесе мира. Послѣ, ти си непривѣтливъ. Нѣкоя сестра си дига ржката насам-натамъ, не е привѣтлива. Като дойде Мждростьта, Тя ще внесе привѣтливость. Не си благопокоренъ. Мждростьта ще внесе тази благопокорность. Милосърдието ти е слабо. Мждростьта, като дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове. На всички ви липсва безпристрастие. Всички сте съ страсти. Мждростьта ще внесе безпристрастие и нелицемѣрие. Защото въ любовьта, тъй както се изразява на физическия свѣтъ, сжществува най-голѣмото лицемѣрие. Онѣзи, които се обичатъ, сж много лицемѣрни. Това е качество на любовьта въ първа степень. Любовьта на земята е пълна съ нечистота и лицемѣрие. Първото нещо: ти като обичашъ, започвашъ да си прѣдставлявашъ, че обичашъ повече отъ другитѣ. Като не те обича нѣкой, той ще излѣзе прѣдъ тебе неглиже, почти разпасанъ, гологлавъ, съ разчорлена глава, неомитъ. Щомъ те обикне, той ще се спретне, ще е добрѣ вчесанъ, омитъ. Нали е така? Това е едно хубаво качество. И така трѣбва да бжде! Щомъ ви разлюбятъ, вие вече нито се чешете, нито се обличате, отчайвате се – ставате монаси. Защо? Право ли е това? Ами че, ако единъ човѣкъ ви е разлюбилъ, и Господь ли ви е разлюбилъ? Чудна работа! Ако въ една кжща имате хиляда свѣщи и една отъ тѣхъ угасне, ще плачете ли за нея? Ако всичкитѣ изгаснатъ и остане само една, законътъ е слѣдниятъ: всичката енергия на хилядата свѣщи ще отиде въ една свѣщь. Щомъ остане една свѣщь, значи имаме хилядата свѣщи събрани въ една. Хиляда души, на които любовьта е равна на една свѣщь, прѣдставляватъ голѣма свѣщь. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Колко? Съ една хилядна отъ голѣмата свѣщь ли? Не, по-добрѣ всѣки единъ отъ васъ да има хиляда свѣщи отъ Любовьта.

Сега, ако нѣкой ви попита, какъ познавате кога обичате нѣкого, какво ще кажете? Коя е отличителната черта на любовьта? Можете ли да ми кажете една отличителна черта? (– Жертвата). Жертвата послѣ дохожда. Съ какво се

отличава първото проявление на любовьта? Като обикнешъ нѣкого, по какво познавашъ че го обичашъ? (Внимателни сме, ставаме добри, любезни). Вие отивате изведнъжъ въ духовния свѣтъ. Какъ се проявява любовьта тукъ на земята? Всичко, което казвате, е вѣрно. И добри ставаме, и внимателни ставаме, но кое е първото проявление съ което ние съзнаваме, че въ ума ни се събужда нѣщо? Това, че този прѣдметъ привлича нашето внимание, и то е вѣрно. Така е, но кое е първото проявление на любовьта? То е толкова малко, всички го правите. Забѣлѣжете, когато едно дѣте мине край една градина, какво прави най-първо? Погледне плода, наведе си главата, послѣ пакъ погледне нагорѣ. Дѣтето обръща внимание на прѣдмета, изслѣдва го, гледа го, наведе глава надолу и послѣ пакъ гледа нагорѣ. Сѫщиятъ законъ е и когато обичашъ нѣкого. Ти го поглеждашъ, все го поглеждашъ.

Ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е любовьта, какъвъ образъ иматъ човѣшкитѣ чувства, човѣшкитѣ прояви. Вие не взимайте това обяснение въ отрицателенъ смисълъ, да мислите, че всичко онова, което човѣкъ проявява, е глупаво. Не, то е проявление на любовьта. Какъ се проявява човѣкъ въ любовьта? Единъ младъ момъкъ, млѣкарь, вика изъ улицитѣ: „Млѣко, млѣко!“ Върви той изъ пѫтя си. Обаче, единъ день вижда, че една млада мома излиза отъ една врата. Той я поглежда, наведе надолу глава, пакъ я поглежда, пакъ наведе глава – силно впечатление му прави. На другата сутринь, като донася млѣкото, минава прѣзъ сѫщата улица, спира се прѣдъ вратата на момата, застоява се тамъ и извиква: „Млѣко“! – Но гласътъ му става мекичъкъ, озърта се, дано се отвори вратата. Отваря се вратата, и тя излиза. Той е много внимателенъ и като налива млѣкото, прѣлѣе. На другитѣ оставя единъ пръстъ празно, а като налива на нея, прѣлива. Тя казва: „Много е, много“. – А, не е, не е много. Всѣка сутринь, като наближи вратата, вика: „Млѣко, млѣко“! Приятно му става. Като отива при тая врата, вдъхновява се. И като отмине, обръща се назадъ, усмихва се. Тъй млѣкото лесно върви. Че туй е хубавото въ живота! Да извадимъ сега закона. Сѫщото нѣщо е и когато обичашъ Бога. Като отивашъ при Господа, трѣбва да ти е радостно. Цѣлъ день ще викашъ. Отивашъ ли при Господа, млѣкото лесно се продава. Вие нѣкой пѫть осакатявате най-благороднитѣ си чувства. Дошла любовьта, но вие казвате: азъ съмъ човѣкъ на 40–45 години, и да се влюбвамъ! То е глупава работа! Ами кое е умното? Азъ имамъ да се занимавамъ съ философски работи. Съ тази работа не се занимавамъ. Любовьта, това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можемъ да свършимъ; тя е едно чувство, което прониква дълбоко въ душата и

се проявява навънъ. То струва милиони. Слѣдъ като заминешъ на другия свѣтъ, това чувство и тамъ ще те послѣдва. Тя сѫществува съ хиляди години. Другитѣ работи сѫ врѣменни, прѣходни. Единъ скѫпоцѣненъ камъкъ, колкото и да го обичашъ, нѣма да дойде въ другия свѣтъ съ тебе. Паритѣ нѣма да дойдатъ съ тебе; дрехитѣ нѣма да дойдатъ съ тебе. Но едно хубаво, едно нѣжно чувство, като го повикашъ, ще дойде съ тебе. Въ това отношение, именно, вие трѣбва да бѫдете като дѣцата, да се не срамувате. Нѣкой пѫть се срамувате отъ вашитѣ чувства, криете се да не ви познаятъ хората, че Любовьта е почнала да се проявява у васъ. Щомъ Любовьта те напусне, ти вече мязашъ на единъ варосанъ гробъ, мъртавъ човѣкъ си. Такъвъ човѣкъ изглежда като дърво. Всички ще се стремите да имате за Любовьта най-възвишеното чувство. Когато дойде любовьта, въ насъ започватъ да се проявяватъ редъ чувства отъ положителенъ и отрицателенъ характеръ. Ние ставаме настойчиви, взискателни, но всичко това се дължи на неправилното проявление на чувствата въ насъ. Най-първо, чувствата трѣбва да ви радватъ. Щомъ проникне това Божествено чувство въ васъ, вие съ радость ще го подхранвате въ себе си.

И тъй, първото нѣщо, което дѣтето проявява при любовьта е, че като минава по пѫтя, дѣто е плодътъ, изпраща милъ погледъ къмъ него. Второто нѣщо, което дѣтето проявява въ любовьта си: то иска да работи – крои си единъ планъ, по кой начинъ да снеме този плодъ отгорѣ, какъ да го достигне. То може да го снеме по правиленъ, или неправиленъ начинъ. Прѣдставете си, че господарьтъ на това дърво всѣка сутринь седи тамъ и пази. Дѣтето погледне къмъ плода нагорѣ, погледне къмъ господаря и си заминава. Вториятъ день, пакъ сѫщото. Казва този господарь нѣма ли да се махне? Едно прѣпятствие е той. У дѣтето има едно желание: всички мѫчнотии, които му прѣпятствуватъ, да се махнатъ. То гледа, какъ да се махне този господарь. Този господарь трѣбва да бѫде много внимателенъ. Той, като види, че това дѣте гледа къмъ дървото, нека го повика, нека му се усмихне малко и да му даде плода. Тогава дѣтето нѣма да иска господарьтъ да се махне, но ще каже: и плодътъ е хубавъ, и господарьтъ е добъръ. Не се стремете да достигнете вашитѣ желания изведнъжъ. Когато едно желание е силно у васъ, дайте му мѣсто, понеже силнитѣ желания, неизпълненитѣ желания даватъ потикъ, енергия за работа. Щомъ се постигне едно желание, дѣятелностьта се спира. Гладенъ си, не бързай да се наядешъ изведнъжъ. Защо? Защото гладътъ продължава живота. Оставай всѣкога гладенъ! Каквито желания и да имашъ, не ги реализирай изведнъжъ, нека мине малко врѣме. Тъй че, не спирайте желанията си, но нека тия желания да се

разширяватъ, разширяватъ, докато се развиятъ.

Да допуснемъ, че у васъ се развива гнѣвътъ. Гнѣвътъ не е лошо нѣщо, но не го оставяйте изведнъжъ да се прояви. И тукъ дѣйствува сѫщия законъ. Нека те разширява гнѣвътъ, нека те напрѣга, но ти го дръжъ день, два, три. Той не трѣбва да се махне изведнъжъ. Пъкъ вие, изведнъжъ искате да го изхвърлите навънъ и нему става жалко. Дръжте го день, два, три, петь, десеть да работи въ васъ. Не е разумно да го изхвърлите изведнъжъ навънъ. Изхвърлите ли го, той като замине, казва: много скоро ми дадоха пѫтя. И знаете ли, колко е отмъстителенъ гнѣвътъ? Ти се разгнѣвишъ, набиешъ нѣкого, изпратишъ го навънъ, но дойде дяволътъ, даде заявление противъ тебе и веднага те турятъ въ затвора. Защо? Защото си изпратилъ гнѣва прѣждеврѣменно. Казватъ: недѣй се гнѣви! Гнѣви се, но не изпращай гнѣва си навънъ. Какъ ви се вижда тази философия?

Послѣ, дойде съмнѣнието, съмнѣвашъ се въ нѣщо. Не изпращай съмнѣнието навънъ. Дръжъ го, нека те човърка. А ти ще почнешъ да мислишъ, какъ да се освободишъ отъ съмнѣнието. Нека седи съмнѣнието въ тебе мѣсецъ, два, три, накарай го да работи.

Това сѫ отрицателнитѣ страни на живота. Вие, като ученици, разумно трѣбва да разглеждате всички прояви на живота. Напримѣръ, нѣкой пѫть вие плачете. Какво трѣбва да правите тогава? Азъ бихъ желалъ всички да имате по едно малко шишенце и да събирате въ него сълзитѣ си. Вие казвате, че вашитѣ сълзи били много свещени, а ги оставяте да падатъ на земята, да се цапатъ. Колцина отъ васъ имате такива шишенца за сълзи? Ако тѣ сѫ най-свещенитѣ нѣща, какъ оставяте тия свещени нѣща да падатъ по земята? Имате ли поне малко памучецъ за тия сълзи? По-практично е да си служите съ памукъ, но той ще бѫде особенъ памукъ. Ще го напоишъ съ сълзитѣ си и ще го дигнешъ нѣкѫдѣ. Пъкъ когато заплаче нѣкой вашъ приятель, когото обичате, съберете сълзитѣ му въ едно шишенце! Вижте, колко е неделикатно човѣшкото сърдце! Вие говорите за любовь, но вашето сърдце не е тъй нѣжно. Вие не сте още нѣжни. Напримѣръ, азъ ви чувствувамъ, седите тукъ, но вие сте чужди единъ за другъ, не можете да видите нѣщо красиво помежду си. За да видите красивото въ човѣка, Богъ трѣбва да влѣзе въ него. Какъ ще видишъ красотата? Божията свѣтлина трѣбва да освѣти душата на този човѣкъ, та да видишъ, че и у него има хубави работи. Щомъ дойде Божественото въ него, тогава и ти ще видишъ

доброто. Щомъ го обикнешъ, и Божествената свѣтлина дойде въ него, той ще стане уменъ. Не го ли обикнешъ, не е уменъ, нѣма красота въ този човѣкъ.

Сега, азъ ви давамъ единъ методъ, по който да работите тази година. Слѣдъ като сте се молили, не бързайте да отидете на работа, но седнете малко, както азъ сега седя, и размишлявайте върху практическото приложение на молитвата. Може да сте адвокатъ, търговецъ, докторъ, или какъвто и да е – помислете, какво може да направите този день. Ако бързашъ, може да спечелишъ 1,000 лева повече, но то не е толкова важно. Направишъ ли едно добро, това добро е повече отъ хиляда лева. Слѣдъ молитвата си ще се спрете да поразмишлявате малко, ще разгледате сърдцето си, ще разгледате ума си и ще видите, какво ви недостига. Много работи ви недостигатъ, но ще се обърнете къмъ Бога, къмъ Любовьта. Едно отъ качествата на Любовьта е слѣдното: когото погледне Любовьта, възкресява го. Любовьта, като погледне мъртвия, оживѣва го. И тъй, първото нѣщо: Любовь, която не възкресява, не е любовь. Възкресението е най-силното качество на Любовьта. Искате ли да знаете, какво нѣщо е Любовьта, слѣдете, дали тя възкресява. Мъртавъ си, но погледне ли те Любовьта, ти възкръсвашъ. Като дойде свѣтлината на Любовьта, всичко се осмисля.

Допуснете сега, че вие обиквате нѣкого. Ще ви прѣдставя, отъ мое гледище, каква е тази обичь. Прѣдставете си, че азъ живѣя въ единъ палатъ съ хиляда прозорци, прѣзъ които мога да виждамъ слънцето. Тия прозорци иматъ всевъзможни цвѣтове: бѣли, синички, червени, зелени, какви ли не цвѣтове. Нѣкой пѫть азъ поглеждамъ слънцето прѣзъ единъ отъ тия прозорци и му се радвамъ. Ако се затвори този прозорецъ, ще ми стане мѫчно, но имамъ още толкова много прозорци, прѣзъ които мога да гледамъ слънцето. Ако се затворятъ всичкитѣ прозорци, ще ми стане ли мѫчно? Това нѣщо ще бѫде ли нещастие заради мене? – Нещастие е. Ще ми стане малко мѫчно. Ами ако излѣза изъ палата навънъ, ще ми прѣчи ли нѣщо да гледамъ слънцето? Като излѣза вънъ, трѣбватъ ли ми прозорци? Докато сме на земята, ние имаме нужда отъ прозорци – ще гледаме Бога все прѣзъ хората. Но, като излѣземъ извънъ физическия свѣтъ, нѣмаме нужда отъ прозорци. Докато си въ този палатъ, ще пазишъ прозорцитѣ си, прахъ да не пада по тѣхъ, чисти да сѫ. Ако се набере много прахъ, нищо нѣма да виждашъ. Прѣдставете си сега другояче работата. Допуснете, че тия прозорци сѫ живи. По какво се познава, че сѫ живи? Като погледнешъ слънцето прѣзъ единъ отъ тези прозорци, ако обичашъ този

прозорецъ, той става прозраченъ, ясенъ, и ти всичко можешъ да видишъ прѣзъ него. Пъкъ щомъ му се разгнѣвишъ, той става мраченъ, материята му се сгѫстява, затваря се той и нищо не можешъ да виждашъ. Затуй, като гледате слънцето, трѣбва да обичате прозореца, прѣзъ който гледате, за да позволява той на свѣтлината да влиза вѫтрѣ.

И тъй, качеството на Любовьта е, че тя възкресява.

6.Гимнастически упражнения.

1925_08_29 Дето и да идеш!
съборна беседа

ДЕТО И ДА ИДЕШ!

Трябва ли рибата да изважда главата си извън водата?

Отговор: Колкото да лапне някоя муха.

Право е. Трябва ли човек да изважда главата си извън Любовта? Значи и той като рибата – колкото да глътне някоя муха. Ще пазите в ума си мисълта, че човек живее в средата на Любовта, следователно Любовта не му позволява да си показва главата извън нея. Щом излезете, ще умрете, ще си изгубите силата. Извън Любовта човек е както рибата извън водата. Турете една риба на сухо, ще видите какво ще прави: ще подскача, ще подскача, ще се изопне и ще умре. Някои хора мислят, че може да живеят извън Любовта. Немислимо е! Излязат ли извън Любовта, ще се задушат. Когато майката иска да иде на пазар, детето става много сериозно, замислено, започва да плаче. Колко далече ще иде майката? – Ще иде на половин километър разстояние и ще се върне, но тази работа за детето е много сериозна. Когато мъжът заминава някъде, жената също се замисля, и тя е едно голямо дете. Когато някой ваш близък човек умира, той отива на онзи свят, на бахчеванджилък, вие пак сте натъжени, сериозни. Казвам: не се тревожете, той ще се върне след 45 години. Сега е на гурбетчилък, ще се върне богат, с пълен джоб.

Ще взема 57-и стих от 9-а глава на Евангелието от Лука:

● И като вървяха, рече Му някой си в пътя:

Господи, ще дойда с Тебе, дето и да идеш.

При сегашното съзнание на човека извън Божията Любов човек не може да живее. Всички анормалности, несъобразности и страдания в живота произтичат от факта, че човек излиза из средата на Божията Любов. Щом излезе из тази среда, започват страданията. В туй отношение трябва да имате предвид следното сравнение. Пределите на Любовта понякога тъй се сгъстяват, че стават нечисти, както водата в големите реки. Водата в центъра винаги е по-чиста, отколкото към бреговете. Та крайните предели, додето достига Любов¬та,

често са блокирани с нечисти желания и мисли, които трябва да се пречистят. Затуй всякога трябва да избирате на кое място да се установите. Рибите избират дълбоката вода, тя всякога е безопасна. Когато кажем, че ние не разчитаме на човешката душа, то е защото гледаме на въпроса от чисто реално гледище. На какво разчитаме тогава? – На висшата Божествена душа в човека. Малките рибки, които живеят в локвите, могат ли да разчитат на тях? – Не могат, защото при суша са обречени на явна смърт. Следователно можем да кажем на малките рибки: „От тази локва, от тия по-малки вадички ще отидете в голямото езеро или в морето." Истинският живот е вложен само в Божията Любов. Туй е един велик закон. Трябва да знаете, че Божията Любов е средата, в която можете да живеете. И дължината на вашия живот, вашето щастие и култура, в каквото и да е отношение, зависят от тази среда на Любовта. Понякога вие се уморявате да живеете и казвате: „Мен не ми трябва Любовта." Ами че вие влизате в разрез със същността на вашето естество! „Мен не ми трябва Любовта, мен не ми трябват хората" – това са разсъждения на една риба. Мен не ми трябват другите риби. Една риба сама по себе си може ли да живее? – Може. Орехът може да живее като неразвит орех, може да живее и като развит орех. Това са две различни състояния. Веднъж ти си посят в почвата, други закони действат върху тебе. Ти не можеш да спреш този процес на растене. Щом спреш растенето, очаква те явна смърт.

Следователно, веднъж влезли в Любовта и започнали вашето растене, не можете да спрете този Божествен процес. Вие не може да спрете Любовта да действа във вас. Всяко спиране ще причини смърт. Допуснете, че вие сте търговец. В дома ви между всички членове има пълно съгласие и хармония, но един ден имате малка загуба от 20-30 000 лева. Веднага във вас прониква мисълта, че няма Господ, и казвате: „Дотегна ми да живея в тази Любов, ще изляза навън!" Мислите ли, че рибата, ако излезе извън водата, ще живее? – Не може. Ние вземаме водата като емблема на живота. Душата сега е потопена в Живота, който излиза из Любов¬та. Ще турите в ума си мисълта, че живеете в Любовта и трябва да изпълните нейните велики закони. Това е спасението за всички хора. Ще се учите да живеете в съгласие с този велик закон, в съгласие с тази среда, в която сте потопени. Ще мислите, ще чувствате, ще действате съобразно средата, в която живеете – Божествената среда на Любовта.

Другото положение, което трябва да държите в ума си, е следното. Ако Любовта е среда, в която ние живеем, питам: „Рибите пият ли вода?" – Пият.

Рибите пият най-много вода. Водата в тях постоянно минава през хрилете им. Такова е положението на онези, които живеят в Любовта. Да кажем, че синът ви е напълнил устата си с вода, разумно ли е да пиете вода от неговата уста? – Не е разумно. Не пийте вода от устата на другите хора! Този е първият закон, с който можете да урегулирате живота си. Защо? Защото вие сами можете да бъдете в тази среда на Любовта, сами може да я проявите и да не чакате други да ви потапят в тази среда, нито да ви дават да пиете вода от устата си. С Бога всякога може да живеете и с Него всякога може да се разбирате напълно. Вие живеете в Любовта! Нищо в света не е в състояние да ви раздели от тази Любов. Кой може да ви извади от нея? – Някой рибар. Кой е този рибар? – Дяволът. Значи някой умен човек може да изопачи ума ви, сърцето ви и ще ви извади из средата на Божията Любов. Как? Ще ви каже: „Ти гледай да ядеш и да пиеш, това е смисълът на живота!“ Послушаш ли го, той те е извадил с мрежа от водата и от този момент ти си мъртъв. Ти си в неговата мрежа и той ще направи от тебе каквато чорба иска. И когато Христос казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон“, Той подразбира да живеем в Любовта. Любовта не е едно положение само на допирни точки. За да живееш в Любовта, твоята душа трябва да бъде изцяло потопена в нея. Цялата ти душа трябва да чувства тази сила, която прониква и мисълта ти, и чувствата ти, и всичките ти действия – да чувстваш, че Любовта е велик импулс в живота, както и в цялата Жива Природа.

Тъй трябва да чувствате Любовта – като една велика сила. Само по този начин вие ще разбирате вашата душа и душите на другите хора. Любовта, която излиза от всички души, свързва всички хора в едно цяло, тя е звеното на живота. Ако нямаше въздух, можеше ли да се говори? Звукът се предава на вашите уши чрез въздуха, а светлината се предава чрез своя среда, по-тънка от тази, чрез която се предават звуковите вълни. За да разберем Божията Мъдрост, за да разберем Божията Истина, е необходима среда – тази среда е Любовта. Туй трябва да знаете! Без Любов вие нищо не можете да разберете на света. Единствената среда, чрез която се предават знанията, Мъдростта и действията на Истината – това е Любов¬та. И тъй, ще знаете, че вие сте потопени в Божията Любов. Питам: ако сте потопени в Божията Любов, от какво има да се измъчвате? Защо сте неспокойни? Значи Любовта не е проникнала още навсякъде във вас. Има място, дето Любовта не е проникнала, и туй място се мъчи. Великият закон казва: отвори душата си, да проникне Любовта навсякъде, да внесе живот в тебе, защото всички ние изискваме именно това. Ако тази Божествена сила не прониква в нашето сърце и в нашия ум, ние не можем да

живеем. Вие сега казвате: „Този човек няма любов, онзи човек няма любов." – Не, всички хора живеят в Любовта, но има нещо в тях, което им пречи да я проявят правилно. По какво можете да познаете дали проявявате Любовта правилно, или не? Щом имате светлина в ума си, щом имате топлина в сърцето си, щом имате чистота в тялото си, вие живеете нормално и правилно в Любов¬та, следователно и правилно ще я проявите.

Това е един велик закон, една вярна диагноза. Имате ли всичко това в себе си, вие ще живеете напълно в Любовта и ще се ползвате от всичките нейни блага. Едно положение е необходимо за вашето нормално разбиране на нещата. Да кажем, някой път не сте разположени да се молите и казвате: „И без молитва може!" Друг път казвате: „Не ми трябва да мисля, и без мисъл може!" Някога пък казвате: „Дотегна ми да чувствам, и без чувства може!" – Да, и без всичко това може, но знаете ли какви са резултатите тогава? Резултатът на безсмислието е безумието. Резултатът на безчувствието е отсъствието на чистота, а когато човек изгуби своята чистота, очите му пожълтяват. Това е разстройство на черния дроб. Ще лекувате черния си дроб, постоянно ще го разтривате. Който почва да отслабва физически, да прави разтривки на стомаха си. Затова Луи Куне14 препоръчва лекуване с вода. Ще седите във водата около 5-10 минути и ще си правите разтривки, докато се произведе реакция. По този начин вие ще можете да се лекувате. Пък когато изгубите своя живот в духовно отношение, ще регулирате чувствата си. Когато се изгубят добрите чувства по отношение на някого и се роди омраза, знаете ли какво става? Тази омраза е проказа за душата. Ти си настроен против някого, казваш: „Аз не мога да обичам този човек! Аз съм неразположен, не мога да го гледам!" Ако искаш да бъдеш духовен човек, постарай се да обикнеш това, което мразиш. Например мразиш змията, страх те е от нея – купи си едно шише, тури я в него и я храни, докато я пообикнеш малко. Или страх те е от мишка. Хвани я, тури я в един капан, похрани я няколко дни и всяка сутрин я поглеждай, докато свикнеш с нея и я обикнеш. И в змията, и в мишката има нещо Божествено. Някой човек се страхува от пиявици. Нека вземе една пиявица в едно шише с вода и да я поглежда от време на време – ще привикне с нея. Във всичко това, което не обичаш, привикни да виждаш проява на Божествения живот, да виждаш как се хармонизира разумното с неразумното в живота.

Най-после някой не може да търпи жена си. Оженил се е вече, какво ще прави? Нека този мъж намери сега нещо хубаво в жена си, нека се върне назад, в

младите години. Защо се е оженил за нея? За нейните черни очи ли? За руменото ѝ лице ли? Зад туй румено лице седеше нейното сърце. Зад черните ѝ очи седеше нейният ум. Нека намери една добра черта в жена си! Ако някой млад момък почне да обикаля тази жена, която мъжът ѝ не може да търпи, той веднага ще се замисли. Аз мога да накарам когото и да е от вас да заревнува жена си. Например някой мъж не обича жена си, но почне ли да я обикаля друг, той вече ревнува. Господ казва: „Тази жена е Моя дъщеря, ти няма да я малтретираш! Аз я пратих при теб на училище, ще ѝ бъдеш професор. Ще я учиш хубаво!" Ако някой човек бие жена си, трябва да ѝ каже: „Днес те бих за туй и туй." А той не дава на жена си да гъкне. Тя трябва да знае защо я бие, каква е погрешката ѝ. Ако я нахука за нещо, тя трябва да знае защо. И обратното е вярно. Някоя жена не може да търпи мъжа си. Господ ѝ казва: „Аз не ти дадох този Мой син да го малтретираш." – „Мъж ми е", казва тя. – „Да, но той е Мой син. Аз го изпратих да школува при тебе. И ако го нахукаш или набиеш някой път, ще му кажеш: „За туй и туй те бих!" Нещата трябва да стават разумно! Аз ви казах: искрени трябва да бъдете в отношенията си. Недоволен си от някой човек за нещо и го обидиш. Той трябва да знае защо си недоволен. Имаш приятел, приятелка – сърдиш им се нещо. Те трябва да знаят защо им се сърдиш. Господ пак ще ти каже: „Тази твоя приятелка е Моя дъщеря. Този твой приятел е Мой син. Ти нямаш право да се отнасяш с тях, както искаш!" Ако постъпваш справедливо с хората, осветяваш Божия закон. Ако постъпваш несправедливо, нарушаваш закона на Любовта. Много от вас не се обичат. Защо не се обичат? Можете ли ми каза защо по някой път хората не се обичат?

Отговор: Защото погрешките на хората се виждат по-лесно, отколкото собствените.

Всичко туй, което говорите, е много учено. То е само за много големите философи. Само учените хора го разбират. Даже и за мен е трудно да го разбера. Аз ще засегна въпроса по детински, като за деца от първо отделение. Някой мъж не обича жена си, понеже не знае да му готви, не знае да меси хляб. Щом знае да готви, от нея по-добра няма. Представете си, че вашият мъж иде от нивата и вие го посрещате със стомната, събувате му цървулите, измивате му краката – няма ли да се разположи този мъж? А той, горкият, като влезе, вие си седите при топлото огнище и му казвате: „Я иди на чешмата да донесеш малко вода!" Вие опитвате онази малка любов, която е останала у него. И той ще си

каже: „Напразно аз работя за тази жена. Тя за нищо не ме зачита!“ И мъжът може да направи да го обича жена му. Как? Отива на лозето и като се върне, нека ѝ донесе хубави плодове, хубаво грозде, та като почне да яде, тя се разполага, става приветлива, любезна с мъжа си.

Всички трябва да бъдем внимателни към нуждите на хората. Това е всичката философия на Любовта! Но в нея има и вътрешно съдържание. Същественото в Любовта не е онова – привидното, външното, което вършим. И когато ние задоволяваме нуждите на хората, те се предразполагат към нас. Каквото и да е Божествено благо всякога се предава чрез нас. Бог, Който живее далече от нас, някой път споделя Своята Любов с нас, за да можем и ние да споделим тази Любов с обкръжаващите ни. Тогава и ние ще се ползваме от любов¬та на обкръжаващите. Ако Господ върши всичко сам, тогава ние сме безпредметни. Ако приемаме всичко от Господа, каква нужда щеше да има да ви събираме тук? Безпредметни щяхме да бъдем един за друг, но така ние се изпитваме. Това е Волята Божия. Затова сме се събрали тук. Бог се проявява по този начин. Днес аз ви говоря, вие ме слушате. Утре вие ще ми говорите, аз ще ви слушам. Днес вие ме слушате, утре пък аз ще ви слушам. Така и вие ще си говорите и ще се слушате едни други. Ние сме служители на Бога: да изявим Неговата мисъл, да предадем Неговата Любов. Ако аз ви говоря, длъжен съм да предам Любовта, която Бог изпраща чрез мен. Ако аз я спра в себе си и не я изявя навън, знаете ли какво би станало с мен? Който се опита да задържи Божията Любов за себе си, тя го изхвърля навън. Щом Любовта го изхвърли навън, той влиза в една нова среда, с която не може да се справи. Щом приемеш нещо от Любовта, ще излезеш вън да дадеш от него и на другите хора.

Ще ви представя една картина, с която ще илюстрирам отношенията ви към Любовта. Допуснете, че вие сте малки деца, изпратени при мен да се учите. Най-първо вие имате обич и уважение към мен, пристъпвате със страхопочитание. В първо време вие сте босички, голички, треперите от студ. Аз имам за всеки едного от вас дрешки, обуща, шапчици и ви ги давам. Вие се обличате с тях и веднага изскачате навън, за мен вече не мислите. Ако не разбирам закона, аз ще кажа: що ми трябваше да давам тези дрехи, обуща, шапки на тия деца? Ето ги, избягаха на пътя, няма ги около мен! Сега иде другото положение. Тия деца поиграят, поскачат вън, но почувстват глад, имат нужда от храна. Аз имам гостилница. Вие пак идвате при мен. Облечени сте, но сте гладнички. Вземам ви аз, нахранвам ви. Щом ви нахраня, ставате

индиферентни, започвате да заспивате. Казвам: особени са тези деца! Що ми трябваше да ги нахранвам? Облякох ги и отидоха да играят навън. Повиках ги да ядат – дойдоха; бяха свежи, бодри, но като се наядоха, сега ги гледам, всичките изпозаспаха. Ако аз не разбирам закона, ще се приближа при тях, ще ритна това-онова дете. Мислите ли, че по този начин аз ще разреша въпроса? Не, това е глупаво разрешение. Аз трябва да зная, че след всяко ядене иде почивка. Тези деца трябва да спят. Те ще идат в другия свят и след туй ще дойдат.

Най-после тия деца се събуждат и в тях се явява друга нужда – да се учат. И тук действа пак същият закон. Вие идвате при мене със страхопочитание, с уважение, искате да се учите. Щом придобиете знанието, с мен вече не се разговаряте, един с друг се разговаряте. Ако не разбирам закона, ще кажа: защо трябваше да давам знания на тия деца? Те взеха знанието и си отидоха. Не, аз трябва да се радвам, че тия деца ще разпространяват навън това, което взеха от мен. Туй знание трябва да се разпространи! Този хляб трябва да се яде! Тези дрехи, обуща и шапки трябва да се обличат! Първото сравнение – дрехите, обущата, шапките, представляват физическия живот. Трябва да бъдете облечени с физическо тяло! Щом сте облечени с физическо тяло, ще имате нужди, които ще ви отдалечават от духовния живот. Физическият живот има своите нужди, които трябва да се задоволят. Ние трябва да знаем обаче, че физическият живот е свързан с духовния.

Като разглеждаме физическия живот на хората, забелязваме, че в него има едно привидно еднообразие: всички се нуждаят от храна, облекло и жилище. Дойдем ли обаче до духовния живот на хората, между духовните хора се явява едно по-голямо различие. Дойдем ли до умствения им живот – същото нещо. Тези различия са в реда на нещата. В това седи красотата на живота. Да не ви смущава туй различие! Един предмет не може да се гледа само от една страна, не може да се проявява по един и същ начин. Това значи: чувствата на хората не могат да се проявяват по един и същ начин. Ако мислите, че трябва да има еднообразие в живота, вие ще се спънете. Ще кажеш: „Този брат не е като мене.“ Ти най-първо гледай живее ли този брат в Любовта. Ако е като тебе риба и живее в Любовта, може да се разбирате. Ако не живее в Любовта, вие не можете да се разбирате с него. Хората могат да се разбират само тогава, когато живеят в една и съща среда. Между умрелите и живите хора не може да има връзка. Умрелите хора не могат да се разбират напълно с нас. Те не се

интересуват от нашия живот. Понеже им липсва физическо тяло, нямат такива нужди, каквито имаме ние, затова не ги интересуват въпроси, които се отнасят до физическото тяло. Ние се грижим за нещата, докато имаме нужда от тях. Може ли някой ваш ближен, който е заминал за другия свят, да се грижи за вас тъй, както когато е бил на Земята? – Не може. Вижте 100-годишния дядо, интересува ли се от хорото на младите? – Не се интересува. Тези чувства са замрели в него. Какво го интересува на тази възраст? Той се интересува от духовни работи, от неща, които засягат неговото сърце. Или този дядо обича да има около него деца, да му прислужват, да му носят чорбицата, яденето. Старите хора много обичат да ядат. Като останат без работа, все искат да им се направи баница или нещо печенко. И всеки, който изпълнява техните прищевки, той е много добър човек. Не ги ли изпълнява, те казват, че обкръжаващите са много лоши.

Във всяко религиозно движение, във всяко духовно учение има една голяма опасност – критическият ум се развива много. Човек, у когото критическият ум е силно развит, той търси само погрешките на другите и казва: „Този човек не е толкова чист, онзи пък не живее според Христа, не живее морално.“ Кое е правилото за чистия, за моралния живот? Това правило е: да се живее според закона на Любов¬та. Докато човек живее в Любовта, той е чист, има и светлина, има и топлина. Почне ли да мисли за човешката любов, той е вече извън Божията Любов и не може да бъде здрав, не може да бъде умен, не може да бъде и добър, чист човек. Да бъдеш добър, умен и чист човек, това значи да живееш в Божията Любов.

Ще ви приведа няколко примера, за да обясня по-добре мисълта си. Да кажем, че в касата си имам няколко милиона лева. Дошъл някой, задигнал всичките пари и ми казват, че са ме обрали. Ако живея в Божията Любов, няма да трепна, като че нищо не съм загубил. Имам жена, която ме обича. Дойдат един ден и ми кажат, че тя ме е напуснала и е отишла при някой друг мъж. – „Нищо, Господ дал, Господ взел.“ Заемам някое високо обществено положение, но ме уволнят без причина. Казвам: „Нищо, гладен няма да умра.“ Напечатил съм някаква книга, с която искам да преобразя умовете на хората, но критиката я отхвърля. – „Нищо, доброто желание живее в мен.“ Когато аз живея в Божията Любов, каквото и да стане в света, това не ме смущава. Защо? Защото само аз съм господар на своето сърце – никой друг! Аз мога да любя Бога, мога да любя и всички хора. Туй е Любов. Докато хората не знаят, че аз ги любя, това е

Любов. Щом узнаят, че аз ги любя, това не е израз на Божията Любов. Апостол Павел казва например, че най-напред трябва да обичаме онези, които вярват като нас. Това е вече малко материално. Тъй говорят всички обикновени хора. Бащата казва на сина си: „На първо място ще обичаш мене!“ Той не започва според правилото. Той трябва да каже: „Синко, най-първо ще обичаш Бога, а после, каквото остане от любовта ти, ще обичаш и мене.“ Тъй трябва да започне учението!

За през тази година ще ви дам едно правило, с което, ако го прилагате, ще изправите много ваши недоизгладени работи в живота си. Между вас има много спорни въпроси, много неправилни отношения, които в продължение и на 10, и на 20, и на 100 години не могат да се изгладят. Щом има такива въпроси, съберете се тия братя или сестри, които не могат да се обичат, и си кажете: „Хайде сега да видим какво можем да направим за Господа!“ Приложете правилото – да живеете в Божията Любов! Щом влезете да живеете в тази Любов, и Господ ще влезе да живее във вас: отношенията ви веднага ще се изменят, във вас ще проблесне нова светлина и туй различие между вас, което до този момент е съществувало, ще изчезне – нови отношения ще се появят. Туй, което ни разделя, е нещо скрито, живее вътре в душите ни. Ти казваш за някого: „Този брат не е чист.“ Ти носиш тази отрицателна мисъл за него, която тебе спъва, а него отблъсква. И той седи и си казва: „Този брат не е толкова добър.“ Премахне ли човек отрицателните мисли от ума си, веднага ще се възстановят правилните, Божествените отношения между хората. Отрицателните мисли са прегради между хората.

Аз не съм за външните отношения, но за ония вътрешни, чисти отношения, с които не можем да огорчаваме Духа. Те носят вечния живот. Ние можем да огорчим Духа. Духът – това е Божественото, което всеки човек има в себе си. Всеки от вас е ръководен от един възвишен Дух. По няколко пъти през деня Той влиза вътре във вас да наблюдава душата ви. Внимавайте да не Го огорчите! Напусне ли ви този Дух, ще ви сполети най-голямото нещастие. Когато е с вас, Той ще ви урежда пътя, ще ви прекара благополучно през всичките пътеки, каквито нужди и да ви се явят. Той лесно ще ги премахне – каквато болест да ви дойде, Той знае как да я лекува. Пък и вас ще научи да лекувате всички болести. За този Дух говори Бог: „Ще изпратя Духа Си да ви ръководи и крепи в пътя на живота.“ И Давид казва: „Не отнемай от мен Святия Си Дух!“ Този Дух е носител на Божията Любов. Без Него не можете да направите нито крачка

напред. Когато тези Божествени Духове живеят в хората и ги управляват, в живота им ще царува хармония. Когато вие сте в дисхармония, това показва, че тия възвишени Духове не са във вас, а са горе на Небето и чакат там, докато се споразумеете. Затова, за да разберете душата на някой човек, трябва да бъдете много учен.

Според вас кой човек е учен? Ще каже някой: „Учен е този човек, който мълчи като някой философ." Тогава рибите са най-умните същества. Действително, мълчанието е сила, но само когато имаш желание да говориш; когато нямаш желание да говориш и мълчиш, това е безсилие. Защо идва злото в света? – Злото е пробният камък, по който се познава до каква степен на развитие сме дошли, дали сме добри, или не. Човек, който не може да задържи злото в себе си, той е безсилен, слабохарактерен. Дошъл е гневът, иска да се прояви. Спрете го, хванете го за юздите като кон и му кажете: „Не, аз съм човекът, който заповядвам, и в дадения случай ще видя какво мога да направя с теб." Не казвам да изхвърлите гнева, но да го впрегнете на работа. Аз ви говоря от една дълбока опитност. Правил съм много наблюдения върху българите, върху техните отношения, и извлякох два метода, но и двата метода са с отрицателни резултати. Единият е външен, другият е вътрешен метод на действия. Ако вие хукате, биете някого, движението ще дойде отвътре, от другия полюс – вътре ще стане реакция и резултатът ще бъде лош. Тъй че, говорите ли зле за някого, и за вас ще говорят зле. Туй да го знаете! Другият метод: ти не хукаш никого, не го биеш, стараеш се да не говориш лошо, но имаш скрито подозрение в ума си. Значи ти действаш от вътре на вън. Законът и тук действа, ще настане реакция навън. Ще дойдат хора, които ще те подозират, ще говорят лошо за теб, ще те хукат. Значи ще се въздържате от подозрения! Човек трябва да стане господар на всички положения, които го изненадват отвън и отвътре. Той трябва да си каже: „Аз ще живея добре заради Бога. Моят ум трябва да бъде светъл, защото Бог иска тъй!" Щом моят ум е светъл, ще бъда полезен на всички окръжаващи ме. Първият, Когото виждаме сутрин, това е Бог.

Въпрос: Не можем ли да кажем: „Аз съм любов, изпълнявам волята на Бога?"

Не може. Щом кажеш: „Аз съм Любов", ще се опровергаеш. С това ти ще предизвикаш известен род сили в Природата да дойдат да те изпитат. Те ще ти кажат: „Щом си Любов, давай сега!" След тях ще дойдат други, ще ти кажат: „Щом си Любов, давай!" През целия ден ти трябва да устояваш, за да не

опровергаеш Името Божие.

Основната мисъл, която трябва да вложите в ума си и върху която трябва да работите, е да считате Любовта за среда, в която живеете. Ако някой път си извадите главата из тази среда, да е само колкото за да глътнете една муха – и скоро вътре! Доставянето на хляб, вода, въздух представлява излизане от средата на Любовта, но това се позволява само временно. В Любовта се позволява и да спиш. И това е излизане от Любовта. Когато живееш изцяло в Любовта, съзнанието трябва да е много будно. Там човек не трябва да спи. Любовта изисква будна, трезва мисъл. Онзи, който те обича и когото обичаш, иска да говориш за него. Щом се влюбиш, и писма ще пишеш, и ниви ще ореш. Любовта иска много работи.

Сега някой казва: „Аз нищо не искам.“ – Не говорите вярно. От една страна, вие искате много, но не получавате и затова страдате. От друга страна, вие получавате, но не давате. Ще се учите да бъдете щедри! Кога? – Когато Бог дойде във вас. Тогава вие ще отворите широко сърцата, умовете и душите си, за да може през тях да минава Божественото. Само така ще може да се очистите. Нека у вас се яви желание да предадете на някой брат от света вашето знание, вашата топлина и добрина на сърцето, вашата чистота – всичко това да му послужи като импулс в живота.

Има много неща, които аз бих ви изнесъл, а именно: как трябва да пазите чистотата си, как да уравновесявате вашия духовен живот, за да не губите равновесие, как да се подмладявате и т.н., но всички тия въпроси са свързани с някои деликатни неща и ако ги изнеса, ще разберете туй, което съвсем не съм мислел да кажа. Пригответе се за идната година, та като ви кажа тия неща, да можете да ги разберете и приложите, да станат те във вас плът и кръв. Като ви говоря за подмладяването, ще ви покажа един процес на подмладяване в Природата, за да видите нагледно как става. Щом стане подмладяване, същевременно духовният живот се обновява, умственият и сърдечният живот правилно се развиват. Почне ли човек да чувства, че умът, сърцето и тялото му отслабват, той изгубва всичко човешко, а с това и условията за растене. Човек, докато е на Земята, през всичкото време трябва да чувства, че постоянно се разширява, разширява, става му тясно тук и преминава в друг свят. Той извиква приятелите си и им казва: „Хората вече не ме разбират, тясно ми е тук, на Земята, затова отивам в друг свят, при по-културни същества – при ангелите.“

През тази година ще имате три вида мъчнотии: от материален, умствен и духовен характер. Как ще ги разрешите? Направете следния опит.

Първо упражнение: Хванете с дясната ръка левия палец, концентрирайте мисълта си тъй, като че нищо не ви става, като че нямате никаква мъчнотия, и се запитайте защо си държите палеца? Дръжте си главата право! После хванете с лявата ръка десния палец. Вижте как ще се почувствате след това упражнение.

Второ упражнение: Подпрете лактите на коленете си. Поставете дланите на ръцете си една срещу друга, допрени с върховете на пръстите. Представете си, че средният ви пръст е дълъг, достига до Слънцето. Вижте какво ще почувствате? Мислете си защо пръстът ви е станал дълъг. Ние проточваме средния пръст до Слънцето, за да можем да гледаме на нещата от високо, безпристрастно. Човек гледа на нещата безпристрастно само когато е далече от тях.

Опит: Във връзка с мъчнотиите, които ще имате, ще ви дам едно правило, което ще приложите 10 пъти през годината, значи всеки месец по един път. Допуснете, че имате някоя мъчнотия, някое голямо неразположение. Какво ще правите? – Ще намерите някой малък извор, ще го изчистите добре и ще следите дали ще се премахне вашето състояние. Ако се премахне, значи вие можете да лекувате недъзите си чрез водата. Ако вашето състояние не се премахне, след като изчистите извора, тогава ще отидете в гората, ще намерите някое дърво, ще поразровите почвата около него и ще го полеете. Ако състоянието ви се измени, значи вие имате нужда от жизнените сокове на тези растения. Те ви лекуват. Ако и туй не може да ви помогне, ще намерите някое малко животно, ще го нахраните и напоите. Ако този опит измени вашето състояние, значи вие се нуждаете от едно малко разнообразие в живота. Ако не се измени, ще намерите някой беден, нуждаещ се човек, и ще му направите една малка услуга. Ако вашето състояние се измени, значи вие трябва да правите добрини на хората. Ще започнете да трансформирате състоянията си чрез изворите, чрез растенията, чрез животните, и най-после – чрез хората. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, ще направи тия 10 опита. Ако се усъмните, ако се подвоумите, стойте отвън, като оглашен, не се занимавайте с тия опити и методи. Ние ще помагаме на всеки, който изпълнява тези опити. Ние нямаме никаква връзка с ония, които не изпълняват опитите.

И тъй, през годината ще изчистите най-малко 10 извора, ще полеете най-малко 10 дървета, ще нахраните най-малко 10 животни и ще помогнете най-малко на 10 души бедни хора. Колко станаха? – Всичко 40. Вие ще ме запитате: „Дали ще имаме време?“ Дали ще имате време, аз не се интересувам от това. Ще правите научни изследвания. Ако някой ден сте много неразположени, готови да направите някой скандал, идете в гората да изчистите някой извор. Там направете скандала! Ще кажеш на извора: „Слушай, ти защо си толкова мътен?“ Вземаш мотиката, лопатата и го изчистваш. Когато нещата са трудни, в това седи тяхната красота. Не мислете, че при тия опити ще изгубите нещо. Не, ще придобиете една приятна опитност. Онези от вас, които направят опита по добра воля, ще имат едно благословение. Това благословение не може да придобиете по никой друг начин, ако ще би да пребродите и цял свят. Човек, който изпълнява Волята Божия, нито вълци го ядат, нито разбойници го крадат. Ако състоянието ви се измени от лошо на добро още при извора, значи ще ходите само при изворите.

Имайте Любов към Бога. Божията Любов да бъде у вас като стимул към живота. Онзи, на когото съзнанието е будно винаги, Духът Божий живее в него. Гледайте на Господа!

Първо Петрово послание, 3-та, глава, 8-и стих:

● А най-после бъдете всинца единомислени, състрадателни, братолюбиви, милостиви, дружелюбиви…

Защото очите на Господа са върху праведните и уши¬те Му са към тяхната молитва...

Значи Господ ни гледа с много очи, всеки ден ни слуша. Обича ви някой – радвайте се, че Господ се е проявил чрез него. Мрази ви някой – пак се радвайте – човекът се е проявил. Говори някой добре за вас – радвайте се, че Господ се е проявил. Някой говори лошо за вас, казва туй, което е в сърцето му – значи човешкото се е проявило. Да пазим в себе си нечистото, това не е хигиенично. Да пазим злото в себе си, това не е добродетел. Ако можете да бъдете носители на Божието благословение – бъдете!

Често, като не можете да постигнете някое ваше желание, вие плачете. Няма нищо лошо в това. Все трябва човек да плаче. Плачът е благословение. И учените хора са плакали, и апостолите са плакали, и светиите са плакали, и Христос е плакал. Надали има човек в света, който да не е плакал. Аз прониквам малко в сърцата ви и от мое гледище намирам, че те са тесни и Божията Лобов не може да се побере в тях. И който говори за Господа, и който не говори за Господа, все имат малки сърца. Аз опитвам някой път човешкото в хората и забелязвам следното нещо: когато някой говори добро за вас, приятно ви е, а когато говори нещо лошо за вас, и право да е, не ви е приятно, смущавате се. Кога се смущавате? Ако имате в себе си един разгорещен въглен до 10 000 градуса и някой се приближи при вас и иска да ви удря с камъни, ще може ли? Той още като се приближи при вас, от температурата на този въглен ще се разтопи. Ако този човек може да ви обиди, ако може да разруши вашия мир, какъв е този въглен? Аз наблюдавам някои от вас, виждам как им трепери сърцето. Тръгна с някой брат: върви с мене, но си мисли какво ли ще кажат хората за него. Казвам: „Не се смущавай! Ако си добър, такъв ще си останеш. Ако си хубава пита, всеки ще те яде; ако си мухлясала пита, всеки ще те подхвърля.“ Когато нещата са ценни и съдържателни отвътре, външната обстановка не може да ги измени.

На този събор имахте много благоприятни условия, но вие не можете да използвате всички Божии блага. Защо? Понеже всички искате да се проявите. И наистина, разнообразие трябва да има! Проявявайте се, но стремете се към Доброто. „Всичко опитвайте, доброто дръжте“ – казва се в Писанието.

Нека сега благодарим на Бога, че ни се даде случай да се съберем да си поговорим, да си похапнем, да се помолим на Бога!

Аз сега ви пожелавам да се върнете у дома си богати, с придобитото богатство от тук. Нека кесиите ви да са отворени! Раздавайте, щедри бъдете! Даром сте взели, даром давайте!

Бъдете чисти извори и поливайте с тях дърветата на вашата душа! Нахранете животните, с които се занимава вашият ум! Най-после, служете на вашия разум! Той е човекът, който се нуждае от вашите услуги. Постъпвате ли така, всички наши приятели ще ви изпратят своите добри мисли, а когато ви посетят, ще ви оставят своето благословение.

На всички ви желая, като се върнете у дома си, да бъдете радостни и весели през цялата година. Пишете си един на друг и се приготовлявайте, като ви събере Господ идната година, пак да си похапнете, да се помолите на Бога, да си разправите своята опитност и да се поопознаете. Онези от вас, които заминат за онзи свят, да не забравят да пишат писма.

9 август, събота, 7 ч.

1925_09_06 Късият път!
съборна беседа

КЪСИЯТ ПЪТ

Първо послание към коринтяните, 12-а глава.

Днес имаме за лозинка:

● Бог е Любов, Бог е Живот, Бог е Светлина.

Това са три думи, които съдържат сила в себе си. Любовта всякога се изявява чрез Живота. Любовта може да се прояви само там, дето има живот. Извън живота тя не се проявява. Ако се прояви извън живота, тя остава непозната, никой не знае какво е това проявление. Ние познаваме Любовта само в живота. Как се проявява Любовта в живота? – Това същество, което те обича, не те стеснява, грижи се за тебе, желае ти доброто. Това са качествата на Любовта. Всеки от вас знае туй добре. Самият живот пък се проявява в това, че той носи светлина и топлина. Значи светлината и топлината не могат да се проявят извън живота. Или, казано другояче, животът не може да се прояви извън светлината и топлината. Ако се прояви извън светлината и топлината, ние не го познаваме.

Та всеки от вас, който иска да знае какво нещо е Любов¬та, трябва да има изобилен живот, не трябва да бъде хилав. Например често във вас се заражда недоволство. Недоволството у човека показва липса на Любов. Някой казва: „Ама аз съм недоволен от живота." Защо? – Липсва ти нещо. Някой гладен човек е недоволен. Защо? – Гладен е, липсва му нещо. Има липса или от храна, или от вода, или от въздух. Тогава, за да бъде човек доволен, какво му трябва? – Вода да пие, хлебец да си хапне и чист въздух да подиша. Като вземе тези три елемента, той ще бъде доволен. Това, което е вярно по отношение на физическия живот, е вярно и по отношение на Любовта. Защото чрез възприемането на храна в живота винаги се ражда топлината. Без храна не може да се яви топлина. Тогава, от чисто духовно гледище, ние трябва да се храним, да ядем. Защо? – За да се образува топлина. Топлината сама по себе си е носителка на живота. И затова казвам: човек трябва да има топло сърце. Почне ли сърцето му да изстива, животът се губи. Тия думи имат смисъл. Онзи ден ви говорих за продължението на живота. Продължението на живота зависи от топлината на човека. Всички хора, които изгубват своята топлина,

преждевременно остаряват и умират.

Сега всички вие имате криво понятие за рибите, мислите, че те се движат в морето по права линия и плуват отгоре. Това не е вярно. Рибите никога не се движат в морето по права линия. Те плуват винаги там, дето има топли течения. Вие ще кажете, че те са студенокръвни. Студенокръвни са, но и те търсят топлинка. Затова рибарите, които ходят да ловят риби в северните морета или другаде, изучават тия качества на рибите, знаят де да ги търсят.

Следователно, като станеш сутрин, най-първото нещо е: възстанови топлината си. Вие ще кажете: „Как да се възстанови топлината?" Например имаш някакво неразположение в чувствата си, някакво недоволство – отстрани това недоволство! Търговец си, изгубил си 1000 лева – недоволен си. Тия 1000 лева стоят в ума ти, ти си недоволен и се стесняваш. Скараш се с някого, ти си пак недоволен. Тъй че, като се събудиш, ти не мислиш за Господа, но мислиш, че този човек ти е казал някои горчиви думи. На служба си някъде, но те уволнят оттам. Като станеш сутрин, първо службата изпъква в ума ти. И хиляди други работи изпъкват в ума ти, все безполезни, но мисълта за Бога остава на заден план. Питам: ако мисълта за службата постоянно изпъква в ума ти, какво печелиш? Или ако мисълта за изгубените 1000 лева постоянно възкръсва в ума ти, какво печелиш? Или ако мисълта за обидата от някого постоянно изпъква в ума ти, какво печелиш? Да допуснем, че имате къща, добре мебелирана, с ново дюшеме, но дойде някой селянин и накаля дюшемето със своите цървули: не му идва наум, че ти си турил ново дюшеме, че трябва да се пази. След като си отиде той, какво ще кажете по негов адрес? Вие знаете какво ще кажете. На другата сутрин, като станете, пак ще предизвикате в ума си мисълта за този цървуланко, за калта. Питам: какво има да се разправяш с този цървуланко? Вземи четката и парцала, изчисти всичко туй и забрави! Считай, че този селянин никога не е дохождал и не е окалял къщата ти. Когато някой човек ти каже една горчива дума, не е ли той този селянин с калните цървули, който е влязъл в къщата ти и е изкалял дюшемето? Какво трябва да направиш? Вземи четка и парцал и изчисти всичко! Ще ви приведа един закон. Ако вие подпушите един извор, който тече из камениста почва, като поставите тиня по пътя на тази вода, тинята ще може ли да устои на бистрите води? Коритата на бистрите балкански потоци винаги се изчистват. Питам: ако Божията Любов минава като извор през нашата душа, може ли някога да остави в нас някаква утайка? – Никога! Тя ще изчисти утайките и всякаква грапавина съвсем ще се

изглади. Затова именно най-първо Любовта трябва да мине през душите ни, за да изчисти всичко. Животът е потребен за измиване на утайките.

Та първото нещо: като станем сутрин, ще помислим, че Бог е Любов. От тази Любов излиза извор, който протича към нас. Знаем ли, че Бог е Любов, ние ще възприемем туй течение. Ще отворим душата си чрез вярата и туй течение, като мине през нас, ще възстанови нарушеното равновесие. Ако Бог е с нас и ако ние имаме Божията Любов, от какво трябва да се плашим? Например аз ще пътувам за София, но нямам пет пари в джоба си. Трябва ли да мисля, да се безпокоя, че нямам пари за билет? Нали Бог ми е дал здрави крака? Аз ще тръгна пеш, ще се радвам, че имам здрави крака. Пътуването пеш има някаква привилегия. Ще се спра в няколко села, ще се поразговоря с този-онзи и за седем дни все ще стигна. При пътуването по трена може да се яви друго нещо. Например мога да си изгубя билета и ще имам спречквания, разправии с кондуктора. Ние, съвременните хора, сме изложени на големи опасности, а именно в това отношение,че нещата не стават тъй, както ние искаме. В живота има големи лишения! Трябва да се лишаваме. Представете си, че някой земеделец натрупа цели купища тор, който разнася миризмата си надалече. Това безпокои ли земеделеца? – Не, това за него е богатство. Питам: защо му е този тор? Нивите без тор не могат ли? – Могат. Че нивите не могат да виреят без тор, това е едно заблуждение? Ако хората бяха праведни, нямаше да има нужда от тор, но понеже са грешници, трябва им тор, и то от човешки и животински изверження. Този тор турят върху ябълките, крушите и всички останали плодове. Това е най-голямото безобразие! В съвременната наука, в химията, трябва да има изкуствен тор, а не животински, от земята трябва да се взема. Сега ще направя едно сравнение. Под тор ние разбираме старите вярвания на хората, останали от техните деди и прадеди, които вземаме и туряме в двора си, държим ги като светиня, гордеем се с тях, с този тор.

Питам: мислите ли, че след като наторите нивите с този тор, ще получите нещо ново? Затова аз наричам Божестве¬но¬то девственият живот, нещо, което за първи път се проявява. Всяко нещо, което се проявява за първи път, е Божествено, а всяко нещо, което се преповтаря много пъти, е човешко. Туй запомнете! Като станеш сутрин, ако ти дойде някоя нова мисъл, в нова форма, в нова фаза – това е Божественото. Мисли за Него. Ако мислиш за ядене, за пиене, за обличане, това са човешки, обикновени работи. Ако през деня ти дойде някоя нова мисъл, тя е Божествена мисъл, тя осмисля нещата.

Благодарение на тази нова мисъл, на Божественото, което се проявява, Животът се съгражда. Моментът, в който човек се обърне към Бога, се отличава по това, че тия малки поточета на новите мисли протичат в новия му живот. Този закон е верен, когато ние служим на Бога, когато Го обичаме. Най-първо Бог проявява Своята Любов към нас, дава ни живот, и ако у нас се пробуди съзнанието и разберем, че тази Любов е ценна и трябва да я пазим, тогава у Бога се зарежда желанието никога да не допуща да ни се случи туй, което не желаем. Той ще ни даде най-хубавото. Божественият живот всякога се предшества от страдания. За да се прояви Божественият живот индивидуално за всеки човек, за всяко общество или за всеки народ, непременно ще дойдат страданията.

Важната мисъл, която трябва да остане в ума ви от това, което ви казвам сега, е следната: сутрин, като станете, ще внимавате дохожда ли в ума ви някоя нова, Божествена мисъл. Дойде ли в ума ви една нова мисъл, колкото и да е малка тя, вие ще се държите за нея. Приятно е, когато човек става рано сутрин и Господ му заговори, а той се вслушва с притаено внимание в тази нова мисъл! Дойде ли тази мисъл във вас, животът ви се осмисля. От тази мисъл зависи работата, която ще свършите през деня. Колкото повече Любов има човек, толкова по-голям успех ще има в живота си. Колкото по-голяма Любов има, толкова повече знания ще придобие в живота си. Всичко зависи от Любовта! Новата мисъл е импулс през деня. Когато човек намери тази Божествена мисъл, нещата за него се извършват лесно, планомерно.

Съвременните вярващи са изгубили тази вътрешна опитност. Те очакват всичко на това механическо християнство. Например те очакват да дойде Христос днес от Небето и да спаси света по един механически начин. Всъщност спасението е един вътрешен процес. Най-първо между всички хора, между вас трябва да се възстанови Божествената Любов. Дойде ли въпрос за Бога, всеки човек трябва да бъде готов да жертва всичко. Вие ще кажете: „Бог може да изисква от нас такава жертва, която не е по силите ни.“ Вие имате криво понятие за Бога. Туй, което Бог изисква, направете го и не мислете! Той знае какво може да изисква от вас. Той знае какво е най-добро за вас и какво вие можете да направите. Каквото Бог поиска, никога не отказвайте. Например вземете примера с Йона, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората да се разкаят и да се обърнат към Бога. Той казва на Бога: „Как, Ти ме изпращаш между тези хора да ме бият с камъни, да ми се смеят, да ме вземат за лъжец. Нищо няма да стане от тази работа! Тази работа не е за мене, друг

изпрати!“ Купува си той билет за Испания, качва се на кораба и отпътува. Но морето се развълнува, той пада от кораба и един кашалот го поглъща. Той остава цели три дни в утробата на този кашалот. Като престоява толкова време в утробата на кашалота, моли се усърдно на Господа и казва: „Господи, ако ме извадиш от това място, ще отида да проповядвам не само в Ниневия, но дето ме изпратиш.“ И Господ го извади от утробата на тази риба. Тя го изхвърли на брега и той отиде да проповядва. Ще кажете: „Всички все риби няма да ни гълтат.“ Ами смъртта постоянно ви гълта!

Пак да дойдем до основната мисъл. Тя е следната: всичко онова, което е ново, което носи живот в себе си, е Божествено! Всеки от вас, като стане сутрин, нека се спре за 5-10 минути и да помисли върху тази мисъл.

Тъй както ви се даде тази година наряда, с четивата и упражненията, вие си казвате: „Дали ще можем да изпълним днес наряда тъй, както трябва?“ Това е външната страна. Истинското изпълнение е вътрешно. Например през цялата година вие ще прочетете Добрата молитва много пъти. При всяко прочитане обаче вие ще имате много аспекти за нея, много схващания за нейния вътрешен смисъл. Ако вие изпълнявате наряда само за да се освободите от него, трябва да знаете, че това вече не е наредба, но то е само един път. Ако човек се стреми само да мине този път, туй няма да го ползва нищо. Вземете случая с двама ученици, от които единият се учи добре, а другият посещава редовно лекциите, но нищо не чете, не пише и не се готви за изпит. Питам: в края на годината еднакво ли ще знаят и двамата? Ако ви запитам защо се молите сутрин, какво ще ми отговорите? – Молитвата е връзка, тя е пропуск. Аз наричам молитвата пропуск, понеже, ако след като станеш сутрин, не се помолиш на Бога, всички ангели, които служат ревностно на Бога, няма да те пропуснат да влезеш в Живота. Затова трябва да имаш пропуск. Като се молиш, ще ти отворят, ще те пуснат да влезеш в живота. Без молитва никъде няма да отидеш. Без молитва животът е затворен за тебе. Почнеш ли да се молиш, всяка врата ще се отвори пред тебе и ти ще излезеш на широко. Щом се намерим в стеснено положение, ние се молим. Какво става, като се молим? Веднага вратата на живота се отваря широко и всички стеснителни за нас условия, всички стеснителни положения се изменят.

Та молитвата е пропуск! Тъй ще бъде, тъй е за ученика! Като стане сутрин, той ще се моли, за да знае, че вратите му са отворени през деня, да влезе в широкия

свят да живее, да използва условията. Много християни ученици чакат 10-15-20-60 години да им се отворят вратите на Живота, остаряват, старци стават и най-после казват: „Като влезем в Духовния свят, тогава ще ни се отворят вратите!“ Те всичко отлагат. Духовният свят – това е физическият свят. Първото нещо, като дойде ученикът пред царските врати, ще го питат: „Знаеш ли да се молиш? Я прочети някоя молитва! Коя молитва ще прочетеш?“ Като прочетеш Добрата молитва, с нея можеш да минеш навсякъде. Тя е един пропуск. Като кажеш: „Господи, Боже наш“, ще минеш през първата врата. Колкото предложения има в нея, през толкова врати ще минеш. Някой казва: „С всяка молитва може да минеш.“ – Не, не е така. Аз съм виждал мнозина, които пишат молитви – те си мислят, че лесно може да се състави една молитва. Не, хубавите молитви в света са дадени от Бога, от Духа Божий. Те са свещени молитви и никога не остаряват. Има някои молитви, които са дадени от хората, но те остаряват. Молитви, които са като пропуск, те са свещените молитви. Една молитва, каквато е Добрата молитва, тъй, както е дадена, Духът всеки ден я оживява. Тя се мени всеки ден. Добрата молитва не е една и съща. Например в първото предложение: „Господи, Боже наш, Благий ни Небесен Баща, Който Си ни подарил живот и здраве, за да Ти се радваме“ – ако може да схванете Бога като свой Баща и да сте готови да се жертвате заради Него, като съзнавате, че Той ви е дал живот и здраве да Му се радвате, знаете ли какво нещо е това? Широк свят ви се открива! И това е само в първия пасаж. Тия думи всеки ден все повече и повече ще оживяват за вас.

Допуснете сега, че един ангел дойде от Небето и ви задигне. Какво ще направите? Два ангела има в света, от които единият е във възходяща степен, другият е в низходяща степен. Единият те носи към Небето, а другият иде отдолу. В живота ти все ще дойде някой ангел да те задигне или нагоре, или надолу. Важното за вас е кой ангел ще дойде. Като дойде ангелът, какво ще му кажете? Всички сегашни хора се боят от ангелите. Какво представляват ангелите? – Носители на Любовта. Когато дойде някой ангел при тебе, ще имаш хубаво разположение, няма да те е страх от него. Знаете ли от какви ангели да се страхувате? – От тези, които ви носят към чистилището. Кога ви е страх? Чудни са хората, когато ги е страх от ангелите, да не им вземат живота! Когато някой приятел ви носи живот и здраве, храна и дрехи, защо ви е страх от него? Когато дойде някой разбойник да ви обере, разбирам да ви е страх. Тия ангели, от които хората се страхуват, аз наричам ангели на мъчението.

В прочетената 12-а глава от Посланието първото най-важно нещо за вас е да образувате това вътрешно общение, тази вътрешна връзка с Духа. Мнозина от вас казват, че не признават какво Духът говори. Това е човешката гордост, която казва: „Аз говоря!“ – Не, трябва да знаете, че без Духа Божий не може да се образува никаква мисъл. Човешкият ум се събужда само чрез Духа Божий. Щом станеш сутрин, все ще те посети някой дух. И най-голямото неверие, което съществува в нас, се проявява по причина на това, че живеем в много гъста материя, вследствие на което постоянно изпъждаме тези духове, които ни посещават с цел да ни помагат, и с това се спъваме. Вие казвате: „С мене ли ще се занимава Духът?“ Ами с кого? Че аз не съм най-святият човек. Ами кой човек е свят? Че най-святите хора са като децата. Те са толкова скромни, толкова смирени! Някои хора мислят, че адептите, светиите са най-силните, най-големите, най-високите хора, че импонират на всички. Не, те имат знание, имат грамадна сила, правят чудеса: когото пипнат – оздравява, но като те погледнат, в погледа им се чете кротост, смирение. Те са като малките разумни деца. Такова дете например даже и не подозира, че може да излекува някого. Майка му го води тук-там по гости, а то, като види някой стар или някой болен човек, доближава се до него и го помилва. Този стар човек веднага се повдига. Детето му се радва, без да подозира, че то е излекувало този стар болен човек. Дядото казва: „Туй дете е много щастливо, лека ръка има.“ Така и вие мислите, че светиите са хора стари, с бели бради. Аз оспорвам това.

Важното за вас е да имате детинско състояние на духа. То именно е състояние на Божия Дух. Туй е новото положение, новото схващане, което трябва да имате! Тъй както сега хората схващат живота, тъй както сега живеят, те са в една твърда, гъста материя. Вода в камък може ли да живее? Не, тя не може дори и да проникне в него. И светлината, и топлината, които се удрят в камъните, не са онази светлина и топлина, които носят живот, които помагат на растителността да се развива. Това състояние на камъните се отнася до човешкото сърце. Когато човешкото сърце се ожесточава, става недоволно, то има състоянието на камъните. Първото нещо: като станете сутрин, сърцето ви да е благодарно, че сте станали, че съзнателно сте направили първото вдишване, и да благодарите на Бога. Първият ден съдържа първото вдишване, първото благо.

Сега какво липсва на Търново? – Липсва му малко топлина, понеже зоната, която обхваща, е студена, не е тропическо място. Търново е северният полюс. Всичката философия на търновци седи в това, че им трябва повече топлина. Те

ще кажат: „Да вземем тогава малко топлина от София или от другаде.“ – Не, и софиянци едва имат за себе си.

Всички вие казвате, че сте готови да служите на Бога, но представете си, че Бог днес ви каже да направите нещо. Ще го направите ли? Ще започнете да философствате, ще кажете: „Не съм готов още.“ Друг някой ще каже: „Дано ме почака Господ поне още няколко дни!“ Мнозина са ме запитвали: „Кажи ни, каква е Волята Божия!“ Аз им казвам, но те отговарят: „Не, не сме готови още, ще почакаме малко да се поизчистим, да попостим, да се помолим, че тогава ще отидем да вършим Волята Божия.“ Ще ви приведа едно сравнение. Виждам един тъпан, цял потънал в прах. Ако той има съзнание, колко време ще му трябва, докато се изчисти? Ако трябва да се чисти прашинка по прашинка, колко време ще му е нужно, докато премахне всичкия прах от повърхността си? Обаче, като дойде барабанчикът и удари с пръчицата си по него, всичкият прах се изчиства изведнъж. Следователно, едно страдание като удари върху вашия тъпан, всичкият прах изчезва. Питате: „Защо са страданията?“ – Страданията, това е барабанчикът, който идва, за да махне праха по вас. Този прах разяжда всичко. Дойде ли едно страдание, ще кажете: „Барабанчикът е дошъл.“ Дойде ли барабанчикът, тъпанът е чист. А това е отлично! Когато страданията дойдат, човек почва да мисли. Почва ли да мисли, Духът Божий действа вече върху него.

Сега, понеже е настанал вече Денят Божий, Денят Господен, очаква се Второто пришествие. Второто пришествие е настанало вече на Земята. Вашият ред иде сега. Някои мислят, че съдбата ще дойде да накаже хората. Не, съдбата няма да дойде да наказва хората, но ще дойде, за да се възстанови всяка Божия Правда. Някого обрали. Задачата на съдията не е да затвори този-онзи, а да възстанови Правдата. Евангелистите казват: „Съдбата иде след смъртта.“ – Не, съдията ще дойде при тебе още докато си жив и ще ти каже: „Дай парите на онзи човек там!“ Съдбата ще дойде, за да се възстанови ред и порядък, радост и веселие в живота на хората. Като дойде съдбата, ще те повика и ще ти каже: „Я донеси онова, което си взел от брата си без право!“ Ти ще почнеш да трепериш. Тя ще ти каже: „Върни на брата си всичко, каквото си взел!“ А на този твой брат ще каже: „Ти иди да целунеш брата си, прости му всичко.“ Мъчнотията ще бъде именно в това, че всичко, което си взел от брата си, сам ще го носиш, няма да търсиш слуги. Ако си откраднал 10 килограма жито, сам ще го занесеш. Там е мъчнотията – докато занесеш житото. Сам ще го вземеш на гърба си и ще го върнеш. Тъй че сега Господ ще похлопа на вратата ти, ангелите ще похлопат и

ще ти кажат: „Ще донесеш туй, което от толкова години не си върнал." Туй е съдбата на света.

Света от толкова години са го плашили, че в огън ще гори, че големи мъки го очакват, обаче хората и досега не са се поправили и пак не се страхуват. Защо светът не се поправя? Дотогава, докато човек не върне онова, което е взел, той не може да се изправи. Сега между хората ще се яви друга мисъл, ще кажат: „Щом е настанало вече Второто пришествие, да не работим!" – Не, сега именно ще работите! Истинската, съзнателната работа отсега започва. Кой каквото е взел, ще го върне. Някой беден човек минава покрай тебе, ще кажеш: „Братко, чакай, аз съм взел нещо от тебе, имам да ти давам!" Ще изнесеш, каквото имаш да му даваш, и ще му го дадеш. Работа има отсега нататък. Втори беден минава покрай тебе, ще му кажеш: „Братко, чакай, аз съм взел нещо от тебе – да ти го дам!" Мине някой пътник покрай тебе – прашен, уморен: ще изнесеш легена с топла вода на пътя и ще му измиеш краката. Работа е това! Сегашните религиозни хора мислят, че във Второто пришествие няма да има никаква работа, всичко ще престане. Това е криво разбиране на нещата. Отсега нататък започва работата. Това е едната страна на картината от Второто пришествие.

Другата страна е да бъдем всички чисти, да забравим старото. И тогава, в Новото човечество, ще останат само три неща: вяра в Любовта, вяра в Живота, вяра в Светлината! От тия три думи ще се развие целият бъдещ свят. Те са символи. Всичкият сегашен свят ще се преустрои. Значи от Любов¬та ще се създаде новият живот – Божественият Живот и Божествената Светлина. Като станете сутрин, ще повикате в себе си новата Любов, новия Живот и новата Светлина. При сегашните условия на вас, които сте затворени в телата си, ще ви представят някои заблуждения, ще ви кажат: „Тази Любов не е за тебе." – Това е една лъжа! „Този Живот не е за тебе." – Това е друга лъжа. „Тази Светлина не е за тебе." – Това е трета лъжа. Ще изхвърлите всички тия неща навън. Всичко това, което досега е било ценно за вас, в Новия живот няма да има тази стойност. Ако днес например дойда във вашата къща, мен не ми трябват вашите пари. Защо? Ами аз зная, че в земята има заровено 20 милиарда злато. Гледам някоя каса пълна. С книги само, а вие ги наричате пари. Ако вляза в някой дюкян, той е пълен само с дрехи. Мен такива дрехи не ми трябват. Аз мога да си направя дрехи от новата материя, които да не овехтяват. Единственото нещо, което ме интересува, то е Любовта ви. Имате ли Божията Любов в себе си, всичко друго, което имате, се освещава.

Първото нещо, с което трябва да започнем, е сърцето на човека. Писанието казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!" Вие ще си зададете въпроса: на кого сте дали сърцето си. Дадено ли е на Бога? Първият залог, който човек трябва да даде на Бога, е сърцето. Господ не иска ума ви, а иска сърцето ви. Дадете ли сърцето си на Бога, ще имате най-голямото благо. Той ще ви даде живот. Има един закон: от вас чашата, от Господа водата. Към това ще се стремите сега! То е най-хубавото, най-красивото състояние. Да даде човек сърцето си на Бога – това е най-голямата привилегия за него! Няма по-хубаво, по-красиво състояние от това! То ще внесе такава радост, такъв мир, такова разширение във вашите души, каквото никога досега не сте чувствали. То е най-хубавото състояние, което човек може да има!

Уточнение: Слабо заросява.

Защо иде сега този малък дъжд? – Дъждът е закон на жертвата, нищо повече! За да могат растенията да дишат, непременно трябва да се измият. За да може човешката душа да разбира Божиите работи, също така трябва да се измие. Като се измие, Животът ще дойде. Ето, дъждът престана! Символ е туй. Много даваш, много ще вземеш; малко даваш, малко ще вземеш. Много сееш, много ще придобиеш; малко сееш, малко ще придобиеш. Такъв е законът! Като станете сутрин, първо ще помислите за Бога, ще се вслушате да чуете една нова мисъл. Туй е за подмладяване. Това е Новият живот. Аз го наричам Живот на възкресение. Аз ви гледам: всички сте отпаднали, дряхли. На какво се дължи това? То е, защото, като станете сутрин, мислите първо как ще прекарате деня. Питам: ангелите как прекарват своя живот? Не е ли смешно да учат едно малко дете, което не разбира още нищо от живота, че ако майка му и баща му умрат, то ще остане на произвола на съдбата? Това е първото заблуждение, което се внася в човешката душа. После казват: „Ами ако един ден ти изгубиш Любовта си, ако Господ те напусне, какво ще правиш?" – Това е второто заблуждение. Де са всички онези, които са се осигурявали? Де са тия, осигурените? Светът е пълен само с гробища. Те са създадени все от осигурени хора. Онези пък, които не са осигурени, те живеят, те са живите хора. Щом живият се осигури, ще придобие собственост и ще си направи гроб, а щом не се осигури, той остава без гроб и живее. Сега на всинца ви трябва жива вяра! Духът Божий действа вече във вас. Някои от вас, като им въздейства Духът, не могат да Го разберат и заспиват. Затова на много събрания Духът приспива хората. Духът казва: „Като

не можеш да ме разбереш долу, ще те приспя и ще те взема горе.“ Но като се качи горе, човекът и там заспива. После се връща долу, гледа – събранието се свършило, и казва: „Бях горе, Духът ме носи навсякъде, върнах се долу и не можах да разбера беседата.“

Единственото важно нещо за всички е новото, Божественото. Колко трябва да бъде буден човек! Всички ние вдигаме шум, врява на този свят: едни за едно, други за друго. Любов, Любов трябва на хората. Колко мъчно човек може да се примири с мъчнотиите в живота. Вяра, вяра трябва на хората! Спор не трябва да има вече. Няма за какво да спорим. Престанаха вече времената за спорове: кой в какво вярва или в колко лица е Бог и тям подобни. Всички тия неща минаха, всичко старо мина. Господ не се нуждае от никакви символи. Ангелът, като дойде, ще те пита: „Ти обичаш ли Бога?“ – „Обичам Го.“ – „Имаш ли вяра?“ – „Имам.“ – „Имаш ли Любов?“ – „Имам.“ – „Имаш ли Божия живот?“ – „Имам.“ – „Ела с мен тогава.“ Запитва друг някой: „Ти имаш ли Любов?“ – „Нямам.“ – „Имаш ли вяра?“ – „Нямам“ – „Имаш ли Божия живот?“ – „Нямам.“ – „Изхвърли старото, съблечи старата дреха!“ Ангелът ще те пита тия три неща: любиш ли Бога, имаш ли Неговия живот, имаш ли Вяра.

Някои стари верующи, със своите стари традиции, ще цитират, че Бога никой никога не е видял. Те са чудни! Действително грешникът може ли да види Бога? При сегашните разбирания на хората има едно противоречие в свещените книги. Наистина, там се казва, че никой никога не е видял Бога, но казва се още в Писанието, че човек е направен по образ и подобие Божие. Какво се подразбира под думите, че Бог никой никога не е видял? Законът седи в следното: без Любов никой не може да познае Бога, но когато душата ти се изпълни с Любов, ти ще видиш Бога и ще Го познаеш. Това е най-важната мисъл. Когато Духът се прояви чрез някоя сестра, другите казват: „Кажи на тази сестра да не говори тъй.“ – Ами Духът говори тъй, какво да казвам на Господа! Има ли нужда да давам съвет на Господа? Има ли нужда да давам ум на Господа? „Ама глупости говори!“ – Че светът е пълен само с глупости! „Ама ще се компрометираме.“ – Остави това нещо, светът е компрометиран отдавна! Има една сестра между нашите, която прави движения с ръцете си. Щом почнат да пеят, тя почва да си движи ръцете, прави разни движения. Казват ми: „Кажи ѝ, Учителю, да отиде поне в някое кьоше, да не заема първия ред да я гледат всички.“ Казвам: „Оставете я, нека си вдига ръцете, търпете я!“ Какво казват външните хора за нея, като я виждат, че прави тия движения? Те казват:

„Тази стара жена трябва да е особен капелмайстор, по окултен начин дирижира, прави особени движения. Има един мъж, който дирижира хора им, но старата жена е особена.“ Казвам: „Оставете я, какво ви безпокои!“ – „Ама не можем да я търпим!“ – „Какво от това? Прави си особени движения!“ Колко ви шокират тия работи! И да ѝ кажа да не прави тия движения, работата няма да се оправи. Тя ще престане, друг ще се яви. Противодействаш ли на Божествения Дух, ще почнат движенията. Не се спирай да учиш хората кой как да се движи, кой какво да прави! Гледай себе си! Че и детето, като стане сутрин, не се ли протяга един-два пъти, не се ли прозява, не си ли подвижва ръцете и краката? Майката казва: „Хайде, майка, стани!“ Това са необходими движения. Майката започва да му пее, казва: „Хайде, мама, стани!“ То си прави своите движения. Ами че това е Божествено. Онзи, който не разбира смисъла на това, ще каже: „Защо са тия движения?“ Че и старият човек, като стане сутрин, най-първо е малко неразположен духом, но Духът като дойде в него, той е особено разположен и прави известни движения. Духът като действа на хората в тия събрания, те стават особени. Не се подпушвайте, не се страхувайте! Щом почнеш да мислиш, че Бог може да внесе нещо лошо в тебе, ти се подпушваш, ти си пакостиш. Щом противодействаме на Духа, тогава се явяват конвулсии, скачания, обсебвания, ритания, побои и т.н. Това става, защото Духът иска да премахне всякакво противодействие. Ако оставим Духът да действа свободно, всички движения, които прави човек, ще бъдат хармонични.

Та хубавото в света е, като станеш сутрин, да почувстваш в сърцето си една малка топлинка, една малка радост. Аз, като се събудя сутрин, първо гледам дали имам тази, малката радост в себе си, дали мъжделее тя. В селата имат обичай да заравят вечер огъня в огнището си с пепел, та като станат сутрин, гледат дали има останали няколко живи въгленчета. Туй е хубавото и в живота! Като станем сутрин, да разровим сърцето си и да видим дали са останали в него някои живи въгленчета, от които да запалим този свещен Божествен огън на Любовта!

Тайна молитва

6 септември, неделя, 6 ч.

1925_10_11 Великият закон
неделна беседа

ВЕЛИКИЯТЪ ЗАКОНЪ

А той отговори и рече: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкия си умъ, и ближнаго твоего както самаго себе си“. (Лука 10:27)

Съврѣменното човѣчество разрѣшава много важни въпроси, но още не сѫ се спрѣли да видятъ, кой е най-важниятъ въпросъ, коя е най-важната задача, която трѣбва да разрѣшатъ – споръ има за това. За сега разрѣшаватъ икономическия въпросъ, въпросътъ за хлѣба, като мислятъ, че този въпросъ е най-важниятъ. Така е, но питамъ: въпросътъ за хлѣба, който отъ хиляди години насамъ се разрѣшава, разрѣшенъ ли е напълно до сега? Той се разрѣшава само врѣменно, само частично и въ резултатъ пакъ остава неразрѣшенъ. Други нѣкои казватъ, че най-важенъ въпросъ за разрѣшение е въпросътъ за просвѣтата. И дѣйствително хората отъ хиляди години все се просвѣщаватъ, но разрѣшенъ ли е този въпросъ? – И той не е разрѣшенъ. Трети пъкъ разрѣшаватъ другъ въпросъ. Тѣ казватъ, че всѣка държава трѣбва да бѫде силна, мощна, да има силна армия, да може да отстоява на неприятелитѣ си. Така е, но коя държава чрѣзъ силата си е разрѣшила въпроса за своето сѫществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето сѫществуване поне за прѣзъ 2–3 хиляди години. Всички до сега сѫществующи държави сѫ се повдигали и изчезвали. Слѣдователно, има единъ важенъ въпросъ въ свѣта, който и до сега още не е разрѣшенъ. Този въпросъ нито е народенъ, нито общественъ, нито е въпросъ на ученитѣ хора. Народитѣ иматъ съ какво да се занимаватъ; общественитѣ хора сѫщо тъй иматъ редъ въпроси, съ които да се занимаватъ, па и ученитѣ хора иматъ съ какво да се занимаватъ. Но най-важната задача, съ която хората трѣбва да се занимаватъ е въпросътъ за човѣшката душа, или ако щете кажете, въпросътъ за човѣшкия духъ, но не и за човѣшкия умъ, защото човѣкътъ е нѣщо повече отъ човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ е само единъ слуга на човѣшкия духъ. Човѣшкото сърдце е сѫщо слуга на човѣшкия духъ; и човѣшката воля е слуга на човѣшкия духъ. Човѣкътъ по произхода си, по своето естество е нѣщо велико! Ако вие разбирате човѣка, ако вие вѣрвахте въ него, но не въ това, което външно се проявява, щѣхте да видите, колко велико нѣщо е човѣкътъ! Нима вие ще наречете човѣкъ онзи търговецъ, който ви продава платъ? Нима вие ще наречете човѣкъ, онзи професоръ, който прѣподава въ училището и ви

нагрубява? Нима вие ще наречете човѣкъ онази майка, която на 5–6 мѣсеца помѣта своето дѣте и го изхвърля нѣкѫдѣ? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи баща, който използува сина си? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи държавникъ, който издава неразумни закони?

Трѣбва да се опрѣдѣли, какво нѣщо е човѣкътъ. Казва се, че човѣкътъ е сѫщество, което мисли. Не, той е нѣщо повече отъ това, което мисли. Слѣдователно, великото въ свѣта не може да се опрѣдѣли напълно. Най-важниятъ въпросъ, който занимава ученитѣ хора въ свѣта, това е въпросътъ за висшия съзнателенъ животъ. Вие ще кажете, че този животъ се ражда отъ подкрѣпата на свѣтлината, топлината, храната, облѣклото и т.н. Животъ, който се ражда отъ подкрѣпата на топлината не е животъ. Това е известна енергия, която се нуждае отъ подкрѣпа. Животътъ самъ ражда всички тия нѣща. Когато приемемъ живота, той самъ носи въ себе си свѣтлината; той самъ носи въ себе си топлината; той самъ носи храната; той самъ носи своето облѣкло. Животътъ е нѣщо мощно, когато го разберете. Сега вие казвате: ами ученитѣ хора какво говорятъ за живота? Ученитѣ хора ще ме извинятъ, но тѣ не разбиратъ, какво нѣщо е животътъ, ще имъ кажа: заповѣдайте да възкресите този мъртавъ! Какъ лѣкуватъ тѣ болнитѣ хора? Какво знаятъ за болнитѣ? – Нищо не знаятъ. Болнитѣ днесъ и съ лѣкари умиратъ, и безъ лѣкари умиратъ. Тогава защо ни сѫ лѣкаритѣ? И съ учители хората умиратъ, и безъ учители умиратъ. И съ учители хората крадятъ. И съ учители злословятъ, и безъ учители злословятъ. И съ свещеници крадятъ, и безъ свещеници крадятъ. И съ държавници крадятъ, и безъ държавници крадятъ. Тогава дѣ е заслугата на човѣчеството? Ще каже нѣкой, че трѣбва да има редъ и порядъкъ въ свѣта. Въ какво седи редътъ и порядъкътъ? Че и най-лошитѣ хора, като си направятъ съдружие, и тѣ си турятъ редъ и порядъкъ. Та и мравитѣ иматъ редъ и порядъкъ. И пчелитѣ иматъ редъ и порядъкъ. Когато ви турятъ близо до единъ кошеръ, вие веднага избѣгвате. Защо? – Редъ и порядъкъ иматъ. Картечница иматъ тѣ! Ще ми кажете: важниятъ въпросъ да разрѣшимъ ние, въпросътъ за живота. Най-послѣ вие казвате: човѣкъ умира и се свършва всичко. Съгласенъ съмъ, умиратъ хората, но вие разрѣшили ли сте, какво нѣщо е смъртьта? – Смъртьта именно показва, че хората не сѫ разрѣшили истинския въпросъ, за живота, не сѫ намѣрили още живота.

Ние се спираме върху стиха: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкия си умъ, и

ближнаго твоего както самаго себе си". Защо? Защото източникътъ на този великъ животъ, за който става въпросъ е Любовьта. Нѣкои питатъ: какво нѣщо е Любовьта? – Любовьта е източникътъ на този животъ, който носи свѣтлина, и топлина, и храна, и облѣкло, и сила – всичко носи въ себе си. Тъй се опрѣдѣля и животътъ и на опитъ. Всички онѣзи, които сѫ разрѣшили въпроса така, за тѣхъ е казано въ Писанието: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!" Ние подъ думата Богъ не подразбираме едно сѫщество отвънъ, на което хората могатъ да се кланятъ, но подразбираме извора на Живота, който може да се прояви въ насъ, туй безграничното. Това показва, че безграничното може да се прояви като гранично. Слѣдователно, ние хората на този свѣтъ, като проява на това Безгранично, рѣшаваме една велика задача – Вѣчниятъ Животъ да се прояви въ граничното вѫтрѣ. За да се прояви този Животъ, непрѣменно трѣбва да имаме знания, Мѫдрость, които ще създадатъ хармонични отношения между всички хора. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, защо е дошълъ на земята: Ако ви попитатъ, защо сте дошли на земята, вие ще си повдигнете главата и ще кажете: това не е важенъ въпросъ. Чудни сте вие! Ако ме запитате, защо съмъ дошелъ на земята, азъ ще ви кажа защо съмъ дошелъ. Ако запитате малкото дѣте отъ първо отдѣление, защо отива на училище, ще ви каже: отивамъ да се уча. Това дѣте веднага ще извади буквара си. Ами кой ти е учитель? И това знае. Ами баща ти и майка ти кои сѫ? – Знае. Всичко знае това дѣте. Ако ви запитатъ, кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: не зная. Ами дѣ отивате? – Не зная. Дошли сте тукъ на земята, какво ще учите? Не зная. Следъ като свършите земния си животъ, кѫдѣ ще отидете? – На онзи свѣтъ. Това положение не е само съ васъ, не е и съ философитѣ. Отъ хиляди години философитѣ въ своитѣ трактати разрѣшаватъ въпроситѣ: има ли Господь, нѣма ли Господь, има ли душа, нѣма ли душа, и най-послѣ, нѣкои отъ тѣхъ казватъ: нѣма Господь, нѣма душа. Всички въпроси се решаватъ много лесно. И пияницитѣ като се напиятъ, набиятъ се добрѣ и всичко се свършва. Не, съ това не се свършва всичко. На другата вечерь пакъ сѫщото, напиятъ се, набиятъ се и работата се свършва. На третата вечерь пакъ сѫщото. Казвамъ: да, свърши се само за тази вечерь, но не и за утрѣ. Вие казвате за нѣкой човѣкъ: свърши този човѣкъ, умрѣ. Да, свърши само врѣменно но не и за вѣчни врѣмена. Нищо въ природата не се губи. Вие питате: ами дѣ отиде този човѣкъ? Азъ питамъ: отдѣ е дошелъ? – Отдѣто е дошелъ, тамъ е и отишълъ. Кѫдѣ отива този човѣкъ? Законътъ е слѣдниятъ: нѣщата всѣкога отиватъ тамъ, отдѣто сѫ дошли. И всички нѣща, разумни или каквито и да сѫ, се връщатъ все къмъ Бога. Туй разумно начало, което е безъ край, безконечно, ние наричаме законъ за

Любовьта.

Сега всички хора признаватъ, че по въпроса, какво нѣщо е животътъ, има споръ. Ние казваме, че нѣма никакъвъ споръ. Защо? Защото качествата на живота сѫ разумность, свѣтлина, топлина и др. Може ли да има споръ за живота при това положение? Щомъ има споръ животътъ не е разумен. Всички хора иматъ еднакви схващания за живота и всички го желаятъ. Всички признаватъ Любовьта и я желаятъ, но кога? – Докато сѫ млади, признаватъ любовьта; щомъ остареятъ, отричатъ я. Въ Любовьта има едно качество, то е слѣдното: когато обикнешъ единъ прѣдметъ, или едно лице, то придобива цѣнность. Защо? Защото ти можешъ да обичашъ само тия прѣдмети, които носятъ животъ въ себе си. А всѣко нѣщо, което носи животъ въ себе си, придобива цѣна. Щомъ го обикнешъ, ти се грижишъ за него, пазишъ го. Щомъ обикнешъ нѣкой свой приятель ти му пишешъ писма, говоришъ му все хубави работи. Щомъ го разлюбишъ, забравяшъ го. Какво нѣщо е Любовьта? – Любовьта е сила, която разширява човѣка, дава му потикъ. Нѣкои хора казватъ, че човѣкъ като се влюби, не учи вече. Това не е вѣрно. Любовьта носи потикъ за знание. Онзи човѣкъ, на когото сърдцето се запали, той учи, той работи. Нѣкои казватъ, че Любовьта прави хората разсѣяни. Това което прави хората разсѣяни, не е Любовь. Когато нѣкой вълкъ иска да изяде нѣкоя овца това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ паритѣ на нѣкого, че иска да ги открадне, това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ нивата на нѣкого, че иска да я вземе, това не е любовь. Въ Любовьта има това качество, че когато човѣкъ залюби, не само, че оцѣнява нѣщата, но неговото сърдце се разширява, и той става щедъръ. Онзи който люби, кесията му е всѣкога отворена, и той мяза на изворъ, който постоянно изтича. Той не е като онѣзи варели, въ които се налива вино, и въ които постоянно се мѣри, колко изтича и колко остава. Той мяза на чешма, която постоянно тече и не изтича. Слѣдователно, можешъ ли да течешъ като единъ изворъ, любовьта е дошла въ тебе. Можешъ ли да виждашъ доброто въ всички хора, можешъ ли да виждашъ смисъла на нѣщата, като погледнешъ горѣ на небето, ти си при вратата на този великъ Божественъ животъ и Любовьта е дошла въ тебе.

Азъ ви говоря за една велика наука, която има основа въ васъ. Вие имате опитности отъ живота и азъ считамъ, че това е така. Дали вие признавате това, или не, то е другъ въпросъ. Вие сте идвали много пѫти на земята въ разни форми. Дали помните това или не, дали го признавате или не, това е написано

въ аналитѣ на природата. Какво вѣрвате вие, това не е важно, важно е какво е писала природата. Може да ми възразите: ние не помнимъ. Че и онзи, който е пилъ, нищо не помни, но кръчмарьтъ всичко помни, той е писалъ всичко въ своя тевтеръ. Писалъ е: на еди-коя си дата, вие изпихте съ еди кой си, еди-колко си вино и ракия. – Нищо не помня. Той те дава подъ сѫдъ, и сѫдътъ казва: ще му платишъ паритѣ! – Ама нищо не помня. Помнишъ, не помнишъ, ще платишъ! Че и природата има една велика книга, въ която записва всичко. Вие защо не признавате? Защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнятъ, сѫ ония кредитори, които иматъ да взиматъ, а тия, които не признаватъ и не помнятъ сѫ ония, които иматъ да даватъ. Човѣкътъ е едно сѫщество, което много пѫти е излизало отъ Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето вѣрую и въ какво вѣрвате, то е личенъ въпросъ, защото всички сѫщества иматъ по едно вѣрую. Не е важно да вѣрваме въ нѣщо, но истинскиятъ въпросъ за насъ е въпросътъ за Любовьта. Ние се занимаваме съ най-важния въпросъ. Ние не се занимаваме съ въпроса, кой ще дойде въ България на власть. Кой е най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, и съ това не се занимаваме. Кой е най-учениятъ човѣкъ, и съ това не се занимаваме. Защо? Защото това сѫ въпроси, които и дѣцата могатъ да разрѣшатъ. Ние разрѣшаваме единъ отъ най-важнитѣ въпроси – Животътъ – основнитѣ закони на живота. Искате ли да живѣете, искате ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри живота ви, ние ще ви посочимъ начинъ. Ще ви кажемъ: възприемете Любовьта! Вие ще ми кажете: коя любовь? Любовьта на младитѣ? – Не. Любовьта на старитѣ? – Не. Защо? Защото младитѣ изневѣряватъ, и старитѣ изневѣряватъ. Младитѣ изневѣряватъ, че се оженватъ за други, а старитѣ изневѣряватъ, че не си плащатъ дълга и си заминаватъ. Ние казваме за нѣкого: Богъ да го прости! Старъ бѣше, обѣщалъ на нѣкоя мома, че ще се жени, а той умрѣлъ. Нѣма защо да умира. Човѣкъ, който обѣщава нѣщо, не трѣбва да умира. Той трѣбва първо да си изпълни обѣщанието и послѣ да умре. Щомъ обѣщава нѣщо и умира, той има задни цѣли. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме. Въ закона на Любовьта всѣка благородна мисъль, всѣко благородно чувство, всѣко благородно желание трѣбва да се изпълни, безъ разлика на това, дали то се отнася за майка, за баща, за дѣца – законътъ за всички е единъ и сѫщъ. Ние трѣбва да покажемъ на свѣта, че носимъ въ себе си великия Животъ на Бога, че Той живѣе въ насъ, и ние трѣбва да живѣемъ като Него. Защо отричатъ Бога? Хората отричатъ Бога, понеже иматъ да му даватъ. Защо вѣрватъ въ Бога и Го приематъ? Защото искатъ да взематъ отъ Него пари на заемъ. Тъй щото, споредъ мене, и еднитѣ, които вѣрватъ въ Бога, и другитѣ,

които Го отричатъ, сѫ все заинтересувани хора. Ние, обаче, имаме друго мнѣние за Бога. Ние искаме да Му служимъ, защото вѣрваме, че всичко сме приели отъ Него. Ние не отиваме при Бога да Му искаме пари на заемъ, ние не се отказваме отъ своитѣ задължения, но ние знаемъ, че въ свѣта има една велика Мѫдрость, която ни очаква за въ бѫдаще. Какво знае съврѣменната наука? – Много нѣща знае, но туй, което днесъ знаятъ и най-ученитѣ хора, и най-голѣмитѣ философи слѣдъ 2000 години и дѣцата ще го знаятъ. Дѣцата тогава ще бѫдатъ по-учени отколкото съврѣменнитѣ философи. Питамъ тогава: дѣ е нашата наука? Това не е упрѣкъ, но казвамъ, че човѣкъ още не се е проявилъ. Когато азъ дойда въ дома ви, и вашето сърдце трепне отъ недоволство, защо азъ съмъ дошълъ, какъ мислите, човѣкъ ли сте вие? Излизате и ме питате: какво търсите? – Моля ви се, има ли едно мѣсто въ дома ви за менъ? – Нѣма мѣсто. Или, друга причина: жена ми, дѣцата ми не сѫ тукъ. Ще ми кажете, че нѣма мѣсто за менъ, че има хотели, дѣто мога да отида и т.н. Моля ви се, това човѣкъ ли е? Но ако кажа, че нося да ви дамъ 100,000 лева звонкови, веднага ще ми намѣрите мѣсто – жена ви, дѣцата ви веднага ще се съберать нѣкѫдѣ, и ще се освободи за менъ мѣсто. И цѣло агне ще заколите даже. Защо? За стотѣ хиляди звонкови. Въ какво седи вашата човѣщина и вашето благородство тогава? Сега вие ме гледате и си казвате: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Азъ ви питамъ: кой отъ васъ е постѫпилъ тъй, както Богъ иска? Този въпросъ трѣбва да разрѣшимъ най-напрѣдъ. Вие, русенци, разрѣшили ли сте този въпросъ? Вие, благороднитѣ тукъ, разрѣшили ли сте този въпросъ? И когато всички хора, въ всички градове и села, живѣятъ тъй, както Богъ иска, тогава нѣма да има бѣсилки, нѣма да има затвори и всѣки ще бѫде на своето мѣсто. Тогава вратитѣ на всички хора ще бѫдатъ отворени и като те срещне нѣкой, ще каже: братко, заповѣдай у дома, азъ отъ дълго врѣме те чакамъ. Много съмъ доволенъ, че те срещнахъ. И ще започнете да се разговаряте. Вие ще кажете: дѣ ще му излѣзе краятъ? Чудни сте вие! Азъ като влѣза въ този домъ нѣма да го подямъ, азъ ще донеса своето благословение. Единъ отъ великитѣ адепти на древностьта, нѣкой еврейски пророкъ билъ той, живѣлъ нѣкѫдѣ изъ Палестина. Пѫтувалъ дълго врѣме. Една вечерь, за да прѣнощува нѣкѫдѣ спира въ дома на единъ бѣденъ човѣкъ и го помолва: „Човѣче Божи, мога ли да прѣнощувамъ при тебъ тази вечерь“? – На радо сърдце, домътъ ми е отворенъ, но нѣмамъ нито една трошица хлѣбъ. „Вижъ, потърси нѣкѫдѣ изъ кюшетата, не е ли останало поне едно парченце?“ Намира най-послѣ едно малко парченце. Пророкътъ го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява единъ голѣмъ хлѣбъ. „Събуди и дѣцата си, нека дойдатъ всички да ядатъ!“ Човѣкътъ, който живѣе по Бога, като

влѣзе въ нѣкой домъ носи и своето благословение съ себе си. Вие можете да ми възразите на това, но то е самата Истина въ свѣта. Ако дойде този адептъ въ свѣта и донесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разрѣши икономическиятъ въпросъ за хлѣба“. Въ колко години? – Въ 12 години. Нѣма да го изедете, но ще го посадите въ земята и следъ 12 години то ще даде толкова изобилно плодъ, че ще можете да ядете и вие, и роднинитѣ ви, и приятелитѣ ви. Знаете ли колко тежко ще бѫде това житно зрънце? – Колкото цѣлата земя. Слѣдователно, всѣка малка частица отъ живота съдържа грамадна енергия, и ако ние живѣемъ по Божия законъ, по закона на Любовьта, тази сила ще може да се развие.

И сега, съврѣменнитѣ хора, които не разбиратъ живота, казватъ: насъ ни трѣбватъ пари. Дѣйствително паритѣ се наплодиха, но храната се намали, и вслѣдствие на тази алчность нашиятъ организъмъ се развали. Сега ние имаме много, но не можемъ да ядемъ. Най-голѣмиятъ милиардеръ въ Америка, Рокфелеръ, който разполага съ гори, съ имения, съ кѫщи, страда отъ стомахъ, нищо не може да яде, и лѣкаритѣ му прѣпорѫчватъ да се храни само съ овесена чорба. Той казва: при такова голѣмо материално богатство азъ съмъ принуденъ да се храня като конь само съ овесъ поради болния си стомахъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има сега живота? Казвате: човѣкъ трѣбва да има богатство! Много добрѣ. Дѣйствително, търсенето на богатството, въ това е смисълътъ на живота, ние го търсимъ криво. Любовьта, това е великиятъ животъ, това е смисълътъ на живота, това е богатството на човѣшката душа. Когато намеримъ Бога, или казано по другъ езикъ, когато Богъ се всели въ насъ, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде потикъ на живота. Тогава хората нѣма да се запитватъ, има ли Господь или не. Когато нѣкой ме пита, има ли Господь, азъ имъ казвамъ: ела утрѣ вечерь при менъ! Като дойде, нахраня го, разговоря се съ него приятелски, и го изпратя. „Ами ти нищо не ми каза за Бога“. Казвамъ му: ела утрѣ вечерь при менъ! Дойде, пакъ го нахраня, разговоря се и си отиде, азъ никога не разрѣшавамъ въпроса за Бога. Чудни сѫ хората, които ме питатъ, има ли Господь, или не. Че това е най-важниятъ въпросъ! „Какво нѣщо е Любовьта“? – Ела утрѣ вечерь при менъ! Азъ не разрѣшавамъ и въпроса за Любовьта. Ако азъ съмъ човѣкътъ на Любовьта, ако азъ живѣя споредъ Божия законъ, ти ще ме познаешъ. Ако моитѣ възгледи за тебе сѫ неизмѣнни, азъ ще ти дамъ достѫпъ въ дома си, и ще ти кажа: опитай ме! Не какво азъ мисля, но какъ живѣя, това е важното. За да се разрѣши единъ въпросъ, три важни фактора трѣбва да се съединятъ въ едно: вашата мисъль, вашето чувство и вашето дѣйствие, и вие

трѣбва да бѫдете послѣдователни въ всички моменти. Ти можешъ да питашъ, има ли Господь, или не, но ще познаешъ по това, когато поискашъ 1,000 лева на заемъ и чуешъ: заповѣдай! Послѣ поискашъ други 2,000 лева и пакъ чуешъ: заповѣдай! Тогава ти ще се намирашъ като прѣдъ чешма, при която можешъ да дойдешъ съ единъ голѣмъ джобуръ, или съ една голѣма кофа и да я напълнишъ, колкото искашъ, но съ условие самъ да си ги носишъ. Изобилие трѣбва на хората! Такова изобилие, че да се изморятъ хората и да кажатъ: достатъчно е това!

Казва Христосъ: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си както самаго себе си“. Значи, човѣкъ цѣлъ трѣбва да се изпълни съ Божията Любовь. Нѣкой хора казватъ, че като залюбятъ не могатъ да работятъ. Не тогава именно ще дойде истинската работа въ свѣта. За сега има само трудъ, а не и работа. Работата ще бѫде една велика задача на бѫдащето поколѣние, на тѣзи велики души съ които нѣма да се спори, има ли задгробенъ животъ, или не. Тѣ ще бѫдатъ душитѣ, които ще разрѣшатъ въпроса за живота. Ако запиташъ единъ такъвъ човѣкъ, да ли те познава, той ще ти каже: ела утрѣ вечерь въ дома! „Ама ти отдѣ идешъ?“ – Ела утрѣ вечерь у дома! Ти ще отидешъ при него, той ще те нагости добрѣ, ще се разговори съ тебе и ще се раздѣлите. И най-послѣ, като се раздѣлите, ще ти каже ела при менъ, когато имашъ нужда. Това е потикъ въ свѣта. Кой каквото има, трѣбва да го изнесе на обшия жертвеникъ. Сега хората иматъ крива представа за жертвата. Тѣ мислятъ, че това, което жертвуватъ, ще пропадне. Да ви опрѣдѣля какво нѣщо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертвува и не падне на земята и умре, какво ще бѫде положението на земледѣлеца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно отъ качествата на жертвата. Нѣкои учени хора казватъ: не трѣбва да се прави жертва, никому нищо не трѣбва да се дава. То значи никой да не сѣе, никой да не оре. Не, ще сѣемъ, ще оремъ, но разумно. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме една солидна основа въ живота си. Това, че ти си българинъ, не е основа; това че ти си ученъ човѣкъ, не е основа; това, че имашъ нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовьта, а това е животъ. Този животъ ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашнитѣ научни теории за живота азъ считамъ като локви, които сѫ се образували отъ дъжда, и хората, отъ нѣмай кѫдѣ отиватъ отъ тамъ да пиятъ вода, но вѫтрѣ жабитѣ крѣкатъ. Спрорѣдъ, мене, жабитѣ сѫ онзи материализъмъ, който сѫществува въ хората и който ги кара да желаятъ за себе си все повече и повече

нѣща. Знаете ли, какъ хората схващатъ материалното въ свѣта? Ще ви приведа единъ примѣръ.

Въ царството на 10-та династия въ Египетъ, въ врѣмето на фараона Зинобий, билъ издаденъ единъ законъ, споредъ който, всички прѣстѫпници се наказвали съ смъртно наказание. Двама египтяни сгрѣшили, опорочили съ нѣщо Аписа и ги наказали съ смъртно наказание. Фараона опрѣдѣлилъ да бѫдатъ осѫдени на доживотенъ затворъ, но сѫдътъ издалъ слѣдното рѣшение: на единъ отъ прѣстѫпницитѣ се опрѣдѣлило да носи на гърба си единъ чувалъ съ жито отъ 100 кгр. тяжесть, а на другия – да носи на главата си една въшка. При това, тѣ трѣбвало да носятъ наказанието си до тогава, докато нѣкой поиска отъ тѣхната тяжесть и ги облѣкчи. Сѫдътъ прѣдоставилъ на двамата сами да си избератъ наказанието, кой което пожелае. Единиятъ отъ тѣхъ, по-умниятъ, си рекълъ: „Кой ще носи този чувалъ на гърба си? Носи ли се такава тяжесть?“ – и поискалъ въшката. На другия не оставалъ никакъвъ изборъ, той трѣбвало да вземе чувала съ жито. И така станало. Тѣ трѣбвало да пѫтуватъ непрѣстанно. Споредъ присѫдата, никой нѣмалъ право да сваля товара си на земята, докато нѣкой не ги спре и не поиска отъ това, което носятъ. Тръгнали двамата. Онзи, който носилъ въшката на главата си, запитва другия: „Какъ ти е товара?“ Въшката не тежи разбира се. Онзи, който носилъ чувала съ житото, понеже много му дотежало, обръщалъ се често къмъ Бога съ молитва: „Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!“ Повървѣли малко, и единъ пѫтникъ ги спира: „Какво носишъ въ този чувалъ?“ – Жито. „Дай ми малко отъ него!“ Той бръква съ лъжицата си, изважда му малко жито и продължава пѫтя си. „Ами ти какво носишъ?“ – Въшка. „Не ми трѣбва въшка“ – и продължава пѫтя си. Работата е тамъ, че тази въшка почнала да се размножава и въ продължение на една година тя се размножила въ 200–300 въшки. Чувалътъ съ житото на другия прѣстѫпникъ слѣдъ една година намалѣлъ на половина отъ първоначалната тяжесть. Кѫдѣто отивали по селата, всички, които чували, че единъ човѣкъ носи чувалъ съ жито, спирали го и си поисквали по малко, тъй че въ продължение на 2–3 години, нему останало само едно житно зрънце. Другиятъ прѣстъпникъ, съ въшкитѣ на главата, никѫдѣ не намиралъ приемъ. Въ което село влизалъ, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Той се видѣлъ въ чудо отъ своето положение.

И ние, съврѣменнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса по този начинъ. Материализмътъ, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на

живота въ човѣка. Когато въшката влезе въ човѣка, тя се размножава, размножава, до като човѣкъ изгуби отъ себе си всѣко благородно чувство. Ако ние изгубимъ всичко онова възвишено и благородно въ насъ, ако изгубимъ най-възвишенитѣ си идеи, чувства и мисли, ако изгубимъ Божественото отъ себе си, питамъ: за какво живѣемъ ние въ този свѣтъ?

Казва Христосъ: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си както самаго себе си". Въ съврѣменната религия сѫ изопачили това учение и казватъ: вѣрвайте въ Бога! Не е казано да повѣрвашъ въ Бога, но великиятъ законъ, който разрѣшава въпроситѣ, казва да възлюбишъ Господа! А сега хората взели този стихъ „да възлюбишъ Господа" и го претълкували: „вѣрвай въ Господа"! Когато се отнася до служение на Господа, вѣрно е, че не може безъ вѣра, но когато разрѣшаваме най-важния въпросъ, необходимо е друго вѣрую, съ което ще можемъ да го разрѣшимъ. А то с: да възлюбимъ Господа! Нѣкои ме питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? Въ нищо не вѣрвамъ: че какъ тъй? Нищото е нѣщо. Питатъ ме: ти не вѣрвашъ ли въ Бога? Покажете ми кой е вашиятъ Господь, въ когото вие вѣрвате! Покажете ми пѫтя въ който вие вървитѣ! Казвате: ние вѣрваме въ този Господь, въ Когото вѣрваха майка ми, баща ми, дѣдо ми… Добрѣ, майка ти и баща ти изпълниха ли закона на този Господь, въ когото вѣрваха? Я отворете тевтеритѣ да видя, какво направихте вие за този Господь, въ когото вѣрвате? Има една интересна случка съ такива тевтери, станала нѣкѫдѣ изъ България. Единъ богатъ българинъ, търговецъ заболѣлъ сериозно и се прѣнесълъ врѣменно въ онзи свѣтъ. Като се събудилъ, първата му работа била да извика синоветѣ си и да имъ каже: „Синко, я ми донесете двата тевтера, въ които си държа смѣткитѣ!" Донасятъ тевтеритѣ му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синоветѣ си и имъ казва: „Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по сѫдилищата слѣдъ смъртьта ми. Азъ ходихъ на онзи свѣтъ и видѣхъ кое е сѫщественото за насъ, искамъ да живѣя тъй, както Богъ иска". Питамъ: дѣ сѫ вашитѣ тевтери? Вие казвате: ние нѣмаме тевтери. Азъ ще изнеса вашитѣ тевтери, да видите, какво сте писали въ тѣхъ. Вашата сѫсѣдка казала нѣщо за васъ. Скоро изваждате тевтера си и пишете. Еди кой си човѣкъ ви каже нѣщо обидно. Скоро написвате това нѣщо. И търговецътъ по сѫщия начинъ вади тевтера си и пише, кой колко маслини взелъ, кой колко захарь взелъ и т.н. Питамъ: каква разлика има между тази жена, този човѣкъ и търговецътъ, които записватъ всичко това въ своитѣ тевтери? Ами че и свещеникътъ има свой тевтеръ. Той казва: този човѣкъ не вѣрва въ Бога записва си. Да, но като отиде въ

църквата да опѣва нѣкого, иска следъ това пари. Казватъ му: нѣмаме пари. Не, азъ безъ пари не опявамъ – и отбелѣзва въ тевтера си. Тогава нека да бѫдемъ послѣдователни въ великия животъ, въ великата Любовь, която разрѣшава основно въпроситѣ, която туря за основа на живота братството, не това братство, което сѫществува само день и половина, но братството, което устоява на всички изпитания. Единъ свещеникъ ми казва: „Вашето учение не е право“. Не е важно, дали е право или не, но азъ ще ти дамъ едно правило: като опѣвашъ, освѣнъ, че не трѣбва да взимашъ пари, но на всѣка бѣдна вдовица ще дадешъ нѣщо отъ джоба си. Послѣ, като отидешъ на сѫда да кълнешъ нѣкого, освѣнъ, че не трѣбва да направишъ това, но ще напълнишъ джоба си и ще дадешъ на тия, които се сѫдятъ, за да не се смразяватъ. Тогава вие ще кажете: ами дѣ ще му излѣзе краятъ? Краятъ ли? Имайте вѣра, че Господь не ви е поставилъ на земята да вършите тия нѣща, но да изпълните Неговата воля, както трѣбва. Да изчезнатъ тия лъжи отъ свѣта! Онзи, когото Богъ е поставилъ на извѣстна служба на земята, трѣбва да постѫпва другояче. Ще ми цитиратъ нѣколко стиха, че всѣка власть е отъ Бога дадена. Не, има нѣщо пропуснато въ този стихъ: „Всѣка праведна власть е отъ Бога дадена“. Че и болшевицитѣ въ Русия иматъ власть! Ще кажете, че вашата власть е отъ Бога а тѣхната не е. Не, законътъ е слѣдниятъ: всѣка праведна власть е отъ Бога дадена. Въ всѣка праведна власть влиза законътъ на Любовьта. Не е въпросътъ сѫдията непрѣменно да осѫди прѣстъпника. У турцитѣ имаше единъ добъръ законъ. Дойде обвиняемиятъ и сѫдията го пита: ти имашъ ли да давашъ на този човѣкъ? – Имамъ. Върни, каквото му дължишъ. Такова разрѣшение на споровeтѣ по турския законъ е много добро. А сега отлагатъ дѣлото, мине година, двѣ, докато най-послѣ казватъ: дѣ е правото? – Нѣма никакво право. Казвамъ: това е само прѣминаване на врѣмето, а ние сме дошли тукъ на земята да разрѣшимъ единъ отъ важнитѣ въпроси. Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: тежко е това учение! – Тежко е, защото тежки тевтери имате. Ще изгорите тевтеритѣ си! Ще кажете: не хващаме вѣра на такива бабини деветини. Ще хванете вѣра, защото утре като те затворятъ въ гроба, ще те питатъ изгори ли тевтеритѣ? Тамъ ще гниешъ часъ следъ часъ и червеитѣ ще те ядатъ. Ще кажешъ: върни ме Господи на земята, да изгоря тевтеритѣ си! Не, други ще ги изгорятъ. Всички вие, и майки, и бащи, и дѣца сте на парила. Защо? Защото имате много тевтери. Господь има двѣ книги, едната е книгата на живота, а другата книга на доброто и злото. Господь има право да държи тия книги. Той държи смѣтка за всичко. Богъ има всичкото добро желание по отношение нас. Той не ни пита, защо вършимъ престѫпления, но ни учи. Това, че има сѫдба,

Божий сѫдъ, показва, че Той иска да ни научи чрѣзъ тази опитность да изпълнѣваме Неговата воля. Колкото и да е грѣшенъ единъ човѣкъ, но въ момента, когато рѣши да живѣе по Бога, Богъ заличава всичкитѣ му грѣхове. Богъ казва: „Ето единъ човѣкъ, ето едно мое чадо, което е рѣшило да живѣе споредъ моя законъ!“ Богъ е богатъ, Той може да плати за всички. За този, който иска да живѣе по Бога, има една книга на живота, която се отваря, и Господь написва, за този човѣкъ всичко, което е нуждно.

Днесъ не само българитѣ, но всички съврѣменни хора сѫ нещастни. Всички народи сѫ нещастни. Защо? Защото най-важниятъ въпросъ не е разрѣшенъ. Този въпросъ трѣбваше да го разрѣшатъ всички свещеници, владици, проповѣдници, не само въ България, но и по цѣлия свѣтъ. Тѣ не го разрѣшиха. И държавницитѣ не го разрѣшиха. Още два фактора има, които трѣбваше да го разрѣшатъ. Това сѫ майкитѣ и бащитѣ отъ една страна, и учителитѣ отъ друга, но и тѣ не го разрѣшиха. Онѣзи моми и момци, които се женятъ, които искатъ да разрѣшатъ този въпросъ, трѣбва да се запитатъ, защо се женятъ. Казватъ за нѣкоя мома: да оженимъ тази мома! Защо? Не, женидбата, която днесъ сѫществува въ свѣта, това е продажба. Не се минатъ и 4–5 години, виждашъ този мѫжъ бѣга отъ жена си, развежда се, оженва се за друга. Послѣ и отъ нея бѣга, казва: побѣлѣ ми главата отъ тѣзи жени! Ужасни змии сѫ тѣ. Хубаво, женитѣ сѫ ужасни змии, и мѫжетѣ сѫ ужасни змейове, ами тогава дѣ сѫ хората? Ако всички мѫже сѫ лоши, и ако всички жени сѫ лоши, тогава дѣ е човѣчеството? Това не е разрѣшение на въпроса. Подъ думата „змия“ се разбира, че мѫжетѣ и женитѣ сѫ умни, но не сѫ добри. Това е важното. Доброта трѣбва да се вложи въ вашитѣ отношения! Труденъ е този въпросъ за разрѣшение, той е така труденъ, както сѫ трудни за разбиране и нѣкои парчета въ музиката. Той е така труденъ, както сѫ трудни за разбиране, напримѣръ, нѣкои парчета отъ Паганини. И за пияно има такива трудни парчета за разбиране и за изпълнение. Видишъ нѣкого, по цѣли дни свири, и едва слѣдъ 10 години може да изпълни нѣщо хубаво. Мислите ли, че безъ усилие можемъ да разрѣшимъ въпроса за живота и Любовьта? Този въпросъ е най-хубавиятъ. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърдцето ви ще трепне, ще се смегчи, и такава свѣтлина ще просияе въ ума ви, че ще видите такива нѣща въ свѣта, каквито никога не сте виждали. Ще кажете: ако живѣемъ така, какъ ще се прѣхранваме? Живѣете ли по Бога, при васъ ще дойде единъ великъ Учитель, ще ви даде една малка пръчица, която ще има магически свойства. Дойдешъ ли до нѣкое затруднено положение и се почувствувашъ гладенъ, ще тропнешъ съ

тази пръчица и веднага прѣдъ тебъ ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахранишъ и пакъ ще тропнешъ съ пръчицата. Всичко това ще се прибере отново. И пакъ продължавашъ пѫтя си. Питамъ: въпроситѣ не се ли разрѣшаватъ лесно? Вие ще кажете: то така е писано само въ книгитѣ, въ приказкитѣ. Ами сегашниятъ ни животъ не е ли една приказка? Има ли нѣщо реално въ него? Не е важно, дали вѣрвате, или не въ другия свѣтъ, но единъ день, когато се намѣрите тамъ, вие ще се смѣете на сегашния си животъ. Разправяше ми единъ българинъ единъ свой сънь. Той ималъ много дългове и често се молилъ на Бога, да му помогне да си ги заплати. Една вечерь, сънува че идва нѣкой и му носи една голѣма торба пълна съ злато. Но едно врѣме, изкача отъ нѣкѫдѣ единъ неговъ сѫсѣдъ и казва: „Тази торба е моя". Започватъ да се каратъ, да се борятъ двамата и въ тази борба той ритва, но на масата, близо до леглото му имало една графа съ вода. Пада графата на земята, счупва се, водата се разлива и той като се събужда, вижда всичко това, вижда, че държи чершафа на масата, но торбата съ златото я нѣма. Така и вие слѣдъ смъртьта си, като се събудите въ онзи свѣтъ и като се огледате, ще видите, че нѣмате никакви пари отъ тия, които сте имали на земята, а държите въ рѫката си само чершафа на масата и на пода водата разлѣна отъ графата. Смѣшно е положението, въ което ще се намѣрите. Право е, че съврѣменнитѣ хора трѣбва вече да се свестятъ. Едно помрачение има сега въ тѣхъ. Стремежътъ имъ да се осигурятъ е правъ, но тѣ вървятъ по единъ кривъ пѫть въ постигането му и затова по този начинъ той никога нѣма да се осѫществи. Че трѣбва да бѫдемъ богати, съгласенъ съмъ съ васъ; че трѣбва да се осигуримъ, съгласенъ съмъ. Азъ не съмъ за сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трѣбва да бѫдемъ. Най-богатъ, споредъ менъ е този, който носи животъ въ себе си. Най-богатъ е този, който носи свѣтлина въ себе си. Най-богатъ е този, който носи топлина въ себе си. Най-богатъ е този, който носи храна и облѣкло въ себе си. Най-богатъ е този, който носи Любовьта въ себе си. Това е най-голѣмото богатство. Това проповѣдваме ние. Щомъ имате това богатство, всички други работи на земята лесно може да ги постигнете. Онзи човѣкъ, който е придобилъ живота въ себе си, ще бѫде едно благословение и за себе си, и за всички свои ближни и приятели.

И тъй, на всинца ви трѣбва вѣра! Вие питате: всичко това, което се говори, вѣрно ли е, или не? Азъ ви питамъ: това, въ което вие вѣрвате, вѣрно ли е, или не? Ще ги поставимъ на опитъ. Ако искате да знаете, какво е моето вѣрую, азъ ще ви кажа: елате довечера у дома! Не само довечера, но и цѣла година. Ние така разрѣшаваме въпроситѣ, и вие трѣбва да ги разрѣшавате по този начинъ. На

опитъ трѣбва да се подложи всичко! Въпросътъ не се разрѣшава съ пари. Да ви дамъ една полица отъ 2–3,000 лева, па даже и отъ 25,000 лева, това не е правилно разрѣшение на въпроса. Паритѣ споръ ще родятъ. Азъ мога само да ви дамъ една идея, азъ мога да ви дамъ само едно житно зрънце, но това житно зрънце ще бѫде за васъ голѣмо благословение, стига да знаете какъ да го развивате.

Ще ви приведа единъ примѣръ още отъ врѣмето на Зинобий, египетски фараонъ. Въ негово врѣме законитѣ въ Египетъ били много строги. Всѣки прѣстѫпникъ се наказвалъ съ смъртно наказание. Единъ отъ виднитѣ ученици на Бѣлото Братство, нареченъ Ешуа Бентамъ билъ изпратенъ въ Египетъ да държи своя изпитъ. Той трѣбвало да разрѣши тази именно задача: да намѣри нѣкакъвъ разуменъ начинъ, по който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грѣшка съ смъртно наказание. Като разрѣши задачата си, ще се върне пакъ въ Школата на Бѣлото Братство и ще каже, какъ я разрѣшилъ. По едно врѣме, дъшерята на фараона заболѣва отъ една неизлѣчима болесть и Ешуа-Бентамъ отива при него и му казва: „Азъ ще излѣкувамъ дъщеря ти, но искамъ една услуга отъ тебе“. Зинобий му отговорилъ: „Готовъ съмъ на всичко!“ – Искамъ отъ тебе, да дадешъ заповѣдь да донесатъ при мене всички ония прѣстъпници, които споредъ закона се осъждатъ на смърть съ отрѣзване на рѫцѣтѣ, на краката или съ изваждане на очитѣ и т.н. Въ този видъ ги донасяйте при мене. Ешуа-Бентамъ излѣкувалъ дъщерята на фараона. Тогава фараонътъ издалъ заповѣдь: „Всички прѣстѫпници, които се осѫждатъ на смърть, слѣдъ като се изпълни присѫдата по отношение къмъ тѣхъ, да се занасятъ на Ешуа-Бентамъ!“ И започнали да ги прѣнасятъ единъ слѣдъ другъ въ стаята му. Ешуа-Бенгамъ знаялъ законитѣ, по които могатъ да се излѣкуватъ и започналъ да ги лѣкува: на единъ възстановилъ очитѣ, на другъ – краката, на трети – рѫцѣтѣ и слѣдъ като възвръщалъ здравето имъ напълно, измѣнялъ лицата имъ и ги освобождавалъ, като имъ казвалъ да не разправятъ никому, какъ е станало тѣхното излѣкуване. Всички тия хора станали негови ученици и тръгнали подирѣ му. Запитвали ги: какъ ви привлѣче този човѣкъ? Тѣ имъ отговаряли: тебе слизала ли е главата ти отъ рамѣнѣтѣ? – Не е. Когато главата ти слѣзе отъ рамѣнѣтѣ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. На другъ отговаряли: тебе рѫцѣтѣ били ли сѫ отрѣзани? – Не. Като ти отрѣжатъ рѫцѣтѣ, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе краката били ли сѫ отрѣзвани? – Не. Като ги отрѣжатъ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе очитѣ, сърдцето изваждали ли сѫ? – Не. Като ти извадятъ очитѣ, като ти извадятъ сърдцето, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ.

Онзи, който носи Любовьта въ себе си, трѣбва да намѣсти главитѣ на хората; той трѣбва да намѣсти краката и ръцѣтѣ имъ; Той трѣбва да постави очитѣ и сърдцата имъ на своето мѣсто. Нашитѣ мисли и нашитѣ чувства трѣбва да се намѣстятъ! Нашитѣ умове и сърдца трѣбва да се намѣстятъ!

Слѣдователно, съмнѣнието, което сѫществува въ съврѣменнитѣ хора трѣбва да изчезне, и като се срещнатъ, да иматъ вѣра единъ въ другъ. Като ме срещнете слѣдъ година, двѣ да не намѣрите никакво противорѣчие между мислитѣ, чувствата и постѫпкитѣ ми и да бѫдете готови да жертвувате всичко за Бога. Богъ е най-познатото, най-възвишеното сѫщество въ свѣта. Всичко онова, което ни кара да се възхищаваме отъ хубавото въ свѣта, всичко онова, което ни тласка къмъ възвишеното, къмъ благородното, това е Богъ, това е Божественото въ насъ. Туй тихото, което говори въ насъ, това е Богъ. Този тихъ гласъ говори въ всички. Колко пѫти съжалявате, че не сте Го послушали и сте направили нѣкаква погрѣшка! Божественото въ насъ не говори като нѣкоя гръмотевица, но говори тихо и нѣкой пѫть, като сгрѣшимъ, то казва: нѣма нищо, има начини да се поправи тази погрѣшка. Нѣкой не иска да отстѫпи нѣкому нѣщо. Тихиятъ гласъ отвѫтрѣ пакъ казва: дай му, отстѫпи му! Азъ, умниятъ човѣкъ, който виждамъ една мравя на пѫтя си, трѣбва да отстъпя, не трѣбва да я стѫпча, да заобиколя. Тя даже нѣма понятие, че нѣкакво грамадно сѫщество се движи къмъ нея, но азъ, който виждамъ, трѣбва да отстѫпя. Значи, Богъ, Който вижда всички наши нужди и слабости, се е заелъ да оправи свѣта. Свѣтътъ ще се оправи, нѣма да остане така, но вие трѣбва да опитате това учение и да го приемете. Опитайте радостьта и ще разрѣшитѣ единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който ви занимава – да възлюбите Господа съ всичкото си сърдце. Питамъ ви вие любили ли сте Бога до сега? Казвате: азъ съмъ Го любилъ. Любилъ си, но какво? – Ледътъ си любилъ. Любилъ си, но какво? – Крушата си любилъ. Ледътъ се стопи, нѣма какво да любишъ. Крушата изгни, нѣма какво да любишъ. Когато залюбите Бога, туй безграничното, никога нѣма да изгубите. Той всѣкога ще ви говори и вашето лице ще придобие една особена свѣтлина.

И тъй, казвамъ: всички трѣбва да възлюбимъ Бога! Само тогава животътъ ни ще придобие смисълъ. Тогава Богъ ще ни научи, какъ да любимъ, и ти ще възлюбишъ ближния си, както самаго себе си. Туй е най-голѣмото изкуство. За да се научимъ да любимъ, Богъ трѣбва да влѣзе да живѣе въ насъ, защото ние не сме Любовь, Богъ е Любовь. Ние не сме животъ, Богъ е Животъ. Той ще ни научи като Учитель, какъ да любимъ, какъ да живѣемъ. Отъ насъ сега се изисква

да възлюбимъ Господа Бога своего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила и съ всичкия си умъ. Това е най-лесното изкуство, което всѣки отъ васъ може да придобие. Вие може да ми възразите: азъ ще почакамъ малко, ще си поседя, ще прочета този-онзи философъ, че тогава. Хиляди философи може да прочетете, но и тѣ не сѫ разрѣшили този въпросъ. Той е разрѣшенъ: възлюби Господа! То значи: да възлюбишъ всичко въ свѣта, да разберешъ че всичко въ свѣта е разумно въ своето проявление. И като излѣзешъ вънъ и погледнешъ звѣздитѣ, сърдцето ти да трепне. Като излѣзешъ вънъ и погледнешъ на слънцето, сърдцето ти и цѣлото ти сѫщество да трѣпне. А вие какъ гледате на слънцето? Нѣкой казватъ, че слънцето било огнено тѣло. Азъ виждамъ всѣка сутринъ, какъ Господь взима слънцето, като една голѣма свѣтяща свѣщь и обикаля съ нея навсѣкѫдѣ. Той излиза отъ изтокъ! Тъй виждамъ слънцето. Задъ това слънце има друго нѣщо по-велико. И задъ нашия животъ по сѫщия начинъ е скрито нѣщо велико. Задъ това обикновеното проявление на живота има друго нѣщо, което всѣки отъ васъ съзнава. То е Божественото въ човѣка.

Нѣкои ме питатъ: въ кой Господь вѣрвашъ? Ние вѣрваме въ онзи Господь, Който е Любовь, Който е Животъ, Който е Свѣтлина, Който е Топлина, Който е Храна, вода, облѣкло и всичко, което е въ насъ. Ние вѣрваме въ онзи Господь, Който не се нуждае да Му служимъ по външенъ начинъ, но този Господь се нуждае отъ това, да изявяваме Неговата Любовь навънъ. Той иска Неговата Любовь да минава прѣзъ насъ тъй, както водата минава прѣзъ земнитѣ пластове и се прѣцѣжда, за да излѣзе на повърхностьта чиста. Той иска всички да бѫдемъ проводници на Божията Любовь. Ако ние позволимъ на Божията Любовь да мине прѣзъ насъ, ние ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредитъ, и всички ще се наречемъ Синове Божии. Какво по-хубаво отъ това да бѫдемъ Синове Божии? Какво по-хубаво отъ да живѣемъ по Бога?

Ето единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който трѣбва да се разрѣши! Всѣки отъ васъ може да го разрѣши моментално. Слѣдъ като разрѣшите този въпросъ, вие ще влѣзете въ свѣта и ще се учите. Прѣдъ васъ седи една велика, дълбока наука. На първо врѣме вие ще трѣбва да придобиете вѣчната Любовь, вѣчния животъ, да познаете Бога, да познавате вѣчната Истина въ нейната цѣлокупность.

Бесѣда, държана отъ Учительтъ, на 11, октомврий 1925 г. въ гр. Русе.

(Послѣдна Бесѣда отъ VII серия).

1925_11_15 Време и сила
лекция пред специалния клас

ВРЕМЕ И СИЛА

Мотото за тази година ще бъде „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Коя беше последната лекция от миналата година?

Отговор: За свободните движения.

Кои движения са свободни?

Отговор: Разумните движения.

Да, свободните движения подразбират разумност. Конят може да се движи свободно, но когато той прескача от един плет към друг, това не е свобода. За птичката може да се каже, че има свобода в движенията си. Защо? – Понеже в нейните движения има разумност. Свободните движения подразбират и по-висока култура. Според закона на еволюцията в стълбата на животинското царство най-високо стъпало заемат млекопитаещите. Обаче птиците имат по-стар произход от конете. Рибите пък са по-стари от птиците. Науката поддържа, че птиците са произлезли от рибите. Последните се движат в по-гъста, а птиците – в по-рядка среда. При това рибите са безгласни, те нямат орган на гласа, на звука. Културата на рибите е много ниска. Всички престъпления във водата стават безгласно. Животът във водата е цял ад. Там рибите се гълтат цели едни други, без следи от престъпленията, и никоя от тях няма възможност да каже някому нещо, да се оплаче. Птиците пък имат по-висока култура от рибите, защото в тях има разумност. В какво се забелязва разумността, както и по-високата култура у птиците? – В тях има музика, движения из въздуха, виене на гнезда, и тия неща се подчиняват на известни закони. Движението на хората из въздуха с аероплани се основава на същите закони, на които се подчиняват и птиците. Освен това птиците са разрешили отношенията между половете по-разумно даже и от съвременните хора, които ги разрешават като млекопитаещите. На съвременните хора са нужни още хиляди години, докато разрешат този въпрос по човешки. И действително, първото падане е станало между млекопитаещите. Оттам започва падането на човека. Като говоря за птиците, не подразбирам да се вземат като образ, но като

символ на по-висока култура в света, която ще се яви за в бъдеще и в човешкия род. Днес в хората се забелязва вече стремеж да се приближат към птиците.

Питам: според вас на какво се дължат външните противоречия в живота? Вземете следния прост пример: двама родни братя се обичат, разбират се, живеят си добре. След известно време между тях се явява спор за някакви материални блага, които те получават в наследство от баща си. Коя е дълбоката причина да се зароди между тия братя несъгласие, спор? Отде води началото си този спор? Нали тия братя се обичаха? Нали се разбираха помежду си?

Във физиката има един закон за промяна на телата от топлината и от студа. Този закон гласи: всички тела от топлината се разширяват и отиват нагоре, а от студа се свиват, сгъстяват се и падат надолу. Природата си служи с този закон всякога, когато ѝ потрябва. Щом пожелае да превърне някое течно тяло във въздухообразно, тя го нагрява и така го препраща в пространството нагоре; щом пожелае да превърне въздухообразното тяло в течно, тя го охлажда и то слиза на Земята във вид на течност. И в човешкия организъм има и въздухообразни, и течни, и твърди тела, но понякога става накопление на тия вещества, което се отразява по един или друг начин върху човека. Обаче Разумната Природа не позволява да се престъпват законите ѝ, т.е. тя не търпи никакви житници, никакви хамбари в тялото на човека. Всеки ден човек има право да взема от нейните складове само толкова, колкото му е нужно за деня. За другия ден – добър е Господ! Той пак ще даде. Но вследствие на отдалечаването на човека от разумните закони на Природата, у него се зарежда желание да се осигури и той всеки ден живее с мисълта да трупа, да събира колкото може повече. Това негово желание се предава и на самите клетки, в които постепенно става отлагане, натрупване на излишни, неоползотворени от организма материали. Този човек започва да надебелява, да затлъстява и впоследствие в него се зараждат различни болести. Ето защо най-първо човек трябва да се заеме с разрешаването на прости явления, на малки величини, а после да прибегне до решаването на сложни явления, на големи величини. Сложните явления, големите величини създават натрупвания в човешкия организъм. И тъй, за да се яви възвишена мисъл у човека, той трябва да насочи своя поглед нагоре. Това значи, че той трябва да превърне твърдите вещества в себе си в течни, течните – във въздухообразни, и така да обърне погледа си нагоре. Отгоре ще дойде помощта му. Не мислете, че човек сам може да създаде в себе си възвишени и светли мисли. Никой сам не създава своите мисли. За да

попадне някоя светла мисъл във вашия ум, преди всичко тя е минала през ред същества, по-възвишени и по-благородни от вас. Ако вие ѝ дадете благоприятни условия за развитие, тя ще ви повдигне. Същевременно вашите мисли отиват надолу, към същества, по-нискостоящи от вас. Значи в Природата става прекръстосване на мислите. Висшите същества влияят на човека, но и човек им влияе. Човек влияе на по-нискостоящите от себе си, но и те му влияят. Затова, когато изучавате живота си, трябва да разграничавате мислите, да разбирате кои мисли идат отдолу и кои отгоре, за да знаете как да ги обработвате.

Фигура 1 представлява една окръжност. Как дефинират окръжността в геометрията?

Отговор: Окръжността е крива линия, на която всички точки са еднакво отдалечени от една постоянна точка, наречена център – С. Пространството, което е заградено от окръжността, се нарича кръг.

Ние ще дадем друго определение за кръга. Кръгът представлява всички реални възможности, които се съдържат в разумния живот. Всеки кръг има свои граници. Тогава какво трябва да направи човек, като дойде до крайните предели на кръга, който в дадения случай представлява неговия живот? – Той трябва да премине от един кръг в друг. Значи всеки кръг е скачен с редица други кръгове. Центърът С представлява друга една реалност, към която човек трябва да се върне. Какво е значението на радиуса в кръга?

Отговор: Радиусът е единственият елемент, който определя големината на кръга. Окръжностите се различават по радиусите.

Кривите линии в Природата са признаци, по които се съди, че тя събира енергия и материя. Тия линии наричаме събирателни. Когато Природата иска да твори, тя си служи с прави линии. Всеки радиус, като дойде до своя краен предел, той се връща назад в кръга. Защо? – Понеже зад този предел той среща известно съпротивление, което не му позволява да отиде по-нататък. Значи окръжността, кривата линия, показва докъде се простират възможностите на радиуса. Възможностите на правата линия са в творчеството. Като се свърши с творчеството, започва се вътрешната обработка на материята и на енергията. Тъй се създава кръгът. По този начин вие ще знаете пътя, по който се развиват

вашите мисли и желания. Най-първо в човека се зараждат известни мисли, желания и проекти, които, щом стигнат крайния предел на своите възможности, образуват един кръг, в който се започва обработването им. От всички тия мисли, желания и проекти в човека се образува една обща идея, която го тласка в дадена посока. Помнете, че проявите на живота не са отделни. Всяка постъпка на човека се обуславя от някое разумно същество. Никой не може да каже, че е творец на своята съдба. Казва се, че всеки е носител на творчество, на творчески сили в себе си, но всички разумни прояви се обуславят от разумни същества. Може ли да се определи колко радиуса могат да се прекарат в една окръжност?

Отговор: Казва се, че в окръжността могат да се прекарат безкрайно число радиуси, но се говори само за един радиус, който е в движение, защото като минава през окръжността, същевременно той минава и през всичките радиуси.

Питам: кои са причините за образуването на квадрата?

Отговор: Като причина за образуването на кривата линия се взема някоя централна сила, а квадратът се образува от движението на една отсечка. Когато единият край на радиуса се движи, а другият остава неподвижен, образува се кръгът, а когато се движат двата края на радиуса, образува се квадратът. Квадратът включва в себе си възможностите на правата линия. Правата линия представлява отношения между две разумни същества. Най-късият път на съобщение между две разумни същества е правата линия. Двама души могат да се запознаят само по пътя на правата линия. Квадратът представлява условията, при които приятелството на тия двама души може да се съгради. Ако човек не разбира тия отношения, той ще изкриви, ще развали квадрата, и по този начин ще дойде до вътрешно противоречие. Всички противоречия в живота се съдържат в квадрата. Той е рационално число, а кръгът е ирационално число. Той е част от едно спирално сечение, което пък е сечение от друга една фигура. Кръгът, квадратът, кубът са части от тесаракта. Защо при създаване на очите Природата си е послужила с кръга, а не с квадрата?

Отговор: Понеже окото се движи радиално, гледа на всички посоки.

Действително, окото е създадено по образа на Слънчевата система. Който иска

да изучава света, трябва да изучава и човешкото око. Квадратът се забелязва в кожата на хората. Значи от противодействията на физическия свят в кожата се образуват множество квадратчета. Различните фигури, с които си служи геометрията – това е най-красивият, най-мистичният език, чрез който Природата говори на разумните същества. Когато у човека се зароди известен дух на припряност или на нервност, той вече престава да се движи в кръга и влиза в квадрата. Тогава как ще излезе той от противоречията, в които е попаднал? Сега ще начертаем един квадрат и от върховете му А, В, С, Д, които ще вземем за центрове на окръжности, ще опишем четири окръжности (фиг.2). Какво ще се образува в квадрата?

Отговор: Една четиристенна фигура, заградена с дъги, и четири тристенни фигури, също тъй заградени с дъги.

За да се разбере тази фигура и да се приложи в живота, ще направя малко отклонение в мисълта си. Какво става с житното зърно, когато попадне в почвата? За да излезе на повърхността на земята, с него стават ред промени – химически и физически. На пръв поглед се вижда, че то се разпуква, при което изгубва своята външна форма. Вътрешната фигура показва пътя, начина, по който човек може да излезе от противоречията, от безизходното положение, в което се намира. Значи както житното зърно трябва да измени външната си форма, за да излезе на повърхността на Земята, така и човекът, който се намира в живота на квадрата, трябва да измени своята форма, за да излезе от своите ограничителни условия. Това излизане наричат закон на самоотричане. И затова, когато искаш да минеш в по-рядка среда, трябва да се откажеш от по-гъстата, в която се намираш. Ако искаш да придобиеш някоя по-възвишена идея, трябва да се откажеш от друга, по-обикновена, стара идея, която те е държала до това време вързан за Земята.

Много от идеите на съвременните хора са във връзка със Земята, т.е. с по-грубата материя. Тия идеи са потребни на човека дотогава, докато той живее на Земята, но щом пожелае да се изкачи в един по-висок свят, той трябва да се откаже, да се освободи от формите на тия идеи. Както виждате, всичко е в приложението. Формите на нещата трябва да оживеят във вас, за да може да ги разбирате и изучавате. Например у вас се заражда едно желание. Това желание може да бъде приятно, може да бъде и неприятно и да ви дразни. За вас не е достатъчно само да знаете, че това желание е приятно или неприятно, но трябва

да знаете точно къде именно се зараждат хубавите желания и къде – лошите. Ще кажете: „Мястото на желанията е в главата.“ – Така е, всичко излиза от главата, но от кое място именно? Желанията не се зараждат в цялата глава. Всяко желание си има своя определена област в мозъка, отдето то произлиза. Човек не може да владее себе си, докато не знае в коя част на неговия мозък се зарежда дадено желание. Например къде е мястото на милосърдието? – Чувството на милосърдието е там, където е и религиозното чувство на човека, а именно в горната част на главата. Когато искате да проверите мястото на милосърдието в главата на човека, направете следния опит: повикайте двама души, в които това чувство е добре развито. Единият от тях да постави трите си пръста върху горната част на главата на другия, дето е религиозното чувство, и той веднага ще почувства атака на милосърдието или чувството на приятелство. В съзнанието пък ще се яви малка светлинка.

И тъй, при възпитанието на децата трябва да се има предвид начина, по който са централизирани силите в Живата Природа, защото по същия начин са централизирани и силите в човешкия мозък. Мозъкът от своя страна изпраща своите сили по цялото тяло. Преобладаващите чувства у човека хвърлят съответен отпечатък върху целия строеж на организма. Например хора, които са крайни идеалисти, имат фини, тънки чувства. Ако идеализмът у тях води началото си от ред поколения, ръцете им са изтънчени, деликатни. Това показва, че изтичането и втичането на енергията от техния организъм става леко, без съпротивление. Ръцете на материалистите не са тъй деликатни, нежни. Който не разбира тия неща, като наблюдава и едните, и другите хора, ще каже, че това е игра на Природата. Не, това са течения в Природата, които имат своя разумна причина. Всеки пръст на човешката ръка е една област, през която изтича известна енергия. През всеки пръст минават две течения: едното тече в горната част на пръста и излиза навън, а другото тече в долната част на пръста – то иде от корените на пръстите и влиза във всеки пръст поотделно. Често у някои хора се преплитат няколко течения. По-напредналите хора, у които чувствата са по-добре развити, имат и по-силни възприятия. Те възприемат по-лесно тия течения.

Да допуснем, че в някой човек липсва чувството на милосърдие. Как ще го придобие той? Такъв човек трябва да дружи повече с хора филантропи, човеколюбиви натури, които са готови да се жертват за доброто на другите хора. Или пък той трябва да чете такива книги, в които да среща примери от

хора със силно развито чувство на милосърдие. Освен това човек, у когото липсва това чувство, добре е всеки ден около 10-20 минути най-много да поставя ръката си върху центъра на милосърдието, за да приижда към него известно количество енергия. В продължение на една-две години този човек може да развие в себе си това чувство. Чувствата се подхранват с енергия. Съществуват два вида чувства: едните са низши, животински, а другите са възвишени, благородни чувства. Например дружите известно време с някой човек, но после се разделяте и казвате: „Съжалявам, че се сдружих с този човек.“ Защо става това? – Защото в тази дружба вие сте подхранвали користолюбиви чувства, очаквали сте нещо и като не сте го постигнали, разочаровали сте се. При такива чувства човек усеща някакво стягане в слънчевия възел, което е признак, че той е попаднал в пътя на животните. Дойдеш ли в този път, спри се, размисли добре и се върни назад.

Не е достатъчно човек само да слуша или да чете какво говорят другите, но има един практически, опитен начин, по който той може да се учи. Който иска да се учи и да напредва в живота, той трябва да си избира такива другари, които Природата е щедро надарила. Тия хора са родени при благоприятни условия. Човек може да добие някои благородни, възвишени чувства от растенията и от животните. Например милосърдието е развито и у някои растения и животни. По тази причина именно човек още от най-стари времена е бил овчар, водил е овцете на паша. Овцете развиват смирение в човешкия характер. Те го учат още и на самопожертване. Волът пък учи човека на търпение. Петелът заставя човека да мисли. Например някой човек е много замислен, иска да реши известен въпрос, но не може. Веднага неговият петел излиза насреща му и започва да кукурига. С това той иска да каже на господаря си: „Попей малко! Тази работа не става с много мислене. Не се безпокой! Щом аз ти кукуригам, работите ще се наредят добре.“ Когато някой човек заболее и в това време петелът се спре пред прага на къщата му и започне да кукурига, това показва, че този човек ще оздравее. Дето петел кукурига, всички работи се нареждат добре. Кукуригането внася приятност, лекота в душата на човека. То е символ, с който Природата си служи, когато иска да изрази нещо. Между кукуригането на петела и състоянието на човека има известна връзка. Когато човек е тъжен, скръбен, нека носи в джоба си по малко царевица или жито, та като чуе, че някой петел изкукурига, веднага да му подхвърли няколко зрънца и да благодари, че петелът е изкукуригал. Това показва, че скръбта му ще се превърне в радост.

Сега, ако някой слуша отвън с какво се занимаваме, ще каже: „Върху какви глупави работи разискват тия хора.“ Привидно е така, но ако изучавате работите на някои учени, ще видите, че и там има привидно глупави неща. Например някой учен изучава микробите и намира, че особен род микроби имат сто и двайсет стомаха. Каква важност представлява този въпрос? Ако проследим внимателно този факт, ще видим, че той говори много нещо. От него ученият вади заключението, че този род микроби живеят при много неблагоприятни условия. Действително, микробите изобщо живеят при неблагоприятни условия. Питам: вашите петли кукуригат ли? Забелязали ли сте вие при какви случаи петлите кукуригат?

Отговор: Забелязано е, че когато петлите престават да кукуригат, случва се някакво нещастие. Когато кокошките се качват нависоко да пеят, на добро е; когато пеят на ниско място, това не е за добро.

Всички тия неща са символи, с които Природата си служи като с прояви на разумен живот, като с пътища за съобщения. Това показва, че и животните имат известна разумност, която се намира в по-висок свят от физическия. И наистина, често животните интуитивно схващат нещата по-добре от хората. Това показва, че интуицията у тях е по-силно развита, отколкото у някои съвременни хора. Казвам: работете съзнателно върху развитието на вашата интуиция!
Сега ще ви задам няколко въпроса: какво ще стане с някое семе, ако се посади в почвата по-дълбоко, отколкото е нужно за него?
Отговор: Или няма да израсне, или ще закъснее с израстването, понеже за всеки род семе има определена дълбочина, на която то трябва да се посажда.
Оттук вадим следната аналогия: когато човек се обезсърчи или започне да става песимист, да се отчайва, това показва, че той навлиза в по-гъста материя от тази, в която е бил по-рано. Всички негови желания са заровени дълбоко в тази гъста материя и като не може да ги реализира, той се обезсърчава и започва да страда. Какво ще стане с някое семе, ако се посади много плитко в почвата?

Отговор: Ако почвата е малко влажна и торна, има възможност да израсне семето; ако почвата е камениста, семето не може да израсне.
Това е вярно и по отношение на нашия живот. Когато нашите идеи не срещат някакво съпротивление на пътя си, те не могат да израснат. Това подразбира живот без страдания. Страданията са естествени съпротивления, при които

животът може да расте и да се развива правилно. Скърбите, страданията са най-дълбокият слой от почвата, в който са посадени костилките на плодовете. След време те израстват от тази почва. Който не може да използва скърбите и страданията в своя живот, в него нищо не може да израсте. Затова всеки човек ще понесе толкова скърби и страдания, колкото Природата му е определила. Радостта е най-малкото съпротивление, при което животът може да се прояви. Значи вие срещате на пътя си две съпротивления: най-голямо съпротивление – когато корените не могат да вървят надолу безпрепятствено, но първо трябва да си пробият път и после да се развиват правилно; а съпротивлението е най-малко, когато коренчетата намират свободен път надолу в земята. В кой случай семето иждивява повече енергия: когато коренчетата си пробиват път надолу в земята или когато стъблото покълва над повърхността на земята? Коренчетата иждивяват повече енергия, за да си пробият път надолу в земята. В това отношение растенията са по-добри техници, естественици и химици от самите хора. Те отделят от себе си разни киселини, с които си пробиват път даже и в канарите.

Ако човек се остави свободно, с пълно доверие на своята интуиция, той ще има по-добри резултати в живота си, отколкото ако действа изключително според своя разум. Ако някой човек е болен и се остави на своята интуиция, т.е. на разумните закони, които ръководят целия му организъм, той ще се излекува в скоро време. Оставете се свободно, без страх на своята интуиция, т.е. на Божественото в себе си, и ще видите какви резултати ще получите. Интуицията у човека е неговият разумен баща, на чийто гръб той може да се качва без страх, без тревога. Този кон ще го занесе, дето трябва. Всички сте виждали какво правят малките деца с баща си. Като се върне той от работа, едно по едно децата се качват на гърба му да ги носи. По същия начин и вие понякога се качвате на своя кон, карате донякъде, докато го изморите добре, без да свършите някаква работа. Да допуснем, че някой от вас излиза на сцената, но го освиркват. Като се върнете у дома си, вие сте неразположени, цяла нощ не можете да спите, въртите се на една, на друга страна, докато най-после изморите тялото си и заспите. Какво от това, че са ви освиркали? Ако нямахте уши да чуете, че ви освиркват, щяхте ли да се обидите? – Нямаше да се обидите. Какво трябва да направите тогава? – Да си признаете, че не сте играли добре и че заслужавате да ви освиркват. Кажете: „Много добре направиха тия хора, че ме освиркаха.“ Щом си кажете така, веднага ще ви олекне. Едва сте се примирили, натъквате се на друго противоречие: „Защо трябваше да ме

освиркват? Нима толкова лошо играх?“ Казвам: две противоречия в живота не раждат една добродетел.

Две положителни, рационални числа раждат едно отрицателно число. Единицата е положително число. Тогава 1 + 1 = 2. Двойката е отрицателно число. Следователно тия две положителни числа можем само да ги съберем, за да получим отрицателно число, но по никой начин не можем да ги умножаваме. Например 1 x 1 = 1. Обаче има и друг един закон: като съберем две отрицателни числа, получаваме едно положително. Например 2 + 2 = 4. Числото 4 е положително. Като умножим две отрицателни числа, пак получаваме едно положително: 2 x 2 = 4. Следователно, ако искаме да получим положителен резултат, трябва да работим с две отрицателни числа. Какво означава 2 + 2 = 4 или 2 x 2 = 4? – Като се съберат или умножат двама меки хора, те дават числото 4. Ако съберете числото 2 и числото 4, получавате 6. Какво представлява шесторката? – Тя е неутрално число, неутрална зона. Значи, докато дойдете до неутралната зона в живота, т.е. до състояние на примирение, най-първо ще минете през голяма вътрешна борба в себе си. Да кажем, че вие искате да извършите един преврат в себе си. В първо време вие сте активен, борите се – значи събирате положителните енергии в себе си, докато получите от тях едно отрицателно число и се примирите. Казвате: „Има време, ще се постигне това нещо“ – и започвате да мислите. Числото 4 е число на мисълта. В процеса на мисленето превръщате положителните числа в отрицателни и отново започвате да действате.

И тъй, за всеки човек е важно да знае в коя област на мозъка действат единиците, в коя – двойките, в коя – тройките и т.н. Човек не може да работи със силите на своя мозък, както му попадне. Положителните енергии трябва да се превърнат в отрицателни. Всеки, който може да превърне една положителна енергия в отрицателна, той разумно пести силите си. Представете си, че две братчета, които са положителни в себе си, спорят за две ябълки, кое от двете да вземе по-голямата ябълка. Ябълките са от различна големина. Как трябва да се разреши въпросът?

Отговор: Да разделят двете ябълки наполовина и всяко дете да вземе половината и от едната, и от другата ябълка.

Както виждате, тук трябва да се приложи законът за превръщане на

положителните енергии в отрицателни. Случва се понякога, че мисълта, чувствата и волята на човека са положителни, а той иска нещо непостижимо. Какво трябва да направи този човек в дадения случай? Да кажем, че този човек е беден студент, идеалист, но пожелава в продължение на една седмица да получи десет милиона лева, които ще употреби за някаква велика идея, възникнала в главата му. Какво трябва да направи, за да не претърпи крах или някакво падение в себе си? Като дойде краят на седмицата и не получи парите, въпросът е решен вече, но какво трябва да се направи, преди да е дошъл този момент?

Отговор: Нека си представи, че ги е получил и се отказва от тях. Или нека си помисли, че сега е получил само една малка част от парите, каквато той има на разположение в себе си, а останалата част ще получи впоследствие.

Индусите са правили ред опити за усилване на волята си и са получили добри резултати. Например един индус може да разреже някъде ръката си и после със силата на волята си да не допусне да падне нито капка кръв, нито пък да усети и най-малка болка. Чрез волята си той анестезира порязаното място и затова не усеща никаква болка. Обаче, според законите на Живата Природа, когато успеем да избегнем дадено страдание, след известно време това страдание пак дохожда до нас, само че на друго място и в друга форма. Казвам: всеки ще понесе страданията, които Природата е определила за него: ако е слаб, ще му се дават по-малко, но в продължение на повече време; ако е силен, ще му се дават повече страдания наведнъж, при което ще се употреби по-малко време. Например юнакът може да вдигне 100 килограма товар на гърба си и в продължение на един час да го занесе на определеното място. Слабият ще раздели същия товар на части и ще го пренася цял ден.

Следователно слабите ще иждивяват време, ще пестят енергия; силните хора ще иждивяват енергия, ще пестят време. Казано е в Писанието: „Силните ще носят слабите.“ В това отношение индусите са направили грешка. Когато са били силни, те са товарили слабите, вследствие на което са изгубили способността си да ръководят другите хора и са се спрели в своето развитие. Днес други хора, които работят правилно, разумно, идат да заместят индусите и да довършат тяхната работа. Сега и бялата раса започва да работи по малко в това направление. За да не губи силите и способностите си, човек трябва да бъде изправен във всички свои мисли, чувства и действия. Както виждате, лесно

е да се напише 1 + 1 = 2; 2 + 2 = 4. Обаче това са два закона, които имат приложение в живота. Действието 1 + 1 = 2 представлява превръщане на положителните сили в отрицателни. Това е закон на силата, който работи сега. Днес силните хора работят. Действието 2 + 2 = 4 или 2 x 2 = 4 представлява превръщане на отрицателните сили в положителни. Това е закон на времето, в което работят слабите хора.

Кое е по-силно в човека: умът или сърцето? Как си обяснявате следните положения? Обичате някое лице. В този случай умът скроява хиляди добри мисли за любимия ви. Значи умът става слуга на сърцето. Друг път мразите някое лице. Умът пак започва да измисля хиляди лоши работи за това лице. И тук умът се явява в услуга на сърцето. Кой е по-силен сега – умът или сърцето?

Отговор: Сърцето.

Обаче това са прояви на животинския, на низшия ум в човека. Човек има четири сърца: низше или животинско, висше или човешко, ангелско и Божествено сърце; той има и четири ума: низш или животински, висш или човешки, ангелски и Божествен ум. Човек трябва да благодари, че има толкова сърца и умове. Това, което животинското сърце не може да направи, което човешкото сърце не може да направи, ангелското ще го направи; това, което ангелското сърце не може да направи, Божественото ще го направи. Същото се отнася и до ума на човека. Четирите сърца се преплитат взаимно и образуват две сърца. Затова именно се казва в Битие: „Човек е направен по образ и подобие Божие."

Сега ще ви дам едно правило, като за деца, но и възрастните хора могат да си служат с него. Когато дойдете до някое противоречие, до една невъзможност в живота си, кажете: „За Бога всичко е възможно. Аз живея в Бога и с Неговата Мъдрост всичко мога да постигна." Поставите ли тази мисъл в ума си, Бог, Който живее във вас, веднага започва да действа. Който е в съгласие с Бога, и Той работи с него; който не е в съгласие с Бога, и Той не работи с него. Бог работи заедно с нас, за да се прояви. Вие може да проверите това правило, този закон всякога, когато се намирате в безизходно положение. Да допуснем, че се намирате някъде в пустинята, изложени на явна смърт – отникъде помощ не идва. Какво трябва да правите? – Обърнете се към Бога с пълна вяра и надежда, че за Него всичко е възможно, и след това очаквайте резултат. Няма да се мине

дълго време и вие ще проверите този закон, ще видите, че Бог се проявява и в пустинята.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!
Книги:

* Време и сила

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.

1925_11_15 Заведоха Исуса
неделна беседа

ЗАВЕДОХА ИСУСА

Беседа, държана от Учителя, на 15 ноември, 1925 година в гр. София

"Тогаз заведоха Исус".

Казва им Исус: "Аз съм!" Когато щастието в света следва някои хора, те казват: аз съм! Щом дойде нещастието, няма ги, из миши дупки се крият. Ние виждаме Христа във време на опитност, казва: "Аз съм!"

"Тогаз заведоха Исус". Този е един знаменит стих. Върху него има хиляди проповеди писани, хиляди красноречиви проповеди, държани и то толкова красноречиви, че са затрогнали сърцата на хората, толкова красноречиви, че са извиквали сълзи в очите на хората. Питам: коя е онази подбудителна причина, която предизвиква сълзите? Мнозина страдат, че Христос плакал, а ние знаем, че Христос никога не е плакал за себе си. Чудно е да плачеш за човек, който сам за себе си не плаче! Няма нужда да плачат хората за героите в света. Можем да плачем за себе си – благородно е. И в действителност, в края на краищата, ние плачем винаги не за другите, плачем за себе си. Пред хората се представляваме, че плачем за другите, а то за себе си. В това не може да има спор. Виждате, някоя майка плаче за детето си. Не, за себе си плаче тя. Някой, който е изгубил парите си, плаче. Казват: плаче за парите си. Не, за себе си плаче той. Нима ако вие плачете за вашите загубени пари, имате някаква полза? Или, ако плачете за някой умрял, ще му допринесете ли някаква полза с вашите сълзи и с вашата скръб?

"Тогаз заведоха Исус." Исторически, аз бих се произнесъл другояче върху този стих, но ще го разгледам символистически. Аз мога да ви опиша исторически, кои са били подбудителните причини, защо и за какво е бил развеждан Исус, но ако някой от вас искат да знаят тия подробности, ще ги намерят в някои съчинения в библиотеките на Ватикана, в някои от библиотеките на Вашингтон, в някои от библиотеките на Филаделфия, някои от библиотеките на Лондон. Там има доста беседи, доста проповеди, от там ще можете да се осведомите, аз ви давам упътвания. Но това, върху което сега ще ви говоря, за в бъдеще ще можете да си правите свои изложения и да ги поставяте в своите библиотеки.

“И заведоха Исус”. Защо, един от великите Учители, Който идва да спаси света, хващат и го завеждат? При кого? – При първосвещеника, глава на една църква. Вие ще кажете: колко са жестоки тия хора? Не е въпросът в това, това е един символ. Ние разрешаваме другояче въпроса. Аз бих ви задал следния въпрос: защо заведоха Исус там? Аз ви говоря символистически и вие няма защо да си задавате въпроса, дали моята мисъл е свързана или не. Там, дето не е свързана, вие свързвайте. Аз ви давам камъни от това здание, а пък вие, дето трябва, свързвайте тия камъни и съграждайте от тях зданието. Аз ще гледам, до колко може да градите. Хайде сега на работа с вашите мистерийки! Не само да казвате, че това здание не е хубаво, онова здание не е хубаво, но вземете вашите равномери и турете всичко на работа! Нали когато ви дойде един приятел, вие го завеждате някъде? Срещнеш един приятел, хванеш го за ръка и го завеждаш. Къде? – Дома си. Онзи възлюбен като срещне своята възлюбена, нали я хваща и я завежда някъде. Къде? – Дома си, при майка си, или баща си. Учителят като намери своя ученик, нали го хваща и го завежда някъде? Ученикът като намери своя учител, нали го хваща и го завежда някъде? Вие ще кажете: завели Исус. Много хубаво. Въпросът е сега, защо са Го завели?

Един от прочутите виртуози в Европа, няма да му кажа името, като се разхождал една вечер със своята цигулка, хванали го няколко души пияници и го завеждат в онези места там долу, в онези изби, как се казват кабарета ли ги наричате вие? Аз ги наричам увеселителни места, дето се събират мъже и жени, които пият винце, които се разговарят там, прекарват по-весело живота си. Завеждат го те в едно от тези необикновени места, и един от тях изважда своя пистолет и му казва: “Ще свириш сега тук много хубаво.” Той цял трепери, но свири много хубаво. Всички изваждат своите чашки пред него, пият, пеят и играят, а той свири ли свири. Ще ме попитате: колко е взел този виртуоз за своето свирене? Той ще благодари, че със свиренето си е спасил живота си. При това тия, които го слушали, останали доволни, защото те пили и играли. А всички хора, които играят и пият, ще ти направят добро. Те му казали: “Ние мислихме да те убием, но понеже ни свири тъй хубаво, всички признаваме, че като тебе подобен свирец няма.”

И заведоха Исус.” Къде? Някои от вас може да роптаят, но нима някои хора не завеждат Исус? – Завеждат Го. Къде? Щом всичко ви върви, Господ ви благославя. Казвате: знаете ли ние кои сме? Щом дойде Исус, ние ще Го

приемем. Но щом дойдат нещастията ви, колко пъти сте завеждали Христа? Колко пъти сте Го залагали! Колко пъти религиозните хора, които вярват, са изнасилвали тази Истина!

Сега съвременните хора мислят, че Истината, това са само думи. Те мислят, че Истината е нещо отвлечено. И ако ние попитаме духовните хора, какво нещо е Истината, те ще ни кажат: Истината не е нищо друго, освен стремеж на човешката душа да се освободи. Казвам: има и друго разбиране за Истината. Истината съдържа в себе си онези Божествени методи, чрез които душата може да стане свободна. Истината съдържа от памти-века всички методи на вечността за развиването, освобождението на човешката душа и постигането на вечния живот. Или другояче можем на кажем, че Истината е най-възвишеният първичен Дух, Който е излязъл от Бога. И следователно, квасът, началото на всички неща, е Истината. И от когато се проявило туй начало в света, от тогава се явява Любовта, да даде живот на Истината. Защото Истината, сама по себе си, произтича от Бога като един вечен принцип, но за да се оживи този принцип, да станат тези методи живи, трябва една среда, а първичната, вечната среда, в която всичко може да живее, това е Любовта. Следователно, когато казваме, че трябва да имаме любов, ние не подразбираме афекциите на хората.

Някой казва: аз говоря вярно. Да, човек може да говори вярно, без да говори Истината. Онзи, който говори вярно, той говори 50% и лъжа. Значи, онзи, който говори вярно, говори и Истината, но говори и лъжа, а онзи, който говори Истината той всякога говори вярно. В Истината няма никакво изключение. Някой път ние смесваме верните неща с истинните неща. Ще ви представя едно сравнение. Донасям ви една празна стомна. Вярно е, че тази стомна е празна. Донасям ви после и една пълна стомна, с отлично съдържание за нашия живот. Вярно е, че и двете са стомни, но питам: двете стомни имат ли еднакво съдържание? Пълната стомна съдържа Истината в себе си, а празната стомна е вярна по форма – по форма само е стомна. Вярно е, че по форма е стомна, но не е истинна и по съдържание, а другата, пълната стомна е вярна и истинна и по съдържание. Следователно, много хора са верни като празната стомна, а други са верни и истинни и по съдържание. Писанието казва: "Верен и истинен." Някой казва: аз съм верен. То е на половина прието. Не само верен, но и истинен трябва да бъдеш в нещата. Някой пита: имаш ли вяра в Бога? Че кой няма вяра в Бога? Зайците имат вяра повече отколкото хората. Ще ви докажа това. Отива един млад конт от Европа в една гора да се самоубива. Пред него

изкача един заек и веднага избягва.Този млад конт се стресва, изпуща револвера от ръката си, замисля се и си казва: “Значи от мен имало по-страхливи!” Този заек, когото всички хора гонят, продължава да живее, аз не мога ли да живея? Тогава той се връща в дома си и написва: “Аз ще живея и ще бъда герой поне като този заек.” Вие ми казвате тъй: аз искам да бъда търпелив. Я ми кажете, кой е пътят на търпението, как мога да бъда търпелив? Казвам: идете при онзи бук, при онази ябълка, които при всички условия, при всички бури устояват със своите малки дарби, а вие, разумните хора, с всички способности и дарби, които Бог ви е дал, не можете да издържите, не можете да търпите. Казвам: ако един човек не може да търпи колкото един бук, де е неговата културност? Ако един човек не може да устои колкото един заек, а отива да се самоубива, де е неговата културност, де е неговата човещина? Защо Господ създаде дърветата? – За да ни покаже пътя на търпението. Защо господ създаде заека? – За да ни покаже, че страха ражда благоразумието. Той със страха си при всяка опасност мисли, наблюдава. Казват, че заекът бил глупав. Не е глупав той, вие не сте го виждали колко е умен. Някой път го виждаш, прави един кръг, обикаля, обикаля около него и после през центъра на този кръг се хвърля, офейква. Дойде онзи копой, но заекът е вече половин километър далеч от него. Избягал е той. Този заек разбира и геометрия, и математика. Математически разрешава той въпроса, прави си своите изчисления. Играе си той с този хрът. Ловджията, след като го гони час, два непрекъснато, най-после казва: “То се вижда, че не можем да го уловим, ами хайде да си вървим.” Не си играе този заек, не се хваща лесно той.

“И заведоха Исус.” Де заведоха Исус? Преди 2 000 години Го заведоха при Каиафа, а днес съвременните културни хора де са завели Исус? Христос и днес е на същия позорен стълб и то от Неговите последователи. Понеже Христовото име и днес се позори, затова именно светът блудства. Ето защо Бялото Братство е решило да даде такъв урок на съвременните културни хора, та да Го помнят за хиляди години. Не може Истината да се опозорява, не може Истината да се престъпва. Сега някои ще кажат, че Христос щял да дойде в света. Чудно! Христос щял да дойде. Кой ви каза това? Еди-кой си учен в Европа, адвентист, казвал, че в 45-та година Христос щял да дойде в света. Излязоха те с бели дрехи да Го посрещнат, но Христос не дойде тъй, както Го очакваха. Не дойде ли Христос? – Дойде, но те не го видяха. Христос мина през една врата, през която те не Го видяха, защото тия хора, със своите органи, с които разполагаха, не можаха да Го видят, слепи бяха. Затова казаха те, че Христос не дойде. После,

други учени казваха, че Христос ще дойде в 915-та година. Аз казвам: Христос и тогава дойде, само че през друга врата. Светът не е прогледнал още. Тогава аз няма да ви казвам, кога ще дойде Христос, но ще ви кажа като дойде Христос в света, какво ще донесе. Помнете хубаво, това е важното за вашия живот. Решава се една от великите съдбини на живота ви. Вие сте живели много пъти на земята, вие може да сте богати, но помнете, че вашата участ, може да се реши днес тъй, както се реши участта на вашия кмет. Вашата участ може да се реши тъй, както се реши участта на онзи полковник. Това са възможности в света. И ако вие ме попитате, какво нещо е слънцето, аз ще ви кажа, че слънцето съдържа в себе си всички възможности на органическия свят. Всичката енергия, която е складирана в органическия живот, всички възможности и методи, при които нашата слънчева система може да се развие, това е слънцето. Когато всички тия възможности могат да се осъществят, това е слънцето. Питам тогава: какво нещо е човекът? Човекът съдържа всички възможности на един разумен живот; човекът съдържа всички възможности на един любещ човек, на един човек, пълен с Истина. Когато човекът не казва само "аз мисля", но когато той осъществи, реализира всички тия неща, всички тия методи, тоя човек се трансформира от едно състояние в друго, той става светия или ангели – има всички възможности.

И тъй, когато дойде Христос в света, какво ще донесе? Когато слънцето изгрява, какво донася? – Светлина и топлина. Какво донася топлината? – Разширение на организма. Когато организма се разширява, кръвта почва да се движи по-усилено. От друга страна пък светлината осветява човешката мисъл. Когато дойде Христос, този новият Христос в света, Той трябва да носи три неща: живот безграничен - без смърт; светлина без тъмнина; свобода без робство и ограничение. Значи Христос трябва да носи живот, светлина и свобода. Светлината подразбира знание, понеже знанието произтича от светлината. Има ли светлина, ще има и знание – няма ли светлина, няма и знание. Знанието е резултат. И тогава аз казвам така: Любовта не може да говори прямо на сегашния човек. Следователно, Любовта говори на човека само по един начин – чрез живота. В живота пък има движение, затова животът говори на човека по два начина. Чрез езика на земята, и чрез езика на слънцето. Езикът на земята е наречен език на страданията, а езикът на слънцето е наречен език на радостите. Казват някои: що са страданията? – Страданията, това е езикът на земята, езикът на живота. Животът казва на човека така: да ме разбирате, трябва да изучавате моя пръв език на страданията, а след туй езикът на радостите. Тези

две неща, това са две движения, две течения. Дето се срещат тия две течения, там се ражда органическият живот. Някой казва: не може ли без страдания? – Не може. Без страдания органическия живот не може да се зароди. Това е една аксиома. Аз не искам да я приемете без доказателства. Има доказателства, и аз ще започна с тия доказателства, както в математиката. Ще започна с простите числа, както се занимават децата: 1/1000, 2/1000 и 3/1000 колко правят всичко? - 6/1000. Питам сега: де става промяната, в числителя или в знаменателя на тия дроби? – В числителя. Значи, колкото дроби и да имате, винаги промяната става в техните числители, а не в знаменателите им. Знаменателите им остават едни и същи. Защо знаменателите не се изменят? Казвам: всяка дроб може да бъде като цялото, но не може да бъде по-голяма от цялото. Кой е числителят? – Това е човекът. 1/1000 това е един човек; 2/1000 – това е друг човек; 3/1000 – това е трети човек и т.н. Когато имате дроби с различни знаменатели, вие искате да ги преведете към еднакъв знаменател. Защо? - За да можете да ги съберете. Питам: защо числителят се изменя? За да се прояви цялото. Цялото може да се прояви само в своите части. Цялото само по себе си не може да се прояви. И когато дробта стане толкова голяма, колкото и цялото, тогава числителят и знаменателят изчезнат от нея, и тя става равна на единици. Питам ви: вие сте математици, кажете ми, колко е равен вашия знаменател? Вие ще кажете: Бог. Бог, това не е знаменател, това е дума. Изразете ми математически, кой е вашият знаменател? Ще оставя този въпрос, вие да го разрешавате. Ами вие на колко сте равни? Добре, казваме, че знаменателят не се изменя. Ако разделя една единица на 1000 равни части и отделя една част от хилядата и получа 1/1000 тогава знаменателят изменя ли се? – Не се изменя. Когато казвам, че единицата се отделя, че се проявява във вид на дроб, 1/1000, това показва усилието на тази единица да се прояви. Единицата се отделила, но не е направила нещо от себе си. Едната хиляда показва работата, която единицата е направила за една малка част от времето. Тогава хората питат: с какво се занимава Господ? – С малките работи. И действително, целият свят е свят само от дроби. Като погледнете света от единия край до другия, всичко е все дроби.

След това иде символистическата математика, символистическата геометрия, в която цялото се проектира в своите отношения. Какво е цялото? – То е само отношения на живота. Вън от живота няма никаква математика; вън от живота няма никаква геометрия. Сам животът е родил онази вътрешна математика. И онзи, който иска да разбира живота, трябва да разбира съотношението на математиката, туй, което животът е произвел. Следователно, вие не трябва да

гледате на себе си като на форми. Човекът трябва да се разглежда като символ. Какво представлява неговият нос? Той е един символ, като един знаменател. Неговите вежди, това е също един символ, това е една дроб. Какво означава вашият нос? Той показва степента на вашата интелигентност широтата на ума, който действа във вас. Какво показват вашите вежди? – Те показват съпротивлението, което може да се даде на известни енергии, да се допущат, за да се създаде зрението. Веждите са създали зрението. Ще кажете: не може ли да има зрение без вежди? Въпросът не се отнасят до външните вежди, те са само един резултат. Ако не беше така, веждите на всички хора щяха да бъдат създадени по един и същ начин. По веждите може да се познае какъв е човекът. Като бях в Търново, завеждам един ученик при един орех и го питам: можеш ли да познаеш на колко години е този орех? Казвам му: по законите на органическия свят всичките клони на този орех трябваше да бъдат прави, ти виждаш, че всички тия клони са все надолу. Можеш ли да кажеш защо е така? – Не мога. Казвам му: този орех живее при много неблагоприятни условия, затова трябва да развие в тази посока своите клони, да се съпротивлява. И ако разкопаете почвата, ще видите, че под неговите корени има една канара. От тук ще видите, че у всички хора, които растат при неблагоприятни условия, веждите им са като у старите хора, надолу. Какво нещо е старостта? Старостта е отклонение от онзи велик закон на живота, от онези Божествени методи, които създават подпушване на Божествената енергия в човека. Старостта е резултат от изопачаване на онези правилни методи на живеене на мислене, вследствие на което именно хората остаряват.

И сега виждаме, че съвременните хора са взели Исус и Го развеждат от едно място на друго и Го запитват: я ни кажи, защо няма любов в света, защо е така? Защо няма Любов! Че хората живеят в Любовта. Любовта е среда на нашия живот. Но казвате: аз те обичам, сърцето ми гори за тебе. Та и огънят гори. Нима горенето е любов? Не, любовта не е никакво горене. Смешно е да уподобявате любовта на горене. Любовта произвежда горенето, но тя само не е горене. Тя съдържа великите условия на живота, тя ражда живота. В нея са скрити ония елементи, които могат да дадат потик на нашия живот. Следователно, когато разглеждаме Любовта окултно, разглеждаме я като основа, в която се развива животът и от която той черпи своите сокове. А животът е необходим, понеже корените на нашия разумен живот са вложени в него. Умът не може да се развива правилно, ако животът не расте правилно. В такъв случай, ако животът не се развива правилно, страстите се развиват, а те

спъват човека. Ще кажете: тогава да нямаме сърца! Не, страстите са изопачаване на човешките чувства. Сега ние трябва да разберем Христа, този разумен принцип, Който носи живот в себе си. Трябва да разберем светлината, която Христос носи.Трябва да разберем свободата, която Христос носи. И при това, Христос носи Любов, едно още по-висше състояние, Христос носи Мъдрост и знание. Той е проявление на Бога. Когато говоря за Христа, аз подразбирам онзи велик, вечен принцип, който се изявява. Казват някои: знаете ли, че този е Христос? И сърцето им трепва. Един приятел от Америка ми съобщава, че някой си бил провъзгласен за Христос. Ами знаете ли, че там има вече 4-5 христовци? И американците не се смущават. Той се прокламира сам за Христос чрез афишите, и светът не се смущава. Какво лошо има в това! "Ама, дали той е Христос?" Нека целият свят, нека всички станат христовци! Що има от това? Когато всички хора станат христовци, тогава ще дойде истинският Христос. Понеже за сега само неколцина са христовци, а другите са обикновени хора, затова има спор. И тогава се заражда въпросът: можем ли да бъдем като Христа? Как! Да ни турят кръстове, икони, да ни направят църкви и да ни кажат: ние те уважаваме! – това не е почит към Христа, това са външни забавления. За онези истински души, които търсят пътя си, които искат да осмислят живота си, които искат да знаят, как да работят при сегашните условия на живота, те не се задоволяват от тия външни обряди, те трябва да възнасят своята молитва направо към Бога. Аз гледам лицата на някои от вас са отчаяни, обезсърчени, някой път не искате да живеете, защо е всичко това! Нали от 2 000 години сте християни, обичате Христа, защо дигате шум? Защо се карате, мъже и жени, я ми кажете? Срамота е! Ние, които имаме благословението на Бога и които седим милион пъти по-горе от зайците, караме се. Зайците всяка сутрин благодарят на Бога. Аз съм виждал зайци, които се молят повече, отколкото хората. Те седят по-високо от верующите. Ще кажете: Чудна работа! Ние до сега сме мислили, че само хората се молят на Бога. Не, аз съм виждал как се молят зайците на Бога. Те казват: "Господи, благодаря Ти, че ни даде този живот! Наистина ушите ми са дълги, но сърцето ми е толкова страхливо, всякога бягам, краката ми се продължиха, но благодаря Ти, че мога да нося теготите си, и каквото ми дадеш, все ще го нося, Господи, благодаря Ти че мога да паса тази тревица!" И след това пак си помаха ушите и се скрие някъде из гората. Аз казвам: молитвата на този заек е приета повече, отколкото на някой патриарх и тем подобни владици, защото той се моли от дълбочината на сърцето си. Той казва: "Гонят ме, Господи, всички ме гонят, но благодаря Ти и за това." Господ казва: "Иде ден, когато зайците, със своите

дълги уши, ще бъдат спасени." Те няма да се смущават от тия огнестрелни оръжия на съвременните културни хора и от техните тенджери. Всичко това ще изчезне.

"И заведоха Исус." Къде? Аз виждам онзи Исус заведен в църквите, турен там на иконите, прободено е сърцето Му, и всички хора плачат. Казвам: това беше преди 2 000 години, но сега ти не живееш истински живот; поне живееш живота на един заек, или живота на едно дърво, или на една ябълка, поне толкова самопожертване да има в тебе, поне толкова вяра, колкото в тях, ще считам, че си разбрал Христа. Аз намирам, че ябълката има повече вяра отколкото вие. Тя казва: "Деца, качете се на дървото ми, откъснете си колкото ябълки искате и като слезете, направете, каквото Бог ви научи." Ние съвременните хора, които вярваме в Триединния Бог, които вярваме в идването на Христа и очакваме да бъдем Негови ученици, като ни дадат една полица и ни кажат да се подпишем, казваме: а, ние не хващаме вяра! И това сме ние, културните хора, хората на разните общества. И после казвате: знаеш ли в какво вярваме, знаеш ли колко неща знаем? Да, до толкова, колкото растенията знаят, не знаете. До толкова, колкото заекът знае, не знаете. Заекът има специални знания. Та вие не разбирате химия толкова, колкото и растенията. Те разравят почвата и извличат от нея най-хубавите сокове. Защо казвам, че вие не знаете толкова, колкото знае заекът? Питам: защо заекът е направил ушите си толкова дълги? Ще кажете: тъй го е създал Господ. Аз няма да ви кажа защо ушите на заека са толкова дълги, но в тяхната дължина има дълбок смисъл вложен. Те са най-красивото нещо на заека. Ако отидете при някой съвременен физиогномист, който изучава човека, той най-първо ще те погледне в ушите, ще каже: какво искаш ти? Искаш 10 000 лева на заем, нали? Дайте му тия пари! Ти си честен човек. Ако имаш ушите на заека, ще ти дадат пари на заем, но ако нямаш ушите на заека нищо няма да ти дадат. Защо? Защото заекът е честен, той никога не краде. Колко милиона е откраднал до сега заекът? Гледаш го някой път, като ходи из горите, охлузил няколко дървета, или някой път влязъл в някоя градина и обелил кората на две-три дървета – това са неговите пакости. И затова ние му теглим куршум, казваме: заек е влязъл в еди-коя си градина, обелил е няколко дървета. Скоро хрътът! Господ създаде тия дървета. С какво право човекът ги монополизира? Скоро смъртно наказание за заека! А на онзи човек, който до сега е убил повече от 10 000 души, ще турят кръст за храброст! Е, мислите ли, че като се явим пред Онзи великия Господ, Който е създал света, Той ще одобри нашите работи? И сега ще ни убеждават, че такава била волята

Божия. Не, от памти-века, от как светът светува, Бог изисква от нас да живеем по закона на Любовта, да си служим в светлината на Мъдростта и да имаме в себе си този велик потик на Истината. Затова ни е направил по образ и подобие свое.

Аз ви питам сега: де сте завели вашия Христос? Не мислете, че искам да ви осъждам, да ви кажа, че сте лоши хора. Не, аз имам за вас отлично мнение. Не мислете, че ви подигравам. Вие сте добри хора при добрите, но сте лоши при лошите. Не е ли така? Така е, аз говоря Истината. Когато някой ви дава подарък, вие се усмихвате, прегръщате го и казвате: аз имам отлично мнение за вас, добър човек сте. Но когато някой накърни вашите интереси, вие свивате вежди, погледнете го накриво и казвате: господине, ти не мислиш като мене, аз имам лошо мнение за тебе и втори път да не стъпваш в къщата ми! Онзи, който мисли като мен, той е добре дошъл, той може да дойде в къщата ми, но онзи, който не мисли като мен - вън! Аз се различавам малко от него. Кога трябва да мислят хората като мен? В три случая трябва да мисля като другите хора, а във всички други случаи аз ще мисля другояче. Аз трябва да мисля като ангелите; аз трябва да мисля като зайците, аз трябва да мисля като дървчетата. Бог ме е заставил да мисля като пръста; Бог ме е заставил да мисля като водата; Бог ме е заставил да мисля като облаците; Бог ме е заставил да мисля като звездите и най-после Бог ме е заставил да мисля и като самия Него. Та като мисля от туй велико начало, отгоре до долу, аз съм длъжен да мисля като всички и най-после аз съм длъжен да мисля, както намирам за добре. Аз трябва да мисля за Любовта, тъй както вие мислите; аз трябва да мисля за Мъдростта, тъй както вие мислите; аз трябва да мисля за Истината тъй, както вие мислите. Едно мнение трябва да имаме всички! И следователно, ако аз мисля за Любовта тъй, както и вие мислите, като дойда в дома ви и видя, че сте беден човек, а аз имам 10 000 лева на разположение, ще кажа: братко, според Закона на Любовта, аз трябва да разделя тези пари с вас. Тия 5 000 лева са ваши, вземете ги. Поздрав от домашните ми! Снемам шапката си и си излизам. Отида в друг дом. И там намеря бедни хора. Ще направя същото нещо. Ще дам половината от 5-те хиляди лева и ще си изляза. Навсякъде ще постъпя по същия начин. Това е Божественото. И най-после, като отида в последния дом, знаете ли каква ще бъде последната дроб? Последната дроб ще оставя за себе си. Тя ще бъде подквасата. Тази дроб ще се увеличи. Тя ще бъде равна на едно от житните зрънца, което се съдържа в един килограм жито. Ако вие вземете едно кило жито, в което се съдържат от 16-18 000 зрънца, то едното зрънце ще

представлява 1/16 000 от килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа в това зрънце? В това зрънце се съдържа повече енергия, отколкото в целия килограм. Ако на това зрънце се дадат условия, да ражда в продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цялата земя. Каква грамадна енергия има в него! Колко тежи земята? Ще оставим този въпрос. Учените хора не са ни оставили тези изчисления.

И тъй, време е вече за вас съвременните хора да се приближим до Бога. Да не чакаме, да ни доказват, има ли Господ, или не; ще дойде ли Христос, или не. Христос ще дойде, Христос е дошъл вече в света. Вие ще питате: ще намерим ли ние Христа? – Ще Го намерите. Когато слънцето изгрява, то изгрява и в Америка, и в Англия, навсякъде. Като дойде Христос, навсякъде ще Го виждате, и Той ще носи в себе си живот, светлина, знание, Любов, Мъдрост и Истина. При това, Христос ще донесе сближение между народите, Той ще ги обедини, ще ги слее в един общ организъм. Не че стремежите на съвременните народи са криви, но те не са обобщени. Сегашните народи не знаят, защо живеят, па и ние съвременните хора не знаем защо живеем. Нашите знания за живота за много смътни! Много от окултните ученици говорят за разни светове, но тия знания не са положителни. Те трябва да имат една жива опитност. В Царството Божие има мъчен път за влизане, но има и един лесен път за влизане. Един генерал или един маршал може ли да стане царски син? Той може да стане, но трябва дълго време да пъпли по земята, трябват му такива усилия, че много нещо да види и пати. Царят може да го осинови, но не е лесно това нещо.Онзи генерал, който е осиновен от царя, се моли на баща си, а царският син, който е роден царски син, бащата се моли на него. По това се различават те.

Бог живее в хората по два начина. У едни хора живее отвън, а у други хора отвътре. Сегашните хора търсят Бог отвън. Едни хора боготворят някой философ, него имат Бог, други – майка си, трети – баща си, а някои отиват на другата крайност и казват, че Бог е вътре в човека. Казвам: да, Бог е и отвън. Едни хора боготворят някой философ, него имат Бог, други – майка си, трети – баща си, а някои отиват на другата крайност и казват, че Бог е вътре в човека. Казвам: да, Бог е и отвън, и отвътре. Бог трябва да бъде за нас един символ, един образ. Когато аз говоря за Любовта, нея подразбирам единствения начин, чрез който можем да се домогнем до Бога. Ако не се домогнем до Бога по този начин, т.е. чрез Любовта, ние ще останем чужди за Него, за Любовта Му, и Той няма да може да ни предаде знанието, което има. И Писанието казва: "Когато

ме потърсите с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, и с всичката си сила, тогава ще ме намерите." Какво ще намерим? Най-първо ще намерим *Любовта*, и когато тя дойде в нас, ще внесе онази вътрешна радост, онзи вътрешен мир и ще прозрем, че във всички хора прониква един и същ принцип. И тогава във всички хора ще се забележи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като светлина, в която няма никаква сянка. Тя е една светла нишка, която прониква целия органически свят. На всички места тя е еднакво светла, еднакво интензивна, в нея няма по-тъмни и по-светли места. Тя е като един обръч, в който са съединени всички същества, тя ги държи. От тази нишка всеки черпи сила за живота си. В Писанието се казва: "Заведоха Исус."

И сега аз желая и вие да заведете Христа. Къде? Аз желая да заведете Христа дома си тъй, както завеждате един ваш приятел. Аз желая да заведете Христа тъй, както един учител завежда ученика си. Аз желая да заведете Христа тъй, както завеждате баща си и майка си. Аз желая да заведете Христа тъй, както онзи възлюблен завежда своята възлюблена дома си, с ония чисти намерения.

Вие трябва да имате висок морал! По някой път, когато ние говорим за *Любовта*, някои казват: тази обикновена *любов* ние я знаем! Аз ще ви приведа един окултен разказ. Когато се създавала нашата вселена или нашия сегашен свят на дъщерята на цар Велмур, Далвира, било определено да й дойде на гости един от великите духове на небето, един от великите ангели на светлината, който пръв излязъл от Бога. Той бил наречен Ем-руха. На нея й било казано да се пази от всякаква друга светлина, за да може да схване неговите лъчи, а не друга светлина от физическия свят, която да я оскверни. Казват, че падането на света станало по тази причина именно, че тя не могла да схване светлината на Ем-руха. Тя видяла първо светлината на слънцето и не могла да схване светлината на Ем-руха. Там именно седи заблуждението и на цялото съвременно човечество, че ние не можем да видим светлината на Ем-руха. Казвате: как тъй? Христос казва: когато дойдеш до този лъч, ти трябва да се освободиш от всички временни връзки, които те обвързват, и душата ти да бъде чиста и светла, приготвена като на онази невеста, която чака младоженика. И сега, тази царска дъщеря се приготовлява за този втори изпит, да види светлината на Ем-руха. Всички съвременни окултисти поддържат, че този изпит ще бъде сполучлив.

И сега искам, когато Далвира отиде да посрещне този ангел на светлината, Ем-руха, всички вие да бъдете готови, да бъдете облечени със светъл ум, с чисто сърце, с благородна душа, да се наречете всички Синове Божии, пратени на земята. Не считайте, че това нещо ще бъде физическо, то е нещо духовно, защото само духовните неща са реални. Скоро ще бъде това нещо. Онези, които не са разбирали това, са се отрекли от живота, по горите са ходили, светии са станали, за да научат закона на търпението; при езерата са живели, за да научат закона на движението; при животните са ходили, за да научат методите на животните; молили са се. Всичко това са все методи, но за да служим на Бога, Любов се изисква. Без Любов на Бога не може да се служи. За да се изпълни волята Божия, човешкото сърце трябва да бъде пълно с любов. Човек не трябва да бъде тъй малодушен, при най-малките изпитания да падне. Може да го тъпче целият ад, може да се гаври с него целият свят, може да направят с неговото тяло всичко, но той трябва да каже: всичко може да направите с мене, но моят дух познава само Единого, Който е Любов; моят дух познава само Единого, Който е Мъдрост; моят дух познава само Единого, Който е Истина. Моят дух познава сам Ем-руха.

Беседа, държана от Учителя, на 15 ноември, 1925 година в гр. София

* Йоан: 18:28

Начало: 10:00

1925_11_18 Козативни сили
Общ Окултен Клас

КОЗАТИВНИ СИЛИ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Размишление

Прочетоха се работите върху темата: „Защо духат ветровете?"

Прочете се резюме на темата: „Разлика между духовни и физически чувства."

За следния път пишете върху темата: „Най-красивият орган на човешкото тяло".

Сега изпейте упражнението „Вдъхновение".

Пението спада към тъй наречените формативни сили, защото те служат като съединителни нишки между всички други сили. Ония сили пък, които градят, се наричат козативни. В това отношение музиката представлява формативна сила. Съвременните певци и музиканти в своите песни не избират думи, съответни на тоновете, вследствие на което те не произвеждат нужния ефект. Често думите не са формативни. За да има хармония между тоновете и думите, композиторите в музиката трябва да се вслушват в своята интуиция, т.е. те трябва да се ползват от разположението на ума и сърцето си. Когато човек иска да пее, той трябва да бъде свободен, да не се смущава от мисълта какво ще кажат хората за неговото пение. - Какво ще кажат, това е тяхна работа. - Може да се смеят. - И това нищо не значи. Смехът улеснява пението. - Може да се сърдят, че ги смущавате. - Това още повече улеснява пението. Изобщо на добрия певец нито се смеят, нито се сърдят. Най-първо човек трябва да пее за себе си. По-добър слушател от него няма. Харесва ли той сам пението си, и другите хора ще го харесат. Пей, докато си доволен! Не си ли доволен ти сам, прекъсни да пееш, почакай, докато отново придобиеш разположение. Започнеш ли да питаш другите, дали са доволни от твоето пение, ти си изгубил вече 50 на сто от твоята песен. Мнозина ще кажат, че в пението са необходими техника, такт и ред други правила. В хубавото пение трябва да има мекота и хармония между думите и тоновете. Когато се поставят думи на някоя песен,

трябва да се знае как да се наредят, коя да бъде първа, коя втора и т.н. Думите в някои песни са така наредени, че разрушават. Щом има мекота и хармония в пението, техниката и тактът се налагат сами по себе си. Освен това трябва да се знае кои слогове и кои букви са силни или слаби, та да се поставят на места, съответни на тоновете. Сега, ако разгледате азбуката на всички езици, първата буква е а. Тя е най-силната буква, начало на всички неща. Буквата а означава човек, който започва да се проявява. Обаче създаването на света е започнало с буквата б, а не с а. Буквите включват в себе си формативни сили. Буквата а представлява човек, който се проявява. Буквата б пък представлява къщата на човека, т.е. творческа, формативна сила. Буквата г представлява натоварена камила, защото има гърбица като камилата. И така е в действителност. Започне ли човек да се проявява, той ще си направи къща; има ли къща, трябва да има животно, което да пренася в къщата. Съвременните хора са забравили смисъла на буквите. Не е въпроса за това, какво символизират буквите, но същевременно те изразяват известни течения в природата. Азбуката е образувана именно от тези течения. Правете опити с буквите, да видите, като ги произнасяте, какво влияние оказват тия течения върху вас. Когато сте неразположени духом по причина на някакво чувство на съмнение, подозрение, гордост или щестлавие, зародило се у вас, произнасяйте една, втора, трета буква, да видите коя от тях ще трансформира състоянието ви. Съмнението например е съществувало от преди хиляди години и в хората, и в животните. Тъй щото не мислете, че то сега се заражда. Сега човек трябва само да работи върху себе си, за да се справи с него. Съмнението се насажда в мозъка на човека, както семената се посаждат в почвата. Значи човек днес не посажда съмнението в себе си, но му дава само благоприятни условия да расте и да се развива. Същото може да се каже и за безверието, и за подозрението, и за ред още отрицателни прояви в човека. Някой човек казва; „Аз не вярвам нито в Бога, нито в хората." Това не е нещо ново. Безверието е съществувало от памтивека, както в хората, така и в животните. Даваш хляб на едно животно, но то те поглежда в очите, ту се приближава, ту се отдалечава от тебе, не смее да вземе хляба и казва: „Нямам вяра в никого."

Разправят един случай за голямото неверие на един вълк в Америка към хората. Той правил много пакости на околното население, което прибягвало до разни начини да го улови някак, да се освободи от него. Туряли му капани, но той отдалеч ги забелязвал и избягвал. Туряли му парчета месо с отрова, но и до тях не се доближавал. Цели експедиции от най-опитни ловджии тръгвали срещу

него, но всички опити оставали безрезултатни - не могли да го уловят. Цели легенди се разправяли за този вълк, за неговото умение да избягва опасностите. Той нямал вяра в хората и отдалеч предвиждал всякаква засада против него. Как може да се обяснят тези факти? Мнозина мислят, че в животните отсъства всякаква интелигентност. Не, и те имат известна интелигентност, която чака своето време да се пробуди и развие. Понякога обаче тяхната интелигентност се пробужда и те проявяват много добри качества.

Казвам: Щом човек живее в света, той трябва да има широки схващания и разбирания за него. За да може той да пренася всичко с търпение, нека си помисли за Бога, Който е създал цялата вселена, Който е така мощен и велик, и въпреки това Той търпи всичко, което се върши, на земята, с пълно разположение на духа. Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да се стреми да постъпва като Бога! Някои казват: „Не е възможно да бъдем като Бога."

- Не, възможно е човек в миниатюр поне да бъде като Него. Съвременните хора искат да бъдат щастливи и дето отиват, да ги посрещат с музика и песни, с лаврови венци. Ако придобиете това, как и къде ще се прояви вашето търпение и вашата разумност? Който е дошъл на земята, ще му дадат да разрешава трудни задачи, за да се развива неговата разсъдливост, неговата интелигентност. Ако човек не се натъква на неразрешени задачи, как ще развива способностите си? Ако той не се обезвери, как ще придобие истинската вяра?

Мнозина казват: „Защо Господ създаде така света?" Да се говори по това, то е все едно магарето да запитва защо го товарят и разтоварят. Товарят го, защото е магаре - нищо повече. Запитва ли някой защо страда и защо се радва, това е същият въпрос, който и магарето си задава. Буквата м, с която започва думат „магаре", означава вещество, от което може да се правят гърнета. Значи ти си кал, която грънчарят ще меси, ще мачка, докато изкара нещо от нея. Какво ще изкара най-после? - Стомна. - За какво? - За носене на вода. От тази кал той може да напра ви не само стомна, но и гърне, и тенджера, каквото пожелае, а ти трябва да бъдеш търпелив, да слушаш. От грънчаря зависи какво ще направи от тебе, а ти можеш да питаш, колкото искаш. Тури ли вода в тебе, ти трябва да бъдеш благодарен, че носиш вода, т.е. вършиш някаква работа. Носиш ли вода, не си въобразявай, че можеш да й заповядваш. Водата съществува и без тебе. Казваш: „Водата от моето гърне се изля." - Да, само водата от твоето гърне се изля, но не и водата на океана. Де може да се излее водата на океана? Да

допуснем, че някога земята може да се преобърне в пространството, и водата, която се намира по повърхнината ѝ, да се излее. Де ще се излее, на кое място в пространството? Следователно има неща, които не могат да се изливат. По аналогия на това казвам: Какъвто и да е животът на човека, най-после той ще дойде до положение, когато нещастието за него вече ще бъде невъзможно. Нещастието е възможно за стомната, но не и за океана. Като се излее водата от стомната, това е нещастие за стомната. Може ли това нещастие да сполети и океана?

И тъй човек трябва да има широки схващания за всички явления в живота и природата. Някой казва: „Защо са тия философски въпроси? Аз се занимавам с дребни работи, философията не ме интересува." Дребните работи създават страдания на хората. Страданията произтичат от малки, от дребни работи, а не от големи. Влезе ли в ръката на някой човек едно малко трънче, то му създава голямо страдание; тури ли домакинята повечко сол в яденето, това става причина за голямо страдание: солта предизвиква голяма жажда, а пиенето на много вода разстройва стомаха, усеща се голяма тежест. Значи малките работи в света създават големи страдания и нещастия. Същото се забелязва и в сърдечния, и в умствения живот на човека, затова той не трябва да се занимава с дребнавости.

Запитват едного, последовател на новото учение: „Какво представлявате вие от себе си?" Той отговаря: „Всички ние сме кандидати за светии." И прав е този човек. Когато един студент учи в университета, той има възможност и професор да стане - от него зависи. Какво невъзможно има в това? Някой се страхува да каже това нещо и по този начин минава за скромен. Да станеш светия, това не е професия, то е фаза, през която всеки трябва да мине. Всеки човек е кандидат за светия и то от първокласните светии. Казвате: има ли първостепенен или второстепенен светия? Това се отнася до вътрешното, дълбоко разбиране на думата „светия". Да станеш светия, това подразбира да възприемеш и приложиш живота на светията. Няма ли човек предвид живота на светията, той може да се спъне в пътя си. Всеки трябва да мине през пътя на светията, но да се моли на Бога да светне, да се просвети и да каже: „Господи, искам светия да стана!" Всеки може да стане светия и ще стане, защото такава е волята Божия. Мнозина казват: „Ние сме грешни хора, за светии не ни бива." Питам: Каква логика има в тази мисъл? Кой баща иска да има хилав син? Всеки баща иска да има здрав син като себе си. Обаче синът казва на баща си: „Аз не мога да бъда

като тебе здрав, затова ти ще ме носиш." Бащата не се радва на такъв син. Синът трябва да се стреми да бъде като баща си и да е благодарен на това, с което природата го е надарила. Той трябва само да работи, за да се развива.

И в религиозния живот се срещат същите заблуждения, същите лъжливи учения, затова хората казват: „Грешни сме, не можем да водим чист и свят живот." Не, всички хора не са грешни. Само тези са грешни, които се отказват да вършат волята Божия. Само тях Бог ограничава. Решат ли да вършат волята Божия, тия ограничения моментално се премахват. Сегашният живот на хората представлява халка, бримка, която лесно се окачва и закачва. Знаете ли защо сте дошли на земята? Някой човек е дошъл на земята само да товари и разтоваря магарето. Ще кажете: „И таз добра!" Че ако вие знаете да товарите и разтоваряте едно магаре, както трябва, ангелите ще ви пеят хвалебни песни. Знаете ли какво символизира магарето? Ако можете да разтълкувате всички букви на думата „магаре", тъй както са поставени в живата природа, вие ще разберете, че магарето представлява велик символ. Днес всички се смеят на магарето, но Писанието казва: „Блажени са тези, на които се подиграват". Магарето се оплаква: „Все мене бият, мене корят, на мене се подиграват." Когато искат да изкажат недоволството си от някого, хората казват: „Магарешки работи!" Когато магарето реве, то изказва своята мъка пред Господа, като Му се оплаква: „Не зная, какво искат хората от мене?" Господ му отговаря: „Не бой се, всичко ще пренесеш и един ден ще се освободиш от това положение.” Магарето се поуспокои малко, замисли се и си продължи работата. Магарето не е щестлавно, нито горделиво, но има достойнство. То казва: „Бийте ме, правете каквото искате с мене, но трябва да знаете, че гонените са блажени." Ще каже някой, че този стих се отнася до хората, а не до магарето. - Как може този стих да се отнася до хората, когато тях никой не е бил? Тебе кой те би? Този стих се отнася за всеки, когото бият. Хлябът е за гладния, не за сития.

Така трябва да се разбират нещата. Всяко нещо, всяка проява трябва да се разбира в нейния дълбок символистически смисъл, за да се придобие дух на широта. Всички недоразумения, всички ограничения се дължат на старите възгледи у хората. Ние трябва да имаме по-широки възгледи от сегашните. Съвременните хора се намират в смешно положение, те не знаят положително за какво са способни и доколко е тяхната сила; те не знаят още за какво са дошли на земята. Някой човек е дошъл на земята да направи една къща и да си замине; друг е дошъл да свърши пети клас и да си замине; трети е дошъл да

свърши университет и да си замине; четвърти е дошъл да стане учител и още първата година на своето учителстване той си заминава. Казвате: „Наистина, няма ли по-висок смисъл животът?" - Кой е по-високият смисъл? - Да служим на Бога, да проповядваме на хората за Него. Питам: Като си говорил някому за Бога, какво си спечелил?

Всички вие сте учили аритметика, знаете какво нещо са дробите. Например имате следните няколко дроби: , , и . По какво се различават тия дроби една от друга? Коя е най-важната от тях: най-голямата или най-малката? Знаменателите на всички тия дроби са различни и те означават едно преходно състояние. Числото 1 в първата дроб показва, че вие имате известна енергия, с която трябва да се борите. Следователно тази енергия трябва да има за знаменател число, което да представлява формативна сила, която ще може да превърне енергията на единицата в производна. Такова число именно е двойката. За пример в даден случай вие имате едно малко неразположение и сте готови да създадете цял скандал за нищо и никакво. В този момент обаче пощаджията ви носи писмо от ваш дядо, който съобщава, че ви завещава наследство от 100 000 лева. Дядото е турил в писмото и чека, с който ще вземете парите. Щом отворите писмото, неразположението ви минава, вие забравяте всичко. Това писмо представлява числото две, т.е. формативната сила. Числото три е неутрална сила. За пример вие сте направили няколко къщи и сте потънали в дългове, тревожите се как ще ги изплатите. В помощ трябва да ви дойде числото три, да тури край на изразходване на вашата енергия. Това ще стане, като се обърнат силите, енергиите на вашия ум в противоположна посока на тази, в която са вървели до това време.

Често слушате да се пее песента „Цвете мило, цвете красно". Питам: Какво се крие в тази песен? Когато някоя стара баба пее тази песен, какво означава това? Или какво означава, когато я пее някоя млада мома, или някой професор, или някой войник? Идеите, които внасят бабата и младата мома в тази песен, коренно се различават; идеите, които внасят професорът и войникът в същата песен, пак се различават. Следователно тази песен, излязла от устата на различни хора, произвежда различни ефекти. Когато войникът пее тази песен, той подразбира своята сабя, която навсякъде път му отваря. Когато професорът пее „Цвете мило, цвете красно", той има предвид някаква задача, върху която прави своите изследвания, както химикът нагрява известни смеси в ретортата, прави опити, дано открие нещо, че да спечели пари за една къщичка, да

подобри живота си. Когато свещеникът пее тази песен, и той влага в нея някаква идея. Тъй щото, когато човек пее, той всякога трябва да влага в песента известна идея. При това идеята в неговия ум трябва да бъде точно определена. Колкото идеята е по-определена, толкова тя е по-важна.

Питам: Можете ли да съберете дадените дроби? Те могат да се съберат само при известни условия, а именно, като се приведат под общ знаменател. Как се привеждат дроби под общ знаменател? Трябва да се намери едно общо число, в което знаменателите на отделните дроби да влизат без остатък. Общият знаменател на тези дроби ще бъде 60. Като ги приведем под общ знаменател, ще получим следните дроби: 30/60, 40/60, 45/60 и 48/60. Като ги приведохме под общ знаменател 60, това показва, че единицата се раздроби на повече частици, но по-дребни. Сега, ако искаме да съберем тия дроби, ще съберем само числителите им, а знаменателят ще остане общ за всички: 30/60 + 40/60 + 45/60 + 48/60 = 163/60. И тъй единицата в дробта ½ показва как трябва човек да работи. Числото две пък показва законите, условията, при които трябва да работим на земята. Всички числа са живи, а не мъртви белези, които само пишем. Ако се разглеждат като живи величини и ги разбираме правилно, животът напълно ще се осмисли и подобри. Обикновено единицата показва най-малкия капитал, с който започваме всяка работа. Числото две показва метод, как да използуваме законите и условията в материалния свят, за да увеличим капитала, с който сме започнали, и после правилно да го разпределяме. Значи така наредени дробите, от най-малката до най-голямата, представляват течения, енергии в природата, които трябва да се използуват разумно, като се съпоставят в правилни съотношения.

Първата дроб 1/2 представлява човек с положителен характер, който не отстъпва от своите убеждения. Намисли ли си нещо, той ще го направи; могат да минат 10-15-20 години, но той ще направи така, както някога си е намислил. Вие може да му давате ред философски доказателства или примери от живота на Мойсея, на Христа, той ще ви слуша и ще си мълчи, но след години ще го видите, че е постъпил така, както той си знае. За такъв човек казваме, че той е израз на дробта -у. Разбира се, това не е общо правило. Човек може да измени тоновете на тази гама. Гамите не са абсолютни закони, те търпят промени. Дробта 2/3 представлява човек с крайно отстъпчив характер. Той е съгласен с всички хора само за да живее в мир и съгласие. В това отношение той е като калта, можеш да я месиш, както искаш. Този човек често побутва джоба си и

казва: „Пълен ли е джобът, и умът ти ще стига; нямаш ли пари, нищо не струваш." Такъв е човекът на числото две. Тройката обаче внася равновесие. След това ти отиваш при един човек, който представлява дробта , и му казваш: „Хайде, да направиш еди-каква си работа." Той ще ти каже: „Почакай малко, тази работа трябва да се обмисли, да се види какви са условията; ако условията благоприятстват, тогава ще предприема работата, но дотогава не мога да дам дума." Този човек мисли вече. И след това, като обмисли всичко, той казва: „Господине, това мога да направя за тебе, онова не мога." Честно и справедливо ще ви докаже, защо именно не може да направи нищо. Той никога не лъже, но искрено ще ти каже: „Сега моите работи не позволяват да направя за тебе това, което искаш, но след една година ще ти услужа." Най-после дохождате до човека, който представлява дробта 1/2. Той е крайно взискателен, намира погрешки във всички хора и малките неща прави големи. Види ли един малък недостатък в някой човек, той го туря под микроскоп, увеличава недостатъка най-малко десет пъти и казва: „Човек трябва да знае какво нещо е култура, какво нещо са отношения!" Строг е този човек. Тази строгост се дължи на числото четири, което е огън, барут. Ако остане само на него, то би запалило целия свят. Този огън изгасва благодарение на числото пет. Това число смекчава силите, енергиите на числото четири. То постоянно кваси барута, да не изгори всичко около него.

Казвам: Всички дроби се срещат и в човека. Едни от тях се намират в ръцете му, а други - в краката. Човек едновременно действува и с ръцете, и с краката си. Казвате: „Значи човек е раздвоен." До кръста си той мисли по един начин, а от кръста нагоре - по друг начин. Когато човек е сит, той се занимава и с наука, и с философия, разсъждава по много философски въпроси: какво е казал Кант, какво е казал Шопенхауер, но щом огладнее, напуща всичката философия, не го интересува вече кой какво е казал, престава да се интересува от небето, от ангелите; той започва да мисли вече само за хляба, как се изкарва от земята, как се пече и т.н. Главният си представя само неща за ядене. В този случай коремът заповядва на човека. Нахрани ли се, картината се сменя и човек пак започва да мисли за по-високи неща. Това раздвояване у човека именно създава противоречията в живота му. Обаче в човека има едно трето същество - Божественото, - което примирява тия противоречия. Без тях светът не може да съществува. Те представляват условия, чрез които Бог действа между хората. Противоречията са една необходимост за развитието на съвременните хора.

И тъй, когато човек разбере вътрешния смисъл на живота, той ще си обясни смисъла на противоречията. За пример, ако човек се самонаблюдава, ще види, че неговите състояния на скръб и радост непрекъснато се менят през деня; ако не е скръбен или радостен, той ще изпитва или съмнение, или подозрение към нещо; изобщо все ще се намира под тежестта на някакво отрицателно чувство в себе си. Казвате: „Защо става всичко това?" Питам: Защо перачката пере? Защо професорът прави своите научни изследвания? Защо музикантът свири? Защо момата постоянно се гледа в огледалото? Казвате: „Това са обикновени работи." - Не, не са обикновени, защото зад всяка проява, зад всяко явление се крие някаква разумна сила; всяко явление си има причина. Когато човек се огледа в огледало, той знае причината, която го подбужда да прави това. Той иска да види в огледалото дали е красив или не. Всеки човек иска да бъде красив. Защо? - Защото в красотата се крие някакъв идеал, който той иска да постигне. Ако човек има истински идеал, като се погледне в огледалото, той ще разбере по лицето си какво още му липсва, за да постигне своя идеал. Някой казва: „Аз съм красив." - Не, вие още не сте завършили развитието си; вашите черти още не са такива, каквито трябва. Знаете ли какви трябва да бъдат очите ви? Когато ви погледне някой, в очите ви трябва да има дълбочина, мисъл. Друг пък казва: „Аз чувствам." - Какво чувстваш? Да чувства човек, това значи да има непреодолим стремеж да бъде носител на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Такова дълбоко чувство хвърля голяма светлина върху лицето на човека. Мнозина казват: „Ние не сме родени за тези работи." Ами за какво сте родени, за обикновени работи ли? И след всичко това искат хората да ги уважават. Човек се уважава само за великото, за Божественото, което той носи в себе си. Каквато друга философия и да подържа човек, той трябва да знае, че за човешкото в него никой не може да го уважава. От памтивека и досега само възвишеното, красивото, великото, Божественото в човека се почита и уважава. И децата разбират кое е Божествено и кое човешко. Който не може да разбере Божественото, нека извика някое малко дете, то ще му определи точно коя проява е Божествена и коя човешка. Неговият отговор, макар и детински, ще бъде отличен.

Сега ще ви запитам: Кое е Божественото, което тази вечер трябва да направим? Вие се смущавате, че не можете да отговорите, но аз ще ви помогна малко. Представете си, че стотина души пътуват през един горещ ден и всички усещат голяма жажда, гърлата им са засъхнали. Приближават до една река със здрав и хубав мост и запитват някои пътници има ли наблизо вода да пият. Казват им,

че след като минат моста, на разстояние двеста-триста метра от него, има чешма с хубава, чиста вода. Кое е по-добре да направят: да преминат моста и да отидат при чешмата или да пият вода от реката? Най-доброто в случая е да минат през моста и да отидат при чешмата, да се напият с чиста, хубава вода. Като задоволят жаждата си от тази вода, те ще кажат: „Слава Богу, че намерихме такава хубава вода?" Водата е носителка на живота. Следователно тази вечер и вие трябва да минете през моста на реката и да отидете при чешмата, при Божествения живот, да пиете от неговата вода, която единствена ще задоволи жаждата ви, т.е. омразата, която мори всички съвременни хора. След това ще насядате на зелената морава и ще кажете: „Заслужава да се живее на земята." Колко е хубаво човек вечер да излезе под открито небе, да накладе огън, да седне на земята и да наблюдава звездите на небето! След това да се прибере в дома си да спи и сутринта бодър, свеж да продължи работата си.

Някои казват: „Как можем да постигнем всичко, което ни се говори?" Мъчни са тези работи за нас. - Не, човек може да направи всичко, каквото желае. Помнете следното: мъчните неща са непостижими за човека, но понеже Бог присъства в тях, затова стават леснопостижими. Дето Бог взима участие, и най-мъчните неща се постигат лесно. Понеже в лесните неща Бог не присъства, човек сам се заема с уреждането им и затова в края на краищата ще забърка някаква каша. Който търси лесния път, той свършва с дефицит; който не избягва мъчния път, той урежда работите си, защото Бог е с него и му помага. И затова е казано, че ученикът трябва да бъде герой, да издържа в страданията, неволите и бурите на живота. Ученикът се учи от всичко. Когато направят някому бележка, той се огорчава и казва: „Защо ми направиха тази бележка?" Зарадвайте се, когато ви правят бележки. Това са ваши приятели, които искат да изправят някой ваш недостатък. Една майка се оплаква, че детето й плаче много. Питам тази майка: по-добре ли ще бъде за нея, ако детето й умре и престане да плаче и да я безпокои? Майката трябва да се радва, че детето й е живо и пролива сълзи. Сълзите показват, че изворите на живота са започнали да бликат. Блажени са онези, на които изворите на живота никога не пресъхват. Ще кажете: „И таз добра!" Да, така е. Най-дълбоките въздишки са създали най-благородни и възвишени чувства. Най-хубавият език на земята е скръбта. Като казвате, че много сте страдали и скърбили, научихте ли езика на страданията? Той е един от важните езици на земята. Като го научите, ще започнете да изучавате езика на слънцето. Научите ли езика на слънцето, ще изучавате Божествения език. Без страдания и без радости човек не може да научи Божествения език. Казвате:

„Ние живеем на земята." Сегашните хора живеят в скръбта и в> страданията, но те още не са опитали живота в неговата същина. Животът може да се разбере само след като човек се издигне над всички страдания и радости. Значи скърбите и страданията представляват почва, в която Божествените семена ще растат и ще се развиват. Новият живот,който се развива в почвата на скърбите и радостите, ще бъде истинският живот. Що е радостта? - Блаженство на духа или според индусите само блаженство, покой. Радостта представлява разумен живот без ограничения.

И тъй ще знаете: най-мъчните работи са най-лесни. Ако не вършите тях, ще дойдат още по-трудни, които непременно трябва да изпълните. Всеки, който е дошъл на земята, непременно трябва да реши своята задача, да изпълни своето предназначение. Някои казва: „Аз имам своя задача, свой план, който трябва да изпълня." Речеш ли да изпълниш своя план, а не този, който Бог ти е предначертал, ще видиш, че твоят план ще стане на пух и прах и след това ще дойде господарят да те товари и разтоварва, а ти ще ревеш, ще страдаш. Казва: „Аз магаре ли съм?" Питам: Когато те заведат в затвора и те положат на земята, дето ти удрят такъв бой, който с години помниш, не си ли магаре? Бият те, изтезават те, докато те принудят да кажеш, че си откраднал нещо, за което ти никога не си мислил. Питам: Твоето положение не е ли по-долу от това на магарето? Магарето, колкото и да го бият, никога няма да каже някаква лъжа. Един българин се напил една вечер до забрава и като се връщал към дома си, отбил се при един извор да напои магарето си. Магарето пило вода, колкото трябвало, и тръгнало да си върви. Господарят го тегли към извора и му казва: „Пий още малко вода!" Магарето не иска да пие, дърпа се назад. „Пий де, изпълни желанието ми!" Магарето пак се отказва да пие. Най-после господарят го оставил свободно и му казал: „Аз те похвалявам. Ти си по-умно от мен. Аз пих за волята на този, на онзи, а ти не искаш да изпълниш волята даже и на господаря си." Напие ли се веднъж магарето, повече не пие. Някой казва: „Често условията на живота ме заставят да направя това, което не искам." Щом външните условия те заставят да направиш това, което Бог не иска, ти не си човек. Така може да постъпва само животното. Казвам: Това са максими, които човек трябва да държи в мисълта си. Намериш ли се пред някое изкушение, кажи си: Трябва ли да бъда по-долу от магарето? Не мога ли да бъда поне толкова честен и устойчив, колкото и магарето? Много животни имат добри черти, на които ние трябва да подражаваме. Един паяк се явил между културните паяци и започнал да им разправя една своя опитност: „Днес една

красива муха попадна в моята паяжина, но аз я пуснах на свобода". - „Тъй ли? Знаеш ли, че ти изневери на цялото наше общество?" -„ Добре, щом е така, утре елате всички у дома и аз ще повикам пак тази муха, да видим какво ще направите вие с нея." Всички се съгласили. На другия ден пристигат двадесет паяци-философи; пристига и мухата, която се оказало, че била оса. Като я видели, всички паяци решили единодушно да я пуснат, защото била много красива муха. За нея трябвало да направят изключение. Осата им казала: „Ще ме пуснете, разбира се, така е решил Господ. Аз нося в жилото си нещо, което всеки непослушен ще опита. Който не изпълнява волята Божия, той скоро ще опита това, което нося в жилото си". Трябва ли и вие като тези паяци да казвате, че ще пуснете осата на свобода, защото била красива? - Ще я пуснете не по ваша воля, а по Божия. Да постъпвате като тия паяци и да мислите, че сте извършили нещо велико, това не е истинска култура. Благородството на човека се проявява, когато той има свободен избор да постъпва, както иска, а при това той разбира волята Божия и постъпва според нея. Ще кажете: „Опасно нещо е окултната наука." Питам: „Къде няма опасности?" Като ходите по улиците, няма ли опасност някоя керемида да падне върху главата ви? За умния човек, който ходи внимателно по пътя си, няма никакви опасности, но за невнимателния, за разсеяния има много опасности.

Казвам: Дробите, които разгледахме, представляват известни символи и правила, необходими в живота на човека. Те са методи, чрез които може да смекчавате някои ваши състояния. И живата природа си служи с тези методи. Въпросът за значението и приложението на дробите е обширен. Сега ние го разгледахме покрай другите въпроси, затова останаха много междини, които вие сами ще си допълните. Днес всичко не може да ви се каже, защото няма да го разберете. За пример някои ме запитват нещо, но аз не отговарям, а само тихо произнасям частицата „хм". Какво разбирате от тази малка частица? Тя е символ, който изразява нещо, но малцина ще разберат нейния смисъл. Някой не говори много, но само извиква :"Ахъ!" Буквата а показва, че този човек започва да мисли.

Сега вие не трябва да се смущавате от всички обяснения, които ви се дават по известни въпроси. Когато изучавате една картина, вие разглеждате главно основните черти, но покрай тях се занимавате и с подробностите. Това обаче не трябва да ви смущава. Основни и важни белези на картината са очите, носа, устата и веждите. Всички останали дребни, тънки линии, те са за умните, за

учените хора, както и за великите художници. За обикновените хора са важни основните идеи. Изкуство е човек да схваща и най-дребните черти на дадена картина. Аз наблюдавам как художниците турят сенки на своите картини. Природата обаче не поставя така своите сенки. Ще дойде ден, когато художниците ще научат това изкуство от природата.

Съвременното човечество се намира в преходен период на своето развитие. Някой казва: „Искам да бъда учен." В какво седи учеността на човека? Вие срещате хора, които са свършили по два-три факултета, а срещате и такива, които нищо не са свършили. Питам: Каква разлика има между свършилите два-три факултета и между тия, които нищо не са свършили? Ако е въпрос за знанията им по отношение на невидимия свят, и едните не знаят и не виждат нищо от него, както и тия, които нищо не са учили. Ако ученият човек вижда нещата в невидимия свят, той е истински учен; и ако простият вижда, и той е учен човек. Простият, който днес не е свършил университет, той в миналото някога е учил. Някои от съвременните хора са учени, други сега учат, а трети за в бъдеще ще учат. Ето защо не се смущавайте от това, дали сте учени или прости, богати или бедни. При всички условия на живота ученикът трябва да учи, без да се смущава. Христос казва: „В Бога вярвайте, и в мене вярвайте!" Когато човек вярва в Бога, духът му се повдига, душата му се разширява и той разрешава правилно задачите на своя живот.

Питам: Може ли някой от вас да даде отговор на музикалното упражнение: „Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа?" За коя Истина се подразбира това? - За Истината, която от Любовта излиза и от Мъдростта просиява. Само тази Истина носи вечен живот и свобода за човешката душа. Сега вие направете мелодията на този отговор.

Изпейте сега упражнението „Сила жива, изворна, течуща". Както виждате, това упражнение започва с буквата с в думата „сила"; звукът с разделя, т.е. отделя доброто от злото, красивото от грозното. Като пеете това упражнение, трябва да знаете за коя сила пеете. Вие пеете за силата, която дели. За да се изпее това упражнение правилно, вие трябва да се нагласите в хармония с живата природа, че като ви слуша и тя да бъде доволна от вас. Няма по-интелигентно, по-нежно, по-отзивчиво същество от живата природа, затова вие трябва да се вслушвате в нея. Щом получите нейното одобрение, тя ще ви подкрепва и тогава вие ще знаете, че можете да пеете и пред целия свят. Пеем ли, трябва да

се вслушваме в живата природа, дали ще получим отзвук на нашето пение или не. Не получим ли отзвук, още ще трябва да се упражняваме, докато я задоволим. Същото нещо се отнася и до мисълта. Ние трябва да бъдем и в мисълта си в хармония с живата природа. Някой казва: „Аз мога да мисля, както искам." Не, ти не можеш да мислиш, както искаш. Когато човек мисли върху някой въпрос, той трябва да наблюдава каква светлина прониква в съзнанието му. Ако от неговата мисъл съзнанието му се помрачава повече, той не мисли правилно, т.е. мисълта му не е в хармония с живата природа. Човек трябва да бъде искрен в себе си, ако иска да придобие Истината. Само по този начин цялата душа на човека ще вземе участие във възприемане словото на Истината. Вслушвайте се в нейния език и в нищо не се колебайте. Поколебаете ли се нещо в сърцето или в ума си, дълбоко в себе си вие ще чуете нейния тих глас да казва: „Не бой се, върви напред!" Ти излизаш на сцената, държиш някаква реч. В това време идва изкушението пред теб и ти пошепва: „Колко хубаво говориш!" Речеш ли да се вслушаш в думите му, хубавата реч изчезва.

Една знаменита проповедница в Америка излязла на амвона да говори. В това време иде изкушението и тя чува глас: „Много хубаво, красноречиво говориш." Обаче проповедницата не обърнала никакво внимание на тези думи. Като слязла от амвона, публиката започнала да я поздравлява и дай казва: „Много хубаво говорите." - „Това ми се каза, още когато бях на амвона." Само Бог казва хубавите, красивите неща. Ние обаче сме само носители на Божиите мисли и чувства. Каже ли човек нещо красиво, истинско, това е Божественото, което се е проявило чрез него. Човек трябва да работи за развиване на Божественото в себе си. И тогава, говори ли красиво, той трябва сам да се радва, че е казал Истината, тъй както Бог изисква. По какво се различава Истината от лъжата?

Ще ви дам един пример, да различавате човека на Истината от човека на лъжата. Представете си, че в една болница има сто души парализирани и пред тях се явят десет души, които претендират, че са хора на Истината. Ако са хора на Истината, от тяхното слово парализираните трябва да станат от леглата си. Първият започва да им говори: „Бог е любов." Всички лежат на леглата си, не мърдат. Вторият говори: „Бог е Мъдрост". Болните пак лежат на леглата си. Третият говори: „Бог е Истина". Болните са в същото положение. Така се изреждат деветте един след друг, но болните не оздравяват. Излиза най-после десетият, който наистина е придобил Истината, живее в нея; той казва на болните: „В името на Божията Любов, Мъдрост и Истина бъдете свободни!" В

този момент още болните наскачат от леглата си и започват да пеят за слава Божия. Питам: Кой от десетте души говори Истината? -Този, който можа да дигне парализираните от леглата им. И после казват на този човек: „Ти не говори, както трябваше." Не е важно как съм говорил, но важно е тези хора да стъпят на краката си и да се движат, да се радват на живота. Това Бог иска, това и те самите искат. Може ли човек със своето слово да направи това нещо, то е доказателство вече за хубаво, за истино говорене. Някой може да говори много красиво, но болните да си останат пак в леглата. Друг може външно да не говори толкова красиво, но от неговото слово болните оздравяват, здравите осмислят живота си и всички заедно започват да изпълняват волята Божия. Казвате: „Ние не знаем що е Истина." Казвам: Когато говорите на хората и от вашето слово всички заедно започват да пеят, да славословят Бога и да изпълняват волята му, вашето слово е истинско, то съдържа в себе си великата Божия Истина.

Изпейте упражнението „Изгрява Слънцето".

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

1Лекция от Учителя, държана на 18 ноември, 1925 г, в г.София.

1925_11_22 Най-малкото иждивяване и най-малкото съпротивление
лекция пред специалния клас

НАЙ-МАЛКОТО ИЖДИВЯВАНЕ И НАЙ-МАЛКОТО СЪПРОТИВЛЕНИЕ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Четирима души от вас нека се заемат с разработване на следните четири теми:

Най-новото в музиката.

Най-новото в математиката.

Най-новото във философията.

Най-новото в живота.

Всички общо пък пишете върху най-любимия за вас предмет. Значи първата тема ще бъде свободна.

В Природата съществува един велик закон, според който тя извършва всички свои работи при най-малко иждивяване, при най-малкото изхарчване на енергия. Тя обича икономията. Вземете например средата, в която се движи Земята. Тя е много рядка среда. Ако Земята би се движила в среда, гъста като водата, тя би изразходвала при движението си грамадно количество енергия. Оттук може да приложите в живота си следните правила: всякога вземайте предвид различните природни течения и сили, които се отличават по своята интензивност; всякога вземайте предвид и гъстотата на веществата, с които ще си служите. Следователно, ако подпушите известно ваше желание, енергията на това желание се сгъстява и ви заставя да се движите в по-гъста среда. Това ще ви накара да правите по-големи усилия, за да си пробиете път в тази гъста материя. При големите усилия човек изразходва повече енергия и бързо изтощава своя организъм.

За да може човек да се повдигне, да заживее в по-рядка среда и да извършва

всичките си работи при най-малко съпротивление, той трябва да води добър живот. Защо трябва да живеем добре? В Доброто седи икономията на Природата. Всички методи, чрез които човек може да работи за своето повдигане, се крият в Доброто. Всяка мисъл, всяко желание може да се реализира по много начини, но разумният човек избира този начин, при който се изразходва най-малко енергия. Допуснете, че вие пожелавате една круша, но за да я придобиете, жертвате целия си живот. Питам: тази круша заслужава ли такава жертва? Друг пример: допуснете, че вие имате силно желание да изучите съвременната философия с всички нейни подробности и затова жертвате всички свои идеали. Питам: оправдават ли се всички жертви за философията, ако не можете да я приложите в живота си? Природата казва: „Всяко дърво трябва да даде плод.“ Ако някое дърво не даде плод, усилията, които прави то, нямат никакъв смисъл.

Казвам: като ученици на Великата Окултна школа вие трябва да работите чрез Доброто. Ако си служите с Доброто като с метод за работа, вие ще иждивявате най-малко енергия, а ще придобивате най-добри резултати. Най-първо човек трябва да изучава себе си, своя живот – с всички свои тежки и добри разположения. Животът трябва да се изучава научно, трябва да се правят опити и наблюдения върху всички явления вън и вътре в него. Например някой изживява едно тягостно състояние на духа. Не е достатъчно само да се констатира това състояние, но трябва да се потърси неговия произход. Тягостното състояние на духа показва, че човек се движи в гъста среда и среща големи бури и съпротивления в живота си. Външният свят не забелязва това състояние, защото този човек не се намира в една и съща среда с другите хора. Гъстата среда в духовно отношение представлява корените на живота. Представете си, че вие сте в параход, който се движи по замръзнало море, но той е толкова здрав, че непрекъснато чупи леда пред себе си и така си пробива път. Какво ще стане с този параход, ако ледът постепенно става все по-дебел и по-дебел? Ще стигне ли той благополучно до определеното пристанище? Този параход ще се разбие. Тогава какво трябва да правите в окултно отношение при подобен случай? Най-първо трябва да напуснете гъстата среда. Казвате: „Как да напуснем гъстата среда?“ – За това има разни методи. Такива примери срещаме в органическия свят. Когато средата, в която са живели някога рибите, е станала гъста за тях, те са започнали усилено да мислят как да излязат от нея, по какъв начин да се приспособят към друга, по-рядка среда. И най-после, след дългогодишно размишление, те са намерили начин да излязат от водата, при

което са се превърнали в птици. По-умните риби колективно решили да излязат от водата и да се превърнат в птици. Аз вземам този пример като най-подходящ за илюстрация, но има още ред примери, които подкрепят моята мисъл: много начини има, чрез които човек може да мине от по-гъста в по-рядка среда.

В духовно отношение сегашният човек се намира във фазата на растенията. Ако за дълго време още остане в тази гъста материя, дето плътта и Духът са в постоянна борба,той ще загине. Както рибите излязоха от водата и станаха птици, така и човекът трябва да излезе от гъстата среда, в която живее, да си подаде главата навън. Според окултната наука излизането на човека от гъстата материя е предвестник на шестата раса. Когато шестата раса дойде на Земята, тя няма да живее при условията, в които е живяла бялата раса. По същия начин и бялата раса не е живяла при условията на четвъртата раса. Расите представляват състояния на материята. Съществата от четвъртата раса се ръководеха повече от своите желания и затова бяха потопени в среда, по-гъста от тази, в която се намират днес съществата на петата раса. По-напредналите същества от четвъртата раса, които работеха усилено върху своя интелект, влязоха в петата раса. Днес обаче и тази среда им става гъста, затова тия същества се стремят да влязат в по-рядка среда. Всички хора, които се стараят да влязат в шестата раса, трябва да изучават вътрешните методи, чрез които ще постигнат своите стремежи.

Всеки човек трябва да се стреми да извършва своята умствена и сърдечна работа при най-малкото съпротивление. Кога ще срещне най-малко съпротивление? – Когато се качи на високо място и оттам разглежда цялата обстановка. Тя ще му покаже как трябва да действа. Представете си, че вие сте се качили на скала всред морето, висока 2-3 метра, и оттам искате да се хвърлите, да се окъпете във водата. Щом сте се качили на тази височина, разгледайте наоколо дали няма някой човек, който се къпе в морето. Ще кажете: „Какво от това, ако има човек в морето?“ – Има опасност да скочите на гърба му. Убедите ли се, че няма наблизо човек, съблечете дрехите си и се хвърлете в морето. – „Ами ако се удавя?“ – Ако не знаете да плувате, не се хвърляйте в морето. Следователно, когато искате да свършите някоя работа в морето на живота, погледнете от височината, на която се намирате, дали няма някой човек, или друго някакво препятствие на пътя ви. Ако има някакво препятствие, не се хвърляйте изведнъж на работа, но започнете тази работа от друго място, дето няма такова

препятствие. Който спазва това правило, ще се избави от ред неприятности и страдания в живота. Какво правят повечето съвременни хора? – Съблекат си дрехите и – хайде във водата. Много от страданията в живота се дължат на това, че всички хора бързат: те искат всичко да стане изведнъж. Не, който иска да влезе в морето, първо ще се качи на скалата и от високо ще направи едно щателно наблюдение на цялата обстановка вън и вътре в него: ще види дали няма големи камъни или вълни в морето, после ще разгледа какво е неговото вътрешно разположение. И най-после, като се убеди, че няма големи съпротивления, ще съблече дрехите си и ще се хвърли в морето.

Разумен човек е този, който предприема работа при най-малкото съпротивление. Питам: защо се къпят хората? За да очистят тялото си. Да се къпе човек, това не е удоволствие, а необходимост, наложена от нуждата на организма да отвори порите на кожата си, чрез които дишането и храненето става правилно. При това във водата трябва да се седи най-много от 5 до 15 минути – не повече. Който иска да седи повече време във водата – риба да стане, както е бил по-рано. Някой иска да седи дълго време във водата. Питам го: след като седя толкова време във водата, когато беше риба, какво особено придоби? – Нищо. Тогава беше напълно безгласен. За да проговориш, трябваше да излезеш от водата. Да живееш дълго време във водата, това значи да се връщаш към старото. Животът, който сега се зарежда във водата, се изразява в нови форми. Причината, задето ние днес се къпем, се дължи на необходимостта да бъдем във връзка с тия нови форми. Как мислите, днешната вода същата ли е, каквато беше преди години, когато вие като риби излязохте от нея? – Не е същата. Морето, от което излязохте едно време, същото ли е и днес? – Не е същото. Мойсей казва: „И направи Бог твърдта, и разлъчи водата, която беше под твърдта, от водата, която беше над твърдта." Това показва, че горе в пространството има едно голямо море. Между водата на това море и водата на Земята има постоянно течение. Водата на Земята, както и материята, от която е направена тя, не са същите, каквито са били по-рано. Ако това не беше така, светът отдавна би изчезнал.

Всичката материя на Земята е нова. Христос казва: „Ново вино в нови мехове." И наистина, ако новото вино не се налее в нови мехове, има опасност старите да се пръснат. Те не могат да издържат на напора на силите, които се развиват в новото вино. Пред такава опасност се намира днес и цялото човечество. Защо умират хората? – Защото формите им са стари и не могат да издържат на

новите сили, които се развиват в новата материя. Старите форми трябва да се изчистят, да се освободят от всички стари мисли, чувства и желания, защото влязат ли в тях, новите сили ще ги пръснат. Тогава всички усилия на хората ще идат напразно. Някой ще каже: „Природата трябва да се съобрази с нашите недъзи.“ – Това са глупави разсъждения. Природата не се занимава с недъзи. Мислите ли, че Земята ще измени своя път, ако някой се изпречи пред нея? – Не, тя пътя си за никого няма да измени и всеки, който ще опита да излезе срещу нея, ще бъде стъпкан. Природата е много разумна в своите постъпки. В Америка има бързи влакове, които не спират на малки гари. Когато искат да предадат пощата на тия тренове, турят писмата в големи торби, та като мине, тренът закачва торбите с особени куки и продължава своя път без спирки. С такива куки разполага и Природата. И ако някой се опита да се изпречи на пътя ѝ, тя го закача на една от тия куки и продължава пътя си. Да му мисли този, който излиза срещу Природата!

И сега казвам: време е вече всички хора да се замислят върху Новото, което иде в света. Който иска нови идеи, трябва да си приготви и нови, пластични форми за новия живот, та като влезе Новото в тях, разумно да се използва. Мнозина ще кажат: „Това не се отнася за нас.“ – Не, за вас е всичко това. Сегашните хора трябва да свършат една велика работа. Вашата работа не може да се предостави на следващото поколение. За него е предвидена друга работа. Вие, съвременните хора, знаете ли след колко време ще се върнете отново на Земята? Има възвишени същества, ангели, които правят изчисления: те знаят след колко време всеки човек ще се върне на Земята. Тези възвишени същества работят със законите на висшата математика, наречена трансцендентална. Те са изчислили колко атома има Земята, каква е тяхната скорост, каква обмяна става между горното и долното море. Изобщо те изучават устройството на Вселената от гледището на тази висша математика.

За следния път ще пишете върху темата Еволюция на елементите.

Тук се вижда, че не само човекът, но и елементите еволюират. Ще помислите малко по този въпрос, без да считате, че ще го разрешите. Ще мислите, както мислят съвременните философи. Често философът мисли върху някой предмет, без да има предвид неговите качества. Какъв може да бъде този предмет, без да притежава известни качества? Значи философът има способността да разглежда предметите като отвлечени понятия. Той говори за

даденото. Отде е дошло това дадено? Да допуснем, че съзнанието на човека е празно, че нищо няма в него. Тогава как се зараждат идеите в съзнанието, ако това, което съществува извън него, предизвиква мисълта за даденото? Те казват: „То съществува.“ Питам: какво ще кажете, ако над това дадено има друго дадено, което ни пречи да разрешим кое от двете е първичното дадено? На тези философски разсъждения може да се възрази по следния начин. Представете си, че вие носите на гърба си чувал, в който има едно шило, та който мине покрай него, набожда се. Вие казвате: „Тук имаме дадено.“ – Кое е даденото? – „Шилото.“ – Да, но зад шилото стоя аз и мушкам хората. Какво ще кажете, ако шилото е вашият език? Зад езика се намира мислещият човек. В този случай даденото е един орган, зад който стои друго дадено – човекът. Друг пример. Питам: цигулката съдържа ли в себе си тоновете? – Тя не съдържа тоновете, но в нея се включват възможности за проявление на тоновете. Човекът, т.е. разумното в света, произвежда тоновете. Изобщо всеки предмет съдържа в себе си възможности за проява на човешката интелигентност.

И тъй, всички ще се стремите към най-малките иждивявания. Някой казва: „От мене няма да излезе нищо.“ – Как дойде до това заключение? Значи ти си бил голям математик, щом можа така лесно да провериш този факт. Какви факти има за това? – „Тъй мисля.“ – Не, данни трябват. Човек няма право да казва за себе си, че от него нищо няма да излезе. Бог е дал всекиму ум, сърце и воля, за да го направят човек. Веднъж Бог е казал, че от вас човек ще стане, и ангелите са пресметнали това: как можете вие сами да вадите заключение, че от вас нищо не може да излезе? Това не е права мисъл. Когато човек говори нещо, той трябва да е проверил фактите – те да бъдат истинни и положителни. Някои неща могат да бъдат верни, но да не са истинни. Например може да е вярно, когато някой каже, че от него човек няма да стане, но това да не е истинно. Имате една празна стомна и казвате: „Тази стомна не струва нищо.“ Това е вярно само за случая, но то не е истинно. След време тази стомна може да се напълни с нещо. Тогава стомната има цена. Най-после казвате: „Аз и Божественото всичко можем да направим.“ Като кажете така, вие ще избегнете една катастрофа. Отивате при морето, оглеждате се да няма някакво препятствие и тогава влизате в него. Кажете ли, че от вас човек няма да стане, това подразбира, че отивате при морето, хвърляте се изведнъж във водата и се натъквате на препятствия.

В света съществува една особена философия, която е оплела много хора в

мрежата си. Нишките на нейната мрежа са нишки на кармата. Човек трябва да има тънък, остър ум, за да може да избегне от мрежата на тази философия. Тя прави живота несносен, поради което всички дарби и способности в човека се заглушават. Говори се в Писанието за един болен, който е чакал 38 години, за да влезе в къпалнята да се излекува. Голямо търпение е имал той. Тройката в числото 38 представлява Божественият човек, осморката – Божествената майка, която съдържа всички велики условия на Живота. Тройката и осморката, съединени заедно, показват, че от човека може да стане всичко. И тогава Божественият Учител, Който е определен за вас, ще дойде и ще ви настави. Докато дойде този момент, човек трябва да чака. Къде? В света – в къпалнята. После трябва да отиде в Храма да се помоли. Там ще чуе следните думи: „Не греши повече! Право мисли, право чувствай, право действай! Само така Бог ще те благослови!“ И тъй, правете всичко с най-малко съпротивление и с най-малко иждивяване на енергия. Или с други думи казано: изявявайте вашите мисли, желания и действия при най-голяма хармония! Това нека бъде за вас идеал, към който трябва да се стремите. Не се плашете от състоянията, в които често изпадате. Те са преходни неща. Стомната ви сега може да е празна, но тя лесно се пълни. Нещата стават лесно за онзи, който знае.

Упражнение: Ръцете са пред гърдите с дланите надолу, върховете на средните пръсти са допрени. Десният крак, добре изпънат, бавно се изнася напред. Ръцете се движат в полукръг, настрани и назад. Клякане долу на земята; ръцете се движат в полукръг напред, след което се връщат в първото си положение – пред гърдите. Ръцете се движат в полукръг назад, с бавно издигане. Ръцете описват кръг надолу със слабо приклякане и се изнасят напред, докато се върнат в първото си положение – пред гърдите. Същото упражнение се повтаря с изнасяне на левия крак напред – три пъти напред и три пъти назад.
Ако държите крака си разслабен, няма да имате никакъв контакт със силите на Природата. Ето защо кракът винаги трябва да бъде опънат, с израз на воля. Ако издигнете ръката си нагоре и не я изпънете, вие няма да имате контакт със Слънцето. Ще стъпвате стройно, за да бъдете във връзка с теченията, които идат отляво и отдясно на вас. Всяко упражнение е добре използвано само тогава, когато имате контакт с живите сили на Природата, със силите на Земята и със силите на Слънцето. Ще правите това упражнение в продължение на десет дни, всяка сутрин по шест пъти.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Книги:

* Най-малкото иждивяване и най-малкото съпротивление

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.
* Най-малкото иждивяване и най-малкото съпротивление

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том I. София, 1929)
3 беседи от 15 ноември 1925 г. до 29 ноември 1925 г.

Начало: 19:00

1925_11_22 Тридесет и осем години
неделна беседа

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ ГОДИНИ

Беседа, държана от Учителя на 22 ноември, 1925 година в гр. София

"И там имаше някой си човек, болен от тридесет и осем години"

"И там имаше един човек болен от тридесет и осем години." От тридесет и осем години! Този стих е един костелив орех, от който едва ли можеш да извадиш нещо. Съвременните хора искат да изучават лесни работи. Те изучават красиви поетически работи от разни поети и ги декламират. Всички им ръкопляскат, но това е похвала за тези поети, които са ги писали. Обаче хората се радват на тези плодове. Крушата ражда плодовете си, но хората им се радват, декламират ги. Всеки от вас издекламира едно стихотворение и най-после изпее една свещена песен. Значи хората не декламират само, но и пеят.

Съвременните хора искат да знаят вътрешния смисъл на живота. Казват: кажете ни вие, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота? Някои казват: е, родил съм се. Че кой не знае, какъв е смисълът на живота? Кой не знае, че се е родил? Има много животни, които не знаят даже, че са се родили. Това, дето хората знаят че са се родили, и то е крачка напред, защото пияният човек не знае даже, че е пиян. А онзи, който е изтрезнял, знае, че е пил. Онзи, който се е напил, ходи из улиците, търкаля се натук-натам, казва: тесен е пътят, какво са направили хората улиците такива, не са направили пътя, както трябва. Не му не идва на ум, че е пиян. Той се сблъсква с някой човек и си казва: какво се блъска този човек, как се е объркал из пътя! Как са тръгнали тия хора така, че не знаят пътя си? Другите хора му казват, че е пиян, а той им казва: а, пиян съм, вие сте пияни. Най-после той дойде до дома си, свести се и казва: как съм се напил! Казвам: този човек е вече пробуден, съзнанието му е една стъпка по-високо, той знае, че е пиян.

Сега вие казвате: този е некултурен човек. Не, ние гледаме малко по-другояче на живота. Вие казвате: този бил добър, онзи бил лош. Какво от това, че някой бил добър? Какво от това, че някой бил лош? Някой казва: аз съм добър. Отде знаеш, че си добър? Друг казва аз съм лош. Отде знаеш , че си лош? Има ли някаква максима, има ли някакъв аршин, с който мериш тия неща? Я покажи

тази максима. Ама Мойсей писал така. Че ти видял ли си Мойсей? Някой от историците писал! Че де са тези историци? – Има факти, има доводи. Хубави са тези неща, но за онзи, който седи горе на сцената в театъра и декламира. Казват: какъв смисъл имат тия неща за живота. Ако смисълът на живота е в това, да живеем, то и русите имат думата "живот", но под живот те разбират своето благоутробие. Ние казваме: да живеем, но русите, като кажат "вот живот!" - под тези думи те подразбират онези хубави пържоли, посипани с малко червен пиперец и отгоре с онова старо шест годишно винце. Някои от вас ще кажат: това не е сериозно. Че кои неща са сериозни? Аз мога в един момент да ви направя сериозен. Как? Ще ви кажа: знаеш ли, че жена ти падна и умря. Как! Веднага се стресваш. Знаеш ли че синът ти, който е студент някъде в странство, паднал от третия етаж и си строшил главата! Ти веднага скачаш и отиваш да провериш, дали е вярно това нещо. Сериозен ставаш. Тази сериозност има ли смисъл, на мястото си ли е? Питам: ние, които се безпокоим цял ден, тичаме наляво надясно, нагоре-надолу, има ли смисъл тази сериозност? Някой казва: жена ми умря. Ами че твоята жена беше направена от лед и се стопи. Ами че тя беше едно цъфнало цвете и увяхна, та какво от това? Ами че тя беше един плод още зеленичък, сега зрее някъде и като узрее, ще ти каже, къде да отидеш да я откъснеш, да я изядеш, и да видиш колко е сладка. Казвате: този човек ни забавлява. Ама вие не се ли забавлявате? Седите цял ден с перото си пред тефтерите си цър-цър-цър. Казвате, няма смисъл да се проповядва. А има смисъл да седите цел ден пред тефтерите си и да ровите в тия сметки! Казвате: забатачи се главата ми в тия тефтери! Че как може да се забатачи главата на един банкер в тефтерите вътре? Аз не виждам никаква кал, никаква тиня в тия тефтери! Значи, символистически, алегорично взето, все става някакво забъркване, някакво забатачване в главата, в ума на този човек. Други някои седят, питат: какъв е смисълът на живота? Те си забъркали пътя и отде идват , накъде отиват, нищо не знаят, изгубили компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съвременните учени хора, де е северният полюс на вселената, те не ще знаят да отговарят. Де е северният полюс на земята, в която ние живеем, те знаят, но де е северният полюс на вселената, в която живеем, не знаят. Около този северен полюс именно става всичкото движение. Значи, за да определим живота, движението му, най-първо трябва да определим посоката на нашето движение. В света има несъзнателни движения и всички страдания произтичат именно от тия несъзнателни движения, когато ние като пияни хора се движим по една улица оттук-оттам и не знаем накъде сме. Наоколо ни има пълен безпорядък, а ние мислим, че причината е в улицата. Ние не съзнаваме че

нашият ум, нашите способности, нашите клетки са в дисхармонично състояние, и целият ден умът ни, клетките ни, способностите ни се стягат, целият ден седим в тъмнина и не можем да си дадем отчет, защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стяга главата? Майка ти е жива, баща ти е жив, сестра ти е жива, брат ти е жив, милиони имаш в касата си, но все пак нещо те стяга и не можеш да си дадеш отчет, казваш си: има неща тайнствени! Да, има тайни неща, има тайнствени неща, но за разумните хора, за неразумните няма тайни. За разумните хора, за чистите хора, за възвишените хора, за благородните хора, има велики идеи в света, а за глупавите хора няма никакви идеи, за тях всичко се разрешава с една единица. Глупавият човек казва: животът се свършва със смъртта. Като умреш, всичко се свършва. Ето животът за него, той свежда всичко към един знаменател. Тогава и аз казвам: като умрете всичко се свършва. Да, но тия, които подържат тази философия сами не вярват в нея. Ако е вярно това, че със смъртта всичко се свършва, защо казват тогава: я да ядем и пием! Щом всичко се свършва, де е смисълът тогава в техния живот.

Ние се приближаваме към 38-те години. Какво има в числото 38? Какво съдържат тия 38 години? – Крие се нещо в тях, крие се една велика добродетел. Имате един велик характер! Имате един човек, който седи цели 38 години при една къпалня и чака там реда си. И учен човек е при това той! Вие ще кажете: какво ще ни занимават с този човек при къпалнята там? Цели 38 години седял там, глупав човек бил! Ако беше в наше време, този човек щеше да влезе в една клиника, и до сега щеше да бъде здрав. В една година време щеше да се излекува. Казвам: да, в една година щяха да го изпратят на “Орландовци”. Този човек седя при къпалнята цели 38 години да се учи. Той научи, какво се крие в тази къпалня. Той чакаше да се гурне в тази къпалня, да види какво има в нея. Друго нещо има в тази къпалня. Обаче, други, по-учени хора от него, го изпреварваха и влизаха преди него. Какво имаше в този човек? Защо цели 38 години чакаше пред тази къпалня? – Той възпитаваше търпението си. Търпение имаше в него! Образец беше този човек! Кой от вас би могъл да търпи като него? Някой казва: нямам вече търпение. Цели 34 години откак живея, нищо не научих. Бял ден не видях в живота си! Казвам: чакай, до 38 години има още време.

“И там имаше някой си человек болен от 38 години.” И пита го Христос: “Какво чакаш?” – Чакам да влеза в тази къпалня, но други влизат преди мене, изпреварват ме. И те са хора, и те искат да оздравеят. Христос му каза: “Аз съм

онзи ангел, който 38 години наред слизам да размътвам тази къпалня, но хората не ме познават. Това сега на тебе казвам. Ти никому няма да кажеш това.” Ангел е той, но този болен Го вижда като човек. Христос му каза: “Стани, дигни одъра си и ходи!” питат го всички: “Кой ти каза да си вземеш одъра?” – Един човек – Кой е този човек? Този болен е умен, той не смее да каже, че ангел е този, който му каза да си дигне одъра. Той е обективен човек. Евреите го питат: “Кой беше този, който ти каза да си вземеш одъра и да си вървиш? – Той е онзи, който слизаше да размътва водата. Как, който размътва водата ли? Че Той никому до сега не е казвал да дигне одъра си и да ходи. А, не е казвал! Виж сега хората как казват! Как да не е казвал? Че на всеки, който е оздравявал, този ангел все е казвал: “Дигни одъра си и си замини!” Кой как излезе от болницата, всекиму е казвал: “Дигни одъра си и си върви!” Чудни са хората, като казват, че този ангел никому не е казвал тия думи, каквито каза на този болен от 38 години. Ако Господ кажеше това нещо на сегашните хора, и те кажеха, че Бог им проговорил, какво щяха да кажат тия, които ги слушаха? Щяха да кажат: как, Господ ли ни говори? Ако ти си един професор в нашия университет и кажеш, че Господ ти проговорил, всички ще кажат за тебе: дъската на този професор май е мръднала малко. Ние мислехме, че е свестен човек като се занимава с положителните науки, с естествените науки, с математика, с химия, но някаква нова наука е влязла в ума му, разправя, че Господ му проговорил. Този учен човек се извеял малко. Понеже Господ му проговорил, всички намират, че се е извеял. Да, когато Господ ти проговори, всичко в тебе е извеяно. Аз ще ви докажа, че наистина когато Господ проговори на хората, те стават извеяни. Зимно време, когато земята се покрие с лед и със сняг, нищо не расте, но пролетно време, когато дойде онзи малък вятър, всичкият сняг, скреж, всичко това си отива. Де е сцеплението на частиците тогава? Всички учени хора казват, че животът съществува вследствие това сцепление, това тегнение между частиците на телата. А, господа, знаете ли що е сцепление? Казвате: сцеплението носи нов живот. – И без сцепление може да се живее. Да се свързваме един с друг, това не е живот, това е една физическа верига. Когато искаме да заробим един човек, ние го свързваме по такъв начин именно, че го заробваме. Ние го заробваме така, както оплитаме влакната на конопите.

Друг някой казва: да се съединим като брънките. Ние казваме: да се съединим! Да, съединението прави силата. Ние трябва да разбираме тази дума. Законът, обаче, почива на друго нещо. Великият закон на живота не седи в сцеплението. Сцеплението е само едно преходно състояние на живота. То съставлява само

една трилионна част от самия живот. Питам ви сега: ако вие разделите една секунда на трилионни части, каква част от времето ще представлява тази трилионна част? Вие сте математици, свършили сте университет, някои работи разбирате по-добре от мене, кажете ми тогава, каква част от времето съставлява тази трилионна част от секундата? Ако аз ви говоря за това време, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казват турците? Едно време един турчин казал на един българин мукалитин: знаеш ли, че нашият султан има войници хиляда хиляди милиона, т.е. хиляда милиона по хиляда милиона? Българинът му казва: и орехи да беше това нещо, пак нямаше да се съберат на земята, а още повече, щом са войници, според както казваш ти. Турчинът тъй разбирал това, тъй си казвал. Знаете ли какво нещо е да умножиш хиляда милиона по хиляда милиона? Не е смешното там, че турчинът казал тъй, така си мислел той, но по някой път ние се поставяме в положението на хора без смирение и мислим, че сме много учени. Аз не искам да осмивам учените хора, напротив, радвам се, когато срещна учени хора. Да срещнеш учен човек е приятно! Да срещнеш културен човек е приятно! Да срещнеш набожен човек е приятно! Да срещнеш обществен човек е приятно! Да срещнеш човек, на когото съзнанието е пробудено, в каквато и да е степен, това е приятно! Животът, според мен, на каквато степен на развитие и да е, в каквато форма и да се проявява, щом дойде онзи ученият човек в съприкосновение с него ще го разбере. Ако аз съм жаден и се доближа до известен пласт на земята, който дълго време е бил сух, и видя по едно време, че из този пласт се яви една капка вода, ще се зарадвам. Защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление в мен. Аз зная, че зад тази капка има още хиляди капки вода. Тази капка ще се увеличи, след нея ще дойде втора, трета, четвърта и още много капки вода. Не беше ли тази капка носителка на една нова велика идея за живота? Следователно, всяка идея, която е кацнала във вашия ум, във вашето съзнание, колкото малка и да е, колкото нищожна и да е, тя е първата капка вода във вашия сух пласт. Тя носи живота. Спрете се върху нея, зарадвайте й се. После ще дойде и втората, и третата капка.

Ще ви цитирам една песен, в която певецът запитва: "Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!" Какъв е отговорът на този въпрос? Аз ще ви кажа тази Истина сега за пръв път в живота. Тази Истина от Любовта излиза и от Мъдростта просиява и носи вечния живот и свобода за тебе. И продължава по-нататък този поет, този пророк, който е говорил в миналото. Тази Истина е насадена дълбоко в твоята душа, нейният език ти научи, всека нейна дума добре

разбери и за нея всичко посвети; напред върви в живота без страх и ти ще имаш свобода за всякога. Нейния език ти научи, всяка нейна свещена дума – добре разбери! Аз казвам, че онази Истина, която вие търсите тя е всадена вътре във вашата душа и вие трябва да научите нейния свещен език. Аз ви говоря за този език, затова всяка нейна дума добре разберете и напред вървете! За вас е знанието в света, за вас е създаден този свят, не този човешки свят тук, но светът на ония далечни слънца и звезди, които постоянно ви говорят: "Колко има да се учи!" И наистина какъв пълен живот има там! Оттам говори Господ. Казвате: де е Господ? – Горе на небето, в звездите. Де е Господ? – В човешките сърца. Де е Господ? – В човешките умове. Де е Господ? – В човешките души. Де е Господ? – В човешките духове. Де ще търсим този Господ, я ми кажете вие. – Там, в сърцата си. Ако твоето сърце е слабо в даден случай, че не може да извърши нещо, призови твоя ум! Защо? Защото умът седи по-високо от сърцето. Ако и умът не може да извърши работата, която искаш да извършиш, Господ живее в твоята воля, призови и твоята воля на помощ. Ако и с нея не можеш да постигнеш, което желаеш, Господ живее и в твоята душа, в твоето възвишено съзнание, което носи светлина, призови този Господ, Който живее и в духа ти, и тогава всичко ще можеш да направиш. Кое всичко? – Най-първо онова, което Любовта върши. Тя внася мир. И когато аз стана мирен човек, аз ще нося благото на всички хора. Някои хора ги наричат мирни. Мирен е онзи тихият, чистият извор, който минава навсякъде през градове и села и ги пои. Този мирен извор дава живот на хората. Някои хора казват: опекоха ме вече. И аз някой път искам да бъда опечен, но не като песмет, не като баница, не като кокошка, не като прасе, по никой начин така не искам да бъда опечен. Да ме пази Господ от такова опичане! Искам да бъда опечен, както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане в света. То съдържа живот в себе си. Аз не говоря за това опичане, че да се огънеш. Всяко нещо, което живата природа е опекла, носи живот в себе си.

Та казвам: онзи огън, онова опичане, което може да внесе в нас възвишеното и благородното, то е свещеният огън на Любовта. Защо именно трябва да търсим Любовта? – Защото от нея излиза Истината. Защо трябва да търсим и Мъдростта? Понеже от нея просиява Истината. Истината пък е всадена дълбоко в нашата душа, и тя има свой свещен език. Докато ние не научим нейния език, тя не може да ни говори. Туй е един от нейните велики закони. Истината очаква да научим нейния свещен език и да разберем всяка нейна дума. И тогава, напред в живота, да видим, какъв смисъл има в Истината! Истината води към

живота. Тогава и животът има смисъл, защото може да бъде безсмъртен. Той може да хване онази старовременна змия, която ражда страданията в света. Ние не трябва да се отричаме от живота, а да търсим истинския живот. Отричаме се ние от сламата, а не от житото. Някой пита: от какво да се отречем? – Да се отречем от тази слама, с която ни забавляват. Дойде онзи благородният, донесе ни пълен кош с плява и ни казва: хубаво нещо е това, добър е животът! Казвам: зная, плява е това, хиляди години съм ял тази плява. Изсъхнало и тялото ми, ребрата ми се четат, па и лицето ми е станало като на светия. Да, светии са това, но светии на плявата. Аз почитам тия светии, но за други светии говоря. Аз проповядвам за светии, които светят, които имат светещи лица, които светлина носят. Аз не говоря за тия жълтите светии. И аз съм светия, пък и вие сте светии, даже някой от вас сте повече светии и от мене. Аз се радвам, че човек има подобни на себе си. Е, и без масълце може, само със сух хлебец.

И тъй, този човек седя пред къпалнята цели 38 години. Намери го там Исус и му каза: "Слушай, аз съм пратен при тебе, дигни си одъра и на работа! Не стой!" Този болен каза: "Свърших най-после университета, моят Учител дойде и ми даде диплом."

"Дигни одъра си!" Чакай да видя, дали ще мога да го сдипля! Започва той да сгъва възглавниците си. Колко възглавници имаше? Той си казваше: "Тук има 10 съдрани и две здрави възглавници. Здравите ще подаря някому, но след като изляза вън. Имаше един дюшек още и един сламеник. Май тежко ще ми е, но ще опитам. Този ми каза да го дигна и мога да го дигна." След това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: "Варда!" Варда значи отворете път. Този болен, който цели 38 години е чакал пред къпалнята излиза най-после и казва: "Аз съм този видният професор, който съм свършил четири факултета. Сега разбирам живота, видях онзи ангел, който всяка година слиза във водата и я размътва. Виждате ли, благодарение на Него мога да нося одъра си." Питат го евреите: "Кой ти позволи да носиш одъра си?" – Онзи, който размътва водата! Кой е той? – не го зная, не зная името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа." Той занесе одъра дома си и тръгна да Го търси. Намери Го, и Исус му каза: "Слушай, преди няколко съществувания ти беше много учен човек, но каза една голяма лъжа, излъга хората и трябваше цели 38 години да изкупваш греха си. И сега си учен човек, но пази се вече да не излъжеш пак, защото ще ти стане зле." Не, аз няма вече да лъжа, а ще отида да проповядвам. Ще отида да кажа на евреите, че Онзи, Който ме излекува, е Исус.

Какво направиха евреите? Те казаха: “Дръжте този човек, той разклаща съвременния порядък на нещата! Дръжте този човек, заради Него ще ни изпотрепят римляните!” Като че римляните по-рано не ги трепеха. Кое е характерното в този болен, на когото не знаете името? Аз се рових в своята архива, в акашиевите записи и в записите на природата, намерих името му, но не зная, дали ще повярвате. Името на този виден професор е Исавар Бел-Аму. Той е бил виден адепт, виден учен, който се ровил из своите книги и чакал да дойде неговия виден Учител. Учен човек е бил този болен. Ще кажете: какъв учен, той е бил един хилав болен човек. Не, 38 години да седиш при къпалнята, да не изгубиш вярата си и да не се води в тебе едно горчиво чувство, това всеки не може да изтърпи. Лежи той на одъра си, не гледа да дръпне, да бутне този или онзи, чака реда си. Казвам: когато вие се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има в него. Няма какво да се обезсърчавате. Този свят е една къпалня. Защо сте дошли на този свят? – Да се учите. Най-първо този свят е за учение. Вие казвате, че сте дошли на земята, за да живеете. Да, дошли сте и да живеете, но живота ви се дава само като едно условие. Живота ви е даден като почва, а учението е смисълът, целта в живота ви. Яденето е на мястото си, то означава гориво и поливане. Да ядеш и да пиеш, това е на мястото си в почвата. Някой казва: аз ям много добре. Не, не поливай много цветето, най-много два-три пъти трябва да го полееш. Като изсъхне много, полей го с малко водица. Пък някой път можеш да го полееш и с малко сладко винце. И то не е лошо.

В живота има две крайности. Някои хора се отказват от работа та и казват: човек не трябва да работи, той трябва да бъде благороден – и без работа може. Онзи, който не работи, ръжда го разяжда. Други пък казват: не, човек трябва да работи. Те пък от много работа се изтриват. Някои хора казват: много сън не трябва. Други хора пък много спят. Живата природа не обича крайности. Ти ще спиш толкова, колкото ти трябва. Ти ще работиш толкова, колкото ти трябва. Ще работиш така, че нито да ръждясаш, нито да се изтриеш. Това е истинското състояние в природата. Сега ние искаме да свършим бързо науките си. Бъди уверен, че ти, който искаш да свършиш бързо науките си, ще се изтриеш. Друг някой казва: мене не ми трябва никаква наука. Ти пък ще ръждясаш. Това е още по-лошо. Ще се учиш! Тогава казвам: целта на живота ви е да се учите – нищо повече. Вие сте пратени още от преди 2 000 години тук на земята в Божественото училище, в тази забавачница да се учите. Ако ви попитам сега, през кой път минахте, за да дойдете на земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали, и това сте забравили. Как е името на баща ви? Ще кажете: баща ми се

казва Иван Стоянов. Друг ще каже друго някое име. Че колко бащи имате вие? Един баща имате всички вие. Неговото има искам аз да знаете. Един Баща имате, а не хиляди бащи!

Дошли сега математиците да ме убеждават със своите дроби с различни знаменатели. 1/5, 2/6, 1/8 и т.н. Казвам: съберете тия дроби! – Не може така да се събират, различни знаменатели имат те. Подведете ти тогава под общ знаменател! – Ама не знаем как. Нали имате много учени хора, извикайте ги! Казвам: намерете един такъв общ знаменател, който да включва отделните знаменатели на всички дроби. Ако имате един ред от 100 дроби, подведете ги под общ знаменател! Какъв ще бъде този знаменател, по-голям или по-малък от всички знаменатели на отделните дроби? – По-голям. Да, вярно е. Следователно, общото заключение е следното: когато подвеждаме известен брой дроби с различни знаменатели към един общ знаменател, всякога общият знаменател е по-голям от общите знаменатели на отделните дроби. Общото заключение оттук пък е следното: общият знаменател от всички вярвания на всички благородни и възвишени хора в света е по-голям от нашите частни знаменатели. Значи, твоето сърце има един знаменател; твоят ум има друг знаменател; твоята воля има трети знаменател; твоята душа – четвърти знаменател. Само така ти ще се помогнеш до общия знаменател. Само така ще намериш туй възвишеното, Божественото. Само така ще намериш Бога. Твой Баща е Той – Баща, от Който си излязъл. Само така ти ще знаеш на какво си равен. Ти трябва да знаеш себе си като една определена единица, като една определена величина в света, защото за всеки едного от нас не важи това, колко сме малки, не важи формата, но всеки трябва да знае точно определено, каква единица представлява в живата природа. В този Божествен реален свят, да знае на колко се равнява. За себе си той трябва да знае това нещо. Ако ви запитат, на колко си равен, ще кажеш: не зная . Това, че не знаете, не е лошо, не е упрек, но казвам, че всеки трябва да знае своята величина. Че не знаете Бога, това не е лошо. Че сте Го забравили, това не е лошо. Аз зная един учен американски професор, с когото се случило следното нещо. Един ден отива той на пощата да си получи едно писмо, и началникът на пощата го пита: “Моля ви, господине, кажете си името!” Този учен, обаче, си забравил името и казва на началника: “Моля, почакайте малко!” – и веднага излиза на улицата. Решава да отиде в къщи да пита жена си, как е името му. Значи, това име, което носи днес, не е толкова съществено. По пътя го среща един познат господин и му казва: “А, господин професоре!” – споменава името му. Благодаря ви, извинете ме,

господине, казва професорът и се отдалечава. Връща се при началника на пощата и му казва: “Господине, имам честта” – и му казва името си. Вие ще кажете: този човек е смахнат. Не е смахнат. Някой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомниш тези игла на това място! Връщам се после сам, не мога да я намеря. Завеждам хора да им покажа де беше иглата. Казвам им: ето, тук някъде беше иглата. Търся я, но не мога да я намеря, не помня де беше иглата. Отивам при онзи, който ми я показа и му казвам: ела да ми покажеш, де е иглата. Какво означава това, че забравям? Философски означава, че моето съзнание не е толкова развито, затова забравям.

Та и ние сега сме забравили сега смисъла на нашия живот. Вие си казвате: този човек от себе си ли говори тия неща, или ги измисля? Ще бъде смешно да ги измислям. Това не е правилен начин за разсъждение.Ако аз съм щестлавен човек, разбирам, но Истината не е и в нашите разсъждения. Тя е нещо Божествено. Ако аз се спра при вашата чешма и кажа: отде ли взима тази чешма водата? – Право ли е това разсъждение? Изворът и без тази чешма може, и без коритото й може, и без крана на тази чешма може, обаче той може сам да си направи корито. Аз казвам: истинското корито е това, което този извор сам може да си направи което никой друг не може да му го направи. Коритото, кранът и самата чешма, които могат да се вземат, не са потребни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинският път. То е реалното в живота. Следователно, всяко нещо което хората могат да ви вземат, то не е истинското, не е реалното, то е направено от хората, затова могат да го вземат, а това, което става в извора вътре, което бъбли, което никой не може да ви го вземе, то показва пътя на хората. Голям е този извор! Това сте вие. Сега аз ви гледам, вие сте красиви чешми, направени от злато и от сребро, от безценни камъни и като дойде някой при една такава чешма, или при някой такъв извор, кръсти се. Питам го: защо се кръстиш? Как да не се кръстя пред такива големи безценни камъни, като паче яйце, да ми се падне поне един от тях! Че какво от това, ако ти се падне? – ще се осигуря през целия си живот. Вярно е, че можеш да се осигуриш, на не е Истина, че можеш да се осигуриш. Утре, като се осигуриш, смъртта ще дойде, и ти ще отидеш заедно с този камък. Заради него и ти ще отидеш. И знаете ли в какво положение ще се намерите? Един ден една щестлавна жаба хванала едно малко, красиво пиленце, вързала го на гърба си и казала: “Да си имам и аз поне нещичко!” Обаче, за беля, вижда я отдалеч един сокол, който обичал пиленцата, спуща се да го улови, хваща го с клюна си и заедно с него задига и жабата. Казвам: ако тази жаба нямаше туй пиленце на

гърба си, щеше да си бъде във водата, а сега, като турила туй пиленце на гърба си, соколът, като задига пиленцето, задига и нея. Ах, тези яйца, сега всички говорят за яйцата. Гледам някои казват: хубави са кокошите яйца! В Америка имат особен начин за разпределението на яйцата. Там не ги продават всички на една цена, както в България, но според големината. Имат си особени машини, и според големината ги разпределят по номера и така им се определят цените. Различни яйца има днес! Някои казват: туй яйце е цяла бомба, като се пръсне, 200 души може да убие. С ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могат да се наядат, а тия яйца новите и 200 души наведнъж могат да убият. Гледам друго някое паче яйце, казвам: паче яйце е, но като се пръсне, пълно е със задушливи газове, 2 000 души може да отрови. Питам: как почнаха да се снасят тия яйца? Едно време кокошките и патиците снасяха яйца, които хранеха света, а сега, когато хората почнаха да ги снасят, взеха да се унищожават с тях. Човешкият ум снася яйца вредни за съвременното човечество. Тези газове можеха да се турят на друго място. Хубаво направиха тези учени хора, че туриха своя ум на работа и познаха величието на природата, но те не трябваше да турят енергиите на природата в тия пачи и кокоши яйца. Най-първо ние трябва да убедим тия учени хора, че не по такъв начин, с тия отровни , задушливи газове ще могат да спасят света. Нека мислят за други газове, за други яйца.

На учените хора трябва да се даде един пример. Аз сега алхимически приготовлявам едно кокоше яйце. Ще кажат някои: а, залъгва ни този човек! Какво залъгване? Кокоше яйце е това. Реално нещо е туй! Знаете ли какъв ефект има това яйце? Влезеш някъде между хора, които се карат, които не се разбират, спорят за нещо: някъде син баща си изпъдил, другаде син майка си изпъдил, трети брата си изпъдил и т.н. Карат се, бият се и аз, като вляза между тях, покажа им яйцето. Всички се затичват да го вземат, но аз им казвам: вземете туй яйце, нека мине от ръка в ръка, разгледайте го и тогава ще го разберете. В това време, докато това яйце обиколи всички хора, неразположението между тях изчезва и в тях се зарежда едно братско чувство. Казвам им после: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли хората? Не, хората няма да се избият, но ще оздравеят, ще поумнеят и братски ще живеят.

И тъй, този болен е лежал цели 38 години. Казвам: всички вие, които имате това съзнание, трябва да разнасяте туй учение. Време е вече за това! Вие дължите нещо на невидимия свят. Вие може да отричате това нещо, но то е факт. Ние

сме събрани тук именно от този невидим свят, и затова му дължим. Че това е така, ще видите, че според съзнанието, което имате, вие сами ще разберете, че има един вътрешен свят. Туй вътрешното във вас именно е красивото, то е, което не се изменя, което остава при всички условия едно и също. Кога ще бъда аз все същия човек? Ще ви приведа един пример, да ме разберете по земному. Ако аз съм сиромах човек, а вие сте един богат човек и дойдете в дома ми, и аз ви приема добре, поканя ви в своята стаичка при огъня, разговарям се с вас любезно, това още не показва, че аз съм човек и че вие сте ме познали като такъв. Това е само едната ми страна. Аз имам интерес от вас като богат, и затова всякога като идвате в дома ми ще ви приемам любезно и ласкаво. Ако един ден вие заемете моето место, т.е. осиромашеете, и аз не ви приема по същия начин, като по-рано, а кажа, че не ви познавам, това показва, че аз сега съм друг човек. Не, аз трябва и сега да ви приема по същия начин, както и по-рано. Ако ви дам същия прием, същото почитание, както и по-рано, това показва, че аз съм истинският човек, при всички условия си оставам един и същ. И когато съм сиромах, и когато съм богат, трябва да бъда един и същ. Има една сиромашия, с която хората могат да влязат в Царството Божие. Има едно богатство, с което хората могат да влязат в Царството Божие. Има една сиромашия, чрез която хората не могат да влязат в Царството Божие; има и едно богатство, чрез което хората не могат да влязат в Царството Божие.

Та ние трябва да имаме пред вид примера на този болен с онова велико смирение. Ние мислим, че много знаем. Не, малко знаем, а това трябва да радва всинца ни. Защо? – Понеже има много да учим. Ние сме в първата фаза на развитието си, дето може да се радваме, че Бог ни е дал този велик живот, да видим онази велика Божия благост, която съществува в Него. Това не трябва да бъде подкуп, но да видим, че Бог, Който ни е дал този малък живот, е вложил в нас ред сили и способности. Следователно, ние сме още в предисловие на този велик живот.

И тъй, Христос ще дойде в тази къпалня и какво ще каже? – Дигни одъра си и върви! И като излезете вън ще кажете: Духът ни проговори. Не, след като Го намерите ще кажете: Онзи, Който ни каза, дигни одъра си и си върви. Той е Исус. Исус, на еврейски Ешуа, е символ, Той означава онзи принцип, който съдържа в себе си творческите сили, позитивните сили, които създават; Той съдържа в себе си онази формативна сила, която сглобява, която съгражда туй велико съзнание, което ражда хармонията и туря в ред и порядък всичко.

Всички тия сили е подчиняват без никакъв капелмайстор, т.е. има капелмайстор, но той само дигне и сложи своята пръчица, всички свирят в такт, без никаква грешка. И тогава имаме буквата w, вавът, не нашето “в”. На еврейски език това “в” означава кука, гега, с която овчарят хваща онази овца, която кръшка от пътя си и й казва: “Само при мене, само при своя овчар можеш да си в безопасност, а там в гората вълците ще те изядат. Тук стой при мене, аз ще те науча.” В нашата буква “в” ние сме скрили малко вътрешния й смисъл. Тази буква в латинската азбука означава противоречие, рогите на козата. В окултната наука, този човек, който има два рога, както в козата е в противоречие с Бога. То означава две единици, които се борят една с друга, които са в противоречие, или двама пехливана, които се борят на хорото, за да покажат, кой е по-силен. Ти ще се бориш, ще работиш, докато намериш Учителя си. Кой Учител? Аз не искам да ви поставя в противоречие, ще ви кажа, кой Учител. Вие ще намерите не самозвания ни учител, но Онзи, Когото Бог е поставил за вас от вековете. Той е този Ешуа, Който съдържа в себе си тези формативни, позитивни, козативни и воативни сили. Това, тъй казано, нищо не значи, но да ви го преведа на български. Това значи: силите, от които всичко произтича; силите, които всичко съграждат и хармонират; силите, които всичко държат и запазват, без да се изменят. Тъй, да се размърда малко ума ви. Запомнете това нещо!

И тъй, този човек седял цели 38 години пред къпалнята. Всички вие , като хора, трябва да имате неговия характер на търпение. Нали сте българи, които се отличавате с мъжественост, покажете, че сте смели! Нека те пекат, но нека всички знаят, че тази Истина, която търси – намери, и сега разбра, че тя е посадена в твоята душа. Някой ще ти каже: какво разбра? – Търся Истината, която е посадена в моята душа, търся Учителя си, Който ще ме научи на този свещен език на Истината. Придобиете ли това, да можете да се разговаряте на този език, това ще бъде най-голямото благо, най-великия ден за вас. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза в началото. Какво е казал? То е на Божествен език, аз не мога да го изкажа, но хайде да ви го преведа на български език. И рече Бог: “Да бъде светлина!” В нас думата светлина подразбира да се видят нещата само. Свещеният език под думата светлина подразбира друго нещо. Да бъде светлина! – значи “Аум”.

Сега, аз ви пожелавам като на този болен да си дигнете одъра! Аум!

Беседа, държана от Учителя на 22 ноември, 1925 година в гр. София

* Йоан 5:5

Начало: 10:00

1925_11_25 Прави и криви линии
Общ окултен клас

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Прочетоха се работите върху темата: „Най-красивият орган в човешкото тяло."

От темите се вижда, че почти всички сте на едно мнение. Всички считате окото за най-красивия орган. Разнообразието се отнася само до службата на окото. В какво седи красотата на известен орган? Мнозина казват, че красотата на човека седи в неговата душа. Какви са качествата на красотата?

За следния път пишете върху темата: „Качества на красотата". Като мислите върху тази тема, все ще се доберете до известни истини.

Окултният ученик трябва да разбира преди всичко езика на природата, как тя се изразява. Някога природата се изразява много просто, с елементарни изрази, но това ни най-малко не говори за простота в природата. Някога тя се изразява много сложно, но и това не говори, че между тези нейни изрази няма пълно съчетание. Напротив, и в простите, и в сложните изрази на природата има пълно, хармонично съчетание. За да се разберат сложните изрази на природата, изисква се познаване на геометрията и на геометричните форми. Например съвременните учени са създали пишещи барометри, в които с помощта на перо се описват промените на времето. Колкото промените са по-големи, толкова и линията е по-крива, с по-големи повдигания и спадания, т.е. с по-големи отклонения от правата линия. Кривата линия /фиг. 1./ ни показва такова едно отклонение от правата.

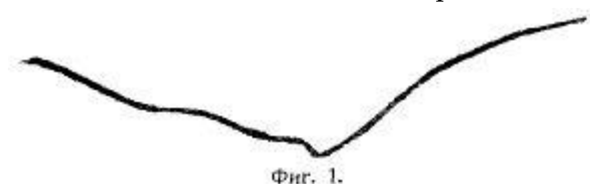
Фиг. 1.

Тия повдигания и спадания на линията съответстват на атмосферното налягане. По тях може да се определя и влагата във въздуха. Понеже влагата пък е свързана със силите в природата, от количеството на тази влага ще се определи какви сили и какво количество от тях са взели участие при промените на времето за всеки даден момент.

Да допуснем, че някои разумни същества от невидимия свят искат да се проектират в нашия свят. Нали някога свети Илия се възнесе на небето с огнена колесница? Тогава как ще се проектират ангелите и архангелите например във физическия свят? Какви линии ще образуват те? Казвам: Колкото съотношенията между линиите, които те образуват, са по-правилни, толкова и съществата са по-разумни. Следователно от кривата линия, която се образува при промяната на времето, вадим заключение, че тук взимат участие и неразумни същества, неразумни сили, които създават големи пертурбации в природата. Значи понякога и растенията, и животните взимат участие в промяната на времето. Като наблюдаваме барометъра, виждаме, че линията, която перото описва, върви правилно и спокойно и веднага след това започва да криволичи, да слиза и да се качва. Значи някакви неразумни сили са повлияли върху времето. Това зависи още и от чувствителността на барометъра: колкото е по-чувствителен, толкова по-вярно той схваща и най-малките промени на времето, били те даже и на далечни разстояния.

Въз основа на този закон ние вадим и следното заключение: колкото едно същество е по-разумно, и линиите на лицето му ще бъдат по-правилни. Например каквито са линиите на носа у човека, такава ще бъде и неговата мисъл. У някои хора долната устна е по-къса, а горната - по-дълга; у други пък е обратно. По дължината и извиванията на тези линии може да се съди за характера и способностите на човека. Това може да определи само онзи, който разбира отношението между живите линии. По живите линии върху лицето на човека може да се чете така, както графологът чете по почерка. Някои пишат дебели, груби букви и числа, а други пишат нежни, деликатни букви; едни пишат остри букви, а други - обли, кръгли; едни започват писмото си например с нежни, деликатни букви, но завършват с груби, дебели букви. Кои са причините, че тези хора започват грубо? Тънките нежни линии показват, че някъде се явява един малък слаб извор. Постепенно обаче в този извор започват да се вливат нови притоци вода, които го правят силен, голям и той се изразява в груби, дебели линии. Значи, когато този човек е започвал писмото си, в него е действал само един мозъчен център, но впоследствие повече центрове взимат участие и той изменя начина на писането. Това показва още, че и в началото на неговия живот е действал главно един мозъчен център, а после са се пробудили още няколко, които са увеличили енергиите на неговия организъм.

Някои хора мислят, че тези неща не са важни за живота им. Те са много важни,

защото определят вътрешния живот на човека. Външният живот на хората пък не е нищо друго освен резултат на вътрешния. Ако човек иска да разбере сегашния си живот, той трябва да се върне с хиляди години назад, да прочете всичко, което е написал и да съпостави миналото си с настоящето. Това той може да прочете по линиите на лицето, на носа, на ушите, на устата, на брадата; също така това може да прочете и по устройството на своята глава, на ръцете си, както и на цялото тяло. Да се върнем назад, това подразбира да проучим всички линии на нашето тяло. По носа на даден човек можем да прочетем какви са били неговите деди и прадеди от преди хиляда години и до днес. По неговия нос можем да проследим и за условията, при които те са живели и са се развивали. Това са ред математически задачи, които могат да решават само онези, които знаят висшата математика и геометрия.

Някой казва: „Какво ме интересува миналото?" - Ами защо ви интересува настоящето? Преди всичко миналото на човека е свързано с неговото настояще така, както изгревът на слънцето е свързан с неговия залез. И тогава съществува следния закон: всеки човек трябва да се прояви. Без прояви животът няма смисъл. Животът е реален само тогава, когато се проявява в каква и да е форма. Тия форми, в които съвременните хора се проявяват, са преходни. Обаче срещат се хора и на земята, и на небето с установени форми. Те са същества със завършен, установен характер; те са същества, които са завършили своето развитие на земята. Като отидете в духовния свят, вие ще видите тези същества във всичката им красота, а на земята тази красота се изразява главно в правилни и хармонични линии. Временните, преходните характери мязат на буквите, които в разните езици се изменят. Има някои букви, които са еднакви почти във всички езици. Например буквата А, буквата О и други. Буквата О показва, че в нея има скрити сили, още непроявени. Следователно, за да се прояви дадена сила, тя трябва да даде нещо от себе си. И наистина, когато буквата О е дала нещо от себе си, образувала се е буквата А. Значи буквата А е начало на проявяването.

Това са символи, които вие трябва да знаете, защото те съществуват в природата. Например разгледайте линията на човешките устни и размишлявайте защо природата ги е създала такива именно; после размишлявайте върху въпроса как и защо е създала този разрез между двете устни, който ние наричаме уста. Дълбок замисъл има в създаване на устните в човека, но нам се вижда днес това нещо така естествено, така просто, че не се

замисляме даже върху него. Всички хора имат уста, но забележете, че у всички хора устите не са еднакво големи, не са на едно и също място, не са на еднакво разстояние от носа; устните им не са еднакво дебели, нямат еднаква форма и т.н. По тези признаци именно и хората се различават. Ще кажете, че това не е важно. За простия човек нищо не е важно, но за учения, за идейния човек всичко е от значение. Той се стреми да разбира нещата тъй, както Бог ги е създал първоначално. Проучването на тия неща съставлява положителна, Божествена наука, в която няма никакви заблуждения. Когато човек изучава Божествения свят, в него няма никакви противоречия, той изпитва само радост и веселие. Срещнете ли някой волев човек, той е активен, човек на деятелността или, както го наричат индусите, „Rajas". И най-после може да срещнете някой глупав, невежа човек, който нищо не разбира. Такъв човек индусите наричат „Tamas".

И тъй в света съществуват три категории хора: първата категория е човекът на Истината, Божественият човек, когото индусите наричат „Satwa"; към втората категория се отнася волевият човек – "Rajas" , а към третата категория - обикновеният човек - „Tamas". Когато говоря за Истината, за Мъдростта и за Любовта, аз разбирам три определени неща. Под думата „Истина" разбирам Божествения закон, чрез който е създаден разумният свят; към този свят именно и ние се стремим. Истината съдържа в себе си велики методи, чрез които ние можем да работим. Мъдростта пък е единственият обект, към който ние трябва да се стремим. Тя е създала телата на всички същества, които се поддържат чрез законите и методите на Истината. Любовта внася съдържание, живот в тези форми.

Мнозина казват за някого: той е умен, мъдър човек. Значи този човек има светлина в себе си. Следователно, щом дойде светлината, тя винаги създава образи, форми. Във формите се виждат вече и най-малките частици, както и законите, по които частиците се съчетават, за да образуват формите. Някой казва, че Бог му говори. Питам: По какъв начин ти говори? Не е достатъчно само да кажеш, че Бог ти говори, но трябва да знаеш по кой начин именно ти говори, защото Бог говори на хората по три начина. Когато им говори чрез закона на Истината, Той им дава методи, по които могат да работят при всеки даден случай. Когато им говори чрез закона на Мъдростта, Той им показва образите, които те трябва да реализират в себе си. В това отношение Христос е съвършен образ. Какви са качествата на съвършения човек? Вие ще кажете, че той трябва

да бъде мъдър, истинолюбив. Да, но думите мъдър, истинолюбив са неопределени понятия. Кажете ми поне една дума, един съюз например от езика на Истината. Вие още не можете да произнесете нито една дума според законите на Истината, а мислите за себе си, че сте придобили Истината. Тук именно е вашето заблуждение. Някой казва: „Аз зная английски език много добре." - Щом знаете английски, кажете една дума, но така, че и англичанинът да не познае, че сте чужденец. Можете ли да произнесете по този начин една английска дума? Не можете. Тогава не казвайте, че знаете английски език много добре. Ако е въпрос за български език, като българи вие можете да произнесете една българска дума правилно. За да произнесете правилно една дума от езика на Истината, вие трябва да имате толкова нежно гърло, всички да разберат, че вие не сте човек от „міра сего". При сегашното състояние на хората, когато те по десет пъти на ден скърбят и се радват, падат и стават, те още не могат да си служат с езика на Истината. Който иска да си служи с езика на Истината, той трябва да е надраснал дребнавостите и да разбира дълбокия смисъл на живота. Когато вижда хората да скърбят и плачат, той трябва да знае защо скърбят и плачат; когато ги вижда да се радват, пак трябва да знае защо се радват. Някой си счупил крака. Трябва ли човекът на Истината да плаче заедно с него? Ученик стои пред дъската и плаче, че не може да реши някоя трудна задача. Човекът на Истината и в единия, и в другия случай знае дълбоките причини за това и той бърза да помага на тези хора, а не отива да плаче заедно с тях.

Ако срещнете в някоя книга числа с различни знаци пред и след тях, както в написаните тук няколко числа, 6+, 7-, +6, -7, какво значение ще им дадете? Числото 6+ показва, че някой човек има да получава нещо, някакво наследство например. Като получи наследството, на какво число ще бъде равен той? Числото 7- показва, че от някой човек трябва да се вземе нещо. Като се вземе от него това число, на какво ще бъде равен и той? Да допуснем пък, че числото 6+ представлява ябълково дърво, посадено на богата почва, а при това редовно се полива. Какво ще придобие това дърво в продължение на десет месеца? Ако пък това дърво е при неблагоприятни условия, какво ще стане с него? То ще изгуби нещо от себе си. Значи в първия случай ще имаме 6+1 = 7, а във втория случай ще имаме 7-1 = 6. Според този закон числото 6 е майката, а 7- е бащата. Щом се роди дъщеря, майката се увеличава; когато син умира, бащата губи. Тогава той става по-слаб от майката, енергиите в него се намаляват. Тъй че, когато хората плачат за своите умрели, всъщност те не плачат за самите тях, а за загубата, която претърпяват. Когато майката плаче за дъщеря си, то е, защото

тя е станала по-слаба, загубила е нещо от себе си. Следователно, когато хората губят, те всякога плачат, скърбят, а когато печелят, те всякога се радват. Казвате: „Ами Христос защо плака?" Той плака за еврейския народ, който изгуби благоприятните условия на живота. И след това той им каза: „Аз ще отида при Отца си, ще ви приготвя жилища, и вие ще се зарадвате; скръбта ви ще се превърне в радост". Вместо евреите други народи спечелиха и затова радостта на Христа беше по-голяма от скръбта Му. Казвате: „Защо еди-кой си човек плаче?" - Защото сте му взели нещо. - „Какво трябва да направим, за да не плаче." - Върнете това, което сте му взели.

И тъй помнете следната философия: не взимайте от човека онова, което не можете да му дадете. Това са задачи в живота, които всеки трябва правилно да разреши. Доброто в света може да се изрази със знаковете за събиране и умножаване /+ и x/, а злото - със знаците на изваждане и деление /- и:/. Доброто оперира със събиране и умножение, а злото - с изваждане и деление. Вълкът например знае да изважда и да дели. Първо той се приближава до кошарата, изважда една, втора, трета овца от стадото, занася ги някъде в гората, дето започва да ги дели. Той знае делението по всички правила, а не само на теория. Доброто пък създава нещата. Следователно всички процеси у нас, които делят, трябва да се ограничат.

Това е философия, това е наука. С това именно се занимава окултната наука. Тя дава методи на човека за развиване на Божественото в него, което твори. Хората постоянно се смущават от това защо този или онзи живеят така. Защо хората живеят така, не мислете по този въпрос, но се запитайте защо вие живеете така. Някои казва: „Защо хората не ме разбират?" - Ами защо ти не разбираш хората? - „Защо еди-кой си ме обиди?" - Ами ти защо го обиди? Питам: В какво се заключава обидата? Обидата седи в това, че думите на някой човек ви оскърбяват. Следователно, кажете ли някому нещо, което може да го обиди, веднага се коригирайте. Дайте място на Божественото в себе си, то да се прояви. Само по този начин човек може да расте. Затова и Писанието казва: „Не съдете, да не бъдете съдени!" Бог не съди никого, ние сами се съдим. Силният човек сам се съди. Той казва: „Това, което направих, което казах, не беше добро.„ Някой казва: „Аз съм учен човек, погрешки не правя." Не мислете така. И учените правят погрешки. Представете си, че вие сте учен, учител сте в някоя гимназия и задавате на учениците си темата: „Най-важният елемент в природата." Като написвате темата на дъската, вие изпущате една буква и вместо „най-важният,

пишете „на-важния". Изговаряте думата правилно, а изяждате една буква. Защо направихте тази погрешка? Две причини може да има за това: или съзнателно може да я направите, да проверите вниманието на учениците си, или от навик да пропущате по една или две букви в думите. Има хора, които изпущат букви в края на думите, особено това се забелязва в подписите им. Те така се подписват, че краят на фамилията им не може да се чете. Когато човек изписва всичките букви, това показва, че той свързва всичките си работи. Така пишат обикновено хора, които разполагат с време. Когато човек изпуща някои букви, особено крайните, това показва, че той бърза, няма време да свърши работата си. В българския език и да се изпускат букви, пак може да се чете написаното, но еврейският език не търпи това. Той е точен, определен език.

Следователно, дойдем ли до Истината, трябва да знаем, че всички нейни форми са строго определени. Там не може да се лавира. В Истината нещата не могат да се изменят нито на йота. Ето защо всеки трябва да има стремеж да изменя своите състояния от лоши на добри. Не е лошо, когато човек мени състоянията си, това го обогатява вътрешно, но той трябва да е над всички състояния в себе си, да се разбира. Дойде ли ви някое тъжно състояние, това не сте вие; дойде ли ви радост, пак не сте вие; разбогатеете ли, това не сте вие; осиромашеете ли, пак не сте вие; придобиете ли знание, не сте вие. Всички тия неща - богатство, знания, сила - това са състояния само. Вие трябва да дойдете в реалното, да знаете къде се намира човекът. Дойдете ли до реалното в човека, вие можете да се спогодите с него. Разумният човек не обръща внимание нито на своите, нито на чуждите погрешки. Той само коригира и върви напред. Докато хората се спират пред погрешките, те живеят по човешки. Ако някой ангел слезе на земята и види, че един вълк яде овца, мислите ли, че той ще тръгне след вълка да го гони? Напротив, той ще каже на вълка: „Добре направи, че изяде овцата. Изяде ли я поне по всичките правила на естеството си?" Вълкът ще отговори: „Изядох я, но остана от нея един малък излишък." Този излишък ще създаде кармата на вълка. Ангелът знае това нещо и не прави опити да изменя кармата на вълка, нито пък да изменя неговото естество. Всички овци, които са пострадали от вълка, един ден ще създадат неговото нещастие. Как? - Като го глобят, като го накарат да плати всичко. Разправят за един вълк, който посред ден влязъл сред едно стадо от сто-двеста говеда и грабнал от него едно теле. В този момент всички говеда се нахвърлили отгоре му и с рогата си го удряли, мушкали, докато го разкъсали на парчета. Питам:Трябваше ли този вълк да бъде толкова глупав да влезе сред стадото? Той си мислил, че и говедата пасат

трева, като овцете. Не, те имат роги, с които мушкат и могат да разкъсат един вълк.

Казвам: Всички лоши постъпки в живота носят и своите лоши последствия. Те създават особени форми, през които ще мине този, който ги е създал. Докосне ли се до тази форма, тя като бомба ще избухне и нейният създател ще бъде първият, когото тя ще убие. Забележете, много от съвременните изобретатели на бомби, на избухливи газове и на ред още зловредни изобретения, са платили с живота си. Гледаш някой изобретател днес прави опити, утре прави опити със своето изобретение, докато някоя бомба избухне и му отнеме или крак, или ръка, а понякога и целия живот. И затова казвам: Не се самоизлъгвайте да мислите, че каквото и да вършите, ще мине незабелязано. Не, живата разумна природа държи сметка за всичко. Едно правило дръжте в ума си: честни бъдете! В честността се крият велики енергии, които въздигат човешката душа.

Човек трябва да бъде честен и справедлив. Това са първите морални сили, с които той трябва да си служи. Освен това той трябва да бъде интелигентен и благороден. Без тези сили той не може да се прояви като човек. Всяка негова постъпка трябва да изразява благородство, в което Бог да се прояви. Всяко негово действие трябва да е продиктувано от Мъдростта. Който погледне на тази постъпка,да види в нея светлината на Мъдростта. Постъпва ли човек така, той ще привлече Бога в себе си и по този начин ще бъде полезен на ближните си, ще може да им помага. Влезе ли Бог в човека, той престава да живее за себе си, прощава се с дребнавостите на живота и се слива с Бога. Само такъв човек може да отиде на небето. Един човек е достатъчен за небето. Той ще представлява всички останали хора. Яви ли се човек на небето, между красивите ангели, и той трябва да бъде красив. В ангелския свят не могат да живеят грозни същества. Влезе ли някой грозен човек между ангелите, достатъчно е само веднъж да се погледне в техните огледала, за да се ужаси от своя образ. Види ли образа си, той за нищо вече не е в състояние да остане между ангелите. Те нищо няма да му кажат, но той ще изпита в себе си голяма тъга, че не разбира живота им, не разбира езика им и ще пожелае час по-скоро да слезе на земята. Ангелите ще се отнесат внимателно към него, но не могат да направят никаква връзка с него, защото знаят, че той е невежа човек. Трябва ли след всичко това той да им се представя, че знае много? Рече ли да им се представя за това, което не е, той вече е влязъл в злото. Щом е попаднал между ангелите, ще трябва да се смири и да си каже: „Господи, тези същества са високо напреднали, аз не съм за

тук. Моля Ти се, определи ми мястото." Когато хората искат да се представят такива, каквито не са в действителност, те повдигат главата си нагоре, заемат положение, което не отговаря на действителността.

И сега като окултни ученици, като хора, които искат да изучават Истината, вие трябва да знаете, че всички форми, които хората имат, както и всички техни движения се дължат на техните мисли, чувства и действия. Които от тях са неправилни, нехармонични с природата, трябва да се коригират. Как могат да се коригират? Кой как мине покрай такъв човек, било някой добър човек, било някое дете, все ще му направят по една малка забележка в едно или в друго отношение. Невидимият свят не обича да казва нещата изведнъж, но той казва всеки ден по малко. Задачата на човека не е да се преобрази изцяло в един ден само, но да изправя поне по една микроскопическа част от своя живот. Днес ще изправи една микроскопическа част от някоя линия на лицето, на носа, на устата, на веждите си и т.н. Утре ще изправи друго нещо. Всеки ден ще ретушира по нещо в лицето си, както художникът ретушира някоя своя картина с четката си. Ако човек през целия си живот може да подобри очите си или устата си, или ушите си, или брадата си, да ги доведе до положение да съответстват на реалността, това е голяма придобивка. За да се постигне това, всички мисли, чувства и действия в човека трябва да бъдат съзнателни, да преминат през законите на неговото сърце, през законите на неговия ум и през законите на неговата воля. По този начин ще се развие Божественото начало в него и той ще може да работи за в бъдеще по-успешно и съзнателно.

Като разглеждам темите ви, намирам, че някои ги пишат красиво, чисто, отчетливо; други ги надраскват набързо, както им дойде. Най-доброто време за размишление върху дадена тема е вечер, в 10 часа, когато повечето хора спят. Този час е най-добър за размишление върху това, което Бог е сътворил. Като обмислите въпроса добре, напишете си темата спокойно, тихо, с красиви правилни букви. Пишете ли така, това ще повлияе благотворно и върху характера ви. Всички хора имат наследени качества, добри и лоши от своите деди и прадеди, върху които трябва да работят: добрите да развиват, лошите да възпитават и облагородяват. Някои хора имат добро желание да пишат пра-. вилно, красиво, но са наследили една черта от своите деди да изяждат от време на време по една буква в думите. Те сами не могат да видят, че са пропуснали някои букви. Други пък каквото и да пишат, винаги забравят да турят датата.

Сега всички трябва да привикват към новото, т.е. да работят според изискванията на живата природа - без погрешки. Новият живот изисква да се избягват старите погрешки. Повтарят ли се те, човек не може да се извини. Ако той прави нови погрешки, благодарение на това, че влиза в нова област между непознати местности, погрешките му се извиняват. Стара погрешка е например одумването. Искате ли да се освободите от този стар недъг, препоръчвам ви следния метод. В продължение на цяла година определяйте всеки ден по едного, когото ще одумвате. Например първи януари, понеделник, запишете името на едного от вас, когото определяте да бъде одумван, и всички кажете нещо по негов адрес, кой каквото знае, добро или лошо. На другия ден втори януари, вторник, вземете друг човек и го подложете помежду си на подобна критика. Така продължавайте всеки ден, докато изкажете всичко, каквото знаете. По този начин ще отвикнете да критикувате и всички противоречия, които ви спъват в живота ви, ще изчезнат. Така тежестта ще се разпредели равномерно върху всички. Сега обаче върху едни хора пада по-голяма тежест, като ги хвалим или корим много, а върху други -по-малка тежест. Природата обича равновесието. Когато човек одумва някого, той трябва да бъде справедлив. И след като се изкаже, ще се запита: „Вярно ли е всичко това, което говорих?" Окултният ученик трябва да бъде праволинеен, т.е. когато говори добро или зло, било за другите или за себе си, той трябва да бъде искрен. Който не е съгласен с този метод, нека всеки ден ангажирва мисълта си с красиви и възвишени неща, по-високи от обикновения, делничен живот.

Сега да се върнем към основната мисъл на лекцията. Вие не трябва да се отказвате от действителността. Някой казва: „Аз не мога да живея чист и възвишен живот." - Тогава ще бъдеш активен, деятелен. - „И това не мога; аз искам да почивам." - Можеш и да почиваш, но всяко нещо трябва да дойде на своето време. Почивката е временно състояние, тя не може да бъде вечна. Да се отказваме от живота, това не е волята Божия; да се пресилваме, да се изнасилваме, това не е волята Божия. Всеки трябва да даде израз на живота, който Бог е вложил в него. Всеки ученик трябва да бъде искрен, доблестен и да не се мъчи да подражава на другите.Изразява ли човек своя живот, тъй както се развива в него, той ще получи Божието благословение. Само Бог ни знае, Той ни познава най-добре, а ние сме предмет, обект на Божието знание. Следователно във всеки даден случай аз зная за себе си това, което Бог знае за мен. Божието съзнание е всякога будно за нас. Той постоянно ни държи в ума и в сърцето си. Когото Бог държи в ума си, той постоянно прогресира, расте.

Види ли, че някое цвете расте, Той го полива с росата си и огрява с лъчите си. Види ли, че някое същество страда, скърби, Бог се радва; радва ли се това същество, и Бог се радва. Срещне ли някой невежа, спре се при него, даде му малко светлинка и си замине. Срещне ли някой учен, погледне го, порадва му се и си продължи пътя. Вие ще цитирате стиха: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат." Върви някой богат, учен човек с пълен чувал на гърба си, среща Господа и му казва: „Господи, аз работих и забогатях!" - „Добре, подължавай пътя си." След него Господ среща друг човек, с празен чувал на гърба си, плаче и нарежда: „Господи, аз осиромашах. Няма ли Правда в света?" - „Почакай малко, сега и ти ще придобиеш нещо." Господ веднага спира богатия и му казва: „Дай половината си богатство заради мене на този беден човек!" Той сваля от гърба чувала си, пресипва половината богатство в празния чувал на бедния и после двамата продължават да вървят заедно, да пеят и славославят Бога. Така постъпва разумният човек в света.

Следователно по същия начин и ние трябва да постъпваме със своите мисли и чувства, без да се само-осъждаме. За пример случи се, че някоя наша мисъл е много натоварена, а друга някоя е празна, слаба. Какво трябва да направим? - Натоварената мисъл да даде малко от своя товар на слабата, за да се уравновесят. Постъпваме ли така, много от нашите дефекти ще се изправят. Същото може да се приложи и към чувствата. Тези мисли, които ви давам сега, са необходими за обяснение на някои закони, с които можете да изправите своите недъзи. Някои питат: „Ние изправни ли сме в своите работи? Как изглеждаме?" Питам: Вие какво мислите за себе си? Ако вие се мислите за изправни, и аз ви считам такива. Каквото човек мисли вътрешно за себе си, това мислят и другите хора за него. Някои казва: „Добър човек ли съм аз?" - Ти какво мислиш за себе си? - „Не съм много добър." Казвам: Този човек не е искрен. Той иска да предизвика другите, да се изкажат какво мислят за него. Добър човек е той, добри са и всички останали хора, понеже Бог ги е създал. Човек е и красив, и добър, но се е накалял отгоре. Той трябва да се измие добре, да изчисти всичката кал от повърхнината си, за да се прояви Божественото в него. Задачата на всеки човек е да изчисти своята кал, с която се е напръскал отгоре, за да види, че наистина е чист и светъл.

Сега аз бих желал вие често да пеете, да прогресирате в пението, да се издигнете над окръжаващата среда. Пението изисква силно концентриране. Който иска да пее хубаво, най-първо той трябва да се освободи от влиянието на хората и да

пее за себе си. Пей за себе си, да задоволиш своето музикално чувство; пей за съществата от невидимия свят и най-после пей за хората! Пеете ли първо за хората, те ще окажат известно влияние върху вас и вие ще почнете да се съмнявате. Съмнява ли се човек, той не може да пее хубаво: гласът му е груб, неточен. Гласът на добрия певец трябва да бъде мек, ясен и изразителен; умът му не трябва да е раздвоен. Изобщо музиката се отнася към формативните сили в природата. Тя е във връзка с интелектуалните способности на човека. Взимат ли участие при пението и нисшите чувства, например щестлавието, певецът вече има желание и другите хора да го чуят как пее; той иска да има тяхното добро мнение, тяхното внимание, а с всичко това той губи в пението. Това чувство се среща и в животните. Веднъж аз наблюдавах един славей, като пееше. Той беше затворил очите си, забравил се беше в песента си, в желанието си да бъде чут и от другите славеи. Като се приближих към него, той се стресна, отвори очите си, засрами се и престана да пее. Той се засрами, защото аз разбрах неговото щестлавие в пението. Той не пееше само за себе си. Може да се яви спор сега дали наистина той се е засрамил. За мене това е безспорно така. Той се засрами и като за извинение казваше: „При други условия аз бих пял по-хубаво."

Съвременните певци, когато обичат някого, и те като славеите не могат да пеят пред него хубаво. Защо? -Защото при пението се намесват други чувства, които спъват ума. Пението пък е способност, качество на ума. Хубаво може да пее само интелигентният човек. Когато умът на човека проработи, тогава той започва да пее. Докато само чувства, той не може да пее. Забележете, когато се дават хубави концерти, парчетата, които са предвидени в програмата, не изразяват толкова чувства, колкото права мисъл. Всеки ще пее за сърцето си дотолкова, доколкото да се разкае, да вземе един нов път, подем нагоре. Изобщо, докато умът на човека не е проработил, той не може да пее. Но и онзи, който много мисли и философства, и той не може да пее. Добре пее само онзи, който има чист, природен, а не критически ум; добре пее само онзи, който мисли по Божествен начин, а не по човешки. Дребнавостите в живота пречат на музикалното чувство. Единственото нещо в живота, което създава най-красивата музика, е скръбта. Когато човек скърби, той мисли, а мисълта създава музиката в него. Слушали ли сте някой кавалджия-овчар да свири? Слушате го, свири той и сълзи пролива. Кога свири кавалджията хубаво? - Когато неговата възлюбена го напусне и се ожени за друг някой. Като вземе кавала си, той започва да мисли за нея и излива скръбта си. Значи скръбта представлява тъжната душа.

Няма по-хубава форма за тъгата на душата от скръбта. Нашата скръб е представена на небето в много красиво лице. Когато някой човек скърби и плаче на земята, в небето той е много красив. И действително скръбта е създала истинската музика и поезия в живота; тя е създала дълбочина в музиката, дълбочина в поезията. Коя скръб създава дълбочина в музиката? - Скръбта на възвишените същества. Те не скърбят за себе си. Тяхната скръб е велика, благородна и буди възвишената мисъл. Тя носи светлина за съзнанието на човека. Радостта пък е създала веселата музика. Тя внася разширение в ума и чувствата на човека.

Мнозина от вас са музикални, но религиозното чувство у някои препятства за развитието на музикалното. Те считат, че като религиозни хора не трябва да пеят и съзнателно се въздържат. Въздържа ли се някой да пее, той е светски човек. Истински религиозният човек всякога трябва да пее, да слави Бога със своята песен. Когато ангелите искат да развият музикалното чувство на някой човек, те го поставят на големи страдания и изпитания. С това същевременно те развиват и дълбочина в чувствата му. Скръб и тъга са две различни понятия. В скръбта човек всякога знае защо скърби. Той има някаква цел, която иска да постигне, и като не може, скърби. Тъгата е неопределена. Скръбта, тъгата, радостта са различни методи, с които невидимият свят си служи, когато иска да развие музикалното чувство в човека. Истинският музикант същевременно трябва да бъде математик, да има силно въображение, да разсъждава правилно. Музикантът, певецът същевременно трябва да бъде и поет, и религиозен човек. Най-правилната проява на религиозното чувство е любов към Бога.

Любовта към Бога се изразява по три начина: да слушаш, да чуваш Божия глас, да го възприемащ в себе си и да изпълняваш Неговата воля. Това значи истински просветен човек. Той се отдава изцяло в служене на Бога. Всички негови мисли и чувства са в услуга на възвишеното и благородното в живота. Много хора само външно, формално са религиозни; вътрешно това чувство отсъства у тях. Има ли човек любов към Бога, той постепенно се облагородява. Онзи, у когото това чувство е събудено, има вътрешна мекота. Той никога не оскърбява. Каквото и да каже на човека, колкото строги да са думите му, те никога не произвеждат болка, понеже са пропити с мекота.

Някой казва: „Как можем да познаем, че Бог съществува в света?" Едно от доказателствата, че Бог съществува, е благостта, която всички хора чувстват,

въпреки големите злини в света. Зад всички противоречия в живота се крият Божията Любов и Божията благост. Един ден, когато всички хора дойдат до положение да мислят, както Бог мисли, и да чувстват, както Бог чувства, и новата култура ще дойде. Дойде ли това време, всеки човек трябва да бъде доволен от себе си. Пробният камък, с който ще се познават хората на новата култура, ще бъде следният: вашите неприятели ще дойдат да ви оберат, ще ви отнемат всичкото богатство и ако вие запазите пълно присъствие на духа и не се поколебаете в нищо, вие сте хора на новото време, вие сте хора, в които Бог живее. Иска ли човек да се повдигне, той трябва да се стреми към Бога, да придобие Божията любов. Без Бога няма растене, няма подем. В Бога всичко е възможно; без Него нищо не се постига. Събере ли се любовта на всички хора, това приблизително ни дава идея за Божията Любов.

И тъй колкото душата на човека е повече проявена, т.е. събудена, толкова по-хубаво той пее. В това отношение на всички предстои много работа. Че имате много работа, това ме радва; то трябва да радва и вас. Всички съвременни хора трябва да работят за постигане на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

2 лекция, от Учителя, държана на 25 ноември, 1925 г., София

1925_11_29 Трите състояния S, R и T
лекция пред специалния клас

ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ: S, R, T

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Прочете се резюме от темата „Значение на водорода, кислорода, азота и въглерода в живота и в Природата“.

Прочетоха се четирите теми върху „Най-новото в музиката, във философията, в математиката и в живота“.

Допуснете, че някой учител иска да осмисли единицата пред своите ученици, т.е. да я направи жива. Как ще постигне той своята цел? В Природата има ред елементи, които се означават все с единици. Всички тия единици еднакви ли ще бъдат? Ако започнете например с неорганичната материя и вървите постепенно към органичната и преминете в областта на подсъзнателната, съзнателната, самосъзнателната и свръхсъзнателната материя и означите елементите на тези различни области все с единици, ще си приличат ли те помежду си? – Няма да си приличат, разбира се. Единицата скъпоценен камък се различава от единицата житно зърно или от единицата бръмбар, или от единицата птица и от единицата млекопитаещо животно. По този начин ние виждаме как единицата постепенно се увеличава, изменя се по форма, по съдържание и по смисъл и така минава в различни фази на живота.
За следния път пишете върху темата Кой е най-умният бръмбар?

И тъй, когато окултната наука си служи с една от тия единици, всяка от тях представлява известен символ, който показва, че единицата е в процеса на своето развитие, на своето проявяване. В такъв случай всяко нещо, па и всеки човек, представлява единица в прогрес. Знаете ли какъв е вашият коефициент? Това са задачи, които вие трябва да решавате. Когато човек се домогва до нещо съществено в своя живот, той преживява една малка радост. Защо? – Неговото висше съзнание, или разумният живот в него, съзнава, че е придобил малко знание, домогнал се е до някаква малка истина. Знанието пък създава разширение на съзнанието. Истинската наука седи в разширението на

съзнанието. Понякога се явява привидно разширение на съзнанието, но то се причинява от приливи и отливи в умствения свят на човека. Някои хора мислят, че са учени, само поради това, че понякога имат прилив, разширение на съзнанието. Тия хора, като остаряват, започват да отричат всичко, което са поддържали в младините си. Това се дължи на отлива, който става в тяхното съзнание. Други пък в младините си са били безверници, а като остареят, в съзнанието им настъпва прилив и те започват да вярват в Бога, стават религиозни. И двете положения се дължат на приливи и отливи в живота им. Значи някои хора започват младините си с отлив, а свършват старините си с прилив; други хора започват с прилив, свършват с отлив. Обаче когато човек дойде до състояние, при което съзнанието му не минава във фази на приливи и отливи, а върви прогресивно, разширява се непрекъснато, той се озарява от вътрешна Светлина. Мисълта му става ясна, светла, а чувствата му се обновяват. Този човек вече започва да разбира своя личен живот и да го отделя от духовния.

Много духовни хора, които работят съзнателно върху себе си, често се заблуждават, като мислят, че са освободени от своя личен живот, т.е. от живота на личността. Мъчно е човек да се освободи от своята личност. Колкото е лесно негърът да се освободи от своя черен цвят, толкова е лесно човек да се освободи от личния си живот. Единственото нещо, което може да облекчи в това отношение съзнателния негър, е той да се убеди, че черният цвят в него е свойствен на материята и му е наложен отвън. Причината за този черен цвят, за тези сенки, се дължи на известен род материя, която прониква през съзнанието на негъра. Всички съвременни учени: философи, математици, естественици – вършат отлична работа в света. Със своите малки мотички те разработват човешкия мозък и по този начин хвърлят повече светлина в съзнанието му. Виждате, че някой учен с години разработва малка част от мозъка, с площ, голяма около 1 сантиметър, но работи, постоянства. Той непрекъснато вдига и слага на едно и също място своята мотичка, голяма като връх на игла, но посажда, култивира нови идеи.

Питам: задавали ли сте си въпроса как се зарежда човешката мисъл и отде иде тя? По какъв начин се предава мисълта от един човек на друг? Как се произнасят съвременните психолози по тези въпроси? Те казват, че мисълта на хората се дължи на тяхната голяма чувствителност, но на кое място в мозъка е центърът за възприемане и предаване на мислите – не знаят. Окултната

психология дава сложни обяснения по тези въпроси, защото тя има предвид четирите тела, които функционират едновременно у човека. Официалната психология едва се справя с психическите функции на физическото тяло, а окултната психология борави, освен с функциите на физическото, още и с функциите на астралното, умственото и на причинното тяло. Тези тела едва сега се организират в човека. Колкото и да не е организирано още нашето тяло, в него има области, дето мисълта се развива, но къде са тези области, не се знае точно. Човек трябва да прави ред опити, докато намери къде именно е мястото, при което се произвежда мисълта. От това място излиза бяла, приятна светлина. То се намира на главата някъде. Когато краищата на пръстите у човека са много чувствителни, той с пипане ще намери тази част от главата, дето се отделя светлина, а ние знаем, че светлината е признак на мисълта. Идеите в човека растат по същия начин, както и растенията. Когато живеете с глупави хора, в които не се събира тази светлинна енергия, у вас не се събужда интелектуален стремеж. Живеете ли обаче с умни хора, у които тази светлинна енергия се събира и предава, вие ще забележите в себе си интелектуален стремеж – вие взаимно ще си влияете.

В света, в който живеем, само единицата функционира. Двойката представлява дроб, т.е. единица, разделена на две. В това отношение двойката представлява отражение на единицата. Числото три съществува като отражение на единицата. Всъщност числото три само не съществува. Питам: кое е реалното в човека? Мнозина ще отговорят, че душата е реалното в човека. Душата може ли да се вижда? За да се види душата, съзнанието на човека трябва да бъде будно. Когато се отнася до ума и до интелекта на човека, те могат да се видят и при обикновено съзнание. Онези, които работят с висшата математика, знаят, че умът, интелектуалната сила в човека са резултат на нещо. Съзнанието пък представлява външното облекло на душата. Когато съзнанието на някой човек е будно, около него се забелязва мека, приятна светлина с елипсовидна форма. В горната част на тази елипса, гдето е мястото на главата, на мозъка на човека, светлината там е по-ярка, по-силна. При по-напредналите хора светлината на тази елипса е по-ярка не само на мястото, където е мозъкът, но и в центъра на елипсата. При най-напредналите същества светлината на елипсата е навсякъде еднакво силна. Такива същества са устойчиви, положителни в себе си – те не правят никакви компромиси в своя живот. Ако при тези същества дойде някой човек с нечисти мисли и желания, той веднага ще се почувства смутен, ще иска да се освободи от тяхното присъствие. Защо? – Понеже в постъпките на тия

същества няма никакви задни цели.
Който иска да се повдигне, да облагороди сърцето си и да просветли ума си, трябва да работи съзнателно върху себе си. В съзнателната работа няма критика, но има пресяване. Да критикувате своите мисли и чувства, значи да ги осакатите. Да пресявате нещата, значи така да ги прекарвате през филтър, че непотребните от тях да преминат през филтъра и да паднат долу, а върху филтъра да останат само чистите и възвишените. Като казвам нечисти мисли и желания, подразбирам чуждите мисли и желания, които се натрапват на човека. Човек представлява клетка от Великия организъм на Живота, вследствие на което в него са складирани освен неговите желания, още и желанията на милиарди същества.

Една от опасностите, на които са изложени всички хора в света, е пресищането. Ако някой човек пее 1-2 години редовно, най-после той може да се пресити и да каже: "Не искам вече да пея!" Пазете се от пресищане! Човек трябва постоянно да разнообразява живота си. Във всички отрасли на съвременната наука, както и в музиката и в изкуствата, също тъй има голямо еднообразие. Еднообразието се дължи на това, че тия учени свеждат всичко повече към външната, към видимата страна. Старите математици обаче са изчислявали с голяма точност какви ще бъдат хората на XX век: какъв ръст, какви очи ще имат и т.н.; те са предсказвали още с ред изчисления с какви мисли ще се занимават тия хора, какъв ще бъде техният обществен строй, и т.н. Всички тия данни са предсказани с ред математически изчисления, направени още преди хиляди години. Техните научни изчисления и предсказания съответстват на събитията и условията в сегашните времена. Те са предвиждали всички тия неща. Какво показва това? – Че тия хора са виждали. Значи виждането е знание, виждането е разбиране на отношенията, които съществуват между нещата. На философски език казано, това подразбира следното: съзнанието на по-напредналите хора обхваща съзнанията на другите същества. При това всяко съзнание, което прониква през другите съзнания, трябва да се пази да не спъва тяхното развитие. Ако съзнанието, което прониква другите, внесе и най-малката дисхармония в тях, то се обвързва кармически с дадените съзнания. Всеки крив образ, всяка крива мисъл, всяко криво заключение в човека опетнява неговото съзнание.

Мнозина питат: „На какво се дължи неуспехът във възпитанието на младежта?“ – Между съвременните учители и ученици липсва взаимна хармония. Като

влезе учителят в клас, учениците започват да го разглеждат от горе до долу, веднага си съставят криво заключение за него и му изваждат някакъв епитет. Като схване техните мисли, и учителят си съставя лошо мнение за учениците. На такава база именно започват отношенията между учители и ученици. При такова положение на нещата и възпитанието се опорочава. Какви са резултатите на съвременната наука? Какво приложение има тя в живота? Ще кажете, че благодарение на успехите в математиката и геометрията днес се построяват железници, правят се шосета, градят се къщи и т.н. Наистина, точните изчисления, до които е дошла математиката, са неоценими, но същите изчисления се прилагат и при далекобойните оръдия, с които се убиват хиляди и милиони хора. Химията също така има голямо приложение в живота. Тя е допринесла много блага на човечеството, но същата химия си служи днес най-усилено с различните отровни и задушливи газове, с различни експлозивни вещества и за унищожението на човешкия живот. Значи науката днес няма приложение във възпитанието на чвека, тя няма приложение в неговия морален и нравствен живот.

Както официалната наука, така и окултната, имат не само теоретическо значение, но и практическо. Всяко знание, за да оживее, трябва да се приложи. Например излиза един ученик да решава задачи по математика. Обаче той е слаб по този предмет, не може да решава самостоятелно. Тогава направете следния опит. Нека излязат двама ученици, силни математици, и да турят ръцете си на челото на слабия ученик, където е математическият център. Като се изредят двамата ученици, няма да мине много време, и слабият ученик ще започне да мисли, да работи върху зададената задача, и ще я реши. Това се дължи на факта, че силните ученици по математика чрез своя контакт са предали част от своята енергия на слабия ученик. Тази енергия пък събужда дейността на неговите математически способности и той започва да мисли, да разсъждава. По този начин могат да се предават енергиите от един човек на друг в различните центрове на мозъка. Това може да се използва само като подбудително средство, а по-нататък ученикът сам трябва да продължи работата си.
Индусите различават в човека три състояния. Те са следните: Sattwa – S, Radjas – R, Thamas – T. Думата Sattwa означава състояние, което ние можем да преведем чрез думите любов към истината. Когато човек се намира под влиянието на това състояние, той е тих и спокоен, в него отсъстват всякакви користолюбиви мисли и желания – в съзнанието му има светлина и разширение. Това състояние е

присъщо на високо напреднали хора в духовно отношение. Такива са били светиите, но не всички от тях. Много светии се намират във второто състояние. Хората от второто състояние – radjas – са волеви, деятелни във всяко отношение. Те са добри хора, правят добрини, но ако другите не обърнат внимание на техните добрини и не им отдадат заслуженото, ако не им благодарят, те се озлобяват. За всяко добро дело те искат името им да се запише някъде. Това показва, че нейде в съзнанието им има тъмнина.
Хората от състоянието sattwa употребяват сладки храни. Хората от състоянието radjas употребяват повече солени, кисели, лютиви храни. Повечето от тях са месоядци. Ще кажете: „Не могат ли тия хора да се откажат от месото и да станат вегетарианци?" – И да се откажат от месото, те пак са месоядци още. Защо? Техните родители, техните деди и прадеди са били месоядци. Човек не може изведнъж да стане вегетарианец. Може ли вълкът да стане агне? Вълкът може да стане тревопасно животно дотолкова, доколкото и кучето се отказва от месото, когато господарят му дава да яде хляб. Кучето яде хляб, когато господарят му дава, но всякога предпочита месо. Истинският вегетарианец трябва да се е родил такъв и месото да не го съблазнява никак. Погледне ли към месото и му се прияде, той се е съблазнил вече, а с това опетнява съзнанието си.
Хората от състоянието thamas са по-лакоми – ядат, каквото им падне. Те не обичат нито да работят, нито да мислят, нито да учат. Мързелът е присъщ на тях. Те са подобни на кучетата, на котките. Всички сте наблюдавали как постъпва котката, когато иска да влезе в стаята на господаря си. Тя се приближава до стаята на господаря си, очиства краката си и започва да мърка, да се умилква около него, с което иска да каже: „Както виждаш, чиста съм". Нека ѝ падне само една мишка между краката, и нейната чистота ще се провери. Тя я сграбчва и цяла я изяжда. Къде остава нейната чистота?

Казвам: чистотата трябва да проникне цялото съзнание на човека. Някой взема храната с немити ръце и казва: „Нищо, и с немити ръце може да се яде. Бързам сега. Кой ще си губи времето?" – Не, най-първо ръцете си измий и после яж. Друг някой вземе хляба, погледне го и вижда, че е окалян малко. Казва: „Нищо, и така ще мине." – Не, изчисти го и тогава яж. Ако пък не ядеш, още по-добре. Представете си, че някой от вас е гладен, не е ял три дни. Някой ви дава изкалян хляб. Как трябва да постъпите? Ако се откажете да ядете хляба, вие сте в състоянието s; ако го изчистите отгоре и ядете, вие сте в състоянието r; ако го ядете изкалян, както ви го дават, вие сте в състоянието t. Значи за съграждането на своя характер човек трябва да използва всичко, което се изпречва на пътя му.

За тази цел той трябва да изучава всички външни и вътрешни прояви на своето естество. Да изучавате мисълта си – това е била една от задачите на древните философи. Като изучите мисълта си, ще се заемете да изучавате вашите желания от новото гледище; най-после ще изучавате и душата си в благородните пориви, на които се крепи законът на Любовта. Изучите ли тези неща, ще се доберете и до всички отрасли на новата, положителна наука, която ще ви помага във всички нужди на живота. Когато казвам, че ще се доберете до Новата наука, с това ние не отричаме сега съществуващата, но въставаме само срещу кривите преводи, които тя е направила от Природата. Например някой учен придава на едно същество качества, които то не притежава. В това седи кривият превод. Когато естественикът описва един бръмбар например, той трябва да влезе в неговото съзнание, да разбере напълно неговия живот, вътрешно и външно, и така да го обясни на другите. Иначе той непременно ще направи някаква грешка в своето описание. Насекомите, колкото и малки да са по отношение на нас, и те мислят. Наблюдавайте как постъпва осата със своите жертви. Някоя оса хване един паяк, бодне го слабо с жилото си: парализира го само, не го умъртвява. Защо не го умъртвява изведнъж? – Защото иска да запази за личинките си прясна, а не развалена храна. Ако го умъртви и след това го даде на личинките, тази храна ще бъде вече развалена.

Казвате: „Тия неща са дребни. Те не играят голяма роля в целокупния живот на човека." Малкото камъче събаря колата. Често човек отпада духом, започва да отбягва хората, животът му се обезсмисля, от всичко е недоволен. Коя е причината за всичко това? Ако речете да търсите причината за вашите състояния, не можете да я намерите. Защо? – Тъй микроскопическа е тя! И тази малка причина се дължи на някакво криво, на някакво лъжливо схващане за нещата. Малка е причината, но тя разваля хармонията. Всеки човек, който иска да живее духовен живот, трябва да знае, че духовният живот е свързан с абсолютната хармония. За да не нарушавате своята вътрешна хармония при всеки случай, вие трябва да знаете в кое от трите състояния се намирате – s, r или t – и веднага да можете да се справяте с материята и със същствата около вас. Никой човек не живее сам, изолиран от другите. Всички същества си влияят взаимно едни на други. Като спите вечер, става обмяна между вас и всички хора, с които живеете. Дали съзнавате това, или не, то е друг въпрос. Вие давате нещо и вземате нещо. Ставате сутрин бодър, весел – спечелили сте нещо. Някога ставате неразположен духом – изгубили сте нещо. Цяла нощ съзнанието ви ходи на едно място, на друго: лута се, търси загубеното. Ако го намери,

успокоява се, ако не го намери, продължава да търси.
Като ви давам тези обяснения, аз искам да привикнете да разглеждате нещата критично, а не да придобиете еднообразна мисъл. Сега, при пробуждане на съзнанието, много от вас се индивидуализират. Пазете се от това състояние. Всички вие сте в състоянието r, а в състоянието s няма нито един от вас. Като ученици вие трябва да работите умерено, да не прахосвате своята енергия. Пред ученика седят три рода сили, с които той трябва да работи: първо, Божествени сили, които изискват съзерцание; второ, духовни сили, които изискват активност – това е работата на неговите чувства; трето, физически сили – това е слизането за работа в материалния свят, за което се изисква будност на съзнанието. Работата във физическия свят е свързана с изцапване. Дойдете ли до това положение, обърнете се за помощ към другите два вида енергии и постоянно правете съединения, синтези.

И тъй, ще се учите да различавате трите състояния в себе си. Когато имате разширение в съзнанието си, полет нагоре, вие сте под влиянието на състоянието s. Когато искате да си откъснете някой плод направо от дървото, вие сте под влиянието на силите r, които действат по права линия. Когато сте индиферентни, вие сте готови да ядете храна, каквато ви попадне, и не правите избор, тогава вие сте под влияние на силите t. Такива деца ядат гнили плодове, пръст и др. При тези сили човек често изпада в атавизъм. Срещате някой човек, който е бил чист, спретнат, но сега го виждате отпуснат, небрежен, нечист: иска да умре, не му се живее. Идеята му да умре е правилна по отношение на това само, че той иска да се освободи от състоянието, в което е изпаднал, обаче изборът му е крив. Смъртта не е единственият начин за освобождаване от това състояние. Какъв смисъл има смъртта за тебе, ако и след това ти носиш в съзнанието си мисълта за своята черна кожа? Какво си придобил? – Нищо. Смъртта има смисъл само тогава, когато след нея съзнанието ти е освободено от мисълта, че имаш черна кожа.

Казвам: всички трябва да работите върху новото в математиката, във философията, в живота и в науката, за да се внесе разширение и полет в съзнанието ви, активност и предпазливост в чувствата ви, за да се пазите от лошите навици на вашето минало. Само по този начин вие ще бъдете бодри и весели и с будно вътрешно съзнание. В Разумната Природа всичко говори за великата Радост на душата. Като се приближавате до Божествения свят, ще забележите, че там навсякъде вее интелигентност и разумност. Там има

изобилие от знания, от музика, от песен и от Любов. Започнете ли да слизате към физическия свят, от там вее вече студенина, ограничение – всеки се свива в черупката си. Най-големият студ е във физическия свят. Толкова голям е вече студът, че ледът започва да се троши. Колкото повече се увеличава студът, толкова по-трошливи стават телата. В това отношение и големият студ може да развали хубавите чувства у човека. Много ниската температура и много високата температура са опасни за обикновените хора. Само адептите и Великите Учители могат да преминават направо от едно състояние в друго, без да се повредят.

Ученикът трябва да се пази както от големия студ, така и от голямата горещина. Той не трябва да се излага на тях. Ученикът може да оперира само с такава топлина, при която глината му не се топи, и с такъв студ, при който камъните му не се рушат. Животът функционира правилно при обикновена топлина и при обикновен студ. Това са практически правила, които всеки от вас може да приложи в миниатюра в живота си. Правете малки опити върху съзнанието си, за да придобиете разширение и полет.Приложението на тия правила ще ви даде поне малки резултати.

Тайна молитва
Книги:

* Трите състояния S, R и T

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.
* Трите състояния: S, R и T

Лекции на МОК (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том I. София, 1929)
3 беседи от 15 ноември 1925 г. до 29 ноември 1925 г.

Начало: 19:30

1925_11_29 Той знаеше
неделна беседа

ТОЙ ЗНАЕШЕ

Беседа, държана от Учителя на 29 ноември, 1925 година в гр. София.

„Защото си знаеше какво щеше да прави“.

Изобщо всички същества, от най-малките до най-големите все знаят, какво да правят. В това отношение, малките същества даже превъзхождат големите, защото те знаят по-добре от тях да си вършат работата.

Казва се, че Христос искал да ги изпита, за да види, дали знаят, какво трябва да правят. Това е един велик закон в природата; тя обича да изпитва всички същества, за да види дали знаят, какво трябва да правят. Обаче, има друго едно положение, което бърка на хората, то е лошият навик. От лошият навик се ражда мързела в света, а мързелът спъва всяка култура. Мързелът е качество само на тъмнината, на покоя. Всички съвременни хора изобщо имат мързел, и всички се стремят към мързела, затова тази култура ще умре — нищо повече. Когото и да запиташ, все казва, че иска да се осигури. Защо иска да се осигури? — Иска да стане мързелив, нищо да не работи. Това нещо се забелязва у лекарите, у художниците и другаде. Някой лекар, щом поработи няколко години и си създаде добра клиентела, отпуща се. Някой художник, щом нарисува 5—6 картини, казва: човек не трябва да работи. Защо? — За да не се изтощава. Какво ще се изтощи един човек, който с четката си маже върху платното? Пък жената казва: не трябва много да се маже в къщи, защото като се маже много, може да се скъса никоя жилка. Други казват: разходки не трябва да се правят, защото човек може някак да пострада и да си изгуби живота. Всички се стремят към този вечен живот и казват: блажени мъртвите, починали в Господа. Облажават мъртвите, защото са пред лицето на Бога.

Значи, ние сме научили закона на мързела, знаем го. То не е нищо ново. Всички животни също се трудят, за да се осигурят.

Ще ви приведа два примера из руския живот, из живота на двама професори, видни личности — професор Велмиров и професор Пастовски — това са псевдонимите им, аз не давам същинските им имена. И двамата са знаменити

руски естественици и химици, писали видни съчинения. Обаче, след десет годишен труд, един чичо на професор Пастовски умира и му оставя наследство от 10 милиона лева. Той веднага закачва естествените науки и химията на един гвоздей и казва: безсмислено е да се занимава човек с естествените науки и химията. Защо са станали безсмислени естествените науки и химията? — За 10-те милиона лева. И професор Велмиров наследил едно богатство от 15 милиона и повече, но той продължава да се занимава с науката. Питам сега: защо единият престава да се занимава, а другият не престава?

Аз зная друг пример за един американец в Америка, който наследил 15 милиона лева злато, но ги раздал всички, а сам той пак си остава метач по улиците. Този човек може да го вземете като образец на характерен човек.

От това състояние, от този стремеж към покой, към мързела произлиза смъртта. Тук се ражда смъртта, понеже няма условия за живота. Ако в покоя имаше живот, нямаше защо да се създава светът. Следователно, всяка вселена, след като седи милиарди години в покой, най-после излиза от този покой и по такъв начин от покоя, от мързела излиза животът. Туй е на човешки език казано. Но какво може да добие човек от един мързелив живот, като не работи, като си почива? Е, казват някои, човек трябва да си поспива. Добре, какво се добива от съня? Наистина, човек все трябва да спи, но какво се добива от съня? — Почивка е, казват. Човек трябва да яде. Добре, какво се добива от яденето? Всяко нещо трябва да има смисъл. Следователно, истинското знание седи в друга посока, да знае човек да служи. На какво? — На Истината. Аз ще употребя думате „да служи на Истината“. Някои ще кажат: ние знаем, какво нещо е Истината. Вярвам, че някога сте я знаели, но сте я забравили и сега не знаете. какво нещо е Истината. Вие даже не можете да произнесете думата „Истина“. Ами че от хиляди години насам се произнася на български език думата „любов“, но кой българин до сега е произнесъл тази дума на нейния език? Защото всеки народ, всеки мислител, всеки гений като е създавал една дума, той имал ключа на тази дума. Я ми кажете, кой е ключът на думата “любов”? Извадете от една пиеса ключа сол и вижте, как ще свири по нея цигуларят. Най-после махнете и тактовете, оставете, само нотите. Какво ще излезе от тази пиеса? Сегашните хора говорят без ключ и без такт. Казват някои: отличен музикант е той. Отличен философ е, философски работи говори. Казвам: философски работи говори без ключ и без такт. Няма никакъв

ключ, никакъв определен такт.

Някой казва: знаеш ли какво нещо е любовта? Казвам: любовта е нещо направено от картошки. Той казва любовта носи живот. Хубаво, как се проявява животът? – В живота има движение. Вярно е, че движението е качество на живота; то произвежда живота. Значи, може да става пренасяне на материали, но в живота има друго нещо съществено. Същественото в живота, това е разумното, това е светлината. От това гледище, във вселената няма абсолютно никакво движение. Това нещо може да ви смути малко. Ще кажете: как във вселената няма движение? — Във вселената има само едно малко мърдане. Всяка частица се мърда на мястото си. Тя трепти и никъде не отива. От слънцето, например, не идват никакви частици. Всяка негова частица само трепти на местото си и туй наричат движение. Вие ще кажете: че как, аз ходя от едно място на друго, аз дойдох от къщи тук. Това са философски твърдения, които трябва да се докажат. Може ли да се разберат? В тази мисъл има едно крайно противоречие. На пръв поглед това противоречие е грамадно. Вие казвате: аз се движа, а той иска да ни докаже, че няма движение. Допуснете сега, че нашата вселена, колкото и да е голяма, има свой радиус, в вид на права линия, която се движи. Представете си, че тази линия е материална, дълга няколко трилиони километри, и по нея са наредени живи същества. Да кажем, че завъртите тази линия с такава скорост, че да може в 24 часа да обиколи един път цялата вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цялата линия, целият радиус направи едно голямо обръщание, точката, в която радиуса е опрян, няма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно място. Ако това е само една проекция на нашия ум, то ние само мислим, че има движение. Например, вечерно време когато спиш, ти ходиш по планини, по гори, на гости тук-там, а тялото ти седи на едно место. С какво ходиш? Ти казваш: аз ходих на слънцето и се върнах. Питам: действително, ходил ли си на слънцето? Но, тези неща не са съществени. Въпросът е, дали има движение. В света има движение, има и далечина, така е. В психологията, обаче, има други едни състояния, които ние определяме. Човек някой път казва: аз съм паднал, потънал съм много долу. Къде си паднал? — Тъй дълбоко съм потънал, че едва ли ще мога някога да изляза навън. Туй падане за него е тъй реално, че той вярва в това. Друг път човек казва: аз съм високо, горе на небето. Питам: как е възможно сега този човек да падне в една такава голяма дълбочина, с милиони метри надолу и да говори с мен в тоз момент, и как е възможно при друг случай този човек да е толкова високо, горе на небето и пак

да се разговаря с мен? Как да обясним тези неща? Знания трябват! В хората трябва да се създадат съответствуващи органи. И действително, някои учени, някои окултисти забелязват, че в човешкия мозък почват да се образуват бели нишки, образуват се формите на известни нови органи за бъдещето ново човечество. Докато у хората не се създадат нови органи, много неща ще останат за тях необяснени. Новите хора трябва да бъдат създадени от нова материя. Старата материя трябва да мине. Не е все едно да носиш един прост камък, или да носиш един скъпоценен камък. Материята им не е една и съща. И силите, които са вложени в тези камъни, не са едни и същи. Значи, във вселената между разните материи и сили, които действуват в нея има разлика. Тогава ние разграничаваме истинския живот по следното качество: в него има работа, която се отнася само към реалното, към неизменното в света. То е служенето на Бога. То е онова, в което няма абсолютно никакво користолюбие. Аз трябва да служа на Бога не за заплата, не за похвала. Според туй схващане, когато аз се моля Богу, ако се изправя пред вас да ме видите, че се моля, всичката ми молитва е отишла. Като ме виждате тъй изправен на молитва, вие ще кажете: какво се е изправил този като някой истукан? Ако се изправя на молитва в църква, някои ще кажат: какво бъбри този там? Кажат ли така, всичко е развалено. Каквото и положение да заемеш, който те наблюдава, все ще си направи някакво криво тълкуване; ако си много весел ще дадат друго тълкуване. Това, че човекът се смее, туй още не е истинският човек. Ако плаче, и това не е човекът. Ама той е много замислен! Че коя е формата на истинската мисъл? Де е онази характерна черта на мисълта? Ама той е благороден. Де е тази линия на благородството, която не се мени. Щом се мени, тя не е благородство. Следователно, линиите в истинският свят, всякога имат еднаква интензивност.

В този свят човек може да бъде едновременно навсякъде. От това гледище движението е тъй бързо, че няма никакъв промеждутък и изглежда, че човек не се движи. В другите светове, дето материята е по тънка, човек по-лесно се движи и едновременно той може да бъде на много места. Ето например, тия ангели, които имат 6 милиона криле, в една минута могат да обходят всичките слънца на нашата вселена и да се върнат със знания и с факти. Вие ще кажете: как е възможно, за една минута отгоре да се измине такова голямо пространство? Ами че това време от една минута може да се разпредели на още по-малки части. Съвременните учени хора са почнали да доказват, че една секунда от времето може да се раздели на няколко милиарда части, и в това време всека

частица направила няколко трилиона обръщания. Туй казват учените хора. Ако го каже някой религиозен човек, ще кажат, че той е изветрял. Какво ще бъде туй пространство, което тази частица ще измине, като се движи с такава голяма бързина? Казвате: това са предположения. Не, има един закон, според който човек никога не може да каже туй, което не съществува. Следователно, учените хора са в права посока. Аз казвам: една частица може да се движи не само с бързина няколко трилиона обръщения в секундата, но и още по-бързо. Тази бързина, с която тази частица се движи, в невидимия свят е бързината на охлюва. Какво ще кажат тези учени професори и философи? Ще кажат, че не може. Може, човек не може да предполага неща, които не съществуват. Следователно, ние никога не можем да измислим и не можем да кажем неща, които не съществуват. Кога се казват глупави неща? Когато се въздържаме да казваме Истината, ние казваме глупави неща. Глупавите неща не са нищо друго, освен отричане на реалния живот. Някой казва: няма Бог в света! Казвам: не, това е една квадратна глупост. Щом казва някой, че няма Бог, това значи, че той признава друг някой Господ. Той сам ще стане Господ на себе си. И всички онези хора, които отричат Бога, те са богове на себе си и казват: ние трябва да бъдем силни, богати хора, да се наложим на света. Казват: да се наложим на света! Добре, каква разлика има между онези, които се налагат и онези, които не се налагат? В края на краищата и едните, и другите свършвате еднакво. Аз бих желал да видя как свършват някои, които не се налагат на света. Няма какво да се налагаме! В този смисъл реалността не позволява да се налагаме.

Та ние казваме: сега трябва да се върнем към онова истинско разбиране на живота, ако искаме да бъдем щастливи. За да бъдем щастливи, хората, с които дружим трябва да бъдат щастливи, разумни, всичките техни частици, всички техни клетки трябва да бъдат разумни. Всички клетки на един разумен човек, трябва да бъдат разумни. И докато хората не почнат да мислят с краката си тъй, както с главата си, светът няма да се оправи. Аз мисля, че в света ще дойде една раса, на която и краката ще мислят, както и нашити мозъци. Питам тогава: краката ще ходят ли по земята? Не, няма да ходят. Аз ви казвам, че първата култура, която се роди, влезе да живее във водата, за да избегне да се хроникирват всички престъпления, да не стане нещо известно за живата природа. Онези които създадоха тази култура, направиха всички същества безгласни. Никакъв език, никакъв глас няма там. За всички престъпления, които се вършат там, нищо не се знае. Там е цял ад, там всички се гълтат. Всички тия големи сомове, всички големи шарани, всички тия китове, мечоносци, всички

тия електрически риби, са все философи на миналото. Те създадоха една баснословна култура, за която няма да се спирам, но всички тия същества, като дойдоха до крайния предел, казаха си: няма да се мине така, няма нищо да научим. Като мислиха дълго време, казаха: трябва да излезем от този ад, да си създадем свой език. Тогава тези учени риби предизвикаха едно излизане от водата, пилигрими станаха и се превърнаха на птици. Като риби, те нямаха домове, семейства. Като посеяха 200 — 300,000 семена, свои деца, оставяха ги на произвол и казваха: Господ да се грижи за тях! И знаете ли какъв разврат е във водите? Всичките риби измряха от разврат. И Бог като видя, че тази култура е на разлагане, посоли морето, за да не се вмирише. Тогава питам аз: защо трябва толкова сол на океана? За да не се вмирише тази култура, та да поквари всичко наоколо. Това е мое тълкуване, което учените могат да отрекат. Като излязоха тия риби от там и се превърнаха в птици, те имаха богата опитност и минаха в една по-висока стадия. И като птици, те разрешиха семейния въпрос тъй, както и хората не са го разрешили. Умно го разрешиха те! Направиха си хубави перца, направиха си хубави крилца и литнаха с тях високо из въздуха, като с аероплани. Туй, което ги отличава от хората е, че разрешиха семейната проблема. Те казаха: туй, което беше във водата, няма да го продължаваме повече.

Сега, дойдоха тия два противоположни полюса, мъжът и жената, направиха си гнездо, полочка, снасяха си там яйцата и като си свършваха работата, излизаха си навън. Между тях няма бой, няма тояги, кой да управлява дома. Тук мъжът не казва на жената: хайде навън! И в тях има разводи, но те са честни помежду си. Като карат заедно една година, на другата година едната от тях си избере друга другарка и казва на първата: аз си избрах нова другарка.
Единствената птица, която води еднобрачен живот, това е орелът. Той като се ожени един път, вторият път не се жени. Другите се женят по няколко пъти. На едната умряла другарката, ожени се втори път. И тя умре, ожени се трети път. В семейния живот на птиците нима никаква лъжа. Като си свършат взаимно работата, те си казват: аз мога сега да обикна и друга някоя птица. В тях има голяма искреност. Обаче как е между хората? Вие ще кажете: не трябва да се говори тъй! Че как трябва да се говори? Ами да се не съблазняват хората! Ами онзи сарафин, който е изложил парите си там на улицата, не съблазнява ли хората? Ами онзи търговец, който окачил хубавите дрехи и шапки не съблазнява ли хората? Ами онзи там, който е окачил саламите във витрината на своя дюкян, не съблазнява ли хората? Ами онзи касапин, който окачил

прасетата, за краката не съблазнява ли хората? И съвременните хора отгоре на това минават за много големи моралисти! А, зная къде седи моралът. Аз ще дам една нова форма за морал. Ще разгледам как постъпват лекарите, те нека да се сърдят. Ще ги изкарам, не да ги съдя, а само да покажа, как седят работите. Разболее се Иван, Стоян, трети, скоро викат лекаря. Лекарят се зарадва, отиде там. Благодетел ли е лекарят? Не, той ще си вземе за визитата 100 — 200 — 300 лв., според това, до колко е важен някой лекар. Колкото е по-учен, толкова повече взима. Колкото е по-неучен, по-невежа, толкова по-малко взима. Най-после той изцери болния и му казва: трябва да знаеш, какво стори моята наука заради тебе! Болният си казва: да не бяха моите пари, аз зная, какво щеше да сториш ти заради мене. Той си мисли това, не казва нищо нему, мълчи си.

Ще дойда сега до свещениците, до проповедниците, нали ги има навсякъде в света. Аз не говоря специално за тукашните, принципално говоря, за тия и в Индия, и в Япония, и в Германия, и в Америка, навсякъде. Дойде някой при свещеника, казва: Стоян еди-кой си се поминал. Свещеникът се зарадва, вземе си епатрахила, кадилницата, Евангелието, отиде, чете му молитви и все за Господа върши това. Казва: ама ще платите! Мисли си после: извърших волята Божия. На втория ден дойдат при него, кажат му, че еди-къде си се родило дете. Отиде да кръщава той, но пак му плащат. На третия ден го викат да венчава. Венчава, но пак му плащат. Питам: де е моралният кодекс, по който трябва да се служи на Бога? Де е онова безкористие, с което ние трябва да служим на Бога? Казват: християнска култура! Та християнската култура в това отношение е такава, каквато е и у езичниците. Действително ние не сме толкова груби, колкото езичниците, но според светлината, която имаме, нашите малки погрешки могат да имат по-лоши последствия, отколкото на езичниците. Техните грешки са по малки, отколкото на съвременните моралисти. Дойдат в Америка видни проповедници, проповядват, но им се плаща. И аз сега съжалявам, че няма да ми платят. Както и да е, но казвам, че на тия видни проповедници от Америка им плащат на една проповед по 100 доларчета, това са 500 златни левчета. Всеки златен лев на българска валута е 30 лв.; значи 15,000 лева гори — долу на седмица. Как мислите, не биха ли говорили красноречиво тия проповедници, като вземат 15,000 лв. С какво въодушевление биха говорили! Като взимат 15,000 лв. всяка седмица, за месец правят 60,000 лв. в една година колко ще станат? — Близо 600—-700,000 лв. Да, но според мене това не е култура. Това е натрупване на материал. Всяко едно желание в мене за пари носи друга проказа в себе си. В онези благородни нишки на моя мозък става

вече едно натрупване. Аз отварям вече прозорците на моята душа, и там се натрупва един тънък пласт от една материя много фина, но много отровна и вредна за този свят. Знаете ли колко е тънък този пласт? Той по дебелина съставлява една десетомилиардна частица от милиметъра. Толкова е тънък този слой, с микроскоп не може да го видите. Но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Например, ако аз погреба един човек, безразлично, дали съм светия или престъпник, и му взема 100 лева за молитвите, като се върна у дома, всичкото благородство от мене ще изчезне. Не само това, но някои казват: хората трябва да ни видят, като се молим. Не, хората не трябва да те знаят, не трябва да те, виждат, като се молиш. От това гледище, светът не трябва да знае, когато се молим. Съвременният свят разбира само езикът на мотиката. Щом вземеш мотиката и отидеш с нея на нивата, ще те питат: какво правиш? — Копая. Много добре правиш. Вземеш чука, питат те: какво правиш? — Чукам. Много добре правиш. Но ако седнеш някъде в размишление, казват: този будала какво е седнал там? Цял ден седи като някой истукан. Туй са схващания! И всички хора, които работят, все за будали минават. Защо? Днешните хора мислят, че религиозните хора не работят. Не е тъй. Истинската работа е само в служене на Бога. Е, кое е по-хубаво? И аз мисля, че ако някой светия разоре някога само един декар земя, то житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца. И като ядеш, това жито ще мяза на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи и в устата си ще изпитваш такава, приятност, която ще те ободри и ще ти държи сито за цяла седмица. Питам: след това няма ли да се разреши въпросът за хляба? Днес казвате: хлебец, хлебец! И — по три пъти на ден ядете. И въпросът за хляба пак не се разрешава.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави“.

Ще ви приведа друг един пример, за професор Блякстон, псевдоним на един виден химик и физик, новатор, който се занимавал с дълбоки въпроси на живата природа. Той имал своя отлична, голяма лаборатория, добре наредена с шишета от разни големини и с различни съдържания. Един ден заминава на екскурзия за цял месец, да прекара времето си из природата, и оставя ключа от лабораторията си на своята любознателна слугиня, да наглежда от време на време. Тя отваря лабораторията и вижда, че малки и големи шишенца са наредени едни до други. В нея било развито чувството на реда и като видяла този порядък в лабораторията, казала си: види се, професорът не е имал време

да нареди тия шишенца по ред, ами чакай аз да ги наредя. И започва тя да нарежда малки шишенца с малки, големи с големи; малките туря в една фиритка, големите в друга, и по такъв начин разчиства хубаво, по свой вкус, лабораторията. Като наредила всичко, както трябва, разглежда наоколо си, поусмихва се самодоволно, казва си: ще сюрпризирам професора. Дохожда си професорът гледа, новаторско нещо има в лабораторията му, всички шишета разместени. Питам сега: тази слугиня разбрала ли е дълбокия смисъл, защо професорът е наредил така шишетата си? — Не е разбрала.

Така и ние, когато дойдем в живата природа, взимаме да разместваме всичките шишенца. И знаете ли, колко време на професор Блякстон отнело новото нареждане на лабораторията? Някой път и ние, като тази слугиня, тъй нареждаме своите мисли. Ние имаме особени понятия за морала. Ние имаме особени понятия за молитвата. Да се молиш без да те види някой? Не външно, но в душата си да нямаш абсолютно никакво желание и да се усещаш абсолютно самотен. И за в бъдеще светиите няма да се молят тук на земята, Истинският светия, когато се моли, се качва горе. Оставя тялото си тук, а се дига на височина най-малко 12,000 км. и там се моли. Вие молили ли сте се така? Излизали ли сте 12,000 км. над земята? Трябва да попитате съвременните авиатори, какво изпитват, когато се издигат на известни височини из въздуха? Ами какво ще е на височина 12,000 км. Някой казва: аз принесох на Бога една гореща молитва. Аз бих желал да пренесеш твоята гореща молитва на 12,000 км., че тогава да видиш, каква е тя. Ако се качите на 12,0.00 км. височина, знаете ли какъв студ ще има там? Ако тъй прогресивно се увеличава студът и с хиляди градуси студ може да има. Някои учени казват, че под 200 м. надолу нямало студ. — Има. Казват, че най-големият студ могъл да бъде -270°. Не, и с хиляди градуси има студ. И -10,000° студ има. Ние сме в разрез със съвременните учени. Някои учени казват, че ако се дойде до -270° студ, цялата вселена щяла да изчезне. Тези учени хора разсъждават като онази българска баба, която повикала няколко свои съседки и им казала: с вяра аз мога всичко да направя. Молитвата ми е тъй силна, че вие ще видите, тази чукара няма да я има до утре сутринта. Стават сутринта, чукарата си е на мястото. Обаче, тя изхитрила и им казала: чукарата си е на място, защото се смилих над вас, боях се да не ви стане нещо от учудване. Тя съзнавала, че с думи само чукарата не може да се мести. Някои мислят, че с думи могат да преместят планина. Някои даже мислят, че с думи могат да преместят и земята. Да, може, обаче човек, който работи с вяра, не с простата вяра; такъв човек трябва да има абсолютни познания. Вярата

подразбира Христос.

Някой казва; аз повярвах в тебе. Е, какво повярва? — Че всичко можеш да направиш. Какво ме интересува, че ти вярваш, какво аз мога да направя всичко? Ти какво можеш да направиш! Това, което аз мога да направя, то е, което ме подига в моите очи, но ако ти вярваш, че мога да направя нещо, а не стане, тогава падам в твоите очи. Хубаво, аз не казвам, че трябва да мислим така, но важното сега за нас хората, които сме вече до прага на новата култура е, да излезем от старата култура тъй, както рибите излязоха от водата навън. И ще излезем! Писанието казва: „Всички ще бъдат грабнати горе, във въздуха“. Ще излезем из гъстата среда на този живот, както рибите, и ще разрешим един важен въпрос в света — братство и Любов. Този въпрос ще се разреши само в новата култура. Важният въпрос за нас не е този за спасението, както проповядват някои. Спасението не е въпросът то е едно състояние на земята. За нас важен въпрос е новият живот, който Бог внася в света. Защото желанието на Бога, Който е направил света и хората, е всички негови чада да не умират. В Писанието се казва: „Бог не благоволява в смъртта на своите чада. Той има за цел, всички тия деца да живеят“.

Сега Христос изпитва своите ученици, могат ли тия всички хора да се нахранят с пет хляба и две риби? Казва един от учениците Му: „И 200 динарии няма да стигнат на тези хора за хляб“.

„Христос знаеше, какво щеше да прави“.

Казват, че Христос никъде не се е учил. Други казват, че Той се учил в Египет, Индия и др. Не, великите Учители изобщо, не се учат на земята. Някои от тях ходят, може би само за 5 — 6 години на слънцето да се учат и после идват на земята. Ако някои казват, че великите Учители се учат тук на земята, те са много прости хора. Сега вие можете да ме запитате, по кой начин те отиват на слънцето. Това нещо един ден вие ще проверите, няма какво да ви се казва. Туй е една Истина. Както рибите станаха птици, както птиците станаха млекопитающи, както млекопитающите станаха хора, както хората станаха ангели, по същия закон ще стане всичко това. Съществено то за нас не е да доказваме всичко това, но да имаме един език,с който можем да се споразумяваме.

Сега, например, като ви говоря, вие разбирате ли, вярно ли е всичко това, или не е вярно? Говоря ли ви Истината? Някои неща са верни, някои са преувеличени. Аз ще ви кажа кои неща са преувеличени. Има някои неща преувеличени, само за да събудят мисълта ви. Запример аз от толкова време ви говоря за Любовта, но същественото за Любовта още не съм засегнал. Аз съм още в предисловието на Любовта. Ако бих произнесъл думата любов, както трябва, знаете ли какво щеше да стане с вас? Най-първо от вас ще почне да се дига дим, всичко у вас ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори път думата любов. Тялото ви ще почне да се нажежава, от него надалеч ще се разнася една топлина, но не като обикновената, а като произнеса трети път думата любов, вие ще светнете, ще станете светещи същества и ще се облечете в ангелски форми. Този салон, в който се намирате, ще изчезне, не че ще изгори, но вие ще бъдете вън от салона. Хубаво, готови ли сте за едно такова състояние? Мнозина са толкова готови, колкото е готова онази младата мома, за която момъкът иде вече. Дойде младият. момък, казва й: ела с мене! Тя му казва: ти готов ли си да ме осигуриш, да не си някой бедняк? Всяка мома си мисли за царския син и за него се готви. Действително така трябва да бъде, но царски син е само онзи, който има истинското, Божественото познание, който има душа в себе си, който има Божествен ум, неопетнен от никаква лъжа! Няма нещо по-отвратително от лъжата! Най-първо ние трябва да ликвидираме с лъжата. Всеки от вас трябва да види, какви са неговите чувства, постоянни ли са те или изменчиви. Защото ако те са променчиви, един ден ще ни причиняват вреда.

Защо Христос нахрани толкова хиляди души не можа ли да ги изпрати някъде? Този народ, тия хора, които бяха събрани около Христа, бяха жаждующи души, бъдещи ученици, които Той трябваше да нахрани. Тия души, които Христос нахрани, Го помнят от преди 2,000 години и до днес. Тия души нахранени по този начин от Христа, никога няма да Го забравят. Те се нахраниха духовно, за това в тях има един вътрешен копнеж. Казва Христос на едно място: „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко живо слово".

И тъй, има една фаза, в която сега живеем, тя е стремежът на душата към Божественото, към Бога. Не казвам, че трябва да напуснем сегашния си живот, защото в света всичко изведнъж не може да стане. Преходни периоди, прескачания няма в живота. Живата природа обича последователността, тя никога не бърза. Туй ще помните! Това е един от нейните методи — тя не бърза. В нея е вечността, тя разполага с време, колкото иска. Тя икономисва своите

сили, защото силите не са в такова изобилие в каквото е времето. Следователно вие можете да разполагате с нейното време, но не и с нейните сили. По тази причина онези хора, които не живеят според както тя иска, които бързат много, скоро изтощават силите си и умират много рано. Никакви молитви не помагат тогава за продължение на живота им. В това отношение природата не жертвува силите си. И когато искаш да живееш по-дълго време, трябва да се намери някое любящо същество, което да ти даде на заем от своите сили. Затова, за да продължим живота си, ние не трябва да бързаме. В това отношение, аз смятам добродетелта в света като икономия на живата природа. Като ме пита някой, що е добродетелта отговарям: добродетелта е икономията в живата природа, да знаеш, как да икономисваш силите ѝ. Според тази икономия, и свещеникът, и писателят, и бащата, и майката трябва да знаят, как да работят. Като схванете живота тъй, няма по-добри методи за икономия от добродетелта. Когато някой каже, че за в бъдеще трябва да се изучава икономията, аз казвам: трябва да се изучи добродетелта като икономия в природата.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави“.

Каква била интимната мисъл на Христа? В Христа нямало никакво желание да привлече хората при себе си. Неговата интимна мисъл била да извърши волята Божия, да служи на Бога без-заветно, без никаква заплата. Някои казват: все трябва да ни платят. Питам тогава: ако богатият човек, ако някой цар, които имат всички средства, работят, за какво трябва да работят, да спечелят повече нещо ли? Аз казвам: когато най-богатите хора в света почнат да работят, те ще работят безкористно. Когато най-добрите хора в света почнат да работят, те ще работят безкористно. Следователно, ние не можем да работим безкористно, докато не станем добри. Щом станем добри, от нас ще изчезне всякаква тревога, завист, злоба, омраза. Някой казва: аз не мога да търпя еди-кого си, не го обичам. Защо? Ами че Бог го търпи! Щом Бог го търпи, как така ти да не можеш да го търпиш? Може да има нещо в него, но Бог го търпи. Когато Бог го търпи, и ти ще го търпиш. Когото Бог учи, и ти ще внимаваш в този морал. Ти може да си недоволен от него, пък други са недоволни от тебе. Много ангели са недоволни от хората. По някой път и у ангелите, които са толкова напреднала в своята култура, се заражда едно отвращение, едно желание Господ да им позволи да ометат хората, да създадат нещо по-хубаво. Господ ги възпира, казва им да почакат. Сега, ако ме попитате, какво правят ангелите, ще ви кажа, че те точат своите огнени ножове. И като дойдат на земята, в една минута отгоре

цялата съвременна култура ще стане на прах. Те, без всякакви оръжия ще извадят хората от техните черупки и всички ще тръгнат след тях много смирено, както цели полкове войници вървят смирено след своя началник. Това ще бъде! И царе, и владици, и патриарси, и проповедници, всичка тия величия, които са лъгали през всички времена, от памтивека до сега, на всички тия лъжи в името Божие, на цялата тази лъжлива култура трябва да се тури кръст. Това ще стане! Майката не трябва да се гневи на дъщеря си, но от дълбината на душата си трябва да й каже: дъще, ето ключът! Музикантът като повика ученика си, как му дава ключа? Майката ще започне да произнася пред дъщеря си думата любов. Ще я произнесе първи път, за да се задимят дрехите й. После втори път, да изгорят дрехите й и да остане гола. След това трети път, да се нажежи тялото й, да свети и да изпуша топлина, та да познае, че нищо не знае, но да остане в нея онова велико желание да намери Истината. Това е истинската придобивка. Когато тялото й почне да се стопля отвътре тогава ще се зародят в нея онези най-възвишени чувства. След туй ще дойде светлината, т.е. тогава ще дойде онова истинско цъфтене на душата. Когато душите цъфнат, тогава ще се опознаем. Казват: защо цъфна този цвят на слънчевите лъчи? Цветът познава онези слънчеви лъчи, които носят живот в себе си. В дадения случай и душата познава онези Божествени лъчи, които носят живот в себе си. Тогава няма да бъдем тъй своенравни, тъй ексцентрични, както сме сега: Ако ти имаш този Божествен Дух в себе си, когато някой човек иде при тебе, още от 1/2 км. разстояние неговата мисъл ще се измени, и като погледнеш този човек ще му изпратиш тази Божествена светлина.

Казва се в Писанието: „Христос знаеше, какво щеше да прави". Някои казват: едно време Христос е знаял, обаче, ако Той дойде сега, в наши дни, няма да знае, какво да нрави, Той не беше много учен човек. Не обратното е: първите хора, които дойдоха на земята, бяха много учени; последващите бяха малко глупави, а ние сега сме най-глупавите. Обратен процес на еволюция. Първите хора, които дойдоха създадоха земята; вторите създадоха само градините, третите, които излязоха от рая, научиха се да орат; четвъртите — да се бият, а петите научиха мързела. Сегашната култура аз наричам „култура на духовния мързел". Всеки човек работи, бърза да забогатее и като добие пари, удари го на широко, на живот. Питам: това работа ли е? — Не е работа. В работата не трябва да има никакъв материален обект. Аз казвам: в света, в нас трябва да има само един материален обект —- Мъдростта. Тя ще дойде като сила, която ще ни направи свободни, самостоятелни срещу несгодите в този живот. По този начин ще

опитаме Любовта в света. Някой казва: ние знаем това, но утре трябва да ядем. Кой не знае, че трябва да яде? Аз не казвам, че не трябва да се яде. Някой казва: не можа ли Господ да направи света по друг начин? — Може, аз не мисля, че не е могъл да го направи по друг начин, но направен е вече така. Какво лошо има в ядението? Ако човек прояде умира, и ако много пости — пак, умира. Това са две. крайности. Човек всякога трябва да яде толкова малко, колкото да подкрепя своя организъм, да няма никакви излишъци и да прекъсва яденето си при най-сладката хапка, повече да не хапва. Ако хапне повече това ще бъде за него отрова. И в природата трябва да бъде така. Дойдеш ли до най-високия връх, дето добиваш най-голямото задоволство, спри там.

Сега, мнозина искат да отидат при ангелите, какво ще научиш? За да отидеш при ангелите, трябва да имаш техните органи. Казвате: ами като отидем при тях, ще ни посрещнат ли? Ами ти можеш ли да възприемеш тяхната Любов? Един ангел може да се спре при тебе само ако разбираш, неговия език. И при Бога е същото. С този език никъде няма да ни приемат. Като проповядвам Божията Любов, подразбирам, че трябва да научим Божествения език. Като научим този език, само тогава ще влезем във връзка с Бога. Някой казва: аз трябва да се науча да се моля. Да, ще се молиш, но затова трябва да научиш свещения език на молитвата. Само една свещена дума е останала от молитвата — „амин“. И египтяните имали думата „амин“. В това време имало някои фараони с това име „амен“. Индусите имат същата свещена дума „аум“. Те произнасят тази дума преди служенето, а християните, като четат „Отче наш“ всякога на края казват „амин“. Какво подразбират под тази дума? Когато някой индус чете свещената книга на ведите, той започва с думата „аум“. Какво означава тази дума? Тя е свещена дума, останала от една възвишена култура. Всички казват „амин“, „да бъде така“. Само тази свещена дума е останала от свещения език. И сега трябва да се повърнем назад, да възстановим всички свещени думи на този свещен език, да разберем, как са започнали нещата, и тогава ние ще бъдем послушни към Бога. А сегашната култура ще се измени. Сегашните думи, които произнасяме, носят разврат в себе си. Почнете да говорите на кой да е българин за Любовта, той ще се съблазни. Например някой казва: аз те обичам много. Тия думи веднага произвеждат смут. Някоя сестра е свободна в отношенията си към някой брат, но заговори ли й той за любов. произнесе ли тази дума пред нея, тя става вече малко сериозна, студена. Къде отиде любовта? Ти изговаряш думата, а любовта я няма. Значи, думата „любов“ е опетнена. Ако пък произнесеш думата „омраза“, тя има обратен

ефект. Кажеш ли никому „аз те мразя“, тази дума има обратна сила. Като срещнеш този човек втори път, той вече е по-топъл, гледа да ти услужи, отваря се към тебе. Значи, като си произнесъл думата „омраза“, произнесъл си я по-правилно, отколкото думата „любов“. Питам: де е силата на тази любов? Има нещо особено в човешката душа, има един вътрешен език, на който ние трябва да си говорим. Аз считам това нещо за едно от най-добрите качества — то е почитанието. Като срещна някой човек и го погледна, да познае, че му го говоря Истината. Не той да ми казва: кажи ми Истината! Казвам: ти готов ли си да ме разбереш? Аз ще ти кажа само една дума: „аум, аумен“. И като ти кажа тази дума, ти трябва да ме разбереш. „Аумен амин“ — тази дума съдържа всичко в себе си. „Аумен“ — това е ключът.

Ще ви преведа тази дума на наш език със следното сравнение. Ти си пътник, пътувал цяла седмица и замръкнал всред пътя в една тъмна, бурна нощ, сняг, виелица, краката ти замръзнали, едва се държиш на тях. Аз те срещна, казвам ти: вземи този ключ, там на 100 крачки от тук има едно здание, един великолепен палат, отключи си и като влезеш вътре ще намериш ядене, пиене, топлина, баня, библиотека — всички удобства — никой друг няма да намериш там. „Аумен“ — това е ключът — човекът, който е избавен от всички несгоди на този живот. Ще отключиш и ще влезеш в палата. Щом почнеш да ме питаш: ама по кой начин да отворя, ръцете ми измръзнаха, не мога да държа ключа — тогава аз ще дойда с тебе, но няма да ти кажа „аумен“. Няма да чуеш тази дума, а ще чуваш само „кръц-кръц“. И сега, вие не произнасяте думата „аумен“, друг някой я произнася заради вас, а вие чувате само „кръцъ-кръцъ“. Вие казвате: “амин — така да бъде!“ Аз ви казвам: ще ви завещая една голяма къща. — Амин! Ще ви оставя 10 милиона наследство. — Амин! Не, вие требваше да кажете „амин“ преди да започна аз. Учениците запитаха Христа: „Този народ, който дойде тук, може ли да бъде нахранен?“ — Може. Христос произнесе една свещена дума. Защо Христос се молеше всякога вечерно време? Той денем никога не се молеше. Считаха Го малко еретик. Той се молеше вечерно време, за да не Го види никой. При това, всякога предпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже вечерно време когато имаше месечина, Той никога не се молеше на месечина. Тъмните нощи обичаше! Казвам: ами по-голяма тъмнина от скръбта има ли?

Някой пита: защо е скръбта? — За да се молиш. За да се молиш, за да не бъде опетнена твоята молитва, трябва да имаш такава голяма скръб, душата ти да

бъде тъй разтърсена, че ти да почувстваш дълбоко, вътрешно желание да се молиш в тайно, никой да не те види и да кажеш на Господа: аумен! Господи, обичам те за всички добрини, които си направил заради мен от толкова хиляди, и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, с които Си ме обсипвал и ограждал. Единственото същество в света, което ни обича, това е Бог, и Той никога не ни е запитвал: ти обичаш ли ме? Той седи наблюдава, дано се прояви в нас това човешко съзнание, да се спрем и да кажем: аз трябва да направя на този човек едно добро заради онази безпределна Любов, с която всякога са ме ограждали. Щом кажа това нещо, ама себе си, в тайно, по същия скрит начин трябва и да му помогна. В душата ми и след това трябва да остане една свещена радост. Когато съм наскърбен, тогава трябва да направя най-големите добрини. А сега, кога очакват хората да направят най-големите добрини? — Когато са радостни. Това не е правият път.

И сега, вие ме запитвате: защо са скърбите? Казвам: скръбта е един велик метод за разбиране великата Истина в Света. И всички велики Учители, всички светии, всички пророци, всички учени са минали през училището на скръбта и станаха хора. Всеки трябва да обикне скръбта и като я срещне, да ѝ се зарадва. Ако ѝ кажеш, че я обичаш, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не можеш да я познаеш, скрива се от тебе. Ако пък кажеш на радостта, че я мразиш, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посреща те, дава ти угощение. Тъй че, кажеш ли на скръбта, че я обичаш, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако ѝ кажеш, че я мразиш, че не я обичаш, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега как ще разберете този живот? Вие, понеже мислите по човешки, ще кажете: Господи, не виждаш ли страданията ми? Вие мислите, че Господ се грижи само за вашите малки страдания. Той вижда всичко. Тъй и при Христа едно време дойдоха всички тия хора и Той каза: „Хляб трябва да се даде на тези хора!" Христос и днес вижда всички несгоди и страдания на учените хора, на лекарите на болните, на страдащите на умиращите. Казвам: всички вие трябва да разбирате ключа на Любовта, и когато намерите този ключ и произнесете тази дума, и в най-лошото състояние на душата си да се намирате, тя ще я тонира. Някой път сте близо, много близо до това състояние на радост, но лесно го изгубвате и с години го няма.

Та време е сега, време е някои от вас да учите този свещен език. После, казвам

на тези, които мислят, че са се родили от Духа Божий, позволено е вече за тях да учат този свещен език на Любовта и да се учат да служат на Бога. Дойдем ли до това служене, ние ще разбираме този свещен език, между нас ще се роди тази вътрешна връзка и ще се познаваме. Тогава няма да казваме: направи това, или онова. Всеки ще знае сам, какво ще трябва да прави. Не, вие трябва вече да живеете в новия живот. Казвам: новият морал е абсолютно безкористно, не бездействие, не безработица, но работа чиста, благородна, възвишена, без да се спъваме от сегашните мъчнотии. Сегашните, мъчнотии са предшественици на нещо велико в света. Ние сме дошли до крайния предел на съвременния свят. Няма да се мине дълго време, и ние ще влезем в една нова вълна, в едно трансформиране, затова трябва да бъдем готови. Който не е готов, ще се намери в положението на онзи, който за пръв път се качва на някой аероплан. През цялото време той ще трепери от страх и нищо няма да види, ще иска по-скоро да слезе. Който е готов, ще усети един поглед на духа си.

Мнозина искат да изучават живата природа, искат да изучават математиката, естествени науки, астрономията и др. Отлична наука е астрономията! Какво ще учите хората на нея? Какво ще учат, от какви елементи е съставено слънцето ли? Хората са смешни, като казват, че слънцето е съставено от водород, кислород и други някои елементи. То е същото, както когато някой дойде и каже, че къщата на еди-кого си е съставена от дървета, керемиди и други материали. Щом къщата ми е създадена от тия елементи, и аз съм създаден по същия начин. Не, проявлението на това слънце, което виждаме и за което казваме, че е създадено от кислород, водород и други елементи, това е само една форма на един и на друг род енергии, които се наричат водород, кислород, азот, въглерод и т.н. Това са род енергии, които се проявяват по особен начин. Тия малките първични проявления на енергиите, ние наричаме елементи. Това, което ние наричаме елементи, във всъщност не са елементи. Де ще се спрем тогава? При атомите не можем да се спрем, те са цели светове, създадени от йони. После ще дойдем до суперйоните. Де ще се спрем тогава? Тези елементи са набрали енергии. Научно, или атомистически, или по който начин и да разглеждаме света, идеята е една и съща.

Туй, което сега светът ни придава, то е само по себе си важното В слънцето, вън от тези елементи, има и други елементи, които човек трябва да знае. Аз съм казвал и друг път, че слънцето може да ни даде живот, но разумност не може да ни даде. Освен, че не може да ни даде разумност, но слънцето внася и мързел.

Щом те нагорещи, вече не искаш да работиш. Всички живи същества стават мързеливи под благоприятните слънчеви лъчи, и културата трябваше да се пренесе от по-топлите страни, от Африка, в по-студените места, да се намали неговата светлина и топлина. Тъй че разумността не е от слънцето, от друго място иде тя. От друго място иде тази култура. Като казвам, че разумността не иде от слънцето, в моя ум седи друга идея. Ако ви кажа, че аз виждам друго слънце, какво ще кажете вие? Ще кажете: ами ние защо не можем да го видим? Аз го виждам при известни условия, тъй щото и вие може да го видите при тези условия, при които го виждам аз. Ако някой вижда един микроб, той го вижда при известни условия, под своя микроскоп. Или ако някой вижда една звезда, той я вижда при известни условия, под своя телескоп.

Следователно, във вселената има друго слънце, което носи разумност. Ние трябва да дойдем в връзка с живото слънце, а не с това, което виждаме, и което се казва в Писанието: „Да не послужите на това слънце“. То е предшественик на другото слънце.

Та в окултната наука има ред методи за ония ученици, които се занимават с нея. С тия методи те ще могат да проверят всички неща, които се говорят, а не да останат само на думи, но там човек трябва да бъде смел, като авиаторите, и да не казва: аз толкова години вече съм посветил на това учение и какво съм направил? Не, ще кажеш: аз съм посветил толкова години, за да проверя един факт в живата природа, дали има друго слънце, но този факт е жив, той върви заедно с мене. Че съм изживял 100 години, какво от това, една тайна съм добил. Че съм изживял един живот, какво от това, едно богатство съм добил, придобил съм една опитност, която става плът от плътта ми, кост от костта ми, дух от духа ми. Туй знание живее с моето съзнание. И тогава ние вярваме в един Господ, християните вярват в друг Господ, мохамеданите вярват в свой Господ, и аз не зная всъщност в кой Господ вярват хората. Не че този Господ е лош, всички Го виждат. Всяка религия е добра, тя е на своето място, принесла е полза, но въпросът не е в това, въпросът е за онези напреднали души, които са израснали. Те трябва да излязат. Няма какво да се спираме, да казваме на другите: вие сте невежи. За мене не е въпросът да отричам нещата, за мене е въпросът, какво трябва да зная сега. При сегашните условия трябва да изпразним шишенцата си, за да ги напълним. Значи, дойде някой при мене, ще му кажа: изпразни своето шишенце, че да ти туря друго знание. Аз наричам идеално шишенце

това, което никога не може да се напълни. Аз наричам тия шишенца скачените съдове в света. Били ли сте вие в такива малки шишенца в такива малки съдове? Защо не могат да се напълнят те? Това са милиарди шишенца, които са тъй скачени, че всички се пълнят едновременно. Та всички ние сме скачени съдове в света. Следователно, добродетелите на хората, и злото и доброто, което иде в света, като се вложи в тия скачени съдове, в тия шишенца, равномерно се разпределя. И затова всички трябва да се стремим към своето цяло, към добродетелите, понеже туй добро е общо за цялото човечество, а ние сме частици от цялото.

В една от беседите си аз говорих за частите, и за цялото („Истинната лоза"). Всички тия правила трябва да се изучават, та не е важно, кой каква служба заема. Службата е само временно нещо. Някои от вас сте жени, други мъже, учени хора, поети, художници, лекари, но погледна в очите на кого и да е от тях, виждам нещо лошо. Защо? Някоя сестра е отлична художничка. Какво ѝ липсва? — Нищо не и липсва, освен това, че няма възможност да се прояви.

И сега, всички ние сме набрали толкова много енергия, че искаме да се проявим. Не е въпросът само да ни обичат, но ние, които сме дошли на земята, всички трябва да се проявим. Проявлението е в това, да изразим Божията Любов. Христос преди 2000 години е казал: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". Ето начин, да проявим тази Любов! И сега, като говорили, за тази Любов, у вас веднага се явява мисълта: този човек ни заобикаля много, говори ни за Любовта много, но той има навярно някакво намерение. Или, след като говорим за Любовта, някой казва: ние се обикнахме, аз те обичам много, ти не можеш ли да ми дадеш 5 —10,000 лева на заем? Тебе те жегне нещо, казваш си: много скъпо си продаваш любовта. За сега у всички хора има само един материален възел. Онзи обича красивата жена все за нещо. Онзи обича търговеца все за нещо. Ученикът обича учителя си все за нещо. Навсякъде все користолюбие, а то трябва да изчезне! Трябва да познаваме учителя си вън от това, което носи в себе си, вън от неговата професия. Трябва да познаваме лекаря вън от неговата лекарска професия. Трябва да познаваме майката не само във формата на майка, трябва да познаваме тази душа, тя е свободна, в нея има нещо по-високо от проявата на майка. Христос казва: „Онези, които изпълняват волята Божия, са мои майки, братя, сестри". Какъв е дълбокият смисъл на тези думи?

Та казвам: има нещо по-високо от бащата; има нещо но-високо от майката; има нещо по-високо от брата; има нещо по-високо от сестрата; има нещо по-високо от приятеля. Какво е това? — Е, не го знаем. Туй е толкова свещено, че не може да се каже, но има нещо!

Тогава, какво казва Христос за онзи свят? Ще кажат някои: сродните души, нали? Да кажеш онова най-великото, значи да кажеш думите: „Господи, Боже, мой?“ На български език няма по-свещена, по-висока дума от тази. Тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока от майка, баща и брат. Българинът, като дойде до някъде, дето не може да разреши въпроса, въздъхне си и каже: Господи Боже! Тогава в неговата душа настава облекчение. Българинът трябва да превърне тия две думи в едно. Той казва: Господи Боже, ох! — туря обекта отпред. Казвам: сега ние всички сме дошли до това положение, до каквото е дошъл българинът. Той е практичен човек. Като се объркат работите му, той казва: „Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа за винаги!“ Щом обаче, се оправят работите му, той казва: е, то не беше нищо особено. Аз произнесох тези думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост — и се отказва. Но не се мине много, Господ втори път го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тази дума — въздъхне и падне — умира. Тъй свършват всички онези, които са рекли „Господи Боже“ и след това се отрекли. Те кажат най-после „ох“ и умират. Тъй ще свърши и сегашната култура. Вие ще кажете: дали всичко това, което ни се говори, е Истина? Аз ви давам само 10 години срок да проверите. Все 10 години! Колкото минават, все 10 години остават. Не се лъжете от думите на никого! Ще дойдат някои ще ви говорят, че всичко това са празни думи. Не се лъжете! Всичко това, което хората ви говорят, са празни думи, измама. От техните думи именно се покварят най-благородните, най-възвишените идеи. Това, което ви говоря сега, не е човешко, то е Божествено, било е някога. Това, което хората говорят, то носи за в бъдеще смърт за всекиго. Кажеш ли веднъж „Господи Боже“, бъди смел човек! Решително застани и кажи: от сега нататък аз ще служа смело, безкористно на тази свещена идея, която търсех и намерих, че ако ще светът да се обърне наопаки! Започни да пееш, бъди радостен и весел и кажи: „аумен“! Като станеш сутрин, кажи: „аумен!“ Може да нямаш обуща на краката си, нищо от това, кажи: Господи, много Ти благодаря, че виждам краката си тъй, както Си ми ги създал. Можеш да нямаш дрехи, кажи пак така. Защо не? Туй наричам любов към Бога? Като виждаш парцалите на дрехите си, които наоколо изглеждат като панделки,

засмей се, считай, че си облечен, както онзи, който е с нова форма, с модни дрехи и си кажи: тия мои дрехи не са толкова долни, те може да са парцаливи, но в тях съм вложил моите най-свещени идеи! И наистина, с тия негови парцаливи дрехи, като накадят някой болен, оздравява, а от тия модерните, дрехи умира. Затова, с дрехите на светиите, които е носил той, колкото и да са парцаливи хората издържат и с тях лекуват болни. Тия дрехи на светиите, насадени с най-хубавите свещени идеи са по-хубави, отколкото най-хубавите модерни дрехи на кого и да е. Както виждате, с тия хубави дрехи сега аз мязам на вас.

„Знаеше!* И всинца трябва да знаем! И аз желая сега всинца да знаете тази свещена дума и като я кажете, да знаете, че в един ден слънцето заради вас ще изгрее, заради вас е то! И като изгрее слънцето, да знаете, че първия лъч е заради вас. Защото като изгреят толкова милиони лъчи, вие не можете да благодарите, няма да знаете, кой е първият, те ще бъдат тъй много!

И тъй, всички ние трябва да бъдем носители на новата култура и да не се срамуваме. Желая на всинца ви сега да знаете какво трябва да правите. Като се върнете дома си, кажете: Господи Боже! Кажете ли това, след туй кажете третата дума, новата дума „аумен амин" и започнете с ключа „сол", да произнасяте думата „Любов". Не да ви любят хората, но като произнесете тази дума, вашите дрехи да почнат да димят, после вашето тяло да се нагорещи, да се нажежи и да почне да свети, да очистите всичко от себе си и да разберете, че животът има смисъл. Само тъй произнесете тази дума, ще осмисли живота ви. Туй аз наричам „възкресение". Тъй ще започне истинският живот. Казва се, че Господ щял да изпрати ангелите си с тръби да затръбят, и човек щял да възкръсне. Туй е възкресението. Този ангел ще говори с тази нова дума на живите, на праведните, а тръбата е за глухите, за умрелите, на които ще да тръби тъй силно, че те ще изскочат от гробовете си, никой няма да може да се скрие. Тъй както рибарят с мрежата си извлича рибите навън из водата, така и ангелът с тази тръба ще ни извлече из водата и ще ни изправи пред съдовището Христово. Тъй го представят религиозните, по техните схващания, но пред мене седи друга една картина. Най-първо всичките нечистотии на хората ще се изчистят, после дрехите ще вземат да димят, след туй телата ще се стоплят, ще светнат и всички ще усетим, че в нашите парцали се крият тези свещени мисли, с които можем да оживяваме.

И тъй, Христос е казал: „Кажете им да насядат!“ И нахрани 5,000 души с пет хляба и две риби.

Беседа, държана от Учителя на 29 ноември, 1925 година в гр. София.

*Забележка: Имаше разместени страници /от копието/, мисля че са поправени. Премахнал съм и носовките от думите в кавички.

Начало: 10:00

1925_12_02 Аумен
общия окултен клас

АУМЕН

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Прочете се резюме от темите: „Най-красивият орган в човешкото тяло."

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Качества на красотата."

За следния път ще пишете върху темите: „Първата стъпка в живота" и „На какво трябва да се радва човек?"

Радостите, това са баниците на живота; скърбите, това са сухият хляб на живота. В обикновения живот хлябът е важен, защото той дава сила на човека. Ако през целия си живот се храните само с баници, ще бъдете ли благодарни? - Не, вие ще имате нужда от разнообразна храна. Значи разнообразието се изразява чрез простота в нещата. Ние взимаме думата „простота" в идеен смисъл. За пример, ако слушате някой виден певец или някоя знаменита певица, едни от вас ще се огорчат, а други ще бъдат доволни, че са имали случай да чуят такова особено пение. Значи музиката, пението действат различно върху различните хора. Защо? - Защото едни я възприемат само външно и се огорчават, че и те не могат да пеят или да свирят така хубаво. Други пък я възприемат вътрешно и се радват, когато слушат хубаво пение или свирене. Също така хората се или радват, или огорчават, когато слушат някой красноречив оратор да говори. Обаче Великият Закон, който разпределя благата в света, така ги е разпределил, че и на великите хора да липсва нещо. И на малките, на обикновените хора липсва нещо и на великите хора липсва нещо.

Сега всички хора се стремят да бъдат велики. Мислят ли те, че могат да станат велики като Бога? - Никога! Станат ли велики като Бога, те ще се слеят с Него. Оттук се явяват ред разсъждения, ред философски въпроси: могат ли частите да се слеят с цялото и да се изгубят и може ли цялото да се изгуби в своите части? Колкото и да се разисква върху въпросите какво нещо е цялото и какво -частите, те всякога ще останат неразбрани. Ако вземем една ябълка и я разделим на няколко равни части, мислите ли, че сладостта на ябълката във всичките ѝ части ще бъде еднаква? Тези части от ябълката, които слънцето е огрявало най-много,

ще бъдат най-сладки. Другите й части, които слънцето е огрявало по-малко, ще бъдат и по-малко сладки.

И тъй степента на развитието, до която е достигнало вашето съзнание днес е такава, че много важни въпроси за вас са още неопределени. Например вие казвате: „Трябва да обичаме Бога, да имаме стремеж към Него." Как и по какъв начин ще изразите този стремеж, тази любов към Бога и вие не знаете. Мойсей казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце!" Какъв именно трябва да бъде обектът на твоето сърце? После Мойсей казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум!" Какъв трябва да бъде обектът на твоя ум? И най-после Мойсей казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и с всичката си сила." Значи при тези въпроси вие трябва да се спрете върху положителната, реалната им страна, защото има опасност човек да стане повърхностен. Като се разисква върху тия въпроси, някои мислят, че всичко знаят. Други казват: „Ние не можем да обясним тези неща, но ги чувстваме отвътре, те са ясни за нас." Казвам: Има разлика от едно чувстване до друго. Вие опитвали ли сте какво значи да понесете греховете на всички хора само за половин секунда и да почувствате всичката им тежест върху себе си? Или опитвали ли сте какво значи да преживеете радостта на всички хора на земята? Съвременните хора са заети повече с ограничените възможности на своя живот; те се интересуват от близките предмети, от своите постижими желания. Например дайте на някоя кокошка крина жито и ще видите какво я интересува. В дадения случай крината с жито за нея струва повече, отколкото цялата наша философия. Щом се качи на крината, тя разбира вече всичко и започва с буквата ά.Буквата ά,а представлява клюна на птиците, която буква египтяните са взели от тях. Значи клюнът на птиците е символ, който означава, че човек трябва да работи, да твори, да мисли. Сега и вие често казвате: „Много трябва да мислим!" Питам: Вие като ученици, какво особено сте измислили досега? Който от вас каже нещо особено, което той е измислил, още сега ще получи премия от хиляда лева.

Изпейте упражнението „Вехади". Тъй както го изпяхте, при това настроение, така се пеят обикновени песни. Когато човек пее духовни песни, той трябва да има вътрешно, духовно настроение. Сега пък аз ще изпея едно упражнение, което считам свещено. Вие ще слушате, да го запомните и после ще го повторите. Ако не можете изведнъж да го възпроизведете, не се смущавайте от това. И в живота нещата не стават изведнъж. Сам по себе си животът е

хармоничен, но когато се проявява, забелязват се малки дисхармонии, докато всичко се уравновеси. Това упражнение ще наречем „аумен", но ще го пазите в себе си свещено; ще го пеете само дома си или в себе си вътре, а не пред хората. Това упражнение е от една стара свещена песен, която аз превеждам от миньорна на мажорна гама. Ако я предам тъй, както е, в миньорна гама, вие не ще може да издържите на нейните вибрации; те ще изменят пулса на сърцето ви. Когато човек пее свещени песни, той трябва да отвори душата си като цвят пред невидимия свят, да заеме положението и състоянието на чисто, безгрижно дете, без страх от окръжаващите. Дойде ли човек в такова настроение, той ще се слее със същества от разумния свят и само така ще разбере какво нещо е музика, какво нещо е пение и какво - наука. Хората на земята няма с какво да се похвалят. И най-великите музиканти, и най-учените хора на земята не могат да се похвалят нито с музиката си, нито с науката си. В какво отношение е така? Аз правя сравнение между музиката и науката във възвишения разумен свят и музиката и науката на земята. Повдигне ли се човек малко по-високо от обикновеното си състояние, ще види, че между разумните същества той няма с какво да се похвали. Гледате някой актьор играе на сцената някаква роля, но тя е заучена наизуст, тя не е нещо негово. Неговата заслуга седи само в това, доколко той може добре да изиграе ролята си, да се вдъхнови от нея и да въздейства върху публиката. На същото основание казвам: Доколкото и ние можем да се вдъхновим от Божественото, което се проявява в живота, дотолкова е нашата заслуга, дотолкова и ние можем да бъдем похвалени. Ние няма да бъдем актьори. Под думата „актьор" разбираме човек, който действа, изявява, проявява нещата навън. В обикновения живот под думата „актьор" разбират човек, който представя нещата така, както не са. В този смисъл, ако искате да бъдете свободни хора, не трябва да бъдете актьори.

Често, когато някой говори, другите го критикуват вътрешно, казват: „Това граматически не е вярно." Казвам: Това, което ви се говори, важно е, дали е вярно логически, дали е вярно според езика на Истината, а не според граматиката. Когато аз говоря Истината, предпочитам да я изкажа на най-прост език, но понятен за всички, макар и да не е изложена граматически правилно. Казвате: „Защо човек да не говори на красив, чисто граматически език?" -Има причини за това. Преди всичко граматиката, с която хората си служат на земята, не е същата граматика, с която ангелите си служат. Никой човек на земята не може да говори тъй красиво и правилно, както един ангел може да говори. Рече ли да говори като ангел, той ще разруши света. Това е мое

твърдение, разбира се. Ако злото не съществуваше, светът щеше да се развали, щеше да се разруши. Ако само за един ден злото би изчезнало от света, нашата земя би престанала да съществува не във физическо, но в духовно отношение, т.е. животът на земята не би имал условия да се развива. Ангелският свят в сравнение с физическия, с живота на земята е съставен от съвсем друга материя и други принципи го управляват, вследствие на което той не може днес да се приложи на земята. В това отношение злото на земята е една необходимост, без която нейния живот не би се проявил; без злото в света доброто ще остане непроявено. Чрез злото ние познаваме доброто. Затова именно трябва да бъдем благодарни. От две злини трябва да изберем по-малката. Мислите ли, че онези духове, които изразяват злото, са благодарни от положението си? Нима ралото, което влиза в земята, е благодарно от своето положение? Нима чукът, който руши камъните, е благодарен от своето положение? Нима крадецът е доволен от себе си, когато краде? Ако го попитате защо краде, и той не знае. Обаче за разумния свят това не е извинение, физическият свят съществува за разумните хора, които трябва да го изучават. В това отношение злото и доброто са външни обекти за поучаване, с цел да ни доведат до известни познания, да разбираме Божиите пътища. Щом Бог е допуснал злото и доброто като сили да работят в живота, Той знае защо е направил това. Следователно ние трябва да имаме нужното смирение да изучаваме и злото, както и доброто, при което доброто да държим, а злото да избягваме. Казано е в Писанието: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте!"

Сега от всички ученици се изисква вътрешна пластичност, т.е. мекота в обходата. Започне ли някой да говори, другите трябва да го слушат внимателно, с известно почитание. Не го ли слушат внимателно, той ще каже: „Вие не се отнасяте с почитание към мен." Тогава другите ще му отговорят: „И ти не се отнасяш с почитание към нас." Това не е разрешение на въпроса. Разрешението на въпроса седи в следното: и който говори, и който слуша да се отнасят с еднакво почитание помежду си. Ако учениците не почитат учителя си, какво печелят с това? И ако учителят не почита учениците си, какво печели и той? И едната, и другата страна нищо не печелят. Питам тогава: Ако ние се съмняваме в Бога, какво печелим? Нищо не печелим, но постоянно губим и спъваме своя прогрес. Красотата на живота седи в това човек да се стреми към изучаване и разбиране на вътрешния план, който Бог е предвидил, и да не се занимава с частните прояви в живота. Частните прояви имат смисъл дотолкова, доколкото от тях може да се съчетае цялото, да се разбере дълбокия смисъл, скрит в

живота. Човек трябва да знае, че каквото и да му се случи в живота, добро или зло, в общия план на живота му всичко работи за добро. В даден случай това нещо може да му причини някакво страдание или скръб, но за в бъдеще то ще му причини някакво благо, хиляди пъти по-голямо от страданията, които е изживял. И в Писанието е казано: „Каквото и да се случи в живота на човека, който люби Бога, всичко се превръща в добро."

Казвам: В наша власт е, ако не абсолютно то поне отчасти да се освободим от злото. Споровете, които се явяват между хората, не могат ли да се прекратят? - Могат да се прекратят. Защо хората спорят днес? - Защото са разбъркали местата си. Турете всеки човек на своето място и ще видите, че всякакъв спор, всяко недоволство и недоразумения между хората ще изчезнат. Може ли да бъде доволен цигуларят, който свирил цели 20 години на цигулка, ако вие отнемете цигулката и му дадете лопата и мотика да копае и обработва някое лозе? Ще бъде ли доволен от положението си работникът на лозето, ако му отнемете мотиката и му дадете цигулка да свири? Нито цигуларят ще бъде доволен от мотиката, нито работникът от цигулката. Дайте цигулката на цигуларя да свири и мотиката на работника да копае лозето и двамата ще бъдат доволни. Всеки човек трябва да се постави на своето място, защото в сегашния си живот той има специална работа, определена само за него. Във вечността човек минава през ред специалности, но в даден живот му е определена известна работа, която само той може да свърши. Знае ли това нещо, човек не трябва да се смущава. Ако днес не е музикант, утре ще стане такъв; ако утрешният ден не е философ, на третия ден ще стане такъв. Човек променя специалностите си и с това се развива всестранно. Ако в този живот не сте мъдрец, в друг някой живот ще постигнете това. Стремете се да постигнете всичко, което душата ви желае, но не поставяйте в ума си мисълта да надминете еди-кого си, било като поет, музикант или философ. Не се стремете да постигнете желанието си с цел да се показвате пред хората. Искате да станете мъдър. Защо? Какво означава думата „мъдрец". Тази дума крие в себе си Божествена идея. Човек трябва да стане мъдрец не за хората, но за себе си, да разбира света, както Бог го е създал. Бог е създал света за мъдрите хора, те да го изучават и разбират.

Питам: Защо се учите да пеете? Какъв смисъл има пението за вас? Дали човек пее, или пише, или чете, или говори, или яде, или спи, всичко това трябва да има дълбок смисъл. Трябва ли човек да пее, само за да раздвижва въздуха?

Трябва ли той да пише, само за да хаби мастилото? Трябва ли да яде, само за да изтърква зъбите си? Ако в действията на човека няма никакъв смисъл, де е тогава реалността? Всяко действие на човека трябва да има нещо реално. Спи ли той, и в съня трябва да вижда реалността. Когато човек спи, той навакcва изгубената енергия. Яде ли човек, той пак трябва да придобива енергия, а не само да изхабява зъбите си. Разумен човек е този, който от всяко свое действие вади поне една малка придобивка. Малките придобивки в живота са ценни. Днес хората се стремят повече към велики идеи, към големи постижения. Не, всеки ден правете поне по едно микроскопическо добро, без да казвате някому за това. И всеки ден увеличавайте своята работа в това направление, за да видите как Божественото у вас постепенно се разраства. За вас е важно да отворите път в сърцето и ума си за Бога. Отворите ли този път веднъж, Божиите мисли и чувства ще потекат от Бога към вас и от вас към всички хора. Дълбоко в душата си пожелайте да мине Божието благословение през вас, а вие да го отправяте към всички ваши близки. Вие какво правите? Дойде ли Божието благословение у вас, вие не го отправяте като вода да тече по своя път, но го спирате в себе си и казвате: „Трябва ли да помогна на еди-кой си човек? Той не ме разбира. И да му кажа нещо от това, което ми се даде, той няма да го използува правилно." Не, кажи на човека това, което Бог ти е казал; помогни му и повече не мисли. Как ще постъпи той, това е негова работа. Този човек не се е родил в света, за да разбира тебе. Хората са дошли на земята с единствената задача Бога да познаят, Него да разбират, а не вас. Не е въпросът хората да ви разбират, но вие трябва да разбирате Бога. В това седи красотата, смисъла на живота; в това седи истинската наука и философия; в това се крие вътрешният език на природата; в това се заключава и Любовта.

Дойде ли човек до това положение, душата му ще се отвори като цвят на слънчевата светлина и Бог ще му се открие. Рече ли човек да критикува разумната природа, той ще намери всички нейни врати затворени. В това отношение невидимият свят ревниво пази Божиите тайни, Божиите съкровища. Той не дава нищо от тези богатства на души, които не са готови. Ангели с огнени мечове пазят вратите на Божиите съкровища. Опита ли се някой да влезе в една от тия врати,- той ще срещне огнения меч на ангелите. Ще кажете: „Защо трябва да се пазят тия тайни толкова много?" Питам: Защо толкова войници пазят царя? - Така е наредено. - От кого? - От хората. Казвам: Ако хората са издали много наредби, които трябва да се спазват, колко повече трябва да се спазват наредбите, които невидимия свят е създал. Защо хората са

наредили да се пише с остри моливи върху хартия или с бял тебешир върху черна дъска? Защо трябва да се пише върху черна, а не върху бяла дъска? Черният цвят нали е символ на злото? Ако разсъждаваме по този начин, ние бихме се натъкнали на черните коси или на черните очи. Тогава ще излезе, че черните коси и очи не са за препоръчване. Не, те изразяват известни контрасти в живота. Вие благодарете за вашите черни коси и очи, защото възлюбеният, когото вие очаквате дома си, ще дойде при вас само за черните ви коси и очи. Нямате ли черни коси и очи, той няма да дойде при вас. Само по тях той ви познава. Благодарете и за сините очи и русата коса, които имате, защото вашият възлюбен ще дойде в дома ви само за тях - по тях той ви познава.

Сега вие ще пренесете тия думи в обикновения живот и веднага ще потърсите известни форми, в които да ги поставите. Ще кажете: „Значи, говори се за хора, които се обичат." А пък обичта подразбира непременно млади хора. И затова често казвате: „Млади са, нека се обичат!" Според вас Любовта е достояние само на младите хора. Млади или стари всички хора трябва да се обичат и да обичат. В Любовта на двама души, били те млади или стари, има нещо свещено. Отсъства ли свещеното между тях, това вече не е любов. Сърдят ли се, обиждат ли се двама души, които се обичат, и това не е любов. Любовта изключва всякаква обида. Сърденето, обидата говорят за отсъствие на любов между хората. Те имат свое определено място за живеене, но не в Любовта. Следователно вие трябва да разглеждате Любовта и в най-малките ѝ прояви като свещено нещо, като Божествени прояви. Само по този начин човек може да се повдигне.

За следния път ще дам една задача на братята и на сестрите; братята да изберат помежду си десет души, които да се отличават с голяма внимателност в отношенията си, за да послужат за подтик на останалите; сестрите пък от своя страна на изберат помежду си десет сестри, които да се отличават с нежност и деликатност в обходата си, да служат за образец на другите. Как ще направите това - с тайно гласуване или ще споменете имената им направо, това е ваша работа. Това не значи, че останалите, които няма да бъдат избрани, са лоши, но ето как аз разглеждам въпроса. Вълкът, който минава за лош, за голям враг на овците, е много добър, нежен спрямо своите малки; милва ги, гали ги, обича си ги. Значи има нещо добро и във вълка. По същия начин и човек при дадени условия може да бъде добър, а при дадени условия - лош. За пример някой човек страда от неврастения, или от язва в стомаха, или тумор в корема, или

друга някаква болест. Какво ще бъде неговото състояние? Той е неспокоен, нервен, измъчен, недоволен от живота. Изхвърлете всички тия чужди вещества от организма му, внесете чиста кръв във вените му и състоянието му веднага ще се измени. Неврастенията, недоволството, болестите в човека се дължат все на нечиста материя, на нечиста кръв в организма му. Тази материя, тази кръв трябва да се пречисти. По какъв начин? - Чрез изповед. Изповядването е чистене. Да се изповяда човек, това значи да отвори душата си пред Бога, да изнесе всичко непотребно навън и да се освободи от излишния товар, който го тормози. Да се изповядаш, значи да изчистиш къщата си, както правят хората за Великден; отварят прозорците, изнасят всички мебели навън, изчистват ги от прах, а старите, непотребните от тях изхвърлят и изгарят, измиват дъските и прозорците и после внасят вътре само същественото, но изчистено и измито. Изповядаш ли се, остави в душата си само същественото, нека влиза в нея чист, свеж въздух отвън. И тогава работи, каквото искаш; каквато работа започнеш, ще я свършиш благополучно.

И тъй има работа за всички души: и за напреднали, и за ненапреднали - за всички има условия да се развиват и усъвършенстват. Сега понеже всички ще направим крачка напред, аз ви давам думата „аум", която можете често да произнасяте. Скръбни ли сте, болни ли сте, неразположени ли сте духом, произнесете тази дума няколко пъти. Тази дума има сила за вас, а не за външния свят. Има свещени думи, каквато е и думата"аум", които трябва да произнасяте често, даже и да не разбирате смисъла им. Духът ви ги разбира, а това е достатъчно за вас. Аум е дума на Духа. Изпеете ли тази дума от Неговия език, Той ще ви разбере и помогне, защото разбира и знае нуждите ви.

Сега ще знаете следното: нашата задача не е да ви направим щастливи, нито пък учени, да знаете много работи. Нашата задача е да ви дадем подтик да учите, да познаете и себе си. Познайте Бога в Неговата пълнота - в Неговата Любов, Мъдрост и Истина, а след това познайте и себе си, разберете защо сте дошли на земята. И при най-големите страдания и изпитания в живота си, обърнете се с благодарност към Бога и кажете: „Господи, благодаря за всичко, което Си ми дал!" Винаги да благодарите на Бога за всичко, което ви е дал - този е смисълът на вашето идване на земята. Благодарите ли съзнателно на Бога, всичките ви работи ще се оправят. Външните условия са лоши - това нищо не значи. Вие сте дошли тук на екскурзия и който уповава на Бога, ще отиде на някой висок връх при най-голяма буря и вятър и благополучно ще се върне.

Ние можем да направим един подобен опит. Във време на голяма буря и вятър нека един от вас тръгне за Черния връх и до вечерта да се върне, без да е пострадал в нещо. Това е външната страна на въпроса, но ако е необходимо някой да отиде в такава буря до Черния връх, за да познае Божията Любов, той ще отиде, и ще се върне, и нещо ново ще придобие в душата си. Но кога? - Само ако съзнава значението на тази екскурзия и благодари за нея. Не е ли благодарен, вземе ли да съжалява, че напразно е ходил и се е измъчил, тази екскурзия не е постигнала целта си. Излезе ли от дома си благодарен, той и благодарен ще се върне и ще каже: „Господи, благодаря за чистия въздух, който изпълни дробовете ми; благодаря за светлината, която проникна в очите ми; благодаря за знанието, което придобих от тази екскурзия." Благодарите ли по този начин на Бога за всичко, което ви е дал, вие ще чуете вътре във вас някой да пее тихо, нежно: Аумен!... Ангелите горе пеят тази свещена песен, която се отразява и във вашите души. Сега на всички желая да бъдете бодри, с широки сърца и умове. Тесногръдие, малодушие, дребнавости - всичко това оставете настрана! Отсега нататък трябва да живеете само за новото, за чистото и да го внесете в душите си. В какво седи новото? - В широките сърца и умове. Колкото малко и да имате, започнете с него и вървете напред. Малкото постепенно ще се разраства.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

3 лекция, от Учителя, държана на 2 декември, 1925 г , София

1925_12_06 Какво приложение има числото две

ВЛИЯНИЕ НА СВЕТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА КАКВО ПРИЛОЖЕНИЕ ИМА ЧИСЛОТО ДВЕ

Четвърта лекция

6 декември 1925 г.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Пишете върху следните теми:

Еволюция на елементите.

Най-умният бръмбар.

Какво мислят птиците?

В миналата лекция говорих за трите състояния на човека: satwa, radjas, thamas. Състоянието satwa означава пълно безкористие и истина. Състоянието radjas се отличава с голяма деятелност, с голяма активност. Състоянието thamas се отличава с голяма инертност, която граничи до леност. Когато се намира в това състояние, човек изпада в пълно безразличие. За него нещата се обезсмислят. Какво ще яде, как ще се облича, какви мисли ще го вълнуват – това не го интересува. Храната му може да бъде прясна, може да бъде и развалена; дрехите му могат да бъдат скъсани, стари; мислите и чувствата му могат да бъдат от нисък характер. Ако в него не е останала никаква свещена идея, и духовното не го интересува.

Сега, като знаете отличителните черти на тези състояния, всеки момент можете да определите в кое от тях се намирате. Разумната Природа използва тия сили, тия състояния, обаче човек още не може да ги използва. Например наблюдавайте човека, който се намира в състояние satwa, т.е. във възвишено състояние, и говори все за велики работи: за братство, за равенство, за Любов между хората, и вижте как ще постъпи, когато се срещне със своя длъжник, на

когото е дал десет хиляди лева назаем. В първо време той започва да морализира длъжника си, да го увещава да върне парите, но като види, че длъжникът му не мисли за плащане, тогава изпада във второто състояние – radjas, става активен и по адрес на своя длъжник нахвърля безброй думи: че е нечестен човек, нехранимайко и т.н. По този начин той изгубва равновесието си, а с него заедно изгубва и състоянието satwa.

Трите състояния у човека съответстват на три различни възрасти в него. Докато е млад, човек се намира в състояние satwa, в Божествено състояние. Тогава всичко около него му се вижда красиво, възвишено. Той е готов на всякакви жертви. Като стане трийсетгодишен, от тази възраст нататък той става силно активен и е готов срещу всички спънки и препятствия да излиза с нож – да воюва, да се бори с тях. Като остарее, човек се отделя вече на почивка, т.е. минава в thamas, в състояние на постоянно недоволство. Със своето крайно недоволство той става посмешище за всички. За да не изпада в това състояние, човек трябва да работи върху себе си, да усилва вярата си.

Питам: може ли човек да убеди хората да вярват в това, в което и той не вярва? Във Варненско някъде живял един селянин, Нойчо, който имал голямо въображение, но съвсем неконтролирано, вследствие на което изпадал в много фалшиви положения. Например често той се увличал от въображението си и разправял на селяните, че бил богат, че имал чифлици, говеда, ниви, пълни хамбари с жито, а всъщност нищо нямал, бил беден човек. Мнозина вярвали на думите му и го считали за богат човек. Една вечер няколко селяни се събрали в кръчмата да пият. Между тях бил и Нойчо. От дума на дума той отворил разговор за иманярите и казал, че на еди-кое си място край селото имало заровено злато. Като го слушали, селяните се въодушевили и всеки от тях взел мотика на рамо и тръгнал за посоченото от Нойчо място с цел да копае, да намери заровеното злато. Нойчо седял и гледал как един след друг селяните излизали от кръчмата и отивали да копаят. И той повярвал на думите си, взел мотика на рамо и тръгнал след тях. „Ще отида и аз да копая, че ако наистина се намери злато, да взема дял от него.“ Към коя категория ще отнесете този човек?

Някои хора постъпват точно обратно на Нойчо. Те имат всичко, богати са, но постоянно се оплакват, че нямат нищо. Следователно, докато е в широкия свят, човек трябва да мине през трите състояния, да придобие опитности и знания. Тогава ще разбере, че докато минава през кални, мочурливи полета, той трябва

да бъде облечен със стари дрехи. Дойде ли до подножието на върха, дето има хубава, росна зеленина, и започне ли да възлиза нагоре, той трябва да облече нови, чисти дрехи. Там няма кал, няма опасност да се изцапа. Тъй щото, минавате ли през поле във време на дъжд, вие непременно ще се окаляте. Такова нещо представлява светският живот. Той е поле с глинеста почва, напоено с вода. Дето стъпиш, ще загазиш и ще се окаляш. Тази е причината, поради която хората са недоволни от светския живот и търсят духовния. Кое прави човека доволен? Представете си, че едно дете се готви да декламира някое стихотворение. То цяла нощ чете, учи стихотворението, радва се, че ще декламира. Поглеждате го – на лицето му е изписано доволство. Коя е причината за задоволството на детето: самото приготвяне, стихотворе¬нието или възможността да излезе на сцена пред публика? Доволството на детето се заключава в самото приготвяне. То му дава възможност да задоволи своя вътрешен стремеж да се прояви. Кои са причините за горенето на телата? За да гори едно тяло, необходим е въздух, главно кислород. Без кислород никакво горене не може да стане. Кислородът, който помага на горенето, представлява мисълта. Горивните материали, дървата и въглищата, представляват чувствата.

Животът се проявява при хармонично съчетание на мислите и чувствата у човека. Дето има Живот, там има доволство. Значи без мисъл Животът не може да се прояви. Ние живеем, понеже преди нас Бог е мислил и продължава да мисли. Следователно, каквото ние преживяваме, това представлява израз на Божията мисъл. Който живее добре, той добре е разбрал Божията мисъл. Който живее зле, той зле е разбрал Божията мисъл. В това няма никакво изключение. Ще каже някой, че не е като обикновените хора. По какво се различава от тях? – По две неща: той може да бъде или на по-високо стъпало от тях, или на по-ниско. Това подразбират думите, че някой човек не е като обикновените хора. Той не е като обикновените хора, когато става въпрос за работа. Дойде ли се до ядене, там вече всичко разбира. Той лесно може да се справя с яденето, да различава доброто от лошото ядене, но чувалите не може да вдига – там е необикновен човек. Той мисли за себе си, че е поставен при изключителни условия. Изключителните условия, това са минусите на неговия живот. Това са отрицателните числа: -1, -2, -3, -4, -5, -6, -7, -8, -9, -10. От минус десет нататък не може да отиде. Като мине кръга на отрицателните числа, той става активен и положителен.

Изобщо всяко активно състояние в Природата се сменя с пасивно; пасивното

пък – с активно. Има и междинни състояния, но главните са активно и пасивно. Чрез математиката човек може точно да определи след колко време дадено състояние ще се смени и с какво състояние именно ще се смени – с активно или с пасивно. Забелязано е обаче, че две активни или две пасивни състояния не могат да вървят едно след друго. В това отношение всеки има опитности. Излезе някой на сцената да декламира едно стихотворение. Всички са доволни от него, ръкопляскат му. Ако рече втори път да декламира нещо, и той няма да бъде доволен от себе си, и публиката няма да е доволна от него. Виден проповедник излиза на амвона да проповядва. Той е доволен от себе си, говори вдъхновено, красноречиво и всички слушатели излизат възхитени от проповедта. На другата неделя същият проповедник излиза да говори, но мисълта му не върви гладко, думите му се преплитат и вместо да се оправи, той все повече се забърква. Като излезе от събранието, не иска да среща хора, с никого не иска да говори. Като се върне у дома си, мълчи, недоволен е от себе си. След това трябва да минат три-четири дни, докато се освободи от нараняванията, които е получил. Можете ли да си дадете отчет на какво се дължат тия състояния? Такива състояния са преживели и преживяват и учените хора. Един учен започва някакво изследване. Работи една година с въодушевление: прави опити, изчислява, пише. На втората година дойде един упадък в духа, в импулса му, и той напуща работата си – не се интересува вече от този въпрос. На третата година отново се въодушевява, дойде му някаква нова идея и той пак започва да работи. Това са приливи и отливи, които следват човека в пътя на неговото развитие. Приливите и отливите са състояния, които господстват в животинското царство. Това са състояния на същества с по-нисък уровен от човешкия. Дойдете ли до тези състояния, вие трябва да бъдете будни, да ги използвате и веднага да се повдигнете нагоре.

Като се наблюдавате, вие можете да правите барометрични изследвания, да видите как варират вашите състояния. Такива наблюдения можете да правите и с вашите близки. Един ден срещате един ваш приятел весел, добре разположен. Като го проследите, ще видите, че след два-три часа състоянието му се е изменило: той е неразположен, отпаднал е духом, изглежда като мокра кокошка. Защо е станало това? – В първия случай времето е било приятно – бил е хубав слънчев ден. Той е гледал наоколо си, радвал се: птичките пеят, цветята цъфтят, хората го гледат приветливо, засмяно. Не се минава много, времето се разваля: дъжд вали, светка се, гърми. Никой не обръща внимание на приятеля ви. Той се връща у дома си мокър, кален, недоволен – приливът се сменя с

отлив. Значи от една страна външните условия у човека, а от друга страна вътрешните условия са причина за промяната на състоянията му. Настроенията на човека се дължат на физическите условия, т.е. на промените, които стават в самата Природа. Известно ни е, че човек се намира под влияние на природните сили. Те обуславят неговите настроения и състояния на приливи и отливи. Като знае това, човек въстава срещу силите на Природата, не иска да им се поддава. Щом се яви вятър, той започва да се бори с него, да му се противопоставя. Ще се бори час, два, три, пет, най-много десет часа. След това ще падне на земята от умора и ще отстъпи. За да не губи силите си и за да не става нужда да се бори с Природата, човек трябва да знае кога да започва работата си. Затова той трябва да се обръща към своя вътрешен барометър, който струва милиони. Има нещо у човека, което всякога му подсказва кога да започне работата си. Някой тръгва на работа, но вътрешният глас му казва: „Не излизай днес на работа." – „Защо?" – „Ще има голям вятър, буря, земетресение." – „Не, не ме е страх. Аз съм герой." Излиза на работа и се случва точно така, както му се казва. Той се бори с вятъра и бурята, пада, става, докато най-после се връща у дома си изнемощял, измъчен и казва: „Много изгубих днес!" – Изгубил си, защото си се борил с голямата мечка. Голямата мечка е опасна, тя е като отровните змии. Мнозина са се борили с нея, но само светиите са ѝ надвивали. Като я хване, светията я подържи малко в ръката си, стисне я веднъж-дваж за врата и после пак я пусне на земята.

И тъй, вслушвайте се в своя вътрешен глас, в онова дълбоко вътрешно чувство, което някога се явява като силен подтик да направите нещо. Щом почувствате този подтик в себе си, веднага мислите и чувствата ви се хармонизират. Понякога в ума ви блесва мека, приятна светлина и вие виждате всичко, което предстои да стане. Това вътрешно ръководство у човека, което се проявява като тих глас, като светлина или като чувство, ние наричаме вътрешен барометър. Слушайте този барометър! Ако го слушате, ще имате по-малко страдания. Иначе докато мислите, че външните знания само ще ви помогнат, вие сте на крив път. Знание, което не се прилага, изтощава човека. Например каква полза, че знаете да вадите квадратен или кубически корен от числата, ако тези действия нямат никакво приложение в живота? Можете ли да вадите квадратен и кубически корен от злото и от Доброто? Колко е квадратният корен на числото две, на десет и т.н.?

Когато работите с числата, вие се спирате върху това, от колко единици е

образувано всяко число. Числото шест например е образувано от шест единици. Числото две е образувано от две единици. Обаче това не е достатъчно. Вие трябва да знаете при какви условия се е родило всяко число. Числото две се е родило при големи борби. Тогава в цялата Природа, в Космоса са се явявали огньове, светове са се разделяли, ангели са падали. Епохата, през която се е образувало числото две, е забележителна с голямо творчество, но и с големи борби, с големи падания и ставания. Когато двама души се съберат на едно място, те имат условия да се карат. Човек сам със себе си не може да се кара. Трима души не могат да се карат. Те не могат да въстанат един против друг. Съберат ли се десет души, те веднага ще се разделят на две партии и ще почнат да се карат. Светът е създаден при раждане на числото две. Тази епоха е забележителна с творчески дух. Тогава някои ангели са паднали и са слезли на Земята, а други са останали на Небето. Те и досега пазят местата си. Тогава се е явил законът на поляризирането. Всяко творчество изисква някаква жертва. По-добре е да се поляризират нещата, но Животът да се осмисли, отколкото да цари навсякъде мъртвило и мрак. За да се роди някаква идея, в ума на човека трябва да стане известно раздвояване. Човек ще даде нещо от себе си, но в замяна на това ще спечели друго. Казвате: „И питата да бъде цяла, и стомахът – сит."– Не, за да бъде стомахът сит, питата непременно трябва да пострада.

Като прилагате този закон в живота си, вие ще видите какво представлява поляризирането и защо то съществува в света. Какво приложение има числото две в живота? – Числото две се намесва при зараждането на всяка мисъл, на всяко чувство и на всяко действие на човека. При това положение непременно ще дойдат изпитания и страдания, но вие трябва да се радвате, защото имате възможност да разберете значението на това число. Съвременните хора разбират най-добре числото две. Защо? – Защото страдат. Дето има страдания, там присъства числото две. След числото две се явява числото четири. Вие мислите, че числата вървят по своя естествен ред: 1,2,3,4,5... Не, първото число, което се е явило на света, е две; после се е явило четири, а след него – три. Когато се е явило числото три, светът се е оформил, т.е. самоопределил се е и е взел права посока. Хората разбират само числото две, а числото четири, което сега влиза в света, още не го разбират. Четири е човешко число. Щом се разбере числото четири, тройката ще дойде в света. Числото три се отнася към Божествения свят. Квадратът, т.е. числото четири, представлява човешкото в света. Триъгълникът, т.е. тройката, представлява Божествения свят. Когато човешкото и Божественото се съединят, те образуват дома, т.е. става

появяването на числото пет – на петоъгълника. Сега дръжте в ума си мисълта за числото две. Знайте, че числото две всякога носи със себе си нещо хубаво. Началото може да бъде лошо, но краят е всякога добър.

Първо упражнение: Изнася се десният крак напред. Ръцете са настрани, а после отпред на гърдите, с длани надолу. Пръстите на ръцете са добре опънати едни срещу други и са допрени с върховете си. Прави се широк полукръг с ръцете настрани и хоризонтално те добре се изпъват. Правят се полукръгове с ръцете напред и бавно се прикляка, при което ръцете се поставят в първото си положение – пред гърдите, с дланите надолу. Става се, като се прави широк полукръг с ръцете, които хоризонтално и силно се изпъват настрани. След това се изнася левият крак напред и се прави същото упражнение. После пак десният крак се изнася напред. Всичко се повтаря три пъти с десния крак напред и три пъти с левия.

Второ упражнение: Ръцете са силно изпънати настрани, изнесени са хоризонтално с дланите надолу. Правят се трептения на китките: отначало леко, с постепенно усилване и отслабване. Същото се прави няколко пъти.

Трето упражнение: Лявата ръка е изпъната настрани. Дясната прави широк полукръг напред и отива над лявата и се плъзга от върха на пръстите ѝ, като се движи бавно, по дължината на цялата ръка, до рамото. След това същата ръка минава бавно пред гърдите, под брадата, докато се опъне настрани и така остава в същото положение. След това лявата ръка прави широк полукръг напред и започва бавно да се движи върху дясната, от пръстите до рамото. Това упражнение се прави три пъти с лявата ръка и три пъти с дясната, при което мисълта е силно съсредоточена. През време на упражнението ръцете трябва да бъдат силно обтегнати.

Четвърто упражнение: Ръцете са изпънати настрани. Поема се въздух, кой колкото може. След това става бавно спущане на ръцете надолу и бавно издишване на поетия въздух, със слаби прекъсвания. През време на поемането и издишването на въздуха мисълта трябва да бъде силно концентрирана. При издишването се брои до двадесет.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Книги:

* Какво приложение има числото две

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.
* Влияние на светлината и на тъмнината

Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

1925_12_06 Видя го Исус
неделна беседа

ВИДЯ ГО ИСУС

Беседа, държана от Учителя на 6 декември, 1925 година в гр. София

И като го видя Исус, че се наскърби, рече:

"Колко мъчно ще влязат в Царството Божие

тези, които имат богатство!"

Ако се зададе въпроса, какъв е смисълът на разбирането, или смисъла на живота, какво ще отговорите? Един предмет, или една вещ, или един въпрос може да разглеждаме от разни гледища, но всичките отговори нямат еднакво отношение към въпроса. Вие ще кажете: кажи ни кое е същественото в живота! Аз ви казвам: същественото е, че вие сте една въпросителна. Всеки човек е една въпросителна – нищо повече. Когато стане студено, човек мяза на въпросителна. Той пита: защо се родих? Казвам: ти се роди, за да опиташ студа. Това отговор ли е на въпроса? Срещнеш ме лятно време, хвърлил си дрехата си, питаш ме: защо е топло? Казвам: за да се изпотиш. Отговорил ли съм право на въпроса? Вие казвате: това са маловажни въпроси, ти ни кажи кои са важните въпроси. Нека съвременните учени хора разрешат всички тия въпроси. Учените хора са разрешили въпроса, какво разстояние има от земята до слънцето, но не са го разрешили точно. Те са изчислили туй разстояние, но с една разлика от 1-2 милиона километра. Те казват: разстоянието между земята и слънцето е около 92–93 милиона километра. Това изчисление точно математически ли е? Това не е за подигравка, но казвам, че съвременната официална наука със своите приблизителни изчисления е станала за подигравка. Съвременната официална наука се продала като някоя жена и вече не работи за доброто на човечеството, но за неговото разрушение. Всички ония учени, които са посветили целия си живот за благото на човечеството, аз ги похвалявам, нямам нищо против тях.

Сега пристъпвам към въпроса, защо богатият не може да влезе в Царството Божие? Върху този стих има писани много хубави работи, красиви работи, и то все от бедни хора. Богатите хора никога не са засягали този стих. Никой богат милионер не е засягал този въпрос. Всички богати свещеници, проповедници

или владици никога не са побутвали този стих. Те казват: не бутайте този стих, той е тъй случайно вметнат в Евангелието, не е трябвало да го вмъкнат, но влязъл е вече в свещената книга, няма какво да се прави. Обаче всички бедни хора, кой как мине, все за него се закачват. Много естествено е! Този стих има три отговора. От чисто материално гледище, един богат човек, натоварен с един чувал злато на гърба си, може ли да го пренесе от едно място на друго? – Не може. Един богат човек, с богатство на гърба си, може ли да преплава океана? – Не може. Един богат човек с богатство на гърба си, може ли да хвръкне из въздуха? – Не може. Значи, Христос е наблюдавал нещата тъй, както са. Той е взел някои работи из общия живот. За да се роди туй различие между богатия и бедния първоначално е имало някакъв вътрешен смисъл. Христос констатира фактите тъй както са. Като говори за Царството Божие, Той подразбира новите условия на живота. Питам тогава: какъв е смисълът на живота? Човек, който се е родил на земята, трябва ли да пита, какъв е смисълът на живота? Щом станеш сутрин от леглото си, какъв е смисълът на твоето ставане? Какъв въпрос разрешаваш най-първо? Всички говорят за философия, но като станат сутрин, какъв въпрос разрешават? Въпросът от “Чистия разум” на Кант ли, от философията на Шопенхауер ли, защо злото владее в света, или от Милтон за “Изгубения рай”, или от Данте “Пътуването през ада” ли разрешавате? С кой въпрос започвате? Този въпрос аз няма да го разрешавам, понеже вие толкова пъти сте го разрешавали той е ваша специалност. Тъй щото, аз признавам специалността на целия свят. Този въпрос се разрешава сутрин. Като излезе мъжът от къщи, какъв въпрос разрешава жената? Правото на жената ли разрешава тя, или коя жена е най-нещастна, или колко хора са измрели, или как трябва да се подобри положението на човечеството, или кога Господ е създал света, или колко звезди, колко планети има на вселената, или кои философи какво са писали? Не, не разрешава тези въпроси. Въпросът, който ѝ предстои да реши, е решен за нея, тя знае решението му. Как го разрешава? – Тя влезе в своята лаборатория, взема едно гърне, в което има една бяла течност в сгъстено състояние, гребне с лъжицата от това вещество и хайде в своята реторта, поставена върху накладения огън и започва да се чува “цър-цър-цър.” Онзи, който гледа това нещо, казва си: какво прави тази жена там? Казвам: тази жена е алхимик, чакай да видиш, какво ще направи! После взима нещо извадено из земята, накълцва го и поставя в това масло – прави си своите опити. Тя се занимава с магии, ред магии прави и после казва: аз имам един възлюбен, той е толкова опърничав, от толкова години се занимавам с него, дано изменя характера му; и днес турям от това масло по малко, тъй нареченото “омниус

профандум", или както англичаните го наричат "ониен", дано се успее. Но като се върне този ученият, който разрешава въпроса вън, в света, и тя която разрешава въпроса в своята лаборатория, виждат, че и двамата още не са разрешили този въпрос. Отношенията на хората в семейния живот още не са разрешени. Питам: защо не разрешиха въпроса? Не че не знаят как да го разрешат, но не искат.

Ще ви приведа един анекдот да ви покажа, защо хората не разрешават въпроса. Едно време, животните поставили слона за съдия. Овцете подали до него заявление, в което се оплакали от вълка, че се отнасял неделикатно, некоректно спрямо тях, използвал тяхната доброта и ни в туй, ни в онуй време влизал в кошарата им и ги давил. Издава се призовка, с която викат вълка като обвиняем. Той повиква лисицата като своя доверителка да го защищава пред съда. Явява се лисицата пред съда и казва: "Господин Съдия, обвиняват моят довереник, че прескачал плета и влизал в кошарата. Какво зло има в това? Някои твърдят, че всеки трябвало да мине пред вратата на кошарата. Хубаво, но тази кошара трябва да е заградена отгоре, а тя е отворена. Птиците никога не минават през вратите на кошарата, все отгоре влизат, а при това никой не протестира. Моят довереник като прескача плета, всички го обвиняват. Аз не виждам никаква вина в него. После от съдебните аналии мога да приведа ред други доказателства, че вълкът понякога е много учтив, добре се обхожда с овцете, влюбва се в някоя овца и тя се разхожда заедно с него, прескочи през плета и той я хваща за врата. Какво има от това?

Питам ви сега: онези, които са съставили тази басня, какъв вътрешен смисъл са скрили в нея? Те описват все човешкия живот; но в една басня какво може да се опише? В някои отношения вълкът има много прави понятия. Всички казват, че трябва да се ядат пресни плодове, че храната трябва да е чиста. И вълкът е съгласен с това. Той казва: "Най-здравословната храна е топлото месо на овцете, а затова след като одера кожата им, аз веднага изяждам туй месо, за да ми даде повече живот. Като умре тази овца, нейното месо вече става безполезно."
Питам: ако ние разсъждаваме, че отношенията на вълка са жестоки, ако осъждаме неговото поведение, тогава защо оправдаваме поведението на един човек? Един вълк задигнал някоя овца някъде, осъждаме неговото поведение, а тук в София някой господин заклал някоя овца, никой не обелва зъб. Значи, ако една постъпка е морална, тя е валидна едновременно за целия свят, всички трябва да ѝ се подчинят. Под думата "морален свят", разбирам всички същества

да се подчиняват на едни и същи норми, правила и закони. Ние не говорим за вълците, за мечките, под тях ние разбираме един неразумен живот. И Бог казал: "Да стане това, да стане онова" – и всичко станало. И когато разумното в света, което е идеалът на човечеството, се е проявило, Бог казал: " Ще направя човека по свой образ и подобие." Това е идеалът, към който човек трябва да се стреми. Някои казват, че Господ като направил човека по образ и подобие свое, свършил вече работата си. Обаче, Неговата работа още не е свършена. Ако тъй разбираме учението на Мойсей, тогава как ще разберем онова твърдение в Писанието, дето се казва: "Бъдете съвършени, както е съвършен и Отец ваш Небесни"! Следователно, когато казваме, че човек трябва да живее, за да се усъвършенства, подразбираме, че в себе си той има известни максими, известно мерило, с което определя постъпките си, като съвършени, или не. За да се изпита човешкият характер, човекът трябва да бъде поставен на изпитания. Ако вие сте неблагодарни от своите изпитания, какво разрешавате, какво печелите? Да допуснем, че казвате какво законите на природата не са разумни. Добре, какво печелите от това? Да допуснем, че казвате, какво има, или няма задгробен живот. Какво печелите? Твърденията и отрицанията много пъти не допринасят нищо на човека. Да допуснем, че аз правя следното твърдение: аз съм сиромах човек. Станах ли сиромах? Или казвам: аз съм богат човек. Станах ли богат? Същината на нещата е вътре, вътрешно какъв е човекът. Другото, това са външни отношения на нещата. Аз съм добър човек. Станах ли добър? Или, аз съм лош човек. Станах ли лош? Това са твърдения само, но ние трябва да дойдем до положението да определим живота тъй, както си е. Как ще го определим?

Ще ви приведа друг един пример, той е предание, но до колко е вярно, не зная. Когато синът на прочутия еврейски цар Давид Соломон станал възрастен, баща му решил да го изпрати в странство, в Египет, там да учи, както правят това сегашните бащи – пращат синовете си да се учат в странство. Соломон бил изпратен с препоръка до най-видната школа. Египтяните са били изобщо хора много взискателни, те се отнасяли много недоверчиво към гърците, а малко по-доверчиво към евреите. При пристигането си, Соломон трябвало да се яви с препоръка при един от великите адепти на училището, Учителят Мах-Земру. Този Учител му дал един буквар, подобен на този, по който се учат нашите деца, и му казал: "Ще научиш този буквар наизуст и ще видиш, какво съдържа." Соломон, като царски син, имал много познания, но като отишъл в Египет, трябвало да изучава този първоначален буквар. Цели три години

Соломон изучавал буквара, научил всички точки и запетаи в него, научил формата на всички йероглифи, а след това се явява при Учителя си и му казва: "Всичко, каквото съдържаше този буквар, научих; кажи ми сега нещо по-сериозно." Учителят го запитва: "Прочете ли го?" – Прочетох го. "Изследва ли го?" – Изследвах го. Тогава Учителят престъпва към него и му показва, че между тия едри букви, които вижда в буквара, има други букви и му казва: "Сега ще четеш наново буквара, и то не според първите букви, но според вторите, според второто съдържание." Казва си Соломон: "Много сериозен стана този буквар." Три години след това Соломон пак се явява при Учителя си и му казва: "Изучих вече това, което се съдържа в буквара, но аз търся още по-дълбоко нещо в света."Учителят му го запитва пак: "Ти изучи ли този буквар?" — Изучих го. "Обърна ли внимание на всичко, което се съдържа в него?"- Обърнах. Обаче Учителят пристъпва към него и му показва, че листата на този буквар не били направени от еднакво вещество и формата на всеки лист се различава един от друг, и Той му дава упътвания да почне да учи книгата по самите листа, по вътрешното им съдържание. И знаете ли колко години е трябвало Соломон да учи този буквар? И най-после Соломон се върнал в Палестина без да довърши този нов език. Като не могъл да го научи, казал: "Суета на суетите, всичко е суета. Учих, но не довърших нищо." И като разправя във всички свои тези, че изследвал живота, че научил това-онова, щом дошъл до най-същественото в живота, не могъл да го разреши. Защо не могъл да го разреши? На всички, които влизали в школата, според законите на Бялото Братство, строго се забранявало да имат работа с жени, но Соломон, като баща си, обичал жените, и се влюбил в дъщерята на Фараона. Затова той не могъл да довърши третия език на буквара.

И съвременните хора сега, някои от тях четат още буквара с първите букви; други четат буквара с вторите букви, а всички тия, които идват до листата на буквара влюбват се в някоя Фараонова дъщеря и после какво казват? – Като Джон Веслей. Джон Веслей бил знаменит английски проповедник, комуто се доревнало като другите хора, да си намери някоя другарка, за да може да проповядва по-добре Словото Божие в Англия. Потърсил той в Англия някоя красива англичанка и намерил, но три дни след женитбата си среща един свой приятел и му казва: "Не струва да се жени човек." Ако някои от вас искат да знаят нещо за жената на Джо Веслей, нека прочетат книгата на неговия живот, тя е преведена на български език. Той си мислил, че тя ще му бъде сътрудница в проповядване Словото Божие, но наскоро още след женитбата му казала:

”Слушай, ти нямаш право да гледаш чуждите жени, да се разговаряш с тях. Ти не си вече свободен, като неженените мъже. За женените мъже има други правила, други кодекси.” И почнала тя да му чете. Какво да му чете? – На български език казват “молитва.” Не зная до колко е вярно всичко това, но понеже той получавал много писма от видни англичанки, тя го хванала един ден за косата, развъртяла го из стаята и го питала:”Защо ти пишат тия писма? Защо им отговаряш?” Питам ви: Джон Веслей и жена му разрешиха ли важния семеен въпрос в живота си? Та нима Господ създаде света, за да се женят хората? Ще кажете: така е наредил Господ, хората да се женят. Не, ние правим научно възражение срещу вашето твърдение. Най-после, онези най-малките, дребни клетки, женят ли се? Ако женитбата е един установен закон в природата, чрез който може да се работи, и няма друг метод освен този, разбирам, но в същност, не е така. Ние като кажем нещо, веднага го навият на пръст, тъй се казало, иначе се казало, и като погледнете цялата философска литература е пълна с различни работи. Отлични неща са те, но ако ги пресеем, колко ценни работи ще излязат? Има ценни неща в света, но всички не са такива. Казва поговорката: “Не всичко, което блещи е злато; и не всичко, което свети е диамант.” Клетките никога на се женят. И ако вие запитате невидимия свят нещо за женитбата, те ще ви кажат следното: “На Бога никога не е идвало на ум да устройва някаква женитба в света.” Той е направил някакво съчетание между разумните същества, с цел да използват всичко разумно; Той ги е турил като архитекти, като ваятели, да направят каквото искат, но ако един ваятел вае нещо, какво особено е направил?

Аз гледам малко по-другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа нападали от дървото. Започнал се между тях един разговор. Листата казали на житното зрънце: “Не бъди глупаво като нас! Ние преждевременно слязохме от дървото на живота и тук изгубихме всички условия, но ти гледай по друг начин да използваш живота, да намериш условия, да влезеш в земята, защото, останеш ли така, ще изгниеш и няма да постигнеш целта на живота.” Ами какво да правя? – запитва житото. Земята не ме иска, пък няма да вляза вътре. Вятърът чул този разговор, задухал и започнал да търкаля житното зърно, да го занесе в някоя цепнатина на земята и там да го мушне. Казват хората: защо духа вятърът? – Да вкара житните зърна в пукнатините на земята, за да израстват и да се развиват. Е, така ли е сега? Някои, като ме слушат, ще кажат: това са баснословни приказки – вятърът духал, за да вкара житните зърна в пукнатините на земята. Дали затова духа

вятърът, това е въпрос, но вярно, че вятърът като духа, може да вкара някои житни зърна в земята, може да им помогне. Защо духа вятърът? – На този въпрос можем да отговорим толкова, колкото когато се питаме, защо тече водата. Водата тече, защото в нея има склонност да слиза надолу и затова, като срещне някой наклон в низходяща степен, водата започва да слиза. Щом й се даде този наклон, тя върви надолу по него, туй е нейната насока. Следователно, водата, по своето естество, седи малко по-долу от твърдото вещество. Твърдото вещество е малко по-устойчиво. Питам: ако нямаше течно, жидко вещество, щеше ли да има някакво течение? За да има течение, трябва да има някаква субстанция.

В миналата си беседа аз казах, че няма движение в природата, но има само някакво мърдане. Някои не са ме разбрали добре. В света има движение, но то е само частично, тъй го разбирам аз. Всичко в това безпределно пространство не се движи, ако цялата вечност, ако цялата вселена, ако целият космос се движи, накъде ще отиде това? Толкова повече, че всичкото пространство е изпълнено с една субстанция. Едни философи поддържат движението, други го отричат. И едните са прави, и другите са прави, но едновременно има нещо в света, което се движи. С това подразбирам абсолютната субстанция или реалност, от която е направена цялата вселена. Когато се говори за движение, подразбирам промяна на формите. Само там има движение. Движението всякога подразбира нов живот или то е признак на някакъв нов свят, който се зарежда. Аз казвам: когато вечното реши да се ограничи, само тогава има движение. Следователно, ние казваме: движат се само частиците на цялото, а цялото всякога седи в покой. И в човека става движение. Питам тогава: вашите крака накъде се движат? Вие имате едно механическо движение навън, ходите навсякъде, но вътре във вас има друго едно съществено движение, едно предвижване на клетките, които образуват краката ви. Ако вие сте, например, един хикс, по този закон клетките на краката на едно поколение от редица същества, за в бъдеще, след няколко хиляди поколения, ще образуват клетките на техните ръце. Това нещо не е доказано математически, това са само предположения. Значи, станало е едно придвижване на клетките от краката към ръцете. Клетките на ръцете, понеже са от по-висша еволюция, влизат в мозъка.

Тъй щото, всяка клетка минава от една йерархия в друга, от една градация в друга, както това става и у самите хора. Един ден когато умрете, тези клетки ще

ви срещнат някъде в пространството, ще ви се усмихнат и ще кажат: едно време ние бяхме във вашия дом. Ще ме попитате: ами ще можем ли да се разговаряме с тях? Да, тези клетки са разумни същества в невидимия свят. Там те са ангели, които разрешават по-сериозни въпроси от тези, които вие разрешавате тук. Вие ще кажете: тези неща са въображаеми. Вярно е, но въображението, фантазията е отровата на всички идеи в света. Туй, което индусите наричат "мая", това е въображението. Човек без въображение не може да прогресира. Казват за някого: той си въобразява. Да си въобразява, в това именно седи културата. Нали ние си въобразяваме, че Господ създал Адам? Нали ние си въобразяваме, че еди-кой си човек разрешил някой научен въпрос? Ами като учим за философите, те не си ли въобразяват? Чудни са хората като казват, че еди-кой си е в заблуждение. Че кой не е в заблуждение? Ти седиш и си въобразяваш, че можеш да свършиш университет. Всичко това го няма, но в ума ти седи. Ти си въобразяваш, че ще направиш някоя машина, че ще напишеш някоя поезия, или някой роман, или някое музикално съчинение и т.н. Онази младата мома е грозна, черна, но седи тя, въобразява си: аз днес съм черна, грозна, но каква хубава мома ще стана! Питам: какво лошо има във въображението? Казват някои, че въображението е носител на всички идеи в света. Да, вярно е, но въображението е и носител на всички добрини в живота. Злото не е във въображението. Тогава ние казваме: само разумните, само високоморалните хора в света могат да правят погрешки. Само най-учените хора, само най-видните философи могат да правят погрешки, а глупавите не могат да правят никакви погрешки , понеже в тях всичко е глупаво. Чудни сте вие като казвате, че еди-кой си направил погрешка. Този човек , който е направил погрешка аз считам, че е учен човек. Ама сгрешил! Да, затова е учен човек

Вие, които ме слушате, ще извадите заключение: този човек тика хората към безморалие. Не е така. Съвременните хора хванат някого в някоя грешка, осъждат го и хайде на бесилката. За тях това не е престъпление, а като казвам, че и най-ученият човек може да греши, казвам: ето едно развращение, ето един човек, който съсипва съвременното общество. За нас въпросът седи другояче. Защо се убиват хората? Трябва да се даде едно разумно обяснение, за причините, защо стана това. По този въпрос ние разсъждаваме така: защо трябва да обесят този човек и каква полза има от това обяснение? Ако обесването или убиването на един човек е за благото на човечеството, и 100 пъти може да го обесите, стига това да допринесе действителни резултати, а да не е само въображения. Хората си въобразяват, че нашето отечество имало врагове.

В същност, всички хора в света искат да живеят, а после се явява в тях друго желание – да бъдат богати. Понеже в дадения случай те не могат да бъдат богати, то в това отношение половината от тия, които искат да бъдат богати, стават сиромаси. По отношение на какво? – На богатството. Това са извращения. Ние сме дошли до положението да казваме: хубаво е човек да бъде богат. Казвам: не е лошо, човек да бъде и сиромах. Това са крайности, това са понятия само за земята. Сиромашията и богатството това са само две състояния на нашия ум. В същност, ако ние искаме да намерим онова, което Соломон е намерил, това е задачата ни в живота.

Кой е истинският начин, за да се прояви човек на земята? Да допуснем, че някой мъж има жена като на този Джон Веслей. Три начина има, по които той ще може да разреши въпроса си с нея: 1) Той може да бие жена си всеки ден по 10 пъти и най-после тя да дигне ръце от него и да каже: аман, не се търпи този човек! – и да избяга. Това е философия. 2) Да заведе по законен ред едно разумно дело против жена си и да се освободи от нея. 3) Тя да си замине. Къде? – За другия свят. Питам: хората разрешили ли сте въпроса по тези начини? – Не. Съчетанието на хората е тъй, както съединението на елементите. Когато два или повече елемента се съединят, те образуват устойчиви и неустойчиви съединения. Съвременната химия казва: еди-кои си съединения са устойчиви и еди-кои си са неустойчиви. Но тя не е дала никакво обяснение, защо е така. По този въпрос има много хипотези, много теории, изобщо много от учените се досещат, на какво се дължи тази устойчивост или неустойчивост на съединенията. То е същия въпрос, защо някой мъж обича жена си повече, а друг не я обича. Ще кажат някои, че някой мъж обича жена си, защото е красива. Не е въпросът в това. Обичта не седи в красотата. Устойчивостта не седи в красотата. Ама тя е благородна. Не е и в това. Да обичаш някого, значи, че ти не можеш да живееш без него. Това е обич, това е вътрешния смисъл на обичта. Щом мислиш, че и без него можеш, ти не го обичаш. Следователно в абсолютната смисъл на думата, ние казваме, че обичаме нещо или някого само тогава, когато не можем без него. И когато казваме, че Бог е Любов, ние разбираме туй великото, абсолютното, без което не може да се живее, нито може да се мисли, нито да има свобода. И когато говоря, че трябва да обичаме, аз разбирам три неща: Любов, без която живот не може да има; Мъдрост, без която светлина не може да има; и Истина, без която свобода не може да има. Ако можем да развием в една теза, какво нещо е свободата, мога да ви говоря на третия език, но вие трябва да бъдете изпразнени шишета и да чувствате, че без

мене не можете да живеете. Но да не мислите, че трябва да се качите на гърба ми. Това е механическо нещо. Ако аз се кача на гърба ви, това не е разрешение на въпроса. Ами че всеки от вас се е качил на нещо. На какво? – На едно животно, което се нарича плът. Духът се е качил на плътта, а тя скача, скача отдолу. Някой път успее да хвърли духа долу и тогава той казва: тази плът е много лоша. Казват: този човек е много лош. Не, духът е трябвало да бъде умен, да не слиза отгоре. Това е човекът който не е разбрал още Божията Мъдрост. Това е човекът, който едва чете първите, едрите букви на буквара. В какво седи четенето на първите букви? Този човек, като стане сутрин, хубаво ще се нахрани, добре ще се облече, ще се докара, ще се поогледа в огледалото и ще каже: тъй, хубавичък съм, носът ми е класически, очите ми хубави, чернички - заглади си косата и излиза вън по работа. Седне някъде между познати, между приятели, тъй се държи, като учен човек, с някаква тежест. Никаква тежест няма, той си представлява само. И ние си въобразяваме, че имаме някаква тежест, че имаме някакви знания. Не е лошото в това, но ние гледаме от по-високо положение на нещата и се заблуждаваме. Туй гледане е един потик, една добродетел. Ако човек гледа по този начин на нещата, никога не трябва да се обезсърчава. Някой се оглеждва. Нима трябва да се присмиваме за това? Човек, който се оглеждва в огледалото е разумен човек. Някой говорят против огледалото, но в света има едно физическо огледало, има и едно духовно огледало. И за да спасите дъщеря си, или сина си от какъв и да е порок, ще ви съветвам да спазвате едно правило: нека се оглеждат! Срещам някой човек, огледам се в него, видя хубава черта казвам си: бих желал и аз да имам тази черта. Единственото нещо, което ни препятства е, че не можем да запомним своя образ. Като се оглеждам в огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвам и ще искам да я поправя. За в бъдеще, учителят трябва да казва на своите ученици, момченца и момиченца, да си носят в джоба по едно хубаво, кръгло огледалце. Скарат се някое момченце и момиченце, учителят ще им каже: я си извадете огледалцата и се огледайте! Децата като се огледат, ще се поусмихнат и учителят ще започне своята лекция. А сега, като се скарат някои деца, учителят ще каже: “Слушай там, Добчо, знаеш ли защо баща ти те е изпратил в училището?” Хем-хм – не знае. – Не зная, Господин Учителю! Ти там, Марийке, защо те е пратил баща ти на училище? – Не зная, Господин Учителю! Аз зная и други случаи в живота на българските учители. Учителят се кара на тия двама ученици, те не могат да му отговорят нищо, но става трети ученик и, без да го питат, казва: Господин Учителю, аз зная защо дойдохме на училище. Да ни учиш, Господин Учителю. Но и ти, господин Учителю, няма да

си гърчиш лицето, няма да правиш същото като нас. Ние се караме и бием, защото сме глупави, но ти няма да употребяваш пръчката. Ние не сме толкова глупави и разбираме и без пръчка." Ние туряме като свещено правило в живота си следното положение: пръчката е благословено нещо, защото е излязла от рая. Какво разбирате от това? Откак Адам излезе от рая, той взе пръчката и я употреби като остен за млекопитающите. Магите направиха една малка пръчица и я скриха в своята мантия. Владиците туриха тази пръчица на своята патерица Всички носят тази тояга и казват: жива трябва да бъде тази тояга! Какво показва тази тояга? Който носи тази тояга, той трябва да показва пътя към истинския живот, към Бога, към Любовта, към Мъдростта, към Истината. Да биеш с тази тояга мъжа си, жена си, децата си, учениците си – не! От тази тояга – която е направена от трите елемента - Любов, Мъдрост, Истина – ще показваш правия път!

Казва сега Христос: "Богатите няма да наследят Царството Божие." Кои са богатите? Богати хора са онези, които мислят, че имат богатство, когато в същност нямат никакво богатство. Вие ще кажете: то е за светските хора.Ами по някой път ние можем да мислим, че сме учени хора, но туй знание, което имаме, не е наше. Ние сме запомнили, какво е писал Шекспир в своите драми, какво е писал в съчиненията си Гьоте, или какво е писал някой музикант, и всичко това го декламираме, възпроизвеждаме, но то е чуждо нещо, взето на заем. Тия хора са се трудили, това е тяхна слава, слава на Гьоте, на Шекспир и др., аз ги похвалвам. Писали са хората, те са складирали всичко това в тия банки, в тия книги които остават за общо ползване на човечеството. Аз пък ще чета Шекспир, ще чета Гьоте, ще чета Кант, ще чета всички философи , ще отида при тях да се уча, ще взема поука от тия разумни хора, все ще извлека от тях нещо. Ще отида да чета, да уча, от книгата на великата природа, и от там да използвам за себе си нещо. И действително, не съм дошъл в света само да декларирам българското стихотворение: "Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе на края!" Но в кой рай с парицата? – В човешкия рай. Ти, който си в човешкия рай с парицата, в божия рай си на края. Тогава аз превеждам: "Парице, парице, всесилна царице, с тебе влизам в човешкия рай, и с тебе излизам от Божия рай." Ние, обаче, след като се издекламира нещо, казваме: туй е глупаво, не е хубаво нещо. Не е така. Ние, религиозните хора, по някой път сме смешни, като вземем едно важно положение и казваме: аз слушах лекцията на еди-кой си виден професор. Това е лекция! Отлична е тя, вярно е, но за тебе е важно да приложиш онези методи, които този виден

професор е приложил. Туй е, което ще те подигне. Не е достатъчно само да чуеш неговия глас. И Адам чу гласа на Бога в рая: "Адаме, Адаме!" Но Адам се криеше зад листата на зелените дървета. Вие много пъти си правите заключения, защо Адам мълчал. Смешно е положението на Адам: Ще направя едно сравнение. Аз съм минавал покрай някои гори във Варненско, там хората наоколо, които се занимават със земеделие, работят с с биволи, та вечерно време ги пущат в гората, а сутрин този земледелец взима торбата, пълна със зоб за биволите си и ги вика: де, карманчо, де! Те чуват гласа му, познават го, знаят защо ги вика, но онези биволи си захапали хубаво зелената тревица, не мърдат. Подигнат главата си казват: знаем ние, от толкова време си ни лъгал с тази торба! Селянинът се чуди, къде ли отидоха тези биволи! Казвам: и те като Адам, скриха се там зад някое дърво. Той ги вика, докато ги намери и след ½ час гледаш, впрегнал ги цял ден на нивата. След като върне бивола, питам го: какво научи днес на нивата? Какво е научил той? Колко е сложен съвременният живот! Ами че ние не орем ли цял ден? Прехвърляме пръстта, караме се - примиряваме се, караме се – примиряваме се, и най-после казваме: аз не мислих, че това било тъй. Примирим се, на другия ден пак се скараме. След всичко това заминаваме си за другия свят и казваме: какво научихме? – Е, за следното прераждане. Или, Господ ще ни научи. Че какво ще ни научи Господ?

Аз правя своите наблюдения и си вадя заключение от всичко, което наблюдавам. Някои казват: ти не си женен, нямаш нашата опитност. Да, не съм женен, нямам вашата опитност, признавам, но имам наблюдения. Аз гледам, някоя майка изчистила, окъпала своето дете, казва: нашето ангелче! Не се минава и един час време, нашето ангелче съвсем мирише и майката казва: нашето дете не се е научило още, но след време ще се научи. Казвам: да, след време. И пак почне своята операция, почва да го мие. На другия ден, пак мирише. Като стане на 10-15 години, вече не мирише, започва да се пръска с парфюми. Вие ще кажете сега: трябва и да се говори за такива работи? Ами че в морално отношение и ние миришем за невидимия свят. Дойде един ангел, тури те в коритото, измие те, казва: дете е, не разбира! Той те изкъпе, ти пак сгрешиш. Падаш, ставаш, казваш: от мене човек няма да стане! Ангелът пак дойде, измие те, казваш: от мене човек ще стане! Еди-кой си моралист казва, че като сгрешиш еди-колко си пъти, повече не се прощава. Не, при първото четене на буквара се прощава по един път на ден; при второто четене на буквара се прощава по 1 път на ден, а при третото четене на буквара се прощава безброй пъти. В този дълбок смисъл, ако ние излизаме от Бога и влизаме в света, има

друго разбиране на живота. И в този смисъл, аз говоря на разумните от вас, които можете да разбирате, у които има тази интелигентност. Аз разбирам думата “интелигентност” в онази висша смисъл; тя се отнася до онези от вас, които имат разумни души, които са пробудени, които имат стремеж. Ще кажете: ама ние сме родени от Бога. Оставете това! Щом си роден от Бога, това показва, че си влязъл в живота, влязъл си в правия път и сега трябва да работиш! От сега именно ти предстои една велика работа. Тези хора, които са родени от Бога, аз ги поканвам на истинска работа, а онези, които не са още родени, те нека пъплят по земята. Те са като онези дини и пъпеши, които след 6 месеца умират. Ние не сме против дините и пъпешите, ние не сме против тиквите, и аз ги обичам, но казвам: че те не разрешават въпроса. Казвам на онзи новородения човек: ти си изникнал, за тебе е животът. Казвам: ние трябва да разрешим въпроса за живота. Как го разрешавате вие?

Ще ви приведа един пример из английския живот, за един виден професор по моралните науки, наречен Бляк-Бери. Той имал в дома си една млада слугиня, която се влюбила в него, но била толкова внимателна, че не знаела как да изрази вниманието си. Тя искала някой път да се приближи до него, да направи нещо, но тъй умно да го направи, че да не забележи той. Тя мислила дълго време – дни, седмици, месеци, цяла година. Един ден ръцете ѝ били очернени, нечисти и тя трябвало да полее на господаря си да се измие. Отива да му полее, но същевременно се навежда, целува го по врата и скоро се дига. А, как! – ще извините, видях един косъм на врата ви, но понеже той е лош проводник на топлината, за да не сбъркате нещо лекциите си, взех го с устата си, защото ръцете ми са нечисти. Защо, ако този косъм се вземе с ръцете е морално, а ако се вземе с устата е неморално? Този професор даже и не подозирал нейното желание. Но, питам, разреши ли се правилно въпроса? – Не.

Казва Христос: “Богатите няма да влязат в Царството Божие.” Когато ние обсебим знанието, когато ние обсебим силата, когато ние обсебим материята, когато мислим, че ние сме всичко и разполагаме с този свят, разбира се че няма да влезем в Царството Божие. Не, че ти не трябва да бъдеш богат, но богатството и сиромашията трябва да бъдат за тебе условия в живота ти. Това подразбира, че ти трябва да седиш по-високо от богатството и от сиромашията. Новият човек трябва да бъде по-горе от богатството и от сиромашията. Защото сиромашията за него ще бъде едно условие, за да се прояви: и богатството за него ще бъде едно условие, за да се прояви. Казвал съм и друг път:

сиромашията продължава живота. Затова е тя в света – за да не се съкрати човешкият живот. Богатството, това е изобилието на живота. Туй богатство трябва да се раздаде, но понеже хората не го раздават, няма да влязат в Царството Божие. Всеки човек трябва да раздава своето богатство. Защо? – За да мине от този живот във вечния. С това той ще стане по-добър. Сиромахът трябва да се радва на своята сиромашия, понеже с това продължава живота си. Сиромахът пита: докога ще върви сиромашията с мене? До кога ще се продължава този мой живот? Вие ще научите този морал във водата. Вижте водата в реката! Какво казва тя? – Вие само ме пуснете да тека надолу, аз ще правя своя път! Тя обича да продължава пътя си, стига да има наклон. И ние трябва да имаме този морал, да вървим по тази наклонена площ, да изпълним волята Божия. Може да се минат хиляди години, то не е важен въпрос. За нас това е безразлично. Може да прекъснете тази рекичка, може да я направите къса и дълга, това е безразлично за нас. Известна работа може да ни отнеме един ден, една седмица, един месец, една година, 10 години, хиляда години, за нас този въпрос трябва да ни бъде безразличен. Никой не трябва да пита, защо е сиромашията. Щом се затрудниш, обърни се към Господа и кажи: Господи, достатъчно е това положение. Той ти отнеме товара. Ти се разпериш, излизаш от великия океан на живота и влизаш в покоя, отдето си дошъл. Тогава не желай да бъдеш богат! Ако това е правило, питам: кое натоварено животно, кой вол би желал неговата кола да се товари повече? Ние казваме: да бъдем богати! Но кога? – Когато другите носят нашия товар. Богат човек е само онзи, който сам носи своя товар на гърба си, за да знае, колко е тежко това богатство.

Бих желал богатите хора да влязат в положението на сиромасите, които с години са работили, чоплили, за да извадят туй богатство от земята. Бих желал богатите хора да влязат в положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожите са одрани. Ще дойдат сега богатите и ще ни казват: спечелихме това! Има ли някакъв смисъл с тази философия? И тогава жената казва на мъжа си: ти трябва да бъдеш богат, та от нивите ли ще вадиш това богатство, кожите на животните ли ще дереш, не зная, аз искам да бъдем богати! Аз нямам нищо против това. Човек в света все трябва да бъде богат, туй е едно благо заради него. Той може да бъде и сиромах. И това е едно благо заради него. Защото има едно богатство, в което грехът обитава; има и една сиромашия, в която грехът обитава. Има едно богатство в света, в което Добродетелта живее; има и една сиромашия, в която Добродетелта живее. Следователно, аз съм за сиромашията и богатството, в които Добродетелта живее.

Сега казвам на всички: нас ни трябва учение! Ще учим! Но кое учение? Някои казват: нас не ни трябва учение. Вярно е, нас не ни трябва това учение, което покваря, но ни трябва онова истинското учение, което просвещава умовете, облагородява сърцата и подига душите. Някои ще кажат, че в света няма такова учение. Не, намира се. Ние трябва да помогнем на света, не трябва да се отказваме от него. Ние трябва да му помогнем тъй, както онова житно зрънце, като падне в почвата ѝ помага. Почвата, това е съвкупност от мъртви клетки, които еволюират. От това гледище, цялата наша земя не е нищо друго, освен мъртви, заспали духове, които от преди хиляди години са паднали. Житните зрънца събуждат тези мъртви клетки. Всички разумни, живи същества в цялата вселена трябва да свършат тази работа – да събудят тия спящи духове. Дали всички ще се събудят, то е друг въпрос, но ние ще изпълним своя дълг. Когато събудим тези наши братя, голяма радост ще настане. Какво казва Христос? – голяма радост настава на небето, когато можем да издигнем един наш паднал брат. И когато един богат човек се събуди и разбере, че неговото богатство не е нещо, което може да го повдигне, той влиза в Царството Божие. И когато един сиромах се събуди и разбере, че беднотията не е наказание, а едно благо, голяма радост настава в света.

И тъй, вие трябва да живеете с този нов импулс, с това ново схващане. Той трябва да влезе тъй дълбоко във вас, че да ви преобрази коренно. Вие казвате: то така се говори, но така не може да се живее. Хубаво, ако не можем да живеем тъй, как ще живеем тогава? Ще живеем като актьорите ли? Аз не съм против актьорите, те извършват отлична работа, но техния живот е живот на сцената. Някой актьор тази вечер ще го произведат цар, актьорката – царица, но на другия ден ще ги детронират. На сцената са нещо, а вън от сцената са нищо. Тогава вие казвате: ние искаме реален живот. Кой реален живот? В реалния живот има нещо красиво и възвишено. Нека разберем този живот, нека разберем скрития му смисъл. Не говоря за живота на децата. Някой път и този живот ме интересува. Някога обичам да наблюдавам, как се карат мъж и жена, как се изменят физиономиите им. Те са актьори на сцената. Казвам: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролите. По някой път се намесват и децата, че дойдат и сватовете отвън. Не мине много време, казват ама ние станахме посмешище на децата! Че кой актьор не е станал посмешище на света? Излиза един актьор на сцената, играе ролята на крадец. Казват: ама то е на шега. Ами един апаш като влезе в един магазин и обере касата, това не е ли

на шега? А, това е действително, не е на шега. Какви са неговите подбуждения? Той опитва богатия по два начина. Казва му: “Ти употреби ли тези пари, както трябваше? Аз дойдох да те науча, как трябва да ги употребиш. И мене може да ме затворят, но трябва да знаеш, че аз сега съм пророк и Господ чрез мене ти казва, че за да влезеш в Царството Божие, трябва да изпразниш касата си.” Не се минава много време, пак обират този човек. Хората казват: не му върви на този човек! Как, върви му, сега именно му е тръгнало. Аз ни най-малко не поощрявам хората да крадат, те и без това си крадат, но съм за дълбокото разбиране на онзи велик Божествен живот, да се разтворят сърцата на хората и да познаем, че ние сме дошли на земята и може да живеем по друг начин. До сега ние сме отричали, че съществува Любов в света. Ние сме отричали и Мъдростта, а сме признавали само една обикновена интелигентност, колкото да можем да живеем и по-нататък не му мислим. Не е така. Ние сме отричали и свободата, и Истината, всичко туй отгоре-отдолу. Не е така. Любовта у нас трябва да бъде пълна и съвършена. Мъдростта у нас трябва да бъде пълна и съвършена. Истината у нас трябва да бъде също тъй пълна и съвършена. Туй трябва да бъде великият идеал, към който да се стремим. Туй можем да направим! Ама кога, ще кажете вие? За в бъдеще ли? Някои ще кажат: да, било е време, когато хората са живели добре. Не, туй трябва да направим сега! Не е ли хубаво, всички вие тук, всички хора, които живеят в София, всички хора из целия свят които имат туй вътрешно дълбоко разбиране на живота да се сплотят и да заживеят в името на тези основни закони на Любовта, Мъдростта и Истината? Хората пак ще строят къщи, пак ще строят училища, пак ще строят църкви, но какви ще бъдат те? Какви църкви ще имат? Знаете ли какви ще бъдат иконите в бъдещите църкви? Пред амвоните, пред олтарите ще бъдат наредени се живи мъже и жени, боядисани не с такава боя, с каквато рисуват днес иконите. Най-възвишената, най-благородната сестра ще представлява нещо като св.Бородица, и кой как мине, ще се прекръсти, ще я целуне. И от братята ще изберем най-възвишения, най-благородния, св.Иван или св.Никола, и кой как мине, ще се прекръсти, ще го целуне.Туй наричам аз “жива църква”, с живи икони. Вие, като ме слушате, казвате: тъй било то, този човек обърна света с главата надолу! А вие туряте света с главата нагоре, нали?

Казвате: кога ще дойде Христос? И да дойде Христос, вие все ще му казвате: Господи, направи това чудо да оздравея! Христос ще дойде, ще тури ръката си върху главата ти и ти оздравяваш. После пак ще кажеш: това не е Христос, лекарят ме излекува. Някои нямат своя къща, хазяите им ги пъдят, притесняват

ги и веднага се обръщат с молитва към Бога: Господи, Исусе Христе, пъдят ни от къщата, моля Ти се, повели на тия хора да се смилят над нас! Повелява Господ на хазяите да не ги безпокоят, и те пак си остават в къщата. И после пак казват: че как, то не е чудно нещо, това и човек може да го направи. Пъди ви хазяинът. Защо? – Иска по-голям наем. Колко плащате? – Пет хиляди. Добре, аз давам за вас 6 000 лв. Хазяинът си отива усмихнат, много е доволен. Лесно може да уредите въпроса с хазяите си. Той ви иска 5 000 лв., дайте му 6 000 лв. Ама отде ще вземем тия пари? – Изровете ги от някъде, земята е пълна със злато.

Какво може да направи Христос за вас, за да познаете, че Той е Христос? Има нещо, което Христос може да направи, а другите не могат да го направят. Вие може да сте свършили и един, и два факултета в университета, па и повече дори, но когато дойде Христос, когато дойде Син Человечески, Той ще внесе нещо съвсем ново в този свят. Аз ще ви оставя да мислите, какво ще е това новото, което Христос ще донесе. Ако до идущата събота не можете да измислите, какво ще бъде новото, което Христос ще внесе, тогава в неделя аз ще говоря върху него, но ако го намислите, ще говоря за съвсем други работи.

И тъй, за да влезете в Царството Божие, трябва ви Любов и Живот; за да влезете в Царството Божие, трябва ви Мъдрост и Светлина; за да влезете в Царството Божие, трябва ви Истина и Свобода!

Беседа, държана от Учителя на 6 декември, 1925 година в гр. София

* Лука 18:24

Начало: 10:00

1925_12_09 Служене на Бога и на себе си
лекция пред общия окултен клас

СЛУЖЕНЕ НА БОГА И НА СЕБЕ СИ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Чете се темата: „Първата стъпка в живота".

Чете се резюме от темата: „Качества на красотата".

Коя е първата стъпка в живота? Велико нещо е първата стъпка в живота! Тя с думи не може да се изкаже. Виждате, че някой човек седи в покой и после започва да се движи. Питам: Каква е причината, която заставя този човек да наруши своя покой? Когато човек нарушава своя покой или когато изменя посоката на движението си, нещо грандиозно, нещо велико го е заставило да стори това.

Сега вие може да предполагате, че една или друга причина заставя човека да измени посоката на своето движение, но коя е всъщност причината, никой не може да каже. Например, ако ви попитам сега какво нещо е служене на Бога и какво - служене на себе си, как бихте определили? Вие ще дадете ред философски обяснения на тези въпроси, но фигуративно или графически никой не би могъл да отговори. Някой казва: „Да служи човек на Бога, това значи да Му се предаде всецяло." Какво разбирате под думите да се предаде човек някому всецяло? Казвате го, но и вие сами не го разбирате. Защо? - Защото нямате никакъв образ, с който да обясните тази идея. За да станат нещата ясни за човека, той непременно трябва да има някакъв образ за тях. Природата всякога си служи с образи. Тя винаги говори с картини и символи. Тя не говори като съвременните хора с логически изводи и заключения. Нейният език е картинен, символистически.

Сега аз ще ви дам едно логическо заключение, а вие ще се произнесете вярно ли е то или не. Казвам: Човек е двукрако същество; човек е разумно същество. Следователно всяко двукрако същество е разумно. Както виждате, това е логика. Какво се разбира от това заключение? Казвате: „Все трябва да има някаква установена логика или някакво санкционирано право, по които хората да се ръководят." Двама души спорят за една кокошка. Единият казва, че кокошката е негова, понеже той я заклал; другият казва, че кокошката е негова, понеже той я опекъл. Всъщност кой има право на кокошката? Ако се даде правото на единия или на другия, то е все едно да признаем, че и вълкът, който дави овците, има право на тях. Ако се разсъждава по този начин, ние ще дойдем до смешни анекдоти, басни и пословици, каквито можем да извадим из живота от най-

стари времена и до днес.

Веднъж рибите подали прошение до съдията, в което се оплаквали от котката, и поискали да бъдат защитени от нея. Те казали: „Г-н съдия, често котката идва до брега, хвърля се във водата, улавя ни една по една и ни изнася на брега, извън водата. Щом ни извади от нашата среда, ние повече не можем да живеем и умираме. Сега ние те молим да ни защитиш по някакъв начин, да забраниш на котката да ни смущава." Отде се научила лисицата за това оплакване на рибите и веднага дотърчала в защита на котката. Тя казала: „Г-н съдия, аз зная, че когато хората влизат във водата, те се давят, не могат да живеят в такава среда. Падне ли някой човек във водата и не знае да плава, веднага бързат да го спасят, да го извадят на въздуха, в по-рядка среда, дето той може да живее. Щом е така,аз се чудя,как рибите не могат да живеят там,дето човек живее. Какво престъпление е направила котката, като е извадила няколко риби в един по-възвишен свят от техния?" Как мислите, какво е отговорил съдията на прошението от рибите след тази бляскава защита на лисицата? Съдията и до днес не е казал думата си, не е дал заключение. Наистина намерението на котката да вади рибите от водата и да ги оставя да живеят в по-възвишен свят е добро, но питам: Дълбоко погледнато, дали намерението на котката е било да постави рибите в по-добри условия на живота или да ги извади вън от водата, та да се възползува от тяхното месце?

Сега с проста, с много елементарна фигура ще ви определя какво значи служене на Бога. Представете си, че някъде в света Бог отваря една гостилница, в която за гостилничар определя човек чист, сръчен, пъргав, който умее да готви отлично. Надписът на тази гостилница е следния: „Гостилница на Бога", дето всеки може даром да яде - безплатна гостилница. Бог плаща само на гостилничаря, който има единствената грижа да готви, да проявява Божията Любов, а всички, които идват да се хранят, след като се наядат, взимат шапките си и си отиват - никой не мисли за плащане. Такъв е надписът на самата гостилница-„Всичко се дава даром". И гостилничарят, от своя страна, не се интересува кой влиза и кой излиза от гостилницата. Неговата задача седи само в това - да готви, т.е. да служи на Бога. Хората ще влизат и излизат от гостилницата, ще ядат и пият и делото Божие ще напредва. Това значи „служене на Бога".

Как ще си обясните сега втория закон? Какво разбирате под „служене на себе си"? И тази идея ще обясня с картина. Представете си, че един ден гостилничарят на Божията гостилница каже: „Толкова години вече как служа на Господа и никой нищо не ми плаща за това. Готвя, чистя, мия чинии и тенджери, но нищо не получавам от хората. Те знаят само едно. Дойдат, нахранят се и излизат. Чакай, аз ще им дам един добър урок!" Той сваля първата фирма на гостилницата, написва втора, по свое разбиране и я закачва на вратата: „Нищо даром не се дава!" И като го запитвали коя е причината за

тая промяна, той отговарял: „Понеже господарят ми осиромаша и не може повече да издържа гостилницата безплатно, той реши, щото всеки, който влиза в гостилницата да се храни, да плаща." Всички клиенти на тази гостилница идват, четат надписа, разговарят помежду си: няма какво, щом господарят е осиромашал, трябва да се плаща, да се закрепи гостилницата, защото друга, подобна на нея, не може да се намери, храната е първокласна, а при това и гостилничарят чист, спретнат. И продължавали абонатите на гостилницата да идват и да си отиват, да си плащат, но сериозно се замислят какво стана, че господарят тъй осиромаша. Обаче никой не знае истината, че парите отиват в джоба на гостилничаря, на когото Бог не е престанал да плаща. Това значи „служене на себе си". Бог плаща на гостилничаря, но въпреки това той събира в джоба си и парите, които приходящите в гостилницата дават. Няма нищо лошо, нищо престъпно в това, че гостилничарят взима пари, но престъплението седи в лъжата, която той изнася пред хората, че господарят му е осиромашал и няма възможност да издържа гостилницата. Всеки, който служи на себе си, пише на своята гостилница: Моят господар осиромаша и няма възможност повече да поддържа гостилницата, не може вече даром да дава. „Служене на себе си", това е закон на слизане. „Служене на Бога", това е закон на възлизане, на възкачване. Казвам: Човек може да живее и във втория закон „служене на себе си", но при какви случаи? Ще изясня мисълта си със следното положение. Когато този гостилничар решава да работи с пари, той трябва да отиде при своя господар и да му каже: „Господарю, цели десет години аз служих безкористно, не се интересувах от това, кой влиза и кой излиза от гостилницата, не се интересувах дали плаща или не плаща - служих на Бога. Сега вече искам да служа на себе си; ще си отворя гостилница от свое име и който дойде да се храни, ще трябва да плаща. Искам десет години да поработя за себе си, да видя резултатите и на този закон. Един ден, ако ми остане време, пак ще се върна да Ти служа." Тъй трябва да постъпи този гостилничар - честно и почтено, да си каже истината и да не казва, че господарят му осиромашал, затова, който се храни в гостилницата му, трябва да плаща. Понякога и религиозните хора, като имат някакво користолюбиво желание, скриват се зад името на своя господар и пишат: „Господарят ми осиромаша". Не, човек трябва да бъде прям, искрен в себе си, да си даде справедлив отчет, на Бога ли служи или на себе си.Служиш ли на Бога, няма да мислиш за себе си. Всичките твои чувства, мисли и желания, както и целият ти живот ще бъдат посветени в готвенето; така хубаво ще готвиш, че като дойде Господ, да види, че делото Му върви така, както Той иска. След десет години Бог пак ще те посети и ако те намери, че служиш на себе си, на втория закон, и в този случай Той ще остане доволен от тебе, но трябва да служиш честно и почтено - без лъжа.

Най-после у човека се явява желание да служи на ближния си - на третия закон. Аз ще обясня този закон като взема за пример пак същия гостилничар. След

като той служил на Бога, после на себе си, пожелал да служи и на ближния си. По какъв начин? Каквито угризки или излишъци оставали от яденето, той ги събирал в гърнета и ги раздавал на бедни, като казвал: „Нека и бедните хора да получат нещо от моята гостилница!" И след това този човек минавал за благодетел, помагал на ближните си. Той мяза на онези благотворители-търговци, които изваждат от дюкяните си стари дрехи, изядени от молци, или скъсани обуща и ги раздават на бедните. Питам: Тази благотворителност може ли да се нарече служене на ближните? И то е служене на ближните, но в низходяща степен. Кое служене на ближните може да се счита във възходяща степен? Да служиш на ближните си по този начин ще рече каквото спечелиш през деня, да го разделиш по равно с тях.

И тъй, щом се имат предвид и трите закона, човек трябва да започне с първия велик, основен закон - служене на Бога. Този закон ще внесе във всички хора най-благородни и възвишени мисли и чувства. Живее ли човек по този закон, всичките му работи ще се наредят и оправят. Вторият закон - служене на себе си - е по-опасен и по-труден от първия. В света се проявява вторият закон. От окултно гледище ние знаем, че числото две е родено от света. Останалите числа - 3,4,5,6,7,8,9 още не са родени. Засега те са само въображаеми числа. Нещастията в света са родили числото две. Някога, в миналото боговете са водили борба, ангелите са падали и ставали, хората и до днес продължават да се борят и всичко това става все за числото две. Всеки казва: „Аз имам право да живея!" Ще кажете: „Хората трябва да бъдат хуманни!" - Няма хуманност днес между хората. Всеки живее за себе си, за свои лични облаги. Когато отивате на училище да учите, вие отивате пак за себе си, да придобиете знания, а не за учителя си. Свещеникът, който служи в църква, на Бога ли служи или на себе си? И той служи на себе си, да изкара прехраната си. Професорът преподава лекции в университета пак за себе си. Музикантът, поетът, художникът работят пак за себе си, да осигурят прехраната си. Малко хора има в света, които работят идеално, безкористно, само за Бога. Каквото и да работи човек, дълбоко в ума си крие някаква користна мисъл: или някаква похвала очаква, или някаква награда - все се надява за някаква лична облага. Ако някой човек е религиозен, той пък ще скрие своята користна мисъл зад името Божие и ще каже, че работи идеално, за благото на човечеството. Някой поет напише едно стихотворение и казва, че го посвещава на еди-кой си приятел. Всъщност, той е писал за себе си; това, че посвещава стихотворението на своя приятел, му служи само за украшение. Някой човек тръгва да проповядва, да убеждава хората, че Бог съществува, иска да ги върне в правия път, но като отиде дома си, започва да се хвали: Аз направих това и това. Казвам: Във всички действия на съвременните хора се проявява числото две. Принципът на числото две съществува навред в света.

И тъй числото две представлява хората, а не ангелите. Последните служат само

като съединително звено между хората и разумните същества от невидимия свят. Те съединяват физическия свят с Божествения. Числото две създава всички противоречия в живота. Като четете Свещеното Писание, ще видите, че Господ не се е произнесъл за втория ден, че е добър. За този ден Той мълчи, а за всичките останали дни се произнася, че са добри. Мнозина запитват какво означава числото две. То е число на Мъдростта, а не на Любовта. Как разбирате Мъдростта от гледището на Любовта? Вие не знаете това, но Любовта има особено схващане за Мъдростта. Затова и Христос е казал: „Ако любите онези, които ви любят, какво повече правите от езичниците?" Ако се разговаряте с умните, какво особено сте направили? Дойде някой умен човек при тебе, ти кажеш нещо, той каже нещо и свършите разговора си - разменили сте знанията си. Според закона на Любовта вашият разговор ще бъде по-ценен, ако сте се разговаряли с прост човек, на когото сте дали малко светлина в живота. Някой казва: „Какво ще се разговарям аз с простия човек? Бог е, Който всичко знае." - Не е важно, какво Бог знае, но ти какво знаеш. Не е важно как Бог върши работата си, но важно е как ти изпълняваш волята Божия. Защо? - Защото ако човек разбира великия закон на Любовта в нов смисъл, той ще се добере до много ценни знания в живота.

Питам: Кое е първото условие, за да живее човек трезв, разумен живот? - Първото условие за живота на човека е той да има пробудено съзнание. Съзнае ли човек, че живее като душа, той се е пробудил вече. И след това има ли смисъл той да казва, че трябва да се самоотрича? Който живее като душа, той вече е в закона на жертвата, в закона за самоотричането. Не живее ли човек като душа, а като личност, и да се самоотрече, от едно ще се откаже, друго нещо ще възприеме и то такова, което ще го спъне в живота. При самоотричането съзнанието на човека трябва да е будно. Губи ли съзнание, той не се е самоотрекъл правилно. Кой човек може да се самоотрича? - Богатият, който разполага с всички богатства в света; ученият, който разполага с всичкото знание в света, и силният, който разполага с всичката сила в света. Богатият се отрича от своето богатство, ученият - от своите знания, и силният -от своята сила, не защото не ги признават, но защото съзнават, че това са блага, необходими за всички останали хора. Щом съзнават това, тия хора споделят своите блага с останалите, с тия, които са лишени от тях. Те им помагат, без да губят своето богатство, своето знание и своята сила. Това подразбира истинско самоотричане. При сегашните условия на живота някой човек днес се отрече от едно благо, а утре съжалява, че го е изгубил. Такова самоотричане спада в областта на втория закон - служене на себе си, служене на личността. Всеки, който служи на себе си, е силен, деятелен, защото в своята личност той вижда Бога и прави всичко заради нея, само да я задоволи. Той има свещен култ в живота си - своята личност.

Сега човек трябва да се върне в обратния път на живота, точно противоположен

на този, който включва живота на личността или служене на себе си. Този път е служене на Бога. Ние не отричаме и служенето на себе си, но това служене трябва да се разшири. В първия закон - служене на Бога, влиза и вторият - служене на себе си. Щом съберем тези два закона, ще направим един извод; от тях ще произлезе третият закон - служене на ближния. Да служиш на Бога, това подразбира да служиш на абсолютното, на цялото. Да служиш на себе си, това подразбира да служиш на частите, при което трябва добре да знаеш функциите на всяка част отделно. Да служиш на ближния си, това подразбира да знаеш взаимното отношение между частите и да постъпваш съобразно това отношение. Следователно за всеки даден случай човек трябва да разбира първия закон, т.е. той трябва да знае какво е неговото отношение към цялото. После той трябва да разбира втория закон - отношенията си към всички части вън от него. Обаче всички отделни части вън от него още не съставляват части от дадено цяло. Те могат да бъдат части на друго някое цяло. Човек трябва да познава към кое цяло принадлежи всяка част и да я постави на своето място. Като се говори за цяло и за части на цялото, трябва да се знае, че има едно цяло извън частите. Математиците раздробяват цялото на части и в такъв случай не остава никакво цяло. Обаче от окултно гледище вън от големия брой части, каквото представляват живите души, съществува друго едно цяло, от което тези души са излезли. Питам: Какво е практическото приложение на въпроса за частите и цялото? Кога даден предмет или въпрос е важен за човека? - Когато той засяга живота отблизо. Сега например, като говоря, едни от вас разбират въпросите, други не ги разбират; едни се интересуват, други не се интересуват. Обаче аз мога да направя речта си толкова интересна, че всички да се превърнете на слух. Ще кажете: „Как може да стане това?" Достатъчно е само да махна с магическата си тояжка и пред мен ще се изсипят голям брой златни монети. След това ще взема чекове и на всеки едного от вас ще напиша един чек от 100 000 златни лева. При това положение няма ли да ме слушате? Между вас веднага ще настане голямо оживление, всички ще слушате всяка моя дума, да не пропуснете нещо. Този урок ще бъде един от най-важните досега, защото и въображението ви силно ще работи. Такъв урок дава големи облаги. Веднага ще можете да си купите дърва и кюмюр за зимата, нови дрехи и обуща - ще се простите със сиромашията.

Представете си, че вие идвате втори път на урок при мен и аз написвам на много листчета „Бог е Любов" и раздавам на всички по едно от тези написани листчета. Всеки от вас погледне листчето, прочете го и го мушне някъде из джобовете си - не го интересува този въпрос, защото не го разбира в неговия дълбок смисъл. Защо в първия случай, като получихте всички по един чек, стана такова оживление помежду ви, а във втория случай, като получихте по едно листче, на което беше написано изречението „Бог е Любов", не се произведе същия резултат? Вината не е в мен, но във вашите разбирания. Ако вземете листчето, на което е написано изречението „Бог е Любов", и го занесете

в някоя ангелска банка, за него ще получите една звонкова монета от 100 000 000 английски лири, пред която вашият чек от 100 000 лева нищо не струва. Кой ви е виновен, че не разбирате този закон? Вие казвате: „Не ни трябват тези листчета. Че Бог е Любов, ние сме слушали това нещо много пъти в живота си, но нищо не сме спечелили от това." Казвам: Дайте ми всичките листенца с това велико изречение, написано на тях. Срещу него аз ще дам на всички ви по един чек от 100 000 лева. Вие взимате чека, разглеждате го от едната и от другата страна и му се радвате. Той е реално нещо за вас. Следователно всяко нещо, което в даден момент засяга живота отблизо, е интересно. В това отношение всяка реч, всяка мисъл, която другите ви предават или пък вие направо я възприемате, дотолкова е важна за вас, доколкото тя съдържа нещо в себе си, което може да се влее в душата ви.

Сега ще ви задам следния въпрос: Какво нещо е Любовта? Казвате: „Любовта носи живот." - Що е животът? - „Животът носи радости и скърби за човешката душа." - Какво носят скърбите? - „Опитности." - Какво носи опитността? - „Знание." - Какво носи знанието? -„Сила." - Какво носи силата? - „Възможности човек да направи това, което иска и което мисли." Следователно, като върви човек по пътя на скръбта, той добива сила, която му дава възможност да реализира своите мисли и желания. Щом човек реализира мислите и желанията си, като плод на неговия живот се явява радостта. Казвате: „Не може ли без скърби в живота?" Ако направите един дълбок психологически анализ върху произхода на радостта, ще видите, че тя се явява като резултат, като плод на скръбта. Радостта е плод, който може да зрее само върху дървото на скръбта. Казано е, че в средата на рая било поставено дървото на живота. Това дърво именно е дървото на скръбта.

Ако сварите листата на някои плодни дървета, например на ябълки и на круши, можете ли от вкуса на получената вода да съдите за вкуса на плода? Или от вкуса на корените и кората на дърветата можете ли да съдите за вкуса на самите плодове? Какъв е вкусът на листата ,на кората и на корените на дърветата? - Горчив. Какви са плодовете им? - Сладки. Тогава как е възможно от горчивото да излезе нещо сладко? На същото основание и ние не можем да съдим за човека от ежедневния му живот, от неговите листа и корени. Една пословица казва: „Дървото се познава от плода си". Следователно и човек се познава от своя плод. Искаме ли да познаем човека, трябва да го чакаме да цъфне, да завържe плод и после плодът му да узрее. Искаме ли да го познаем от неговите листа и корени, нищо няма да разберем. По този начин именно трябва да се разсъждава, ако иска човек да не се обезсърчава. И за себе си ще знаете същото: корените на вашето дърво са горчиви. Искате ли да се познаете, ще чакате, докато узреете като плод, и тогава ще вкусите от този плод.

Често съвременните хора казват: „Животът иска силни хора, силни натури."

Кой човек е силен? Аз наричам силен човек този, който и като плаче, и като скърби, и като се отчайва, и като се гневи, все се радва. Няма нищо лошо в това, че човек се гневи, но изкуството е, като се гневи, да се радва. По този начин той превръща горчивите сокове в сладки. Писанието казва, че всичко, което се случва в живота на тези, които любят Бога, се превръща в добро. Тези методи именно за превръщане на лошото в добро, на горчивото в сладко са необходими за вас като ученици. Не знаете ли тези методи, ще попаднете в същите погрешки, каквито сте правили и по-рано, защото погрешките у вас се повтарят непрекъснато по силата на атавизма. Тогава как ще се избавите от старите си погрешки? Изучавайте Библията и се спирайте главно върху характерите на отделните лица, да ги изучавате. Разгледайте характера на Аврама, на Йосифа, на пророците, защото те са живи характери, които заслужават подражание. Характери трябва да ви интересуват, а не това, което Мойсей е писал например за жертвоприношението. Жертвоприношението е нещо второстепенно, третостепенно, в него не се изразява характерът на Мойсея. Забележете, Мойсей, който минаваше за смел човек, като отиде на Синайската гора, дето Бог му говори, той се уплаши много и закри лицето си. Не е лесно да ти говори Бог. Казва се в Писанието, че Бог още веднъж ще проговори на света и ще се разклати и небето, и земята. Как мислите, ако се разклати небето, и земята, вие няма ли да се разклатите? Няма да остане нито едно същество, нито един човек по лицето на земята, който да не се разтрепери цял и отвътре, и отвън. Като премине тази буря, всички ще слязат от Синайската гора и ще кажат: „Слава Богу, че оцеляхме!"

Мнозина мислят че Бог ще им проговори още първия път тихо, нежно. Не, най-напред ще дойде буря, огън и след като премине всичко това, след като всичко се пречисти, едва тогава Бог ще проговори на хората с тих, нежен глас. И които чуят този глас, ще Го разберат и ще възкръснат. Светът при сегашните условия, в които се намира, не може да се поправи. Вследствие на това Бог не може да говори с тих глас на съвременните хора. За тях се изискват големи сътресения; те трябва да минат през големи страдания, които да пробудят съзнанието им.

Казвам: Време е вече да се приложи новото в света. Всеки човек трябва да направи опит в себе си да подобри своя живот; от него зависи това. Той може да бъде добър, тих и спокоен в себе си, да не се дразни от това, което се върши около него. Да бъдеш тих и спокоен, това не подразбира да бъдеш индиферентен, но да гледаш философски на нещата. Бог, Който вижда всичко, което се върши в света, е тих и спокоен, от нищо не се безпокои. Той никого не съди, но всеки, който не е в хармония с Него, страда, измъчва се, не е доволен от себе си. Страда ли човек, тогава той разбира, че и другите страдат; радва ли се, тогава разбира, че и другите се радват.

И тъй, искате ли да имате вътрешно спокойствие, приложете първия закон -

служене на Бога. Аз не говоря за олимпийско спокойствие от нищо ненарушимо, каквото боговете на планината Олимп са имали, но говоря за вътрешно спокойствие на духа - да продължава поне един ден. Вашето спокойствие трае само една хилядна част от секундата. Някой казва: „Този ден е мой!" Защо е негов този ден? - Защото на този ден се е родил. Питам: Колко време е нужно, за да се роди човек? - Най-много една минута. Човек не се ражда през целия ден; само една минута от деня е негова. През този ден са се родили още хиляди деца заедно с него, а той казва, че този ден е негов. Не, само една минута от деня принадлежи на човека; в тази минута никой друг не се е родил. Двама души не могат да се родят в една и съща минута. Защо? - Защото вратата, през която душите излизат, е много тясна. Всяка душа излиза сама през тясната врата. Две души заедно не могат да излязат. Каже ли човек, че целият ден е негов, това подразбира, че през този ден не се е родил никой друг освен него. Всъщност не е така. Преди него са се родили хиляди души и след него също са се родили още хиляди души. Всички души, които са слезли в един и същи ден на земята, съставляват цяла епоха.

Съвременните астролози, като имат предвид датата на раждане на някой човек, правят изчисления във връзка с планетните влияния върху този човек и въз основа на това определят характера и способностите му. Обаче техните изчисления не са пълни. При изчисленията си те трябва да имат предвид не само зодиака на земята, но и зодиаците на слънцето, на всички планети, както и на целия космос. И астролозите сами съзнават, че в изчисленията им липсват много подробности. Големи тънкости има в живота. Вследствие на това, дойдем ли до създаване на характера на човека, необходими са много условия. В това се крие дълбоката философия на живота. Много от съвременните хора нямат търпение да работят върху себе си, те искат с един замах да постигнат всичко и затова казват: „Ние искаме да видим Христа в Неговата слава и величие." Как ще видите Христа? За да Го видите, вие трябва да имате ум, сърце, душа и дух като Неговите. Само по този начин можете да видите и да разберете Христа. Всички, които са виждали Христа, са падали с лице към земята и след това е трябвало ангел да слезе от небето, да дигне тия хора и да прекара през устата им нагорещен въглен от олтаря, за да се пречистят. Щом се пречистят, те ще станат прави. Същото е станало и с пророк Данаила, за когото се казва, че като видял ангел господен, паднал на земята и изгубил силата си. Мислите ли, че един ден, когато видите Христа, и вие няма да паднете с лице към земята?

Всички, които видят Христа, ще се прострат на земята, а след това трябва да дойдат пратеници от небето с огън в ръка, да ги пречистят и да ги изправят на крака. Питам: Тия хора, като паднат с лице към земята, какво ще видят? Казват: „Все ще видим нещо." Какво ще видят? Да се казва, че ще видиш нещо, без да го видиш в действителност, то е все едно да казваш, както мнозина казват, че ще станат богати, учени хора. Да, на думи човек може да стане богат, но може да

стане и беден. Нещата не се постигат само с говорене. Твърдението на нещата още не е наука. Ако кажа, че минах океана, минах ли го в действителност? Ако кажа, че ходих на слънцето, ходих ли наистина? Ако кажа, че се разговарях с Бога, вярно ли е това? Това са само твърдения, но не и действителни факти. Ако аз наистина съм говорил с Бога, никога и никому няма да разправям за това. Да разказвам на хората, че съм говорил с Господа, това е щестлавие. С това аз искам да се повдигна пред хората да видят, че не съм обикновен човек. Едно трябва да знаете всички: човек още с никого не е говорил. Той едва сега учи да разговаря със себе си, т.е. да говори на себе си. Велика наука е човек да говори на себе си!

Казвам: Тъй както се развивате като окултни ученици, има опасност да се явят във вас известни слабости, които ще ви спъват. Например у мнозина се забелязва голямо щестлавие, но така майсторски се скрива под формата на религиозното чувство, че и те сами не го виждат. Със свещ трябва да се търси, за да се намери. Други пък се показват външно тихи, спокойни, като че ли нищо не ги смущава, а всъщност вътрешно усещат, че им липсва нещо. Те сами себе си лъжат, но не могат да издържат докрай. Тези и ред още слабости се забелязват между учениците по причина на неизползваните енергии, които получават от природата. Всяка енергия трябва да се впрегне на работа, да се приложи в живота.

И тъй, който ме е разбрал, той ще мяза на чешма, която постоянно тече. Служенето на Бога е закон на даване. Не е въпрос да даваш от себе си, но като курна на някой извор или като чешма през тебе постоянно трябва да минава благото на извора, а ти ще го раздаваш на другите. Казвате: „Какво ще излезе от това даване?" Главната придобивка седи в това, че всеки, който пие от тази вода, ще оживее. Един ден курната или чешмата ще изчезне, а на нейно място ще се яви едно дърво. Който отиде при извора, ще запита: „Де е курната?" Видят ли дърво на мястото на курната, те ще разберат, че тя се е превърнала в живо същество, в растение, благодарение на това, че през нея е минавало Божественото. Много от сегашните растения някога са били курни, чешми, през които Божественото е текло. По същия начин всеки човек, който е служил на Божественото, като курна, като чешма впоследствие се е превърнал в живо същество, в растение. Дотам е достигнало съвременното човечество, да се превърне в растения. Питам: Колко време му е нужно отсега нататък, за да се превърне в разумно същество? Някой казва, че Духът Божий живее в него, а след малко се оплаква, че еди-кой си го обидил. Как е възможно Бог да живее в някой човек, а той да се обижда? Обижда ли се, Бог не живее в него. Ако този човек се намира в средата на океана, кой ще може да го оплюе от брега, т.е. да го засегне със своите обидни думи? Ако някой сом е дълбоко някъде в чистата вода, кой ще може от брега да го изцапа?

Това са силни аргументи, които никаква философия не може да разруши. Значи живееш ли в Божественото, никой не може да те изцапа. Всички ще седят отдалеч, на брега и не ще смеят с нищо да те досегнат. Плачеш ли, че всеки те плюе и обижда, това показва, че ти си още на брега. Казваш:„Как тъй, аз мисля за Бога." Ти мислиш за Бога, както мислиш да се ожениш за царския син, обаче той не мисли още за тебе. Аз не казвам, че Господ не мисли за вас, но вашата идея за Бога, т.е. за царския син, не е още толкова силна, толкова определена, че да намерите метод как да я реализирате. Вие още не знаете кой ви обича, кой мисли за вас и затова гледате само да се осигурите. Казвам: Когато майката и бащата имат предвид нуждите на своето дете, то не трябва да се грижи за себе си. Неговата работа е да учи, да придобива знания и да расте. Следователно, когато Бог урежда нашите работи, ние не трябва да се безпокоим и сами да ги уреждаме. От две места работите едновременно не се уреждат. Който не знае това, той върви в крив път. Ние трябва да знаем кой ни обича, кой мисли за нас. Каже ли някой, че Бог не го обича, той е невежа човек. Как познавате кой ви обича? Който ви обича, той ще се яви в услуга, в помощ при всички трудни моменти на вашия живот. Онези, които ви обичат, те не живеят на земята, защото обичта е постоянен, непрекъснат процес. И с това ние си обясняваме защо хората на земята един час обичат, на втория час не обичат. Те нямат условия да проявят постоянната Любов и затова служат само като проводници на Божията Любов.

И тъй ще знаете, че онези, които ви обичат, те са същества от друг свят. Казано е: „Бог е Любов". Значи Бог е първоизточникът, изворът на великата Любов. Ангелите са нишки, проводници, през които минава тази Любов. Какво са хората тогава? По този въпрос вие ще помислите и сами ще си отговорите.

Идеята, която искам да оставя в ума ви, е следната: не мислете, че Бог не ви обича. Мислите ли така, вие сте на крив път. Не искайте и от хората да ви обичат. Знайте, че и Бог, и хората ви обичат. Казвате ли, че хората не ви обичат, вие разсъждавате плътски, а не духовно. За Христа се казва, че между своите дойде, но те не Го приеха. Не се казва, че не Го обичали, но не Го приели. Аз говоря по този въпрос, понеже мнозина се оплакват, че нямало любов, нямало братски отношения помежду им. Всички трябва да знаете, че Братството, което търсите, не е на земята; то е горе, в невидимия свят. И хората на земята могат да бъдат братя дотолкова, доколкото те са носители на идеите, които това Братство проповядва. Когато се говори за Духа Божий, трябва да знаете, че Той посещава човека от време на време, като му предава велики мисли и чувства, които помагат на неговото развитие и растене. В това отношение духовният човек трябва да бъде интелигентен, разумен, възприемчив, да разбира мислите, които невидимият свят му изпраща и да се съобразява с тях, а да не го заставя той да се съобразява с неговите желания. За пример намислил си да излезеш на разходка, да направиш една екскурзия. Невидимият свят те предупреждава да

не отиваш днес, защото времето ще се развали за няколко дни. Обаче ти си казваш: нищо от това, аз ще тръгна. Бог е силен да ме запази от всичко, което би могло да ми се случи. Тръгваш на екскурзия. Времето обаче се разваля , започва непрекъснато да вали сняг и ти се чудиш какво да правиш. Слушай невидимия свят какво ти казва, не изкушавай Бога! Ти казваш: „Аз исках да изпитам силата си." Ако искате да изпитате силата си, работете върху себе си. Вие сте цяло съдружие от духове, от същества, които трябва да възпитате, да подчините на вашата разумна воля. Днес повечето хора търсят лесен път за постигане на своите стремежи. Вие трябва да знаете, че лесният път е труден път, но за да стане човек богат, учен, силен, той има определен път, по който може да постигне тези свои желания. Ако търсите наука или искате да развиете в себе си доброто, или искате да придобиете Любовта, Мъдростта и Истината, намерете пътя, по който можете да ги постигнете правилно. Този път е точно определен, но различен за всяка душа. Казвате: „Господ може да направи с нас, каквото пожелае. В един ден Той може да ни преобрази." Вярно е това, но работата на Бога, на ангелите не е тази. Веднъж човек дошъл на земята, трябва сам да работи върху себе си, а Бог, ангелите и другите разумни същества ще му дават светлина и топлина, ще му помагат само. Трябва ли културният човек днес да се уподоби на едно своенравно дете, което е направило няколко гарги от кал и да иска от майка си да ги оживи? Разправят за Христа, че някога е направил няколко птички от пръст и като духнал върху тях, оживил ги. Други разправят за силата на св.Спиридон, че като стиснел керемида, тя пущала вода. Верни ли са тия неща? Ако вярвате, верни са; ако не вярвате, не са верни. Има начин, по който нещата могат да се проверят абсолютно. Как? - Като се пренесем във времето, през което са станали тия неща и ги проверим.

Сега от всички се изисква да бъдете умни, мъдри, за да създадете по-добра среда за вашето разбиране и напредък. Ще кажете: „Сега не сме ли умни?" Умни сте, но не толкова, колкото трябва. Например в Америка ще срещнете много хора, които казват за себе си: „Аз съм Христос." Другите ги слушат, минават, заминават, не се интересуват, оставят ги свободни, да си мислят, каквото искат. Те знаят, че всеки носи отговорност за своите мисли, чувства и действия. Обаче този въпрос седи малко по-другояче. Христос е казал: „Който ме люби, ще опази моите заповеди". По това ще познаете човека - дали Христовото слово живее в него или не. Онези, които не са спазили Христовия закон, чакат Христа втори път да дойде на земята. И да дойде Христос на земята, те няма да Го познаят.

Казвам: Главната задача на съвременния човек е да разбере правилно двата закона - служене на Бога и на себе си - и да ги приложи в живота си. Да служиш на Бога значи да оставиш Божественото да минава през теб безпрепятствено. Като служиш на Бога, после ще служиш и на себе си, но искрено, чистосърдечно. Научи ли човек да служи добре на себе си, той ще може да

служи и на ближните си, понеже те са част от него. Служене на Бога, на себе си и на ближния, това са три основни закона, които функционират едновременно. Първият закон представлява главата на живота, вторият - сърцето на живота, а третият - стомаха на живота. Ближните са стомахът, те управляват храносмилателната система, ние сме сърцето, а Бог е главата на цялото. Съединени в едно, тези три принципа вече придобиват дълбок смисъл в живота.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

4 лекция от Учителя, държана на 9 декември, 1925 г., София.

1925_12_13 Откъде ида
неделна беседа

ОТКЪДЕ ИДА

Беседа, държана от Учителя на 13 декември, 1925 г. в гр. София

„Защото зная отде съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете отде ида и накъде отхождам".

В този случай думата „зная" нито е славянска, нито е българска, нито е английска, нито латинска, нито френска, нито германска; тя не е дума и от еврейски произход, а произлиза от един стар език. Значи, коренът на тази дума се намира в санскритски език. И гърците са я взели от там. Да знаеш, значи да преживяваш нещата съзнателно, т.е. да разбираш висшето, Божественото в света. Според сегашната философия - че от несъзнателния живот произлиза съзнателния, т.е., че от малката микроба, която няма съзнание, произлиза човекът, който има съзнание - това е вярно 50 0/0, според както развиват тази идея; но вярно е и другото положение, че от съзнателното излиза и безсъзнателното. Питам: когато онзи герой, или онзи учен професор, или онзи светия заспи на своето легло, де отива той, де отива неговото съзнание? Отивате при него, побутвате го, но съзнанието му го няма. Той диша, изпълнява всички процеси, обаче е в безсъзнание. Ти го буташ, но няма го в тялото. Де е отишъл той? Значи, има нещо в човека, което е безсъзнателно, и то трябва да се определи. Следователно, два живота са свързани един с друг. Единият живот е безсъзнателен, а другият е съзнателен. В безсъзнателния живот причините са вън, а в съзнателния живот причините са вътре, но понятията „вън и вътре" трябва пак да се определят. Например, вземете вие простата готварска сол, разтворете я във вода и после изпарете този разтвор на слънце или на огън. Какво ще стане с готварската сол? - Тя отново ще кристализира. Колкото пъти и да я разтваряте, тя все ще кристализирва по един и същ начин. Това показва, че силите на солта са вътре в нея, затова формите ѝ във всички случаи са едни и същи. Но вземете една проста морска мида, или един охлюв и ги счукайте на дребно и после се опитайте от тях да възпроизведете първоначалната им форма. Ще можете ли да направите същата форма? - Не, от счупените парченца охлюв никога няма да можете да направите първоначалната форма. Същото нещо е и с мидата. Ето защо ние казваме, че причината, която е образувала охлюва или мидата е извън тях, не е вътре в тях. Причината, която е сформирувала вашите тела, вън или вътре във вас ли е? Във вашето тяло ли е тази причина? Ако причината е вън от вас, тогава, да вземем когото и да е от вас и да направим с него същия опит, какъвто направихме и с готварската сол. Да вземем някой учен професор, да го разтопим в едно голямо гърне и после да го изложим на слънцето, да се изпари водата му. При този процес, ще може ли

той отново да се възстанови? Ако той може да се възстанови, силата на живота е вътре в него, но, ако не стане това, той е една мида или един охлюв. Следователно, този професор казва: аз не съм завършил още своите опити. Всички тия черупки, които образуват мидата, това са само забавления за децата. Едно време аз съм събирал тия черупки, за да забавлявам с тях децата. А сега, хората събират тия черупки и казват: много нещо знаят учените хора за тия миди и охлюви. Питам ви: какво са мислили тия старовременни миди и охлюви? - Те са мислили, как да завладеят морето. Много учени са тия миди и охлюви! Вие сега ще кажете: ние не виждаме никаква ученост в тия миди и охлюви.

Аз ви питам: ако един ангел погледне в мозъка на един човек, ще види ли някаква ученост? Пък и вие, ако разтворите вашия мозък, ще видите ли някаква ученост? Ако го разтворите, вие ще се отчаяте, никаква интелигентност няма да видите в него. Интелигентността се забелязва само на лицето на човека, а в мозъка стават само известни конвулсии, известни напрежения, каквито и с водата, когато ври в затворен котел. Тази пара иска да се освободи от котела, вследствие на което, предизвиква известно напрежение. Същото е и у нас. Тази енергия, която ние наричаме мислова сила, иска да се освободи. Значи, интелигентността се изразява на човешкото лице; то е огледалото. И тогава аз казвам: човек може да направи огледалото, и всичко, което е в огледалото, той може да го направи, но огледалото не може да направи човека. Каква реалност се съдържа в едно огледало? В това огледало се отразява цялата вселена, както и човекът, както и всички негови движения. Каквото направи човек, огледалото го отразява. Огледалото показва нещата точ в точ. Огледалото е толкова разумно! Накъдето мръдне човек, точно същото и то прави. Човек не може да направи нещо, което и огледалото да не направи. Ако огледалото тъй отразява, тогава питам: човекът, който е пред него, интелигентен ли е? Аз няма да разрешавам този въпрос, оставям го на вас. Всички вие сте хора, свършили четири факултета. Всички вие, които ме слушате, ходите все инкогнито, но сте много учени. Вие сте толкова учени, че някой път разрешавате задачата на света с един калем, тъй както турците. Например, вие някой път казвате: животът няма никакъв смвсъл. Това е факт. Питам този, учения професор: защо животът няма смисъл? - Животът няма смисъл, казва този учен професор, понеже, имах един другар, на когото преди няколко дни дъската му мръдна. Утре може да мръдне и моята дъска. Каква е сигурността за това? Че мърдат дъските на хората, мърдат, разбира се, но каква загуба представлява това нещо? Ако аз обеля задната част, амалгамата на едно огледало, наистина, то няма да може повече да отразява, но питам: какво се е изгубило? Пострадал ли е светът с това? Де е реалността, в огледалото, или в мене? Реалността е вътре в мене, а не в огледалото. Огледалото е едно приятно забавление за децата. И аз мога да кажа, че едно от великите изобретения на човека, това е огледалото. По-хубаво, по-красиво изобретение от огледалото, човек не е могъл да измисли. То причинява

радост, но по някой път, причинява и скръб на човека. Младият, като се поогледа, зарадва се, усмихне се, а старият като се огледа, потекат му четири реда сълзи и казва: е, добър е Господ, за вбъдеще може да се подмладя. Това огледало, все-таки ми е нужно, за да ми покаже, като се огледам в него, дали съм се подмладил. И наистина, ако това огледало му покаже, че е млад, значи, подмладил се е.

Сега Христос казва: „Аз зная отде съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете отде ида и накъде отхождам". Каква е била интимната мисъл на Христа, като е казал, че „аз зная отде съм дошъл и накъде отивам"? Това е един от най-важните въпроси, които съществуват в окултната наука, и всички адепти, всички велики Учители се подвизават, за да се пробуди в тях туй, великото, Божественото съзнание, да знаят - отде са дошли и къде отиват. Не е достатъчно само да мислиш върху този въпрос, но той, в своя дълбок смисъл, съдържа една велика идея, която трябва да се разбере.

Ще се поспра сега и върху самите идеи, да видя, какво представляват те изобщо. Казват, че идеите създават света. Въпрос е, дали идеите създават света, но идеите поддържат света. Ние можем да кажем, че хлябът е създал човека, но това не е вярно. Че хлябът поддържа живота на човека, това е вярно, но хлябът да е създал човека, това е само привидно така. В какво седи силата на онази, добре екипирана армия, която има хиляди свои оръжия, картечници и топове? В самите топове ли седи силата, или в самите картечници, или в самите оръдия, или най-после, в самите хора, които я управляват? И ние правим следната аналогия: всички ония всевъзможни идеи, с които сега работим, това са само оръдия, пособия. Идеите са нещо външно, а зад всяка идея, зад всяка една мисъл, всъщност, седи нещо разумно. И както казват някои, зад всяка една мисъл в човека седи човешката душа, човешкия дух. И тези идеи, тези мисли са важни доказателства, доколко вие можете, в дадения случай, да си служите с тях. Вие можете да си служите с всяка една идея, с всяка една мисъл. В Божествения свят, идеите, мислите не са създадени, да разрушават. Идеите и мислите в Божествения свят са създадени да съграждат, за да се домогнем до онзи прав път. Но известна идея, известна мисъл може да се изопачи. Една свещена мисъл, една свещена идея, щом се материализира на физическия свят, има вече възможност да се изврати. И следователно, при това извращаване на мислите, по някой път, ние попадаме в грешки. За да можем да се избавим, ние, които живеем на земята, както и всички останали хора, трябва да имаме известен стремеж. Вие ще кажете: добре, аз искам да осигуря живота си. - Отлична идея е да осигуриш живота си! Аз искам да добия образование. - Отлична идея е! Аз искам да стана културен човек. - Отлична идея е! Аз искам да стана благороден човек. - Отлична идея е! Питам: всичко това, което вие желаете, можете ли да го осъществите? Всички отговарят: можем. Но от всички хора, които сега съществуват на земята, и които поддържат тези идеи, ние не

сме срещнали до сега нито един човек, който да е доказал, че е разбрал тази идея. Какво виждаме ние в света? Съвременните учени хора изгубват знанието си. Съвременните богати хора изгубват богатството си. Съвременните хора изгубват своето здраве, изгубват своите добродетели, изгубват своята чест, изгубват своята разумност. Питам: где са се изгубили те? Значи, това, което се губи, няма основа в себе си. Ако могат да ме подкупят с някакви земни блага, значи, аз съм човек без всякаква идея. Ако аз мога да ходя от едно заведение в друго и да мисля, че спасението е там; и ако мога да вярвам в един, а после в друг Господ; и ако мога да вярвам в един човек, в друг човек, това е изгубена работа. Онзи човек, който е на земята и живее в тази слънчева система, в колко слънца може да вярва? Аз не говоря за същества, които живеят в друга слънчева система. Там може да има две слънца и тия същества ще вярват и в двете слънца. Но тия, които живеят на земята, ще вярват само в едно слънце, ще вярват само в това, което виждат. Вие нали сте реалисти? Питам: в какво вярват съвременните учени хора? Всички техни герои не са ли умрели? Съвременните хора отричат живота след гроба, като поддържат, че зад гроба не остава нищо, няма никакъв дух, а при това, когато умре някой, казват, че неговият дух витаел около гроба. Аз съжалявам тези герои, на които духовете витаят около гроба. Ще ви представя една картина. Представете си един богат човек, който след смъртта си витае около своята къща. Още приживе, той си направил една хубава, богата къща, но след смъртта си духът му витае около нея, макар че сега са я взели други някои. Той обикаля около къщата си, въздъхва си и казва: ах, аз направих тази къща! На другия ден пак витае около къщата си. Питам: този човек герой ли е? Аз съжалявам този богат човек. Може ли такъв един народ, или такова едно общество, или такъв един човек, с такива идеи да се повдигне? - С такива идеи те не могат да се повдигнат.

Ние разсъждаваме здраво върху въпроса. Можете ли вие да живеете, ако майка ви ви храни постоянно с шоколадена кашица или със сладки бонбончета? Мислите ли, че това дете, което се храни постоянно с шоколад или със сладки бонбончета, може да стане някой виден професор? Онова дете, което се храни с българска пита, печена в жаравата, има сто пъти по-голяма възможност, да стане от него някой виден професор, отколкото от това дете, което се храни с шоколад и сладки бонбончета. Казвам: шоколадената кашица, това е едно модерно изобретение. Ако се храниш с такава шоколадена кашица, никакъв професор не може да стане от тебе. Ако се храниш с българска пита - и професор, и художник, и музикант можеш да станеш. Храниш ли се с такава шоколадена каша, само на каша ще станеш. Това са само форми. Няма какво да ви доказвам тия факти, те са толкова на лице, но казвам, че този хляб, тази българска пита, трябва да бъде хубаво опечена. Какво седи зад този хляб? Всеки хлебар не може да прави хляб. Зад хляба седи едно велико изкуство, което хлебарят е вложил в този хляб. Аз казвам: тези, които правят хляб, за в бъдеще трябва да са свършили четири факултета, трябва да имат докторат. Те трябва да

са свършили правните науки, да са свършили философия, да познават естествените науки и математиката. Само такъв човек може да бъде кандидат за хлебар. Само той може да прави хляб. При това, той трябва да бъде здрав, да не боледува никога. Той трябва да бъде човек със светли идеи, които да вложи в хляба, та като ядеш от този хляб, тия негови докторски идеи да влязат вътре в тебе и да просветят ума ти. Вие ще кажете: е, то е лесна работа. Не, ето един въпрос за майките. В това отношение, всяка мома, преди да се ожени, трябва да е свършила четири факултета и да знае да меси хляб. За вбъдеще, в шестата раса, ще има следния закон: всяка мома, която иска да се ожени, трябва да е свършила поне четири факултета и да знае да меси хляб. Как ще се жените тогава? А сега онази, младата мома, с бялата шапка, без да знае да меси хляб, разхожда се нагоре-надолу и всички казват за нея: да ожениm тази мома, че да се поддържа човешкия род, да се продължава човечеството! Хубаво, природата няма нищо против това, да се женят хората, тя е за това; но когато дойдем до онзи, разумен човешки живот, има други правила, които човек трябва да спазва. Той не трябва да ходи по пътя на животните. Животните са разрешили въпроса за себе си. Пеперудите, рибите, птиците са разрешили въпроса за себе си, а ние разрешаваме друга една задача. Каква? Ние разрешаваме отношенията си към Бога, връзката си с Бога. Каква е тази връзка? Тя е връзка, която ще освободи човека от онова материално робство, от онзи вътрешен гнет, под който се намира. Тази връзка ще даде простор и свобода на неговия ум, на неговото сърце, простор и възможности на неговата душа и сила на неговия дух, за да се прояви. Аз взимам думата „човешки дух“ не в неговата първична проява, но в неговата вторична проява, когато духът изразява живота. Христос казва: „Аз зная отде ида и накъде отхождам“. Питам: как е научил Христос тази велика тайна? Той все я е научил отнякъде. Тогава аз ще ви запитам: защо са създадени тия пустини, като Сахара и други някои? Защо са създадени тия високи планински върхове, дето нищо не расте? Пустините и високите планински върхове са създадени за най-разумните същества в света. Когато искат да изпитат някой адепт, или някой учен човек, дали той е разбрал живота, пращат го в някоя пустиня, дето нищо не живее, дето всичко умира; изпращат го там, при най-бедните условия, дето никой не може да живее, и там го изпитват. Освен в пустините, този адепт го пращат още и по най-високите места, по най-високите върхове на планините, дето само мъховете и мъхообразните растения живеят, от тях да се учат, как да растат - те да им бъдат професори. Мъховете имат тия знания. И наистина, колкото се качвате по-нагоре, виждате, че млекопитающите, разните животни, птиците и всички останали растения, се намаляват все повече и повече, докато стигнете до най-високите върхове и виждате, че там живеят само мъховете. Само те могат да живеят по тия места, те са много учени. Там трябва да отиде този адепт, да потъне дълбоко в своето съзнание и да се научи на великите закони, как трябва да се живее.

Сега, съвременните учени хора, искат да научат тайната на живота и мислят, че тя се крие в парите. Всеки говори за златото и казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Парите, които те търсят, са дълбоко скрити в земята, затова, ако искат да ги намерят, не трябва да се опитват да пробиват човешките каси, но да слязат дълбоко в земята и там, да питат някоя от тия златни жили, как се е образувало това злато. Защото, това злато все иде отнякъде. Ако ви запитат, какъв е произходът на златото, какво ще кажете? Как ще обясните, какво нещо е златото? Вие ще кажете: златото е един елемент. Добре, но това злато, същевременно, представлява емблема на човешката разумност. И защо съвременните хора не са разумни? Защото имат много малко злато в ума си. Днес в човешкия ум има много повече желязо, отколкото трябва. И всичкото зло в света днес се дължи на това, че в човешкия ум, в човешките мисли има чрезмерно желязо, вследствие на което, започва един процес на ръждясване. Като ръждяса желязото, заемат се да го чистят. Като се очисти желязото в ума на хората, те казват: хайде да се обичаме! Започват да се обичат, но после пак ръждясват. Отново се очистват, пак ръждясват - и така - непрекъснато се продължава този процес, който именно дава влияние на отношенията на хората помежду им.

И тъй, ние виждаме в живота един непрекъснат процес на изтриване и ръждясване. И когато някой човек най-после напълно се изтрие, хората казват за него: Господ да го прости! Професор бил този човек, свършил най-после лекциите си, изтрил се. За него казват: еди-кой си професор починал. Аз казвам: еди-кой си професор се изтрил; нека дойде на негово място някой професор, който не е изтрит. И най-после, виждаме - всички проповедници, свещеници, майки, бащи - всички се изтрили, а хората казват, че заминали за онзи свят. Другаде, виждам, носят някой герой, издигат му паметник и пишат на него: „Тук лежи еди-кой си герой, въздигнал българския народ“. Какво направил за него? - Освободил го от турското робство. Ами вижте в историята, колко пъти освобождаваха евреите - ту от римско робство, ту от египтяните, но освободиха ли ги като народ? Не, има едно вътрешно робство, за което хората още не са намерили този мехенк-таш, който турците наричат „пробен камък“.

Христос казва: „Аз зная отде ида.“ Отде иде Той? Къде е добил това знание? Христос доби това знание в пустинята. След своето кръщение къде отиде Той? - Цели 40 дни Христос пости в пустинята, но къде отиде след това? Никой от вас не се е спирал, да мисли, върху този въпрос. Между хората ли отиде Христос? - Не, Той отиде в едно пусто място, дето нямаше никакъв живот. Вие ще кажете сега: това унижава престижа на Христа. Не, това не унижава престижа Му. Вие не разсъждавайте така лекомислено, така плитко. Всеки зародиш носи условията в себе си, но се изискват специални, съответни условия, при които той може да се пробуди. Житното зърно си носи своите условия. Ябълката, крушата, всички плодни растения, от какъвто бит и да са, те имат съответни

условия за своето развитие. Като дойдем до човешкия дух, като дойдем до човешките мисли, и те си имат съответни условия за своето развитие. Значи, Христос отиде при онези условия, при които човешкият дух може да се пробуди. Докато вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други питиета, никакъв дух не може да се пробуди във вас. Едно време и рибите в морето са яли сурови пражоли, както и до днес ядат. Един евангелски проповедник, като разказвал за Финландия, как живели там хората в любов, казвал: културни хора са финландците. Като отидат в някоя гостилница, поръчват си някоя пражола, изядат я, турят парите в чинията и си отиват — никой не взима тия пари. Честни, културни хора били те! Нима в това седи културата? Не, в умовете, в духовете на тия хора седят велики мисли, велики чувства. Туй ядене, тия пражоли, това е външната страна на тези велики идеи, които стоят зад тях. Тия хора имат убеждения! Казвам: като е отишъл Христос на това място, Той е научил нещо. Някой път вие се оплаквате - защо са тия мъчнотии, защо са тия страдания в света. Ако вие искате да живеете без никакви мъчнотии, без никакви страдания в света, можете; но вие ще бъдете един глистей. Като ви прережат, пак ще продължите живота си. Един глистей, който живее в човешкия стомах, не е нищо друго, освен една пражола, която постоянно расте и никога не умира. Но питам: каква философия разрешава този глистей, в човешкия стомах? Той става ли учен там? Ти ядеш, а той се храни, изсмуква соковете ти. Питам? Ако ние в света заемем това положение - на глистея - че искаме да живеем в утробата на природата, да смучим от нея наготово соковете ѝ; тя да работи, а ние да ядем - мислите ли, че можем да заемем някое благородно положение? Всеки от вас, у когото е влязъл един такъв глистей, гледа ли с благовидност на него и казва ли, да не го смущават? - Не, той е недоволен от този глистей и казва: няма ли някой виден професор, който да ме посъветва, как да изхвърля навън този глистей? Той отива при някой виден професор и му казва: Господин професоре, в мен се е загнездил един глистей, та ме измъчва, кажете ми как да го изкарам. Професорът си изважда един тефтер, предписва някое лекарство. Препоръчва му някой път 3 - 4 дни пост, а след това му дава тиквено семе. Някой път болният изкарва глистея навън, някой път не може. Защо този глистей е влязъл в неговия стомах?

По този начин природата, невидимият свят го запитват: ти и тя не си ли мязате? Ние сме чудни! Съвременните хора искат, някой път природата да ни стане роб, да ни даде лекички удоволствия, а ние само да ядем и да пием; да ни даде дрехи, автомобили, къщи, да не пипне децата ни. Ние искаме, небето да гледа на нас с всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме, да ядем, пием. Отлично това, което искаме, но питам: това, което желаем за себе си, искаме ли го и за другите? Постъпваме ли съобразно небето! Това, което небето прави, това, което небето изисква, правим ли го и ние? Аз ще ви оставя сами да си отговорите, понеже вие сте умни хора. Всеки от вас знае, до колко изпълнява волята Божия. Казвам: когато Христос отишъл в пустинята, Той

влязъл в съприкосновение с Божествения Дух. Когато Христос излезе от водата, Духът слезе отгоре Му като гълъб и рече: „Този е моят възлюбен Син, Него слушайте!“ Защото Христос, като излезе от водата, не отиде да проповядва своето учение, а отиде да пости! Той трябваше да пости 40 дни и после да възприеме Божия Дух, за да резбере, кои са причините, които спъват хората да изпълнят волята Божия. И разбра Той. Там се яви изкусител при Него и Му рече: „Направи тези камъни на хляб!“ Той каза: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко живо Слово“. „И аз до сега мислих, че без хляб не може да се живее, но сега разбрах, че и с друг хляб може да се живее“.

Второто положение, което Христос научи е, че трябва да упова на Бога и то разумно. Този дух по-нататък взима Христа, изкачва Го на едно високо място на храма и Му казва: „Хвърли се отгоре, защото е писано в Писанието, че ангелите ще те носят на ръце, да не би да препънеш в камък ногата си“. Христос му отговори: „Мене много пъти е носила майка ми на ръце, но аз разбрах, че спасението седи в това, да не изкусявам Господа, а с Духа си да живея в Господа и да изпълнявам Неговата воля“. Само в това седи спасението. „Значи, волята Божия не е в това, аз да се качвам по високите места. Ти ме качи горе, ти ще ме снемеш долу, няма защо аз да се хвърлям отгоре“. Какво подразбира това? Някоя мома се влюбва в някой знатен момък. Той е високото място на някой храм. Дяволът я качва на това високо място и й казва: „Хвърли се от това място, да му покажеш, че го обичаш“. С това ще покаже ли тя, че го обича? Че колко хора не са се хвърляли от храма? Във вода са се давили, сублимат са гълтали, от третия етаж са се хвърляли, от скала се хвърляли, за да покажат, че се обичат, но любов ли е това? Това е една извратена идея в ума на хората. Ти няма да се хвърляш! Ще седиш на това място и ще кажеш: аз разрешавам въпроса между Бога и мене, няма какво да Го изкушавам, няма какво да се съмнявам в Него, аз Го познавам; няма какво да казвам: Господи, ако ме обичаш, прати отгоре ангелите, да ме хванат! Какво научи Христос в пустинята? Духът Му каза: „Ще дойде онзи, който изкушава хората“. Високото място на храма, това е гордостта. Ние се гордеем със своите къщи, със своето богатство, със своите знания, със своята сила. Дойде изкусителят и ти казва: „Ти си учен, ти си велик, ти си пратен за спасител, да носиш великата култура“. Той ти прави по този начин инжекции, инжектира те. Аз съм виждал тия спасители, светът е пълен с тях, но те не са могли и до сега да го спасят. Защо не могат да го спасят? Христос разбра това. Духът Му каза: „Ти няма да се поддаваш на тия слабости“.

Сега, като развивам тези идеи, някои ще кажат, че и този начин на живеене не е прав. Добре, аз правя едно научно възражение. Ако ние трябва да се установим върху известни форми, ако трябва да ги възприемем и да считаме, че те са неизменяеми, питам тогава: защо природата не се спре върху първичните форми, които създаде и върху тях да прояви всичкия живот, ами създаде този, почти безконечен ред от форми, докато дойде до човека? Защо създаде всички

тия форми? - Тези форми представляват училище, през което е минал човешкия дух. Тези форми са листата на една велика книга. Трябва да знаете, че всяка форма има два начина на разбиране. Вие може да разглеждате, какво е устройството на всеки лист, а след това, можете да четете, какво е написано на него, какво е съдържанието му. В един лист, в една черупка, в рогата на един вол може да четете много нещо. Защо волът носи рога? Защо конят носи копита? Върху копитата на коня, върху рогата на вола вие може да четете за условията, при които те са живяли. Ние можем да се смеем на вола, на коня, но много нещо е написано върху тях. Те представляват листата, по които може да се чете. Най-после, като дойдем до нас, и върху нас има много неща написани. Върху всеки едного има много нещо написано. Е, какво е написано? Ние не знаем да четем, защото, от сутрин до вечер, сме заняти само с мисълта: какво ще ядем и пием, с какво ще се облечем, каква къща ще си направим и т.н. Дъщеря ни се родила, син ни се родил, постоянно мислим за тях.

Хубаво е това, което мислим, но ние още не сме намерили тия условия, при които нашите синове и дъщери могат да бъдат щастливи. Аз съм за щастието на хората, аз съм за живота па хората. Ще каже никой, че трябва да служим на старото. Нямам нищо против старото, но, ако този стар живот, в който вярваме, може да внесе в нас разумност, нямам нищо против него. Ако в паленето на свещи може да се внесе разумност в живота, нямам нищо против, нека всинца палим свещи! Но питам: онези, които цели 30 - 40 години палят свещи и не са придобили тази разумност, необходима в живота им, какво са придобили. Аз не осъждам нещата, но разгдеждам въпроса принципално, питам: какво се постига с този стар живот? Като разглеждам всички въпроси на живота, като вярвам в един, във втори, в трети, какво се постига с това? Най-после, ние се спираме и казваме: ти не мислиш като мене. Че ти не мислиш като мене - това е красивото! Аз като зная, че ти не си едно огледало, което да ме отразява, а си едно разумно същество - това ме радва. Представете си, че аз предложа на съвременните учени хора един автомат във форма на човек - с ръце, крака, очи, уста и вътре в него поставя един грамофон; и го заведа така, че този автомат да произвежда най-видните речи на някои философи, на някои богослови, декламира стихотворенията на най-видните поети, питам: този автомат учен ли е? Аз мога да накарам този автомат и да нарисува нещо, но той художник ли е? Пък мога да го накарам и да изсвири нещо, но той музикант ли е? Красивото в света е, не да има ехо на нещата, но да имаш насреща си един разумен отговор. Когато аз мина покрай някоя долина и извикам: жаден съм! - Какво ще ми се отговори? - Жаден съм. Аз казвам: пие ми се вода! И автоматът отговаря: пие ми се вода. Това не е ли подигравка? А щом има едно разумно същество, на което кажа: жаден съм! - то веднага ще се отзове съчувствено. Ще ми каже: „Братко, тук наблизо, има един отличен извор, еди-на кое си място е той“. Отиде, донесе ми една чашка вода и ми каже: „Заповядай“! - и аз вече имам пред себе си бистра водица. Това значи, да имате насреща си едно разумно същество, което

да схваща вашите нужди и в дадения случай, пожелава да ви услужи. Не е ли хубаво това нещо? Не е ли хубаво да виждаме във всеки наш ближен един хубав, възвишен свят. Ние изучаваме Бога, изучаваме най-отдалечените звезди, а за най-близкия си човек казваме: е, той няма никакви идеи. Как да няма идеи? Той е цяла вселена! Красив е този човек, Господ го е пратил на земята, има в него идеи. Дойде някой човек в дома ти, а ти казвнш: няма какво да се занимавам с него. Питам: постъпил ли си благородно? В дадения случай, какво ще кажат ангелите за тебе? Нека вземем пример от съвременните учени хора, как те се интересуват и наблюдават и най-малките явления в природата. Когато става някакво явление на небето, те веднага взимат своите тръби и наблюдават. Те са точни като часовници, следят и най-малката промяна. Аз няма да кажа, че се учудвам на тия хора, защото не съм от тия, които се учудват, но ги похвалявам за тази им точност и казвам: ето една отлична черта в тия хора! Те навреме насочват телескопа си и от малките работи чоплят, оттук-оттам, гледат да научат поне малко нещо, да разберат, как се движи някоя звезда или комета, следят, как тя се отдалечава или приближава. Красиви са тия неща! Когато някой философ създава своята теория за слънцето, той разправя неща, които не съществуват, като да са от 1001 нощ, но между всички тия факти, все има нещо вярно, все имат някои верни заключения. Питам ви тогава: тази душа, която вие сте срещнали и за която казвате, че не искате да се занимавате с нея, разбрали ли сте, отде иде тя и накъде отива?

Често сегашните християни плачат за Христа, че преди 2000 години страдал много. Че Христос страдал преди 2000 години, Той е забравил тия свои страдания, даже и не ги поменава, но Христос, като гледа съвременното човечество, в душата Му се заражда една тъга, че тези хора, които са живели вече 2000 години след Него, не са се възползвали от Неговата опитност, и не могат още да вървят, тъй както трябва. Една тъга се вижда по лицето на Христа, малко замислено е, не е така весело. В онова предание от Сенкевича, какво се разправя за Христа и за апостол Петра? Апостол Петър бягал от Рим. Христос, като го среща, запитва го: „Къде отиваш, Петре?“ Петър му отговорил: „Господи, отивам някъде навън да проповядвам“. Христос му казва: „Тогава, аз ще отида в Рим, втори път да се разпна“. Петър веднага се досети и каза: „Господи, няма защо ти да се връщаш, аз ще се върна назад“. Колцина от вас, като Петра, бягате от Рим! Ами че, вашият мъж е Рим и вие бягате от него, като казвате: не искам този мъж, не искам неговите идеи; той е толкова долен, толкоз гаден, той е непоправим. Възмущава се тя. Бяга тя от Рим, но Христос я среща и пита: „Къде отиваш, жено“? - Отивам да търся своето щастие. Казва й Христос: „Аз ще отида при твоя мъж“. Велики герои изисква днес светът, и мъже, и жени! Герои, не страхливци, изисква светът! Светът изисква морални герои, а не герои на парите, не герои на силата. Изисква се геройство в онази непоколебима вяра, в онази непреодолима Любов, вътре в човека! Не е важно, какво вие може да мислите заради мене в дадения случай, важното е, какво съм

аз всъщност. Какво съм аз, това зная. И казвам: велик закон е да служим на Бога! Няма по-велико нещо в света от това, да служим на Бога! И питам: ако ние си подадем ръце, да служим на Бога, няма ли да оправим света? - Ще го оправим. И ако ние се съединим помежду си, ако се съединим с небето, няма да има нищо невъзможно.

При сегашните условия на живота, ние трябва да се съединим! Не говоря за това съединение, което прави пакости, но за онова съединение, което може да ни направи носители на великото, Божественото в света. Ние трябва да се съединим, и това съединение, за в бъдеще, ще даде още по-добри методи. Аз не разбирам съединение като тия телефони, като тия електрически жици, които носят отоплението и осветлението. Един ден ние можем да премахнем тия електрически жици, и тогава великото, Божественото, ще преминава през нас, като през жици. Ние ще бъдем възприематели и ще предаваме тази Божествена енергия. Вие искате да приемете Божествената енергия, но готови ли сте за жертвата? Аз не говоря за тази обикновена жертва; за жертва, която изисква юначество, никога да не се колебаете и съмнявате в Бога. Смели и решителни да бъдете!

Нима онзи човек, който е изнамерил някакво изобретение, с което може да спъне човечеството, е учен човек? Аз похвалявам онези, които измислиха кинематографа; аз похвалявам онези, които измислиха телефоните, печатането, фабриките за платове; аз похвалявам всичко онова, което подтиква човечеството напред; аз похвалявам и всички онези изобретения, които ще дойдат в бъдеще - за подтик на човечеството, но важно е, какви трябва да бъдат нашите отношения. Нали нашите отношения трябва да бъдат любовни. В какво седи тази любов? Христос казва: „Аз зная отде съм дошъл и къде отивам“. Че Христос знаеше това, с туй именно, Той разреши една велика задача, и когато Го туриха на кръста, Той каза: „Прости им, Господи, защото те още не са разбрали великата Истина, както аз я разбирам, нека имат още една малка благодат, за още 2000 години. Трябва да се знае, обаче, че прощава се само на онзи, който прощава, а на онзи, който не прощава - не се прощава. На онзи, който е показал милост, прощава се, но на онзи, който не е показал милост, не се прощава. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, каквато и погрешка да направи, щом иска да служи на Бога, ще му се прости. Всяка една душа, каквато и да е тя, трябва да се приближи при Бога. Ще ви приведа тогава онзи пример - за цар Соломона, по отношение на неговото съчинение: „Песен на песните“. Соломон е писал Притчите, писал е Еклисиаст, но „Песен на песните“ представлява един малък любовен роман. Различните тълкуватели се произнасят различно върху „Песен на песните“, но аз вземам мистическата страна на въпроса, туй, което повдигна Соломона в света - сунамка. Той, царският син, се влюби в тази мома, млада овчарка, която пасеше стадото си и го накара цял ден да обикаля около нея. Соломон ходил в Египет, да се учи, но

не могъл да научи уроците си, не могъл да научи, според светото разбиране, онази велика книга на живота, и предлага сърцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабост към жените, беше човек на влюбването и разлюбването. Сегашните хора казват: красивото в живота не седи в жененето, но ние искаме да се влюбим, за да почувстваме, какво нещо е Любовта. Тяхната любов аз уподобявам на състоянието на тия, който пият шест-годишно винце, седнат на масата X,У,Z, заръчат си, всеки от тях, по 1/2 килце винце, пийнат, развеселят се и започнат: „Ой, вино, вино, руйно вино!“ - замислят се дълбоко; пият една чаша, че втора, че трета и започват отново да пеят. Ако е някой българин, провикне се някоя българска песен: „Заплакала ми е гората, гората, още и планината.“ И наистина, плаче гората, това е много вярно. Плаче гората, че е изсечена, че е изгорена. Плаче гората, но от кого? - От човека. Такива са сегашните любовни чувства на хората - чувства на винцето. Няма нищо установено. Да обичаш един човек, значи, да виждаш в неговата душа нещо красиво, хубаво, да внесеш в нея нещо ново, да му пожелаеш доброто. И той като те обича, ще види в тебе същото. Туй е красивото, Божественото в живота!

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: кажи ни нещо реално! Добре, да ви кажа нещо реално. Представете си, че аз съм един милиардер и взема да подписвам: на този един чек от няколко хиляди лева, на онзи един чек от няколко хиляди, на трети - няколко хиляди, и то все звонкови, златни; всички, като излезете от тук, ще кажете: има смисъл да се слушат такива проповеди, те са нещо реално. Аз казвам: господа, виждате ли тази пражола? Дам на едного една пражола от 1000 лева, на другиго 2000 лева, на трети 10 000 лева и т.н. Всичките пражоли са хубави, отлични. Да, това нещо е хубаво от моя страна, хубаво е от ваша страна. Щом се свършат пражолите, пак настава първото положение - на недоволство. Следователно, въпросът седи другояче. И ние не трябва да се самозабдуждаваме. Любовта е вложена вътре в човека и човек най-първо трябва сам да прояви любовта си, а също и другите да я проявят. Ние сме хората, които сега трябва да проявим любовта си към Бога. В Писанието се вижда, че още Мойсей е заговорил на своя народ: „Да възлюбиш Господа Бога твоего.“ Христос като дойде, и Той потвърди този закон. И ние казваме: всички ние трябва да проявим Божията Любов. Само така можем да имаме една наука в света. Каква наука? - Наука за действителния живот. И тогава, всички науки пред нас ще се оформят. Днешната математика също ще се оформи. Ако аз съм един народен учител, щях да кажа на един от своите ученици: „Стоянчо, я ми напиши една единица!“ Какво нещо е единицата? Как трябва да му обясня, какво нещо е единицата? - Най-първо, ще му обясня единицата с едно житно зрънце. Ще му дам едно житно зрънце и ще го накарам да го посади. После, ще му дам едно ябълчно зрънце, или едно зрънце от круша и след 10 години ще му кажа: „Слушай, Стоянчо, единицата, това е отношение на две разумни същества“. Да можеш да напишеш единицата, това значи да познаваш Бога.

И тъй, единицата е отношение на човека към Бога. Единият полюс е Бог, другият сме ние. Тази част, която се вижда сме ние, а другата, невидимата, е Бог. Следователно, от тази единица се произвеждат всички други числа. Единицата ражда 2-та, 3-та, 4-та, 5-та, 6-та, и т.н. Аз ще оставя сега тези работи, защото това е толкова дълбока философия, но казвам: в този смисъл, научили ли сте, какво нещо е математиката? Какво нещо е единицата? Някой ще каже: аз познавам Бога. Ами че - като хванете, при електричеството, положителния и отрицателния полюс едновременно - ще имаме ток, хванем ли само единия полюс, ток няма да имаме. Щом, обаче, хванем едновременно и двата полюса, туй течение може да бъде толкова силно, че да светнем, без да изгорим. Тъй да светнем, че от нас да излизат пламъци. Казвам: ти си намерил този огън, който носи живота. И тогава, от главата ти, от очите ти, ще излиза светлина, и около тебе ще излиза една температура около 100 000°. Питам тогава: кой ще бъде този герой, който ще може да те пипне? Ще кажем: това са само предположения, това са само хипотези. Казвам: само при такъв един огън могат да се родят свещените идеи. През такъв огън са минали и пророците, и апостолите, и Христос. Огънят, страданията не са нищо друго, освен превръщане, омекчакане на твърдите вещества в организма на човека. Защото умственият, духовният свят не търпят никакви съединения. Всички елементи във въздуха не се намират в съединения. Следователно, материята в умствения свят трябва да бъде свободна, а не в съединено състояние. Само тогава ще се роди в нас онази възвишена, благородна и свободна мисъл. И когато се качваме към възвишеното, към благородното, ще почувстваме Божията Любов. Ако опитаме тази Любов само за една минута, или само за една секунда, никога няма да я забравим. И всеки от вас, който само веднъж е близнал от този Божествен мед, той е готов вече да стане мъченик. Това са мъчениците. Те са видяли този свят и за това казват: за този свят сме готови да пожертваме всичко. Те няма защо да плачат. Ако дъщеря ти, синът ти или мъжът ти не те слушат, ти не трябва да бягаш от тях, но ще ги учиш. Ако бягаш, Христос ще те срещне. Какво трябва да правиш? - Ще хванеш двата полюса на този ток и ще кажеш на мъжа си: ела и ти да се хванеш! Ако успееш да го накараш само веднъж да се хване, ще каже: жено, аз вярвам в твоя Господ и съм готов, като тебе да жертвам всичко. Този мъж ще се промени, ще познае Господа. Ще дойде това време.

Та казва Христос: „Аз зная отде ида“. Христос знаеше отде идеше и накъде отиваше, защото носеше Любовта. Той носеше тази Любов, която свързва всички хора на земята. И днес Христос е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги към Бога, за да ги направи разумни, да внесе в тях тази велика идея на живота. Тъй щото, Бог да живее навсякъде в света и да бъде все и вся за нас — това е великата задача, която съществува сега в света. Бог да бъде Бог на Любовта, Който се изявява като живот, като Мъдрост и като светлина. Бог да бъде Бог на Мъдростта, Който се изразява в тази Светлина. Бог да бъде Бог на Истината, Който носи свобода.

Тази вътрешна свобода подмладява, защото, само свободните хора може да се подмладяват. Човек, който няма тази Истина в себе си, той ще се ражда и умира, а човек, който има тази Истина в себе си, той постоянно ще се подмладява. Човек, който носи тази свобода в себе си, той никога няма да остарява, никога в света няма да срещне мъчнотии, които да го обезсърчат. И Любовта, като влезе в него, трябва да бъде разумна. Той не трябва да изкушава Бога - да се качи в една малка шлюпка, в една малка черупка и да каже: аз ще премина с тази черупка Атлантическия океан и Господ ще ме пази. Не, ти ще се качиш на един голям, модерен параход и като капитан на този параход ще преплуваш океана. Бог не се занимава с такива малки работи, затова, ще вземеш голям параход. Ти можеш да се качиш и на един малък кораб, но кога? Когато намалиш милиарди пъти този океан, когато го превърнеш в едно малко езеро, което и децата могат да преплуват. Когато този океан стане малък, като някой шадраван, тогава и децата ще го преминават от единия край до другия. Вие ще кажете: аз преплавах великия океан. Аз ще ви кажа: да, голям герой сте. Но, ако искаме да преплаваме Великия или Тихия океан, който е между Бога и нас, там се изисква един голям, модерно построен параход, който да се кара от огъня на Любовта. Този параход трябва да бъде построен от материята на светлината, и всички матроси трябва да са хора на свободата. Само с този параход може да се преплава Великия или Тихия океан и да се отиде до онзи бряг - на Вечния Живот.

Христос казва: „Аз зная отде съм дошъл и къде отивам, а вие не знаете отде сте дошли и къде отивате“. Защо не знаете? Сега, след като ви говоря тъй, вие ще кажете: то се говори така, но още не му е дошло времето, човек може да живее и по друг начин. Не, човек може да живее само но един начин - той е най-красивия начин, той е начинът - човек да служи на Бога. Туй е съзнателният живот. Човек не трябва да бъде ексцентричен. Човек, който служи на Бога, в каквото общество и да влезе, нито ще се окислява, нито ще ръждясва, нито ще се изтрива.

Сега, аз желая, всеки от вас да си зададе въпроса: аз зная ли отде ида и накъде отивам? Аз не ви решавам този въпрос, той е личен за всеки едного от вас. Задайте си този въпрос, разсъждавайте върху него ден, два, три и повече, не се смущавайте, той е един от кардиналните въпроси.

Христос си зададе същия въпрос и отиде в пустинята, дето пости 40 дни. Там Той учеше този въпрос. И при това, когато беше разпнат на кръста, пак учеше. Някои казват, Христос знаял всичко. Само Бог знае всичко. Само Бог не може да се разпъва. Но всички Негови служители има какво да учат. И Христос, като дойде на земята, имаше какво да учи, и Той учеше нещо. Онзи, който е вътре в Него, Той никога не се учи, но Онзи, който Го изявява, всякога се учи. Вие трябва да знаете, че всички се учим. Туй е красивото в живота, че ние всякога ще

се учим да познаваме Бога в Неговата безгранична Любов, да познаваме Бога в Неговата безгранична Мъдрост и светлина, да познаваме Бога в Неговата Истина и свобода. И всички форми, който съществуват в света, от най-малките до най-големите, във всички тия градации на интелигентност, ние ще изучаваме красивото и хубавото в света. Няма по-хубаво нещо от това, човек да обмени само две мисли с Бога, и Бог да му каже само две думи. Туй е достатъчно! Много пъти някои ангели, които са живели хиляди, милиони и милиарди години, са чули, направо от Господа, само две думи, но две съдържателни думи, които съдържат цялата вечност. И върху тия две думи те работят. Някои от вас искат да говорят цял ден с Господа. Не, само две думи ще ти каже Господ. Знаете ли какво ще ти каже Господ? - Люби Бога! Люби ближния си! В интонацията, с която са изказани тия думи: „Люби Бога, Люби ближния си", всеки ще разбере вътрешния смисъл на живота си. И действително, думите „люби Бога" значат - да вземеш нещо от Бога. Да любиш ближния си, значи - да проявиш Божественото навън. Единият начин е Бог да се прояви за нас, а другото положение е - да проявим Бога.

Днес вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онези, преди 2000 години. Тези хора са били герои, а вие, които се върнахте на земята, имате много работа; много важни въпроси има да разрешавате. Например, вие имате да разрешавате семейни, обществени, научни въпроси, и можете да ги разрешите само по начина на Божията Любов. Ако ги решите по този начин, ще разберете вътрешния смисъл на живота, на науката, в тяхната благородна страна. И ако имате любов към ближния си, вие ще имате един реален метод на разрешение, с който ще може и да се проявите. И тогава, между вас няма да има никакви противоречия по въпроса, как трябва да живеете.

И тъй, аз искам да ви оставя с онази мисъл, с онова чувство, което имал Соломон към сунамката, около която обикалял по цели дни. Тя му дала една светла идея. Тя не се поддала на неговите слабости, не се оженила заради него. Заради нея той написал книгата „Песен на песните", която считат, че представлява отношение на църквата към Христа. Тази сунамка, която живя преди 2000 години, имаше един висок идеал, една възвишена идея в себе си. И тя не се реши да се ожени, даже и за най-разумния цар, какъвто беше цар Соломон и затова му казва: „Ти имаш едно предназначение в света и, ако се ожениш за мене, ще го изгубиш". Тъй както аз паса тия овци, така и ти трябва да се научиш да пасеш тия хора." И действително, Соломон най-първо поддържаше това учение, после надойдоха леки жени от Египет, от Асирия и Соломон започва да се храни с шоколадени каши, но и сам той на каша стана. И раздели се тогава царството му. Преданието казва, че след това, той втори път срещнал тази сунамка, която му казва: „Ти направи една погрешка, не вървя по правия път". Той се разкаял от тия думи и казал: „Като дойда втори път на земята, аз ще бъда един добър и умен ученик". Преданието казва, че Соломон,

във времето на Христа, е бил един от най-добрите Негови ученици и проповядвал Неговото учение. Кой е бил този ученик, не казвам.

„Аз зная отде ида“, казва Христос.

Сега и на вас пожелавам да знаете, отде идете и накъде отивате. Няма по-хубаво нещо от това, да знаете - къде отивате и отде идете. Да знаем, че идем от онзи светъл, възвишен свят на Любовта, на Мъдростта, дето светлината царува; от онзи светъл свят на Истината, дето свобода царува, дето братство и равенство царува, за което хората копнеят, дето хората се познават, един за друг животът си полагат и с любов се обграждат, и за Бога живеят.

Беседа, държана от Учителя на 13 декември, 1925 г. в гр. София
----
* Йоан 8:14
Начало: 10:00

1925_12_13 Живите символи в природата
лекция пред специалния клас

СИМВОЛИ В ПРИРОДАТА ЖИВИТЕ СИМВОЛИ В ПРИРОДАТА

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Нарисувайте на дъската следните предмети: копие, чук, чаша за пиене на вода, светилник със свещ, чешма с каменна курна, плодно дърво и книга. Сега онези от вас, които се занимават с астрология, нека се опитат да поставят всеки един от тези предмети до съответна за тях планета. Например на коя планета ще поставите копието?

Отговор: На Марс.

Чука?

Отговор: На Сатурн, наречен в гръцката митология Кронос.

Копието е направено за бой, за биене; чукът – за трошене на камъни, нужни за строеж. Някога чукът може да падне и върху главата на човека, но случайно. Чукът има две служби, вследствие на което мъчно може да се постави при една определена планета. Донякъде само той може да се намести при Сатурн. Къде ще поместите чашата?

Отговор: На Луната.

Плодното дърво?

Отговор: На Венера.

Светилника със свещта?

Отговор: На Слънцето.

Книгата?

Отговор: На Меркурий.

Следователно силите, енергиите, които човек употребява за ползване или за прилагане на тия предмети, са различни. Тези енергии са в зависимост от енергиите на мозъчните центрове, които вземат участие при служене с един или с друг от тия предмети.

Сега пък помислете на кои удове в човешкото тяло отговарят изброените предмети. На кой уд отговаря чукът?

Отговор: На юмрука.

Копието?

Отговор: На езика.

Светилникът със свещта?

Отговор: На мозъка.

Чашата?

Отговор: На сърцето.

Чешмата?

Отговор: Също на сърцето.

Всеки предмет представлява известен символ в Природата. Вие трябва да изучавате символите, с които Природата си служи. Те са нейният език. Същевременно трябва да изучавате теченията в Природата, за да можете лесно да се справяте с тях, когато минават през вашия организъм. Щом се намерите в някоя непозната местност, по теченията, които циркулират в нея, вие можете да се ориентирате къде се намирате. Всяко нещо в Природата е поставено точно на място. И всяко разместване на силите в Природата създава известна дисхармония. Например ако чашата, чешмата или друг някакъв предмет поставите там, дето не е мястото му, непременно ще се създаде някаква дисхармония. Природата не търпи никаква дисхармония. Като изучавате астрология, вие също така трябва да спазвате закона на символите, за да можете да се ориентирате. Като наблюдавате съзвездията, ще видите, че едни от тях имат форма на триъгълник, други – на четириъгълник, трети – на петоъгълник; някои пък са подобни на животни, на различни неодушевени предмети. При това важно е положението на съзвездията. Някои от тях са на изток, други – на запад, трети – на север или на юг, и т.н.

Сега ще ви задам въпроса: каква е била целта на Природата, когато е създавала ябълката? Каква идея се крие в ябълката? Не е лесно да се отговори на този въпрос, понеже Природата съзнателно крие своите цели. Тя се открива на истински посветените, на ония, които следват нейните закони. Природата си служи със символи, които трябва да се разбират. Символите, които ви дадох днес, са наредени систематично, по определен план. Например първият символ, който ви дадох, беше копието. Значи за да извоюва свободата си, човек трябва да има копие. После той трябва да има чук, с който да се огради. Чукът представлява алхимическата сила у човека, с която той трябва да постави всяко нещо на своето място. Следователно човек употребява копието като средство за защита от по-нискостоящите от него същества. Чука пък употребява за организирането на неорганическата и органическата материя, т.е. за създаването на здрава, солидна ограда около себе си. Понякога човекът употребява чука и копието за борба срещу паразитите. Като хване някой паразит в главата си, той го поставя на единия си нокът, а с другия като с чук го смачква, разрушава формата му. С това човек иска да каже на паразита, че не трябва да бъде паразит, т.е. да живее на гърба на други същества. На същото основание, когато човек забележи в себе си едно паразитно желание, той веднага трябва да го постави между двата си нокътя, като между чук и наковалня, за да му покаже, че не е този пътят, по който трябва да се развива. Всяко паразитно желание или състояние у човека се движи само в едно измерение, а едното само измерение не е присъщо на човека. Всички мисли, чувства и желания на човека трябва да се движат по пътя на трите измерения. Не се ли движат по този път, те са паразити и като такива трябва да се премахнат, т.е. да се превъзпитат. Не давайте място на паразитни състояния в себе си, нито им давайте условия да растат у вас. Не може да очаква никакъв успех онзи, който дава място на паразитни навици, състояния или желания в себе си. Паразитизмът атрофира всичко благородно и възвишено у човека. Докато Природата е вложила у човека ред дарби и способности, той трябва да работи върху себе си, да ги развива, а не да очаква на другите хора и да мисли кого как да използва. Това, което Природата е вложила у човека, той трябва да го тури в действие. Когато човек започне да работи и влезе в контакт с другите хора, тогава Невидимият свят ще му дойде на помощ. Тогава само хората, с които е в контакт, доброволно ще му предложат услугите си. В този род услуги има естествена обмяна: един работи за всички и всички – за един. Така работят учените хора помежду си. Един химик започва едно изследване, като същевременно се ползва от изследванията на ред още химици, които са работили и работят в това направление. Така постъпват и астрономите, и математиците, и духовните хора помежду си. Те взаимно си разменят мисли и си помагат. По този начин могат да се избегнат всички спорове в света. Представете си, че седем души искат да работят, но нямат нужните пособия за това. Ако на едного от тях се даде копие, останалите ще бъдат недоволни, че нямат работа, и ще започнат да спорят. Обаче ако на едного се даде копие, на

втори – чук, на трети – книга, на четвърти – светилник, на пети – чешма, на шести – чаша, и на седми – ябълка, те ще бъдат доволни, защото всеки поотделно ще започне работа, а същевременно ще може да помага и в работата на другите. Който има копие, той ще започне да се справя с низшия живот в себе си и около себе си, а в услуга ще му дойде онзи, който има чук в ръката си. Който има книга, той ще започне да чете, но в услуга ще му дойде онзи, който има светилник и свещ. Който има чешма на разположение, той ще започне да напоява жадните; пък този, който има чаша в ръката си, ще му услужи – ще налива вода в чашата си и ще раздава на жадните. Тъй щото всички ще се стремите да си услужвате, да се опознавате взаимно. Кой ще дойде в услуга на онзи, който има ябълка в ръката си? Значи всички хора трябва взаимно да си помагат. Например някой страда и мисли, че в света няма подобни на неговите страдания. Други пък мислят, че не могат да му помогнат. Не, всички хора на Земята решават мъчни задачи.

Тъй щото, когато решавате своите задачи, вземайте участие и в задачите на ближните си, взаимно си помагайте. Когато човек разрешава своите мъчнотии, едновременно с това той разрешава мъчнотиите и на другите хора. Същото се отнася и до учените хора. Когато някой учен работи самостоятелно в известна област на науката, той се свързва с умовете на всички учени, които работят в същото направление. По този начин те си помагат взаимно. При това положение само човек може да дойде до вътрешно разбиране на великите природни закони. При това положение само той може правилно да работи, без да изразходва излишна енергия.

Съвременните хора напразно изразходват своята енергия. Защо? – Не знаят как и кога да употребяват копието, т.е. езика си. Копие, с което не можете да воювате, копие ли е? Копието може да се превърне в перо. Питам тогава: перо, с което не можете да пишете, перо ли е? Чук, с който не можете да чупите камъни, чук ли е? Свещ, с която не можете да си служите, свещ ли е? Книга, от която нищо не можете да научите, книга ли е? Каква книга е тази, от която хората нищо не могат да научат? Тази книга трябва да се разкъса и да се употреби за увиване на халва. Копието, чукът, книгата, свещта, чешмата, чашата, ябълката са символи, на които могат да се уподобят известни човешки състояния, за да се използват за работа. В това отношение човек понякога представлява отворена книга, по която може да се чете. Понякога представлява празна чаша, в която може да се налива някакво съдържание. Каквото и да представлява човекът, важно е и той сам, и окръжаващите да придобият нещо от неговото състояние. Ако сте свещ, която не свети, каква е тази свещ? Какъв смисъл има човешкият ум, ако в продължение на 20 години нищо не е разрешил? Ако някой се хвали, че е завършил два факултета, но продължава да повтаря чужди работи, какъв смисъл имат двата факултета? Каква свещ е тази, при която могат да се четат едни и същи работи? На всеки ум Природата е дала

специална работа. От всеки ум тя иска да роди нещо ново, нещо особено. Не се стремете да създадете нещо, което друг някой е създал. Природата не търпи еднообразие. Всеки човек трябва да бъде разнообразен, оригинален и гениален за себе си, а не за хората. Въпрос е още доколко е истински гениален този, когото хората признават за гениален. Какво нещо е гениалността? На гръцки език думата гениус означава раждане. Оттам произлиза и думата гений. Геният ражда, а инженерът увива, опакова нещата.

За да се създаде у човека творческа мисъл, в ума му трябва да влизат нови струи, нови течения. Това може да се постигне чрез изучаване на символите в Природата. Всеки символ, с който Природата си служи, внася в човешкия ум, както и в целия му организъм, известно обновяване. Като знаят това, лекарите използват силите на Природата за лекуване на някои болести. Например за някои нервноболни те препоръчват светлината като лечебно средство, за други препоръчват четене на книги, за трети – работа с чук, с копие и т.н. Каквито природни символи и да се използват за лекуване на болни, целта е чрез тях да се отвлече вниманието на болния от болестта, на която той напълно се е поддал. Апатичният човек, който е изгубил смисъла на живота, може да се възвърне към живот, като го поставят на един планински връх, който се спуща с голям отвес надолу. Положението, в което този човек се намира, стимулира енергиите в организма му, и той слиза между другарите си обновен. Състоянието, което ще преживее на върха, ще го застави да мисли, да търси път как по-лесно и безопасно да слезе от стръмния връх. Ако дадете копие или чук в ръката на болния, с копието той ще се защитава, а с чука ще започне да работи, ще го дига и слага, вследствие на което ще подобри състоянието на своя организъм.

Сега, ако всички изброени предмети трябва да се подарят, запитайте се кой какъв предмет би желал да има. Ако на някого подарят копие, за какво ще го използва? Копието може да се превърне в перо за писане. Всички предмети, всички символи, с които Природата си служи, са живи, вследствие на което могат да се трансформират. Само мъртвите неща не могат да се видоизменят. Ако някой ви подари мъртво копие, то ще си остане само копие, за нищо друго не можете да го използвате. Живо ли е копието, много нещо може да излезе от него. От живото копие военният може да направи перо и да стане учен. Ако някой от вас получи подарък един жив чук, в какво ще го превърне? От ръцете на зидаря живият чук може да мине в ръцете на скулптора. С какво можете да заместите книгата? – С човешката памет. Понеже в книгата се записват всички неща, както в паметта си човек записва всички свои мисли, впечатления и преживявания, затова книгата и паметта са синоними. Като знаете всичко това, вие можете да свържете тия символи в едно, да създадете от тях нещо цяло. Чашата представлява мастилница, в която наливате мастило. Копието е перото, с което пишете. Книгата представлява паметта, върху която човек пише. Ябълката пък представлява онези материали, с които човек се храни и от които

получава жизнена сила.

Както виждате, вие можете да превеждате символите в Природата и да образувате от тях ребуси или да развивате цели разкази. Нека някой от вас се опита да състави един разказ от седемте символа. Природата си служи с ред красиви символи, които съвременната наука може да използва в своята работа и да ги приложи в живота. За онзи, който разбира символите на Природата, те са добър импулс, добър подтик за работа. Като се свързва с Природата чрез символите, човек ще дойде до създаване на висок идеал в себе си, който от нищо да не се засяга. Изворите на вашия идеал трябва да бъдат толкова високо поставени, че нищо да не може да ги размъти. В пътя на своето движение водите на вашия извор могат да се размътват, но главата на извора трябва да остане винаги чиста. Вътрешно изворът не трябва да се размътва. Същото може да се каже и за вашата свещ. През каквито бури и ветрове да минавате, вашата свещ не трябва да изгасва. Изгасне ли, светлината на свещта ви е била слаба. Слабата светлина всеки може да изгаси, но силната – никой. С други думи казано: обикновената мисъл всеки може да заличи, но необикновената никой не е в състояние да изгаси. На какво може да се уподоби чукът? – На човешката ръка. Човешката ръка пък символизира волята. Ето защо всеки трябва да знае, че чукът, т.е.човешката ръка, или волята, не се дава назаем, не се дава на чужди хора. Природата не позволява това. В чука, като символ на Природата, се крие онази първична творческа сила, с която човек започва да работи. Желанието у човека да работи, да се прояви, е вечно и произтича от Разумния принцип на Битието. Преди да се приложи чукът, словото се проявява. Щом се чуе словото, това показва, че копието, т.е. езикът е започнал да действа. Значи копието заповядва на чука да започне работата си. Онези от вас, които са художници или любители на рисуването, нека наредят тия седем символа в кръг и тъй да ги съпоставят един с друг, че да образуват приятна, хармонична картина.

Като имате пред себе си картината на дадените седем символа, вие можете да размишлявате върху тях, докато те оживеят в съзнанието ви. Щом оживеят, вие ще се свържете със силите, които работят чрез тях, и ще видите, че те съществуват не само извън вас, но и в самите вас. Колкото повече мислите върху символите, пред вас ще се разтваря обширен свят за наблюдение и изучаване. Всеки символ отделно може да даде материал за цяла лекция. Днес на всички в класа подарявам една малка сбирка от седемте символа. Ще вземете сбирката си и ще си отидете у дома. През цялата седмица ще ги преглеждате, ще размишлявате върху тях, за да видите какви нови идеи ще дойдат в ума ви. Каквито идеи минат през ума ви, записвайте ги. Колкото обикновени да ви се виждат, не се смущавайте – всичко записвайте. След време, като ги прочетете, тогава ще разберете дали са хубави, или не. Има неща, които първоначално изглеждат гениални. Колкото повече време минава, те стават все по-обикновени, по-прости. И обратно: някои работи в началото са обикновени, а с

времето стават все по-необикновени, почти гениални. Човек не може изведнъж да оцени хубавите работи. Времето цени нещата. Някои работи с времето стават ценни, а някои се обезценяват. Символите, с които Природата работи, преживяват времената. Тъй щото изучавайте тия символи, за да се ползвате от силите, които са свързани с тях. Те отговарят още и на известни състояния на човешката душа.

Тайна молитва

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Книги:

* Живите символи в природата

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.
* Символи в природата

Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:30

1925_12_16 Перпендикулярът на живота
лекция пред общия окултен клас

ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ НА ЖИВОТА

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Размишление

Четоха се темите: „Защо трябва да се радва човек?" Питам: Какво ще придобие човек, ако расте на височина? Какво преимущество имат високите хора в живота? Какво липсва на ниските хора? Какво ще придобие човек, ако расте на широчина? Някои хора са тесногръди, а други - широкогръди. За човек с широки гърди казвате: „Този човек е плещест, с широка душа."

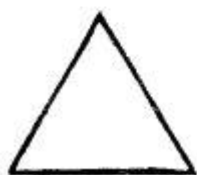

Сега ще задам няколко въпроса на младите, които изучават геометрия. Какво ще стане с един триъгълник, ако двете му страни се увеличават, а третата не се изменя? Този триъгълник расте ли или остава същия, какъвто е бил по-рано? Кои линии в геометрията фиг. 1 наричате успоредни? - (Успоредни линии са тези, които се пресичат някъде в безкрайността. Или две линии са успоредни помежду си, когато имат еднакво разстояние по цялата си дължина.)

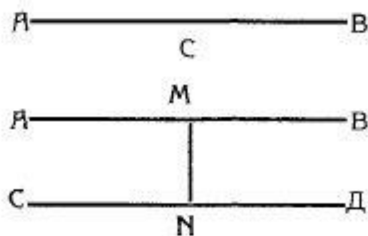

Ние се обръщаме към геометрията, понеже природата говори с прави и криви линии и с разни геометрически фигури. Тези неща съставляват език на разумната природа. Например правата линия АВ означава пътя, който едно тяло може да измине, а същевременно може да означава пътя на известна сила, както и връзка между две разумни същества. Тези същества имат връзка помежду си, но отношения още нямат. Те са в закона на поляризирането. Точките А и В са два полюса: А е положителен, В - отрицателен полюс. После взимаме още една права, успоредна на АВ, а именно правата СО. Към тези успоредни линии прекарваме перпендикуляра МИ. Какви са линиите АВ и СО, ако отношението на перпендикуляра, т.е. неговата дължина не се изменя по цялото им протежение? - Те са успоредни. Измени ли се дължината на перпендикуляра, линиите не са успоредни.

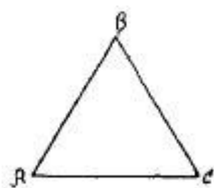

Сега да вземем триъгълника ABC и да удължаваме двете му страни AB и AC. От това положение, третата BC, ще се измени ли? Колкото и да удължаваме страните AB и AC, третата страна BC няма да се измени. Следователно, колкото и да удължаваме двете страни на триъгълника, той няма да се измени по големина, защото третата страна не се удължава. И тогава триъгълникът ще остане еднакво голям, както и в първия случай. Защо в този случай триъгълникът не се увеличава? Защото имаме само физическо проявление. За да стане органическо проявление, и трите страни на триъгълника трябва едновременно да се удължават. Значи, за да се измени големината на триъгълника, растенето трябва да става отвътре навън.

Казвам: И човек представлява триъгълник. Ако сърцето и умът се увеличават, а волята му остава непроменена, изменя ли се човек? По аналогия на това положение в триъгълника, който не се изменя, казваме, че и човек няма да се измени. Страната AB представлява ума, страната AC - сърцето, а страната BC - волята. Щом се удължават само страните AB и AC, а страната BC не се изменя, и човек не се изменя, понеже причините, които стимулират страните AB и AC и ги карат да се увеличават, са чисто физически, или механически. Например ако някой човек учи с цел да се прехранва или да стане учен човек, а не за някаква по-велика идея, причината, която стимулира ума в дадения случай, е външна, механическа. Ако този човек влиза в някое религиозно общество и ходи на църква, проповядва и то с единствената цел да преживее добре, тогава и сърцето му се развива по чисто външни и механически причини. Това растене на сърцето показва, че чувствата на този човек не се развиват под подтика на някакъв дълбок принцип или от някакъв велик стремеж на неговата душа да служи на Бога. Не, причините за растенето на сърцето и тук са външни. В такъв случай, волята на такива хора остава неизменена, тя не се увеличава. Такива хора говорят за религия, за философия, но в тях няма никаква религия, никаква философия. Следователно да се прояви човек в пълнота, в него едновременно трябва да се увеличат и умът, и сърцето, и волята.

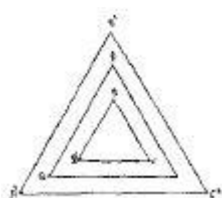

Тогава триъгълникът ABC ще расте отвътре навън и ще заеме положението A1 B1 C1. После ще заеме положението A2 B2 C2 и т.н. Това наричаме ние правилно растене.

И тъй невежеството, неразбиранията и дисхармонията, които се явяват между хората, се дължат на това, че само две линии се увеличават в

тях, а третата остава неизменена - нито расте, нито намалява. Да расте човек външно и да разбира външния живот, това още не подразбира истински живот. Ако е въпрос само за външно растене, и животните растат така и те разбират външния живот като нас. Нима птичката не разбира живота като човека? И тя си доставя храна, прави си гнездо, снася яйца, отглежда малките си - всичко прави сама. Ако човек учи с единствената цел да свърши университет, да заеме някаква служба и да се прехранва, така учи и птичката. И тя следва университет и тя придобива познания; и всичко това използува, за да се прехрани. Когато някой ловец се готви да стреля срещу птичката, тя предчувства това и избягва. Значи и птичката като човека има някакво съзнание в себе си. Обаче разликата между хората и животните се заключава в това, че хората имат възможности, условия в себе си да растат в три измерения, а животните - само в две измерения. И затова, колкото и да расте човек на височина, умът му не се изменя в зависимост от ръста. Има съвпадения в живота, когато някой висок човек е много умен; обаче има случаи, когато някой нисък човек бива много интелигентен, много умен. Има случаи пък, когато високите хора имат повече мозък от ниските, но обикновено физическото растене не съответства на вътрешното, същинско растене на човека и обратно, вътрешното растене не съответства на физическото.

Казвам: Перпендикулярът между две успоредни линии представлява абсолютна мярка, с която можем да мерим отношенията към своите ближни. Когато перпендикулярът на вашите ближни не се мени, те имат правилни, неизменни отношения към вас. Изменя ли се техният перпендикуляр, и отношенията им не са правилни. За изяснение на тези положения учените си служат с научен език, с научни термини. Те казват: „Когато перпендикулярът между две успоредни линии се изменя, и отношението между успоредните се изменя." Тези принципи са живи, те имат своето приложение, както в живата природа, така и в живота. Тия линии са живи и във вечно движение. Триъгълникът АВС също така е отражение на живи триъгълници. Следователно, ако вашият перпендикуляр при всички условия на живота ви остава един и същ, т.е. не се изменя при постоянното продължаване на правите АВ и БС, вашите отношения са правилни. Линиите АВ и БС, които представляват разумността, трябва вечно да се продължават, но перпендикулярът между тях не трябва да се изменя. Спазва ли се този принцип, тогава и отношенията между хората на земята ще бъдат правилни. Живее ли човек по този закон, и линиите на лицето му ще бъдат правилни. Кривне ли той в пътя си от този закон, и линиите на лицето, както и на цялото му тяло се деформират: очите, носът, веждите, ушите, пръстите се изкривяват.

Ако разглеждате човека внимателно, ще видите, че във физическо отношение той има много дефекти, които отговарят на някаква вътрешна неправилност в него. И в най-красивия мъж, и в най-красивата жена все ще забележите някаква

асиметрия. Хората не са тъй красиви, както изглеждат на пръв поглед. Ако линиите на едната страна на лицето им са правилни, симетрични, линиите на другата страна не са симетрични. Защо? - Защото перпендикулярът ЛШ постоянно се мени. Този перпендикуляр е абсолютна мярка, с която трябва да си служим. Тази мярка не е еднаква за всички хора. Например носът у някои хора е дълъг, у други - къс. Значи перпендикулярите между успоредните линии не са еднакви.

Питам: Ако успоредните линии АВ и ОС са силови линии, еднакво дълги, трябва ли да бъдат те и еднакво широки? Какво означава дебелината или широчината на тези линии? Ако една река е по-широка и по-дълбока от друга, по какво ще се различават те? - По-дълбоката река ще има повече вода от плитката. Значи, ако устните на някой човек са по-дебели, от него ще изтича повече енергия; ако устните му са по-тънки, по-малко енергия ще изтича. Устните, веждите, носът, очите, ушите на човека представляват известни символи, които той трябва да изучава и разбира.

Дойдем ли до веждите на човека, забелязваме главно три категории по форма: веждите на старите хора са наведени надолу; веждите на хора от средна възраст са като дъга, а тия на децата са прави, неоформени, формата на веждите отговаря на развитието на човека. Ако някой човек в ред съществувания е живял правилен, нормален живот, и зряла възраст да достигне, той пак ще има правилни вежди, които ще са признак на трезв ум и разсъдителност. Според закона на съответствието, стане ли някаква промяна във веждите на човека, ще стане промяна и в неговите клепачи, очи, даже и в неговите устни. Когато човек се развива нормално, най-малката промяна в някоя част от тялото му, трябва да предизвика промяна и във всички останали органи. Същото става и при духовното развитие на човека. Стане ли някаква промяна в една от добродетелите на човека, трябва да стане промяна и в останалите добродетели. Ето защо, ако човек физически или духовно не се развива правилно, тогава един орган или една добродетел се развива за сметка на другите, вследствие на което се явяват известни аномалии или болезнени състояния както във физическо, тъй и в духовно отношение.

Увеличи ли се известен орган повече, отколкото трябва, той се нуждае от повече храна, а това е в ущърб на общата икономия в организма. Когато човек слиза на земята, невидимият свят точно математически предвижда големината на всички негови удове, а съответно на това и храната, която му е нужна. Преди още да е дошъл на земята, невидимият свят е създал за всеки човек проект, план, който той напълно трябва да реализира на земята. Ако някой човек увеличи например черния дроб и жлъчката си повече от нормалната големина за него, той ще има желание да се храни с тестени работи, ще иска повече тлъстини, масла и ако няма средства да си ги достави, ще се намери пред ред

противоречия и ще страда. Черният дроб, стомахът, жлъчката представляват народ с повече от сто милиона жители, които настояват пред господаря си и казват: „Ние искаме храна, работа искаме! Ти си длъжен да ни я доставиш!" Не можете ли да им доставите необходимата храна, вие ще си създадете ред неприятности и страдания.

Човек трябва да живее съзнателно, да гледа на своите удове като на разумни същества, които не изпълняват само физически функции, но и други, по-високи служби, каквито съвременните физиолози не подозират. Например съвременните физиолози изучават само физиологическата функция на сърцето като двигател, който взима участие в кръвообръщението. Те не знаят другата служба на сърцето. От сърцето на всеки човек излиза една светла струя, която се разнася по цялото тяло. Тази струя показва степента на развитието на човешките чувства. Ясновидците забелязват, че от подразделенията на сърцето излизат пламъци. Дойде ли някаква скръб за човека, една стрела пронизва сърцето му, отдето започват да излизат пламъци. Тази скръб предизвиква сълзи в човека, които вътрешно се изливат във вид на кръв. Кръвта пък от своя страна се излива при корените на някое дърво вътре в сърцето на човека. Дървото се съвзема от тази кръв и започва да се развива правилно. Животът на това дърво сега пулсира по-усилено и се изявява във вид на огнени пламъци. И в заключение тази скръб събужда благородни желания и чувства в човека и той започва да се радва. Затова и ние казваме: На всяка скръб съответства една радост. Защо хората не искат да страдат? - Защото те се страхуват, че ще ги мушнат в сърцето. От стрели се плашат те. Докато не те мушнат в сърцето, няма да имаш никаква радост. Когато невидимият свят изпраща страдания на хората за тяхното повдигане, той знае де и как да мушка. Обаче, когато хората сами си създават страдания, те не знаят де и как да мушкат. Те мязат на съвременните копиеносци, които мушкат дето трябва и не трябва и умъртвяват. Мушни човека в сърцето, че да излезе от него бяла светлина.

Ние искаме да схващате дълбокия смисъл на живота, да си обяснявате всички прояви и явления от гледището на живата математика, на живата наука, чрез която, като примирявате противоречията, да можете разумно да използвате силите на природата. Дойде ли скръбта, използвайте я така, че тя да произведе бяла светлина в сърцата ви. Тази светлина, този пламък ние наричаме свещен пламък. За да се домогнете до тази светлина, трябва да държите в ума си идеята за перпендикуляра на живота, който при всички условия да остава неизменен. От двете успоредни АВ и СО, правата АВ представлява ангелите, СО сме ние, а перпендикулярът МИ е Бог, Който никога не се изменя. Като обърнем успоредните линии АВ и СО в отвесно положение, ще получим буквата Н, която изобразява стълба, т.е. пътя на нашето правилно движение или пътя към нашата велика идея. Тъй щото, каквото и да се случва в живота ви, знайте,че перпендикулярът на живота е Бог, който никога не се изменя. Правата АВ

представлява ангелите и разумните хора. Ангелите и хората са две еволюции, определени от Бога да вървят успоредно във великия живот на Битието. Духът Божий е перпендикулярът, който определя всяка точка в техния път. Щом Бог, перпендикулярът на живота в някой човек, не се изменя, той ще знае за себе си, че е разумно същество, свързано с други по-разумни от него същества. Страда ли човек, ще знае, че с него заедно страдат още хиляди същества; той не е сам в страданията си. Който не иска да страда, той не разбира смисъла на страданията. Ако не искаш да страдаш, ще се заемеш за работа, та едновременно с премахването на своите страдания да отнемеш страданията и на ония хиляди души, които страдат заедно с тебе.

Същото се отнася и за радостта. Когато ти се радваш, едновременно с тебе се радват още хиляди души. Никой не живее за себе си. Външно ние живеем за себе си като души, но според закона на еволюцията ние сме свързани едни за други, вследствие на което трябва да спазваме помежду си добри, хармонични отношения. Някой казва: „Аз не се интересувам от еди-кого си, нищо не искам да зная за него." - Това не е никаква философия, нито религия, нито разумност, нито човещина. Това не е нито волята Божия. Кажеш ли за някой човек, че не искаш да знаеш за него, друг пък ще каже същото за тебе и т. н. Ако намираш, че някой човек е лош, не го отблъсквай от себе си, но се заинтересувай, защо е лош, коя е причината, дето този човек се проявява така. Срещнеш мечка в гората. Не бягай от нея, но спри се малко, помисли защо е станала мечка, при какви условия на своя живот тя е турила на гърба си тази козина. Казваш: „Няма какво да се занимавам с мечката, а ще хукна да бягам от нея." Ако човек не може да разбере една мечка, той нищо друго не може да разбере. Мечката е живо същество от разумния свят. Тя е една от буквите на азбуката, с която живата природа си служи. Мечката е постоянна в чувствата си, но същевременно и много отмъстителна. Тя е същество, което никога не забравя обидата, която някой ѝ е нанесъл. Обидиш ли я нещо, тя не забравя; и след години макар, пак ще те намери и ще ти отмъсти. Чувствата ѝ са толкова интензивни, че тя не може да се владее.

Добрата страна в характера на мечката е нейната признателност. Направиш ли ѝ някакво добро, тя винаги ще те помни и ще ти бъде признателна. Разправят следния случай за признателността на една мечка. Преди години една циганка намерила в гората едно малко мече, още млечно, без майка. Циганката взела това мече и го кърмила от време на време заедно със своето малко дете. Като пораснало, тя го продала. Купил го един мечкар, който започнал да го разиграва. След време циганката срещнала на улицата една голяма мечка, която веднага се приближила към нея, легнала пред краката ѝ и започнала да ги лиже. В първия момент циганката не разбрала какво става, но като видяла мечкаря, спомнила си, че тази мечка е някогашното мече, което тя му продала. С лизането на краката ѝ мечката искала да изрази своята благодарност към

циганката, задето тя някога й давала по малко млекце. Значи мечката помни злото, но и доброто помни. Също така и хората, които наричат злопаметни, имат хубава черта в себе си, че и доброто помнят. Има хора пък, които нито злото помнят, нито доброто.

И тъй първото необходимо условие за вашето развитие е да държите в ума си перпендикуляра като абсолютна мярка, с която да определяте всички ваши мисли, чувства и действия. Докато вашият живот е успореден с живота на ангелите и разумните същества, вие ще се развивате правилно. За пример, ако музикантът няма съответна среда, в която да се проявява, той не може да свири. Следователно, за да проявим своята интелигентност, както и своята воля, необходима ни е среда от разумни същества като нас, които да ни дават подтик. Хиляди разумни същества трябва да се движат паралелно с нас, за да успяваме и ние. При това трябва да се знае, че разумните същества се движат спиралообразно нагоре; в това движение първите трябва да отстъпят местата си на последните. Един ден, когато и последните станат първи, пак ще стане смяна на местата. Като се знае бързината на това движение, както и пътя, който тия същества изминават, може точно да се изчисли след колко време човек може да заеме първо място.

Съвременните хора се занимават с велики работи, а що се отнася до проучаване на своето тяло, те се задоволяват с това, което съвременната наука дава. Човек има тяло физическо, има и тяло духовно. Ако той зачита физическото си тяло, ще зачита и духовното. Благата на физическото тяло са блага и на духовното, защото първото тяло е калъп на второто. Ако човек осакати физическото си тяло, той осакатява и духовното. Когато религията препоръчва на хората нормален, хармоничен живот, тя има предвид благосъстоянието на физическото тяло, за да се проявяваме разумно. Болният човек не може да има права мисъл. Знаете ли какво значи интелигентен човек в пълния смисъл на думата? Интелигентният човек е чистосърдечен, искрен; той внушава пълно доверие и подем във всички хора, с които се среща. Той е като извор, който само дава и се радва, когато вижда, че хората изпълняват волята Божия. Когато вижда стремежа на хората към Бога, в сърцето му се явява свещеният пламък. Днес всички хора трябва да се стремят към този възвишен живот. Той съществува във всички души, но у едни се проявява повече, у други - по-малко.

Всеки човек има стремеж към великото в живота, но трябва да работи, за да го постигне. Постигне ли го веднъж, той става силен и преодолява всички мъчнотии в живота. Вие не познавате мъчнотиите на своите близки, вследствие на което оставате чужди един на друг, както са чужди птиците помежду си. Например, когато птиците хвъркат на цели ята, ако на една от тях се случи някаква повреда в крилото, другите продължават пътя си, а нея оставят сама. Между разумните същества обаче не трябва да бъде така. Казват, че пчелите

били разумни същества. Не, и те не са разумни. Когато у някоя от работничките се яви известен дефект, другите работнички веднага я изхвърлят навън, дето тя от скръб умира. Пчелите имат добра организация, но са жестоки. Хиляди пчели, като се съберат в един кошер, мислят че те ще оправят света. Дойде ли господарят им, опушва кошера, пчелите излизат навън, а той взима всичкия им мед. Пчелите могат да изхвърлят всички търтеи навън, но един бръмбар не могат да изхвърлят - човека. Те лесно се справят с малките бръмбари, но с големия бръмбар не могат да се справят. Той иде отвън и взима всичкия им мед.

Сега искам от вас да дойдете следния път с изправени перпендикуляри и Бог да бъде перпендикуляр на всички. Освен това искам да вървите успоредно с ангелите. Който разбере и приложи тази лекция в живота си, той ще стане виден философ. Ако искате да станете учени хора, развийте темата за „перпендикуляра на живота." Работете върху нея 10-15-20 години и напишете само 4-5 листа, но мислите в тях да представляват нещо велико, което е опитано и приложено в живота. В тази наука има място и работа за всички, били те учени, поети, философи, художници, земеделци и др. Жива, положителна наука е тази, която посочва на хората мост, през който могат да минат. Мостът, който тази наука посочва, е здрав. Хората на положителната наука не говорят много, но действат, работят. Срещнеш един от тия учени и го питаш: „Приятелю, къде е мостът, през който мога да премина реката?" - „Ето го!" - посочва ти и си заминава. Ти намираш, че мостът е здрав, солиден и минаваш по него безопасно.

Казвам: Човек ще дойде до положителните знания. Как? - По естествен път. Гладният ще намери хляба. Жадният ще намери водата. Пътникът ще намери моста. По-добре е човек да не огладнява, нито да ожаднява, нито да се лута да търси моста, но веднъж огладнял, ожаднял и изгубил пътя си, по който и да е начин, той ще намери и хляба, и водата, и моста.

Изпейте упражненията „Вехади" и „Грее светлината" !

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

5 лекция от Учителя, държана на 16 декември, 1925 г., София.

1925_12_20 Живите символи като методи за работа
лекция пред специалния клас

ПРИЛОЖЕНИЕ НА СИМВОЛИТЕ ЖИВИТЕ СИМВОЛИ КАТО МЕТОДИ ЗА РАБОТА

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Сега да се спрем пак върху седемте символа, да видим какво е приложението им в живота. Ако войникът намери копието, той ще се радва, че има оръжие, с което да се защитава срещу неприятеля. Представете си, че някой човек си строи къща и му трябва чук. Ако намери един чук, той ще се зарадва, че може да си послужи с него при строежа на своята къща. Друг човек пък отива на кладенеца да вади вода, но не намира никаква кофа. Поглежда натук-натам и наблизо някъде намира една малка кофичка. Това е чашата, която се е превърнала в малка кофа. Той изважда от джоба си едно въже, връзва кофата за него и бързо я спуща в кладенеца. Кофата се напълва с вода и той се радва, че ще задоволи жаждата си. Изтегля кофата навън и пие от нея. Значи едно движение надолу и едно нагоре разрешават въпроса за жаждата. Един човек минава през гората, но замръква там. Да продължи пътя си навътре не се решава. Слънцето отдавна е залязло и той не вижда къде да върви. Спира се замислен, но напипва в джоба си свещ и кибрит. Веднага запалва свещта и продължава пътя си. Той започва да разсъждава, че там, дето Слънцето е залязло, свещта може да продължи неговата работа. При това положение свещта се осмисля. Ако сте пътник, който минава през някое безводно място, вие в скоро време ще ожаднеете и ще се измъчвате от жажда. Обаче срещнете ли една чешма, мъката ви ще се превърне в радост. Ще се приближите към чешмата, ще извадите чаша от торбата си и ще утолите жаждата си. Вървите по-нататък, но Слънцето грее силно, вследствие на което умората ви расте все повече и повече. Пред вас се изпречва едно дърво с надвиснали плодове. Приближавате към него и виждате, че това са зрели, хубави ябълки. Сядате под сянката на ябълката, отваряте торбата си, изваждате от нея парче хляб, откъсвате една ябълка и започвате да ядете. Тази ябълка ще ви създаде голяма радост, защото утолява глада ви, а същевременно използвате и нейната сянка. Всяко дърво, което има плод, може да причини радост на човека. Като задоволи жаждата, глада, умората си, човек ще потърси някоя книга, от която да чете и да се развива.

Книгата е най-важното нещо за духовното повдигане на човека. Като имате тия седем символа на разположение, направете опит да ги съчетаете в една

хармонична картина. Според нареждането на символите се съди за състоянието на човека. Тези символи могат да се групират по два-три заедно, да образуват нещо цяло. Копието и чукът си хармонират; чашата, чешмата и ябълката – също; книгата и светилникът със свещта – също. Така ще ги наредите, че да образувате от тях естествена картина на живота. Например ще нарисувате един войник с копие в ръка, с което е наранил едно сърце. По-нататък, едно до друго – чешма, чаша и ябълково дърво. След това ще нарисувате свещ, книга и човек, който чете. При чука пък ще нарисувате къща, която един зидар гради. Близо до къщата ще нарисувате двама души, които гледат как се строи, мислят кога ще бъде готова, за да влязат да живеят в нея. Кълвачът кълве тук-таме по дърветата, търси червеи, а косът, като намери готова дупка, използва я за къщичка. Кълвачът разрешава въпроса за прехраната, а косът разрешава жилищната криза. Като имате тия символи на разположение, съчетайте ги в каквото положение искате. Вместо двама души около къщата, вие можете да нарисувате ученици, които гледат как се гради училището им. Както и да съпоставите тия символи, светилника със свещта ще поставите най-горе, понеже тя осветява всички неща. Наляво ще поставите чешмата, чашата и ябълката, понеже те представляват чувствата. Надясно ще поставите книгата, а отдолу – чука.

Когато си служат със символи, хората трябва да имат предвид значението на мястото, посоката или времето, когато даден символ се изнася. Например не е все едно дали копието се държи в лявата, или в дясната ръка. Не е все едно дали светлината иде отдолу, или отгоре. Природата, както и Невидимият свят, си служат със символи, които употребяват точно на определено време и място. Когато иска да подскаже на някой човек, че ще научи нещо ново, Невидимият свят му създава сън, че пие вода от чист планински извор. Ако иска да го предупреди, че ще развие силата си, Невидимият свят му създава сън, че носи копие в дясната си ръка. Ако насън му дадат един чук, това показва, че ще придобие някакво изкуство. Ако сънува, че държи празна чаша в ръката си, това показва, че надеждите му няма да се сбъднат. Ако сънува, че яде плодове, ще преживее нещо неприятно. Ако сънува, че му дават пари, ще говорят нещо лошо по негов адрес. Ако сънува, че по главата му лазят паразити, пари ще получи. Значи парите са паразити – като тези, които нападат човека. Ако сънува, че носи запалена свещ, която не изгасва на вятъра, това предсказва нещо добро. Изгасне ли свещта, това е лош признак. Ако сънува, че пълни и изпразва една чаша, това показва, че му предстои чистене и на физическия, и в Духовния свят. Преди да напълните чашата с вода, вие я измивате добре. След това я пълните и пиете от нея. Тъй щото, изпаднете ли в лошо разположение на духа и се почувствате изоставени, без приятели в света, приложете към себе си метода на празнене и пълнене на чашата. Измийте добре чашата, напълнете я с вода и пийте от нея. Като черпите вода от извора, размишлявайте върху изворите в Природата. Има два вида извори: едни от тях текат постоянно, а

други – само когато валят дъждове. Бъдете от първите извори, които непрестанно текат. Ако сте извор, който постоянно тече, хората ще ви посещават. Не само хора, но всички живи същества ще ви посещават. Около вас ще се чуват песни, гласове – никога няма да бъдете изоставени. Ако извирате постоянно и давате от себе си безкористно, животът ви непременно ще се изправи.

Който прилага положителните методи в живота си, без да очаква нещо, той ще има резултати. Положителната наука и философия, положителният живот всякога носят добри резултати. Човек трябва да си служи със символите на Природата, но съзнателно. Например детето не може да си служи с копието и с чука. Силният, разумният човек употребява на място и копието, и чука. Обаче попаднат ли в ръцете на детето, те ще създадат ред пакости и нещастия. Те са методи за възрастни, за разумни хора. С чашата, с чешмата, с ябълката и децата могат да си служат. На чешмата могат да кацат и птички, и насекоми, и пеперуди. Чешмата и плодното дърво са символи, близки до материалния свят, затова с тях могат да си служат всички живи същества. Дойдете ли до книгата и до свещта, ще знаете, че с тях могат да си служат само разумните, възрастните хора. Колкото и да чете от книгата, детето нищо не може да разбере. Като порасне и придобие опитности, като стане ученик, то може да се ползва от книгата. Ако дадете свещ и кибрит в ръцете на дете, то веднага ще я запали, ще я изгори. Детето не мисли, че свещта денем не му е нужна. Ще я запали да изгори, а вечер, когато му потрябва, ще седи на тъмно. Значи свещта, книгата, копието и чукът са за възрастните хора, а чашата, чешмата и ябълката са за децата. Чешмата символизира живота. Това показва, че животът е започнал с чешмата. После се е явила ябълката. С явяването си ябълката е внесла жизнени сили в човешкия организъм. Най-после се е явила чашата като символ на неизпълнените човешки желания. Тя създава разочарования в живота. Каквото се налее в чашата, човек трябва да го изпие. Съдържанието в чашата не може и не трябва да седи дълго време неизползвано. Ето защо, когато човек намисли да прави нещо, той трябва веднага да пристъпи към реализирането му. Не отлагайте нещата! Щом желанията ви са добри, веднага пристъпвайте към реализирането им. Отлагате ли ги, чашата може да се строши. Щом чашата на човека се строши, той непременно ще пострада.

И тъй, седемте символа, които ви дадох, както и всички останали, с които Природата си служи, са методи за работа. Разумният човек може правилно да използва символите на Природата. Когато разумният човек вземе копие в ръка, това показва, че той има насреща си неприятел, с когото трябва да воюва. За да се справи с него, той трябва да вземе всички предпазни мерки. Нито копието, нито чукът са страшни, но човек трябва да знае как и кога да ги употребява. Не може ли да ги използва, т.е. да ги тури на работа, те нищо не струват. Някой се хвали, че е завършил гимназия или университет, но сам не знае защо ги е

завършил и къде може да приложи знанието си. Знанието е на мястото си само тогава, когато може да се впрегне на работа. Когато копието попадне в ръката на хирурга, с него той може да помогне и на приятеля, и на неприятеля си. Как? – Ще мушне мястото, дето е циреят му, и нечистата материя ще изтече навън. При това положение и двамата ще му благодарят, че ги е освободил от болка и зараза. Копието трябва да се употребява разумно. Това се отнася до всички критици. Критикът трябва да употребява копието, т.е. езика си, само по отношение на болни места. Щом види някое болно място, той трябва да го бодне, за да изтече нечистата материя навън. Къде може да се приложи чукът? Дето има любов, там именно чукът се прилага. Казваме: Бог е Любов. Как се проверява тази Любов? Срещате един човек, който се оплаква, че няма къща, няма къде да живее. Щом се обърне към Любовта, тя удря с пръчицата си, с магическия си чук, и къщата веднага се съгражда. Понеже този човек е уповавал на Любовта, тя му казва: „Влез в тази къща и не се страхувай от условията на живота." Който търси Любовта и уповава на нея, той всякога ще може да излезе над мъчнотиите и страданията.

Сега начертайте един триъгълник, страните на който да се намират в отношение 5: 5: 10. В съзнателния живот триъгълникът символизира Духа. Числото пет пък показва деятелността на човека в живота. Когато някой човек греши, това се дължи на волята, главно на сърцето му, а не на неговия ум. Когато чувствата се намесват в работите на човека, той започва да се колебае и се спъва. Колкото близо да е човек до Истината, щом чувствата му се намесват в някоя работа, всичко пропада: и Любов, и живот, и музика. Защо? – Защото чувствата представляват гъста среда, в която пречупванията на светлината и отклоненията ѝ от правата линия са големи. Въз основа на това всеки човек трябва да знае в каква среда живее, за да определи ъгъла на своето отклоняване от правия път. Числото десет е положително. Следователно то представлява рядка среда. Двете петорки в числото десет имат смисъл само в Разумния живот. Ако животът не е разумен, те не проявяват своето действие. Ако един разумен човек види триъгълника, той ще чете по него като по книга: колко ученици са присъствали в клас, какво им е говорено и т.н.

Това са малки неща, но който знае малките работи, той ще знае и големите. Например срещате един хиромантик и той веднага започва да чете по линиите на ръцете, по формата и големината на пръстите. Как чете, няма да обяснявам. Хиромантията е наука, която всеки може да провери. Виждате двама души на възраст по 33 години, еднакво високи, но с различно дълги пръсти на ръцете. У единия от тях показалецът е дълъг 7 см, а у другия – 12 см. Това различие на пръстите се дължи на различните опитности в миналите животи. Който има дълги пръсти изобщо, а показалецът му е 12 см дълъг, това показва, че той обича да се меси в чужди работи, да настоява на своето. Същевременно той обича да се занимава с отделни факти. Вторият, който има показалец, дълъг 7

см, не се интересува от отделни факти. Той се интересува от общи работи. Между числата 7 и 12 има известно отношение. Какъв е резултатът между тях, това е неизвестно. Обаче за хиромантиците числата са живи. Чрез ред наблюдения и съпоставяния на фактите те са дошли до правилни заключения. Не е лесно да се определи човешкия характер по пръстите, по линиите на ръцете, но днес усилено се работи в това направление. Един ден науката ще се домогне до абсолютни резултати. И астрономите днес определят разстоянието между Слънцето и Земята приблизително. Ще дойде ден, когато това разстояние ще бъде точно определено. За да се дойде до абсолютните величини в науката, за това се изискват не само външни, но и вътрешни методи. Задачата на окултната наука не седи в изправяне на погрешките на хората. Който греши, той сам трябва да изправя погрешките си.

Сега да се върнем към числата. Числото пет е число на чувствата. То има свои добри и лоши страни. На колко можете да съкратите числото пет? – На пет, т.е. само на себе си. На колко можете да съкратите числото десет? – На две, на пет и на десет. Всяко число, делено само на себе си, дава единица. От това гледище единицата показва произхода на нещата. Тя е абсолютна мярка, с която се измерват всички величини. В този смисъл единицата представлява разумното начало в света. С единицата разумният човек може да мери всички неща. Като прилага единицата навсякъде, той ще придобие истинско знание. С каква мярка си служат някои учени? – С нулата. Те я вземат като пределна мярка, над която вървят положителни величини, а под нея – отрицателни. Когато единицата, абсолютната мярка на нещата, се постави пред нулата, образува се числото десет – число на положителни, творчески енергии. То показва какво може да извърши човек при дадени условия. По числата могат да се определят развиващите се събития в света.

Ученикът трябва да работи с числата, да прави измервания, наблюдения, изучавания, да види какви сили се крият в тях. В това отношение той не познава даже себе си. Измервали ли сте височината и широчината на челото си, дължината на веждите, на носа си, за да знаете колко са големи? Ако в продължение на десет години човек може да продължи носа си само с един милиметър, в умствено отношение той е постигнал много нещо. Съществуват известни отношения между числата, които отговарят на дължината на носа, на веждите, на ушите на човека и на неговите умствени способности. Тези числа не са случайни, те отговарят на вътрешните сили и способности на човека. В това отношение съществата от висшите светове, които се занимават с човека, имат точни данни. Те знаят за всеки човек колко косми има на главата, на веждите, на брадата, както и по цялото си тяло. Те знаят още каква е дължината и дебелината на тия косми, по колко сантиметра нарастват те всяка година. Те държат точна и подробна сметка за развитието на човека от раждането до смъртта му. Онзи човек, който не разбира и не вярва в тия неща, би помислил,

че слуша приказка от „Хиляда и една нощ". Сегашните хора са повече суеверни, отколкото вярващи. Кажете ли на човека това, което му се иска да стане, той ще ви повярва. Ако на човек със силно критически ум, който има желание да забогатее, кажете, че на еди-кое си място има заровени пари, той ще повярва и ще отиде да копае. Човек е склонен да вярва в това, което отблизо засяга неговия живот.

Има един ден през годината – за едни народи това е първи май, а за други – първи април, когато на всички хора, млади и стари, ученици и учители, се позволява съзнателно да си правят шеги, да се лъжат, за да се изпитват едни други доколко са умни и досетливи, доколко съзнанието им е будно. Учениците особено се радват на този ден, защото имат възможност свободно да се пошегуват с учителите си. Когато някой от учителите влезе в клас, един от учениците става от мястото си и съобщава на учителя например това, че пощальонът му е донесъл една важна телеграма. Учителят напуща класа, пита разсилните за телеграмата, но те нищо не знаят. Влиза в учителската стая, пита колегите си за телеграмата: те нищо не знаят, но започват да му се смеят, казват му, че навярно учениците са се пошегували с него. Едва тогава той се досеща, че днес е определеният ден за шега, и не се сърди. Значи човек е готов да вярва във всяко нещо, което очаква или което иска да бъде.

В един от университетите на американските щати се случила следната забавна шега. Един от председателите на Щатите имал син в университета. Той пожелал един ден да отиде при ректора на университета, за да го запита как работи синът му. Той впрегнал своя лек кабриолет с един кон и тръгнал с него към университета. Като стигнал до университета, той оставил кабриолета си вън и влязъл при ректора. В това време група студенти решили да му устроят една шега: разглобили кабриолета на части и една по една ги качили на покрива на университета. След това качили и коня. Сглобили кабриолета, впрегнали коня и слезли долу. Кабриолетът с коня заедно изглеждал като паметник. Когато председателят на Щатите излязъл вън, останал учуден, че кабриолетът му го нямало. Погледнал натук-натам, но не го видял. Потърсил хора, студенти наоколо си, за да запита не са ли видели кабриолета му, но никого не намерил. Най-после погледнал нагоре и за свое голямо учудване и изненада той видял на покрива на университета своя кабриолет с коня заедно. Как е станало това, кой го е направил, той не могъл да разбере. Посмял се на тази чудна шега и влязъл в университета, за да помоли няколко студенти да му услужат, да свалят по някакъв начин кабриолета му от покрива на зданието. Студентите веднага излезли вън да видят какво има на покрива. Сериозни, като че нищо не знаят и никого не подозират, те се наели да услужат на председателя на Щатите, за което били богато възнаградени.

Коя е причината за тия шеги? – Духовитостта на младите. В този род шеги не се

крие никаква злоба, никакво лошо намерение. Такива шеги стават и в живота на хората. Невидимият свят им устройва ред шеги, чрез които изпитва тяхната вяра, съобразителност, умение и т.н.

Упражнение: Дясната ръка се поставя на лявото рамо. Десният крак се изнася напред, силно изопнат, а левият крак от коляното надолу бавно прикляка към земята и после бавно се издига нагоре. След това лявата ръка се поставя на дясното рамо, левият крак се изнася напред, а десният крак се свива в коляното, бавно се огъва надолу, а после бавно се издига.

Това упражнение има за цел да кали волята, да концентрира ума, за да контролира проявите и на най-малките удове. Като правите упражнението, съзнанието ви трябва да е будно, всякога да присъства. Щом сте неразположени духом, правете това упражнение и ще видите какви резултати ще имате. Правете това упражнение десет дни наред всяка вечер преди лягане по три пъти.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Книги:

* Живите символи като методи за работа

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.
* Приложение на символите

Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1925_12_20 Добрата земя
неделна беседа

ДОБРАТА ЗЕМЯ

Беседа, държана от Учителя на 20 декември 1925 год. в гр. София.

"Друго падна на добрата земя,

и като израстна, стори плод стократен."

Семето, което паднало на добрата почва, на добрата земя, дало плод стократно. Обикновената истина може да се разбере по няколко начина. Обикновената истина е тази, която хората са пипали по няколко пъти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричат факти. Това е факт, казват те - нищо повече. И този факт ходи от ръка на ръка, тъй както обикновената златна монета минава от ръка на ръка, влиза в касата на един, на втори, на трети, на четвърти банкер, навсякъде услужва. От чисто материалистично гледище, една монета, която е ходила от ръка на ръка и минала през ръцете и на най-учените и на най-простите, пострадала ли е? От гледището на материализма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче от гледището на духовния свят, тази златна монета е пострадала много. Тогава аз ще ви запитам следния факт: защо някои малки деца, като ги целуват мъже или жени, не казват нищо, оставят се да ги целуват, а други деца, (като ги целуват), плачат, кряскат, не се подават. Защо последните не са доволни от тази целувка? Аз няма да обяснявам това нещо, то е факт, нищо повече. Аз мога ли да ви обяснявам, какво нещо представлява числото едно? Да кажем, че всинца тук сте професори, и аз почна да ви обяснявам числото едно, как ще се почувствате вие? То значи да уроня вашия престиж, вашия авторитет. Има неща, които аз не ви обяснявам, за да не уроня вашия престиж. Някои питат: защо той не ни обяснява тези неща? – За да не уроня вашия престиж, професори сте вие. Как ще ви говоря какво нещо е единицата? Да седна да ви обяснявам, какво нещо е единицата, какво нещо е двойката, няма смисъл, вие знаете тези неща. Да седна да ви обяснявам, какво нещо е жената, пак няма смисъл. Защо? Защото много писатели, много философи обясняват, какво нещо е жената. Не бутайте този въпрос! Не бутайте двойката! Жената в аритметиката е двойката. Адам в Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката! Защо? Защото хората, сами по себе си, са професори. Като ви говоря тъй вие ще ме разбирате в правия смисъл. Някоя двойка пита: ти познаваш ли мъжа ми? Не питай никого, познава ли мъжа ти. Как ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му. Защо? Когато слънцето изгрява, за тебе ли изгрява? Ще кажеш, че изгрява за тебе. Добре, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва. Значи, не изгрява за тебе. – Ама аз мисля така. Да, всеки може да мисли

като тебе. Реално в света е само това, което може да дойде при нас. Реалното същество за нас е само това, с което можем да обменим две разумни думи, и което не може да дойде при нас. А всяко нещо, с което не можем да обменим две разумни думи, и което не може да дойде при нас, по отношение себе си може да е реално, но по отношение нас не е реално. Тъй съвременната наука определя кои неща са реални. Що е реалност? Реалността е отношение на живи същества, отношения на съзнанието. Аз мога да съзнавам две неща, че нещо е вътре в мене или извън мен. Например, когато болката е вътре в мене, в стомаха ми, тогава съзнавам, че нещо ме боли. Значи, тази болка е реално нещо. Защо се проявяваш – болка усещаш. Казваш: имам една реалност, пред която се покланям. Да, аз се покланям пред всяка реалност, която чувствам, или която усещам. Мен ме боли стомах, та съм се превил от болка, а някой ми казва: стой прав, де! Когато дойде тази реалност в тебе, и ти ще се превиваш. Той казва: не, аз не се покланям пред реалността. Но гледам, на другия ден тази болка дошла и в него, и той се превива и казва: превивам се пред реалността. Някой беден човек, на когото жена му умира, отива при доктора и казва: "Господин докторе, жена ми умира!" “Е”, казва докторът, “файтон можеш ли да ми пазариш?” – Не мога. “Щом не можеш, и аз не мога да дойда у вас”. – Ама нямам нито пет пари в джоба си. За бедните хора има определени доктори от държавата, иди на еди-коя си улица, там ще намериш някой от тия лекари, който ще може да прегледа жена ти. Този професор е от високопоставените, той не се занимава с дрипавите единици. Той казва: аз не се занимавам с дрипавите единици. Ами с кои? – С облечените единици се занимавам.Коя е дрипавата единица? – Която няма съдържание. А коя е облечената единица? – Която има съдържание, разбира се.

Та казвам: сега ние ще се приближим към реалността, която има отношение към нас. Тази реалност може да има чисто материални отношения, подразбирам външния живот, животът на формите. Тази реалност може да бъде и вътрешна както я наричам субективна или интроспективна, както щете я наречете, това е съдържание на самия живот. При това, тази вътрешна реалност, която съдържа и формата и съдържанието, прониква всичко, а ние я наричаме смисъл на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисъл. Всички ние в съвременния живот сме достигнали до първата стъпка на реалността до формите. Всичко онова, което ни радва в живота, това са формите. Външното е което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите, нас може да ни радва само това, което има образ. Не мислете, че в образите няма реалност. Образите са израз на разумния живот. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? – радвате се на разумността, която е вложена в нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа, и вие я увеличавате колкото цялото земно кълбо, какво ще видите? – Ще видите вече нейните черти, но тъй груби, тъй дебели, че ще изгубят своята предишна красота. Когато тази картина е малка, сбита в един малък мащаб, в това именно

седи красотата. Красотата седи в разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Аз ви говоря на един разумен език. Когато вечността се ограничава или когато вечността се проявява, или когато вечността проявява своята разумност, трябва да я вложи в една форма. Там именно е най-голямото изкуство в света. Изкуството не е в създаването на великите светове, създаването на слънцата и на планетите, но в създаването на онези дребни нищожни форми, дето не виждаме никаква интелигентност. Обаче във всяка форма, колкото и да е малка, тя има толкова интелигентност, колкото и в човешкото естество. Нека съвременните хора, които отричат всякаква интелигентност на малките същества погледнат на тия малки мидички и видят каква форма, каква култура, какви дрехи имат те, колко хубаво са полирани! Как ще си обясните всичко това? Ще кажете, че това е инстинкт, или че това е природа. Турците наричат това "бошлаф", празни приказки. Какво нещо е инстинктът? – Е, то е, казват, нагон. Какво нещо е нагонът? – Подтик. Разумността не е нито инстинкт, нито нагон, нито подтик. Тя се изразява във всички тия неща, но не е нито едно от тях. Ако човек има нагон, това още не е разумност. Та нима онази граната, която хвърчи във въздуха с голяма бързина, е разумна? Нима онзи часовник, на който показатялът се движи, е разумен? Нима онзи автомобил, който се движи по улицата, е разумен? Нима онзи параход, който се движи по морето, е разумен? Ако е разумен, нека го оставим сам да се движи. Нека извадим всички хора, които го управляват. И да го оставят сам, да видим какво ще направи. Някои от вас ще кажат, че аеропланите станали разумни, защото могли да се движат в пространство и без авиатор. Да, но авиаторът отдолу пак мисли за аероплана, напътства го със своята мисъл. Я да го остави сам на себе си, та да види!

Всички съвременни хора искат да разрешат реалността, да разрешат смисъла на своя живот, но вървят по един крив път. Всичко в живота седи в това, че хората са се отклонили от своя прав път, и вследствие на това отклонение днес се зараждат всички нещастия. И науката им фалира, и религията им фалира, и убежденията им се развалиха, всичко пропадна. Защо? Само поради единственото обстоятелство, че са се отклонили от правия си път. Това не е защото съвременните хора нямат наука. – Имат наука. Не че нямат и идеали. – Имат идеали. Не че нямат и стремежи. – Имат стремежи. Какво им липсва тогава? Какво липсва на съвременната европейска култура? Всичко имат, но им липсва съзнанието, че се отклонили от правия път на живота си, вследствие на което те забатачиха и не могат да си изкарат кораба. Те сега седят и мислят, накъде да го изкарат. Ако вървят напред – ще потънат; назад не могат. Тогава? Ще кажете: нагоре! Съвременната култура се забатачила така, както се забатачиха рибите едно време. В миналото имало една култура, на която хората тъй се забатачили, както съвременните хора, и Господ им казал: "Само чистотата може да ви избави от тая проказа!" И тогава всички хора решили да

станат риби, да минат през водата и така да се изчистят. Но като влезли във водата, изгубили своята реч и онемели. Те добили външна чистота, но изгубили словото си. Следователно, с това не се постига целта. Когато човек пожертва една истина, за да спечели друга истина, или когато човек пожертва едно благо, за да постигне друго благо, това не е правилен път. В математиката по някой път ние заместваме едно число с друго, но в истинския живот не можем да заместваме нещата тъй безразборно. Трябва да ви приведа някой по-съществен пример, за да разберете мисълта ми по-ясно. Ако те заболи окото и отидеш при някой свой съсед и му кажеш: хайде да разменим очите си! Едното ми око недоволно е нещо от мене, затова извади ми това око и го тури на себе си, пък аз ще извадя твоето и ще се разменим. Питам: вие двамата, които разсъждавате така, вашите работи ще се уредят ли? – няма да се уредят по никой начин. Единственото важно нещо за вас е това, че очите ви не трябва да се местят. Даже ако очите се движат много, изтриват се. От какво ослепяват хората. Много съвременни хора ослепяват от това, че искат да виждат всичко. Аз наблюдавам хората в театъра или в някой концерт. Уж отишли за театър или за концерта, но насочили своя бинокъл към публиката и гледат натук-натам, а като се върнат дома си, очите им се изтрили. Защо? Защото гледат много. Нали отишли за концерта? Кой е главния актьор там? – Виртуозът. Ако са отишли на театър, кой е главният актьор? Който играе. Какво ще разглеждаш другите? Публиката и ти сте едно и също нещо. Вие сте един и същ числител. Важното нещо е героят, актьорът. А колко са ти актьори? Може да са 10–15. Гледайте тях, и очите ви няма да се развалят. Защо се развалят семейните отношения? Аз ще ви кажа сега. Но вие ще кажете: кажи ни нещо за добрата земя! Чакайте малко! Понеже сега, 2 000 години след Христа сме на земята, аз обяснявам какво значи "добрата земя." Христос е дал по-хубаво обяснение за това, и някои неща аз не искам да ги обяснявам, за да не уроня вашия престиж.

Аз ви казвам, че няма да засягам единицата и двойката, но ще засегна един въпрос, който ще подигне вашия престиж, като професори. Да не ви се види обидна думата "професор". Професор значи човек, който изповядва нещо. Идете в Америка или в Англия и ще видите, че там всеки християнин казва за себе си: аз съм професор по християнството. Защо се нарича професор? – Понеже изповядва това нещо. Изобщо всеки американец или англичанин казва за себе си, че е професор. По какво? – По каквото и да е. Обаче в България, за професор считат само този, който чете лекции в университета. В Америка всеки е професор. Там има толкова доктори, че ябълка да хвърлиш, все доктор ще удариш. Когото срещнеш, все е доктор, все "ди", "ди". И тогава , за да различат, кой по какво е доктор, казват: "ди ди" – доктор по богословието; "ел-ди" – доктор на правните науки; "ем-ди" доктор по медицина и т.н. В България всеки земеделец казва: "дий-ди". Значи всички български земеделци са произвели своите рала в богословски доктори. Туй е едно съвпадение на нещата. Защо, обаче, се развали семейния живот на хората? Някой път жената е актьор на

сцената, а мъжът е публиката. Ако той гледа само своята актьорка, те ще имат ангелски живот, но понеже мъжът, като дойде в театъра, вземе си бинокъла и започва да гледа и другите. В тази актьорка се явява ревност, защо той не гледа само нея, а гледа и на другите. Подига се въпросът: как тъй публиката да гледа и на другите хора? Най-после той няма ли право да гледа и на другите актьори? Няма ли право той да си даде мнението? Той има право и да гледа, и да фотографира. Друг път законът е обратен, мъжът е актьорът, а жената е публиката. Ако жената гледа само на актьора, тогава няма да стане нищо, но ако тя поглежда и към публиката, главно към женските посетители, да не би да гледат към нейния актьор, тогава става голям спор и се явява недоволството. Как тъй те смеят да поглеждат към този актьор! Чудни са хората! Бог е дал свобода на всички хора да гледат. Турците казват: да гледаш хубавото, това е щастие, има нещо добродетелно в него. Това спасява човека, подиква го към нещо хубаво. Казвам сега: туй нещо можем да пренесем и в нашите религиозни убеждения. Дотогава, докато ние вярваме само в един Господ и се държим в Него, мисълта ни се развива много правилно, но вземем ли всеки ден да мислим, какъв е този Господ, дали има само един Господ или повече, в нас става цяла каша: И започваме: единият Бог бил Брама, другият бил Кришна и т.н.

Сега ще ви приведа на български език един митически разказ, според който астрономите обясняват образуването на света. Той е следният. Когато Брама направил света във всичката негова красота, той повикал на угощение в своя дворец всички богове във вселената. Брама се облякъл в своята старческа тога, а другите богове, млади и стари по възраст, се облекли в най-хубавите си дрехи. Явяват се те при Брама, за да получат своите подаръци, да им се даде кому какво трябва, да им се определят службите. По едно съвпадение, тъкмо този ден бил рождения ден на първата дъщеря на Брама, най-красивото същество в света, наречена “Зората”. Тя била толкова красива, толкова хубава, че нямало същество в света, което като я види, да не се влюби в нея. И самият Брама се влюбил в дъщеря си. Когато дъщеря му влязла в двореца при Брама, понеже го много обичала, приближила се при него, прегърнала го и го целунала. Когато другите богове видели това нещо, паднали на лицето си от уплаха. Това било голямо светотатство от страна на тази мома. Те имали особена представа за Брама. Да дойде при Брама една млада мома, да си позволи да го целуне и той да позволи да стане това нещо – това било голямо сътресение за тях. Питам: меродавно ли е за морала на Брама мнението на тия богове, които Той поканил на угощение в двореца си? Те са разбрали външната страна на живота. Брама пришепнал на своята дъщеря: “Дъще, ти си много красива, ти си единственото благо на света. Ти много сълзи ще изтриеш, но и много сълзи ще създадеш в света. Мнозина ще направиш щастливи, но и мнозина ще направиш нещастни. На едните ще откриеш красотата на тяхната душа, на техния ум, на техния дух, а на други ще откриеш техните недъзи и техните отвратителни черти, за което те ще те намразят и ти сама ще бъдеш нещастна в живота си, докато се върнеш

при мене и ти предам втория урок."

Питам ви сега: какво разбрахте вие? Ако ме питаш, защо днес си неспокоен, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посетила, открила е някоя лоша черта в тебе, и ти си недоволен от нея. Огледаш се в огледалото и виждаш, че не си красив, че си черен, а онези, които ще те ценят, ценят те по лицето. Хайде сега, какво ще кажете? Човек трябва да има достойнство! Какво достойнство имате, лесно ще го проверите. Как? Идете на някой бал и вижте, ако нямате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този бал? Може да играете, но само с посредствените хора, а онези високопоставените даже няма да ви обърнат внимание. Но ако вие, ти или той, в женски или мъжки род, сега говорим за женски род, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непристъпно божество, всички ще ви обърнат внимание. Защо се уплашиха тия богове? Понеже който погледне Брама, му затреперват гащите, на български да се изразя. Външно той е толкова страшен, но тази светлина, която излиза от него, не показва, каква е външната му страна, а какво има вътре в него. Страшното в Брама е частичният живот на онези същества, които живеят неразумно. Страшното в Брама е онзи великан кораб, който като е пътувал с години по морето и се е върнал най-после на пристанището, цялата му повърхност от пояса надолу е обрасла с миди. Той е изгубил своята приятна, чиста външност и трябва да се тури на силен електрически ток, за да се очисти.

Та казвам: всеки от вас, като минава през живота, все ще се натъкне на някакви противоречия. На първо място ние говорим, че човек трябва да обича Бога, трябва да обича своята душа, трябва да обича ближния си. Така е, но вземете простия факт: ражда ти се син или дъщеря, и някой път ти си доволен, а някой път си недоволен. Защо? Някой път бащата не е доволен, че се родила дъщеря, а някой път и майката не е доволна – и двамата не са доволни, че се родила дъщеря и казват: да беше поне момченце! На тия години да имаме момиченце, как ще го опазим? То е цяло нещастие за нас. Питам ви тогава философски, според езика на съвременните хора: как овцете опазват своите милички? Как тези нежните кокошки и птици опазват своите милички? Опазват ли ги ? – Не ги опазват. Но някой път техните милички, техните дъщери стават угощения на трапезите на вълците; някой път техните милички стават угощение на трапезите на мечките; по някой път техните милички стават угощение на трапезите на тигрите; по някой път техните милички стават угощение на трапезите на лъвовете; по някой път техните милички стават угощение на трапезите на змиите и т.н., а по някой път техните милички стават угощение на трапезите и на хората. И всички казват, че това е в реда на нещата, че по-малките същества трябва да стават жертва на по-големите.

Сега, ние не се интересуваме от външните прояви на живота, нас ни интересуват вътрешните прояви, които ще дадат стабилност на нашия живот. Ние,

съвременните хора, искаме да живеем. Преди нас хората на земята са имали нашите стремежи, след нас хората ще имат същите стремежи, но законите на миналото, законите на настоящето и законите на бъдещето са едни и същи. Значи, животът трябва да се разбере по форма, по съдържание и по смисъл. Разумният живот тогава ще има отношение към добрата почва, към добрата земя. Разумното слово може да расте на разумна почва. И ако ние имаме тази основа, тази почва всичко може да ни даде. На земята вие може да посадите и най-хубавите ябълки, круши и сливи. Под "почва" разбирам външните и вътрешните условия. Ако тези условия се развалят, кои са причините? Казвате, че тия причини се крият в самата природа. Да допуснем, че оста на нашата земя, вместо да е перпендикулярна спрямо своята еклиптика, е наклонена с 23 градуса. Накъде е наклонена тя? Онези, които изучават астрономията, ще видят накъде е наклонена земната ос. Пък нали казвам, че всинца сте професори, знаете това нещо. Хайде да не бутам този въпрос, но факт е това. Казвате: земята е наклонена само на 23 градуса. Да, но тия 23 градуса са създали нещастието на съвременната култура. Някои казват, че отклоняването на земната ос съвпада с грехопадението на човека. А пък аз ви казвам, че две линии са успоредни само тогава, когато перпендикулярът на тия две линии никога не се изменя. Щом той се изменя и е перпендикулярен само към едната страна , а не е перпендикулярен и към другата страна, тия две линии не са успоредни. Щом е перпендикулярен и към двете линии, тези две линии са успоредни. Те не само че са успоредни, но са и разумни. Защото има успоредни линии без да са разумни. Разумните линии се отличават. Следователно, когато в математиката се казва, че две линии са успоредни, подразбира се, че те не се пресичат, освен във вечността. Онези професори, които се занимават с висшата математика, се справят с този въпрос в своите библиотеки. Впрочем, като професори, вие знаете, че две успоредни линии са разумни линии и като така, те ще намерят един метод да се срещнат във вечността. Казвам: ако една царска дъщеря се влюбва в сина на един овчар, привидно взел овчарска форма, а в същност той е ангел, дошъл от небето, от висшите светове за да прекара един живот на земята, и ако този царски син скрито обича царската дъщеря, те няма ли да намерят благоприятни условия да се срещнат, да се разберат, макар че тази царска дъщеря живее при най-строгия морал, при най-строгите обичаи, които владеят в двореца? – Ще намерят. Как? – И на земята, и във въздуха, и в другия свят, те ще намерят начини да се срещнат, понеже са разумни. Няма само един начин за срещане в света. Начинът за съобщението на две души не е само един – много начини има.

Някой казва: да целуна този човек. Ами как ще го целунеш? Целувката е само в твоето съзнание, тя съществува в тебе само като една идея. Някой казва: аз го целунах в устата. Не, никого не можеш да целунеш в устата. Ако целувката е нещо истинско, нещо реално, то ако целунеш един умрял човек, той трябва да се съживи. Аз виждам как роднините, приятелите на някой умрял се изреждат

да го целуват, но това не е целувка, това е предателство. И Юда целуна така Христа. Онези, които целуват умрелите по тоя начин, това е предателство в моите очи, т.е. не в моите очи, но в очите на небето. И Юда предаде така Христа. Христос каза: “С целувка ли предаваш Син Человечески?” Ако тази целувка е израз на Божествената Любов, този умрял трябва да стане, да се съживи и да възкръсне. Ако целунеш някого, който е наскърбен, натъжен, тази целувка трябва да му подейства като ток, трябва да го съживи. Ние говорим това за разумните обичаи, а за обикновените обичаи то е друг въпрос. Ние не искаме да разрушаваме сегашните разбирания, сегашните обичаи, това не е метод на природата. Природният метод е еволюцията, която постоянно възобновява нещата.

Следователно, ние трябва да преобразим света, защото в него има много недъзи. Ще ми кажете: вие съдите света. Не, за да съдя света, трябва да извикам пред вас хилядите родове, произлезли от този първоначален родител Адам и от тази първоначална майка на поколенията Ева, и тогава да видим, кой какво е допринесъл за човечеството. Казвате някому: ти си виноват. Не, аз не съм виноват. Ако разгледаме моята вина, ще видите, че тя е много малка; трябва да я турите под микроскоп и така да я търсите. Въпросът не се разрешава тъй лесно. И Бог, Който разбира този закон, ще съди праведно. Ние казваме: всички хора сега колективно съдят. И наистина, колективно трябва да се съди, а не индивидуално. Ако трябва да има съдба, цял народ трябва да се съди; ако трябва да има съдба, цялото човечество трябва да се съди! При това, дажбите трябва да се разхвърлят на всеки едного, та кому по колкото се падне. На мене колко ще ми се падне? – Много малко. На втори, на трети – също.

И тъй, аз казвам: семето, което паднало на добрата земя, е разумното слово. Най-първо нека се роди в нас едно силно желание да познаем Истината. Чрез тази Истина да познаем Бога, но не тъй, както Го познаха поканените богове в двореца на Брама, които отидоха да добият нещо, но когато видяха, че дъщерята на Брама дойде и го целуна, те паднаха на очите си от страх и излязоха вън. Не сме ние които създаваме този меродавен морал за света. В новия морал трябва да има по-голяма дълбочина и по-голяма широчина. Защо, обаче, тия богове изпопадаха на лицето си и останаха недоволни? Тия богове не подозираха, че младата мома е дъщеря на Брама, а мислеха, че е чужда за него мома, а всеки в себе си беше влюбен в нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видяха, че Брама шепне нещо на тази мома, те си казаха: "Този, най-силният от нас, ще я вземе за жена, и като се научи, че ние сме влюбени в нея, всички ще ни очисти, и нито косъм няма да остане от нас.” Затова те си казаха: “Ние ще мълчим и ще излезем от тук незабелязано.” Ще кажете: какъв е дълбокият смисъл, който ги е заставил да излязат навън? – Страхът, че Брама е по-силен от тях. Но в ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговете са мислили за едно, а Брама си мислил за друго. И тогава, Брама като

видял, че тия богове скрили едно зло в себе си, от очите му паднали две сълзи. За да увековечи тия сълзи, Брама създал човешките очи. Заради греховете, които били скрити в боговете, които Брама поканил на гости в двореца си, той пролял две сълзи, от които се образували човешките очи. Ето, разбрахте ли сега произхода на вашите очи?

Та ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие, които сме поканени днес на това угощение, ще мислим ли като тези богове? – Не. Христос казва: Ако аз кажа, че не Го познавам и трябва да живея за себе си, ще бъда подобен на вас, няма да има помежду ни никаква разлика, но аз го познавам и изпълнявам Неговата воля." Каква е волята на Бога? Каква е волята на Христа? – Каквато е волята на светлината. Каква е волята на дъщерята, която е целунала Брама? В нея имало доблест! Брама, който работил толкова години, като се явил в света, явил се в своята стара, окаляна дреха, и дъщеря му, като знаела, че той създал света, дошла при него, целунала го и му казала: "Татко, много ти благодаря, че създаде света заради мене. Аз ще се старая да го украся." Той се зарадвал, че има умна дъщеря и я нарекъл "светлина – зора", проява на живота, като й казал: "Носи всичкото това благословение навсякъде по света, дето те очакват! Носи радост и веселие на скърбящи и тъжни и разправяй, че всичко е създадено за добро на онези, които разбират. Казвам: сега и вие сте нещастни. Защо? – Влюбили сте се. Вие сте поканени на гости в двореца на Брама и сте се влюбили в неговата дъщеря. Някой казва: аз съм нещастен. Гледам го, влюбил се, но не иска да каже Истината. Аз не се подигравам, но казвам, че сте се влюбили. Влюбването е хубаво, красиво нещо.

В Писанието се казва: "Горко на богатия." Кой е богатия в света? Аз казвам: младите, това са богатите. Старите, това са сиромасите. Горко на вас богатите. Горко на вас младите! Че кой ще се бие в света? – Все младите. Кой ще се напие? – Все младите. Старите хора могат ли да се бият? Не, те са светии. Гледам някой млад, напъчил се, напълнил кесията си с пари,върви, готов с всекиго да се разправя. Горко на вас младите! "По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели млад да влезе в Царството Божие." Какво ще кажете сега? Ако тълкуваме тия неща така, то ако един баща ражда богат син, какво ще очаква от този син? Не богат, но разумен трябва да бъде съвременният млад човек. И когато ние казваме, че човек не трябва да бъде богат, ние подразбираме, че на младите не трябва да им се дава само сила, но силата всякога трябва да бъде придружена с разумност, защото силата в човешката душа без разумност е богатство, което може да се употреби за зло, за лоши работи. И Христос казва: "Силните физически, без разумност няма да се спасят, защото само разумността дава сила, само тя въвежда в Царството Божие." Следователно, ако богатите хора не се отрекат… От какво да се отрекат? – Да се отрекат от своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Бог е създал в света! Безумие е да се разрушават добродетелите! Някои казват: няма добродетели – кради,

убивай колкото искаш! Няма Истина – лъжи колкото искаш! Как? Кражба, лъжа, това е най-големият срам за света! Лъжата е най-големият позор в света! Единственото велико, хубаво нещо в света, това е Добродетелта. Да направиш едно добро дело, колкото и да е микроскопическо, това е един благороден акт, за който всички от небето стават на крака, понеже в доброто е скрит Бог. Като направиш една добра постъпка, каквато и да е тя, не е важно, дали хората виждат или не, обаче тя е видяна от небето. Ангелите, които са толкова будни, или казано на друг език, онези Разумни същества, които са завършили своята еволюция, или онези възвишени братя, на които днес Брама дава второ угощение, за което сега няма да ви говоря, всички следят, всички виждат това нещо. Всяка добродетел, всяка добра постъпка е една целувка, дадена на Брама от неговата дъщеря светлината на живота. Каква целувка? – Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си - целувка на светлината. От тази целувка човек ще се издигне в очите на Брама, или в очите на Онзи, Който е вътре в него. Че ние искаме да бъдем щастливи, права е мисълта. Че ние искаме да бъдем блажени, права е мисълта. Че ние искаме да бъдем богати, права е мисълта. За какво богатство се говори? – За разумно богатство! Ние искаме да бъдем красиви, но красота, която да е израз на човешката разумност. Нека в туй красиво лице да се чете разумността на една възвишена душа, на един ангел, който е слязъл да прави добро. Не говоря за красота, в която е облечена някоя нисша сила.

Ще ви приведа един малък пример. Един адепт живял в древността между англичаните, отива един ден на разходка със своята възлюбена из някои хубави места на Индия, както това често правят англичаните. По едно време чува, че неговата възлюбена издава един плах вик на уплаха и забелязва, че една голяма боа конструкт се обвива около нея, и понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли, дали да й строши костите или само да я клъвне някъде и така да свърши с нея. Питам: ако сте вие на това място, какво ще направите с тази боа? Ще избягате ли? Този адепт, обаче, бил голям герой, той веднага хваща боата за врата и за да покаже, че има голяма сила, започва борба с тази боа-конструкт. Съвременните хора уподобяват страстите на тази боа конструкт, която обвива човешките души. Кой е този адепт, който се бори с човешките страсти? Не е ли човешкият дух? Съвременните хора не се ли борят да имат повече деца? Казва се за Бога, че имал само един Син. На всеки човек, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и един син. Онзи човек, у когото едновременно има много желания, това не са ли много синове и дъщери? Някой казва: какво да правя, като имам много деца? Той трябва ли да отхрани всички тези деца? Когато един човек има много деца, децата на тия деца също се увеличават. И тогава учените хора казват: ако се увеличават много рибите в моретата, както и всички други животни, какво ще ги правим? Нали трябва да ги колим, да ги ядем, за да не се размножават много? Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христос: "Доброто семе, което паднало на добрата земя, дало плод стократно." Добрата земя, това е разумният живот. Всеки човек, още откато е дошъл на земята, трябва да е вложил в себе си идеята, че неговото съзнание трябва да бъде будно, че той трябва да води един разумен живот. Той трябва да си постави за девиз следното положение: моят живот и всички мои постъпки трябва да бъдат разумни! Като си напише този девиз в съзнанието, не трябва да се плаши от студа. Когато е студено вън, той не трябва да се пита, какво да прави. Да се предпазва от студа, да се плаши от него, това не трябва да бъде програма на живота му, защото разумният живот включва само разумни условия в себе си. Студът няма влияние върху разумния човек. Той се намира извън него. Разумният човек е извън съвременния обществен строй. Него не могат да го убият, него не могат да го окрадат, не могат да му направят нищо лошо. Той е извън всички тия условия. Той е едно с Бога или казано на друг език, той е едно с всички добри хора в света. Съвременният свят се управлява от разумни същества. Туй нещо ние още не съзнаваме. Ние мислим, че всичко можем и сами се управляваме. Не, светът се управлява от разумни същества – туй трябва да турим като верую в своя живот. Вие казвате: аз искам да видя всичко това и тогава да повярвам. Ако искаш да видиш всичко предварително и тогава да повярваш, ти не си от разумните хора. Ако искаш да знаеш, колко съм честен, ще ти кажа: утре ще ти дам 100 000 лева. Ама дай ми сега! Щом ги искаш сега, ти не си от разумните хора. Ама не мога да ти повярвам. Щом не можеш да ми повярваш, ти не си разумен. Аз те каня у дома на гости в 6 часа вечерта, но ако като дойдеш и не ме намериш, ти се усъмниш и кажеш, че втори път няма да дойдеш, ти не си от разумните. Ако ти си разумен човек, като не ме намериш дома първия път, ще дойдеш втори път. Ако и тогава не ме намериш, пак ще дойдеш. Ще дохождаш до тогава, докато най-после ме намериш. Този, който един път не ме намери и се обиди, той не е разумен човек, а този, който идва постоянно и не се обижда, той е разумен човек. Онзи, който постоянно търси Бога, той е от разумните хора. Вие още не сте намерили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете в 6 часа. Някой казва: ама аз съм сънувал. Оставете сънищата, те не са реалност. Вие сте професори. Аз не говоря за вашите сънища, нито за вашите вярвания. Ако говоря за вашите вярвания, ще ви обидя, но аз не внасям нещо ново във вашия живот. Има ли нещо чудно в новото? – Няма. Онази река, която прииждa и внася нещо ново в езерото, престъпление ли прави? Чудно ли е това? Ами защо да дойде сега? Че кога да дойде? Тя казва: "Аз не съм виновна в нищо. Мен ми дадоха отгоре много блага, затова идвам да внеса нещо от тях и в езерото."

Та казвам: как трябва да разберем новия живот, в който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Бог ви е казал да дойдете в 6 часа, но няма Го там. Не че Го няма там, но Той ви изпитва. И вие тогава казвате: това е празна работа! Учените казват, че търсили Бога в небето. Тази дума "небе" е толкова обширна.

На кое небе? Съвременните астрономи казват, че търсили Бога на небето, но не Го намерили там. На кое място Го търсили? Това е безсмислица. Когато учените хора търсят някоя звезда на небето, те не я търсят на някое точно определено място, но тъй приблизително, както ние казваме за нещо, че е на разстояние една педя от друго. Това разстояние "една педя" в небето е равносилно на милиони километри. Не, нещата трябва да се търсят точно, най-много с разлика 1/10 или 1/100 от милиметъра. Туй значи геометрия! Някой казва: нас не ни трябва много математика, много геометрия. Защо? Какво ти трябва тогава? – Трябва ти да знаеш да кълцаш лук, да знаеш да вадиш масло от гърнето, да бъркаш в кесията на мъжа си, да знаеш да туряш шапката си, дрехите си и т.н. Туй ли наричате вие култура? Слушайте, това е първоначалното учение. Тази наука – кълцането на лука – жените са я започнали много отдавна. Нали вие плачете при кълцането на лука? Ами туй именно е учението на Брама. Вие не сте разбирали още защо трябва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукът ви казва: "Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Туряте ме на огъня и казвате, че не заслужавам по-голяма почит." Защо кълцаш лука? – Е, лук е, казвате, проста работа е той! Тогава кой плаче? – Лукът е, който плаче у тебе. Духът на лука, като излезе от него, дойде в себе и ти почваш да плачеш.

Казвам: всички вие сега сте получили покана да отидете на гости при Брама в 6 часа вечерта. Да кажем че не Го намерите, какво ще направите? – Ще оставите писмо и ще кажете: утре в 6 часа вечерта пак ще дойдем. На другия ден пак ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-после тази Истина прозре във вашите сърца. Това е един велик закон, който действа в сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпение могат да намерят Истината. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Защо? Велика философия се крие в тия думи. Когато станем като Бога търпеливи, само тогава ще разберем тази философия. Като казвам "търпение", не подразбирам да носим неволята на света, но всяко нещо, което носим да ни радва. Ще ви приведа един пример. Разбойници гонят една млада мома, искат да я хванат, да я опозорят и да я убият. Тя бяга от тях, но дохожда до една река, на която вместо мост има една тясна греда и тя трябва да мине. Тя се страхува. Вижда я един млад, красив момък и я хваща, за да я пренеса през реката. Щом дохожда до средата на реката, той я пита:да те хвърля ли долу? Тя се обвива с ръце около врата му, целува го и му казва: "Аз виждам, че ти си красив и добър момък, зная, че няма да ме хвърлиш." – Да, щом знаеш да прегръщаш и целуваш, ще те спася. Какво лошо има в това? Вие казвате: дали от сърце го целуна тя, или не? Няма да ви казвам, но ще ви оставя на нейното место, та сами да разберете. Ако сте на нейното място, какво ще направите? – Ще го целунете и оттатък ще минете. Това ви се вижда малко противоречиво. Ами че кое дете не е хванало майка си и не я е целунало? Майката в този случай е момъкът и казва на детето си: да те хвърля ли? То е момата и й казва: моля ти се, недей ме хвърля, гонят ме онези разбойници там!

Това е в реда на нещата. Туй наричаме ние човещина и благоразумен живот. Този млад момък представлява мъдростта свързана с разумността. Тя му казва: "Ти си разумен, ти имаш сила, няма да употребиш тази сила за зло. Красивата форма, която Бог е създал, ти няма да я хвърлиш във водата и да я обезличиш, защото ще имаш онази участ на боговете, поканени в двореца на Брама. Ти ще ме оставиш да допринеса онова благо на човечеството, което Бог ми е определил." Тя го целува и му казва: "Аз трябва да изпълня в света онзи закон, който ми е определен от Бога." Значи, тя целува Брама. Той ѝ казва: "Дъще, ти си същата, аз те познах. Носи своето благословение по лицето на земята!" Туй е разрешението на въпроса. Геройство трябва: Съмнението не е геройство. Съмнението е малодушие. Хора, които се съмняват, това са страхливците в света. Без съмнение вече! Най-дребнавите хора са тия, които казват, че науката не може да съществува без съмнението. Каква наука може да има в съмнението? Съмнявам се, че едното е едно, че двете е две, че трите е три и т.н. Какво може да се работи със съмнението? Съмнявам се, че имам една уста, че имам две очи, съмнявам се, дали някой ми говори Истината, или не. Съмнението е един порок, един недъг на души, които са изостанали далеч в пътя на своето развитие. Това са паднали духове, души на непослушанието. Доблест се изисква от човека! Човекът трябва да се подигне и да каже, че Бог е Любов. Следователно, светът е създаден за мене. За кого е създаден? – За мене, но аз трябва да бъда израз на тази велика Любов, която действа в света, за да заслужа този свят. Целия свят е за мене. Но кога? – Когато живея по закона на Любовта, когато живея разумен живот. Не живея ли разумен живот, ще бъда в положението на онези богове, които били поканени от Брама и които изчезнали веднага вън от двореца. Те си казали: "Стига да се научи Брама, че сме влюбени в тази красива мома, ще ни изпотрепе" и излезли навън.

Съвременните философи казват: определено е на човек само веднъж да се роди, да живее и да умре. Затова и религиозните хора казват: веднъж човек се ражда, после умира и с това всичко се свършва. Не, приятели, това учение е за децата. Отлично учение е, педагогическо е, аз нямам нищо против него, има и прави схващания, но в живота има и друго нещо. Красив е животът на едно дърво; красив е животът на една ябълка; красив е животът на една пеперуда; красив е животът на един извор; красив е животът на един камък, но казвам: красив и още по-велик е животът на разумния човек, който ходи изправен на краката си и мисли. Неговият живот е хиляди пъти по-красив от живота на всички останали същества, защото има по-велики условия. Ако вие, които ходите с два крака, ми се оплаквате, че сте нещастни, какво остава за всички по-малки същества от вас? Аз виждам, обаче, че всички миди се радват, че са миди; аз виждам, че всички дървета се радват, че са дървета; аз виждам, че всички извори се радват, че са извори, а хората не са доволни от положението си. Какво трябва да бъдете? Ще бъда несправедлив, ако кажа, че всички хора са недоволни, но много пъти у вас прониква недоволството, лицето ви добива израза на Каина и

вие казвате: аз ли трябва да бъде най-нещастния човек? Мене ли съдбата отреди за това? Не сте вие най-нещастният човек. Според вашата философия, ако има някой най-нещастен, това трябва да бъде Бог. И ако има някой най-щастлив, това пак трябва да бъде Бог, Който е създал света. Ако вие сте недоволни от света, това показва, че Бог, който е създал света, е създал нещастен свят. Това, обаче, не е ли най-голямата лъжа, която разпространявате в света? Това не е ли една квадратна лъжа, която развращава хората? Не, при всичкото си нещастие трябва ли имате онова усмихнато лице на зората и да дадете една целувка на Брама. Трябва да знаете, че и при некрасивите неща в живота, когато сте най-тъжни, все пак има нещо красиво, велико, обвито в мантията на скръбта. Какво е това нещо? – Целувката на дъщерята на Брама. В тази целувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Ако разберем живота така, само тогава ще чуем онзи тих глас на Брама, който ще ни каже, както на зората: "Идете, носете тази светлина навред из света и направете човешките сърца радостни и весели в надеждата, че разумната Любов, която слиза от Бога и иде сега в света, почвата, върху която ще се насадят всички добри семенца." Тогава и сълзите на Брама ще създадат по-добри условия в света и хората ще гледат с други очи на него. И всички ние ще се зарадваме, защото ще видим, че има една разумност между хората, че можем да живеем един чист и свят живот. Значи ние можем да живеем един братски живот. Само чрез разумния живот можем да се спогодим. И тогава няма да имаме онези криви схващания на неразумните богове, а ще имаме онова правилно схващане на светлината, която носи благото за целия свят.

Когато светлината изгрява, някои ме питат: кажи ми какво мислиш за светлината. По някой път аз казвам: Днес ми предстои да извърша само едно добро дело! Всеки ден ми предстои на върша само по едно добро дело. Не го ли извърша, не съм направил нищо – всичко съм изгубил. Направя ли това добро дело, всичко съм извършил. За всеки ден има определено само по едно добро дело. Направиш ли го, ти осмисляш живота си. Туй добро дело е първата целувка, която трябва да дадеш на Брама или на ваш език казано, то е първата целувка, която онази мома дава на момъка, който я пренася през моста, като му казва: ти си добър, ти си благоразумен, недей ме хвърля през моста! И ако някой път вие се намерите в това положение, не се срамувайте, бъдете доблестни! Вие като се намерите в това положение, ще се обидите и ще кажете: как, аз да се обвия около врата на някои човек и да го целуна! По-добре ме хвърли долу! Ще се обвиеш, това е разумното! Външните неща са израз на един вътрешен живот и ако ние разберем този вътрешен живот, Бог ще ни проговори на един Божествен език или с други думи казано, ние трябва да разберем добре живота, да разбираме Божествения език и да не караме Бога да учи нашия език. От 8 000 години ние искаме да научим Бога на нашия език и казваме:Бог не разбира ли нашия език? Защо не ни отговаря? Вие знаете по няколко езика, но от сега нататък ще си кажете:ние ще се заемем да изучаваме

Божествения език. Ще дойдат много професори от небето, които ще ви кажат: имаме чест да ви се представим като професори, да ви научим Божествения език, чрез който да се съобщавате с ангелите. За в бъдеще ще има съобщения с небето, като с радиотелеграфа. Това са възможности.

Христос казва: "Семето, което паднало на добрата земя, дало плод стократно." Какво се казва в 18-та глава? Онези, които разбират Словото Божие, те го държат в разумното сърце, благото сърце, и то принася плод стократно. Кое е благото сърце? – Което принася плод на търпението. Кое търпение? – Разумното търпение, на което истината е майка. В света Истината е добита чрез търпението. И всеки от нас, който иска да намери Истината трябва да намери нейното дете. Намерите ли нейното дете, търпението, ще намерите и Истината. Нямате ли нейното дете, никога не можете да започнете с Истината. Когато говоря за търпението, аз разбирам същественото в Истината. Търпеливият човек е човекът на Истината.

Днес ви пожелавам да бъдете радостни, весели, бодри, да отхраните това слово и да се зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви приведа тия думи малко по-близо до нас, за да ги разберете. Първата дъщеря на Бога, това е Любовта, която вие постоянно търсите. Първият син на Бога, това е Мъдростта, която също постоянно търсите. А синът на Истината, това е търпението. И когато Любовта, тази царска дъщеря ви стане приятелка и когато Мъдростта, този царски син, ви стане приятел, и когато търпението, този син на Истината, ви обикне и намери някоя стая във вас да живее, тогава вие ще бъдете най-щастливият човек в целия свят.

Беседа, държана от Учителя на 20 декември 1925 год. в гр. София.

----

*Лука 8:8

Начало: 10:00

1925_12_23 Три вида служене
лекция пред общия окултен клас

ТРИ ВИДА СЛУЖЕНЕ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Размишление.

Прочетоха се резюмета на темите: „Първата стъпка в живота" и „На какво трябва да се радва човек?"

За следния път всеки да пише върху някаква своя любима тема, кой каквато си избере. Ще внимавате да не пишете върху тема, по която сте писали веднъж. Съвсем нова тема ще си изберете. Нещата не трябва да се повтарят.

Питам: Каква мисъл днес ви занимава? Всеки ден има своя определена мисъл за разрешение; всеки ден има своя определена задача.

Има красиви предмети, които въодушевляват човека. Има сладки плодове, които възбуждат вкуса на човека. Има здрави храни, които задоволяват стомаха на човека. Едно и също ли е да гледаш, да вкусваш и да се храниш? Казвате: „Бог е Любов." Как дойдохте до тази идея: чрез зрението, чрез слуха, чрез вкуса, чрез обонянието или чрез пипането? Щом сте дошли до тази идея, защо съществуват болести и недъзи между вас?

Сега ще разгледаме въпроса философски. Когато човек живее на някое високо планинско място, дето диша чист въздух и се намира в общение с добри хора, той може ли да бъде болен? Обаче храни ли се този човек само с бонбончета, той ще бъде слаб, краката му няма да го държат. Храни ли се със здрава храна, той ще бъде силен човек, ще издържа на всякакъв път. Следователно това, което спъва почти всички съвременни хора, е мисълта им, че много знаят. Казвате: „Ние знаем, че,Бог е Любов, опитвали сме Неговата Любов." Как сте я опитвали? Разлагали ли сте я на съставните ѝ части? Какви са елементите на Божията Любов? Мнозина ще кажат, че Любовта не трябва да се разлага. Не, Любовта трябва да се разложи! Когато ядете ябълка, не я ли разлагате? - Разлагате я. Когато светлината влиза в очите ви, не се ли разлага? -Разлага се. Когато светлината влиза в човешкия мозък, тя и там се разлага. Човешкият мозък задържа от светлината само това, което е необходимо за него, а непотребното от нея отразява навън.

Много от съвременните хора говорят за искреност, за чистосърдечие, но те не са нито искрени, нито чистосърдечни. Какво се разбира под понятията искрен и

чистосърдечен човек? Първите букви на тези две думи са и и ч. Те са символи, с които природата си служи, за да изрази нещо. Да бъде човек искрен, това значи да представлява планински извор, който слиза надолу с цел да се прояви. Буквата ч в думата чистосърдечен представлява чаша, в която се сипва някаква течност. Човек не може да бъде чистосърдечен, докато не знае как да пие. Ако не знае да опитва нещата с вкуса си, как ще познава кои са чисти и кои нечисти? Чистотата не се определя само чрез зрението. Чистотата е качество на душата. Следователно, искаш ли да познаеш дали даден предмет е чист, трябва да го опиташ. Ти вземаш една чаша вода, опитваш я на вкус и казваш: „Тази вода е чиста." Как позна, че е чиста: чрез зрението или чрез вкуса си? - Чрез органа на вкуса, чрез езика. В този случай езикът представлява разумното в човека, което изпитва и проверява нещата. Значи чистотата се познава чрез разумността. И тогава казваме: Чист може да бъде само разумният човек.

Буквата у, с която започва думата „умен" е взета от египетската азбука. Там тя е обърната h. Тази буква е изобразявала човек, който ходи. Когато човек е слизал на земята, т.е. когато е попаднал в закона на инволюцията, той се е раздвоил, изгубил е Бога и започнал да мисли за себе си, че е божество, вследствие на което се е отклонил от правия път, по който първоначално е вървял. Знакът h показва, че материята, в която човек е слязъл, започнала да се сгъстява и той се е раздвоил. Така се образували краката на човека. Значи краката представляват два принципа. За да може човек да ходи, да се движи, той непременно трябва да има два полюса. Тези два полюса, преведени в обикновения живот, представляват ума и сърцето на човека, които външно се изразяват в следните форми: мъж - жена, син - дъщеря, учител - ученик, господар - слуга. Когато този знак се обърне с главата надолу, във вид на чашка -Ч, това показва, че човек започва да се стреми към Бога, иска да върви нагоре както растенията.

Сега някой мисли, че като отиде на небето, и там ще намери същите отношения и закони, каквито съществуват на земята. Той казва например: „Аз не намерих нито един човек на земята, който да приляга на сърцето ми." Значи същото ще бъде и на небето. Питам: Нима хората са създадени, за да прилягат на твоето сърце? Щом мислиш така, задай си въпроса: Моето сърце приляга ли на Божието? Всеки трябва да си зададе този въпрос и правилно да си отговори. Хората отдалечават този въпрос от себе си и казват: „Господ е непостижим за нас." Ако искаме да отидем при Него,ние трябва да влезем във връзка с разумни същества,които да послужат като посредници между Бога и нас. Тази идея е наполовина вярна. То е все едно да кажете, че когато детето иска нещо от майка си, трябва да се обърне към други хора, които да бъдат посредници между майката и него. Когато детето иска хляб от майка си, търси ли посредници? Ако детето не се нуждае от посредници, защо нашата молба към Бога трябва да се предава чрез ангели, архангели и херувими, а не направо? Първият посредник или ходатай между майката и детето е нейното тяло. Детето ще се приближи

до майка си, ще я бутне малко и ще й каже: „Виждаш ли, че пред теб седи едно същество, което се нарича твой син? То хлопа, иска нещо от тебе, обърни му внимание." Майката ще го погледне, ще, го изслуша, ще предаде неговата просба на тялото си и ще чака отговор. Тялото ще отговори, трябва ли да му се даде нещо или не трябва.

Какви са понятията на съвременните хора за тялото? Много хора гледат на тялото като на автомат, като на механизъм, а не като на нещо разумно. Питам: Как е възможно разумен човек да живее в нещо неразумно? Може ли живият човек да живее между мъртвите? Това са въпроси за размишление, които ще ви доведат до някои елементарни, основни мисли в живота. След това анализирайте в себе си колко от вашите мисли са живи и колко - мъртви. Мъртви или смъртни хора наричаме ония, в които отсъства духовният елемент. Думата смърт в българския език започва с буквата С; във френски - с буквата М; в латински - също с буквата М; в английския -с буквата D; в еврейския - с буквата М; в гръцкия - с буквата Θ. Значи, думата смърт в различните езици започва с различни букви: С, М, D, Θ. Как ще се примирим с тази дума, която започва с толкова различни букви? Те имат почти едно и също съдържание. Буквата М, като се обърне означава, че смъртта се явява като резултат на материалния живот. Смъртта не е нищо друго освен прекъсване на връзката между живите частици на тялото. Следователно, прекъсне ли се връзката между Бога и човека, настава духовна смърт, която е по-страшна от физическата. Англичанинът казва: „Дето няма равновесие, там има смърт." Това означава буквата d, с която те пишат думата смърт. Българинът пък казва: „Всяко нещо, което не свети от само себе си, ражда смърт." Първата буква в думата смърт е С, която причинява всички вреди в света. Тя е стъргало, нож.

Казвате: „Светът е създаден от Бога и всичко, което Той е създал, е хубаво, красиво, добро." Питам: Щом е така, как и откъде се родиха противоречията в света? С един пример ще обясня този въпрос. Някой от вас отива да си купи шише за вода. Разглежда го и намира, че е гладко, добре направено. Опитва да пие от него вода и вижда, че е гладко навсякъде, приятно се пие от него. То не причинява никаква вреда. Ако ударите това шише в земята, то ще се раздроби на малки парченца. Стъпите ли върху тия парченца, те са остри, ще ви повредят, ще се набодат в краката ви. По същия начин и в живота много от Божествените шишета, които първоначално са били гладки, приятни за пипане, по наше невнимание се начупват на малки парченца и ние сами се натъкваме на тях, вследствие на което страдаме. Кажеш ли някому една неразумна дума, това е едно от тия малки парченца, на които и ти, и той се натъквате и започвате да страдате. Направиш нещо неразумно, пак страдаш - натъкнал си се на едно от тези парченца. Страданията, които ви причиняват счупените части на шишетата, създават противоречията в живота. Като изпитате тези страдания, т.е. като се натъкнете на противоречията, вие казвате:

„Да живеем по Бога! Да бъдем добри, внимателни помежду си!„ Защо искате това нещо? - Защото сте изпитали острия език на своите ближни. Острият език не е нищо друго освен счупените части от шишетата, на които, ако се натъкнете, ще изпитате големи болки и страдания.

Съвременните хора третират и от научно, и от практическо гледище въпроса за Любовта, искат да докажат какво нещо е тя. Излиза някой учен да говори за Любовта и започва да я разлага на съставните й букви, на нейните елементи; разглежда проявленията й още от най-стари времена и до днес, по филологически начин търси корена на тази дума в разните народи и времена; после той разглежда как се е проявявала любовта, когато човек е слизал в материята, т.е. когато е вървял по инволюционен път; разглежда проявленията й днес, когато човек еволюира и т.н. И след това пита слушателите си: „Разбрахте ли какво нещо е Любовта?" - „Не, ти ни кажи с две думи в какво седи Любовта. Ето, в Писанието, например е казано. „Бог е Любов." Кажи и ти само две думи по въпроса." - „Чакайте, аз мога и математически да ви докажа това." - „Все едно и математически да ни доказваш, пак няма да те разберем."

Казвам: Ние можем още сега да ви докажем какво представлява Любовта, но при няколко условия. Какви са тези условия? Ако сте гладували три дена, ние можем да ви докажем какво нещо е Любовта; пък и вие ще можете да я разберете; ако сте сити, няма да разберете Любовта. Ако сте болни, вие ще разберете Любовта; ако сте здрави, няма да я разберете. Ако сте невежи, ще разберете Любовта; ако сте учени, няма да я разберете. Казвате: „С няколко думи само ни определи какво нещо е Любовта." - Любовта е връзка между Бога и човека.

Питате: Каква е тази връзка? Как се изразява тя? Когато вие сте абсолютно честен по отношение на дадено лице, когато сте искрен спрямо него, никога не уронвате неговото достойнство и не изменяте мнението си за него, вие имате вече връзка с това лице. Измените ли отношенията си към него, вътрешната връзка между вас ще се скъса. Следователно правилните отношения между хората не трябва да се изменят, ако искаме да не се къса вътрешната връзка между тях. Държим ли в ума си чисти мисли и в сърцето си възвишени и благородни чувства, ние ще запазим връзката си с Бога, понеже Той е абсолютна хармония. Скъсаме ли тази връзка, ние влизаме в разрез с Божествения принцип, т.е. с разумното начало, което живее у нас. Казвате: „Кога се къса тази връзка?" - Когато човек не изпълнява волята Божия. Казвам: Бог не може да те похвали, ако на пътя на брата си поставиш парче от счупено стъкло. Бог не може да одобри твоята постъпка, ако на някое малко дете дадеш счупени парченца стъкла да си играе с тях или ако на някой беден човек дадеш един камък вместо хляб. Дойде ли при вас някое дете, дайте му една здрава играчка да се занимава с нея, но тя да буди в него нещо красиво и възвишено.

Дойде ли при вас някой беден човек, дайте му цял хляб, а не едно малко парче.

Питам: В кой Божествен кодекс пише, че хлябът трябва да се реже с нож? Писано ли е някъде, че хората трябва да носят ножове? Ножът представлява парче от някое счупено шише. Божественият свят не позволява на хората да си служат с парчета от счупени шишета. В кой закон от Божествената книга е писано, че житото трябва да се мели на водениците, а полученото брашно да се меси на хлябове, които после да пекат в пещи? Казвате: „Понеже нашите деди и прадеди са правили така и ние ще вървим по техния път." Кажете ми кой човек и кой народ за пръв път е млял житото? Камъните, през които минава житото, за да се смели, оставят в полученото брашно своите отрицателни енергии, които се предават на хората. По същия начин и железният нож, с който режат хляба, остава своите отрицателни влияния в хората, които го ядат. Като изучавате живота на светиите, проследете, дали те са употребявали ножове за рязане на хляб. Съвременните хора си служат с ножове, с вилици и минават за културни. Каква култура има в това? Днес хората пипат, бъркат в нечисти работи, вследствие на което те трябва постоянно да измиват ръцете си. Но и при честото миене пак има нужда да си служат със спомагателни средства; затова са необходими вилици и ножове да хващат нещата. В този случай пословицата „ела зло, че без тебе по-зло", има голям смисъл. Вилиците и ножовете служат като спомагателно средство за поддържане на чистотата. Условията, при които живее човек днес, му налагат да мие ръцете си поне пет-шест пъти на ден.

Кой е най-правилният метод за хранене? Кой е най-идеалният метод, който природата ни представя? Как храни майката своето дете? Детето употребява ли вилица или нож, за да приеме храната от майка си? Не, то туря устата си направо на гърдите й и суче. То не се нуждае нито от вилица, нито от нож, нито от ръце даже, служи си само с устата. Как храни птичката своите малки? - И тя им туря храна направо в устата. Искаме ли и ние да приемем храната си по този възвишен чист начин, достатъчно е да концентрираме волята си, за да я приемем направо от въздуха. Дойдем ли до това положение готварството като изкуство ще стане безпредметно, ще изгуби своето обаяние, с което днес се ползува.

Сега това са само разсъждения. Много години трябва да минат, докато се реализира идеалният начин на хранене. Това, което ви говоря сега, даже и в шестата раса няма да се реализира. Хората от шестата раса ще се хранят с по-чиста, по-здравословна храна от сегашната, ще изхвърлят от употреба ножовете и вилиците, медните съдове ще се заместят със съдове от по-благороден метал, но до идеалния, до съвършения начин на хранене още няма да дойдат. Коя планета оказва влияние на медта? - Венера. - А на калая? - Юпитер. Понеже Юпитер знае, че любовта на Венера е отровна, той я калайдисва. Обаче

калайдисаният съд скоро се изтрива, затова често трябва да се калайдисва. Върху желязото пък влияе планетата Марс. Човек, който има в организма си повече желязо, отколкото трябва, престава да работи, става мързелив. Отрицателното желязо прави човека мързелив, а положителното го прави крайно деятелен, активен, той иска изведнъж да се прояви като пехливанин, като силен човек. Кой метал се намира под влиянието на Сатурн? - Оловото. Значи всички пушки се пълнят със сачми, с куршуми, направени от олово. Засега в човешкия организъм трябва да влязат такива елементи, които да повдигнат вибрациите на неговите енергии. За тази цел той трябва да бъде под влиянието на Слънцето. Съвременният човек се е отдалечил от своя първичен център, вследствие на което той е изгубил влиянието на положителните елементи върху своя живот.

Казвам: Докато ученикът на окултната школа се дразни, сърди, не може да се обуздава, той е слаб. Съмнява ли се ученикът, той е пак слаб. В какво може да се съмнява човек? Ако вярвате, че Бог е създател на цялата Вселена, трябва ли да се съмнявате в нещо? Човек, който вярва в абсолютното, във Великото начало на живота, трябва ли да се страхува от нещо? Сега и най-големият герой се страхува, като минава вечерно време през някоя гъста гора. Защо се страхува? - Защото се съмнява. Който се съмнява, той е слаб. Силният човек никога не се страхува. Страхуваш ли се, ще признаеш в себе си, че си слаб. Обърни се тогава към Великото в света, направи връзка с Него и кажи: „Господи, аз съм страхлив човек, помогни ми да се засиля, да не се страхувам. Зная, че всичко лежи в Твоите ръце. Подкрепи и мен!" Кажеш ли така, ти ще изпиташ Божията сила и подкрепа върху себе си. Речеш ли да философстваш, че Бог няма да ти обърне внимание, ти сам ще се спънеш.

Един български полковник разправяше една своя опитност във време на войната. Стои той на бойното поле с един генерал и се разговарят помежду си. В това време англичаните ги обстрелват със своята артилерия. Генералът запитва полковника: „Как си, можеш ли да гледаш спокойно работата си?" - „Мога." - „Ами вие, господин генерал, как сте?" - „И аз съм добре, спокоен съм, зорко следя хода на престрелката." И двамата са спокойни, но сърцата им ще се пръснат от страх. Не е ли по-добре полковникът да си каже искрено: „Господин генерал, цял треперя от страх, но какво да правя, ще си гледам работата." И генералът тогава ще каже: „И мене ме е страх, но няма какво, и това положение ще се носи."

И тъй противоречията, които съществуват в живота, имат дълбоко предназначение. Те са изпити за учениците, за разумните хора. Всичко, което се случва в живота на разумния човек, е за негово добро. По този начин той се изпитва, а същевременно познава и себе си. Който не разбира смисъла на противоречията и изпитанията, като се намери пред тях, казва: „Аз ли съм най-

големият грешник в света, че всичко най-лошо да се струпа върху моята глава? Аз ли съм най-лошият човек, че всички да говорят против мен?" - Нито си най-големият грешник, нито си най-лошият човек, но небето те изпитва. Когато някой голям параход се намери сред бурните вълни на океана, вълните искат ли нещо от него? - Не, чрез тези вълни го изпитват само, дали е здрав или не. Щом оцелее на това голямо напрежение и стигне благополучно на пристанището, вълните казват: „Много здраво е направен този параход, не можахме да го пробием. "Успеят ли вълните да пробият парахода, значи той не е здраво направен. По същия начин се изпитват и хората.

Да допуснем, че някой човек е свършил четири факултета, минава за учен и започва да проповядва на хората морал, как трябва да живеят, какви отношения трябва да съществуват помежду им и т.н. В това време невидимият свят го поставя на изпит, като го лишава от всички средства за живеене, оставя го без пет пари в джоба. Той се намира в чудо, не знае какво да прави. Ходи натук-натам, мисли отде да намери пари назаем. Да поиска от другарите си, не смее - честолюбието му не позволява. Най-после той се отправя към дома на един богат човек и казва: „Дали ще се реша да му поискам пари или няма да се реша, не зная; каквото случаят ми донесе, това ще направя." Влиза в дома на богаташа. Поканват го да почака малко, докато домакинът на къщата си дойде. Той се озърта на една, на друга страна, вижда в един ъгъл на стаята касата на богаташа. Вслушва се внимателно, не чува никакви стъпки из къщата. Седи, мисли и най-после решава: „Нима такъв човек като мене, който е свършил четири факултета, няма право сам да вземе един малък заем от касата на някой богат човек? Ама щели да кажат, че това не е морално! Нека казва кой каквото ще, аз зная, че моралът се отнася само за децата, но не и за учените хора като мене. Ще отворя касата, ще взема пари, колкото ми трябват и когато имам, ще ги върна." Отваря касата, взима известна сума и си излиза. Сега той става още по-красноречив. Запитват го мнозина: „Какво е твоето мнение за морала? Има ли морал в света?" - „Морал има само за слабите хора, но не и за силните. Последните, т.е. силните хора в света създават морала." Обаче ние казваме: Ако този човек беше истински учен, той не трябваше да бърка в чуждата каса. Турците имат една поговорка, която казва: „Ако нещо ми се дава от Бога, да дойде само при краката ми." Ще излезе, че и този учен, като е видял касата, казал: „Щом касата е пред краката ми, Бог ми я изпраща." Не, човекът на положителния морал не може да разсъждава така, а още повече не трябва да постъпва така.

Сега ще ви приведа един анекдот за Настрадин Ходжа, да видите доколко много от съвременните хора не издържат на думите си. Върви Настрадин Ходжа по улиците без пет пари в джоба си и казва: „Ако рече сега някой да ми даде 99 турски лири, няма да ги взема; или 100 да са, или никак." Дочува го един богат човек и решава да направи един опит, да види дали Настрадин Ходжа ще устои

на думите си. Изважда от джоба си 99 турски лири и ги туря на пътя му. Минава Настрадин Ходжа през това място и забелязва парите; веднага се навежда, взима парите, преброява ги и ги туря в джоба си. Богатият върви след него и като вижда, че Настрадин Ходжа взима парите, запитва го: „Колко са парите?" -„ 99 лири." „Ти нали казваше, че ако някой ти даде 99 турски лири няма да ги вземеш, ако не са сто?" Настрадин Ходжа му отговорил: „Аз зная, че този, който е оставил 99 лири, ще бъде толкова благороден да остави още една."

И сега трябва да знаете, че всичко, каквото ви се случва в живота, е точно определено. Щом е така, справяйте се разумно с всички ваши мъчнотии. Искаш да поговориш с някой човек. Спри се малко, помисли в себе си за какво ще му говориш. Веднъж си го срещнал, има причини за това. Човек трябва да си дава отчет за всяка своя мисъл, за всяко свое чувство и за всяка своя постъпка. Дойдете ли до това положение, у всички ви ще се зароди желание да си помагате. Мнозина мислят, че другите хора не са като тях. И така е всъщност. Всеки за себе си е особен, няма подобен на него. Това именно е красивото в живота. В разнообразието е красотата и смисълът на живота. Един човек живее по един начин; друг живее по съвършено особен начин. Един разрешава задачите на своя живот като болен; друг ги разрешава като здрав. Казвате: „Не може ли без болести, без недъзи в света?" Питам: Мислите ли, че ако нямаше болести и недъзи в света, хората цяха да бъдат по-добри? Сегашните условия, при които Бог ни е поставил, са най-добри. Те са временни, но ние трябва разумно да ги използуваме. За в бъдеще тези условия ще се изменят, но сегашните условия са необходими за дисциплиниране на нашия ум, на нашето сърце и на нашата воля. Как ще се постигне това? - С постепенно засилване на човешкия дух. Само силният по дух може да обуздава своите мисли, чувства и действия. И сто пъти на ден да паднеш, стани и като малките деца кажи: „Хопала!" Някои деца имат тази добра черта, че колкото пъти на ден да падат, те веднага стават и казват: „Хопала!" От такова дете човек ще стане. Има деца пък, които, като паднат, започват да плачат и не стават, докато не дойде някой да ги вдигне. Ние наричаме тези деца „плачливи баби".

Казвам: Който падне, нека направи като децата, да стане и да каже „хопала". Когато човек пада, това показва, че равновесието му се е нарушило. Кога се нарушава равновесието? - Когато се изменя центърът на тежестта на телата. Как се възстановява равновесието? -По два начина: или като се извади част от теглото на натежалата страна, или като се прибави нещо на олекналата страна. По същия закон и ние, като ходим, ту губим, ту възстановяваме равновесието си. Същото нарушение и възстановяване на равновесието се забелязва и в човешкия мозък. Той се намира в постоянно движение. В него става непрекъснато течение на магнетични сили. Центърът на тежестта в здравия човек е някъде в корема. Започне ли да остарява, той постепенно се пригърбва, не може да пази равновесие, което показва, че центърът на тежестта в него е

променил мястото си. Вследствие на това старите хора се подпират с пръчка. Същият закон е верен и по отношение на морала. Ние едва сега се учим да пазим равновесие в морално отношение.

Следователно първото и главно нещо, което се изисква от всеки дом, от всяко общество и от всеки човек, е да запази равновесие между мислите, чувствата и действията си. Някой казва: „Еди-кое си общество ми препятства в работата." Дето и да сте, все ще ви препятства някой. Ако сте птица, ще ви гонят; ако сте заек, пак ще ви гонят; ако сте мечка, колкото и силна да сте, и за вас куршум ще има. И най-силните животни, които някога са съществували, са все изтребени. Няма живо същество, било в миналото или днес, което да не е имало и да няма изпитания. Тъй щото, ако ние искаме да живеем разумен живот, непременно трябва да бъдем в съгласие с Божествените закони, за да се образува връзка между Бога и нас. Разните религии проповядват, че човек трябва да се обърне към Бога, да има- будно съзнание, да бъде снизходителен, благороден. Той трябва да бъде еднакво снизходителен както към своите, така и към чуждите погрешки, нито да ги преувеличава, нито да ги намалява. Да прави човек погрешки, това е допустимо, но той трябва да ги изправя. Един българин разправяше: „Толкова години учих в училище, но българския правопис не научих. Каквото и да пишех, все правих по няколко погрешки. Откак земеделците дойдоха на власт и въведоха новия правопис, вече не правя погрешки. По-рано не знаех де да пиша ѣ, и къде просто е, но като изхвърлиха ѣ от употреба, вече ми е лесно."

Казвам: Не е въпрос човек да не прави погрешки, но да ги изправя. Изправя ли погрешките си, той постепенно се свързва с възвишения свят и започва да възприема неговите мисли и чувства. Човек не може да възприеме Мъдростта, докато не е повдигнал своята мисъл към висшия свят; той не може да разбере Любовта, докато не е любовно настроен. Любовта винаги придружава човека; тя върви заедно с него, но и той трябва да е нагоден да я разбира и възприема. Той е роден от Любовта и не трябва да я търси вън от себе си. Тя е вътре в него. Човек е плод на Любовта и разумността. На,това основание той не трябва да търси и разумността вън от себе си. Казваш някому: „Ти не ме любиш." Не е въпросът хората да те любят, но ти трябва да живееш разумно; твоите постъпки трябва да бъдат разумни, защото животът ти произтича от разумността. Освен това постъпките ти трябва да бъдат любовни, защото животът ти произтича от Любовта. Следователно човек сам определя своята разумност и своята любов. Щом определя своята любов, той определя и Любовта, от която е излязъл, защото Бог е Любов. Щом определя своята разумност, той определя и Разумността, от която е излязъл, защото Бог е Разумност. В това отношение ние трябва да бъдем образци и да покажем, че наистина Бог е Любов. Някой иска да има одобрението на хората. Не, важно е човек да има одобрението на Бога и да бъде полезен както за себе си, така и за своите ближни.

И тъй най-лесното учение е служене на Бога. Влезеш ли в Божествения свят, там всичко е уредено. Щом служиш на Бога, ти ще имаш на разположение един ключ, с който ще отваряш всички затворени врати. По-трудно учение е служене на ближния, а най-трудно учение е служене на себе си. Да служиш на себе си подразбира да влезеш в един напълно неуреден свят, където ти минаваш за господар, който поема всички грижи за уреждане на този свят. Въпреки това човек започва живота си с най-трудното учение - служене на себе си. От хиляди години насам той изучава това учение и още не го е научил. Следователно най-първо човек трябва да започне със служене на Бога. То значи да започне от богатия, от уредения свят, който дава кредит за живота. Като се научи да служи на Бога, той ще служи и на ближния си. Най-после човек ще служи и на себе си - най-мъчното учение. Тъй щото, първо човек трябва да служи на Бога, да научи всички ключове, с които Бог работи; след това ще служи на ближния си, като ще прилага някои от тези ключове; най-после ще служи на себе си, където ще покаже всичкото изкуство, което е придобил от първите два вида служене.

Всички спорове, всички недоразумения между хората произтичат от разместването на тези три вида служения. Повечето хора служат на себе си, като казват, че служат на Бога, вследствие на което се създават големи противоречия в живота им. Вие искате хората да ви обичат, да ви разбират и като не срещнете това, разочаровате се. Питам: Вие давате ли същото на хората? Ако дойде някой при вас, как ще му покажете своята любов? Ако мома дойде при някой момък, той веднага ще откъсне парче хартия и ще напише: „Откак те видях, сърцето ми се запали; без теб не мога да живея." Питам: Любовта може ли да се изрази на книга? Любовта няма външен израз; тя се изразява само по вътрешен път. Ако пък някоя мома иска да изрази любовта си, тя ще откъсне едно цвете, ще го подаде на момъка и ще му каже: „Ето моята любов!" Нима любовта може да се изрази с откъснато цвете? Не, срещнеш ли човека, който те обича, ти ще почувстваш в себе си вътрешна промяна, която напълно ще осмисли живота ти. И тогава ще кажеш: „Има любов в света, има Бог! Всички хора живеят, и аз искам да живея!" Любовта развива творчество в човека. Дойде ли Любовта в тебе, ти и поет, и учен, и художник, и музикант можеш да станеш - всичко, каквото пожелаеш, можеш да направиш.

Казвам: Това, което търсите, ще намерите само в служенето на Бога. Влезете ли в Божествения свят, тогава аз ще ви кажа: Като дойдете до първата врата на този свят, надясно ще намерите един ключ, означен с числото едно. Ще вземете този ключ, ще го турите на вратата и ще завъртите два пъти. Пред вас ще се открие друга врата, до която има голям асансьор с ключ, означен с числото три. Ще врътнете този ключ и асансьорът с голяма бързина ще ви издигне нагоре и ще спре на десетия етаж, пред вратата на който ще похлопате четири пъти. Веднага вратата ще се отвори, ще излезе един ангел и ще ви запита: „Какво

искате?" Вие ще му кажете: „Дойдохме при теб да ни покажеш начин как да изправим погрешките си." Ангелът ще се усмихне, ще ви хване за ръка и ще ви въведе в третата стая на десетия етаж. Сега ще ви оставя в стаята с ангела.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

6 лекция от Учителя, държана на 23 декември, 1925 г., София.

1925_12_27 Пълнене и празнене
лекция пред специалния клас

ПЪЛНЕНЕ И ПРАЗНЕНЕ

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Чете се резюме от работите върху „Най-любимата ви тема“.

Чете се темата „Еволюция на елементите“.

За следния път пишете върху темата „Най-полезното растение“.

Геометрията се занимава с изучаване на различните фигури и тела. Какво представлява кръгът според съвременната геометрия?
Отговор: Пространство, заградено с крива линия, на която всички точки са еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена център.
Според нас кръгът представлява хармоничните възможности на Разумния живот. Възможностите, които се крият в кръга, са възможности на целия Космос. Тия възможности са в зависимост от всички планети. Човек представлява един малък свят, микрокосмос. Да познаваш човека, това значи да познаваш цялата Вселена, големия свят – Макрокосмоса. Когато наблюдавате промените на Луната, вие се спирате върху фазите на нейното пълнене и празнене и вадите ред научни заключения. Например, когато се празни, Луната оказва един род влияния върху явленията в Природата; когато се пълни, тя оказва съвършено противоположни влияния върху явленията в Природата. Когато садите боб, царевица, пшеница, любеници или друго нещо, добре е това да става в периода на пълнене на Луната. Пълненето на Луната внася подтик, импулс за растене на растенията. Но в това време те не могат да растат. Те имат само вътрешен подтик за растене, обаче самото растене спира. Щом Луната започне да се празни, и растенето на растенията започва. Значи светлината на Луната при пълненето ѝ се отразява отрицателно върху растенето, т.е. това спира растежа на растенията. Същият закон се отнася и до растенето на човека. Когато болният иска да се излекува от болестта си, лекарите му препоръчват да гледа Луната, когато се празни, и да се свързва с нея. Пълни ли се Луната, той трябва да затваря кепенците на прозорците си, за да не прониква светлината ѝ в неговата стая. Става ли въпрос за слънчевата светлина, там и болният, и здравият трябва да се излагат на нейното благотворно влияние.

Когато изучавате характера и способностите на човека, виждате, че върху тях са оказвали влияние условията, при които даден човек се е родил, виждате

влиянието на различните планети върху него: на Луната в различните ѝ фази, на Слънцето и т.н. Идеите на човека растат и се развиват в периода на празнене на Луната, а добродетелите – в периода на нейното пълнене. Пълненето на Луната се отразява благотворно върху ония хора, които искат да се развиват духовно. И Венера има същите фази на пълнене и празнене, както Луната. Изобщо в пътя на своето движение всяка планета има свои специфични фази, през които минава. Различните фази се отразяват различно върху различните хора. Венера например действа върху чувствата на човека. Растенето и развитието на човешките чувства става в периода на празненето на Венера.

И тъй, ще знаете, че влиянието на планетите върху човека е неизбежно. Защо? – Защото те влияят и върху Земята. Щом влияят на Земята, върху която живеем, неизбежно ще влияят и върху нас. Планетите са живи, разумни същества. Следователно влиянията им върху хората представляват разумни отношения. Днес планетите се разглеждат като символи, но в бъдеще, когато човек достигне високо развитие, той ще проникне в тяхната същина, ще разбере какви тайни се крият в тях. Забелязано е, че Луната в своите фази на пълнене и празнене се отразява особено чувствително върху някои натури: когато Луната се пълни, те са неспокойни, не могат да спят. Щом Луната започне да се празни, те се успокояват. Безпокойството, което някои хора изпитват при пълнене на Луната, се дължи на излишната енергия в тях, която се отразява върху мозъка, върху дробовете или върху стомаха им. Как могат да се справят с тази енергия? Те трябва съзнателно да работят върху себе си, да намерят начин, чрез който да се справят с излишната енергия.

Сега аз говоря по въпроса за влиянието на планетите, за да си обясните всички ваши прояви и по този начин да поставите живота си на солидна основа – да знаете кога как да постъпвате. За тази цел вие трябва да се заемете с възпитание на волята си. Който има възпитана воля, той знае кои от желанията си трябва да ограничи и на кои от тях да даде път да се реализират. Същото се отнася и до мислите на човека. Който има възпитана воля, той знае на кои мисли да даде път и кои да ограничи. Че някоя лоша мисъл минала през ума ви, това ни най-малко не ви дава право да я допуснете в себе си, да ѝ дадете възможност да се реализира. Човек трябва да пресява мислите си, да дава ход само на ония от тях, които носят благо както за него самия, така и за неговите ближни. Българите имат една поговорка, която може да се приложи за дадения случай. Те казват: „Не всичко, което хвърчи, може да се яде." Значи всяка мисъл, която минава през човешкия ум, не може да се реализира. И всяко желание, което минава през човешкото сърце, не може да се реализира. Ако всички мисли и желания на човека се реализират, това значи да се предизвикат големи нещастия в живота му.

Понякога нереализираните идеи причиняват по-голяма радост на човека,

отколкото реализираните. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Вие сте пътник, предстои ви обаче да минете от единия бряг на една река на другия и оттам нататък да продължите пътя си. Реката е дълбока, не можете да я преминете, освен ако знаете да плувате. Вие не знаете да плувате, но отдалече още виждате, че има мост, през който можете да минете. Тъкмо се радвате, че сте видели моста, когато един човек ви пресреща и ви предупреждава по никой начин да не минавате през моста, защото гредите му са съвършено изгнили. В първия момент вие се сепвате, оставате недоволни, че желанието ви да минете през реката и да продължите пътя си остава нереализирано. Обаче, като помислите малко, недоволството ви се превръща в радост, че животът ви е спасен. Вие казвате: „Благодаря на Бога, че с нереализирането на своето желание можах да спася живота си." Представете си, че ви предстои да минете от единия бряг на реката на другия, но без мост. Знаете, че тази река няма мост, и разчитате на изкуството си да плувате. Тъкмо се готвите да преплувате реката, когато един човек ви настига и ви казва, че малко по-надолу от мястото, дето се намирате, е построен нов, здрав мост. Вие веднага се отправяте към моста, доволни и радостни, че идеята ви да преминете реката се реализира по-лесно, отколкото сте очаквали.

Това са примери, които често се срещат в живота. Случва се понякога, че гредите на моста, през който трябва да минете, са изгнили. Какво трябва да правите тогава? За предпочитане е десет години да чакате, докато се постави нов, здрав мост, отколкото да минете през изгнилия мост и да намерите смъртта си. И най-малкият, и най-неинтензивният живот е за предпочитане пред смъртта. Представете си, че един ваш познат дойде при вас и ви предложи да влезете с него в едно търговско предприятие, като ви казва, че за една година само ще спечелите големи суми. Вие се полакомите и колкото спечелени пари имате, влагате ги в предприятието. И той влага своите пари. Започвате предприятието с двеста хиляди лева. Цяла година работите усърдно, но в края на годината, вместо да спечелите нещо, вие изгубвате всичко, което сте вложили. Предприятието ви пропада напълно и на вас ви предстои отново да работите, за да си върнете вложените двеста хиляди лева. Колко години трябва да работите, за да си върнете тия пари?

Съвременните хора се намират пред такива свои желания, за реализирането на които внасят по двеста хиляди лева основен капитал, но в края на краищата всичко изгубват. И след това години наред трябва да работят усилено, да изживеят ред терзания, за да възстановят загубата, която са претърпели. Струва ли си за едно преходно желание да излага човек живота си на карта? За да се изплати дълг от двеста хиляди лева, са нужни най-малко седем години, ако се плаща месечно по три хиляди лева. Ще кажете, че човек трябва да живее. Какъв живот е този, който е пълен с терзания? Да живее човек седем години в радост и да спечели двеста хиляди лева, това има смисъл. Но да живее седем години в

терзания, за да изплати двеста хиляди лева дълг, такъв живот няма смисъл. В такъв живот няма никакво растене. Животът има смисъл, когато човек расте, развива се и принася плод. Този живот наричаме ние разумен, правилен. Това значи да върви човек в правия път.

Какво представлява правият път? – Правият път подразбира съприкосновение с реалността на живота. Оттам и всяка права мисъл, всяко възходящо желание също така подразбира съприкосновение с реалността. Само такива мисли и желания могат да се реализират. Само такива мисли и желания са в състояние да усилят вярата на човека. Следователно не се стремете към реализиране на такива мисли и желания, които не могат да усилят вярата ви. Щом се колебаете или съмнявате в една работа, не пристъпвайте към реализирането ѝ. У всеки човек има едно вътрешно чувство, вътрешен усет, който му подсказва дали ще има успех в това, което предприема, или няма да има. Който слуша това свое чувство и му се подчинява, той никога няма да сгреши. Каквито противоречия и да срещате отвън, щом това чувство ви подсказва да започнете една работа, започнете я без страх и колебание. В правотата на това чувство няма никакво изключение. Ако то не подсказва на човека да започне ли дадена работа, или не, в помощ ще му дойде умът. Умът ще започне да съветва човека: „Започни тази книга. Като я напишеш, критиката ще се произнесе добре за нея, тя ще се търси много и ти ще се прославиш.“ Напишеш книгата, напечаташ я, но в края на краищата не само че не се прославяш, не само че не търсят книгата ти, но тя минава съвсем незабелязано, а ти пропадаш материално и морално. И след това втори път не помисляш да пишеш нещо.

Съвременният свят е пълен с критици, но най-голям критик от всички е Луцифер. Той е сведущ във всички области на живота: и в науката, и в религията, и в изкуствата. Той познава психиката и на младия, и на стария в подробности. Той знае кого къде да пипне. Докато застави човека да влезе в някакво предприятие или да започне някаква работа, той употребява всичкото си красноречие. Хване ли се човекът на мрежата му, тогава пък ще употреби всичкото си изкуство да му противодейства, докато той се провали. Дето Луцифер влезе, там прах и пепел се вдига. Влезе ли между двама души, които се обичат, в скоро време те започват да се карат – отношенията им се развалят. Единият казва, че е на особено мнение по въпросите, и другият казва, че е на особено мнение. Никакво особено мнение нямат тези хора, но Луцифер е влязъл между тях и ги е разделил. Единият казва, че бобът трябва да се сее през март, за да стане по-добър. Другият казва, че за да стане по-добър, бобът трябва да се сее през април. И така спорът започва. Защо спорят? – Ако е въпрос за две мнения, нека направят опит. Нека единият посади боба през март, другият – през април, и ще видят кой от двамата е прав. Опитът разрешава въпросите, а не спорът. Според земеделците житото се сее два пъти през годината. От Димитровден до декември месец се сее зимница, а през пролетта – летница.

Според законите на Природата всякога може да се сее. Ако времето не позволява да се сее на физическия свят, то позволява да се сее в Духовния или в Умствения свят.

От астрологическо гледище през кои знакове слизат хората на Земята? – През всички знакове. Обаче успехът в живота им не е еднакъв. Някои хора идат на Земята при благоприятни съчетания на планетите, вследствие на което работите им вървят добре. Някои хора идат при неблагоприятни съчетания на планетите, вследствие на което работите им не вървят добре. Значи както не може да се сеят боб или други храни по всяко време, така и за идването на човека на Земята се изисква благоприятно време. Не дойде ли човек при благоприятни условия, все ще има нещо в живота му да куца. Например, ако човек има силно развито въображение, като слуша някой музикант да свири, или като чете произведенията на някой писател, той започва да им приписва качества, по-високи, отколкото те в действителност имат. Той ги счита за гениални, но не минава година-две, и се разочарова от тях. На какво се дължат разочарованията? – Разочарованията се дължат на факта, че въображението на даден човек е минало през периода на празнене на Луната. Защо хората се хвалят? – В повечето случаи хваленето има за основа нещо користно.

В баснята „Петел и лисица“ се разправя как лисицата се спряла под едно дърво, на което петелът стоял, и започнала да го хвали за голямото му изкуство. Защо го хвалила? Защото петелът държал в устата си парче сирене. Поласкан от хвалбите на лисицата, петелът започнал да кукурига: отворил устата си и сиренето паднало на земята. Лисицата взела сиренето, изяла го и след това се обърнала към петела с думите: „Ти си голям простак, нищо не разбираш от живота, никаква философия нямаш.“ На следната година лисицата пак видяла петела на дървото със сирене в устата и започнала да го хвали с цел и този път да вземе сиренето му. Петелът погледнал към нея, спокойно изял сиренето си и след това започнал да кукурига. Лисицата му казала: „Петльо, както виждам, много си поумнял.“ – „Да, добре научих урока, който ми предаде. Като учителка ти ми предаде добър урок, който аз научих и веднага приложих.“ Тъй щото дойде ли някой да ви хвали, че сте голям певец, музикант, писател или художник, ако държите в устата си парче сирене, първо изяжте сиренето, а после проявете дарбата си, за която ви хвалят. Иначе, изяде ли лисицата сиренето, ще ви нарече простак и ще си замине.

Всички поговорки, всички примери из живота не са нищо друго, освен израз на промени, които стават в човешката душа. Докато стигне своя висок идеал, човешката душа минава през ред съмнения, колебания, противоречия. Днес се стреми към наука, на другия ден се отказва от науката. – Не, колкото повече знания има човек, толкова по-добре: и той ще се ползва от знанията си, и ближните му ще се ползват. Когато лисицата изяла сиренето на петела и го

нарекла простак, с това тя искала да му каже, че трябва да има повече сирене, че и той да си хапне, и за нея да остане малко. Това е свободно тълкуване на баснята с цел да се примирят противоречията. Следователно, каквито и да бъдат подтиците на хората за придобиване на блага, те трябва да имат предвид, че от благата им трябва да се ползват и техните ближни. Това е начин за примиряване с противоречията в живота.

Сега от всички се иска да изучавате фазите на пълнене и празнене на Луната, за да разберете отде произтичат противоречията и да можете да се справяте с тях. Каквито процеси стават с Луната, такива стават в ума и в сърцето на човека. Умът и сърцето се пълнят и празнят, както Луната. Обаче това не става едновременно. Когато умът се пълни, сърцето се празни; когато сърцето се пълни, умът се празни – става пълна компенсация. Празненето се компенсира с пълнене, а пълненето – с празнене. Когато умът почива и събира енергия, сърцето се пълни и работи, изразходва енергия. И обратно: когато умът се пълни, сърцето се празни, т.е. почива. Когато казваме, че умът на някой човек се изпразва, това не значи, че той оглупява, но умът му се освобождава от един род енергия, за да събере нова, която да му даде нов подтик, нови сили. Забелязано е, че при явяването на нова култура в живота на хората настъпва умствен, или според някои – морален упадък, и хората започват да живеят нашироко, започват да търсят удоволствия. Това значи, че сърцето на хората започва да се пълни за сметка на ума. Щом новата култура се възприеме от хората, умът им започва да се пълни, а сърцето – да се празни. Тогава се явяват страдания, несгоди за хората, но те се компенсират с придобиване на новите идеи.

Придобиването на една нова идея се придружава с някаква жертва. Човек трябва да пожертва нещо от своите чувства, за да придобие една нова идея. Като знаете това, не се стремете да реализирате всички свои желания наведнъж. В даден момент можете да реализирате само едно свое желание. Невъзможно е да реализирате всички свои желания в един ден. Всяко желание и всяка мисъл трябва да се реализират точно на времето си. Като постъпвате така, вие постепенно ще разрешавате въпросите на живота без никакви противоречия. Тогава ще се стремите и към науката, и към изкуствата, и към религията, без да се спъвате в тия неща. Науката, религията, изкуствата не трябва да бъдат за вас спънка, но подтик, импулс да вървите напред. Като работите по този начин, вие ще развивате творческия си ум. Умът на човека твори, а сърцето прави връзки. Сърцето свързва хората, т.е. създава отношения между тях. Сърцето има на разположение много юлари в складовете си. Като хване някого, то веднага го свързва. Щом е дошъл на Земята, човек все ще бъде вързан някъде, но трябва да се моли някой разумен човек да го върже. Няма по-страшно нещо за човека от това, да го върже някой глупак. Щом се обърнете за помощ към сърцето, трябва да бъдете готови то да ви върже. Сърцето казва: „Понеже познавам природата ти, зная, че обичаш да риташ, затова първо ще те вържа, ще те подкова и тогава

ще ти помогна. Пътят, по който вървиш, е каменист, и като риташ, ще се нараниш и никаква работа няма да свършиш. Като те подкова, това ще бъде добре и за мене, и за тебе."

Не е страшно човек да бъде вързан, но той сам трябва да се връзва и да се развързва. Като се връзва, да не прави такива възли, че да не може после да се развързва. Когато слуша сърцето си, човек се връзва. Когато слуша ума си, човек се развързва. И тъй, докато слуша сърцето си, човек се завързва. Докато слуша ума си, човек се развързва. Щом слуша и ума, и сърцето си, човек ще знае как да се връзва и развързва. Това значи: когато умът и сърцето са в хармония, човек ще знае как да се връзва и развързва. Следователно, за да знаете как да се връзвате и развързвате, вие ще слушате едновременно и сърцето, и ума си. Това е една от красивите страни на живота. Има случаи, когато човек трябва да бъде вързан. Връзването подразбира съприкосновение с реалността. Свързване и залепване са две различни неща. Тъй щото, човек трябва да се свърже и по този начин да влезе в съприкосновение с реалността, без да се прилепи до нея. Всяко прилепване е придружено с обелване на кожата. Ако човек се прилепи, т.е. ако се залепи към нещо и пожелае после да се отлепи, той е осъден на обелване на кожата. Следователно, за да пазите равновесието си, вие трябва да слушате и ума, и сърцето си, да знаете как да се връзвате и развързвате.

За изяснение на процесите връзване и развързване ще си послужим с два символа. Да бъдеш вързан – това значи да бъдеш посаден в земята, т.е. да бъдеш растение. Растението може да расте и да се развива само когато е посадено в земята. На същото основание казваме, че докато не се свърже със Земята, човек не може да расте. Щом се освободи от положението на растение и мине в положението на животно, човек се развързва от Земята. Значи растенията са свързани със Земята, т.е. живеят по пътя на сърцето си. Животните са развързани от Земята, т.е. живеят по пътя на своя ум. Аз не вземам растенията и животните във формата, в която днес ги виждаме, но ги разглеждам като символи. Растение е всичко онова, което расте и се свързва с околната среда; животно е всичко онова, което се движи и се освобождава от връзките на своето минало.

За да реализира една своя идея, човек непременно трябва да се свърже. Как ще придобиете известно знание, ако не се свържете с университета и ако не прекарате там четири години? След това ще се развържете и ще излезете вън от университета. Човек не може да не се свързва, но връзките му трябва да бъдат разумни. Човек трябва да знае защо се връзва и защо се развързва. Иначе и завързването, и развързването ще бъде глупаво. Такива връзки правят и децата, но нищо не се ползват от тях. Някое дете ще се покатери на едно дърво, ще намери яйца в някое гнездо, ще ги разчупи, т.е. ще ги развърже, без да придобие нещо. Каква полза е допринесло детето на яйцата, като ги е

освободило от черупката им? – Никаква. Какво ви ползва помощта на някой човек, който се опитва да ви освободи, както освобождава яйцето от черупката му? Истинско освобождаване е онова, което се извършва по органически начин, както стават живите процеси в Природата. Растенето е процес на свързване, а развиването – процес на освобождаване. Развиването на Духа подразбира освобождаване от връзките на неговото минало.

И тъй, процесът на еволюцията не е нищо друго, освен освобождаване на човешкия Дух от връзките на неговото минало. Щом се освободи от тия връзки, и да слезе пак на Земята, той много ще мисли по какъв начин да се свързва. Човешкият Дух слиза на Земята за придобиване на опитности, т.е. за търсене на приключения. И най-напредналите същества, като живеят хиляди години на Небето в пълна хармония, най-после пожелават да слязат на Земята, за да придобият някаква специална опитност, да имат някакви приключения. Срещате един млад момък, добре изхранен, хубаво облечен, любимец на майка си и на баща си. Един ден дойде в ума му идеята да напусне бащиния си дом, да отиде по света да странства. Напуща майка, баща, напуща дома си и тръгва. Странства година, две, три, десет, изхарчи парите си, огладнее, осиромашее, и току-виж, решава да напише на баща си любезно писмо: „Мили татко, направих голяма грешка, че не изпълних твоя съвет. На своя глава реших да странствам из широкия свят, но всичко изгубих: здраве, сила, красота, пари. Днес съм в положението на последен сиромах. Моля ти се, прати ми пари да се върна при вас. Ще ви слушам, ще правя, каквото ми кажете. Не се живее лесно в чужбина, далече от майка и от баща.“ Така пише и Духът на Своя Небесен Баща след дългото си странстване на Земята. Като се върне при Баща си, той се радва, че е придобил една голяма опитност, и знае вече как да се свързва и как да се развързва.

Първо упражнение: Заставаме изправени стройно на крака. Ръцете са пред гърдите, с допрени пръсти и с длани, обърнати надолу. Десният крак се изнася напред, добре изпънат. Ръцете се разтварят настрани в широки полукръгове. Бавно се приляка с леко докосване на лявото коляно до земята. Ръцете се прибират към гърдите и бавно се издигат нагоре. Същото упражнение се прави още един път с изнасяне на левия крак напред. Цялото упражнение се прави три пъти с десния крак и три пъти с левия.

Второ упражнение: Заставаме прави, с прибрани крака. Ръцете са пред гърдите, с върховете на пръстите едни срещу други и с длани, обърнати надолу. Дясната ръка прави движение в полукръг, настрани и се прибира на мястото си пред гърдите. Същото прави и лявата ръка. Това се повтаря няколко пъти ту с дясната, ту с лявата ръка. После двете ръце се изнасят настрани, прави се леко трептене на цялата китка с постепенно усилване, отслабване и спиране. Трептенето на китката се прави три пъти.

Трето упражнение: Ръцете са пред гърдите – в същото положение, каквото и при двете горни упражнения. Бавно разтваряне на ръцете настрани с дълбоко поемане на въздух. Прибиране на ръцете с бавно издишване на въздуха. Така се вдишва и издишва по три пъти. Бавно сваляне на ръцете надолу.

Тайна молитва

Книги:

* Пълнене и празнене

Време и сила (Младежки окултен клас. Пета година (1925–1926). София, 2002)
32 беседи от 15 ноември 1925 г. до 27 юни 1926 г.
* Пълнене и празнене

Влияние на светлината и на тъмнината (Младежки окултен клас. Година V (1925–1926). Том II. София, 1937)
15 беседи от 6 декември 1925 г. до 14 март 1926 г.

Начало: 19:00

1925_12_27 Показа им ръцете си
неделна беседа

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

Беседа, държана от Учителя на 27 декември, 1925 год., гр. София.

"И това като рече, показа им ръцете и ребрата си."

Да си покажеш ръцете, да си покажеш ребрата, в това повидомому/привидно/ няма никаква наука. Кой от вас не си е показал ръцете някому? Когато лекарят дойде в дома на болния, болният веднага си показва ръката и лекарят я хваща, и опитва пулса му. Кой от вас не си е подавал ръката на своя приятел? Навсякъде, изобщо, има подаване на ръце. И това е толкова маловажно, че ние не му даваме никакво значение. Да си подадеш ръката, това е едно от обикновените събития в света. Когато хората правят някакъв договор помежду си, те си подават ръка. Когато се здрависват, също си подават ръка. Казва се в Евангелието, че Христос си е показал ръката. Какво означава това? От чисто научно гледище, ръката има голямо съдържание. Да си подадеш ръката на един хиромантик, това значи, да прочете по нея твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще. Той, от ръката ти ще познае, какъв човек си. Обаче, сегашните хора крият вътрешната страна на ръката си, защото хиромантиците четат по вътрешната страна на ръката. Някои си стискат ръцете, защото тази книга трябва да бъде загърната, не всеки трябва да чете по нея. И действително, хубавите книги са за учени хора. Когато казвам, че науката е за учените хора, разбирам, че тя е за високоблагородните, за висшестоящите хора, за хората, които имат душа. Човек, който няма душа, за какво му е наука? В онази велика и истинска наука на живота, не се гледа на външната форма, не се гледа, какво е външното лице на нещата, а се гледа на вътрешното съдържание. Сега, ние говорим за формата, но формата, сама по себе си, е една необходимост за проява на реалността.

Аз сега ще направя едно малко отклонение, ще внеса едно вметнато предложение, а именно, ще кажа, че съвременните учени хора твърдят, какво всичко в света се движи. Това твърдение на учените хора е наполовина вярно, защото, ако действително всичко се движи, тогава ние не бихме познали това движение. Значи, има нещо, което се движи върху нещо, което не се движи. Следователно, по онова, което е постоянно, ние познаваме това, което се движи. Тъй че, има нещо в света, което се движи върху недвижещото се. Има нещо, което се изменя върху неизменяемото. И тъй, в самите вас онова, което се движи, което се изменя, ви радва. Но същевременно, във всяка душа, във всеки ум има нещо, което не се движи. Нима дъното на онази река, в която тече водата, се движи? Не, дъното й е постоянно.

Вярно е, значи, твърдението, че само развиващият се живот се движи, а живот, който не се развива, не се движи; той е една постоянна величина. Следователно, развиващият се живот се определя от онзи, който не се развива, или който не се диференцира, или който няма нужда да се проявява. Това нещо, на един окултен език означава: има същества, които са доволни от себе си, следователно - те нямат нужда да се проявяват; а има същества, които не са доволни от своето положение - и те искат да се проявяват. Сега, да преведа това философско твърдение на един по-обикновен език. Има богати хора, които не искат да бъдат богати и има сиромаси, които не искат да бъдат сиромаси. Защо сиромасите не искат да бъдат сиромаси? Защото те считат богатството като едно благо в живота си. Добре, ако това е вярно и всичките хора бяха еднакво богати, ако всичките хора бяха еднакво учени, какво щеше да бъде положението на съвременния свят? Възможно ли е всички хора да бъдат еднакво силни в света? По закона на мисълта, допустимо е, но то е само една концепция, едно понятие, едно твърдение, но дали то има своя реалност, то е друг въпрос. От казаното по този логически начин, какво следва? - Че само разумното расте и се развива, а неразумното седи на едно място. Какво заключение ще извадите от това? Че онова, което не се проявява, е неразумно. Нали така? Щом кажем за някой човек, че е неразумен в живота, ние подразбираме, че той не се развива, а щом кажем, че е разумен подразбираме, че той се развива. Когато кажем “мъртъв” човек, подразбираме човека, у когото движението е престанало, а когато кажем “жив” човек, подразбираме човек, у когото движението е започнало. Само в разумния човек има движение. Само разумното, живото се развива, а дето има живот, има и разумност. Животът и разумността са тясно свързани. Така седи този въпрос в човека. И много пъти, мъртвите тела се движат не по своя воля, а по волята на разумния. Един мъртвец може да се пренесе от Германия в България, може да му направят венци, туй-онуй, но всичко това не е по негова инициатива, той не иска да го местят от едно място на друго, това е по желанието на живите хора. И когато ние, мъртвите хора, се движим, как мислите, ние ли се движим, или ангелите ни носят от едно място на друго? По някой път вие мислите, че сте живи. Сега ние престъпваме към една област, аз я наричам "област на бездънните предмети" и като хлътнем там, долу, отиде вече. Хлътнеш ли долу, не знам къде ще стигнеш. Затова, ще се пазим от тези работи. Ще надникнем само донякъде и ще кажем, че това място е без дъно.

Христос показал ръцете си на своите ученици и ги запитал: “Вие познавате ли тия ръце?” Понеже те не можаха да Го познаят, Той им каза: “Четете линиите на ръцете, понеже те никога не се изменят.” И наистина, гласът понякога може да се измени, лицето може да се измени, но човешката ръка никога не се изменя. Най-мъчно може да се измени човешката ръка. Следователно, туй, което е написано в човешката ръка, освен че не се изменя, то остава за хиляди поколения - както е написано; и от хиляди поколения. То е тъй точно, тъй неизменно написано. Някой ще каже: защо аз не мога да го видя? Не можеш да

го видиш! Виждането подразбира знание, будност на съзнанието. Как може ученият, под своя микроскоп, да вижда и най-малките бублечици? Ти казваш: понеже не виждам нищо във водата, не мога да вярвам, че има в нея някакви микроби. Но микроскопа казва: погледни чрез мене; питам: този микроскоп вярва ли в микробата, която виждаш? Следователно, има начини, чрез които ние можем да се доберем до онази, велика реалност в живота. Релността всякога се отличава по следното качество: Щом човек се домогне до същинската реалност - тъй както учените твърдят - без разлика на това, дали ти си в будно или в сънно състояние, дали си учен или прост - тя ще произведе в него една малка радост. Това е един неизбежен закон. Значи, всяка малка радост, от какъвто характер и да е, показва една допирна точка с онази реалност, от която животът произтича; или от която разумността произтича; или от която произтичат условията за проявяването на тази реалност. Но, понеже ние сме в движение, не можем да бъдем в постоянно съприкосновение с реалността. Ето защо, при това движение, следната фаза ще бъде едно отдалечаване от реалността и човек ще се намери в една крива линия. Линията на еволюцията не върви по един прав път, но по един крив път. Сега у вас може да се сложи идеята: ами нали е казано, че трябва да вървим по един прав път? Обаче, правият път не подразбира правата линия. Нима онзи разбойник, който върви по правия път, по най-късия път - това означава "прав път"? В окултната наука под "прав път" разбират онзи път, който има най-много допирни точки с реалността. Този път може да обикаля, да върви и по крива линия, но щом има най-много допирни точки до реалността, той е правият път.

И тъй, Христос показва ръката си на своите ученици и им казва: "Вие можете ли да четете?" Те Му казаха: "Можем, Учителю!" Те четоха по нея. И како казаха? - Тази е ръката на нашия Учител. Но какво означава човешката ръка сама по себе си? Човешката ръка, това е изявяването на човешкия дух. Това е мощното, това е великото в света. Ръката е тясно свързана с човешкия дух, затова човек трябва да държи в себе си великата мисъл, че той има ръка и то, съдържателна ръка, върху която е написано всичко. За човека не е достатъчно само да знае, какво е написано по тези линии, но да знае, какво означават тези линии, какво означават формата, гънките на самата ръка, да разбира цялата ѝ външна и вътрешна страна. Някой казва: тази ръка е грозничка. Не, красивите ръце не са съдържателните ръце и грозните ръце не са безсъдържателните ръце.

Аз ще се отделя за малко от въпроса за ръката и ще ви представя два примера. Те са следните: Имате един човек - малко сприхав, малко чувствителен, нервен по натура - естеството му е такова. Той скоро се възбужда, скоро избухва, сече направо - де кого завари, този-онзи, всички ги е страх от него. Кой как го бутне, на всички отговаря. Ако ти го бутнеш един път, той ще те бутне два пъти, ти му кажеш една дума, той - десет. Този човек е готвач, държи гостилница, но готви хубаво, чисто, пък и евтино продава, затова, кой как мине, все го обикаля,

неговата гостилница постоянно се пълни. Всички обичат яденето му и казват: сприхав човек е, но хубаво готви и евтино продава. За кого отиват тия хора: за неговата сприхавост ли или за яденето му? - За яденето му, защото всеки може да си вземе от него.

На другата страна имате един благороден човек, с класическа физиономия, неговите деди и прадеди са били от знатен род, в думите му няма да намериш нито една погрешка. И той е един гостилничар, и той готви много хубаво, но продава много скъпо, затова никой не влиза в гостилницата му. Който влезе, кесията му се изпразни. За него казват: много добър човек, но много скъпо продава. Казвам: тия двама души се различават. Единият е благороден по наследство, но по проява е много скържав, а другият по наследство е сприхав човек, по проява е благороден, евтино продава и казва: "Нека си вземат всички!" Като правя сравнение между тия двама гостилничари, вие казвате: много е пресилено това. Да, може да е пресилено, но по някой път трябва да се направи едно преувеличение в нещата, за да се видят и проучат добре. Някой път учените хора, когато искат да представят някоя микроба на дъска пред своите слушатели, те я написват голяма, такава, каквато е наблюдавана под микроскоп. Казвам: тази микроба под микроскопа е голяма, но с обикновено око гледана, тя е малка.

Ще ви представя други два аналогични примера. Срещате една красива дама, или една красива "леди", както я казват на английски език, няма да употребя думата госпожица. Турците употребяват в този случай "ханъм". Тази "леди" е благородна, красива, хубава. Тя има съзнание за своята красота. Който я погледне, всички се чудят на нейната красота, но тя не обръща никому внимание, никого не поглежда. Всички казват за нея, че е горда. Тя казва: "Нямам нужда от вас." Но въпреки всичко това, всички тичат подире ѝ. Защо? - Да вземат нещо от нейната красота. Има една друга "леди", но тя не е красива. Като съзнава своята грозота, тя гледа да бъде добра, любезна с всички. Питам: защо тя пък е тъй любезна, тъй учтива? Казвам: грозната, за да балансира своята грозота, туря на лице своята доброта, а красивата, за да пази своята красота, понеже всички я търсят, тя ги презира, туря на лице една лоша черта - гордостта. Тя казва: "Не искам да ги зная." В природата има един такъв закон на балансиране. Разбира се, че щом съм богат няма да искам да зная хората, защото всеки ще се интересува да знае, какво има в моята каса. Кой как мине, ще бърка. Кой как дойде до парите, пръстите му ще се привлекат от парите.

Христос посочи ръката си на своите ученици. Съвременните хора казват: посочете ни реалността в света! Ето ръката, това е една реалност. Няма по-голяма реалност от човешката ръка! Но до колко учените хора вярват в тази реалност? До колко вярват те в тия линии? Това, че човешката ръка има пет пръста, за тях е една случайност. Човек може да има и шест пръста. Така

разсъждават хората, които мислят, че всичко е в движение, че целият свят се движи; а хората, които разсъждават, че светът в едно отношение е постоянен, а развиващият се живот е в движение, те мислят, че тази ръка може да расте и се развива.

Тогава ще ви приведа едно сравнение, като отличителна черта между физическия или механическия и органическия свят. Ако вземете 10 пясъчни зрънца и ги турите в една кутия, и после други 10 ябълчни зрънца и ги турите в друга кутия, като ги оставите да седят там няколко месеца или една година, тези зрънца ще се увеличат ли? Няма да се увеличат. Но между пясъчните и ябълчните зрънца има едно съществено, отличително различие. Кое е то? Ако посеете пясъчните зрънца в земята, ще се увеличат ли? - Няма да се увеличат. Ако посеете ябълчните зрънца в земята, ще се увеличат ли? - Ще се увеличат. Следователно, казват за някого: той иска да се покаже. Какво означава това? Когато някой човек иска да се покаже, то е отлична черта. Аз бих желал всеки човек да се покаже. Защо? Нека се покаже, той е жив човек. Всеки човек трябва да покаже, че е жив. Той е една ябълчна семка. Всеки човек трябва да има стремеж да се покаже, в каквото и да е направление. Като посадя едно ябълчно зърно в земята, след време то се покаже отгоре над земята, започва да расте и казва: "Господарю, благодаря ти, че ме посади, че ми даде възможност да се развивам." И след няколко години то дава плод. Между дървото и мене има известно съотношение, ний се разбираме. Аз поливам това дърво и то се радва. Следователно, между видимия и невидимия свят има едно съотношение. И туй съотношение се изразява само по един вътрешен начин.

Значи, цяла книга е написана по ръцете на хората. И съвременните майки трябва да знаят, какво е написано по ръцете на техните деца. Те казват: каквото Господ даде. Не, не е така. На ръката на тяхното дете, например, природата е написала: твоето дете има недъг. Какъв? - То ще обича да поизлъгва малко. После и друго е написано. Какво? - Твоето дете ще обича да пооткрадва малко. Понеже е майка, тя казва: а, моето ангелче не може нито да краде, нито да лъже. Да, сега не може, но за в бъдеще ще може и да поизлъгва, и да пооткрадва. Нима мислите, че онзи сокол, който е вътре в яйцето, може да направи някому зло? Не, докато е в яйцето, нищо не може да направи, но като се измъти, ще покаже своето естество. Следователно, природата, като е написала това нещо на ръката на туй дете, с това иска да му каже: "Ти ще работиш върху себе си, за да премахнеш тази склонност да поизлъгваш и да пооткраднеш." Майката казва: ама не може да бъде това нещо! Ние сме се молили на Бога за това дете, Той не може да ни даде такова дете, с такива лоши наклонности, да краде и да лъже. Но като порасне това дете, майката вижда, че то и поизлъгва, и пооткрадва, излиза тъкмо така, както природата е написала на ръката му. Тогава майката и бащата казват: Защо Господ ни даде това дете? Защото си го искахте. Коя мома, като се ожени, не иска дете? Ама ние мислихме, че ще бъде някой ангел. Чудни

сте вие! Ангелите нямат друга работа, ами ще напуснат небето, онзи светъл, смислен живот и ще дойдат при вас, при някоя неодела-майка, като някое малко бебенце, да го потупва всеки ден, да го праща да оре на нивата, или да го праща да пасе някому биволите и воловете. Майката казва: ангелче е моето дете. Да, ще го видиш. Ние, хората, сме много взискателни, искаме да дойде при нас някой ангел. Благородно е това желание, да дойде някой ангел у нас, възможно е и това, но кога? По какъв начин може да дойде един ангел у нас? Ангелите няма да се раждат като нас, но писано е в Писанието: "Когато ние се обърнем към Бога и се новородим, тогава Господ ще изпрати по един ангел да живее във всеки едного от нас." Тогава ще бъдем радостни и весели. И действително, няма по-хубаво нещо от това, да дойде един ангел да живее в тебе, да си всякога бодър и весел, а когато искаш да проследиш един научен въпрос, ще запиташ този ангел: кажи ми нещо по този въпрос? Няма нещо, което този ангел да не знае. Той знае и музика, и изкуство, и наука - всичко знае. Тия хора, в които се вселява по един ангел, ние наричаме "гениални хора". Вие казвате: този човек е гениален. Аз казвам: в този човек живее един ангел. Ама той е свят човек. Да, в него живее един ангел, затова е свят човек. Следователно, във всички хора живее по един велик дух, които духове също са на йерархии. Някой човек иска да бъде музикант. Музикант, в пълен смисъл на думата, може да бъде само онзи, у когото живее един ангел. И всичко възвишено и благородно в света, в какъвто и да е смисъл, се дължи само на ангелите. Обаче, ние ще кажем: тогава, де е нащта индивидуалност? Какво подразбираме под думата "индивидуалност"? Има ли в това нещо несъобразно? Ангелите са почерпили своето знание от Бога, а ние го черпим от тях. Какво лошо има в това? Когато един ангел влезе в някой човек, и той се прояви като поет, напише една много хубава поема, ангелът няма да подпише името си, но ще каже на своя ученик:"Ти си подпиши името, тази работа е твоя"! Ангелите са много щедри, много благородни. И като напише този човек нещо хубаво, всички казват: "Колко е гениален този човек, глава има в него!" Да, тази глава е на ангела.

Христос показва своята ръка на учениците си и казва: "Ще се научите да четете!" Некои искат да познаят Христа. Как ще го познаете? Христос, като дойде, ще ви покаже ръката си. Научихте ли се да четете на Христовата Ръка? Какво ще видите на нея? - Първата линия - линията на сърцето - е идеално развита, което показва една идеална любов - любов към цялото човечество. Тя е една от най-дългите линии. Най-правилната линия на ръката е тя. Тази линия по своята форма показва, че във всички условия на живота тя може да се прояви правилно, нормално, т.е. разумно може да се прояви - да обичаш, без да се встрастяваш; да обичаш, без да ограничаваш! Да обичаш така, това значи, да даваш подтик на всяка душа да се повдига. Туй е написано на сърдечната линия на Христовата Ръка. Втората линия, която ще ни обърне внимание в Христовата Ръка, е линията на ума, която също така е гениална, в смисъл - много правилно

развита. Тази линия върви паралелно с линията на сърцето. Линията на сърцето и линията на ума требва да вървят паралелно, но в две противоположни посоки. В сегашната математика се казва, обаче, че две линии, за да бъдат успоредни, трябва да вървят в една и съща посока, а в живата математика може да имаме две успоредни линии, които вървят в две противоположни посоки, и пак да са успоредни. Следователно, разумните хора, които се движат в две противоположни посоки на своето битие, спазват същите отношения. Това движение привидно само е противоположно.

И тъй, да определим сега, какво означават двете линии на ръката. Линията на сърцето показва, че то борави с по-гъста материя, а линията на ума показва, че той борави с по-фина материя. От тук виждаме, че единият свят почива върху другия, строеж има. Друга важна линия в ръката на Христа е линията на живота. Ще забележим, че в линията на живота у Христа се подчертава идеята, че Той дава живот преизобилен. И тази линия е добре, правилно развита, тя определя възможностите на Любовта. Линията на ума слиза към долината на Марса, което показва, че умът трябва да ограничи войната. Хората трябва да воюват, това е вярно, но как трябва да воюват? Линията на сърцето пък ще определи, какви трябва да бъдат отношенията на хората - благородни отношения с всички и навсякъде. Линията на сърцето, също така, ще определи и каква трябва да бъде религията на хората в света. Сегашните хора казват, че трябва да има религия. Не казвам, че не трябва да има религия, но преди да съществува религия, хората трябва да бъдат духовни, разумни, защото религията се включва в духовния живот на хората. Човекът седи по-високо от своята религия. Религията, това е външното изявление на човека в света, на неговите схващания.

И тогава казвам: има три вида отношения към света: Първо: отношение към Бога, към Любовта. Второ: отношение към своята душа. Трето: отношение към своя ближен. Казвам: много мъчно е да се познае, какво нещо е Бог, и какви трябва да бъдат нашите съотношения към Бога. Често ме запитват: кажете ни, как трябва да се служи на Бога? Да се служи на Бога, това и малките деца знаят. То не трябва да се доказва. Служенето на Бога е служене, което иде най-естествено и се проявява и в най-малките неща. Значи, служенето на Бога е естество не само за човека, но и за най-малките животни. Наскоро, един мой познат ми разправяше, един пример за служене на Бога от страна на една мечка. Доколко този факт е верен, не зная, но той седи в следното: отива един българин, някъде из гората, да сече дърва, но ето - насреща му излиза една мечка, отправя се към него и му посочва дланта си. Той спазва присъствието на духа и поглежда, в лапата на тази мечка стърчи един доста голям трън, забил се доста надълбоко. Той се приближил до нея, изважда тръна от лапата ѝ, подухва малко мястото, позаглажда го, да не я боли и се готви да тръгва. Като се освободила мечката от тръна, повела този селянин нагоре в гората и се спряла

пред едно място, дето имало много готови, насечени дърва. Той си натоварил лесно колата. После го повежда навътре в гората и се спира под едно голямо дърво. Обръща му вниманието да погледне нагоре. Той се учудва, какво ли иска още от него, но забелязва на дървото една пчела с мед. С това тя му благодарила, като му казва: "Ето, тук има дърва, а тук мед, вземи си колкото искаш!" – и си заминала. Значи, тя си плаща, като на доктор. Какво ще кажете отгоре на това? Че туй е измислица? Не, доказано е, че в животните има много голяма признателност. Има случаи, дето плъхове са хранили гълъби. И ред други наблюдения са правени върху животните, при които е констатирана тяхната признателност. И в животните има разумност. Щом и в животните има разумност, ние, по-разумните същества от тах, няма ли да имаме разумността поне на тази мечка? Ние няма ли да имаме поне и толкова признателност към Бога, Който ни е изпратил на земята, дал ни е живот, на който да се радваме и да проучваме неговото величие и дълбочина? Хайде да не произнасяме постоянно думата "Бог", защото може би ще кажете: гръмна ми главата от тази дума! Тогава ще кажа: не трябва ли да имате благодарност към тази жива природа, която ни е дала всичко? Не трябва ли да определим отношенията си към нея, към всички наши по-напреднали, по-възвишени, по-разумни братя, които са били тъй благородни, тъй доблестни да ни помагат в нашето развитие? Как трябва да им се отплатим? Ако една мечка, за изваждането на един трън от крака й, показва на този българин, де има дърва да си ги насече и събере, де има мед да си похапне, какво трябва да направим ние, за да изразим своята благодарност? Този българин е бил толкова благороден, че не е взел всичкия мед от хралупата на дървото, но оставил и на мечката да си хапне. Обаче ние, съвременните хора, как бихме постъпили в този случай? - Бихме взели всичкия мед и за мечката нищо не бихме оставили. Не е така. Вземете толкова, колкото ви трябва, а излишното оставете за другите.

Аз ще ви приведа друг пример, от който ще видите, че и в мечката има човещина. И туй се е случило в България. Някой си добър, благочестив българин пътувал из една гора, но по пътя му станало лошо и той паднал на земята. Наоколо му нямало нито един човек - местността била планинска. Като се видял сам, изоставен, обърнал се към Бога с молитва, дано някак му се помогне, иначе бил осъден на смърт. По едно време, от гората се задава една мечка, която иде право срещу него. Побутва го малко, но той не се мърда. Тя разбрала, че е болен и го задига. Този българин си казал: ти остави треската, тя премина, но с мене всичко се свършва, аз отивам вече. И наистина, от страх го претресло. Оставил се най-после, да става, каквото ще. Мечката го понесла и се приближила към една овчарска колиба. Овчарят, като видял мечката, хукнал да бяга. Тя влиза вътре, слага болния на земята и си излиза навън. Овчарят след това се връща в колибата си и пита болния: как те носеше мечката? - Трябва да станеш като мене болен, за да разбереш. Питам сега: това нещо възможно ли е? Да, възможно е. И в животните има благородни пориви, и в тях има

пробуждане на съзнанието, както и у хората. Казвам: не трябва ли и ние, поне колкото онази мечка, да имаме благородни чувства?

Сега, в съвременния живот, ние мислим, че сме най-разумните хора. Хубаво е да мислим така, но същевременно, трябва да постъпваме и разумно. Най-разумното в света, това е Бог. Това съвременната наука нарича "постулат", т.е. това, което всякога и във всички времена остава неизменяемо, това е Бог. Той е последователен, хармоничен във всички свои постъпки. Той прави добро, без да има нужда от доброто. Проявява своята разумност, без да има нужда от тази разумност. Хората Го славят, без да има нужда от тази слава. Всичко това, което той проявява, прави го все заради нашето благо. В Неговото битие седи благото на всички малки и големи същества, за да се радват на всичко това, което Бог има. Те се радват на всички възможности в Бога. Бог съдържа много велики блага в себе си, но ние още не сме ги изпитали. Един ден, обаче, вие можете да опитате и тия блага, които ангелите имат. Тогава вие ще живеете в един свят, дето има абсолютна свобода. Знаете ли, какво нещо е абсолютната свобода? – То значи, да живеете в един свят, дето ще бъдете напълно обичани от всички, а не както сега – любовта ни се разваля всеки ден. Вие казвате: ние сега се обичаме. Да, но не се знае, колко време ще трае тази любов. Някой път някой те обича за година, а друг - за две години, трети - за три години, а някой - за 20 години, но, в края на краищата, и тази любов се разваля. Обаче, в ангелския свят, Любовта никога не се изменя, никога не се разваля. Тя е постоянна, даже постепенно се усилва и расте, понеже е разумна. Няма по-разумно нещо от Любовта. Когато Любовта влезе в човешкото сърце, какво прави? – Тя произвежда един свещен трепет в сърцето, един разумен акт в ума. Любовта е, която образува тази линия на ръката. Като разгледате тази линия, от горното й разклонение, до долното й разклонение, тя показва пътя, който човек е минал през всичките епохи, как се е подвизавал в Любовта и т.н. Много степени има в Любовта. Линията на ума пък показва, как се е развивал човек и до колко разумно е използвал условията на своя живот.

Вие казвате: човек требва да има душа! Някой път учените хора не признават душата, понеже не я виждат. Пък и религиозните хора, някой път, не вярват в душата. Понякога ние вярваме само в човешкия ум, понеже той се проявява в мисълта. Ние можем да познаем човешката душа по човешкото сърце. Там, дето има душа, има и сърце. Думата "сърце" не е толкова сполучлива, защото показва постоянните промени. Да обичаш човека, това значи, той да може да расте и да се развива под твоята обич. Без любов не може да има растене и развиване. И без мисъл пак не може да има растене и развиване. Някой казва: защо трябва да обичам? - За да растеш. Защо трябва да раста? - За да се проявиш, да се пробуди съзнанието ти, да разбереш, защо си дошъл на този свят.

И тъй, Христос им показва ръцете си. Те познаха формата на ръката Му. Вие разглеждали ли сте си ръцете, за да видите, че всички ръце не са еднакво устроени? Онези хора, които обичат удоволствията, които обичат да си похапват, да си попийват, да говорят за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, техните ръце са дебелички и много добре устроени. А онези хора, които са сатурнови типове, т.е. критици, които не могат да видят нищо хубаво в света, а виждат само лошото, те имат дълги, сухи, кокалести пръсти, с възли. Те казват: дълги ни са пръстите. Не дълги само, но и кокалести. За такъв човек казват: той е цял светия. Не само, че не е светия този човек, но е голям критик. Лошото не е в това, че е критик, но човек трябва да бъде разумен критик. И всяко нещо, за което той се изказва, не трябва да го говори от злорадство. Има начин за казване на нещата. Ние можем и трябва да бъдем благородни в отношенията си. Всеки от нас се стреми да живее един разумен и благороден живот. Това са едни от най-хубавите подтици. Всеки иска да се прояви. Това е най-благородното желание. Всеки иска да бъде учен, да бъде благороден. По-добро нещо от това няма.

Вторият принцип е - да служиш на ближния си. След като се научиш да служиш на Бога, тогава ще се научиш да служиш и на ближния си. Представете си, че една муха кацне на ръката ми. Най-първо, в мен ще се зароди едно желание, като у децата, да я хвана. Духна ли я, с нея се свършва. Обаче, когато в мене действа този божествен принцип, първото желание, което ще се яви, ще бъде - да я оставя на ръката си и да не я бутам. Тя ще си ходи по ръката ми и аз ще се радвам. След това, аз излизам от гората и виждам едно малко цветенце. Първо в мен се заражда едно желание - да стъпча това цветенце, да опитам силата си. Не, ще го оставя тъй, както Господ го е създал. Заради Господа няма да го бутам. Друг път се приближа при някое дърво и взема да го чопля. Не, няма да го чопля, няма да чупя клоните му, но ще го изчистя, ще го полея с чиста вода. Някога пък се спра при някой извор. Какво мога да направя? - Мога да го запуша, а мога и да го изчистя. Кое ще предпочета? - Ще го изчистя, ще го оградя наоколо с камъни. През което място мина, всичко ще пречистя. Ще кажа: всичко това Господ е направил и аз се радвам на всичко, сторено от Господа. След това Господ казва: “Ти вече се научи да служиш на мене, сега ще ти покажа, как се служи на ближния.” Аз наричам "учение за служене на Господа" това, което никога не се доказва; а “учение за служене на ближния” това, което се доказва наполовина. Що значи мой ближен? Да позная своя ближен, значи да позная, че този, същият Господ, Когото обичам, е ограничен в моя ближен. Следователно, както обичам да служа на Бога, така трябва да служа и на своя ближен. Какво е писано в Писанието? - Да служиш на ближния си тъй, както и на себе си. Какво значи това? - Да му дам половината си богатство. Когато служиш на Бога, ти не можеш да Му дадеш само половината от своето богатство. Ти на Бога ще дадеш всичко, което имаш - нищо повече. Като дадеш на Бога всичко и всичко вземаш. Когато дойде да служиш на

ближния си, ще му дадеш половината си благо. Ако той иска да ти вземе всичкото богатство, той не ти е ближен. Ближният ти също трябва да познае, че има един човек, у когото Бог живее. Той не трябва да се усъмни в тебе и да каже: какво ли намерение има този човек? Каква ли задна цел има? Ако аз дойда като един лекар при тебе, да не казваш, какво ли намерение има този човек? Не, между ближния ми и мене трябва да има последователност и пълна хармония във всичките ни постъпки. Когато аз направя нещо за ближния си, трябва да го направя за Бога, Който живее в тебе. Служи така и ти на Господа в себе си!

И най-после, човек като се научи да служи и на ближния си, ще служи и на себе си. В "учението за смирение на себе си" се иска най-голямото доказателство. В това учение Бог се проявява в най-малката си форма. Най-мъчното учение в света, това е служенето на себе си. Най-първо, човечеството трябваше да започне със служенето на Бога, после със служенето на своя ближен и най-после със служенето на себе си, но понеже човечеството се отдалечи от Бога, отклони се от правия си път, то започна с най-мъчното учение – служене на себе си, вследствие на което, дойдоха най-големите страдания и земята се обърна с главата надолу. И те казаха: не може да се служи на Бога. Не, най-благородното учение е да служим на Бога и да съзнаваш, че си в един разумен свят и служиш на всички. Под думата "служене на Бога" аз разбирам, да служиш на всички. Да служиш на "ближния си", разбирам, да служиш на половината свят, и да служиш на "себе си", разбирам - да служиш на една единица. Някой казва: аз искам да служа на себе си. Добре, ще служиш на себе си, но най-първо ще се научиш да служиш на Бога, Той ще ти бъде Учител. После ще отидеш при ближния си, той ще те учи, и най-после ще се учиш от себе си. Да служиш на себе си, това е най-мъчното учение, което старите гърци са проповядвали, като са казвали: "Познай себе си!" Какво се изисква от тебе, когато ще служиш на Бога? Първо - ще бъдеш доблестен човек. Човек, като служи на Бога, не казва, че без пари не може, че без знание не може. Ако служиш на Бога, ти ще имаш и пари, и знание, и сила. Онзи човек, който служи на Бога, има всичко.

Ще обясня своята мисъл. Да служиш на Бога, значи, да имаш всичките благоприятни условия за работа - както онази жена, която има къща, пълна с вълна и може да работи. Какво й трябва сега? - Да се опретне да изпере, да очисти, да изпреде, да изтъче тази вълна. И стан, и всичко, което й е нужно за тъкане, тя ще го има. Следователно,"служенето на Бога" подразбира възможности при всичките условия. За такъв човек няма да има условия, от които да е лишен. При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си се създава характер. Ти си един малък свят, в който владее пълен хаос, и ти, при тия условия, трябва да създадеш своя характер, трябва да преобразиш този свят, да го направиш по образ на Бога, по образ на своя ближен. Кои са твоите ближни? – Твоите ближни са ангелите. Най-първо ще служиш на Бога, после на ангелите и най-после на себе си. В древността е

съществувала една култура, във времето на която хората са напуснали Бога и са служили на ангелите, а после на себе си. Туй е едно ограничение. Най-първо ще служиш на Бога, Който съдържа всичко в себе си, после на ангелите и най-после ще влезем при себе си, като човек, и ще видим, какви са нашите отношения в света. Като се разбере живота така, ще се уредят всичките ни отношения и всичката дисхармония, сама по себе си, ще изчезне.

Тогаз Христос им посочи ръцете си и им каза: "Всеки от вас пипнал ли е ръката си?" Аз ви питам: вие разглеждали ли сте сърцето си? Вие казвате: аз искам да имам Божията Любов. Вие можете да имате Божията Любов всякога, но разумност се изисква от вас. Ние се спираме само върху някои дребни факти и казваме: аз не съм добър човек. Да, аз мога да призная, че в известна своя постъпка не съм бил добър, но не, че целокупно не съм добър. Да кажа, че целокупно не съм добър, това е лъжа! Като казвам, че в еди-коя си своя постъпка не постъпих добре, това е благородство на характера. Трябва да си кажа: в еди-коя си своя постъпка бях добър, но в еди-коя си не бях добър. Следователно, човек по естество, по Бога, той е добър, но в проявлението на своя характер, той, някога може да бъде добър, а някога не. Някой казва: аз съм много лош човек. Не, разумно трябва да постъпваш в живота си. Сега като проповядвам, че трябва да се служи на Бога, някои от вас, които ме слушате, може да кажете: ти, като проповядваш от амвона, че всичко трябва да се даде за Бога, че трябва да се служи на Бога, ето: аз искам да следвам в университета, имам нужда от 10 000 лева, услужи ми тогава! Мислите ли, че този господин, който ще дойде при мен с такава молба, е разрешил въпроса правилно? Аз ще го попитам: в коя Божествена книга е писано, че трябва да му дам 10 000 лева? Писано е, че ти имаш нужда от хляб. В такъв случай, ти ела при мене, аз ще те нагостя, ще ти дам хляб. Но, ако ти вложиш в ума си мисълта, че аз трябва да те пенсионирам тъй, както държавата прави, ти си на крив път. Ако ти дойдеш при мене, аз ще ти дам това, от което имаш нужда, без да го искаш. Искаш ли ми сам това-онова, искаш ли да ме заставиш да ти услужа, въпросът не е сложен по Бога.В такъв случай, аз служа на Бога, а ти служиш на себе си. Благородството от моя страна е там, че като зная твоите нужди, да ти услужа сам, без да уроня твоите добри чувства, без да уроня твоя престиж. Не говоря за човешките ти чувства, а за онези Божествени чувства, които се таят дълбоко в душата ти.

Защо се яви Христос на своите ученици? - За да им покаже, че след смъртта има живот и то, разумен живот, и че ръката никога не се изменя. Той им показа, че Неговата ръка сега е още по-хубава, по-четлива, а всички онези утайки, които имаше на физическия свят, изчезнаха. В него остана само онази част, префинена материя, с която Той можеше да става видим и невидим, и с която можеше да изменя коефициента на пречупването на сънчевите лъчи. Понеже всички частици на тялото Му бяха в състояние на пропущат всички слънчеви

лъчи, Той ставаше невидим. Такъв живот можеше да имаме само тогава, когато бъдем разумни. Тази разумност ще внесе в нас радост, че за в бъдеще, ще имаме всичките възможности да живеем и в другия свят. Ние можем да бъдем в съобщение едновременно и с Бога, и с ангелите. Когато говоря някой път, че ние можем да имаме съобщения с Бога, опасното за нас е, да не станем много фамилиарни. Пазете се от тази фамилиарност! Щом се приближаваме към Бога, трябва да забравим всичко за света. Когато се приближавам към Бога, аз изгарям всичките си тефтери, нямам никакви отношения към света, забравям всичко. Тогава, аз съм като едно новородено дете, животът ми се осмисля и в ума ми изпъкват само онези добри дела, които хората са ми направили, а злото пред мен се утаява и аз виждам човекът в неговото бъдеще; виждам, че Бог работи във всяка душа, и то най-много при най-големите мъчнотии на хората. Ти си се отчаял, обезсърчил, но дохожда Божественото при тебе и ти казва: "Не бой се, има възможности и за тебе." Дойде някой човек при теб и ти казва: знаеш ли, баща ти беше луд, майка ти охтичава, от тебе човек няма да стане. Божественото казва: "Не бой се, всичко това ще се поправи!" Защо баща ти полудя? Защото работеше в противовес на Бога. Защо майка ти стана охтичава? Защото беше в противоречие с ангелите. Когато хората изгубват любовта си - охтика ги хваща, а когато изгубват разумния стимул на живота – полудяват. Вие казвате: ама никаква разумност няма в света! Значи, вие отричате разумността. Щом отричаш разумността у другите, това подразбира, че само ти си разумен. Мислиш ли така, ще дойдеш в стълкновение с целокупността на живота. Христос дойде в света, за да покаже на хората разумността, като им показа ръката си. Защо? - Ръката изразява разумността. Най-хубавото, най-красивото нещо, което изразява Любовта, това е човешкото лице. Ръката е образ на разумността, а лицето е образ на Любовта. Разумният човек, онзи вещ цигулар, като вземе цигулката и засвири, всички казват: "Да, ръката прави всичко!" От тази ръка започват да се изливат онези хармонични звуци и ти се учудваш. Онзи, знаменитият художник, като вземе четката, ти се учудваш, казваш: "Да, ръка!" Вярно е, но от ръка до ръка има разлика. Онзи техник, като взема чука и започва да сглобява и разглобява и най-малките частици, излиза нещо. Значи, от ръката излиза една велика разумна сила, и ние требва да отпушим тази ръка. Прекарай през ръката си всичкото добро. Искаш да направиш едно добро, направи го! Искаш да нарисуваш нещо хубаво, нарисувай го!

Искаш да направиш едно добро, но нямаш възможност за това. Ще ви кажа, как да го направите. В древността, един царски син се влюбил в една циганка и я направил царкиня. Обаче, навикът й да проси, бил по-силен от нея и надделява над положението, в което се намирала. Какво да прави? Влиза в една от своите стаи, затваря се вътре. Взема една торба брашно, разпределя го по малко на всичките столове и почва да обикаля от стол на стол, да проси, представяла си, че това са хора. Казва: "Моля ви се, дайте ми малко брашно!" В същата торба събира брашното, което счита, че й е дадено. По такъв начин тя напълва

торбата си с брашно и си казва: “Е, изкарах прехраната си.” Така и вие направете някой път. Турете в стаята си на всеки стол - по един лев и кажете: на тебе, приятелю - един лев, на тебе - също един лев и т.н. Ще кажете: е, такава жена! Не, това е отлично занимание. Ако един човек може да остави на всеки стол по един лев, той ще може и вън да даде някаква помощ. Ако не може да остави на стола един лев, той и вън не ще може да даде никаква помощ. Това е едно хубаво упражнение.

Та, има много такива естествени методи, които ние, за в бъдеще, трябва да приложим. За тия методи, които живата природа е вложила, тя е мислила много време, докато ги създаде. От хилядите начини, които тя е измислила, най-после е създала нашия живот и е вложила в него тази форма, която ние имаме, и в която се крият несметнати богатства. Сегашните учени хора, обаче, гледат малко скептически на много неща: те гледат също тъй скептически и на ръката и казват: тези линии на ръката са произволни, те са създадени от свиването на ръката. Да, всички хора си свиват ръцете, но тези гънки не са еднакви във всички. Има друго нещо, което е сформирало тези линии, тези гънки. Зад тези линии седи друг един свят, още по-красив. Христос представя пред сегашните хора, пред сегашната култура ръката си, разумното в човека и ги пита: “Познавате ли ръката ми?” Какво означава това, според езика на съвременната култура? То значи: вие живеете ли според великия закон на Божията Любов? Вие живеете ли според великият закон на божията Мъдрост, които са написани върху нашите ръце? И най-после, вие живеете ли според тази велика Божествена линия на живота, която е написана също на ръката ви, и която включва възможностите на разумния живот? Тъй запитва Хритос разумните хора.

И сега, всички съвременни учени хора изучават слънцето, изучават звездите, изучават малките буболечици и т.н. Всичко това е хубаво, обаче, всички трябва да се върнем и изучаваме първоначалното учение за служене на Бога. Нека изучаваме астрономията, но заради Бога! Нека изучаваме слънцето и всички други звезди и планети, но заради Бога! Нека изучаваме всички науки, но заради Бога! Нека ставаме майки и бащи, но заради Бога! Нека Бог изпълни сърцата и умовете на всички ни! От там да започнем – от служенето на Бога. По друг начин не може. Не може да има друго учение, което да разреши всички въпроси на земята. И казвам: Ако се намерят само 12 души, които да възприемат това учение, светът в 29 години ще се оправи. Как? Ако всеки един от 12-те души се наеме, всяка година, да обръща по един човек към Бога. Тия, новообърнатите, от своя страна, да се наемат да обръщат всяка година по един човек към Бога. Тия, новообърнатите, от своя страна, да обърнат други 12 и по такъв начин, в 29 години светът ще се оправи. Последващите, които идват, те ще служат по-малко. Ако се постъпва така прогресивно, тия 12 души значи, в 29 години, ще обърнат целия свят към Бога. Това нещо ще стане много лесно, но

всеки един ще трябва, всяка година, да обръща по един човек към Бога. Има проповедници, които са обърнали някои хора към Бога, но не знаят как и до колко са ги обърнали. Да обърнеш един човек към Бога, значи да му предадеш същия импулс, какъвто и ти имаш, или да му предадеш такъв стремеж, такова благородство, каквото и ти имаш. Та казвам: сега, от целия свят, се изискват 12 души, които да го обърнат към Бога, в продължение на 29 години. Кои са тези 12 души? Тия 12 души, като ходят, ще дигат само ръката си и всеки, който ги срещне, ще бъде обърнатия и ще им каже: "Я ми кажи нещо за Бога!" - Аз искам да живея според тази велика Истина на живота. Ти ще му кажеш: първото най-велико нещо е - човек да служи на Бога и да пожертва всичко заради Него. И то не само на думи, но и в ума си, и в сърцето си, и в душата си - ще мислим само за Бога. Тогава няма да има никакъв спор. Щом спорим, това не е учение за Бога. Аз, който дигам ръката си, няма да се спирам, но ще продължавам пътя си. Онзи извор, който тече, няма какво да се спира. Някой го пита: кажи ми, отде идеш? – Той си върви. Къде отиваш? – Той пак си върви. Той казва: "Ако искаш да знаеш отде ида, намери извора ми! Ако искаш да знаеш къде отивам, ела с мене!" Тъй че, който иска да знае отде ида, да отиде там, отдето и аз дойдох; ако пък иска да знае, къде отивам, да дойде с мене.

И тъй, аз ви казвам: поканват ви да отидете там, отдето сте дошли. Вашите домашни ви канят да се върнете, но не тъй, както на погребение. Вие трябва да се върнете тъй, както се връща онзи студент, който свършил в странство своите науки и донася пред баща си диплома си. Аз пък искам да излезете и да тръгнете в света тъй, както синът отива да се учи в странство. Този син, като свърши своите науки, връща се при баща си, в своя дом, да помага на ближните си. Доста вече сме учили в този университет, осем дълги години стават вече, всяка от тях от по хиляда години! Доста сме учили вече! Време е да настане един обратен процес и да се върнем при домашните си. Мислите, че сме прости хора? Не, много учени хора сме. Ще се върнем дома си с този диплом и баща ни ще каже: "Синко, я си покажи дипломът!" Той ще го прочете и ще каже: "Много се радвам, че всички предмети си свършил отлично." Ти ще оставиш диплома при баща си и там, в света вече, ще се учиш по друг начин, без всякакъв диплом.

Време е, когато всеки от вас трябва да остави диплома на баща си, за да не се изгуби и да отиде да помага на ближните си. Българите казват: "Горе ръцете!" Какво означава то? "Горе ръцете" значи: хайде сега да те видим, какво си, колко струваш! Това е хубаво. И Христос показа на своите ученици ръцете си. И ние трябва да покажем своята ръка. Да покажем своята ръка, аз разбирам, да я покажем на онзи, който ни обича. Да покажем ръката си, разумното в нас на онзи, който ни обича и с това да му докажем, че Бог живее в нас и ний сме готови да направим всичко, което Той иска от нас.

Беседа, държана от Учителя на 27 декември, 1925 год., гр. София.

----
* Йоан 20:20

Начало: 10:00

1925_12_30 Голяма радост и малка скръб
лекция пред общия окултен клас

ГОЛЯМА РАДОСТ И МАЛКА СКРЪБ

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

Размишление

Четоха се работите върху задачата: „Моята любима тема".

Коя е най-важната мисъл за днес? - Най-важната мисъл за днес е човек да се произнесе кое от двете положения предпочита: да има една голяма радост с една малка скръб в центъра й или една голяма скръб с една малка радост в центъра й? Голяма скръб с малка радост в нея е за предпочитане пред голяма радост с малка скръб. Защо?-Защото малката скръб в сърцето на голямата радост представлява нещо подобно на паразит, който постепенно изяжда всичката радост, т.е. самия плод. Обратно, малката радост в сърцето на голямата скръб представлява плодно семенце, което след време израства и дава един от най-хубавите райски плодове на живота. Когато невидимият свят ви изпраща големи скърби с малки семенца от плодовете на радостта в тях, вие ги хвърляте по улиците. Гледам по софийските улици има много такива захвърлени скърби. Като посещавам стаите на учениците, около праговете виждам много от тези скърби захвърлени. Самите ученици пък виждам накичени с радости, които трептят над тях. И това са ученици, които посещават школата от 20 години насам. Те гледат на радостта с благоговение, пазят я като писано яйце, а скръбта захвърлят вън като непотребна вещ. Разбиране е това! Обаче на съвременните хора е потребна велика наука, с която да превръщат скърбите в радости. Това е тъй наречената „духовна алхимия".

В средните векове още учените са се занимавали с алхимия, т.е. с превръщане на неблагородните метали в благородни. Много от тези алхимици, които са разбирали само физическата страна на алхимията, дълго време са работили върху превръщането на неблагородните метали например мед, желязо и др. в благородни, каквото е златото, но не са успели. Обаче духовната страна на алхимията се заключава в превръщане на неблагородните метали в човешката кръв в благородни. В кръвта на човека се съдържат почти всички метали, но в различни количества. В това отношение добродетелите на човека зависят от количеството на благородните метали в неговата кръв. Туй превръщане на неблагородните метали в благородни съставлява основа на бъдещата работа на човешкото сърце.

Мнозина казват: „Господ всичко може да направи, всичко може да ни даде." Да,

вярно е, че Господ всичко може да направи. Той създаде света, но го създаде да върви и да се развива не по свои разбирания, а по Божия ум и по Божиите разбирания. Време е вече да се турят нагробни надписи на всички съвременни заблуждения, да се извикат по няколко души владици, които да ги опеят и погребат. Няколко хиляди години вече се изминаха, откак хората са дошли на земята и още не са влезли в Царството Божие. Трябва ли да чакат покана за това? Трябва ли да чакат още няколко хиляди години, докато дойде Царството Божие на земята? Не, дошло е време хората усилено да заработят върху себе си, да приготвят условия за идване на Царството Божие на земята.

Сега ще ви приведа един анекдот, който илюстрира добре вашето положение. Един евреин, като заминал за онзи свят, пожелал да влезе в Царството Божие, т.е. в рая. Доближил до вратата на рая, но там срещнал св.Петър, който му казал: „Ти не можеш да влезеш в рая, защото като евреин по стар навик ще започнеш да търгуваш, а тук не се позволява никаква търговия, никакво взимане-даване." Евреинът обещавал, че ще се откаже от своя навик, че ще бъде много добър, само да го пуснат да влезе вътре. Свети Петър му отказал и не го пуснал в рая. Обаче евреинът не се отчаял. Той обикалял оттук-оттам, дано намери някоя врата отворена, да влезе в рая. Един ден по някакъв особен случай отварят вратата на рая да влезе вътре едно голямо множество хора; и в тази навалица евреинът успял да се вмъкне. Щом се намерил в рая, по свой навик той веднага започнал да търгува, да върши взимания-давания. Ангелите се видели в чудо, какво да правят с този евреин, как да го изпъдят вън от рая. Да употребят насилие или грубост, това не е в тяхното естество. Най-после те намислили да му устроят една изненада. Всички ангели излезли вън от рая и казали: „Сега тук ще се произведе един търг, от който ще има големи печалби." Евреинът, като чул това, замислил се и казал: „Я чакай и аз да изляза вън, все ще спечеля нещо." Излязъл и той вън от рая и там си останал. Ангелите влезли отново в рая и затворили вратата за евреина. Като се видял вън, той започнал да се моли пак да влезе в рая, но не го пуснали. Оттам му отговорили, че втори път не може да влезе, докато не се покръсти. При това покръстването му могло да стане само от християнски свещеник, но не и от еврейски равин. Тръгнал сега евреинът да търси християнски свещеник, но никъде не могъл да намери. Чакал той година, две, три, сто, хиляда, но никакъв свещеник не срещнал. Тъй щото и вие ако сте в положението на евреина и с насилие влезете в рая, пак ще ви изпъдят навън. Изобщо навиците, които съществуват в човека, се проявяват и в духовния му живот. Човек трябва да бъде съвършен в своите прояви.

Съвременните окултни ученици минават през една фаза на вътрешни, а не на външни изпитания. В това отношение всеки трябва да работи за превръщане на неблагородните метали в кръвта си в благородни, главно в злато. Златото е емблем на мъдростта. Според астрологията, с която днес се занимават учените, всички метали представляват символи. Например желязото символизира

силата, но същевременно то е неустойчиво по отношение на въздуха и влагата, вследствие на което ръждясва. Човек, който има много желязо, е физически силен, но в него стават реакции на окисляване, т.е. ръждясване. Значи тази сила го разрушава. Сила без разум всякога разрушава. Питам: По какъв начин може да се превърне тази физическа сила в духовна, т.е. в разумна? Или с други думи казано, по какъв начин желязото може да се превърне в злато? Представете си, че срещате един човек, физически силен, с много знания, и вие, без да искате, го обидите нещо. Какво трябва да направи той, за да превърне тази обида? Окултният ученик трябва да се занимава с науката за превръщане на неблагородното в благородно, т.е. с облагородяване на своя характер, с превръщане на своите лоши навици в добри. Може ли да се нарече окултен ученик този, който не е в състояние да превърне един свой лош навик в добър? Лошият навик представлява трън в плътта на човека. И в това отношение задачата на човека не седи в изкореняване на този трън, но в присаждането му. В първо време този трън трябва да се присади, да се облагороди. Казвате: „Кротки трябва да бъдем!" Мислите ли, че кроткият човек всякога подразбира добър човек? Кроткият човек е енергичен, работлив. В това отношение за предпочитане е да имате кон, който рита, хапе, но работа върши, отколкото да имате един кон, който нито рита, нито хапе и никаква работа не върши. По-добре е някой човек да ви нахока, но да донесе хляб и да ви нахрани, отколкото да ви помилва, да ви каже няколко думи и да ви остави гладен.

Новото учение има за задача изправянето на цялото човечество. Обаче ученикът има лична задача - своето изправяне. Колективното изправяне на света е задача на ангелите, на Бога. Изправянето на своето „себе", възпитанието на клетките в това „себе" е задача на всеки едного поотделно; това е индивидуална задача. Днес повечето хора са се заели с великата задача да изправят света. И затова навсякъде чуваме да се говори: светът е лош, хората са лоши и т.н. Кои са тия хора? Не сме ли ние? Ако дадат на всеки човек да нареди програма или да намери някакъв път за изправянето на света, какво би направил той? Как може да изправи света? Или представете си, че ви дадат задача да определите какви отношения трябва да съществуват между мъжа и жената. Как ще решите тази задача? Първо вие ще отговорите: „Мъжът и жената трябва да се обичат братски, да живеят по Бога." - Добре е това, но откъде ще дойде съзнанието у мъжа и у жената, че те трябва именно така да живеят? После как ще решите задачата за отношенията между учителя и ученика? За да съществуват правилни отношения между учителя и ученика, те трябва да имат просветено съзнание. Отде ще дойде това съзнание? Преди всичко в душата на ученика трябва да има непреодолима любов към знанието, което учителят преподава; в душата на учителя пък трябва да има непреодолима любов към предаване на своите знания. Само при това положение между учителя и ученика могат да съществуват естествени отношения.

Много от съвременните хора се занимават с идеята за Бога и казват: „Велико нещо е идеята за Бога! Тази идея заслужава всички жертви." Тези хора са готови на думи всичко да пожертват за Бога, но когато дойде за дела, няма ги. Разправяха ми един случай за хора, които говорят хубаво, но не изпълняват това, което говорят. Двама учени, хора със свободни идеи, социалисти седят в едно кафене и разговарят върху въпроса как може светът да се поправи. Те казват: „За да се поправи светът, хората трябва да живеят помежду си братски, да си помагат в случай на нужда и т.н." В това време един беден човек стои близо до тях и пъшка, мъчи се, иска да повдигне товара на гърба си и да излезе вън от кафенето. Той сам не може да го дигне, има нужда някой да му помогне, но няма кой. Двамата учени, които са най-близо до него, не се сещат да му помогнат. Те разговарят помежду си и виждат как този човек се мъчи, но не считат за нужно да станат от местата си.

Някой пък също така се възхищава от идеята за Бога, но като го поставят на изпит да свърши някаква работа, той казва: „Аз слуга ли съм ви тук?" Който не разбира закона на служенето, той е на крив път. Тогава как ще обясните Христовите думи: „Син Човечески не дойде да Му послужат, но Той сам да послужи". Често ще чуете някоя жена да казва на мъжа си: „Най-после аз не съм ти слугиня, не съм длъжна да ти слугувам." Питам: Мъжът длъжен ли е да слугува на жената? Значи мъжът трябва да слугува на жената, а жената не трябва да му слугува? Ако мъжът слугува на жената и жената трябва да има същите отношения към мъжа си. Ако е въпрос за служене, хората трябва взаимно да си служат - среден път няма. Искаме ли да живеем според великия Божи закон, ние трябва да имаме правилни отношения помежду си, понеже този закон засяга и нашия личен живот. Докато човек не изправи своите отношения към Бога и към хората, той никога не може да бъде щастлив. Преди всичко мъжът трябва да има в себе си възвишена идея за жената като душа; и жената от своя страна трябва да има възвишената идея за мъжа. Не е въпросът каква е сегашната жена и какъв е сегашният мъж. Тези неща абсолютно трябва да се изхвърлят от ума на съвременните хора. Важно е човек да носи в ума си идеята за първата жена и за първия мъж, каквито Бог ги е създал първоначално. След това човек трябва да има в ума си един възвишен образ за сестрата, за брата, за приятеля. Тези идеи трябва да бъдат в неговия ум конкретни, определени, каквито са били първоначално, още от създаването на света. Дойдем ли до ясни, конкретни, определени идеи, те трябва да станат у нас постоянни, а не да се менят от всякакви външни влияния. Меним ли убежденията си от най-слабия ветрец, ние не можем да излезем на добър край. За всяко нещо трябва да имаме точно определена идея. Някой мисли, че като отиде на небето, там ще го посрещнат с музика и песни. И това може- да бъде, но само за ден, два, три, месец или най-много година, но след това ще ви турят на работа. Небето е място за работа. Земята пък е училище.

Казвам: Вие трябва да превръщате по алхимически начин всички ваши мисли и чувства в по-възвишени. Интересувайте се от всичко, което ви заобикаля, както ученият се интересува и от най-големите подробности на предмета, който той изучава. Добре е човек да се интересува от всичко, но на първо място трябва да поставя важните неща, а на второ и на трето място - маловажните. При това човек не трябва прибързано да вади заключенията си. Прибързаните заключения довеждат до криви познания, а кривите познания карат хората да се плашат и от сянката си. Те казват, че Бог царува навсякъде, а щом излязат вечер сами, те се плашат. И най-безстрашният човек, ако излезе вечер, през някоя тъмна нощ, все ще му трепне сърцето. И като го запитат след това, дали се е страхувал, той, за да се покаже герой, ще отговори: „Никак не ме беше страх, сърцето ми не трепна даже." Ако този човек е искрен, той ще каже: „През всичкото време сърцето ми трепереше, цяла нощ се борих със страха, но молих се на Бога и благодарение на това, издържах." Обаче страхът не е лошо нещо. Той е Божествено чувство. Страхът е лошо нещо само тогава, когато го направим съветник в живота си и той ни определя кога и как да постъпваме. Човек има 40 центрове, 40 способности, с които трябва да се съветва.

Следователно и страхът представлява един от тези центрове. Стане ли въпрос за реализиране на някаква идея, всички тия способности или чувства, на които местата са в човешката глава, трябва да си дадат мнението, да гласуват. Трябва ли в такъв случай човек да се вслушва в страха, който има само един глас от тия 40 гласа и да му се подчини само затова, защото той казвал, че неговият глас е меродавен? Разумът и всички останали способности в човека, които са на брой 39, трябва да кажат на страха: „Ще ни извиниш, но ние не можем да приемем твоето мнение за меродавно." Защо някои хора се спират пред мисълта, че не са почитани от никого? -От страх. Почитанието почива на вътрешен морален закон. Тъй както днес хората се почитат, това почитание почива на нещо материално - всеки очаква да получи нещо. Това материално чувство е вложено в човека и той трябва да се бори с него, да се освободи от това криво разбиране. По този начин човек ще дойде до едно по-високо съзнание. Потребно е понякога човек да изпита своите убеждения и разбирания.

Сега, като ви говоря така, мнозина ще кажат: „Ние не можем да се откажем от света и да излезем вън от него." - И ние не искаме това. Не само че не трябва да излезете от света, но трябва да влезете в него. Сега съвременните хора са в мочурляк като жабите: те още не живеят в света. Доста вече са живели в тази вода. Време е да влез ат в бистрата, в чистата вода. Какво ще правят още в тази нечиста вода. Тя не е нито вода, нито кал, в нея няма условия за живот. Казвате: „Трябва да се живее в света!" В света може да живее само богатият човек, който е собственик поне на десет къщи, от които получава годишен приход около един милион лева. Ако си богат, влез в света; не си ли богат, стой далеч от него.

Какъв смисъл има да влезеш в света без пет пари в джоба и още на първата стъпка да искаш заеми от този, от онзи? Такова е положението на жабата, която постоянно кряка. Задачата на духовния човек не е да влезе в света. Има нещо по-велико от влизането на човека в света.

Казвате: „Кое е великото в света?" Ще изясня тази идея със следния пример. Когато влизате в един дом, с кого ще искате да се запознаете: със слугите в този дом, със самия домакин или с неговите синове и дъщери? Кой е най-важният човек в един дом? Ако се запознаете със слугите, вие няма да имате достъп до господаря, т.е. до домакина. Ако имате близост с неговите приятели и това още не показва, че ще имате достъп до домакина. Обаче имате ли познанството на неговите синове и дъщери, вие ще имате достъп и до самия домакин. Значи великата идея, която трябва да вложите в душите си, е да се запознаете със синовете и дъщерите на Бога. Казвате: „И ние сме синове и дъщери на Бога." Щом е така, опишете образа на вашия Баща. Кажете името на вашия брат. Ще кажете, че името на вашия брат е Христос. Добре, още утре ще ви изпратя при някой болен, да видим, доколко ще можете да му помогнете в името на Христа. Турете ръката си върху главата на болния и кажете: „В името на Господа Исуса Христа ти ще оздравееш." Направете този опит и вижте, доколко Христос ще ви послуша. Това не е упрек,но казвам: Ние не трябва да се самоизмамваме, но трябва да образуваме истинска здрава връзка с Бога, с Христа. Животът, който сме прекарали досега, от хиляди години насам не е бил за развлечение, но той е представлявал подготовление за сегашния момент. И ние сега не трябва да живеем в миналото, но в настоящето. Ще живеете в света, няма да излизате вън от него. Едно време се проповядваше, че праведният трябва да живее вън от света, а сега се проповядва, че праведният трябва да живее в света.

И тъй основната идея, която трябва да държите в ума си, е следната: Предпочитайте голяма скръб с малка радост в нея пред голяма радост с малка скръб. Това разбиране ще донесе великата хармония, която трябва да съществува в живота. Всеки трябва да бъде благодарен за благото, което му е дадено. Всичката философия на живота седи в това, всеки момент да сме благодарни за всичко, което ни е дадено. Благодарността се явява като условие за усилване вътрешната връзка между Бога и нас. На това основание е казано в Писанието: „Молете се един за друг!" Закон е: когато един човек се моли усърдно, с него заедно се молят всички хора, с които той е в хармония. Ти не можеш да накараш някой човек да се моли за тебе, ако той не е в хармония с тебе. Молитвата е Божествен акт. Щом моето сърце ангажира моя дух, тогава душата ми ще ангажира всички ония хора, които са нагласени в хармония с мене. Този живот, тази връзка между душите е необходима. Мнозина имат неопределена идея за духовния живот и казват: „Духовният живот е велик." В какво седи величието на този живот и те сами не знаят. Човек разбира нещата дотолкова, доколкото те му доставят лични облаги. Например, когато човек

започне да учи пение, желанието му да пее е толкова по-голямо, колкото повече блага очаква той. Когато някой бакалин отваря дюкян, той влага цялата си душа в него, работи с усърдие, защото очаква да спечели нещо от него. Влезе ли човек в Божествения живот, той казва: „Каквото Господ даде." Защо казва така?- Защото не познава този живот.

Обаче, дойде ли някой ангел на земята, ще видите, че той знае много неща: да свири, да пее, да рисува, да пише стихотворения, да философства, да се моли - където го пипнете, всичко знае. Той знае как да помага и на бедни и на страдащи. Вие пък казвате: „Обичам музиката, но сега нямам време. Като дойда следния живот на земята, тогава ще стана музикант." Ако нещата стават с отлагане от днес за утре, тогава всички хора могат да живеят днес, както им дойде, а следния живот да работят за постигане идеалите на своята душа. Не, нещата не се постигат по този начин. За да бъдеш музикант, поет или художник, това е Божествен импулс, на който ти още днес трябва да дадеш ход. Това е импулс на всички разумни същества, които са завършили своето развитие. Те искат още днес да се проявят чрез вас. Ето защо от вас се иска да дадете подтик на душата си да се прояви, а не да ѝ противодействате. Противодействате ли ѝ, вие ще изгубите благоприятните условия и ще чакате дълго време, докато попаднете в същите условия. Затова между всички души трябва да се създаде вътрешна хармония. В това отношение всеки човек трябва да работи върху себе си, като знае, че усилията, които той прави, колкото и да са малки, все ще дадат известни резултати. Това не подразбира, че човек не прави усилия, но той не трябва да престава да прави усилия и да казва: „Няма полза от моите усилия." Не, той всеки ден трябва да увеличава своите усилия, да има вечен импулс към постигане на своите идеали.

Казвам: Задачата на окултния ученик е да превърне неблагородните метали в кръвта си в благородни и по този начин да създаде основа, на която добродетелите могат да растат. Само така може да се създаде едно разумно общество. Ако на кого и да е от вас се даде задача да поговори пет минути на музикален, разумен и плавен език, какво ще направи той? - Ще се види в чудо. Защо? - Защото езикът на съвременните хора още не е нито мелодичен, нито плавен, нито разумен. Езикът, с който сега ви говоря, и той не е хармоничен. Тази вечер аз ви говоря на хроматическа гама с диези и бемоли, в която има известна дисхармония. Защо? - Защото във вашия ум на първо място не седи идеята за служене на Бога, но седи идеята за служене на себе си. Малко хора днес мислят на първо място за служене на Бога. На Бога може да се служи идеално, а не материално. Да служиш на Бога, това подразбира да обхванеш в съзнанието си благото на всички живи същества: на хората, на животните и на растенията. Обаче като човек ти не можеш да помогнеш на всички същества материално, но можеш да им помогнеш идеално, като поддържаш в душата си най-добри мисли и чувства за тях. Всичко в света е така разумно разпределено,

че кравата се грижи само за своето теленце; птичката се грижи само за своите малки; растението се грижи само за отглеждане на своите плодове. Тъй щото не е твоя работа да отглеждаш теленцето на кравата или малките пиленца на някоя птичка, нито пък да учиш ябълката как да отглежда своите плодове. Но ти можеш да направиш нещо за всички тия същества: можеш да се грижиш за кравата да й доставяш храна, да й направиш обор; за птичката можеш да следиш да не развалят гнездото й; ябълката пък можеш да поливаш, да ограждаш, да чистиш от гъсеници. Малки неща се изискват от човека. И той знае това. Всеки човек знае как трябва да живее; той знае кой е истинският път в живота му. Всеки човек има в себе си мярка, с която мери нещата. Той разбира, кой как го е погледнал. Когато някой ви приеме добре, вие казвате, че погледът на този човек ви внушава доверие и във всички ваши нужди и затруднения вие можете да разчитате на него. Щом разбирате тези неща и ги изисквате от другите хора, постъпвайте и вие с тях по същия начин.

Едно е важно в живота на хората. То е следното: човек не трябва да си създава ненужни спъники и страдания. Искате ли страдания и спънки, можете и сами да си създавате такива, но това трябва да става съзнателно, добре обмислено, за да можете разумно да ги използвате. Невидимият свят постоянно ви поставя на ред страдания и следи за вас разумно да ги използвате, да имате придобивки от тях. Няма човек на земята, който да не е подложен на страдания и изпитания. И великите Учители даже се подлагат на изпитания. Всеки човек трябва да мине през известна дисциплина. Малките същества се подлагат на едни изпитания, по-големите - на други, а най-големите -на трети, обаче изпитанията за всяко същество са специфични. Те съответстват на неговите сили и способности. Като знаете това, не се сърдете на Провидението, не казвайте, че вашата съдба е най-тежка или че Провидението е строго към вас. Каквото и да кажете в този смисъл, вие няма да бъдете прави. Бог е еднакво снизходителен към всички същества.

За Бога може да мислите само едно: отношенията на Бога към всички хора са едни и същи, без никаква разлика. Хората обаче не разбират еднакво Бога, вследствие на което се явяват противоречия в живота. Бог има желание да помогне на всички същества, но Той никога не бърза, никога не изнасилва моментите. Той чака всяко нещо да дойде на своето време. Когато ние страдаме, Бог използува страданията ни, за да ни поучи, да ни упъти в правата насока на живота. Страданията съставляват една възможност да разберем Божията Мъдрост. Всички наши несгоди и страдания са велика задача за Бога. Той се занимава с малки работи, грижи се например за уреждане живота на един грешник. И светиите, и ангелите, та и сам Бог работят за уреждане живота на грешните. За праведните те не мислят. Целият невидим свят има предвид живота на грешните, към които е много снизходителен.

Питам: Какво тълкуване можете да дадете на мотото:"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди"? В какво трябва да бъде човек верен? - В Любовта. В какво трябва да бъде истинен? - В мъдростта. В какво да бъде чист? - В Истината. И най-после в какво трябва да бъде благ? - В Правдата. Значи в това мото са застъпени четири неща: бъди верен по отношение на Любовта, истинен - по отношение на Мъдростта; чист - по отношение на Истината и благ - по отношение на Правдата. Съдиш ли някого, думата ти трябва да бъде пълна с благост. Само тогава Правдата трябва да се прилага. Приложите ли Правдата и Истината в живота си, вие ще почувствувате в душата си вътрешна лекота.

Казвам: Човек трябва да бъде верен в Любовта. Верността е качество на Божията Любов. Обикновеният човек може да говори за проявите на обикновената любов, но не и за проявите на Божията Любов. Когато някой обича по Божествено, всички около него възприемат тази любов, радват се, изпитват импулс към нещо възвишено, но и те сами не знаят, откъде иде всичко това. Започне ли човек да рекламира своята любов, да ви убеждава, че ви обича, че е готов на всякакви жертви заради вас, това са празни думи, проповядвани от памтивека още. И това е обич, но особен род, от която умират малките на маймуните. Маймуните толкова много обичат своите малки, че от обич ги задушават. Една майка в България някъде толкова много обичала детето си, че от страх да не се простуди, завила го една нощ с юрганчето му през глава. Като станала сутринта, намерила детето си задушено, мъртво. Защо трябвало да го завива през глава? Тя трябваше да остави главата му открита, свободно да диша чист въздух. Оттук ще извадим следното заключение: не покривайте главите си със своите идеи! Понякога вашите идеи могат да бъдат такива, че като ги турите в главата си да ви задушат. Оставете всяка Божествена идея, всеки Божествен импулс на душата да се изяви така свободно, така естествено, че да предизвика у вас вътрешна радост, която никой да не е в състояние да я отнеме. Тази радост е резултат от това, че Бог живее в нас и ние изпитваме Неговата сила. Дойде ли човек до това положение, всички души ще бъдат във връзка помежду си. Всеки трябва да се свърже най-първо със своята душа. За тази цел той трябва да я търси постоянно, докато я намери. Щом я намери, човек трябва да знае как да влиза и излиза от нея. Влезе ли в душата си, той ще усети голямо разширение, свобода и лекота в себе си. Рече ли да излезе оттам, той трябва да знае де е вратата, през която се излиза.

И тъй всички трябва да направите връзка с Бога, после със своята душа и най-после със своите ближни.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди. "

7 лекция от Учителя, държана на 30 декември, 1925 г., София.